BIJBEL

(Statenvertaling)

DAT IS

DE GANSE HEILIGE SCHRIFT

BEVATTENDE AL DE KANONIEKE BOEKEN

VAN HET

OUDE EN NIEUWE TESTAMENT

DOOR LAST VAN DE HOOG-MOGENDE HEREN
STATEN-GENERAAL DER VERENIGDE NEDERLANDEN EN
VOLGENS HET BESLUIT VAN DE SYNODE NATIONAAL
GEHOUDEN TE DORDRECHT IN DE JAREN 1618 EN 1619 UIT
DE OORSPRONKELIJKE TALEN IN ONZE NEDERLANDSE
TAAL GETROUWELIJK OVERGEZET.

Websites through which the Society's Scriptures may be obtained:

www.sdhs.co.uk
www.comfort-israel.com

April 2013

THE SOCIETY FOR DISTRIBUTING HEBREW SCRIPTURES
Joseph House, 1 Bury Mead Road, Hitchin, Herts. SG5 1RT United Kingdom
(Registered Charity No. 232692)

Inhoud

HET EERSTE BOEK VAN MOZES, GENAAMD

GENESIS

1 In den beginne schiep God
den hemel en de aarde.
2 De aarde nu was woest en
ledig, en duisternis was op
den afgrond; en de Geest Gods
zweefde op de wateren.
3 En God zeide: Daar zij licht!
en daar werd licht.
4 En God zag het licht, dat
het goed was; en God maakte
scheiding tussen het licht en
tussen de duisternis.
5 En God noemde het licht
dag, en de duisternis noemde
Hij nacht. Toen was het avond
geweest, en het was morgen
geweest, de eerste dag.
6 En God zeide: Daar zij een
uitspansel in het midden der
wateren; en dat make scheiding
tussen wateren en wateren!
7 En God maakte dat
uitspansel, en maakte
scheiding tussen de wateren,
die onder het uitspansel zijn,
en tussen de wateren, die
boven het uitspansel zijn. En
het was alzo.
8 En God noemde het
uitspansel hemel. En het was
avond geweest, en het was
morgen geweest, de tweede
dag.
9 En God zeide: Dat de
wateren van onder de hemel in
een plaats vergaderd worden,
en dat het droge gezien worde!
en het was alzo.
10 En God noemde het droge
aarde, en de vergadering der
wateren noemde Hij zeeen; en
God zag, dat het goed was.
11 En God zeide: Dat de
aarde uitschiete gras, kruid
zaadzaaiende, vruchtbaar
geboomte, dragende vrucht
naar zijn aard, welks zaad
daarin zij op de aarde! En het
was alzo.
12 En de aarde bracht
voort grasscheutjes, kruid
zaadzaaiende naar zijn aard,
en vruchtdragend geboomte,
welks zaad daarin was, naar
zijn aard. En God zag, dat het
goed was.
13 Toen was het avond
geweest, en het was morgen
geweest, de derde dag.
14 En God zeide: Dat er
lichten zijn in het uitspansel
des hemels, om scheiding
te maken tussen den dag en
tussen den nacht; en dat zij
zijn tot tekenen en tot gezette
tijden, en tot dagen en jaren!
15 En dat zij zijn tot lichten in
het uitspansel des hemels, om
licht te geven op de aarde! En
het was alzo.
16 God dan maakte die twee
grote lichten; dat grote licht
tot heerschappij des daags, en
dat kleine licht tot heerschappij
des nachts; ook de sterren.
17 En God stelde ze in het
uitspansel des hemels, om licht
te geven op de aarde.
18 En om te heersen op den
dag, en in den nacht, en om

scheiding te maken tussen het licht en tussen de duisternis. En God zag, dat het goed was.
19 Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de vierde dag.
20 En God zeide: Dat de wateren overvloediglijk voortbrengen een gewemel van levende zielen; en het gevogelte vliege boven de aarde, in het uitspansel des hemels!
21 En God schiep de grote walvissen, en alle levende wremelende ziel, welke de wateren overvloediglijk voortbrachten, naar haar aard; en alle gevleugeld gevogelte naar zijn aard. En God zag, dat het goed was.
22 En God zegende ze, zeggende: Zijt vruchtbaar, en vermenigvuldigt, en vervult de wateren in de zeeen; en het gevogelte vermenigvuldige op de aarde!
23 Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de vijfde dag.
24 En God zeide: De aarde brenge levende zielen voort, naar haar aard, vee, en kruipend, en wild gedierte der aarde, naar zijn aard! En het was alzo.
25 En God maakte het wild gedierte der aarde naar zijn aard, en het vee naar zijn aard, en al het kruipend gedierte des aardbodems naar zijn aard. En God zag, dat het goed was.
26 En God zeide: Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en dat zij heerschappij hebben over de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over het vee, en over de gehele aarde, en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt.

27 En God schiep den mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze.

28 En God zegende hen, en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt, en vervult de aarde, en onderwerpt haar, en hebt heerschappij over de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt!

29 En God zeide: Ziet, Ik heb ulieden al het zaadzaaiende kruid gegeven, dat op de ganse aarde is, en alle geboomte, in hetwelk zaadzaaiende boomvrucht is; het zij u tot spijze!

30 Maar aan al het gedierte der aarde, en aan al het gevogelte des hemels, en aan al het kruipende gedierte op de aarde, waarin een levende ziel is, heb Ik al het groene kruid tot spijze gegeven. En het was alzo.

31 En God zag al wat Hij gemaakt had, en ziet, het was zeer goed. Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de zesde dag.

2 Alzo zijn volbracht de
hemel en de aarde, en al
hun heir.
2 Als nu God op de zevende
dag volbracht had Zijn werk,
dat Hij gemaakt had, heeft Hij
gerust op den zevende dag van
al Zijn werk, dat Hij gemaakt
had.
3 En God heeft den zevende
dag gezegend, en die geheiligd;
omdat Hij op denzelven gerust
heeft van al Zijn werk, hetwelk
God geschapen had, om te
volmaken.
4 Dit zijn de geboorten des
hemels en der aarde, als zij
geschapen werden; ten dage als
de HEERE God de aarde en den
hemel maakte.
5 En allen struik des velds,
eer hij in de aarde was, en
al het kruid des velds, eer het
uitsproot; want de HEERE God
had niet doen regenen op de
aarde, en er was geen mens
geweest, om den aardbodem te
bouwen.
6 Maar een damp was
opgegaan uit de aarde,
en bevochtigde den ganse
aardbodem.
7 En de HEERE God had den
mens geformeerd uit het stof
der aarde, en in zijn neusgaten
geblazen de adem des levens;
alzo werd de mens tot een
levende ziel.
8 Ook had de HEERE God een
hof geplant in Eden, tegen het
oosten, en Hij stelde aldaar den
mens, die Hij geformeerd had.
9 En de HEERE God had alle
geboomte uit het aardrijk doen
spruiten, begeerlijk voor het
gezicht, en goed tot spijze; en
den boom des levens in het
midden van den hof, en de
boom der kennis des goeds en
des kwaads.
10 En een rivier was
voortgaande uit Eden, om
deze hof te bewateren; en werd
van daar verdeeld, en werd tot
vier hoofden.
11 De naam der eerste rivier is
Pison; deze is het, die het ganse
land van Havila omloopt, waar
het goud is.
12 En het goud van dit land is
goed; daar is ook bedolah, en de
steen sardonix.
13 En de naam der tweede
rivier is Gihon; deze is het, die
het ganse land Cusch omloopt.
14 En de naam der derde
rivier is Hiddekel; deze is
gaande naar het oosten van
Assur. En de vierde rivier is
Frath.
15 Zo nam de HEERE God den
mens, en zette hem in den hof
van Eden, om dien te bouwen,
en dien te bewaren.
16 En de HEERE God gebood
den mens, zeggende: Van
allen boom dezes hofs zult gij
vrijelijk eten;
17 Maar van den boom der
kennis des goeds en des
kwaads, daarvan zult gij niet
eten; want ten dage, als gij
daarvan eet, zult gij den dood
sterven.
18 Ook had de HEERE God
gesproken: Het is niet goed, dat
de mens alleen zij; Ik zal hem
een hulpe maken, die als tegen

hem over zij.
19 Want als de HEERE God uit
de aarde al het gedierte des
velds, en al het gevogelte des
hemels gemaakt had, zo bracht
Hij die tot Adam, om te zien,
hoe hij ze noemen zou; en zoals
Adam alle levende ziel noemen
zoude, dat zou haar naam zijn.
20 Zo had Adam genoemd de
namen van al het vee, en van
het gevogelte des hemels, en
van al het gedierte des velds;
maar voor de mens vond hij
geen hulpe, die als tegen hem
over ware.
21 Toen deed de HEERE God
een diepen slaap op Adam
vallen, en hij sliep; en Hij nam
een van zijn ribben, en sloot
derzelver plaats toe met vlees.
22 En de HEERE God bouwde
de ribbe, die Hij van Adam
genomen had, tot een vrouw,
en Hij bracht haar tot Adam.
23 Toen zeide Adam: Deze
is ditmaal been van mijn
benen, en vlees van mijn
vlees! Men zal haar Manninne
heten, omdat zij uit den man
genomen is.
24 Daarom zal de man zijn
vader en zijn moeder verlaten,
en zijn vrouw aankleven; en zij
zullen tot een vlees zijn.
25 En zij waren beiden naakt,
Adam en zijn vrouw; en zij
schaamden zich niet.

3 De slang nu was listiger
dan al het gedierte des
velds, hetwelk de HEERE God
gemaakt had; en zij zeide tot
de vrouw: Is het ook, dat God
gezegd heeft: Gijlieden zult niet
eten van allen boom dezes
hofs?
2 En de vrouw zeide tot de
slang: Van de vrucht der bomen
dezes hofs zullen wij eten;
3 Maar van de vrucht des
booms, die in het midden des
hofs is, heeft God gezegd: Gij
zult van die niet eten, noch die
aanroeren, opdat gij niet sterft.
4 Toen zeide de slang tot de
vrouw: Gijlieden zult den dood
niet sterven;
5 Maar God weet, dat, ten
dage als gij daarvan eet, zo
zullen uw ogen geopend
worden, en gij zult als God
wezen, kennende het goed en
het kwaad.
6 En de vrouw zag, dat die
boom goed was tot spijze, en
dat hij een lust was voor
de ogen, ja, een boom, die
begeerlijk was om verstandig
te maken; en zij nam van zijn
vrucht en at; en zij gaf ook haar
man met haar, en hij at.
7 Toen werden hun
beider ogen geopend, en
zij werden gewaar, dat zij
naakt waren; en zij hechtten
vijgeboombladeren samen, en
maakten zich schorten.
8 En zij hoorden de stem van
den HEERE God, wandelende in
den hof, aan de wind des daags.
Toen verborg zich Adam en
zijn vrouw voor het aangezicht
van den HEERE God, in het
midden van het geboomte des
hofs.
9 En de HEERE God riep
Adam, en zeide tot hem: Waar
zijt gij?

10 En hij zeide: Ik hoorde Uw
stem in den hof, en ik vreesde;
want ik ben naakt; daarom
verborg ik mij.
11 En Hij zeide: Wie heeft
u te kennen gegeven, dat gij
naakt zijt? Hebt gij van dien
boom gegeten, van welken Ik
u gebood, dat gij daarvan niet
eten zoudt?
12 Toen zeide Adam: De
vrouw, die Gij bij mij gegeven
hebt, die heeft mij van dien
boom gegeven, en ik heb
gegeten.
13 En de HEERE God zeide
tot de vrouw: Wat is dit,
dat gij gedaan hebt? En de
vrouw zeide: De slang heeft mij
bedrogen, en ik heb gegeten.
14 Toen zeide de HEERE
God tot die slang: Dewijl gij
dit gedaan hebt, zo zijt gij
vervloekt boven al het vee, en
boven al het gedierte des velds!
Op uw buik zult gij gaan, en
stof zult gij eten, al de dagen
uws levens.
15 En Ik zal vijandschap
zetten tussen u en tussen deze
vrouw, en tussen uw zaad en
tussen haar zaad; datzelve zal u
de kop vermorzelen, en gij zult
het de verzenen vermorzelen.
16 Tot de vrouw zeide Hij: Ik
zal zeer vermenigvuldigen uw
smart, namelijk uwer dracht;
met smart zult gij kinderen
baren; en tot uw man zal uw
begeerte zijn, en hij zal over u
heerschappij hebben.
17 En tot Adam zeide Hij:
Dewijl gij geluisterd hebt naar
de stem uwer vrouw, en van
dien boom gegeten, waarvan
Ik u gebood, zeggende: Gij
zult daarvan niet eten; zo
zij het aardrijk om uwentwil
vervloekt; en met smart zult
gij daarvan eten al de dagen
uws levens.
18 Ook zal het u doornen en
distelen voortbrengen, en gij
zult het kruid des velds eten.
19 In het zweet uws
aanschijns zult gij brood
eten, totdat gij tot de aarde
wederkeert, dewijl gij daaruit
genomen zijt; want gij zijt stof,
en gij zult tot stof wederkeren.
20 Voorts noemde Adam
den naam zijner vrouw Heva,
omdat zij een moeder aller
levenden is.
21 En de HEERE God maakte
voor Adam en zijn vrouw
rokken van vellen, en toog ze
hun aan.
22 Toen zeide de HEERE God:
Ziet, de mens is geworden
als Onzer een, kennende het
goed en het kwaad! Nu dan,
dat hij zijn hand niet uitsteke,
en neme ook van den boom
des levens, en ete, en leve in
eeuwigheid.
23 Zo verzond hem de HEERE
God uit den hof van Eden,
om den aardbodem te bouwen,
waaruit hij genomen was.
24 En Hij dreef de mens uit;
en stelde cherubim tegen het
oosten des hofs van Eden,
en een vlammig lemmer eens
zwaards, dat zich omkeerde,
om te bewaren den weg van
den boom des levens.

4 En Adam bekende Heva,
zijn huisvrouw, en zij werd
zwanger, en baarde Kain, en
zeide: Ik heb een man van de
HEERE verkregen!
2 En zij voer voort te baren
zijn broeder Habel; en Habel
werd een schaapherder, en
Kain werd een landbouwer.
3 En het geschiedde ten einde
van enige dagen, dat Kain van
de vrucht des lands den HEERE
offer bracht.
4 En Habel bracht ook van de
eerstgeborenen zijner schapen,
en van hun vet. En de HEERE
zag Habel en zijn offer aan;
5 Maar Kain en zijn offer zag
Hij niet aan. Toen ontstak Kain
zeer, en zijn aangezicht verviel.
6 En de HEERE zeide tot Kain:
Waarom zijt gij ontstoken,
en waarom is uw aangezicht
vervallen?
7 Is er niet, indien gij
weldoet, verhoging? en zo gij
niet weldoet, de zonde ligt
aan de deur. Zijn begeerte is
toch tot u, en gij zult over hem
heersen.
8 En Kain sprak met zijn
broeder Habel; en het
geschiedde, als zij in het
veld waren, dat Kain tegen
zijn broeder Habel opstond, en
sloeg hem dood.
9 En de HEERE zeide tot Kain:
Waar is Habel, uw broeder? En
hij zeide: Ik weet het niet; ben
ik mijns broeders hoeder?
10 En Hij zeide: Wat hebt gij
gedaan? daar is een stem des
bloeds van uw broeder, dat tot
Mij roept van den aardbodem.
11 En nu zijt gij vervloekt
van den aardbodem, die zijn
mond heeft opengedaan, om
uws broeders bloed van uw
hand te ontvangen.
12 Als gij den aardbodem
bouwen zult, hij zal u zijn
vermogen niet meer geven; gij
zult zwervende en dolende zijn
op aarde.
13 En Kain zeide tot den
HEERE: Mijn misdaad is groter,
dan dat zij vergeven worde.
14 Zie, Gij hebt mij heden
verdreven van den aardbodem,
en ik zal voor Uw aangezicht
verborgen zijn; en ik zal
zwervende en dolende zijn op
de aarde, en het zal geschieden,
dat al wie mij vindt, mij zal
doodslaan.
15 Doch de HEERE zeide tot
hem: Daarom, al wie Kain
doodslaat, zal zevenvoudig
gewroken worden! En de
HEERE stelde een teken aan
Kain; opdat hem niet versloeg
al wie hem vond.
16 En Kain ging uit van het
aangezicht des HEEREN; en hij
woonde in het land Nod, ten
oosten van Eden.
17 En Kain bekende zijn
huisvrouw, en zij werd
bevrucht en baarde Henoch;
en hij bouwde een stad, en
noemde den naam dier stad
naar den naam zijns zoons,
Henoch.
18 En aan Henoch werd
Hirad geboren; en Hirad
gewon Mechujael; en
Mechujael gewon Methusael;
en Methusael gewon Lamech.

19 En Lamech nam zich twee vrouwen; de naam van de eerste was Ada, en de naam van de andere Zilla.

20 En Ada baarde Jabal; deze is geweest een vader dergenen, die tenten bewoonden, en vee hadden.

21 En de naam zijns broeders was Jubal; deze werd de vader van allen, die harpen en orgelen handelen.

22 En Zilla baarde ook Tubal-Kain, een leermeester van allen werker in koper en ijzer; en de zuster van Tubal-Kain was Naema.

23 En Lamech zeide tot zijn vrouwen Ada en Zilla: Hoort mijn stem, gij vrouwen van Lamech! neemt ter ore mijn rede! Voorwaar, ik sloeg wel een man dood, om mijn wonde, en een jongeling, om mijn buile!

24 Want Kain zal zevenvoudig gewroken worden, maar Lamech zeventigmaal zevenmaal.

25 En Adam bekende wederom zijn huisvrouw, en zij baarde een zoon, en zij noemde zijn naam Seth; want God heeft mij, sprak zij, een ander zaad gezet voor Habel; want Kain heeft hem doodgeslagen.

26 En denzelven Seth werd ook een zoon geboren, en hij noemde zijn naam Enos. Toen begon men den naam des HEEREN aan te roepen.

5 Dit is het boek van Adams geslacht. Ten dage als God den mens schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods.

2 Man en vrouw schiep Hij hen, en zegende ze, en noemde hun naam Mens, ten dage als zij geschapen werden.

3 En Adam leefde honderd en dertig jaren, en gewon een zoon naar zijn gelijkenis, naar zijn evenbeeld, en noemde zijn naam Seth.

4 En Adams dagen, nadat hij Seth gewonnen had, zijn geweest achthonderd jaren; en hij gewon zonen en dochteren.

5 Zo waren al de dagen van Adam, die hij leefde, negenhonderd jaren, en dertig jaren; en hij stierf.

6 En Seth leefde honderd en vijf jaren, en hij gewon Enos.

7 En Seth leefde, nadat hij Enos gewonnen had, achthonderd en zeven jaren; en hij gewon zonen en dochteren.

8 Zo waren al de dagen van Seth negenhonderd en twaalf jaren; en hij stierf.

9 En Enos leefde negentig jaren, en hij gewon Kenan.

10 En Enos leefde, nadat hij Kenan gewonnen had, achthonderd en vijftien jaren; en hij gewon zonen en dochteren.

11 Zo waren al de dagen van Enos negenhonderd en vijf jaren; en hij stierf.

12 En Kenan leefde zeventig jaren, en hij gewon Mahalal-el.

13 En Kenan leefde, nadat
hij Mahalal-el gewonnen
had, achthonderd en veertig
jaren; en hij gewon zonen en
dochteren.
14 Zo waren al de dagen van
Kenan negenhonderd en tien
jaren; en hij stierf.
15 En Mahalal-el leefde vijf en
zestig jaren, en hij gewon Jered.
16 En Mahalal-el leefde,
nadat hij Jered gewonnen
had, achthonderd en dertig
jaren; en hij gewon zonen en
dochteren.
17 Zo waren al de dagen van
Mahalal-el achthonderd vijf en
negentig jaren; en hij stierf.
18 En Jered leefde honderd
twee en zestig jaren, en hij
gewon Henoch.
19 En Jered leefde, nadat
hij Henoch gewonnen had,
achthonderd jaren; en hij
gewon zonen en dochteren.
20 Zo waren al de dagen van
Jered negenhonderd twee en
zestig jaren; en hij stierf.
21 En Henoch leefde vijf en
zestig jaren, en hij gewon
Methusalach.
22 En Henoch wandelde met
God, nadat hij Methusalach
gewonnen had, driehonderd
jaren; en hij gewon zonen en
dochteren.
23 Zo waren al de dagen van
Henoch driehonderd vijf en
zestig jaren.
24 Henoch dan wandelde met
God; en hij was niet meer; want
God nam hem weg.
25 En Methusalach leefde
honderd zeven en tachtig
jaren, en hij gewon Lamech.
26 En Methusalach leefde,
nadat hij Lamech gewonnen
had, zevenhonderd twee en
tachtig jaren; en hij gewon
zonen en dochteren.
27 Zo waren al de dagen van
Methusalach negenhonderd
negen en zestig jaren; en hij
stierf.
28 En Lamech leefde honderd
twee en tachtig jaren, en hij
gewon een zoon.
29 En hij noemde zijn naam
Noach, zeggende: Deze zal ons
troosten over ons werk, en
over de smart onzer handen,
vanwege het aardrijk, dat de
HEERE vervloekt heeft!
30 En Lamech leefde, nadat
hij Noach gewonnen had,
vijfhonderd vijf en negentig
jaren; en hij gewon zonen en
dochteren.
31 Zo waren al de dagen van
Lamech zevenhonderd zeven
en zeventig jaren; en hij stierf.
32 En Noach was vijfhonderd
jaren oud; en Noach gewon
Sem, Cham en Jafeth.

6 En het geschiedde, als
de mensen op den
aardbodem begonnen te
vermenigvuldigen, en hun
dochters geboren werden,
2 Dat Gods zonen de
dochteren der mensen
aanzagen, dat zij schoon
waren, en zij namen zich
vrouwen uit allen, die zij
verkozen hadden.
3 Toen zeide de HEERE: Mijn
Geest zal niet in eeuwigheid

twisten met den mens, dewijl
hij ook vlees is; doch zijn dagen
zullen zijn honderd en twintig
jaren.
4 In die dagen waren er
reuzen op de aarde, en ook
daarna, als Gods zonen tot
de dochteren der mensen
ingegaan waren, en zich
kinderen gewonnen hadden;
deze zijn de geweldigen, die
van ouds geweest zijn, mannen
van name.
5 En de HEERE zag, dat
de boosheid des mensen
menigvuldig was op de aarde,
en al het gedichtsel der
gedachten zijns harten te allen
dage alleenlijk boos was.
6 Toen berouwde het de
HEERE, dat Hij den mens op
de aarde gemaakt had, en het
smartte Hem aan Zijn hart.
7 En de HEERE zeide: Ik zal
den mens, die Ik geschapen
heb, verdelgen van den
aardbodem, van den mens
tot het vee, tot het kruipend
gedierte, en tot het gevogelte
des hemels toe; want het
berouwt Mij, dat Ik hen
gemaakt heb.
8 Maar Noach vond genade in
de ogen des HEEREN.
9 Dit zijn de geboorten
van Noach. Noach was een
rechtvaardig, oprecht man
in zijn geslachten. Noach
wandelde met God.
10 En Noach gewon drie
zonen: Sem, Cham en Jafeth.
11 Maar de aarde was
verdorven voor Gods
aangezicht; en de aarde
was vervuld met wrevel.
12 Toen zag God de aarde,
en ziet, zij was verdorven;
want al het vlees had zijn weg
verdorven op de aarde.
13 Daarom zeide God tot
Noach: Het einde van alle
vlees is voor Mijn aangezicht
gekomen; want de aarde is
door hen vervuld met wrevel;
en zie, Ik zal hen met de aarde
verderven.
14 Maak u een ark van
goferhout; met kameren zult
gij deze ark maken; en gij zult
die bepekken van binnen en
van buiten met pek.
15 En aldus is het, dat gij haar
maken zult: driehonderd ellen
zij de lengte der ark, vijftig
ellen haar breedte, en dertig
ellen haar hoogte.
16 Gij zult een venster aan
de ark maken, en zult haar
volmaken tot een elle van
boven; en de deur der ark zult
gij in haar zijde zetten; gij zult
ze met onderste, tweede en
derde verdiepingen maken.
17 Want Ik, zie, Ik breng een
watervloed over de aarde, om
alle vlees, waarin een geest des
levens is, van onder den hemel
te verderven; al wat op de aarde
is, zal den geest geven.
18 Maar met u zal Ik Mijn
verbond oprichten; en gij zult
in de ark gaan, gij, en uw
zonen, en uw huisvrouw, en de
vrouwen uwer zonen met u.
19 En gij zult van al wat leeft,
van alle vlees, twee van elk,
doen in de ark komen, om met
u in het leven te behouden:

mannetje en wijfje zullen zij
zijn;
20 Van het gevogelte naar zijn
aard, en van het vee naar
zijn aard, van al het kruipend
gedierte des aardbodems naar
zijn aard, twee van elk zullen
tot u komen, om die in het
leven te behouden.
21 En gij, neem voor u van
alle spijze, die gegeten wordt,
en verzamel ze tot u, opdat zij
u en hun tot spijze zij.
22 En Noach deed het; naar al
wat God hem geboden had, zo
deed hij.

7 Daarna zeide de HEERE tot
Noach: Ga gij, en uw ganse
huis in de ark; want u heb Ik
gezien rechtvaardig voor Mijn
aangezicht in dit geslacht.
2 Van alle rein vee zult gij
tot u nemen zeven en zeven,
het mannetje en zijn wijfje;
maar van het vee, dat niet rein
is, twee, het mannetje en zijn
wijfje.
3 Ook van het gevogelte des
hemels zeven en zeven, het
mannetje en het wijfje, om
zaad levend te houden op de
ganse aarde.
4 Want over nog zeven dagen
zal Ik doen regenen op de
aarde veertig dagen, en veertig
nachten; en Ik zal van den
aardbodem verdelgen al wat
bestaat, dat Ik gemaakt heb.
5 En Noach deed, naar al wat
de HEERE hem geboden had.
6 Noach nu was zeshonderd
jaren oud, als de vloed der
wateren op de aarde was.
7 Zo ging Noach, en zijn
zonen, en zijn huisvrouw, en de
vrouwen zijner zonen met hem
in de ark, vanwege de wateren
des vloeds.
8 Van het reine vee, en van
het vee, dat niet rein was, en
van het gevogelte, en al wat op
den aardbodem kruipt,
9 Kwamen er twee en twee tot
Noach in de ark, het mannetje
en het wijfje, gelijk als God
Noach geboden had.
10 En het geschiedde na die
zeven dagen, dat de wateren
des vloeds op de aarde waren.
11 In het zeshonderdste
jaar des levens van Noach,
in de tweede maand, op de
zeventiende dag der maand,
op dezen zelfden dag zijn alle
fonteinen des groten afgronds
opengebroken, en de sluizen
des hemels geopend.
12 En een plasregen was op de
aarde veertig dagen en veertig
nachten.
13 Even op dienzelfden
dag ging Noach, en Sem,
en Cham, en Jafeth, Noachs
zonen, desgelijks ook Noachs
huisvrouw, en de drie vrouwen
zijner zonen met hem in de
ark;
14 Zij, en al het gedierte naar
zijn aard, en al het vee naar
zijn aard, en al het kruipend
gedierte, dat op de aarde
kruipt, naar zijn aard, en al het
gevogelte naar zijn aard, alle
vogeltjes van allerlei vleugel.
15 En van alle vlees, waarin
een geest des levens was,
kwamen er twee en twee tot

Noach in de ark.
16 En die er kwamen, die kwamen mannetje en wijfje, van alle vlees, gelijk als hem God bevolen had. En de HEERE sloot achter hem toe.
17 En die vloed was veertig dagen op de aarde, en de wateren vermeerderden, en hieven de ark op, zodat zij oprees boven de aarde.
18 En de wateren namen de overhand, en vermeerderden zeer op de aarde; en de ark ging op de wateren.
19 En de wateren namen gans zeer de overhand op de aarde, zodat alle hoge bergen, die onder den ganse hemel zijn, bedekt werden.
20 Vijftien ellen omhoog namen de wateren de overhand, en de bergen werden bedekt.
21 En alle vlees, dat zich op de aarde roerde, gaf den geest, van het gevogelte, en van het vee, en van het wild gedierte, en van al het kruipend gedierte, dat op de aarde kroop, en alle mens.
22 Al wat een adem des geestes des levens in zijn neusgaten had, van alles wat op het droge was, is gestorven.
23 Alzo werd verdelgd al wat bestond, dat op den aardbodem was, van den mens aan tot het vee, tot het kruipend gedierte, en tot het gevogelte des hemels, en zij werden verdelgd van de aarde; doch Noach alleen bleef over, en wat met hem in de ark was.
24 En de wateren hadden de overhand boven de aarde, honderd en vijftig dagen.

8 En God gedacht aan Noach, en aan al het gedierte, en aan al het vee, dat met hem in de ark was; en God deed een wind over de aarde doorgaan, en de wateren werden stil.
2 Ook werden de fonteinen des afgronds, en de sluizen des hemels gesloten, en de plasregen van den hemel werd opgehouden.
3 Daartoe keerden de wateren weder van boven de aarde, heen en weder vloeiende, en de wateren namen af ten einde van honderd en vijftig dagen.
4 En de ark rustte in de zevende maand, op den zeventiende dag der maand, op de bergen van Ararat.
5 En de wateren waren gaande, en afnemende tot de tiende maand; in de tiende maand, op den eerste der maand, werden de toppen der bergen gezien.
6 En het geschiedde, ten einde van veertig dagen, dat Noach het venster der ark, die hij gemaakt had, opendeed.
7 En hij liet een raaf uit, die dikwijls heen en weder ging, totdat de wateren van boven de aarde verdroogd waren.
8 Daarna liet hij een duif van zich uit, om te zien, of de wateren gelicht waren van boven den aardbodem.

9 Maar de duif vond geen rust
voor het hol van haar voet; zo
keerde zij weder tot hem in de
ark; want de wateren waren
op de ganse aarde; en hij stak
zijn hand uit, en nam haar, en
bracht haar tot zich in de ark.
10 En hij verbeidde nog zeven
andere dagen; toen liet hij de
duif wederom uit de ark.
11 En de duif kwam tot hem
tegen den avondtijd; en ziet,
een afgebroken olijfblad was in
haar bek; zo merkte Noach, dat
de wateren van boven de aarde
gelicht waren.
12 Toen vertoefde hij nog
zeven andere dagen; en hij liet
de duif uit; maar zij keerde niet
meer weder tot hem.
13 En het geschiedde in het
zeshonderd en eerste jaar,
in de eerste maand, op den
eersten derzelver maand, dat
de wateren droogden van
boven de aarde; toen deed
Noach het deksel der ark af, en
zag toe, en ziet, de aardbodem
was gedroogd.
14 En in de tweede maand,
op den zeven en twintigsten
dag der maand, was de aarde
opgedroogd.
15 Toen sprak God tot Noach,
zeggende:
16 Ga uit de ark, gij, en uw
huisvrouw, en uw zonen, en de
vrouwen uwer zonen met u.
17 Al het gedierte, dat met
u is, van alle vlees, aan
gevogelte, en aan vee, en
aan al het kruipend gedierte,
dat op de aarde kruipt, doe
met u uitgaan; en dat zij
overvloediglijk voorttelen op
de aarde, en vruchtbaar zijn,
en vermenigvuldigen op de
aarde.
18 Toen ging Noach uit, en
zijn zonen, en zijn huisvrouw,
en de vrouwen zijner zonen
met hem.
19 Al het gedierte, al het
kruipende, en al het gevogelte,
al wat zich op de aarde roert,
naar hun geslachten, gingen uit
de ark.
20 En Noach bouwde den
HEERE een altaar; en hij nam
van al het reine vee, en van al
het rein gevogelte, en offerde
brandofferen op dat altaar.
21 En de HEERE rook dien
liefelijken reuk, en de HEERE
zeide in Zijn hart: Ik zal
voortaan den aardbodem
niet meer vervloeken om
des mensen wil; want het
gedichtsel van 's mensen hart
is boos van zijn jeugd aan; en
Ik zal voortaan niet meer al
het levende slaan, gelijk als Ik
gedaan heb.
22 Voortaan al de dagen der
aarde zullen zaaiing en oogst,
en koude en hitte, en zomer en
winter, en dag en nacht, niet
ophouden.

9 En God zegende Noach en
zijn zonen, en Hij zeide
tot hen: Zijt vruchtbaar en
vermenigvuldigt, en vervult de
aarde!
2 En uw vrees, en uw
verschrikking zij over al het
gedierte der aarde, en over al
het gevogelte des hemels; in

al wat zich op den aardbodem roert, en in alle vissen der zee; zij zijn in uw hand overgegeven.
3 Al wat zich roert, dat levend is, zij u tot spijze; Ik heb het u al gegeven, gelijk het groene kruid.
4 Doch het vlees met zijn ziel, dat is zijn bloed, zult gij niet eten.
5 En voorwaar, Ik zal uw bloed, het bloed uwer zielen eisen; van de hand van alle gedierte zal Ik het eisen; ook van de hand des mensen, van de hand eens iegelijken zijns broeders zal Ik de ziel des mensen eisen.
6 Wie des mensen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mens vergoten worden; want God heeft den mens naar Zijn beeld gemaakt.
7 Maar gijlieden, weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt; teelt overvloediglijk voort op de aarde, en vermenigvuldigt op dezelve.
8 Voorts zeide God tot Noach, en tot zijn zonen met hem, zeggende:
9 Maar Ik, ziet, Ik richt Mijn verbond op met u, en met uw zaad na u;
10 En met alle levende ziel, die met u is, van het gevogelte, van het vee, en van alle gedierte der aarde met u; van allen, die uit de ark gegaan zijn, tot al het gedierte der aarde toe.
11 En Ik richt Mijn verbond op met u, dat niet meer alle vlees door de wateren des vloeds zal worden uitgeroeid; en dat er geen vloed meer zal zijn, om de aarde te verderven.
12 En God zeide: Dit is het teken des verbonds, dat Ik geef tussen Mij en tussen ulieden, en tussen alle levende ziel, die met u is, tot eeuwige geslachten.
13 Mijn boog heb Ik gegeven in de wolken; die zal zijn tot een teken des verbonds tussen Mij en tussen de aarde.
14 En het zal geschieden, als Ik wolken over de aarde brenge, dat deze boog zal gezien worden in de wolken;
15 Dan zal Ik gedenken aan Mijn verbond, hetwelk is tussen Mij en tussen u, en tussen alle levende ziel van alle vlees; en de wateren zullen niet meer wezen tot een vloed, om alle vlees te verderven.
16 Als deze boog in de wolken zal zijn, zo zal Ik hem aanzien, om te gedenken aan het eeuwig verbond tussen God en tussen alle levende ziel, van alle vlees, dat op de aarde is.
17 Zo zeide dan God tot Noach: Dit is het teken des verbonds, dat Ik opgericht heb tussen Mij en tussen alle vlees, dat op de aarde is.
18 En de zonen van Noach, die uit de ark gingen, waren Sem, en Cham, en Jafeth; en Cham is de vader van Kanaan.
19 Deze drie waren de zonen van Noach; en van dezen is de ganse aarde overspreid.

20 En Noach begon een akkerman te zijn, en hij plantte een wijngaard.

21 En hij dronk van dien wijn, en werd dronken; en hij ontblootte zich in het midden zijner tent.

22 En Cham, Kanaans vader, zag zijns vaders naaktheid, en hij gaf het zijn beiden broederen daar buiten te kennen.

23 Toen namen Sem en Jafeth een kleed, en zij legden het op hun beider schouderen, en gingen achterwaarts, en bedekten de naaktheid huns vaders; en hun aangezichten waren achterwaarts, gekeerd zodat zij de naaktheid huns vaders niet zagen.

24 En Noach ontwaakte van zijn wijn; en hij merkte wat zijn kleinste zoon hem gedaan had.

25 En hij zeide: Vervloekt zij Kanaan; een knecht der knechten zij hij zijn broederen!

26 Voorts zeide hij: Gezegend zij de Heere, de God van Sem; en Kanaan zij hem een knecht!

27 God breide Jafeth uit, en hij wone in Sems tenten! en Kanaan zij hem een knecht!

28 En Noach leefde na den vloed driehonderd en vijftig jaren.

29 Zo waren al de dagen van Noach negenhonderd en vijftig jaren; en hij stierf.

10 Dit nu zijn de geboorten van Noachs zonen: Sem, Cham, en Jafeth; en hun werden zonen geboren na den vloed.

2 De zonen van Jafeth zijn: Gomer, en Magog, en Madai, en Javan, en Tubal, en Mesech, en Thiras.

3 En de zonen van Gomer zijn: Askenaz, en Rifath, en Togarma.

4 En de zonen van Javan zijn: Elisa, en Tarsis; de Chittieten en Dodanieten.

5 Van dezen zijn verdeeld de eilanden der volken in hun landschappen, elk naar zijn spraak, naar hun huisgezinnen, onder hun volken.

6 En de zonen van Cham zijn: Cusch en Mitsraim, en Put, en Kanaan.

7 En de zonen van Cusch zijn: Seba en Havila, en Sabta, en Raema, en Sabtecha. En de zonen van Raema zijn: Scheba en Dedan.

8 En Cusch gewon Nimrod; deze begon geweldig te zijn op de aarde.

9 Hij was een geweldig jager voor het aangezicht des Heeren; daarom wordt gezegd: Gelijk Nimrod, een geweldig jager voor het aangezicht des Heeren.

10 En het beginsel zijns rijks was Babel, en Erech, en Accad, en Calne in het land Sinear.

11 Uit ditzelve land is Assur uitgegaan, en heeft gebouwd Nineve, en Rehoboth, Ir, en Kalach.

12 En Resen, tussen Nineve en tussen Kalach; deze is die grote stad.

13 En Mitsraim gewon de Ludieten, en de Anamieten, en de Lehabieten, en de Naftuchieten,
14 En de Pathrusieten, en de Casluchieten, van waar de Filistijnen uitgekomen zijn, en de Caftorieten.
15 En Kanaan gewon Sidon, zijn eerstgeborene, en Heth,
16 En de Jesubiet, en de Amoriet, en de Girgasiet,
17 En de Hivviet, en de Arkiet, en de Siniet,
18 En de Arvadiet, en de Tsemariet, en de Hamathiet; en daarna zijn de huisgezinnen der Kanaanieten verspreid.
19 En de landpale der Kanaanieten was van Sidon, daar gij gaat naar Gerar tot Gaza toe; daar gij gaat naar Sodom en Gomorra, en Adama, en Zoboim, tot Lasa toe.
20 Deze zijn zonen van Cham, naar hun huisgezinnen, naar hun spraken, in hun landschappen, in hun volken.
21 Voorts zijn Sem zonen geboren; dezelve is ook de vader aller zonen van Heber, broeder van Jafeth, den grootste.
22 Sems zonen waren Elam, en Assur, en Arfachsad, en Lud, en Aram.
23 En Arams zonen waren Uz, en Hul, en Gether, en Maz.
24 En Arfachsad gewon Selah, en Selah gewon Heber.
25 En Heber werden twee zonen geboren; des enen naam was Peleg; want in zijn dagen is de aarde verdeeld; en zijns broeders naam was Joktan.
26 En Joktan gewon Almodad, en selef, en Hatsarmaveth, en Jarach,
27 En Hadoram, en Usal, en Dikla,
28 En Obal, en Abimael, en Scheba,
29 En Ofir, en Havila, en Jobab; deze allen waren zonen van Joktan.
30 En hun woning was van Mescha af, daar gij gaat naar Sefar, het gebergte van het oosten.
31 Deze zijn zonen van Sem, naar hun huisgezinnen, naar hun spraken, in hun landschappen, naar hun volken.
32 Deze zijn de huisgezinnen der zonen van Noach, naar hun geboorten, in hun volken; en van dezen zijn de volken op de aarde verdeeld na den vloed.

11 En de ganse aarde was van enerlei spraak en enerlei woorden.
2 Maar het geschiedde, als zij tegen het oosten togen, dat zij een laagte vonden in het land Sinear; en zij woonden aldaar.
3 En zij zeiden een ieder tot zijn naaste: Kom aan, laat ons tichelen strijken, en wel doorbranden! En de tichel was hun voor steen, en het lijm was hun voor leem.
4 En zij zeiden: Kom aan, laat ons voor ons een stad bouwen, en een toren, welks opperste in den hemel zij, en laat ons een naam voor

ons maken, opdat wij niet
misschien over de ganse aarde
verstrooid worden!
5 Toen kwam de HEERE
neder, om te bezien de stad en
den toren, die de kinderen der
mensen bouwden.
6 En de HEERE zeide: Ziet, zij
zijn enerlei volk, en hebben
allen enerlei spraak; en dit
is het, dat zij beginnen te
maken; maar nu, zoude hun
niet afgesneden worden al wat
zij bedacht hebben te maken?
7 Kom aan, laat Ons
nedervaren, en laat Ons
hun spraak aldaar verwarren,
opdat iegelijk de spraak zijns
naasten niet hore.
8 Alzo verstrooide hen de
HEERE van daar over de ganse
aarde; en zij hielden op de stad
te bouwen.
9 Daarom noemde men haar
naam Babel; want aldaar
verwarde de HEERE de spraak
der ganse aarde, en van daar
verstrooide hen de HEERE over
de ganse aarde.
10 Deze zijn de geboorten van
Sem: Sem was honderd jaren
oud, en gewon Arfachsad, twee
jaren na den vloed.
11 En Sem leefde, nadat hij
Arfachsad gewonnen had,
vijfhonderd jaren; en hij
gewon zonen en dochteren.
12 En Arfachsad leefde vijf
en dertig jaren, en hij gewon
Selah.
13 En Arfachsad leefde, nadat
hij Selah gewonnen had,
vierhonderd en drie jaren; en
hij gewon zonen en dochteren.
14 En Selah leefde dertig
jaren, en hij gewon Heber.
15 En Selah leefde, nadat
hij Heber gewonnen had,
vierhonderd en drie jaren, en
hij gewon zonen en dochteren.
16 En Heber leefde vier en
dertig jaren, en gewon Peleg.
17 En Heber leefde, nadat
hij Peleg gewonnen had,
vierhonderd en dertig jaren; en
hij gewon zonen en dochteren.
18 En Peleg leefde dertig
jaren, en hij gewon Rehu.
19 En Peleg leefde, nadat
hij Rehu gewonnen had,
tweehonderd en negen jaren;
en hij gewon zonen en
dochteren.
20 En Rehu leefde twee en
dertig jaren, en hij gewon
Serug.
21 En Rehu leefde, nadat
hij Serug gewonnen had,
tweehonderd en zeven jaren;
en hij gewon zonen en
dochteren.
22 En Serug leefde dertig
jaren, en gewon Nahor.
23 En Serug leefde, nadat
hij Nahor gewonnen had,
tweehonderd jaren; en hij
gewon zonen en dochteren.
24 En Nahor leefde negen en
twintig jaren, en gewon Terah.
25 En Nahor leefde, nadat hij
Terah gewonnen had, honderd
en negentien jaren; en hij
gewon zonen en dochteren.
26 En Terah leefde zeventig
jaren, en gewon Abram, Nahor
en Haran.
27 En deze zijn de geboorten
van Terah: Terah gewon

Abram, Nahor en Haran; en
Haran gewon Lot.
28 En Haran stierf voor het
aangezicht zijns vaders Terah,
in het land zijner geboorte, in
Ur der Chaldeen.
29 En Abram en Nahor
namen zich vrouwen; de naam
van Abrams huisvrouw was
Sarai, en de naam van Nahors
huisvrouw was Milka, een
dochter van Haran, vader van
Milka, en vader van Jiska.
30 En Sarai was
onvruchtbaar; zij had geen
kind.
31 En Terah nam Abram, zijn
zoon, en Lot, Harans zoon,
zijns zoons zoon, en Sarai, zijn
schoondochter, de huisvrouw
van zijn zoon Abram, en zij
togen met hen uit Ur der
Chaldeen, om te gaan naar het
land Kanaan; en zij kwamen tot
Haran, en woonden aldaar.
32 En de dagen van Terah
waren tweehonderd en vijf
jaren, en Terah stierf te Haran.

12 De HEERE nu had tot
Abram gezegd: Ga
gij uit uw land, en uit uw
maagschap, en uit uws vaders
huis, naar het land, dat Ik u
wijzen zal.
2 En Ik zal u tot een groot
volk maken, en u zegenen, en
uw naam groot maken; en wees
een zegen!
3 En Ik zal zegenen, die
u zegenen, en vervloeken,
die u vloekt; en in u zullen
alle geslachten des aardrijks
gezegend worden.
4 En Abram toog heen, gelijk
de HEERE tot hem gesproken
had; en Lot toog met hem; en
Abram was vijf en zeventig
jaren oud, toen hij uit Haran
ging.
5 En Abram nam Sarai,
zijn huisvrouw, en Lot, zijns
broeders zoon, en al hun have,
die zij verworven hadden, en
de zielen, die zij verkregen
hadden in Haran; en zij togen
uit, om te gaan naar het land
Kanaan, en zij kwamen in het
land Kanaan.
6 En Abram is doorgetogen
in dat land, tot aan de plaats
Sichem, tot aan het eikenbos
More; en de Kanaanieten
waren toen ter tijd in dat land.
7 Zo verscheen de HEERE aan
Abram, en zeide: Aan uw zaad
zal Ik dit land geven. Toen
bouwde hij aldaar een altaar
den HEERE, Die hem aldaar
verschenen was.
8 En hij brak op van daar naar
het gebergte, tegen het oosten
van Beth-El, en hij sloeg zijn
tent op, zijnde Beth-El tegen
het westen, en Ai tegen het
oosten; en hij bouwde aldaar
den HEERE een altaar, en riep
den naam des HEEREN aan.
9 Daarna vertrok Abram,
gaande en trekkende naar het
zuiden.
10 En er was honger in
dat land; zo toog Abram af
naar Egypte, om daar als
een vreemdeling te verkeren,
dewijl de honger zwaar was in
dat land.

11 En het geschiedde, als hij naderde, om in Egypte te komen, dat hij zeide tot Sarai, zijn huisvrouw: Zie toch, ik weet, dat gij een vrouw zijt, schoon van aangezicht.
12 En het zal geschieden, als u de Egyptenaars zullen zien, zo zullen zij zeggen: Dat is zijn huisvrouw; en zij zullen mij doden, en u in het leven behouden.
13 Zeg toch: Gij zijt mijn zuster; opdat het mij wel ga om u, en mijn ziel om uwentwil leve.
14 En het geschiedde, als Abram in Egypte kwam, dat de Egyptenaars deze vrouw zagen, dat zij zeer schoon was.
15 Ook zagen haar de vorsten van Farao, en prezen haar bij Farao; en die vrouw werd weggenomen naar het huis van Farao.
16 En hij deed Abram goed, om harentwil; zodat hij had schapen, en runderen, en ezelen, en knechten, en maagden, en ezelinnen, en kemelen.
17 Maar de HEERE plaagde Farao met grote plagen, ook zijn huis, ter oorzake van Sarai, Abrams huisvrouw.
18 Toen riep Farao Abram, en zeide: Wat is dit, dat gij mij gedaan hebt? waarom hebt gij mij niet te kennen gegeven, dat zij uw huisvrouw is?
19 Waarom hebt gij gezegd: Zij is mijn zuster; zodat ik haar mij tot een vrouw zoude genomen hebben? en nu, zie, daar is uw huisvrouw; neem haar en ga henen!
20 En Farao gebood zijn mannen vanwege hem, en zij geleidden hem, en zijn huisvrouw, en alles wat hij had.

13 Alzo toog Abram op uit Egypte naar het zuiden, hij en zijn huisvrouw, en al wat hij had, en Lot met hem.
2 En Abram was zeer rijk, in vee, in zilver, en in goud.
3 En hij ging, volgens zijn reizen, van het zuiden tot Beth-El toe, tot aan de plaats, waar zijn tent in het begin geweest was, tussen Beth-El, en tussen Ai;
4 Tot de plaats des altaars, dat hij in het eerst daar gemaakt had; en Abram heeft aldaar den Naam des HEEREN aangeroepen.
5 En Lot, die met Abram toog, had ook schapen, en runderen, en tenten.
6 En dat land droeg hen niet, om samen te wonen; want hun have was vele, zodat zij samen niet konden wonen.
7 En er was twist tussen de herders van Abrams vee, en tussen de herders van Lots vee. Ook woonden toen de Kanaanieten en Ferezieten in dat land.
8 En Abram zeide tot Lot: Laat toch geen twisting zijn tussen mij en tussen u, en tussen mijn herders en tussen uw herders; want wij zijn mannen broeders.

9 Is niet het ganse land voor
uw aangezicht? Scheid u toch
van mij; zo gij de linkerhand
kiest, zo zal ik ter rechterhand
gaan; en zo gij de rechterhand,
zo zal ik ter linkerhand gaan.
10 En Lot hief zijn ogen op,
en hij zag de ganse vlakte
der Jordaan, dat zij die geheel
bevochtigde; eer de HEERE
Sodom en Gomorra verdorven
had, was zij als de hof des
HEEREN, als Egypteland, als gij
komt te Zoar.
11 Zo koos Lot voor zich de
ganse vlakte der Jordaan, en
Lot trok tegen het oosten; en zij
werden gescheiden, de een van
den ander.
12 Abram dan woonde in het
land Kanaan; en Lot woonde in
de steden der vlakte, en sloeg
tenten tot aan Sodom toe.
13 En de mannen van Sodom
waren boos, en grote zondaars
tegen den HEERE.
14 En de HEERE zeide tot
Abram, nadat Lot van hem
gescheiden was: Hef uw ogen
op, en zie van de plaats,
waar gij zijt noordwaarts en
zuidwaarts, en oostwaarts en
westwaarts.
15 Want al dit land, dat gij
ziet, zal Ik u geven, en aan uw
zaad, tot in eeuwigheid.
16 En Ik zal uw zaad stellen
als het stof der aarde, zodat,
indien iemand het stof der
aarde zal kunnen tellen, zal ook
uw zaad geteld worden.
17 Maak u op, wandel door
dit land, in zijn lengte en in
zijn breedte, want Ik zal het u
geven.
18 En Abram sloeg tenten op,
en kwam en woonde aan de
eikenbossen van Mamre, die
bij Hebron zijn; en hij bouwde
aldaar den HEERE een altaar.

14 En het geschiedde in
de dagen van Amrafel,
de koning van Sinear, van
Arioch, de koning van Ellasar,
van Kedor-Laomer, de koning
van Elam, en van Tideal, den
koning der volken;
2 Dat zij krijg voerden met
Bera, koning van Sodom,
en met Birsa, koning van
Gomorra, Sinab, koning van
Adama, en Semeber, koning
van Zeboim, en de koning van
Bela, dat is Zoar.
3 Deze allen voegden zich
samen in het dal Siddim, dat is
de Zoutzee.
4 Twaalf jaren hadden zij
Kedor-Laomer gediend; maar
in het dertiende jaar vielen zij
af.
5 Zo kwam Kedor-Laomer
in het veertiende jaar, en
de koningen, die met hem
waren, en sloegen de Refaiten
in Asteroth-Karnaim, en
de Zuzieten in Ham, en de
Emieten in Schave-Kiriathaim;
6 En de Horieten op hun
gebergte Seir, tot aan het effen
veld van Paran, hetwelk aan de
woestijn is.
7 Daarna keerden zij
wederom, en kwamen
tot En-Mispat, dat is
Kades, en sloegen al het
land der Amalekieten, en

ook den Amoriet, die te
Hazezon-Thamar woonde.
8 Toen toog de koning van
Sodom uit, en de koning van
Gomorra, en de koning van
Adama, en de koning van
Zeboim, en de koning van
Bela, dat is Zoar; en zij stelden
tegen hen slagorden in het dal
Siddim,
9 Tegen Kedor-Laomer, den
koning van Elam, en Tideal,
den koning der volken, en
Amrafel, den koning van
Sinear, en Arioch, den koning
van Ellasar; vier koningen
tegen vijf.
10 Het dal nu van Siddim was
vol lijmputten; en de koningen
van Sodom en Gomorra
vluchtten, en vielen aldaar; en
de overgeblevenen vluchtten
naar het gebergte.
11 En zij namen al de have van
Sodom en Gomorra, en al hun
spijze, en trokken weg.
12 Ook namen zij Lot, den
zoon van Abrams broeder, en
zijn have, en trokken weg;
want hij woonde in Sodom.
13 Toen kwam er een, die
ontkomen was, en boodschapte
het aan Abram, den Hebreer,
die woonachtig was aan de
eikenbossen van Mamre, den
Amoriet, broeder van Eskol,
en broeder van Aner, welke
Abrams bondgenoten waren.
14 Als Abram hoorde,
dat zijn broeder gevangen
was, zo wapende hij zijn
onderwezenen, de ingeborenen
van zijn huis, driehonderd en
achttien, en hij jaagde hen na
tot Dan toe.
15 En hij verdeelde zich tegen
hen des nachts, hij en zijn
knechten, en sloeg ze; en hij
jaagde hen na tot Hoba toe,
hetwelk is ter linkerhand van
Damaskus.
16 En hij bracht alle have
weder, en ook Lot zijn broeder
en deszelfs have bracht hij
weder, als ook de vrouwen, en
het volk.
17 En de koning van Sodom
toog uit, hem tegemoet (nadat
hij wedergekeerd was van het
slaan van Kedor-Laomer, en
van de koningen, die met hem
waren), tot het dal Schave, dat
is, het dal des konings.
18 En Melchizedek, koning
van Salem, bracht voort brood
en wijn; en hij was een priester
des allerhoogsten Gods.
19 En hij zegende hem, en
zeide: Gezegend zij Abram
Gode, de Allerhoogste, Die
hemel en aarde bezit!
20 En gezegend zij de
allerhoogste God, Die uw
vijanden in uw hand geleverd
heeft! En hij gaf hem de tiende
van alles.
21 En de koning van Sodom
zeide tot Abram: Geef mij de
zielen; maar neem de have voor
u.
22 Doch Abram zeide tot den
koning van Sodom: Ik heb
mijn hand opgeheven tot den
HEERE, den allerhoogste God,
Die hemel en aarde bezit;
23 Zo ik van een draad aan tot
een schoenriem toe, ja, zo ik
van alles, dat het uwe is, iets

neme! opdat gij niet zegt: Ik
heb Abram rijk gemaakt!
24 Het zij buiten mij; alleen
wat de jongelingen verteerd
hebben, en het deel dezer
mannen, die met mij getogen
zijn, Aner, Eskol en Mamre,
laat die hun deel nemen!

15 Na deze dingen
geschiedde het woord
des HEEREN tot Abram in een
gezicht, zeggende: Vrees niet,
Abram! Ik ben u een Schild,
uw Loon zeer groot.
2 Toen zeide Abram: Heere,
HEERE! wat zult Gij mij geven,
daar ik zonder kinderen
heenga en de bezorger van
mijn huis is deze Damaskener
Eliezer?
3 Voorts zeide Abram: Zie,
mij hebt Gij geen zaad gegeven,
en zie, de zoon van mijn huis
zal mijn erfgenaam zijn!
4 En ziet, het woord des
HEEREN was tot hem,
zeggende: Deze zal uw
erfgenaam niet zijn; maar die
uit uw lijf voortkomen zal, die
zal uw erfgenaam zijn.
5 Toen leidde Hij hem uit
naar buiten, en zeide: Zie nu
op naar den hemel, en tel de
sterren, indien gij ze tellen
kunt; en Hij zeide tot hem: Zo
zal uw zaad zijn!
6 En hij geloofde in den
HEERE; en Hij rekende het hem
tot gerechtigheid.
7 Voorts zeide Hij tot hem: Ik
ben de HEERE, Die u uitgeleid
heb uit Ur der Chaldeen, om
u dit land te geven, om dat
erfelijk te bezitten.
8 En hij zeide: Heere, HEERE!
waarbij zal ik weten, dat ik het
erfelijk bezitten zal?
9 En Hij zeide tot hem:
Neem Mij een driejarige vaars,
en een driejarige geit, en
een driejarige ram, en een
tortelduif, en een jonge duif.
10 En hij bracht Hem
deze alle, en hij deelde ze
middendoor, en hij legde elks
deel tegen het andere over;
maar het gevogelte deelde hij
niet.
11 En het wild gevogelte
kwam neder op het aas; maar
Abram joeg het weg.
12 En het geschiedde, als de
zon was aan het ondergaan, zo
viel een diepe slaap op Abram;
en ziet, een schrik, en grote
duisternis viel op hem.
13 Toen zeide Hij tot Abram:
Weet voorzeker, dat uw zaad
vreemd zal zijn in een land, dat
het hunne niet is, en zij zullen
hen dienen, en zij zullen hen
verdrukken vierhonderd jaren.
14 Doch Ik zal het volk ook
rechten, hetwelk zij zullen
dienen; en daarna zullen zij
uittrekken met grote have.
15 En gij zult tot uw vaderen
gaan met vrede; gij zult in
goeden ouderdom begraven
worden.
16 En het vierde geslacht
zal herwaarts wederkeren;
want de ongerechtigheid der
Amorieten is tot nog toe niet
volkomen.
17 En het geschiedde, dat
de zon onderging en het
duister werd, en ziet, daar was

een rokende oven en vurige fakkel, die tussen die stukken doorging.
18 Ten zelfden dage maakte de HEERE een verbond met Abram, zeggende: Aan uw zaad heb Ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte af, tot aan die grote rivier, de rivier Frath:
19 Den Keniet, en den Keniziet, en den Kadmoniet,
20 En den Hethiet, en den Fereziet, en de Refaieten,
21 En den Amoriet, en den Kanaaniet, en den Girgaziet, en den Jebusiet.

16 Doch Sarai, Abrams huisvrouw, baarde hem niet; en zij had een Egyptische dienstmaagd, welker naam was Hagar.
2 Zo zeide Sarai tot Abram: Zie toch, de HEERE heeft mij toegesloten, dat ik niet bare; ga toch in tot mijn dienstmaagd, misschien zal ik uit haar gebouwd worden. En Abram hoorde naar de stem van Sarai.
3 Zo nam Sarai, Abrams huisvrouw, de Egyptische Hagar, haar dienstmaagd, ten einde van tien jaren, welke Abram in het land Kanaan gewoond had, en zij gaf haar aan Abram, haar man, hem tot een vrouw.
4 En hij ging in tot Hagar, en zij ontving. Als zij nu zag, dat zij ontvangen had, zo werd haar vrouw veracht in haar ogen.
5 Toen zeide Sarai tot Abram: Mijn ongelijk is op u; ik heb mijn dienstmaagd in uw schoot gegeven; nu zij ziet, dat zij ontvangen heeft, zo ben ik veracht in haar ogen; de HEERE rechte tussen mij en tussen u!
6 En Abram zeide tot Sarai: Zie uw dienstmaagd is in uw hand; doe haar, wat goed is in uw ogen. En Sarai vernederde haar, en zij vluchtte van haar aangezicht.
7 En de Engel des HEEREN vond haar aan een waterfontein in de woestijn, aan de fontein op den weg van Sur.
8 En hij zeide: Hagar, gij, dienstmaagd van Sarai! van waar komt gij, en waar zult gij heengaan? En zij zeide: Ik ben vluchtende van het aangezicht mijner vrouw Sarai!
9 Toen zeide de Engel des HEEREN tot haar: Keer weder tot uw vrouw, en verneder u onder haar handen.
10 Voorts zeide de Engel des HEEREN tot haar: Ik zal uw zaad grotelijks vermenigvuldigen, zodat het vanwege de menigte niet zal geteld worden.
11 Ook zeide des HEEREN Engel tot haar: Zie, gij zijt zwanger, en zult een zoon baren, en gij zult zijn naam Ismael noemen, omdat de HEERE uw verdrukking aangehoord heeft.
12 En hij zal een woudezel van een mens zijn; zijn hand zal tegen allen zijn, en de hand van allen tegen hem; en hij zal wonen voor het aangezicht van al zijn broederen.

13 En zij noemde den Naam
des HEEREN, Die tot haar sprak:
Gij, God des aanziens! want zij
zeide: Heb ik ook hier gezien
naar Dien, Die mij aanziet?
14 Daarom noemde men dien
put, den put Lachai-Roi; ziet,
hij is tussen Kades en tussen
Bered.
15 En Hagar baarde Abram
een zoon; en Abram noemde
den naam zijns zoons, die
Hagar gebaard had, Ismael.
16 En Abram was zes en
tachtig jaren oud, toen Hagar
Ismael aan Abram baarde.

17 Als nu Abram negen en
negentig jaren oud was,
zo verscheen de HEERE aan
Abram, en zeide tot hem: Ik ben
God, de Almachtige! Wandel
voor Mijn aangezicht, en zijt
oprecht!
2 En Ik zal Mijn verbond
stellen tussen Mij en tussen
u, en Ik zal u gans zeer
vermenigvuldigen.
3 Toen viel Abram op zijn
aangezicht, en God sprak met
hem, zeggende:
4 Mij aangaande, zie, Mijn
verbond is met u; en gij zult
tot een vader van menigte der
volken worden!
5 En uw naam zal niet meer
genoemd worden Abram; maar
uw naam zal wezen Abraham;
want Ik heb u gesteld tot een
vader van menigte der volken.
6 En Ik zal u gans zeer
vruchtbaar maken, en Ik zal u
tot volken stellen, en koningen
zullen uit u voortkomen.
7 En Ik zal Mijn verbond
oprichten tussen Mij en tussen
u, en tussen uw zaad na u in
hun geslachten, tot een eeuwig
verbond, om u te zijn tot een
God, en uw zaad na u.
8 En Ik zal u, en uw
zaad na u, het land uwer
vreemdelingschappen geven,
het gehele land Kanaan, tot
eeuwige bezitting; en Ik zal
hun tot een God zijn.
9 Voorts zeide God tot
Abraham: Gij nu zult Mijn
verbond houden, gij, en uw
zaad na u, in hun geslachten.
10 Dit is Mijn verbond, dat
gijlieden houden zult tussen
Mij en tussen u, en tussen uw
zaad na u: dat al wat mannelijk
is, u besneden worde.
11 En gij zult het vlees uwer
voorhuid besnijden; en dat zal
tot een teken zijn van het
verbond tussen Mij en tussen u.
12 Een zoontje dan van acht
dagen zal u besneden worden,
al wat mannelijk is in uw
geslachten: de ingeborene van
het huis, en de gekochte met
geld van allen vreemde, welke
niet is van uw zaad;
13 De ingeborene van uw
huis, en de gekochte met uw
geld zal zekerlijk besneden
worden; en Mijn verbond zal
zijn in ulieder vlees, tot een
eeuwig verbond.
14 En wat mannelijk is, de
voorhuid hebbende, wiens
voorhuids vlees niet zal
besneden worden, dezelve ziel
zal uit haar volken uitgeroeid
worden; hij heeft Mijn verbond

gebroken.
15 Nog zeide God tot
Abraham: Gij zult den naam
van uw huisvrouw Sarai, niet
Sarai noemen; maar haar naam
zal zijn Sara.
16 Want Ik zal haar zegenen,
en u ook uit haar een zoon
geven; ja, Ik zal haar zegenen,
zodat zij tot volken worden zal:
koningen der volken zullen uit
haar worden!
17 Toen viel Abraham op zijn
aangezicht, en hij lachte; en
hij zeide in zijn hart: Zal een,
die honderd jaren oud is, een
kind geboren worden; en zal
Sara, die negentig jaren oud is,
baren?
18 En Abraham zeide tot God:
Och, dat Ismael mocht leven
voor Uw aangezicht!
19 En God zeide: Voorwaar,
Sara, uw huisvrouw, zal u
een zoon baren, en gij zult
zijn naam noemen Izak; en
Ik zal Mijn verbond met hem
oprichten, tot een eeuwig
verbond zijn zade na hem.
20 En aangaande Ismael heb
Ik u verhoord; zie, Ik heb
hem gezegend, en zal hem
vruchtbaar maken, en hem
gans zeer vermenigvuldigen;
twaalf vorsten zal hij
gewinnen, en Ik zal hem
tot een groot volk stellen;
21 Maar Mijn verbond zal Ik
met Izak oprichten, die u Sara
op dezen gezetten tijd in het
andere jaar baren zal.
22 En Hij eindigde met hem te
spreken, en God voer op van
Abraham.
23 Toen nam Abraham
zijn zoon Ismael, en al de
ingeborenen van zijn huis, en
alle gekochten met zijn geld,
al wat mannelijk was onder
de lieden van het huis van
Abraham, en hij besneed het
vlees hunner voorhuid, even
ten zelfden dage, gelijk als God
met hem gesproken had.
24 En Abraham was oud
negen en negentig jaren, als
hem het vlees zijner voorhuid
besneden werd.
25 En Ismael, zijn zoon, was
dertien jaren oud, als hem het
vlees zijner voorhuid besneden
werd.
26 Even op dezen zelfden dag
werd Abraham besneden, en
Ismael, zijn zoon.
27 En alle mannen van zijn
huis, de ingeborenen des
huizes, en de gekochten met
geld, van den vreemde af,
werden met hem besneden.

18 Daarna verscheen
hem de HEERE aan de
eikenbossen van Mamre, als
hij in de deur der tent zat, toen
de dag heet werd.
2 En hij hief zijn ogen op
en zag; en ziet, daar stonden
drie mannen tegenover hem;
als hij hen zag, zo liep hij hun
tegemoet van de deur der tent,
en boog zich ter aarde.
3 En hij zeide: Heere! heb ik
nu genade gevonden in Uw
ogen, zo gaat toch niet aan Uw
knecht voorbij.
4 Dat toch een weinig waters
gebracht worde, en wast Uw

voeten, en leunt onder dezen boom.

5 En ik zal een bete broods langen, dat Gij Uw hart sterkt; daarna zult Gij voortgaan, daarom omdat Gij tot Uw knecht overgekomen zijt. En zij zeiden: Doe zo als gij gesproken hebt.

6 En Abraham haastte zich naar de tent tot Sara, en hij zeide: Haast u; kneed drie maten meelbloem, en maak koeken.

7 En Abraham liep tot de runderen, en hij nam een kalf, teder en goed, en hij gaf het aan den knecht, die haastte, om dat toe te maken.

8 En hij nam boter en melk, en het kalf, dat hij toegemaakt had, en hij zette het hun voor, en stond bij hen onder dien boom, en zij aten.

9 Toen zeiden zij tot hem: Waar is Sara, uw huisvrouw? En hij zeide: Ziet, in de tent.

10 En Hij zeide: Ik zal voorzeker weder tot u komen, omtrent dezen tijd des levens; en zie, Sara, uw huisvrouw, zal een zoon hebben! En Sara hoorde het aan de deur der tent, welke achter Hem was.

11 Abraham nu en Sara waren oud, en wel bedaagd; het had Sara opgehouden te gaan naar de wijze der vrouwen.

12 Zo lachte Sara bij zichzelve, zeggende: Zal ik wellust hebben, nadat ik oud geworden ben, en mijn heer oud is?

13 En de HEERE zeide tot Abraham: Waarom heeft Sara gelachen, zeggende: Zou ik ook waarlijk baren, nu ik oud geworden ben?

14 Zou iets voor den HEERE te wonderlijk zijn? Ter gezetter tijd zal Ik tot u wederkomen, omtrent dezen tijd des levens, en Sara zal een zoon hebben!

15 En Sara loochende het, zeggende: Ik heb niet gelachen; want zij vreesde. En Hij zeide: Neen! maar gij hebt gelachen.

16 Toen stonden die mannen op van daar, en zagen naar Sodom toe; en Abraham ging met hen, om hen te geleiden.

17 En de HEERE zeide: Zal Ik voor Abraham verbergen, wat Ik doe?

18 Dewijl Abraham gewisselijk tot een groot en machtig volk worden zal, en alle volken der aarde in hem gezegend zullen worden?

19 Want Ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zoude bevelen, en zij den weg des HEEREN houden, om te doen gerechtigheid en gerichte; opdat de HEERE over Abraham brenge, hetgeen Hij over hem gesproken heeft.

20 Voorts zeide de HEERE: Dewijl het geroep van Sodom en Gomorra groot is, en dewijl haar zonde zeer zwaar is,

21 Zal Ik nu afgaan en bezien, of zij naar hun geroep, dat tot Mij gekomen is, het uiterste gedaan hebben, en zo niet, Ik zal het weten.

22 Toen keerden die mannen
het aangezicht van daar, en
gingen naar Sodom; maar
Abraham bleef nog staande
voor het aangezicht des
HEEREN.
23 En Abraham trad toe,
en zeide: Zult Gij ook
den rechtvaardige met den
goddeloze ombrengen?
24 Misschien zijn er vijftig
rechtvaardigen in de stad;
zult Gij hen ook ombrengen,
en de plaats niet sparen, om
de vijftig rechtvaardigen, die
binnen haar zijn?
25 Het zij verre van U,
zulk een ding te doen, te
doden den rechtvaardige
met den goddeloze! dat de
rechtvaardige zij gelijk de
goddeloze, verre zij het van U!
zou de Rechter der ganse aarde
geen recht doen?
26 Toen zeide de HEERE: Zo Ik
te Sodom binnen de stad vijftig
rechtvaardigen zal vinden, zo
zal Ik de ganse plaats sparen
om hunnentwil.
27 En Abraham antwoordde
en zeide: Zie toch; ik heb mij
onderwonden te spreken tot
den Heere, hoewel ik stof en as
ben!
28 Misschien zullen aan de
vijftig rechtvaardigen vijf
ontbreken; zult Gij dan om
vijf de ganse stad verderven?
En Hij zeide: Ik zal haar niet
verderven, zo Ik er vijf en
veertig zal vinden.
29 En hij voer voort nog tot
Hem te spreken, en zeide:
Misschien zullen aldaar veertig
gevonden worden! En Hij
zeide: Ik zal het niet doen om
der veertigen wil.
30 Voorts zeide hij: Dat toch
de Heere niet ontsteke, dat ik
spreke; misschien zullen aldaar
dertig gevonden worden! En
Hij zeide: Ik zal het niet doen,
zo Ik aldaar dertig zal vinden.
31 En hij zeide: Zie toch,
ik heb mij onderwonden
te spreken tot de Heere;
misschien zullen er twintig
gevonden worden! En Hij
zeide: Ik zal haar niet
verderven om der twintigen
wil.
32 Nog zeide hij: Dat toch
de Heere niet ontsteke,
dat ik alleenlijk ditmaal
spreke: misschien zullen er
tien gevonden worden. En
Hij zeide: Ik zal haar niet
verderven om der tienen wil.
33 Toen ging de HEERE
weg, als Hij geeindigd had
tot Abraham te spreken; en
Abraham keerde weder naar
zijn plaats.

19 En die twee engelen
kwamen te Sodom in
den avond; en Lot zat in de
poort te Sodom; en als Lot
hen zag, stond hij op hun
tegemoet, en boog zich met het
aangezicht ter aarde.
2 En hij zeide: Ziet nu, mijne
heren! keert toch in ten huize
van uw knecht, en vernacht,
en wast uw voeten; en gij zult
vroeg opstaan, en gaan uws
weegs. En zij zeiden: Neen,
maar wij zullen op de straat

vernachten.
3 En hij hield bij hen zeer aan,
zodat zij tot hem inkeerden, en
kwamen in zijn huis; en hij
maakte hun een maaltijd, en
bakte ongezuurde koeken, en
zij aten.
4 Eer zij zich te slapen legden,
zo hebben de mannen dier stad,
de mannen van Sodom, van
den jongste tot den oudste toe,
dat huis omsingeld, het ganse
volk, van het uiterste einde af.
5 En zij riepen Lot toe, en
zeiden tot hem: Waar zijn die
mannen, die deze nacht tot u
gekomen zijn? breng hen uit
tot ons, opdat wij ze bekennen.
6 Toen ging Lot uit tot hen
aan de deur, en hij sloot de deur
achter zich toe;
7 En hij zeide: Mijn broeders!
doet toch geen kwaad!
8 Ziet toch, ik heb twee
dochters, die geen man bekend
hebben; ik zal haar nu tot
u uitbrengen, en doet haar,
zoals het goed is in uw ogen;
alleenlijk doet dezen mannen
niets; want daarom zijn zij
onder de schaduw mijns daks
ingegaan.
9 Toen zeiden zij: Kom
verder aan! Voorts zeiden zij:
Deze ene is gekomen, om als
vreemdeling hier te wonen,
en zoude hij alleszins rechter
zijn? Nu zullen wij u meer
kwaads doen, dan hun. En zij
drongen zeer op den man, op
Lot, en zij traden toe om de
deur open te breken.
10 Doch die mannen staken
hun hand uit, en deden Lot tot
zich inkomen in het huis, en
sloten de deur toe.
11 En zij sloegen de mannen,
die aan de deur van het huis
waren, met verblindheden,
van den kleinste tot aan den
grootste, zodat zij moede
werden, om de deur te vinden.
12 Toen zeiden die mannen
tot Lot: Wien hebt gij hier nog
meer? een schoonzoon, of uw
zonen, of uw dochteren, en
allen, die gij hebt in deze stad,
breng uit deze plaats;
13 Want wij gaan deze plaats
verderven, omdat haar geroep
groot geworden is voor het
aangezicht des HEEREN, en de
HEERE ons uitgezonden heeft,
om haar te verderven.
14 Toen ging Lot uit, en sprak
tot zijn schoonzonen, die zijn
dochteren nemen zouden, en
zeide: Maakt u op, gaat uit
deze plaats; want de HEERE
gaat deze stad verderven. Maar
hij was in de ogen zijner
schoonzonen als jokkende.
15 En als de dageraad
opging, drongen de engelen
Lot aan, zeggende: Maak u
op, neem uw huisvrouw,
en uw twee dochteren, die
voorhanden zijn, opdat gij in
de ongerechtigheid dezer stad
niet omkomt.
16 Maar hij vertoefde; zo
grepen dan die mannen zijn
hand, en de hand zijner
vrouw, en de hand zijner twee
dochteren, om de verschoning
des HEEREN over hem; en zij
brachten hem uit, en stelden
hem buiten de stad.

17 En het geschiedde als zij
hen uitgebracht hadden naar
buiten, zo zeide Hij: behoud
u om uws levens wil; zie niet
achter u om, en sta niet op deze
ganse vlakte; behoud u naar het
gebergte heen, opdat gij niet
omkomt.
18 En Lot zeide tot hen: Neen
toch, Heere!
19 Zie toch, Uw knecht heeft
genade gevonden in Uw ogen,
en Gij hebt Uw weldadigheid
groot gemaakt, die Gij aan mij
gedaan hebt, om mijn ziel te
behouden bij het leven; maar
ik zal niet kunnen behouden
worden naar het gebergte
heen, opdat mij niet misschien
dat kwaad aankleve, en ik
sterve!
20 Ziet toch, deze stad is nabij,
om derwaarts te vluchten, en
zij is klein; laat mij toch
derwaarts behouden worden
(is zij niet klein?) opdat mijn
ziel leve.
21 En Hij zeide tot hem:
Zie, Ik heb uw aangezicht
opgenomen ook in deze zaak,
dat Ik deze stad niet omkere
waarvan gij gesproken hebt.
22 Haast, behoud u derwaarts;
want Ik zal niets kunnen
doen, totdat gij daarhenen
ingekomen zijt. Daarom
noemde men den naam dezer
stad Zoar.
23 De zon ging op boven de
aarde, als Lot te Zoar inkwam.
24 Toen deed de HEERE
zwavel en vuur over Sodom
en Gomorra regenen, van den
HEERE uit den hemel.
25 En Hij keerde deze steden
om, en die ganse vlakte, en alle
inwoners dezer steden, ook het
gewas des lands.
26 En zijn huisvrouw zag om
van achter hem; en zij werd een
zoutpilaar.
27 En Abraham maakte zich
deszelven morgens vroeg op,
naar de plaats, waar hij voor
het aangezicht des HEEREN
gestaan had.
28 En hij zag naar Sodom en
Gomorra toe, en naar het ganse
land van die vlakte; en hij zag,
en ziet, er ging een rook van
het land op, gelijk de rook eens
ovens.
29 En het geschiedde, toen
God de steden dezer vlakte
verdierf, dat God aan Abraham
gedacht, en Hij leidde Lot uit
het midden dezer omkering, in
het omkeren dier steden, in
welke Lot gewoond had.
30 En Lot toog op uit Zoar,
en woonde op den berg, en
zijn twee dochters met hem;
want hij vreesde binnen Zoar
te wonen. En hij woonde in
een spelonk, hij en zijn twee
dochters.
31 Toen zeide de
eerstgeborene tot de jongste:
Onze vader is oud, en er is
geen man in dit land, om tot
ons in te gaan, naar de wijze
der ganse aarde.
32 Kom, laat ons onze vader
wijn te drinken geven, en bij
hem liggen, opdat wij van
onze vader zaad in het leven
behouden.

33 En zij gaven dien nacht
haar vader wijn te drinken;
en de eerstgeborene kwam,
en lag bij haar vader, en hij
werd het niet gewaar in haar
nederliggen, noch in haar
opstaan.

34 En het geschiedde des
anderen daags, dat de
eerstgeborene zeide tot de
jongste: Zie, ik heb gisteren
nacht bij mijn vader gelegen;
laat ons ook dezen nacht hem
wijn te drinken geven; ga dan
in, lig bij hem, opdat wij van
onzen vader zaad in het leven
behouden.

35 En zij gaven haar vader
ook dien nacht wijn te drinken,
en de jongste stond op, en lag
bij hem. En hij werd het niet
gewaar in haar nederliggen,
noch in haar opstaan.

36 En de twee dochters van
Lot werden bevrucht van haar
vader.

37 En de eerstgeborene
baarde een zoon, en noemde
zijn naam Moab; deze is de
vader der Moabieten, tot op
dezen dag.

38 En de jongste baarde ook
een zoon, en noemde zijn naam
Ben-Ammi; deze is de vader
der kinderen Ammons, tot op
dezen dag.

20 En Abraham reisde van
daar naar het land van
het zuiden, en woonde tussen
Kades en tussen Sur; en hij
verkeerde als vreemdeling te
Gerar.

2 Als nu Abraham van Sara,
zijn huisvrouw, gezegd had:
Zij is mijn zuster, zo zond
Abimelech, de koning van
Gerar, en nam Sara weg.

3 Maar God kwam tot
Abimelech in een droom
des nachts, en Hij zeide
tot hem: Zie, gij zijt dood
om der vrouwe wil, die gij
weggenomen hebt; want zij is
met een man getrouwd.

4 Doch Abimelech was tot
haar niet genaderd; daarom
zeide hij: Heere! zult Gij dan
ook een rechtvaardig volk
doden?

5 Heeft hij zelf mij niet
gezegd: Zij is mijn zuster? en
zij, ook zij heeft gezegd: Hij is
mijn broeder. In oprechtheid
mijns harten en in reinheid
mijner handen, heb ik dit
gedaan.

6 En God zeide tot hem in den
droom: Ik heb ook geweten,
dat gij dit in oprechtheid uws
harten gedaan hebt, en Ik heb
u ook belet van tegen Mij te
zondigen; daarom heb Ik u niet
toegelaten, haar aan te roeren.

7 Zo geef dan nu dezes mans
huisvrouw weder; want hij is
een profeet, en hij zal voor u
bidden, opdat gij leeft; maar zo
gij haar niet wedergeeft, weet,
dat gij voorzeker sterven zult,
gij, en al wat uwes is!

8 Toen stond Abimelech des
morgens vroeg op, en riep al
zijn knechten, en sprak al deze
woorden voor hun oren. En die
mannen vreesden zeer.

9 En Abimelech riep
Abraham, en zeide tot hem:
Wat hebt gij ons gedaan? en
wat heb ik tegen u gezondigd,
dat gij over mij en over mijn
koninkrijk een grote zonde
gebracht hebt? gij hebt daden
met mij gedaan, die niet
zouden gedaan worden.
10 Voorts zeide Abimelech tot
Abraham: Wat hebt gij gezien,
dat gij deze zaak gedaan hebt?
11 En Abraham zeide: Want ik
dacht: alleen is de vreze Gods
in deze plaats niet, zodat zij
mij om mijner huisvrouw wil
zullen doden.
12 En ook is zij waarlijk mijn
zuster; zij is mijns vaders
dochter, maar niet mijner
moeder dochter; en zij is mij
ter vrouwe geworden.
13 En het is geschied, als
God mij uit mijns vaders huis
deed dwalen, zo sprak ik tot
haar: Dit zij uw weldadigheid,
die gij bij mij doen zult; aan
alle plaatsen waar wij komen
zullen, zeg van mij: Hij is mijn
broeder!
14 Toen nam Abimelech
schapen en runderen,
ook dienstknechten en
dienstmaagden, en gaf dezelve
aan Abraham; en hij gaf hem
Sara zijn huisvrouw weder.
15 En Abimelech zeide:
Zie, mijn land is voor uw
aangezicht; woon, waar het
goed is in uw ogen.
16 En tot Sara zeide hij: Zie,
ik heb uw broeder duizend
zilverlingen gegeven; zie, hij zij
u een deksel der ogen, allen, die
met u zijn, ja, bij allen, en wees
geleerd.
17 En Abraham bad tot God;
en God genas Abimelech,
en zijn huisvrouw, en zijn
dienstmaagden, zodat zij
baarden.
18 Want de HEERE had al
de baarmoeders van het huis
van Abimelech ganselijk
toegesloten, ter oorzake van
Sara, Abrahams huisvrouw.

21 En de HEERE bezocht
Sara, gelijk als Hij
gezegd had; en de HEERE
deed aan Sara gelijk als Hij
gesproken had.
2 En Sara werd bevrucht, en
baarde Abraham een zoon in
zijn ouderdom, ter gezetter tijd,
dien hem God gezegd had.
3 En Abraham noemde den
naam zijns zoons, dien hem
geboren was, dien hem Sara
gebaard had, Izak.
4 En Abraham besneed
zijn zoon Izak, zijnde acht
dagen oud, gelijk als hem God
geboden had.
5 En Abraham was honderd
jaren oud, als hem Izak zijn
zoon geboren werd.
6 En Sara zeide: God heeft mij
een lachen gemaakt; al die het
hoort, zal met mij lachen.
7 Voorts zeide zij: Wie zou
Abraham gezegd hebben: Sara
heeft zonen gezoogd? want ik
heb een zoon gebaard in zijn
ouderdom.
8 En het kind werd groot, en
werd gespeend; toen maakte
Abraham een groten maaltijd

op den dag, als Izak gespeend
werd.
9 En Sara zag den zoon van
Hagar, de Egyptische, dien
zij Abraham gebaard had,
spottende.
10 En zij zeide tot Abraham:
Drijf deze dienstmaagd en haar
zoon uit; want de zoon dezer
dienstmaagd zal met mijn
zoon, met Izak, niet erven.
11 En dit woord was zeer
kwaad in Abrahams ogen, ter
oorzake van zijn zoon.
12 Maar God zeide tot
Abraham: Laat het niet
kwaad zijn in uw ogen, over
den jongen, en over uw
dienstmaagd; al wat Sara tot
u zal zeggen, hoor naar haar
stem; want in Izak zal uw zaad
genoemd worden.
13 Doch Ik zal ook den zoon
dezer dienstmaagd tot een volk
stellen, omdat hij uw zaad is.
14 Toen stond Abraham des
morgens vroeg op, en nam
brood, en een fles water, en gaf
ze aan Hagar, die leggende op
haar schouder; ook gaf hij haar
het kind, en zond haar weg. En
zij ging voort, en dwaalde in de
woestijn Ber-seba.
15 Als nu het water van de fles
uit was, zo wierp zij het kind
onder een van de struiken.
16 En zij ging en zette zich
tegenover, afgaande zo verre,
als die met de boog schieten;
want zij zeide: Dat ik het kind
niet zie sterven; en zij zat
tegenover, en hief haar stem
op, en weende.
17 En God hoorde de stem van
den jongen; en de Engel Gods
riep Hagar toe uit den hemel,
en zeide tot haar: Wat is u,
Hagar? Vrees niet; want God
heeft naar des jongens stem
gehoord, ter plaatse, waar hij
is.
18 Sta op, hef den jongen op,
en houd hem vast met uwe
hand; want Ik zal hem tot een
groot volk stellen.
19 En God opende haar ogen,
dat zij een waterput zag; en
zij ging, en vulde de fles met
water, en gaf den jongen te
drinken.
20 En God was met den
jongen; en hij werd groot, en
hij woonde in de woestijn, en
werd een boogschutter.
21 En hij woonde in de
woestijn Paran; en zijn moeder
nam hem een vrouw uit
Egypteland.
22 Voorts geschiedde het ter
zelfder tijd, dat Abimelech,
mitsgaders Pichol, zijn
krijgsoverste, tot Abraham
sprak, zeggende: God is met u
in alles, wat gij doet.
23 Zo zweer mij nu hier bij
God: Zo gij mij, of mijn zoon,
of mijn neef liegen zult! naar
de weldadigheid, die ik bij u
gedaan heb, zult gij doen bij
mij, en bij het land, waarin gij
als vreemdeling verkeert.
24 En Abraham zeide: Ik zal
zweren.
25 En Abraham berispte
Abimelech ter oorzake van
een waterput, die Abimelechs
knechten met geweld genomen

hadden.
26 Toen zeide Abimelech: Ik
heb niet geweten, wie dit stuk
gedaan heeft; en ook hebt gij
het mij niet aangezegd, en ik
heb er ook niet van gehoord,
dan heden.
27 En Abraham nam schapen
en runderen, en gaf die aan
Abimelech; en die beiden
maakten een verbond.
28 Doch Abraham stelde
zeven ooilammeren der kudde
bijzonder.
29 Zo zeide Abimelech tot
Abraham: Wat zullen hier deze
zeven ooilammeren, die gij
bijzonder gesteld hebt?
30 En hij zeide: Dat gij de
zeven ooilammeren van mijn
hand nemen zult, opdat het mij
tot een getuigenis zij, dat ik
dezen put gegraven heb.
31 Daarom noemde men die
plaats Ber-seba, omdat die
beiden daar gezworen hadden.
32 Alzo maakten zij een
verbond te Ber-seba. Daarna
stond Abimelech op, en Pichol,
zijn krijgsoverste, en zij
keerden wederom naar het
land der Filistijnen.
33 En hij plantte een bos
in Ber-seba, en riep aldaar
den Naam des HEEREN, des
eeuwigen Gods, aan.
34 En Abraham woonde als
vreemdeling vele dagen in het
land der Filistijnen.

22 En het geschiedde na
deze dingen, dat God
Abraham verzocht; en Hij zeide
tot hem: Abraham! En hij zeide:
Zie, hier ben ik!
2 En Hij zeide: Neem nu
uw zoon, uw enige, dien gij
liefhebt, Izak, en ga heen naar
het land Moria, en offer hem
aldaar tot een brandoffer, op
een van de bergen, dien Ik u
zeggen zal.
3 Toen stond Abraham des
morgens vroeg op, en zadelde
zijn ezel, en nam twee van zijn
jongeren met zich, en Izak zijn
zoon; en hij kloofde hout tot
het brandoffer, en maakte zich
op, en ging naar de plaats, die
God hem gezegd had.
4 Aan den derden dag, toen
hief Abraham zijn ogen op, en
zag die plaats van verre.
5 En Abraham zeide tot zijn
jongeren: Blijft gij hier met den
ezel, en ik en de jongen zullen
heengaan tot daar; als wij
aangebeden zullen hebben, dan
zullen wij tot u wederkeren.
6 En Abraham nam het hout
des brandoffers, en legde het op
Izak, zijn zoon; en hij nam het
vuur en het mes in zijn hand,
en zij beiden gingen samen.
7 Toen sprak Izak tot
Abraham, zijn vader, en
zeide: Mijn vader! En hij zeide:
Zie, hier ben ik, mijn zoon! En
hij zeide: Zie het vuur en het
hout; maar waar is het lam tot
het brandoffer?
8 En Abraham zeide: God
zal Zichzelven een lam ten
brandoffer voorzien, mijn
zoon! Zo gingen zij beiden
samen.
9 En zij kwamen ter plaatse,
die hem God gezegd had; en

Abraham bouwde aldaar een
altaar, en hij schikte het hout,
en bond zijn zoon Izak, en legde
hem op het altaar boven op het
hout.
10 En Abraham strekte zijn
hand uit, en nam het mes om
zijn zoon te slachten.
11 Maar de Engel des HEEREN
riep tot hem van den hemel en
zeide: Abraham, Abraham! En
hij zeide: Zie, hier ben ik!
12 Toen zeide Hij: Strek uw
hand niet uit aan den jongen,
en doe hem niets! want nu weet
Ik, dat gij God vrezende zijt,
en uw zoon, uw enige, van Mij
niet hebt onthouden.
13 Toen hief Abraham zijn
ogen op, en zag om, en ziet,
achter was een ram in de
verwarde struiken vast met zijn
hoornen; en Abraham ging, en
nam dien ram, en offerde hem
ten brandoffer in zijns zoons
plaats.
14 En Abraham noemde den
naam van die plaats: De HEERE
zal het voorzien! Waarom
heden ten dage gezegd wordt:
Op den berg des HEEREN zal
het voorzien worden!
15 Toen riep de Engel des
HEEREN tot Abraham ten
tweeden male van den hemel;
16 En zeide: Ik zweer bij
Mijzelven, spreekt de HEERE;
daarom dat gij deze zaak
gedaan hebt, en uw zoon, uw
enige, niet onthouden hebt;
17 Voorzeker zal Ik u
grotelijks zegenen, en uw
zaad zeer vermenigvuldigen,
als de sterren des hemels, en
als het zand, dat aan den oever
der zee is; en uw zaad zal de
poorten zijner vijanden erfelijk
bezitten.
18 En in uw zaad zullen
gezegend worden alle volken
der aarde, naardien gij Mijn
stem gehoorzaam geweest zijt.
19 Toen keerde Abraham
weder tot zijn jongeren, en zij
maakten zich op, en zij gingen
samen naar Ber-seba; en
Abraham woonde te Ber-seba.
20 En het geschiedde na deze
dingen, dat men Abraham
boodschapte, zeggende: Zie,
Milka heeft ook Nahor, uw
broeder, zonen gebaard:
21 Uz, zijn eerstgeborene, en
Buz, zijn broeder, en Kemuel,
de vader van Aram,
22 En Chesed, en Hazo, en
Pildas, en Jidlaf, en Bethuel;
23 (En Bethuel gewon
Rebekka) deze acht baarde
Milka aan Nahor, den broeder
van Abraham.
24 En zijn bijwijf, welker
naam was Reuma, diezelve
baarde ook Tebah, en Gaham,
en Tahas, en Maacha.

23 En het leven van Sara
was honderd zeven en
twintig jaren; dit waren de
jaren des levens van Sara.
2 En Sara stierf te
Kiriath-Arba, dat is Hebron, in
het land Kanaan; en Abraham
kwam om Sara te beklagen, en
haar te bewenen.
3 Daarna stond Abraham op
van het aangezicht van zijner
dode, en hij sprak tot de zonen

Heths, zeggende:
4 Ik ben een vreemdeling
en inwoner bij u; geef mij
een erfbegrafenis bij u, opdat
ik mijn dode van voor mijn
aangezicht begrave.
5 En de zonen Heths
antwoordden Abraham,
zeggende tot hem:
6 Hoor ons, mijn heer! gij zijt
een vorst Gods in het midden
van ons; begraaf uw dode in de
keure onzer graven; niemand
van ons zal zijn graf voor u
weren, dat gij uw dode niet
zoudt begraven.
7 Toen stond Abraham op, en
boog zich neder voor het volk
des lands, voor de zonen Heths;
8 En hij sprak met hen,
zeggende: Is het met uw wil,
dat ik mijn dode begrave van
voor mijn aangezicht; zo hoort
mij, en spreekt voor mij bij
Efron, den zoon van Zohar,
9 Dat hij mij geve de spelonk
van Machpela, die hij heeft, die
in het einde van zijn akker is,
dat hij dezelve mij om het volle
geld geve, tot een erfbegrafenis
in het midden van u.
10 Efron nu zat in het midden
van de zonen Heths; en
Efron de Hethiet antwoordde
Abraham, voor de oren van de
zonen Heths, van al degenen,
die ter poorte zijner stad
ingingen, zeggende:
11 Neen, mijn heer! hoor mij;
den akker geef ik u; ook de
spelonk, die daarin is, die geef
ik u; voor de ogen van de
zonen mijns volks geef ik u die;
begraaf uw dode.
12 Toen boog zich Abraham
neder voor het aangezicht van
het volk des lands;
13 En hij sprak tot Efron, voor
de oren van het volk des lands,
zeggende: Trouwens, zijt gij
het? lieve, hoor mij; ik zal het
geld des akkers geven; neem
het van mij, zo zal ik mijn dode
aldaar begraven.
14 En Efron antwoordde
Abraham, zeggende tot hem:
15 Mijn heer! hoor mij; een
land van vierhonderd sikkelen
zilvers, wat is dat tussen mij
en tussen u? begraaf slechts uw
dode.
16 En Abraham luisterde
naar Efron; en Abraham
woog Efron het geld, waarvan
hij gesproken had voor de
oren van de zonen Heths,
vierhonderd sikkelen zilvers,
onder den koopman gangbaar.
17 Alzo werd de akker van
Efron, die in Machpela was, dat
tegenover Mamre lag, de akker
en de spelonk, die daarin was,
en al het geboomte, dat op den
akker stond, dat rondom in zijn
ganse landpale was gevestigd,
18 Aan Abraham tot een
bezitting, voor de ogen van de
zonen Heths, bij allen, die tot
zijn stadspoort ingingen.
19 En daarna begroef
Abraham zijn huisvrouw
Sara in de spelonk des akkers
van Machpela, tegenover
Mamre, hetwelk is Hebron, in
het land Kanaan.
20 Alzo werd die akker, en
de spelonk die daarin was,
aan Abraham gevestigd tot een

erfbegrafenis van de zonen
Heths.

24 Abraham nu was oud,
en wel bedaagd; en de
HEERE had Abraham in alles
gezegend.
2 Zo sprak Abraham tot zijn
knecht, den oudste van zijn
huis, regerende over alles, wat
hij had: Leg toch uw hand
onder mijn heup,
3 Opdat ik u doe zweren
bij den HEERE, den God des
hemels, en den God der aarde,
dat gij voor mijn zoon geen
vrouw nemen zult van de
dochteren der Kanaanieten,
in het midden van welke ik
woon;
4 Maar dat gij naar mijn
land, en naar mijn maagschap
trekken, en voor mijn zoon Izak
een vrouw nemen zult.
5 En die knecht zeide tot
hem: Misschien zal die vrouw
mij niet willen volgen in dit
land; zal ik dan uw zoon
moeten wederbrengen in het
land, waar gij uitgetogen zijt?
6 En Abraham zeide tot hem:
Wacht u, dat gij mijn zoon niet
weder daarheen brengt!
7 De HEERE, de God des
hemels, Die mij uit mijns
vaders huis en uit het land
mijner maagschap genomen
heeft, en Die tot mij gesproken
heeft, en Die mij gezworen
heeft, zeggende: Aan uw zaad
zal Ik dit land geven! Die
Zelf zal Zijn Engel voor uw
aangezicht zenden, dat gij voor
mijn zoon van daar een vrouw
neemt.
8 Maar indien de vrouw u
niet volgen wil, zo zult gij
rein zijn van dezen mijn eed;
alleenlijk breng mijn zoon daar
niet weder heen.
9 Toen legde de knecht
zijn hand onder de heup van
Abraham, zijn heer, en hij
zwoer hem over deze zaak.
10 En die knecht nam tien
kemelen van zijns heren
kemelen, en toog heen; en al
het goed zijns heren was in zijn
hand; en hij maakte zich op, en
toog heen naar Mesopotamie,
naar de stad van Nahor.
11 En hij deed de kemelen
nederknielen buiten de stad, bij
een waterput, des avondtijds,
ten tijde, als de putsters
uitkwamen.
12 En hij zeide: HEERE!
God van mijn heer
Abraham! doe haar mij
toch heden ontmoeten, en doe
weldadigheid bij Abraham,
mijn heer.
13 Zie, ik sta bij de
waterfontein, en de dochteren
der mannen dezer stad zijn
uitgaande om water te putten;
14 Zo geschiede, dat die
jonge dochter, tot welke ik
zal zeggen: Neig toch uw
kruik, dat ik drinke; en zij
zal zeggen: Drink, en ik zal
ook uw kemelen drenken;
diezelve zij, die Gij Uw knecht
Izak toegewezen hebt, en dat
ik daaraan bekenne, dat Gij
weldadigheid bij mijn heer
gedaan hebt.
15 En het geschiedde, eer hij
geeindigd had te spreken, ziet,

zo kwam Rebekka uit, welke
aan Bethuel geboren was, de
zoon van Milka, de huisvrouw
van Nahor, de broeder van
Abraham; en zij had haar kruik
op haar schouder.
16 En die jonge dochter was
zeer schoon van aangezicht,
een maagd, en geen man had
haar bekend; en zij ging af naar
de fontein, en vulde haar kruik,
en ging op.
17 Toen liep die knecht haar
tegemoet, en hij zeide: Laat mij
toch een weinig waters uit uw
kruik drinken.
18 En zij zeide: Drink, mijn
heer! en zij haastte zich en liet
haar kruik neder op haar hand,
en gaf hem te drinken.
19 Als zij nu voleindigd had
van hem drinken te geven,
zeide zij: Ik zal ook voor
uw kemelen putten, totdat zij
voleindigd hebben te drinken.
20 En zij haastte zich, en goot
haar kruik uit in de drinkbak,
en liep weder naar den put om
te putten, en zij putte voor al
zijn kemelen.
21 En de man ontzette zich
over haar, stilzwijgende, om te
merken, of de HEERE zijn weg
voorspoedig gemaakt had, of
niet.
22 En het geschiedde, als de
kemelen voleindigd hadden
te drinken, dat die man een
gouden voorhoofdsiersel nam,
welks gewicht was een halve
sikkel, en twee armringen aan
haar handen, welker gewicht
was tien sikkelen gouds.
23 Want hij had gezegd:
Wiens dochter zijt gij? geef het
mij toch te kennen; is er ook
ten huize uws vaders plaats
voor ons, om te vernachten?
24 En zij had tot hem gezegd:
Ik ben de dochter van Bethuel,
de zoon van Milka, die zij
Nahor gebaard heeft.
25 Voorts had zij tot hem
gezegd: Ook is er stro en veel
voeders bij ons, ook plaats om
te vernachten.
26 Toen neigde die man zijn
hoofd, en aanbad den HEERE;
27 En hij zeide: Geloofd
zij de HEERE, de God van
mijn heer Abraham, Die Zijn
weldadigheid en waarheid
niet nagelaten heeft van mijn
heer; aangaande mij, de HEERE
heeft mij op dezen weg geleid,
ten huize van mijns heren
broederen.
28 En die jonge dochter liep,
en gaf ten huize harer moeder
te kennen, gelijk deze zaken
waren.
29 En Rebekka had een
broeder, wiens naam was
Laban; en Laban liep tot die
man naar buiten tot de fontein.
30 En het geschiedde, als hij
dat voorhoofdsiersel gezien
had, en de armringen aan de
handen zijner zuster; en als hij
gehoord had de woorden zijner
zuster Rebekka, zeggende:
Alzo heeft die man tot mij
gesproken, zo kwam hij tot
dien man, en ziet, hij stond bij
de kemelen, bij de fontein.
31 En hij zeide: Kom in,
gij, gezegende des HEEREN!

waarom zoudt gij buiten staan?
want ik heb het huis bereid, en
de plaats voor de kemelen.
32 Toen kwam die man naar
het huis toe, en men ontgordde
de kemelen, en men gaf den
kemelen stro en voeder; en
water om zijn voeten te
wassen, en de voeten der
mannen, die bij hem waren.
33 Daarna werd hem te eten
voorgezet; maar hij zeide: Ik
zal niet eten, totdat ik mijn
woorden gesproken heb. En hij
zeide: Spreek!
34 Toen zeide hij: Ik ben een
knecht van Abraham;
35 En de HEERE heeft mijn
heer zeer gezegend, zodat
hij groot geworden is; en Hij
heeft hem gegeven schapen, en
runderen, en zilver, en goud,
en knechten, en maagden, en
kemelen, en ezelen.
36 En Sara, de huisvrouw van
mijn heer, heeft mijn heer een
zoon gebaard, nadat zij oud
geworden was; en hij heeft hem
gegeven alles, wat hij heeft.
37 En mijn heer heeft mij
doen zweren, zeggende:
Gij zult voor mijn zoon
geen vrouw nemen van de
dochteren der Kanaanieten, in
welker land ik wone;
38 Maar gij zult trekken naar
het huis mijns vaders, en naar
mijn geslacht, en zult voor mijn
zoon een vrouw nemen!
39 Toen zeide ik tot mijn heer:
Misschien zal mij de vrouw
niet volgen.
40 En hij zeide tot mij: De
HEERE, voor Wiens aangezicht
ik gewandeld heb, zal Zijn
Engel met u zenden, en Hij zal
uw weg voorspoedig maken,
dat gij voor mijn zoon een
vrouw neemt, uit mijn geslacht
en uit mijns vaders huis.
41 Dan zult gij van mijn eed
rein zijn, wanneer gij tot mijn
geslacht zult gegaan zijn; en
indien zij haar u niet geven, zo
zult gij rein zijn van mijn eed.
42 En ik kwam heden aan
de fontein; en ik zeide: O,
HEERE! God van mijn heer
Abraham! zo Gij nu mijn weg
voorspoedig maken zult, op
welke ik ga;
43 Zie, ik sta bij de
waterfontein; zo geschiede, dat
de maagd, die uitkomen zal
om te putten, en tot welke ik
zeggen zal: Geef mij toch een
weinig waters te drinken uit
uw kruik;
44 En zij tot mij zal zeggen:
Drink gij ook, en ik zal ook
uw kemelen putten; dat deze
die vrouw zij, die de HEERE aan
den zoon van mijn heer heeft
toegewezen.
45 Eer ik geeindigd had te
spreken in mijn hart, ziet, zo
kwam Rebekka uit, en had haar
kruik op haar schouder, en
zij kwam af tot de fontein en
putte; en ik zeide tot haar: Geef
mij toch te drinken!
46 Zo haastte zij zich en liet
haar kruik van zich neder, en
zeide: Drink gij, en ik zal ook
uw kemelen drenken; en ik
dronk, en zij drenkte ook de
kemelen.

47 Toen vraagde ik haar,
en zeide: Wiens dochter zijt
gij? En zij zeide: De dochter
van Bethuel, den zoon van
Nahor, welken Milka hem
gebaard heeft. Zo legde ik
het voorhoofdsiersel op haar
aangezicht, en de armringen
aan haar handen;
48 En ik neigde mijn hoofd, en
aanbad de HEERE; en ik loofde
den HEERE, den God van mijn
heer Abraham, Die mij op den
rechten weg geleid had, om de
dochter des broeders van mijn
heer voor zijn zoon te nemen.
49 Nu dan, zo gijlieden
weldadigheid en trouw aan
mijn heer doen zult, geeft het
mij te kennen; en zo niet, geeft
het mij ook te kennen, opdat
ik mij ter rechterhand of ter
linkerhand wende.
50 Toen antwoordde Laban
en Bethuel, en zeiden: Van
den HEERE is deze zaak
voortgekomen; wij kunnen
kwaad noch goed tot u
spreken.
51 Zie, Rebekka is voor uw
aangezicht; neem haar en trek
henen; zij zij de vrouw van
den zoon uws heren, gelijk de
HEERE gesproken heeft!
52 En het geschiedde, als
Abrahams knecht hun
woorden hoorde, zo boog
hij zich ter aarde voor den
HEERE.
53 En de knecht langde voort
zilveren kleinoden, en gouden
kleinoden, en klederen, en hij
gaf die aan Rebekka; hij gaf
ook aan haar broeder en haar
moeder kostelijkheden.
54 Toen aten en dronken zij,
hij en de mannen, die bij hem
waren; en zij vernachtten, en
zij stonden des morgens op, en
hij zeide: Laat mij trekken tot
mijn heer!
55 Toen zeide haar broeder,
en haar moeder: Laat de jonge
dochter enige dagen, of tien,
bij ons blijven; daarna zult gij
gaan.
56 Maar hij zeide tot hen:
Houdt mij niet op, dewijl de
HEERE mijn weg voorspoedig
gemaakt heeft! laat mij
trekken, dat ik tot mijn heer
ga.
57 Toen zeiden zij: Laat ons de
jonge dochter roepen, en haar
mond vragen.
58 En zij riepen Rebekka,
en zeiden tot haar: Zult gij
met deze man trekken? En zij
antwoordde: Ik zal trekken.
59 Toen lieten zij Rebekka,
hun zuster, en haar voedster
trekken, mitsgaders Abrahams
knecht en zijn mannen.
60 En zij zegenden Rebekka,
en zeiden tot haar: O, onze
zuster! wordt gij tot duizenden
millioenen, en uw zaad bezitte
de poort zijner haters!
61 En Rebekka maakte zich
op met haar jonge dochteren,
en zij reden op kemelen, en
volgden den man; en die
knecht nam Rebekka, en toog
heen.
62 Izak nu kwam, van
daar men komt tot den put
Lachai-Roi; en hij woonde in
het zuiderland.

63 En Izak was uitgegaan om te bidden in het veld, tegen het naken van den avond; en hij hief zijn ogen op en zag toe, en ziet, de kemelen kwamen!

64 Rebekka hief ook haar ogen op, en zij zag Izak; en zij viel van den kemel af.

65 En zij zeide tot den knecht: Wie is die man, die ons in het veld tegemoet wandelt? En de knecht zeide: Dat is mijn heer! Toen nam zij den sluier, en bedekte zich.

66 En de knecht vertelde aan Izak al de zaken, die hij gedaan had.

67 En Izak bracht haar in de tent van zijn moeder Sara; en hij nam Rebekka, en zij werd hem ter vrouw, en hij had haar lief. Alzo werd Izak getroost na zijner moeders dood.

25 En Abraham voer voort, en nam een vrouw, wier naam was Ketura.

2 En zij baarde hem Zimran en Joksan, en Medan en Midian, en Jisbak en Suah.

3 En Joksan gewon Seba en Dedan; en de zonen van Dedan waren de Assurieten, en Letusieten, en Leummieten.

4 En de zonen van Midian waren Efa en Efer, en Henoch en Abida, en Eldaa. Deze allen waren zonen van Ketura.

5 Doch Abraham gaf aan Izak al wat hij had.

6 Maar aan de zonen der bijwijven, die Abraham had, gaf Abraham geschenken; en zond hen weg van zijn zoon Izak, terwijl hij nog leefde, oostwaarts naar het land van het Oosten.

7 Dit nu zijn de dagen der jaren des levens van Abraham, welke hij geleefd heeft, honderd vijf en zeventig jaren.

8 En Abraham gaf den geest en stierf, in goede ouderdom, oud en des levens zat, en hij werd tot zijn volken verzameld.

9 En Izak en Ismael, zijn zonen, begroeven hem, in de spelonk van Machpela, in den akker van Efron, den zoon van Zohar, den Hethiet, welke tegenover Mamre is;

10 In den akker, dien Abraham van de zonen Heths gekocht had, daar is Abraham begraven, en Sara, zijn huisvrouw.

11 En het geschiedde na Abrahams dood, dat God Izak, zijn zoon, zegende; en Izak woonde bij de put Lachai-Roi.

12 Dit nu zijn de geboorten van Ismael, den zoon van Abraham, dien Hagar, de Egyptische, dienstmaagd van Sara, Abraham gebaard heeft.

13 En dit zijn de namen der zonen van Ismael, met hun namen naar hun geboorten. De eerstgeborene van Ismael, Nabajoth; daarna Kedar, en Adbeel, en Mibsam,

14 En Misma, en Duma, en Massa,

15 Hadar en Thema, Jetur, Nafis en Kedma.

16 Deze zijn de zonen van Ismael, en dit zijn hun namen,

in hun dorpen en paleizen, twaalf vorsten naar hun volken.
17 En dit zijn de jaren des levens van Ismael, honderd zeven en dertig jaren; en hij gaf den geest, en stierf, en hij werd verzameld tot zijn volken.
18 En zij woonden van Havila tot Sur toe, hetwelk tegenover Egypte is, daar gij gaat naar Assur; hij heeft zich nedergeslagen voor het aangezicht van al zijn broederen.
19 Dit nu zijn de geboorten van Izak, den zoon van Abraham: Abraham gewon Izak.
20 En Izak was veertig jaren oud, als hij Rebekka, de dochter van Betuel, den Syrier, uit Paddan-Aram, de zuster van Laban, den Syrier, zich ter vrouw nam.
21 En Izak bad den HEERE zeer in de tegenwoordigheid van zijn huisvrouw; want zij was onvruchtbaar; en de HEERE liet zich van hem verbidden, zodat Rebekka, zijn huisvrouw, zwanger werd.
22 En de kinderen stieten zich samen in haar lichaam. Toen zeide zij: Is het zo? waarom ben ik dus? en zij ging om den HEERE te vragen.
23 En de HEERE zeide tot haar: Twee volken zijn in uw buik, en twee natien zullen zich uit uw ingewand van een scheiden; en het ene volk zal sterker zijn dan het andere volk; en de meerdere zal den mindere dienen.
24 Als nu haar dagen vervuld waren om te baren, ziet, zo waren tweelingen in haar buik.
25 En de eerste kwam uit, ros; hij was geheel als een haren kleed; daarom noemden zij zijn naam Ezau.
26 En daarna kwam zijn broeder uit, wiens hand Ezau's verzenen hield; daarom noemde men zijn naam Jakob. En Izak was zestig jaren oud, als hij hen gewon.
27 Als nu deze jongeren groot werden, werd Ezau een man, verstandig op de jacht, een veldman; maar Jakob werd een oprecht man, wonende in tenten.
28 En Izak had Ezau lief; want het wildbraad was naar zijn mond; maar Rebekka had Jakob lief.
29 En Jakob had een kooksel gekookt; en Ezau kwam uit het veld, en was moede.
30 En Ezau zeide tot Jakob: Laat mij toch slorpen van dat rode, dat rode daar, want ik ben moede; daarom heeft men zijn naam genoemd Edom.
31 Toen zeide Jakob: Verkoop mij op dezen dag uw eerstgeboorte.
32 En Ezau zeide: Zie, ik ga sterven; en waartoe mij dan de eerstgeboorte?
33 Toen zeide Jakob: Zweer mij op dezen dag! en hij zwoer hem; en hij verkocht aan Jakob zijn eerstgeboorte.
34 En Jakob gaf aan Ezau brood, en het linzenkooksel; en

hij at en dronk, en hij stond op en ging heen; alzo verachtte Ezau de eerstgeboorte.

26 En er was honger in dat land, behalve den eerste honger, die in de dagen van Abraham geweest was; daarom toog Izak tot Abimelech, de koning der Filistijnen, naar Gerar.

2 En de HEERE verscheen hem en zeide: Trek niet af naar Egypte; woon in het land, dat Ik u aanzeggen zal;

3 Woon als vreemdeling in dat land, en Ik zal met u zijn, en zal u zegenen; want aan u en uw zaad zal Ik al deze landen geven, en Ik zal den eed bevestigen, dien Ik Abraham uw vader gezworen heb.

4 En Ik zal uw zaad vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en zal aan uw zaad al deze landen geven; en in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde,

5 Daarom dat Abraham Mijn stem gehoorzaam geweest is, en heeft onderhouden Mijn bevel, Mijn geboden, Mijn inzettingen en Mijn wetten.

6 Alzo woonde Izak te Gerar.

7 En als de mannen van die plaats hem vraagden van zijn huisvrouw, zeide hij: Zij is mijn zuster; want hij vreesde te zeggen, mijn huisvrouw; opdat mij misschien, zeide hij, de mannen dezer plaats niet doden, om Rebekka; want zij was schoon van aangezicht.

8 En het geschiedde, als hij een langen tijd daar geweest was, dat Abimelech, de koning der Filistijnen, ten vensteruitkeek, en hij zag, dat, ziet, Izak was jokkende met Rebekka zijn huisvrouw.

9 Toen riep Abimelech Izak, en zeide: Voorwaar, zie, zij is uw huisvrouw! hoe hebt gij dan gezegd: Zij is mijn zuster? En Izak zeide tot hem: Want ik zeide: Dat ik niet misschien om harentwil sterve.

10 En Abimelech zeide: Wat is dit, dat gij ons gedaan hebt? Lichtelijk had een van dit volk bij uw huisvrouw gelegen, zodat gij een schuld over ons zoudt gebracht hebben.

11 En Abimelech gebood het ganse volk, zeggende: Zo wie deze man of zijn huisvrouw aanroert, zal voorzeker gedood worden!

12 En Izak zaaide in datzelve land, en hij vond in datzelve jaar honderd maten; want de HEERE zegende hem.

13 En die man werd groot, ja, hij werd doorgaans groter, totdat hij zeer groot geworden was.

14 En hij had bezitting van schapen, en bezitting van runderen, en groot gezin; zodat hem de Filistijnen benijdden.

15 En al de putten, die de knechten van zijn vader, in de dagen van zijn vader Abraham, gegraven hadden, die stopten de Filistijnen, en vulden dezelve met aarde.

16 Ook zeide Abimelech tot
Izak: Trek van ons; want gij zijt
veel machtiger geworden, dan
wij.
17 Toen toog Izak van daar, en
hij legerde zich in het dal van
Gerar, en woonde aldaar.
18 Als nu Izak wedergekeerd
was, groef hij die waterputten
op, die zij ten tijde van
Abraham, zijn vader, gegraven,
en die de Filistijnen na
Abrahams dood toegestopt
hadden; en hij noemde
derzelver namen naar de
namen, waarmede zijn vader
die genoemd had.
19 De knechten van Izak dan
groeven in dat dal, en zij
vonden aldaar een put van
levend water.
20 En de herders van Gerar
twistten met Izaks herders,
zeggende: Dit water hoort ons
toe! Daarom noemde hij de
naam van die put Esek, omdat
zij met hem gekeven hadden.
21 Toen groeven zij een
andere put, en daar twistten zij
ook over; daarom noemde hij
deszelfs naam Sitna.
22 En hij brak op van daar,
en groef een andere put, en
zij twistten over dien niet;
daarom noemde hij deszelfs
naam Rehoboth, en zeide:
Want nu heeft ons de HEERE
ruimte gemaakt, en wij zijn
gewassen in dit land.
23 Daarna toog hij van daar
op naar Ber-seba.
24 En de HEERE verscheen
hem in denzelven nacht, en
zeide: Ik ben de God van
Abraham, uw vader; vrees
niet; want Ik ben met u;
en Ik zal u zegenen, en uw
zaad vermenigvuldigen, om
Abrahams, Mijns knechts, wil.
25 Toen bouwde hij daar een
altaar, en riep den Naam des
HEEREN aan. En hij sloeg aldaar
zijn tent op; en Izaks knechten
groeven daar een put.
26 En Abimelech trok tot
hem van Gerar, met Ahuzzat,
zijn vriend, en Pichol, zijn
krijgsoverste.
27 En Izak zeide tot hen:
Waarom zijt gij tot mij
gekomen, daar gij mij haat, en
hebt mij van u weggezonden?
28 En zij zeiden: Wij hebben
merkelijk gezien, dat de HEERE
met u is; daarom hebben wij
gezegd: Laat toch een eed
tussen ons zijn, tussen ons
en tussen u, en laat ons een
verbond met u maken:
29 Zo gij bij ons kwaad doet,
gelijk als wij u niet aangeroerd
hebben, en gelijk als wij
bij u alleenlijk goed gedaan
hebben, en hebben u in vrede
laten trekken! Gij zijt nu de
gezegende des HEEREN!
30 Toen maakte hij hun
een maaltijd, en zij aten en
dronken.
31 En zij stonden des morgens
vroeg op, en zwoeren de een
den ander; daarna liet Izak hen
gaan, en zij togen van hem in
vrede.
32 En het geschiedde ten
zelfde dage, dat Izaks knechten
kwamen, en boodschapten
hem van de zaak des puts, dien

zij gegraven hadden, en zij
zeiden hem: Wij hebben water
gevonden.
33 En hij noemde denzelven
Seba; daarom is de naam dier
stad Ber-seba, tot op dezen dag.
34 Als nu Ezau veertig jaren
oud was, nam hij tot een vrouw
Judith, de dochter van Beeri,
den Hethiet, en Basmath, de
dochter van Elon, den Hethiet.
35 En deze waren voor Izak
en Rebekka een bitterheid des
geestes.

27 En het geschiedde, als
Izak oud geworden
was, en zijn ogen donker
geworden waren, en hij niet
zien kon; toen riep hij Ezau,
zijn grootsten zoon, en zeide
tot hem: Mijn zoon! En hij
zeide tot hem: Zie, hier ben ik!
2 En hij zeide: Zie nu, ik ben
oud geworden, ik weet den dag
mijns doods niet.
3 Nu dan, neem toch uw
gereedschap, uw pijlkoker en
uw boog, en ga uit in het veld,
en jaag mij een wildbraad;
4 En maak mij smakelijke
spijzen, zo als ik die gaarne
heb, en breng ze mij, dat ik ete;
opdat mijn ziel u zegene, eer ik
sterve.
5 Rebekka nu hoorde toe, als
Izak tot zijn zoon Ezau sprak;
en Ezau ging in het veld, om
een wildbraad te jagen, dat hij
het inbracht.
6 Toen sprak Rebekka tot
Jakob, haar zoon, zeggende:
Zie, ik heb uw vader tot Ezau,
uw broeder, horen spreken,
zeggende:
7 Breng mij een wildbraad,
en maak mij smakelijke spijzen
toe, dat ik ete; en ik zal u
zegenen voor het aangezicht
des HEEREN, voor mijn dood.
8 Nu dan, mijn zoon! hoor
mijn stem in hetgeen ik u
gebiede.
9 Ga nu heen tot de kudde, en
haal mij van daar twee goede
geitenbokjes; en ik zal die voor
uw vader maken tot smakelijke
spijzen, gelijk als hij gaarne
heeft.
10 En gij zult ze tot uw vader
brengen, en hij zal eten, opdat
hij u zegene voor zijn dood.
11 Toen zeide Jakob tot
Rebekka, zijn moeder: Zie,
mijn broeder Ezau is een harig
man, en ik ben een glad man.
12 Misschien zal mij mijn
vader betasten, en ik zal in zijn
ogen zijn als een bedrieger; zo
zoude ik een vloek over mij
halen, en niet een zegen.
13 En zijn moeder zeide tot
hem: Uw vloek zij op mij, mijn
zoon! hoor alleen naar mijn
stem, en ga, haal ze mij.
14 Toen ging hij, en hij haalde
ze, en bracht ze zijn moeder; en
zijn moeder maakte smakelijke
spijzen, gelijk als zijn vader
gaarne had.
15 Daarna nam Rebekka de
kostelijke klederen van Ezau,
haar grootsten zoon, die zij bij
zich in huis had, en zij trok ze
Jakob, haar kleinsten zoon, aan.
16 En de vellen van de
geitenbokjes trok zij over zijn
handen, en over de gladdigheid

van zijn hals.
17 En zij gaf de smakelijke
spijzen, en het brood, welke
zij toegemaakt had, in de hand
van Jakob, haar zoon.
18 En hij kwam tot zijn vader,
en zeide: Mijn vader! En hij
zeide: Zie, hier ben ik; wie zijt
gij, mijn zoon?
19 En Jakob zeide tot zijn
vader: Ik ben Ezau uw
eerstgeborene; ik heb gedaan,
gelijk als gij tot mij gesproken
hadt; sta toch op, zit, en eet
van mijn wildbraad, opdat uw
ziel mij zegene.
20 Toen zeide Izak tot zijn
zoon: Hoe is dit, dat gij het
zo haast gevonden hebt, mijn
zoon? En hij zeide: Omdat
de HEERE uw God dat heeft
doen ontmoeten voor mijn
aangezicht.
21 En Izak zeide tot Jakob:
Nader toch, dat ik u betaste,
mijn zoon! of gij mijn zoon
Ezau zelf zijt, of niet.
22 Toen kwam Jakob bij,
tot zijn vader Izak, die hem
betastte; en hij zeide: De stem
is Jakobs stem, maar de handen
zijn Ezau's handen.
23 Doch hij kende hem niet,
omdat zijn handen harig
waren, gelijk zijns broeders
Ezau's handen; en hij zegende
hem.
24 En hij zeide: Zijt gij mijn
zoon Ezau zelf? En hij zeide: Ik
ben het!
25 Toen zeide hij: Stel het
nabij mij, dat ik van het
wildbraad mijns zoons ete,
opdat mijn ziel u zegene. En
hij stelde het nabij hem, en hij
at; hij bracht hem ook wijn, en
hij dronk.
26 En zijn vader Izak zeide tot
hem: Kom toch bij, en kus mij,
mijn zoon!
27 En hij kwam bij, en hij
kuste hem; toen rook hij
de reuk zijner klederen, en
zegende hem; en hij zeide:
Zie, de reuk mijns zoons is als
de reuk des velds, hetwelk de
HEERE gezegend heeft.
28 Zo geve u dan God van
de dauw des hemels, en
de vettigheid der aarde, en
menigte van tarwe en most.
29 Volken zullen u dienen,
en natien zullen zich voor u
nederbuigen; wees heer over
uw broederen, en de zonen
uwer moeder zullen zich voor
u nederbuigen! Vervloekt moet
hij zijn, wie u vervloekt; en wie
u zegent, zij gezegend!
30 En het geschiedde, als
Izak voleindigd had Jakob te
zegenen, zo geschiedde het,
toen Jakob maar even van het
aangezicht van zijn vader Izak
uitgegaan was, dat Ezau, zijn
broeder, van zijn jacht kwam.
31 Hij nu maakte smakelijke
spijzen toe, en bracht die tot
zijn vader; en hij zeide tot zijn
vader: Mijn vader sta op en ete
van het wildbraad zijns zoons,
opdat uw ziel mij zegene.
32 En Izak, zijn vader, zeide
tot hem: Wie zijt gij? En hij
zeide: Ik ben uw zoon, uw
eerstgeborene, Ezau.
33 Toen verschrikte Izak met
zeer grote verschrikking, gans

zeer, en zeide: Wie is hij dan,
die het wildbraad gejaagd en
tot mij gebracht heeft? en ik
heb van alles gegeten, eer gij
kwaamt, en heb hem gezegend;
ook zal hij gezegend wezen.
34 Als Ezau de woorden zijns
vaders hoorde, zo schreeuwde
hij met een groten en bitteren
schreeuw, gans zeer; en hij
zeide tot zijn vader: Zegen mij,
ook mij, mijn vader!
35 En hij zeide: Uw broeder is
gekomen met bedrog, en heeft
uw zegen weggenomen.
36 Toen zeide hij: Is het
niet omdat men zijn naam
noemt Jakob, dat hij mij nu
twee reizen heeft bedrogen?
mijn eerstgeboorte heeft hij
genomen, en zie, nu heeft hij
mijn zegen genomen! Voorts
zeide hij: Hebt gij dan geen
zegen voor mij uitbehouden?
37 Toen antwoordde Izak, en
zeide tot Ezau: Zie, ik heb hem
tot een heer over u gezet, en
al zijn broeders heb ik hem
tot knechten gegeven; en ik
heb hem met koorn en most
ondersteund; wat zal ik u dan
nu doen, mijn zoon?
38 En Ezau zeide tot zijn
vader: Hebt gij maar dezen
enen zegen, mijn vader? Zegen
mij, ook mij, mijn vader! En
Ezau hief zijn stem op, en
weende.
39 Toen antwoordde zijn
vader Izak en zeide tot hem:
Zie, de vettigheden der aarde
zullen uw woningen zijn, en
van den dauw des hemels van
boven af zult gij gezegend zijn.
40 En op uw zwaard
zult gij leven, en zult uw
broeder dienen; doch het zal
geschieden, als gij heersen
zult, dan zult gij zijn juk van
uw hals afrukken.
41 En Ezau haatte Jakob om
dien zegen, waarmede zijn
vader hem gezegend had; en
Ezau zeide in zijn hart: De
dagen van den rouw mijns
vaders naderen, en ik zal mijn
broeder Jakob doden.
42 Toen aan Rebekka deze
woorden van Ezau, haar
grootsten zoon, geboodschapt
werden, zo zond zij heen, en
ontbood Jakob, haar kleinsten
zoon, en zeide tot hem: Zie, uw
broeder Ezau troost zich over
u, dat hij u doden zal.
43 Nu dan, mijn zoon! hoor
naar mijn stem, en maak u op,
vlied gij naar Haran, tot Laban,
mijn broeder.
44 En blijf bij hem enige
dagen, totdat de hittige
gramschap uws broeders kere;
45 Totdat de toorn uws
broeders van u afkere, en hij
vergeten hebbe, hetgeen gij
hem gedaan hebt; dan zal ik
zenden, en u van daar nemen;
waarom zoude ik ook van u
beiden beroofd worden op een
dag?
46 En Rebekka zeide tot Izak:
Ik heb verdriet aan mijn leven
vanwege de dochteren Heths!
Indien Jakob een vrouw neemt
van de dochteren Heths, gelijk
deze zijn, van de dochteren
dezes lands, waartoe zal mij het
leven zijn?

28 En Izak riep Jakob, en zegende hem; en gebood hem, en zeide tot hem: Neem geen vrouw van de dochteren van Kanaan.

2 Maak u op, ga naar Paddan-Aram, ten huize van Bethuel, den vader uwer moeder, en neem u van daar een vrouw, van de dochteren van Laban, uwer moeders broeder.

3 En God almachtig zegene u, en make u vruchtbaar, en vermenigvuldige u, dat gij tot een hoop volken wordt.

4 En Hij geve u den zegen van Abraham; aan u, en uw zaad met u, opdat gij erfelijk bezit het land uwer vreemdelingschappen, hetwelk God aan Abraham gegeven heeft.

5 Alzo zond Izak Jakob weg, dat hij toog naar Paddan-Aram, tot Laban, den zoon van Bethuel, den Syrier, den broeder van Rebekka, Jakobs en Ezau's moeder.

6 Als nu Ezau zag, dat Izak Jakob gezegend, en hem naar Paddan-Aram weggezonden had om zich van daar een vrouw te nemen; en als hij hem zegende, dat hij hem geboden had, zeggende: Neem geen vrouw van de dochteren van Kanaan;

7 En dat Jakob zijn vader en zijn moeder gehoorzaam geweest was, en naar Paddan-Aram getrokken was;

8 En dat Ezau zag, dat de dochteren van Kanaan kwaad waren in de ogen van Izak, zijn vader;

9 Zo ging Ezau tot Ismael, en nam zich tot een vrouw boven zijn vrouwen, Mahalath, de dochter van Ismael, den zoon van Abraham, de zuster van Nebajoth.

10 Jakob dan toog uit van Ber-seba, en ging naar Haran.

11 En hij geraakte op een plaats, waar hij vernachtte; want de zon was ondergegaan; en hij nam van de stenen dier plaats, en maakte zijn hoofdpeluw, en legde zich te slapen te dierzelver plaats.

12 En hij droomde; en ziet, een ladder was gesteld op de aarde, welker opperste aan de hemel raakte; en ziet, de engelen Gods klommen daarbij op en neder.

13 En ziet, de Heere stond op dezelve en zeide: Ik ben de Heere, de God van uw vader Abraham, en de God van Izak; dit land, waarop gij ligt te slapen, zal Ik aan u geven, en aan uw zaad.

14 En uw zaad zal wezen als het stof der aarde, en gij zult uitbreken in menigte, westwaarts en oostwaarts, en noordwaarts en zuidwaarts; en in u, en in uw zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.

15 En zie, Ik ben met u, en Ik zal u behoeden overal, waarheen gij trekken zult, en Ik zal u wederbrengen in dit land;

want Ik zal u niet verlaten, totdat Ik zal gedaan hebben, hetgeen Ik tot u gesproken heb.

16 Toen nu Jakob van zijn slaap ontwaakte, zeide hij: Gewisselijk is de HEERE aan deze plaats, en ik heb het niet geweten!

17 En hij vreesde, en zeide: Hoe vreselijk is deze plaats! Dit is niet dan een huis Gods, en dit is de poort des hemels!

18 Toen stond Jakob des morgens vroeg op, en hij nam dien steen, dien hij tot zijn hoofdpeluw gelegd had, en zette hem tot een opgericht teken, en goot daar olie boven op.

19 En hij noemde den naam dier plaats Beth-El; daar toch de naam dier stad te voren was Luz.

20 En Jakob beloofde een gelofte, zeggende: Wanneer God met mij geweest zal zijn, en mij behoed zal hebben op dezen weg, dien ik reize, en mij gegeven zal hebben brood om te eten, en klederen om aan te trekken;

21 En ik ten huize mijns vaders in vrede zal wedergekeerd zijn; zo zal de HEERE mij tot een God zijn!

22 En deze steen, dien ik tot een opgericht teken gezet heb, zal een huis Gods wezen, en van alles, wat Gij mij geven zult, zal ik U voorzeker de tienden geven!

29 Toen hief Jakob zijn voeten op, en ging naar het land der kinderen van het Oosten.

2 En hij zag toe, en ziet, er was een put in het veld; en ziet, er waren drie kudden schapen nevens dien nederliggende; want uit dien put drenkten zij de kudden; en er was een grote steen op den mond van dien put.

3 En derwaarts werden al de kudden verzameld, en zij wentelden den steen van den mond des puts, en drenkten de schapen, en legden den steen weder op den mond van dien put, op zijn plaats.

4 Toen zeide Jakob tot hen: Mijn broeders! van waar zijt gij? En zij zeiden: Wij zijn van Haran.

5 En hij zeide tot hen: Kent gij Laban, den zoon van Nahor? En zij zeiden: Wij kennen hem.

6 Voorts zeide hij tot hen: Is het wel met hem? En zij zeiden: Het is wel; en zie, Rachel, zijn dochter, komt met de schapen.

7 En hij zeide: Ziet, het is nog hoog dag, het is geen tijd, dat het vee verzameld worde; drenkt de schapen, en gaat heen, weidt dezelve.

8 Toen zeiden zij: Wij kunnen niet, totdat al de kudden samen zullen vergaderd zijn, en dat men den steen van den mond des puts afwentele, opdat wij de schapen drenken.

9 Als hij nog met hen sprak, zo kwam Rachel met de schapen, die haar vader toebehoorden; want zij was een herderin.

10 En het geschiedde, als
Jakob Rachel zag, de dochter
van Laban, zijner moeders
broeder, en de schapen van
Laban, zijner moeders broeder,
dat Jakob toetrad, en wentelde
den steen van den mond des
puts, en drenkte de schapen
van Laban, zijner moeders
broeder.
11 En Jakob kuste Rachel; en
hij hief zijn stem op en weende.
12 En Jakob gaf Rachel te
kennen, dat hij een broeder van
haar vader, en dat hij de zoon
van Rebekka was. Toen liep zij
heen, en gaf het aan haar vader
te kennen.
13 En het geschiedde, als
Laban die tijding hoorde van
Jakob, zijner zusters zoon,
zo liep hij hem tegemoet, en
omhelsde hem, en kuste hem,
en bracht hem tot zijn huis.
En hij vertelde Laban al deze
dingen.
14 Toen zeide Laban tot
hem: Voorwaar, gij zijt mijn
gebeente en mijn vlees! En hij
bleef bij hem een volle maand.
15 Daarna zeide Laban tot
Jakob: Omdat gij mijn broeder
zijt, zoudt gij mij derhalve om
niet dienen? verklaar mij, wat
zal uw loon zijn?
16 En Laban had twee
dochters: de naam der grootste
was Lea; en de naam der
kleinste was Rachel.
17 Doch Lea had tedere ogen;
maar Rachel was schoon
van gedaante, en schoon van
aangezicht.
18 En Jakob had Rachel lief; en
hij zeide: Ik zal u zeven jaren
dienen, om Rachel, uw kleinste
dochter.
19 Toen zeide Laban: Het
is beter, dat ik haar aan u
geve, dan dat ik haar aan een
anderen man geve; blijf bij mij.
20 Alzo diende Jakob om
Rachel zeven jaren; en die
waren in zijn ogen als enige
dagen, omdat hij haar liefhad.
21 Toen zeide Jakob tot Laban:
Geef mijn huisvrouw, want
mijn dagen zijn vervuld, dat ik
tot haar inga.
22 Zo verzamelde Laban al de
mannen dier plaats, en maakte
een maaltijd.
23 En het geschiedde des
avonds, dat hij zijn dochter Lea
nam, en bracht haar tot hem;
en hij ging tot haar in.
24 En Laban gaf haar Zilpa,
zijn dienstmaagd, aan Lea, zijn
dochter, tot een dienstmaagd.
25 En het geschiedde des
morgens, en ziet, het was Lea.
Daarom zeide hij tot Laban:
Wat is dit, dat gij mij gedaan
hebt; heb ik niet bij u gediend
om Rachel? waarom hebt gij
mij dan bedrogen?
26 En Laban zeide: Men doet
alzo niet te dezer onzer plaatse,
dat men de kleinste uitgeve
voor de eerstgeborene.
27 Vervul de week van deze;
dan zullen wij u ook die geven,
voor den dienst, dien gij nog
andere zeven jaren bij mij
dienen zult.
28 En Jakob deed alzo; en hij
vervulde de week van deze.

Toen gaf hij hem Rachel, zijn
dochter, hem tot een vrouw.
29 En Laban gaf aan
zijn dochter Rachel zijn
dienstmaagd Bilha, haar tot
een dienstmaagd.
30 En hij ging ook in tot
Rachel, en had ook Rachel
liever dan Lea; en hij diende bij
hem nog andere zeven jaren.
31 Toen nu de HEERE zag, dat
Lea gehaat was, opende Hij
haar baarmoeder; maar Rachel
was onvruchtbaar.
32 En Lea werd bevrucht, en
baarde een zoon, en zij noemde
zijn naam Ruben; want zij
zeide: Omdat de HEERE mijn
verdrukking heeft aangezien,
daarom zal mijn man mij nu
liefhebben.
33 En zij werd wederom
bevrucht, en baarde een zoon,
en zeide: Dewijl de HEERE
gehoord heeft, dat ik gehaat
was, zo heeft Hij mij ook dezen
gegeven; en zij noemde zijn
naam Simeon.
34 En zij werd nog bevrucht,
en baarde een zoon, en zeide:
Nu zal zich ditmaal mijn
man bij mij voegen, dewijl ik
hem drie zonen gebaard heb;
daarom noemde zij zijn naam
Levi.
35 En zij werd wederom
bevrucht, en baarde een zoon,
en zeide: Ditmaal zal ik den
HEERE loven; daarom noemde
zij zijn naam Juda. En zij hield
op van baren.

30 Als nu Rachel zag, dat
zij Jakob niet baarde, zo
benijdde Rachel haar zuster; en
zij zeide tot Jakob: Geef mij
kinderen! of indien niet, zo ben
ik dood.
2 Toen ontstak Jakobs toorn
tegen Rachel, en hij zeide: Ben
ik dan in plaats van God, Die de
vrucht des buiks van u geweerd
heeft?
3 En zij zeide: Zie, daar is mijn
dienstmaagd Bilha, ga tot haar
in; dat zij op mijn knieen bare,
en ik ook uit haar gebouwd
worde.
4 Zo gaf zij hem haar
dienstmaagd Bilha tot een
vrouw; en Jakob ging tot haar
in.
5 En Bilha werd zwanger, en
baarde Jakob een zoon.
6 Toen zeide Rachel: God
heeft mij gericht, en ook mijn
stem verhoord, en heeft mij
een zoon gegeven; daarom
noemde zij zijn naam Dan.
7 En Bilha, Rachels
dienstmaagd, werd wederom
bevrucht, en baarde Jakob den
tweeden zoon.
8 Toen zeide Rachel: Ik heb
worstelingen Gods met mijn
zuster geworsteld; ook heb ik
de overhand gehad; en zij
noemde zijn naam Nafthali.
9 Toen nu Lea zag, dat zij
ophield van baren, nam zij ook
haar dienstmaagd Zilpa, en gaf
die aan Jakob tot een vrouw.
10 En Zilpa, Lea's
dienstmaagd, baarde Jakob
een zoon.
11 Toen zeide Lea: Er komt
een hoop! en zij noemde zijn
naam Gad.

12 Daarna baarde Zilpa,
Lea's dienstmaagd, Jakob een
tweeden zoon.
13 Toen zeide Lea: Tot mijn
geluk! want de dochters zullen
mij gelukkig achten; en zij
noemde zijn naam Aser.
14 En Ruben ging in de dagen
van de tarweoogst, en hij vond
Dudaim in het veld, en hij
bracht die tot zijn moeder Lea.
Toen zeide Rachel tot Lea:
Geef mij toch van uws zoons
Dudaim.
15 En zij zeide tot haar: Is
het weinig, dat gij mijn man
genomen hebt, dat gij ook
mijns zoons Dudaim nemen
zult? Toen zeide Rachel:
Daarom zal hij dezen nacht
voor uws zoons Dudaim bij u
liggen.
16 Als nu Jakob des avonds
uit het veld kwam, ging Lea
uit hem tegemoet, en zeide:
Gij zult tot mij inkomen; want
ik heb u om loon zekerlijk
gehuurd voor mijns zoons
Dudaim; en hij lag dien nacht
bij haar.
17 En God verhoorde Lea; en
zij werd bevrucht, en baarde
Jakob den vijfden zoon.
18 Toen zeide Lea: God heeft
mijn loon gegeven, nadat ik
mijn dienstmaagd aan mijn
man gegeven heb; en zij
noemde zijn naam Issaschar.
19 En Lea werd wederom
bevrucht, en zij baarde Jakob
den zesden zoon.
20 En Lea zeide: God heeft
mij, mij heeft Hij begiftigd met
een goede gift; ditmaal zal mijn
man mij bijwonen; want ik heb
hem zes zonen gebaard; en zij
noemde zijn naam Zebulon.
21 En zij baarde daarna een
dochter; en zij noemde haar
naam Dina.
22 God dacht ook aan Rachel;
en God verhoorde haar, en
opende haar baarmoeder.
23 En zij werd bevrucht, en
baarde een zoon; en zij zeide:
God heeft mijn smaadheid
weggenomen!
24 En zij noemde zijn naam
Jozef, zeggende: De HEERE
voege mij een anderen zoon
daartoe.
25 En het geschiedde, Als
Rachel Jozef gebaard had, dat
Jakob tot Laban zeide: Laat mij
vertrekken, dat ik ga tot mijn
plaats, en naar mijn land.
26 Geef mijn vrouwen, en
mijn kinderen, om welke ik
u gediend heb, dat ik vertrek;
want gij weet mijn dienst, die
ik u gediend heb.
27 Toen zeide Laban tot hem:
Zo ik nu genade gevonden
heb in uw ogen; ik heb
waargenomen, dat de HEERE
mij om uwentwil gezegend
heeft.
28 Hij zeide dan: Noem mij
uitdrukkelijk uw loon, dat ik
geven zal.
29 Toen zeide hij tot hem: Gij
weet, hoe ik u gediend heb, en
hoe uw vee bij mij geweest is.
30 Want het weinige, dat gij
voor mij gehad hebt, dat is tot
een menigte uitgebroken; en
de HEERE heeft u gezegend bij
mijn voet; nu dan, wanneer zal

ik ook werken voor mijn huis?
31 En hij zeide: Wat zal ik
u geven? Toen zeide Jakob:
Gij zult mij niet met al geven,
indien gij mij deze zaak doen
zult; ik zal wederom uw
kudden weiden, en bewaren.
32 Ik zal heden door
uw ganse kudde gaan,
daarvan afzonderende al
het gespikkelde en geplekte
vee, en al het bruine vee onder
de lammeren, en het geplekte
en gespikkelde onder de geiten;
en zulks zal mijn loon zijn.
33 Zo zal mijn gerechtigheid
op den dag van morgen met
mij getuigen, als gij komen
zult over mijn loon, voor
uw aangezicht; al wat niet
gespikkeld en geplekt is onder
de geiten en bruin onder
de lammeren, dat zij bij mij
gestolen.
34 Toen zeide Laban: Zie, och
ja, het zij naar uw woord!
35 En hij zonderde af ten
zelfden dage de gesprenkelde
en geplekte bokken en al de
gespikkelde en geplekte geiten,
al waar wit aan was, en al het
bruine onder de lammeren; en
hij gaf dezelve in de hand zijner
zonen.
36 En hij stelde een weg van
drie dagen tussen hem, en
tussen Jakob; en Jakob weidde
de overige kudde van Laban.
37 Toen nam zich
Jakob roeden van groen
populierenhout, en van
hazelaar, en van kastanjen;
en hij schilde daarin witte
strepen, ontblotende het wit,
hetwelk aan die roeden was.
38 En hij legde deze roeden,
die hij geschild had, in de
goten, en in de drinkbakken
van het water, waar de kudde
kwam drinken, tegenover de
kudde; en zij werden verhit, als
zij kwamen om te drinken.
39 Als dan de kudde
verhit werd bij de roeden,
zo lammerde de kudde
gesprenkelde, gespikkelde,
en geplekte.
40 Toen scheidde Jakob de
lammeren, en hij wendde
het gezicht der kudde op het
gesprenkelde, en al het bruine
onder Labans kudde; en hij
stelde zijn kudden alleen, en
hij zette ze niet bij de kudde
van Laban.
41 En het geschiedde, telkens
als de kudde der vroegelingen
verhit werd, zo stelde Jakob de
roeden voor de ogen der kudde
in de goten, opdat zij hittig
werden bij de roeden.
42 Maar als de kudde spade
hittig werd, zo stelde hij ze
niet, zodat de spadelingen
Laban, en de vroegelingen
Jakob toekwamen.
43 En die man brak gans zeer
uit in menigte, en hij had vele
kudden, en dienstmaagden, en
dienstknechten, en kemelen,
en ezelen.

31 Toen hoorde hij de
woorden der zonen
van Laban, zeggende: Jakob
heeft genomen alles, wat onzes
vaders was, en van hetgeen,
dat onzes vaders was, heeft hij
al deze heerlijkheid gemaakt.

2 Jakob zag ook het
aangezicht van Laban aan,
en ziet, het was jegens hem
niet als gisteren en eergisteren.
3 En de HEERE zeide tot Jakob:
Keer weder tot het land uwer
vaderen, en tot uw maagschap,
en Ik zal met u zijn.
4 Toen zond Jakob heen, en
riep Rachel en Lea, op het veld
tot zijn kudde;
5 En hij zeide tot haar: Ik
zie het aangezicht uws vaders,
dat het jegens mij niet is als
gisteren en eergisteren; doch
de God mijns vaders is bij mij
geweest.
6 En gijlieden weet, dat ik
met al mijn macht uw vader
gediend heb.
7 Maar uw vader heeft
bedriegelijk met mij gehandeld,
en heeft mijn loon tien malen
veranderd; doch God heeft
hem niet toegelaten, om mij
kwaad te doen.
8 Wanneer hij aldus zeide:
De gespikkelde zullen uw
loon zijn, zo lammerden al
de kudden gespikkelde; en
wanneer hij alzo zeide: De
gesprenkelde zullen uw loon
zijn, zo lammerden al de
kudden gesprenkelde.
9 Alzo heeft God uw vader
het vee ontrukt, en aan mij
gegeven.
10 En het geschiedde ten tijde,
als de kudde hittig werd, dat ik
mijn ogen ophief, en ik zag in
den droom; en ziet, de bokken,
die de kudden beklommen,
waren gesprenkeld, gespikkeld,
en hagelvlakkig.
11 En de Engel Gods zeide tot
mij in de droom: Jakob! En ik
zeide: Zie, hier ben ik!
12 En Hij zeide: Hef toch uw
ogen op, en zie! alle bokken,
die de kudde beklimmen, zijn
gesprenkeld, gespikkeld, en
hagelvlakkig; want Ik heb
gezien alles, wat Laban u doet.
13 Ik ben die God van Beth-El,
alwaar gij het opgerichte teken
gezalfd hebt, waar gij Mij een
gelofte beloofd hebt; nu, maak
u op, vertrek uit dit land, en
keer weder in het land uwer
maagschap.
14 Toen antwoordden Rachel
en Lea, en zeiden tot hem:
Is er nog voor ons een deel
of erfenis, in het huis onzes
vaders?
15 Zijn wij niet vreemden van
hem geacht? Want hij heeft
ons verkocht, en hij heeft ook
steeds ons geld verteerd.
16 Want al de rijkdom, welke
God onze vader heeft ontrukt,
die is onze, en van onze zonen;
nu dan, doe alles, wat God tot
u gezegd heeft.
17 Toen maakte zich Jakob op,
en laadde zijn zonen en zijn
vrouwen op kemelen.
18 En hij voerde al zijn vee
weg, en al zijn have, die
hij gewonnen had, het vee,
dat hij bezat, hetwelk hij in
Paddan-Aram geworven had,
om te komen tot Izak, zijn
vader, naar het land Kanaan.
19 Laban nu was gegaan, om
zijn schapen te scheren; zo
stal Rachel de terafim, die haar
vader had.

20 En Jakob ontstal zich
aan het hart van Laban, den
Syrier, overmits hij hem niet te
kennen gaf, dat hij vlood.
21 En hij vlood, en al wat het
zijne was, en hij maakte zich
op, en voer over de rivier, en hij
zette zijn aangezicht naar het
gebergte Gilead.
22 En ten derden dage werd
aan Laban geboodschapt, dat
Jakob gevloden was.
23 Toen nam hij zijn broeders
met zich, en jaagde hem
achterna, een weg van zeven
dagen, en hij kreeg hem op het
gebergte van Gilead.
24 Doch God kwam tot
Laban, den Syrier, in een
droom des nachts, en Hij zeide
tot hem: Wacht u, dat gij met
Jakob spreekt, noch goed, noch
kwaad.
25 En Laban achterhaalde
Jakob; Jakob nu had zijn tent
geslagen op dat gebergte; ook
sloeg Laban met zijn broederen
de zijne op het gebergte van
Gilead.
26 Toen zeide Laban tot Jakob:
Wat hebt gij gedaan, dat gij u
aan mijn hart ontstolen hebt,
en mijn dochteren ontvoerd
hebt, als gevangenen met het
zwaard?
27 Waarom zijt gij heimelijk
gevloden, en hebt u aan mij
ontstolen? en hebt het mij niet
aangezegd, dat ik u geleid had
met vreugde, en met gezangen,
met trommel en met harp?
28 Ook hebt gij mij niet
toegelaten mijn zonen en mijn
dochteren te kussen; nu, gij
hebt dwaselijk gehandeld, zo
doende.
29 Het ware in de macht
mijner hand aan ulieden
kwaad te doen; maar de God
van ulieder vader heeft tot
mij gisteren nacht gesproken,
zeggende: Wacht u, van met
Jakob te spreken, of goed, of
kwaad.
30 En nu, gij hebt immers
willen vertrekken, omdat gij zo
zeer begerig waart naar uws
vaders huis; waarom hebt gij
mijn goden gestolen?
31 Toen antwoordde Jakob,
en zeide tot Laban: Omdat
ik vreesde; want ik zeide:
Opdat gij niet misschien uw
dochteren mij ontweldigdet!
32 Bij wien gij uw goden
vinden zult, laat hem niet
leven! Onderken gij voor onze
broederen, wat bij mij is, en
neem het tot u. Want Jakob
wist niet, dat Rachel dezelve
gestolen had.
33 Toen ging Laban in de tent
van Jakob, en in de tent van
Lea, en in de tent van de beide
dienstmaagden, en hij vond
niets; en als hij uit de tent van
Lea gegaan was, kwam hij in de
tent van Rachel.
34 Maar Rachel had de terafim
genomen, en zij had die in
een kemels zadeltuig gelegd, en
zij zat op dezelve. En Laban
betastte die ganse tent, en hij
vond niets.
35 En zij zeide tot haar vader:
Dat de toorn niet ontsteke in
mijns heren ogen, omdat ik
voor uw aangezicht niet kan

opstaan; want het gaat mij
naar der vrouwen wijze; en hij
doorzocht; maar hij vond de
terafim niet.
36 Toen ontstak Jakob, en
twistte met Laban; en Jakob
antwoordde en zeide tot Laban:
Wat is mijn overtreding, wat
is mijn zonde, dat gij mij zo
hittiglijk hebt nagejaagd?
37 Als gij al mijn huisraad
betast hebt, wat hebt gij
gevonden van al het huisraad
uws huizes! Leg het hier
voor mijn broederen en uw
broederen, en laat hen richten
tussen ons beiden.
38 Deze twintig jaren ben ik
bij u geweest; uw ooien en uw
geiten hebben niet misdragen,
en de rammen uwer kudde heb
ik niet gegeten.
39 Het verscheurde heb ik
tot u niet gebracht; ik heb
het geboet; gij hebt het van
mijn hand geeist, het ware des
daags gestolen, of des nachts
gestolen.
40 Ik ben geweest, dat mij bij
dag de hitte verteerde, en bij
nacht de vorst, en dat mijn
slaap van mijn ogen week.
41 Ik ben nu twintig jaren
in uw huis geweest; ik heb u
veertien jaren gediend om uw
beide dochteren, en zes jaren
om uw kudde; en gij hebt mijn
loon tien malen veranderd.
42 Ten ware de God van
mijn vader, de God van
Abraham, en de Vreze van
Izak, bij mij geweest was,
zekerlijk, gij zoudt mij nu
ledig weggezonden hebben!
God heeft mijn ellende, en
den arbeid mijner handen
aangezien, en heeft u gisteren
nacht bestraft.
43 Toen antwoordde Laban en
zeide tot Jakob: Deze dochters
zijn mijn dochters, en deze
zonen zijn mijn zonen, en deze
kudde is mijn kudde, ja, al
wat gij ziet, dat is mijn; en
wat zoude ik aan deze mijn
dochteren heden doen? of aan
haar zonen, die zij gebaard
hebben?
44 Nu dan, kom, laat ons een
verbond maken, ik en gij, dat
het tot een getuigenis zij tussen
mij en tussen u!
45 Toen nam Jakob een steen,
en hij verhoogde die, tot een
opgericht teken.
46 En Jakob zeide tot zijn
broederen: Vergadert stenen!
En zij namen stenen, en
maakten een hoop; en zij aten
aldaar op dien hoop.
47 En Laban noemde hem
Jegar-Sahadutha; maar Jakob
noemde denzelven Gilead.
48 Toen zeide Laban: Deze
hoop zij heden een getuige
tussen mij en tussen u! Daarom
noemde men zijn naam Gilead,
49 En Mizpa; omdat hij
zeide: Dat de HEERE opzicht
neme tussen mij en tussen u,
wanneer wij de een van den
ander zullen verborgen zijn!
50 Zo gij mijn dochteren
beledigt, en zo gij vrouwen
neemt boven mijn dochteren,
niemand is bij ons; zie toe, God
zal getuige zijn tussen mij en
tussen u!

51 Laban zeide voorts tot
Jakob: Zie, daar is deze zelfde
hoop, en zie, daar is dit
opgericht teken, hetwelk ik
opgeworpen heb tussen mij en
tussen u;
52 Deze zelfde hoop zij
getuige, en dit opgericht teken
zij getuige, dat ik tot u voorbij
deze hoop niet komen zal, en
dat gij tot mij, voorbij deze
hoop en dit opgericht teken,
niet komen zult ten kwade!
53 De God van Abraham, en
de God van Nahor, de God
huns vaders richte tussen ons!
En Jakob zwoer bij de Vreze
zijn vaders Izaks.
54 Toen slachtte Jakob een
slachting op dat gebergte, en
hij nodigde zijn broederen, om
brood te eten; en zij aten brood,
en vernachtten op dat gebergte.
55 En Laban stond des
morgens vroeg op, en kuste
zijn zonen, en zijn dochteren,
en zegende hen; en Laban trok
heen, en keerde weder tot zijn
plaats.

32 Jakob toog ook zijns
weegs; en de engelen
Gods ontmoetten hem.
2 En Jakob zeide, met dat hij
hen zag: Dit is een heirleger
Gods! en hij noemde den naam
derzelver plaats Mahanaim.
3 En Jakob zond boden uit
voor zijn aangezicht tot Ezau,
zijn broeder, naar het land Seir,
de landstreek van Edom.
4 En hij gebood hun,
zeggende: Zo zult gij zeggen
tot mijn heer, tot Ezau: Zo
zegt Jakob, uw knecht: Ik heb
als vreemdeling gewoond bij
Laban, en heb er tot nu toe
vertoefd;
5 En ik heb ossen en ezelen,
schapen en knechten en
maagden; en ik heb gezonden
om mijn heer aan te zeggen,
opdat ik genade vinde in uw
ogen.
6 En de boden kwamen
weder tot Jakob, zeggende: Wij
zijn gekomen tot uw broeder,
tot Ezau; en ook trekt hij u
tegemoet, en vierhonderd
mannen met hem.
7 Toen vreesde Jakob zeer,
en hem was bange; en hij
verdeelde het volk, dat met
hem was, en de schapen, en de
runderen, en de kemels, in twee
heiren;
8 Want hij zeide: Indien Ezau
op het ene heir komt, en slaat
het, zo zal het overgeblevene
heir ontkomen.
9 Voorts zeide Jakob: O, God
mijns vaders Abrahams, en
God mijns vaders Izaks, o
HEERE! Die tot mij gezegd hebt:
Keer weder tot uw land, en tot
uw maagschap, en Ik zal wel bij
u doen!
10 Ik ben geringer dan al deze
weldadigheden, en dan al deze
trouw, die Gij aan Uw knecht
gedaan hebt; want ik ben met
mijn staf over deze Jordaan
gegaan, en nu ben ik tot twee
heiren geworden!
11 Ruk mij toch uit mijns
broeders hand, uit Ezau's hand;
want ik vreze hem, dat hij niet
misschien kome, en mij sla, de

moeder met de zonen!
12 Gij hebt immers gezegd: Ik
zal gewisselijk bij u weldoen,
en Ik zal uw zaad stellen als
het zand der zee, dat vanwege
de menigte niet geteld kan
worden!
13 En hij vernachtte aldaar
dienzelfden nacht; en hij nam
van hetgeen, dat hem in zijn
hand kwam, een geschenk voor
Ezau zijn broeder;
14 Tweehonderd geiten en
twintig bokken, tweehonderd
ooien en twintig rammen;
15 Dertig zogende
kemelinnen met haar veulens,
veertig koeien en tien varren,
twintig ezelinnen en tien jonge
ezels.
16 En hij gaf die in de hand
zijner knechten, elke kudde
bijzonder; en hij zeide tot zijn
knechten: Gaat gijlieden door,
voor mijn aangezicht, en stelt
ruimte tussen kudde en tussen
kudde.
17 En hij gebood de eerste,
zeggende: Wanneer Ezau, mijn
broeder, u ontmoeten zal, en
u vragen, zeggende: Wiens zijt
gij? en waarheen gaat gij?
en wiens zijn deze voor uw
aangezicht?
18 Zo zult gij zeggen: Dat is
een geschenk van uw knecht
Jakob, gezonden tot mijn heer,
tot Ezau, en zie, hij zelf is ook
achter ons!
19 En hij gebood ook den
tweede, ook den derde, ook
allen, die de kudden nagingen,
zeggende: Naar ditzelfde
woord zult gij spreken tot
Ezau, als gij hem vinden zult.
20 En gij zult ook zeggen:
Zie, uw knecht Jakob is achter
ons! Want hij zeide: Ik zal
zijn aangezicht verzoenen
met dit geschenk, dat voor
mijn aangezicht gaat, en
daarna zal ik zijn aangezicht
zien; misschien zal hij mijn
aangezicht aannemen.
21 Alzo ging dat geschenk
heen voor zijn aangezicht;
doch hijzelf vernachtte
dienzelfden nacht in het leger.
22 En hij stond op in
dienzelfden nacht, en hij
nam zijn twee vrouwen, en
zijn twee dienstmaagden, en
zijn elf kinderen, en hij toog
over het veer van de Jabbok.
23 En hij nam ze, en deed hen
over die beek trekken; en hij
deed overtrekken hetgeen hij
had.
24 Doch Jakob bleef alleen
over; en een man worstelde
met hem, totdat de dageraad
opging.
25 En toen Hij zag, dat Hij
hem niet overmocht, roerde Hij
het gewricht zijner heup aan,
zodat het gewricht van Jakobs
heup verwrongen werd, als Hij
met hem worstelde.
26 En Hij zeide: Laat Mij gaan,
want de dageraad is opgegaan.
Maar hij zeide: Ik zal U niet
laten gaan, tenzij dat Gij mij
zegent.
27 En Hij zeide tot hem: Hoe
is uw naam? En hij zeide:
Jakob.
28 Toen zeide Hij: Uw naam
zal voortaan niet Jakob heten,

maar Israel; want gij hebt u vorstelijk gedragen met God en met de mensen, en hebt overmocht.
29 En Jakob vraagde, en zeide: Geef toch Uw naam te kennen. En Hij zeide: Waarom is het, dat gij naar Mijn naam vraagt? En Hij zegende hem aldaar.
30 En Jakob noemde den naam dier plaats Pniel: Want, zeide hij, ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijn ziel is gered geweest.
31 En de zon rees hem op, als hij door Pniel gegaan was; en hij was hinkende aan zijn heup.
32 Daarom eten de kinderen Israels de verrukte zenuw niet, die op het gewricht der heup is, tot op dezen dag, omdat Hij het gewricht van Jakobs heup aangeroerd had, aan de verrukte zenuw.

33 En Jakob hief zijn ogen op en zag; en ziet, Ezau kwam, en vierhonderd mannen met hem. Toen verdeelde hij de kinderen onder Lea, en onder Rachel, en onder de twee dienstmaagden.
2 En hij stelde de dienstmaagden en haar kinderen vooraan; en Lea en haar kinderen meer achterwaarts; maar Rachel en Jozef de achterste.
3 En hij ging voorbij hun aangezicht heen, en hij boog zich zeven malen ter aarde, totdat hij bij zijn broeder kwam.
4 Toen liep Ezau hem tegemoet, en nam hem in den arm, en viel hem aan den hals, en kuste hem; en zij weenden.
5 Daarna hief hij zijn ogen op, en zag die vrouwen en die kinderen, en zeide: Wie zijn deze bij u? En hij zeide: De kinderen, die God aan uw knecht genadiglijk verleend heeft.
6 Toen traden de dienstmaagden toe, zij en haar kinderen, en zij bogen zich neder.
7 En Lea trad ook toe, met haar kinderen, en zij bogen zich neder; en daarna trad Jozef toe en Rachel, en zij bogen zich neder.
8 En hij zeide: Voor wien is u al dit heir, dat ik ontmoet heb? En hij zeide: Om genade te vinden in de ogen mijns heren!
9 Maar Ezau zeide: Ik heb veel, mijn broeder! het zij het uwe, wat gij hebt!
10 Toen zeide Jakob: Och neen! indien ik nu genade in uw ogen gevonden heb, zo neem mijn geschenk van mijn hand; daarom, omdat ik uw aangezicht gezien heb, als had ik Gods aangezicht gezien, en gij welgevallen aan mij genomen hebt.
11 Neem toch mijn zegen, die u tegemoet gebracht is, dewijl het God mij genadiglijk verleend heeft, en dewijl ik alles heb; en hij hield bij hem aan, zodat hij het nam.
12 En hij zeide: Laat ons reizen en voorttrekken; en ik zal voor u trekken.

13 Maar hij zeide tot hem:
Mijn heer weet, dat deze
kinderen teder zijn, en dat ik
zogende schapen en koeien bij
mij heb; indien men dezelve
maar een dag afdrijft, zo zal de
gehele kudde sterven.
14 Mijn heer trekke toch
voorbij, voor het aangezicht
van zijn knecht; en ik zal mij
op mijn gemak als leidsman
voegen, naar den gang van
het werk, hetwelk voor mijn
aangezicht is, en naar den gang
dezer kinderen, totdat ik bij
mijn heer te Seir kome.
15 En Ezau zeide: Laat mij
toch van dit volk, dat met mij
is, u bijstellen. En hij zeide:
Waartoe dat? laat mij genade
vinden in mijns heren ogen!
16 Alzo keerde Ezau dien dag
wederom zijns weegs naar Seir
toe.
17 Maar Jakob reisde naar
Sukkoth, en bouwde een huis
voor zich, en maakte hutten
voor zijn vee; daarom noemde
hij den naam dier plaats
Sukkoth.
18 En Jakob kwam behouden
tot de stad Sichem, welke is
in het land Kanaan, als hij
kwam van Paddan-Aram; en
hij legerde zich in het gezicht
der stad.
19 En hij kocht een deel
des velds, waarop hij zijn
tent gespannen had, van de
hand der zonen van Hemor,
den vader van Sichem, voor
honderd stukken gelds.
20 En hij richte aldaar een
altaar op, en noemde het: De
God Israels is God!

34 En Dina, de dochter
van Lea, die zij Jakob
gebaard had, ging uit, om de
dochteren van dat land te
bezien.
2 Sichem nu, de zoon van
Hemor den Heviet, den
landvorst, zag haar, en hij
nam ze, en lag bij haar, en
verkrachtte ze.
3 En zijn ziel kleefde aan
Dina, Jakobs dochter; en hij
had de jonge dochter lief, en
sprak naar het hart van de
jonge dochter.
4 Sichem sprak ook tot zijn
vader Hemor, zeggende: Neem
mij deze dochter tot een vrouw.
5 Toen Jakob hoorde,
dat hij zijn dochter Dina
verontreinigd had, zo waren
zijn zonen met het vee in het
veld; en Jakob zweeg, totdat zij
kwamen.
6 En Hemor, de vader van
Sichem, ging uit tot Jakob, om
met hem te spreken.
7 En de zonen van Jakob
kwamen van het veld, als zij dit
hoorden; en het smartte deze
mannen, en zij ontstaken zeer,
omdat hij dwaasheid in Israel
gedaan had, Jakobs dochter
beslapende, hetwelk alzo niet
zoude gedaan worden.
8 Toen sprak Hemor met
hen, zeggende: Mijns zoons
Sichems ziel is verliefd op
ulieder dochter; geeft hem
haar toch tot een vrouw.
9 En verzwagert u met ons;
geeft ons uw dochteren; en
neemt voor u onze dochteren;

10 En woont met ons; en het
land zal voor uw aangezicht
zijn; woont, en handelt daarin,
en stelt u tot bezitters daarin.
11 En Sichem zeide tot haar
vader, en tot haar broederen:
Laat mij genade vinden in uw
ogen; en wat gij tot mij zeggen
zult, zal ik geven.
12 Vergroot zeer over mij den
bruidschat en het geschenk; en
ik zal geven, gelijk als gij tot mij
zult zeggen; geef mij slechts de
jonge dochter tot een vrouw.
13 Toen antwoordden Jakobs
zonen aan Sichem en Hemor,
zijn vader, bedriegelijk, en
spraken (overmits dat hij Dina,
hun zuster, verontreinigd had);
14 En zij zeiden tot hen: Wij
zullen deze zaak niet kunnen
doen, dat wij onze zuster aan
een man geven zouden, die de
voorhuid heeft; want dat ware
ons een schande.
15 Doch hierin zullen wij u ter
wille zijn, zo gij wordt gelijk
als wij, dat onder u besneden
worde al wat mannelijk is.
16 Dan zullen wij u onze
dochteren geven, en uw
dochteren zullen wij ons
nemen, en wij zullen met u
wonen, en wij zullen tot een
volk zijn.
17 Maar zo gij naar ons
niet zult horen, om besneden
te worden, zo zullen wij
onze dochteren nemen, en
wegtrekken.
18 En hun woorden waren
goed in de ogen van Hemor, en
in de ogen van Sichem, Hemors
zoon.
19 En de jongeling vertoogde
niet, deze zaak te doen; want
hij had lust in Jakobs dochter;
en hij was geeerd boven al zijns
vaders huis.
20 Zo kwam Hemor en
Sichem, zijn zoon, tot hunner
stadspoort; en zij spraken
tot de mannen hunner stad,
zeggende:
21 Deze mannen zijn
vreedzaam met ons; daarom
laat hen in dit land wonen, en
daarin handelen, en het land
(ziet het is wijd van begrip)
voor hun aangezicht zijn; wij
zullen ons hun dochteren tot
vrouwen nemen, en wij zullen
onze dochteren aan hen geven.
22 Doch hierin zullen deze
mannen ons ter wille zijn,
dat zij met ons wonen, om
tot een volk te zijn; als al
wat mannelijk is onder ons
besneden wordt, gelijk als zij
besneden zijn.
23 Hun vee, en hun bezitting,
en al hun beesten, zullen die
niet onze zijn? Alleen laat ons
hun te wille zijn, en zij zullen
met ons wonen.
24 En zij hoorden naar
Hemor, en naar Sichem, zijn
zoon, allen, die ter zijner
stadspoort uitgingen; en zij
werden besneden, al wat
mannelijk was, allen, die ter
zijner stadspoort uitgingen.
25 En het geschiedde ten
derden dage, toen zij in de
smart waren, zo namen de
twee zonen van Jakob, Simeon
en Levi, broeders van Dina,
een iegelijk zijn zwaard, en

kwamen stoutelijk in de stad,
en doodden al wat mannelijk
was.
26 Zij sloegen ook Hemor, en
zijn zoon Sichem, dood met de
scherpte des zwaards; en zij
namen Dina uit Sichems huis,
en gingen van daar.
27 De zonen van Jakob
kwamen over de verslagenen,
en plunderden de stad, omdat
zij hun zuster verontreinigd
hadden.
28 Hun schapen, en hun
runderen, en hun ezelen, en
hetgeen dat in de stad, en
hetgeen dat in het veld was,
namen zij.
29 En al hun vermogen,
en al hun kleine kinderen,
en hun vrouwen, voerden
zij gevankelijk weg, en
plunderden denzelven, en al
wat binnenshuis was.
30 Toen zeide Jakob tot
Simeon en tot Levi: Gij
hebt mij beroerd, mits mij
stinkende te maken onder de
inwoners dezes lands, onder
de Kanaanieten, en onder de
Ferezieten; en ik ben weinig
volks in getal; zo zij zich tegen
mij verzamelen, zo zullen zij
mij slaan, en ik zal verdelgd
worden, ik en mijn huis.
31 En zij zeiden: Zou hij dan
met onze zuster als met een
hoer doen?

35 Daarna zeide God tot
Jakob: Maak u op, trek
op naar Beth-El, en woon
aldaar; en maak daar een altaar
dien God, Die u verscheen,
toen gij vluchttet voor het
aangezicht van uw broeder
Ezau.
2 Toen zeide Jakob tot zijn
huisgezin, en tot allen, die
bij hem waren: Doet weg de
vreemde goden, die in het
midden van u zijn, en reinigt u,
en verandert uw klederen;
3 En laat ons ons opmaken,
en optrekken naar Beth-El; en
ik zal daar een altaar maken
dien God, Die mij antwoordt
ten dage mijner benauwdheid,
en met mij geweest is op den
weg, die ik gewandeld heb.
4 Toen gaven zij Jakob
al die vreemde goden, die
in hun hand waren, en de
oorsierselen, die aan hun oren
waren, en Jakob verborg ze
onder den eikeboom, die bij
Sichem is.
5 En zij reisden heen; en
Gods verschrikking was over
de steden, die rondom hen
waren, zodat zij de zonen van
Jakob niet achterna jaagden.
6 Alzo kwam Jakob te Luz,
hetwelk is in het land Kanaan
(dat is Beth-El), hij en al het
volk, dat bij hem was.
7 En hij bouwde aldaar een
altaar, en noemde die plaats El
Beth-El; want God was hem
aldaar geopenbaard geweest,
als hij voor zijns broeders
aangezicht vlood.
8 En Debora, de voedster van
Rebekka, stierf, en zij werd
begraven onder aan Beth-El;
onder dien eik, welks naam hij
noemde Allon-Bachuth.
9 En God verscheen
Jakob wederom, als hij van

Paddan-Aram gekomen was; en Hij zegende hem.

10 En God zeide tot hem: Uw naam is Jakob, uw naam zal voortaan niet Jakob genoemd worden, maar Israel zal uw naam zijn; en Hij noemde zijn naam Israel.

11 Voorts zeide God tot hem: Ik ben God de Almachtige! wees vruchtbaar, en vermenigvuldig! Een volk, ja, een hoop der volken zal uit u worden, en koningen zullen uit uw lenden voortkomen.

12 En dit land, dat Ik aan Abraham en Izak gegeven heb, dat zal Ik u geven; en aan uw zaad na u zal Ik dit land geven.

13 Toen voer God van hem op in die plaats, waar Hij met hem gesproken had.

14 En Jakob stelde een opgericht teken op in die plaats, waar Hij met hem gesproken had, een stenen opgericht teken; en hij stortte daarop drankoffer, en goot olie daarover.

15 En Jakob noemde den naam dier plaats, alwaar God met hem gesproken had, Beth-El.

16 En zij reisden van Beth-El; en er was nog een kleine streek lands om tot Efrath te komen; en Rachel baarde, en zij had het hard in haar baren.

17 En het geschiedde, als zij het hard had in haar baren, zo zeide de vroedvrouw tot haar: Vrees niet; want deze zoon zult gij ook hebben!

18 En het geschiedde, als haar ziel uitging (want zij stierf), dat zij zijn naam noemde Ben-oni; maar zijn vader noemde hem Benjamin.

19 Alzo stierf Rachel; en zij werd begraven aan den weg naar Efrath, hetwelk is Bethlehem.

20 En Jakob richtte een gedenkteken op boven haar graf, dit is het gedenkteken van Rachels graf tot op dezen dag.

21 Toen verreisde Israel, en hij spande zijn tent op gene zijde van Migdal-Eder.

22 En het geschiedde, als Israel in dat land woonde, dat Ruben heenging, en lag bij Bilha, zijns vaders bijwijf; en Israel hoorde het. En de zonen van Jakob waren twaalf.

23 De zonen van Lea waren: Ruben, Jakobs eerstgeborene, daarna Simeon, en Levi, en Juda, en Issaschar, en Zebulon.

24 De zonen van Rachel: Jozef en Benjamin.

25 En de zonen van Bilha, Rachels dienstmaagd: Dan en Nafthali.

26 En de zonen van Zilpa, Lea's dienstmaagd: Gad en Aser. Deze zijn de zonen van Jakob, die hem geboren zijn in Paddan-Aram.

27 En Jakob kwam tot Izak, zijn vader, in Mamre, te Kirjath-Arba, hetwelk is Hebron, waar Abraham als vreemdeling had verkeerd, en Izak.

28 En de dagen van Izak
waren honderd jaren, en
tachtig jaren.
29 En Izak gaf den geest en
stierf, en werd verzameld tot
zijn volken, oud en zat van
dagen; en zijn zonen Ezau en
Jakob begroeven hem.

36 Dit nu zijn de geboorten
van Ezau, welke is
Edom.
2 Ezau nam zijn vrouwen
uit de dochteren van Kanaan,
Ada, de dochter van Elon, de
Hethiet, en Aholibama, de
dochter van Ana, de dochter
van Zibeon, de Heviet;
3 En Basmath, de dochter van
Ismael, zuster van Nebajoth.
4 Ada nu baarde aan Ezau
Elifaz, en Basmath baarde
Rehuel.
5 En Aholibama baarde
Jehus, en Jaelam, en Korah. Dit
zijn de zonen van Ezau, die
hem geboren zijn in het land
Kanaan.
6 Ezau nu had genomen zijn
vrouwen, en zijn zonen, en
zijn dochters, en al de zielen
zijns huizes, en zijn vee, en
al zijn beesten, en al zijn
bezitting, die hij in het land
Kanaan geworven had, en was
vertrokken naar een ander
land, van het aangezicht van
zijn broeder Jakob.
7 Want hun have was
te veel, om samen te
wonen; en het land hunner
vreemdelingschappen kon ze
niet dragen vanwege hun vee.
8 Derhalve woonde Ezau
op het gebergte Seir. Ezau is
Edom.
9 Dit nu zijn de geboorten
van Ezau, de vader der
Edomieten, op het gebergte
van Seir.
10 Dit zijn de namen der
zonen van Ezau: Elifaz, de zoon
van Ada, Ezau’s huisvrouw;
Rehuel, de zoon van Basmath,
Ezau’s huisvrouw.
11 En de zonen van Elifaz
waren: Teman, Omar, Zefo, en
Gaetam, en Kenaz.
12 En Timna was een bijwijf
van Elifaz, den zoon van
Ezau, en zij baarde aan Elifaz
Amalek; dit zijn de zonen van
Ada, Ezau’s huisvrouw.
13 En dit zijn de zonen
van Rehuel: Nahath, en
Zerah, Samma en Mizza; dat
zijn geweest de zonen van
Basmath, Ezau’s huisvrouw.
14 En dit zijn geweest de
zonen van Aholibama, dochter
van Ana, dochter van Zibeon,
Ezau’s huisvrouw; en zij baarde
aan Ezau Jehus, en Jaelam, en
Korah.
15 Dit zijn de vorsten der
zonen van Ezau: de zonen van
Elifaz, den eerstgeborene van
Ezau, waren: de vorst Teman,
de vorst Omar, de vorst Zefo,
de vorst Kenaz.
16 De vorst Korah, de vorst
Gaetam, de vorst Amalek; dat
zijn de vorsten van Elifaz in het
land Edom; dat zijn de zonen
van Ada.
17 En dit zijn de zonen van
Rehuel, den zoon van Ezau: de

vorst Nahath, de vorst Zera, de
vorst Samma, de vorst Mizza;
dat zijn de vorsten van Rehuel
in het land Edom; dat zijn
de zonen van Basmath, de
huisvrouw van Ezau.
18 En dit zijn de zonen van
Aholibama, de huisvrouw van
Ezau: de vorst Jehus, de vorst
Jaelam, de vorst Korah; dat zijn
de vorsten van Aholibama, de
dochter van Ana, de huisvrouw
van Ezau.
19 Dat zijn de zonen van Ezau,
en dat zijn hunlieder vorsten;
hij is Edom.
20 Dit zijn de zonen van
Seir, den Horiet, inwoners van
dat land: Lotan, en Sobal, en
Zibeon, en Ana,
21 En Dison, en Ezer, en
Disan; dat zijn de vorsten der
Horieten, zonen van Seir, in
het land van Edom.
22 En de zonen van Lotan
waren Hori en Hemam; en
Lotans zuster was Timna.
23 En dit zijn de zonen van
Sobal: Alvan en Manahath, en
Ebal, en Sefo, en Onam.
24 En dit zijn de zonen van
Zibeon: Aja en Ana, hij is
die Ana, die de muilen in de
woestijn gevonden heeft, toen
hij de ezels van zijn vader
Zibeon weidde.
25 En dit zijn de zonen van
Ana: Dison; en Aholibama was
de dochter van Ana.
26 En dit zijn de zonen van
Dison: Hemdan, en Esban, en
Ithran, en Cheran.
27 Dit zijn de zonen van Ezer:
Bilhan, en Zaavan, en Akan.
28 Dit zijn de zonen van
Disan: Uz en Aran.
29 Dit zijn de vorsten der
Horieten: de vorst Lotan, de
vorst Sobal, de vorst Zibeon, de
vorst Ana.
30 De vorst Dison, de vorst
Ezer, de vorst Disan; dit zijn de
vorsten der Horieten, naar hun
vorsten in het land Seir.
31 En dit zijn koningen, die
geregeerd hebben in het land
Edom, eer een koning regeerde
over de kinderen Israels.
32 Bela dan, de zoon van Beor,
regeerde in Edom, en de naam
zijner stad was Dinhaba.
33 En Bela stierf, en Jobab,
de zoon van Zerah, van Bozra,
regeerde in zijn plaats.
34 En Jobab stierf, en Husam,
uit der Temanieten land,
regeerde in zijn plaats.
35 En Husam stierf, en in zijn
plaats regeerde Hadad, de zoon
van Bedad, die Midian versloeg
in het veld van Moab; en de
naam zijner stad was Avith.
36 En Hadad stierf, en Samla,
van Masreka, regeerde in zijn
plaats.
37 En Samla stierf, en Saul
van Rehoboth, aan de rivier,
regeerde in zijn plaats.
38 En Saul stierf, en
Baal-Hanan, de zoon van
Achbor, regeerde in zijn plaats.
39 En Baal-Hanan, de zoon
van Achbor, stierf, en Hadar
regeerde in zijn plaats; en de
naam zijner stad was Pahu;
en de naam zijner huisvrouw
was Mechetabeel, een dochter
van Matred, de dochter van

Mezahab.
40 En dit zijn de namen der
vorsten van Ezau, naar hun
geslachten, naar hun plaatsen,
met hun namen: de vorst
Timna, de vorst Alva, de vorst
Jetheth,
41 De vorst Aholibama, de
vorst Ela, de vorst Pinon,
42 De vorst Kenaz, de vorst
Teman, de vorst Mibzar,
43 De vorst Magdiel, de vorst
Iram; dit zijn de vorsten van
Edom, naar hun woningen, in
het land hunner bezitting; hij is
Ezau, de vader van Edom.

37 En Jakob woonde
in het land der
vreemdelingschappen zijns
vaders, in het land Kanaän.
2 Dit zijn Jakobs
geschiedenissen. Jozef, zijnde
een zoon van zeventien jaren,
weidde de kudde met zijn
broeders (en hij was een
jongeling), met de zonen van
Bilha, en de zonen van Zilpa,
zijns vaders vrouwen; en Jozef
bracht hun kwaad gerucht tot
hun vader.
3 En Israel had Jozef lief,
boven al zijn zonen; want
hij was hem een zoon des
ouderdoms; en hij maakte hem
een veelvervigen rok.
4 Als nu zijn broeders zagen,
dat hun vader hem boven al
zijn broederen liefhad, haatten
zij hem, en konden hem niet
vredelijk toespreken.
5 Ook droomde Jozef een
droom, dien hij aan zijn
broederen vertelde; daarom
haatten zij hem nog te meer.
6 En hij zeide tot hen: Hoort
toch dezen droom, dien ik
gedroomd heb.
7 En ziet, wij waren schoven
bindende in het midden des
velds; en ziet, mijn schoof
stond op, en bleef ook staande;
en ziet, uw schoven kwamen
rondom, en bogen zich neder
voor mijn schoof.
8 Toen zeiden zijn broeders
tot hem: Zult gij dan ganselijk
over ons regeren: zult gij dan
ganselijk over ons heersen? Zo
haatten zij hem nog te meer,
om zijn dromen en om zijn
woorden.
9 En hij droomde nog een
anderen droom, en verhaalde
dien aan zijn broederen; en
hij zeide: Ziet, ik heb nog een
droom gedroomd, en ziet, de
zon, en de maan en elf sterren
bogen zich voor mij neder.
10 En als hij het aan zijn
vader en aan zijn broederen
verhaalde, bestrafte hem zijn
vader, en zeide tot hem: Wat
is dit voor een droom, dien
gij gedroomd hebt; zullen wij
dan ganselijk komen, ik, en uw
moeder, en uw broeders, om
ons voor u ter aarde te buigen?
11 Zijn broeders dan
benijdden hem; doch zijn
vader bewaarde deze zaak.
12 En zijn broeders gingen
heen, om de kudde van hun
vader te weiden bij Sichem.
13 Zo zeide Israel tot Jozef:
Weiden uw broeders niet bij
Sichem? Kom, dat ik u tot hen
zende. En hij zeide tot hem: Zie,

hier ben ik!
14 En hij zeide tot hem:
Ga toch heen, zie naar den
welstand van uw broederen,
en naar den welstand van de
kudde, en breng mij een woord
wederom. Zo zond hij hem uit
het dal Hebron, en hij kwam te
Sichem.
15 En een man vond hem
(want ziet, hij was dwalende in
het veld); zo vraagde hem deze
man, zeggende: Wat zoekt gij?
16 En hij zeide: Ik zoek mijn
broederen; geef mij toch te
kennen, waar zij weiden.
17 Zo zeide die man: Zij
zijn van hier gereisd; want
ik hoorde hen zeggen: Laat
ons naar Dothan gaan. Jozef
dan ging zijn broederen na, en
vond hen te Dothan.
18 En zij zagen hem van verre;
en eer hij tot hen naderde,
sloegen zij tegen hem een
listigen raad, om hem te doden.
19 En zij zeiden de een tot
den ander: Ziet, daar komt die
meester-dromer aan!
20 Nu komt dan, en laat ons
hem doodslaan, en hem in een
dezer kuilen werpen; en wij
zullen zeggen: een boos dier
heeft hem opgegeten; zo zullen
wij zien, wat van zijn dromen
worden zal.
21 Ruben hoorde dat, en
verloste hem uit hun hand; en
hij zeide: Laat ons hem niet
aan het leven slaan.
22 Ook zeide Ruben tot hen:
Vergiet geen bloed; werpt hem
in dezen kuil die in de woestijn
is, en legt de hand niet aan
hem; opdat hij hem uit hun
hand verloste, om hem tot zijn
vader weder te brengen.
23 En het geschiedde, als Jozef
tot zijn broederen kwam, zo
togen zij Jozef zijn rok uit,
den veelvervigen rok, dien hij
aanhad.
24 En zij namen hem, en
wierpen hem in den kuil; doch
de kuil was ledig; er was geen
water in.
25 Daarna zaten zij neder om
brood te eten, en hieven hun
ogen op, en zagen, en ziet, een
reisgezelschap van Ismaelieten
kwam uit Gilead; en hun
kemelen droegen specerijen en
balsem, en mirre, reizende, om
dat af te brengen naar Egypte.
26 Toen zeide Juda tot zijn
broederen: Wat gewin zal het
zijn, dat wij onzen broeder
doodslaan, en zijn bloed
verbergen?
27 Komt, en laat ons hem
aan deze Ismaelieten verkopen,
en onze hand zij niet aan
hem; want hij is onze broeder,
ons vlees, en zijn broederen
hoorden hem.
28 Als nu de Midianietische
kooplieden voorbijtogen, zo
trokken en hieven zij Jozef op
uit den kuil, en verkochten
Jozef aan deze Ismaelieten
voor twintig zilverlingen; die
brachten Jozef naar Egypte.
29 Als nu Ruben tot den kuil
wederkeerde, ziet, zo was Jozef
niet in den kuil; toen scheurde
hij zijn klederen.
30 En hij keerde weder tot
zijn broederen, en zeide: De

jongeling is er niet; en ik, waar
zal ik heengaan?
31 Toen namen zij Jozefs rok,
en zij slachtten een geitenbok,
en zij doopten den rok in het
bloed.
32 En zij zonden den
veelvervigen rok, en deden
hem tot hun vader brengen,
en zeiden: Dezen hebben wij
gevonden; beken toch, of deze
uws zoons rok zij, of niet.
33 En hij bekende hem, en
zeide: Het is mijns zoons
rok! een boos dier heeft hem
opgegeten! voorzeker is Jozef
verscheurd!
34 Toen scheurde Jakob zijn
klederen, en legde een zak om
zijn lenden; en hij bedreef rouw
over zijn zoon vele dagen.
35 En al zijn zonen, en al zijn
dochteren maakten zich op,
om hem te troosten; maar hij
weigerde zich te laten troosten,
en zeide: Want ik zal, rouw
bedrijvende, tot mijn zoon
in het graf nederdalen. Alzo
beweende hem zijn vader.
36 En de Midianieten
verkochten hem in Egypte,
aan Potifar, een hoveling van
Farao, overste der trawanten.

38 En het geschiedde ten
zelven tijde, dat Juda
van zijn broederen aftoog, en
hij keerde in tot een man
van Adullam, wiens naam was
Hira.
2 En Juda zag aldaar de
dochter van een Kanaanietisch
man, wiens naam was Sua; en
hij nam haar, en ging tot haar
in.
3 En zij werd bevrucht, en
baarde een zoon, en hij noemde
zijn naam Er.
4 Daarna werd zij weder
bevrucht, en baarde een zoon,
en zij noemde zijn naam Onan.
5 En zij voer nog voort, en
baarde een zoon, en noemde
zijn naam Sela; doch hij was te
Chezib, toen zij hem baarde.
6 Juda nu nam een vrouw
voor Er, zijn eerstgeborene, en
haar naam was Thamar.
7 Maar Er, de eerstgeborene
van Juda, was kwaad in des
HEEREN ogen; daarom doodde
hem de HEERE.
8 Toen zeide Juda tot Onan:
Ga in tot uws broeders
huisvrouw, en trouw haar in
uws broeders naam, en verwek
uw broeder zaad.
9 Doch Onan, wetende, dat
dit zaad voor hem niet zoude
zijn, zo geschiedde het, als hij
tot zijns broeders huisvrouw
inging, dat hij het verdierf
tegen de aarde, om zijn broeder
geen zaad te geven.
10 En het was kwaad in des
HEEREN ogen, wat hij deed;
daarom doodde Hij hem ook.
11 Toen zeide Juda tot
Thamar, zijn schoondochter:
Blijf weduwe in uws vaders
huis, totdat mijn zoon Sela
groot wordt; want hij zeide:
Dat niet misschien ook deze
sterve, gelijk zijn broeders! Zo
ging Thamar heen, en bleef in
haar vaders huis.
12 Als nu vele dagen verlopen
waren, stierf de dochter

van Sua, de huisvrouw van
Juda; daarna troostte zich
Juda, en ging op tot zijn
schaapscheerders naar Timna
toe, hij en Hira, zijn vriend, de
Adullamiet.
13 En men gaf Thamar te
kennen, zeggende: Zie, uw
schoonvader gaat op naar
Timna, om zijn schapen te
scheren.
14 Toen legde zij de klederen
van haar weduwschap van zich
af, en zij bedekte zich met een
sluier, en bewond zich, en zette
zich aan den ingang der twee
fonteinen, die op den weg naar
Timna is; want zij zag, dat
Sela groot geworden was, en
zij hem niet ter vrouw was
gegeven.
15 Als Juda haar zag, zo
hield hij haar voor een hoer,
overmits zij haar aangezicht
bedekt had.
16 En hij week tot haar
naar den weg, en zeide: Kom
toch, laat mij tot u ingaan;
want hij wist niet, dat zij zijn
schoondochter was. En zij
zeide: Wat zult gij mij geven,
dat gij tot mij ingaat?
17 En hij zeide: Ik zal u
een geitenbok van de kudde
zenden. En zij zeide: Zo gij
pand zult geven, totdat gij hem
zendt.
18 Toen zeide hij: Wat pand
is het, dat ik u geven zal? En
zij zeide: Uw zegelring en uw
snoer en uw staf, die in uw
hand is; hetwelk hij haar gaf, en
ging tot haar in; en zij ontving
bij hem.
19 En zij maakte zich op,
en ging heen, en legde haar
sluier van zich af, en zij trok
aan de klederen van haar
weduwschap.
20 En Juda zond den
geitenbok door de hand van
zijn vriend, den Adullamiet,
om het pand uit de hand der
vrouw te nemen; maar hij
vond haar niet.
21 En hij vraagde de lieden
van haar plaats, zeggende:
Waar is de hoer, die bij deze
twee fonteinen aan den weg
was? En zij zeiden: Hier is
geen hoer geweest.
22 En hij keerde weder tot
Juda, en zeide: Ik heb haar niet
gevonden; en ook zeiden de
lieden van die plaats: Hier is
geen hoer geweest.
23 Toen zeide Juda: Zij neme
het voor zich, opdat wij
misschien niet tot verachting
worden; zie, ik heb deze bok
gezonden; maar gij hebt haar
niet gevonden.
24 En het geschiedde omtrent
na drie maanden, dat men
Juda te kennen gaf, zeggende:
Thamar, uw schoondochter,
heeft gehoereerd, en ook zie, zij
is zwanger van hoererij. Toen
zeide Juda: Breng ze hervoor,
dat zij verbrand worde!
25 Als zij voorgebracht
werd, schikte zij tot haar
schoonvader, om te zeggen: Bij
den man, wiens deze dingen
zijn, ben ik zwanger; en zij
zeide: Beken toch, wiens deze
zegelring, en deze snoeren, en
deze staf zijn.

26 En Juda kende ze, en zeide:
Zij is rechtvaardiger dan ik,
daarom, omdat ik haar aan
mijn zoon Sela niet gegeven
heb. En hij bekende haar
voortaan niet meer.
27 En het geschiedde ten tijde,
als zij baren zou, ziet, zo waren
tweelingen in haar buik.
28 En het geschiedde, als
zij baarde, dat een de hand
uitgaf; en de vroedvrouw
nam dezelve, en zij bond een
scharlaken draad om zijn hand,
zeggende: Deze komt het eerst
uit.
29 Maar het geschiedde, als
hij zijn hand weder intoog,
ziet, zo kwam zijn broeder
uit; en zij zeide: Hoe zijt gij
doorgebroken? op u is de
breuke! en men noemde zijn
naam Perez.
30 En daarna kwam zijn
broeder uit, om wiens hand de
scharlaken draad was; en men
noemde zijn naam Zera.

39 Jozef nu werd naar
Egypte afgevoerd;
en Potifar, een hoveling
van Farao, een overste der
trawanten, een Egyptisch man,
kocht hem uit de hand der
Ismaelieten, die hem derwaarts
afgevoerd hadden.
2 En de HEERE was met Jozef,
zodat hij een voorspoedig man
was; en hij was in het huis van
zijn heer, den Egyptenaar.
3 Als nu zijn heer zag, dat de
HEERE met hem was, en dat de
HEERE al wat hij deed, door zijn
hand voorspoedig maakte;
4 Zo vond Jozef genade in zijn
ogen, en diende hem; en hij
stelde hem over zijn huis; en al
wat hij had, gaf hij in zijn hand.
5 En het geschiedde van toen
af, dat hij hem over zijn huis,
en over al wat het zijne was,
gesteld had, dat de HEERE des
Egyptenaars huis zegende, om
Jozefs wil; ja, de zegen des
HEEREN was in alles, wat hij
had, in het huis en in het veld.
6 En hij liet alles, wat hij
had, in Jozefs hand, zodat hij
met hem van geen ding kennis
had, behalve van het brood, dat
hij at. En Jozef was schoon
van gedaante, en schoon van
aangezicht.
7 En het geschiedde na deze
dingen, dat de huisvrouw
zijns heren haar ogen op Jozef
wierp; en zij zeide: lig bij mij!
8 Maar hij weigerde het, en
zeide tot de huisvrouw zijns
heren: Zie, mijn heer heeft
geen kennis met mij, wat er
in het huis is; en al wat hij
heeft, dat heeft hij in mijn hand
gegeven.
9 Niemand is groter in dit
huis dan ik, en hij heeft voor
mij niets onthouden, dan u,
daarin dat gij zijn huisvrouw
zijt; hoe zoude ik dan dit een zo
groot kwaad doen, en zondigen
tegen God!
10 En het geschiedde, als zij
Jozef dag op dag aansprak, en
hij naar haar niet hoorde, om
bij haar te liggen, en bij haar te
zijn;
11 Zo gebeurde het op zulk
een dag, dat hij in het huis

kwam, om zijn werk te doen;
en niemand van de lieden des
huizes was daar binnenshuis.
12 En zij greep hem bij zijn
kleed, zeggende: Lig bij mij! En
hij liet zijn kleed in haar hand,
en vluchtte, en ging uit naar
buiten.
13 En het geschiedde, als zij
zag, dat hij zijn kleed in haar
hand gelaten had, en naar
buiten gevlucht was;
14 Zo riep zij de lieden
van haar huis, en sprak tot
hen, zeggende: Ziet, hij heeft
ons den Hebreeuwsen man
ingebracht, om met ons te
spotten; hij is tot mij gekomen,
om bij mij te liggen, en ik heb
geroepen met luider stem;
15 En het geschiedde, als
hij hoorde, dat ik mijn stem
verhief, en riep, zo verliet hij
zijn kleed bij mij, en vluchtte,
en ging uit naar buiten.
16 En zij legde zijn kleed bij
zich, totdat zijn heer in zijn
huis kwam.
17 Toen sprak zij tot hem naar
diezelfde woorden, zeggende:
De Hebreeuwse knecht, dien
gij ons hebt ingebracht, is tot
mij gekomen, om met mij te
spotten.
18 En het is geschied, als ik
mijn stem verhief, en riep, dat
hij zijn kleed bij mij liet, en
vluchtte naar buiten.
19 En het geschiedde, als
zijn heer de woorden zijner
huisvrouw hoorde, die zij tot
hem sprak, zeggende: Naar
deze zelfde woorden heeft mij
uw knecht gedaan, zo ontstak
zijn toorn.
20 En Jozefs heer nam
hem, en leverde hem in het
gevangenhuis, ter plaatse,
waar des konings gevangenen
gevangen waren; alzo was hij
daar in het gevangenhuis.
21 Doch de HEERE was
met Jozef, en wende Zijn
goedertierenheid tot hem;
en gaf hem genade in de
ogen van den overste van het
gevangenhuis.
22 En de overste van het
gevangenhuis gaf al de
gevangenen, die in het
gevangenhuis waren, in
Jozefs hand; en al wat zij daar
deden, deed hij.
23 De overste van het
gevangenhuis zag gans op
geen ding, dat in zijn hand
was, overmits dat de HEERE
met hem was; en wat hij deed,
dat deed de HEERE wel gedijen.

40 En het geschiedde
na deze dingen, dat
de schenker des konings
van Egypte en de bakker,
zondigden tegen hun heer,
tegen den koning van Egypte.
2 Zodat Farao zeer toornig
werd op zijn twee hovelingen,
op den overste der schenkers,
en op den overste der bakkers.
3 En hij leverde hen in
bewaring, ten huize van den
overste der trawanten, in het
gevangenhuis, ter plaatse,
waar Jozef gevangen was.
4 En de overste der trawanten
bestelde Jozef bij hen, dat hij
hen diende; en zij waren

sommige dagen in bewaring.
5 Zij droomden nu beiden een
droom, elk zijn droom, in een
nacht, elk naar de uitlegging
zijns drooms, de schenker en
de bakker, die des konings van
Egypte waren, die gevangen
waren in het gevangenhuis.
6 En Jozef kwam des morgens
tot hen, en hij zag hen aan, en
ziet, zij waren ontsteld.
7 Toen vraagde hij de
hovelingen van Farao, die bij
hem waren in hechtenis van
het huis zijns heren, zeggende:
Waarom zijn uw aangezichten
heden kwalijk gesteld?
8 En zij zeiden tot hem: Wij
hebben een droom gedroomd,
en er is niemand, die hem
uitlegge. En Jozef zeide tot hen:
Zijn de uitleggingen niet van
God? Vertelt ze mij toch.
9 Toen vertelde de overste der
schenkers Jozef zijn droom, en
zeide tot hem: In mijn droom,
zie, zo was een wijnstok voor
mijn aangezicht;
10 En aan den wijnstok
waren drie ranken; en hij was
als bottende, zijn bloeisel ging
op, zijn trossen brachten rijpe
druiven voort.
11 En Farao's beker was in
mijn hand; en ik nam die
druiven, en drukte ze uit in
Farao's beker, en ik gaf den
beker op Farao's hand.
12 Toen zeide Jozef tot hem:
Dit is zijn uitlegging: de drie
ranken zijn drie dagen.
13 Binnen nog drie dagen zal
Farao uw hoofd verheffen, en
zal u in uw staat herstellen;
en gij zult Farao's beker in
zijn hand geven, naar de vorige
wijze, toen gij zijn schenker
waart.
14 Doch gedenk mijner
bij uzelven, wanneer het u
wel gaan zal, en doe toch
weldadigheid aan mij, en doe
van mij melding bij Farao, en
maak, dat ik uit dit huis kome.
15 Want ik ben diefelijk
ontstolen uit het land der
Hebreen; en ook heb ik hier
niets gedaan, dat zij mij in
dezen kuil gezet hebben.
16 Toen de overste der
bakkers zag, dat hij een goede
uitlegging gedaan had, zo zeide
hij tot Jozef: Ik was ook in mijn
droom, en zie, drie getraliede
korven waren op mijn hoofd.
17 En in den opperste korf
was van alle spijze van Farao,
die bakkerswerk is; en het
gevogelte at dezelve uit de korf,
van boven mijn hoofd.
18 Toen antwoordde Jozef, en
zeide: Dit is zijn uitlegging: de
drie korven zijn drie dagen.
19 Binnen nog drie dagen zal
Farao uw hoofd verheffen van
boven u, en hij zal u aan een
hout hangen, en het gevogelte
zal uw vlees van boven u eten.
20 En het geschiedde op
den derden dag, den dag van
Farao's geboorte, dat hij voor
al zijn knechten een maaltijd
maakte; en hij verhief het
hoofd van den overste der
schenkers, en het hoofd van
den overste der bakkers, in het
midden zijner knechten.

21 En hij deed den overste
der schenkers wederkeren tot
zijn schenkambt, zodat hij den
beker op Farao’s hand gaf.
22 Maar den overste der
bakkers hing hij op; gelijk
Jozef hun uitgelegd had.
23 Doch de overste der
schenkers gedacht aan Jozef
niet, maar vergat hem.

41 En het geschiedde ten
einde van twee volle
jaren, dat Farao droomde, en
ziet, hij stond aan de rivier.
2 En ziet, uit de rivier
kwamen op zeven koeien,
schoon van aanzien, en vet van
vlees, en zij weidden in het
gras.
3 En ziet, zeven andere koeien
kwamen na die op uit de rivier,
lelijk van aanzien, en dun van
vlees; en zij stonden bij de
andere koeien aan den oever
der rivier.
4 En die koeien, lelijk van
aanzien, en dun van vlees, aten
op die zeven koeien, schoon
van aanzien en vet. Toen
ontwaakte Farao.
5 Daarna sliep hij en droomde
andermaal; en ziet, zeven aren
rezen op, in een halm, vet en
goed.
6 En ziet, zeven dunne en
van den oostenwind verzengde
aren schoten na dezelve uit.
7 En de dunne aren
verslonden de zeven vette
en volle aren. Toen ontwaakte
Farao, en ziet, het was een
droom.
8 En het geschiedde in den
morgenstond, dat zijn geest
verslagen was, en hij zond
heen, en riep al de tovenaars
van Egypte, en al de wijzen,
die daarin waren; en Farao
vertelde hun zijn droom; maar
er was niemand, die ze aan
Farao uitlegde.
9 Toen sprak de overste der
schenkers tot Farao, zeggende:
Ik gedenk heden aan mijn
zonden.
10 Farao was zeer vertoornd
op zijn dienaars, en leverde mij
in bewaring ten huize van den
overste der trawanten, mij en
den overste der bakkers.
11 En in een nacht droomden
wij een droom, ik en hij;
wij droomden elk naar de
uitlegging zijns drooms.
12 En aldaar was bij ons een
Hebreeuws jongeling, een
knecht van den overste der
trawanten; en wij vertelden
ze hem, en hij legde ons onze
dromen uit; een ieder legde hij
ze uit, naar zijn droom.
13 En gelijk hij ons uitlegde,
alzo is het geschied; mij heeft
hij hersteld in mijn staat, en
hem gehangen.
14 Toen zond Farao en
riep Jozef en zij deden hem
haastelijk uit den kuil komen;
en men schoor hem, en men
veranderde zijn klederen; en
hij kwam tot Farao.
15 En Farao sprak tot Jozef:
Ik heb een droom gedroomd,
en er is niemand, die hem
uitlegge; maar ik heb van u
horen zeggen, als gij een droom

hoort, dat gij hem uitlegt.
16 En Jozef antwoordde
Farao, zeggende: Het is buiten
mij! God zal Farao's welstand
aanzeggen.
17 Toen sprak Farao tot Jozef:
Zie, in mijn droom stond ik aan
den oever der rivier;
18 En zie, uit de rivier
kwamen op zeven koeien,
vet van vlees en schoon van
gedaante, en zij weidden in het
gras.
19 En zie, zeven andere
koeien kwamen op na deze,
mager en zeer lelijk van
gedaante, rank van vlees; ik
heb dergelijke van lelijkheid
niet gezien in het ganse
Egypteland.
20 En die ranke en lelijke
koeien aten die eerste zeven
vette koeien op;
21 Dewelke in haar buik
inkwamen; maar men merkte
niet, dat ze in haar buik
ingekomen waren; want haar
aanzien was lelijk, gelijk als in
het begin. Toen ontwaakte ik.
22 Daarna zag ik in mijn
droom, en zie zeven aren rezen
op in een halm, vol en goed.
23 En zie, zeven dorre,
dunne en van den oostenwind
verzengde aren, schoten na
dezelve uit;
24 En de zeven dunne aren
verslonden die zeven goede
aren. En ik heb het den
tovenaars gezegd; maar er
was niemand, die het mij
verklaarde.
25 Toen zeide Jozef tot Farao:
De droom van Farao is een;
hetgeen God is doende, heeft
Hij Farao te kennen gegeven.
26 Die zeven schone koeien
zijn zeven jaren; die zeven
schone aren zijn ook zeven
jaren; de droom is een.
27 En die zeven ranke en
lelijke koeien, die na gene
opkwamen, zijn zeven jaren;
en die zeven ranke van den
oostenwind verzengde aren
zullen zeven jaren des hongers
wezen.
28 Dit is het woord, hetwelk
ik tot Farao gesproken heb:
hetgeen God is doende, heeft
Hij Farao vertoond.
29 Zie, de zeven aankomende
jaren, zal er grote overvloed in
het ganse land van Egypte zijn.
30 Maar na dezelve zullen
er opstaan zeven jaren des
hongers; dan zal in het land
van Egypte al die overvloed
vergeten worden; en de honger
zal het land verteren.
31 Ook zal de overvloed in
het land niet gemerkt worden,
vanwege dienzelven honger,
die daarna wezen zal; want hij
zal zeer zwaar zijn.
32 En aangaande, dat die
droom aan Farao ten tweeden
maal is herhaald, is, omdat de
zaak van God vastbesloten is,
en dat God haast, om dezelve
te doen.
33 Zo zie nu Farao naar een
verstandigen en wijzen man,
en zette hem over het land van
Egypte.
34 Farao doe zo, en bestelle
opzieners over het land; en
neme het vijfde deel des lands

van Egypte in de zeven jaren
des overvloeds.
35 En dat zij alle spijze
van deze aankomende goede
jaren verzamelen, en koren
opleggen, onder de hand van
Farao, tot spijze in de steden,
en bewaren het.
36 Zo zal de spijze zijn tot
voorraad voor het land, voor
zeven jaren des hongers, die
in Egypteland wezen zullen;
opdat het land van honger niet
verga.
37 En dit woord was goed in
de ogen van Farao, en in de
ogen van al zijn knechten.
38 Zo zeide Farao tot zijn
knechten: Zouden wij wel een
man vinden als deze, in welken
Gods Geest is?
39 Daarna zeide Farao tot
Jozef: Naardien dat God u dit
alles heeft verkondigd, zo is er
niemand zo verstandig en wijs,
als gij.
40 Gij zult over mijn huis zijn,
en op uw bevel zal al mijn volk
de hand kussen; alleen dezen
troon zal ik groter zijn dan gij.
41 Voorts sprak Farao tot
Jozef: Zie, ik heb u over gans
Egypteland gesteld.
42 En Farao nam zijn ring van
zijn hand af, en deed hem aan
Jozefs hand, en liet hem fijne
linnen klederen aantrekken, en
legde hem een gouden keten
aan zijn hals;
43 En hij deed hem rijden op
den tweeden wagen, dien hij
had; en zij riepen voor zijn
aangezicht: Knielt! Alzo stelde
hij hem over gans Egypteland.
44 En Farao zeide tot Jozef: Ik
ben Farao! doch zonder u zal
niemand zijn hand of zijn voet
opheffen in gans Egypteland.
45 En Farao noemde Jozefs
naam Zafnath Paaneah, en gaf
hem Asnath, de dochter van
Potifera, overste van On, tot
een vrouw; en Jozef toog uit
door het land van Egypte.
46 Jozef nu was dertig jaren
oud, als hij stond voor het
aangezicht van Farao, koning
van Egypte; en Jozef ging uit
van Farao's aangezicht, en hij
toog door gans Egypteland.
47 En het land bracht voort, in
de zeven jaren des overvloeds,
bij handvollen.
48 En hij vergaderde alle
spijze der zeven jaren, die in
Egypteland was, en deed de
spijze in de steden; de spijze
van het veld van elke stad,
hetwelk rondom haar was,
deed hij daarbinnen.
49 Alzo bracht Jozef zeer veel
koren bijeen, als het zand der
zee, totdat men ophield te
tellen: want daarvan was geen
getal.
50 En Jozef werden twee
zonen geboren, eer er een
jaar des hongers aankwam,
die Asnath, de dochter van
Potifera, overste van On, hem
baarde.
51 En Jozef noemde den naam
des eerstgeborenen Manasse;
want, zeide hij, God heeft mij
doen vergeten al mijn moeite,
en het ganse huis mijns vaders.
52 En den naam des tweeden
noemde hij Efraim; want, zeide

hij, God heeft mij doen wassen
in het land mijner verdrukking.
53 Toen eindigden de zeven
jaren des overvloeds, die in
Egypte geweest was.
54 En de zeven jaren des
hongers begonnen aan te
komen, gelijk als Jozef gezegd
had. En er was honger in
al de landen; maar in gans
Egypteland was brood.
55 Als nu gans Egypteland
hongerde, riep het volk tot
Farao om brood; en Farao zeide
tot alle Egyptenaren: Gaat tot
Jozef, doet wat hij u zegt.
56 Als dan honger over het
ganse land was, zo opende
Jozef alles, waarin iets was, en
verkocht aan de Egyptenaren;
want de honger was sterk in
Egypteland.
57 En alle landen kwamen in
Egypte tot Jozef, om te kopen;
want de honger was sterk in
alle landen.

42 Toen Jakob zag, dat er
koren in Egypte was,
zo zeide Jakob tot zijn zonen:
Waarom ziet gij op elkander?
2 Voorts zeide hij: Ziet, ik heb
gehoord, dat er koren in Egypte
is; trekt daarhenen af, en koopt
ons koren van daar, opdat wij
leven en niet sterven.
3 Toen togen Jozefs tien
broederen af, om koren uit
Egypte te kopen.
4 Doch Benjamin, Jozefs
broeder, zond Jakob niet met
zijn broederen; want hij zeide:
Opdat hem niet misschien het
verderf ontmoete!
5 Alzo kwamen Israels zonen
om te kopen onder degenen,
die daar kwamen; want de
honger was in het land Kanaan.
6 Jozef nu was regent over
dat land; hij verkocht aan
al het volk des lands; en
Jozefs broederen kwamen, en
bogen zich voor hem, met de
aangezichten ter aarde.
7 Als Jozef zijn broederen zag,
zo kende hij hen; maar hij hield
zich vreemd jegens hen, en
sprak hard met hen, en zeide
tot hen: Van waar komt gij? En
zij zeiden: Uit het land Kanaan;
om spijze te kopen.
8 Jozef dan kende zijn
broederen; maar zij kenden
hem niet.
9 Toen gedacht Jozef aan
de dromen, die hij van hen
gedroomd had; en hij zeide tot
hen: Gij zijt verspieders, gij zijt
gekomen om te bezichtigen,
waar het land bloot is.
10 En zij zeiden tot hem:
Neen, mijn heer! maar uw
knechten zijn gekomen, om
spijze te kopen.
11 Wij allen zijn eens mans
zonen; wij zijn vroom; uw
knechten zijn geen verspieders.
12 En hij zeide tot hen: Neen,
maar gij zijt gekomen, om
te bezichtigen, waar het land
bloot is.
13 En zij zeiden: Wij, uw
knechten, waren twaalf
gebroeders, eens mans zonen,
in het land Kanaan; en zie,
de kleinste is heden bij onzen
vader; doch de een is niet
meer.

14 Toen zeide Jozef tot
hen: Dat is het, wat ik tot u
gesproken heb, zeggende: Gij
zijt verspieders!
15 Hierin zult gij beproefd
worden: zo waarlijk als Farao
leeft! indien gij van hier zult
uitgaan, tenzij dan, wanneer
uw kleinste broeder herwaarts
zal gekomen zijn!
16 Zendt een uit u, die uw
broeder hale; maar weest
gijlieden gevangen, en uw
woorden zullen beproefd
worden, of de waarheid bij u
zij; en indien niet, zo waarlijk
als Farao leeft, zo zijt gij
verspieders!
17 En hij zette hen samen drie
dagen in bewaring.
18 En ten derden dage zeide
Jozef tot hen: Doet dit, zo zult
gij leven; ik vrees God.
19 Zo gij vroom zijt, zo zij
een uwer broederen gebonden
in het huis uwer bewaring; en
gaat gij heen, brengt het koren
voor den honger uwer huizen.
20 En brengt uw kleinsten
broeder tot mij, zo zullen
uw woorden waargemaakt
worden; en gij zult niet
sterven. En zij deden alzo.
21 Toen zeiden zij de een
tot den ander: Voorwaar,
wij zijn schuldig aan onzen
broeder, wiens benauwdheid
der ziele wij zagen, toen hij
ons om genade bad; maar wij
hoorden niet! daarom komt
deze benauwdheid over ons.
22 En Ruben antwoordde hun,
zeggende: Heb ik het tot u niet
gezegd, toen ik zeide: Zondigt
niet aan dezen jongeling! maar
gij hoordet niet; en ook zijn
bloed, ziet, het wordt gezocht!
23 En zij wisten niet, dat het
Jozef hoorde; want daar was
een taalman tussen hen.
24 Toen wendde hij zich om,
van hen af, en weende; daarna
keerde hij weder tot hen, en
sprak tot hen, en nam Simeon
van hen, en bond hem voor hun
ogen.
25 En Jozef gebood, dat men
hun zakken met koren vullen
zou, en dat men hun geld
wederkeerde, een iegelijk in
zijn zak, en dat men hun
teerkost gave tot den weg; en
men deed hun alzo.
26 En zij laadden hun koren
op hun ezels, en togen van
daar.
27 Toen een zijn zak
opendeed, om zijn ezel voeder
te geven in de herberg, zo zag
hij zijn geld; want ziet, het was
in den mond van zijn zak.
28 En hij zeide tot zijn
broederen: Mijn geld is
wedergekeerd; daartoe ook,
ziet, het is in mijn zak! Toen
ontging hun het hart, en zij
verschrikten, de een tot den
ander zeggende: Wat is dit, dat
ons God gedaan heeft?
29 En zij kwamen in het land
Kanaan, tot Jakob, hun vader;
en zij gaven hem te kennen al
hun wedervaren, zeggende:
30 Die man, de heer van
dat land, heeft hard met ons
gesproken; en hij heeft ons
gehouden voor verspieders des
lands.

31 Maar wij zeiden tot hem:
Wij zijn vroom; wij zijn geen
verspieders.
32 Wij waren twaalf
gebroeders, zonen van onzen
vader; de een is niet meer, en
de kleinste is heden bij onzen
vader in het land Kanaan.
33 En die man, de heer van
dat land, zeide tot ons: Hieraan
zal ik bekennen, dat gijlieden
vroom zijt; laat een uwer
broederen bij mij, en neemt
voor den honger uwer huizen,
en trekt heen.
34 En brengt uw kleinsten
broeder tot mij; zo zal ik weten,
dat gij geen verspieders zijt,
maar dat gij vroom zijt; uw
broeder zal ik u wedergeven, en
gij zult in dit land handelen.
35 En het geschiedde, als zij
hun zakken ledigden, ziet, zo
had een iegelijk den bundel
zijns gelds in zijn zak; en zij
zagen de bundelen huns gelds,
zij en hun vader, en zij waren
bevreesd.
36 Toen zeide Jakob, hun
vader, tot hen: Gij berooft mij
van kinderen! Jozef is er niet,
en Simeon is er niet; nu zult gij
Benjamin wegnemen! al deze
dingen zijn tegen mij!
37 Toen sprak Ruben tot zijn
vader, zeggende: Dood twee
mijner zonen, zo ik hem tot u
niet wederbreng; geef hem in
mijn hand, en ik zal hem weder
tot u brengen!
38 Maar hij zeide: Mijn zoon
zal met ulieden niet aftrekken;
want zijn broeder is dood, en
hij is alleen overgebleven; zo
hem een verderf ontmoette op
den weg, dien gij zult gaan, zo
zoudt gij mijn grauwe haren
met droefenis ten grave doen
nederdalen.

43 De honger nu werd
zwaar in dat land;
2 Zo geschiedde het, als
zij den leeftocht, dien zij
uit Egypte gebracht hadden,
opgegeten hadden, dat hun
vader tot hen zeide: Keert
wederom, koopt ons een
weinig spijze.
3 Toen sprak Juda tot hem,
zeggende: Die man heeft ons op
het hoogste betuigd, zeggende:
Gij zult mijn aangezicht niet
zien, tenzij dat uw broeder met
u is.
4 Indien gij onzen broeder
met ons zendt, wij zullen
aftrekken, en u spijze kopen;
5 Maar indien gij hem
niet zendt, wij zullen niet
aftrekken; want die man heeft
tot ons gezegd: Gij zult mijn
aangezicht niet zien, tenzij dat
uw broeder met u is.
6 En Israel zeide: Waarom
hebt gij zo kwalijk aan mij
gedaan, dat gij dien man te
kennen gaaft, of gij nog een
broeder hadt?
7 En zij zeiden: Die man
vraagde zeer nauw naar ons,
en naar onze maagschap,
zeggende: Leeft uw vader nog;
hebt gij nog een broeder? Zo
gaven wij het hem te kennen,
volgens diezelfde woorden;
hebben wij juist geweten, dat
hij zeggen zou: Brengt uw
broeder af?

8 Toen zeide Juda tot Israel, zijn vader: Zend den jongeling met mij, zo zullen wij ons opmaken en reizen, opdat wij leven en niet sterven, noch wij, noch gij, noch onze kinderkens.

9 Ik zal borg voor hem zijn; van mijn hand zult gij hem eisen; indien ik hem tot u niet breng en hem voor uw aangezicht stel, zo zal ik alle dagen tegen u gezondigd hebben!

10 Want hadden wij niet gezuimd, voorwaar, wij waren alreeds tweemaal wedergekomen.

11 Toen zeide Israel, hun vader, tot hen: Is het nu alzo, zo doet dit; neemt van het loffelijkste dezes lands in uwe vaten, en brengt dien man een geschenk henen af: een weinig balsem, en een weinig honig, specerijen en mirre, terpentijnnoten en amandelen.

12 En neemt dubbel geld in uw hand; en brengt het geld, hetwelk in den mond uwer zakken wedergekeerd is, weder in uw hand; misschien is het een feil.

13 Neemt ook uw broeder mede, en maakt u op, keert weder tot dien man.

14 En God, de Almachtige, geve u barmhartigheid voor het aangezicht van dien man, dat hij uw anderen broeder en Benjamin met u late gaan! En mij aangaande, als ik van kinderen beroofd ben, zo ben ik beroofd!

15 En die mannen namen dat geschenk, en namen dubbel geld in hun hand, en Benjamin; en zij maakten zich op, en togen af naar Egypte, en zij stonden voor Jozefs aangezicht.

16 Als Jozef Benjamin met hen zag, zo zeide hij tot dengene, die over zijn huis was: Breng deze mannen naar het huis toe, en slacht slachtvee, en maak het gereed; want deze mannen zullen te middag met mij eten.

17 De man nu deed, gelijk Jozef gezegd had; en de man bracht deze mannen in het huis van Jozef.

18 Toen vreesden deze mannen, omdat zij in het huis van Jozef gebracht werden, en zeiden: Ter oorzake van het geld, dat in het begin in onze zakken wedergekeerd is, worden wij ingebracht, opdat hij ons overrompele en ons overvalle, en ons tot slaven neme, met onze ezelen.

19 Daarom naderden zij tot dien man, die over het huis van Jozef was, en zij spraken tot hem aan de deur van het huis.

20 En zij zeiden: Och, mijn heer! wij waren in het begin gewisselijk afgekomen, om spijze te kopen.

21 Het is nu geschied, als wij in de herberg gekomen waren, en wij onze zakken opendeden, zie, zo was ieders mans geld in den mond van zijn zak, ons geld in zijn gewicht; en wij hebben

hetzelve wedergebracht in
onze hand.
22 Wij hebben ook ander geld
in onze hand afgebracht, om
spijze te kopen; wij weten niet,
wie ons geld in onze zakken
gelegd heeft.
23 En hij zeide: Vrede zij
ulieden, vreest niet! Uw God en
de God uws vaders heeft u een
schat in uw zakken gegeven;
uw geld is tot mij gekomen. En
hij bracht Simeon tot hen uit.
24 Daarna bracht de man deze
mannen in het huis van Jozef,
en hij gaf water; en zij wiesen
hun voeten; hij gaf ook aan hun
ezelen voeder.
25 En zij bereidden het
geschenk, totdat Jozef kwam
op den middag; want zij
hadden gehoord, dat zij aldaar
brood eten zouden.
26 Als nu Jozef te huis
gekomen was, zo brachten zij
hem het geschenk, hetwelk in
hun hand was, in het huis, en
zij bogen zich voor hem ter
aarde.
27 En hij vraagde hun naar
hun welstand, en zeide: Is het
wel met uw vader, den oude,
waarvan gij zeidet? Leeft hij
nog?
28 En zij zeiden: Het is wel
met uw knecht, onzen vader,
hij leeft nog; en zij neigden het
hoofd en bogen zich neder.
29 En hij hief zijn ogen op, en
zag Benjamin, zijn broeder, den
zoon zijner moeder, en zeide:
Is dit uw kleinste broeder,
waarvan gij tot mij zeidet?
Daarna zeide hij: Mijn zoon!
God zij u genadig!
30 En Jozef haastte zich; want
zijn ingewand ontstak jegens
zijn broeder, en hij zocht te
wenen; en hij ging in een
kamer, en weende aldaar.
31 Daarna wies hij zijn
aangezicht en kwam uit; en hij
bedwong zichzelven, en zeide:
Zet brood op.
32 En zij richtten voor hem
aan in het bijzonder, en voor
hen in het bijzonder; en voor
de Egyptenaren, die met hem
aten, in het bijzonder; want
de Egyptenaars mogen geen
brood eten met de Hebreen,
dewijl zulks den Egyptenaren
een gruwel is.
33 En zij aten voor zijn
aangezicht, de eerstgeborene
naar zijn eerstgeboorte, en de
jongere naar zijn jonkheid;
dies verwonderden zich de
mannen onder elkander.
34 En hij langde hun van
de gerechten, die voor hem
waren; maar Benjamins
gerecht was vijfmaal groter,
dan de gerechten van hen
allen. En zij dronken, en zij
werden dronken met hem.

44 En hij gebood dengene,
die over zijn huis was,
zeggende: Vul de zakken dezer
mannen met spijze, naar dat zij
zullen kunnen dragen, en leg
ieders mans geld in den mond
van zijn zak;
2 En mijn beker, den zilveren
beker, zult gij leggen in
den mond van den zak des
kleinsten, met het geld van zijn
koren. En hij deed naar Jozefs

woord, hetwelk hij gesproken
had.
3 Des morgens, als het licht
werd, zo liet men deze mannen
trekken, hen en hun ezelen.
4 Zij zijn ter stad uitgegaan;
zij waren niet verre gekomen,
als Jozef tot dengene, die over
zijn huis was, zeide: Maak
u op, en jaag die mannen
achterna; en als gij hen zult
achterhaald hebben, zo zult
gij tot hen zeggen: Waarom
hebt gij kwaad voor goed
vergolden?
5 Is het deze niet, waaruit
mijn heer drinkt? en waarbij
hij iets zekerlijk waarnemen
zal? Gij hebt kwalijk gedaan,
wat gij gedaan hebt.
6 En hij achterhaalde hen,
en sprak tot hen diezelfde
woorden.
7 En zij zeiden tot hem:
Waarom spreekt mijn heer
zulke woorden? Het zij verre
van uw knechten, dat zij
zodanig ding doen zouden.
8 Zie, het geld, dat wij in den
mond onzer zakken vonden,
hebben wij tot u uit het land
Kanaan wedergebracht; hoe
zouden wij dan uit het huis
uws heren zilver of goud
stelen?
9 Bij wien van uw knechten
hij gevonden zal worden, dat
hij sterve; en ook zullen wij
mijn heer tot slaven zijn!
10 En hij zeide: Dit zij nu
ook alzo, naar uw woorden! Bij
wien hij gevonden wordt, die
zij mijn slaaf; maar gijlieden
zult onschuldig zijn.
11 En zij haastten, en iegelijk
zette zijn zak af op de aarde, en
iegelijk opende zijn zak.
12 En hij doorzocht,
beginnende met den grootste,
en voleindigende met den
kleinste; en die beker werd
gevonden in den zak van
Benjamin.
13 Toen scheurden zij hun
klederen; en ieder man laadde
zijn ezel op, en zij keerden
weder naar de stad.
14 En Juda kwam met zijn
broederen in het huis van Jozef;
want hij was nog zelf aldaar; en
zij vielen voor zijn aangezicht
neder ter aarde.
15 En Jozef zeide tot hen: Wat
daad is dit, die gij gedaan hebt?
Weet gij niet, dat zulk een man
als ik dat zekerlijk waarnemen
zoude?
16 Toen zeide Juda: Wat
zullen wij tot mijn heer zeggen,
wat zullen wij spreken, en wat
zullen wij ons rechtvaardigen?
God heeft de ongerechtigheid
uwer knechten gevonden; zie,
wij zijn mijns heren slaven, zo
wij, als hij, in wiens hand de
beker gevonden is.
17 Maar hij zeide: Het zij
verre van mij zulks te doen! de
man, in wiens hand de beker
gevonden is, die zal mijn slaaf
zijn; doch trekt gijlieden op in
vrede tot uw vader.
18 Toen naderde Juda tot hem,
en zeide: Och, mijn heer! laat
toch uw knecht een woord
spreken voor mijns heren oren,
en laat uw toorn tegen uw
knecht niet ontsteken; want gij

zijt even gelijk Farao!
19 Mijn heer vraagde zijn
knechten, zeggende: Hebt
gijlieden een vader, of broeder?
20 Zo zeiden wij tot mijn
heer: Wij hebben een ouden
vader, en een jongeling des
ouderdoms, den kleinsten,
wiens broeder dood is, en
hij is alleen van zijn moeder
overgebleven, en zijn vader
heeft hem lief.
21 Toen zeidet gij tot uw
knechten: Brengt hem af tot
mij, dat ik mijn oog op hem sla.
22 En wij zeiden tot mijn heer:
Die jongeling zal zijn vader niet
kunnen verlaten; indien hij zijn
vader verlaat, zo zal hij sterven.
23 Toen zeidet gij tot uw
knechten: Indien uw kleinste
broeder met u niet afkomt, zo
zult gij mijn aangezicht niet
meer zien.
24 En het is geschied, als wij
tot uw knecht, mijn vader,
opgetrokken zijn, en wij hem
de woorden mijns heren
verhaald hebben;
25 En dat onze vader gezegd
heeft: Keert weder. koopt ons
een weinig spijze;
26 Zo hebben wij gezegd: Wij
zullen niet mogen aftrekken;
indien onze kleinste broeder bij
ons is, zo zullen wij aftrekken;
want wij zullen het aangezicht
van dien man niet mogen zien,
zo deze onze kleinste broeder
niet bij ons is.
27 Toen zeide uw knecht,
mijn vader, tot ons: Gijlieden
weet, dat mijn huisvrouw er
mij twee gebaard heeft.
28 En de een is van mij
uitgegaan, en ik heb gezegd:
Voorwaar, hij is gewisselijk
verscheurd geworden! en ik
heb hem niet gezien tot nu toe.
29 Indien gij nu deze ook van
mijn aangezicht wegneemt, en
hem een verderf ontmoette, zo
zoudt gij mijn grauwe haren
met jammer ten grave doen
nederdalen!
30 Nu dan, als ik tot uw
knecht, mijn vader, kome, en
de jongeling is niet bij ons (alzo
zijn ziel aan de ziel van deze
gebonden is),
31 Zo zal het geschieden, als
hij ziet, dat de jongeling er
niet is, dat hij sterven zal; en
uw knechten zullen de grauwe
haren van uw knecht, onzen
vader, met droefenis ten grave
doen nederdalen.
32 Want uw knecht is voor
dezen jongeling borg bij mijn
vader, zeggende: Zo ik hem tot
u niet wederbreng, zo zal ik
tegen mijn vader alle dagen
gezondigd hebben!
33 Nu dan, laat toch uw
knecht voor dezen jongeling
slaaf van mijn heer blijven,
en laat den jongeling met zijn
broederen optrekken!
34 Want hoe zoude ik
optrekken tot mijn vader,
indien de jongeling niet met
mij was, opdat ik den jammer
niet zie, welke mijn vader
overkomen zou.

45 Toen kon zich Jozef niet
bedwingen voor allen,
die bij hem stonden, en hij
riep: Doet alle man van mij

uitgaan! En er stond niemand
bij hem, als Jozef zich aan zijn
broederen bekend maakte.
2 En hij verhief zijn stem
met wenen, zodat het de
Egyptenaren hoorden, en dat
het Farao's huis hoorde.
3 En Jozef zeide tot zijn
broederen: Ik ben Jozef!
leeft mijn vader nog? En
zijn broeders konden hem
niet antwoorden; want zij
waren verschrikt voor zijn
aangezicht.
4 En Jozef zeide tot zijn
broederen: Nadert toch tot mij!
En zij naderden. Toen zeide
hij: Ik ben Jozef, uw broeder,
dien gij naar Egypte verkocht
hebt.
5 Maar nu, weest niet
bekommerd, en de toorn
ontsteke niet in uw ogen,
omdat gij mij hierheen
verkocht hebt; want God
heeft mij voor uw aangezicht
gezonden, tot behoudenis des
levens.
6 Want het zijn nu twee jaren
des hongers in het midden des
lands; en er zijn nog vijf jaren,
in welke geen ploeging noch
oogst zijn zal.
7 Doch God heeft mij voor uw
aangezicht henen gezonden,
om u een overblijfsel te stellen
op de aarde, en om u bij het
leven te behouden, door een
grote verlossing.
8 Nu dan, gij hebt mij
herwaarts niet gezonden, maar
God Zelf, Die mij tot Farao's
vader gesteld heeft, en tot een
heer over zijn ganse huis, en
regeerder in het ganse land
van Egypte.
9 Haast u en trekt op tot mijn
vader, en zegt het hem: Alzo
zegt uw zoon Jozef: God heeft
mij tot een heer over gans
Egypteland gesteld; kom af tot
mij, en vertoef niet.
10 En gij zult in het land
Gosen wonen, en nabij mij
wezen, gij en uw zonen, en
de zonen uwer zonen, en uw
schapen, en uw runderen, en al
wat gij hebt.
11 En ik zal u aldaar
onderhouden; want er zullen
nog vijf jaren des hongers zijn,
opdat gij niet verarmt, gij en
uw huis, en alles wat gij hebt!
12 En ziet, uw ogen zien het,
en de ogen van mijn broeder
Benjamin, dat mijn mond tot u
spreekt.
13 En boodschapt mijn vader
al mijn heerlijkheid in Egypte,
en alles wat gij gezien hebt; en
haast u, en brengt mijn vader
herwaarts af.
14 En hij viel aan den hals
van Benjamin, zijn broeder, en
weende; en Benjamin weende
aan zijn hals.
15 En hij kuste al zijn
broederen, en hij weende over
hen; en daarna spraken zijn
broeders met hem.
16 Als dit gerucht in het huis
van Farao gehoord werd, dat
men zeide: Jozefs broeders zijn
gekomen! was het goed in de
ogen van Farao, en in de ogen
van zijn knechten.
17 En Farao zeide tot Jozef:
Zeg tot uw broederen: Doet dit,

laadt uw beesten, en trekt heen,
gaat naar het land Kanaan;
18 En neemt uw vader en
uw huisgezinnen, en komt tot
mij, en ik zal u het beste van
Egypteland geven, en gij zult
het vette dezes lands eten.
19 Gij zijt toch gelast: doet
dit, neemt u uit Egypteland
wagenen voor uw kinderkens,
en voor uw vrouwen, en voert
uw vader, en komt.
20 En uw oog verschone uw
huisraad niet; want het beste
van gans Egypteland, dat zal
het uwe zijn.
21 En de zonen van Israel
deden alzo. Zo gaf Jozef hun
wagenen, naar Farao's bevel;
ook gaf hij hun teerkost op den
weg.
22 Hij gaf hun allen,
iedereen, wisselklederen;
maar Benjamin gaf hij
driehonderd zilverlingen,
en vijf wisselklederen.
23 En zijn vader desgelijks
zond hij tien ezelen, dragende
van het beste van Egypte, en
tien ezelinnen, dragende koren,
en brood, en spijze voor zijn
vader op den weg.
24 En hij zond zijn broeders
heen; en zij vertrokken; en hij
zeide tot hen: Verstoort u niet
op den weg.
25 En zij trokken op uit
Egypte, en zij kwamen in het
land Kanaan tot hun vader
Jakob.
26 Toen boodschapten zij
hem, zeggende: Jozef leeft nog,
ja, ook is hij regeerder in gans
Egypteland! Toen bezweek
zijn hart, want hij geloofde
hen niet.
27 Maar als zij tot hem
gesproken hadden al de
woorden van Jozef, die hij
tot hen gesproken had, en
dat hij de wagenen zag, die
Jozef gezonden had om hem te
voeren, zo werd de geest van
Jakob hun vader, levendig.
28 En Israel zeide: Het is
genoeg! mijn zoon Jozef leeft
nog! ik zal gaan, en hem zien,
eer ik sterve!

46 En Israel verreisde
met al wat hij had, en
hij kwam te Ber-seba, en hij
offerde offeranden aan den
God van zijn vader Izak.
2 En God sprak tot Israel in
gezichten des nachts, en zeide:
Jakob, Jakob! En hij zeide: Zie,
hier ben ik!
3 En Hij zeide: Ik ben die God,
uws vaders God; vrees niet van
af te trekken naar Egypte; want
Ik zal u aldaar tot een groot
volk zetten.
4 Ik zal met u aftrekken naar
Egypte en Ik zal u doen weder
optrekken, mede optrekkende;
en Jozef zal zijn hand op uw
ogen leggen.
5 Toen maakte zich Jakob op
van Ber-seba; en de zonen
van Israel voerden Jakob hun
vader, en hun kinderen, en hun
vrouwen, op de wagenen, die
Farao gezonden had, om hem te
voeren.
6 En zij namen hun vee, en
hun have, die zij in het land
Kanaan geworven hadden, en

zij kwamen in Egypte, Jakob en
al zijn zaad met hem;
7 Zijn zonen, en de zonen
zijner zonen met hem; zijn
dochteren, en zijner zonen
dochteren, en al zijn zaad
bracht hij met zich in Egypte.
8 En dit zijn de namen der
zonen van Israel, die in Egypte
kwamen: Jakob en zijn zonen.
De eerstgeborene van Jakob:
Ruben.
9 En de zonen van Ruben:
Hanoch, en Pallu, en Hezron,
en Karmi.
10 En de zonen van Simeon:
Jemuel, en Jamin, en Ohad,
en Jachin, en Zoar, en Saul,
de zoon ener Kanaanietische
vrouw.
11 En de zonen van Levi:
Gerson, Kehath en Merari.
12 En de zonen van Juda: Er,
en Onan, en Sela, en Perez,
en Zerah. Doch Er en Onan
waren gestorven in het land
van Kanaan; en de zonen van
Perez waren Hezron en Hamul.
13 En de zonen van Issaschar:
Tola, en Puwa, en Job, en
Simron.
14 En de zonen van Zebulon:
Sered, en Elon, en Jahleel.
15 Dit zijn de zonen van Lea,
die zij Jakob gebaard heeft in
Paddan-Aram, met Dina zijn
dochter; al de zielen zijner
zonen en zijner dochteren
waren drie en dertig.
16 En de zonen van Gad:
Zifjon en Haggi, Schuni en
Ezbon, Eri en Arodi, en Areli.
17 En de zonen van Aser:
Jimna, en Jisva, en Jisvi, en
Berija, en Sera, hun zuster; en
de zonen van Berija: Heber en
Malchiel.
18 Dit zijn de zonen van Zilpa,
die Laban aan zijn dochter
Lea gegeven had; en zij baarde
Jakob deze zestien zielen.
19 De zonen van Rachel,
Jakobs huisvrouw: Jozef en
Benjamin.
20 En Jozef werden geboren
in Egypteland, Manasse en
Efraim, die hem Asnath, de
dochter van Potifera, den
overste te On, baarde.
21 En de zonen van Benjamin:
Bela, Becher en Asbel, Gera en
Naaman, Echi en Ros, Muppim
en Huppim, en Ard.
22 Dit zijn de zonen van
Rachel, die Jakob geboren zijn,
al te zamen veertien zielen.
23 En de zonen van Dan:
Chusim.
24 En de zonen van Nafthali:
Jahzeel, en Guni, en Jezer, en
Sillem.
25 Dit zijn de zonen van Bilha,
die Laban aan zijn dochter
Rachel gegeven had; en zij
baarde dezelve Jakob, zij waren
allen zeven zielen.
26 Al de zielen, die met Jakob
in Egypte kwamen, uit zijn
heup gesproten, uitgenomen
de vrouwen van de zonen van
Jakob, waren allen zes en zestig
zielen.
27 En de zonen van Jozef,
die hem in Egypte geboren
zijn, waren twee zielen. Al de
zielen van het huis van Jakob,
die in Egypte kwamen, waren
zeventig.

28 En hij zond Juda voor
zijn aangezicht heen tot Jozef,
om voor zijn aangezicht
aanwijzing te doen naar
Gosen; en zij kwamen in het
land Gosen.
29 Toen spande Jozef zijn
wagen aan, en toog op, zijn
vader Israel tegemoet naar
Gosen; en als hij zich aan hem
vertoonde, zo viel hij hem aan
zijn hals, en weende lang aan
zijn hals.
30 En Israel zeide tot Jozef:
Dat ik nu sterve, nadat ik uw
aangezicht gezien heb, dat gij
nog leeft!
31 Daarna zeide Jozef tot zijn
broederen, en tot zijns vaders
huis: Ik zal optrekken en Farao
boodschappen, en tot hem
zeggen: Mijn broeders en het
huis mijns vaders, die in het
land Kanaan waren, zijn tot
mij gekomen.
32 En die mannen zijn
schaapherders; want het zijn
mannen, die met vee omgaan;
en zij hebben hun schapen, en
hun runderen, en al wat zij
hebben, medegebracht.
33 Wanneer het nu
geschieden zal, dat Farao
ulieden zal roepen, en zeggen:
Wat is uw hantering?
34 Zo zult gij zeggen: Uw
knechten zijn mannen, die van
onze jeugd af tot nu toe met
vee omgegaan hebben, zo wij
als onze vaders; opdat gij in
het land Gosen moogt wonen;
want alle schaapherder is de
Egyptenaren een gruwel.

47 Toen kwam Jozef en
boodschapte Farao,
en zeide: Mijn vader en mijn
broeders, en hun schapen, en
hun runderen, met alles wat zij
hebben, zijn gekomen uit het
land Kanaan, en zie, zij zijn in
het land Gosen.
2 En hij nam een deel zijner
broederen, te weten vijf
mannen, en hij stelde hen voor
Farao’s aangezicht.
3 Toen zeide Farao tot
zijn broederen: Wat is uw
hantering? En zij zeiden tot
Farao: Uw knechten zijn
schaapherders, zo wij als onze
vaders.
4 Voorts zeiden zij tot Farao:
Wij zijn gekomen, om als
vreemdelingen in dit land
te wonen; want er is geen
weide voor de schapen, die
uw knechten hebben, dewijl
de honger zwaar is in het land
Kanaan; en nu, laat toch uw
knechten in het land Gosen
wonen!
5 Toen sprak Farao tot Jozef,
zeggende: Uw vader en uw
broeders zijn tot u gekomen;
6 Egypteland is voor uw
aangezicht; doe uw vader en
uw broeders in het beste van
het land wonen; laat hen in het
land Gosen wonen, en zo gij
weet, dat er onder hen kloeke
mannen zijn, zo zet hen tot
veemeesters over hetgeen ik
heb.
7 En Jozef bracht zijn vader
Jakob mede, en stelde hem voor
Farao’s aangezicht; en Jakob
zegende Farao.

8 En Farao zeide tot Jakob:
Hoe vele zijn de dagen der
jaren uws levens!
9 En Jakob zeide tot Farao:
De dagen der jaren mijner
vreemdelingschappen zijn
honderd en dertig jaren;
weinig en kwaad zijn de dagen
der jaren mijns levens geweest,
en hebben niet bereikt de
dagen van de jaren des levens
mijner vaderen, in de dagen
hunner vreemdelingschappen.
10 En Jakob zegende Farao, en
ging uit van Farao's aangezicht.
11 En Jozef bestelde voor
Jakob en zijn broederen
woningen, en hij gaf hun een
bezitting in Egypteland, in
het beste van het land, in het
land Rameses, gelijk als Farao
geboden had.
12 En Jozef onderhield zijn
vader, en zijn broeders, en
het ganse huis zijns vaders,
met brood, tot den mond der
kinderkens toe.
13 En er was geen brood in
het ganse land; want de honger
was zeer zwaar: zodat het land
van Egypte en het land Kanaan
raasden vanwege dien honger.
14 Toen verzamelde Jozef al
het geld, dat in Egypteland en
in het land Kanaan gevonden
werd, voor het koren, dat zij
kochten; en Jozef bracht dat
geld in Farao's huis.
15 Als nu het geld uit
Egypteland en uit het land
Kanaan verdaan was, kwamen
al de Egyptenaars tot Jozef,
zeggende: Geef ons brood;
want waarom zouden wij in
uw tegenwoordigheid sterven?
want het geld ontbreekt;
16 En Jozef zeide: Geeft uw
vee, zo zal ik het u geven
voor uw vee, indien het geld
ontbreekt.
17 Toen brachten zij hun vee
tot Jozef; en Jozef gaf hun
brood voor paarden en voor het
vee der schapen, en voor het
vee der runderen, en voor ezels;
en hij voedde hen met brood,
datzelve jaar, voor al hun vee.
18 Toen datzelve jaar voleind
was, zo kwamen zij tot hem
in het tweede jaar, en zeiden
tot hem: Wij zullen het voor
mijn heer niet verbergen, alzo
het geld verdaan is, en de
bezitting der beesten gekomen
aan mijn heer, zo is er niets
anders overgebleven voor het
aangezichts mijns heren, dan
ons lichaam en ons land.
19 Waarom zullen wij voor
uw ogen sterven, zo wij als ons
land? Koop ons en ons land
voor brood; zo zullen wij en
ons land Farao dienstbaar zijn;
en geef zaad, opdat wij leven
en niet sterven, en het land niet
woest worde!
20 Alzo kocht Jozef het
gehele land van Egypte voor
Farao; want de Egyptenaars
verkochten een ieder zijn
akker, dewijl de honger sterk
over hen geworden was; zo
werd het land Farao's eigen.
21 En aangaande het volk, dat
zette hij over in de steden,
van het ene uiterste der palen
van Egypte, tot aan het andere
uiterste deszelven.

22 Alleen het land der priesteren kocht hij niet, want de priesters hadden een bescheiden deel van Farao, en zij aten hun bescheiden deel, hetwelk hun Farao gegeven had; daarom verkochten zij hun land niet.

23 Toen zeide Jozef tot het volk: Ziet, ik heb heden u en uw land gekocht voor Farao; ziet, daar is zaad voor u, opdat gij het land bezaait.

24 Doch met de inkomsten zal het geschieden, dat gij aan Farao het vijfde deel zult geven, en de vier delen zullen voor u zijn, tot zaad des velds, en tot uw spijze en van degenen, die in uw huizen zijn, en om te eten voor uw kinderkens.

25 En zij zeiden: Gij hebt ons leven behouden; laat ons genade vinden in de ogen mijns heren, en wij zullen Farao's knechten zijn.

26 Jozef dan stelde ditzelve in tot een wet, tot dezen dag, over het land van Egypte, dat Farao het vijfde deel zou hebben; behalve dat alleen het land der priesteren van Farao niet werd.

27 Zo woonde Israel in het land van Egypte, in het land Gosen; en zij stelden zich tot bezitters daarin, en zij werden vruchtbaar en vermeerderden zeer.

28 En Jakob leefde in het land van Egypte zeventien jaar; zodat de dagen van Jakob, de jaren zijns levens, geweest zijn honderd zeven en veertig jaren.

29 Als nu de dagen van Israel naderden, dat hij sterven zou, zo riep hij zijn zoon Jozef, en zeide tot hem: Indien ik nu genade gevonden heb in uw ogen, zo leg toch uw hand onder mijn heup, en doe weldadigheid en trouw aan mij, en begraaf mij toch niet in Egypte;

30 Maar dat ik bij mijn vaderen ligge; hierom zult gij mij uit Egypte voeren, en mij in hun graf begraven. En hij zeide: Ik zal doen naar uw woord!

31 En hij zeide: Zweer mij! en hij zwoer hem. En Israel boog zich ten hoofde van het bed.

48 Het geschiedde nu na deze dingen, dat men Jozef zeide: Zie, uw vader is krank! Toen nam hij zijn twee zonen met zich, Manasse en Efraim!

2 En men boodschapte Jakob, en men zeide: Zie, uw zoon Jozef komt tot u! Zo versterkte zich Israel, en zat op het bed.

3 Daarna zeide Jakob tot Jozef: God de Almachtige, is mij verschenen te Luz, in het land Kanaan, en Hij heeft mij gezegend;

4 En Hij heeft tot mij gezegd: Zie, Ik zal u vruchtbaar maken, en u vermenigvuldigen, en u tot een hoop van volken stellen; en Ik zal aan uw zaad na u dit land tot een eeuwige bezitting geven.

5 Nu dan, uw twee zonen, die u in Egypteland geboren waren, eer ik in Egypte tot

u gekomen ben, zijn mijne; Efraim en Manasse zullen mijne zijn, als Ruben en Simeon.
6 Maar uw geslacht, dat gij na hen zult gewinnen, zullen uwe zijn; zij zullen naar hunner broederen naam genoemd worden in hun erfdeel.
7 Toen ik nu van Paddan kwam, zo is Rachel bij mij gestorven in het land Kanaan, op den weg, als het nog een kleine streek lands was, om tot Efrath te komen; en ik begroef haar aldaar aan den weg van Efrath, welke is Bethlehem.
8 En Israel zag de zonen van Jozef, en zeide: Wiens zijn deze?
9 En Jozef zeide tot zijn vader: Zij zijn mijn zonen, die mij God hier gegeven heeft. En hij zeide: Breng hen toch tot mij, dat ik hen zegene!
10 Doch de ogen van Israel waren zwaar van ouderdom; hij kon niet zien; en hij deed hen naderen tot zich; toen kuste hij hen, en omhelsde hen.
11 En Israel zeide tot Jozef: Ik had niet gemeend uw aangezicht te zien; maar zie, God heeft mij ook uw zaad doen zien!
12 Toen deed hen Jozef uitgaan van zijn knieen; en hij boog zich voor zijn aangezicht neder ter aarde.
13 En Jozef nam die beiden, Efraim met zijn rechterhand, tegenover Israels linkerhand, en Manasse met zijn linkerhand, tegenover Israels rechterhand, en hij deed hen naderen tot hem.
14 Maar Israel strekte zijn rechterhand uit, en legde die op het hoofd van Efraim, hoewel hij de minste was, en zijn linkerhand op het hoofd van Manasse; hij bestierde zijn handen verstandelijk; want Manasse was de eerstgeborene.
15 En hij zegende Jozef, en zeide: De God, voor Wiens aangezicht mijn vaders, Abraham en Izak, gewandeld hebben, die God, Die mij gevoed heeft, van dat ik was, tot op dezen dag;
16 Die Engel, Die mij verlost heeft van alle kwaad, zegene deze jongeren, en dat in hen mijn naam genoemd worde, en de naam mijner vaderen, Abraham en Izak, en dat zij vermenigvuldigen als vissen in menigte, in het midden des lands!
17 Toen Jozef zag, dat zijn vader zijn rechterhand op het hoofd van Efraim legde, zo was het kwaad in zijn ogen, en hij ondervatte zijns vaders hand, om die van het hoofd van Efraim op het hoofd van Manasse af te brengen.
18 En Jozef zeide tot zijn vader: Niet alzo, mijn vader! want deze is de eerstgeborene; leg uw rechterhand op zijn hoofd.
19 Maar zijn vader weigerde het, en zeide: Ik weet het, mijn zoon! ik weet het; hij zal ook tot een volk worden, en hij zal ook groot worden;

maar nochtans zal zijn kleinste
broeder groter worden dan hij,
en zijn zaad zal een volle
menigte van volkeren worden.
20 Alzo zegende hij ze te dien
dage, zeggende: In u zal Israel
zegenen, zeggende: God zette u
als Efraim en als Manasse! En
hij zette Efraim voor Manasse.
21 Daarna zeide Israel tot
Jozef: Zie, ik sterf; maar God
zal met ulieden wezen, en Hij
zal u wederbrengen in het land
uwer vaderen.
22 En ik heb u een stuk lands
gegeven boven uw broederen;
hetwelk ik, met mijn zwaard en
met mijn boog, uit de hand der
Amorieten genomen heb.

49 Daarna riep Jakob zijn
zonen, en hij zeide:
Verzamelt u, en ik zal u
verkondigen, hetgeen u in de
navolgende dagen wedervaren
zal.
2 Komt samen en hoort, gij,
zonen van Jakob! en hoort naar
Israel, uw vader.
3 Ruben! gij zijt mijn
eerstgeborene, mijn kracht,
en het begin mijner macht; de
voortreffelijkste in hoogheid,
en de voortreffelijkste in
sterkte!
4 Snelle afloop als der
wateren, gij zult de
voortreffelijkste niet zijn!
want gij hebt uws vaders leger
beklommen; toen hebt gij het
geschonden; hij heeft mijn bed
beklommen!
5 Simeon en Levi zijn
gebroeders! hun handelingen
zijn werktuigen van geweld!
6 Mijn ziel kome niet in
hun verborgen raad; mijn eer
worde niet verenigd met hun
vergadering! want in hun
toorn hebben zij de mannen
doodgeslagen, en in hun
moedwil hebben zij de ossen
weggerukt.
7 Vervloekt zij hun toorn,
want hij is heftig; en hun
verbolgenheid, want zij is
hard! ik zal hen verdelen onder
Jakob, en zal hen verstrooien
onder Israel.
8 Juda! gij zijt het, u zullen
uw broeders loven; uw hand zal
zijn op den nek uwer vijanden;
voor u zullen zich uws vaders
zonen nederbuigen.
9 Juda is een leeuwenwelp!
gij zijt van de roof
opgeklommen, mijn zoon!
Hij kromt zich, hij legt zich
neder als een leeuw, en als een
oude leeuw; wie zal hem doen
opstaan?
10 De schepter zal van Juda
niet wijken, noch de wetgever
van tussen zijn voeten, totdat
Silo komt, en Denzelven zullen
de volken gehoorzaam zijn.
11 Hij bindt zijn jongen ezel
aan den wijnstok, en het veulen
zijner ezelin aan den edelste
wijnstok; hij wast zijn kleed
in den wijn, en zijn mantel in
wijndruivenbloed.
12 Hij is roodachtig van ogen
door den wijn, en wit van
tanden door de melk.
13 Zebulon zal aan de haven
der zeeen wonen, en hij zal aan
de haven der schepen wezen;

en zijn zijde zal zijn naar Sidon.
14 Issaschar is een sterk
gebeende ezel, nederliggende
tussen twee pakken.
15 Toen hij de rust zag, dat
zij goed was, en het land, dat
het lustig was, zo boog hij zijn
schouder om te dragen, en was
dienende onder cijns.
16 Dan zal zijn volk richten,
als een der stammen Israels.
17 Dan zal een slang zijn
aan den weg, een adderslang
nevens het pad, bijtende des
paards verzenen, dat zijn rijder
achterover valle.
18 Op uw zaligheid wacht ik,
HEERE!
19 Aangaande Gad, een bende
zal hem aanvallen; maar hij zal
haar aanvallen in het einde.
20 Van Aser, zijn brood zal
vet zijn; en hij zal koninklijke
lekkernijen leveren.
21 Nafthali is een losgelaten
hinde; hij geeft schone
woorden.
22 Jozef is een vruchtbare tak,
een vruchtbare tak aan een
fontein; elk der takken loopt
over den muur.
23 De schutters hebben hem
wel bitterheid aangedaan, en
beschoten, en hem gehaat;
24 Maar zijn boog is in
stijvigheid gebleven, en de
armen zijner handen zijn
gesterkt geworden, door de
handen van de Machtige
Jakobs; daarvan is hij een
herder, een steen Israels;
25 Van uws vaders God, Die
u zal helpen, en van den
Almachtige, Die u zal zegenen,
met zegeningen des hemels
van boven, met zegeningen des
afgronds, die daaronder ligt,
met zegeningen der borsten en
der baarmoeder!
26 De zegeningen uws vaders
gaan te boven de zegeningen
mijner voorvaderen, tot aan
het einde van de eeuwige
heuvelen; die zullen zijn
op het hoofd van Jozef,
en op den hoofdschedel
des afgezonderden zijner
broederen!
27 Benjamin zal als een wolf
verscheuren; des morgens zal
hij roof eten, en des avonds zal
hij buit uitdelen.
28 Al deze stammen van Israel
zijn twaalf; en dit is het, wat
hun vader tot hen sprak, als
hij hen zegende; hij zegende
hen, een iegelijk naar zijn
bijzonderen zegen.
29 Daarna gebood hij hun,
en zeide tot hen: Ik word
verzameld tot mijn volk:
begraaft mij bij mijn vaders, in
de spelonk, die is in den akker
van Efron, den Hethiet;
30 In de spelonk, welke is op
den akker van Machpela, die
tegenover Mamre is, in het
land Kanaan, die Abraham met
dien akker gekocht heeft van
Efron, den Hethiet, tot een
erfbegrafenis.
31 Aldaar hebben zij
Abraham begraven, en Sara,
zijn huisvrouw; daar hebben
zij Izak begraven, en Rebekka,
zijn huisvrouw; en daar heb ik
Lea begraven.

32 De akker, en de spelonk, die daarin is, is gekocht van de zonen Heths.
33 Als Jakob voleind had aan zijn zonen bevelen te geven, zo legde hij zijn voeten samen op het bed, en hij gaf den geest, en hij werd verzameld tot zijn volken.

50 Toen viel Jozef op zijns vaders aangezicht, en hij weende over hem, en kuste hem.
2 En Jozef gebood zijn knechten, den medicijnmeesters, dat zij zijn vader balsemen zouden; en de medicijnmeesters balsemden Israel.
3 En veertig dagen werden aan hem vervuld; want alzo werden vervuld de dagen dergenen, die gebalsemd werden; en de Egyptenaars beweenden hem zeventig dagen.
4 Als nu de dagen zijns bewenens over waren, zo sprak Jozef tot het huis van Farao, zeggende: Indien ik nu genade gevonden heb in uw ogen, spreekt toch voor de oren van Farao, zeggende:
5 Mijn vader heeft mij doen zweren, zeggende: Zie, ik sterf; in mijn graf, dat ik mij in het land Kanaan gegraven heb, daar zult gij mij begraven! Nu dan, laat mij toch optrekken, dat ik mijn vader begrave, dan zal ik wederkomen.
6 En Farao zeide: Trek op en begraaf uw vader, gelijk als hij u heeft doen zweren.
7 En Jozef toog op, om zijn vader te begraven; en met hem togen op alle Farao's knechten, de oudsten van zijn huis, en al de oudsten des lands van Egypte;
8 Daartoe het ganse huis van Jozef, en zijn broeders, en het huis zijns vaders; alleen hun kleine kinderen, en hun schapen, en hun runderen lieten zij in het land Gosen.
9 En met hem togen op, zo wagenen als ruiteren; en het was een zeer zwaar heir.
10 Toen zij nu aan het plein van het doornbos kwamen, dat aan gene zijde van de Jordaan is, hielden zij daar een grote en zeer zware rouwklage; en hij maakte zijn vader een rouw van zeven dagen.
11 Als de inwoners des lands, de Kanaanieten, dien rouw zagen op het plein van het doornbos, zo zeiden zij: Dit is een zware rouw der Egyptenaren; daarom noemde men haar naam Abel-Mizraim, die aan het veer van de Jordaan is.
12 En zijn zonen deden hem, gelijk als hij hun geboden had;
13 Want zijn zonen voerden hem in het land Kanaan, en begroeven hem in de spelonk des akkers van Machpela, welke Abraham met den akker gekocht had tot een erfbegrafenis van Efron, den Hethiet, tegenover Mamre.
14 Daarna keerde Jozef weder in Egypte, hij en zijn broeders, en allen, die met

hem opgetogen waren, om zijn vader te begraven, nadat hij zijn vader begraven had.
15 Toen Jozefs broeders zagen, dat hun vader dood was, zo zeiden zij: Misschien zal ons Jozef haten, en hij zal ons gewisselijk vergelden al het kwaad, dat wij hem aangedaan hebben.
16 Daarom ontboden zij aan Jozef, zeggende: Uw vader heeft bevolen voor zijn dood, zeggende:
17 Zo zult gij tot Jozef zeggen: Ei, vergeef toch de overtreding uwer broederen, en hun zonde; want zij hebben u kwaad aangedaan; maar nu vergeef toch de overtreding der dienaren van den God uws vaders! En Jozef weende, als zij tot hem spraken.
18 Daarna kwamen ook zijn broeders, en vielen voor hem neder, en zeiden: Zie, wij zijn u tot knechten!
19 En Jozef zeide tot hen: Vreest niet; want ben ik in de plaats van God?
20 Gijlieden wel, gij hebt kwaad tegen mij gedacht; doch God heeft dat ten goede gedacht; opdat Hij deed, gelijk het te dezen dage is, om een groot volk in het leven te behouden.
21 Nu dan, vreest niet! Ik zal u en uw kleine kinderen onderhouden. Zo troostte hij hen, en sprak naar hun hart.
22 Jozef dan woonde in Egypte, hij en het huis zijns vaders; en Jozef leefde honderd en tien jaren.
23 En Jozef zag van Efraim kinderen, van het derde gelid; ook werden de zonen van Machir, den zoon van Manasse, op Jozefs knieen geboren.
24 En Jozef zeide tot zijn broederen: Ik sterf; maar God zal u gewisselijk bezoeken, en Hij zal u doen optrekken uit dit land, in het land, hetwelk hij aan Abraham, Izak en Jakob gezworen heeft.
25 En Jozef deed de zonen van Israel zweren, zeggende: God zal u gewisselijk bezoeken, zo zult gij mijn beenderen van hier opvoeren!
26 En Jozef stierf, honderd en tien jaren oud zijnde; en zij balsemden hem, en men legde hem in een kist in Egypte.

HET TWEEDE BOEK VAN MOZES, GENAAMD

ÉXODUS

1 Dit nu zijn de namen der zonen van Israel, die in Egypte gekomen zijn, met Jakob; zij kwamen er in, elk met zijn huis.

2 Ruben, Simeon, Levi, en Juda;

3 Issaschar, Zebulon, en Benjamin;

4 Dan en Nafthali, Gad en Aser.

5 Al de zielen nu, die uit Jakobs heup voortgekomen zijn, waren zeventig zielen; doch Jozef was in Egypte.

6 Toen nu Jozef gestorven was, en al zijn broeders, en al dat geslacht,

7 Zo werden de kinderen Israels vruchtbaar en wiesen overvloedig, en zij vermeerderden, en werden gans zeer machtig, zodat het land met hen vervuld werd.

8 Daarna stond een nieuwe koning op over Egypte, die Jozef niet gekend had;

9 Die zeide tot zijn volk: Ziet, het volk der kinderen Israels is veel, ja, machtiger dan wij.

10 Komt aan, laat ons wijselijk tegen hetzelve handelen, opdat het niet vermenigvuldige, en het geschiede, als er enige krijg voorvalt, dat het zich ook niet vervoege tot onze vijanden, en tegen ons strijde, en uit het land optrekke.

11 En zij zetten oversten der schattingen over hetzelve, om het te verdrukken met hun lasten; want men bouwde voor Farao schatsteden, Pitom en Raamses.

12 Maar hoe meer zij het verdrukten, hoe meer het vermeerderde, en hoe meer het wies; zodat zij verdrietig waren vanwege de kinderen Israels.

13 En de Egyptenaars deden de kinderen Israels dienen met hardigheid.

14 Zodat zij hun het leven bitter maakten met harden dienst, in leem en in tichelstenen, en met allen dienst op het veld, met al hun dienst, dien zij hen deden dienen met hardigheid.

15 Daarenboven sprak de koning van Egypte tot de vroedvrouwen der Hebreinnen, welker ener naam Sifra, en de naam der andere Pua was;

16 En zeide: Wanneer gij de Hebreinnen in het baren helpt, en ziet haar op de stoelen; is het een zoon, zo doodt hem; maar is het een dochter, zo laat haar leven!

17 Doch de vroedvrouwen vreesden God, en deden niet, gelijk als de koning van Egypte tot haar gesproken had, maar zij behielden de knechtjes in het leven.

18 Toen riep de koning van
Egypte de vroedvrouwen,
en zeide tot haar: Waarom
hebt gij deze zaak gedaan, dat
gij de knechtjes in het leven
behouden hebt?
19 En de vroedvrouwen
zeiden tot Farao: Omdat de
Hebreinnen niet zijn gelijk de
Egyptische vrouwen; want zij
zijn sterk; eer de vroedvrouw
tot haar komt, zo hebben zij
gebaard.
20 Daarom deed God aan de
vroedvrouwen goed; en dat
volk vermeerderde, en het
werd zeer machtig.
21 En het geschiedde,
dewijl de vroedvrouwen
God vreesden, zo bouwde Hij
haar huizen.
22 Toen gebood Farao aan
al zijn volk, zeggende: Alle
zonen, die geboren worden,
zult gij in de rivier werpen,
maar al de dochteren in het
leven behouden.

2 En een man van het huis
van Levi ging, en nam een
dochter van Levi.
2 En de vrouw werd zwanger,
en baarde een zoon. Toen zij
hem zag, dat hij schoon was, zo
verborg zij hem drie maanden.
3 Doch als zij hem niet langer
verbergen kon, zo nam zij voor
hem een kistje van biezen,
en belijmde het met lijm en
met pek; en zij legde het
knechtje daarin, en legde het
in de biezen, aan den oever der
rivier.
4 En zijn zuster stelde zich
van verre, om te weten, wat
hem gedaan zou worden.
5 En de dochter van Farao
ging af, om zich te wassen in
de rivier; en haar jonkvrouwen
wandelden aan den kant der
rivier; toen zij het kistje in
het midden van de biezen zag,
zo zond zij haar dienstmaagd
heen, en liet het halen.
6 Toen zij het open deed, zo
zag zij dat knechtje; en ziet, het
jongsken weende; en zij werd
met barmhartigheid bewogen
over hetzelve, en zij zeide: Dit
is een van de knechtjes der
Hebreen!
7 Toen zeide zijn zuster
tot Farao's dochter: Zal
ik heengaan, en u een
voedstervrouw uit de
Hebreinnen roepen, die
dat knechtje voor u zoge?
8 En de dochter van Farao
zeide tot haar: Ga heen. En de
jonge maagd ging, en riep des
knechtjes moeder.
9 Toen zeide Farao's dochter
tot haar: Neem dit knechtje
heen, en zoog het mij; ik zal u
uw loon geven. En de vrouw
nam het knechtje en zoogde
het.
10 En toen het knechtje groot
geworden was, zo bracht zij
het tot Farao's dochter, en het
werd haar ten zoon; en zij
noemde zijn naam Mozes, en
zeide: Want ik heb hem uit het
water getogen.
11 En het geschiedde in
die dagen, toen Mozes groot
geworden was, dat hij uitging
tot zijn broederen, en bezag
hun lasten; en hij zag, dat

een Egyptisch man een Hebreeuwsen man uit zijn broederen sloeg.
12 En hij zag herwaarts en gindswaarts; en toen hij zag, dat er niemand was, zo versloeg hij den Egyptenaar, en verborg hem in het zand.
13 Des anderen daags ging hij wederom uit, en ziet, twee Hebreeuwse mannen twistten; en hij zeide tot den ongerechte: Waarom slaat gij uw naaste?
14 Hij dan zeide: Wie heeft u tot een overste en rechter over ons gezet? Zegt gij dit, om mij te doden, gelijk gij den Egyptenaar gedood hebt? Toen vreesde Mozes, en zeide: Voorwaar, deze zaak is bekend geworden!
15 Als nu Farao deze zaak hoorde, zo zocht hij Mozes te doden; doch Mozes vlood voor Farao's aangezicht, en woonde in het land Midian, en hij zat bij een waterput.
16 En de priester in Midian had zeven dochters, die kwamen om te putten, en vulden de drinkbakken, om de kudde haars vaders te drenken.
17 Toen kwamen de herders, en zij dreven haar van daar; doch Mozes stond op, en verloste ze, en drenkte haar kudden.
18 En toen zij tot haar vader Rehuel kwamen, zo sprak hij: Waarom zijt gij heden zo haast wedergekomen?
19 Toen zeiden zij: Een Egyptisch man heeft ons verlost uit de hand der herderen; en hij heeft ook overvloedig voor ons geput, en de kudde gedrenkt.
20 En hij zeide tot zijn dochters: Waar is hij toch, waarom liet gij den man nu gaan? roept hem, dat hij brood ete.
21 En Mozes bewilligde bij den man te wonen; en hij gaf Mozes zijn dochter Zippora;
22 Die baarde een zoon; en hij noemde zijn naam Gersom; want hij zeide: Ik ben een vreemdeling geworden in een vreemd land.
23 En het geschiedde na vele dezer dagen, als de koning van Egypte gestorven was, dat de kinderen Israels zuchtten en schreeuwden over den dienst; en hun gekrijt over hun dienst kwam op tot God.
24 En God hoorde hun gekerm, en God gedacht aan Zijn verbond met Abraham, met Izak, en met Jakob.
25 En God zag de kinderen Israels aan, en God kende hen.

3 En Mozes hoedde de kudde van Jethro, zijn schoonvader, de priester in Midian; en hij leidde de kudde achter de woestijn, en hij kwam aan den berg Gods, aan Horeb.
2 En de Engel des HEEREN verscheen hem in een vuurvlam uit het midden van een braambos; en hij zag, en ziet, het braambos brandde in het vuur, en het braambos werd niet verteerd.

3 En Mozes zeide: Ik zal mij nu daarheen wenden, en bezien dat grote gezicht, waarom het braambos niet verbrandt.
4 Toen de HEERE zag, dat hij zich daarheen wendde, om te bezien, zo riep God tot hem uit het midden van het braambos, en zeide: Mozes, Mozes! En hij zeide: Zie, hier ben ik!
5 En Hij zeide: Nader hier niet toe; trek uw schoenen uit van uw voeten; want de plaats, waarop gij staat, is heilig land.
6 Hij zeide voorts: Ik ben de God uws vaders, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob. En Mozes verborg zijn aangezicht, want hij vreesde God aan te zien.
7 En de HEERE zeide: Ik heb zeer wel gezien de verdrukking Mijns volks, hetwelk in Egypte is, en heb hun geschrei gehoord, vanwege hun drijvers; want Ik heb hun smarten bekend.
8 Daarom ben Ik nedergekomen, dat Ik het verlosse uit de hand der Egyptenaren, en het opvoere uit dit land, naar een goed en ruim land, naar een land, vloeiende van melk en honig, tot de plaats der Kanaanieten, en der Hethieten, en der Amorieten, en der Ferezieten, en der Hevieten, en der Jebusieten.
9 En nu, zie, het geschrei der kinderen Israels is tot Mij gekomen; en ook heb Ik gezien de verdrukking, waarmede de Egyptenaars hen verdrukken.
10 Zo kom nu, en Ik zal u tot Farao zenden, opdat gij Mijn volk (de kinderen Israels) uit Egypte voert.
11 Toen zeide Mozes tot God: Wie ben ik, dat ik tot Farao zou gaan; en dat ik de kinderen Israels uit Egypte zou voeren?
12 Hij dan zeide: Ik zal voorzeker met u zijn, en dit zal u een teken zijn, dat Ik u gezonden heb: wanneer gij dit volk uit Egypte geleid hebt, zult gijlieden God dienen op dezen berg.
13 Toen zeide Mozes tot God: Zie, wanneer ik kom tot de kinderen Israels, en zeg tot hen: De God uwer vaderen heeft mij tot ulieden gezonden; en zij mij zeggen: Hoe is Zijn naam? wat zal ik tot hen zeggen?
14 En God zeide tot Mozes: IK ZAL ZIJN, DIE IK ZIJN SAL! Ook zeide Hij: Alzo zult gij tot de kinderen Israels zeggen: IK ZAL ZIJN heeft mij tot ulieden gezonden!
15 Toen zeide God verder tot Mozes: Aldus zult gij tot de kinderen Israels zeggen: De HEERE, de God uwer vaderen, de God van Abraham, de God van Izak, en de God van Jakob, heeft mij tot ulieden gezonden; dat is Mijn Naam eeuwiglijk, en dat is Mijn gedachtenis van geslacht tot geslacht.
16 Ga heen, en verzamel de oudsten van Israel, en zeg tot hen: De HEERE, de God uwer vaderen, is mij verschenen, de God van Abraham, Izak en Jakob, zeggende: Ik heb

ulieden getrouwelijk bezocht,
en hetgeen ulieden in Egypte is
aangedaan;
17 Daarom heb Ik gezegd: Ik
zal ulieden uit de verdrukking
van Egypte opvoeren, tot het
land der Kanaanieten, en der
Hethieten, en der Amorieten,
en der Ferezieten, en der
Hevieten, en der Jebusieten;
tot het land, vloeiende van
melk en honig.
18 En zij zullen uw stem
horen; en gij zult gaan, gij
en de oudsten van Israel,
tot den koning van Egypte,
en gijlieden zult tot hem
zeggen: De HEERE, de God der
Hebreen, is ons ontmoet; zo
laat ons nu toch gaan den weg
van drie dagen in de woestijn,
opdat wij den HEERE, onzen
God, offeren!
19 Doch Ik weet, dat de
koning van Egypte ulieden
niet zal laten gaan, ook niet
door een sterke hand.
20 Want Ik zal Mijn hand
uitstrekken, en Egypte slaan
met al Mijn wonderen, die Ik in
het midden van hetzelve doen
zal; daarna zal hij ulieden laten
vertrekken.
21 En Ik zal dit volk
genade geven in de ogen
der Egyptenaren; en het zal
geschieden, wanneer gijlieden
uitgaan zult, zo zult gij niet
ledig uitgaan.
22 Maar elke vrouw zal
van haar naburin, en van de
waardin haars huizes, eisen
zilveren vaten, en gouden
vaten, en klederen; die zult
gijlieden op uw zonen, en op
uw dochteren leggen, en gij
zult Egypte beroven.

4 Toen antwoordde Mozes,
en zeide: Maar zie, zij
zullen mij niet geloven, noch
mijn stem horen; want zij
zullen zeggen: De HEERE is u
niet verschenen!
2 En de HEERE zeide tot hem:
Wat is er in uw hand? En hij
zeide: Een staf.
3 En Hij zeide: Werp hem
ter aarde. En hij wierp hem
ter aarde! Toen werd hij tot
een slang; en Mozes vlood van
haar.
4 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Strek uw hand uit, en
grijp haar bij haar staart! Toen
strekte hij zijn hand uit, en
vatte haar, en zij werd tot een
staf in zijn hand.
5 Opdat zij geloven, dat u
verschenen is de HEERE, de
God hunner vaderen, de God
van Abraham, de God van Izak,
en de God van Jakob.
6 En de HEERE zeide verder
tot hem: Steek nu uw hand in
uw boezem. En hij stak zijn
hand in zijn boezem; daarna
trok hij ze uit, en ziet, zijn hand
was melaats, wit als sneeuw.
7 En Hij zeide: Steek uw hand
wederom in uw boezem. En hij
stak zijn hand wederom in zijn
boezem; daarna trok hij ze uit
zijn boezem, en ziet, zij was
weder als zijn ander vlees.
8 En het zal geschieden, zo
zij u niet geloven, noch naar
de stem van het eerste teken

horen, zo zullen zij de stem van
het laatste teken geloven.
9 En het zal geschieden, zo
zij ook deze twee tekenen
niet geloven, noch naar uw
stem horen, zo neem van de
wateren der rivier, en giet ze
op het droge; zo zullen de
wateren, die gij uit de rivier
zult nemen, diezelve zullen tot
bloed worden op het droge.
10 Toen zeide Mozes tot de
HEERE: Och Heere! ik ben geen
man wel ter tale, noch van
gisteren, noch van eergisteren,
noch van toen af, toen Gij
tot Uw knecht gesproken hebt;
want ik ben zwaar van mond,
en zwaar van tong.
11 En de HEERE zeide tot
hem: Wie heeft den mens den
mond gemaakt, of wie heeft
den stomme, of dove, of ziende,
of blinde gemaakt? Ben Ik het
niet, de HEERE?
12 En nu ga henen, en Ik zal
met uw mond zijn, en zal u
leren, wat gij spreken zult.
13 Doch hij zeide: Och,
Heere! zend toch door de
hand desgenen, dien Gij zoudt
zenden.
14 Toen ontstak de toorn des
HEEREN over Mozes, en Hij
zeide: is niet Aaron, de Leviet,
uw broeder? Ik weet, dat hij
zeer wel spreken zal, en ook,
zie, hij zal uitgaan u tegemoet;
wanneer hij u ziet, zo zal hij in
zijn hart verblijd zijn.
15 Gij dan zult tot hem
spreken, en de woorden in zijn
mond leggen; en Ik zal met uw
mond, en met zijn mond zijn;
en Ik zal ulieden leren, wat gij
doen zult.
16 En hij zal voor u tot
het volk spreken; en het zal
geschieden, dat hij u tot een
mond zal zijn, en gij zult hem
tot een god zijn.
17 Neem dan dezen staf in
uw hand, waarmede gij die
tekenen doen zult.
18 Toen ging Mozes heen, en
keerde weder tot Jethro, zijn
schoonvader, en zeide tot hem:
Laat mij toch gaan, dat ik
wederkere tot mijn broederen,
die in Egypte zijn, en zie, of zij
nog leven. Jethro dan zeide tot
Mozes: Ga in vrede!
19 Ook zeide de HEERE tot
Mozes in Midian: Ga heen, keer
weder in Egypte, want al de
mannen zijn dood, die uw ziel
zochten.
20 Mozes dan nam zijn vrouw,
en zijn zonen, en voerde hen
op een ezel, en keerde weder in
Egypteland; en Mozes nam den
staf Gods in zijn hand.
21 En de HEERE zeide tot
Mozes: Terwijl gij heentrekt,
om weder in Egypte te keren,
zie toe, dat gij al de wonderen
doet voor Farao, die Ik in uw
hand gesteld heb; doch Ik zal
zijn hart verstokken, dat hij het
volk niet zal laten gaan.
22 Dan zult gij tot Farao
zeggen: Alzo zegt de HEERE:
Mijn zoon, Mijn eerstgeborene,
is Israel.
23 En Ik heb tot u gezegd: Laat
Mijn zoon trekken, dat hij Mij
diene! maar gij hebt geweigerd
hem te laten trekken; zie, Ik

zal uw zoon, uw eerstgeborene
doden!
24 En het geschiedde op den
weg, in de herberg, dat de
HEERE hem tegenkwam, en
zocht hem te doden.
25 Toen nam Zippora een
stenen mes en besneed de
voorhuid haars zoons, en
wierp die voor zijn voeten, en
zeide: Voorwaar, gij zijt mij
een bloedbruidegom!
26 En Hij liet van
hem af. Toen zeide zij:
Bloedbruidegom! vanwege de
besnijdenis.
27 De HEERE zeide ook tot
Aaron: Ga Mozes tegemoet in
de woestijn. En hij ging, en
ontmoette hem aan den berg
Gods, en hij kuste hem.
28 En Mozes gaf Aaron te
kennen al de woorden des
HEEREN, Die hem gezonden
had, en al de tekenen, die Hij
hem bevolen had.
29 Toen ging Mozes en
Aaron, en zij verzamelden
al de oudsten der kinderen
Israels.
30 En Aaron sprak al de
woorden, die de HEERE tot
Mozes gesproken had; en hij
deed de tekenen voor de ogen
des volks.
31 En het volk geloofde, en
zij hoorden, dat de HEERE de
kinderen Israels bezocht, en dat
Hij hun verdrukking zag, en
zij neigden hun hoofden, en
aanbaden.

5 En daarna gingen Mozes en
Aaron heen, en zeiden tot
Farao: Alzo zegt de HEERE, de
God van Israel: Laat Mijn volk
trekken, dat het Mij een feest
houde in de woestijn!
2 Maar Farao zeide: Wie
is de HEERE, Wiens stem ik
gehoorzamen zou, om Israel
te laten trekken? Ik ken den
HEERE niet, en ik zal ook Israel
niet laten trekken.
3 Zij dan zeiden: De God
der Hebreen is ons ontmoet;
zo laat ons toch heentrekken,
den weg van drie dagen in de
woestijn, en den HEERE, onzen
God, offeren, dat Hij ons niet
overkome met pestilentie, of
met het zwaard.
4 Toen zeide de koning van
Egypte tot hen: Gij, Mozes en
Aaron! waarom trekt gij het
volk af van hun werken? Gaat
heen tot uw lasten.
5 Verder zeide Farao: Ziet, het
volk des lands is alreeds te veel;
en zoudt gijlieden hen doen
rusten van hun lasten?
6 Daarom beval Farao,
ten zelfden dage, aan de
aandrijvers onder het volk, en
deszelfs ambtlieden, zeggende:
7 Gij zult voortaan aan deze
lieden geen stro meer geven,
tot het maken der tichelstenen,
als gisteren en eergisteren; laat
hen zelven heengaan, en stro
voor zichzelven verzamelen.
8 En het getal der
tichelstenen, die zij gisteren en
eergisteren gemaakt hebben,
zult gij hun opleggen; gij zult
daarvan niet verminderen;
want zij gaan ledig; daarom
roepen zij, zeggende: Laat
ons gaan, laat ons onzen God

offeren!
9 Men verzware den dienst over deze mannen, dat zij daaraan te doen hebben, en zich niet vergapen aan leugenachtige woorden.
10 Toen gingen de aandrijvers des volks uit, en deszelfs ambtlieden, en spraken tot het volk, zeggende: Zo zegt Farao: Ik zal ulieden geen stro geven.
11 Gaat gij zelve heen, haalt u stro, waar gij het vindt; doch van uw dienst zal niet verminderd worden.
12 Toen verstrooide zich het volk in het ganse land van Egypte, dat het stoppelen verzamelde, voor stro.
13 En de aandrijvers drongen aan, zeggende: Voleindigt uw werken, elk dagwerk op zijn dag, gelijk toen er stro was.
14 En de ambtlieden der kinderen Israels, die Farao's aandrijvers over hen gesteld hadden, werden geslagen, en men zeide: Waarom hebt gijlieden uw gezette werk niet voleindigd, in het maken der tichelstenen, gelijk te voren, alzo ook gisteren en heden?
15 Derhalve gingen de ambtlieden der kinderen Israels, en schreeuwden tot Farao, zeggende: Waarom doet gij uw knechten alzo?
16 Aan uw knechten wordt geen stro gegeven, en zij zeggen tot ons: Maakt de tichelstenen; en ziet, uw knechten worden geslagen, doch de schuld is uws volks!
17 Hij dan zeide: Gijlieden gaat ledig, ledig gaat gij; daarom zegt gij: Laat ons gaan, laat ons den HEERE offeren!
18 Zo gaat nu heen, arbeidt; doch stro zal u niet gegeven worden; evenwel zult gij het getal der tichelstenen leveren.
19 Toen zagen de ambtlieden der kinderen Israels, dat het kwalijk met hen stond, dewijl men zeide: Gij zult niet minderen van uw tichelstenen, van het dagwerk op zijn dag.
20 En zij ontmoetten Mozes en Aaron, die tegen hen over stonden, toen zij van Farao uitgingen.
21 En zeiden tot hen: De HEERE zie op u, en richte het, dewijl dat gij onzen reuk hebt stinkende gemaakt voor Farao, en voor zijn knechten, gevende een zwaard in hun handen, om ons te doden.
22 Toen keerde Mozes weder tot den HEERE, en zeide: Heere! waarom hebt Gij dit volk kwaad gedaan, waarom hebt Gij mij nu gezonden?
23 Want van toen af, dat ik tot Farao ben ingegaan, om in Uw Naam te spreken, heeft hij dit volk kwaad gedaan; en Gij hebt Uw volk geenszins verlost.
24 En Ik ben aan Abraham, Izak, en Jakob verschenen, als God de Almachtige; doch met Mijn Naam HEERE ben Ik hun niet bekend geweest.
25 En ook heb Ik Mijn verbond met hen opgericht, dat Ik hun geven zou het land Kanaan, het land hunner

vreemdelingschappen, waarin zij vreemdelingen geweest zijn.
26 En ook heb Ik gehoord het gekerm der kinderen Israels, die de Egyptenaars in dienstbaarheid houden, en Ik heb aan Mijn verbond gedacht.
27 Derhalve zeg tot de kinderen Israels: Ik ben de HEERE! en Ik zal ulieden uitleiden van onder de lasten der Egyptenaren, en Ik zal u redden uit hun dienstbaarheid, en zal u verlossen door een uitgestrekten arm, en door grote gerichten;
28 En Ik zal ulieden tot Mijn volk aannemen, en Ik zal ulieden tot een God zijn; en gijlieden zult bekennen, dat Ik de HEERE uw God ben, Die u uitleide van onder de lasten der Egyptenaren.
29 En Ik zal ulieden brengen in dat land, waarover Ik Mijn hand opgeheven heb, dat Ik het aan Abraham, Izak, en Jakob geven zou; en Ik zal het ulieden geven tot een erfdeel, Ik, de HEERE!
30 En Mozes sprak alzo tot de kinderen Israels; doch zij hoorden naar Mozes niet, vanwege de benauwdheid des geestes, en vanwege de harde dienstbaarheid.
31 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:
32 Ga heen, spreek tot Farao, den koning van Egypte, dat hij de kinderen Israels uit zijn land trekken late.
33 Doch Mozes sprak voor den HEERE, zeggende: Zie, de kinderen Israels hebben naar mij niet gehoord; hoe zou mij dan Farao horen? daartoe ben ik onbesneden van lippen.
34 Evenwel sprak de HEERE tot Mozes en tot Aaron, en gaf hun bevel aan de kinderen Israels, en aan Farao, den koning van Egypte, om de kinderen Israels uit Egypteland te leiden.
35 Dit zijn de hoofden van ieder huis hunner vaderen: de zonen van Ruben, de eerstgeborene van Israel, zijn Hanoch en Pallu, Hezron en Charmi; dit zijn de huisgezinnen van Ruben.
36 En de zonen van Simeon: Jemuel, en Jamin, en Ohad, en Jachin, en Zohar, en Saul, de zoon ener Kanaanietische; dit zijn de huisgezinnen van Simeon.
37 Dit nu zijn de namen der zonen van Levi, naar hun geboorten: Gerson, en Kehath, en Merari. En de jaren des levens van Levi waren honderd zeven en dertig jaren.
38 De zonen van Gerson: Libni en Simei, naar hun huisgezinnen.
39 En de zonen van Kehath: Amram, en Jizhar, en Hebron, en Uzziel, en de jaren des levens van Kehath waren honderd drie en dertig jaren.
40 En de zonen van Merari: Machli en Musi; dit zijn de huisgezinnen van Levi, naar hun geboorten.

41 En Amram nam Jochebed,
zijn moei, zich tot huisvrouw,
en zij baarde hem Aaron en
Mozes; en de jaren des levens
van Amram waren honderd
zeven en dertig jaren.
42 En de zonen van Jizhar:
Korah, en Nefeg, en Zichri.
43 En de zonen van Uzziel:
Misael, en Elzafan, en Sithri.
44 En Aaron nam zich tot
een vrouw Eliseba, dochter
van Amminadab, zuster van
Nahesson; en zij baarde hem
Nadab en Abihu, Eleazar en
Ithamar.
45 En de zonen van Korah
waren: Assir, en Elkana,
en Abiasaf; dat zijn de
huisgezinnen der Korachieten.
46 En Eleazar, de zoon van
Aaron, nam voor zich een van
de dochteren van Putiel tot
een vrouw; en zij baarde hem
Pinehas. Dit zijn de hoofden
van de vaderen der Levieten,
naar hun huisgezinnen.
47 Dit is Aaron en Mozes,
tot welke de HEERE zeide:
Leidt de kinderen Israels uit
Egypteland, naar hun heiren.
48 Dezen zijn het, die tot
Farao, den koning van Egypte,
spraken, opdat zij de kinderen
Israels uit Egypte leidden; dit is
Mozes en Aaron.
49 En het geschiedde te dien
dage, als de HEERE tot Mozes
sprak in Egypteland;
50 Zo sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende: Ik ben de
HEERE! spreek tot Farao, den
koning van Egypte, alles, wat
Ik tot u spreek.
51 Toen zeide Mozes voor het
aangezicht des HEEREN: Zie,
ik ben onbesneden van lippen;
hoe zal dan Farao naar mij
horen?

6 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Nu zult gij zien, wat
Ik aan Farao doen zal; want
door een machtige hand zal hij
hen laten trekken, ja, door een
machtige hand zal hij hen uit
zijn land drijven.
2 Gij zult spreken alles, wat Ik
u gebieden zal; en Aaron, uw
broeder, zal tot Farao spreken,
dat hij de kinderen Israels uit
zijn land trekken laat.

7 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Zie, Ik heb u tot een
god gezet over Farao; en Aaron,
uw broeder, zal uw profeet
zijn.
2 Gij zult spreken alles, wat Ik
u gebieden zal; en Aaron, uw
broeder, zal tot Farao spreken,
dat hij de kinderen Israels uit
zijn land trekken laat.
3 Doch Ik zal Farao's
hart verharden; en Ik
zal Mijn tekenen en Mijn
wonderheden in Egypteland
vermenigvuldigen.
4 Farao nu zal naar ulieden
niet horen, en Ik zal Mijn
hand aan Egypte leggen, en
voeren Mijn heiren, Mijn
volk, de kinderen Israels,
uit Egypteland, door grote
gerichten.
5 Dan zullen de Egyptenaars
weten, dat Ik de HEERE ben,
wanneer Ik Mijn hand over
Egypte uitstrekke, en de

kinderen Israels uit het midden
van hen uitleide.
6 Toen deed Mozes en Aaron,
als hun de HEERE geboden had,
alzo deden zij.
7 En Mozes was tachtig jaar
oud, en Aaron was drie en
tachtig jaar oud, toen zij tot
Farao spraken.
8 En de HEERE sprak tot
Mozes en tot Aaron, zeggende:
9 Wanneer Farao tot ulieden
spreken zal, zeggende: Doet
een wonderteken voor ulieden;
zo zult gij tot Aaron zeggen:
Neem uw staf, en werp hem
voor Farao's aangezicht neder;
hij zal tot een draak worden.
10 Toen ging Mozes en Aaron
tot Farao henen in, en deden
alzo, gelijk de HEERE geboden
had; en Aaron wierp zijn staf
neder voor Farao's aangezicht,
en voor het aangezicht zijner
knechten; en hij werd tot een
draak.
11 Farao nu riep ook de
wijzen en de guichelaars; en
de Egyptische tovenaars deden
ook alzo met hun bezweringen.
12 Want een ieder wierp
zijn staf neder, en zij werden
tot draken; maar Aarons staf
verslond hun staven.
13 Doch Farao's hart
verstokte, zodat hij naar
hen niet hoorde, gelijk de
HEERE gesproken had.
14 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Farao's hart is zwaar;
hij weigert het volk te laten
trekken.
15 Ga heen tot Farao in
den morgenstond; zie, hij zal
uitgaan naar het water toe, zo
stel u tegen hem over aan den
oever der rivier, en den staf,
die in een slang is veranderd
geweest, zult gij in uw hand
nemen.
16 En gij zult tot hem zeggen:
de HEERE, de God der Hebreen,
heeft mij tot u gezonden,
zeggende: Laat Mijn volk
trekken, dat het Mij diene in
de woestijn; doch zie, gij hebt
tot nu toe niet gehoord.
17 Zo zegt de HEERE: Daaraan
zult gij weten, dat Ik de HEERE
ben; zie, ik zal met dezen
staf, die in mijn hand is, op
het water, dat in deze rivier
is, slaan, en het zal in bloed
veranderd worden.
18 En de vis in de rivier
zal sterven, zodat de rivier
zal stinken; en de Egyptenaars
zullen vermoeid worden, dat zij
het water uit de rivier drinken
mogen.
19 Verder zeide de HEERE
tot Mozes: zeg tot Aaron:
Neem uw staf, en steek uw
hand uit over de wateren
der Egyptenaren, over hun
stromen, over hun rivieren, en
over hun poelen, en over alle
vergadering hunner wateren,
dat zij bloed worden; en er zij
bloed in het ganse Egypteland,
beide in houten en in stenen
vaten.
20 Mozes nu en Aaron deden
alzo, gelijk de HEERE geboden
had; en hij hief den staf op,
en sloeg het water, dat in de
rivier was, voor de ogen van
Farao, en voor de ogen van zijn

knechten; en al het water in de
rivier werd in bloed veranderd.
21 En de vis, die in de rivier
was, stierf; en de rivier stonk,
zodat de Egyptenaars het
water uit de rivier niet drinken
konden; en er was bloed in het
ganse Egypteland.
22 Doch de Egyptische
tovenaars deden ook alzo
met hun bezweringen; zodat
Farao's hart verstokte, en hij
hoorde naar hen niet, gelijk als
de HEERE gesproken had.
23 En Farao keerde zich om,
en ging naar zijn huis; en hij
zette zijn hart daar ook niet op.
24 Doch alle Egyptenaars
groeven rondom de rivier,
om water te drinken; want
zij konden van het water der
rivier niet drinken.
25 Alzo werden zeven dagen
vervuld, nadat de HEERE de
rivier geslagen had.

8 Daarna zeide de HEERE tot
Mozes: Ga in tot Farao, en
zeg tot hem: Zo zegt de HEERE:
Laat Mijn volk trekken, dat zij
Mij dienen.
2 En indien gij het weigert
te laten trekken, zie, zo zal Ik
uw ganse landpale met vorsen
slaan;
3 Dat de rivier van vorsen zal
krielen, die zullen opkomen, en
in uw huis komen, en in uw
slaapkamer, ja, op uw bed; ook
in de huizen uwer knechten, en
op uw volk, en in uw bakovens,
en in uw baktroggen.
4 En de vorsen zullen
opkomen, op u, en op uw volk,
en op al uw knechten.
5 Verder zeide de HEERE tot
Mozes: Zeg tot Aaron: Strek uw
hand uit met uw staf, over de
stromen, en over de rivieren, en
over de poelen; en doe vorsen
opkomen over Egypteland.
6 En Aaron strekte zijn
hand uit over de wateren van
Egypte, en er kwamen vorsen
op en bedekten Egypteland.
7 Toen deden de tovenaars
ook alzo, met hun
bezweringen; en zij deden
vorsen over Egypteland
opkomen.
8 En Farao riep Mozes en
Aaron, en zeide: Bidt vuriglijk
tot den HEERE, dat Hij de
vorsen van mij en van mijn
volk wegneme; zo zal ik het
volk trekken laten, dat zij den
HEERE offeren.
9 Doch Mozes zeide tot Farao:
Heb de eer boven mij! Tegen
wanneer zal ik voor u, en
voor uw knechten, en voor uw
volk, vuriglijk bidden, om deze
vorsen van u en van uw huizen
te verdelgen, dat zij alleen in de
rivier overblijven?
10 Hij dan zeide: Tegen
morgen. En hij zeide: Het zij
naar uw woord, opdat gij weet,
dat er niemand is, gelijk de
HEERE, onze God.
11 Zo zullen de vorsen van
u, en van uw huizen, en van
uw knechten, en van uw volk
wijken; zij zullen alleen in de
rivier overblijven.
12 Toen ging Mozes en Aaron
uit van Farao; en Mozes riep
tot den HEERE, ter oorzake

der vorsen, die Hij Farao had
opgelegd.
13 En de HEERE deed naar het
woord van Mozes; en de vorsen
stierven, uit de huizen, uit de
voorzalen, en uit de velden.
14 En zij vergaderden ze
samen bij hopen, en het land
stonk.
15 Toen nu Farao zag, dat er
verademing was, verzwaarde
hij zijn hart, dat hij naar hen
niet hoorde, gelijk als de HEERE
gesproken had.
16 Verder zeide de HEERE tot
Mozes: Zeg tot Aaron: Strek
uw staf uit, en sla het stof der
aarde, dat het tot luizen worde,
in het ganse Egypteland.
17 En zij deden alzo; want
Aaron strekte zijn hand uit
met zijn staf, en sloeg het
stof der aarde, en er werden
vele luizen aan de mensen, en
aan het vee; al het stof der
aarde werd luizen, in het ganse
Egypteland.
18 De tovenaars deden ook
alzo met hun bezweringen,
opdat zij luizen voortbrachten;
doch zij konden niet; zo waren
de luizen aan de mensen, en
aan het vee.
19 Toen zeiden de tovenaars
tot Farao: Dit is Gods vinger!
Doch Farao's hart verstijfde,
zodat hij naar hen niet hoorde,
gelijk de HEERE gesproken had.
20 Verder zeide de HEERE tot
Mozes: Maak u morgen vroeg
op, en stel u voor Farao's
aangezicht; zie, hij zal aan het
water uitgaan, en zeg tot hem:
Zo zegt de HEERE: Laat Mijn
volk trekken, dat zij Mij dienen;
21 Want zo gij Mijn volk
niet laat trekken, zie, zo
zal Ik een vermenging van
ongedierte zenden op u, en
op uw knechten, en op uw
volk, en in uw huizen; alzo
dat de huizen der Egyptenaren
met deze vermenging zullen
vervuld worden, en ook het
aardrijk, waarop zij zijn.
22 En Ik zal te dien dage
het land Gosen, waarin Mijn
volk woont, afzonderen, dat
daar geen vermenging van
ongedierte zij, opdat gij weet,
dat Ik, de HEERE, in het midden
dezes lands ben.
23 En Ik zal een verlossing
zetten tussen Mijn volk en
tussen uw volk; tegen morgen
zal dit teken geschieden!
24 En de HEERE deed alzo;
en er kwam een zware
vermenging van ongedierte in
het huis van Farao, en in de
huizen van zijn knechten, en
over het ganse Egypteland; het
land werd verdorven van deze
vermenging.
25 Toen riep Farao Mozes en
Aaron, en zeide: Gaat heen, en
offert uwen God in dit land.
26 Mozes dan zeide: Het
is niet recht, dat men alzo
doe; want wij zouden der
Egyptenaren gruwel den
HEERE, onzen God, mogen
offeren; zie, indien wij der
Egyptenaren gruwel voor hun
ogen offerden, zouden zij ons
niet stenigen?
27 Laat ons den weg van drie
dagen in de woestijn gaan,

dat wij den HEERE onzen God offeren, gelijk Hij tot ons zeggen zal.
28 Toen zeide Farao: Ik zal u trekken laten, dat gijlieden den HEERE, uwen God, offert in de woestijn; alleen, dat gijlieden in het gaan geenszins te verre trekt! Bidt vuriglijk voor mij.
29 Mozes nu zeide: Zie, ik ga van u, en zal tot den HEERE vuriglijk bidden, dat deze vermenging van ongedierte van Farao, van zijn knechten, en van zijn volk morgen wegwijke! Alleen, dat Farao niet meer bedriegelijk handele, dit volk niet latende gaan, om den HEERE te offeren.
30 Toen ging Mozes uit van Farao, en bad vuriglijk tot den HEERE.
31 En de HEERE deed naar het woord van Mozes, en de vermenging van ongedierte week van Farao, van zijn knechten, en van zijn volk; er bleef niet een over.
32 Doch Farao verzwaarde zijn hart ook op ditmaal, en hij liet het volk niet trekken.

9 Daarna zeide de HEERE tot Mozes: Ga in tot Farao, en spreek tot hem: Alzo zegt de HEERE, de God der Hebreen: Laat Mijn volk trekken, dat het Mij diene.
2 Want zo gij hen weigert te laten trekken, en gij hen nog met geweld ophoudt,
3 Zie, de hand des HEEREN zal zijn over uw vee, dat in het veld is, over de paarden, over de ezelen, over de kemelen, over de runderen, en over het klein vee, door een zeer zware pestilentie.
4 En de HEERE zal een afzondering maken tussen het vee der Israelieten, en tussen het vee der Egyptenaren, dat er niets sterve van al wat van de kinderen Israels is.
5 En de HEERE bestemde een zekeren tijd, zeggende: Morgen zal de HEERE deze zaak in dit land doen.
6 En de HEERE deed deze zaak des anderen daags; en al het vee der Egyptenaren stierf; maar van het vee der kinderen Israels stierf niet een.
7 En Farao zond er heen, en ziet, van het vee van Israel was niet tot een toe gestorven. Doch het hart van Farao werd verzwaard, en hij liet het volk niet trekken.
8 Toen zeide de HEERE tot Mozes en tot Aaron: Neemt gijlieden uw vuisten vol as uit den oven; en Mozes strooie die naar de hemel voor de ogen van Farao.
9 En zij zal tot klein stof worden over het ganse Egypteland; en zij zal aan de mensen, en aan het vee worden tot zweren, uitbrekende met blaren, in het ganse Egypteland.
10 En zij namen as uit den oven, en stonden voor Farao's aangezicht; en Mozes strooide die naar den hemel; toen werden er zweren, uitbrekende met blaren, aan de mensen en aan het vee;

11 Alzo dat de tovenaars
voor Mozes niet staan konden,
vanwege de zweren; want aan
de tovenaars waren zweren, en
aan al de Egyptenaren.
12 Doch de HEERE verstokte
Farao's hart, dat hij naar hen
niet hoorde, gelijk de HEERE tot
Mozes gesproken had.
13 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Maak u morgen vroeg
op, en stel u voor Farao's
aangezicht, en zeg tot hem:
Zo zegt de HEERE, de God
der Hebreen: Laat Mijn volk
trekken, dat zij Mij dienen.
14 Want ditmaal zal Ik al Mijn
plagen in uw hart zenden, en
over uw knechten, en over uw
volk, opdat gij weet, dat er
niemand is gelijk Ik, op de
ganse aarde.
15 Want nu heb Ik Mijn hand
uitgestrekt, opdat Ik u en uw
volk met de pestilentie zou
slaan, en dat gij van de aarde
zoudt verdelgd worden.
16 Maar waarlijk, daarom heb
Ik u verwekt, opdat Ik Mijn
kracht aan u betoonde, en
opdat men Mijn Naam vertelle
op de ganse aarde.
17 Verheft gij uzelven nog
tegen Mijn volk, dat gij het niet
wilt laten trekken?
18 Zie, Ik zal morgen omtrent
dezen tijd een zeer zware hagel
doen regenen, desgelijks in
Egypte niet geweest is van dien
dag af, dat het gegrond is, tot
nu toe.
19 En nu, zend heen, vergader
uw vee, en alles wat gij op
het veld hebt; alle mens en
gedierte, dat op het veld
gevonden zal worden, en niet
in huis verzameld zal zijn, als
deze hagel op hen vallen zal,
zo zullen zij sterven.
20 Wie onder Farao's
knechten des HEEREN woord
vreesde, die deed zijn knechten
en zijn vee in de huizen
vlieden;
21 Doch die zijn hart niet zette
tot des HEEREN woord, die liet
zijn knechten en zijn vee op het
veld.
22 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Strek uw hand uit naar
den hemel, en er zal hagel zijn
in het ganse Egypteland; over
de mensen, en over het vee, en
over al het kruid des velds in
Egypteland.
23 Toen strekte Mozes zijn
staf naar den hemel; en de
HEERE gaf donder en hagel, en
het vuur schoot naar de aarde;
en de HEERE liet hagel regenen
over Egypteland.
24 En er was hagel, en vuur
in het midden des hagels
vervangen; hij was zeer zwaar;
desgelijks is in het ganse
Egypteland nooit geweest,
sedert het tot een volk geweest
is.
25 En de hagel sloeg, in het
ganse Egypteland, alles wat op
het veld was, van de mensen
af tot de beesten toe; ook sloeg
de hagel al het kruid des velds,
en verbrak al het geboomte des
velds.
26 Alleen in het land Gosen,
waar de kinderen Israels
waren, daar was geen hagel.

27 Toen schikte Farao heen,
en hij riep Mozes en Aaron,
en zeide tot hen: Ik heb mij
ditmaal verzondigd; de HEERE
is rechtvaardig; ik daarentegen
en mijn volk zijn goddelozen!
28 Bidt vuriglijk tot den
HEERE (want het is genoeg),
dat geen donder Gods noch
hagel meer zij; dan zal ik
ulieden trekken laten, en gij
zult niet langer blijven.
29 Toen zeide Mozes tot hem:
Wanneer ik ter stad uitgegaan
zal zijn, zo zal ik mijn handen
uitbreiden voor den HEERE; de
donder zal ophouden, en de
hagel zal niet meer zijn; opdat
gij weet, dat de aarde des
HEEREN is!
30 Nochtans u en uw
knechten aangaande, weet
ik, dat gijlieden voor het
aangezicht van den HEERE God
nog niet vrezen zult.
31 Het vlas nu, en de gerst
werd geslagen; want de gerst
was in de aar, en het vlas was
in den halm.
32 Maar de tarwe en de spelt
werden niet geslagen; want zij
waren bedekt.
33 Zo ging Mozes van Farao
ter stad uit, en breidde zijn
handen tot den HEERE; de
donder en de hagel hielden op,
en de regen werd niet meer
uitgegoten op de aarde.
34 Toen Farao zag, dat de
regen en hagel, en de donder
ophielden, zo verzondigde hij
zich verder, en hij verzwaarde
zijn hart, hij en zijn knechten.
35 Alzo werd Farao's hart
verstokt, dat hij de kinderen
Israels niet trekken liet, gelijk
als de HEERE gesproken had
door Mozes.

10 Daarna zeide de HEERE
tot Mozes: Ga in tot
Farao; want Ik heb zijn hart
verzwaard, ook het hart zijner
knechten, opdat Ik deze Mijn
tekenen in het midden van hen
zette;
2 En opdat gij voor de
oren uwer kinderen en
uwer kindskinderen moogt
vertellen, wat Ik in Egypte
uitgericht heb, en Mijn
tekenen, die Ik onder hen
gesteld heb; opdat gijlieden
weet, dat Ik de HEERE ben.
3 Zo gingen Mozes en Aaron
tot Farao, en zeiden tot hem:
Zo zegt de HEERE, de God
der Hebreen: Hoe lang weigert
gij u voor Mijn aangezicht
te verootmoedigen? Laat Mijn
volk trekken, dat zij Mij dienen.
4 Want indien gij weigert
Mijn volk te laten trekken, zie,
zo zal Ik morgen sprinkhanen
in uw landpale brengen.
5 En zij zullen het gezicht des
lands bedekken, alzo dat men
de aarde niet zal kunnen zien;
en zij zullen afeten het overige
van hetgeen ontkomen is,
hetgeen ulieden overgebleven
was van den hagel; zij zullen
ook al het geboomte afeten, dat
ulieden uit het veld voortkomt.
6 En zij zullen vervullen uw
huizen, en de huizen van al
uw knechten, en de huizen
van alle Egyptenaren; dewelke

uw vaders, noch de vaderen
uwer vaders gezien hebben,
van dien dag af, dat zij op den
aardbodem geweest zijn, tot op
dezen dag. En hij keerde zich
om, en ging uit van Farao.
7 En de knechten van Farao
zeiden tot hem: Hoe lang zal
ons deze tot een strik zijn,
laat de mannen trekken, dat zij
den Heere hun God dienen!
weet gij nog niet, dat Egypte
verloren is?
8 Toen werden Mozes
en Aaron weder tot Farao
gebracht, en hij zeide tot hen:
Gaat henen, dient den Heere,
uw God! wie en wie zijn zij,
die gaan zullen?
9 En Mozes zeide: Wij zullen
gaan met onze jonge en met
onze oude lieden; met onze
zonen en met onze dochteren,
met onze schapen en met onze
runderen zullen wij gaan;
want wij hebben een feest des
Heeren.
10 Toen zeide hij tot hen: De
Heere zij alzo met ulieden,
gelijk ik u en uw kleine
kinderen zal trekken laten: ziet
toe, want er is kwaad voor
ulieder aangezicht!
11 Niet alzo gij, mannen,
gaat nu heen, en dient den
Heere; want dat hebt gijlieden
verzocht! En men dreef hen uit
van Farao's aangezicht.
12 Toen zeide de Heere
tot Mozes: Strek uw hand
uit over Egypteland, om de
sprinkhanen, dat zij opkomen
over Egypteland, en al het
kruid des lands opeten, al wat
de hagel heeft over gelaten.
13 Toen strekte Mozes zijn
staf over Egypteland, en de
Heere bracht een oostenwind
in dat land, dien gehele dag
en dien gansen nacht; het
geschiedde des morgens, dat
de oostenwind de sprinkhanen
opbracht.
14 En de sprinkhanen
kwamen op over het ganse
Egypteland, en lieten zich
neder aan al de palen der
Egyptenaren, zeer zwaar;
voor dezen zijn dergelijke
sprinkhanen, als deze, nooit
geweest, en na dezen zullen er
zulke niet wezen;
15 Want zij bedekten het
gezicht des gansen lands, alzo
dat het land verduisterd werd;
en zij aten al het kruid des
lands op, en al de vruchten
der bomen, die de hagel had
over gelaten; en er bleef niets
groens aan de bomen, noch
aan de kruiden des velds, in
het ganse Egypteland.
16 Toen haastte Farao, om
Mozes en Aaron te roepen, en
zeide: Ik heb gezondigd tegen
den Heere, uw God, en tegen
ulieden.
17 En nu vergeeft mij toch
mijn zonde alleen ditmaal, en
bidt vuriglijk tot den Heere,
uw God, dat Hij slechts dezen
dood van mij wegneme.
18 En hij ging uit van Farao,
en bad vuriglijk tot den Heere.
19 Toen keerde de Heere een
zeer sterken westenwind, die
hief de sprinkhanen op, en
wierp ze in de Schelfzee; er

bleef niet een sprinkhaan over
in al de landpalen van Egypte.
20 Doch de HEERE verstokte
Farao's hart, dat hij de
kinderen Israels niet liet
trekken.
21 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Strek uw hand uit naar
den hemel, en er zal duisternis
komen over Egypteland, dat
men de duisternis tasten zal.
22 Als Mozes zijn hand
uitstrekte naar den hemel,
werd er een dikke duisternis
in het ganse Egypteland, drie
dagen.
23 Zij zagen de een de ander
niet; er stond ook niemand op
van zijn plaats, in drie dagen;
maar bij al de kinderen Israels
was het licht in hun woningen.
24 Toen riep Farao Mozes,
en zeide: Gaat heen, dient den
HEERE! alleen uw schapen
en uw runderen zullen
vast blijven; ook zullen uw
kinderkens met u gaan.
25 Doch Mozes zeide: Ook
zult gij slachtofferen en
brandofferen in onze handen
geven, die wij den HEERE,
onzen God, doen mogen;
26 En ons vee zal ook met
ons gaan, er zal niet een
klauw achterblijven; want van
hetzelve zullen wij nemen,
om den HEERE, onzen God, te
dienen; want wij weten niet,
waarmede wij den HEERE,
onzen God, dienen zullen,
totdat wij daar komen.
27 Doch de HEERE verhardde
Farao's hart; en hij wilde hen
niet laten trekken.
28 Maar Farao zeide tot hem:
Ga van mij! wacht u, dat gij
niet meer mijn aangezicht ziet;
want op welken dag gij mijn
aangezicht zult zien, zult gij
sterven!
29 Mozes nu zeide: Gij hebt
recht gesproken; ik zal niet
meer uw aangezicht zien!

11 (Want de HEERE had tot
Mozes gesproken: Ik zal
nog een plaag over Farao, en
over Egypte brengen, daarna
zal hij ulieden van hier laten
trekken; als hij u geheellijk
zal laten trekken, zo zal hij u
haastelijk van hier uitdrijven.
2 Spreek nu voor de oren des
volks, dat ieder man van zijn
naaste, en iedere vrouw van
haar naaste zilveren vaten en
gouden vaten eise.
3 En de HEERE gaf het
volk genade in de ogen der
Egyptenaren; ook was de
man Mozes zeer groot in
Egypteland voor de ogen van
Farao's knechten, en voor de
ogen des volks.)
4 Verder zeide Mozes: Zo
heeft de HEERE gezegd:
Omtrent middernacht zal Ik
uitgaan door het midden van
Egypte;
5 En alle eerstgeborenen in
Egypteland zullen sterven,
van Farao's eerstgeborene
af, die op zijn troon zitten
zou, tot den eerstgeborene
der dienstmaagd, die
achter de molen is, en alle
eerstgeborenen van het vee.

6 En er zal een groot geschrei
zijn in het ganse Egypteland,
desgelijks nooit geweest is, en
desgelijks niet meer wezen zal.
7 Maar bij alle kinderen
Israels zal niet een hond
zijn tong verroeren, van de
mensen af tot de beesten toe;
opdat gijlieden weet, dat de
HEERE tussen de Egyptenaren
en tussen de Israelieten een
afzondering maakt.
8 Dan zullen al deze uw
knechten tot mij afkomen, en
zich voor mij neigen, zeggende:
Trek uit, gij en al het volk,
dat uw voetstappen volgt; en
daarna zal ik uitgaan. En hij
ging uit van Farao in hitte des
toorns.
9 De HEERE dan had tot
Mozes gesproken: Farao zal
naar ulieden niet horen, opdat
Mijn wonderen in Egypteland
vermenigvuldigd worden.
10 En Mozes en Aaron hebben
al deze wonderen gedaan voor
Farao's aangezicht; doch de
HEERE verhardde Farao's hart,
dat hij de kinderen Israels uit
zijn land niet trekken liet.

12 De HEERE nu had tot
Mozes en tot Aaron
in Egypteland gesproken,
zeggende:
2 Deze zelfde maand zal
ulieden het hoofd der maanden
zijn; zij zal u de eerste van de
maanden des jaars zijn.
3 Spreekt tot de ganse
vergadering van Israel,
zeggende: Aan den tienden
dezer maand neme een iegelijk
een lam, naar de huizen der
vaderen, een lam voor een
huis.
4 Maar indien een huis te
klein is voor een lam, zo neme
hij het en zijn nabuur, de naaste
aan zijn huis, naar het getal
der zielen, een iegelijk naar dat
hij eten kan; gij zult rekening
maken naar het lam.
5 Gij zult een volkomen lam
hebben, een manneken, een
jaar oud; van de schapen of
van de geitenbokken zult gij
het nemen.
6 En gij zult het in bewaring
hebben tot den veertienden
dag dezer maand; en de ganse
gemeente der vergadering van
Israel zal het slachten tussen
twee avonden.
7 En zij zullen van het bloed
nemen, en strijken het aan
beide zijposten, en aan den
bovendorpel, aan de huizen, in
welke zij het eten zullen.
8 En zij zullen het vlees
eten in denzelfden nacht,
aan het vuur gebraden, met
ongezuurde broden; zij zullen
het met bittere saus eten.
9 Gij zult daarvan niet rauw
eten, ook geenszins in water
gezoden; maar aan het vuur
gebraden, zijn hoofd met
zijn schenkelen en met zijn
ingewand.
10 Gij zult daarvan ook niet
laten overblijven tot den
morgen; maar hetgeen daarvan
overblijft tot den morgen, zult
gij met vuur verbranden.
11 Aldus nu zult gij het eten:
uw lenden zullen opgeschort

zijn, uw schoenen aan uw
voeten, en uw staf in uw hand;
en gij zult het met haast eten;
het is des HEEREN pascha.
12 Want Ik zal in dezen nacht
door Egypteland gaan, en alle
eerstgeborenen in Egypteland
slaan, van de mensen af tot de
beesten toe; en Ik zal gerichten
oefenen aan alle goden der
Egyptenaren, Ik, de HEERE!
13 En dat bloed zal ulieden tot
een teken zijn aan de huizen,
waarin gij zijt; wanneer Ik het
bloed zie, zal Ik ulieden voorbij
gaan; en er zal geen plaag
onder ulieden ten verderve
zijn, wanneer Ik Egypteland
slaan zal.
14 En deze dag zal ulieden
wezen ter gedachtenis, en gij
zult hem den HEERE tot een
feest vieren; gij zult hem vieren
onder uw geslachten tot een
eeuwige inzetting.
15 Zeven dagen zult gijlieden
ongezuurde broden eten;
maar aan den eersten dag zult
gij het zuurdeeg wegdoen
uit uw huizen; want wie het
gedesemde eet, van den eersten
dag af tot op den zevenden
dag, diezelve ziel zal uitgeroeid
worden uit Israel.
16 En op den eersten dag
zal er een heilige verzameling
zijn; ook zult gij een heilige
verzameling hebben op den
zevenden dag; er zal geen
werk op denzelven gedaan
worden; maar wat van iedere
ziel gegeten zal worden,
datzelve alleen mag van
ulieden toegemaakt worden.
17 Zo onderhoudt dan de
ongezuurde broden, dewijl
Ik even aan denzelfden dag
ulieder heiren uit Egypteland
geleid zal hebben; daarom zult
gij dezen dag houden, onder
uw geslachten, tot een eeuwige
inzetting.
18 In de eerste maand, aan
den veertienden dag der
maand, in den avond, zult gij
ongezuurde broden eten, tot
den een en twintigsten dag der
maand, in den avond.
19 Dat er zeven dagen lang
geen zuurdesem in uw huizen
gevonden worde, want al wie
het gedesemde eten zal, dezelve
ziel zal uit de vergadering van
Israel uitgeroeid worden, hij
zij een vreemdeling of een
ingeborene des lands.
20 Gij zult niets eten,
dat gedesemd is; in al uw
woningen zult gij ongezuurde
broden eten.
21 Mozes dan riep al de
oudsten van Israel, en
zeide tot hen: Leest uit, en
neemt u lammeren voor uw
huisgezinnen, en slacht het
pascha.
22 Neemt dan een bundelken
hysop, en doopt het in het
bloed, dat in een bekken
zal wezen; en strijkt aan
den bovendorpel, en aan de
beide zijposten van dat bloed,
hetwelk in het bekken zijn zal;
doch u aangaande, niemand
zal uitgaan uit de deur van zijn
huis, tot aan den morgen.
23 Want de HEERE zal
doorgaan, om de Egyptenaren

te slaan; doch wanneer Hij
het bloed zien zal aan den
bovendorpel en aan de twee
zijposten, zo zal de HEERE
de deur voorbijgaan, en den
verderver niet toelaten in uw
huizen te komen om te slaan.
24 Onderhoudt dan deze
zaak, tot een inzetting voor u
en voor uw kinderen, tot in
eeuwigheid.
25 En het zal geschieden, als
gij in dat land komt, dat u
de HEERE geven zal, gelijk Hij
gesproken heeft, zo zult gij
dezen dienst onderhouden.
26 En het zal geschieden,
wanneer uw kinderen tot u
zullen zeggen: Wat hebt gij
daar voor een dienst?
27 Zo zult gij zeggen: Dit is
den HEERE een paasoffer, Die
voor de huizen der kinderen
Israels voorbijging in Egypte,
toen Hij de Egyptenaren sloeg,
en onze huizen bevrijdde! Toen
boog zich het volk en neigde
zich.
28 En de kinderen Israels
gingen en deden het, gelijk
als de HEERE Mozes en Aaron
geboden had, alzo deden zij.
29 En het geschiedde ter
middernacht, dat de HEERE
al de eerstgeborenen in
Egypteland sloeg, van den
eerstgeborene van Farao af,
die op zijn troon zitten zou,
tot op den eerstgeborene
van de gevangene, die in het
gevangenhuis was, en alle
eerstgeborenen der beesten.
30 En Farao stond op bij
nacht, hij en al zijn knechten,
en al de Egyptenaars; en er was
een groot geschrei in Egypte;
want er was geen huis, waarin
niet een dode was.
31 Toen riep hij Mozes en
Aaron in den nacht, en zeide:
Maakt u op, trekt uit het
midden van mijn volk, zo
gijlieden als de kinderen van
Israel; en gaat heen, dient
den HEERE, gelijk gijlieden
gesproken hebt.
32 Neemt ook met u uw
schapen en uw runderen, zoals
gijlieden gesproken hebt, en
gaat heen, en zegent mij ook.
33 En de Egyptenaars
hielden sterk aan bij het
volk, haastende, om die uit
het land te drijven; want zij
zeiden: Wij zijn allen dood!
34 En het volk nam zijn deeg
op, eer het gedesemd was,
hun deegklompen, gebonden
in hun klederen, op hun
schouderen.
35 De kinderen Israels nu
hadden gedaan naar het woord
van Mozes, en hadden van de
Egyptenaren geeist zilveren
vaten, en gouden vaten, en
klederen.
36 Daartoe had de HEERE het
volk genade gegeven in de
ogen der Egyptenaren, dat zij
hun hun begeerte deden; en zij
beroofden de Egyptenaren.
37 Alzo reisden de kinderen
Israels uit van Rameses naar
Sukkoth, omtrent zeshonderd
duizend te voet, mannen
alleen, behalve de kinderkens.
38 En veel vermengd volk
trok ook met hen op, en

schapen, en runderen, gans
veel vee.
39 En zij bakten van het deeg,
dat zij uit Egypte gebracht
hadden, ongezuurde koeken;
want het was niet gedesemd;
overmits zij uit Egypte
uitgedreven werden, zodat zij
niet vertoeven konden, noch
ook tering voor zich bereiden.
40 De tijd nu der woning,
die de kinderen Israels in
Egypte gewoond hebben, is
vierhonderd jaren en dertig
jaren.
41 En het geschiedde ten
einde van de vierhonderd en
dertig jaren, zo is het even op
denzelfden dag geschied, dat
al de heiren des HEEREN uit
Egypteland gegaan zijn.
42 Dezen nacht zal men den
HEERE op het vlijtigst houden,
omdat Hij hen uit Egypteland
geleid heeft; deze is de nacht
des HEEREN, die op het vlijtigst
moet gehouden worden, van al
de kinderen Israels, onder hun
geslachten.
43 Voorts zeide de HEERE tot
Mozes en Aaron: Dit is de
inzetting van het pascha: geen
zoon eens vreemdelings zal
daarvan eten.
44 Doch alle knecht van
iedereen, die voor geld gekocht
is, nadat gij hem zult besneden
hebben, dan zal hij daarvan
eten.
45 Geen uitlander noch
huurling zal er van eten.
46 In een huis zal het gegeten
worden; gij zult van het vlees
niet buiten uit het huis dragen,
en gij zult geen been daaraan
breken.
47 De ganse vergadering van
Israel zal het doen.
48 Als nu een vreemdeling
bij u verkeert, en den HEERE
het pascha houden zal, dat
alles, wat mannelijk is, bij
hem besneden worde, en dan
kome hij daartoe, om dat te
houden, en hij zal wezen als
een ingeborene des lands; maar
geen onbesnedene zal daarvan
eten.
49 Enerlei wet zij voor
de ingeborene, en den
vreemdeling, die als
vreemdeling in het midden
van u verkeert.
50 En alle kinderen Israels
deden het; gelijk als de HEERE
Mozes en Aaron geboden had,
alzo deden zij.
51 En het geschiedde even ten
zelfden dage, dat de HEERE de
kinderen Israels uit Egypteland
leidde, naar hun heiren.

13 Toen sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
2 Heilig Mij alle
eerstgeborenen; wat enige
baarmoeder opent onder de
kinderen Israels, van mensen
en van beesten, dat is Mijn.
3 Verder zeide Mozes tot
het volk: Gedenkt aan dezen
zelfden dag, op welken
gijlieden uit Egypte, uit het
diensthuis, gegaan zijt; want de
HEERE heeft u door een sterke
hand van hier uitgevoerd;
daarom zal het gedesemde niet
gegeten worden.

4 Heden gaat gijlieden uit, in
de maand Abib.
5 En het zal geschieden, als u
de HEERE zal gebracht hebben
in het land der Kanaanieten,
en der Hethieten, en der
Amorieten, en der Hevieten,
en der Jebusieten, hetwelk Hij
uw vaderen gezworen heeft u
te geven, een land vloeiende
van melk en honig; zo zult gij
dezen dienst houden in deze
maand.
6 Zeven dagen zult gij
ongezuurde broden eten, en
aan den zevenden dag zal den
HEERE een feest zijn.
7 Zeven dagen zullen
ongezuurde broden gegeten
worden, en het gedesemde zal
bij u niet gezien worden, ja, er
zal geen zuurdeeg bij u gezien
worden, in al uw palen.
8 En gij zult uw zoon te
kennen geven te dienzelven
dage, zeggende: Dit is om
hetgeen de HEERE mij gedaan
heeft, toen ik uit Egypte
uittoog.
9 En het zal u zijn tot een
teken op uw hand, en tot een
gedachtenis tussen uw ogen,
opdat de wet des HEEREN in
uw mond zij, omdat u de
HEERE door een sterke hand uit
Egypte uitgevoerd heeft.
10 Daarom onderhoudt deze
inzetting ter bestemder tijd,
van jaar tot jaar.
11 Het zal ook geschieden,
wanneer u de HEERE in het land
der Kanaanieten zal gebracht
hebben, gelijk Hij u en uw
vaderen gezworen heeft, en Hij
het u zal gegeven hebben;
12 Zo zult gij tot den HEERE
doen overgaan alles, wat de
baarmoeder opent; ook alles,
wat de baarmoeder opent van
de vrucht der beesten, die
gij hebben zult; de mannetjes
zullen des HEEREN zijn.
13 Doch al wat de baarmoeder
der ezelin opent, zult gij lossen
met een lam; wanneer gij het
nu niet lost, zo zult gij het
den nek breken; maar alle
eerstgeborenen des mensen
onder uw zonen zult gij lossen.
14 Wanneer het geschieden
zal, dat uw zoon u morgen
zal vragen, zeggende: Wat is
dat? zo zult gij tot hem zeggen:
De HEERE heeft ons door een
sterke hand uit Egypte, uit het
diensthuis, uitgevoerd.
15 Want het geschiedde, toen
Farao zich verhardde ons te
laten trekken, zo doodde de
HEERE alle eerstgeborenen in
Egypteland, van des mensen
eerstgeborene af, tot den
eerstgeborene der beesten;
daarom offer ik den HEERE de
mannetjes van alles, wat de
baarmoeder opent; doch alle
eerstgeborenen mijner zonen
los ik.
16 En het zal tot een teken
zijn op uw hand, en tot
voorhoofdspanselen tussen
uw ogen; want de HEERE heeft
door een sterke hand ons uit
Egypte uitgevoerd.
17 En het is geschied, toen
Farao het volk had laten
trekken, zo leidde hen God niet
op den weg van het land der

Filistijnen, hoewel die nader
was; want God zeide: Dat het
den volke niet rouwe, als zij
den strijd zien zouden, en
wederkeren naar Egypte.

18 Maar God leidde het volk
om, langs den weg van de
woestijn der Schelfzee. De
kinderen Israels nu togen bij
vijven uit Egypteland.

19 En Mozes nam de
beenderen van Jozef met
zich; want hij had met een
zwaren eed de kinderen Israels
bezworen, zeggende: God zal
ulieden voorzeker bezoeken;
voert dan mijn beenderen met
ulieden op van hier!

20 Alzo reisden zij uit
Sukkoth; en zij legerden zich
in Etham, aan het einde der
woestijn.

21 En de HEERE toog voor hun
aangezicht, des daags in een
wolkkolom, dat Hij hen op den
weg leidde, en des nachts in
een vuurkolom, dat Hij hen
lichtte, om voort te gaan dag en
nacht.

22 Hij nam de wolkkolom
des daags, noch de vuurkolom
des nachts niet weg van het
aangezicht des volks.

14 Toen sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:

2 Spreek tot de kinderen
Israels, dat zij wederkeren, en
zich legeren voor Pi-Hachiroth,
tussen Migdol en tussen de
zee, voor Baal-Zefon; daar
tegenover zult gij u legeren
aan de zee.

3 Farao dan zal zeggen van
de kinderen Israels: Zij zijn
verward in het land; die
woestijn heeft hen besloten.

4 En Ik zal Farao's hart
verstokken, dat hij hen najage;
en Ik zal aan Farao en aan al
zijn heir verheerlijkt worden,
alzo dat de Egyptenaars zullen
weten, dat Ik de HEERE ben. En
zij deden alzo.

5 Toen nu de koning van
Egypte werd geboodschapt, dat
het volk vluchtte, zo is het hart
van Farao en van zijn knechten
veranderd tegen het volk, en zij
zeiden: Waarom hebben wij dat
gedaan, dat wij Israel hebben
laten trekken, dat zij ons niet
dienden?

6 En hij spande zijn wagen
aan, en nam zijn volk met zich.

7 En hij nam zeshonderd
uitgelezene wagens, ja, al de
wagens van Egypte, en de
hoofdlieden over die allen.

8 Want de HEERE verstokte
het hart van Farao, den koning
van Egypte, dat hij de kinderen
Israels najaagde; doch de
kinderen Israels waren door
een hoge hand uitgegaan.

9 En de Egyptenaars jaagden
hen na, en achterhaalden hen,
daar zij zich gelegerd hadden
aan de zee; al de paarden,
de wagens van Farao en zijn
ruiters, en zijn heir; nevens
Pi-Hachiroth, voor Baal-Zefon.

10 Als Farao nabij gekomen
was, zo hieven de kinderen
Israels hun ogen op, en ziet,
de Egyptenaars togen achter
hen; en zij vreesden zeer; toen

riepen de kinderen Israels tot
den HEERE.
11 En zij zeiden tot Mozes:
Hebt gij ons daarom, omdat
er in Egypte gans geen graven
waren, weggenomen, opdat
wij in deze woestijn sterven
zouden? Waarom hebt gij ons
dat gedaan, dat gij ons uit
Egypte gevoerd hebt?
12 Is dit niet het woord, dat
wij in Egypte tot u spraken,
zeggende: Houd af van ons,
en laat ons de Egyptenaren
dienen? Want het ware ons
beter geweest de Egyptenaren
te dienen, dan in deze woestijn
te sterven.
13 Doch Mozes zeide tot het
volk: Vreest niet, staat vast, en
ziet het heil des HEEREN, dat
Hij heden aan ulieden doen zal,
want de Egyptenaars, die gij
heden gezien hebt, zult gij niet
weder zien in eeuwigheid.
14 De HEERE zal voor ulieden
strijden, en gij zult stil zijn.
15 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Wat roept gij tot Mij?
Zeg den kinderen Israels, dat zij
voorttrekken.
16 En gij, hef uw staf op,
en strek uw hand uit over
de zee, en klief dezelve, dat
de kinderen Israels door het
midden der zee gaan op het
droge.
17 En Ik, zie, Ik zal het hart
der Egyptenaren verstokken,
dat zij na hen daarin gaan;
en Ik zal verheerlijkt worden
aan Farao en aan al zijn heir,
aan zijn wagenen en aan zijn
ruiteren.
18 En de Egyptenaars zullen
weten, dat Ik de HEERE ben,
wanneer Ik verheerlijkt zal
worden aan Farao, aan zijn
wagenen en aan zijn ruiteren.
19 En de Engel Gods, Die
voor het heir van Israel ging,
vertrok, en ging achter hen;
de wolkkolom vertrok ook
van hun aangezicht, en stond
achter hen.
20 En zij kwamen tussen
het leger der Egyptenaren, en
tussen het leger van Israel; en
de wolk was te gelijk duisternis
en verlichtte den nacht; zodat
de een tot den ander niet
naderde den gansen nacht.
21 Toen Mozes zijn hand
uitstrekte over de zee, zo deed
de HEERE de zee weggaan,
door een sterken oostenwind,
dien gansen nacht, en maakte
de zee droog, en de wateren
werden gekliefd.
22 En de kinderen Israels zijn
ingegaan in het midden van
de zee, op het droge; en de
wateren waren hun een muur,
aan hun rechter hand en aan
hun linkerhand.
23 En de Egyptenaars
vervolgden hen, en gingen
in, achter hen, al de paarden
van Farao, zijn wagenen en
zijn ruiteren, in het midden
van de zee.
24 En het geschiedde in
dezelfde morgenwake, dat
de HEERE, in de kolom des
vuurs en der wolk, zag op
het leger der Egyptenaren; en
Hij verschrikte het leger der
Egyptenaren.

25 En Hij stiet de raderen hunner wagenen weg, en deed ze zwaarlijk voortvaren. Toen zeiden de Egyptenaars: Laat ons vlieden van het aangezicht van Israel, want de HEERE strijdt voor hen tegen de Egyptenaars.
26 En de HEERE zeide tot Mozes: Strek uw hand uit over de zee, dat de wateren wederkeren over de Egyptenaars, over hun wagenen en over hun ruiters.
27 Toen strekte Mozes zijn hand uit over de zee; en de zee kwam weder, tegen het naken van den morgenstond, tot haar kracht; en de Egyptenaars vluchtten die tegemoet; en de HEERE stortte de Egyptenaars in het midden der zee.
28 Want als de wateren wederkeerden, zo bedekten zij de wagenen en de ruiters van het ganse heir van Farao, dat hen nagevolgd was in de zee; er bleef niet een van hen over.
29 Maar de kinderen Israels gingen op het droge, in het midden der zee; en de wateren waren hun een muur, aan hun rechter hand en aan hun linkerhand.
30 Alzo verloste de HEERE Israel aan dien dag uit de hand der Egyptenaren; en Israel zag de Egyptenaren dood aan den oever der zee.
31 Ook zag Israel de grote hand, die de HEERE aan de Egyptenaren bewezen had; en het volk vreesde den HEERE, en geloofde in den HEERE, en aan Mozes, Zijn knecht.

15 Toen zong Mozes en de kinderen Israels de HEERE dit lied, en spraken, zeggende: Ik zal den HEERE zingen; want Hij is hogelijk verheven! Het paard en zijn ruiter heeft Hij in de zee geworpen.
2 De HEERE is mijn Kracht en Lied, en Hij is mij tot een Heil geweest; deze is mijn God; daarom zal ik Hem een liefelijke woning maken; Hij is mijns vaders God, dies zal ik Hem verheffen!
3 De HEERE is een krijgsman; HEERE is Zijn Naam!
4 Hij heeft Farao's wagenen en zijn heir in de zee geworpen; en de keure zijner hoofdlieden zijn verdronken in de Schelfzee.
5 De afgronden hebben hen bedekt; zij zijn in de diepten gezonken als een steen.
6 O HEERE! Uw rechterhand is verheerlijkt geworden in macht; Uw rechterhand, o HEERE! heeft den vijand verbroken!
7 En door Uw grote hoogheid hebt Gij, die tegen U opstonden, omgeworpen; Gij hebt Uw brandenden toorn uitgezonden, die hen verteerd heeft als een stoppel.
8 En door het geblaas van Uw neus zijn de wateren opgehoopt geworden; de stromen hebben overeind gestaan, als een hoop; de afgronden zijn stof geworden

in het hart der zee.
9 De vijand zeide: Ik zal
vervolgen, ik zal achterhalen,
ik zal den buit delen, mijn ziel
zal van hen vervuld worden,
ik zal mijn zwaard uittrekken,
mijn hand zal hen uitroeien.
10 Gij hebt met Uw wind
geblazen; de zee heeft hen
gedekt, zij zonken onder als
lood in geweldige wateren!
11 O HEERE! wie is als Gij
onder de goden? wie is als
Gij, verheerlijkt in heiligheid,
vreselijk in lofzangen, doende
wonder?
12 Gij hebt Uw rechterhand
uitgestrekt, de aarde heeft hen
verslonden!
13 Gij leiddet door Uw
weldadigheid dit volk, dat Gij
verlost hebt; Gij voert hen
zachtkens door Uw sterkte
tot de liefelijke woning Uwer
heiligheid.
14 De volken hebben het
gehoord, zij zullen sidderen;
weedom heeft de ingezetenen
van Palestina bevangen.
15 Dan zullen de vorsten
van Edom verbaasd wezen;
beving zal de machtigen der
Moabieten bevangen; al de
ingezetenen van Kanaan zullen
versmelten!
16 Verschrikking en vrees
zal op hen vallen; door de
grootheid van Uw arm zullen
zij verstommen, als een steen,
totdat Uw volk, HEERE! henen
doorkome; totdat dit volk
henen doorkome, dat Gij
verworven hebt.
17 Die zult Gij inbrengen, en
planten hen op den berg Uwer
erfenis, ter plaatse, welke Gij,
o HEERE! gemaakt hebt tot
Uw woning, het heiligdom,
hetwelk Uw handen gesticht
hebben, o HEERE!
18 De HEERE zal in
eeuwigheid en geduriglijk
regeren!
19 Want Farao's paard, met
zijn wagen, met zijn ruiters,
zijn in de zee gekomen, en de
HEERE heeft de wateren der
zee over hen doen wederkeren;
maar de kinderen Israels zijn
op het droge in het midden van
de zee gegaan.
20 En Mirjam, de profetes,
Aarons zuster, nam een
trommel in haar hand; en al de
vrouwen gingen uit, haar na,
met trommelen en met reien.
21 Toen antwoordde Mirjam
hunlieden: Zingt den HEERE;
want Hij is hogelijk verheven!
Hij heeft het paard met zijn
ruiter in de zee gestort!
22 Hierna deed Mozes de
Israelieten voortreizen van de
Schelfzee af; en zij trokken
uit tot in de woestijn Sur,
en zij gingen drie dagen in
de woestijn, en vonden geen
water.
23 Toen kwamen zij te Mara;
doch zij konden het water
van Mara niet drinken, want
het was bitter; daarom werd
derzelver naam genoemd Mara.
24 Toen murmureerde het
volk tegen Mozes, zeggende:
Wat zullen wij drinken?

25 Hij dan riep tot den HEERE;
en de HEERE wees hem een
hout, dat wierp hij in dat water;
toen werd het water zoet.
Aldaar stelde Hij het volk een
inzetting en recht, en aldaar
verzocht Hij hetzelve,
26 En zeide: Is het, dat gij met
ernst naar de stem des HEEREN
uws Gods horen zult, en doen,
wat recht is in Zijn ogen, en uw
oren neigt tot Zijn geboden, en
houdt al Zijn inzettingen; zo zal
Ik geen van de krankheden op
u leggen, die Ik op Egypteland
gelegd heb; want Ik ben de
HEERE, uw Heelmeester!
27 Toen kwamen zij te
Elim, en daar waren twaalf
waterfonteinen, en zeventig
palmbomen; en zij legerden
zich aldaar aan de wateren.

16 Toen zij van Elim
gereisd waren, zo
kwam de ganse vergadering
der kinderen Israels in de
woestijn Sin, welke is tussen
Elim en tussen Sinai, aan
den vijftienden dag der
tweede maand, nadat zij uit
Egypteland uitgegaan waren.
2 En de ganse vergadering der
kinderen Israels murmureerde
tegen Mozes en tegen Aaron, in
de woestijn.
3 En de kinderen Israels
zeiden tot hen: Och, dat wij in
Egypteland gestorven waren
door de hand des HEEREN, toen
wij bij de vleespotten zaten,
toen wij tot verzadiging brood
aten! Want gijlieden hebt ons
uitgeleid in deze woestijn, om
deze ganse gemeente door den
honger te doden.
4 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Zie, Ik zal voor ulieden
brood uit den hemel regenen;
en het volk zal uitgaan, en
verzamelen elke dagmaat
op haar dag; opdat Ik het
verzoeke, of het in Mijn wet
ga, of niet.
5 En het zal geschieden op
den zesden dag, dat zij bereiden
zullen hetgeen zij ingebracht
zullen hebben; dat zal dubbel
zijn boven hetgeen zij dagelijks
zullen verzamelen.
6 Toen zeiden Mozes en
Aaron tot al de kinderen
Israels: Aan den avond, dan
zult gij weten, dat u de HEERE
uit Egypteland uitgeleid heeft;
7 En morgen, dan zult gij
des HEEREN heerlijkheid zien,
dewijl Hij uw murmureringen
tegen den HEERE gehoord
heeft; want wat zijn wij, dat gij
tegen ons murmureert?
8 Voorts zeide Mozes: Als de
HEERE ulieden aan den avond
vlees te eten zal geven, en
aan den morgen brood tot
verzadiging, het zal zijn, omdat
de HEERE uw murmureringen
gehoord heeft, die gij tegen
Hem murmureert; want wat
zijn wij? Uw murmureringen
zijn niet tegen ons, maar tegen
den HEERE.
9 Daarna zeide Mozes tot
Aaron: Zeg tot de ganse
vergadering der kinderen
Israels: Nadert voor het
aangezicht des HEEREN, want
Hij heeft uw murmureringen
gehoord.

10 En het geschiedde,
als Aaron tot de ganse
vergadering der kinderen
Israels sprak, en zij zich naar
de woestijn keerden, zo ziet,
de heerlijkheid des HEEREN
verscheen in de wolk.
11 Ook heeft de HEERE tot
Mozes gesproken, zeggende:
12 Ik heb de murmureringen
der kinderen Israels gehoord;
spreek tot hen, zeggende:
Tussen twee avonden zult gij
vlees eten, en aan den morgen
zult gij met brood verzadigd
worden; en gij zult weten, dat
Ik de HEERE uw God ben.
13 En het geschiedde aan
den avond, dat er kwakkelen
opkwamen, en het leger
bedekten; en aan den morgen
lag de dauw rondom het leger.
14 Als nu de liggende dauw
opgevaren was, zo ziet, over
de woestijn was een klein rond
ding, klein als de rijm, op de
aarde.
15 Toen het de kinderen
Israels zagen, zo zeiden zij, de
een tot den ander: Het is Man,
want zij wisten niet wat het
was. Mozes dan zeide tot hen:
Dit is het brood, hetwelk de
HEERE ulieden te eten gegeven
heeft.
16 Dit is het woord, dat
de HEERE geboden heeft:
Verzamelt daarvan een ieder
naar dat hij eten mag, een
gomer voor een hoofd, naar
het getal van uw zielen; ieder
zal nemen voor degenen, die in
zijn tent zijn.
17 En de kinderen Israels
deden alzo, en verzamelden, de
een veel en de ander weinig.
18 Doch als zij het met de
gomer maten, zo had hij, die
veel verzameld had, niets over,
en dien, die weinig verzameld
had, ontbrak niet; een iegelijk
verzamelde zoveel, als hij eten
mocht.
19 En Mozes zeide tot hen:
Niemand late daarvan over tot
den morgen.
20 Doch zij hoorden niet
naar Mozes, maar sommige
mannen lieten daarvan over
tot den morgen. Toen wiesen
er wormen in, en het werd
stinkende; dies werd Mozes
zeer toornig op hen.
21 Zij nu verzamelden het
allen morgen, een iegelijk naar
dat hij eten mocht; want als de
zon heet werd, zo versmolt het.
22 En het geschiedde op den
zesden dag, dat zij dubbel
brood verzamelden, twee
gomers voor een; en al de
oversten der vergadering
kwamen en verkondigden het
aan Mozes.
23 Hij dan zeide tot hen: Dit
is het, dat de HEERE gesproken
heeft: Morgen is de rust, de
heilige sabbat des HEEREN! wat
gij bakken zoudt, bakt dat, en
ziedt, wat gij zieden zoudt; en
al wat over blijft, legt het op
voor u in bewaring tot den
morgen.
24 En zij legden het op tot
den morgen, gelijk als Mozes
geboden had; en het stonk niet,
en er was geen worm in.

25 Toen zeide Mozes: Eet dat
heden, want het is heden de
sabbat des HEEREN; gij zult het
heden op het veld niet vinden.
26 Zes dagen zult gij het
verzamelen; doch op den
zevenden dag is het sabbat, op
denzelven zal het niet zijn.
27 En het geschiedde aan den
zevenden dag, dat sommigen
van het volk uitgingen, om te
verzamelen; doch zij vonden
niet.
28 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Hoe lang weigert
gijlieden te houden Mijn
geboden en Mijn wetten?
29 Ziet, omdat de HEERE
ulieden den sabbat gegeven
heeft, daarom geeft Hij u aan
den zesden dag voor twee
dagen brood; een ieder blijve
in zijn plaats! dat niemand uit
zijn plaats ga op den zevenden
dag!
30 Alzo rustte het volk op den
zevenden dag!
31 En het huis Israels noemde
deszelfs naam Man; en het
was als korianderzaad, wit, en
de smaak daarvan was als
honigkoeken.
32 Voorts zeide Mozes: Dit is
het woord, hetwelk de HEERE
bevolen heeft: Vul een gomer
daarvan tot bewaring voor uw
geslachten, opdat zij zien het
brood, dat Ik ulieden heb te
eten gegeven in deze woestijn,
toen Ik u uit Egypteland
uitleidde.
33 Ook zeide Mozes tot
Aaron: Neem een kruik, en doe
een gomer vol Man daarin; en
zet die voor het aangezicht des
HEEREN, tot bewaring voor uw
geslachten.
34 Gelijk als de HEERE aan
Mozes geboden had, alzo zette
ze Aaron voor de getuigenis tot
bewaring.
35 En de kinderen Israels aten
Man veertig jaren, totdat zij in
een bewoond land kwamen; zij
aten Man, totdat zij kwamen
aan de pale van het land
Kanaan.
36 Een gomer nu is het tiende
deel van een efa.

17 Daarna toog de ganse
vergadering van de
kinderen Israels, naar hun
dagreizen, uit de woestijn Sin,
op het bevel des HEEREN, en zij
legerden zich te Rafidim. Daar
nu was geen water voor het
volk om te drinken.
2 Toen twistte het volk met
Mozes, en zeide: Geeft gijlieden
ons water, dat wij drinken!
Mozes dan zeide tot hen: Wat
twist gij met mij? Waarom
verzoekt gij den HEERE?
3 Toen nu het volk aldaar
dorstte naar water, zo
murmureerde het volk tegen
Mozes, en het zeide: Waartoe
hebt gij ons nu uit Egypte doen
optrekken, opdat gij mij, en
mijn kinderen, en mijn vee,
van dorst deed sterven?
4 Zo riep Mozes tot den
HEERE, zeggende: Wat zal ik
dit volk doen? Er feilt niet veel
aan, of zij zullen mij stenigen.
5 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Ga heen voor het
aangezicht des volks, en neem

met u uit de oudsten van Israel;
en neem uw staf in uw hand,
waarmede gij de rivier sloegt,
en ga heen.
6 Zie, Ik zal aldaar voor uw
aangezicht op den rotssteen in
Horeb staan; en gij zult op den
rotssteen slaan, zo zal er water
uitgaan, dat het volk drinke.
Mozes nu deed alzo voor de
ogen der oudsten van Israel.
7 En hij noemde den naam
dier plaats Massa en Meriba,
om de twist der kinderen
Israels, en omdat zij den HEERE
verzocht hadden, zeggende: Is
de HEERE in het midden van
ons, of niet?
8 Toen kwam Amalek en
streed tegen Israel in Rafidim.
9 Mozes dan zeide tot Jozua:
Kies ons mannen, en trek uit,
strijd tegen Amalek; morgen
zal ik op de hoogte des heuvels
staan, en de staf Gods zal in
mijn hand zijn.
10 Jozua nu deed, als Mozes
hem gezegd had, strijdende
tegen Amalek; doch Mozes,
Aaron en Hur klommen op de
hoogte des heuvels.
11 En het geschiedde, terwijl
Mozes zijn hand ophief, zo was
Israel de sterkste; maar terwijl
hij zijn hand nederliet, zo was
Amalek de sterkste.
12 Doch de handen van Mozes
werden zwaar; daarom namen
zij een steen, en legden dien
onder hem, dat hij daarop zat;
en Aaron en Hur onderstutten
zijn handen, de een op deze,
en ander op de andere zijde;
alzo waren zijn handen gewis,
totdat de zon onderging.
13 Alzo dat Jozua Amalek en
zijn volk krenkte, door de
scherpte des zwaards.
14 Toen zeide de HEERE
tot Mozes: Schrijf dit ter
gedachtenis in een boek, en leg
het in de oren van Jozua, dat
Ik de gedachtenis van Amalek
geheel uitdelgen zal van onder
den hemel.
15 En Mozes bouwde een
altaar; en hij noemde deszelfs
naam: De HEERE is mijn
Banier!
16 En hij zeide: Dewijl
de hand op den troon des
HEEREN is, zo zal de oorlog des
HEEREN tegen Amalek zijn,
van geslacht tot geslacht!

18 Toen Jethro,
priester van Midian,
schoonvader van Mozes,
hoorde al wat God aan Mozes,
en aan Israel, Zijn volk, gedaan
had: dat de HEERE Israel uit
Egypte uitgevoerd had;
2 Zo nam Jethro, Mozes'
schoonvader, Zippora, Mozes'
huisvrouw (nadat hij haar
wedergezonden had),
3 Met haar twee zonen,
welker enes naam was Gersom
(want hij zeide: Ik ben een
vreemdeling geweest in een
vreemd land);
4 En de naam des anderen
was Eliezer, want, zeide hij, de
God mijns vaders is tot mijn
Hulpe geweest, en heeft mij
verlost van Farao's zwaard.
5 Toen nu Jethro, Mozes'
schoonvader, met zijn zonen

en zijn huisvrouw, tot Mozes
kwam, in de woestijn, aan
den berg Gods, waar hij zich
gelegerd had,
6 Zo zeide hij tot Mozes: Ik,
uw schoonvader Jethro, kom
tot u, met uw huisvrouw, en
haar beide zonen met haar.
7 Toen ging Mozes uit, zijn
schoonvader tegemoet, en
hij boog zich, en kuste hem;
en zij vraagden de een den
ander naar den welstand, en
zij gingen naar de tent.
8 En Mozes vertelde zijn
schoonvader alles, wat de
HEERE aan Farao en aan de
Egyptenaren gedaan had, om
Israels wil; al de moeite, die
hun op dien weg ontmoet was,
en dat hen de HEERE verlost
had.
9 Jethro nu verheugde zich
over al het goede, hetwelk de
HEERE Israel gedaan had; dat
Hij het verlost had uit de hand
der Egyptenaren.
10 En Jethro zeide: Gezegend
zij de HEERE, Die ulieden
verlost heeft uit de hand der
Egyptenaren, en uit Farao's
hand; Die dit volk van onder de
hand der Egyptenaren verlost
heeft!
11 Nu weet ik, dat de HEERE
groter is dan alle goden; want
in de zaak, waarin zij trotselijk
gehandeld hebben, was Hij
boven hen.
12 Toen nam Jethro, de
schoonvader van Mozes, Gode
brandoffer en slachtofferen; en
Aaron kwam, en al de oversten
van Israel, om brood te eten
met den schoonvader van
Mozes, voor het aangezicht
Gods.
13 Doch het geschiedde des
anderen daags, zo zat Mozes
om het volk te richten, en het
volk stond voor Mozes, van den
morgen tot den avond.
14 Als de schoonvader van
Mozes alles zag, wat hij het
volk deed, zo zeide hij: Wat
ding is dit, dat gij het volk doet?
Waarom zit gij zelf alleen, en al
het volk staat voor u, van den
morgen tot den avond?
15 Toen zeide Mozes tot zijn
schoonvader: Omdat dit volk
tot mij komt, om God raad te
vragen.
16 Wanneer zij een zaak
hebben, zo komt het tot mij,
dat ik richte tussen den man
en tussen zijn naaste; en dat
ik hun bekend make Gods
instellingen en Zijn wetten.
17 Doch de schoonvader van
Mozes zeide tot hem: De zaak
is niet goed, die gij doet.
18 Gij zult geheel vervallen,
zo gij, als dit volk, hetwelk bij
u is; want deze zaak is te zwaar
voor u, gij alleen kunt het niet
doen.
19 Hoor nu mijn stem, ik zal
u raden, en God zal met u zijn;
wees gij voor het volk bij God,
en breng gij de zaken voor God;
20 En verklaar hun de
instellingen en de wetten, en
maak hun bekend den weg,
waarin zij wandelen zullen, en
het werk, dat zij doen zullen.
21 Doch zie gij om, onder
al het volk, naar kloeke

mannen, God vrezende, waarachtige mannen, de gierigheid hatende; stel ze over hen, oversten der duizenden, oversten der honderden, oversten der vijftigen, oversten der tienen.
22 Dat zij dit volk te allen tijde richten; doch het geschiede, dat zij alle grote zaken aan u brengen, maar dat zij alle kleine zaken richten; verlicht alzo uzelven, en laat hen met u dragen.
23 Indien gij deze zaak doet, en God het u gebiedt, zo zult gij kunnen bestaan; zo zal ook al dit volk in vrede aan zijn plaats komen.
24 Mozes nu hoorde naar de stem van zijn schoonvader, en hij deed alles, wat hij gezegd had.
25 En Mozes verkoos kloeke mannen, uit gans Israel, en maakte hen tot hoofden over het volk; oversten der duizenden, oversten der honderden, oversten der vijftigen, en oversten der tienen;
26 Dat zij het volk te allen tijde richtten, de harde zaak tot Mozes brachten, maar zij alle kleine zaak richtten.
27 Toen liet Mozes zijn schoonvader trekken; en hij ging naar zijn land.

19 In de derde maand, na het uittrekken der kinderen Israels uit Egypteland, ten zelfden dage kwamen zij in de woestijn Sinai.
2 Want zij togen uit Rafidim, en kwamen in de woestijn Sinai, en zij legerden zich in de woestijn; Israel nu legerde zich aldaar tegenover dien berg.
3 En Mozes klom op tot God. En de HEERE riep tot hem van den berg, zeggende: Aldus zult gij tot het huis van Jakob spreken, en den kinderen Israels verkondigen:
4 Gijlieden hebt gezien, wat Ik den Egyptenaren gedaan heb; hoe Ik u op vleugelen der arenden gedragen en u tot Mij gebracht hebt.
5 Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijn;
6 En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israels spreken zult.
7 En Mozes kwam en riep de oudsten des volks, en stelde voor hun aangezichten al deze woorden, die de HEERE hem geboden had.
8 Toen antwoordde al het volk gelijkelijk, en zeide: Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen! En Mozes bracht de woorden des volks weder tot den HEERE.
9 En de HEERE zeide tot Mozes: Zie, Ik zal tot u komen in een dikke wolk, opdat het volk hore, als Ik met u spreek,

en dat zij ook eeuwiglijk aan
u geloven. Want Mozes had de
HEERE de woorden des volks
verkondigd.
10 Ook zeide de HEERE tot
Mozes: Ga tot het volk, en
heilig hen heden en morgen, en
dat zij hun klederen wassen,
11 En bereid zijn tegen den
derden dag; want op den
derden dag zal de HEERE
voor de ogen van al het volk
afkomen, op den berg Sinai.
12 En bepaal het volk rondom,
zeggende: Wacht u op den berg
te klimmen, en deszelfs einde
aan te roeren; al wie den berg
aanroert, zal zekerlijk gedood
worden.
13 Geen hand zal hem
aanroeren, maar hij zal
zekerlijk gestenigd, of zekerlijk
doorschoten worden; hetzij
een beest, hetzij een man,
hij zal niet leven. Als de
ramshoorn langzaam gaat,
zullen zij op den berg klimmen.
14 Toen ging Mozes van den
berg af tot het volk, en hij
heiligde het volk; en zij wiesen
hun klederen.
15 En hij zeide tot het volk:
Weest gereed tegen den derden
dag, en nadert niet tot de
vrouw.
16 En het geschiedde op den
derden dag, toen het morgen
was, dat er op den berg
donderen en bliksemen waren,
en een zware wolk, en het
geluid ener zeer sterke bazuin,
zodat al het volk verschrikte,
dat in het leger was.
17 En Mozes leidde het volk
uit het leger, Gode tegemoet;
en zij stonden aan het onderste
des bergs.
18 En de ganse berg Sinai
rookte, omdat de HEERE op
denzelven nederkwam in vuur;
en zijn rook ging op, als de rook
van een oven; en de ganse berg
beefde zeer.
19 Toen het geluid der bazuin
gaande was, en zeer sterk
werd, sprak Mozes; en God
antwoordde hem met een stem.
20 Als de HEERE
nedergekomen was op den
berg Sinai, op de spits des
bergs, zo riep de HEERE Mozes
op de spits des bergs; en Mozes
klom op.
21 En de HEERE zeide tot
Mozes: Ga af, betuig dit volk,
dat zij niet doorbreken tot den
HEERE, om te zien, en velen van
hen vallen.
22 Daartoe zullen ook de
priesters, die tot den HEERE
naderen, zich heiligen, dat de
HEERE niet tegen hen uitbreke.
23 Toen zeide Mozes tot
den HEERE: Het volk zal op
den berg Sinai niet kunnen
klimmen, want Gij hebt ons
betuigd, zeggende: Bepaal den
berg, en heilig hem.
24 De HEERE dan zeide
tot hem: Ga heen, klim af,
daarna zult gij, en Aaron
met u, opklimmen; doch dat
de priesters en het volk niet
doorbreken, om op te klimmen
tot den HEERE, dat Hij tegen
hen niet uitbreke.

25 Toen klom Mozes af tot het volk, en zeide het hun aan.

20 Toen sprak God al deze woorden, zeggende:
2 Ik ben de HEERE uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb.
3 Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.
4 Gij zult u geen gesneden beeld, noch enige gelijkenis maken, van hetgeen boven in den hemel is, noch van hetgeen onder op de aarde is, noch van hetgeen in de wateren onder de aarde is.
5 Gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen; want Ik, de HEERE uw God, ben een ijverig God, Die de misdaad der vaderen bezoek aan de kinderen, aan het derde, en aan het vierde lid dergenen, die Mij haten;
6 En doe barmhartigheid aan duizenden dergenen, die Mij liefhebben, en Mijn geboden onderhouden.
7 Gij zult den Naam des HEEREN uws Gods niet ijdellijk gebruiken; want de HEERE zal niet onschuldig houden, die Zijn Naam ijdellijk gebruikt.
8 Gedenkt den sabbatdag, dat gij dien heiligt.
9 Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen;
10 Maar de zevende dag is de sabbat des HEEREN uws Gods; dan zult gij geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling, die in uw poorten is;
11 Want in zes dagen heeft de HEERE den hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte ten zevenden dage; daarom zegende de HEERE den sabbatdag, en heiligde denzelven.
12 Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat u de HEERE uw God geeft.
13 Gij zult niet doodslaan.
14 Gij zult niet echtbreken.
15 Gij zult niet stelen.
16 Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste.
17 Gij zult niet begeren uws naasten huis; gij zult niet begeren uws naasten vrouw, noch zijn dienstknecht, noch zijn dienstmaagd, noch zijn os, noch zijn ezel, noch iets, dat uws naasten is.
18 En al het volk zag de donderen, en de bliksemen, en het geluid der bazuin, en den rokenden berg; toen het volk zulks zag, weken zij af, en stonden van verre.
19 En zij zeiden tot Mozes: Spreek gij met ons, en wij zullen horen; en dat God met ons niet spreke, opdat wij niet sterven!
20 En Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, want God is gekomen, opdat Hij u verzocht, en opdat Zijn vreze voor uw aangezicht zou zijn, dat gij niet

zondigdet.
21 En het volk stond van
verre; maar Mozes naderde
tot de donkerheid, alwaar God
was.
22 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Aldus zult gij tot de
kinderen Israels zeggen: Gij
hebt gezien, dat Ik met ulieden
van den hemel gesproken heb.
23 Gij zult nevens Mij niet
maken zilveren goden, en
gouden goden zult gij u niet
maken.
24 Maakt Mij een altaar
van aarde, en offert daarop
uw brandofferen, en uw
dankofferen, uw schapen,
en uw runderen; aan alle
plaats, waar Ik Mijns Naams
gedachtenis stichten zal, zal Ik
tot u komen, en zal u zegenen.
25 Maar indien gij Mij een
stenen altaar zult maken, zo
zult gij dit niet bouwen van
gehouwen steen; zo gij uw
houwijzer daarover verheft, zo
zult gij het ontheiligen.
26 Gij zult ook niet met
trappen tot Mijn altaar
opklimmen, opdat uw
schaamte voor hetzelve
niet ontdekt worde.

21 Dit nu zijn de rechten,
die gij hun zult
voorstellen.
2 Als gij een Hebreeuwsen
knecht kopen zult, die zal
zes jaren dienen; maar in
het zevende zal hij voor vrij
uitgaan, om niet.
3 Indien hij met zijn lijf
ingekomen zal zijn, zo zal hij
met zijn lijf uitgaan; indien hij
een getrouwd man was, zo zal
zijn vrouw met hem uitgaan.
4 Indien hem zijn heer een
vrouw gegeven, en zij hem
zonen of dochteren gebaard zal
hebben, zo zal de vrouw en
haar kinderen haars heren zijn,
en hij zal met zijn lijf uitgaan.
5 Maar indien de knecht
ronduit zeggen zal: Ik heb
mijn heer, mijn vrouw en mijn
kinderen lief, ik wil niet vrij
uitgaan;
6 Zo zal hem zijn heer tot
de goden brengen, daarna zal
hij hem aan de deur, of aan
den post brengen; en zijn heer
zal hem met een priem zijn
oor doorboren, en hij zal hem
eeuwiglijk dienen.
7 Wanneer nu iemand zijn
dochter zal verkocht hebben
tot een dienstmaagd, zo zal zij
niet uitgaan, gelijk de knechten
uitgaan.
8 Indien zij kwalijk bevalt in
de ogen haars heren, dat hij
haar niet ondertrouwd heeft,
zo zal hij haar doen lossen;
aan een vreemd volk haar te
verkopen zal hij niet vermogen,
dewijl hij trouweloos met haar
gehandeld heeft.
9 Maar indien hij haar aan
zijn zoon ondertrouwt, zo zal
hij met haar doen naar het
recht der dochteren.
10 Indien hij voor zich een
andere neemt, zo zal hij aan
deze haar spijs, haar deksel,
en haar huwelijksplicht niet
onttrekken.
11 En indien hij haar deze drie
dingen niet doet, zo zal zij om

niet uitgaan, zonder geld.
12 Wie iemand slaat, dat hij sterft, die zal zekerlijk gedood worden.
13 Doch die hem niet nagesteld heeft, maar God heeft hem zijn hand doen ontmoeten, zo zal Ik u een plaats bestellen, waar hij henen vliede.
14 Maar indien iemand tegen zijn naaste moedwillig gehandeld heeft, om hem met list te doden, zo zult gij denzelven van voor Mijn altaar nemen, dat hij sterve.
15 Zo wie zijn vader of zijn moeder slaat, die zal zekerlijk gedood worden.
16 Verder, zo wie een mens steelt, hetzij dat hij dien verkocht heeft, of dat hij in zijn hand gevonden wordt, die zal zekerlijk gedood worden.
17 Wie ook zijn vader of zijn moeder vloekt, die zal zekerlijk gedood worden.
18 En wanneer mannen twisten, en de een slaat den ander met een steen, of met een vuist, en hij sterft niet, maar valt te bedde;
19 Indien hij weder opstaat, en op straat gaat bij zijn stok, zo zal hij, die hem sloeg, onschuldig zijn; alleen zal hij geven hetgeen hij verzuimd heeft, en hij zal hem volkomen laten helen.
20 Wanneer ook iemand zijn dienstknecht of zijn dienstmaagd met een stok slaat, dat hij onder zijn hand sterft, die zal zekerlijk gewroken worden.
21 Zo hij nochtans een dag of twee dagen overeind blijft, zo zal hij niet gewroken worden; want hij is zijn geld.
22 Wanneer nu mannen kijven, en slaan een zwangere vrouw, dat haar de vrucht afgaat, doch geen dodelijk verderf zij, zo zal hij zekerlijk gestraft worden, gelijk als hem de man der vrouw oplegt, en hij zal het geven door de rechters.
23 Maar indien er een dodelijk verderf zal zijn, zo zult gij geven ziel voor ziel.
24 Oog voor oog, tand voor tand, hand voor hand, voet voor voet.
25 Brand voor brand, wond voor wond, buil voor buil.
26 Wanneer ook iemand het oog van zijn dienstknecht, of het oog van zijn dienstmaagd slaat, en verderft het, hij zal hem vrij laten gaan voor zijn oog.
27 En indien hij een tand van zijn dienstknecht, of een tand van zijn dienstmaagd uitslaat, zo zal hij hem vrijlaten voor zijn tand.
28 En wanneer een os een man of een vrouw stoot, dat hij sterft, zal de os zekerlijk gestenigd worden, en zijn vlees zal niet gegeten worden; maar de heer van den os zal onschuldig zijn.
29 Maar indien de os te voren stotig geweest is, en zijn heer is daarvan overtuigd geweest, en hij hem niet bewaard heeft,

en hij doodt een man of een
vrouw, zo zal die os gestenigd
worden, en zijn heer zal ook
gedood worden.
30 Indien hem losgeld
opgelegd wordt, zo zal hij tot
lossing zijner ziel geven naar
alles, wat hem zal opgelegd
worden;
31 Hetzij dat hij een zoon
gestoten heeft, of een dochter
gestoten heeft, naar dat recht
zal hem gedaan worden.
32 Indien de os een knecht
of een dienstmaagd stoot, hij
zal zijn heer dertig zilverlingen
geven, en de os zal gestenigd
worden.
33 En wanneer iemand een
kuil opent, of wanneer iemand
een kuil graaft, en hij dekt hem
niet toe, en een os of ezel valt
daarin;
34 De heer des kuils zal het
vergelden; hij zal aan deszelfs
heer het geld wederkeren; doch
dat dode zal zijns wezen.
35 Wanneer nu iemands os
den os van zijn naaste kwetst,
dat hij sterft, zo zal men den
levenden os verkopen, en het
geld daarvan half en half delen,
en den dode zal men ook half
en half delen.
36 Of is het kennelijk geweest,
dat die os van te voren stotig
was, en zijn heer heeft hem
niet bewaard, zo zal hij in alle
manier os voor os vergelden;
doch de dode zal zijns wezen.

22 Wanneer iemand een
os, of klein vee steelt, en
slacht het, of verkoopt het, die
zal vijf runderen voor een os
wedergeven, en vier schapen
voor een stuk klein vee.
2 Indien een dief gevonden
wordt in het doorgraven, en hij
wordt geslagen, dat hij sterft,
het zal hem geen bloedschuld
zijn.
3 Indien de zon over hem
opgegaan is, zo zal het hem
een bloedschuld zijn; hij zal het
volkomen wedergeven; heeft
hij niet, zo zal hij verkocht
worden voor zijn dieverij.
4 Indien de diefstal levend in
zijn hand voorzeker gevonden
wordt, hetzij os, of ezel, of
klein vee, hij zal het dubbel
wedergeven.
5 Wanneer iemand een veld,
of een wijngaard laat afweiden,
en hij zijn beest daarin drijft,
dat het in eens anders veld
weidt, die zal het van het beste
zijns velds en van het beste
zijns wijngaards wedergeven.
6 Wanneer een vuur uitgaat,
en vat de doornen, zodat de
koornhoop verteerd wordt,
of het staande koorn, of het
veld; hij, die de brand heeft
aangestoken, zal het volkomen
wedergeven.
7 Wanneer iemand zijn
naaste geld of vaten te
bewaren geeft, en het wordt
uit diens mans huis gestolen;
indien de dief gevonden wordt,
hij zal het dubbel wedergeven.
8 Indien de dief niet
gevonden wordt, zo zal de
heer des huizes tot de goden
gebracht worden, of hij niet
zijn hand aan zijns naasten

have gelegd heeft.
9 Over alle zaak van onrecht,
over een os, over een ezel,
over klein vee, over kleding,
over al het verlorene, hetwelk
iemand zegt, dat het zijn is,
beider zaak zal voor de goden
komen; wien goden verwijzen,
die zal het aan zijn naaste
dubbel wedergeven.
10 Wanneer iemand aan zijn
naaste een ezel, of os, of klein
vee, of enig beest te bewaren
geeft, en het sterft, of het wordt
verzeerd, of weggedreven, dat
het niemand ziet;
11 Zo zal des HEEREN eed
tussen hen beiden zijn, of
hij niet zijn hand aan zijns
naasten have geslagen heeft;
en derzelver heer zal dien
aannemen; en hij zal het niet
wedergeven.
12 Maar indien het van hem
zekerlijk gestolen is, hij zal het
zijn heer wedergeven.
13 Is het gewisselijk
verscheurd, dat hij het brenge
tot getuige, zo zal hij het
verscheurde niet wedergeven.
14 En wanneer iemand van
zijn naaste wat begeert, en het
wordt beschadigd, of het sterft;
zijn heer daar niet bij zijnde, zal
hij het volkomen wedergeven.
15 Indien zijn heer daarbij
geweest is, hij zal het niet
wedergeven; indien het
gehuurd is, zo is het voor zijn
huur gekomen.
16 Wanneer nu iemand
een maagd verlokt, die niet
ondertrouwd is, en hij ligt bij
haar, die zal haar zonder uitstel
een bruidschat geven, dat zij
hem ter vrouwe zij.
17 Indien haar vader ganselijk
weigert haar aan hem te geven,
zo zal hij geld geven naar den
bruidschat der maagden.
18 De toveres zult gij niet
laten leven.
19 Al wie bij een beest ligt, die
zal zekerlijk gedood worden.
20 Wie de goden offert,
behalve den HEERE alleen, die
zal verbannen worden.
21 Gij zult ook den
vreemdeling geen overlast
doen, noch hem onderdrukken;
want gij zijt vreemdelingen
geweest in Egypteland.
22 Gij zult geen weduwe noch
wees beledigen.
23 Indien gij hen enigszins
beledigt, en indien zij enigszins
tot Mij roepen, Ik zal hun
geroep zekerlijk verhoren;
24 En Mijn toorn zal
ontsteken, en Ik zal ulieden
met het zwaard doden; en uw
vrouwen zullen weduwen,
en uw kinderen zullen wezen
worden.
25 Indien gij Mijn volk, dat bij
u arm is, geld leent, zo zult gij
tegen hetzelve niet zijn, als een
woekeraar; gij zult op hetzelve
geen woeker leggen.
26 Indien gij enigszins uws
naasten kleed te pand neemt,
zo zult gij het hem wedergeven,
eer de zon ondergaat;
27 Want dat alleen is zijn
deksel, het is zijn kleed
over zijn huid; waarin zou hij
liggen? Het zal dan geschieden,
wanneer hij tot Mij roept, dat

Ik het zal horen; want Ik ben
genadig!
28 De goden zult gij niet
vloeken, en de oversten in uw
volk zult gij niet lasteren.
29 Uw volheid en uw tranen
zult gij niet uitstellen; den
eerstgeborene uwer zonen zult
gij Mij geven.
30 Desgelijks zult gij doen
met uw ossen en met uw
schapen; zeven dagen zullen zij
bij hun moeder zijn, op den
achtsten dag zult gij ze Mij
geven.
31 Gij nu zult Mij heilige
lieden zijn; daarom zult gij
geen vlees eten, dat op het veld
verscheurd is, en zult het den
hond voorwerpen.

23 Gij zult geen vals
gerucht opnemen; en
stelt uw hand niet bij den
goddeloze, om een getuige tot
geweld te zijn.
2 Gij zult de menigte tot boze
zaken niet volgen; en gij zult
niet spreken in een twistige
zaak, dat gij u neigt naar
de menigte, om het recht te
buigen.
3 Ook zult gij den geringe niet
voortrekken en zijn twistige
zaak.
4 Wanneer gij uw vijands
os, of zijn dwalenden
ezel, ontmoet, gij zult
hem denzelven ganselijk
wederbrengen.
5 Wanneer gij uws haters ezel
onder zijn last ziet liggen, zult
gij dan nalatig zijn, om het uwe
te verlaten voor hem? Gij zult
het in alle manier met hem
verlaten.
6 Gij zult het recht uws
armen niet buigen in zijn
twistige zaak.
7 Zijt verre van valse
zaken; en den onschuldige en
gerechtige zult gij niet doden;
want Ik zal de goddeloze niet
rechtvaardigen.
8 Ook zult gij geen geschenk
nemen; want het geschenk
verblindt de zienden, en
het verkeert de zaak der
rechtvaardigen.
9 Gij zult ook den
vreemdeling niet
onderdrukken; want gij kent
het gemoed des vreemdelings,
dewijl gij vreemdelingen
geweest zijt in Egypteland.
10 Gij zult ook zes jaar uw
land bezaaien, en deszelfs
inkomst verzamelen;
11 Maar in het zevende zult
gij het rusten en stil liggen
laten, dat de armen uws volks
mogen eten, en het overige
daarvan de beesten des velds
eten mogen; alzo zult gij ook
doen met uw wijngaard, en met
uw olijfbomen.
12 Zes dagen zult gij uw
werken doen; maar op
den zevenden dag zult gij
rusten; opdat uw os en uw
ezel ruste, en dat de zoon
uwer dienstmaagd en de
vreemdeling adem scheppe.
13 In alles, wat Ik tot ulieden
gezegd heb, zult gij op uw
hoede zijn; en den naam van
andere goden zult gij niet
gedenken; uit uw mond zal hij

niet gehoord worden!
14 Drie reizen in het jaar zult
gij Mij feest houden.
15 Het feest van de
ongezuurde broden zult
gij houden; zeven dagen zult
gij ongezuurde broden eten
(gelijk Ik u geboden heb), ter
bestemder tijd in de maand
Abib, want in dezelve zijt
gij uit Egypte getogen; doch
men zal niet ledig voor Mijn
aangezicht verschijnen.
16 En het feest des oogstes,
der eerste vruchten van uw
arbeid, die gij op het veld
gezaaid zult hebben. En het
feest der inzameling, op den
uitgang des jaars, wanneer gij
uw arbeid uit het veld zult
ingezameld hebben.
17 Drie malen des jaars
zullen al uw mannen voor het
aangezicht des Heeren Heeren
verschijnen.
18 Gij zult het bloed Mijns
offers met geen gedesemde
broden offeren; ook zal het
vette Mijns feestes tot op den
morgen niet vernachten.
19 De eerstelingen der eerste
vruchten uws lands zult gij in
het huis des Heeren uws Gods
brengen. Gij zult het bokje
niet koken in de melk zijner
moeder.
20 Ziet, Ik zende een Engel
voor uw aangezicht, om u te
behoeden op dezen weg, en om
u te brengen tot de plaats, die
Ik bereid heb.
21 Hoedt u voor Zijn
aangezicht, en weest Zijner
stem gehoorzaam, en verbittert
Hem niet; want Hij zal ulieder
overtredingen niet vergeven;
want Mijn Naam is in het
binnenste van Hem.
22 Maar zo gij Zijner stem
naarstiglijk gehoorzaamt, en
doet al wat Ik spreken zal, zo
zal Ik uwer vijanden vijand,
en uwer wederpartijders
wederpartij zijn.
23 Want Mijn Engel zal voor
uw aangezicht gaan, en Hij zal
u inbrengen tot de Amorieten,
en Hethieten, en Ferezieten,
en Kanaanieten, Hevieten,
en Jebusieten; en Ik zal hen
verdelgen.
24 Gij zult u voor hun goden
niet buigen, noch hen dienen;
ook zult gij naar hun werken
niet doen; maar gij zult ze
geheel afbreken, en hun
opgerichte beelden ganselijk
vermorzelen.
25 En gij zult den Heere uw
God dienen, zo zal Hij uw
brood en uw water zegenen; en
Ik zal de krankheden uit het
midden van u weren.
26 Er zal geen misdrachtige,
noch onvruchtbare in uw land
zijn; Ik zal het getal uwer dagen
vervullen.
27 Ik zal Mijn schrik voor
uw aangezicht zenden, en al
het volk, tot hetwelk gij komt,
versaagd maken; en Ik zal
maken, dat al uw vijanden u
den nek toekeren.
28 Ik zal ook horzelen voor
uw aangezicht zenden; die
zullen van voor uw aangezicht
uitstoten de Hevieten, de
Kanaanieten en de Hethieten.

29 Ik zal hen in een jaar van uw aangezicht niet uitstoten, opdat het land niet woest worde, en het wild gedierte boven u niet vermenigvuldigd worde.

30 Ik zal hen allengskens van uw aangezicht uitstoten, totdat gij gewassen zijt en het land erft.

31 En Ik zal uw landpalen zetten van de zee Suf tot aan de zee der Filistijnen, en van de woestijn tot aan de rivier; want Ik zal de inwoners van dat land in uw hand geven, dat gij hen voor uw aangezicht uitstoot.

32 Gij zult met hen, noch met hun goden, een verbond maken.

33 Zij zullen in uw land niet wonen, opdat zij u tegen Mij niet doen zondigen; indien gij hun goden dient, het zal u voorzeker tot een valstrik zijn.

24 Daarna zeide Hij tot Mozes: Klim op tot den HEERE, gij en Aaron, Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israel; en buigt u neder van verre!

2 En dat Mozes alleen zich nadere tot den HEERE, maar dat zij niet naderen; en het volk klimme ook niet op met hem.

3 Als Mozes kwam en verhaalde aan het volk al de woorden des HEEREN, en al de rechten, toen antwoordde al het volk met een stem, en zij zeiden: Al deze woorden, die de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen.

4 Mozes nu beschreef al de woorden des HEEREN, en hij maakte zich des morgens vroeg op, en hij bouwde een altaar onder aan den berg, en twaalf kolommen, naar de twaalf stammen van Israel.

5 En hij zond de jongelingen van de kinderen Israels, die brandofferen offerden, en den HEERE dankofferen offerden, van jonge ossen.

6 En Mozes nam de helft van het bloed, en zette het in bekkens; en de helft van het bloed sprengde hij op het altaar.

7 En hij nam het boek des verbonds, en hij las het voor de oren des volks; en zij zeiden: Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen en gehoorzamen.

8 Toen nam Mozes dat bloed, en sprengde het op het volk; en hij zeide: Ziet, dit is het bloed des verbonds, hetwelk de HEERE met ulieden gemaakt heeft over al die woorden.

9 Mozes nu en Aaron klommen opwaarts, ook Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israel.

10 En zij zagen den God van Israel, en onder Zijn voeten als een werk van saffierstenen, en als de gestaltenis des hemels in Zijn klaarheid.

11 Doch Hij strekte Zijn hand niet tot de afgezonderden van de kinderen Israels; maar zij aten en dronken, nadat zij God gezien hadden.

12 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Kom tot Mij op den
berg, en wees aldaar; en Ik
zal u stenen tafelen geven, en
de wet, en de geboden, die
Ik geschreven heb, om hen te
onderwijzen.
13 Toen maakte zich Mozes
op, met Jozua, zijn dienaar; en
Mozes klom op den berg Gods.
14 En hij zeide tot de oudsten:
Blijft gij ons hier, totdat wij
weder tot u komen; en ziet,
Aaron en Hur zijn bij u; wie
enige zaken heeft, zal tot
dezelve komen.
15 Toen Mozes op den berg
geklommen was, zo heeft een
wolk den berg bedekt.
16 En de heerlijkheid des
HEEREN woonde op den berg
Sinai, en de wolk bedekte hem
zes dagen, en op den zevenden
dag riep Hij Mozes uit het
midden der wolk.
17 En het aanzien der
heerlijkheid des HEEREN was
als een verterend vuur, op het
opperste diens bergs, in de
ogen der kinderen Israels.
18 En Mozes ging in het
midden der wolk, nadat hij op
den berg geklommen was; en
Mozes was op dien berg veertig
dagen en veertig nachten.

25 Toen sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
2 Spreek tot de kinderen
Israels, dat zij voor Mij een
hefoffer nemen. Van alle man,
wiens hart zich vrijwillig
bewegen zal, zult gij Mijn
hefoffer nemen.
3 Dit nu is het hefoffer,
hetwelk gij van hen nemen
zult: goud, en zilver, en koper;
4 Als ook hemelsblauw, en
purper, en scharlaken, en fijn
linnen, en geiten haar.
5 En roodgeverfde
ramsvellen, en dassenvellen,
en sittimhout;
6 Olie tot den luchter,
specerijen ter zalfolie, en tot
roking welriekende specerijen;
7 Sardonixstenen, en
vervullende stenen tot den
efod, en tot den borstlap.
8 En zij zullen Mij een
heiligdom maken, dat Ik in het
midden van hen wone.
9 Naar al wat Ik u tot een
voorbeeld dezes tabernakels,
en een voorbeeld van al
deszelfs gereedschap wijzen
zal, even alzo zult gijlieden dat
maken.
10 Zo zullen zij een ark van
sittimhout maken; twee ellen
en een halve zal haar lengte
zijn, en anderhalve el haar
breedte, en anderhalve el haar
hoogte.
11 En gij zult ze met louter
goud overtrekken, van binnen
en van buiten zult gij ze
overtrekken; en gij zult op
dezelve een gouden krans
maken rondom heen.
12 En giet voor haar vier
gouden ringen, en zet die aan
haar vier hoeken, alzo dat twee
ringen op de ene zijde derzelve
zijn, en twee ringen op haar
andere zijde.
13 En maak handbomen van
sittimhout, en overtrek ze met

goud.
14 En steek de handbomen in
de ringen, die aan de zijde
der ark zijn, dat men de ark
daarmede drage.
15 De draagbomen zullen in
de ringen der ark zijn; zij zullen
er niet uitgetogen worden.
16 Daarna zult gij in de ark
leggen de getuigenis, die Ik u
geven zal.
17 Gij zult ook een
verzoendeksel maken van
louter goud; twee ellen en
een halve zal deszelfs lengte
zijn, en anderhalve el deszelfs
breedte.
18 Gij zult ook twee cherubim
van goud maken; van dicht
goud zult gij ze maken,
uit de beide einden des
verzoendeksels.
19 En maak u een cherub
uit het ene einde aan deze
zijde, en den andere cherub
uit het andere einde aan gene
zijde; uit het verzoendeksel
zult gijlieden de cherubim
maken, uit de beide einden van
hetzelve.
20 En de cherubim zullen
hun beide vleugelen omhoog
uitbreiden, bedekkende
met hun vleugelen het
verzoendeksel; en hun
aangezichten zullen tegenover
elkander zijn; de aangezichten
der cherubim zullen naar het
verzoendeksel zijn.
21 En gij zult het
verzoendeksel boven op
de ark zetten, nadat gij in de
ark de getuigenis, die Ik u
geven zal, zult gelegd hebben.
22 En aldaar zal Ik bij
u komen, en Ik zal met
u spreken van boven het
verzoendeksel af, van tussen
de twee cherubim, die op de
ark der getuigenis zijn zullen,
alles, wat Ik u gebieden zal aan
de kinderen Israels.
23 Gij zult ook een tafel
maken van sittimhout; twee
ellen zal haar lengte zijn, en
een el haar breedte, en een el
en een halve zal haar hoogte
zijn.
24 En gij zult ze met louter
goud overtrekken; gij zult ook
een gouden krans daaraan
maken, rondom heen.
25 Gij zult ook een lijst
rondom daaraan maken,
een hand breed; en gij zult
een gouden krans rondom
derzelver lijst maken.
26 Ook zult gij vier gouden
ringen daaraan maken; en gij
zult de ringen zetten aan de
vier hoeken, die aan derzelver
vier voeten zijn zullen.
27 Tegenover de lijst zullen de
ringen zijn, tot plaatsen voor
de handbomen, om de tafel te
dragen.
28 Deze handbomen nu zult
gij van sittimhout maken,
en gij zult dezelve met goud
overtrekken; en de tafel zal
daaraan gedragen worden.
29 Gij zult ook maken
haar schotelen, en haar
rookschalen, en haar platelen,
en haar kroezen (met welke zij
bedekt zal worden); van louter
goud zult gij ze maken.

30 En gij zult op deze tafel altijd het toonbrood voor Mijn aangezicht leggen.
31 Gij zult ook een kandelaar van louter goud maken. Van dicht werk zal deze kandelaar gemaakt worden, zijn schacht, en zijn rietjes; zijn schaaltjes, zijn knopen, en zijn bloemen zullen uit hem zijn.
32 En zes rieten zullen uit zijn zijden uitgaan; drie rieten des kandelaars uit zijn ene zijde, en drie rieten des kandelaars uit zijn andere zijde.
33 In het ene riet zullen drie schaaltjes zijn, gelijke amandelnoten, een knoop en een bloem; en drie schaaltjes, gelijk amandelnoten in een ander riet, een knoop en een bloem; alzo zullen die zes rieten zijn, die uit den kandelaar gaan.
34 Maar aan den kandelaar zelven zullen vier schaaltjes zijn, gelijk amandelnoten, met knopen, en met zijn bloemen.
35 En daar zal een knoop zijn onder twee rieten, uit denzelven uitgaande; ook een knoop onder twee rieten, uit denzelven uitgaande; nog een knoop onder twee rieten, uit denzelven, uitgaande; alzo zal het zijn met zes rieten, die uit den kandelaar uitgaan.
36 Hun knopen en hun rieten zullen uit hem zijn; het zal altemaal een enig dicht werk van louter goud zijn.
37 Gij zult hem ook zeven lampen maken, en men zal zijn lampen aansteken, en doen lichten aan zijn zijden.
38 Zijn snuiters en zijn blusvaten zullen louter goud zijn.
39 Uit een talent louter goud zal men dat maken, met al dit gereedschap.
40 Zie dan toe, dat gij het maakt naar hun voorbeeld, hetwelk u op den berg getoond is.

26 Den tabernakel nu zult gij maken van tien gordijnen, van fijn getweernd linnen, en hemelsblauw, en purper, en scharlaken, met cherubim; van het allerkunstelijkste werk zult gij ze maken.
2 De lengte van een gordijn zal van acht en twintig ellen zijn, en de breedte ener gordijn van vier ellen; al deze gordijnen zullen een maat hebben.
3 Er zullen vijf gordijnen samengevoegd zijn, de een aan de andere; wederom zullen er vijf gordijnen samengevoegd zijn, de een aan de andere.
4 En gij zult hemelsblauwe striklisjes maken aan den kant van de ene gordijn, aan het uiterste, in de samenvoeging; alzo zult gij ook doen aan den uitersten kant der gordijn, aan de tweede samenvoegende.
5 Vijftig striklisjes zult gij aan de ene gordijn maken, en vijftig striklisjes zult gij maken aan het uiterste der gordijn, dat aan de tweede samenvoegende is; deze striklisjes zullen het ene aan het andere samenvatten.

6 Gij zult ook vijftig gouden
haakjes maken, en zult de
gordijnen samenvoegen,
de ene aan de andere, met
deze haakjes, opdat het een
tabernakel zij.
7 Ook zult gij gordijnen uit
geiten haar maken tot een tent
over den tabernakel; van elf
gordijnen zult gij die maken.
8 De lengte ener gordijn zal
dertig ellen zijn, en de breedte
ener gordijn vier ellen; deze
elf gordijnen zullen een maat
hebben.
9 En gij zult vijf dezer
gordijnen aan elkander
bijzonder voegen, en zes dezer
gordijnen bijzonder; en de
zesde dezer gordijnen zult gij
dubbel maken, recht voorop de
tent.
10 En gij zult vijftig striklisjes
maken aan den kant van de
ene gordijn, het uiterste in
de samenvoeging, en vijftig
striklisjes aan den kant van
de gordijn, die de tweede
samenvoegende is.
11 Gij zult ook vijftig koperen
haakjes maken, en gij zult
de haakjes in de striklisjes
doen, en gij zult de tent
samenvoegen, dat zij een zij.
12 Het overige nu, dat
overschiet aan de gordijnen
der tent, de helft der gordijn,
die overschiet, zal overhangen,
aan de achterste delen des
tabernakels.
13 En een el van deze, en
een el van gene zijde van
hetgeen, dat overig zijn zal
aan de lengte van de gordijnen
der tent, zal overhangen aan
de zijden des tabernakels, aan
deze en aan gene zijde, om dien
te bedekken.
14 Gij zult ook voor de
tent een deksel maken van
roodgeverfde ramsvellen,
en daarover een deksel van
dassenvellen.
15 Gij zult ook tot den
tabernakel staande berderen
maken van sittimhout.
16 De lengte van een berd zal
tien ellen zijn, en een el en een
halve el zal de breedte van elk
berd zijn.
17 Twee houvasten zal een
berd hebben, als sporten in een
ladder gezet, het ene nevens
het andere; alzo zult gij het met
al de berderen des tabernakels
maken.
18 En de berderen tot den
tabernakel zult gij aldus
maken; twintig berderen naar
de zuidzijde zuidwaarts.
19 Gij zult ook veertig
zilveren voeten maken onder
de twintig berderen; twee
voeten onder een berd, aan
zijn twee houvasten, en twee
voeten onder een ander berd,
aan zijn twee houvasten.
20 Er zullen ook twintig
berderen zijn aan de andere
zijde des tabernakels, aan den
noorderhoek,
21 Met hun veertig zilveren
voeten; twee voeten onder een
berd, en twee voeten onder een
ander berd.
22 Doch aan de zijde des
tabernakels tegen het westen
zult gij zes berderen maken.

23 Ook zult gij twee berderen maken tot de hoekberderen des tabernakels, aan de beide zijden.
24 En zij zullen van beneden als tweelingen samengevoegd zijn; zij zullen ook als tweelingen aan het oppereinde deszelven samengevoegd zijn, met een ring; alzo zal het met de twee berderen zijn; tot twee hoekberderen zullen zij zijn.
25 Alzo zullen de acht berderen zijn met hun zilveren voeten, zijnde zestien voeten; twee voeten onder een berd, wederom twee voeten onder een berd.
26 Gij zult ook richelen maken van sittimhout; vijf aan de berderen van de ene zijde des tabernakels;
27 En vijf richelen aan de berderen van de andere zijde des tabernakels; alsook vijf richelen aan de berderen van de zijde des tabernakels, aan de beide zijden westwaarts.
28 En de middelste richel zal midden aan de berderen zijn, doorschietende van het ene einde tot het andere einde.
29 En gij zult de berderen met goud overtrekken, en hun ringen (de plaatsen voor de richelen) zult gij van goud maken; de richelen zult gij ook met goud overtrekken.
30 Dan zult gij den tabernakel oprichten naar zijn wijze, die u op den berg getoond is.
31 Daarna zult gij een voorhang maken, van hemelsblauw, en purper, en scharlaken, en fijn getweernd linnen; van het allerkunstelijkste werk zal men dien maken, met cherubim.
32 En gij zult hem hangen aan vier pilaren van sittim hout, met goud overtogen; hun haken zullen van goud zijn; staande op vier zilveren voeten.
33 En gij zult den voorhang onder de haakjes hangen, en gij zult de ark der getuigenis aldaar binnen den voorhang brengen; en deze voorhang zal ulieden een scheiding maken tussen het heilige, en tussen het heilige der heiligen.
34 En gij zult het verzoendeksel zetten op de ark der getuigenis, in het heilige der heiligen.
35 De tafel nu zult gij zetten buiten den voorhang, en den kandelaar tegen de tafel over, aan de ene zijde des tabernakels, zuidwaarts; maar de tafel zult gij zetten aan de noordzijde.
36 Gij zult ook aan de deur der tent een deksel maken, van hemelsblauw, en purper, en scharlaken, en fijn getweernd linnen, geborduurd werk.
37 En gij zult tot dit deksel vijf pilaren van sittim hout maken, en die met goud overtrekken; hun haken zullen van goud zijn; en gij zult hun vijf koperen voeten gieten.

27 Gij zult ook een altaar maken van sittimhout; vijf ellen zal de lengte zijn, en

vijf ellen de breedte (vierkant
zal dit altaar zijn), en drie ellen
zijn hoogte.
2 En gij zult zijn hoornen
maken op zijn vier hoeken; uit
hetzelve zullen zijn hoornen
zijn, en gij zult het met koper
overtrekken.
3 Gij zult het ook potten
maken, om zijn as te
ontvangen, ook zijn schoffelen,
en zijn besprengbekkens,
en zijn krauwelen, en
zijn koolpannen; al zijn
gereedschap zult gij van koper
maken.
4 Gij zult het een rooster
maken van koperen netwerk;
en gij zult aan dat net vier
koperen ringen maken aan zijn
vier einden.
5 En gij zult het onder
den omloop des altaars van
beneden opleggen, alzo dat het
net tot het midden des altaars
zij.
6 Gij zult ook handbomen
maken tot het altaar,
handbomen van sittimhout;
en gij zult ze met koper
overtrekken.
7 En de handbomen zullen
in de ringen gedaan worden,
alzo dat de handbomen zijn
aan beide zijden des altaars, als
men het draagt.
8 Gij zult hetzelve hol van
planken maken; gelijk als Hij
u op den berg gewezen heeft,
alzo zullen zij doen.
9 Gij zult ook den voorhof des
tabernakels maken; aan den
zuidhoek zuidwaarts, zullen
aan den voorhof behangselen
zijn van fijn getweernd linnen;
de lengte ener zijde zal
honderd ellen zijn.
10 Ook zullen zijn twintig
pilaren en derzelver twintig
voeten, van koper zijn; de
haken dezer pilaren, en hun
banden zullen van zilver zijn.
11 Alzo zullen ook aan den
noorderhoek, in de lengte, de
behangselen honderd ellen
lang zijn; en zijn twintig
pilaren, en derzelver twintig
voeten, van koper; de haken
der pilaren, en derzelver
banden zullen van zilver zijn.
12 En in de breedte des
voorhofs, aan den westerhoek,
zullen behangselen zijn van
vijftig ellen; hun pilaren tien,
en derzelver voeten tien.
13 Van gelijken zal de
breedte des voorhofs, aan den
oosterhoek oostwaarts, van
vijftig ellen zijn.
14 Alzo dat er vijftien ellen
der behangselen op de ene zijde
zijn; hun pilaren drie, en hun
voeten drie;
15 En vijftien ellen der
behangselen aan de andere
zijde; hun pilaren drie, en hun
voeten drie.
16 In de poort nu des voorhofs
zal een deksel zijn van
twintig ellen, hemelsblauw, en
purper, en scharlaken, en fijn
getweernd linnen, geborduurd
werk; de pilaren vier, en hun
voeten vier.
17 Al de pilaren des voorhofs
zullen rondom met zilveren
banden bezet zijn; hun haken
zullen van zilver zijn, maar hun

voeten zullen van koper zijn.
18 De lengte des voorhofs
zal honderd ellen zijn, en de
breedte doorgaans vijftig, en
de hoogte vijf ellen, van fijn
getweernd linnen; maar hun
voeten zullen van koper zijn.
19 Aangaande al het
gereedschap des tabernakels,
in al deszelfs dienst, ja, al zijn
pennen, en al de pennen des
voorhofs, zullen van koper
zijn.
20 Gij nu zult de kinderen
Israels gebieden, dat zij tot u
brengen reine olie van olijven,
gestoten tot den luchter, dat
men geduriglijk de lampen
aansteke.
21 In de tent der samenkomst,
van buiten den voorhang,
die voor de getuigenis is,
zal ze Aaron en zijn zonen
toerichten, van den avond
tot den morgen, voor het
aangezicht des HEEREN; dit
zal een eeuwige inzetting zijn
voor hun geslachten, vanwege
de kinderen Israels.

28 Daarna zult gij uw
broeder Aaron, en zijn
zonen met hem, tot u doen
naderen uit het midden der
kinderen Israels, om Mij het
priesterambt te bedienen:
namelijk Aaron, Nadab en
Abihu, Eleazar en Ithamar, de
zonen van Aaron.
2 En gij zult voor uw broeder
Aaron heilige klederen maken,
tot heerlijkheid en tot sieraad.
3 Gij zult ook spreken tot
allen, die wijs van hart zijn, die
Ik met de geest der wijsheid
vervuld heb, dat zij voor Aaron
klederen maken, om hem
te heiligen, dat hij Mij het
priesterambt bediene.
4 Dit nu zijn de klederen, die
zij maken zullen: een borstlap,
en een efod, en een mantel, en
een rok vol oogjes, een hoed
en een gordel; zij zullen dan
voor uw broeder Aaron heilige
klederen maken, en voor zijn
zonen, om Mij het priesterambt
te bedienen.
5 Zij zullen ook het goud,
en hemelsblauw, en purper,
en scharlaken, en fijn linnen
nemen;
6 En zullen den efod maken
van goud, hemelsblauw, en
purper, scharlaken en fijn
getweernd linnen, van het
allerkunstelijkste werk.
7 Hij zal twee
samenvoegende
schouderbanden hebben aan
zijn beide einden, waarmede
hij samengevoegd zal worden.
8 En de kunstelijkste riem
zijns efods, die op hem is,
zal zijn gelijk zijn werk,
van hetzelfde, van goud,
hemelsblauw, en purper, en
scharlaken, en fijn getweernd
linnen.
9 En gij zult twee
sardonixstenen nemen, en
de namen der zonen van Israel
daarop graveren.
10 Zes van hun namen op een
steen, en de zes overige namen
op den anderen steen, naar hun
geboorten;
11 Naar steensnijderswerk,
gelijk men de zegelen graveert,

zult gij deze twee stenen graveren, met de namen der zonen van Israel; gij zult ze maken, dat zij omvat zijn in gouden kastjes.

12 En gij zult de twee stenen aan de schouderbanden des efods zetten, zijnde stenen ter gedachtenis voor de kinderen Israels; en Aaron zal hun namen op zijn beide schouders dragen, ter gedachtenis, voor het aangezicht des HEEREN.

13 Gij zult ook gouden kastjes maken,

14 En twee ketentjes van louter goud; gelijk-eindigende zult gij die maken, gedraaid werk; en de gedraaide ketentjes zult gij aan de kastjes hechten.

15 Gij zult ook een borstlap des gerichts maken, van het allerkunstelijkste werk, gelijk het werk des efods zult gij hem maken; van goud, hemelsblauw, en purper, en scharlaken, en van fijn getweernd linnen zult gij hem maken.

16 Vierkant zal hij zijn, en verdubbeld; een span zal zijn lengte zijn, en een span zijn breedte.

17 En gij zult vervullende stenen daarin vullen, vier rijen stenen, een rij van een Sardis, een Topaas en een Karbonkel; dit is de eerste rij.

18 En de tweede rij van een Smaragd, een Saffier, en een Diamant.

19 En de derde rij, een Hyacinth, Agaat en Amethyst.

20 En de vierde rij van een Turkoois, en een Sardonix, en een Jaspis; zij zullen met goud ingevat zijn in hun vullingen.

21 En deze stenen zullen zijn met de twaalf namen der zonen van Israel, met hun namen; zij zullen als zegelen gegraveerd worden, elk met zijn naam; voor de twaalf stammen zullen zij zijn.

22 Gij zult ook aan den borstlap gelijkeindigende ketentjes van gedraaid werk uit louter goud maken.

23 Gij zult ook aan den borstlap twee gouden ringen maken; en gij zult de twee ringen aan de twee einden van de borstlap zetten.

24 Dan zult gij de twee gedraaide gouden ketentjes in de twee ringen doen, aan de einden van den borstlap.

25 Maar de twee einden der twee gedraaide ketentjes zult gij aan die twee kastjes doen; en gij zult ze zetten aan de schouderbanden van den efod, recht op de voorste zijde van dien.

26 Gij zult nog twee gouden ringen maken, en zult ze aan de twee einden des borstlaps zetten; inwendig aan zijn rand, die aan de zijde van de efod zijn zal.

27 Nog zult gij twee gouden ringen maken, die gij zetten zult aan de twee schouderbanden van den efod, beneden aan de voorste zijde, tegenover zijn voege, boven den kunstelijken riem des

efods.
28 En zij zullen den borstlap
met zijn ringen aan de ringen
van den efod opwaarts binden,
met een hemelsblauw snoer,
dat hij op den kunstelijken
riem van den efod zij; en de
borstlap zal van den efod niet
afgescheiden worden.
29 Alzo zal Aaron de
namen der zonen van Israel
dragen aan den borstlap
des gerichts, op zijn hart,
als hij in het heilige zal
gaan, ter gedachtenis voor
het aangezicht des HEEREN
geduriglijk.
30 Gij zult ook in den borstlap
des gerichts de Urim en de
Thummim zetten, dat zij op
het hart van Aaron zijn, als
hij voor het aangezicht des
HEEREN ingaan zal; alzo zal
Aaron dat gericht der kinderen
Israels geduriglijk op zijn hart
dragen, voor het aangezicht des
HEEREN.
31 Gij zult ook den mantel des
efods geheel van hemelsblauw
maken.
32 En het hoofdgat deszelven
zal in het midden daarvan zijn;
dit gat zal een boord rondom
hebben van geweven werk;
als het gat eens pantsiers zal
het daaraan zijn, dat het niet
gescheurd worde.
33 En aan deszelfs zomen zult
gij granaatappelen maken van
hemelsblauw, en van purper,
en van scharlaken, aan zijn
zomen rondom, en gouden
schelletjes rondom tussen
dezelve.
34 Dat er een gouden
schelletje, daarna een
granaatappel zij; wederom
een gouden schelletje, en een
granaatappel, aan de zomen
des mantels rondom.
35 En Aaron zal denzelven
aanhebben, om te dienen;
opdat zijn geluid gehoord
worde, als hij in het heilige,
voor het aangezicht des
HEEREN, ingaat, en als hij
uitgaat, opdat hij niet sterve.
36 Verder zult gij een plaat
maken van louter goud, en
gij zult daarin graveren, gelijk
men de zegelen graveert: De
HEILIGHEID DES HEEREN!
37 En gij zult dezelve
aanhechten met een
hemelsblauw snoer, alzo
dat zij aan den hoed zij; aan de
voorste zijde des hoeds zal zij
zijn.
38 En zij zal op het voorhoofd
van Aaron zijn, opdat Aaron
drage de ongerechtigheid
der heilige dingen, welke
de kinderen Israels zullen
geheiligd hebben, in alle gaven
hunner geheiligde dingen;
en zij zal geduriglijk aan zijn
voorhoofd zijn, om henlieden
voor het aangezicht des
HEEREN aangenaam te maken.
39 Gij zult ook een rok vol
oogjes maken, van fijn linnen;
gij zult ook den hoed van fijn
linnen maken; maar den gordel
zult gij van geborduurd werk
maken.
40 Voor de zonen van Aaron
zult gij ook rokken maken,
en gij zult voor hen gordels

maken; ook zult gij voor hen
mutsen maken, tot heerlijkheid
en sieraad.
41 En gij zult die uw broeder
Aaron en ook zijn zonen
aantrekken; en gij zult hen
zalven, en hun hand vullen, en
hen heiligen, dat zij Mij het
priesterambt bedienen.
42 Maak hun ook linnen
onderbroeken, om het vlees
der schaamte te bedekken; zij
zullen zijn van de lenden tot
de dijen.
43 Aaron nu en zijn zonen
zullen die aanhebben, als zij
in de tent der samenkomst
gaan, of als zij tot het altaar
treden zullen, om in het heilige
te dienen; opdat zij geen
ongerechtigheid dragen en
sterven. Dit zal een eeuwige
inzetting zijn, voor hem, en
zijn zaad na hem.

29 Dit nu is de zaak, die
gij hun doen zult, om
hen te heiligen, dat zij Mij het
priesterambt bedienen: neem
een var, het jong eens runds, en
twee volkomen rammen;
2 En ongezuurd brood, en
ongezuurde koeken, met olie
gemengd, en ongezuurde
vladen, met olie bestreken;
van tarwemeelbloem zult gij
dezelve maken.
3 En gij zult ze in een korf
leggen, en zult ze in den korf
toebrengen, met den var en de
twee rammen.
4 Alsdan zult gij Aaron
en zijn zonen doen naderen
aan de deur van de tent der
samenkomst; en gij zult hen
met water wassen.
5 Daarna zult gij de klederen
nemen, en Aaron den rok, en
den mantel des efods, en den
efod, en den borstlap aandoen;
en gij zult hem omgorden
met den kunstelijken riem des
efods.
6 En gij zult den hoed op
zijn hoofd zetten; de kroon der
heiligheid zult gij aan den hoed
zetten.
7 En gij zult de zalfolie
nemen, en op zijn hoofd
gieten; alzo zult gij hem
zalven.
8 Daarna zult gij zijn zonen
doen naderen, en zult hen de
rokken doen aantrekken.
9 En gij zult hen met den
gordel omgorden, namelijk
Aaron en zijn zonen; en gij
zult hun de mutsen opbinden,
opdat zij het priesterambt
hebben tot een eeuwige
inzetting. Voorts zult gij de
hand van Aaron vullen, en de
hand zijner zonen.
10 En gij zult den var nabij
brengen voor de tent der
samenkomst; en Aaron en zijn
zonen zullen hun handen op
het hoofd van den var leggen.
11 En gij zult den var slachten
voor het aangezicht des
Heeren, voor de deur van de
tent der samenkomst.
12 Daarna zult gij van het
bloed des vars nemen, en met
uw vinger op de hoornen des
altaars doen; en al het bloed
zult gij uitgieten aan den
bodem des altaars.

13 Gij zult ook al het vet
nemen, hetwelk het ingewand
bedekt, en het net over de lever,
en beide nieren en het vet, dat
aan dezelve is, en gij zult ze
aansteken op het altaar.
14 Maar het vlees des vars, en
zijn vel, en zijn drek, zult gij
met vuur verbranden, buiten
het leger; het is een zondoffer.
15 Daarna zult gij den ene
ram nemen, en Aaron en zijn
zonen zullen hun handen op
het hoofd des rams leggen;
16 En gij zult den ram
slachten, en gij zult zijn bloed
nemen, en rondom op het
altaar sprengen.
17 En den ram zult gij in zijn
delen delen; en gij zult zijn
ingewand en zijn schenkelen
wassen, en op zijn delen, en op
zijn hoofd leggen.
18 Alzo zult gij den gehelen
ram aansteken op het altaar;
het is een brandoffer den
Heere, tot een liefelijken reuk,
het is een vuuroffer den Heere.
19 Daarna zult gij den
anderen ram nemen, en Aaron
en zijn zonen zullen hun
handen op des rams hoofd
leggen;
20 En gij zult den ram
slachten, en van zijn bloed
nemen, en doen het op het
rechter oorlapje van Aaron, en
op het rechteroorlapje van zijn
zonen, desgelijks op den duim
hunner rechterhand, en op den
groten teen huns rechtervoets;
en dat bloed zult gij op het
altaar sprengen, rondom heen.
21 Dan zult gij nemen van
het bloed, dat op het altaar is,
en van de zalfolie, en gij zult
op Aaron en op zijn klederen
sprengen, en op zijn zonen en
op de klederen zijner zonen
met hem; opdat hij geheiligd
zij, en zijn klederen, ook zijn
zonen, en de klederen zijner
zonen met hem.
22 Daarna zult gij van den
ram nemen het vet mitsgaders
den staart, ook het vet, dat het
ingewand bedekt, en het net
der lever en de beide nieren,
met het vet, dat aan dezelve is,
en den rechterschouder; want
het is een ram der vulofferen;
23 En een broodbol, en
een koek geolied brood, en
een vlade, uit den korf der
ongezuurde broden, die voor
het aangezicht des Heeren zijn
zal;
24 En leg ze alle op de handen
van Aaron, en op de handen
zijner zonen, en beweeg ze
ten beweegoffer voor het
aangezicht des Heeren.
25 Neem ze daarna van hun
hand, en steek ze aan op het
altaar, op het brandoffer, tot
een liefelijken reuk voor het
aangezicht des Heeren; het is
een vuuroffer den Heere.
26 En neem de borst van
den ram der vulofferen, die
van Aaron is, en beweeg hem
ten beweegoffer voor het
aangezicht des Heeren; en het
zal u ten dele zijn.
27 En gij zult de borst des
beweegoffers heiligen, en de
schouder des hefoffers, die

bewogen, en die opgeheven zal
zijn van den ram des vuloffers,
van hetgeen dat Aarons, en
van hetgeen dat zijner zonen
is.
28 En het zal voor Aaron
en zijn zonen zijn tot een
eeuwige inzetting vanwege de
kinderen Israels; want het is
een hefoffer; en het hefoffer
vanwege de kinderen Israels
zal zijn van hun dankofferen;
hun hefoffer zal voor den
HEERE zijn.
29 De heilige klederen nu, die
van Aaron zullen geweest zijn,
zullen van zijn zonen na hem
zijn, opdat men hen in dezelve
zalve, en dat men hun hand in
dezelve vulle.
30 Zeven dagen zal hij ze
aantrekken, die uit zijn zonen
in zijn plaats priester zal
worden, die in de tent der
samenkomst gaan zal, om in
het heilige te dienen.
31 Gij zult den ram der vulling
nemen, en gij zult zijn vlees in
de heilige plaats zieden.
32 Aaron nu en zijn zonen
zullen het vlees van dezen ram
eten, en het brood, dat in den
korf zal zijn, bij de deur van de
tent der samenkomst.
33 En zij zullen die dingen
eten, met welke de verzoening
zal gedaan zijn, om hun hand te
vullen, en om hen te heiligen;
maar een vreemde zal ze niet
eten, want ze zijn heilig.
34 En indien er wat
overblijven zal van het
vlees der vulofferen, of van dit
brood, tot aan den morgen, zo
zult gij het overgeblevene met
vuur verbranden; het zal niet
gegeten worden, want het is
heilig.
35 Gij zult dan aan Aaron en
aan zijn zonen alzo doen, naar
alles, wat Ik u geboden heb;
zeven dagen zult gij hun hand
vullen.
36 Gij zult ook des daags een
var des zondoffers bereiden, tot
de verzoeningen, en gij zult
het altaar ontzondigen, mits
doende de verzoening over
hetzelve; en gij zult het zalven,
om het te heiligen.
37 Zeven dagen zult gij
verzoening doen voor het
altaar, en zult het heiligen;
alsdan zal dat altaar een
heiligheid der heiligheden zijn;
al wat het altaar aanroert, zal
heilig zijn.
38 Dit nu is het, wat gij op
het altaar bereiden zult: twee
lammeren, die eenjarig zijn,
des daags, geduriglijk.
39 Het ene lam zult gij des
morgens bereiden; maar het
andere lam zult gij bereiden
tussen de twee avonden.
40 Met een tiende deel
meelbloem, gemengd met
een vierendeel van een hin
gestoten olie; en tot drankoffer
een vierde deel van een hin
wijn, tot het ene lam.
41 Het andere lam nu
zult gij bereiden tussen
de twee avonden; gij zult
daarmede doen gelijk met het
morgenspijsoffer, en gelijk met
het drankoffer deszelven, tot
een liefelijken reuk; het is een

vuuroffer den HEERE.
42 Het zal een geduriglijk
brandoffer zijn bij uw
geslachten, aan de deur van de
tent der samenkomst, voor het
aangezicht des HEEREN; aldaar
zal Ik met ulieden komen, dat
Ik aldaar met u spreke.
43 En daar zal Ik komen tot
de kinderen Israels; opdat zij
geheiligd worden door Mijn
heerlijkheid.
44 En Ik zal de tent der
samenkomst heiligen,
mitsgaders het altaar; Ik
zal ook Aaron en zijn zonen
heiligen, opdat zij Mij het
priesterambt bedienen.
45 En Ik zal in het midden der
kinderen Israels wonen, en Ik
zal hun tot een God zijn.
46 En zij zullen weten, dat Ik
de HEERE hun God ben, Die hen
uit Egypteland uitgevoerd heb,
opdat Ik in het midden van hen
wonen zou; Ik ben de HEERE,
hun God.

30 Gij zult ook een
reukaltaar des
reukwerks maken; van
sittimhout zult gij het maken.
2 Een el zal zijn lengte zijn,
en een el zijn breedte, vierkant
zal het zijn, maar twee ellen
deszelfs hoogte; uit hetzelve
zullen zijn hoornen zijn.
3 En gij zult het met louter
goud overtrekken, zijn dak en
deszelfs wanden rondom, als
ook zijn hoornen; en gij zult
het een gouden krans rondom
maken.
4 Gij zult ook twee gouden
ringen daaraan maken, onder
zijn krans; aan zijn twee
zijden zult gij dezelve maken,
aan zijn beide zijden; en zij
zullen zijn tot plaatsen voor
de handbomen, dat men het
daarmede drage.
5 De draagbomen nu zult gij
van sittimhout maken, en gij
zult die met goud overtrekken.
6 En gij zult het zetten voor
den voorhang, die voor de ark
der getuigenis zijn zal; voor het
verzoendeksel, hetwelk zijn zal
boven de getuigenis, waarheen
Ik met u samenkomen zal.
7 En Aaron zal daarop
aansteken welriekende
specerijen; allen morgen,
als hij de lampen wel zal
toegericht hebben, zal hij
dezelve aansteken.
8 En als Aaron de lampen
aansteken zal, tussen de twee
avonden, zal hij dat aansteken;
het zal een gedurig reukwerk
zijn, voor het aangezicht des
HEEREN, bij uw geslachten.
9 Gij zult geen vreemd
reukwerk op hetzelve
aansteken, noch brandoffer,
noch spijsoffer; gij zult ook
geen drankoffer daarop gieten.
10 En Aaron zal eens in het
jaar over deszelfs hoornen
verzoening doen, met het
bloed des zondoffers der
verzoeningen; eens in het
jaar zal hij verzoening daarop
doen bij uw geslachten; het is
heiligheid der heiligheden den
HEERE!
11 Verder sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:

12 Als gij de som van de
kinderen Israels opnemen
zult, naar de getelden onder
hen, zo zullen zij een iegelijk
de verzoening zijner ziel den
HEERE geven, als gij hen tellen
zult; opdat onder hen geen
plage zij, als gij hen tellen zult.
13 Dit zullen zij geven, al
die tot de getelden overgaat,
de helft eens sikkels, naar de
sikkel des heiligdoms (deze
sikkel is twintig gera); de helft
eens sikkels is een hefoffer den
HEERE.
14 Al wie overgaat tot de
getelden, van twintig jaren oud
en daarboven, zal het hefoffer
des HEEREN geven.
15 De rijke zal het niet
vermeerderen, en de arme zal
het niet verminderen van de
helft des sikkels, als gij het
hefoffer des HEEREN geeft om
voor uw zielen verzoening te
doen.
16 Gij dan zult het geld der
verzoeningen van de kinderen
Israels nemen, en zult het
leggen tot den dienst van de
tent der samenkomst; en het
zal den kinderen Israels ter
gedachtenis zijn, voor het
aangezicht des HEEREN, om
voor uw zielen verzoening te
doen.
17 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
18 Gij zult ook een koperen
wasvat maken, met zijn
koperen voet, om te wassen;
en gij zult het zetten tussen
de tent der samenkomst, en
tussen het altaar, en gij zult
water daarin doen;
19 Dat Aaron en zijn zonen
zich daaruit wassen, hun
handen en voeten.
20 Wanneer zij in de tent
der samenkomst zullen gaan,
zo zullen zij zich met water
wassen, opdat zij niet sterven;
of wanneer zij tot het altaar
naderen, om te dienen, dat
zij het vuuroffer den HEERE
aansteken;
21 Zij zullen dan hun handen
en voeten wassen, opdat zij
niet sterven; en dit zal hun een
eeuwige inzetting zijn, voor
hem en zijn zaad, bij hun
geslachten.
22 Verder sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
23 Gij nu, neem u de
voornaamste specerijen,
de zuiverste mirre, vijfhonderd
sikkels, en specerijkaneel, half
zoveel namelijk tweehonderd
en vijftig sikkels, ook
specerijkalmus, tweehonderd
en vijftig sikkels;
24 Ook kassie, vijfhonderd,
naar den sikkels des
heiligdoms, en olie van
olijfbomen een hin;
25 En maak daarvan een olie
der heilige zalving, een zalf,
heel kunstiglijk gemaakt, naar
apothekerswerk; het zal een
olie der heilige zalving zijn.
26 En met dezelve zult gij
zalven de tent der samenkomst,
en de ark der getuigenis.
27 En de tafel met al haar
gereedschap, en de kandelaar
met zijn gereedschap, en het
reukaltaar;

28 En het altaar des brandoffers, met al zijn gereedschap, en het wasvat met zijn voet.
29 Gij zult ze alzo heiligen, dat zij heiligheid der heiligheden zijn; al wat ze aanroert, zal heilig zijn.
30 Gij zult ook Aaron en zijn zonen zalven, en gij zult hen heiligen, om Mij het priesterambt te bedienen.
31 En gij zult tot de kinderen Israels spreken, zeggende: Dit zal Mij een olie der heilige zalving zijn bij uw geslachten.
32 Op geens mensen vlees zal men ze gieten; gij zult ook naar haar maaksel geen dergelijke maken; het is heiligheid, zij zal ulieden heiligheid zijn.
33 De man, die zulk een zalf maken zal als deze, of die daarvan op wat vreemds doet, die zal uitgeroeid worden uit zijn volken.
34 Verder zeide de HEERE tot Mozes: Neem tot u welriekende specerijen, mirresap, en oniche, en galban, deze welriekende specerijen, en zuiveren wierook; dat elk bijzonder zij.
35 En gij zult een reukwerk ener zalf daaruit maken, naar het werk des apothekers, gemengd, rein, heilig.
36 En gij zult van hetzelve heel klein pulver stoten, en gij zult daarvan leggen voor de getuigenis in de tent der samenkomst, waarheen Ik tot u komen zal; het zal ulieden heiligheid der heiligheden zijn.
37 Doch naar het maaksel dezes reukwerks, hetwelk gij gemaakt zult hebben, zult gijlieden voor uzelven geen maken; het zal u heiligheid zijn voor den HEERE.
38 De man, die dergelijke maken zal, om daaraan te rieken, die zal uitgeroeid worden uit zijn volken.

31 Daarna sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:
2 Zie, Ik heb met name geroepen Bezaleel, den zoon van Uri, den zoon van Hur, van den stam van Juda.
3 En Ik heb hem vervuld met den Geest Gods, met wijsheid, en met verstand, en met wetenschap, namelijk in alle handwerk;
4 Om te bedenken vernuftigen arbeid; te werken in goud, en in zilver, en in koper,
5 En in kunstige steensnijding, om in te zetten, en in kunstige houtsnijding, om te werken in alle handwerk.
6 En Ik, zie, Ik heb hem bijgevoegd Aholiab, den zoon van Ahisamach, van den stam van Dan; en in het hart van een iegelijk, die wijs van hart is, heb Ik wijsheid gegeven; en zij zullen maken al wat Ik u geboden heb.
7 Namelijk de tent der samenkomst, en de ark der getuigenis, en het verzoendeksel, dat daarop zal zijn, en al het gereedschap der tent;

8 En de tafel, met haar
gereedschap; en den louteren
kandelaar, met al zijn
gereedschap; en het reukaltaar;
9 Ook des brandoffers altaar,
met al zijn gereedschap; en het
wasvat met zijn voet;
10 En de ambtsklederen,
en de heilige klederen van
den priester Aaron, en de
klederen van zijn zonen, om
het priesterambt te bedienen;
11 Ook de zalfolie, en het
reukwerk van welriekende
specerijen voor het heiligdom;
naar alles, wat Ik u geboden
heb, zullen zij het maken.
12 Verder sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
13 Gij nu, spreek tot de
kinderen Israels, zeggende: Gij
zult evenwel mijn sabbatten
onderhouden; want dit is een
teken tussen Mij en tussen
ulieden, bij uw geslachten;
opdat men wete, dat Ik de
HEERE ben, Die u heilige.
14 Onderhoudt dan den
sabbat, dewijl hij ulieden heilig
is! Wie hem ontheiligt, zal
zekerlijk gedood worden; want
een ieder, die op denzelven
enig werk doet, die ziel zal
uitgeroeid worden uit het
midden harer volken.
15 Zes dagen zal men het
werk doen; doch op den
zevenden dag is de sabbat
der rust, een heiligheid des
HEEREN! Wie op de sabbatdag
arbeid doet, zal zekerlijk
gedood worden.
16 Dat dan de kinderen
Israels de sabbat houden, de
sabbat onderhoudende in hun
geslachten, tot een eeuwig
verbond.
17 Hij zal tussen Mij en tussen
de kinderen Israels een teken
in eeuwigheid zijn; dewijl de
HEERE, in zes dagen, den hemel
en de aarde gemaakt, en op den
zevenden dag gerust en Zich
verkwikt heeft.
18 En Hij gaf aan Mozes, als
Hij met hem op den berg Sinai
te spreken geeindigd had, de
twee tafelen der getuigenis,
tafelen van steen, beschreven
met den vinger Gods.

32 Toen het volk zag, dat
Mozes vertoog van
den berg af te komen, zo
verzamelde zich het volk tot
Aaron, en zij zeiden tot hem:
Sta op, maak ons goden, die
voor ons aangezicht gaan;
want dezen Mozes, dien
man, die ons uit Egypteland
uitgevoerd heeft, wij weten
niet, wat hem geschied zij.
2 Aaron nu zeide tot
hen: Rukt af de gouden
oorsierselen, die in de oren
uwer vrouwen, uwer zonen, en
uwer dochteren zijn; en brengt
ze tot mij.
3 Toen rukte het ganse volk
de gouden oorsierselen af, die
in hun oren waren; en zij
brachten ze tot Aaron.
4 En hij nam ze uit hun
hand, en hij bewierp het met
een griffie, en hij maakte een
gegoten kalf daaruit. Toen
zeiden zij: Dit zijn uw goden,
Israel! die u uit Egypteland

opgevoerd hebben.
5 Als Aaron dat zag, zo
bouwde hij een altaar voor
hetzelve; en Aaron riep uit, en
zeide: Morgen zal den HEERE
een feest zijn!
6 En zij stonden des anderen
daags vroeg op, en offerden
brandoffer, en brachten
dankoffer daartoe; en het volk
zat neder om te eten en te
drinken; daarna stonden zij op,
om te spelen.
7 Toen sprak de HEERE tot
Mozes: Ga heen, klim af! want
uw volk, dat gij uit Egypteland
opgevoerd hebt, heeft het
verdorven.
8 En zij zijn haast afgeweken
van den weg, dien Ik hun
geboden had, zij hebben zich
een gegoten kalf gemaakt; en
zij hebben zich voor hetzelve
gebogen, en hebben het
offerande gedaan, en gezegd:
Dit zijn uw goden, Israel, die
u uit Egypteland opgevoerd
hebben.
9 Verder zeide de HEERE tot
Mozes: Ik heb dit volk gezien,
en zie, het is een hardnekkig
volk!
10 En nu, laat Mij toe, dat
Mijn toorn tegen hen ontsteke,
en hen vertere; zo zal Ik u tot
een groot volk maken.
11 Doch Mozes aanbad
het aangezicht des HEEREN
zijns Gods, en hij zeide: O
HEERE! waarom zou Uw toorn
ontsteken tegen Uw volk,
hetwelk Gij met grote kracht,
en met een sterke hand, uit
Egypteland uitgevoerd hebt?
12 Waarom zouden de
Egyptenaars spreken,
zeggende: In kwaadheid
heeft Hij hen uitgevoerd, opdat
Hij hen doodde op de bergen,
en opdat Hij hen vernielde van
den aardbodem? Keer af van
de hittigheid Uws toorns, en
laat het U over het kwaad Uws
volks berouwen.
13 Gedenk aan Abraham,
aan Izak en aan Israel, Uw
knechten, aan welke Gij bij
Uzelven gezworen hebt, en
hebt tot hen gesproken: Ik zal
uw zaad vermenigvuldigen
als de sterren des hemels; en
dit gehele land, waarvan Ik
gezegd heb, zal Ik aan ulieder
zaad geven, dat zij het erfelijk
bezitten in eeuwigheid.
14 Toen berouwde het den
HEERE over het kwaad, hetwelk
Hij gesproken had Zijn volk te
zullen doen.
15 En Mozes wendde zich
om, en klom van den berg
af, met de twee tafelen der
getuigenis in zijn hand; deze
tafelen waren op haar beide
zijden beschreven, zij waren
op de ene en op de andere zijde
beschreven.
16 En diezelfde tafelen waren
Gods werk; het geschrift was
ook Gods geschrift zelf, in de
tafelen gegraveerd.
17 Toen nu Jozua des volks
stem hoorde, als het juichte, zo
zeide hij tot Mozes: Er is een
krijgsgeschrei in het leger.
18 Maar hij zeide: Het is
geen stem des geroeps van
overwinning, het is ook

geen stem des geroeps van
nederlaag; ik hoor een stem
van zingen bij beurte.
19 En het geschiedde, als
hij aan het leger naderde, en
het kalf, en de reien zag, dat
de toorn van Mozes ontstak,
en dat hij de tafelen uit zijn
handen wierp, en dezelve
beneden aan den berg verbrak.
20 En hij nam dat kalf,
dat zij gemaakt hadden, en
verbrandde het in het vuur,
en vermaalde het, totdat het
klein werd, en strooide het
op het water, en deed het den
kinderen Israels drinken.
21 En Mozes zeide tot Aaron:
Wat heeft u dit volk gedaan, dat
gij zulk een grote zonde over
hetzelve gebracht hebt?
22 Toen zeide Aaron: De
toorn mijns heren ontsteke
niet! gij kent dit volk, dat het
in den boze ligt.
23 Zij dan zeiden tot mij:
Maak ons goden, die voor
ons aangezicht gaan, want
dezen Mozes, dien man, die
ons uit Egypteland opgevoerd
heeft, wij weten niet, wat hem
geschied zij.
24 Toen zeide ik tot hen: Wie
goud heeft, die rukke het af, en
geve het mij; en ik wierp het
in het vuur, en dit kalf is er uit
gekomen.
25 Als Mozes zag, dat het volk
ontbloot was, (want Aaron had
het ontbloot tot verkleining
onder degenen, die tegen hen
hadden mogen opstaan),
26 Zo bleef Mozes staan in de
poort des legers, en zeide: Wie
den Heere toebehoort, kome
tot mij! Toen verzamelden zich
tot hem al de zonen van Levi.
27 En hij zeide tot hen: Alzo
zegt de Heere, de God van
Israel: Een ieder doe zijn
zwaard aan zijn heup; gaat
door en keert weder, van poort
tot poort in het leger, en een
iegelijk dode zijn broeder, en
elk zijn vriend, en elk zijn
naaste!
28 En de zonen van Levi
deden naar het woord van
Mozes; en er vielen van het
volk, op dien dag, omtrent drie
duizend man.
29 Want Mozes had gezegd:
Vult heden uw handen den
Heere; want elk zal zijn
tegen zijn zoon, en tegen zijn
broeder; en dit, opdat Hij
heden een zegen over ulieden
geve!
30 En het geschiedde des
anderen daags, dat Mozes tot
het volk zeide: Gijlieden hebt
een grote zonde gezondigd;
doch nu, ik zal tot den Heere
opklimmen; misschien zal ik
een verzoening doen voor uw
zonde.
31 Zo keerde Mozes weder
tot den Heere, en zeide: Och,
dit volk heeft een grote zonde
gezondigd, dat zij zich gouden
goden gemaakt hebben.
32 Nu dan, indien Gij hun
zonden vergeven zult! doch zo
niet, zo delg mij nu uit Uw
boek, hetwelk Gij geschreven
hebt.
33 Toen zeide de Heere tot
Mozes: Dien zou Ik uit Mijn

boek delgen, die aan Mij zondigt.
34 Doch ga nu heen, leid dit volk, waarheen Ik u gezegd heb; zie, Mijn Engel zal voor uw aangezicht gaan! doch ten dage Mijns bezoekens, zo zal Ik hun zonde over hen bezoeken!
35 Aldus plaagde de HEERE dit volk, omdat zij dat kalf gemaakt hadden, hetwelk Aaron gemaakt had.

33 Voorts sprak de HEERE tot Mozes: Ga heen, trek op van hier, gij en het volk, dat gij uit Egypteland opgevoerd hebt, naar het land, dat Ik Abraham, Izak en Jakob gezworen heb, zeggende: Aan uw zaad zal Ik het geven;
2 En Ik zal een Engel voor uw aangezicht zenden (en Ik zal uitdrijven de Kanaanieten, de Amorieten, en de Hethieten, en de Ferezieten, de Hevieten, en de Jebusieten),
3 Naar het land, dat van melk en honig is vloeiende; want Ik zal in het midden van u niet optrekken; want gij zijt een hardnekkig volk; dat Ik u op dezen weg niet vertere.
4 Toen het volk dit kwade woord hoorde, zo droegen zij leed; en niemand van hen deed zijn versiersel aan zich.
5 En de HEERE had tot Mozes gezegd: Zeg tot de kinderen Israels: Gij zijt een hardnekkig volk; in een ogenblik zou Ik in het midden van ulieden optrekken, en zou u vernielen; doch nu, legt uw sieraad van u af, en Ik zal weten, wat Ik u doen zal.
6 De kinderen Israels dan beroofden zichzelven van hun versierselen, verre van den berg Horeb.
7 En Mozes nam de tent, en spande ze zich buiten het leger, ver van het leger afwijkende; en hij noemde ze de Tent der samenkomst. En het geschiedde, dat al wie den HEERE zocht, uitging tot de tent der samenkomst, die buiten het leger was.
8 En het geschiedde, wanneer Mozes uitging naar de tent, stond al het volk op, en een ieder stelde zich in de deur zijner tent; en zij zagen Mozes na, totdat hij de tent ingegaan was.
9 En het geschiedde, als Mozes de tent ingegaan was, zo kwam de wolkkolom nederwaarts, en stond in de deur der tent, en Hij sprak met Mozes.
10 Als het volk de wolkkolom zag staan in de deur der tent, zo stond al het volk op, en zij bogen zich, een ieder in de deur zijner tent.
11 En de HEERE sprak tot Mozes aangezicht tot aangezicht, gelijk een man met zijn vriend spreekt; daarna keerde hij weder tot het leger; doch zijn dienaar Jozua, de zoon van Nun, de jongeling, week niet uit het midden der tent.
12 En Mozes zeide tot den HEERE: Zie, Gij zegt tot mij:

Voer dit volk op! maar Gij
laat mij niet weten, wien Gij
met mij zult zenden; daar Gij
gezegd hebt: Ik ken u bij
name! en ook: Gij hebt genade
gevonden in Mijn ogen!
13 Nu dan, ik bidde, indien ik
genade gevonden heb in Uw
ogen, zo laat mij nu Uw weg
weten, en ik zal U kennen,
opdat ik genade vinde in Uw
ogen; en zie aan, dat deze natie
Uw volk is!
14 Hij dan zeide: Zou Mijn
aangezicht moeten medegaan,
om u gerust te stellen?
15 Toen zeide hij tot Hem:
Indien Uw aangezicht niet
medegaan zal, doe ons van hier
niet optrekken!
16 Want waarbij zou nu
bekend worden, dat ik genade
gevonden heb in Uw ogen,
ik en Uw volk? Is het niet
daarbij, dat Gij met ons gaat?
Alzo zullen wij afgezonderd
worden, ik en Uw volk, van alle
volk, dat op den aardbodem is.
17 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Ook deze zelfde zaak,
die gij gesproken hebt, zal
Ik doen, dewijl gij genade
gevonden hebt in Mijn ogen, en
Ik u bij name ken.
18 Toen zeide hij: Toon mij nu
Uw heerlijkheid!
19 Doch Hij zeide: Ik zal
al Mijn goedigheid voorbij
uw aangezicht laten gaan, en
zal den Naam des HEEREN
uitroepen voor uw aangezicht;
maar Ik zal genadig zijn, wien
Ik zal genadig zijn, en Ik zal
Mij ontfermen, over wien Ik
Mij ontfermen zal.
20 Hij zeide verder: Gij zoudt
Mijn aangezicht niet kunnen
zien; want Mij zal geen mens
zien, en leven.
21 De HEERE zeide verder:
Zie, er is een plaats bij Mij;
daar zult gij u op de steenrots
stellen.
22 En het zal geschieden,
wanneer Mijn heerlijkheid
voorbij zal gaan, zo zal Ik
u in een kloof der steenrots
zetten; en Ik zal u met Mijn
hand overdekken, totdat Ik zal
voorbijgegaan zijn.
23 En wanneer Ik Mijn hand
zal weggenomen hebben, zo
zult gij Mijn achterste delen
zien; maar Mijn aangezicht zal
niet gezien worden.

34 Toen zeide de HEERE
tot Mozes: Houw u
twee stenen tafelen, gelijk
de eerste waren, zo zal Ik op
de tafelen schrijven dezelfde
woorden, die op de eerste
tafelen geweest zijn, die gij
gebroken hebt.
2 En wees bereid tegen den
morgenstond; dat gij in den
morgenstond op den berg Sinai
klimt, en stel u aldaar voor Mij,
op den top des bergs.
3 En niemand zal met
u opklimmen; dat er ook
niemand gezien worde op den
gansen berg; ook het kleine
vee, noch runderen zullen
tegenover dezen berg niet
weiden.
4 Toen hieuw hij twee stenen
tafelen, gelijk de eerste; en

Mozes stond des morgens
vroeg op, en klom op den berg
Sinai, gelijk als hem de HEERE
geboden had; en hij nam de
twee stenen tafelen in zijn
hand.
5 De HEERE nu kwam
nederwaarts in een wolk, en
stelde Zich aldaar bij hem;
en Hij riep uit den Naam des
HEEREN.
6 Als nu de HEERE voor
zijn aangezicht voorbijging,
zo riep Hij: HEERE, HEERE,
God, barmhartig en genadig,
lankmoedig en groot van
weldadigheid en waarheid.
7 Die de weldadigheid
bewaart aan vele duizenden,
Die de ongerechtigheid, en
overtreding, en zonde vergeeft;
Die den schuldige geenszins
onschuldig houdt, bezoekende
de ongerechtigheid der
vaderen aan de kinderen, en
aan de kindskinderen, in het
derde en vierde lid.
8 Mozes nu haastte zich en
neigde het hoofd ter aarde, en
hij boog zich.
9 En hij zeide: Heere! indien
ik nu genade gevonden heb in
Uw ogen, zo ga nu de Heere in
het midden van ons, want dit
is een hardnekkig volk; doch
vergeef onze ongerechtigheid
en onze zonde, en neem ons
aan tot een erfdeel!
10 Toen zeide Hij: Zie, Ik
maak een verbond; voor uw
ganse volk zal Ik wonderen
doen, die niet geschapen zijn
op de ganse aarde, noch onder
enige volken; alzo dat dit ganse
volk, in welks midden gij zijt,
des HEEREN werk zien zal, dat
het schrikkelijk is, hetwelk Ik
met u doe.
11 Onderhoudt gij hetgeen
Ik u heden gebiede! zie,
Ik zal voor uw aangezicht
uitdrijven de Amorieten,
en de Kanaanieten, en de
Hethieten, en de Ferezieten, en
de Hevieten, en de Jebusieten.
12 Wacht u, dat gij toch
geen verbond maakt met den
inwoners des lands, waarin gij
komen zult; dat hij misschien
niet tot een strik worde in het
midden van u.
13 Maar hun altaren zult
gijlieden omwerpen, en hun
opgerichte beelden zult gij
verbreken, en hun bossen zult
gij afhouwen.
14 (Want gij zult u niet buigen
voor een anderen god; want
des HEEREN Naam is Ijveraar!
een ijverig God is Hij!)
15 Opdat gij misschien geen
verbond maakt met den
inwoner van dat land; en zij
hun goden niet nahoereren,
noch hun goden offerande
doen, en hij u nodigende, gij
van hun offerande etet.
16 En gij voor uw zonen
vrouwen neemt van hun
dochteren; en hun dochteren,
haar goden nahoererende,
maken, dat ook uw zonen haar
goden nahoereren.
17 Gij zult u geen gegoten
goden maken.
18 Het feest der ongezuurde
broden zult gij houden; zeven
dagen zult gij ongezuurde

broden eten, gelijk Ik u
geboden heb, ter gezetter tijd
der maand Abib; want in de
maand Abib zijt gij uit Egypte
uitgegaan.
19 Al wat de baarmoeder
opent, is Mijn; ja, al uw vee, dat
mannelijk zal geboren worden,
openende de baarmoeder van
het grote en kleine vee.
20 Doch den ezel, die de
baarmoeder opent, zult gij met
een stuk klein vee lossen; maar
indien gij hem niet zult lossen,
zo zult gij hem den nek breken.
Al de eerstgeborenen uwer
zonen zult gij lossen, en men
zal voor Mijn aangezicht niet
ledig verschijnen.
21 Zes dagen zult gij arbeiden,
maar op den zevenden dag zult
gij rusten; in den ploegtijd en
in den oogst zult gij rusten.
22 Het feest der weken zult
gij ook houden, zijnde het
feest der eerstelingen van den
tarweoogst, en het feest der
inzameling, als het jaar om is.
23 Al wat mannelijk is
onder u zal driemaal in
het jaar verschijnen voor
het aangezicht des Heeren
HEEREN, den God van Israel.
24 Wanneer Ik de volken
voor uw aangezicht uit de
bezitting zal verdrijven, en
uw landpalen verwijden, dan
zal niemand uw land begeren,
terwijl gij henen opgaan zult,
om te verschijnen voor het
aangezicht des HEEREN uws
Gods, driemaal in het jaar.
25 Gij zult het bloed van
Mijn slachtoffer niet offeren
met gedesemd brood; het
slachtoffer van het paasfeest
zal ook niet vernachten tot den
morgen.
26 De eerstelingen van de
eerste vruchten uws lands zult
gij in het huis des HEEREN
uws Gods brengen. Gij zult het
bokje in de melk zijner moeder
niet koken.
27 Verder zeide de HEERE tot
Mozes: Schrijf u deze woorden;
want naar luid dezer woorden
heb Ik een verbond met u en
met Israel gemaakt.
28 En hij was aldaar met
den HEERE, veertig dagen en
veertig nachten; hij at geen
brood, en hij dronk geen water;
en Hij schreef op de tafelen de
woorden des verbonds, de tien
woorden.
29 En het geschiedde, toen
Mozes van den berg Sinai
afging (de twee tafelen der
getuigenis nu waren in de hand
van Mozes, als hij van den berg
afging), zo wist Mozes niet,
dat het vel zijns aangezichts
glinsterde, toen Hij met hem
sprak.
30 Als nu Aaron en al
de kinderen Israels Mozes
aanzagen, ziet, zo glinsterde
het vel zijns aangezichts;
daarom vreesden zij tot hem
toe te treden.
31 Toen riep Mozes hen; en
Aaron, en al de oversten in de
vergadering keerden weder tot
hem; en Mozes sprak tot hen.
32 En daarna traden al de
kinderen Israels toe; en hij
gebood hun al wat de HEERE

met hem gesproken had op den berg Sinai.

33 Alzo eindigde Mozes met hen te spreken, en hij had een deksel op zijn aangezicht gelegd.

34 Doch als Mozes voor het aangezicht des HEEREN kwam, om met Hem te spreken, zo nam hij het deksel af, totdat hij uitging; en nadat hij uitgegaan was, zo sprak hij tot de kinderen Israels, wat hem geboden was.

35 Zo zagen dan de kinderen Israels het aangezicht van Mozes, dat het vel van het aangezicht van Mozes glinsterde; derhalve deed Mozes het deksel weder op zijn aangezicht, totdat hij inging om met Hem te spreken.

35 Toen deed Mozes de ganse vergadering der kinderen Israels verzamelen, en zeide tot hen: Dit zijn de woorden, die de HEERE geboden heeft, dat men ze doe.

2 Zes dagen zal men het werk doen; maar op den zevenden dag zal ulieden heiligheid zijn, een sabbat der rust den HEERE; al wie daarop werk doet, zal gedood worden.

3 Gij zult geen vuur aansteken in enige uwer woningen op den sabbatdag.

4 Verder sprak Mozes tot de ganse vergadering der kinderen Israels, zeggende: Dit is het woord, dat de HEERE geboden heeft, zeggende:

5 Neemt van hetgeen, dat gijlieden hebt, een hefoffer den HEERE; een ieder, wiens hart vrijwillig is, zal het brengen, ten hefoffer des HEEREN: goud, en zilver, en koper;

6 Als ook hemelsblauw, en purper, en scharlaken, en fijn linnen, en geiten haar;

7 En roodgeverfde ramsvellen, en dassenvellen, en sittimhout;

8 En olie tot den luchter, en specerijen ter zalfolie, en tot roking welriekende specerijen;

9 En sardonixstenen, en vervullende stenen, tot den efod en tot den borstlap.

10 En allen, die wijs van hart zijn onder ulieden, zullen komen, en maken alles, wat de HEERE geboden heeft:

11 De tabernakel, zijn tent en zijn deksel, zijn haakjes en zijn berderen, zijn richelen, zijn pilaren, en zijn voeten;

12 De ark en haar handbomen, het verzoendeksel en den voorhang des deksels;

13 De tafel en haar handbomen, en al haar gereedschap, en de toonbroden;

14 En den kandelaar tot het licht, en zijn gereedschap, en zijn lampen, en de olie tot het licht;

15 En het reukaltaar, en zijn handbomen, en de zalfolie, en het reukwerk van welriekende specerijen; en het deksel der deur aan de deur des tabernakels;

16 Het altaar des brandoffers,
en den koperen rooster,
dien het hebben zal, zijn
handbomen, en al zijn
gereedschappen; het wasvat
en zijn voet.
17 De behangselen des
voorhofs, zijn pilaren en zijn
voeten; en het deksel van de
poort des voorhofs;
18 De nagelen des
tabernakels, en de pennen
des voorhofs, met derzelver
zelen;
19 De ambtsklederen om in
het heilige te dienen, de heilige
klederen van den priester
Aaron, en de klederen zijner
zonen, om het priesterambt te
bedienen.
20 Toen ging de ganse
vergadering der kinderen
Israels uit van voor het
aangezicht van Mozes.
21 En zij kwamen, alle man,
wiens hart hem bewoog,
en een ieder, wiens geest
hem vrijwillig maakte, die
brachten des HEEREN hefoffer
tot het werk van de tent
der samenkomst, en tot al
haar dienst, en tot de heilige
klederen.
22 Zo kwamen dan de
mannen met de vrouwen,
alle vrijwilligen van hart;
zij brachten haken, en
oorsierselen, en ringen, en
spanselen, alle gouden vaten;
en alle man, die een gouden
beweegoffer den HEERE
offerde,
23 En alle man, bij wien
gevonden werd hemelsblauw,
en purper, en scharlaken, en
fijn linnen, en geiten haar, en
roodgeverfde ramsvellen, en
dassenvellen, die brachten ze.
24 Allen, die een hefoffer van
zilver of koper offerden, die
brachten het ten hefoffer des
HEEREN; en allen, bij welke
sittimhout gevonden werd,
brachten het tot alle werk van
den dienst.
25 En alle vrouwen, die wijs
van hart waren, sponnen
met haar handen, en zij
brachten het gesponnene, de
hemelsblauwe zijde, en het
purper, het scharlaken, en het
fijn linnen.
26 En alle vrouwen, welker
hart haar bewoog in wijsheid,
die sponnen het geiten haar.
27 De oversten nu brachten
sardonixstenen en vulstenen,
tot den efod en tot den borstlap;
28 En specerijen en olie, tot
den luchter en tot de zalfolie,
en tot roking welriekende
specerijen.
29 Alle man en vrouw, welker
hart hen vrijwillig bewoog
te brengen tot al het werk,
hetwelk de HEERE geboden
had te maken door de hand
van Mozes; dat brachten
de kinderen Israels tot een
vrijwillig offer den HEERE.
30 Daarna zeide Mozes tot
de kinderen Israels: Ziet,
de HEERE heeft met name
geroepen Bezaleel, den zoon
van Uri, den zoon van Hur,
van den stam van Juda.
31 En de Geest Gods heeft
hem vervuld met wijsheid, met

verstand, en met wetenschap,
namelijk in alle handwerk;
32 En om te bedenken
vernuftigen arbeid, te werken
in goud, en in zilver, en in
koper,
33 En in kunstige
steensnijding, om in te zetten,
en in kunstige houtsnijding;
om te werken in alle vernuftige
handwerk.
34 Hij heeft hem ook in
zijn hart gegeven anderen te
onderwijzen, hem en Aholiab,
den zoon van Ahisamach, van
den stam van Dan.
35 Hij heeft hen vervuld
met wijsheid des harten,
om te maken alle werk
eens werkmeesters, en
des allervernuftigsten
handwerkers, en des
borduurders en hemelsblauw,
en in purper, in scharlaken,
en in fijn linnen, en des
wevers; makende alle werk,
en bedenkende vernuftigen
arbeid.

36 Toen wrocht Bezaleel
en Aholiab, en alle
man, die wijs van hart was, in
denwelken de HEERE wijsheid
en verstand gegeven had,
om te weten, hoe zij maken
zouden alle werk ten dienste
des heiligdoms naar alles, dat
de HEERE geboden had.
2 Want Mozes had geroepen
Bezaleel en Aholiab, en alle
man, die wijs van hart was,
in wiens hart God wijsheid
gegeven had, al wiens hart hem
bewogen had, dat hij toetrad
tot het werk, om dat te maken.
3 Zij dan namen van voor
het aangezicht van Mozes
het ganse hefoffer, hetwelk
de kinderen Israels gebracht
hadden, tot het werk van den
dienst des heiligdoms, om dat
te maken; doch zij brachten
tot hem nog allen morgen
vrijwillig offer.
4 Derhalve kwamen alle
wijzen, die al het werk des
heiligdoms maakten, ieder
man van zijn werk, hetwelk zij
maakten;
5 En zij spraken tot Mozes,
zeggende: Het volk brengt te
veel, meer dan genoeg is ten
dienste des werks, hetwelk de
HEERE te maken geboden heeft.
6 Toen gebood Mozes, dat
men een stem zoude laten
gaan door het leger, zeggende:
Man noch vrouw make geen
werk meer ten hefoffer des
heiligdoms! Alzo werd het volk
teruggehouden van meer te
brengen.
7 Want der stoffe was
denzelven genoeg tot het
gehele werk, dat te maken was;
ja, er was over.
8 Alzo maakte een ieder
wijze van hart, onder degenen,
die het werk maakten, den
tabernakel van tien gordijnen,
van getweernd fijn linnen, en
hemelsblauw, en purper, en
scharlaken met cherubim; van
het allerkunstelijkste werk
maakte hij ze.
9 De lengte ener gordijn was
van acht en twintig ellen, en de
breedte ener gordijn van vier
ellen; al deze gordijnen hadden

een maat.
10 En hij voegde vijf
gordijnen, de ene aan de
andere; en hij voegde andere
vijf gordijnen, de ene aan de
andere.
11 Daarna maakte hij
striklisjes van hemelsblauw
aan den kant ener gordijn,
aan het uiterste in de
samenvoeging; hij deed
het ook aan den uitersten kant
der tweede samenvoegende
gordijn.
12 Vijftig striklisjes maakte
hij aan de ene gordijn, en vijftig
striklisjes maakte hij aan het
uiterste der gordijn; dat aan de
tweede samenvoegende was;
deze striklisjes vatten de ene
aan de andere.
13 Hij maakte ook vijftig
gouden haakjes, en voegde de
gordijnen samen, de ene aan
de andere, met deze haakjes,
dat het een tabernakel werd.
14 Verder maakte hij
gordijnen van geiten haar, tot
een tent over den tabernakel;
van elf gordijnen maakte hij
ze.
15 De lengte ener gordijn was
dertig ellen, en vier ellen de
breedte ener gordijn; deze elf
gordijnen hadden een maat.
16 En hij voegde vijf
gordijnen samen bijzonder;
wederom zes dezer gordijnen
bijzonder.
17 En hij maakte vijftig
striklisjes aan den kant van
de gordijn, de uiterste in de
samenvoeging; hij maakte
ook vijftig striklisjes aan den
kant van de gordijn der andere
samenvoeging.
18 Hij maakte ook vijftig
koperen haakjes, om de tent
samen te voegen, dat zij een
ware.
19 Ook maakte hij voor
de tent een deksel van
roodgeverfde ramsvellen,
en daarover een deksel van
dassenvellen.
20 Hij maakte ook aan den
tabernakel berderen van staand
sittimhout.
21 De lengte van een berd was
tien ellen, en ene el en ene
halve el was de breedte van elk
berd.
22 Twee houvasten had
een berd, als sporten in een
ladder gezet, het ene nevens
het andere; alzo maakte hij
het met al de berderen des
tabernakels.
23 Hij maakte ook de
berderen tot den tabernakel;
twintig berderen naar de
zuidzijde zuidwaarts.
24 En hij maakte veertig
zilveren voeten onder de
twintig berderen; twee voeten
onder een berd, aan zijn twee
houvasten, en twee voeten
onder een ander berd, aan zijn
twee houvasten.
25 Hij maakte ook twintig
berderen aan de andere zijde
des tabernakels, aan den
noorderhoek.
26 Met hun veertig zilveren
voeten; twee voeten onder een
berd, en twee voeten onder een
ander berd.

27 Doch aan de zijde des tabernakels tegen het westen, maakte hij zes berderen.
28 Ook maakte hij twee berderen tot hoekberderen des tabernakels, aan de beide zijden.
29 En zij waren van beneden als tweelingen samengevoegd, zij waren ook als tweelingen aan deszelfs oppereinde samengevoegd met een ring; alzo deed hij met die beide, aan de twee hoeken.
30 Alzo waren er acht berderen met hun zilveren voeten, zijnde zestien voeten: twee voeten onder elk berd.
31 Hij maakte ook richelen van sittimhout; vijf aan de berderen der ene zijde des tabernakels;
32 En vijf richelen aan de berderen van de andere zijde des tabernakels; alsook vijf richelen aan de berderen des tabernakels, aan de beide zijden westwaarts.
33 En hij maakte de middelste richel doorschietende in het midden der berderen, van het ene einde tot het andere einde.
34 En hij overtrok de berderen met goud, en hun ringen (de plaatsen voor de richelen) maakte hij van goud; de richelen overtrok hij ook met goud.
35 Daarna maakte hij een voorhang van hemelsblauw, en purper, en scharlaken, en fijn getweernd linnen; van het allerkunstelijkste werk maakte hij denzelven, met cherubim.
36 En hij maakte daartoe vier pilaren van sittim hout, die hij overtrok met goud; hun haken waren van goud, en hij goot hun vier zilveren voeten.
37 Hij maakte ook aan de deur der tent een deksel van hemelsblauw, en purper, en scharlaken, en fijn getweernd linnen, geborduurd werk;
38 En de vijf pilaren daarvan, en hun haken; en hij overtrok hun hoofden en derzelver banden met goud; en hun vijf voeten waren van koper.

37 Alzo maakte Bezaleel de ark van sittimhout; twee ellen en een halve was haar lengte, en anderhalve el haar breedte, en anderhalve el haar hoogte.
2 En hij overtrok ze met louter goud, van binnen en van buiten; en hij maakte ze een gouden krans rondom.
3 En hij goot voor dezelve vier gouden ringen, aan haar vier hoeken, alzo dat twee ringen op derzelver ene zijde waren, en twee ringen op haar andere zijde.
4 En hij maakte handbomen van sittimhout, en hij overtrok ze met goud.
5 En hij stak de handbomen in de ringen, aan de zijden der ark, om de ark te dragen.
6 Hij maakte ook een verzoendeksel van louter goud; twee ellen en een halve was deszelfs lengte, en anderhalve el deszelfs breedte.

7 Ook maakte hij twee cherubim van goud; van dicht werk maakte hij ze, uit de beide einden des verzoendeksels.

8 Een cherub uit het ene einde aan deze zijde, en den anderen cherub uit het andere einde aan gene zijde; uit het verzoendeksel maakte hij de cherubim, uit deszelfs beide einden.

9 En de cherubim waren de beide vleugelen omhoog uitbreidende, bedekkende met hun vleugelen het verzoendeksel; en hun aangezichten waren tegenover elkander; de aangezichten der cherubim waren naar het verzoendeksel.

10 Hij maakte ook een tafel van sittimhout; twee ellen was haar lengte, en een el haar breedte; en een el en een halve haar hoogte.

11 En hij overtrok ze met louter goud; en hij maakte een gouden krans daaraan, rondom.

12 Hij maakte daaraan ook een lijst rondom, een hand breed; en hij maakte een gouden krans rondom derzelver lijst.

13 Hij goot ook vier gouden ringen daaraan; en hij zette de ringen aan de vier hoeken, die aan derzelver vier voeten waren.

14 Tegenover de lijst waren de ringen tot plaatsen voor de handbomen, om de tafel te dragen.

15 Hij maakte ook de handbomen van sittimhout; en hij overtrok ze met goud, om de tafel te dragen.

16 En hij maakte het gereedschap, dat op de tafel zijn zoude, haar schotelen, en haar reukschalen, en haar kroezen, en haar platelen (met welke ze bedekt zoude worden), van louter goud.

17 Hij maakte ook een kandelaar van louter goud. Van dicht werk maakte hij deze kandelaar, zijn schacht, en zijn rieten; zijn schaaltjes, zijn knopen, en zijn bloemen waren uit hem.

18 Zes rieten nu gingen uit zijn zijden; drie rieten des kandelaars uit zijn ene zijde, en drie rieten des kandelaars uit zijn andere zijde.

19 In het ene riet waren drie schaaltjes, gelijk amandelnoten, een knoop en een bloem; en drie schaaltjes, gelijk amandelnoten in een ander riet, een knoop en een bloem; alzo waren die zes rieten, die uit den kandelaar gingen.

20 Maar aan den kandelaar zelven waren vier schaaltjes, gelijk amandelnoten, met zijn knopen, en met zijn bloemen.

21 En daar was een knoop onder twee rieten, uit denzelven uitgaande; ook een knoop onder twee rieten, uit denzelven uitgaande; nog een knoop onder twee rieten, uit denzelven uitgaande; alzo was het met de zes rieten, die

uit denzelven uitgingen.
22 Hun knopen en rieten
waren uit hem; het was
altemaal een enig dicht werk
van louter goud.
23 En hij maakte hem zeven
lampen; zijn snuiters en zijn
blusvaten waren van louter
goud.
24 Hij maakte denzelven uit
een talent louter goud, met al
zijn vaten,
25 En hij maakte het
reukaltaar van sittimhout;
een el was zijn lengte en een
el zijn breedte, vierkant, maar
twee ellen zijn hoogte; uit
hetzelve waren zijn hoornen.
26 En hij overtrok het met
louter goud, zijn dak, en zijn
wanden rondom, alsook zijn
hoornen; en hij maakte het een
gouden krans rondom.
27 Hij maakte ook twee
gouden ringen daaraan,
onder zijn krans, aan zijn
twee hoeken, aan zijn beide
zijden, tot plaatsen voor de
handbomen, dat men het
daarmede droeg.
28 En hij maakte de
handbomen van sittimhout, en
hij overtrok ze met goud.
29 Hij maakte ook de
heilige zalfolie, en het
reukwerk der zuiverste
welriekende specerijen, naar
apothekerswerk.

38 Hij maakte ook het
brandofferaltaar van
sittimhout; vijf ellen was
deszelfs lengte, en vijf ellen
zijn breedte, vierkant, en drie
ellen zijn hoogte.
2 En hij maakte deszelfs
hoornen op zijn vier hoeken;
uit hetzelve waren zijn
hoornen; en hij overtrok het
met koper.
3 Hij maakte ook al het
gereedschap des altaars, de
potten, en de schoffelen, en
de besprengbekkens, en de
krauwelen, en de koolpannen;
en al zijn vaten maakte hij van
koper.
4 Ook maakte hij aan het
altaar een rooster van koperen
netwerk, onder zijn omloop,
van beneden tot zijn midden
toe.
5 En hij goot vier ringen aan
de vier einden des koperen
roosters, tot plaatsen voor de
handbomen.
6 En hij maakte de
handbomen van sittimhout, en
hij overtrok ze met koper.
7 En hij deed de handbomen
in de ringen, aan de zijden
des altaars, dat men het met
dezelve droeg; hij maakte
hetzelve hol van planken.
8 Hij maakte ook het koperen
wasvat, met zijn koperen voet,
van de spiegels der te hoop
komende vrouwen, die te hoop
kwamen voor de deur van de
tent der samenkomst.
9 Hij maakte ook den
voorhof, aan den zuidhoek
zuidwaarts; de behangselen
tot den voorhof waren van
fijn getweernd linnen, van
honderd ellen.
10 Hun twintig pilaren en
derzelver twintig voeten,

waren van koper; de haken
dezer pilaren en hun banden
waren van zilver.
11 En aan den noorderhoek
honderd ellen, hun twintig
pilaren en derzelver twintig
voeten waren van koper; de
haken der pilaren en derzelver
banden waren van zilver.
12 En aan den westerhoek
waren behangselen van vijftig
ellen, hun pilaren tien en
derzelver voeten tien; de
haken der pilaren en hun
banden waren van zilver.
13 En aan den oosterhoek
tegen den opgang waren vijftig
ellen.
14 De behangselen aan deze
zijde waren vijftien ellen,
derzelver pilaren drie en hun
voeten drie.
15 En aan de andere zijde
van de deur des voorhofs,
van hier en van daar, waren
behangselen van vijftien ellen;
hun pilaren drie en derzelver
voeten drie.
16 Al de behangselen des
voorhofs waren rondom van
fijn getweernd linnen.
17 De voeten nu der pilaren
waren van koper, de haken der
pilaren, en hun banden waren
van zilver, en het overdeksel
hunner hoofden was van zilver,
en al de pilaren des voorhofs
waren met zilver omtogen.
18 En het deksel van de
poort des voorhofs was
van geborduurd werk, van
hemelsblauw, en purper, en
scharlaken, en fijn getweernd
linnen; en twintig ellen was
de lengte, en de hoogte in
de breedte was vijf ellen,
tegenover de behangselen des
voorhofs.
19 En hun vier pilaren en
derzelver vier voeten waren
van koper, hun haken waren
van zilver; ook was het
overdeksel hunner hoofden en
hun banden van zilver.
20 En al de pennen des
tabernakels en des voorhofs
rondom waren van koper.
21 Dit zijn de getelde dingen
van den tabernakel, van den
tabernakel der getuigenis, die
geteld zijn naar den mond
van Mozes, ten dienste der
Levieten, door de hand van
Ithamar, de zoon van den
priester Aaron.
22 Bezaleel nu, de zoon van
Uri, den zoon van Hur, van den
stam van Juda, maakte al, dat
de Heere aan Mozes geboden
had.
23 En met hem Aholiab,
de zoon van Ahisamach,
van den stam van Dan, een
werkmeester en vernuftig
kunstenaar, en een borduurder
in hemelsblauw, en in purper,
en in scharlaken, en in fijn
linnen.
24 Al het goud, dat tot het
werk verarbeid is, in het ganse
werk des heiligdoms, te weten,
het goud des beweegoffers,
was negen en twintig talenten,
en zevenhonderd en dertig
sikkelen, naar den sikkel des
heiligdoms.
25 Het zilver nu van de
getelden der vergadering was

honderd talenten, en duizend zevenhonderd vijf en zeventig sikkelen, naar den sikkel des heiligdoms.
26 Een beka voor elk hoofd, dat is een halve sikkel, naar den sikkel des heiligdoms, van een ieder, die overging tot de getelden, van twintig jaren oud en daarboven, namelijk zeshonderd drie duizend, vijfhonderd vijftig.
27 En er waren honderd talenten zilver, om te gieten de voeten des heiligdoms, en de voeten des voorhangs; tot honderd voeten waren honderd talenten, een talent tot een voet.
28 Maar uit de duizend zevenhonderd vijf en zeventig sikkelen maakte hij de haken aan de pilaren, en hij overtrok hun hoofden, en omtoog ze met banden.
29 Het koper nu des beweegoffers was zeventig talenten, en twee duizend vierhonderd sikkelen.
30 En hij maakte daarvan de voeten der deur van de tent der samenkomst, en het koperen altaar, en den koperen rooster, dien het had, en al het gereedschap des altaars.
31 En de voeten des voorhofs rondom, en de voeten van de poort des voorhofs, ook al de pennen des tabernakels, en al de pennen des voorhofs rondom.

39 Zij maakten ook ambtsklederen, om in het heilige te dienen, van hemelsblauw, en purper, en scharlaken; ook maakten zij de heilige klederen, die voor Aaron waren, gelijk de HEERE aan Mozes geboden had.
2 Aldus maakte hij den efod, van goud, hemelsblauw, en purper, en scharlaken, en fijn getweernd linnen.
3 En zij rekten uit de dunne platen van goud, en sneden het tot draden, om te doen in het midden van het hemelsblauw, en in het midden van het purper, en in het midden van het scharlaken, en in het midden van het fijn linnen, van het allerkunstelijkste werk.
4 Zij maakten samenvoegende schouderbanden daaraan; aan deszelfs beide einden werd hij samengevoegd.
5 En de kunstelijke riem zijns efods, die daarop was, was gelijk zijn werk, van hetzelfde, van goud, van hemelsblauw, en purper, en scharlaken, en fijn getweernd linnen, gelijk als de HEERE aan Mozes bevolen had.
6 Zij bereidden ook de sardonixstenen, omvat in gouden kastjes, als zegelgravering gegraveerd, met de namen der zonen van Israel.
7 En hij zette ze op de schouderbanden des efods, tot stenen der gedachtenis voor de kinderen Israels, gelijk de HEERE aan Mozes geboden had.
8 Hij maakte ook de borstlap van het allerkunstelijkste

werk, gelijk het werk des
efods, van goud, hemelsblauw,
en purper, en scharlaken, en
fijn getweernd linnen.
9 Hij was vierkant; zij
maakten den borstlap dubbel;
een span was zijn lengte, en
een span was zijn breedte,
dubbel zijnde.
10 En zij vulden daarin vier
rijen stenen: een rij van een
Sardis, een Topaas en een
Karbonkel; dit is de eerste rij.
11 En de tweede rij van een
Smaragd, een Saffier en een
Diamant.
12 En de derde rij van een
Hyacinth, Agaat, en Amethyst.
13 En de vierde rij van een
Turkoois, en een Sardonix, en
een Jaspis; omvat in gouden
kastjes in hun vullingen.
14 Deze stenen nu, met de
namen der zonen van Israel,
waren twaalf, met hun namen,
met zegelgravering; ieder met
zijn naam, naar de twaalf
stammen.
15 Zij maakten ook aan den
borstlap gelijk-eindigende
ketentjes, van gedraaid werk,
uit louter goud.
16 En zij maakten twee
gouden kastjes, en twee
gouden ringen; en zij zetten
die twee ringen aan de beide
einden des borstlaps.
17 En zij zetten de twee
gedraaide gouden ketentjes
aan de twee ringen, aan de
einden van den borstlap.
18 Doch de twee andere
einden der gedraaide ketenen
zetten zij aan de twee kastjes,
en zij zetten ze aan de
schouderbanden des efods,
recht op de voorste zijde van
dien.
19 Zij maakten ook twee
gouden ringen, die zij aan
de twee andere einden des
borstlaps zetten, inwendig aan
zijn boord, die aan de zijde des
efods is.
20 Nog maakten zij twee
gouden ringen, die zij zetten
aan de twee schouderbanden
van den efod, beneden,
aan deszelfs voorste zijde,
tegenover zijn andere voege,
boven den kunstelijke riem des
efods.
21 En zij bonden den borstlap
met zijn ringen aan de
ringen van den efod, met een
hemelsblauw snoer, dat hij op
den kunstelijke riem van den
efod was; opdat de borstlap
van den efod niet afgescheiden
wierd, gelijk als de HEERE aan
Mozes geboden had.
22 En hij maakte den mantel
des efods van geweven werk,
geheel van hemelsblauw.
23 En het gat des mantels was
in deszelfs midden, als het gat
eens pantsiers; dit gat had een
boord rondom, dat het niet
gescheurd wierd.
24 En aan de zomen
des mantels maakten
zij granaatappelen van
hemelsblauw, en purper,
en scharlaken, getweernd.
25 Zij maakten ook schelletjes
van louter goud, en zij stelden
de schelletjes tussen de
granaatappelen, aan de zomen

des mantels rondom, tussen de granaatappelen;
26 Dat er een schelletje, daarna een granaatappel was; wederom een schelletje, en een granaatappel; aan de zomen des mantels rondom; om te dienen, gelijk als de HEERE aan Mozes geboden had.
27 Zij maakten ook de rokken van fijn linnen, van geweven werk, voor Aaron en voor zijn zonen;
28 En den hoed van fijn linnen, en de sierlijke mutsen van fijn linnen, en de linnen onderbroeken van fijn getweernd linnen;
29 En den gordel van fijn getweernd linnen, en van hemelsblauw, en purper, en scharlaken, van geborduurd werk, gelijk als de HEERE aan Mozes geboden had.
30 Zij maakten ook de plaat van de kroon der heiligheid van louter goud, en zij schreven daarop een schrift, met zegelgravering: De HEILIGHEID DES HEEREN.
31 En zij hechtten een snoer van hemelsblauw daaraan, om aan den hoed van boven te hechten, gelijk als de HEERE aan Mozes geboden had.
32 Aldus werd al het werk des tabernakels, van de tent der samenkomst voleind; en de kinderen Israels hadden het gemaakt naar alles, wat de HEERE aan Mozes geboden had; alzo hadden zij het gemaakt.
33 Daarna brachten zij den tabernakel tot Mozes, de tent, en al haar gereedschap, haar haakjes, haar berderen, haar richelen, en haar pilaren, en haar voeten;
34 En het deksel van roodgeverfde ramsvellen, en het deksel van dassenvellen, en den voorhang van het deksel;
35 De ark der getuigenis, en haar handbomen, en het verzoendeksel;
36 De tafel, met al haar gereedschap, en de toonbroden;
37 De louteren kandelaar met zijn lampen, de lampen, die men toerichten moest, en al deszelfs gereedschap, en de olie tot het licht;
38 Verder het gouden altaar, en de zalfolie, en het reukwerk van welriekende specerijen, en het deksel van de deur der tent.
39 Het koperen altaar, en den koperen rooster, dien het heeft, deszelfs handbomen, en al zijn gereedschap; het wasvat en zijn voet;
40 De behangselen des voorhofs, zijn pilaren en zijn voeten, en het deksel van de poort des voorhofs, zijn zelen, en zijn pennen, en al het gereedschap van den dienst des tabernakels, tot de tent der samenkomst;
41 De ambtsklederen, om in het heiligdom te dienen, de heilige klederen van de priester Aaron, en de klederen van zijn zonen, om het priesterambt te bedienen.

42 Naar alles, wat de HEERE
aan Mozes geboden had, alzo
hadden de kinderen Israels het
ganse werk gemaakt.
43 Mozes nu bezag het ganse
werk, en ziet, zij hadden het
gemaakt, gelijk als de HEERE
geboden had; alzo hadden zij
het gemaakt. Toen zegende
Mozes hen.

40 Verder sprak de HEERE
tot Mozes, zeggende:
2 Op den dag der eerste
maand, te weten op den
eersten der maand, zult gij
den tabernakel, de tent der
samenkomst, oprichten.
3 En gij zult aldaar zetten
de ark der getuigenis; en gij
zult de ark met de voorhang
bedekken.
4 Daarna zult gij de tafel
daarin brengen, en gij zult
schikken wat daarop te
schikken is; gij zult ook den
kandelaar daarin brengen, en
zijn lampen aansteken.
5 En gij zult het gouden altaar
ten reukwerk voor de ark der
getuigenis zetten, dan zult gij
het deksel van de deur des
tabernakels ophangen.
6 Gij zult ook het altaar des
brandoffers zetten voor de deur
van den tabernakel, van de tent
der samenkomst.
7 En gij zult het wasvat zetten
tussen de tent der samenkomst,
en tussen het altaar; en gij zult
water daar in doen.
8 Daarna zult gij den voorhof
rondom zetten, en gij zult het
deksel ophangen aan de poort
des voorhofs.
9 Dan zult gij de zalfolie
nemen en zalven den
tabernakel, en al wat daarin is;
en gij zult dezelven heiligen,
met al zijn gereedschap, en het
zal een heiligheid zijn.
10 Gij zult ook het altaar des
brandoffers zalven, en al zijn
gereedschap; en gij zult het
altaar heiligen, en het altaar zal
heiligheid der heiligheden zijn.
11 Dan zult gij het wasvat
zalven, en deszelfs voet; en gij
zult het heiligen.
12 Gij zult ook Aaron en
zijn zonen doen naderen,
tot de deur van de tent der
samenkomst; en gij zult hen
met water wassen.
13 En gij zult Aaron de heilige
klederen aantrekken; en gij zult
hem zalven, en hem heiligen,
dat hij Mij het priesterambt
bediene.
14 Gij zult ook zijn zonen
doen naderen, en zult hun de
rokken aantrekken.
15 En gij zult hen zalven,
gelijk als gij hun vader zult
gezalfd hebben, dat zij Mij
het priesterambt bedienen. En
het zal geschieden, dat hun
hun zalving zal zijn tot een
eeuwig priesterdom bij hun
geslachten.
16 Mozes nu deed het naar
alles, wat hem de HEERE
geboden had; alzo deed hij.
17 En het geschiedde in de
eerste maand, in het tweede
jaar, op den eersten der maand,
dat de tabernakel opgericht
werd.

18 Want Mozes richtte den tabernakel op, en zette zijn voeten, en stelde zijn berderen, en zette zijn richelen daaraan, en hij richtte deszelfs pilaren op.

19 En hij spreidde de tent uit over den tabernakel, en hij zette het deksel der tent daar bovenop, gelijk als de HEERE aan Mozes geboden had.

20 Voorts nam hij, en legde de getuigenis in de ark, en deed de handbomen aan de ark, en hij zette het verzoendeksel boven op de ark.

21 En hij bracht de ark in den tabernakel, en hij hing den voorhang van het deksel op, en bedekte de ark der getuigenis, gelijk als de HEERE aan Mozes geboden had.

22 Hij zette ook de tafel in de tent der samenkomst, aan de zijde des tabernakels tegen het noorden, buiten den voorhang.

23 En hij schikte daarop het brood in orde, voor het aangezicht des HEEREN, gelijk als de HEERE aan Mozes geboden had.

24 Hij zette ook den kandelaar in de tent der samenkomst, recht over de tafel, aan de zijde des tabernakels, zuidwaarts.

25 En hij stak de lampen aan voor het aangezicht des HEEREN, gelijk als de HEERE aan Mozes geboden had.

26 En hij zette het gouden altaar in de tent der samenkomst, voor den voorhang.

27 En hij stak daarop aan reukwerk van welriekende specerijen, gelijk als de HEERE aan Mozes geboden had.

28 Hij hing ook het deksel van de deur des tabernakels.

29 En hij zette het altaar des brandoffers aan de deur des tabernakels, van de tent der samenkomst; en hij offerde daarop brandoffer, en spijsoffer, gelijk de HEERE aan Mozes geboden had.

30 Hij zette ook het wasvat tussen de tent der samenkomst, en tussen het altaar; en hij deed water daarin om te wassen.

31 En Mozes en Aaron, en zijn zonen wiesen daaruit hun handen en hun voeten.

32 Als zij ingingen tot de tent der samenkomst, en als zij tot het altaar naderden, zo wiesen zij zich, gelijk als de HEERE aan Mozes geboden had.

33 Hij richtte ook den voorhof op, rondom den tabernakel en het altaar, en hij hing het deksel van de poort des voorhofs op. Alzo voleindigde Mozes het werk.

34 Toen bedekte de wolk de tent der samenkomst; en de heerlijkheid des HEEREN vervulde den tabernakel.

35 Zodat Mozes niet kon ingaan in de tent der samenkomst, dewijl de wolk daarop bleef, en de heerlijkheid des HEEREN den tabernakel vervulde.

36 Als nu de wolk opgeheven werd van boven den tabernakel, zo reisden de

kinderen Israels voort in al
hun reizen.
37 Maar als de wolk niet
opgeheven werd, zo reisden zij
niet tot op den dag, dat zij
opgeheven werd.
38 Want de wolk des HEEREN
was op den tabernakel bij dag,
en het vuur was er bij nacht
op, voor de ogen van het ganse
huis Israels in al hun reizen.

HET DERDE BOEK VAN MOZES, GENAAMD

LEVITICUS

1 En de HEERE riep Mozes, en sprak tot hem uit de tent der samenkomst, zeggende:

2 Spreek tot de kinderen Israels, en zeg tot hen: Als een mens uit u den HEERE een offerande zal offeren, gij zult uw offeranden offeren van het vee, van runderen en van schapen.

3 Indien zijn offerande een brandoffer van runderen is, zo zal hij een volkomen mannetje offeren; aan de deur van de tent der samenkomst zal hij dat offeren, naar zijn welgevallen, voor het aangezicht des HEEREN.

4 En hij zal zijn hand op het hoofd des brandoffers leggen, opdat het voor hem aangenaam zij, om hem te verzoenen.

5 Daarna zal hij het jonge rund slachten voor het aangezicht des HEEREN; en de zonen van Aaron, de priesters, zullen het bloed offeren, en het bloed sprengen rondom dat altaar, hetwelk voor de deur van de tent der samenkomst is.

6 Dan zal hij het brandoffer de huid aftrekken, en het in zijn stukken delen.

7 En de zonen van Aaron, den priester, zullen vuur maken op het altaar, en zullen het hout op het vuur schikken.

8 Ook zullen de zonen van Aaron, de priesters, de stukken, het hoofd en het smeer, schikken op het hout, dat op het vuur is, hetwelk op het altaar is.

9 Doch zijn ingewand, en zijn schenkelen zal men met water wassen; en de priester zal dat alles aansteken op het altaar; het is een brandoffer, een vuuroffer, tot een liefelijken reuk den HEERE.

10 En indien zijn offerande is van klein vee, van schapen of van geiten, ten brandoffer, zal hij een volkomen mannetje offeren.

11 En hij zal dat slachten aan de zijde van het altaar noordwaarts, voor het aangezicht des HEEREN; en de zonen van Aaron, de priesters, zullen zijn bloed rondom op het altaar sprengen.

12 Daarna zal hij het in zijn stukken delen, mitsgaders zijn hoofd en zijn smeer; en de priester zal die schikken op het hout, dat op het vuur is, hetwelk op het altaar is.

13 Doch het ingewand en de schenkelen zal men met water wassen; en de priester zal dat alles offeren en aansteken op het altaar; het is een brandoffer, een vuuroffer, tot een liefelijken reuk den HEERE.

14 En indien zijn offerande voor den HEERE een brandoffer van gevogelte is, zo zal hij zijn offerande van tortelduiven, of van jonge duiven, offeren.

15 En de priester zal die tot het altaar brengen, en deszelfs hoofd met zijn nagel splijten, en op het altaar aansteken; en zijn bloed zal aan den wand des altaars uitgeduwd worden.
16 En zijn krop met zijn vederen zal hij wegdoen, en zal het werpen bij het altaar, oostwaarts, aan de plaats der as.
17 Verder zal hij die met zijn vleugelen klieven, niet afscheiden; en de priester zal die aansteken op het altaar, op het hout, dat op het vuur is; het is een brandoffer, een vuuroffer, tot een liefelijken reuk den HEERE.

2 Als nu een ziel een offerande van spijsoffer den HEERE zal offeren, zijn offerande zal van meelbloem zijn; en hij zal olie daarop gieten, en wierook daarop leggen.
2 En hij zal het brengen tot de zonen van Aaron, de priesters, een van welke daarvan zijn hand vol grijpen zal uit deszelfs meelbloem, en uit deszelfs olie, met al deszelfs wierook; en de priester zal deszelfs gedenkoffer aansteken op het altaar; het is een vuuroffer, tot een liefelijken reuk den HEERE.
3 Wat nu overblijft van het spijsoffer, zal voor Aaron en zijn zonen zijn; het is een heiligheid der heiligheden van de vuurofferen des HEEREN.
4 En als gij offeren zult een offerande van spijsoffer, een gebak des ovens; het zullen zijn ongezuurde koeken van meelbloem, met olie gemengd, en ongezuurde vladen, met olie bestreken.
5 En indien uw offerande spijsoffer is, in de pan gekookt, zij zal zijn van ongezuurde meelbloem, met olie gemengd.
6 Breekt ze in stukken, en giet olie daarop; het is een spijsoffer.
7 En zo uw offerande een spijsoffer des ketels is, het zal van meelbloem met olie gemaakt worden.
8 Dan zult gij dat spijsoffer, hetwelk daarvan zal gemaakt worden, den HEERE toebrengen; en men zal het tot den priester doen naderen, die het tot het altaar dragen zal.
9 En de priester zal van dat spijsoffer deszelfs gedenkoffer opnemen, en op het altaar aansteken, het is een vuuroffer, tot een liefelijken reuk den HEERE.
10 En wat overblijft van het spijsoffer, zal voor Aaron en zijn zonen zijn; het is een heiligheid der heiligheden van de vuurofferen des HEEREN.
11 Geen spijsoffer, dat gij den HEERE zult offeren, zal met desem gemaakt worden; want van geen zuurdesem, en van geen honig zult gijlieden den HEERE vuuroffer aansteken.
12 De offeranden der eerstelingen zult gij den HEERE offeren; maar op het altaar zullen zij niet komen tot een liefelijken reuk.

13 En alle offerande uws spijsoffers zult gij met zout zouten, en het zout des verbonds van uw God van uw spijsoffer niet laten afblijven; met al uw offerande zult gij zout offeren.

14 En zo gij den HEERE een spijsoffer der eerste vruchten offert, zult gij het spijsoffer uwer eerste vruchten van groene aren, bij het vuur gedord, dat is, het klein gebroken graan van volle groene aren, offeren.

15 En gij zult olie daarop doen, en wierook daarop leggen; het is een spijsoffer.

16 Zo zal de priester deszelfs gedenkoffer aansteken van zijn klein gebroken graan en van zijn olie, met al den wierook; het is een vuuroffer den HEERE.

3 En indien zijn offer een dankoffer is; zo hij ze van de runderen offert, hetzij mannetje of wijfje, volkomen zal hij die offeren, voor het aangezicht des HEEREN.

2 En hij zal zijn hand op het hoofd zijner offerande leggen, en zal ze slachten voor de deur van de tent der samenkomst; en de zonen van Aaron, de priesters, zullen het bloed rondom op het altaar sprengen.

3 Daarna zal hij van dat dankoffer een vuuroffer den HEERE offeren, het vet, dat het ingewand bedekt, en al het vet, hetwelk aan het ingewand is.

4 Dan zal hij beide de nieren, en het vet, hetwelk daaraan is, dat aan de weekdarmen is; en het net over de lever, met de nieren, zal hij afnemen.

5 En de zonen van Aaron zullen dat aansteken op het altaar, op het brandoffer, hetwelk op het hout zal zijn, dat op het vuur is; het is een vuuroffer, tot een liefelijken reuk den HEERE.

6 En indien zijn offerande van klein vee is, den HEERE tot een dankoffer, hetzij mannetje of wijfje, volkomen zal hij die offeren.

7 Indien hij een lam tot zijn offerande offert, zo zal hij het offeren voor het aangezicht des HEEREN.

8 En hij zal zijn hand op het hoofd zijner offerande leggen, en hij zal die slachten voor de tent der samenkomst; en de zonen van Aaron zullen het bloed daarvan sprengen op het altaar rondom.

9 Daarna zal hij van dat dankoffer een vuuroffer den HEERE offeren; zijn vet, den gehele staart, dien hij dicht aan de ruggegraat zal afnemen, en het vet bedekkende het ingewand, en al het vet, dat aan het ingewand is;

10 Ook beide de nieren, en het vet, dat daaraan is, dat aan de weekdarmen is; en het net over de lever met de nieren, zal hij afnemen.

11 En de priester zal dat aansteken op het altaar; het is een spijs des vuuroffers den HEERE.

12 Indien nu zijn offerande
een geit is, zo zal hij die
offeren voor het aangezicht des
HEEREN.
13 En hij zal zijn hand op
haar hoofd leggen, en hij zal
hem slachten voor de tent der
samenkomst; en de zonen van
Aaron zullen haar bloed op het
altaar sprengen rondom.
14 Dan zal hij daarvan
zijn offerande offeren, een
vuuroffer den HEERE; het vet
bedekkende het ingewand,
en al het vet, dat aan het
ingewand is;
15 Mitsgaders de beide nieren,
en het vet, dat daaraan is, dat
aan de weekdarmen is; en het
net over de lever, met de nieren,
zal hij afnemen.
16 En de priester zal die
aansteken op het altaar; het
is een spijs des vuuroffers, tot
een liefelijken reuk; alle vet zal
des HEEREN zijn.
17 Dit zij een eeuwige
inzetting voor uw geslachten,
in al uw woningen: geen vet
noch bloed zult gij eten.

4 Verder sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
2 Spreek tot de kinderen
Israels, zeggende: Als een ziel
zal gezondigd hebben, door
afdwaling van enige geboden
des HEEREN, dat niet zou
gedaan worden, en tegen een
van die zal gedaan hebben;
3 Indien de priester, die
gezalfd is, zal gezondigd
hebben, tot schuld des volks,
zo zal hij voor zijn zonde, die
hij gezondigd heeft, offeren
een var, een volkomen jong
rund, den HEERE ten zondoffer.
4 En hij zal die var brengen
tot de deur van de tent
der samenkomst, voor het
aangezicht des HEEREN; en
hij zal zijn hand op het hoofd
van dien var leggen, en hij
zal dien var slachten voor het
aangezicht des HEEREN.
5 Daarna zal die gezalfde
priester van het bloed van den
var nemen, en hij zal dat tot de
tent der samenkomst brengen.
6 En de priester zal zijn
vinger in dat bloed dopen;
en van dat bloed zal hij
zevenmaal sprengen voor het
aangezicht des HEEREN, voor
den voorhang van het heilige.
7 Ook zal de priester van dat
bloed doen op de hoornen des
reukaltaars der welriekende
specerijen, voor het aangezicht
des HEEREN, dat in de tent der
samenkomst is; dan zal hij al
het bloed van den var uitgieten
aan den bodem van het altaar
des brandoffers, hetwelk is
aan de deur van de tent der
samenkomst.
8 Verder, al het vet van den
var des zondoffers zal hij
daarvan opnemen; het vet
bedekkende het ingewand,
en al het vet, dat aan het
ingewand is;
9 Daartoe de twee nieren, en
het vet, dat daaraan is, dat aan
de weekdarmen is, en het net
over de lever, met de nieren, zal
hij afnemen;

10 Gelijk als het van den os des dankoffers opgenomen wordt; en de priester zal die aansteken op het altaar des brandoffers.

11 Maar de huid van dien var, en al zijn vlees, met zijn hoofd en met zijn schenkelen, en zijn ingewand, en zijn mest;

12 En dien gehele var zal hij tot buiten het leger uitvoeren, aan een reine plaats, waar men de as uitstort, en zal hem met vuur op het hout verbranden; bij de uitgegoten as zal hij verbrand worden.

13 Indien nu de gehele vergadering van Israel afgedwaald zal zijn, en de zaak voor de ogen der gemeente verborgen is, en zij iets gedaan zullen hebben tegen enige van allen geboden des HEEREN, dat niet zoude gedaan worden, en zijn schuldig geworden;

14 En die zonde, die zij daartegen gezondigd zullen hebben, bekend is geworden; zo zal de gemeente een var, een jong rund, ten zondoffer offeren, en dien voor de tent der samenkomst brengen;

15 En de oudsten der vergadering zullen hun handen op het hoofd van den var leggen, voor het aangezicht des HEEREN; en hij zal den var slachten voor het aangezicht des HEEREN.

16 Daarna zal die gezalfde priester van het bloed van den var tot de tent der samenkomst brengen.

17 En de priester zal zijn vinger indopen, nemende van dat bloed; en hij zal zevenmaal sprengen voor het aangezicht des HEEREN, voor den voorhang.

18 En van dat bloed zal hij doen op de hoornen van het altaar, dat voor het aangezicht des HEEREN is, dat in de tent der samenkomst is; dan zal hij al het bloed uitgieten, aan den bodem van het altaar des brandoffers, hetwelk is voor de deur van de tent der samenkomst.

19 Daartoe zal hij al zijn vet van hem opnemen, en op het altaar aansteken.

20 En hij zal dezen var doen, gelijk als hij den var des zondoffers gedaan heeft, alzo zal hij hem doen; en de priester zal voor hen verzoening doen, en het zal hun vergeven worden.

21 Daarna zal hij dien var tot buiten het leger uitvoeren, en zal hem verbranden, gelijk als hij den eersten var verbrand heeft; het is een zondoffer der gemeente.

22 Als een overste zal gezondigd hebben, en tegen een van de geboden des HEEREN zijns Gods, door afdwaling, gedaan zal hebben, hetwelk niet zou gedaan worden, zodat hij schuldig is;

23 Of men zijn zonde, die hij daartegen gezondigd heeft, aan hem zal bekend gemaakt hebben; zo zal hij tot zijn offer brengen een geitenbok, een

volkomen mannetje.
24 En hij zal zijn hand op het
hoofd van den bok leggen, en
zal hem slachten in de plaats,
waar men het brandoffer
slacht voor het aangezicht des
HEEREN; het is een zondoffer.
25 Daarna zal de priester van
het bloed des zondoffers met
zijn vinger nemen, en dat op
de hoornen van het altaar
des brandoffers doen; dan zal
hij zijn bloed aan den bodem
van het altaar des brandoffers
uitgieten.
26 Hij zal ook al zijn vet op
het altaar aansteken, gelijk het
vet des dankoffers; zo zal de
priester voor hem verzoening
doen van zijn zonden, en het
zal hem vergeven worden.
27 En zo enig mens van het
volk des lands door afdwaling
zal gezondigd hebben, dewijl
hij iets doet tegen een van de
geboden des HEEREN, dat niet
gedaan zou worden, zodat hij
schuldig is;
28 Of men zijn zonde, die hij
gezondigd heeft, aan hem zal
bekend gemaakt hebben; zo zal
hij tot zijn offerande brengen
een jonge geit, een volkomen
wijfje, voor zijn zonde, die hij
gezondigd heeft.
29 En hij zal zijn hand op het
hoofd des zondoffers leggen; en
men zal dat zondoffer slachten
in de plaats des brandoffers.
30 Daarna zal de priester van
haar bloed met zijn vinger
nemen, en doen het op de
hoornen van het altaar des
brandoffers; dan zal hij al het
bloed daarvan aan den bodem
van dat altaar uitgieten.
31 En al haar vet zal hij
afnemen, gelijk als het vet
van het dankoffer afgenomen
wordt, en de priester zal het
aansteken op het altaar, tot
een liefelijken reuk den HEERE;
en de priester zal voor hem
verzoening doen, en het zal
hem vergeven worden.
32 Maar zo hij een lam voor
zijn offerande ten zondoffer
brengt, het zal een volkomen
wijfje zijn, dat hij brengt.
33 En hij zal zijn hand op het
hoofd des zondoffers leggen,
en hij zal dat slachten tot een
zondoffer, in de plaats, waar
men het brandoffer slacht.
34 Daarna zal de priester van
het bloed des zondoffers met
zijn vinger nemen, en zal het
doen op de hoornen van het
altaar des brandoffers; dan zal
hij al het bloed daarvan aan den
bodem van dat altaar uitgieten.
35 En al het vet daarvan zal
hij afnemen, gelijk als het vet
van het lam des dankoffers
afgenomen wordt, en de
priester zal die aansteken op
het altaar, op de vuurofferen
des HEEREN; en de priester
zal voor hem verzoening
doen over zijn zonde, die hij
gezondigd heeft, en het zal
hem vergeven worden.

5 Als nu een mens zal
gezondigd hebben, dat hij
gehoord heeft een stem des
vloeks, waarvan hij getuige
is, hetzij dat hij het gezien of

geweten heeft; indien hij het
niet te kennen geeft, zo zal hij
zijn ongerechtigheid dragen.
2 Of wanneer een mens enig
onrein ding zal aangeroerd
hebben, hetzij het dode aas van
een wild onrein gedierte, of het
dode aas van onrein vee, of het
dode aas van onrein kruipend
gedierte; al is het voor hem
verborgen geweest, nochtans is
hij onrein en schuldig.
3 Of als hij zal aangeroerd
hebben de onreinigheid
van een mens, naar al zijn
onreinigheid, waarmede hij
onrein wordt; en het is voor
hem verborgen geweest, en hij
is het gewaar geworden, zo is
hij schuldig.
4 Of als een mens zal
gezworen hebben, onbedacht
met zijn lippen uitsprekende,
om kwaad te doen, of om goed
te doen; naar al wat de mens in
den eed onbedacht uitspreekt,
en het is voor hem verborgen
geweest, en hij zal het gewaar
worden, zo is hij aan een van
die schuldig.
5 Het zal dan geschieden, als
hij aan een van die schuldig is,
dat hij belijden zal, waarin hij
gezondigd heeft;
6 En tot zijn schuldoffer den
Heere voor zijn zonde, die hij
gezondigd heeft, brengen zal
een wijfje van klein vee, een
lam of een jonge geit, voor
de zonde; zo zal de priester
voor hem vanwege zijn zonde
verzoening doen.
7 Maar indien zijn hand
zoveel niet bereiken kan, als
genoeg is tot een stuk klein
vee, zo zal hij tot zijn offer voor
de schuld, die hij gezondigd
heeft, den Heere brengen twee
tortelduiven, of twee jonge
duiven, een ten zondoffer, en
een ten brandoffer.
8 En hij zal die tot den
priester brengen, welke eerst
die zal offeren, die tot het
zondoffer is; en zal zijn hoofd
met zijn nagel nevens haar nek
splijten, maar niet afscheiden.
9 En van het bloed des
zondoffers zal hij aan den
wand van het altaar sprengen;
maar het overgeblevene van
dat bloed zal uitgeduwd
worden aan den bodem van
het altaar; het is een zondoffer.
10 En de andere zal hij ten
brandoffer maken, naar de
wijze; zo zal de priester voor
hem, vanwege zijn zonde, die
hij gezondigd heeft, verzoening
doen, en het zal hem vergeven
worden.
11 Maar indien zijn hand
niet bereiken kan aan
twee tortelduiven of twee
jonge duiven, zo zal hij, die
gezondigd heeft, tot zijn
offerande brengen het tiende
deel van een efa meelbloem
ten zondoffer; hij zal geen olie
daarover doen, noch wierook
daarop leggen; want het is een
zondoffer.
12 En hij zal dat tot den
priester brengen, en de priester
zal daarvan zijn hand vol, der
gedachtenis deszelven, grijpen,
en dat aansteken op het altaar,
op de vuurofferen des Heeren;

het is een zondoffer.
13 Zo zal de priester voor
hem verzoening doen over zijn
zonde, die hij gezondigd heeft
in enige van die stukken, en het
zal hem vergeven worden; en
het zal des priesters zijn, gelijk
het spijsoffer.
14 Wijders sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
15 Als een mens door
overtreding overtreden, en
door afdwaling gezondigd zal
hebben, wat onwetende van
de heilige dingen des HEEREN,
zo zal hij tot zijn schuldoffer
den HEERE brengen een
volkomen ram uit de kudde,
met uw schatting aan zilveren
sikkelen, naar den sikkel des
heiligdoms, ten schuldoffer.
16 Zo zal hij, dat hij
zondigende heeft onwetend
van de heilige dingen,
wedergeven, en zal deszelfs
vijfde deel daarenboven
toedoen, dat hij den priester
geven zal; alzo zal de priester
met den ram des schuldoffers
voor hem verzoening doen, en
het zal hem vergeven worden.
17 En indien een mens zal
gezondigd hebben, en gedaan
tegen een van alle geboden
des HEEREN, hetwelk niet zou
gedaan worden, al is het dat
hij het niet geweten heeft,
nochtans is hij schuldig, en zal
zijn ongerechtigheid dragen.
18 En hij zal een volkomen
ram uit de kudde tot den
priester brengen, met uw
schatting, ten schuldoffer;
en de priester zal voor hem
verzoening doen over zijn
afdwaling, door welke hij
afgedwaald is, die hij niet
geweten had; zo zal het hem
vergeven worden.
19 Het is een schuldoffer; hij
heeft zich voorzeker schuldig
gemaakt aan den HEERE.

6 Verder sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
2 Als een mens gezondigd,
en tegen den HEERE door
overtreding overtreden zal
hebben, dat hij aan zijn
naaste zal gelogen hebben
van hetgeen hem in bewaring
gegeven, of ter hand gesteld
was, of van roof, of dat hij met
geweld zijn naaste onthoudt;
3 Of dat hij het verlorene
gevonden, en daarover
gelogen, en met valsheid
gezworen zal hebben; over iets
van alles, dat de mens doet,
daarin zondigende.
4 Het zal dan geschieden,
dewijl hij gezondigd heeft,
en schuldig geworden is,
dat hij wederuitkeren zal
den roof, dien hij geroofd,
of het onthoudene, dat hij
met geweld onthoudt, of het
bewaarde, dat bij hem te
bewaren gegeven was, of het
verlorene, dat hij gevonden
heeft;
5 Of van al, waarover hij
valselijk gezworen heeft, dat
hij hetzelve in zijn hoofdsom
wedergeve, en nog het vijfde
deel daarenboven toedoen zal;
wiens dat is, dien zal hij dat
geven op den dag zijner schuld.

6 En hij zal den HEERE zijn schuldoffer brengen tot den priester, een volkomen ram uit de kudde, met uw schatting, ten schuldoffer.

7 Dan zal de priester voor hem verzoening doen voor het aangezicht des HEEREN, en het zal hem vergeven worden; over iets van al, wat hij doet, waar hij schuld aan heeft.

8 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

9 Gebied Aaron en zijn zonen, zeggende: Dit is de wet des brandoffers; het is hetgeen, wat door de branding op het altaar den gansen nacht tot aan den morgen opvaart; alwaar het vuur des altaars zal brandende gehouden worden.

10 En de priester zal zijn linnen kleed aantrekken, en de linnen onderbroek over zijn vlees aantrekken, en zal de as opnemen, als het vuur het brandoffer op het altaar zal verteerd hebben, en zal die bij het altaar leggen.

11 Daarna zal hij zijn klederen uittrekken, en zal andere klederen aandoen, en zal de as tot buiten het leger uitdragen aan een reine plaats.

12 Het vuur nu op het altaar zal daarop brandende gehouden worden, het zal niet uitgeblust worden; maar de priester zal daar elken morgen hout aansteken, en zal daarop het brandoffer schikken, en het vet der dankofferen daarop aansteken.

13 Het vuur zal geduriglijk op het altaar brandende gehouden worden; het zal niet uitgeblust worden.

14 Dit is nu de wet des spijsoffers; een der zonen van Aaron zal dat voor het aangezicht des HEEREN offeren, voor aan het altaar.

15 En hij zal daarvan opnemen zijn hand vol, uit de meelbloem des spijsoffers, en van deszelfs olie, en al den wierook, die op het spijsoffer is; dan zal hij het aansteken op het altaar; het is een liefelijke reuk tot deszelfs gedachtenis voor den HEERE.

16 En het overblijvende daarvan zullen Aaron en zijn zonen eten; ongezuurd zal het gegeten worden in de heilige plaats; in den voorhof van de tent der samenkomst zullen zij dat eten.

17 Het zal niet gedesemd gebakken worden; het is hun deel, dat Ik gegeven heb van Mijn vuurofferen; het is een heiligheid der heiligheden, gelijk het zondoffer en gelijk het schuldoffer.

18 Al wat mannelijk is onder de zonen van Aaron zal het eten; het zij een eeuwige inzetting voor uw geslachten van de vuurofferen des HEEREN; al wat die zal aanroeren, zal heilig zijn.

19 Wijders sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

20 Dit is de offerande van Aaron en van zijn zonen, die zij den HEERE offeren zullen,

ten dage als hij zal gezalfd
worden: het tiende deel ener
efa meelbloem, een spijsoffer
gedurig; de helft daarvan
op den morgen, en de helft
daarvan op den avond.
21 Het zal in een pan met olie
gemaakt worden; geroost zult
gij het brengen; en de gebakken
stukken des spijsoffers zult gij
offeren, tot een liefelijken reuk
den HEERE.
22 Ook zal de priester, die
uit zijn zonen in zijn plaats de
gezalfde zal worden, hetzelfde
doen; het zij een eeuwige
inzetting; het zal voor den
HEERE geheel aangestoken
worden.
23 Alzo zal alle spijsoffer des
priesters ganselijk zijn; het zal
niet gegeten worden.
24 Verder sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
25 Spreek tot Aaron en tot zijn
zonen, zeggende: Dit is de wet
des zondoffers: in de plaats,
waar het brandoffer geslacht
wordt, zal het zondoffer voor
het aangezicht des HEEREN
geslacht worden; het is een
heiligheid der heiligheden.
26 De priester, die het voor de
zonde offert, zal het eten; in de
heilige plaats zal het gegeten
worden, in den voorhof van de
tent der samenkomst.
27 Al wat deszelfs vlees zal
aanroeren, zal heilig zijn; zo
wie van zijn bloed op een
kleed zal gesprengd hebben,
dat, waarop hij gesprengd zal
hebben, zult gij in de heilige
plaats wassen.
28 En het aarden vat, waarin
het gezoden is, zal gebroken
worden; maar zo het in een
koperen vat gezoden is, zo
zal het geschuurd en in water
gespoeld worden.
29 Al wat mannelijk is onder
de priesteren, zal dat eten;
het is een heiligheid der
heiligheden.
30 Maar geen zondoffer,
van welks bloed in de tent
der samenkomst zal gebracht
worden, om in het heiligdom
te verzoenen, zal gegeten
worden; het zal in het vuur
verbrand worden.

7 Dit is nu de wet des
schuldoffers; het is een
heiligheid der heiligheden.
2 In de plaats, waar zij het
brandoffer slachten, zullen zij
het schuldoffer slachten; en
men zal deszelfs bloed rondom
op het altaar sprengen.
3 En daarvan zal men al zijn
vet offeren, den staart, en het
vet, dat het ingewand bedekt;
4 Ook de beide nieren, en het
vet, dat daaraan is, dat op de
weekdarmen is; en het net over
de lever, met de nieren, zal men
afnemen.
5 En de priester zal die
aansteken op het altaar, ten
vuuroffer den HEERE; het is
een schuldoffer.
6 Al wat mannelijk is onder
de priesteren zal dat eten; in
de heilige plaats zal het gegeten
worden; het is een heiligheid
der heiligheden.
7 Gelijk het zondoffer, alzo
zal ook het schuldoffer zijn;

enerlei wet zal voor dezelve
zijn; het zal des priesters
zijn, die daarmede verzoening
gedaan zal hebben.
8 Ook de priester, die
iemands brandoffer offert,
die priester zal de huid des
brandoffers hebben, dat hij
geofferd heeft.
9 Daartoe al het spijsoffer, dat
in den oven gebakken wordt,
met al wat in den ketel en in
den pan bereid wordt, zal des
priesters zijn, die dat offert.
10 Ook alle spijsoffer met olie
gemengd, of droog, zal voor
alle zonen van Aaron zijn, voor
den enen als voor den anderen.
11 Dit is nu de wet des
dankoffers, dat men den Heere
offeren zal.
12 Indien hij dat tot een lof
offer offert, zo zal hij, nevens
het lofoffer, ongezuurde
koeken met olie gemengd, en
ongezuurde vladen met olie
bestreken, offeren; en zullen
die koeken met olie gemengd
van geroost meelbloem zijn.
13 Benevens de koeken zal
hij tot zijn offerande gedesemd
brood offeren, met het lofoffer
zijns dankoffers.
14 En een daarvan uit de
ganse offerande zal hij den
Heere ten hefoffer offeren;
het zal voor den priester zijn,
die het bloed des dankoffers
sprengt.
15 Maar het vlees van het
lofoffer zijns dankoffers zal op
den dag van deszelfs offerande
gegeten worden; daarvan zal
men niet tot den morgen
overlaten.
16 En zo het slachtoffer
zijner offerande een gelofte, of
vrijwillig offer is, dat zal ten
dage als hij zijn offer offeren
zal, gegeten worden, en het
overgeblevene daarvan zal ook
des anderen daags gegeten
worden.
17 Wat nog van het vlees
des slachtoffers overgebleven
is, zal op den derden dag met
vuur verbrand worden;
18 Want zo enigzins van dat
vlees zijns dankoffers op den
derden dag gegeten wordt, die
dat geofferd heeft, zal niet
aangenaam zijn; het zal hem
niet toegerekend worden, het
zal een afgrijselijk ding zijn; en
de ziel, die daarvan eet, zal haar
ongerechtigheid dragen.
19 En het vlees, dat iets
onreins aangeroerd zal hebben,
zal niet gegeten worden; met
vuur zal het verbrand worden;
maar aangaande het andere
vlees, dat vlees zal een ieder,
die rein is, mogen eten.
20 Doch als een ziel het vlees
van het dankoffer, hetwelk des
Heeren is, gegeten zal hebben,
en haar onreinigheid aan haar
is, zo zal die ziel uit haar volken
uitgeroeid worden.
21 En wanneer een ziel
iets onreins zal aangeroerd
hebben, als de onreinigheid des
mensen, of het onreine vee, of
enig onrein verfoeisel, en zal
van het vlees des dankoffers,
hetwelk des Heeren is, gegeten
hebben, zo zal die ziel uit haar
volken uitgeroeid worden.

22 Daarna sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

23 Spreek tot de kinderen Israels, zeggende: Geen vet van een os, of schaap, of geit, zult gij eten.

24 Maar het vet van een dood aas, en het vet van het verscheurde, mag tot alle werk gebezigd worden; doch gij zult het ganselijk niet eten.

25 Want al wie het vet van vee eten zal, van hetwelk men den HEERE een vuuroffer zal geofferd hebben, die ziel, die het gegeten zal hebben, zal uit haar volken uitgeroeid worden.

26 Ook zult gij in uw woningen geen bloed eten, hetzij van het gevogelte, of van het vee.

27 Alle ziel, die enig bloed eten zal, die ziel zal uit haar volken uitgeroeid worden.

28 Voorts sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

29 Spreek tot de kinderen Israels, zeggende: Wie zijn dankoffer den HEERE offert, zal zijn offerande van zijn dankoffer den HEERE toebrengen.

30 Zijn handen zullen de vuurofferen des HEEREN brengen; het vet aan de borst zal hij met die borst brengen, om die tot een beweegoffer voor het aangezicht des HEEREN te bewegen.

31 En de priester zal dat vet op het altaar aansteken; doch de borst zal voor Aaron en zijn zonen zijn.

32 Gij zult ook den rechterschouder tot een hefoffer den priester geven, uit uw dankofferen.

33 Wie uit de zonen van Aaron het bloed des dankoffers en het vet offert, dien zal de rechterschouder ten dele zijn.

34 Want de beweegborst en den hefschouder heb Ik van de kinderen Israels uit hun dankofferen genomen, en heb dezelve aan Aaron, den priester, en aan zijn zonen, tot een eeuwige inzetting gegeven, van de kinderen Israels.

35 Dit is de zalving van Aaron en de zalving van zijn zonen, van de vuurofferen des HEEREN; ten dage als Hij hen deed naderen, om het priesterdom den HEERE te bedienen;

36 Hetwelk de HEERE hun van de kinderen Israels te geven geboden heeft, ten dage als Hij hen zalfde; het zij een eeuwige inzetting voor hun geslachten.

37 Dit is de wet des brandoffers, des spijsoffers, des zondoffers, des schuldoffers, des vuloffers en des dankoffers;

38 Die de HEERE Mozes op den berg Sinai geboden heeft, ten dage als Hij den kinderen Israels gebood, dat zij hun offeranden den HEERE, in de woestijn van Sinai, zouden offeren.

8 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

2 Neem Aaron en zijn zonen met hem, en de klederen, en de zalfolie, daartoe den var

des zondoffers, en de twee
rammen, en den korf van de
ongezuurde broden;
3 En verzamel de ganse
vergadering aan de deur van
de tent der samenkomst.
4 Mozes nu deed, gelijk als de
HEERE hem geboden had; en de
vergadering werd verzameld
aan de deur van de tent der
samenkomst.
5 Toen zeide Mozes tot de
vergadering: Dit is de zaak,
die de HEERE geboden heeft te
doen.
6 En Mozes deed Aaron en
zijn zonen naderen, en wies
hen met dat water.
7 Daar deed hij hem den rok
aan, en gordde hem met den
gordel, en trok hem den mantel
aan; en deed hij hem den efod
aan, en gordde dien met de
kunstelijken riem des efods, en
ombond hem daarmede.
8 Voorts deed hij hem den
borstlap aan, en voegde aan
den borstlap de Urim en de
Thummim.
9 En hij zette den hoed op
zijn hoofd; en aan den hoed
boven zijn aangezicht zette hij
de gouden plaat, de kroon der
heiligheid, gelijk als de HEERE
Mozes geboden had.
10 Toen nam Mozes de
zalfolie, en zalfde den
tabernakel, en al wat daarin
was, en heiligde ze.
11 En hij sprengde daarvan
op het altaar zevenmaal; en
hij zalfde het altaar, en al
zijn gereedschap, mitsgaders
het wasvat en zijn voet, om die
te heiligen.
12 Daarna goot hij van de
zalfolie op het hoofd van
Aaron, en hij zalfde hem, om
hem te heiligen.
13 Ook deed Mozes de zonen
van Aaron naderen, en trok
hun rokken aan, en gordde hen
met een gordel, en bond hun
mutsen op, gelijk als de HEERE
Mozes geboden had.
14 Toen deed hij den var
des zondoffers bijkomen; en
Aaron en zijn zonen legden
hun handen op het hoofd van
den var des zondoffers;
15 En men slachtte hem; en
Mozes nam het bloed, en deed
het met zijn vinger rondom
op de hoornen des altaars, en
ontzondigde het altaar; daarna
goot hij het bloed uit aan
den bodem des altaars, en
heiligde het, om voor hetzelve
verzoening te doen.
16 Voorts nam hij al het vet,
dat aan het ingewand is, en het
net der lever, en de twee nieren
en haar vet; en Mozes stak het
aan op het altaar.
17 Maar den var met zijn huid,
en zijn vlees, en zijn mest, heeft
hij buiten het leger met vuur
verbrand, gelijk als de HEERE
Mozes geboden had.
18 Daarna deed hij den ram
des brandoffers bijbrengen; en
Aaron en zijn zonen legden
hun handen op het hoofd van
den ram.
19 En men slachtte hem; en
Mozes sprengde het bloed op
het altaar rondom.

20 Hij deelde ook den ram in
zijn delen; en Mozes stak het
hoofd aan, en die delen, en het
smeer;
21 Doch het ingewand en de
schenkelen wies hij met water;
en Mozes stak dien gehelen
ram aan op het altaar; het
was een brandoffer tot een
liefelijken reuk, een vuuroffer
was het den HEERE, gelijk als de
HEERE Mozes geboden had.
22 Daarna deed hij den
anderen ram, den ram des
vuloffers, bijbrengen; en
Aaron met zijn zonen legden
hun handen op het hoofd van
den ram.
23 En men slachtte hem; en
Mozes nam van zijn bloed,
en deed het op het lapje van
Aarons rechteroor, en op den
duim zijner rechterhand, en
op den groten teen van zijn
rechtervoet.
24 Hij deed ook de zonen van
Aaron naderen; en Mozes deed
van dat bloed op het lapje
van hun rechteroor, en op den
duim van hun rechterhand, en
op den groten teen van hun
rechtervoet; daarna sprengde
Mozes dat bloed rondom op het
altaar.
25 En hij nam het vet, en
den staart, en al het vet, dat
aan het ingewand is, en het
net der lever, en de beide
nieren, en haar vet, daartoe den
rechterschouder.
26 Ook nam hij uit den korf
van de ongezuurde broden,
die voor het aangezicht des
HEEREN was, een ongezuurde
koek, en een geolieden
broodkoek, en een vlade; en hij
legde ze op dat vet, en op den
rechterschouder.
27 En hij gaf dat alles in
de handen van Aaron, en in
de handen zijner zonen; en
bewoog die ten beweegoffer,
voor het aangezicht des
HEEREN.
28 Daarna nam Mozes ze uit
hun handen, en stak ze aan op
het altaar, op het brandoffer;
zij waren vulofferen tot een
liefelijken reuk; het was een
vuuroffer den HEERE.
29 Voorts nam Mozes
de borst, en bewoog ze
ten beweegoffer voor het
aangezicht des HEEREN; zij
werd Mozes ten dele van den
ram des vuloffers, gelijk als de
HEERE Mozes geboden had.
30 Mozes nam ook van de
zalfolie, en van het bloed,
hetwelk op het altaar was,
en sprengde het op Aaron,
op zijn klederen, en op zijn
zonen, en op de klederen zijner
zonen met hem; en hij heiligde
Aaron, zijn klederen, en zijn
zonen, en de klederen zijner
zonen met hem.
31 En Mozes zeide tot Aaron
en tot zijn zonen: Ziedt dat
vlees voor de deur van de
tent der samenkomst, en eet
hetzelve daar, mitsgaders
het brood, dat in den korf
des vuloffers is; gelijk als ik
geboden heb, zeggende: Aaron
en zijn zonen zullen dat eten.
32 Maar het overige van het
vlees en van het brood zult gij

met vuur verbranden.
33 Ook zult gij uit de deur van
de tent der samenkomst, zeven
dagen, niet uitgaan, tot aan
den dag, dat vervuld worden
de dagen uws vuloffers; want
zeven dagen zal men uw
handen vullen.
34 Gelijk men gedaan heeft
op dezen dag, heeft de HEERE
te doen geboden, om voor u
verzoening te doen.
35 Gij zult dan aan de deur
van de tent der samenkomst
blijven, dag en nacht, zeven
dagen, en zult de wacht des
HEEREN waarnemen, opdat gij
niet sterft; want alzo is het mij
geboden.
36 Aaron nu en zijn zonen
deden al de dingen, die de
HEERE door den dienst van
Mozes geboden had.

9 En het geschiedde op den
achtsten dag, dat Mozes
riep Aaron en zijn zonen, en de
oudsten van Israel;
2 En hij zeide tot Aaron:
Neem u een kalf, een jong rund,
ten zondoffer, en een ram ten
brandoffer, die volkomen zijn;
en breng ze voor het aangezicht
des HEEREN.
3 Daarna spreek tot de
kinderen Israels, zeggende:
Neemt een geitenbok ten
zondoffer, en een kalf, en een
lam, eenjarig, volkomen, ten
brandoffer;
4 Ook een os en ram ten
dankoffer, om voor het
aangezicht des HEEREN te
offeren; en spijsoffer met olie
gemengd; want heden zal de
HEERE u verschijnen.
5 Toen namen zij hetgeen
Mozes geboden had, brengende
dat tot voor aan de tent der
samenkomst; en de gehele
vergadering naderde, en
stond voor het aangezicht des
HEEREN.
6 En Mozes zeide: Deze zaak,
die de HEERE geboden heeft,
zult gij doen; en de heerlijkheid
des HEEREN zal u verschijnen.
7 En Mozes zeide tot Aaron:
Nader tot het altaar, en
maak uw zondoffer toe; en
uw brandoffer toe; en doe
verzoening voor u en voor
het volk; maak daarna de
offerande des volks toe, en doe
de verzoening voor hen, gelijk
als de HEERE geboden heeft.
8 Toen naderde Aaron tot het
altaar, en slachtte het kalf des
zondoffers, dat voor hem was.
9 En de zonen van Aaron
brachten het bloed tot hem,
en hij doopte zijn vinger in
dat bloed, en deed het op de
hoornen des altaars; daarna
goot hij het bloed uit aan den
bodem des altaars.
10 Maar het vet, en de nieren,
en het net van de lever van
het zondoffer heeft hij op het
altaar aangestoken, gelijk als
de HEERE Mozes geboden had.
11 Doch het vlees, en de huid
verbrandde hij met vuur buiten
het leger.
12 Daarna slachtte hij het
brandoffer; en de zonen van
Aaron leverden aan hem het
bloed; en hij sprengde dat

rondom op het altaar.
13 Ook leverden zij aan hem
het brandoffer in zijn stukken,
met het hoofd; en hij stak het
aan op het altaar.
14 En hij wies het ingewand
en de schenkelen; en hij stak ze
aan op het brandoffer, op het
altaar.
15 Daarna deed hij
de offerande des volks
toebrengen; en nam den
bok des zondoffers, die voor
het volk was, en slachtte hem,
en bereidde hem ten zondoffer,
gelijk het eerste.
16 Verder deed hij het
brandoffer toebrengen, en
maakte dat toe naar het recht.
17 En hij deed het spijsoffer
toebrengen, en vulde daarvan
zijn hand, en stak het aan
op het altaar, behalve het
morgenbrandoffer.
18 Daarna slachtte hij den os,
en den ram ten dankoffer, dat
voor het volk was; en de zonen
van Aaron leverden het bloed
aan hem, hetwelk hij rondom
op het altaar sprengde;
19 En het vet van den os, en
van den ram, den staart, en
wat het ingewand bedekt, en de
nieren, en het net der lever;
20 En zij legden het vet op de
borsten; en hij stak dat vet aan
op het altaar.
21 Maar de borsten en den
rechterschouder bewoog
Aaron ten beweegoffer voor
het aangezicht des HEEREN,
gelijk als Mozes geboden had.
22 Daarna hief Aaron zijn
handen op tot het volk, en
zegende hen; en hij kwam
af, nadat hij het zondoffer,
en brandoffer, en dankoffer
gedaan had.
23 Toen ging Mozes
met Aaron in de tent der
samenkomst; daarna kwamen
zij uit, en zegenden het volk;
en de heerlijkheid des HEEREN
verscheen al het volk.
24 Want een vuur ging uit van
het aangezicht des HEEREN, en
verteerde op het altaar het
brandoffer, en het vet. Als
het ganse volk dit zag, zo
juichten zij, en vielen op hun
aangezichten.

10 En de zonen van Aaron,
Nadab en Abihu, namen
een ieder zijn wierookvat,
en deden vuur daarin, en
legden reukwerk daarop, en
brachten vreemd vuur voor
het aangezicht des HEEREN,
hetwelk hij hen niet geboden
had.
2 Toen ging een vuur uit van
het aangezicht des HEEREN,
en verteerde hen; en zij
stierven voor het aangezicht
des HEEREN.
3 En Mozes zeide tot Aaron:
Dat is het, wat de HEERE
gesproken heeft, zeggende: In
degenen, die tot Mij naderen,
zal Ik geheiligd worden, en
voor het aangezicht van al het
volk zal Ik verheerlijkt worden.
Doch Aaron zweeg stil.
4 En Mozes riep Misael en
Elzafan, de zonen van Uzziel,
de oom van Aaron, en zeide
tot hen: Treedt toe, draagt uw

broederen weg, van voor het
heiligdom tot buiten het leger.
5 Toen traden zij toe, en
droegen hen, in hun rokken,
tot buiten het leger, gelijk als
Mozes gesproken had.
6 En Mozes zeide tot Aaron,
en tot Eleazar, en tot Ithamar,
zijn zonen: Gij zult uw hoofden
niet ontbloten, noch uw
klederen verscheuren, opdat
gij niet sterft, en grote toorn
over de ganse vergadering
kome; maar uw broederen, het
ganse huis van Israel, zullen
dezen brand, dien de HEERE
aan gestoken heeft, bewenen.
7 Gij zult ook uit de deur van
de tent der samenkomst niet
uitgaan, opdat gij niet sterft;
want de zalfolie des HEEREN
is op u. En zij deden naar het
woord van Mozes.
8 En de HEERE sprak tot
Aaron, zeggende:
9 Wijn en sterken drank zult
gij niet drinken, gij, noch uw
zonen met u, als gij gaan zult
in de tent der samenkomst,
opdat gij niet sterft; het zij
een eeuwige inzetting onder
uw geslachten;
10 En om onderscheid te
maken tussen het heilige en
tussen het onheilige, en tussen
het onreine en tussen het
reine;
11 En om den kinderen Israels
te leren al de inzettingen, die
de HEERE door den dienst van
Mozes tot hen gesproken heeft.
12 En Mozes sprak tot
Aaron, en tot Eleazar, en tot
Ithamar, zijn overgebleven
zonen: Neemt het spijsoffer,
dat van de vuurofferen des
HEEREN overgebleven is, en
eet hetzelve ongezuurd bij
het altaar; want het is een
heiligheid der heiligheden.
13 Daarom zult gij dat eten
in de heilige plaats, dewijl het
uw bescheiden deel en het
bescheiden deel uwer zonen
uit des HEEREN vuurofferen is;
want alzo is mij geboden.
14 Ook de beweegborst en
den hefschouder zult gij in een
reine plaats eten, gij, en uw
zonen, en uw dochteren met u;
want tot uw bescheiden deel,
en uwer zonen bescheiden
deel, zijn zij uit de dankofferen
der kinderen Israels gegeven.
15 Den hefschouder en
de beweegborst zullen zij
nevens de vuurofferen
des vets toebrengen, om
ten beweegoffer voor het
aangezicht des HEEREN te
bewegen; hetwelk, voor u
en uw zonen met u, tot een
eeuwige inzetting zijn zal,
gelijk als de HEERE geboden
heeft.
16 En Mozes zocht zeer
naarstiglijk den bok des
zondoffers; en ziet, hij was
verbrand. Dies was hij op
Eleazar en op Ithamar, de
overgebleven zonen van
Aaron, zeer toornig, zeggende:
17 Waarom hebt gij dat
zondoffer niet gegeten in de
heilige plaats? Want het is
een heiligheid der heiligheden,
en Hij heeft u dat gegeven,
opdat gij de ongerechtigheid

der vergadering zoudt dragen,
om over die verzoening te
doen voor het aangezicht des
HEEREN.
18 Ziet, deszelfs bloed is
niet binnen in het heiligdom
gedragen; gij moest dat
ganselijk gegeten hebben in
het heiligdom, gelijk als ik
geboden heb.
19 Toen sprak Aaron tot
Mozes: Zie, heden hebben
zij hun zondoffer en hun
brandoffer voor het aangezicht
des HEEREN geofferd, en zulke
dingen zijn mij wedervaren;
en had ik heden het zondoffer
gegeten, zou dat goed geweest
zijn in de ogen des HEEREN?
20 Als Mozes dit hoorde, zo
was het goed in zijn ogen.

11 En de HEERE sprak tot
Mozes, en tot Aaron,
zeggende tot hen:
2 Spreekt tot de kinderen
Israels, zeggende: Dit is het
gedierte, dat gij eten zult uit
alle beesten, die op de aarde
zijn.
3 Al wat onder de beesten de
klauw verdeelt, en de kloof der
klauwen in tweeen klieft, en
herkauwt, dat zult gij eten.
4 Deze nochtans zult gij niet
eten, van degenen, die alleen
herkauwen, of de klauwen
alleen verdelen: de kemel,
want hij herkauwt wel, maar
verdeelt den klauw niet; die zal
u onrein zijn;
5 En het konijntje, want het
herkauwt wel, maar verdeelt
den klauw niet; dat zal u onrein
zijn;
6 En den haas, want hij
herkauwt wel, maar verdeelt
den klauw niet; die zal u onrein
zijn.
7 Ook het zwijn, want dat
verdeelt wel den klauw, en
klieft de klove der klauwen
in tweeen, maar herkauwt het
gekauwde niet; dat zal u onrein
zijn.
8 Van hun vlees zult gij niet
eten, en hun dood aas niet
aanroeren, zij zullen u onrein
zijn.
9 Dit zult gij eten van al wat
in de wateren is: al wat in de
wateren, in de zeeen en in de
rivieren, vinnen en schubben
heeft, dat zult gij eten;
10 Maar al wat in de zeeen
en in de rivieren, van alle
gewemel der wateren, en van
alle levende ziel, die in de
wateren is, geen vinnen of
schubben heeft, dat zal u een
verfoeisel zijn.
11 Ja, een verfoeisel zullen zij
u zijn; van hun vlees zult gij
niet eten, en hun dood aas zult
gij verfoeien.
12 Al wat in de wateren geen
vinnen en schubben heeft, dat
zal u een verfoeisel zijn.
13 En van het gevogelte zult
gij deze verfoeien, zij zullen
niet gegeten worden, zij zullen
een verfoeisel zijn: de arend, en
de havik, en de zeearend,
14 En de gier, en de kraai, naar
haar aard;
15 Elke rave naar haar aard;
16 En de struis, en de nachtuil,
en de koekoek, en de sperwer

naar zijn aard;
17 En de steenuil, en het
duikertje, en de schuifuit,
18 En de kauw, en de
roerdomp, en de pelikaan,
19 En de ooievaar, de reiger
naar zijn aard, en de hop, en de
vledermuis.
20 Alle kruipend gevogelte,
dat op vier voeten gaat, zal u
een verfoeisel zijn.
21 Dit nochtans zult gij
eten van al het kruipend
gevogelte, dat op vier voeten
gaat, hetwelk boven aan zijn
voeten schenkelen heeft, om
daarmede op de aarde te
springen;
22 Van die zult gij deze eten:
de sprinkhaan naar zijn aard,
en de solham naar zijn aard, en
den hargol naar zijn aard, en
den hagab naar zijn aard.
23 En alle kruipend gevogelte,
dat vier voeten heeft, zal u een
verfoeisel zijn.
24 En aan deze zult gij
verontreinigd worden; zo wie
hun dood aas zal aangeroerd
hebben, zal onrein zijn tot aan
den avond.
25 Zo wie van hun dood aas
gedragen zal hebben, zal zijn
klederen wassen, en onrein zijn
tot aan den avond.
26 Alle beest, dat den klauw
verdeelt, doch de klove niet
in tweeen klieft, en niet
herkauwt, zal u onrein zijn; zo
wie hetzelve aangeroerd zal
hebben, zal onrein zijn.
27 En al wat op zijn poten
gaat onder alle gedierte, op vier
voeten gaande, die zullen u
onrein zijn; al wie hun dood
aas aangeroerd zal hebben, zal
onrein zijn tot aan den avond.
28 Ook die hun dood aas
zal gedragen hebben, zal zijn
klederen wassen, en onrein zijn
tot aan den avond; zij zullen u
onrein zijn.
29 Verder zal u dit onder het
kruipend gedierte, dat op de
aarde kruipt, onrein zijn: het
wezeltje, en de muis, en de
schildpad, naar haar aard;
30 En de zwijnegel, en de
krokodil, en de hagedis, en de
slak, en de mol;
31 Die zullen u onrein zijn
onder alle kruipend gedierte;
zo wie die zal aangeroerd
hebben, als zij dood zijn, zal
onrein zijn tot aan den avond.
32 Daartoe al hetgeen,
waarop iets van dezelve vallen
zal, als zij dood zijn, zal onrein
zijn, hetzij van alle houten vat,
of kleed, of vel, of zak, of alle
vat, waarmede werk gedaan
wordt; het zal in het water
gestoken worden, en onrein
zijn tot aan den avond; daarna
zal het rein zijn.
33 En alle aarden vat, waarin
iets van dezelve zal gevallen
zijn, al wat daarin is, zal onrein
zijn, en gij zult dat breken.
34 Van alle spijze, die men eet,
waarop het water zal gekomen
zijn, die zal onrein zijn; en alle
drank, die men drinkt, zal in
alle vat onrein zijn.
35 En waarop iets van hun
dood aas zal vallen, zal onrein
zijn; de oven en de aarden
pan zal verbroken worden; zij

zijn onrein, daarom zullen zij u
onrein zijn.
36 Doch een fontein, of put
van vergadering der wateren,
zal rein zijn; maar wie hun
dood aas zal aangeroerd
hebben, zal onrein zijn.
37 En wanneer van hun dood
aas zal gevallen zijn op enig
zaaibaar zaad, dat gezaaid
wordt, dat zal rein zijn.
38 Maar als water op het zaad
gedaan zal worden, en van hun
dood aas daarop zal gevallen
zijn, dat zal u onrein zijn.
39 En wanneer van de dieren,
die u tot spijze zijn, iets zal
gestorven zijn, wie deszelfs
dood aas zal aangeroerd
hebben, zal onrein zijn tot aan
den avond.
40 Ook die van hun dood aas
gegeten zal hebben, zal zijn
klederen wassen, en onrein zijn
tot aan den avond; en die hun
dood aas zal gedragen hebben,
zal zijn klederen wassen, en
onrein zijn tot aan den avond.
41 Voorts alle kruipend
gedierte, dat op de aarde
kruipt, zal een verfoeisel zijn;
het zal niet gegeten worden.
42 Al wat op zijn buik gaat, en
al wat gaat op zijn vier voeten,
of al wat vele voeten heeft,
onder alle kruipend gedierte,
dat op de aarde kruipt, die zult
gij niet eten, want zij zijn een
verfoeisel.
43 Maakt uw zielen niet
verfoeilijk aan enig kruipend
gedierte, dat kruipt; en
verontreinigt u niet daaraan,
dat gij daaraan verontreinigd
zoudt worden.
44 Want Ik ben de HEERE,
uw God; daarom zult gij u
heiligen, en heilig zijn, dewijl
Ik heilig ben; en gij zult uw ziel
niet verontreinigen aan enig
kruipend gedierte, dat zich op
de aarde roert.
45 Want Ik ben de HEERE,
Die u uit Egypteland doe
optrekken, opdat Ik u tot een
God zij, en opdat gij heilig zijt,
dewijl Ik heilig ben.
46 Dit is de wet van de
beesten, en van het gevogelte,
en van alle levende ziel, die
zich roert in de wateren, en
van alle ziel, die kruipt op de
aarde;
47 Om te onderscheiden
tussen het onreine en tussen
het reine, en tussen het
gedierte, dat men eten, en
tussen het gedierte, dat men
niet eten zal.

12 Verder sprak de HEERE
tot Mozes, zeggende:
2 Spreek tot de kinderen
Israels, zeggende: Wanneer
een vrouw zaad gegeven,
en een knechtje gebaard
zal hebben, zo zal zij zeven
dagen onrein zijn; volgens de
dagen der afzondering harer
krankheid zal zij onrein zijn.
3 En op den achtsten dag
zal het vlees zijner voorhuid
besneden worden.
4 Daarna zal zij drie en dertig
dagen blijven in het bloed harer
reiniging; niets heiligs zal zij
aanroeren, en tot het heiligdom
zal zij niet komen, totdat de

dagen harer reiniging vervuld
zijn.
5 Maar indien zij een meisje
gebaard zal hebben, zo zal
zij twee weken onrein zijn,
volgens haar afzondering;
daarna zal zij zes en zestig
dagen blijven in het bloed
harer reiniging.
6 En als de dagen harer
reiniging voor den zoon,
of voor de dochter, vervuld
zullen zijn, zo zal zij een
eenjarig lam ten brandoffer,
en een jonge duif, of tortelduif,
ten zondoffer brengen, voor
de deur van de tent der
samenkomst, tot den priester.
7 Die zal dat offeren voor het
aangezicht des HEEREN, en zal
voor haar verzoening doen, zo
zal zij rein zijn van den vloed
haars bloeds. Dit is de wet
dergene, die een knechtje of
meisje gebaard heeft.
8 Maar indien haar hand niet
genoeg voor een lam vindt,
zo zal zij twee tortelduiven,
of twee jonge duiven nemen,
een ten brandoffer, en een ten
zondoffer; en de priester zal
voor haar verzoening doen; zo
zal zij rein zijn.

13 Verder sprak de HEERE
tot Mozes en tot Aaron,
zeggende:
2 Een mens, als in het vel
zijns vleses een gezwel, of
gezweer, of witte blaar zal zijn,
welke in het vel zijns vleses
tot een plaag der melaatsheid
zou worden, hij zal dan tot
den priester Aaron, of tot een
uit zijn zonen, de priesteren,
gebracht worden.
3 En de priester zal de plaag
in het vel des vleses bezien; zo
het haar in die plaag in wit
veranderd is, en het aanzien
der plaag dieper is dan het vel
zijns vleses, het is de plaag
der melaatsheid; als de priester
hem bezien zal hebben, dan zal
hij hem onrein verklaren.
4 Maar zo de blaar in het
vel zijn vleses wit is, en haar
aanzien niet dieper is dan het
vel, en het haar niet in wit
veranderd is, zo zal de priester
hem, die de plaag heeft, zeven
dagen opsluiten.
5 Daarna zal de priester op
den zevenden dag hem bezien;
indien, ziet, de plaag, naar
dat hij zien kan, is staande
gebleven, en de plaag in het
vel niet uitgespreid is, zo zal
de priester hem zeven andere
dagen opsluiten.
6 En de priester zal hem
andermaal op den zevenden
dag bezien; indien, ziet, de
plaag ingetrokken, en de plaag
in het vel niet uitgespreid
is, zo zal de priester hem
rein verklaren; het was een
verzwering; en hij zal zijn
klederen wassen, zo is hij rein.
7 Maar zo de verzwering in
het vel ganselijk uitgespreid is,
nadat hij aan den priester tot
zijn reiniging zal vertoond zijn,
zo zal hij andermaal aan den
priester vertoond worden.
8 Indien de priester merken
zal, dat, ziet, de verzwering in
het vel uitgespreid is, zo zal de

priester hem onrein verklaren; het is melaatsheid.
9 Wanneer de plaag der melaatsheid in een mens zal zijn, zo zal hij tot den priester gebracht worden.
10 Indien de priester merken zal, dat, ziet, een wit gezwel in het vel is, hetwelk het haar in wit veranderd heeft, en gezondheid van levend vlees in dat gezwel is;
11 Dat is een verouderde melaatsheid in het vel zijns vleses; daarom zal hem de priester onrein verklaren; hij zal hem niet doen opsluiten, want hij is onrein.
12 En zo de melaatsheid in het vel ganselijk uitbot, en de melaatsheid het gehele vel desgenen, die de plaag heeft, van zijn hoofd tot zijn voeten, bedekt heeft, naar al het gezicht van de ogen des priesters;
13 En de priester merken zal, dat, ziet, de melaatsheid zijn gehele vlees bedekt heeft, zo zal hij hem, die de plaag heeft, rein verklaren; zij is geheel in wit veranderd; hij is rein.
14 Maar ten welken dage levend vlees daarin gezien zal worden, zal hij onrein zijn.
15 Als dan de priester dat levende vlees gezien zal hebben, zal hij hem onrein verklaren; dat levende vlees is onrein; het is melaatsheid.
16 Of als dat levende vlees verkeert, en in wit veranderd zal worden, zo zal hij tot den priester komen.
17 Als de priester hem bezien zal hebben, dat, ziet, de plaag in wit veranderd is, zo zal de priester hem, die de plaag heeft, rein verklaren; hij is rein.
18 Het vlees ook, als in deszelfs vel een zweer zal geweest zijn, zo het genezen is;
19 En in de plaats van die zweer een wit gezwel, of een witte roodachtige blaar worden zal, zo zal het aan den priester vertoond worden.
20 Indien de priester merken zal, dat, ziet, haar aanzien lager is dan het vel, en derzelver haar in wit veranderd is, zo zal de priester hem onrein verklaren; het is de plaag der melaatsheid, zij is door de zweer uitgebot.
21 Wanneer nu de priester die bezien zal hebben, dat, ziet, geen wit haar daaraan is, en die niet lager dan het vel, maar ingetrokken is, zo zal de priester hem zeven dagen opsluiten.
22 Zo zij daarna gans in het vel uitgespreid zal zijn, zo zal de priester hem onrein verklaren; het is de plaag.
23 Maar indien de blaar in haar plaats zal staande blijven, niet uitgespreid zijnde, het is de roof van die zweer, zo zal de priester hem rein verklaren;
24 Of wanneer in het vel des vleses een vurige brand zal geweest zijn, en het gezonde van dien brand een witte roodachtige of witte blaar is;
25 En de priester die gezien zal hebben, dat, ziet, het haar op de blaar in wit veranderd

is, en haar aanzien dieper is
dan het vel; het is melaatsheid,
door den brand is zij uitgebot;
daarom zal hem de priester
onrein verklaren; het is de
plaag der melaatsheid.
26 Maar indien de priester
die merken zal, dat, ziet, op
de blaar geen wit haar is,
en zij niet lager dan het vel,
maar ingetrokken is, zo zal
de priester hem zeven dagen
opsluiten.
27 Daarna zal de priester hem
op den zevenden dag bezien;
indien zij gans uitgespreid is
in het vel, zo zal de priester
hem onrein verklaren; het is de
plaag der melaatsheid.
28 Maar indien de blaar in
haar plaats staande zal blijven,
noch in het vel uitgespreid,
maar ingetrokken zal zijn, het
is een gezwel van den brand;
daarom zal de priester hem rein
verklaren, want het is de roof
van den brand.
29 Verder, als in een man of
vrouw een plaag zal zijn in het
hoofd, of in den baard;
30 En de priester die plaag
zal bezien hebben, dat, ziet,
haar aanzien dieper is dan het
vel, en geelachtig dun haar
daarop is, zo zal de priester
hem onrein verklaren; het is
schurftheid, het is melaatsheid
van het hoofd of van den baard.
31 Maar als de priester de
plaag der schurftheid zal bezien
hebben, dat, ziet, haar aanzien
niet dieper is dan het vel, en
geen zwart haar daarop is,
zo zal de priester hem, die
de plaag der schurftheid heeft,
zeven dagen doen opsluiten.
32 Daarna zal de priester
die plaag op den zevenden
dag bezien; indien, ziet, de
schurftheid niet uitgespreid,
en daarop geen geelachtig
haar is, noch het aanzien der
schurftheid dieper dan het vel
is;
33 Zo zal hij zich scheren
laten; maar de schurftheid zal
hij niet scheren; en de priester
zal hem, die de schurftheid
heeft, andermaal zeven dagen
doen opsluiten.
34 Daarna zal de priester die
schurftheid op den zevenden
dag bezien; indien, ziet, de
schurftheid in het vel niet
uitgespreid is, en haar aanzien
niet dieper is dan het vel, zo zal
de priester hem rein verklaren;
en hij zal zijn klederen wassen,
en rein zijn.
35 Maar indien de schurftheid
in het vel gans uitgespreid is,
na zijn reiniging;
36 En de priester hem zal
bezien hebben, dat, ziet,
de schurftheid in het vel
uitgespreid is, de priester zal
naar het geelachtig haar niet
zoeken; hij is onrein.
37 Maar indien die
schurftheid, naar dat hij
zien kan, is staande gebleven,
en zwart haar daarop gewassen
is, die schurftheid is genezen,
hij is rein; daarom zal de
priester hem rein verklaren.
38 Verder als een man, of
vrouw, aan het vel van hun
vlees blaren zullen hebben,

witte blaren;
39 En de priester zal gemerkt hebben, dat, ziet, ingetrokken witte blaren in het vel van hun vlees zijn; het is een witte puist in het vel uitgebot, hij is rein.
40 En als een man zijn hoofdhaar zal uitgevallen zijn, hij is kaal, hij is rein.
41 En zo van de zijde zijns aangezichts het haar van zijn hoofd zal uitgevallen zijn, hij is bles, hij is rein.
42 Maar zo in de kaalheid, of in de blesse, een witte roodachtige plaag is, dat is melaatsheid, uitbottende in zijn kaalheid, of in zijn blesse.
43 Als de priester hem zal bezien hebben, dat, ziet, het gezwel van die plaag in zijn kaalheid, of blesse, wit roodachtig is, gelijk het aanzien der melaatsheid van het vel des vleses;
44 Die man is melaats, hij is onrein; de priester zal hem ganselijk onrein verklaren, zijn plaag is op zijn hoofd.
45 Voorts zullen de klederen des melaatsen, in wien die plaag is, gescheurd zijn, en zijn hoofd zal ontbloot zijn, en hij zal de bovenste lip bewimpelen; daartoe zal hij roepen: Onrein, onrein!
46 Al de dagen, in welke deze plaag aan hem zal zijn, zal hij onrein zijn; onrein is hij, hij zal alleen wonen; buiten het leger zal zijn woning wezen.
47 Verder als aan een kleed de plaag der melaatsheid zal zijn, aan een wollen kleed, of aan een linnen kleed,
48 Of aan den scheerdraad, of aan den inslag van linnen, of van wol, of aan vel, of aan enig vellenwerk;
49 En die plaag aan het kleed, of aan het vel, of aan den scheerdraad, of aan den inslag, of aan enig vellentuig, groenachtig of roodachtig is; het is de plaag der melaatsheid; daarom zal zij den priester vertoond worden.
50 En de priester zal de plaag bezien; en hij zal hetgeen de plaag heeft, zeven dagen doen opsluiten.
51 Daarna zal hij op den zevenden dag de plaag bezien; zo de plaag uitgespreid is aan het kleed, of aan den scheerdraad, of aan den inslag, of aan het vel, tot wat werk dat vel zou mogen gemaakt zijn, die plaag is een knagende melaatsheid, het is onrein.
52 Daarom zal hij dat kleed, of die werpte, of dien inslag van wol, of van linnen, of alle vellentuig, waarin die plaag zal zijn, verbranden; want het is een knagende melaatsheid; het zal met vuur verbrand worden.
53 Doch indien de priester zal zien, dat, ziet, de plaag aan het kleed, of aan den scheerdraad, of aan den inslag, of aan enig vellentuig niet uitgespreid is;
54 Zo zal de priester gebieden, dat men hetgeen, waaraan die plaag is, wasse, en hij zal dat andermaal zeven dagen doen opsluiten.

55 Als de priester, nadat het
gewassen is, de plaag zal bezien
hebben, dat, ziet, de plaag haar
gedaante niet veranderd heeft,
en de plaag niet uitgespreid is,
het is onrein, gij zult het met
vuur verbranden; het is een
ingraving aan zijn achterste of
aan zijn voorste zijde.
56 Indien nu de priester
merken zal, dat, ziet, die plaag,
nadat zij zal gewassen zijn,
ingetrokken is; dan zal hij ze
van het kleed, of van het vel,
of van den scheerdraad, of van
den inslag afscheuren.
57 Maar zo zij nog aan het
kleed, of aan den scheerdraad,
of aan den inslag, of aan enig
vellentuig, gezien wordt, het
is uitbottende melaatsheid; gij
zult hetgeen, waaraan de plaag
is, met vuur verbranden.
58 Maar het kleed, of de
werpte, of de inslag, of alle
vellentuig, dat gij gewassen
zult hebben, als de plaag
daarvan geweken zal zijn,
dat zal andermaal gewassen
worden, en het zal rein zijn.
59 Dit is de wet van de plaag
der melaatsheid, van een
wollen of linnen kleed, of
een werpte, of een inslag, of
alle vellentuig, om dat rein
te verklaren, of onrein te
verklaren.

14 Daarna sprak de HEERE
tot Mozes, zeggende:
2 Dit zal de wet des melaatsen
zijn, ten dage zijner reiniging:
dat hij tot den priester zal
gebracht worden.
3 En de priester zal buiten
het leger gaan; als de priester
merken zal, dat, ziet, die
plaag der melaatsheid van den
melaatse genezen is;
4 Zo zal de priester gebieden,
dat men voor hem, die
te reinigen zal zijn, twee
levende reine vogelen neme,
mitsgaders cederenhout, en
scharlaken, en hysop.
5 De priester zal ook
gebieden, dat men den ene
vogel slachte, in een aarden
vat, over levend water.
6 Dien levenden vogel zal hij
nemen, en het cederhout, en
het scharlaken, en den hysop;
en zal die, en den levenden
vogel dopen in het bloed des
vogels, die boven het levende
water geslacht is.
7 En hij zal over hem, die
van de melaatsheid te reinigen
is, zevenmaal sprengen; daarna
zal hij hem rein verklaren, en
den levenden vogel in het open
veld vliegen laten.
8 Die nu te reinigen is, zal
zijn klederen wassen, en al zijn
haar afscheren, en zich in het
water afwassen, zo zal hij rein
zijn; daarna zal hij in het leger
komen, maar zal buiten zijn
tent zeven dagen blijven.
9 En op den zevenden dag
zal het geschieden, dat hij al
zijn haar zal afscheren, zijn
hoofd, en zijn baard, en de
wenkbrauwen zijner ogen; ja,
al zijn haar zal hij afscheren, en
al zijn klederen wassen, en zijn
vlees met water baden, zo zal
hij rein zijn.

10 En op den achtsten dag zal
hij twee volkomen lammeren,
en een eenjarig volkomen
schaap nemen, mitsgaders
drie tienden meelbloem ten
spijsoffer, met olie gemengd,
en een log olie.
11 De priester nu, die de
reiniging doet, zal den man,
die te reinigen is, en die dingen,
stellen voor het aangezicht des
HEEREN, aan de deur van de
tent der samenkomst.
12 En de priester zal dat ene
lam nemen, en hetzelve offeren
tot een schuldoffer met den log
olie; en zal die ten beweegoffer
voor het aangezicht des
HEEREN bewegen.
13 Daarna zal hij dat lam
slachten in de plaats, waar men
het zondoffer en het brandoffer
slacht, in de heilige plaats;
want het schuldoffer, gelijk
het zondoffer, is voor den
priester; het is een heiligheid
der heiligheden.
14 En de priester zal van
het bloed des schuldoffers
nemen, hetwelk de priester
doen zal op het lapje van het
rechteroor desgenen, die te
reinigen is, en op den duim
zijner rechterhand, en op den
groten teen zijns rechtervoets.
15 De priester zal ook uit den
log der olie nemen, en zal ze op
des priesters linkerhand gieten.
16 Dan zal de priester
zijn rechtervinger indopen,
nemende van die olie, die
in zijn linkerhand is, en zal
met zijn vinger van die olie
zevenmaal sprengen, voor het
aangezicht des HEEREN.
17 En van het overige van
die olie, die in zijn hand zal
zijn, zal de priester doen op
het lapje van het rechteroor
desgenen, die te reinigen
is, en op den duim zijner
rechterhand, en op den groten
teen zijns rechtervoets, boven
op het bloed des schuldoffers.
18 Dat nog overgebleven zal
zijn van die olie, die in de hand
des priesters geweest is, zal hij
doen op het hoofd desgenen,
die te reinigen is; zo zal de
priester over hem verzoening
doen voor het aangezicht des
HEEREN.
19 De priester zal ook het
zondoffer bereiden, en voor
hem, die van zijn onreinigheid
te reinigen is, verzoening doen;
en daarna zal hij het brandoffer
slachten.
20 En de priester zal dat
brandoffer en dat spijsoffer op
het altaar offeren; zo zal de
priester de verzoening voor
hem doen, en hij zal rein zijn.
21 Maar indien hij arm is, en
zijn hand dat niet bereikt, zo zal
hij een lam ten schuldoffer, ter
beweging nemen, om voor hem
verzoening te doen; daartoe
een tiende meelbloem, met olie
gemengd, ten spijsoffer, en een
log olie;
22 Mitsgaders twee
tortelduiven, of twee jonge
duiven, die zijn hand bereiken
zal, welker ene ten zondoffer,
en een ten brandoffer zijn zal.
23 En hij zal die, op den
achtsten dag zijner reiniging,

tot den priester brengen, aan de deur van de tent der samenkomst, voor het aangezicht des HEEREN.

24 En de priester zal het lam des schuldoffers, en den log der olie nemen; en de priester zal die ten beweegoffer voor het aangezicht des HEEREN bewegen.

25 Daarna zal hij het lam des schuldoffers slachten, en de priester zal van het bloed des schuldoffers nemen, en doen op het rechteroorlapje desgenen, die te reinigen is, en op den duim zijner rechterhand, en op den groten teen zijns rechtervoets.

26 Ook zal de priester van die olie op des priesters linkerhand gieten.

27 Daarna zal de priester met zijn rechtervinger van die olie, die op zijn linkerhand is, sprengen, zevenmaal, voor het aangezicht des HEEREN.

28 En de priester zal van de olie, die op zijn hand is, doen aan het lapje van het rechteroor desgenen, die te reinigen is, en aan den duim zijner rechterhand, en aan den groten teen zijns rechtervoets, op de plaats van het bloed des schuldoffers.

29 En het overgeblevene van de olie, die in de hand des priesters is, zal hij doen op het hoofd desgenen, die te reinigen is, om de verzoening voor hem te doen, voor het aangezicht des HEEREN.

30 Daarna zal hij de ene van de tortelduiven, of van de jonge duiven bereiden, van hetgeen zijn hand bereikt zal hebben.

31 Van hetgeen zijn hand bereikt zal hebben, zal het een ten zondoffer, en het een ten brandoffer zijn, boven het spijsoffer; zo zal de priester voor hem, die te reinigen is, verzoening doen voor het aangezicht des HEEREN.

32 Dit is de wet desgenen, in wien de plaag der melaatsheid zal zijn, wiens hand in zijn reiniging dat niet bereikt zal hebben.

33 Verder sprak de HEERE tot Mozes en tot Aaron, zeggende:

34 Als gij zult gekomen zijn in het land van Kanaan, hetwelk Ik u tot bezitting geven zal, en Ik de plaag der melaatsheid aan een huis van dat land uwer bezitting zal gegeven hebben;

35 Zo zal hij, van wien dat huis is, komen, en den priester te kennen geven, zeggende: Het schijnt mij, alsof er een plaag in het huis ware.

36 En de priester zal gebieden, dat zij dat huis ruimen, aleer de priester komt, om die plaag te bezien, opdat niet al wat in dat huis is, onrein worde; en daarna zal de priester komen, om dat huis te bezien.

37 Als hij die plaag bezien zal, dat, ziet, die plaag aan de wanden van dat huis zijn groenachtige of roodachtige kuiltjes, en hun aanzien lager is dan die want;

38 De priester zal uit dat huis uitgaan, aan de deur van het huis, en hij zal dat huis zeven dagen doen toesluiten.

39 Daarna zal de priester op den zevenden dag wederkeren; indien hij merken zal, dat, ziet, die plaag aan de wanden van dat huis uitgespreid is;

40 Zo zal de priester gebieden, dat zij de stenen, in welke die plaag is, uitbreken, en dezelve tot buiten de stad werpen, aan een onreine plaats;

41 En dat huis zal hij rondom van binnen doen schrabben, en zij zullen het stof, dat zij afgeschrabd hebben, tot buiten de stad aan een onreine plaats uitstorten.

42 Daarna zullen zij andere stenen nemen, en in de plaats van gene stenen brengen; en men zal ander leem nemen, en dat huis bestrijken.

43 Maar indien die plaag wederkeert, en in dat huis uitbot, nadat men de stenen uitgebroken heeft, en na het afschrabben van het huis, en nadat het zal bestreken zijn;

44 Zo zal de priester komen; als hij nu zal merken, dat, ziet, die plaag aan dat huis uitgespreid is, het is een knagende melaatsheid in dat huis, het is onrein.

45 Daarom zal men dat huis, zijn stenen, en zijn hout even afbreken, mitsgaders al het leem van het huis, en men zal het tot buiten de stad uitvoeren, aan een onreine plaats.

46 En die in dat huis gaat te enigen dage, als men hetzelve zal toegesloten hebben, zal onrein zijn tot aan den avond.

47 Die ook in dat huis te slapen ligt, zal zijn klederen wassen; insgelijks, die in dat huis eet, zal zijn klederen wassen.

48 Maar als de priester zal weder ingegaan zijn, en zal merken, dat, ziet, die plaag aan dat huis niet uitgespreid is, nadat het huis zal bestreken zijn; zo zal de priester dat huis rein verklaren, dewijl die plaag genezen is.

49 Daarna zal hij, om dat huis te ontzondigen, twee vogeltjes nemen, mitsgaders cederenhout, en scharlaken, en hysop.

50 En hij zal den enen vogel slachten in een aarden vat, over levend water.

51 Dan zal hij dat cederenhout, en dien hysop, en het scharlaken, en den levenden vogel nemen, en zal die in het bloed des geslachten vogels en in het levende water dopen; en hij zal dat huis zevenmaal besprengen.

52 Zo zal hij dat huis ontzondigen met het bloed des vogels, en met dat levend water, en met den levenden vogel, en met dat cederenhout, en met den hysop, en met het scharlaken.

53 Den levenden vogel nu zal hij tot buiten de stad, in het open veld, laten vliegen; zo zal hij over het huis verzoening

doen, en het zal rein zijn.
54 Dit is de wet voor alle
plage der melaatsheid, en voor
schurftheid;
55 En voor melaatsheid der
klederen, en der huizen;
56 Mitsgaders voor gezwel, en
voor gezweer, en voor blaren;
57 Om te leren, op welken dag
iets onrein, en op welken dag
iets rein is. Dit is de wet der
melaatsheid.

15 Verder sprak de HEERE
tot Mozes en tot Aaron,
zeggende:
2 Spreekt tot de kinderen
Israels, en zegt tot hen: Een
ieder man, als hij vloeiende zal
zijn uit zijn vlees, zal om zijn
vloed onrein zijn.
3 Dit nu zal zijn onreinigheid
om zijn vloed zijn: zo zijn
vlees zijn vloed uitzevert,
of zijn vlees van zijn vloed
zich verstopt, dat is zijn
onreinigheid.
4 Alle leger, waarop hij, die
den vloed heeft, zal liggen, zal
onrein zijn, en alle tuig, waarop
hij zal zitten, zal onrein zijn.
5 Een ieder ook, die zijn leger
zal aanroeren, zal zijn klederen
wassen, en zich met water
baden, en zal onrein zijn tot aan
den avond.
6 En die op dat tuig zit,
waarop hij, die den vloed heeft,
gezeten zal hebben, zal zijn
klederen wassen, en zich met
water baden, en zal onrein zijn
tot aan den avond.
7 En die het vlees desgenen,
die den vloed heeft, aanroert,
zal zijn klederen wassen, en
zich met water baden, en
onrein zijn tot aan den avond.
8 Als ook hij, die den
vloed heeft, op een reine zal
gespogen hebben, dan zal
hij zijn klederen wassen, en
zal zich met water baden, en
onrein zijn tot aan den avond.
9 Insgelijks alle zadel, waarop
hij, die den vloed heeft, zal
gereden hebben, zal onrein
zijn.
10 En al wie iets aanroert, dat
onder hem zal geweest zijn, zal
onrein zijn tot aan den avond;
en die hetzelve draagt, zal zijn
klederen wassen, en zich met
water baden, en onrein zijn tot
aan den avond.
11 Daartoe een ieder, wien
hij, die den vloed heeft, zal
aangeroerd hebben, zonder zijn
handen met water gespoeld te
hebben, die zal zijn klederen
wassen, en zich met water
baden, en onrein zijn tot aan
den avond.
12 Ook het aarden vat,
hetwelk hij, die den vloed
heeft, zal aangeroerd hebben,
zal gebroken worden; maar
alle houten vat zal met water
gespoeld worden.
13 Als hij nu, die den vloed
heeft, van zijn vloed gereinigd
zal zijn, zo zal hij tot zijn
reiniging zeven dagen voor
zich tellen, en zijn klederen
wassen, en hij zal zijn vlees met
levend water baden, zo zal hij
rein zijn.
14 En op den achtsten dag zal
hij voor zich twee tortelduiven
of twee jonge duiven nemen;

en zal voor het aangezicht des
HEEREN, aan de deur van de
tent der samenkomst komen,
en zal ze den priester geven.
15 En de priester zal die
bereiden, een ten zondoffer,
en een ten brandoffer; zo
zal de priester over hem
voor het aangezicht des
HEEREN, vanwege zijn vloed,
verzoening doen.
16 Verder een man, als van
hem het zaad des bijliggens
zal uitgegaan zijn, die zal zijn
ganse vlees met water baden,
en onrein zijn tot aan den
avond.
17 Ook alle kleed, en alle
vel, aan hetwelk het zaad des
bijliggens wezen zal, dat zal
met water gewassen worden,
en onrein zijn tot aan den
avond.
18 Mitsgaders de vrouw, als
een man met het zaad des
bijliggens bij haar gelegen zal
hebben; daarom zullen zij zich
met water baden, en onrein zijn
tot aan den avond.
19 Maar als een vrouw
vloeiende zijn zal, zijnde haar
vloed van bloed in haar vlees,
zo zal zij zeven dagen in haar
afzondering zijn; en al wie
haar aanroert, zal onrein zijn
tot aan den avond.
20 En al hetgeen, waarop
zij in haar afzondering zal
gelegen hebben, zal onrein
zijn; mitsgaders alles, waarop
zij zal gezeten hebben, zal
onrein zijn.
21 En al wie haar leger
aanroert, zal zijn klederen
wassen, en zich met water
baden, en onrein zijn tot aan
den avond.
22 Ook al wie enig tuig,
waarop zij gezeten zal hebben,
aanroert, zal zijn klederen
wassen, en zich met water
baden, en onrein zijn tot aan
den avond.
23 Zelfs indien het op het
leger geweest zal zijn, of op het
tuig, waarop zij zat, als hij dat
aanroerde, hij zal onrein zijn
tot aan den avond.
24 Insgelijks zo iemand
zekerlijk bij haar gelegen heeft,
dat haar afzondering op hem
zij, zo zal hij zeven dagen
onrein zijn; daartoe alle leger,
waarop hij zal gelegen hebben,
zal onrein zijn.
25 Wanneer ook een vrouw,
vele dagen buiten den tijd harer
afzondering, van den vloed
haars bloeds vloeien zal, of
wanneer zij vloeien zal boven
hare afzondering, zij zal al den
dagen van den vloed harer
onreinigheid, als in de dagen
harer afzondering onrein zijn.
26 Alle leger, waarop zij al
de dagen haars vloeds gelegen
zal hebben, zal haar zijn als
het leger harer afzondering;
en alle tuig, waarop zij zal
gezeten hebben, zal onrein
zijn, naar de onreinigheid
harer afzondering.
27 En zo wie die dingen
aanroert, zal onrein zijn;
daarom zal hij zijn klederen
wassen, en zich met water
baden, en onrein zijn tot aan
den avond.

28 Maar als zij van haar vloed rein wordt, dan zal zij voor zich zeven dagen tellen, daarna zal zij rein zijn.

29 En op den achtsten dag zal zij voor zich twee tortelduiven, of twee jonge duiven nemen, en zij zal die tot den priester brengen, aan de deur van de tent der samenkomst.

30 Dan zal de priester een ten zondoffer en een ten brandoffer bereiden; en de priester zal voor haar, van den vloed harer onreinigheid, verzoening doen voor het aangezicht des HEEREN.

31 Alzo zult gij de kinderen Israels afzonderen van hun onreinigheid; opdat zij in hun onreinigheid niet sterven, als zij Mijn tabernakel, die in het midden van hen is, verontreinigen zouden.

32 Dit is de wet desgenen, die den vloed heeft, en van wien het zaad der bijligging uitgaat; zodat hij daardoor onrein wordt;

33 Mitsgaders van een zwakke vrouw in haar afzondering, en van degene, die van zijn vloed is vloeiende, voor een man, en voor een vrouw; en voor een man, die bij een onreine zal gelegen hebben.

16 En de HEERE sprak tot Mozes, nadat de twee zonen van Aaron gestorven waren, als zij genaderd waren voor het aangezicht des HEEREN, en gestorven waren;

2 De HEERE dan zeide tot Mozes: Spreek tot uw broeder Aaron, dat hij niet te allen tijde ga in het heilige, binnen den voorhang, voor het verzoendeksel, dat op de ark is, opdat hij niet sterve; want Ik verschijn in een wolk op het verzoendeksel.

3 Hiermede zal Aaron in het heilige gaan: met een var, een jong rund ten zondoffer, en een ram ten brandoffer.

4 Hij zal den heiligen linnen rok aandoen, en een linnen onderbroek zal aan zijn vlees zijn, en met een linnen gordel zal hij zich gorden, en met een linnen hoed bedekken; dit zijn heilige klederen; daarom zal hij zijn vlees met water baden, als hij ze zal aandoen.

5 En aan de vergadering der kinderen Israels zal hij nemen twee geitenbokken ten zondoffer, en een ram ten brandoffer.

6 Daarna zal Aaron den var des zondoffers, die voor hem zal zijn, offeren, en zal voor zich en voor zijn huis verzoening doen.

7 Hij zal ook beide bokken nemen, en hij zal die stellen voor het aangezicht des HEEREN, aan de deur van de tent der samenkomst.

8 En Aaron zal de loten over die twee bokken werpen: een lot voor den HEERE, en een lot voor den weggaanden bok.

9 Dan zal Aaron den bok, op denwelken het lot voor den HEERE zal gekomen zijn,

toebrengen, en zal hem ten
zondoffer maken.
10 Maar de bok, op denwelken
het lot zal gekomen zijn, om
een weggaande bok te zijn,
zal levend voor het aangezicht
des HEEREN gesteld worden,
om door hem verzoening te
doen; opdat men hem als
een weggaanden bok naar de
woestijn uitlate.
11 Aaron dan zal den var des
zondoffers, die voor hemzelven
zal zijn, toebrengen, en voor
zichzelven en voor zijn huis
verzoening doen, en zal den
var des zondoffers, die voor
hemzelven zal zijn, slachten.
12 Hij zal ook een wierookvat
vol vurige kolen nemen
van het altaar, van voor het
aangezicht des HEEREN, en
zijn handen vol reukwerk van
welriekende specerijen, klein
gestoten; en hij zal het binnen
den voorhang dragen.
13 En hij zal dat reukwerk
op het vuur leggen, voor het
aangezicht des HEEREN, opdat
de nevel des reukwerks het
verzoendeksel, hetwelk is op de
getuigenis, bedekke, en dat hij
niet sterve.
14 En hij zal van het bloed van
den var nemen, en zal met zijn
vinger op het verzoendeksel
oostwaarts sprengen; en voor
het verzoendeksel zal hij
zevenmaal met zijn vinger van
dat bloed sprengen.
15 Daarna zal hij den bok
des zondoffers, die voor het
volk zal zijn, slachten, en
zal zijn bloed tot binnen
in den voorhang dragen,
en zal met zijn bloed doen,
gelijk als hij met het bloed
van den var gedaan heeft,
en zal dat sprengen op het
verzoendeksel, en voor het
verzoendeksel.
16 Zo zal hij voor het heilige,
vanwege de onreinigheden der
kinderen Israels, en vanwege
hun overtredingen, naar al hun
zonden, verzoening doen; en
alzo zal hij doen aan de tent der
samenkomst, welke met hen
woont in het midden hunner
onreinigheden.
17 En geen mens zal in de
tent der samenkomst zijn,
als hij zal ingaan, om in het
heilige verzoening te doen,
totdat hij zal uitkomen; alzo
zal hij verzoening doen, voor
zichzelven, en voor zijn huis,
en voor de gehele gemeente
van Israel.
18 Daarna zal hij tot het
altaar, dat voor het aangezicht
des HEEREN is, uitkomen,
en verzoening voor hetzelve
doen; en hij zal van het bloed
van den var, en van het bloed
van den bok nemen, en doen
het rondom op de hoornen des
altaars.
19 En hij zal daarop van
dat bloed met zijn vinger
zevenmaal sprengen, en hij zal
dat reinigen en heiligen van
de onreinigheden der kinderen
Israels.
20 Als hij nu zal geeindigd
hebben van het heilige, en de
tent der samenkomst, en het
altaar te verzoenen, zo zal hij

dien levenden bok toebrengen.
21 En Aaron zal beide zijn
handen op het hoofd van den
levenden bok leggen, en zal
daarop al de ongerechtigheden
der kinderen Israels, en al
hun overtredingen, naar al hun
zonden, belijden; en hij zal die
op het hoofd des boks leggen,
en zal hem door de hand eens
mans, die voorhanden is, naar
de woestijn uitlaten.
22 Alzo zal die bok op zich al
hun ongerechtigheden in een
afgezonderd land wegdragen;
en hij zal dien bok in de
woestijn uitlaten.
23 Daarna zal Aaron komen
in de tent der samenkomst, en
zal de linnen klederen uitdoen,
die hij aangedaan had, als hij
in het heilige ging, en hij zal ze
daar laten.
24 En hij zal zijn vlees in
de heilige plaats met water
baden, en zijn klederen
aandoen; dan zal hij uitgaan,
en zijn brandoffer, en het
brandoffer des volks bereiden,
en voor zich en voor het volk
verzoening doen.
25 Ook zal hij het vet des
zondoffers op het altaar
aansteken.
26 En die den bok, welke
een weggaande bok was, zal
uitgelaten hebben, zal zijn
klederen wassen, en zijn vlees
met water baden; en daarna
zal hij in het leger komen.
27 Maar den var des
zondoffers, en den bok
des zondoffers, welker bloed
ingebracht is, om verzoening
te doen in het heilige, zal men
tot buiten het leger uitvoeren;
doch hun vellen, hun vlees en
hun mest zullen zij met vuur
verbranden.
28 Die nu dezelve verbrandt,
zal zijn klederen wassen, en
zijn vlees met water baden;
en daarna zal hij in het leger
komen.
29 En dit zal voor u tot een
eeuwige inzetting zijn: gij
zult in de zevende maand, op
den tienden der maand, uw
zielen verootmoedigen, en
geen werk doen, inboorling
noch vreemdeling, die in het
midden van u als vreemdeling
verkeert.
30 Want op dien dag zal hij
voor u verzoening doen, om u
te reinigen; van al uw zonden
zult gij voor het aangezicht des
HEEREN gereinigd worden.
31 Dat zal u een sabbat der
rust zijn, opdat gij uw zielen
verootmoedigt; het is een
eeuwige inzetting.
32 En de priester, dien
men gezalfd, en wiens hand
men gevuld zal hebben,
om voor zijn vader het
priesterambt te bedienen, zal
de verzoening doen, als hij
de linnen klederen, de heilige
klederen, zal aangetrokken
hebben.
33 Zo zal hij het heilige
heiligdom verzoenen, en de
tent der samenkomst, en
het altaar zal hij verzoenen;
desgelijks voor de priesteren,
en voor al het volk der
gemeente zal hij verzoening

doen.
34 En dit zal u tot een
eeuwige inzetting zijn, om
voor de kinderen Israels van
al hun zonden, eenmaal des
jaars, verzoening te doen. En
men deed, gelijk als de HEERE
Mozes geboden had.

17 Verder sprak de HEERE
tot Mozes, zeggende:
2 Spreek tot Aaron, en tot zijn
zonen, en tot al de kinderen
Israels, en zeg tot hen: Dit is
het woord, hetwelk de HEERE
geboden heeft, zeggende:
3 Een ieder van het huis
Israels, die een os, of lam, of
geit in het leger slachten zal, of
die ze slachten zal buiten het
leger;
4 En dezelve aan de deur van
de tent der samenkomst niet
brengen zal, om een offerande
den HEERE voor den tabernakel
des HEEREN te offeren; het
bloed zal dienzelven man
toegerekend worden, hij heeft
bloed vergoten; daarom zal
dezelve man uit het midden
zijns volks uitgeroeid worden;
5 Opdat, wanneer de
kinderen Israels hun
slachtofferen brengen, welke
zij op het veld slachten, dat
zij die den HEERE toebrengen,
aan de deur van de tent der
samenkomst tot den priester,
en dezelve tot dankofferen den
HEERE slachten.
6 En de priester zal het bloed
op het altaar des HEEREN,
aan de deur van de tent der
samenkomst, sprengen; en hij
zal het vet aansteken, tot een
liefelijken reuk den HEERE.
7 En zij zullen ook niet
meer hun slachtofferen den
duivelen, welke zij nahoereren,
offeren; dat zal hun een
eeuwige inzetting zijn voor
hun geslachten.
8 Zeg dan tot hen: Een
ieder van het huis Israels, en
van de vreemdelingen, die
in het midden van hen als
vreemdelingen verkeren, die
een brandoffer of slachtoffer
zal offeren,
9 En dat tot de deur van
de tent der samenkomst niet
zal brengen, om hetzelve den
HEERE te bereiden; diezelve
man zal uit zijn volken
uitgeroeid worden.
10 En een ieder uit het
huis Israels, en uit de
vreemdelingen, die in
het midden van hen als
vreemdelingen verkeren, die
enig bloed zal gegeten hebben,
tegen diens ziel, die dat bloed
zal gegeten hebben, zal Ik Mijn
aangezicht zetten, en zal die
uit het midden haars volks
uitroeien.
11 Want de ziel van het vlees
is in het bloed; daarom heb Ik
het u op het altaar gegeven,
om over uw zielen verzoening
te doen; want het is het bloed,
dat voor de ziel verzoening zal
doen.
12 Daarom heb Ik tot de
kinderen Israels gezegd: Geen
ziel van u zal bloed eten;
noch de vreemdeling, die als
vreemdeling in het midden

van u verkeert, zal bloed eten.
13 Een ieder ook van de
kinderen Israels en van
de vreemdelingen, die als
vreemdelingen in het midden
van hen verkeren, die enig
wild gedierte, of gevogelte,
dat gegeten wordt, in de jacht
gevangen zal hebben; die zal
deszelfs bloed vergieten, en zal
dat met stof bedekken.
14 Want het is de ziel van
alle vlees; zijn bloed is voor
zijn ziel; daarom heb Ik tot
de kinderen Israels gezegd: Gij
zult geens vleses bloed eten;
want de ziel van alle vlees, dat
is zijn bloed; zo wie dat eet, zal
uitgeroeid worden.
15 En alle ziel onder de
inboorlingen of onder de
vreemdelingen, die een dood
aas of het verscheurde zal
gegeten hebben, die zal zijn
klederen wassen, en zich met
water baden, en onrein zijn tot
aan den avond; daarna zal hij
rein zijn.
16 Maar indien hij die niet
wast, en zijn vlees niet baadt,
zo zal hij zijn ongerechtigheid
dragen.

18 Verder sprak de HEERE
tot Mozes, zeggende:
2 Spreek tot de kinderen
Israels en zeg tot hen: Ik ben
de HEERE, uw God!
3 Gij zult niet doen naar de
werken des Egyptischen lands,
waarin gij gewoond hebt;
en naar de werken des lands
Kanaan, waarheen Ik u brenge,
zult gij niet doen, en zult in
hun inzettingen niet wandelen.
4 Mijn rechten zult gij doen,
en Mijn inzettingen zult gij
houden, om in die te wandelen;
Ik ben de HEERE, uw God!
5 Ja, Mijn inzettingen en Mijn
rechten zult gij houden; welk
mens dezelve zal doen, die zal
door dezelve leven; Ik ben de
HEERE!
6 Niemand zal tot enige
nabestaande zijns vleses
naderen, om de schaamte te
ontdekken; Ik ben de HEERE!
7 Gij zult de schaamte uws
vaders en de schaamte uwer
moeder niet ontdekken; zij
is uw moeder; gij zult haar
schaamte niet ontdekken.
8 Gij zult de schaamte der
huisvrouw uws vaders niet
ontdekken; het is de schaamte
uws vaders.
9 De schaamte uwer zuster,
der dochter uws vaders, of der
dochter uwer moeder, te huis
geboren of buiten geboren,
haar schaamte zult gij niet
ontdekken.
10 De schaamte der dochter
uws zoons, of der dochter uwer
dochter, haar schaamte zult gij
niet ontdekken; want zij zijn
uw schaamte.
11 De schaamte van de
dochter der huisvrouw
uws vaders, die uw vader
geboren is (zij is uw zuster),
haar schaamte zult gij niet
ontdekken.
12 Gij zult de schaamte van
de zuster uws vaders niet
ontdekken; zij is uws vaders
nabestaande.

13 Gij zult de schaamte van
de zuster uwer moeder niet
ontdekken; want zij is uwer
moeder nabestaande.
14 Gij zult de schaamte van
den broeder uws vaders niet
ontdekken; tot zijn huisvrouw
zult gij niet naderen; zij is uw
moei.
15 Gij zult de schaamte uwer
schoondochter niet ontdekken;
zij is uws zoons huisvrouw;
gij zult haar schaamte niet
ontdekken.
16 Gij zult de schaamte der
huisvrouw uws broeders niet
ontdekken; het is de schaamte
uws broeders.
17 Gij zult de schaamte
ener vrouw en harer dochter
niet ontdekken; de dochter
haars zoons, noch de dochter
van haar dochter zult gij
nemen, om haar schaamte
te ontdekken; zij zijn
nabestaanden; het is een
schandelijke daad.
18 Gij zult ook geen vrouw tot
haar zuster nemen, om haar te
benauwen, mits haar schaamte
nevens haar, in haar leven, te
ontdekken.
19 Ook zult gij tot de vrouw
in de afzondering van haar
onreinigheid niet naderen, om
haar schaamte te ontdekken.
20 En gij zult niet liggen bij
uws naasten huisvrouw ter
bezading, om met haar onrein
te worden.
21 En van uw zaad zult gij niet
geven, om voor den Molech
door het vuur te doen gaan;
en den Naam uws Gods zult
gij niet ontheiligen; Ik ben de
HEERE!
22 Bij een manspersoon zult
gij niet liggen met vrouwelijke
bijligging; dit is een gruwel.
23 Insgelijks zult gij bij geen
beest liggen, om daarmede
onrein te worden; een vrouw
zal ook niet staan voor een
beest, om daarmede te doen te
hebben; het is een gruwelijke
vermenging.
24 Verontreinigt u niet
met enige van deze; want
de heidenen, die Ik van uw
aangezicht uitwerpe, zijn met
alle deze verontreinigd;
25 Zodat het land onrein
is, en Ik over hetzelve zijn
ongerechtigheid bezoeke,
en het land zijn inwoners
uitspuwt.
26 Maar gij zult Mijn
inzettingen en Mijn rechten
onderhouden, en van al
die gruwelen niets doen,
inboorling noch vreemdeling,
die in het midden van u als
vreemdeling verkeert.
27 Want de lieden dezes lands,
die voor u geweest zijn, hebben
al deze gruwelen gedaan; en
het land is onrein geworden.
28 Dat u dat land niet
uitspuwe, als gij hetzelve zult
verontreinigd hebben; gelijk
als het het volk, dat voor u
was, uitgespuwd heeft.
29 Want al wie enige van
deze gruwelen doen zal, die
zielen, die ze doen, zullen uit
het midden van haar volk
uitgeroeid worden.

30 Daarom zult gij Mijn
bevel onderhouden, dat gij
niet doet van die gruwelijke
inzettingen, die voor u zijn
gedaan geweest, en u daarmede
niet verontreinigt; Ik ben de
HEERE, uw God!

19 Verder sprak de HEERE
tot Mozes, zeggende:
2 Spreek tot de ganse
vergadering der kinderen
Israels, en zeg tot hen: Gij zult
heilig zijn, want Ik, de HEERE,
uw God, ben heilig!
3 Want ieder zal zijn moeder
en zijn vader vrezen, en Mijn
sabbatten houden; Ik ben de
HEERE, uw God!
4 Gij zult u tot de afgoden niet
keren, en u geen gegoten goden
maken; Ik ben de HEERE, uw
God!
5 En wanneer gij een
dankoffer den HEERE offeren
zult, naar uw welgevallen zult
gij dat offeren.
6 Op den dag van uw offeren,
en des anderen daags, zal het
gegeten worden; maar wat tot
op den derden dag overblijft zal
met vuur verbrand worden.
7 En zo het op den derden dag
enigzins gegeten wordt, het is
een afgrijselijk ding, het zal
niet aangenaam zijn.
8 En zo wie dat eet, zal zijn
ongerechtigheid dragen, omdat
hij het heilige des HEEREN
ontheiligd heeft; daarom zal
dezelve ziel, uit haar volken
uitgeroeid worden.
9 Als gij ook den oogst
uws lands inoogsten zult, gij
zult den hoek uws velds niet
ganselijk afoogsten, en dat van
uw oogst op te zamelen is, niet
opzamelen.
10 Insgelijks zult gij uw
wijngaard niet nalezen, en
de afgevallen bezien van uw
wijngaard niet opzamelen; den
arme en den vreemdeling zult
gij die overlaten; Ik ben de
HEERE, uw God!
11 Gij zult niet stelen, en gij
zult niet liegen, noch valselijk
handelen, een iegelijk tegen
zijn naaste.
12 Gij zult niet valselijk bij
Mijn Naam zweren; want gij
zoudt den Naam uws Gods
ontheiligen; Ik ben de HEERE.
13 Gij zult uw naaste niet
bedriegelijk verdrukken,
noch beroven; des dagloners
arbeidsloon zal bij u niet
vernachten tot aan den
morgen.
14 Gij zult den dove
niet vloeken, en voor het
aangezicht des blinden geen
aanstoot zetten; maar gij zult
voor uw God vrezen; Ik ben de
HEERE!
15 Gij zult geen onrecht
doen in het gericht; gij
zult het aangezicht des
geringen niet aannemen, noch
het aangezicht des groten
voortrekken; in gerechtigheid
zult gij uw naaste richten.
16 Gij zult niet wandelen als
een achterklapper onder uw
volken; gij zult niet staan tegen
het bloed van uw naaste; Ik ben
de HEERE!

17 Gij zult uw broeder in uw hart niet haten; gij zult uw naaste naarstiglijk berispen, en zult de zonde in hem niet verdragen.

18 Gij zult niet wreken, noch toorn behouden tegen de kinderen uws volks; maar gij zult uw naaste liefhebben als uzelven; Ik ben de HEERE!

19 Gij zult Mijn inzettingen houden; gij zult geen tweeerlei aard uwer beesten laten samen te doen hebben; uwen akker zult gij niet met tweeerlei zaad bezaaien, en een kleed van tweeerlei stof, dooreen vermengd, zal aan u niet komen.

20 En wanneer een man, door bijligging des zaads, bij een vrouw zal gelegen hebben, die een dienstmaagd is, bij den man versmaad, en geenszins gelost is, en haar geen vrijheid is gegeven; die zullen gegeseld worden; zij zullen niet gedood worden; want zij was niet vrij gemaakt.

21 En hij zal zijn schuldoffer den HEERE aan de deur van de tent der samenkomst brengen, een ram ten schuldoffer.

22 En de priester zal met den ram des schuldoffers, voor hem over zijn zonde, die hij gezondigd heeft, voor het aangezicht des HEEREN verzoening doen; en hem zal vergeving geschieden van zijn zonde, die hij gezondigd heeft.

23 Als gij ook in dat land gekomen zult zijn, en alle geboomte ter spijze geplant zult hebben, zo zult gij de voorhuid daarvan, deszelfs vrucht, besnijden; drie jaren zal het u onbesneden zijn, daarvan zal niet gegeten worden.

24 Maar in het vierde jaar zal al zijn vrucht een heilig ding zijn, ter lofzegging voor den HEERE.

25 En in het vijfde jaar zult gij deszelfs vrucht eten, om het inkomen daarvan voor u te vermeerderen; Ik ben de HEERE, uw God!

26 Gij zult niets met het bloed eten. Gij zult op geen vogelgeschrei acht geven, noch guichelarij plegen.

27 Gij zult de hoeken uws hoofds niet rond afscheren; ook zult gij de hoeken uws baards niet verderven.

28 Gij zult om een dood lichaam geen snijding in uw vlees maken, noch schrift van een ingedrukt teken in u maken; Ik ben de HEERE!

29 Gij zult uw dochter niet ontheiligen, haar ter hoererij houdende; opdat het land niet hoerere, en het land met schandelijke daden vervuld worde.

30 Gij zult Mijn sabbatten houden, en Mijn heiligdom zult gij vrezen; Ik ben de HEERE!

31 Gij zult u niet keren tot de waarzeggers, en tot de duivelskunstenaars; zoekt hen niet, u met hen verontreinigende; Ik ben de HEERE, uw God!

32 Voor het grauwe haar zult gij opstaan, en zult het aangezicht des ouden vereren; en gij zult vrezen voor uw God; Ik ben de Heere!

33 En wanneer een vreemdeling bij u in uw land als vreemdeling verkeren zal, gij zult hem niet verdrukken.

34 De vreemdeling, die als vreemdeling bij u verkeert, zal onder u zijn als een inboorling van ulieden; gij zult hem liefhebben als uzelven; want gij zijt vreemdeling geweest in Egypteland; Ik ben de Heere, uw God!

35 Gij zult geen onrecht doen in het gericht, met de el, met het gewicht, of met de maat.

36 Gij zult een rechte wage hebben, rechte weegstenen, een rechte efa, en een rechte hin; Ik ben de Heere, uw God, Die u uit Egypteland uitgevoerd heb!

37 Daarom zult gij al Mijn inzettingen en al Mijn rechten onderhouden, en zult ze doen; Ik ben de Heere!

20 Verder sprak de Heere tot Mozes, zeggende:

2 Gij zult ook tot de kinderen Israels zeggen: Een ieder uit de kinderen Israels, of uit de vreemdelingen, die in Israel als vreemdelingen verkeren, die van zijn zaad den Molech gegeven zal hebben, zal zekerlijk gedood worden; het volk des lands zal hem met stenen stenigen.

3 En Ik zal Mijn aangezicht tegen dien man zetten, en zal hem uit het midden zijns volks uitroeien; want hij heeft van zijn zaad den Molech gegeven, opdat hij Mijn heiligdom ontreinigen, en Mijn heiligen Naam ontheiligen zou.

4 En indien het volk des lands hun ogen enigzins verbergen zal van dien man, als hij van zijn zaad den Molech zal gegeven hebben, dat het hem niet dode;

5 Zo zal Ik Mijn aangezicht tegen dien man en tegen zijn huisgezin zetten, en Ik zal hem, en al degenen, die hem nahoereren, om den Molech na te hoereren, uit het midden huns volks uitroeien.

6 Wanneer er een ziel is, die zich tot de waarzeggers en tot de duivelskunstenaars zal gekeerd hebben, om die na te hoereren, zo zal Ik Mijn aangezicht tegen die ziel zetten, en zal ze uit het midden haars volks uitroeien.

7 Daarom heiligt u, en weest heilig; want Ik ben de Heere, uw God!

8 En onderhoudt Mijn inzettingen, en doet dezelve; Ik ben de Heere, Die u heilige.

9 Als er iemand is, die zijn vader of zijn moeder zal gevloekt hebben, die zal zekerlijk gedood worden; hij heeft zijn vader of zijn moeder gevloekt; zijn bloed is op hem!

10 Een man ook, die met iemands huisvrouw overspel zal gedaan hebben, dewijl hij met zijns naasten vrouw overspel gedaan heeft, zal

zekerlijk gedood worden, de
overspeler en de overspeelster.
11 En een man, die bij
zijns vaders huisvrouw zal
gelegen hebben, heeft zijns
vaders schaamte ontdekt; zij
beiden zullen zekerlijk gedood
worden; hun bloed is op hen!
12 Insgelijks, als de man bij de
vrouw zijns zoons zal gelegen
hebben, zij zullen beiden
zekerlijk gedood worden;
zij hebben een gruwelijke
vermenging gedaan; hun bloed
is op hen!
13 Wanneer ook een man bij
een manspersoon zal gelegen
hebben, met vrouwelijke
bijligging, zij hebben beiden
een gruwel gedaan; zij zullen
zekerlijk gedood worden; hun
bloed is op hen!
14 En wanneer een man
een vrouw en haar moeder
zal genomen hebben, het
is een schandelijke daad;
men zal hem, en diezelve
met vuur verbranden, opdat
geen schandelijke daad in het
midden van u zij.
15 Daartoe als een man bij
enig vee zal gelegen hebben, hij
zal zekerlijk gedood worden;
ook zult gijlieden het beest
doden.
16 Alzo wanneer een vrouw
tot enig beest genaderd zal
zijn, om daarmede te doen te
hebben, zo zult gij die vrouw
en dat beest doden; zij zullen
zekerlijk gedood worden; hun
bloed is op hen!
17 En als een man zijn zuster,
de dochter zijns vaders, of
de dochter zijner moeder, zal
genomen hebben, en hij haar
schaamte gezien, en zij zijn
schaamte zal gezien hebben,
het is een schandvlek; daarom
zullen zij voor de ogen van de
kinderen huns volks uitgeroeid
worden; hij heeft de schaamte
zijner zuster ontdekt, hij zal
zijn ongerechtigheid dragen.
18 En als een man bij een
vrouw, die haar krankheid
heeft, zal gelegen en haar
schaamte ontdekt, haar fontein
ontbloot, en zij zelve de
fontein haars bloeds ontdekt
zal hebben, zo zullen zij beiden
uit het midden huns volks
uitgeroeid worden.
19 Daartoe zult gij de
schaamte van de zuster
uwer moeder, en van de zuster
uws vaders niet ontdekken;
dewijl hij zijn nabestaande
ontbloot heeft, zullen zij hun
ongerechtigheid dragen.
20 Als ook een man bij zijn
moei zal gelegen hebben, hij
heeft de schaamte zijns ooms
ontdekt; zij zullen hun zonde
dragen; zonder kinderen zullen
zij sterven.
21 En wanneer een man
zijns broeders huisvrouw
zal genomen hebben, het
is onreinigheid; hij heeft
de schaamte zijns broeders
ontdekt; zij zullen zonder
kinderen zijn.
22 Onderhoudt dan al Mijn
inzettingen en al Mijn rechten,
en doet dezelve; opdat u dat
land, waarheen Ik u brenge, om
daarin te wonen, niet uitspuwe.

23 En wandelt niet in de inzettingen des volks, hetwelk Ik voor uw aangezicht uitwerp; want al deze dingen hebben zij gedaan; daarom ben Ik op hen verdrietig geworden.

24 En Ik heb u gezegd: Gij zult hun land erfelijk bezitten, en Ik zal u dat geven, opdat gij hetzelve erfelijk bezit, een land vloeiende van melk en honig; Ik ben de HEERE, uw God, Die u van de volken afgezonderd heb!

25 Daarom zult gij onderscheid maken tussen reine en onreine beesten, en tussen het onreine en reine gevogelte; en gij zult uw zielen niet verfoeilijk maken aan de beesten en aan het gevogelte, en aan al wat op den aardbodem kruipt, hetwelk Ik voor u afgezonderd heb, opdat gij het onrein houdt.

26 En gij zult Mij heilig zijn, want Ik, de HEERE, ben heilig; en Ik heb u van de volken afgezonderd, opdat gij Mijns zoudt zijn.

27 Als nu een man en vrouw in zich een waarzeggenden geest zal hebben, of een duivelskunstenaar zal zijn, zij zullen zekerlijk gedood worden; men zal hen met stenen stenigen; hun bloed is op hen.

21 Daarna zeide de HEERE tot Mozes: Spreek tot de priesters, de zonen van Aaron, en zeg tot hen: Over een dode zal een priester zich niet verontreinigen onder zijn volken.

2 Behalve over zijn bloedvriend, die hem ten naaste bestaat, over zijn moeder en over zijn vader, en over zijn zoon, en over zijn dochter, en over zijn broeder.

3 En over zijn zuster, die maagd is, hem nabestaande, die nog geen man toebehoord heeft; over die zal hij zich verontreinigen.

4 Hij zal zich niet verontreinigen over een overste onder zijn volken, om zich te ontheiligen.

5 Zij zullen op hun hoofd geen kaalheid maken, en zullen den hoek van hun baard niet afscheren, en in hun vlees zullen zij geen sneden snijden.

6 Zij zullen hun God heilig zijn, en den Naam huns Gods zullen zij niet ontheiligen; want zij offeren de vuurofferen des HEEREN, de spijze huns Gods; daarom zullen zij heilig zijn.

7 Zij zullen geen vrouw nemen, die een hoer of ontheiligde is, noch een vrouw nemen, die van haar man verstoten is; want hij is zijn God heilig.

8 Daarom zult gij hem heiligen, omdat hij de spijze uws Gods offert; hij zal u heilig zijn, want Ik ben heilig; Ik ben de HEERE, Die u heilige!

9 Als nu de dochter van enigen priester zal beginnen te hoereren, zij ontheiligt haar vader; met vuur zal zij

verbrand worden.
10 En hij, die de hogepriester
onder zijn broederen is, op
wiens hoofd de zalfolie gegoten
is, en wiens hand men gevuld
heeft, om die klederen aan te
trekken, zal zijn hoofd niet
ontbloten, noch zijn klederen
scheuren.
11 Hij zal ook bij geen dode
lichamen komen; zelfs over zijn
vader en over zijn moeder zal
hij zich niet verontreinigen.
12 En uit het heiligdom zal
hij niet uitgaan, dat hij het
heiligdom zijns Gods niet
ontheilige, want de kroon der
zalfolie zijns Gods is op hem;
Ik ben de HEERE!
13 Hij zal ook een vrouw in
haar maagdom nemen.
14 Een weduwe, of
verstotene, of ontheiligde
hoer, dezulke zal hij niet
nemen; maar een maagd uit
zijn volken zal hij tot een
vrouw nemen.
15 En hij zal zijn zaad onder
zijn volken niet ontheiligen;
want Ik ben de HEERE, Die hem
heilige!
16 Wijders sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
17 Spreek tot Aaron,
zeggende: Niemand uit uw
zaad, naar hun geslachten, in
wien een gebrek zal zijn, zal
naderen, om de spijze zijns
Gods te offeren.
18 Want geen man, in
wien een gebrek zal zijn, zal
naderen, hij zij een blind man,
of kreupel, of te kort, of te lang
in leden;
19 Of een man, in wien een
breuk des voets, of een breuk
der hand zal zijn;
20 Of die bultachtig, of
dwergachtig zal zijn, of een
vel op zijn oog zal hebben, of
droge schurftheid, of etterige
schurftheid, of die gebroken
zal zijn aan zijn gemacht.
21 Geen man, uit het zaad van
Aaron, den priester, in wien
een gebrek is, zal toetreden om
de vuurofferen des HEEREN te
offeren; een gebrek is in hem,
hij zal niet toetreden, om de
spijs zijns Gods te offeren.
22 De spijs zijns Gods, van de
allerheiligste dingen, en van de
heilige dingen, zal hij mogen
eten;
23 Doch tot den voorhang zal
hij niet komen, en tot het
altaar niet toetreden, omdat
een gebrek in hem is; opdat
hij Mijn heiligdommen niet
ontheilige; want Ik ben de
HEERE, Die hen heilige!
24 En Mozes sprak zulks tot
Aaron en tot zijn zonen, en tot
al de kinderen Israels.

22 Daarna sprak de HEERE
tot Mozes, zeggende:
2 Spreek tot Aaron en tot
zijn zonen, dat zij zich van de
heilige dingen der kinderen
Israels, die zij Mij heiligen,
afzonderen, opdat zij de
Naam Mijner heiligheid niet
ontheiligen: Ik ben de HEERE!
3 Zeg tot hen: Alle man
onder uw geslachten, die uit
uw ganse zaad tot de heilige
dingen, die de kinderen Israels
den HEERE heiligen, naderen

zal, als zijn onreinigheid op hem is; diezelve mens zal van voor Mijn aangezicht uitgeroeid worden; Ik ben de HEERE!

4 Niemand van het zaad van Aaron, die melaats is, of een vloed heeft, zal van die heilige dingen eten, totdat hij rein is; mitsgaders die iets aanroert, dat onrein is van een dood lichaam, of iemand, wien het zaad der bijligging ontgaat.

5 Of zo wie aangeroerd zal hebben enig kruipend gedierte, waarvan hij onrein is, of een mens, waarvan hij onrein is, naar al zijn onreinigheid;

6 De mens, die dat aangeroerd zal hebben, zal onrein zijn tot aan den avond, en hij zal van die heilige dingen niet eten, maar zal zijn vlees met water baden.

7 Als de zon zal ondergegaan zijn, dan zal hij rein zijn; en daarna zal hij van die heilige dingen eten; want dat is zijn spijze.

8 Het dode aas, en het verscheurde zal hij niet eten, om daarmede onrein te worden; Ik ben de HEERE!

9 Zij zullen dan Mijn bevel onderhouden, opdat zij geen zonde daarover dragen en daarin sterven, als zij die ontheiligd zouden hebben; Ik ben de HEERE, Die hen heilige!

10 Ook zal geen vreemde het heilige eten; een bijwoner des priesters, en een dagloner, zullen het heilige niet eten.

11 Wanneer dan nog de priester een ziel met zijn geld zal gekocht hebben, die zal daarvan eten; en de ingeborene van zijn huis, die zullen van zijn spijze eten.

12 Maar als des priesters dochter een vreemden man zal toebehoren, zij zal van het hefoffer der heilige dingen niet eten.

13 Doch als des priesters dochter een weduwe of een verstotene zal zijn, en geen zaad hebben, en tot haars vaders huis, als in haar jonkheid, zal wedergekeerd zijn, zo zal zij van de spijze haars vaders eten; maar geen vreemde zal daarvan eten.

14 En wanneer iemand het heilige door dwaling zal gegeten hebben, zo zal hij deszelfs vijfde deel daarboven toedoen, en zal het den priester met het heilige wedergeven.

15 Zo zullen zij niet ontheiligen de heilige dingen der kinderen Israels, die zij den HEERE zullen gegeven hebben;

16 En hen doen dragen de ongerechtigheid der schuld, als zij hun heilige dingen zouden eten; want Ik ben de HEERE, Die hen heilige!

17 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

18 Spreek tot Aaron, en tot zijn zonen, en tot al de kinderen Israels, en zeg tot hen: Zo wie uit het huis van Israel, en uit de vreemdelingen in Israel is, die zijn offerande zal offeren naar al hun

geloften, en naar al hun
vrijwillige offeren, die zij den
HEERE ten brandoffer zullen
offeren;
19 Het zal naar uw
welgevallen zijn, een volkomen
mannetje, van de runderen,
van de lammeren, of van de
geiten.
20 Gij zult niet offeren iets,
waarin een gebrek is; want het
zou niet aangenaam zijn voor
u.
21 En als iemand een
dankoffer den HEERE zal
offeren, uitzonderende van de
runderen of van de schapen
een gelofte, of vrijwillig offer,
het zal volkomen zijn, opdat
het aangenaam zij; geen gebrek
zal daarin zijn.
22 Het blinde, of gebrokene,
of verlamde, of wratte, of
droge schurftheid, of etterige
schurftheid hebbende, deze
zult gij den HEERE niet offeren,
en daarvan zult gij den HEERE
geen vuuroffer op het altaar
geven.
23 Doch een os, of klein vee,
te lang of te verkrompen in
leden, die zult gij tot een
vrijwillig offer bereiden; doch
tot een gelofte zou het niet
aangenaam zijn.
24 Het gedrukte, of gestotene,
of gescheurde, of gesnedene,
zult gij den HEERE niet offeren;
dat zult gij in uw land niet
doen.
25 Gij zult ook uit de hand des
vreemden van al deze dingen
uw God geen spijs offeren;
want hun verdorvenheid is in
hen, in dezelve is gebrek, zij
zouden niet aangenaam zijn
voor u.
26 Wijders sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
27 Wanneer een os, of lam,
of geit zal geboren zijn, zo
zal die zeven dagen onder
zijn moeder zijn; daarna, van
den achtsten dag en daarover,
zal hij aangenaam zijn tot
offerande des vuuroffers den
HEERE.
28 Gij zult ook een os, of klein
vee, hem en zijn jong, op een
dag niet slachten.
29 En als gij een lofoffer den
HEERE zult slachten, naar uw
wil zult gij het slachten.
30 Het zal op denzelfden
dag gegeten worden; gij zult
daarvan niet overlaten tot op
den morgen; Ik ben de HEERE!
31 Daarom zult gij Mijn
geboden houden, en dezelve
doen; Ik ben de HEERE!
32 En gij zult Mijn heiligen
Naam niet ontheiligen, opdat
Ik in het midden der kinderen
Israels geheiligd worde; Ik ben
de HEERE, Die u heilige!
33 Die u uit Egypteland
uitgevoerd heb, opdat Ik u tot
een God zij; Ik ben de HEERE!

23 Daarna sprak de HEERE
tot Mozes, zeggende:
2 Spreek tot de kinderen
Israels, en zeg tot hen:
De gezette hoogtijden des
HEEREN, welke gijlieden
uitroepen zult, zullen heilige
samenroepingen zijn; deze zijn
Mijn gezette hoogtijden.

3 Zes dagen zal men het werk
doen, maar op den zevenden
dag is de sabbat der rust, een
heilige samenroeping; geen
werk zult gij doen; het is
des HEEREN sabbat, in al uw
woningen.
4 Deze zijn de gezette
hoogtijden des HEEREN, de
heilige samenroepingen, welke
gij uitroepen zult op hun
gezetten tijd.
5 In de eerste maand, op den
veertienden der maand, tussen
twee avonden is des HEEREN
pascha.
6 En op den vijftienden dag
der derzelver maand is het feest
van de ongezuurde broden des
HEEREN; zeven dagen zult gij
ongezuurde broden eten.
7 Op den eersten dag zult
gij een heilige samenroeping
hebben; geen dienstwerk zult
gij doen.
8 Maar gij zult zeven dagen
vuuroffer den HEERE offeren;
en op den zevenden dag zal een
heilige samenroeping wezen;
geen dienstwerk zult gij doen.
9 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
10 Spreek tot de kinderen
Israels, en zeg tot hen: Als
gij in het land zult gekomen
zijn, hetwelk Ik u geven zal, en
gij zijn oogst zult inoogsten,
dan zult gij een garf der
eerstelingen van uw oogst tot
den priester brengen.
11 En hij zal die garf voor
het aangezicht des HEEREN
bewegen, opdat het voor u
aangenaam zij; des anderen
daags na den sabbat zal de
priester die bewegen.
12 Gij zult ook op den dag,
als gij die garf bewegen zult,
bereiden een volkomen lam,
dat eenjarig is, ten brandoffer
den HEERE;
13 En zijn spijsoffer twee
tienden meelbloem, met olie
gemengd, ten vuuroffer, den
HEERE tot een liefelijken reuk;
en zijn drankoffer van wijn,
het vierde deel van een hin.
14 En gij zult geen brood,
noch geroost koren, noch
groen aren eten, tot op
dienzelven dag, dat gij de
offerande uws Gods zult
gebracht hebben; het is een
eeuwige inzetting voor uw
geslachten, in al uw woningen.
15 Daarna zult gij u tellen
van den anderen dag na den
sabbat, van den dag, dat gij
de garf des beweegoffers zult
gebracht hebben; het zullen
zeven volkomen sabbatten zijn;
16 Tot den anderen dag, na
den zevenden sabbat, zult gij
vijftig dagen tellen, dan zult gij
een nieuw spijsoffer den HEERE
offeren.
17 Gijlieden zult uit uw
woningen twee beweegbroden
brengen, zij zullen van
twee tienden meelbloem
zijn, gedesemd zullen zij
gebakken worden; het zijn de
eerstelingen den HEERE.
18 Gij zult ook met het brood
zeven volkomen eenjarige
lammeren, en een var, het
jong van een rund, en twee
rammen offeren; zij zullen den

HEERE een brandoffer zijn, met hun spijsoffer en hun drankofferen, een vuuroffer, tot een liefelijken reuk den HEERE.
19 Ook zult gij een geitenbok ten zondoffer, en twee eenjarige lammeren ten dankoffer bereiden.
20 Dan zal de priester dezelve met het brood der eerstelingen ten beweegoffer, voor het aangezicht des HEEREN, met de twee lammeren bewegen; zij zullen den HEERE een heilig ding zijn, voor den priester.
21 En gij zult op dienzelfden dag uitroepen, dat gij een heilige samenroeping zult hebben; geen dienstwerk zult gij doen; het is een eeuwige inzetting in al uw woningen voor uw geslachten.
22 Als gij nu den oogst uws lands zult inoogsten, gij zult, in uw inoogsten, den hoek des velds niet ganselijk afmaaien, en de opzameling van uw oogst niet opzamelen; voor den arme en voor den vreemdeling zult gij ze laten; Ik ben de HEERE, uw God!
23 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:
24 Spreek tot de kinderen Israels, zeggende: In de zevende maand, op den eersten der maand, zult gij een rust hebben, een gedachtenis des geklanks, een heilige samenroeping.
25 Geen dienstwerk zult gij doen; maar gij zult den HEERE vuuroffer offeren.
26 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:
27 Doch op den tienden dezer zevende maand zal de verzoendag zijn, een heilige samenroeping zult gij hebben; dan zult gij uw zielen verootmoedigen, en zult den HEERE een vuuroffer offeren.
28 En op dienzelven dag zult gij geen werk doen; want het is de verzoendag, om over u verzoening te doen voor het aangezicht des HEEREN uws Gods.
29 Want alle ziel, welken op dienzelven dag niet zal verootmoedigd zijn geweest, die zal uitgeroeid worden uit haar volken.
30 Ook alle ziel, die enig werk op dienzelven dag gedaan zal hebben, die ziel zal Ik uit het midden haars volks verderven.
31 Gij zult geen werk doen; het is een eeuwige inzetting voor uw geslachten, in al uw woningen.
32 Het zal u een sabbat der rust zijn; dan zult gij uw zielen verootmoedigen; op den negenden der maand in den avond, van den avond tot den avond, zult gij uw sabbat rusten.
33 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:
34 Spreek tot de kinderen Israels, zeggende: Op den vijftienden dag van deze zevende maand zal het feest der loofhutten zeven dagen den HEERE zijn.

35 Op den eersten dag zal
een heilige samenroeping zijn;
geen dienstwerk zult gij doen.
36 Zeven dagen zult gij den
HEERE vuurofferen offeren; op
den achtsten dag zult gij een
heilige samenroeping hebben,
en zult den HEERE vuuroffer
offeren; het is een verbodsdag;
gij zult geen dienstwerk doen.
37 Dit zijn de gezette
hoogtijden des HEEREN, welke
gij zult uitroepen tot heilige
samenroepingen, om den
HEERE vuuroffer, brandoffer
en spijsoffer, slachtoffer en
drankofferen, elk dagelijks op
zijn dag, te offeren;
38 Behalve de sabbatten des
HEEREN, en behalve uw gaven,
en behalve al uw geloften,
en behalve al uw vrijwillige
offeren, welke gij den HEERE
geven zult.
39 Doch op den vijftienden
dag der zevenden maand, als
gij het inkomen des lands zult
ingegaderd hebben, zult gij
des HEEREN feest zeven dagen
vieren; op den eersten dag zal
er rust zijn, en op den achtsten
dag zal er rust zijn.
40 En op den eersten dag zult
gij u nemen takken van schoon
geboomte, palmtakken, en
meien van dichte bomen, met
beekwilgen; en gij zult voor
het aangezicht des HEEREN,
uws Gods, zeven dagen vrolijk
zijn.
41 En gij zult dat feest den
HEERE zeven dagen in het jaar
vieren; het is een eeuwige
inzetting voor uw geslachten;
in de zevende maand zult gij
het vieren.
42 Zeven dagen zult gij in
de loofhutten wonen; alle
inboorlingen in Israel zullen in
loofhutten wonen;
43 Opdat uw geslachten
weten, dat Ik de kinderen
Israels in loofhutten heb
doen wonen, als Ik hen uit
Egypteland uitgevoerd heb; Ik
ben de HEERE, uw God!
44 Alzo heeft Mozes de
gezette hoogtijden des
HEEREN tot de kinderen
Israels uitgesproken.

24 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
2 Gebied den kinderen
Israels, dat zij tot u brengen
zuivere gestoten olijfolie, voor
den luchter, om de lampen
gedurig aan te steken.
3 Aaron zal die voor het
aangezicht des HEEREN gedurig
toerichten, van den avond tot
den morgen, buiten den
voorhang van de getuigenis, in
de tent der samenkomst; het is
een eeuwige inzetting voor uw
geslachten.
4 Hij zal op den louteren
kandelaar die lampen voor het
aangezicht des HEEREN gedurig
toerichten.
5 Gij zult ook meelbloem
nemen, en twaalf koeken
daarvan bakken; van twee
tienden zal een koek zijn.
6 En gij zult ze in twee rijen
leggen, zes in een rij, op de
reine tafel, voor het aangezicht
des HEEREN.

7 En op elke rij zult gij
zuiveren wierook leggen,
welke het brood ten
gedenkoffer zal zijn; het is
een vuuroffer den HEERE.
8 Op elken sabbatdag gedurig
zal men dat voor het aangezicht
des HEEREN toerichten,
vanwege de kinderen Israels,
tot een eeuwig verbond.
9 En het zal voor Aaron en
zijn zonen zijn, die dat in
de heilige plaats zullen eten;
want het is voor hem een
heiligheid der heiligheden uit
de vuurofferen des HEEREN,
een eeuwige inzetting.
10 En er ging de zoon ener
Israelietische vrouw uit, die,
in het midden der kinderen
Israels, de zoon van een
Egyptische man was; en de
zoon van deze Israelietische en
een Israelietisch man twistten
in het leger.
11 Toen lasterde de zoon
der Israelietische vrouw
uitdrukkelijk denNAAM, en
vloekte; daarom brachten zij
hem tot Mozes; de naam nu
zijner moeder was Selomith,
de dochter van Dibri, van den
stam Dan.
12 En zij leidden hem in
de gevangenis, opdat hem,
naar den mond des HEEREN,
verklaring geschieden zou.
13 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
14 Breng den vloeker uit tot
buiten het leger, en allen, die
het gehoord hebben, zullen
hun handen op zijn hoofd
leggen; daarna zal hem de
gehele vergadering stenigen.
15 En tot de kinderen Israels
zult gij spreken, zeggende: Een
ieder, als hij zijn God gevloekt
zal hebben, zo zal hij zijn zonde
dragen.
16 En wie den Naam des
HEEREN gelasterd zal hebben,
zal zekerlijk gedood worden;
de ganse vergadering zal hem
zekerlijk stenigen; alzo zal de
vreemdeling zijn, gelijk de
inboorling, als hij denNAAM
zal gelasterd hebben, hij zal
gedood worden.
17 En als iemand enige ziel
des mensen zal verslagen
hebben, hij zal zekerlijk
gedood worden.
18 Maar wie de ziel van enig
vee zal verslagen hebben, hij
zal het wedergeven, ziel voor
ziel.
19 Als ook iemand aan
zijn naaste een gebrek zal
aangebracht hebben; gelijk als
hij gedaan heeft, zo zal ook aan
hem gedaan worden:
20 Breuk voor breuk, oog
voor oog, tand voor tand;
gelijk als hij een gebrek een
mens zal aangebracht hebben,
zo zal ook hem aangebracht
worden.
21 Wie dan enig vee verslaat,
die zal het wedergeven; maar
wie een mens verslaat, die zal
gedood worden.
22 Enerlei recht zult gij
hebben; zo zal de vreemdeling
zijn, als de inboorling; want Ik
ben de HEERE, uw God!
23 En Mozes zeide tot de
kinderen Israels, dat zij den

vloeker tot buiten het leger
uitbrengen, en hem met
stenen stenigen zouden. En de
kinderen Israels deden, gelijk
als de HEERE Mozes geboden
had.

25 Verder sprak de HEERE
tot Mozes, aan den berg
Sinai, zeggende:
2 Spreek tot de kinderen
Israels, en zeg tot hen:
Wanneer gij zult gekomen zijn
in dat land, dat Ik u geve, dan
zal dat land rusten, een sabbat
den HEERE.
3 Zes jaren zult gij uw akker
bezaaien, en zes jaren uw
wijngaard besnijden, en de
inkomst daarvan inzamelen.
4 Doch in het zevende jaar
zal voor het land een sabbat
der rust zijn, een sabbat den
HEERE; uw akker zult gij niet
bezaaien en uw wijngaard niet
besnijden.
5 Wat van zelf van uw oogst
zal gewassen zijn, zult gij
niet inoogsten, en de druiven
uwer afzondering zult gij niet
afsnijden; het zal een jaar der
ruste voor het land zijn.
6 En de inkomst van den
sabbat des lands zal voor u
tot spijze zijn, voor u, en
voor uw knecht, en voor
uw dienstmaagd, en voor uw
dagloner, en voor uw bijwoner,
die bij u als vreemdelingen
verkeren;
7 Mitsgaders voor het vee,
en voor het gedierte, dat in
uw land is, zal al de inkomst
daarvan tot spijze zijn.
8 Gij zult u ook tellen zeven
jaarweken, zevenmaal zeven
jaren; zodat de dagen der zeven
jaarweken u negen en veertig
jaren zullen zijn.
9 Daarna zult gij in de
zevende maand, op den
tienden der maand, de bazuin
des geklanks doen doorgaan;
op den verzoendag zult gij de
bazuin doen doorgaan in uw
ganse land.
10 En gij zult dat vijftigste
jaar heiligen, en vrijheid
uitroepen in het land, voor
al zijn inwoners; het zal u
een jubeljaar zijn; en gij
zult wederkeren een ieder
tot zijn bezittingen, en zult
wederkeren een ieder tot zijn
geslacht.
11 Dit jubeljaar zal u het
vijftigste jaar zijn; gij zult niet
zaaien, noch inoogsten wat
van zelf daarin zal gewassen
zijn, noch ook de druiven
der afzonderingen in hetzelve
afsnijden.
12 Want dat is het jubeljaar;
het zal u heilig zijn; gij zult
uit het veld de inkomst daarvan
eten.
13 Op dat jubeljaar zult gij
ieder wederkeren tot zijn
bezitting.
14 Daarom, wanneer gij
aan uw naaste wat veilbaars
verkopen, of uit de hand
uws naasten kopen zult, dat
niemand de een den ander
verdrukke.
15 Naar het getal der jaren,
van het jubeljaar af, zult gij
van uw naaste kopen, en naar

het getal van de jaren der inkomsten zal hij het aan u verkopen.
16 Naar de veelheid der jaren zult gij zijn koop vermeerderen, en naar de weinigheid der jaren zult gij zijn koop verminderen; want hij verkoopt aan u het getal der inkomsten.
17 Dat dan niemand zijn naaste verdrukke; maar vreest voor uw God; want Ik ben de HEERE, uw God!
18 En doet Mijn inzettingen, en houdt Mijn rechten, en doet dezelve; zo zult gij zeker wonen in het land.
19 En het land zal zijn vrucht geven, en gij zult eten tot verzadiging toe; en gij zult zeker daarin wonen.
20 En als gij zoudt zeggen: Wat zullen wij eten in het zevende jaar? Ziet, wij zullen niet zaaien, en onze inkomst niet inzamelen;
21 Zo zal Ik Mijn zegen gebieden over u in het zesde jaar, dat het de inkomst voor drie jaren zal voortbrengen.
22 Het achtste jaar nu zult gij zaaien, en zult van de oude inkomst eten, tot het negende jaar toe; totdat zijn inkomst ingekomen is, zult gij het oude eten.
23 Het land ook zal niet voor altoos verkocht worden; want het land is het Mijne, dewijl gij vreemdelingen en bijwoners bij Mij zijt.
24 Daarom zult gij, in het ganse land uwer bezitting, lossing voor het land toelaten.
25 Wanneer uw broeder zal verarmd zijn, en iets van zijn bezitting verkocht zal hebben, zo zal zijn losser, die hem nabestaande is, komen, en zal het verkochte zijns broeders lossen.
26 En wanneer iemand geen losser zal hebben, maar zijn hand bekomen en hij gevonden zal hebben, zoveel genoeg is tot zijn lossing;
27 Dan zal hij de jaren zijner verkoping rekenen, en het overschot zal hij den man, wien hij het verkocht had, weder uitkeren; en hij zal weder tot zijn bezitting komen.
28 Maar indien zijn hand niet gevonden heeft, wat genoeg is, om aan hem weder uit te keren, zo zal zijn verkochte goed zijn in de hand van deszelfs koper tot het jubeljaar toe; maar in het jubeljaar zal het uitgaan, en hij zal tot zijn bezitting wederkeren.
29 Insgelijks, wanneer iemand een woonhuis in een bemuurde stad zal verkocht hebben, zo zal zijn lossing zijn, totdat het jaar zijner verkoping volkomen zal zijn; in een vol jaar zal zijn lossing wezen.
30 Maar is het, dat het niet gelost wordt, tegen dat hem het gehele jaar zal vervuld zijn, zo zal dat huis, hetwelk in die stad is, die een muur heeft, voor altoos blijven aan hem, die dat gekocht heeft, onder zijn geslachten; het zal in het jubeljaar niet uitgaan.

31 Doch de huizen der
dorpen, die rondom geen muur
hebben, zullen als het veld
des lands gerekend worden;
daarvoor zal lossing zijn, en zij
zullen in het jubeljaar uitgaan.
32 Aangaande de steden der
Levieten, en de huizen der
steden hunner bezitting; de
Levieten zullen een eeuwige
lossing hebben.
33 En als men onder de
Levieten lossing zal gedaan
hebben, zo zal de koop van
het huis en van de stad zijner
bezitting in het jubeljaar
uitgaan; want de huizen van de
steden der Levieten zijn hun
bezitting in het midden van de
kinderen Israels.
34 Doch het veld van de
voorstad hunner steden zal
niet verkocht worden; want
het is een eeuwige bezitting
voor hen.
35 En als uw broeder zal
verarmd zijn, en zijn hand
bij u wankelen zal, zo zult gij
hem vasthouden, zelfs een
vreemdeling en bijwoner,
opdat hij bij u leve.
36 Gij zult geen woeker noch
overwinst van hem nemen;
maar gij zult vrezen voor uw
God, opdat uw broeder bij u
leve.
37 Uw geld zult gij hem niet
op woeker geven, en gij zult uw
spijze niet op overwinst geven.
38 Ik ben de HEERE, uw God,
Die u uit Egypteland gevoerd
heb, om u het land Kanaan te
geven, opdat Ik u tot een God
zij.
39 Desgelijks, wanneer uw
broeder bij u zal verarmd zijn,
en zich aan u verkocht zal
hebben, gij zult hem niet doen
dienen den dienst van een
slaaf;
40 Als een dagloner, als een
bijwoner zal hij bij u zijn;
tot het jubeljaar zal hij bij u
dienen.
41 Dan zal hij van u uitgaan,
hij en zijn kinderen met hem,
en hij zal tot zijn geslacht
wederkeren, en tot de bezitting
zijner vaderen wederkeren.
42 Want zij zijn Mijn
dienstknechten, die Ik uit
Egypteland uitgevoerd heb; zij
zullen niet verkocht worden,
gelijk men een slaaf verkoopt.
43 Gij zult geen heerschappij
over hem hebben met
wreedheid; maar gij zult
vrezen voor uw God.
44 Aangaande uw slaaf of uw
slavin, die gij zult hebben, die
zullen van de volken zijn, die
rondom u zijn; van die zult gij
een slaaf of een slavin kopen.
45 Gij zult ze ook kopen van
de kinderen der bijwoners,
die bij u als vreemdelingen
verkeren, uit hen en uit hun
geslachten, die bij u zullen
zijn, die zij in uw land zullen
gewonnen hebben; en zij
zullen u tot een bezitting zijn.
46 En gij zult u tot bezitters
over hen stellen voor uw
kinderen na u, opdat zij de
bezitting erven; gij zult hen
in eeuwigheid doen dienen;
maar over uw broeders, de
kinderen Israels, een iegelijk

over zijn broeder, gij zult over
hem geen heerschappij hebben
met wreedheid.
47 En wanneer de hand eens
vreemdelings en bijwoners, die
bij u is, wat bekomen zal
hebben, en uw broeder, die bij
hem is, verarmd zal zijn, dat
hij zich aan den vreemdeling,
den bijwoner, die bij u is, of
aan den stam van het geslacht
des vreemdelings zal verkocht
hebben;
48 Nadat hij zich zal verkocht
hebben, zal er lossing voor hem
zijn; een van zijn broeders zal
hem lossen;
49 Of zijn oom, of de zoon
zijns ooms, zal hem lossen, of
die uit de naasten zijns vleses
van zijn geslacht is, zal hem
lossen; of heeft zijn hand wat
bekomen, dat hij zichzelven
losse.
50 En hij zal met zijn koper
rekenen van dat jaar af, dat hij
zich aan hem verkocht heeft
tot het jubeljaar toe; alzo dat
het geld zijner verkoping zal
zijn naar het getal van de jaren,
naar de dagen eens dagloners
zal het met hem zijn.
51 Indien nog vele van die
jaren zijn, naar die zal hij
tot zijn lossing van het geld,
waarover hij gekocht is,
wedergeven.
52 En indien er nog weinige
van die jaren overgebleven
zijn, tot aan het jubeljaar, zo
zal hij met hem rekenen; naar
zijn jaren zal hij zijn lossing
wedergeven.
53 Als een dagloner zal hij van
jaar tot jaar bij hem zijn; men
zal over hem geen heerschappij
hebben met wreedheid voor
uw ogen.
54 En is het, dat hij hierdoor
niet gelost wordt, zo zal hij in
het jubeljaar uitgaan, hij en zijn
kinderen met hem.
55 Want de kinderen Israels
zijn Mij tot dienstknechten;
Mijn dienstknechten zijn
zij, die Ik uit Egypteland
uitgevoerd heb; Ik ben de
HEERE, uw God!

26 Gij zult ulieden geen
afgoden maken; noch
gesneden beeld, noch opgericht
beeld zult gij u stellen, noch
gebeelden steen in uw land
zetten, om u daarvoor te
buigen; want Ik ben de HEERE,
uw God!
2 Mijn sabbatten zult gij
houden, en Mijn heiligdommen
zult gij vrezen; Ik ben de
HEERE!
3 Indien gij in Mijn
inzettingen wandelen, en
Mijn geboden houden, en die
doen zult;
4 Zo zal Ik uw regens geven
op hun tijd; en het land zal
zijn inkomst geven, en het
geboomte des velds zal zijn
vrucht geven;
5 En de dorstijd zal u reiken
tot den wijnoogst, en de
wijnoogst zal reiken tot den
zaaitijd; en gij zult uw brood
eten tot verzadiging toe, en gij
zult zeker in uw land wonen.

6 Ook zal Ik vrede geven
in het land, dat gij zult te
slapen liggen, en niemand zij,
die verschrikke; en Ik zal het
boos gedierte uit het land doen
ophouden, en het zwaard zal
door uw land niet doorgaan.
7 En gij zult uw vijanden
vervolgen; en zij zullen voor
uw aangezicht door het zwaard
vallen.
8 Vijf uit u zullen honderd
vervolgen, en honderd uit u
zullen tien duizend vervolgen;
en uw vijanden zullen voor
uw aangezicht door het zwaard
vallen.
9 En Ik zal Mij tot u wenden,
en zal u vruchtbaar maken,
en u vermenigvuldigen; en
Mijn verbond zal Ik met u
bevestigen.
10 En gij zult het oude, dat
verouderd is, eten; en het oude
zult gij vanwege het nieuwe
uitbrengen.
11 En Ik zal Mijn tabernakel
in het midden van u zetten; en
Mijn ziel zal van u niet walgen.
12 En Ik zal in het midden van
u wandelen, en zal u tot een
God zijn, en gij zult Mij tot een
volk zijn.
13 Ik ben de HEERE, uw
God, Die u uit het land der
Egyptenaren uitgevoerd heb,
opdat gij hun slaven niet zoudt
zijn; en Ik heb de disselbomen
van uw juk verbroken, en heb
u doen rechtop staan.
14 Maar indien gij Mij niet
zult horen, en al deze geboden
niet zult doen;
15 En zo gij Mijn inzettingen
zult smadelijk verwerpen, en
zo uw ziel van Mijn rechten zal
walgen, dat gij niet doet al Mijn
geboden, om Mijn verbond te
vernietigen;
16 Dit zal Ik u ook doen,
dat Ik over u stellen zal
verschrikking, tering en
koorts, die de ogen verteren en
de ziel pijnigen; gij zult ook
uw zaad te vergeefs zaaien, en
uw vijanden zullen dat opeten.
17 Daartoe zal Ik Mijn
aangezicht tegen ulieden
zetten, dat gij geslagen zult
worden voor het aangezicht
uwer vijanden; en uw haters
zullen over u heerschappij
hebben, en gij zult vlieden, als
u iemand vervolgt.
18 En zo gij Mij tot deze
dingen toe nog niet horen zult,
Ik zal nog daar toe doen, om
u zevenvoudig over uw zonden
te tuchtigen.
19 Want Ik zal de
hovaardigheid uwer kracht
verbreken, en zal uw hemel als
ijzer maken, en uw aarde als
koper.
20 En uw macht zal ijdelijk
verdaan worden; en uw land
zal zijn inkomsten niet geven,
en het geboomte des lands zal
zijn vrucht niet geven.
21 En zo gij met Mij in
tegenheid wandelen zult, en
Mij niet zult willen horen, zo
zal Ik over u, naar uw zonden,
zevenvoudig slagen toedoen.
22 Want Ik zal onder u zenden
het gedierte des velds, hetwelk
u beroven, en uw vee uitroeien,

en u verminderen zal; en uw
wegen zullen woest worden.
23 Indien gij nog door deze
dingen Mij niet getuchtigd zult
zijn, maar met Mij in tegenheid
wandelen;
24 Zo zal Ik ook met u in
tegenheid wandelen, en Ik zal
u ook zevenvoudig over uw
zonden slaan.
25 Want Ik zal een zwaard
over u brengen, dat de wraak
des verbonds wreken zal, zodat
gij in uw steden vergaderd zult
worden; dan zal Ik de pest in
het midden van u zenden, en
gij zult in de hand des vijands
overgegeven worden.
26 Als Ik u den staf des
broods zal gebroken hebben,
dan zullen tien vrouwen uw
brood in een oven bakken, en
zullen uw brood bij het gewicht
wedergeven; en gij zult eten,
maar niet verzadigd worden.
27 Als gij ook hierom Mij
niet horen zult, maar met Mij
wandelen zult in tegenheid;
28 Zo zal Ik ook met u
in heetgrimmige tegenheid
wandelen, en Ik zal u ook
zevenvoudig over uw zonden
tuchtigen.
29 Want gij zult het vlees
uwer zonen eten, en het vlees
uwer dochteren zult gij eten.
30 En Ik zal uw hoogten
verderven, en uw
zonnebeelden uitroeien,
en zal uw dode lichamen
op de dode lichamen uwer
drekgoden werpen; en Mijn
ziel zal aan u walgen.
31 En Ik zal uw steden
een woestijn maken, en uw
heiligdommen verwoesten; en
Ik zal uw liefelijken reuk niet
rieken.
32 Ja, Ik zal dat land
verwoesten; dat uw vijanden,
die daarin zullen wonen, zich
daarover ontzetten zullen.
33 Daartoe zal Ik u onder de
heidenen verstrooien; en een
zwaard achter u uittrekken;
en uw land zal woest, en uw
steden zullen een woestijn zijn.
34 Dan zal het land aan zijn
sabbatten een welgevallen
hebben, al de dagen der
verwoesting, en gij zult in het
land uwer vijanden zijn; dan
zal het land rusten, en aan
zijn sabbatten een welgevallen
hebben.
35 Al de dagen der
verwoesting zal het rusten,
overmits het niet rustte in
uw sabbatten, als gij daarin
woondet.
36 En aangaande de
overgeblevenen onder u, Ik
zal in hun hart een wekigheid
in de landen hunner vijanden
laten komen; zodat het geruis
van een gedreven blad hen
jagen zal, en zij zullen vlieden,
gelijk men vliedt voor een
zwaard, en zullen vallen, waar
niemand is, die jaagt.
37 En zij zullen de een op
den ander als voor het zwaard
vallen, waar niemand is, die
jaagt; en gij zult voor het
aangezicht uwer vijanden niet
kunnen bestaan.

38 Maar gij zult omkomen
onder de heidenen, en het land
uwer vijanden zal u verteren.
39 En de overgeblevenen
onder u zullen om hun
ongerechtigheid in de landen
uwer vijanden uitteren; ja,
ook om de ongerechtigheden
hunner vaderen zullen zij met
hen uitteren.
40 Dan zullen zij hun
ongerechtigheid belijden,
en de ongerechtigheid
hunner vaderen met hun
overtredingen, waarmede zij
tegen Mij overtreden hebben,
en ook dat zij met Mij in
tegenheid gewandeld hebben.
41 Dat Ik ook met hen in
tegenheid gewandeld, en hen
in het land hunner vijanden
gebracht zal hebben. Zo dan
hun onbesneden hart gebogen
wordt, en zij dan aan de straf
hunner ongerechtigheid een
welgevallen hebben;
42 Dan zal Ik gedenken aan
Mijn verbond met Jakob, en
ook aan Mijn verbond met Izak,
en ook aan Mijn verbond met
Abraham zal Ik gedenken, en
aan het land zal Ik gedenken;
43 Als het land om
hunnentwil zal verlaten zijn
geweest, en aan zijn sabbatten
een welgevallen gehad hebben,
wanneer het om hunnentwil
verwoest was, en zij aan de
straf hunner ongerechtigheid
een welgevallen zullen gehad
hebben; daarom, en omdat
zij Mijn rechten hadden
verworpen, en hun ziel van
Mijn inzettingen gewalgd had.
44 En hierenboven is dit ook;
als zij in het land hunner
vijanden zullen zijn, zal Ik hen
niet verwerpen, noch van hen
walgen, om een einde van hen
te maken, vernietigende Mijn
verbond met hen; want Ik ben
de HEERE, hun God!
45 Maar Ik zal hun ten beste
gedenken aan het verbond
der voorouderen, die Ik uit
Egypteland voor de ogen der
heidenen uitgevoerd heb,
opdat Ik hun tot een God ware;
Ik ben de HEERE!
46 Dit zijn die inzettingen,
en die rechten, en die wetten,
welke de HEERE gegeven heeft,
tussen Zich en tussen de
kinderen Israels, op den berg
Sinai, door de hand van Mozes.

27 Verder sprak de HEERE
tot Mozes, zeggende:
2 Spreek tot de kinderen
Israels, en zeg tot hen:
Wanneer iemand een gelofte
zal afgezonderd hebben, naar
uw schatting zullen de zielen
des HEEREN zijn.
3 Als uw schatting eens mans
zal zijn van twintig jaren oud,
tot een, die zestig jaren oud is;
dan zal uw schatting zijn van
vijftig sikkelen zilvers, naar
den sikkel des heiligdoms.
4 Maar is het een vrouw, dan
zal uw schatting zijn dertig
sikkelen.
5 En is het van een, die
vijf jaren oud is, tot een, die
twintig jaren oud is, zo zal
uw schatting van een man
twintig sikkelen zijn, en voor

een vrouw tien sikkelen.
6 Maar is het van een, die
een maand oud is, tot een,
die vijf jaren oud is, zo zal
uw schatting van een man zijn
vijf sikkelen zilvers, en uw
schatting over een vrouw zal
zijn drie sikkelen zilvers.
7 En is het van een, die zestig
jaren oud is en daarboven,
is het een man, zo zal uw
schatting zijn vijftien sikkelen,
en voor een vrouw tien
sikkelen.
8 Maar zo hij armer is,
dan uw schatting, zo zal hij
zich voor het aangezicht des
priesters zetten, opdat de
priester hem schatte; naar
dat de hand desgenen, die
de gelofte gedaan heeft, zal
kunnen bekomen, zal de
priester hem schatten.
9 En indien het een beest
is, waarvan men den HEERE
offerande offert; al wat hij
daarvan den HEERE zal gegeven
hebben, zal heilig zijn.
10 Hij zal niet vermangelen,
noch hetzelve verwisselen, een
goed voor een kwaad, of een
kwaad voor een goed; indien
hij nochtans een beest voor een
beest enigzins verwisselt, zo zal
dit, en wat daarvoor verwisseld
is, heilig zijn.
11 En indien het enig onrein
beest is, van hetwelk men den
HEERE geen offerande offert,
zo zal hij dat beest voor het
aangezicht des priesters zetten.
12 En de priester zal dat
schatten, naar dat het goed of
kwaad is; naar uw schatting,
priester! zo zal het zijn.
13 Maar indien hij het immers
lossen zal, zo zal hij deszelfs
vijfde deel boven uw schatting
toedoen.
14 En wanneer iemand zijn
huis zal geheiligd hebben, dat
het den HEERE heilig zij, zo
zal de priester dat schatten,
naar dat het goed of kwaad
is; gelijk als de priester dat
geschat zal hebben, zo zal het
stand hebben.
15 En indien hij, die het
geheiligd heeft, zijn huis zal
lossen, zo zal hij een vijfde
deel des gelds uwer schatting
daarboven toedoen, zo zal het
zijne zijn.
16 Indien ook iemand van
den akker zijner bezitting
den HEERE wat geheiligd zal
hebben, zo zal uw schatting
zijn naar zijn zaad; een homer
gerstezaad zal zijn op vijftig
sikkelen zilvers.
17 Indien hij zijn akker van
het jubeljaar af geheiligd zal
hebben, zo zal het naar uw
schatting stand hebben.
18 Maar zo hij zijn akker
na het jubeljaar geheiligd zal
hebben, dan zal hem de priester
het geld rekenen, naar de jaren,
die nog overig zijn tot het
jubeljaar; en het zal van uw
schatting afgetrokken worden.
19 En indien hij, die den akker
geheiligd heeft, denzelven
ganselijk lossen zal, zo zal hij
een vijfde deel des gelds uwer
schatting daarboven toedoen,
en dezelve zal hem gevestigd
zijn.

20 En indien hij dien akker
niet zal lossen, of indien hij
dien akker aan een anderen
man verkocht heeft, zo zal hij
niet meer gelost worden.
21 Maar die akker, nadat hij
in het jubeljaar zal uitgegaan
zijn, zal den HEERE heilig
zijn, als een verbannen akker;
de bezitting daarvan zal des
priesters zijn.
22 En indien hij den HEERE
een akker heeft geheiligd, dien
hij gekocht heeft, en niet is van
den akker zijner bezitting;
23 Zo zal de priester hem
rekenen de som uwer schatting
tot het jubeljaar; en hij zal op
denzelven dag uw schatting
geven, een heiligheid den
HEERE.
24 In het jubeljaar zal die
akker wederkomen tot dien,
van wien hij hem gekocht had,
tot hem, wiens de bezitting van
dat land was.
25 Al uw schatting nu zal
naar den sikkel des heiligdoms
geschieden; de sikkel zal zijn
van twintig gera.
26 Maar het eerstgeborene,
dat den HEERE van een beest
eerstgeboren wordt, dat zal
niemand heiligen; hetzij een os,
of klein vee, het is des HEEREN.
27 Doch is het van een onrein
beest, hij zal dat lossen naar uw
schatting, en zal zijn vijfde deel
daarboven toedoen; en indien
het niet gelost wordt, zo zal
het verkocht worden, naar uw
schatting.
28 Evenwel niets, dat
verbannen is, dat iemand
den HEERE zal verbannen
hebben, van al hetgeen hij
heeft, van een mens, of van
een beest, of van den akker
zijner bezitting, zal verkocht
noch gelost worden; al wat
verbannen is, zal den HEERE
een heiligheid der heiligheden
zijn.

29 Al wat verbannen is, dat
van de mensen zal verbannen
zijn, zal niet gelost worden; het
zal zekerlijk gedood worden.

30 Ook alle tienden des lands,
van het zaad des lands, van de
vrucht van het geboomte, zijn
des HEEREN; zij zijn den HEERE
heilig.

31 Maar zo iemand van zijn
tienden immer iets lossen
zal, hij zal zijn vijfde deel
daarboven toedoen.

32 Aangaande al de tienden
van runderen en klein vee,
alles wat onder de roede zal
doorgaan, het tiende zal den
HEERE heilig zijn.

33 Hij zal tussen het goede en
het kwade niet onderzoeken;
hij zal het ook niet verwisselen;
maar indien hij het immers
verwisselen zal, zo zal dit, en
wat daarvoor verwisseld is,
heilig zijn; het zal niet gelost
worden.

34 Dit zijn de geboden, die de
HEERE Mozes geboden heeft,
aan de kinderen Israels, op den
berg Sinai.

HET VIERDE BOEK VAN MOZES, GENAAMD

NUMERI

1 Voorts sprak de HEERE tot Mozes, in de woestijn van Sinai, in de tent der samenkomst, op den eersten der tweede maand, in het tweede jaar, nadat zij uit Egypteland uitgetogen waren, zeggende:
2 Neem op de som van de gehele vergadering der kinderen Israels, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, van al wat mannelijk is, hoofd voor hoofd.
3 Van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire in Israel uittrekken; die zult gij tellen naar hun heiren, gij en Aaron.
4 En met ulieden zullen zijn van elken stam een man, die een hoofdman is over het huis zijner vaderen.
5 Deze zijn nu de namen der mannen, die bij u staan zullen: van Ruben, Elizur, de zoon van Sedeur.
6 Van Simeon, Selumiel, de zoon van Zurisaddai.
7 Van Juda, Nahesson, de zoon van Amminadab.
8 Van Issaschar, Nethaneel, de zoon van Zuar.
9 Van Zebulon, Eliab, de zoon van Helon.
10 Van de kinderen van Jozef: van Efraim, Elisama, de zoon van Ammihud; van Manasse, Gamaliel, de zoon van Pedazur.
11 Van Benjamin, Abidan, de zoon van Gideoni.
12 Van Dan, Ahiezer, de zoon van Ammisaddai.
13 Van Aser, Pagiel, de zoon van Ochran.
14 Van Gad, Eljasaf, de zoon van Dehuel.
15 Van Nafthali, Ahira, de zoon van Enan.
16 Dezen waren de geroepenen der vergadering, de oversten der stammen hunner vaderen; zij waren de hoofden der duizenden van Israel.
17 Toen namen Mozes en Aaron die mannen, welken met namen uitgedrukt zijn.
18 En zij verzamelden de gehele vergadering, op den eersten dag der tweede maand; en die verklaarden hun afkomst, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, van die twintig jaren oud was en daarboven, hoofd voor hoofd.
19 Gelijk als de HEERE Mozes geboden had, zo heeft hij hen geteld in de woestijn van Sinai.
20 Zo waren de zonen van Ruben, den eerstgeborene van Israel, hun geboorten, naar hun geslachten, naar het huis hunner vaderen, in het getal der namen, hoofd voor hoofd, al wat mannelijk was, van twintig jaren oud en daarboven, allen, die ten heire

uittrokken;
21 Hun getelden van den stam
van Ruben waren zes en veertig
duizend en vijfhonderd.
22 Van de zonen van Simeon,
hun geboorten, naar hun
geslachten, naar het huis
hunner vaderen, zijn getelden,
in het getal der namen, hoofd
voor hoofd, al wat mannelijk
was, van twintig jaren oud en
daarboven, allen, die ten heire
uittrokken;
23 Hun getelden van den stam
van Simeon waren negen en
vijftig duizend en driehonderd.
24 Van de zonen van Gad,
hun geboorten, naar hun
geslachten, naar het huis
hunner vaderen, in het getal
der namen, van twintig jaren
oud en daarboven, allen, die
ten heire uittrokken.
25 Waren hun getelden van
den stam van Gad vijf en
veertig duizend zeshonderd en
vijftig.
26 Van de zonen van Juda,
hun geboorten, naar hun
geslachten, naar het huis
hunner vaderen, in het getal
der namen, van twintig jaren
oud en daarboven, allen, die
ten heire uittrokken,
27 Waren hun getelden
van den stam van Juda vier
en zeventig duizend en
zeshonderd.
28 Van de zonen van
Issaschar, hun geboorten,
naar hun geslachten, naar het
huis hunner vaderen, in het
getal der namen van twintig
jaren oud en daarboven, allen,
die ten heire uittrokken,
29 Waren hun getelden van
den stam van Issaschar vier en
vijftig duizend en vierhonderd.
30 Van de zonen van Zebulon,
hun geboorten, naar hun
geslachten, naar het huis
hunner vaderen, in het getal
der namen, van twintig jaren
oud en daarboven, allen, die
ten heire uittrokken,
31 Waren hun getelden van
den stam van Zebulon zeven en
vijftig duizend en vierhonderd.
32 Van de zonen van Jozef:
van de zonen van Efraim,
hun geboorten, naar hun
geslachten, naar het huis
hunner vaderen, in het getal
der namen, van twintig jaren
oud en daarboven, allen, die
ten heire uittrokken,
33 Waren hun getelden van
den stam van Efraim veertig
duizend en vijfhonderd;
34 Van de zonen van Manasse,
hun geboorten, naar hun
geslachten, naar het huis
hunner vaderen, in het getal
der namen, van twintig jaren
oud en daarboven, allen, die
ten heire uittrokken,
35 Waren hun getelden
van den stam van Manasse
twee en dertig duizend en
tweehonderd.
36 Van de zonen van
Benjamin, hun geboorten,
naar hun geslachten, naar het
huis hunner vaderen, in het
getal der namen, van twintig
jaren oud en daarboven, allen,
die ten heire uittrokken,

37 Waren hun getelden van
den stam van Benjamin vijf en
dertig duizend en vierhonderd.
38 Van de zonen van Dan,
hun geboorten, naar hun
geslachten, naar het huis
hunner vaderen, in het getal
der namen, van twintig jaren
oud en daarboven, allen, die
ten heire uittrokken,
39 Waren hun getelden
van den stam van Dan
twee en zestig duizend en
zevenhonderd.
40 Van de zonen van Aser,
hun geboorten, naar hun
geslachten, naar het huis
hunner vaderen, in het getal
der namen, van twintig jaren
oud en daarboven, allen, die
ten heire uittrokken,
41 Waren hun getelden van
den stam van Aser een en
veertig duizend en vijfhonderd.
42 Van de zonen van Nafthali,
hun geboorten, naar hun
geslachten, naar het huis
hunner vaderen, in het getal
der namen, van twintig jaren
oud en daarboven, allen, die
ten heire uittrokken,
43 Waren hun getelden van
den stam van Nafthali drie en
vijftig duizend en vierhonderd.
44 Dezen zijn de getelden,
welke Mozes geteld heeft, en
Aaron, en de oversten van
Israel; twaalf mannen waren
zij, elk over het huis zijner
vaderen.
45 Alzo waren al de getelden
der zonen van Israel, naar
het huis hunner vaderen,
van twintig jaren oud en
daarboven, allen, die in Israel
ten heire uittrokken,
46 Al de getelden dan waren
zeshonderd drie duizend
vijfhonderd en vijftig.
47 Maar de Levieten, naar den
stam hunner vaderen, werden
onder hen niet geteld.
48 Want de HEERE had tot
Mozes gesproken, zeggende:
49 Alleen de stam van Levi
zult gij niet tellen, noch hun
som opnemen, onder de zonen
van Israel.
50 Maar gij, stel de Levieten
over den tabernakel der
getuigenis, en over al zijn
gereedschap, en over alles,
wat daartoe behoort; zij zullen
den tabernakel dragen, en al
zijn gereedschap; en zij zullen
dien bedienen, en zij zullen
zich rondom den tabernakel
legeren.
51 En als de tabernakel
zal optrekken, de Levieten
zullen denzelven afnemen; en
wanneer de tabernakel zich
legeren zal, zullen de Levieten
denzelven oprichten; en de
vreemde, die daarbij komt, zal
gedood worden.
52 En de kinderen Israels
zullen zich legeren, een iegelijk
bij zijn leger, en een iegelijk bij
zijn banier, naar hun heiren.
53 Maar de Levieten zullen
zich legeren rondom den
tabernakel der getuigenis,
opdat geen verbolgenheid
over de vergadering van de
kinderen Israels zij; daarom
zullen de Levieten de wacht
van den tabernakel der

getuigenis waarnemen.
54 Zo deden de kinderen Israels; naar alles, wat de HEERE Mozes geboden had, zo deden zij.

2 En de HEERE sprak tot Mozes en tot Aaron, zeggende:
2 De kinderen Israels zullen zich legeren, een ieder onder zijn banier, naar de tekenen van het huis hunner vaderen; rondom tegenover de tent der samenkomst zullen zij zich legeren.
3 Die zich nu legeren zullen oostwaarts tegen den opgang, zal zijn de banier des legers van Juda, naar hun heiren; en Nahesson, de zoon van Amminadab, zal de overste der zonen van Juda zijn.
4 Zijn heir nu, en zijn getelden waren vier en zeventig duizend en zeshonderd.
5 En nevens zal zich legeren de stam van Issaschar; en Nethaneel, de zoon van Zuar, zal de overste der zonen van Issaschar zijn.
6 Zijn heir nu, en zijn getelden waren vier en vijftig duizend en vierhonderd.
7 Daartoe de stam van Zebulon; en Eliab, de zoon van Helon, zal de overste der zonen van Zebulon zijn.
8 Zijn heir nu, en zijn getelden waren zeven en vijftig duizend en vierhonderd.
9 Al de getelden des legers van Juda waren honderd zes en tachtig duizend en vierhonderd, naar hun heiren. Zij zullen vooraan optrekken.
10 De banier des legers van Ruben, naar hun heiren, zal tegen het zuiden zijn; en Elizur, de zoon van Sedeur, zal de overste der zonen van Ruben zijn.
11 Zijn heir nu, en zijn getelden waren zes en veertig duizend en vijfhonderd.
12 En nevens hem zal zich legeren de stam van Simeon; en Selumiel, de zoon van Zurisaddai, zal de overste der zonen van Simeon zijn.
13 Zijn heir nu, en zijn getelden waren negen en vijftig duizend en driehonderd.
14 Daartoe de stam van Gad; en Eljasaf, de zoon van Rehuel, zal de overste der zonen van Gad zijn.
15 Zijn heir nu, en zijn getelden waren vijf en veertig duizend zeshonderd en vijftig.
16 Al de getelden in het leger van Ruben waren honderd een en vijftig duizend vierhonderd en vijftig; naar hun heiren. En zij zullen de tweede optrekken.
17 Daarna zal de tent der samenkomst optrekken, met het leger der Levieten, in het midden van de legers; gelijk als zij zich legeren zullen, alzo zullen zij optrekken, een iegelijk aan zijn plaats, naar hun banieren.
18 De banier des legers van Efraim, naar hun heiren, zal tegen het westen zijn; en Elisama, de zoon van

Ammihud, zal de overste der
zonen van Efraim zijn.
19 Zijn heir nu, en zijn
getelden waren veertig
duizend en vijfhonderd.
20 En nevens hem de stam
van Manasse; en Gamaliel,
de zoon van Pedazur, zal de
overste der zonen van Manasse
zijn.
21 Zijn heir nu, en zijn
getelden waren twee en dertig
duizend en tweehonderd.
22 Daartoe de stam van
Benjamin; en Abidan, de zoon
van Gideoni, zal de overste der
zonen van Benjamin zijn.
23 Zijn heir nu, en zijn
getelden waren vijf en dertig
duizend en vierhonderd.
24 Al de getelden in het leger
van Efraim waren honderd
acht duizend en eenhonderd,
naar hun heiren. En zij zullen
de derde optrekken.
25 De banier des legers van
Dan zal tegen het noorden zijn,
naar hun heiren; en Ahiezer, de
zoon van Ammisaddai, zal de
overste der zonen van Dan zijn.
26 Zijn heir nu, en zijn
getelden waren twee en zestig
duizend en zevenhonderd.
27 En nevens hem zal zich
legeren de stam van Aser; en
Pagiel, de zoon van Ochran, zal
de overste der zonen van Aser
zijn.
28 Zijn heir nu, en zijn
getelden waren een en veertig
duizend en vijfhonderd.
29 Daartoe de stam van
Nafthali; en Ahira, de zoon van
Enan, zal de overste der zonen
van Nafthali zijn.
30 Zijn heir nu, en zijn
getelden waren drie en vijftig
duizend en vierhonderd.
31 Al de getelden in het
leger van Dan waren honderd
zeven en vijftig duizend en
zeshonderd. In het achterste
zullen zij optrekken, naar hun
banieren.
32 Dezen zijn de getelden van
de kinderen Israels, naar het
huis hunner vaderen; al de
getelden der legers, naar hun
heiren waren, zeshonderd drie
duizend vijfhonderd en vijftig.
33 Maar de Levieten werden
niet geteld onder de zonen
van Israel, gelijk als de HEERE
Mozes geboden had.
34 En de kinderen Israels
deden naar alles, wat de
HEERE Mozes geboden had,
zo legerden zij zich naar hun
banieren, en zo trokken zij
op, een iegelijk naar zijn
geslachten, naar het huis zijner
vaderen.

3 Dit nu zijn de geboorten
van Aaron en Mozes; ten
dage als de HEERE met Mozes
gesproken heeft op den berg
Sinai.
2 En dit zijn de namen
der zonen van Aaron: de
eerstgeborene, Nadab, daarna
Abihu, Eleazar, en Ithamar.
3 Dit zijn de namen der zonen
van Aaron, der priesteren, die
gezalfd waren, welker hand
men gevuld had, om het
priesterambt te bedienen.
4 Maar Nadab en Abihu
stierven voor het aangezicht

des HEEREN, als zij vreemd
vuur voor het aangezicht des
HEEREN in de woestijn van
Sinai brachten, en hadden
geen kinderen, doch Eleazar
en Ithamar bedienden het
priesterambt voor het
aangezicht van hun vader
Aaron.
5 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
6 Doe den stam van Levi
naderen, en stel hem voor het
aangezicht van den priester
Aaron, opdat zij hem dienen;
7 En dat zij waarnemen zijn
wacht, en de wacht der gehele
vergadering, voor de tent der
samenkomst, om den dienst
des tabernakels te bedienen;
8 En dat zij al het gereedschap
van de tent der samenkomst, en
de wacht der kinderen Israels
waarnemen, om den dienst des
tabernakels te bedienen.
9 Gij zult dan, aan Aaron en
aan zijn zonen, de Levieten
geven; zij zijn gegeven, zij zijn
hem gegeven uit de kinderen
Israels.
10 Maar Aaron en zijn zonen
zult gij stellen, dat zij hun
priesterambt waarnemen; en
de vreemde, die nadert, zal
gedood worden.
11 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
12 En Ik, zie, Ik heb de
Levieten uit het midden van de
kinderen Israels genomen, in
plaats van allen eerstgeborene,
die de baarmoeder opent, uit
de kinderen Israels; en de
Levieten zullen Mijne zijn.
13 Want alle eerstgeborene is
Mijn; van den dag, dat Ik alle
eerstgeborenen in Egypteland
sloeg, heb Ik Mij geheiligd alle
eerstgeborenen in Israel, van
de mensen tot de beesten; zij
zullen Mijn zijn; Ik ben de
HEERE!
14 En de HEERE sprak tot
Mozes in de woestijn van Sinai,
zeggende:
15 Tel de zonen van Levi
naar het huis hunner vaderen,
naar hun geslachten, al wat
mannelijk is, van een maand
oud en daarboven, die zult gij
tellen.
16 En Mozes telde hen naar
het bevel des HEEREN, gelijk
hem geboden was.
17 Dit nu waren de zonen van
Levi met hun namen: Gerson,
en Kahath, en Merari.
18 En dit zijn de namen der
zonen van Gerson, naar hun
geslachten: Libni en Simei.
19 En de zonen van Kahath,
naar hun geslachten; Amram
en Izhar, Hebron en Uzziel.
20 En de zonen van Merari,
naar hun geslachten: Maheli en
Musi; dit zijn de geslachten der
Levieten, naar het huis hunner
vaderen.
21 Van Gerson was het
geslacht der Libnieten, en het
geslacht der Simeieten; dit zijn
de geslachten der Gersonieten.
22 Hun getelden in getal
waren van al wat mannelijk
was, van een maand oud
en daarboven; hun getelden
waren zeven duizend en
vijfhonderd.

23 De geslachten der
Gersonieten zullen zich
legeren achter den tabernakel,
westwaarts.
24 De overste nu van het
vaderlijke huis der Gersonieten
zal zijn Eljasaf, de zoon van
Lael.
25 En de wacht der zonen
van Gerson in de tent der
samenkomst zal zijn de
tabernakel en de tent, haar
deksel, en het deksel aan
de deur van de tent der
samenkomst;
26 En de behangselen des
voorhofs, en het deksel van de
deur des voorhofs, welke bij
den tabernakel en bij het altaar
rondom zijn; mitsgaders de
zelen, tot zijn gansen dienst.
27 En van Kahath is het
geslacht der Amramieten, en
het geslacht der Izharieten, en
het geslacht der Hebronieten,
en het geslacht der Uzzielieten;
dit zijn de geslachten der
Kahathieten.
28 In getal van al wat
mannelijk was, van een maand
oud en daarboven, waren
acht duizend en zeshonderd,
waarnemende de wacht des
heiligdoms.
29 De geslachten der zonen
van Kahath zullen zich legeren
aan de zijde des tabernakels,
zuidwaarts.
30 De overste nu van het
vaderlijke huis der geslachten
van de Kahathieten, zal zijn
Elisafan, de zoon van Uzziel.
31 Hun wacht nu zal zijn
de ark, en de tafel, en de
kandelaar, en de altaren en het
gereedschap des heiligdoms,
met hetwelk zij dienst doen, en
het deksel, en al wat tot zijn
dienst behoort.
32 De overste nu der oversten
van Levi zal zijn Eleazar, de
zoon van Aaron, den priester;
zijn opzicht zal zijn over
degenen, die de wacht des
heiligdoms waarnemen.
33 Van Merari is het geslacht
der Mahelieten, en het geslacht
der Musieten; dit zijn de
geslachten van Merari.
34 En hun getelden in
getal van al wat mannelijk
was, van een maand oud en
daarboven, waren zes duizend
en tweehonderd.
35 De overste nu van het
vaderlijke huis der geslachten
van Merari zal zijn Zuriel, de
zoon van Abihail; zij zullen
zich legeren aan de zijde des
tabernakels, noordwaarts.
36 En het opzicht der wachten
van de zonen van Merari zal
zijn over de berderen des
tabernakels, en zijn richelen,
en zijn pilaren, en zijn voeten,
en al zijn gereedschap, en al
wat tot zijn dienst behoort;
37 En de pilaren des voorhofs
rondom, en hun voeten, en hun
pennen, en hun zelen.
38 Die nu zich legeren
zullen voor den tabernakel
oostwaarts, voor de tent
der samenkomst, tegen den
opgang, zullen zijn Mozes,
en Aaron met zijn zonen,
waarnemende de wacht des
heiligdoms, voor de wacht

der kinderen Israels; en de
vreemde die nadert, zal gedood
worden.
39 Alle getelden der Levieten,
welke Mozes en Aaron, op
het bevel des HEEREN, naar
hun geslachten, geteld hebben,
al wat mannelijk was, van
een maand oud en daarboven,
waren twee en twintig duizend.
40 En de HEERE zeide tot
Mozes: Tel alle eerstgeborenen,
wat mannelijk is onder de
kinderen Israels, van een
maand oud en daarboven; en
neem het getal hunner namen
op.
41 En gij zult voor Mij de
Levieten nemen (Ik ben de
HEERE!), in plaats van alle
eerstgeborenen onder de
kinderen Israels, en de beesten
der Levieten, in plaats van
alle eerstgeborenen onder de
beesten der kinderen Israels.
42 Mozes dan telde, gelijk als
de HEERE hem geboden had,
alle eerstgeborenen onder de
kinderen Israels.
43 En alle eerstgeborenen,
die mannelijk waren, in het
getal der namen, van een
maand oud en daarboven, naar
hun getelden, waren twee en
twintig duizend tweehonderd
en drie en zeventig.
44 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
45 Neem de Levieten, in plaats
van alle eerstgeboorte onder de
kinderen Israels, en de beesten
der Levieten, in plaats van
hun beesten; want de Levieten
zullen Mijn zijn; Ik ben de
HEERE!
46 Aangaande de
tweehonderd drie en
zeventig, die gelost zullen
worden, die overschieten,
boven de Levieten, van
de eerstgeborenen van de
kinderen Israels;
47 Gij zult voor elk hoofd
vijf sikkels nemen; naar den
sikkel des heiligdoms zult gij
ze nemen; die sikkel is twintig
gera.
48 En gij zult dat geld aan
Aaron en zijn zonen geven, het
geld der gelosten die onder hen
overschieten.
49 Toen nam Mozes dat
losgeld van degenen, die
overschoten boven de gelosten
door de Levieten.
50 Van de eerstgeborenen van
de kinderen Israels nam hij dat
geld, duizend driehonderd vijf
en zestig sikkelen, naar den
sikkel des heiligdoms.
51 En Mozes gaf dat geld der
gelosten aan Aaron en aan
zijn zonen, naar het bevel des
HEEREN, gelijk als de HEERE
Mozes geboden had.

4 En de HEERE sprak tot
Mozes en tot Aaron,
zeggende:
2 Neemt op de som der zonen
van Kahath, uit het midden
der zonen van Levi, naar
hun geslachten, naar het huis
hunner vaderen.
3 Van dertig jaren oud en
daarboven, tot vijftig jaren oud;
al wie tot dezen strijd inkomt,
om het werk in de tent der

samenkomst te doen.
4 Dit zal de dienst zijn der
zonen van Kahath, in de tent
der samenkomst, te weten de
heiligheid der heiligheden.
5 In het optrekken des legers,
zo zullen Aaron en zijn zonen
komen, en den voorhang des
deksels afnemen, en zullen
daarmede de ark der getuigenis
bedekken.
6 En zij zullen een deksel
van dassenvellen daarop
leggen, en een geheel
kleed van hemelsblauw daar
bovenop uitspreiden; en zij
zullen derzelver handbomen
aanleggen.
7 Zij zullen ook op de
toontafel een kleed van
hemelsblauw uitspreiden,
en zullen daarop zetten de
schotels, en de reukschalen, en
de kroezen, en de dekschotels;
ook zal het gedurig brood
daarop zijn.
8 Daarna zullen zij een
scharlaken kleed daarover
uitspreiden, en zullen
dat met een deksel van
dassenvellen bedekken; en zij
zullen derzelver handbomen
aanleggen.
9 Dan zullen zij een kleed
van hemelsblauw nemen, en
bedekken den kandelaar des
luchters, en zijn lampen, en zijn
snuiters, en zijn blusvaten, en
al zijn olievaten, met welke zij
aan denzelven dienen.
10 Zij zullen ook denzelven,
en al zijn gereedschap, in
een deksel van dassenvellen
doen, en zullen hem op den
draagboom leggen.
11 En over het gouden altaar
zullen zij een kleed van
hemelsblauw uitspreiden, en
zullen dat met een deksel van
dassenvellen bedekken; en zij
zullen deszelfs handbomen
aanleggen.
12 Zij zullen ook nemen
alle gereedschap van den
dienst, met hetwelk zij in
het heiligdom dienen, en
zullen het leggen in een kleed
van hemelsblauw, en zullen
hetzelve met een deksel van
dassenvellen bedekken; en zij
zullen het op den draagboom
leggen.
13 En zij zullen de as van
het altaar vegen, en zij zullen
daarover een kleed van purper
uitspreiden.
14 En zij zullen daarop
leggen al zijn gereedschap,
waarmede zij aan hetzelve
dienen, de koolpannen, de
krauwelen, en de schoffelen,
en de sprengbekkens, al het
gereedschap des altaars; en
zij zullen daarover een deksel
van dassenvellen uitspreiden,
en zullen deszelfs handbomen
aanleggen.
15 Als nu Aaron en zijn
zonen, het dekken van
het heiligdom, en van alle
gereedschap des heiligdoms,
in het optrekken des legers,
zullen voleind hebben, zo
zullen daarna de zonen van
Kahath komen om te dragen;
maar zij zullen dat heilige
niet aanroeren, dat zij niet
sterven. Dit is de last der zonen

van Kahath, in de tent der
samenkomst.
16 Het opzicht nu van Eleazar,
den zoon van Aaron, den
priester, zal zijn over de olie
des luchters, en het reukwerk
der welriekende specerijen, en
het gedurig spijsoffer, en de
zalfolie; het opzicht des gansen
tabernakels, en alles wat daarin
is, aan het heiligdom en aan
zijn gereedschap.
17 En de HEERE sprak tot
Mozes en tot Aaron, zeggende:
18 Gij zult den stam van de
geslachten der Kahathieten
niet laten uitgeroeid worden,
uit het midden der Levieten;
19 Maar dit zult gij hun doen,
opdat zij leven en niet sterven,
als zij tot de heiligheid der
heiligheden toetreden zullen:
Aaron en zijn zonen zullen
komen, en stellen hen een ieder
over zijn dienst en aan zijn last.
20 Doch zij zullen niet
inkomen om te zien, als men
het heiligdom inwindt, opdat
zij niet sterven.
21 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
22 Neem ook op de som der
zonen van Gerson, naar het
huis hunner vaderen, naar hun
geslachten.
23 Gij zult hen tellen van
dertig jaren oud en daarboven,
tot vijftig jaren oud, al
wie inkomt om den strijd
te strijden, opdat hij den
dienst bediene in de tent der
samenkomst.
24 Dit zal zijn de dienst der
geslachten van de Gersonieten,
in het dienen en in den last.
25 Zij zullen dan dragen de
gordijnen des tabernakels,
en de tent der samenkomst;
te weten haar deksel, en het
dassendeksel, dat er bovenop
is, en het deksel der deur van
de tent der samenkomst,
26 En de behangselen des
voorhofs, en het deksel
der deur van de poort des
voorhofs, hetwelk is bij den
tabernakel en bij het altaar
rondom; en hun zelen, en al het
gereedschap van hun dienst,
mitsgaders al wat daarvoor
bereid wordt, opdat zij dienen.
27 De gehele dienst van de
zonen der Gersonieten, in al
hun last, en in al hun dienst, zal
zijn naar het bevel van Aaron
en van zijn zonen; en gijlieden
zult hun ter bewaring al hun
last bevelen.
28 Dit is de dienst van de
geslachten der zonen van de
Gersonieten, in de tent der
samenkomst; en hun wacht
zal zijn onder de hand van
Ithamar, den zoon van Aaron,
den priester.
29 Aangaande de zonen van
Merari, die zult gij naar hun
geslachten, en naar het huis
hunner vaderen tellen.
30 Gij zult hen tellen van
dertig jaren oud en daarboven,
tot vijftig jaren oud, al wie
inkomt tot dezen strijd, om te
bedienen den dienst van de tent
der samenkomst.
31 Dit zal nu zijn de
onderhouding van hun
last, naar al hun dienst, in

de tent der samenkomst: de
berderen des tabernakels, en
zijn richelen, en zijn pilaren,
en zijn voeten;
32 Mitsgaders de pilaren
des voorhofs rondom, hun
voeten, en hun pennen,
en hun zelen, met al hun
gereedschap, en met al hun
dienst; en het gereedschap van
de waarneming van hun last
zult gij bij namen tellen.
33 Dit is de dienst van
de geslachten der zonen
van Merari, naar hun
gansen dienst, in de tent
der samenkomst, onder de
hand van Ithamar, den zoon
van Aaron, den priester.
34 Mozes dan en Aaron, en de
oversten der vergadering
telden de zonen der
Kahathieten, naar hun
geslachten, en naar het
huis hunner vaderen:
35 Van dertig jaren oud en
daarboven, tot vijftig jaren oud,
al wie inkwam tot dezen strijd,
tot den dienst in de tent der
samenkomst;
36 Hun getelden nu waren,
naar hun geslachten, twee
duizend zevenhonderd en
vijftig.
37 Dit zijn de getelden van
de geslachten der Kahathieten,
van al wie in de tent der
samenkomst diende, welke
Mozes en Aaron geteld
hebben, naar het bevel des
HEEREN, door de hand van
Mozes.
38 Insgelijks de getelden der
zonen van Gerson, naar hun
geslachten, en naar het huis
hunner vaderen;
39 Van dertig jaren oud en
daarboven, tot vijftig jaren oud,
al wie inkwam tot dezen strijd,
tot den dienst in de tent der
samenkomst;
40 Hun getelden waren, naar
hun geslachten, naar het huis
hunner vaderen, twee duizend
zeshonderd en dertig.
41 Dezen zijn de getelden van
de geslachten der zonen van
Gerson, van al wie in de tent
der samenkomst diende, welke
Mozes en Aaron telden, naar
het bevel des HEEREN.
42 En de getelden van de
geslachten der zonen van
Merari, naar hun geslachten,
naar het huis hunner vaderen,
43 Van dertig jaren oud en
daarboven, tot vijftig jaren oud,
al wie inkwam tot dezen strijd,
tot den dienst in de tent der
samenkomst;
44 Hun getelden nu waren,
naar hun geslachten, drie
duizend en tweehonderd.
45 Dezen zijn de getelden van
de geslachten der zonen van
Merari, welke Mozes en Aaron
geteld hebben, naar het bevel
des HEEREN, door de hand van
Mozes.
46 Al de getelden, welke
Mozes en Aaron, en de
oversten van Israel geteld
hebben van de Levieten, naar
hun geslachten, en naar het
huis hunner vaderen,
47 Van dertig jaren oud en
daarboven, tot vijftig jaren oud,
al wie inkwam, om den dienst

der bediening en den dienst
van den last, in de tent der
samenkomst, te bedienen;
48 Hun getelden waren acht
duizend vijfhonderd en tachtig.
49 Men telde hen, naar het
bevel des HEEREN, door de
hand van Mozes, een ieder naar
zijn dienst, en naar zijn last;
en zijn getelden waren, die de
HEERE Mozes geboden had.

5 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
2 Gebied den kinderen
Israels, dat zij uit het leger
wegzenden alle melaatsen, en
alle vloeienden, en allen, die
onrein zijn van een dode.
3 Van het mannelijke tot
het vrouwelijke zult gij hen
wegzenden; tot buiten het
leger zult gij hen wegzenden;
opdat zij niet verontreinigen
hun legers, in welker midden
Ik wone.
4 En de kinderen Israels
deden alzo, en zonden hen
tot buiten het leger; gelijk de
HEERE tot Mozes gesproken
had, alzo deden de kinderen
Israels.
5 Verder sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
6 Spreek tot de kinderen
Israels: wanneer een man
of een vrouw iets van enige
menselijke zonden gedaan
zullen hebben, overtreden
hebbende door overtreding
tegen den HEERE, zo is diezelve
ziel schuldig.
7 En zij zullen hun zonde,
welke zij gedaan hebben,
belijden; daarna zal hij zijn
schuld weder uitkeren, naar
de hoofdsom daarvan, en
derzelver vijfde deel zal hij
daarboven toedoen, en zal het
dien geven, aan wien hij zich
verschuldigd heeft.
8 Maar zo die man geen losser
zal hebben, om de schuld aan
hem weder uit te keren, zal
die schuld, welken den HEERE
weder uitgekeerd wordt, des
priesters zijn; behalve den ram
der verzoening, met welken hij
voor hem verzoening doen zal.
9 Desgelijks zal alle heffing
van alle geheiligde dingen der
kinderen Israels, welke zij tot
den priester brengen, zijne zijn.
10 En een ieders geheiligde
dingen zullen zijne zijn;
wat iemand den priester zal
gegeven hebben, zal zijne zijn.
11 Wijders sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
12 Spreek tot de kinderen
Israels, en zeg tot hen:
Wanneer van iemand zijn
huisvrouw zal afgeweken zijn,
en door overtreding tegen hem
overtreden zal hebben;
13 Dat een man bij haar door
bijligging des zaads zal gelegen
hebben, en het voor de ogen
haars mans zal verborgen
zijn, en zij zich verheeld
zal hebben, zijnde nochtans
onrein geworden; en geen
getuige tegen haar is, en zij
niet betrapt is;
14 En de ijvergeest over hem
gekomen is, dat hij ijvert over
zijn huisvrouw, dewijl zij
onrein geworden is; of dat over

hem de ijvergeest gekomen
is, dat hij over zijn huisvrouw
ijvert, hoewel zij niet onrein
geworden is;
15 Dan zal die man zijn
huisvrouw tot den priester
brengen, en zal haar offerande
voor haar medebrengen,
een tiende deel van een efa
gerstemeel; hij zal geen olie
daarop gieten, noch wierook
daarop leggen, dewijl het een
spijsoffer der ijveringen is,
een spijsoffer der gedachtenis,
dat de ongerechtigheid in
gedachtenis brengt.
16 En de priester zal haar
doen naderen; hij zal haar
stellen voor het aangezicht des
HEEREN.
17 En de priester zal heilig
water in een aarden vat nemen;
en van het stof, hetwelk op den
vloer des tabernakels is, zal de
priester nemen, en in het water
doen.
18 Daarna zal de priester de
vrouw voor het aangezicht
des HEEREN stellen, en zal het
hoofd van de vrouw ontbloten,
en zal het spijsoffer der
gedachtenis op haar handen
leggen, hetwelk het spijsoffer
der ijveringen is; en in de hand
des priesters zal dat bitter
water zijn, hetwelk den vloek
medebrengt.
19 En de priester zal haar
beedigen, en zal tot die vrouw
zeggen: Indien iemand bij
u gelegen heeft, en indien
gij, onder uw man zijnde,
niet afgeweken zijt tot
onreinigheid, wees vrij van
dit bitter water, hetwelk den
vloek medebrengt!
20 Maar zo gij, onder uw man
zijnde, afgeweken zijt, en zo
gij onrein geworden zijt, dat
een man bij u gelegen heeft,
behalve uw man:
21 (Dan zal de priester
die vrouw met den eed der
vervloeking beedigen, en de
priester zal tot die vrouw
zeggen:) De HEERE zette u tot
een vloek, en tot een eed, in het
midden uws volks, mits dat de
HEERE uw heup vervallende,
en uw buik zwellende make;
22 Dat ditzelve water,
hetwelk de vervloeking
medebrengt, in uw ingewand
inga, om den buik te doen
zwellen, en de heup te doen
vervallen! Dan zal die vrouw
zeggen: Amen, amen!
23 Daarna zal de priester deze
zelfde vloeken op een cedeltje
schrijven, en hij zal het met het
bitter water uitdoen.
24 En hij zal die vrouw
dat bitter water, hetwelk
de vervloeking medebrengt,
te drinken geven, dat het
water, hetwelk de vervloeking
medebrengt, in haar tot
bitterheden inga.
25 En de priester zal uit
de hand van die vrouw het
spijsoffer der ijveringen
nemen, en hij zal datzelve
spijsoffer voor het aangezicht
des HEEREN bewegen, en zal
dat op het altaar offeren.
26 De priester zal ook
van dat spijsoffer, deszelfs
gedenkoffer, een handvol

grijpen, en zal het op het altaar
aansteken; en daarna zal hij
dat water die vrouw te drinken
geven.
27 Als hij haar nu dat water
zal te drinken gegeven hebben,
het zal geschieden, indien zij
onrein geworden is, en tegen
haar man door overtreding
zal overtreden hebben, dat het
water, hetwelk vervloeking
medebrengt, tot bitterheid
in haar ingaan zal, en haar
buik zwellen, en haar heup
vervallen zal; en die vrouw zal
in het midden van haar volk
tot een vloek zijn.
28 Doch indien de vrouw niet
onrein geworden is, maar rein
is, zo zal zij vrij zijn, en zal met
zaad bezadigd worden.
29 Dit is de wet der ijveringen,
als een vrouw, onder haar man
zijnde, zal afgeweken en onrein
geworden zijn;
30 Of als over en man die
ijvergeest zal gekomen zijn,
en hij over zijn huisvrouw
zal geijverd hebben, dat hij de
vrouw voor het aangezicht des
HEEREN stelle, en de priester
aan haar deze ganse wet
volbrenge.
31 En de man zal van de
ongerechtigheid onschuldig
zijn; maar diezelve vrouw zal
haar ongerechtigheid dragen.

6 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
2 Spreek tot de kinderen
Israels, en zeg tot hen:
Wanneer een man of een
vrouw zich afgescheiden zal
hebben, belovende de gelofte
eens Nazireers, om zich den
HEERE af te zonderen;
3 Van wijn en sterken
drank zal hij zich afzonderen;
wijnedik, en edik van sterken
drank zal hij niet drinken, noch
enige vochtigheid van druiven
zal hij drinken, noch verse of
gedroogde druiven eten.
4 Al de dagen van zijn
Nazireerschap zal hij niet eten
van iets, dat van den wijnstok
des wijns gemaakt is, van de
kernen af tot de basten toe.
5 Al de dagen der gelofte
van zijn Nazireerschap zal het
scheermes over zijn hoofd niet
gaan; totdat die dagen vervuld
zullen zijn, die hij zich den
HEERE zal afgezonderd hebben,
zal hij heilig zijn, latende de
lokken van het haar zijns
hoofds wassen.
6 Al de dagen, die hij zich de
HEERE zal afgezonderd hebben,
zal hij tot het lichaam eens
doden niet gaan.
7 Om zijn vader of om zijn
moeder, om zijn broeder of
om zijn zuster, om hen zal
hij zich niet verontreinigen,
als zij dood zijn; want het
Nazireerschap zijns Gods is op
zijn hoofd.
8 Al de dagen van zijn
Nazireerschap is hij den HEERE
heilig.
9 En zo de gestorvene bij
hem onvoorziens haastelijk
gestorven ware, dat hij het
hoofd van zijn Nazireerschap
zou verontreinigd hebben,
zo zal hij op den dag zijner

reiniging zijn hoofd bescheren;
op den zevenden dag zal hij
het bescheren.
10 En op den achtsten dag zal
hij twee tortelduiven, of twee
jonge duiven brengen tot den
priester, tot de deur van de tent
der samenkomst.
11 De priester nu zal een
bereiden ten zondoffer, en een
ten brandoffer, en zal voor
hem verzoening doen, van
dat hij aan het dode lichaam
gezondigd heeft; alzo zal hij
zijn hoofd op dienzelfden dag
heiligen.
12 Daarna zal hij de dagen
van zijn Nazireerschap den
HEERE afzonderen, en zal een
lam, dat eenjarig is, brengen
ten schuldoffer; en de vorige
dagen zullen vallen, omdat zijn
Nazireerschap verontreinigd
was.
13 En dit is de wet des
Nazireers: op den dag, als de
dagen van zijn Nazireerschap
zullen vervuld zijn, zal hij dit
brengen tot de deur van de
tent der samenkomst.
14 Hij dan zal tot zijn
offerande den HEERE offeren
een volkomen eenjarig lam ten
brandoffer, en een volkomen
eenjarig ooilam ten zondoffer,
en een volkomen ram ten
dankoffer.
15 En een korf ongezuurde
koeken, koeken van
meelbloem, met olie gemengd,
en ongezuurde vladen, met
olie bestreken, mitsgaders
hun spijsoffer, en hun
drankofferen;
16 En de priester zal het voor
het aangezicht des HEEREN
brengen, en zal zijn zondoffer
en zijn brandoffer bereiden.
17 Hij zal ook den ram ten
dankoffer den HEERE bereiden,
met den korf der ongezuurde
koeken; en de priester zal zijn
spijsoffer en zijn drankoffer
bereiden.
18 Alsdan zal de Nazireer,
aan de deur van de tent der
samenkomst, het hoofd van
zijn Nazireerschap bescheren;
en hij zal het hoofdhaar van
zijn Nazireerschap nemen, en
hij zal het leggen op het vuur,
dat onder het dankoffer is.
19 Daarna zal de priester een
gezoden schouder nemen van
den ram, en een ongezuurden
koek uit den korf, en een
ongezuurde vlade; en hij
zal ze op de handen des
Nazireers leggen, nadat hij zijn
Nazireerschap afgeschoren
heeft.
20 En de priester zal die
bewegen ten beweegoffer,
voor het aan gezicht des
HEEREN; het is een heilig ding
voor den priester, met de borst
des beweegoffers, en met den
schouder des hefoffers; en
daarna zal die Nazireer wijn
drinken.
21 Dit is de wet des Nazireers,
die zijn offerande den HEERE
voor zijn Nazireerschap zal
beloofd hebben, behalve
wat zijn hand bekomen zal;
naar zijn gelofte, welke hij
beloofd zal hebben, alzo zal
hij doen, naar de wet van zijn

Nazireerschap.
22 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
23 Spreek tot Aaron en zijn
zonen, zeggende: Alzo zult
gijlieden de kinderen Israels
zegenen, zeggende tot hen:
24 De HEERE zegene u, en
behoede u!
25 De HEERE doe Zijn
aangezicht over u lichten, en
zij u genadig!
26 De HEERE verheffe Zijn
aangezicht over u, en geve u
vrede!
27 Alzo zullen zij Mijn Naam
op de kinderen Israels leggen;
en Ik zal hen zegenen.

7 En het geschiedde ten
dage, als Mozes geeindigd
had den tabernakel op te
richten, en dat hij dien gezalfd,
en dien geheiligd had, en al zijn
gereedschap, mitsgaders het
altaar en al zijn gereedschap,
en hij ze gezalfd, en dezelve
geheiligd had;
2 Dat de oversten van Israel,
de hoofden van het huis
hunner vaderen, offerden;
deze waren de oversten der
stammen, die over de getelden
stonden.
3 En zij brachten hun
offerande voor het aangezicht
des HEEREN, zes overdekte
wagens, en twaalf runderen;
een wagen voor twee oversten,
en een os voor elk een;
en brachten ze voor den
tabernakel.
4 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
5 Neem ze van hen, opdat
zij zijn mogen om te bedienen
den dienst van de tent der
samenkomst; en gij zult
dezelve den Levieten geven,
een ieder naar zijn dienst.
6 Alzo nam Mozes die
wagens, en die runderen, en
gaf dezelve den Levieten.
7 Twee wagens en vier
runderen gaf hij den zonen
van Gerson, naar hun dienst;
8 En vier wagens en acht
runderen gaf hij den zonen van
Merari, naar hun dienst; onder
de hand van Ithamar, den zoon
van Aaron, den priester.
9 Maar de zonen van Kohath
gaf hij niet; want de dienst der
heilige dingen was op hen, die
zij op de schouderen droegen.
10 En de oversten offerden ter
inwijding des altaars, op den
dag als hetzelve gezalfd werd;
de oversten dan offerden hun
offeranden voor het altaar.
11 En de HEERE zeide tot
Mozes: Elke overste zal,
een iegelijk op zijn dag,
zijn offerande offeren, ter
inwijding des altaars.
12 Die nu op den eersten
dag zijn offerande offerde,
was Nahesson, de zoon van
Amminadab, voor den stam
van Juda.
13 En zijn offerande was: een
zilveren schotel, welks gewicht
was honderd dertig sikkelen;
een zilveren sprengbekken
van zeventig sikkelen, naar
den sikkel des heiligdoms; zij
waren beide vol meelbloem
met olie gemengd, ten

spijsoffer;
14 Een reukschaal van
tien gouden sikkelen, vol
reukwerks;
15 Een var, een jong rund, een
ram, een lam, dat eenjarig was,
ten brandoffer;
16 Een geitenbok, ten
zondoffer;
17 En ten dankoffer: twee
runderen, vijf rammen,
vijf bokken, vijf eenjarige
lammeren. Dit was de
offerande van Nahesson,
den zoon van Amminadab.
18 Op den tweeden dag
offerde Nethaneel, de zoon van
Zuar, de overste van Issaschar.
19 Hij offerde zijn offerande:
een zilveren schotel, welks
gewicht was honderd
dertig sikkelen; een zilveren
sprengbekken van zeventig
sikkelen, naar den sikkel des
heiligdoms; zij waren beide vol
meelbloem met olie gemengd,
ten spijsoffer;
20 En een reukschaal van
tien gouden sikkelen, vol
reukwerks;
21 Een var, een jong rund, een
ram, een lam, dat eenjarig was,
ten brandoffer;
22 Een geitenbok, ten
zondoffer;
23 En ten dankoffer: twee
runderen, vijf rammen,
vijf bokken, vijf eenjarige
lammeren. Dit was de
offerande van Nethaneel,
den zoon van Zuar.
24 Op den derden dag offerde
de overste der zonen van
Zebulon, Eliab, de zoon van
Helon.
25 Zijn offerande was: een
zilveren schotel, welks gewicht
was honderd dertig sikkelen;
een zilveren sprengbekken
van zeventig sikkelen, naar
den sikkel des heiligdoms; zij
waren beide vol meelbloem
met olie gemengd, ten
spijsoffer;
26 Een reukschaal van
tien gouden sikkelen, vol
reukwerks;
27 Een var, een jong rund, een
ram, een lam, dat eenjarig was,
ten brandoffer;
28 Een geitenbok, ten
zondoffer;
29 En ten dankoffer: twee
runderen, vijf rammen,
vijf bokken, vijf eenjarige
lammeren. Dit was de
offerande van Eliab, den
zoon van Helon.
30 Op den vierden dag offerde
de overste der kinderen van
Ruben, Elizur, de zoon van
Sedeur.
31 Zijn offerande was: een
zilveren schotel, welks gewicht
was honderd dertig sikkelen;
een zilveren sprengbekken
van zeventig sikkelen, naar
den sikkel des heiligdoms; zij
waren beide vol meelbloem
met olie gemengd, ten
spijsoffer;
32 Een reukschaal van
tien gouden sikkelen, vol
reukwerks;
33 Een var, een jong rund, een
ram, een lam, dat eenjarig was,
ten brandoffer;

34 Een geitenbok, ten
zondoffer;
35 En ten dankoffer: twee
runderen, vijf rammen,
vijf bokken, vijf eenjarige
lammeren. Dit was de
offerande van Elizur, den
zoon van Sedeur.
36 Op den vijfden dag offerde
den overste der kinderen van
Simeon, Selumiel, de zoon van
Zurisaddai.
37 Zijn offerande was: een
zilveren schotel, welks gewicht
was honderd dertig sikkelen;
een zilveren sprengbekken
van zeventig sikkelen, naar
den sikkel des heiligdoms; zij
waren beide vol meelbloem
met olie gemengd, ten
spijsoffer;
38 Een reukschaal van
tien gouden sikkelen, vol
reukwerks;
39 Een var, een jong rund, een
ram, een lam, dat eenjarig was,
ten brandoffer;
40 Een geitenbok, ten
zondoffer;
41 En ten dankoffer: twee
runderen, vijf rammen,
vijf bokken, vijf eenjarige
lammeren. Dit was de
offerande van Selumiel,
den zoon van Zurisaddai.
42 Op den zesden dag offerde
de overste der kinderen van
Gad, Eljasaf, den zoon van
Dehuel.
43 Zijn offerande was: een
zilveren schotel, welks gewicht
was honderd dertig sikkelen;
een zilveren sprengbekken
van zeventig sikkelen, naar
den sikkel des heiligdoms; zij
waren beide vol meelbloem
met olie gemengd, ten
spijsoffer;
44 Een reukschaal van
tien gouden sikkelen, vol
reukwerks;
45 Een var, een jong rund, een
ram, een lam, dat eenjarig was,
ten brandoffer;
46 Een geitenbok, ten
zondoffer;
47 En ten dankoffer: twee
runderen, vijf rammen,
vijf bokken, vijf eenjarige
lammeren. Dit was de
offerande van Eljasaf, den
zoon van Dehuel.
48 Op den zevenden dag
offerde de overste der kinderen
van Efraim, Elisama, den zoon
van Ammihud.
49 Zijn offerande was: een
zilveren schotel, welks gewicht
was honderd dertig sikkelen;
een zilveren sprengbekken
van zeventig sikkelen, naar
den sikkel des heiligdoms; zij
waren beide vol meelbloem
met olie gemengd, ten
spijsoffer;
50 Een reukschaal van
tien gouden sikkelen, vol
reukwerks;
51 Een var, een jong rund, een
ram, een lam, dat eenjarig was,
ten brandoffer;
52 Een geitenbok, ten
zondoffer;
53 En ten dankoffer: twee
runderen, vijf rammen,
vijf bokken, vijf eenjarige
lammeren. Dit was de
offerande van Elisama, den

zoon van Ammihud.
54 Op den achtsten dag
offerde de overste der kinderen
van Manasse, Gamaliel, de
zoon van Pedazur.
55 Zijn offerande was: een
zilveren schotel, welks gewicht
was honderd dertig sikkelen;
een zilveren sprengbekken
van zeventig sikkelen, naar
den sikkel des heiligdoms; zij
waren beide vol meelbloem
met olie gemengd, ten
spijsoffer;
56 Een reukschaal van
tien gouden sikkelen, vol
reukwerks;
57 Een var, een jong rund, een
ram, een lam, dat eenjarig was,
ten brandoffer;
58 Een geitenbok, ten
zondoffer;
59 En ten dankoffer: twee
runderen, vijf rammen,
vijf bokken, vijf eenjarige
lammeren. Dit was de
offerande van Gamaliel,
den zoon van Pedazur.
60 Op den negenden dag
offerde de overste der kinderen
van Benjamin, Abidan, de zoon
van Gideoni.
61 Zijn offerande was: een
zilveren schotel, welks gewicht
was honderd dertig sikkelen;
een zilveren sprengbekken
van zeventig sikkelen, naar
den sikkel des heiligdoms; zij
waren beide vol meelbloem
met olie gemengd, ten
spijsoffer;
62 Een reukschaal van
tien gouden sikkelen, vol
reukwerks;
63 Een var, een jong rund, een
ram, een lam, dat eenjarig was,
ten brandoffer;
64 Een geitenbok, ten
zondoffer;
65 En ten dankoffer: twee
runderen, vijf rammen,
vijf bokken, vijf eenjarige
lammeren. Dit was de
offerande van Abidan, den
zoon van Gideoni.
66 Op den tienden dag offerde
de overste der kinderen van
Dan, Ahiezer, de zoon van
Ammisaddai.
67 Zijn offerande was: een
zilveren schotel, welks gewicht
was honderd dertig sikkelen;
een zilveren sprengbekken
van zeventig sikkelen, naar
den sikkel des heiligdoms; zij
waren beide vol meelbloem
met olie gemengd, ten
spijsoffer;
68 Een reukschaal van
tien gouden sikkelen, vol
reukwerks;
69 Een var, een jong rund, een
ram, een lam, dat eenjarig was,
ten brandoffer;
70 Een geitenbok, ten
zondoffer;
71 En ten dankoffer: twee
runderen, vijf rammen,
vijf bokken, vijf eenjarige
lammeren. Dit was de
offerande van Ahiezer, den
zoon van Ammisaddai.
72 Op den elfden dag offerde
de overste der kinderen van
Aser, Pagiel, de zoon van
Ochran.
73 Zijn offerande was: een
zilveren schotel, welks gewicht

was honderd dertig sikkelen; een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen, naar den sikkel des heiligdoms; zij waren beide vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer;
74 Een reukschaal van tien gouden sikkelen, vol reukwerks;
75 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat eenjarig was, ten brandoffer;
76 Een geitenbok, ten zondoffer;
77 En ten dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de offerande van Pagiel, den zoon van Ochran.
78 Op den twaalfden dag offerde de overste der kinderen van Nafthali, Ahira, de zoon van Enan.
79 Zijn offerande was: een zilveren schotel, welks gewicht was honderd dertig sikkelen; een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen, naar den sikkel des heiligdoms; zij waren beide vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer;
80 Een reukschaal van tien gouden sikkelen, vol reukwerks;
81 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat eenjarig was, ten brandoffer;
82 Een geitenbok, ten zondoffer;
83 En ten dankoffer: twee runderen, vijf rammen, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de offerande van Ahira, den zoon van Enan.
84 Dit was de inwijding des altaars van de oversten van Israel, op den dag als hetzelve gezalfd werd: twaalf zilveren schotels, twaalf zilveren sprengbekkens, twaalf gouden reukschalen.
85 Een zilveren schotel was van honderd dertig sikkelen, en een sprengbekken van zeventig; al het zilver van de vaten was twee duizend en vierhonderd sikkelen, naar den sikkel des heiligdoms.
86 Twaalf gouden reukschalen van reukwerks; elke reukschaal was van tien sikkelen, naar den sikkel des heiligdoms; al het goud der reukschalen was honderd en twintig sikkelen.
87 Al de runderen ten brandoffer waren twaalf varren, twaalf rammen, twaalf eenjarige lammeren, met hun spijsoffer; en twaalf geitenbokken ten zondoffer.
88 En al de runderen ten dankoffer waren vier en twintig varren, de rammen zestig, de bokken zestig, de eenjarige lammeren zestig. Dit is de inwijding des altaars, nadat hetzelve gezalfd was.
89 En als Mozes in de tent der samenkomst ging, om met Hem te spreken, zo hoorde hij een stem tot hem sprekende, van boven het verzoendeksel, hetwelk is op de ark der

getuigenis, van tussen de twee
cherubim. Alzo sprak Hij tot
hem.

8 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
2 Spreek tot Aaron, en zeg
tot hem: Als gij de lampen
aansteken zult, recht tegenover
den kandelaar zullen de zeven
lampen lichten.
3 En Aaron deed alzo:
tegenover vooraan den
kandelaar stak hij deszelfs
lampen aan;
4 Dit werk nu des kandelaars
was van dicht goud, tot zijn
schacht, tot zijn bloemen was
het dicht; naar de gedaante,
die de HEERE Mozes vertoond
had, alzo had hij den kandelaar
gemaakt.
5 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
6 Neem de Levieten uit
het midden van de kinderen
Israels, en reinig hen.
7 En aldus zult gij hun doen,
om hen te reinigen: spreng op
hen water der ontzondiging; en
zij zullen het scheermes over
hun ganse vlees doen gaan, en
zij zullen hun klederen wassen,
en zich reinigen.
8 Daarna zullen zij nemen
een var, een jong rund, met zijn
spijsoffer van meelbloem, met
olie gemengd; en een anderen
var, een jong rund, zult gij
nemen ten zondoffer.
9 En gij zult de Levieten voor
de tent der samenkomst doen
naderen; en gij zult de gehele
vergadering der kinderen
Israels doen verzamelen.
10 Ja, gij zult de Levieten voor
het aangezicht des HEEREN
doen naderen; en de kinderen
Israels zullen hun handen op de
Levieten leggen.
11 En Aaron zal de Levieten
bewegen ten beweegoffer voor
het aangezicht des HEEREN,
vanwege de kinderen Israels;
opdat zij zijn, om den dienst
des HEEREN te bedienen.
12 En de Levieten zullen
hun handen op het hoofd der
varren leggen; daarna bereidt
gij een ten zondoffer, en een
ten brandoffer den HEERE, om
over de Levieten verzoening te
doen.
13 En gij zult de Levieten
stellen voor het aangezicht van
Aaron, en voor het aangezicht
van zijn zonen, en gij zult hen
bewegen ten beweegoffer den
HEERE.
14 En gij zult de Levieten uit
het midden van de kinderen
Israels uitscheiden, opdat de
Levieten Mijn zijn.
15 En daarna zullen de
Levieten inkomen, om de tent
der samenkomst te bedienen;
en gij zult hen reinigen, en zult
hen ten beweegoffer bewegen.
16 Want zij zijn gegeven,
zij zijn Mij gegeven uit het
midden van de kinderen
Israels; voor de opening van
alle baarmoeder, voor de
eerstgeborenen van een ieder
uit de kinderen Israels, heb Ik
ze Mij genomen.
17 Want alle eerstgeborene
onder de kinderen Israels is
Mijn, onder de mensen en

onder de beesten; ten dage dat Ik alle eerstgeboorte in Egypteland sloeg, heb Ik dezelve Mij geheiligd.
18 En Ik heb de Levieten genomen voor alle eerstgeborenen onder de kinderen Israels.
19 En Ik heb de Levieten aan Aaron en aan zijn zonen tot een gift gegeven, uit het midden van de kinderen Israels, om den dienst van de kinderen Israels in de tent der samenkomst te bedienen, en om voor de kinderen Israels verzoening te doen, dat er geen plage zij onder de kinderen Israels, als de kinderen Israels tot het heiligdom naderen zouden.
20 En Mozes deed, en Aaron, en de ganse vergadering der kinderen Israels, aan de Levieten, naar alles, wat de HEERE Mozes geboden had van de Levieten, zo deden de kinderen Israels aan hen.
21 En de Levieten ontzondigden zich, en wiesen hun klederen, en Aaron bewoog hen ten beweegoffer voor het aangezicht des HEEREN; en Aaron deed verzoening over hen, om hen te reinigen.
22 En daarna kwamen de Levieten, om hun dienst te bedienen in de tent der samenkomst, voor het aangezicht van Aaron, en voor het aangezicht zijner zonen; gelijk als de HEERE Mozes van de Levieten geboden had, alzo deden zij aan hen.
23 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:
24 Dit is het, wat de Levieten aangaat: van vijf en twintig jaren oud en daarboven, zullen zij inkomen, om den strijd te strijden, in den dienst van de tent der samenkomst.
25 Maar van dat hij vijftig jaren oud is, zal hij van den strijd van dezen dienst afgaan, en hij zal niet meer dienen.
26 Doch hij zal met zijn broederen dienen in de tent der samenkomst, om de wacht waar te nemen; maar den dienst zal hij niet bedienen. Alzo zult gij aan de Levieten doen in hun wachten.

9 En de HEERE sprak tot Mozes in de woestijn van Sinai, in het tweede jaar, nadat zij uit Egypteland uitgetogen waren, in de eerste maand, zeggende:
2 Dat de kinderen Israels het pascha houden zouden, op zijn gezetten tijd.
3 Op den veertienden dag in deze maand, tussen twee avonden zult gij dat houden, op zijn gezetten tijd; naar al zijn inzettingen, en naar al zijn rechten zult gij dat houden.
4 Mozes dan sprak tot de kinderen Israels, dat zij het pascha zouden houden.
5 En zij hielden het pascha op den veertienden dag der eerste maand, tussen de twee avonden, in de woestijn van Sinai; naar alles wat de HEERE Mozes geboden had, alzo deden de kinderen Israels.

6 Toen waren er lieden geweest, die over het dode lichaam eens mensen onrein waren, en op denzelven dag het pascha niet hadden kunnen houden; daarom naderden zij voor het aangezicht van Mozes, en voor het aangezicht van Aaron op dienzelven dag.

7 En diezelve lieden zeiden tot hem: Wij zijn onrein over het dode lichaam eens mensen; waarom zouden wij verkort worden, dat wij de offerande des HEEREN op zijn gezetten tijd niet zouden offeren, in het midden van de kinderen Israels?

8 En Mozes zeide tot hen: Blijft staande, dat ik hoor, wat de HEERE u gebieden zal.

9 Toen sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

10 Spreek tot de kinderen Israels, zeggende: Wanneer iemand onder u, of onder uw geslachten, over een dood lichaam onrein, of op een verren weg zal zijn, hij zal dan nog den HEERE het pascha houden.

11 In de tweede maand, op den veertienden dag, tussen de twee avonden, zullen zij dat houden; met ongezuurde broden en bittere saus zullen zij dat eten.

12 Zij zullen daarvan niet overlaten tot den morgen, en zullen daaraan geen been breken; naar alle inzetting van het pascha zullen zij dat houden.

13 Als een man, die rein is, en op den weg niet is, en nalaten zal het pascha te houden, zo zal diezelve ziel uit haar volken uitgeroeid worden; want hij heeft de offerande des HEEREN op zijn gezetten tijd niet geofferd, diezelve man zal zijn zonde dragen.

14 En wanneer een vreemdeling bij u als vreemdeling verkeert, en hij het pascha den HEERE ook houden zal, naar de inzetting van het pascha, en naar zijn wijze, alzo zal hij het houden; het zal enerlei inzetting voor ulieden zijn, beiden den vreemdeling en den inboorling des lands.

15 En op den dag van het oprichten des tabernakels bedekte de wolk den tabernakel, op de tent der getuigenis; en in den avond was over den tabernakel als een gedaante des vuurs, tot aan den morgen.

16 Alzo geschiedde het geduriglijk; de wolk bedekte denzelven, en des nachts was er een gedaante des vuurs.

17 Maar nadat de wolk opgeheven werd van boven de tent, zo verreisden ook daarna de kinderen Israels; en in de plaats, waar de wolk bleef, daar legerden zich de kinderen Israels.

18 Naar den mond des HEEREN, verreisden de kinderen Israels, en naar des HEEREN mond legerden zij zich; al de dagen, in dewelke

de wolk over den tabernakel
bleef, legerden zij zich.
19 En als de wolk vele dagen
over den tabernakel verbleef,
zo namen de kinderen Israels
de wacht des HEEREN waar, en
verreisden niet.
20 Als het nu was, dat de
wolk weinige dagen op den
tabernakel was, naar den mond
des HEEREN legerden zij zich,
en naar den mond des HEEREN
verreisden zij.
21 Maar was het, dat de wolk
van den avond tot den morgen
daar was, en de wolk in den
morgen opgeheven werd, zo
verreisden zij; of des daags,
of des nachts, als de wolk
opgeheven werd, zo verreisden
zij.
22 Of als de wolk twee dagen,
of een maand, of vele dagen
vertoog op den tabernakel,
blijvende daarop, zo legerden
zich de kinderen Israels, en
verreisden niet; en als zij
verheven werd, verreisden zij.
23 Naar den mond des
HEEREN legerden zij zich, en
naar den mond des HEEREN
verreisden zij; zij namen de
wacht des HEEREN waar, naar
den mond des HEEREN, door de
hand van Mozes.

10 Verder sprak de HEERE
tot Mozes, zeggende:
2 Maak u twee zilveren
trompetten; van dicht werk
zult gij ze maken; en zij zullen
u zijn tot de samenroeping
der vergadering, en tot den
optocht der legers.
3 Als zij met dezelve blazen
zullen, dan zal de gehele
vergadering tot u vergaderd
worden, aan de deur van de
tent der samenkomst.
4 Maar als zij met de ene
zullen blazen, dan zullen tot u
vergaderd worden de oversten,
de hoofden der duizenden van
Israel.
5 Als gij met een gebroken
geklank blazen zult, dan zullen
de legers, die tegen het oosten
gelegerd zijn, optrekken.
6 Maar als gij ten tweeden
male met een gebroken klank
blazen zult, zullen de legers,
die tegen het zuiden legeren,
optrekken; met een gebroken
klank zullen zij blazen tot hun
optochten.
7 Maar in het verzamelen van
de gemeente, zult gij blazen,
doch geen gebroken geklank
maken.
8 En de zonen van Aaron,
de priesters, zullen met die
trompetten blazen; en zij zullen
ulieden zijn tot een eeuwige
inzetting bij uw geslachten.
9 En wanneer gijlieden
in uw land ten strijde zult
trekken tegen den vijand, die
u benauwt, zult gij ook met
die trompetten een gebroken
klank maken; zo zal uwer
gedacht worden voor het
aangezicht des HEEREN, uws
Gods, en gij zult van uw
vijanden verlost worden.
10 Desgelijks ten dage uwer
vrolijkheid, en in uw gezette
hoogtijden, en in de beginselen
uwer maanden, zult gij ook

met de trompetten blazen over
uw brandofferen, en over uw
dankofferen; en zij zullen u
ter gedachtenis zijn voor het
aangezicht uws Gods; Ik ben de
HEERE, uw God!
11 En het geschiedde in het
tweede jaar, in de tweede
maand, op den twintigsten
van de maand, dat de wolk
verheven werd van boven den
tabernakel der getuigenis.
12 En de kinderen Israels
togen op, naar hun tochten, uit
de woestijn Sinai; en de wolk
bleef in de woestijn Paran.
13 Alzo togen zij vooreerst op,
naar den mond des HEEREN,
door de hand van Mozes.
14 Want vooreerst toog
op de banier van het leger
der kinderen van Juda, naar
hun heiren; en over zijn heir
was Nahesson, de zoon van
Amminadab.
15 En over het heir van
den stam der kinderen van
Issaschar was Nethaneel, den
zoon van Zuar.
16 En over het heir van den
stam der kinderen van Zebulon
was Eliab, de zoon van Helon.
17 Toen werd de tabernakel
afgenomen, en de zonen van
Gerson, en de zonen van
Merari togen op, dragende den
tabernakel.
18 Daarna toog de banier van
het leger van Ruben, naar hun
heiren; en over zijn heir was
Elizur, de zoon van Sedeur.
19 En over het heir van den
stam der kinderen van Simeon
was Selumiel, de zoon van
Zurisaddai.
20 En over het heir van den
stam der kinderen van Gad was
Eljasaf, de zoon van Dehuel.
21 Toen togen op de
Kohathieten, dragende het
heiligdom; en de anderen
richtten den tabernakel op,
tegen dat dezen kwamen.
22 Daarna toog op de banier
van het leger der kinderen van
Efraim, naar hun heiren; en
over het heir was Elisama, de
zoon van Ammihud.
23 En over het heir van den
stam der kinderen van Manasse
was Gamaliel, de zoon van
Pedazur.
24 En over het heir van
den stam der kinderen van
Benjamin was Abidan, de zoon
van Gideoni.
25 Toen toog op de banier van
het leger der kinderen van Dan,
samensluitende al de legers,
naar hun heiren; en over zijn
heir was Ahiezer de zoon van
Ammisaddai.
26 En over het heir van
den stam der kinderen van
Aser was Pagiel, de zoon van
Ochran.
27 En over het heir van den
stam der kinderen van Nafthali
was Ahira, de zoon van Enan.
28 Dit waren de tochten der
kinderen Israels, naar hun
heiren, als zij reisden.
29 Mozes nu zeide tot Hobab,
den zoon van Rehuel, den
Midianiet, den schoonvader
van Mozes: Wij reizen naar
die plaats, van welke de HEERE
gezegd heeft: Ik zal u die

geven; ga met ons, en wij
zullen u weldoen, want de
HEERE heeft over Israel het
goede gesproken.
30 Doch hij zeide tot hem:
Ik zal niet gaan; maar ik zal
naar mijn land en naar mijn
maagschap gaan.
31 En hij zeide: Verlaat ons
toch niet; want dewijl gij weet,
dat wij ons legeren in de
woestijn, zo zult gij ons tot
ogen zijn.
32 En het zal geschieden,
als gij met ons zult gaan, en
het goede geschieden zal,
waarmede de HEERE bij ons
weldoen zal, dat wij u ook
weldoen zullen.
33 Zo togen zij drie dagreizen
van den berg des HEEREN; en de
ark des verbonds des HEEREN
reisde voor hun aangezicht drie
dagreizen, om voor hen een
rustplaats uit te speuren.
34 En de wolk des HEEREN
was des daags over hen, als zij
uit het leger verreisden.
35 Het geschiedde nu in het
optrekken van de ark, dat
Mozes zeide: Sta op, HEERE!
en laat Uw vijanden verstrooid
worden, en Uw haters van Uw
aangezicht vlieden!
36 En als zij rustte, zeide hij:
Kom weder, HEERE! tot de tien
duizenden der duizenden van
Israel!

11 En het geschiedde,
als het volk zich was
beklagende, dat het kwaad
was in de oren des HEEREN;
want de HEERE hoorde het,
zodat Zijn toorn ontstak, en
het vuur des HEEREN onder
hen ontbrandde, en verteerde,
in het uiterste des legers.
2 Toen riep het volk tot
Mozes; en Mozes bad tot den
HEERE; en het vuur werd
gedempt.
3 Daarom noemde hij den
naam dier plaats Thab-era,
omdat het vuur des HEEREN
onder hen gebrand had.
4 En het gemene volk, dat in
het midden van hen was, werd
met lust bevangen; daarom
zo weenden ook de kinderen
Israels wederom, en zeiden:
Wie zal ons vlees te eten
geven?
5 Wij gedenken aan de vissen,
die wij in Egypte om niet aten;
aan de komkommers, en aan de
pompoenen, en aan het look,
en aan de ajuinen, en aan het
knoflook.
6 Maar nu is onze ziel dor, er
is niet met al, behalve dit Man
voor onze ogen!
7 Het Man nu was als
korianderzaad, en zijn verf was
als de verf van den bedolah.
8 Het volk liep hier en daar,
en verzamelde het, en maalde
het met molens, of stiet het
in mortieren, en zood het in
potten, en maakte daarvan
koeken; en zijn smaak was
als de smaak van de beste
vochtigheid der olie.
9 En wanneer de dauw des
nachts op het leger nederviel,
viel het Man op hetzelve neder.
10 Toen hoorde Mozes
het volk wenen door hun
huisgezinnen, een ieder aan de

deur zijner hut; en de toorn des HEEREN ontstak zeer; ook was het kwaad in de ogen van Mozes.
11 En Mozes zeide tot de HEERE: Waarom hebt Gij aan Uw knecht kwalijk gedaan, en waarom heb ik geen genade in Uw ogen gevonden, dat Gij den last van dit ganse volk op mij legt?
12 Heb ik dan al dit volk ontvangen? heb ik het gebaard? dat Gij tot mij zoudt zeggen: Draag het in uw schoot, gelijk als een voedstervader den zuigeling draagt, tot dat land, hetwelk Gij hun vaderen gezworen hebt?
13 Van waar zou ik het vlees hebben, om al dit volk te geven? Want zij wenen tegen mij, zeggende: Geef ons vlees, dat wij eten!
14 Ik alleen kan al dit volk niet dragen; want het is mij te zwaar!
15 En indien Gij alzo aan mij doet, dood mij toch slechts, indien ik genade in Uw ogen gevonden heb; en laat mij mijn ongeluk niet aanzien!
16 En de HEERE zeide tot Mozes: Verzamel Mij zeventig mannen uit de oudsten van Israel, dewelke gij weet, dat zij de oudsten des volks en deszelfs ambtlieden zijn; en gij zult hen brengen voor de tent der samenkomst, en zij zullen zich daar bij u stellen.
17 Zo zal Ik afkomen en met u aldaar spreken; en van den Geest, die op u is, zal Ik afzonderen, en op hen leggen; en zij zullen met u den last van dit volk dragen, opdat gij dien alleen niet draagt.
18 En tot het volk zult gij zeggen: Heiligt u tegen morgen, en gij zult vlees eten; want gij hebt voor de oren des HEEREN geweend, zeggende: Wie zal ons vlees te eten geven? want het ging ons wel in Egypte! Daarom zal de HEERE u vlees geven, en gij zult eten.
19 Gij zult niet een dag, noch twee dagen eten, noch vijf dagen, noch tien dagen, noch twintig dagen;
20 Tot een gehele maand toe, totdat het uit uw neus uitga, en u tot walging zij; overmits gij den HEERE, Die in het midden van u is, verworpen hebt, en hebt voor Zijn aangezicht geweend, zeggende: Waarom nu zijn wij uit Egypte getogen?
21 En Mozes zeide: Zeshonderd duizend te voet is dit volk, in welks midden ik ben; en Gij hebt gezegd: Ik zal hun vlees geven, en zij zullen een gehele maand eten!
22 Zullen dan voor hen schapen en runderen geslacht worden, dat voor hen genoeg zij? zullen al de vissen der zee voor hen verzameld worden, dat voor hen genoeg zij?
23 Doch de HEERE zeide tot Mozes: Zou dan des HEEREN hand verkort zijn? Gij zult nu zien, of Mijn woord u wedervaren zal, of niet.

24 En Mozes ging uit, en
sprak de woorden des HEEREN
tot het volk; en hij verzamelde
zeventig mannen uit de
oudsten des volks, en stelde
hen rondom de tent.
25 Toen kwam de HEERE af in
de wolk, en sprak tot hem, en
afzonderende van den Geest,
die op hem was, legde Hem
op de zeventig mannen, die
oudsten; en het geschiedde, als
de Geest op hen rustte, dat zij
profeteerden, maar daarna niet
meer.
26 Maar twee mannen waren
in het leger overgebleven;
des enen naam was Eldad,
en des anderen naam Medad;
en die Geest rustte op hen
(want zij waren onder de
aangeschrevenen, hoewel zij
tot de tent niet uitgegaan
waren), en zij profeteerden in
het leger.
27 Toen liep een jongen heen,
en boodschapte aan Mozes,
en zeide: Eldad en Medad
profeteren in het leger.
28 En Jozua, de zoon van Nun,
de dienaar van Mozes, een van
zijn uitgelezen jongelingen,
antwoordde en zeide: Mijn
heer Mozes, verbied hun!
29 Doch Mozes zeide tot hem:
Zijt gij voor mij ijverende?
Och of al dat volk des HEEREN
profeten waren, dat de HEERE
Zijn Geest over hen gave!
30 Daarna verzamelde zich
Mozes tot het leger, hij en de
oudsten van Israel.
31 Toen voer een wind
uit van den HEERE, en
raapte kwakkelen van de
zee, en strooide ze bij het
leger, omtrent een dagreize,
en omtrent een dagreize
derwaarts, rondom het leger;
en zij waren omtrent twee
ellen boven de aarde.
32 Toen maakte zich het
volk op, dien gehelen dag,
en dien gansen nacht, en
den gansen anderen dag, en
verzamelden de kwakkelen; die
het minst had, had tien homers
verzameld; en zij spreidden ze
voor zich van elkander rondom
het leger.
33 Dat vlees was nog tussen
hun tanden, eer het gekauwd
was, zo ontstak de toorn des
HEEREN tegen het volk, en de
HEERE sloeg het volk met een
zeer grote plaag.
34 Daarom heet men den
naam derzelver plaats Kibroth
Thaava; want daar begroeven
zij het volk, dat belust was
geweest.
35 Van Kibroth Thaava
verreisde het volk naar
Hazeroth; en zij bleven in
Hazeroth.

12 Mirjam nu sprak, en
Aaron, tegen Mozes,
ter oorzake der vrouw,
der Cuschietische, die hij
genomen had; want hij had
een Cuschietische ter vrouw
genomen.
2 En zij zeiden: Heeft dan de
HEERE maar alleen door Mozes
gesproken? Heeft Hij ook niet
door ons gesproken? En de
HEERE hoorde het!

3 Doch de man Mozes was
zeer zachtmoedig, meer dan
alle mensen, die op den
aardbodem waren.
4 Toen sprak de HEERE
haastelijk tot Mozes, en tot
Aaron, en tot Mirjam: Gij
drie, komt uit tot de tent
der samenkomst! En zij drie
kwamen uit.
5 Toen kwam de HEERE af in
de wolkkolom, en stond aan de
deur der tent; daarna riep Hij
Aaron en Mirjam; en zij beiden
kwamen uit.
6 En Hij zeide: Hoort nu Mijn
woorden! Zo er een profeet
onder u is, Ik, de HEERE, zal
door een gezicht Mij aan hem
bekend maken, door een droom
zal Ik met hem spreken.
7 Alzo is Mijn knecht Mozes
niet, die in Mijn ganse huis
getrouw is.
8 Van mond tot mond spreek
Ik met hem, en door aanzien,
en niet door duistere woorden;
en de gelijkenis des HEEREN
aanschouwt hij; waarom dan
hebt gijlieden niet gevreesd
tegen Mijn knecht, tegen
Mozes, te spreken?
9 Zo ontstak des HEEREN
toorn tegen hen, en Hij ging
weg.
10 En de wolk week van
boven de tent; en ziet, Mirjam
was melaats, wit als de sneeuw.
En Aaron zag Mirjam aan, en
ziet, zij was melaats.
11 Daarom zeide Aaron tot
Mozes: Och, mijn heer! leg
toch niet op ons de zonde,
waarmede wij zottelijk gedaan,
en waarmede wij gezondigd
hebben!
12 Laat zij toch niet zijn als
een dode, van wiens vlees, als
hij uit zijns moeders lijf uitgaat,
de helft wel verteerd is!
13 Mozes dan riep tot den
HEERE, zeggende: O God! heel
haar toch!
14 En de HEERE zeide
tot Mozes: Zo haar vader
smadelijk in haar aangezicht
gespogen had, zou zij niet
zeven dagen beschaamd zijn?
Laat haar zeven dagen buiten
het leger gesloten, en daarna
aangenomen worden!
15 Zo werd Mirjam buiten het
leger zeven dagen gesloten; en
het volk verreisde niet, totdat
Mirjam aangenomen werd.
16 Maar daarna verreisde
het volk van Hazeroth, en zij
legerden zich in de woestijn
van Paran.

13 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
2 Zend u mannen uit: die
het land Kanaan verspieden,
hetwelk Ik den kinderen Israels
geven zal; van elken stam
zijner vaderen zult gijlieden
een man zenden, zijnde ieder
een overste onder hen.
3 Mozes dan zond hen uit
de woestijn van Paran, naar
den mond des HEEREN; al die
mannen waren hoofden der
kinderen Israels.
4 En dit zijn hun namen: van
den stam van Ruben, Sammua,
de zoon van Zaccur.
5 Van de stam van Simeon,
Safat, de zoon van Hori.

6 Van de stam van Juda,
Kaleb, de zoon van Jefunne.
7 Van de stam van Issaschar,
Jigeal, de zoon van Jozef.
8 Van de stam van Efraim,
Hosea, de zoon van *Nun.*
9 Van de stam van Benjamin,
Palti, de zoon van Rafu.
10 Van de stam van Zebulon,
Gaddiel, de zoon van Sodi.
11 Van de stam van Jozef,
voor den stam van Manasse,
Gaddi, de zoon van Susi.
12 Van de stam van Dan,
Ammiel, de zoon van Gemalli.
13 Van de stam van Aser,
Sethur, de zoon van Michael.
14 Van de stam van Nafthali,
Nachbi, de zoon van Wofsi.
15 Van de stam van Gad, Guel,
de zoon van Machi.
16 Dit zijn de namen der
mannen, die Mozes zond, om
dat land te verspieden; en
Mozes noemde Hosea, den
zoon van Nun, Jozua.
17 Mozes dan zond hen, om
het land Kanaan te verspieden;
en hij zeide tot hen: Trekt dit
henen op tegen het zuiden, en
klimt op het gebergte;
18 En beziet het land,
hoedanig het zij, en het
volk, dat daarin woont, of het
sterk zij of zwak, of het weinig
zij of veel;
19 En hoedanig het land zij,
waarin hetzelve woont, of het
goed zij of kwaad; en hoedanig
de steden zijn, in dewelke
hetzelve woont, of in legers, of
in sterkten;
20 Ook hoedanig het land zij,
of het vet zij of mager, of
er bomen in zijn of niet; en
versterkt u, en neemt van de
vrucht des lands. Die dagen
nu waren de dagen der eerste
vruchten van de wijndruiven.
21 Alzo trokken zij op, en
verspiedden het land, van de
woestijn Zin af tot Rechob toe,
waar men gaat naar Hamath.
22 En zij trokken op in het
zuiden, en kwamen tot Hebron
toe en daar waren Ahiman,
Sesai en Talmai, kinderen van
Enak; Hebron nu was zeven
jaren gebouwd voor Zoan in
Egypte.
23 Daarna kwamen zij tot
het dal Eskol, en sneden van
daar een rank af met een tros
wijndruiven, dien zij droegen
met tweeen, op een draagstok;
ook van de granaatappelen en
van de vijgen.
24 Diezelve plaats noemde
men het dal Eskol, ter oorzake
van den tros, dien de kinderen
Israels van daar afgesneden
hadden.
25 Daarna keerden zij weder
van het verspieden des lands,
ten einde van veertig dagen.
26 En zij gingen heen, en
kwamen tot Mozes en tot
Aaron, en tot de gehele
vergadering der kinderen
Israels, in de woestijn Paran,
naar Kades; en brachten
bescheid weder aan hen, en
aan de gehele vergadering, en
lieten hen de vrucht des lands
zien.
27 En zij vertelden hem, en
zeiden: Wij zijn gekomen tot
dat land, waarheen gij ons

gezonden hebt; en voorwaar, het is van melk en honig vloeiende, en dit is zijn vrucht.
28 Behalve dat het een sterk volk is, hetwelk in dat land woont, en de steden zijn vast, en zeer groot; en ook hebben wij daar kinderen van Enak gezien.
29 De Amalekieten wonen in het land van het zuiden; maar de Hethieten, en de Jebusieten, en de Amorieten wonen op het gebergte; en de Kanaanieten wonen aan de zee, en aan den oever van de Jordaan.
30 Toen stilde Kaleb het volk voor Mozes, en zeide: Laat ons vrijmoedig optrekken, en dat erfelijk bezitten; want wij zullen dat voorzeker overweldigen!
31 Maar de mannen, die met hem opgetrokken waren, zeiden: Wij zullen tot dat volk niet kunnen optrekken, want het is sterker dan wij.
32 Alzo brachten zij een kwaad gerucht voort van het land, dat zij verspied hadden, aan de kinderen Israels, zeggende: Dat land, door hetwelk wij doorgegaan zijn, om het te verspieden, is een land, dat zijn inwoners verteert; en al het volk, hetwelk wij in het midden van hetzelve gezien hebben, zijn mannen van grote lengte.
33 Wij hebben ook daar de reuzen gezien, en de kinderen van Enak, van de reuzen; en wij waren als sprinkhanen in onze ogen, alzo waren wij ook in hun ogen.

14 Toen verhief zich de gehele vergadering, en zij hieven hun stem op, en het volk weende in dienzelven nacht.
2 En al de kinderen Israels murmureerden tegen Mozes en tegen Aaron; en de gehele vergadering zeide tot hen: Och, of wij in Egypteland gestorven waren! of, och, of wij in deze woestijn gestorven waren!
3 En waarom brengt ons de HEERE naar dat land, dat wij door het zwaard vallen, en onze vrouwen, en onze kinderkens ten roof worden? Zou het ons niet goed zijn naar Egypte weder te keren?
4 En zij zeiden de een tot den ander: Laat ons een hoofd opwerpen, en wederkeren naar Egypte!
5 Toen vielen Mozes en Aaron op hun aangezichten, voor het aangezicht van de ganse gemeente der vergadering van de kinderen Israels.
6 En Jozua, de zoon van Nun, en Kaleb, de zoon van Jefunne, zijnde van degenen, die dat land verspied hadden, scheurden hun klederen.
7 En zij spraken tot de ganse vergadering der kinderen Israels, zeggende: Het land, door hetwelk wij getrokken zijn, om hetzelve te verspieden, is een uitermate goed land.
8 Indien de HEERE een welgevallen aan ons heeft, zo

zal Hij ons in dat land brengen,
en zal ons dat geven; een land,
hetwelk van melk en honig is
vloeiende.
9 Alleen zijt tegen den HEERE
niet wederspannig! en vreest
gij niet het volk dezes lands;
want zij zijn ons brood! hun
schaduw is van hen geweken,
en de HEERE is met ons; vreest
hen niet!
10 Toen zeide de ganse
vergadering, dat men hen
met stenen stenigen zoude.
Maar de heerlijkheid des
HEEREN verscheen in de tent
der samenkomst, voor al de
kinderen Israels.
11 En de HEERE zeide tot
Mozes: Hoe lang zal mij dit
volk tergen? En hoe lang zullen
zij aan Mij niet geloven, door
alle tekenen, die Ik in het
midden van hen gedaan heb?
12 Ik zal het met pestilentie
slaan, en Ik zal het verstoten;
en Ik zal u tot een groter en
sterker volk maken, dan dit is.
13 En Mozes zeide tot den
HEERE: Zo zullen het de
Egyptenaars horen; want Gij
hebt door Uw kracht dit volk
uit het midden van hen doen
optrekken;
14 En zij zullen zeggen tot
de inwoners van dit land,
die gehoord hebben, dat Gij,
HEERE! in het midden van dit
volk zijt; dat Gij HEERE! oog
aan oog gezien wordt, dat Uw
wolk over hen staat, en Gij
in een wolkkolom voor hun
aangezicht gaat des daags, en
in een vuurkolom des nachts.
15 En zoudt Gij dit volk
als een enigen man doden,
zo zouden de heidenen, die
Uw gerucht gehoord hebben,
spreken, zeggende:
16 Omdat de HEERE dit volk
niet kon brengen in dat land,
hetwelk Hij hun gezworen had,
zo heeft Hij hen geslacht in de
woestijn!
17 Nu dan, laat toch de kracht
des HEEREN groot worden,
gelijk als Gij gesproken hebt,
zeggende:
18 De HEERE is lankmoedig
en groot van weldadigheid,
vergevende de ongerechtigheid
en overtreding, die den
schuldige geenszins
onschuldig houdt, bezoekende
de ongerechtigheid der
vaderen aan de kinderen, in
het derde en in het vierde lid.
19 Vergeef toch de
ongerechtigheid dezes
volks, naar de grootte Uwer
goedertierenheid, en gelijk Gij
ze aan dit volk, van Egypteland
af tot hiertoe, vergeven hebt!
20 En de HEERE zeide: Ik heb
hun vergeven naar uw woord.
21 Doch zekerlijk, zo
waarachtig als Ik leef, zo
zal de ganse aarde met de
heerlijkheid des HEEREN
vervuld worden!
22 Want al de mannen,
die gezien hebben Mijn
heerlijkheid, en Mijn tekenen,
die Ik in Egypte en in de
woestijn gedaan heb, en Mij
nu tienmaal verzocht hebben,
en Mijner stem niet zijn
gehoorzaam geweest;

23 Zo zij het land, hetwelk Ik aan hun vaderen gezworen heb, zien zullen. Ja, geen van die Mij getergd hebben, zullen dat zien!
24 Doch Mijn knecht Kaleb, omdat een andere geest met hem geweest is, en hij volhard heeft Mij na te volgen, zo zal Ik hem brengen tot het land, in hetwelk hij gekomen was, en zijn zaad zal het erfelijk bezitten.
25 De Amalekieten nu en de Kanaanieten wonen in het dal; wendt u morgen, en maakt uw reize naar de woestijn, op den weg naar de Schelfzee.
26 Daarna sprak de HEERE tot Mozes en tot Aaron, zeggende:
27 Hoe lang zal Ik bij deze boze vergadering zijn, die tegen Mij zijn murmurerende? Ik heb gehoord de murmureringen van de kinderen Israels, waarmede zij tegen Mij zijn murmurerende.
28 Zeg tot hen: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de HEERE, indien Ik ulieden zo niet doe, gelijk als gij in Mijn oren gesproken hebt!
29 Uw dode lichamen zullen in deze woestijn vallen; en al uw getelden, naar uw gehele getal, van twintig jaren oud en daarboven, gij, die tegen Mij gemurmureerd hebt.
30 Zo gij in dat land komt, over hetwelk Ik Mijn hand opgeheven heb, dat Ik u daarin zou doen wonen, behalve Kaleb, de zoon van Jefunne, en Jozua, de zoon van *Nun.*
31 En uw kinderkens, waarvan gij zeidet: Zij zullen ten roof worden! die zal Ik daarin brengen, en die zullen bekennen dat land, hetwelk gij smadelijk verworpen hebt.
32 Maar u aangaande, uw dode lichamen zullen in deze woestijn vallen!
33 En uw kinderen zullen gaan weiden in deze woestijn, veertig jaren, en zullen uw hoererijen dragen, totdat uw dode lichamen verteerd zijn in deze woestijn.
34 Naar het getal der dagen, in welke gij dat land verspied hebt, veertig dagen, elken dag voor elk jaar, zult gij uw ongerechtigheden dragen, veertig jaren, en gij zult gewaar worden Mijn afbreking.
35 Ik, de HEERE, heb gesproken: zo Ik dit aan deze ganse boze vergadering dergenen, die zich tegen Mij verzameld hebben, niet doe, zij zullen in deze woestijn te niet worden, en zullen daar sterven!
36 En die mannen, die Mozes gezonden had, om het land te verspieden, en wedergekomen zijnde, de ganse vergadering tegen hem hadden doen murmureren, een kwaad gerucht over dat land voortbrengende;
37 Diezelfde mannen, die een kwaad gerucht van dat land voortgebracht hadden, stierven door een plaag, voor het aangezicht des HEEREN.

38 Maar Jozua, de zoon
van Nun, en Kaleb, de
zoon van Jefunne, bleven
levende van de mannen, die
heengegaan waren, om het
land te verspieden.
39 En Mozes sprak deze
woorden tot al de kinderen
Israels. Toen treurde het volk
zeer.
40 En zij stonden des morgens
vroeg op, en klommen op de
hoogte des bergs, zeggende:
Ziet, hier zijn wij, en wij zullen
optrekken tot de plaats, die de
Heere gezegd heeft; want wij
hebben gezondigd!
41 Maar Mozes zeide:
Waarom overtreedt gij alzo het
bevel des Heeren? Want dat
zal geen voorspoed hebben.
42 Trekt niet op, want de
Heere zal in het midden van
u niet zijn; opdat gij niet
geslagen wordt, voor het
aangezicht uwer vijanden.
43 Want de Amalekieten, en
de Kanaanieten zijn daar voor
uw aangezicht, en gij zult door
het zwaard vallen; want, omdat
gij u afgekeerd hebt van den
Heere, zo zal de Heere met u
niet zijn.
44 Nochtans poogden zij
vermetel, om op de hoogte des
bergs te klimmen; maar de ark
des verbonds des Heeren en
Mozes scheidden niet uit het
midden des legers.
45 Toen kwamen af
de Amalekieten en de
Kanaanieten, die in dat
gebergte woonden, en sloegen
hen, en versmeten hen, tot
Horma toe.

15 Daarna sprak de Heere
tot Mozes, zeggende:
2 Spreek tot de kinderen
Israels, en zeg tot hen:
Wanneer gij gekomen zult zijn
in het land uwer woningen,
dat Ik u geven zal;
3 En gij een vuuroffer
den Heere zult doen, een
brandoffer, of slachtoffer, om
af te zonderen een gelofte, of
in een vrijwillig offer, of in
uw gezette hoogtijden, om den
Heere een liefelijken reuk te
maken, van runderen of van
klein vee;
4 Zo zal hij, die zijn offerande
den Heere offert, een spijsoffer
offeren van een tiende
meelbloem, gemengd met
een vierendeel van een hin
olie.
5 En wijn ten drankoffer, een
vierendeel van een hin, zult gij
bereiden tot een brandoffer of
tot een slachtoffer, voor een
lam.
6 Of voor een ram zult gij een
spijsoffer bereiden, van twee
tienden meelbloem, gemengd
met olie, een derde deel van een
hin.
7 En wijn ten drankoffer, een
derde deel van een hin, zult gij
offeren tot een liefelijken reuk
den Heere.
8 En wanneer gij een jong
rund zult bereiden tot een
brandoffer of een slachtoffer,
om een gelofte af te zonderen,
of ten dankoffer den Heere;
9 Zo zal hij tot een jong rund
offeren een spijsoffer van drie

tienden meelbloem, gemengd
met olie, de helft van een hin.
10 En wijn zult gij offeren
ten drankoffer, de helft van
een hin, tot een vuuroffer van
liefelijken reuk den HEERE.
11 Alzo zal gedaan worden
met den enen os, of met den
enen ram, of met het klein vee,
van de lammeren, of van de
geiten.
12 Naar het getal, dat gij
bereiden zult, zult gij alzo doen
met elkeen, naar hun getal.
13 Alle inboorling zal
deze dingen alzo doen,
offerende een vuuroffer tot
een liefelijken reuk den HEERE.
14 Wanneer ook een
vreemdeling bij u als
vreemdeling verkeert, of
die in het midden van u is,
in uw geslachten, en hij een
vuuroffer zal bereiden tot een
liefelijken reuk den HEERE;
gelijk als gij zult doen, alzo zal
hij doen.
15 Gij, gemeente, het zij
ulieden en den vreemdeling,
die als vreemdeling bij u
verkeert, enerlei inzetting:
ter eeuwige inzetting bij uw
geslachten, gelijk gijlieden,
alzo zal de vreemdeling voor
des HEEREN aangezicht zijn.
16 Enerlei wet en enerlei
recht zal ulieden zijn, en den
vreemdeling, die bij ulieden als
vreemdeling verkeert.
17 Voorts sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
18 Spreek tot de kinderen
Israels, en zeg tot hen: Als gij
zult gekomen zijn in het land,
waarheen Ik u inbrengen zal,
19 Zo zal het geschieden, als
gij van het brood des lands zult
eten, dan zult gij den HEERE
een hefoffer offeren.
20 De eerstelingen uws deegs,
een koek zult gij tot een
hefoffer offeren; gelijk het
hefoffer des dorsvloers zult gij
dat offeren.
21 Van de eerstelingen uws
deegs zult gij den HEERE
een hefoffer geven, bij uw
geslachten.
22 Voorts wanneer gijlieden
afgedwaald zult zijn, en
niet gedaan hebben al deze
geboden, die de HEERE tot
Mozes gesproken heeft;
23 Alles, wat u de HEERE door
de hand van Mozes geboden
heeft; van dien dag af, dat het
de HEERE geboden heeft, en
voortaan bij uw geslachten;
24 Zo zal het geschieden,
indien iets bij dwaling
gedaan, en voor de ogen
der vergadering verborgen
is, dat de ganse vergadering
een var, een jong rund, zal
bereiden ten brandoffer, tot
een liefelijken reuk den HEERE,
met zijn spijsoffer en zijn
drankoffer, naar de wijze; en
een geitenbok ten zondoffer.
25 En de priester zal de
verzoening doen voor de
ganse vergadering van de
kinderen Israels, en het zal
hun vergeven worden; want
het was een afdwaling, en
zij hebben hun offerande
gebracht, een vuuroffer den
HEERE, en hun zondoffer, voor

het aangezicht des HEEREN,
over hun afdwaling.
26 Het zal dan aan de ganse
vergadering der kinderen
Israels vergeven worden, ook
den vreemdeling, die in het
midden van henlieden als
vreemdeling verkeert; want
het is het ganse volk door
dwaling overkomen.
27 En indien een ziel door
afdwaling gezondigd zal
hebben, die zal een eenjarige
geit ten zondoffer offeren.
28 En de priester zal de
verzoening doen over de
dwalende ziel, als zij gezondigd
heeft door afdwaling, voor het
aangezicht des HEEREN,
doende de verzoening over
haar; en het zal haar vergeven
worden.
29 Den inboorling der
kinderen Israels, en den
vreemdeling, die in hunlieder
midden als vreemdeling
verkeert, enerlei wet zal
ulieden zijn, dengene, die het
door afdwaling doet.
30 Maar de ziel, die iets
gedaan zal hebben met
opgeheven hand, hetzij
van inboorlingen of van
vreemdelingen, die smaadt
den HEERE; en diezelve ziel
zal uitgeroeid worden uit het
midden van haar volk;
31 Want zij heeft het woord
des HEEREN veracht en Zijn
gebod vernietigd; diezelve
ziel zal ganselijk uitgeroeid
worden; haar ongerechtigheid
is op haar.
32 Als nu de kinderen Israels
in de woestijn waren, zo
vonden zij een man, hout
lezende op den sabbatdag.
33 En die hem vonden, hout
lezende, brachten hem tot
Mozes, en tot Aaron, en tot de
ganse vergadering.
34 En zij stelden hem in
bewaring; want het was niet
verklaard, wat hem gedaan zou
worden.
35 Zo zeide de HEERE tot
Mozes: Die man zal zekerlijk
gedood worden; de ganse
vergadering zal hem met
stenen stenigen buiten het
leger.
36 Toen bracht hem de ganse
vergadering uit tot buiten het
leger, en zij stenigden hem met
stenen, dat hij stierf, gelijk als
de HEERE Mozes geboden had.
37 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
38 Spreek tot de kinderen
Israels, en zeg tot hen: Dat
zij zich snoertjes maken aan
de hoeken hunner klederen,
bij hun geslachten; en op de
snoertjes des hoeks zullen
zij een hemelsblauwen draad
zetten.
39 En hij zal ulieden aan de
snoertjes zijn, opdat gij het
aanziet, en aan al de geboden
des HEEREN gedenkt, en die
doet; en gij zult naar uw hart,
en naar uw ogen niet sporen,
die gij zijt nahoererende;
40 Opdat gij gedenkt en doet
al Mijn geboden, en uw God
heilig zijt.

41 Ik ben de HEERE, uw
God, Die u uit Egypteland
uitgevoerd heb, om u tot een
God te zijn; Ik ben de HEERE,
uw God!

16 Korach nu, de zoon van
Jizhar, zoon van Kohath,
zoon van Levi, nam tot zich
zo Dathan als Abiram, zonen
van Eliab, en On, den zoon van
Peleth, zonen van Ruben.
2 En zij stonden op voor
het aangezicht van Mozes,
mitsgaders tweehonderd
en vijftig mannen uit de
kinderen Israels, oversten der
vergadering, de geroepenen
der samenkomst, mannen van
naam.
3 En zij vergaderden zich
tegen Mozes, en tegen Aaron,
en zeiden tot hen: Het is te
veel voor u, want deze ganse
vergadering, zij allen, zijn
heilig, en de HEERE is in het
midden van hen; waarom dan
verheft gijlieden u over de
gemeente des HEEREN?
4 Als Mozes dit hoorde, zo
viel hij op zijn aangezicht.
5 En hij sprak tot Korach,
en tot zijn ganse vergadering,
zeggende: Morgen vroeg dan
zal de HEERE bekend maken,
wie de Zijne, en de heilige
is, dien Hij tot Zich zal doen
naderen; en wien Hij verkoren
zal hebben, dien zal Hij tot Zich
doen naderen.
6 Doet dit: neemt u
wierookvaten, Korach en
zijn ganse vergadering;
7 En doet morgen vuur
daarin, legt reukwerk daarop
voor het aangezicht des
HEEREN; en het zal geschieden,
dat de man, dien de HEERE
verkiezen zal, die zal heilig
zijn. Het is te veel voor u, gij,
kinderen van Levi!
8 Voorts zeide Mozes tot
Korach: Hoort toch, gij,
kinderen van Levi!
9 Is het u te weinig, dat
de God van Israel u van de
vergadering van Israel heeft
afgescheiden, om ulieden tot
Zich te doen naderen; om
den dienst van des HEEREN
tabernakel te bedienen, en te
staan voor het aangezicht der
vergadering, om hen te dienen?
10 Daar Hij u, en al uw
broederen, de kinderen van
Levi, met u, heeft doen
naderen; zoekt gij nu ook het
priesterambt?
11 Daarom gij, en uw ganse
vergadering, gij zijt vergaderd
tegen den HEERE, want Aaron,
wat is hij, dat gij tegen hem
murmureert?
12 En Mozes schikte heen,
om Dathan en Abiram, de
zonen van Eliab, te roepen;
maar zij zeiden: Wij zullen niet
opkomen!
13 Is het te weinig, dat gij ons
uit een land, van melk en honig
vloeiende, hebt opgevoerd, om
ons te doden in de woestijn, dat
gij ook uzelven ten enenmaal
over ons tot een overheer
maakt?
14 Ook hebt gij ons niet
gebracht in een land, dat van
melk en honig vloeit, noch
ons akkers en wijngaarden ten

erfdeel gegeven. Zult gij de
ogen dezer mannen uitgraven?
Wij zullen niet opkomen!
15 Toen ontstak Mozes zeer,
en hij zeide tot den HEERE:
Zie hun offer niet aan! Ik heb
niet een ezel van hen genomen,
en niet een van hen kwaad
gedaan.
16 Voorts zeide Mozes tot
Korach: Gij, en uw ganse
vergadering, weest voor het
aangezicht des HEEREN; gij, en
zij, ook Aaron, op morgen.
17 En neemt een ieder
zijn wierookvat, en legt
reukwerk daarin, en brengt
voor het aangezicht des
HEEREN, een ieder zijn
wierookvat, tweehonderd
en vijftig wierookvaten; ook
gij, en Aaron, een ieder zijn
wierookvat.
18 Zo namen zij een ieder
zijn wierookvat, en deden vuur
daarin, en legden reukwerk
daarin; en zij stonden voor
de deur van de tent der
samenkomst, ook Mozes en
Aaron.
19 En Korach deed de
ganse vergadering tegen hen
verzamelen, aan de deur van
de tent der samenkomst. Toen
verscheen de heerlijkheid
des HEEREN aan deze ganse
vergadering.
20 En de HEERE sprak tot
Mozes en tot Aaron, zeggende:
21 Scheidt u af uit het midden
van deze vergadering, en Ik
zal hen als in een ogenblik
verteren!
22 Maar zij vielen op hun
aangezichten, en zeiden: O
God! God der geesten van
alle vlees! een enig man zal
gezondigd hebben, en zult Gij
U over deze ganse vergadering
grotelijks vertoornen?
23 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
24 Spreek tot deze
vergadering, zeggende: Gaat
op van rondom de woning van
Korach, Dathan en Abiram.
25 Toen stond Mozes op, en
ging tot Dathan en Abiram; en
achter hem gingen de oudsten
van Israel.
26 En hij sprak tot de
vergadering, zeggende: Wijkt
toch af van de tenten dezer
goddeloze mannen, en roert
niets aan van hetgeen hunner
is, opdat gij niet misschien
verdaan wordt in al hun
zonden.
27 Zo gingen zij op van de
woning van Korach, Dathan
en Abiram, van rondom; maar
Dathan en Abiram gingen uit,
staande in de deur hunner
tenten, met hun vrouwen, en
hun zonen, en hun kinderkens.
28 Toen zeide Mozes: Hieraan
zult gij bekennen, dat de HEERE
mij gezonden heeft, om al deze
daden te doen, dat zij niet uit
mijn eigen hart zijn.
29 Indien deze zullen sterven,
gelijk alle mensen sterven,
en over hen een bezoeking
zal gedaan worden, naar aller
mensen bezoeking, zo heeft
mij de HEERE niet gezonden.

30 Maar indien de HEERE
wat nieuws zal scheppen,
en het aardrijk zijn mond
zal opendoen, en verslinden
hen met alles wat hunner is,
en zij levend ter helle zullen
nedervaren; alsdan zult gij
bekennen, dat deze mannen de
HEERE getergd hebben.
31 En het geschiedde, als
hij geeindigd had al deze
woorden te spreken, zo werd
het aardrijk, dat onder hen
was, gekloofd;
32 En de aarde opende haar
mond, en verslond hen met hun
huizen, en allen mensen, die
Korach toebehoorden, en al de
have.
33 En zij voeren neder, zij en
alles wat hunner was, levend
ter helle; en de aarde overdekte
hen, en zij kwamen om uit het
midden der gemeente.
34 En het ganse Israel, dat
rondom hen was, vlood voor
hun geschrei; want zij zeiden:
Dat ons de aarde misschien niet
verslinde!
35 Daartoe ging een vuur
uit van den HEERE, en
verteerde die tweehonderd en
vijftig mannen, die reukwerk
offerden.
36 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
37 Zeg tot Eleazar, den zoon
van Aaron, den priester, dat
hij de wierookvaten uit den
brand opneme; en strooi het
vuur verre weg; want zij zijn
heilig;
38 Te weten de wierookvaten
van dezen, die tegen hun
zielen gezondigd hebben; dat
men uitgerekte platen daarvan
make, tot een overdeksel voor
het altaar; want zij hebben ze
gebracht voor het aangezicht
des HEEREN, daarom zijn
zij heilig; en zij zullen den
kinderen Israels tot een teken
zijn.
39 En Eleazar, de priester,
nam de koperen wierookvaten,
die de verbranden gebracht
hadden, en zij rekten ze uit tot
een overtreksel voor het altaar;
40 Ter nagedachtenis voor
de kinderen Israels, opdat
niemand vreemds, die niet
uit het zaad van Aaron is,
nadere om reukwerk aan te
steken voor het aangezicht
des HEEREN; opdat hij niet
worde als Korach, en zijn
vergadering, gelijk als hem de
HEERE door den dienst van
Mozes gesproken had.
41 Maar des anderen daags
murmureerde de ganse
vergadering der kinderen
Israels tegen Mozes en tegen
Aaron, zeggende: Gijlieden
hebt des HEEREN volk gedood!
42 En het geschiedde, als de
vergadering zich verzamelde
tegen Mozes en Aaron, en
zich wendde naar de tent
der samenkomst, ziet, zo
bedekte haar die wolk; en
de heerlijkheid des HEEREN
verscheen.
43 Mozes nu en Aaron
kwamen tot voor de tent der
samenkomst.
44 Toen sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:

45 Maak u op uit het midden
van deze vergadering, en Ik
zal hen verteren, als in een
ogenblik! Toen vielen zij op
hun aangezichten.
46 En Mozes zeide tot Aaron:
Neem het wierookvat, en doe
vuur daarin van het altaar, en
leg reukwerk daarop, haastelijk
gaande tot de vergadering, doe
over hen verzoening; want
een grote toorn is van voor
het aangezicht des HEEREN
uitgegaan, de plaag heeft
aangevangen.
47 En Aaron nam het, gelijk
als Mozes gesproken had,
en liep in het midden der
gemeente, en ziet, de plaag had
aangevangen onder het volk;
en hij legde reukwerk daarin,
en deed verzoening over het
volk.
48 En hij stond tussen
de doden en tussen de
levenden; alzo werd de
plaag opgehouden.
49 Die nu aan die plaag
gestorven zijn, waren veertien
duizend en zevenhonderd,
behalve die gestorven waren
om de zaak van Korach.
50 En Aaron keerde weder tot
Mozes aan de deur van de tent
der samenkomst; en de plaag
was opgehouden.

17 Toen sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
2 Spreek tot de kinderen
Israels, en neem van hen voor
elk vaderlijk huis een staf, van
al hun oversten, naar het huis
hunner vaderen, twaalf staven;
eens iegelijken naam zult gij
schrijven op zijn staf.
3 Doch Aarons naam zult gij
schrijven op den staf van Levi;
want een staf zal er zijn voor
het hoofd van het huis hunner
vaderen.
4 En gij zult ze wegleggen in
de tent der samenkomst, voor
de getuigenis, waarheen Ik met
ulieden samenkomen zal.
5 En het zal geschieden,
dat de staf des mans, welke
Ik zal verkoren hebben, zal
bloeien; en Ik zal stillen
de murmureringen van de
kinderen Israels tegen Mij,
welke zij tegen ulieden
murmureerden.
6 Mozes dan sprak tot de
kinderen Israels, en al hun
oversten gaven aan hem een
staf, voor elken overste een
staf, naar het huis hunner
vaderen, twaalf staven; Aarons
staf was ook onder hun staven.
7 En Mozes legde deze staven
weg, voor het aangezicht
des HEEREN, in de tent der
getuigenis.
8 Het geschiedde nu des
anderen daags, dat Mozes in
de tent der getuigenis inging;
en ziet, Aarons staf, voor het
huis van Levi, bloeide; want
hij bracht bloeisel voort, en
bloesemde bloesem, en droeg
amandelen.
9 Toen bracht Mozes al
deze staven uit, van voor het
aangezicht des HEEREN, tot
al de kinderen Israels; en zij
zagen het, en namen elk zijn
staf.

10 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Breng de staf van Aaron
weder voor de getuigenis, in
bewaring, tot een teken voor de
wederspannige kinderen; alzo
zult gij een einde maken van
hun murmureringen tegen Mij,
dat zij niet sterven.
11 En Mozes deed het; gelijk
als de HEERE hem geboden had,
alzo deed hij.
12 Toen spraken de kinderen
Israels tot Mozes, zeggende:
Zie, wij geven den geest, wij
vergaan, wij allen vergaan!
13 Al wie enigzins nadert tot
den tabernakel des HEEREN,
zal sterven; zullen wij dan
den geest gevende verdaan
worden?

18 Zo zeide de HEERE
tot Aaron: Gij, en
uw zonen, en het huis uws
vaders met u, zult dragen
de ongerechtigheid des
heiligdoms; en gij, en uw
zonen met u, zult dragen
de ongerechtigheid van uw
priesterambt.
2 En ook zult gij uw
broederen, den stam van
Levi, den stam uws vaders,
met u doen naderen, dat zij
u bijgevoegd worden, en u
dienen; maar gij, en uw zonen
met u, zult zijn voor de tent
der getuigenis.
3 En zij zullen uw wacht
waarnemen, en de wacht
der ganse tent; doch tot het
gereedschap des heiligdoms
en het altaar zullen zij niet
naderen, opdat zij niet sterven,
zo zij als gijlieden.
4 Maar zij zullen u bijgevoegd
worden, en de wacht van
de tent der samenkomst
waarnemen, en allen dienst
der tent; en een vreemde zal
tot u niet naderen.
5 Gijlieden nu zult
waarnemen de wacht des
heiligdoms, en de wacht
des altaars; opdat er geen
verbolgenheid meer zij over de
kinderen Israels.
6 Want Ik, zie, Ik heb uw
broederen, de Levieten, uit het
midden der kinderen Israels
genomen; zij zijn ulieden een
gave, gegeven den HEERE, om
den dienst van de tent der
samenkomst te bedienen.
7 Maar gij, en uw zonen met
u, zult ulieder priesterambt
waarnemen in alle zaken des
altaars, en in hetgeen van
binnen den voorhang is, dat
zult gijlieden bedienen; uw
priesterambt geve Ik u tot een
dienst van een geschenk; en de
vreemde, die nadert, zal gedood
worden.
8 Voorts sprak de HEERE
tot Aaron: En Ik, zie, Ik heb
u gegeven de wacht Mijner
hefofferen, met alle heilige
dingen van de kinderen Israels
heb Ik ze u gegeven, om der
zalving wil, en aan uw zonen,
tot een eeuwige inzetting.
9 Dit zult gij hebben van de
heiligheid der heiligheden, uit
het vuur: al hun offeranden,
met al hun spijsoffer, en met
al hun zondoffer, en met al
hun schuldoffer, dat zij Mij
zullen wedergeven; het zal u

en uw zonen een heiligheid der
heiligheden zijn.
10 Aan het allerheiligste zult
gij dat eten; al wat mannelijk
is zal dat eten; het zal u een
heiligheid zijn.
11 Ook zal dit het uwe zijn:
het hefoffer hunner gave,
met alle beweegofferen der
kinderen Israels; Ik heb ze aan
u gegeven, en aan uw zonen,
en aan uw dochteren met u, tot
een eeuwige inzetting; al wie
in uw huis rein is, zal dat eten.
12 Al het beste van de olie, en
al het beste van de most, en van
koren, hun eerstelingen, die zij
den HEERE zullen geven, u heb
Ik ze gegeven.
13 De eerste vruchten van
alles, wat in hun land is, die
zij den HEERE zullen brengen,
zullen uwe zijn; al wie in uw
huis rein is, zal dat eten.
14 Al het verbannene in Israel
zal het uwe zijn.
15 Al wat de baarmoeder
opent, van alle vlees, dat zij
den HEERE zullen brengen,
onder de mensen, en onder
de beesten, zal het uwe zijn;
doch de eerstgeborenen der
mensen zult gij ganselijk
lossen; ook zult gij lossen der
eerstgeborenen der onreine
beesten.
16 Die nu onder dezelve
gelost zullen worden, zult gij
van een maand oud lossen,
naar uw schatting, voor het
geld van vijf sikkelen, naar den
sikkel des heiligdoms, die is
twintig gera.
17 Maar het eerstgeborene
van een koe, of het
eerstgeborene van een schaap,
of het eerstgeborene van een
geit zult gij niet lossen, zij
zijn heilig; hun bloed zult gij
sprengen op het altaar, en hun
ver zult gij aansteken, tot een
vuuroffer van liefelijken reuk
den HEERE.
18 En hun vlees zal het uwe
zijn; gelijk de beweegborst, en
gelijk de rechterschouder, zal
het uwe zijn.
19 Alle hefofferen der heilige
dingen, die de kinderen Israels
den HEERE zullen offeren,
heb Ik aan u gegeven, en
aan uw zonen, en aan uw
dochteren met u, tot een
eeuwige inzetting; het zal een
eeuwig zoutverbond zijn, voor
het aangezicht des HEEREN,
voor u en voor uw zaad met u.
20 Ook zeide de HEERE tot
Aaron: Gij zult in hun land
niet erven, en gij zult geen deel
in het midden van henlieden
hebben; Ik ben uw deel en uw
erfenis, in het midden van de
kinderen Israels.
21 En zie, aan de kinderen
van Levi heb Ik alle tienden in
Israel ter erfenis gegeven, voor
hun dienst, dien zij bedienen,
den dienst van de tent der
samenkomst.
22 En de kinderen Israels
zullen niet meer naderen tot
de tent der samenkomst, om
zonde te dragen en te sterven.
23 Maar de Levieten, die
zullen bedienen den dienst van
de tent der samenkomst, en

die zullen hun ongerechtigheid
dragen; het zal een eeuwige
inzetting zijn voor uw
geslachten; en in het midden
van de kinderen Israels zullen
zij geen erfenis erven.
24 Want de tienden der
kinderen Israels, die zij den
HEERE tot een hefoffer zullen
offeren, heb Ik aan de Levieten
tot een erfenis gegeven;
daarom heb Ik tot hen gezegd:
Zij zullen in het midden van de
kinderen Israels geen erfenis
erven.
25 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
26 Gij zult ook tot de
Levieten spreken, en tot
hen zeggen: Wanneer gij van
de kinderen Israels de tienden
zult ontvangen hebben, die
Ik u voor uw erfenis van
henlieden gegeven heb, zo zult
gij daarvan een hefoffer des
HEEREN offeren, de tienden
van die tienden;
27 En het zal u gerekend
worden tot uw hefoffer, als
koren van den dorsvloer, en als
de volheid van de perskuip.
28 Alzo zult gij ook een
hefoffer des HEEREN offeren
van al uw tienden, die gij van
de kinderen Israels zult hebben
ontvangen; en gij zult daarvan
des HEEREN hefoffer geven aan
den priester Aaron.
29 Van al uw gaven zult
gij alle hefoffer des HEEREN
offeren; van al het beste van
die, van zijn heiliging daarvan.
30 Gij zult dan tot hen zeggen:
Als gij deszelfs beste daarvan
offert, zo zal het den Levieten
toegerekend worden als een
inkomen des dorsvloers, en als
een inkomen des perskuips.
31 En gij zult dat eten in
alle plaatsen, gij en uw huis;
want het is ulieden een loon
voor uw dienst in de tent der
samenkomst.
32 Zo zult gij daarover
geen zonde dragen, als gij
deszelfs beste daarvan offert;
en gij zult de heilige dingen
van de kinderen Israels niet
ontheiligen, opdat gij niet
sterft.

19 Wijders sprak de HEERE
tot Mozes en tot Aaron,
zeggende:
2 Dit is de inzetting van de
wet, die de HEERE geboden
heeft, zeggende: Spreek tot de
kinderen Israels, dat zij tot u
brengen een rode volkomen
vaars, in welke geen gebrek is,
op welke geen juk gekomen is.
3 En gij zult die geven aan
Eleazar, den priester; en hij zal
haar uitbrengen tot buiten het
leger, en men zal haar voor zijn
aangezicht slachten.
4 En Eleazar, den priester, zal
van haar bloed met zijn vinger
nemen, en hij zal van haar
bloed recht tegenover de tent
der samenkomst zevenmaal
sprengen.
5 Voorts zal men deze vaars
voor zijn ogen verbranden;
haar vel, en haar vlees, en haar
bloed, met haar mest, zal men
verbranden.
6 En de priester zal nemen
cederhout, en hysop, en

scharlaken, en werpen ze in
het midden van den brand
dezer vaars.
7 Dan zal de priester zijn
klederen wassen, en zijn vlees
met water baden, en daarna in
het leger gaan; en de priester
zal onrein zijn tot aan den
avond.
8 Ook die haar verbrand
heeft, zal zijn klederen met
water wassen, en zijn vlees
met water baden, en onrein
zijn tot aan den avond.
9 En een rein man zal de
as dezer vaars verzamelen,
en buiten het leger in een
reine plaats wegleggen; en
het zal zijn ter bewaring
voor de vergadering van
de kinderen Israels, tot het
water der afzondering; het is
ontzondiging.
10 En die de as dezer vaars
verzameld heeft, zal zijn
klederen wassen, en onrein
zijn tot aan den avond. Dit zal
den kinderen Israels, en den
vreemdeling, die in het midden
van henlieden als vreemdeling
verkeert, tot een eeuwige
inzetting zijn.
11 Wie een dode, enig
dood lichaam van een mens,
aanroert, die zal zeven dagen
onrein zijn.
12 Op den derden dag zal
hij zich daarmede ontzondigen,
zo zal hij op den zevenden
dag rein zijn; maar indien hij
zich op den derden dag niet
ontzondigt, zo zal hij op den
zevenden dag niet rein zijn.
13 Al wie een dode, het dode
lichaam eens mensen, die
gestorven zal zijn, aanroert,
en zich niet ontzondigd zal
hebben, die verontreinigt
den tabernakel des HEEREN;
daarom zal die ziel uitgeroeid
worden uit Israel; omdat het
water der afzondering op hem
niet gesprengd is, zal hij onrein
zijn; zijn onreinigheid is nog
in hem.
14 Dit is de wet, wanneer een
mens zal gestorven zijn in een
tent: al wie in die tent ingaat,
en al wie in die tent is, zal zeven
dagen onrein zijn.
15 Ook alle open gereedschap,
waarop geen deksel gebonden
is, dat is onrein.
16 En al wie in het open
veld een, die met het zwaard
verslagen is, of een dode, of het
gebeente eens mensen, of een
graf zal aangeroerd hebben, zal
zeven dagen onrein zijn.
17 Voor een onreine nu zullen
zij nemen van het stof des
brands der ontzondiging, en
daarop levend water doen in
een vat.
18 En een rein man zal hysop
nemen, en in dat water dopen,
en sprengen het aan die tent,
en op al het gereedschap,
en aan de zielen, die daar
geweest zijn; insgelijks aan
dengene, die een gebeente, of
een verslagene, of een dode, of
een graf aangeroerd heeft.
19 En de reine zal den onreine
op den derden dag, en op den
zevenden dag besprengen; en
op den zevenden dag zal hij

hem ontzondigen; en hij zal
zijn klederen wassen, en zich
met water baden, en op den
avond rein zijn.
20 Wie daarentegen onrein
zal zijn, en zich niet zal
ontzondigen, die ziel zal uit
het midden der gemeente
uitgeroeid worden; want
hij heeft het heiligdom des
HEEREN verontreinigd, het
water der afzondering is op
hem niet gesprengd, hij is
onrein.
21 Dit zal hunlieden zijn tot
een eeuwige inzetting. En die
het water der afzondering
sprengt, zal zijn klederen
wassen; ook wie het water der
afzondering aanroert, die zal
onrein zijn tot aan den avond.
22 Ja, al wat die onreine
aangeroerd zal hebben, zal
onrein zijn; en de ziel, die dat
aangeroerd zal hebben, zal
onrein zijn tot aan den avond.

20 Als de kinderen Israels,
de ganse vergadering,
in de woestijn Zin gekomen
waren, in de eerste maand,
zo bleef het volk te Kades.
En Mirjam stierf aldaar, en zij
werd aldaar begraven.
2 En er was geen water
voor de vergadering; toen
vergaderden zij zich tegen
Mozes en tegen Aaron.
3 En het volk twistte
met Mozes, en zij spraken,
zeggende: Och, of wij den
geest gegeven hadden, toen
onze broeders voor het
aangezicht des HEEREN den
geest gaven!
4 Waarom toch hebt gijlieden
de gemeente des HEEREN in
deze woestijn gebracht, dat wij
daar sterven zouden, wij en
onze beesten?
5 En waarom hebt gijlieden
ons doen optrekken uit Egypte,
om ons te brengen in deze
kwade plaats? Het is geen
plaats van zaad, noch van
vijgen, noch van wijnstokken,
noch van granaatappelen; ook
is er geen water om te drinken.
6 Toen gingen Mozes en
Aaron van het aangezicht der
gemeente tot de deur van de
tent der samenkomst, en zij
vielen op hun aangezichten;
en de heerlijkheid des HEEREN
verscheen hun.
7 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
8 Neem dien staf, en verzamel
de vergadering, gij en Aaron,
uw broeder, en spreekt
gijlieden tot den steenrots
voor hun ogen, zo zal zij hun
water geven; alzo zult gij
hun water voortbrengen uit
den steenrots, en gij zult de
vergadering en haar beesten
drenken.
9 Toen nam Mozes den staf
van voor het aangezicht des
HEEREN, gelijk als Hij hem
geboden had.
10 En Mozes en Aaron
vergaderden de gemeente
voor de steenrots, en hij
zeide tot hen: Hoort toch, gij
wederspannigen, zullen wij
water voor ulieden uit deze
steenrots hervoorbrengen?

11 Toen hief Mozes zijn hand
op, en hij sloeg de steenrots
tweemaal met zijn staf; en er
kwam veel waters uit, zodat
de vergadering dronk, en haar
beesten.
12 Derhalve zeide de HEERE
tot Mozes en tot Aaron: Omdat
gijlieden Mij niet geloofd hebt,
dat gij Mij heiligdet voor de
ogen der kinderen van Israel,
daarom zult gijlieden deze
gemeente niet inbrengen in het
land, hetwelk Ik hun gegeven
heb.
13 Dit zijn de wateren van
Meriba, daar de kinderen
Israels met den HEERE om
getwist hebben; en Hij werd
aan hen geheiligd.
14 Daarna zond Mozes boden
uit Kades tot den koning van
Edom, welke zeiden: Alzo zegt
uw broeder Israel: Gij weet al
de moeite, die ons ontmoet is;
15 Dat onze vaders naar
Egypte afgetogen zijn, en wij
in Egypte vele dagen gewoond
hebben; en dat de Egyptenaars
aan ons en onze vaderen
kwaad gedaan hebben.
16 Toen riepen wij tot den
HEERE, en Hij hoorde onze
stem, en Hij zond een Engel,
en Hij leidde ons uit Egypte; en
ziet, wij zijn te Kades, en stad
aan het uiterste uwer landpale.
17 Laat ons toch door uw land
trekken; wij zullen niet trekken
door den akker, noch door de
wijngaarden, noch zullen het
water der putten drinken;
wij zullen den koninklijken
weg gaan, wij zullen niet
afwijken ter rechterhand noch
ter linkerhand, totdat wij door
uw landpalen zullen getrokken
zijn.
18 Doch Edom zeide tot hem:
Gij zult door mij niet trekken,
opdat ik niet misschien met het
zwaard uitga u tegemoet!
19 Toen zeiden de kinderen
Israels tot hem: Wij zullen
door den gebaanden weg
optrekken, en indien wij
van uw water drinken, ik en
mijn vee, zo zal ik deszelfs
prijs daarvoor geven; ik zal
alleenlijk, zonder iets anders,
te voet doortrekken.
20 Doch hij zeide: Gij zult
niet doortrekken! En Edom
is hem tegemoet uitgetrokken,
met een zwaar volk, en met een
sterke hand.
21 Alzo weigerde Edom Israel
toe te laten door zijn landpale
te trekken; daarom week Israel
van hem af.
22 Toen reisden zij van Kades;
en de kinderen Israels kwamen,
de ganse vergadering, aan den
berg Hor.
23 De HEERE nu sprak tot
Mozes, en tot Aaron, aan den
berg Hor, aan de pale van het
land van Edom, zeggende:
24 Aaron zal tot zijn volken
verzameld worden; want
hij zal niet komen in het
land, hetwelk Ik aan de
kinderen Israels gegeven heb,
omdat gijlieden Mijn mond
wederspannig geweest zijt bij
de wateren van Meriba.
25 Neem Aaron, en Eleazar,
zijn zoon, en doe hen

opklimmen tot den berg
Hor.
26 En trek Aaron zijn
klederen uit, en trek ze
Eleazar, zijn zoon, aan; want
Aaron zal verzameld worden,
en daar sterven.
27 Mozes nu deed, gelijk als
de HEERE geboden had; want
zij klommen op tot den berg
Hor, voor de ogen der ganse
vergadering.
28 En Mozes trok Aaron zijn
klederen uit, en hij trok ze zijn
zoon Eleazar aan; en Aaron
stierf aldaar, op de hoogte
diens bergs. Toen kwam Mozes
en Eleazar van dien berg af.
29 Toen de ganse vergadering
zag, dat Aaron overleden was,
zo beweenden zij Aaron dertig
dagen, het ganse huis van
Israel.

21 Als de Kanaaniet, de
koning van Harad,
wonende tegen het zuiden,
hoorde, dat Israel door den
weg der verspieders kwam, zo
streed hij tegen Israel, en hij
voerde enige gevangenen uit
denzelven gevankelijk weg.
2 Toen beloofde Israel den
HEERE een gelofte, en zeide:
Indien Gij dit volk geheel in
mijn hand geeft, zo zal ik hun
steden verbannen.
3 De HEERE dan verhoorde
de stem van Israel, en gaf
de Kanaanieten over; en hij
verbande hen en hun steden;
en hij noemde den naam dier
plaats Horma.
4 Toen reisden zij van den
berg Hor, op den weg der
Schelfzee, dat zij om het land
der Edomieten heentogen;
doch de ziel des volks werd
verdrietig op dezen weg.
5 En het volk sprak tegen God
en tegen Mozes: Waarom hebt
gijlieden ons doen optrekken
uit Egypte, opdat wij sterven
zouden in de woestijn? Want
hier is geen brood, ook geen
water, en onze ziel walgt over
dit zeer lichte brood.
6 Toen zond de HEERE vurige
slangen onder het volk, die
beten het volk; en er stierf veel
volks van Israel.
7 Daarom kwam het volk
tot Mozes, en zij zeiden: Wij
hebben gezondigd, omdat wij
tegen den HEERE en tegen u
gesproken hebben; bid den
HEERE, dat Hij deze slangen
van ons wegneme. Toen bad
Mozes voor het volk.
8 En de HEERE zeide tot
Mozes: Maak u een vurige
slang, en stel ze op een stang;
en het zal geschieden, dat al
wie gebeten is, als hij haar
aanziet, zo zal hij leven.
9 En Mozes maakte een
koperen slang, en stelde ze op
een stang; en het geschiedde,
als een slang iemand beet, zo
zag hij de koperen slang aan,
en hij bleef levend.
10 Toen verreisden de
kinderen Israels, en zij
legerden zich te Oboth.
11 Daarna reisden zij van
Oboth, en legerden zich aan
de heuvelen van Abarim in de
woestijn, die tegenover Moab
is, tegen den opgang der zon.

12 Van daar reisden zij, en
legerden zich bij de beek Zered.
13 Van daar reisden zij, en
legerden zich aan deze zijde
van de Arnon, welke in de
woestijn is, uitgaande uit de
landpalen der Amorieten; want
de Arnon is de landpale van
Moab, tussen Moab en tussen
de Amorieten.
14 (Daarom wordt gezegd in
het boek van de oorlogen des
HEEREN: Tegen Waheb, in een
wervelwind, en tegen de beken
Arnon,
15 En den afloop der beken,
die zich naar de gelegenheid
van Ar wendt, en leent aan de
landpale van Moab.)
16 En van daar reisden zij
naar Beer. Dit is de put, van
welken de HEERE tot Mozes
zeide: Verzamel het volk, zo zal
Ik hun water geven.
17 (Toen zong Israel dit
lied: Spring op, gij put, zingt
daarvan bij beurte!
18 Gij put, dien de vorsten
gegraven hebben, dien de
edelen des volks gedolven
hebben, door den wetgever,
met hun staven.) En van
de woestijn reisden zij naar
Mattana;
19 En van Mattana tot
Nahaliel; en van Nahaliel tot
Bamoth;
20 En van Bamoth tot het dal,
dat in het veld van Moab is,
aan de hoogte van Pisga, en dat
tegen de wildernis ziet.
21 Toen zond Israel boden
tot Sihon, den koning der
Amorieten, zeggende:
22 Laat mij door uw land
trekken. Wij zullen niet
afwijken in de akkers, noch
in de wijngaarden; wij zullen
het water der putten niet
drinken; wij zullen op den
koninklijken weg gaan, totdat
wij uw landpale doorgetogen
zijn.
23 Doch Sihon liet Israel
niet toe, door zijn landpale
te trekken; maar Sihon
vergaderde al zijn volk, en hij
ging uit, Israel tegemoet, naar
de woestijn, en hij kwam te
Jahza, en streed tegen Israel;
24 Maar Israel sloeg hem
met de scherpte des zwaards,
en nam zijn land in erfelijke
bezitting, van de Arnon af
tot de Jabbok toe, tot aan
de kinderen Ammons; want
de landpale der kinderen
Ammons was vast.
25 Alzo nam Israel al deze
steden in; en Israel woonde in
al de steden der Amorieten,
te Hesbon, en in al haar
onderhorige plaatsen.
26 Want Hesbon was de
stad van Sihon, den koning
der Amorieten; en hij had
gestreden tegen den vorigen
koning der Moabieten, en hij
had al zijn land uit zijn hand
genomen, tot aan de Arnon.
27 Daarom zeggen zij, die
spreekwoorden gebruiken:
Komt tot Hesbon; men bouwe
en bevestige de stad van Sihon!
28 Want er is een vuur
uitgegaan uit Hesbon; een
vlam uit de stad van Sihon;
zij heeft verteerd Ar der

Moabieten, en de heren der hoogten van de Arnon.
29 Wee u, Moab! Gij, volk Kamoz zijt verloren! Hij heeft zijn zonen, die ontliepen, en zijn dochters in de gevangenis geleverd aan Sihon, den koning der Amorieten.
30 En wij hebben hen nedergeveld! Hesbon is verloren tot Dibon toe; en wij hebben hen verwoest tot Nofat toe, welke tot Medeba toe reikt.
31 Alzo woonde Israel in het land van den Amoriet.
32 Daarna zond Mozes om Jaezer te verspieden; en zij namen haar onderhorige plaatsen in; en hij dreef de Amorieten, die er waren, uit de bezitting.
33 Toen wendden zij zich en trokken op den weg van Basan; en Og, de koning van Basan, ging uit hen tegemoet, hij en al zijn volk, tot den strijd, en Edrei.
34 De HEERE nu zeide tot Mozes: Vrees hem niet; want Ik heb hem in uw hand gegeven, en al zijn volk, ook zijn land; en gij zult hem doen, gelijk als gij Sihon, den koning der Amorieten, die te Hesbon woonde, gedaan hebt.
35 En zij sloegen hem, en zijn zonen, en al zijn volk, alzo dat hem niemand overbleef; en zij namen zijn land in erfelijke bezitting.

22 Daarna reisden de kinderen van Israel, en legerden zich in de vlakken velden van Moab, aan deze zijde van de Jordaan van Jericho.
2 Toen Balak, de zoon van Zippor, zag al wat Israel aan de Amorieten gedaan had;
3 Zo vreesde Moab zeer voor het aangezicht dezes volks, want het was veel; en Moab was beangstigd voor het aangezicht van de kinderen Israels.
4 Derhalve zeide Moab tot de oudsten der Midianieten: Nu zal deze gemeente oplikken al wat rondom ons is, gelijk de os de groente des velds oplikt. Te dier tijd nu was Balak, de zoon van Zippor, koning der Moabieten.
5 Die zond boden aan Bileam, den zoon van Beor, te Pethor, hetwelk aan de rivier is, in het land der kinderen zijns volks, om hem te roepen, zeggende: Zie, er is een volk uit Egypte getogen; zie, het heeft het gezicht des lands bedekt, en het blijft liggen recht tegenover mij.
6 En nu, kom toch, vervloek mij dit volk, want het is machtiger dan ik; misschien zal ik het kunnen slaan, of het uit het land verdrijven; want ik weet, dat, wien gij zegent, die zal gezegend zijn, en wien gij vervloekt, die zal vervloekt zijn.
7 Toen gingen de oudsten der Moabieten, en de oudsten der Midianieten, en hadden het loon der waarzeggingen in

hun hand; alzo kwamen zij tot
Bileam, en spraken tot hem de
woorden van Balak.
8 Hij dan zeide tot hen:
Vernacht hier dezen nacht, zo
zal ik ulieden een antwoord
wederbrengen, gelijk als de
HEERE tot mij zal gesproken
hebben. Toen bleven de
vorsten der Moabieten bij
Bileam.
9 En God kwam tot Bileam en
zeide: Wie zijn die mannen, die
bij u zijn?
10 Toen zeide Bileam tot God:
Balak, de zoon van Zippor,
de koning der Moabieten,
heeft hen tot mij gezonden,
zeggende:
11 Zie, er is een volk uit
Egypte getogen, en het
heeft het gezicht des lands
bedekt; kom nu, vervloek het
mij; misschien zal ik tegen
hetzelve kunnen strijden, of
het uitdrijven.
12 Toen zeide God tot Bileam:
Gij zult met hen niet trekken;
gij zult dat volk niet vloeken,
want het is gezegend.
13 Toen stond Bileam des
morgens op, en zeide tot
de vorsten van Balak: Gaat
naar uw land; want de HEERE
weigert mij toe te laten met
ulieden te gaan.
14 Zo stonden dan de vorsten
der Moabieten op, en kwamen
tot Balak, en zij zeiden: Bileam
heeft geweigerd met ons te
gaan.
15 Doch Balak voer nog voort
vorsten te zenden, meer en
eerlijker, dan die waren;
16 Die tot Bileam kwamen, en
hem zeiden: Alzo zegt Balak, de
zoon van Zippor: Laat u toch
niet beletten tot mij te komen!
17 Want ik zal u zeer hoog
vereren, en al wat gij tot mij
zeggen zult, dat zal ik doen;
zo kom toch, vervloek mij dit
volk!
18 Toen antwoordde Bileam,
en zeide tot de dienaren van
Balak: Wanneer Balak mij zijn
huis vol zilver en goud gave,
zo vermocht ik niet het bevel
des HEEREN mijns Gods te
overtreden, om te doen klein of
groot.
19 En nu, blijft gijlieden toch
ook hier dezen nacht, opdat
ik wete, wat de HEERE tot mij
verder spreken zal.
20 God nu kwam tot Bileam
des nachts, en zeide tot hem:
Dewijl die mannen gekomen
zijn, om u te roepen, sta op,
ga met hen; en nochtans zult
gij dat doen, hetwelk Ik tot u
spreken zal.
21 Toen stond Bileam des
morgens op, en zadelde zijn
ezelin, en hij trok heen met de
vorsten van Moab.
22 Doch de toorn des HEEREN
werd ontstoken, omdat hij
heentoog; en de Engel des
HEEREN stelde Zich in den
weg, hem tot een tegenpartij;
hij nu reed op zijn ezelin, en
twee zijner jongeren waren bij
hem.
23 De ezelin nu zag den Engel
des HEEREN staande in den
weg, met Zijn uitgetrokken
zwaard in Zijn hand; daarom

week de ezelin uit den weg,
en ging in het veld. Toen sloeg
Bileam de ezelin, om dezelve
naar den weg te doen wenden.
24 Maar de Engel des
HEEREN stond in een pad
der wijngaarden, zijnde een
muur aan deze, en een muur
aan gene zijde.
25 Toen de ezelin den Engel
des HEEREN zag, zo klemde hij
zichzelve aan den wand, en
klemde Bileams voet aan den
wand; daarom voer hij voort
haar te slaan.
26 Toen ging de Engel des
HEEREN noch verder, en Hij
stond in een enge plaats,
waar geen weg was om te
wijken ter rechterhand noch
ter linkerhand.
27 Als de ezelin den Engel
des HEEREN zag, zo legde zij
zich neder onder Bileam; en de
toorn van Bileam ontstak, en
hij sloeg de ezelin met een stok.
28 De HEERE nu opende den
mond der ezelin, die tot Bileam
zeide: Wat heb ik u gedaan, dat
gij mij nu driemaal geslagen
hebt?
29 Toen zeide Bileam tot de
ezelin: Omdat gij mij bespot
hebt; och, of ik een zwaard in
mijn hand had! want ik zoude
u nu doden.
30 De ezelin nu zeide tot
Bileam: Ben ik niet uw ezelin,
op welke gij gereden hebt van
toen af, dat gij mijn heer
geweest zijt, tot op dezen dag?
Ben ik ooit gewend geweest u
alzo te doen? Hij dan zeide:
Neen!
31 Toen ontdekte de HEERE
de ogen van Bileam, zodat hij
den Engel des HEEREN zag,
staande in den weg, en Zijn
uitgetrokken zwaard in Zijn
hand; daarom neigde hij het
hoofd en boog zich op zijn
aangezicht.
32 Toen zeide de Engel des
HEEREN tot hem: Waarom
hebt gij uw ezelin nu driemaal
geslagen? Zie, Ik ben uitgegaan
u tot een tegenpartij, dewijl
deze weg van Mij afwijkt.
33 Maar de ezelin heeft Mij
gezien, en zij is nu driemaal
voor Mijn aangezicht geweken;
indien zij voor Mijn aangezicht
niet geweken ware, zekerlijk Ik
zoude u nu ook gedood, en haar
bij het leven behouden hebben.
34 Toen zeide Bileam tot
den Engel des HEEREN: Ik heb
gezondigd, want ik heb niet
geweten, dat Gij mij tegemoet
op dezen weg stondt en nu, is
het kwaad in Uw ogen, ik zal
wederkeren.
35 De Engel des HEEREN nu
zeide tot Bileam: Ga heen met
deze mannen; maar alleenlijk
dat woord, wat Ik tot u spreken
zal, dat zult gij spreken. Alzo
toog Bileam met de vorsten van
Balak.
36 Als Balak hoorde, dat
Bileam kwam, zo ging hij uit,
hem tegemoet, tot de stad
der Moabieten, welke aan de
landpale van de Arnon ligt, die
aan het uiterste der landpale
is.
37 En Balak zeide tot Bileam:
Heb ik niet ernstiglijk tot u

gezonden, om u te roepen? Waarom zijt gij niet tot mij gekomen? Kan ik u niet te recht vereren?
38 Toen zeide Bileam tot Balak: Zie, ik ben tot u gekomen; zal ik nu enigzins iets kunnen spreken? Het woord, hetwelk God in mijn mond leggen zal, dat zal ik spreken.
39 En Bileam ging met Balak; en zij kwamen te Kirjath-Huzzoth.
40 Toen slachtte Balak runderen en schapen; en hij zond aan Bileam, en aan de vorsten, die bij hem waren.
41 En het geschiedde des morgens, dat Balak Bileam nam, en voerde hem op de hoogten van Baal, dat hij van daar zag het uiterste des volks.

23 Toen zeide Bileam tot Balak: Bouw mij hier zeven altaren, en bereid mij hier zeven varren en zeven rammen.
2 Balak nu deed, gelijk als Bileam gesproken had; en Balak en Bileam offerden een var en een ram, op elk altaar.
3 Toen zeide Bileam tot Balak: Blijf staan bij uw brandoffer, en ik zal heengaan; misschien zal de HEERE mij tegemoet komen; en hetgeen Hij wijzen zal, dat zal ik u bekend maken. Toen ging hij op de hoogte.
4 Als God Bileam ontmoet was, zo zeide hij tot Hem: Zeven altaren heb ik toegericht, en heb een var en een ram op elk altaar geofferd.
5 Toen legde de HEERE het woord in den mond van Bileam, en zeide: Keer weder tot Balak, en spreek aldus.
6 Als hij nu tot hem wederkeerde, ziet, zo stond hij bij zijn brandoffer, hij en al de vorsten der Moabieten.
7 Toen hief hij zijn spreuk op, en zeide: Uit Syrie heeft mij Balak, de koning der Moabieten, laten halen, van het gebergte tegen het oosten, zeggende: Kom, vervloek mij Jakob, en kom, scheld Israel!
8 Wat zal ik vloeken, dien God niet vloekt; en wat zal ik schelden, waar de HEERE niet scheldt?
9 Want van de hoogte der steenrotsen zie ik hem, en van de heuvelen aanschouw ik hem; ziet, dat volk zal alleen wonen, en het zal onder de heidenen niet gerekend worden.
10 Wie zal het stof van Jakob tellen, en het getal, ja, het vierde deel van Israel? Mijn ziel sterve den dood der oprechten, en mijn uiterste zij gelijk het zijne!
11 Toen zeide Balak tot Bileam: Wat hebt gij mij gedaan? Ik heb u genomen, om mijn vijanden te vloeken; maar zie, gij hebt hen doorgaans gezegend!
12 Hij nu antwoordde en zeide: Zal ik dat niet waarnemen te spreken, wat de HEERE in mijn mond gelegd

heeft?
13 Toen zeide Balak tot hem:
Kom toch met mij aan een
andere plaats, van waar gij
hem zult zien; gij zult niet dan
zijn einde zien, maar hem niet
ganselijk zien; en vervloek hem
mij van daar!
14 Alzo nam hij hem mede tot
het veld Zofim, op de hoogte
van Pisga; en hij bouwde zeven
altaren, en hij offerde een var
en een ram op elk altaar.
15 Toen zeide hij tot Balak:
Blijf hier staan bij uw
brandoffer, en ik zal Hem
aldaar ontmoeten.
16 Als de HEERE Bileam
ontmoet was, zo legde Hij het
woord in zijn mond, en Hij
zeide: Keer weder tot Balak, en
spreek alzo.
17 Toen hij tot hem kwam,
ziet, zo stond hij bij zijn
brandoffer, en de vorsten der
Moabieten bij hem. Balak nu
zeide tot hem: Wat heeft de
HEERE gesproken?
18 Toen hief hij zijn spreuk
op, en zeide: Sta op, Balak, en
hoor! Neig uw oren tot mij, gij,
zoon van Zippor!
19 God is geen man, dat Hij
liegen zou, noch eens mensen
kind, dat het Hem berouwen
zou; zou Hij het zeggen, en
niet doen, of spreken, en niet
bestendig maken?
20 Zie, ik heb ontvangen te
zegenen; dewijl Hij zegent, zo
zal ik het niet keren.
21 Hij schouwt niet aan de
ongerechtigheid in Jakob; ook
ziet Hij niet aan de boosheid
in Israel. De HEERE, zijn God,
is met hem, en het geklank des
Konings is bij hem.
22 God heeft hen uit Egypte
uitgevoerd; zijn krachten zijn
als van een eenhoorn.
23 Want er is geen toverij
tegen Jakob noch waarzeggerij
tegen Israel. Te dezer tijd zal
van Jakob gezegd worden, en
van Israel, wat God gewrocht
heeft.
24 Zie, het volk zal opstaan als
een oude leeuw, en het zal zich
verheffen als een leeuw; het zal
zich niet neerleggen, totdat het
den roof gegeten, en het bloed
der verslagenen gedronken zal
hebben!
25 Toen zeide Balak tot
Bileam: Gij zult het ganselijk
noch vloeken, noch geenszins
zegenen.
26 Doch Bileam antwoordde
en zeide tot Balak: Heb ik niet
tot u gesproken, zeggende: Al
wat de HEERE spreken zal, dat
zal ik doen?
27 Verder zeide Balak tot
Bileam: Kom toch, ik zal u aan
een ander plaats medenemen;
misschien zal het recht zijn in
de ogen van dien God, dat gij
het mij van daar vervloekt.
28 Toen nam Balak Bileam
mede tot de hoogte van Peor,
die tegen de woestijn ziet.
29 En Bileam zeide tot Balak:
Bouw mij hier zeven altaren, en
bereid mij hier zeven varren en
zeven rammen.
30 Balak nu deed, gelijk als
Bileam gezegd had; en hij
offerde een var en een ram op

elk altaar.

24 Toen Bileam zag, dat
het goed was in de
ogen des HEEREN, dat hij Israel
zegende, zo ging hij ditmaal
niet heen, gelijk meermalen,
tot de toverijen; maar hij
stelde zijn aangezicht naar de
woestijn.
2 Als Bileam zijn ogen ophief,
en Israel zag, wonende naar
zijn stammen, zo was de Geest
van God op hem.
3 En hij hief zijn spreuk op,
en zeide: Bileam, de zoon van
Beor, spreekt, en de man, wien
de ogen geopend zijn, spreekt!
4 De hoorder der redenen
Gods spreekt, die het gezicht
des Almachtigen ziet; die
verrukt wordt, en wien de
ogen ontdekt worden!
5 Hoe goed zijn uw tenten,
Jakob! uw woningen, Israel!
6 Gelijk de beken breiden zij
zich uit, als de hoven aan de
rivieren; de HEERE heeft ze
geplant, als de sandelbomen,
als de cederbomen aan het
water.
7 Er zal water uit zijn
emmeren vloeien, en zijn
zaad zal in vele wateren zijn;
en zijn koning zal boven
Agag verheven worden, en
zijn koninkrijk zal verhoogd
worden.
8 God heeft hem uit Egypte
uitgevoerd; zijn krachten zijn
als van een eenhoorn; hij zal
de heidenen, zijn vijanden,
verteren, en hun gebeente
breken, en met zijn pijlen
doorschieten.
9 Hij heeft zich gekromd,
hij heeft zich nedergelegd,
gelijk een leeuw, en als een
oude leeuw; wie zal hem doen
opstaan? Zo wie u zegent, die
zij gezegend, en vervloekt zij,
wie u vervloekt!
10 Toen ontstak de toorn van
Balak tegen Bileam, en hij sloeg
zijn handen samen; en Balak
zeide tot Bileam: Ik heb u
geroepen, om mijn vijanden te
vloeken; maar zie, gij hebt hen
nu driemaal gedurig gezegend!
11 En nu, pak u weg naar uw
plaats! Ik had gezegd, dat ik u
hoog vereren zou; maar zie, de
HEERE heeft u die eer van u
geweerd!
12 Toen zeide Bileam tot
Balak: Heb ik ook niet tot uw
boden, die gij tot mij gezonden
hebt, gesproken, zeggende:
13 Wanneer mij Balak zijn
huis vol zilver en goud gave,
zo kan ik het bevel des HEEREN
niet overtreden, doende goed
of kwaad uit mijn eigen hart;
wat de HEERE spreken zal, dat
zal ik spreken.
14 En nu, zie, ik ga tot mijn
volk; kom, ik zal u raad geven,
en zeggen wat dit volk uw volk
doen zal in de laatste dagen.
15 Toen hief hij zijn spreuk
op, en zeide: Bileam, de zoon
van Beor, spreekt, en die man,
wien de ogen geopend zijn,
spreekt!
16 De hoorder der redenen
Gods spreekt, en die de
wetenschap des Allerhoogsten
weet; die het gezicht des
Almachtigen ziet, die verrukt

wordt, en wien de ogen
ontdekt worden.
17 Ik zal hem zien, maar nu
niet; ik aanschouw Hem, maar
niet nabij. Er zal een ster
voortkomen uit Jakob, en er zal
een scepter uit Israel opkomen;
die zal de palen der Moabieten
verslaan, en zal al de kinderen
van Seth verstoren.
18 En Edom zal een erfelijke
bezitting zijn; en Seir zal zijn
vijanden een erfelijke bezitting
zijn; doch Israel zal kracht
doen.
19 En er zal een uit Jakob
heersen, en hij zal de overigen
uit de steden ombrengen.
20 Toen hij de Amalekieten
zag, zo hief hij zijn spreuk
op, en zeide: Amalek is de
eersteling der heidenen; maar
zijn uiterste is ten verderve!
21 Toen hij de Kenieten zag,
zo hief hij zijn spreuk op, en
zeide: Uw woning is vast, en gij
hebt uw nest in een steenrots
gelegd.
22 Evenwel zal Kain verteerd
worden, totdat u Assur
gevankelijk wegvoeren zal!
23 Voorts hief hij zijn spreuk
op, en zeide: Och, wie zal leven,
als God dit doen zal!
24 En de schepen van den
oever der Chitteers, die zullen
Assur plagen, zij zullen ook
Heber plagen; en hij zal ook ten
verderve zijn.
25 Toen stond Bileam op, en
ging heen, en keerde weder tot
zijn plaats. Balak ging ook zijn
weg.

25 En Israel verbleef te
Sittim, en het volk
begon te hoereren met de
dochteren der Moabieten.
2 En zij nodigden het volk tot
de slachtofferen harer goden;
en het volk at, en boog zich
voor haar goden.
3 Als nu Israel zich koppelde
aan Baal-Peor, ontstak de toorn
des HEEREN tegen Israel.
4 En de HEERE zeide tot
Mozes: Neem alle hoofden
des volks, en hang ze den
HEERE tegen de zon, zo zal
de hittigheid van des HEEREN
toorn gekeerd worden van
Israel.
5 Toen zeide Mozes tot de
rechters van Israel: Een iedere
dode zijn mannen, die zich aan
Baal-Peor gekoppeld hebben!
6 En ziet, een man uit de
kinderen Israels kwam, en
bracht een Midianietin tot
zijn broederen voor de ogen
van Mozes, en voor de ogen
van de ganse vergadering
der kinderen Israels, toen zij
weenden voor de deur van de
tent der samenkomst.
7 Toen Pinehas, de zoon van
Eleazar, den zoon van Aaron,
den priester, dat zag, zo stond
hij op uit het midden der
vergadering, en nam een spies
in zijn hand;
8 En hij ging den
Israelietischen man na in
de hoerenwinkel, en doorstak
hen beiden, den Israelietischen
man en de vrouw, door hun
buik. Toen werd de plaag
van over de kinderen Israels

opgehouden.
9 Degenenen nu, die aan de plaag stierven, waren vier en twintig duizend.
10 Toen sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:
11 Pinehas, de zoon van Eleazar, den zoon van Aaron, den priester, heeft Mijn grimmigheid van over de kinderen Israels afgewend, dewijl hij Mijn ijver geijverd heeft in het midden derzelve, zodat Ik de kinderen Israels in Mijn ijver niet vernield heb.
12 Daarom spreek: Zie, Ik geef hem Mijn verbond des vredes.
13 En hij zal hebben, en zijn zaad na hem, het verbond des eeuwigen priesterdoms, daarom dat hij voor zijn God geijverd, en verzoening gedaan heeft voor de kinderen Israels.
14 De naam nu des verslagenen Israelietischen mans, die verslagen was met de Midianietin, was Zimri, de zoon van Salu, een overste van een vaderlijk huis der Simeonieten.
15 En de naam der verslagene Midianietische vrouw was Kozbi, een dochter van Zur, die een hoofd was der volken van een vaderlijk huis onder de Midianieten.
16 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:
17 Handel vijandelijk met de Midianieten, en versla hen;
18 Want zij hebben vijandelijk tegen ulieden gehandeld door hun listen, die zij listig tegen u bedacht hebben in de zaak van Peor, en in de zaak van Kozbi, de dochter van den overste der Midianieten, hun zuster, die verslagen is, ten dage der plaag, om de zaak van Peor.

26 Het geschiedde nu na die plaag, dat de HEERE sprak tot Mozes, en tot Eleazar, den zoon van Aaron, den priester, zeggende:
2 Neem de som van de gehele vergadering der kinderen Israels op, van twintig jaren oud en daarboven, naar het huis hunner vaderen, al wie ten heire in Israel uittrekt.
3 Mozes dan en Eleazar, de priester, spraken hen aan, in de vlakke velden van Moab, aan de Jordaan van Jericho, zeggende:
4 Dat men opneme van twintig jaren oud en daarboven; gelijk als de HEERE Mozes geboden had, en den kinderen Israels, die uit Egypteland uitgetogen waren.
5 Ruben was de eerstgeborene van Israel. De zonen van Ruben waren: Hanoch, van welken was het geslacht der Hanochieten; van Pallu het geslacht der Palluieten;
6 Van Hezron het geslacht der Hezronieten; van Karmi het geslacht der Karmieten.
7 Dit zijn de geslachten der Rubenieten; en hun getelden waren drie en veertig duizend zevenhonderd en dertig.

8 En de zonen van Pallu
waren Eliab.
9 En de zonen van Eliab
waren Nemuel, en Dathan,
en Abiram; deze Dathan en
Abiram waren de geroepenen
der vergadering, die gekijf
maakten tegen Mozes en tegen
Aaron, in de vergadering van
Korach, als zij gekijf tegen den
HEERE maakten.
10 En de aarde haar mond
opendeed, en verslond
hen met Korach, als die
vergadering stierf, toen het
vuur tweehonderd en vijftig
mannen verteerde, en werden
tot een teken.
11 Maar de kinderen van
Korach stierven niet.
12 De zonen van Simeon, naar
hun geslachten: van Nemuel,
het geslacht der Nemuelieten;
van Jamin het geslacht der
Jaminieten; van Jachin het
geslacht der Jachinieten;
13 Van Zerah het geslacht
der Zerahieten; van Saul het
geslacht der Saulieten.
14 Dat zijn de geslachten der
Simeonieten: twee en twintig
duizend en tweehonderd.
15 De zonen van Gad, naar
hun geslachten: van Zefon
het geslacht der Zefonieten;
van Haggi het geslacht der
Haggieten; van Suni het
geslacht der Sunieten.
16 Van Ozni het geslacht der
Oznieten; van Heri het geslacht
der Herieten;
17 Van Arod het geslacht
der Arodieten; van Areli het
geslacht der Arelieten.
18 Dat zijn de geslachten
der zonen van Gad, naar hun
getelden: veertig duizend en
vijfhonderd.
19 De zonen van Juda waren
Er en Onan; maar Er en Onan
stierven in het land Kanaan.
20 Alzo waren de zonen van
Juda naar hun geslachten:
van Sela het geslacht der
Selanieten; van Perez het
geslacht der Perezieten;
van Zerah het geslacht der
Zerahieten.
21 En de zonen van Perez
waren: van Hezron het geslacht
der Hezronieten; van Hamul
het geslacht der Hamulieten.
22 Dat zijn de geslachten
van Juda, naar hun getelden:
zes en zeventig duizend en
vijfhonderd.
23 De zonen van Issaschar,
naar hun geslachten, waren:
van Tola het geslacht der
Tolaieten; van Puva het
geslacht der Punieten;
24 Van Jasub het geslacht der
Jasubieten; van Simron het
geslacht der Simronieten.
25 Dat zijn de geslachten van
Issaschar, naar hun getelden:
vier en zestig duizend en
driehonderd.
26 De zonen van Zebulon,
naar hun geslachten, waren:
van Sered het geslacht der
Seredieten; van Elon het
geslacht der Elonieten; van
Jahleel het geslacht der
Jahleelieten.
27 Dat zijn de geslachten
der Zebulonieten, naar hun
getelden: zestig duizend en

vijfhonderd.
28 De zonen van Jozef,
naar hun geslachten, waren
Manasse en Efraim.
29 De zonen van Manasse
waren: van Machir het geslacht
der Machirieten; Machir nu
gewon Gilead; van Gilead was
het geslacht der Gileadieten.
30 Dit zijn de zonen van
Gilead: van Jezer het geslacht
der Jezerieten; van Helek het
geslacht der Helekieten.
31 En van Asriel het geslacht
der Alrielieten; en van Sechem
het geslacht der Sechemieten;
32 En van Semida het geslacht
der Semidaieten; en van Hefer
het geslacht der Heferieten.
33 Doch Zelafead, de zoon
van Hefer, had geen zonen,
maar dochters; en de namen
der dochteren van Zelafead
waren: Machla en Noa, Hogla,
Milka en Tirza.
34 Dat zijn de geslachten
van Manasse: en hun getelden
waren twee en vijftig duizend
en zevenhonderd.
35 Dit zijn de zonen van
Efraim, naar hun geslachten:
van Sutelah het geslacht der
Sutelahieten; van Becher het
geslacht der Becherieten;
van Tahan het geslacht der
Tahanieten.
36 En dit zijn de zonen van
Sutelah; van Eran het geslacht
der Eranieten.
37 Dat zijn de geslachten
der zonen van Efraim, naar
hun getelden: twee en dertig
duizend en vijfhonderd. Dat
zijn de zonen van Jozef, naar
hun geslachten.
38 De zonen van Benjamin,
naar hun geslachten: van Bela
het geslacht der Belaieten;
van Asbel het geslacht der
Asbelieten; van Ahiram het
geslacht der Ahirmieten;
39 Van Sefufam het geslacht
der Sufamieten; van Hufam het
geslacht der Hufamieten.
40 En de zonen van Bela
waren Ard en Naaman; van
Ard het geslacht der Ardieten;
van Naaman het geslacht der
Naamieten.
41 Dat zijn de zonen
van Benjamin, naar hun
geslachten; en hun getelden
waren vijf en veertig duizend
en zeshonderd.
42 Dit zijn de zonen van
Dan, naar hun geslachten:
van Suham het geslacht
der Suhamieten; dat zijn de
geslachten van Dan, naar hun
geslachten.
43 Al de geslachten der
Suhamieten, naar hun
getelden, waren vier en
zestig duizend en vierhonderd.
44 De zonen van Aser,
naar hun geslachten, waren:
van Imna het geslacht der
Imnaieten; van Isvi het
geslacht der Isvieten; van Beria
het geslacht der Beriieten.
45 Van de zonen van Beria
waren: van Heber het geslacht
der Heberieten; van Malchiel
het geslacht der Malchielieten.
46 En de naam der dochter
van Aser was Serah.
47 Dat zijn de geslachten
der zonen van Aser, naar

hun getelden: drie en vijftig
duizend en vierhonderd.
48 De zonen van Nafthali,
naar hun geslachten: van
Jahzeel het geslacht der
Jahzeelieten; van Guni het
geslacht der Gunieten;
49 Van Jezer het geslacht
der Jezerieten; van Sillem het
geslacht der Sillemieten.
50 Dat zijn de geslachten van
Nafthali, naar hun geslachten;
en hun getelden waren
vijf en veertig duizend en
vierhonderd.
51 Dat zijn de getelden van
de zonen Israels: zeshonderd
een duizend zevenhonderd en
dertig.
52 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
53 Aan dezen zal het land
uitgedeeld worden ter erfenis,
naar het getal der namen.
54 Aan degenen, die veel zijn,
zult gij hun erfenis meerder
maken, en aan hen, die weinig
zijn, zult gij hun erfenis minder
maken; aan een iegelijk zal,
naar zijn getelden, zijn erfenis
gegeven worden.
55 Het land nochtans zal door
het lot gedeeld worden; naar
de namen der stammen hunner
vaderen zullen zij erven.
56 Naar het lot zal elks
erfenis gedeeld worden tussen
de velen, en de weinigen.
57 Dit zijn nu de getelden
van Levi, naar hun geslachten:
van Gerson het geslacht der
Gersonieten; van Kohath het
geslacht der Kohathieten;
van Merari het geslacht der
Merarieten.
58 Dit zijn de geslachten
van Levi: het geslacht der
Libnieten, het geslacht der
Hebronieten, het geslacht der
Machlieten, het geslacht der
Muzieten, het geslacht der
Korachieten. En Kohath gewon
Amram.
59 En de naam der huisvrouw
van Amram was Jochebed, de
dochter van Levi, welke de
huisvrouw van Levi baarde in
Egypte; en deze baarde aan
Amram, Aaron, en Mozes, en
Mirjam, hun zuster.
60 En aan Aaron werden
geboren Nadab en Abihu,
Eleazar en Ithamar.
61 Nadab nu en Abihu
waren gestorven, toen zij
vreemd vuur brachten voor
het aangezicht des HEEREN.
62 En hun getelden waren
drie en twintig duizend, al wat
mannelijk is, van een maand
oud en daarboven; want dezen
werden niet geteld onder de
kinderen Israels, omdat hun
geen erfenis gegeven werd
onder de kinderen Israels.
63 Dat zijn de getelden van
Mozes en Eleazar, den priester,
die de kinderen Israels telden
in de vlakke velden van Moab,
aan de Jordaan van Jericho.
64 En onder dezen was
niemand uit de getelden van
Mozes en Aaron, den priester,
als zij de kinderen Israels
telden in de woestijn van Sinai.
65 Want de HEERE had van die
gezegd, dat zij in de woestijn
gewisselijk zouden sterven;

en er was niemand van hen
overgebleven, dan Kaleb, de
zoon van Jefunne, en Jozua, de
zoon van *Nun*.

27 Toen naderden de
dochteren van Zelafead,
den zoon van Hefer, den
zoon van Gilead, den zoon
van Machir, den zoon van
Manasse, onder de geslachten
van Manasse, den zoon van
Jozef (en dit zijn de namen
zijner dochteren: Machla, Noa,
en Hogla, en Milka, en Tirza);
2 En zij stonden voor het
aangezicht van Mozes, en voor
het aangezicht van Eleazar, den
priester, en voor het aangezicht
van de oversten, en van de
ganse vergadering, aan de deur
van de tent der samenkomst,
zeggende:
3 Onze vader is gestorven in
de woestijn, en hij is niet
geweest in het midden der
vergadering dergenen, die zich
tegen den HEERE vergaderd
hebben in de vergadering van
Korach; maar hij is in zijn
zonde gestorven, en had geen
zonen.
4 Waarom zou de naam onzes
vaders uit het midden van zijn
geslacht weggenomen worden,
omdat hij geen zoon heeft?
Geef ons een bezitting in het
midden der broederen van
onzen vader.
5 En Mozes bracht haar
rechtzaak voor het aangezicht
des HEEREN.
6 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
7 De dochteren van Zelafead
spreken recht; gij zult haar
ganselijk geven de bezitting
ener erfenis, in het midden van
de broederen haars vaders; en
gij zult de erfenis haars vaders
op haar doen komen.
8 En tot de kinderen Israels
zult gij spreken, zeggende:
Wanneer iemand sterft, en
geen zoon heeft, zo zult gij zijn
erfenis op zijn dochter doen
komen.
9 En indien hij geen dochter
heeft, zo zult gij zijn erfenis aan
zijn broederen geven.
10 Indien hij nu geen
broederen heeft, zo zult gij zijn
erfenis aan de broederen zijns
vaders geven.
11 Indien ook zijn vader
geen broeders heeft, zo zult
gij zijn erfenis geven aan zijn
naastbestaande, die hem de
naaste van zijn geslacht is, dat
hij het erfelijk bezitte. Dit zal
den kinderen Israels tot een
inzetting des rechts zijn, gelijk
als de HEERE Mozes geboden
heeft.
12 Daarna zeide de HEERE
tot Mozes: Klim op dezen
berg Abarim, en zie dat land,
hetwelk Ik den kinderen Israels
gegeven heb.
13 Wanneer gij dat gezien
zult hebben, dan zult gij tot
uw volken verzameld worden,
gij ook, gelijk als uw broeder
Aaron verzameld geworden is;
14 Naardien gijlieden Mijn
mond wederspannig zijt
geweest in de woestijn Zin, in
de twisting der vergadering,

om Mij aan de wateren voor
hun ogen te heiligen. Dat zijn
de wateren van Meriba, van
Kades, in de woestijn Zin.
15 Toen sprak Mozes tot den
HEERE, zeggende:
16 Dat de HEERE, de God der
geesten van alle vlees, een man
stelle over deze vergadering.
17 Die voor hun aangezicht
uitga, en die voor hun
aangezicht inga, en die
hen uitleide, en die hen inleide;
opdat de vergadering des
HEEREN niet zij als schapen,
die geen herder hebben.
18 Toen zeide de HEERE tot
Mozes: Neem tot u Jozua, den
zoon van Nun, een man, in
wien de Geest is; en leg uw
hand op hem;
19 En stel hem voor het
aangezicht van Eleazar, den
priester, en voor het aangezicht
der ganse vergadering; en geef
hem bevel voor hun ogen;
20 En leg op hem van uw
heerlijkheid, opdat zij horen,
te weten de ganse vergadering
der kinderen Israels.
21 En hij zal voor het
aangezicht van Eleazar, den
priester, staan, die voor hem
raad vragen zal, naar de wijze
van Urim, voor het aangezicht
des HEEREN; naar zijn mond
zullen zij uitgaan, en naar zijn
mond zullen zij ingaan, hij, en
al de kinderen Israels met hem,
en de ganse vergadering.
22 En Mozes deed, gelijk
als de HEERE hem geboden
had; want hij nam Jozua, en
stelde hem voor het aangezicht
van Eleazar, den priester, en
voor het aangezicht der ganse
vergadering.
23 En hij legde zijn handen op
hem, en gaf hem bevel; gelijk
als de HEERE door den dienst
van Mozes gesproken had.

28 Verder sprak de HEERE
tot Mozes, zeggende:
2 Gebied den kinderen
Israels, en zeg tot hen: Mijn
offerande, Mijn spijze voor
Mijn vuurofferen, Mijn
liefelijken reuk, zult gij
waarnemen, om Mij te offeren
op zijn gezetten tijd.
3 En gij zult tot hen zeggen:
Dit is het vuuroffer, hetwelk gij
den HEERE offeren zult: twee
volkomen eenjarige lammeren
des daags, tot een gedurig
brandoffer.
4 Het ene lam zult gij
bereiden des morgens; en het
andere lam zult gij bereiden
tussen de twee avonden.
5 En een tiende deel ener
efa meelbloem, ten spijsoffer,
gemengd met het vierendeel
van een hin van gestoten olie.
6 Het is het gedurig
brandoffer, hetwelk op den
berg Sinai ingesteld was
tot een liefelijken reuk, een
vuuroffer den HEERE.
7 En zijn drankoffer zal
zijn het vierendeel van een
hin, voor het ene lam; in
het heiligdom zult gij het
drankoffer des sterken dranks
den HEERE offeren.
8 En het andere lam zult
gij bereiden tussen de

twee avonden; gelijk het spijsoffer des morgens, en gelijk zijn drankoffer zult gij het bereiden, ten vuuroffer des liefelijken reuks den HEERE.
9 Maar op den sabbatdag twee volkomen eenjarige lammeren, en twee tienden meelbloem, ten spijsoffer, met olie gemengd, mitsgaders zijn drankoffer.
10 Het is het brandoffer des sabbats op elken sabbat, boven het gedurig brandoffer, en zijn drankoffer.
11 En in de beginselen uwer maanden zult gij een brandoffer den HEERE offeren: twee jonge varren, en een ram, zeven volkomen eenjarige lammeren;
12 En drie tienden meelbloem ten spijsoffer, met olie gemengd, tot den enen var; en twee tienden meelbloem ten spijsoffer, met olie gemengd, tot den enen ram;
13 En tot elk tiende deel meelbloem ten spijsoffer, met olie gemengd, tot het ene lam; het is een brandoffer tot een liefelijken reuk, een vuuroffer, den HEERE.
14 En hun drankofferen zullen zijn de helft van een hin tot een var, en een derde deel van een hin tot een ram, en een vierendeel van een hin van wijn tot een lam; dat is het brandoffer der nieuwe maan in elke maand, naar de maanden des jaars.
15 Daartoe zal een geitenbok ten zondoffer den HEERE, boven het gedurige brandoffer, bereid worden, met zijn drankoffer.
16 En in de eerste maand, op den veertienden dag der maand, is het pascha den HEERE.
17 En op den vijftienden dag derzelve maand is het feest; zeven dagen zullen ongezuurde broden gegeten worden.
18 Op den eersten dag zal een heilige samenroeping zijn; geen dienstwerk zult gijlieden doen;
19 Maar gij zult een vuuroffer ten brandoffer den HEERE offeren: twee jonge varren, en een ram, daartoe zeven eenjarige lammeren; volkomen zullen zij u zijn.
20 En hun spijsoffer zal zijn meelbloem, met olie gemengd; drie tienden tot een var, en twee tienden tot een ram zult gij bereiden.
21 Tot elk zult gij een tiende deel bereiden tot een lam, tot die zeven lammeren toe.
22 Daarna een bok ten zondoffer, om over ulieden verzoening te doen.
23 Behalve het morgenbrandoffer, hetwelk tot een gedurig brandoffer is, zult gij deze dingen bereiden.
24 Achtervolgens deze dingen zult gij des daags, zeven dagen lang, de spijze des vuuroffers bereiden tot een liefelijken reuk den HEERE; boven dat gedurig brandoffer zal het bereid worden, met zijn drankoffer.

25 En op den zevenden
dag zult gij een heilige
samenroeping hebben; geen
dienstwerk zult gij doen.
26 Insgelijks op den dag der
eerstelingen, als gij een nieuw
spijsoffer den HEERE zult
offeren naar uw werken, zult
gij een heilige samenroeping
hebben; geen dienstwerk zult
gij doen.
27 Dan zult gij den HEERE een
brandoffer ten liefelijken reuk
offeren: twee jonge varren,
een ram, zeven eenjarige
lammeren;
28 En hun spijsoffer van
meelbloem, met olie gemengd:
drie tienden tot een var, twee
tienden tot een ram;
29 Tot elk een tiende tot een
lam, tot die zeven lammeren
toe;
30 Een geitenbok, om voor u
verzoening te doen.
31 Behalve het gedurig
brandoffer, en zijn spijsoffer,
zult gij ze bereiden; zij zullen
u volkomen zijn met hun
drankofferen.

29 Desgelijks in de zevende
maand, op den eersten
der maand, zult gij een heilige
samenroeping hebben; geen
dienstwerk zult gij doen; het
zal u een dag des geklanks
zijn.
2 Dan zult gij een brandoffer,
ten liefelijken reuk, den HEERE
bereiden: een jongen var, een
ram, zeven volkomen eenjarige
lammeren;
3 En hun spijsoffer van
meelbloem, met olie gemengd;
drie tienden tot den var, twee
tienden tot den ram.
4 En een tiende tot een lam,
tot die zeven lammeren toe;
5 En een geitenbok ten
zondoffer, om over ulieden
verzoening te doen;
6 Behalve het brandoffer
der maand, en zijn spijsoffer,
en het gedurig brandoffer,
en zijn spijsoffer, met hun
drankofferen, naar hun wijze,
ten liefelijken reuk, ten
vuuroffer den HEERE.
7 En op den tienden dezer
zevende maand zult gij
een heilige samenroeping
hebben, en gij zult uw zielen
verootmoedigen; geen werk
zult gij doen;
8 Maar gij zult brandoffer,
ten liefelijken reuk, den
HEERE offeren: een jongen
var, een ram, zeven eenjarige
lammeren; volkomen zullen zij
u zijn;
9 En hun spijsoffer van
meelbloem, met olie gemend:
drie tienden tot den var, twee
tienden tot den enen ram;
10 Tot elk een tiende tot een
lam, tot die zeven lammeren
toe;
11 Een geitenbok ten
zondoffer, behalve het
zondoffer der verzoeningen,
en het gedurig brandoffer;
en zijn spijsoffer, met hun
drankofferen.
12 Insgelijks op den
vijftienden dag dezer zevende
maand, zult gij een heilige
samenroeping hebben; geen
dienstwerk zult gij doen; maar

zeven dagen zult gij den HEERE
een feest vieren.
13 En gij zult een brandoffer
ten vuuroffer offeren, ten
liefelijken reuk den HEERE:
dertien jonge varren, twee
rammen, veertien eenjarige
lammeren; zij zullen volkomen
zijn;
14 En hun spijsoffer van
meelbloem, met olie gemengd:
drie tienden tot een var, tot
die dertien varren toe; twee
tienden tot een ram, onder die
twee rammen;
15 En tot elke een tiende
tot een lam, tot die veertien
lammeren toe;
16 En een geitenbok ten
zondoffer; behalve het gedurig
brandoffer, zijn spijsoffer, en
zijn drankoffer.
17 Daarna op den tweeden
dag: twaalf jonge varren, twee
rammen, veertien volkomen
eenjarige lammeren;
18 En hun spijsoffer, en hun
drankofferen tot de varren,
tot de rammen, en tot de
lammeren, in hun getal, naar de
wijze;
19 En een geitenbok ten
zondoffer; behalve het gedurig
brandoffer, en zijn spijsoffer,
met hun drankofferen.
20 En op den dertienden
dag: elf varren, twee rammen,
veertien volkomen eenjarige
lammeren;
21 En hun spijsofferen, en
hun drankofferen tot de varren,
tot de rammen, en tot de
lammeren, in hun getal, naar de
wijze;
22 En een bok ten zondoffer;
behalve het gedurig brandoffer,
en zijn spijsoffer, en zijn
drankoffer.
23 Verder op den vierden dag:
tien varren, twee rammen,
veertien volkomen eenjarige
lammeren;
24 Hun spijsoffer, en hun
drankofferen tot de varren,
tot de rammen, en tot de
lammeren, in hun getal, naar
de wijze;
25 En een geitenbok ten
zondoffer; behalve het gedurig
brandoffer, zijn spijsoffer, en
zijn drankoffer.
26 En op den vijfden dag:
negen varren, twee rammen, en
veertien volkomen eenjarige
lammeren;
27 En hun spijsoffer, en hun
drankofferen tot de varren,
tot de rammen, en tot de
lammeren, in hun getal, naar de
wijze;
28 En een bok ten zondoffer;
behalve het gedurig brandoffer,
en zijn spijsoffer, en zijn
drankoffer.
29 Daarna op den zesden dag:
acht varren, twee rammen,
veertien volkomen eenjarige
lammeren;
30 En hun spijsoffer, en hun
drankofferen tot de varren,
tot de rammen, en tot de
lammeren, in hun getal, naar de
wijze;
31 En een bok ten zondoffer;
behalve het gedurig brandoffer,
zijn spijsoffer, en zijn
drankofferen.

32 En op den zevenden dag:
zeven varren, twee rammen,
veertien volkomen eenjarige
lammeren;
33 En hun spijsoffer, en hun
drankofferen tot de varren,
tot de rammen, en tot de
lammeren, in hun getal, naar
hun wijze;
34 En een bok ten zondoffer;
behalve het gedurig brandoffer,
zijn spijsoffer, en zijn
drankoffer.
35 Op den achtsten dag zult
gij een verbodsdag hebben;
geen dienstwerk zult gij doen.
36 En gij zult een brandoffer
ten vuuroffer offeren, ten
liefelijken reuk den HEERE; een
var, een ram, zeven volkomen
eenjarige lammeren;
37 Hun spijsoffer, en hun
drankofferen tot den var, tot
den ram, en tot de lammeren,
in hun getal, naar de wijze;
38 En een bok ten zondoffer;
behalve het gedurig brandoffer,
en zijn spijsoffer, en zijn
drankoffer.
39 Deze dingen zult gij den
HEERE doen op uw gezette
hoogtijden; behalve uw
geloften, en uw vrijwillige
offeren, met uw brandofferen,
en met uw spijsofferen, en met
uw drankofferen, en met uw
dankofferen.
40 En Mozes sprak tot de
kinderen Israels naar al wat de
HEERE Mozes geboden had.

30 En Mozes sprak tot de
hoofden der stammen
van de kinderen Israels,
zeggende: Dit is de zaak, die de
HEERE geboden heeft:
2 Wanneer een man den
HEERE een gelofte zal beloofd,
of een eed zal gezworen
hebben, zijn ziel met een
verbintenis verbindende, zijn
woord zal hij niet ontheiligen;
naar alles, wat uit zijn mond
gegaan is, zal hij doen.
3 Maar als een vrouw den
HEERE een gelofte zal beloofd
hebben, en zich met een
verbintenis in het huis haars
vaders in haar jonkheid zal
verbonden hebben;
4 En haar vader haar gelofte,
en haar verbintenis, waarmede
zij haar ziel verbonden heeft,
zal horen, en haar vader tegen
haar zal stilzwijgen, zo zullen
al haar geloften bestaan, en
alle verbintenis, waarmede zij
haar ziel verbonden heeft, zal
bestaan.
5 Maar indien haar vader dat
zal breken, den dage als hij
het hoort, al haar geloften, en
haar verbintenissen, waarmede
zij haar ziel verbonden heeft,
zullen niet bestaan; maar de
HEERE zal het haar vergeven;
want haar vader heeft ze haar
doen breken.
6 Doch indien zij immers een
man heeft, en haar geloften op
haar zijn, of de uitspraak harer
lippen, waarmede zij haar ziel
verbonden heeft;
7 En haar man dat zal horen,
en ten dage als hij het hoort,
tegen haar zal stilzwijgen, zo
zullen haar geloften bestaan, en
haar verbintenissen, waarmede

zij haar ziel verbonden heeft,
zullen bestaan.
8 Maar indien haar man ten
dage, als hij het hoorde, dat zal
breken, en haar gelofte, die op
haar was, zal te niet maken,
mitsgaders de uitspraak harer
lippen, waarmede zij haar ziel
verbonden heeft, zo zal het de
HEERE haar vergeven.
9 Aangaande de gelofte ener
weduwe, of ener verstotene:
alles, waarmede zij haar ziel
verbonden heeft, zal over haar
bestaan.
10 Maar indien zij ten
huize haars mans gelofte
gedaan heeft, of met een eed
door verbintenis haar ziel
verbonden heeft;
11 En haar man dat gehoord,
en tegen haar stil zal gezwegen
hebben, dat niet brekende;
zo zullen al haar geloften
bestaan, mitsgaders alle
verbintenis, waarmede zij
haar ziel verbonden heeft, zal
bestaan.
12 Maar indien haar man die
dingen ganselijk te niet maakt,
ten dage als hij het hoort, niets
van al wat uit haar lippen
gegaan is, van haar gelofte, en
van de verbintenis harer ziel,
zal bestaan; haar man heeft ze
te niet gemaakt, en de HEERE
zal het haar vergeven.
13 Alle gelofte, en allen eed
der verbintenis, om de ziel te
verootmoedigen, die zal haar
man bevestigen, of die zal haar
man te niet maken.
14 Maar zo haar man tegen
haar van dag tot dag ganselijk
stilzwijgt, zo bevestigt hij
al haar geloften, of al haar
verbintenissen, dewelke
op haar zijn; hij heeft ze
bevestigd, omdat hij tegen
haar stilgezwegen heeft, ten
dage als hij het hoorde.
15 Doch zo hij ze ganselijk te
niet maken zal, nadat hij het
gehoord zal hebben, zo zal hij
haar ongerechtigheid dragen.
16 Dat zijn de inzettingen,
die de HEERE Mozes geboden
heeft, tussen een man en zijn
huisvrouw, tussen een vader
en zijn dochter, zijnde in haar
jonkheid, ten huize haars
vaders.

31 En de HEERE sprak tot
Mozes, zeggende:
2 Neem de wraak der
kinderen Israels van de
Midianieten; daarna zult gij
verzameld worden tot uw
volken.
3 Mozes dan sprak tot het
volk, zeggende: Dat zich
mannen uit u ten strijde
toerusten, en dat zij tegen de
Midianieten zijn, om de wraak
des HEEREN te doen aan de
Midianieten.
4 Van elken stam onder alle
stammen Israels zult gij een
duizend ten strijde zenden.
5 Alzo werden geleverd uit de
duizenden van Israel, duizend
van elken stam, twaalf duizend
toegerusten ten strijde.
6 En Mozes zond hen ten
strijde, duizend van elken
stam, hen en Pinehas, den
zoon van Eleazar, den priester,
ten strijde, met de heilige

vaten, en de trompetten des geklanks in zijn hand.

7 En zij streden tegen de Midianieten, gelijk als de HEERE Mozes geboden had, en zij doodden al wat mannelijk was.

8 Daartoe doodden zij boven hun verslagenen, de koningen der Midianieten, Evi, en Rekem, en Zur, en Hur, en Reba, vijf koningen der Midianieten; ook doodden zij met het zwaard Bileam, den zoon van Beor.

9 Maar de kinderen Israels namen de vrouwen der Midianieten, en hun kinderkens gevangen; zij roofden ook al hun beesten, en al hun vee, en al hun vermogen.

10 Voorts al hun steden met hun woonplaatsen, en al hun burchten verbrandden zij met vuur.

11 En zij namen al den roof, en al den buit, van mensen en van beesten.

12 Daarna brachten zij de gevangenen, en den buit, en den roof, tot Mozes en tot Eleazar, den priester, en tot de vergadering der kinderen Israels, in het leger, in de vlakke velden van Moab, dewelke zijn aan de Jordaan van Jericho.

13 Maar Mozes en Eleazar, de priester, en alle oversten der vergadering, gingen uit hen tegemoet, tot buiten voor het leger.

14 En Mozes werd grotelijks vertoornd tegen de bevelhebbers des heirs, de hoofdlieden der duizenden, en de hoofdlieden der honderden, die uit den strijd van dien oorlog kwamen.

15 En Mozes zeide tot hen: Hebt gij dan alle vrouwen laten leven?

16 Ziet, deze waren, door den raad van Bileam, den kinderen Israels, om oorzake der overtreding tegen den HEERE te geven, in de zaak van Peor; waardoor die plaag werd onder de vergadering des HEEREN.

17 Nu dan, doodt al wat mannelijk is onder de kinderkens; en doodt alle vrouw, die door bijligging des mans een man bekend heeft.

18 Doch al de kinderen van vrouwelijk geslacht, die de bijligging des mans niet bekend hebben, laat voor ulieden leven.

19 En gijlieden, legert u buiten het leger zeven dagen; een ieder, die een mens gedood, en een ieder, die een verslagene zult aangeroerd hebben, zult u op den derden dag en op den zevenden dag ontzondigen, gij en uw gevangenen.

20 Ook zult gij alle kleding, en alle gereedschap van vellen, en alle geiten haren werk, en gereedschap van hout, ontzondigen.

21 En Eleazar, de priester, zeide tot de krijgslieden, die tot

dien strijd getogen waren: Dit
is de inzetting der wet, die de
HEERE Mozes geboden heeft.
22 Alleen het goud en het
zilver, en het koper, het ijzer,
het tin en het lood;
23 Alle ding, dat het vuur
lijdt, zult gij door het vuur
laten doorgaan, dat het rein
worde; evenwel zal het door
het water der afzondering
ontzondigd worden; maar al
wat het vuur niet lijdt, zult gij
door het water laten doorgaan.
24 Gij zult ook uw klederen
op den zevenden dag wassen,
dat gij rein wordt; en daarna
zult gij in het leger komen.
25 Verder sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
26 Neem op de som van
den buit der gevangenen van
mensen en van beesten; gij
en Eleazar, de priester, en de
hoofden van de vaderen der
vergadering.
27 En deel den buit in twee
helften tussen degenen, die den
strijd aangegrepen hebben, die
tot den strijd uitgegaan zijn, en
tussen de ganse vergadering.
28 Daarna zult gij een
schatting voor den HEERE
heffen, van de oorlogsmannen,
die tot dezen krijg uitgetogen
zijn, van vijfhonderd een
ziel, uit de mensen en uit de
runderen, en uit de ezelen, en
uit de schapen.
29 Van hun helft zult gij het
nemen, en den priester Eleazar
geven tot een heffing des
HEEREN.
30 Maar van de helft der
kinderen Israels zult gij een
gevangene van vijftig nemen,
uit de mensen, uit de runderen,
uit de ezelen, en uit de schapen,
uit al de beesten; en gij zult ze
aan de Levieten geven, die de
wacht van de tabernakel des
HEEREN waarnemen.
31 En Mozes, en Eleazar, de
priester, deden, gelijk als de
HEERE Mozes geboden had.
32 De buit nu, het overschot
van den roof, dat het krijgsvolk
geroofd had, was zeshonderd
vijf en zeventig duizend
schapen;
33 En twee en zeventig
duizend runderen;
34 En een en zestig duizend
ezelen;
35 En der mensen zielen, uit
de vrouwen, die geen bijligging
des mans bekend hadden, alle
zielen waren twee en dertig
duizend.
36 En de helft, te weten het
deel dergenen, die tot dezen
krijg uitgetogen waren, was
in getal driehonderd zeven en
dertig duizend en vijfhonderd
schapen.
37 En de schatting voor
den HEERE van schapen was
zeshonderd vijf en zeventig.
38 En de runderen waren zes
en dertig duizend, en hun
schatting voor den HEERE twee
en zeventig.
39 En de ezelen waren dertig
duizend en vijfhonderd, en hun
schatting voor den HEERE was
een en zestig.

40 En der mensen zielen
waren zestien duizend, en hun
schatting voor den HEERE twee
en dertig zielen.
41 En Mozes gaf Eleazar, den
priester, de schatting van de
heffing des HEEREN, gelijk als
de HEERE Mozes geboden had.
42 En van de helft der
kinderen Israels, welke Mozes
afgedeeld had, van de mannen,
die gestreden hadden;
43 (Het halve deel nu der
vergadering was, uit de
schapen, driehonderd zeven en
dertig duizend en vijfhonderd;
44 En de runderen waren zes
en dertig duizend;
45 En de ezelen dertig duizend
en vijfhonderd;
46 En der mensen zielen
zestien duizend;)
47 Van die helft der kinderen
Israels nam Mozes een
gevangene uit vijftig, van
mensen en van beesten; en hij
gaf ze aan de Levieten, die de
wacht van den tabernakel des
HEEREN waarnamen, gelijk als
de HEERE Mozes geboden had.
48 Toen traden tot Mozes
de bevelhebbers, die over de
duizenden des heirs waren, de
hoofdlieden der duizenden, en
de hoofdlieden der honderden;
49 En zij zeiden tot Mozes: Uw
knechten hebben opgenomen
de som der krijgslieden, die
onder onze hand geweest zijn;
en uit ons ontbreekt niet een
man.
50 Daarom hebben wij
een offerande des HEEREN
gebracht, een ieder wat hij
gekregen heeft, een gouden
vat, een keten, of een armring,
een vingerring, een oorring, of
een afhangenden gordel, om
voor onze zielen verzoening te
doen voor het aangezicht des
HEEREN.
51 Zo nam Mozes en Eleazar,
de priester, van het goud, alle
welgewrochte vaten.
52 En al het goud der heffing,
dat zij den HEERE offerden, was
zestien duizend zevenhonderd
en vijftig sikkelen, van de
hoofdlieden der duizenden,
en van de hoofdlieden der
honderden.
53 Aangaande de krijgslieden,
een iegelijk had geroofd voor
zichzelven.
54 Zo nam Mozes en Eleazar,
de priester, dat goud van de
hoofdlieden der duizenden
en der honderden, en zij
brachten het in de tent der
samenkomst, ter gedachtenis
voor de kinderen Israels, voor
het aangezicht des HEEREN.

32 De kinderen van Ruben
nu hadden veel vee, en
de kinderen van Gad hadden
machtig veel; en zij bezagen het
land Jaezer, en het land van
Gilead, en ziet, deze plaats was
een plaats voor vee.
2 Zo kwamen de kinderen
van Gad en de kinderen
van Ruben, en spraken tot
Mozes, en tot Eleazar, den
priester, en tot de oversten der
vergadering, zeggende:
3 Ataroth, en Dibon, en
Jaezer, en Nimra, en Hesbon,

en Eleale, en Schebam, en
Nebo, en Behon;
4 Dit land, hetwelk de
Heere voor het aangezicht
der vergadering van Israel
geslagen heeft, is een land voor
vee; en uw knechten hebben
vee.
5 Voorts zeiden zij: Indien wij
genade in uw ogen gevonden
hebben, dat ditzelve land aan
uw knechten gegeven worde
tot een bezitting; en doe ons
niet trekken over de Jordaan.
6 Maar Mozes zeide tot de
kinderen van Gad en tot de
kinderen van Ruben: Zullen uw
broeders ten strijde gaan, en
zult gijlieden hier blijven?
7 Waarom toch zult gij
het hart der kinderen Israels
breken, dat zij niet overtrekken
naar het land, dat de Heere
hun gegeven heeft?
8 Zo deden uw vaders, als ik
hen van Kades-Barnea zond,
om dit land te bezien.
9 Als zij opgekomen waren
tot aan het dal Eskol, en dit land
bezagen, zo braken zij het hart
der kinderen Israels, dat zij niet
gingen naar het land, dat de
Heere hun gegeven had.
10 Toen ontstak de toorn des
Heeren te dien dage, en Hij
zwoer, zeggende:
11 Indien deze mannen, die
uit Egypte opgetogen zijn,
van twintig jaren oud en
daarboven, het land zullen
zien, dat Ik Abraham, Izak en
Jakob gezworen heb! Want zij
hebben niet volhard Mij na te
volgen;
12 Behalve Kaleb, de zoon van
Jefunne, den Keniziet, en Jozua,
de zoon van Nun; want zij
hebben volhard den Heere na
te volgen.
13 Alzo ontstak des Heeren
toorn tegen Israel, en Hij
deed hen omzwerven in
de woestijn, veertig jaren,
totdat verteerd was het ganse
geslacht, hetwelk gedaan had,
wat kwaad was in de ogen des
Heeren.
14 En ziet, gijlieden zijt
opgestaan in stede van
uw vaderen, een menigte
van zondige mensen, om
de hittigheid van des
Heeren toorn tegen Israel
te vermeerderen.
15 Wanneer gij van achter
Hem u zult afkeren, zo zal Hij
wijders voortvaren het te laten
in de woestijn; en gij zult al dit
volk verderven.
16 Toen traden zij toe tot
hem, en zeiden: Wij zullen hier
schaapskooien bouwen voor
ons vee, en steden voor onze
kinderen.
17 Maar wij zelven zullen
ons toerusten, haastende voor
het aangezicht der kinderen
Israels, totdat wij hen aan hun
plaats zullen gebracht hebben;
en onze kinderen zullen blijven
in de vaste steden, vanwege de
inwoners des lands.
18 Wij zullen niet wederkeren
tot onze huizen, totdat zich
de kinderen Israels tot erfelijke
bezitters zullen gesteld hebben,
een ieder van zijn erfenis.

19 Want wij zullen met hen
niet erven aan gene zijde van
de Jordaan, en verder heen, als
onze erfenis ons toegekomen
zal zijn aan deze zijde van de
Jordaan, tegen den opgang.
20 Toen zeide Mozes tot hen:
Indien gij deze zaak doen zult,
indien gij u voor het aangezicht
des HEEREN zult toerusten ten
strijde,
21 En een ieder van u, die
toegerust is, over de Jordaan
zal trekken voor het aangezicht
des HEEREN, totdat Hij Zijn
vijanden voor Zijn aangezicht
uit de bezitting zal verdreven
hebben.
22 En het land voor het
aangezicht des HEEREN ten
ondergebracht zij; zo zult
gij daarna wederkeren, en
onschuldig zijn voor den
HEERE en voor Israel, en
dit land zal u ter bezitting
zijn voor het aangezicht des
HEEREN.
23 Indien gij daarentegen alzo
niet zult doen, ziet, zo hebt
gij tegen den HEERE gezondigd;
doch gij zult uw zonde gewaar
worden, als zij u vinden zal!
24 Bouwt uw steden voor uw
kinderen, en kooien voor uw
schapen; en doet, wat uit uw
mond uitgegaan is.
25 Toen spraken de kinderen
van Gad en de kinderen van
Ruben tot Mozes, zeggende:
Uw knechten zullen doen,
gelijk als mijn heer gebiedt.
26 Onze kinderen, onze
vrouwen, onze have en al onze
beesten zullen aldaar zijn in de
steden van Gilead;
27 Maar uw knechten zullen
overtrekken, al wie ten
heire toegerust is, voor het
aangezicht des HEEREN tot
den strijd, gelijk als mijn heer
gesproken heeft.
28 Toen gebood Mozes,
hunnenthalve, den priester
Eleazar, en Jozua, den zoon
van Nun, en den hoofden der
vaderen van de stammen der
kinderen Israels;
29 En Mozes zeide tot hen:
Indien de kinderen van Gad,
en de kinderen van Ruben,
met ulieden over de Jordaan
zullen trekken, een ieder, die
toegerust is ten oorlog, voor
het aangezicht des HEEREN, als
het land voor uw aangezicht
zal ten ondergebracht zijn; zo
zult gij hun het land Gilead ter
bezitting geven.
30 Maar indien zij niet
toegerust met u zullen
overtrekken, zo zullen zij
tot bezitters gesteld worden in
het midden van ulieden in het
land Kanaan.
31 En de kinderen van Gad
en de kinderen van Ruben
antwoordden, zeggende: Wat
de HEERE tot uw knechten
gesproken heeft, zullen wij alzo
doen.
32 Wij zullen toegerust
overtrekken voor het
aangezicht des HEEREN
naar het land Kanaan; en de
bezitting onzer erfenis zullen
wij hebben aan deze zijde van
de Jordaan.

33 Alzo gaf Mozes hunlieden, den kinderen van Gad, en de kinderen van Ruben, en den halven stam van Manasse, den zoon van Jozef, het koninkrijk van Sihon, koning der Amorieten, en het koninkrijk van Og, koning van Bazan; het land met de steden van hetzelve in de landpalen, de steden des lands rondom.
34 En de kinderen van Gad bouwden Dibon, en Ataroth, en Aroer,
35 En Atroth-Sofan, en Jaezer, en Jogbeha,
36 En Beth-Nimra, en Beth-Haran, vaste steden en schaapskooien.
37 En de kinderen van Ruben bouwden Hezbon, en Eleale, en Kirjathaim,
38 En Nebo, en Baal-Meon, veranderd zijnde van naam, en Sibma; en zij noemden de namen der steden, die zij bouwden, met andere namen.
39 En de kinderen van Machir, den zoon van Manasse, gingen naar Gilead, en namen dat in, en zij verdreven de Amorieten, die daarin waren, uit de bezitting.
40 Zo gaf Mozes Gilead aan Machir, den zoon van Manasse; en hij woonde daarin.
41 Jair nu, de zoon van Manasse, ging heen en nam hunlieder dorpen in, en hij noemde die Havvoth-Jair.
42 En Nobah ging heen, en nam Kenath in, met haar onderhorige plaatsen, en noemde ze Nobah naar zijn naam.

33 Dit zijn de reizen der kinderen Israels, die uit Egypteland uitgetogen zijn, naar hun heiren, door de hand van Mozes en Aaron.
2 En Mozes schreef hun uittochten, naar hun reizen, naar den mond des HEEREN; en dit zijn hun reizen, naar hun uittochten.
3 Zij reisden dan van Rameses; in de eerste maand, op den vijftienden dag der eerste maand, des anderen daags van het pascha, togen de kinderen Israels uit door een hoge hand, voor de ogen van alle Egyptenaren;
4 Als de Egyptenaars begroeven degenen, welke de HEERE onder hen geslagen had, alle eerstgeborenen; ook had de HEERE gerichten geoefend aan hun goden.
5 Als de kinderen Israels van Rameses verreisd waren, zo legerden zij zich te Sukkoth.
6 En zij verreisden van Sukkoth, en legerden zich in Etham, hetwelk aan het einde der woestijn is.
7 En zij verreisden van Etham, en keerden weder naar Pi-hachiroth, dat tegenover Baal-Sefon is, en zij legerden zich voor Migdol.
8 En zij verreisden van Hachiroth, en gingen over, door het midden van de zee, naar de woestijn, en zij gingen drie dagreizen in de woestijn Etham, en legerden zich in Mara.

9 En zij verreisden van Mara, en kwamen te Elim; in Elim nu waren twaalf waterfonteinen en zeventig palmbomen, en zij legerden zich aldaar.
10 En zij verreisden van Elim, en legerden zich aan de Schelfzee.
11 En zij verreisden van de Schelfzee, en legerden zich in de woestijn Sin.
12 En zij verreisden uit de woestijn Sin, en zij legerden zich in Dofka.
13 En zij verreisden van Dofka, en legerden zich in Aluz.
14 En zij verreisden van Aluz, en legerden zich in Rafidim; doch daar was geen water voor het volk, om te drinken.
15 En zij verreisden van Rafidim, en legerden zich in de woestijn van Sinai.
16 En zij verreisden uit de woestijn van Sinai, en legerden zich in Kibroth-Thaava.
17 En zij verreisden van Kibroth-Thaava, en legerden zich in Hazeroth.
18 En zij verreisden van Hazeroth, en legerden zich in Rithma.
19 En zij verreisden van Rithma, en legerden zich in Rimmon-Perez.
20 En zij verreisden van Rimmon-Perez, en legerden zich in Libna.
21 En zij verreisden van Libna, en legerden zich in Rissa.
22 En zij verreisden van Rissa, en legerden zich in Kehelatha.
23 En zij verreisden van Kehelatha, en legerden zich in het gebergte van Safer.
24 En zij verreisden van het gebergte Safer, en legerden zich in Harada.
25 En zij verreisden van Harada, en legerden zich in Makheloth.
26 En zij verreisden van Makheloth, en legerden zich in Tachath.
27 En zij verreisden van Tachath, en legerden zich in Tharah.
28 En zij verreisden van Tharah, en legerden zich in Mithka.
29 En zij verreisden van Mithka, en legerden zich in Hasmona.
30 En zij verreisden van Hasmona, en legerden zich in Moseroth.
31 En zij verreisden van Moseroth, en legerden zich in Bene-Jaakan.
32 En zij verreisden van Bene-Jaakan, en legerden zich in Hor-Gidgad.
33 En zij verreisden van Hor-gidgad, en legerden zich in Jotbatha.
34 En zij verreisden van Jotbatha, en legerden zich in Abrona.
35 En zij verreisden van Abrona, en legerden zich in Ezeon-Geber.
36 En zij verreisden van Ezeon-Geber, en legerden zich in de woestijn Zin, dat is Kades.

37 En zij verreisden van Kades, en legerden zich aan den berg Hor, aan het einde des lands van Edom.

38 Toen ging de priester Aaron op den berg Hor, naar den mond des HEEREN, en stierf aldaar, in het veertigste jaar na den uittocht van de kinderen Israels uit Egypteland, in de vijfde maand, op den eersten der maand.

39 Aaron nu was honderd drie en twintig jaren oud, als hij stierf op den berg Hor.

40 En de Kanaaniet, de koning van Harad, die in het zuiden woonde in het land Kanaan, hoorde, dat de kinderen Israels aankwamen.

41 En zij verreisden van den berg Hor, en legerden zich in Zalmona.

42 En zij verreisden van Zalmona, en legerden zich in Funon.

43 En zij verreisden van Funon, en legerden zich in Oboth.

44 En zij verreisden van Oboth, en legerden zich aan de heuvelen van Abarim, in de landpale van Moab.

45 En zij verreisden van de heuvelen van Abarim, en legerden zich in Dibon-Gad.

46 En zij verreisden van Dibon-Gad, en legerden zich in Almon-Diblathaim.

47 En zij verreisden van Almon-Diblathaim, en legerden zich in de bergen Abarim, tegen Nebo.

48 En zij verreisden van de bergen Abarim, en legerden zich in de vlakke velden der Moabieten, aan de Jordaan van Jericho.

49 En zij legerden zich aan de Jordaan van Beth-Jesimoth, tot aan Abel-Sittim, in de vlakke velden der Moabieten.

50 En de HEERE sprak tot Mozes, in de vlakke velden der Moabieten, aan de Jordaan van Jericho, zeggende:

51 Spreek tot de kinderen Israels, en zeg tot hen: Wanneer gijlieden over de Jordaan zult gegaan zijn in het land Kanaan;

52 Zo zult gij alle inwoners des lands voor uw aangezicht uit de bezitting verdrijven, en al hun beeltenissen verderven; ook zult gij al hun gegotene beelden verderven, en al hun hoogten verdelgen.

53 En gij zult het land in erfelijke bezitting nemen, en daarin wonen; want Ik heb u dat land gegeven, om hetzelve erfelijk te bezitten.

54 En gij zult het land in erfelijke bezitting nemen door het lot, naar uw geslachten; dengenen, die veel zijn, zult gij hun erfenis meerder maken, en dien, die weinig zijn, zult gij hun erfenis minder maken; waarheen voor iemand het lot zal uitgaan, dat zal hij hebben; naar de stammen uwer vaderen zult gij de erfenis nemen.

55 Maar indien gij de inwoners des lands niet voor uw aangezicht uit de

bezitting zult verdrijven, zo
zal het geschieden, dat, die gij
van hen zult laten overblijven,
tot doornen zullen zijn in uw
ogen, en tot prikkelen in uw
zijden, en u zullen benauwen
op het land, waarin gij woont.
56 En het zal geschieden, dat
Ik u zal doen, gelijk als Ik hun
dacht te doen.

34 Voorts sprak de HEERE
tot Mozes, zeggende:
2 Gebied den kinderen
Israels, en zeg tot hen:
Wanneer gij in het land
Kanaan ingaat, zo zal dit land
zijn, dat u ter erfenis vallen
zal, het land Kanaan, naar zijn
landpalen.
3 De zuiderhoek nu zal u zijn
van de woestijn Zin, aan de
zijden van Edom; en de zuider
landpale zal u zijn van het
einde der Zoutzee tegen het
oosten;
4 En deze landpale zal u
omgaan van het zuiden naar
den opgang van Akrabbim, en
doorgaan naar Zin; en haar
uitgangen zullen zijn, van het
zuiden naar Kades-Barnea;
en zij zal uitgaan naar
Hazar-Addar, en doorgaan
naar Azmon.
5 Voorts zal deze landpale
omgaan van Azmon naar de
rivier van Egypte, en haar
uitgangen zullen zijn naar de
zee.
6 Aangaande de landpale van
het westen, daar zal u de grote
zee de landpale zijn; dit zal uw
landpale van het westen zijn.
7 Voorts zal u de landpale van
het noorden deze zijn: van de
grote zee af zult gij u den berg
Hor aftekenen.
8 Van den berg Hor zult gij
aftekenen tot daar men komt
te Hamath; en de uitgangen
dezer landpale zullen zijn naar
Zedad.
9 En deze landpale zal uitgaan
naar Zifron, en haar uitgangen
zullen zijn te Hazar-Enan; dit
zal u de noorder landpale zijn.
10 Voorts zult gij u tot een
landpale tegen het oosten
aftekenen van Hazar-Enan
naar Sefam.
11 En deze landpale zal afgaan
van Sefam naar Ribla, tegen het
oosten van Ain; daarna zal deze
landpale afgaan en strekken
langs den oever van de zee
Cinnereth oostwaarts.
12 Voorts zal deze landpale
afgaan langs de Jordaan, en
haar uitgangen zullen zijn aan
de Zoutzee. Dit zal u zijn
het land naar zijn landpale
rondom.
13 En Mozes gebood den
kinderen Israels, zeggende:
Dit is het land, dat gij door
het lot ten erve innemen zult,
hetwelk de HEERE aan de
negen stammen en den halven
stam van Manasse te geven
geboden heeft.
14 Want de stam van de
kinderen der Rubenieten, naar
het huis hunner vaderen, en
de stam van de kinderen der
Gadieten, naar het huis hunner
vaderen, hebben ontvangen;
mitsgaders de halve stam van

Manasse heeft zijn erfenis
ontvangen.
15 Twee stammen en een
halve stam hebben hun erfenis ontvangen aan deze zijde van de Jordaan, van Jericho oostwaarts tegen den opgang.
16 Voorts sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
17 Dit zijn de namen der
mannen, die ulieden het land ten erve zullen uitdelen: Eleazar, de priester, en Jozua, de zoon van *Nun.*
18 Daartoe zult gij uit elken
stam een overste nemen, om het land ten erve uit te delen.
19 En dit zijn de namen dezer
mannen: van de stam van Juda, Kaleb, de zoon van Jefunne;
20 En van den stam der
kinderen van Simeon, Semuel, zoon van Ammihud;
21 Van den stam van
Benjamin, Elidad, zoon van Chislon;
22 En van den stam der
kinderen van Dan, de overste Bukki, zoon van Jogli;
23 Van de kinderen van Jozef:
van den stam der kinderen van Manasse, de overste Hanniel, zoon van Efod;
24 En van den stam der
kinderen van Efraim, de overste Kemuel, zoon van Siftan;
25 En van den stam der
kinderen van Zebulon, de overste Elizafan, zoon van Parnach;
26 En van den stam der
kinderen van Issaschar, de overste Paltiel, zoon van Azzan;
27 En van den stam der
kinderen van Aser, de overste Achihud, zoon van Selomi;
28 En van den stam der
kinderen van Nafthali, de overste Pedael, zoon van Ammihud.
29 Dit zijn ze, dien de HEERE
geboden heeft, den kinderen Israels de erfenissen uit te delen, in het land Kanaan.

35 En de HEERE sprak tot
Mozes, in de vlakke velden der Moabieten, aan de Jordaan van Jericho, zeggende:
2 Gebied den kinderen
Israels, dat zij van de erfenis hunner bezitting aan de Levieten steden zullen geven om te bewonen; daartoe zult gijlieden aan de Levieten voorsteden geven, aan de steden rondom dezelve.
3 En die steden zullen zij
hebben om te bewonen; maar hun voorsteden zullen zijn voor hun beesten, en voor hun have, en voor al hun gedierte,
4 En de voorsteden der
steden, die gij aan de Levieten zult geven, zullen van den stadsmuur af, en naar buiten, van duizend ellen zijn rondom.
5 En gij zult meten van buiten
de stad, aan den hoek tegen het oosten, twee duizend ellen, en aan den hoek van het zuiden, twee duizend ellen, en aan den hoek van het westen, twee duizend ellen, en aan den hoek van het noorden, twee duizend

ellen; dat de stad in het midden
zij. Dit zullen zij hebben tot
voorsteden van de steden.
6 De steden nu, die gij aan de
Levieten zult geven, zullen zijn
zes vrijsteden, die gij geven
zult, opdat de doodslager
daarheen vliede; en boven
dezelve zult gij hun twee en
veertig steden geven.
7 Al de steden, die gij aan de
Levieten geven zult, zullen zijn
acht en veertig steden, deze
met haar voorsteden.
8 De steden, die gij van de
bezitting der kinderen Israels
geven zult, zult gij van dien, die
vele heeft, vele nemen, en van
dien, die weinig heeft, weinige
nemen; een ieder zal naar zijn
erfenis, die zij zullen erven,
van zijn steden aan de Levieten
geven.
9 Voorts sprak de HEERE tot
Mozes, zeggende:
10 Spreek tot de kinderen
Israels, en zeg tot hen:
Wanneer gij over de Jordaan
gaat naar het land Kanaan.
11 Zo zult gij maken, dat u
steden tegemoet liggen, die u
tot vrijsteden zullen zijn; opdat
de doodslager daarheen vliede,
die een ziel onwetend geslagen
heeft.
12 En deze steden zullen u
tot een toevlucht zijn voor
den bloed wreker; opdat de
doodslager niet sterve, totdat
hij voor de vergadering aan het
gericht gestaan hebbe.
13 En deze steden, die
gij geven zult, zullen zes
vrijsteden voor u zijn.
14 Drie dezer vrijsteden zult
gij geven op deze zijde van de
Jordaan, en drie dezer steden
zult gij geven in het land
Kanaan; vrijsteden zullen het
zijn.
15 Die zes steden zullen
voor de kinderen Israels, en
voor den vreemdeling, en den
bijwoner in het midden van
hen, tot een toevlucht zijn;
opdat daarheen vliede, wie een
ziel onvoorziens slaat.
16 Maar indien hij hem
met een ijzeren instrument
geslagen heeft, dat hij
gestorven zij, een doodslager
is hij; deze doodslager zal
zekerlijk gedood worden.
17 Of indien hij hem met een
handsteen, waarvan met zoude
kunnen sterven, geslagen
heeft, dat hij gestorven zij,
een doodslager is hij; deze
doodslager zal zekerlijk
gedood worden.
18 Of indien hij hem met
een houten handinstrument,
waarvan men zoude kunnen
sterven, geslagen heeft, dat hij
gestorven zij, een doodslager
is hij; deze doodslager zal
zekerlijk gedood worden.
19 De wreker des bloeds, die
zal den doodslager doden; als
hij hem ontmoet, zal hij hem
doden.
20 Indien hij hem ook door
haat zal gestoten hebben, of
met opzet op hem geworpen
heeft, dat hij gestorven zij;
21 Of hem door vijandschap
met zijn hand geslagen heeft,
dat hij gestorven zij; de

slager zal zekerlijk gedood
worden, een doodslager is
hij; de bloedwreker zal dezen
doodslager doden, als hij hem
ontmoet.
22 Maar indien hij hem met
der haast, zonder vijandschap
gestoten heeft, of enig
instrument zonder opzet
op hem geworpen heeft;
23 Of onvoorziens met enigen
steen, waarvan men zoude
kunnen sterven, en hij dien op
hem heeft doen vallen, dat hij
gestorven zij, zo hij hem toch
geen vijand was, noch zijn
kwaad zoekende;
24 Zo zal de vergadering
richten tussen den slager, en
tussen den bloedwreker, naar
deze zelve rechten.
25 En de vergadering zal den
doodslager redden uit den
hand des bloedwrekers, en
de vergadering zal hem doen
wederkeren tot zijn vrijstad,
waarheen hij gevloden was; en
hij zal daarin blijven tot den
dood des hogepriesters, dien
men met de heilige olie gezalfd
heeft.
26 Doch indien de doodslager
enigzins zal gaan uit de palen
zijner vrijstad, waarheen hij
gevloden was,
27 En de bloedwreker hem zal
vinden buiten de palen zijner
vrijstad; zo de bloedwreker den
doodslager zal doden, het zal
hem geen bloedschuld zijn.
28 Want hij zou in zijn
vrijstad gebleven zijn tot den
dood des hogepriesters; maar
na de dood des hogepriesters
zal de doodslager wederkeren
tot het land zijner bezitting.
29 En deze dingen zullen
ulieden zijn tot een inzetting
van recht, bij uw geslachten,
in al uw woningen.
30 Al wie de ziel slaat, naar
den mond der getuige zal
men den doodslager doden,
maar een enig getuige zal niet
getuigen tegen een ziel, dat zij
sterve.
31 En gij zult geen verzoening
nemen voor de ziel des
doodslagers, die schuldig is te
sterven; want hij zal zekerlijk
gedood worden.
32 Ook zult gij geen
verzoening nemen voor
dien, die gevlucht is naar
zijn vrijstad, dat hij zou
wederkeren, om te wonen in
het land, tot den dood des hoge
priesters.
33 Zo zult gij niet ontheiligen
het land, waarin gij zijt; want
het bloed ontheiligt het land;
en voor het land zal geen
verzoening gedaan worden
over het bloed, dat daarin
vergoten is, dan door het bloed
desgenen, die dat vergoten
heeft.
34 Verontreinigt dan het land
niet, waarin gij gaat wonen,
in welks midden Ik wonen
zal; want Ik ben de HEERE,
wonende in het midden der
kinderen Israels.

36 En de hoofden der
vaderen van het
geslacht de kinderen van
Gilead, den zoon van Machir,
den zoon van Manasse, uit de

geslachten der kinderen van Jozef, traden toe, en spraken voor het aangezicht van Mozes, en voor het aangezicht der oversten, hoofden van de vaderen der kinderen Israels.
2 En zeiden: De HEERE heeft mijn heer geboden, dat land door het lot aan de kinderen Israels in erfenis te geven; en mijn heer is door den HEERE geboden, de erfenis van onzen broeder Zelafead te geven aan zijn dochteren.
3 Wanneer zij een van de zonen der andere stammen van de kinderen Israels tot vrouwen zouden worden, zo zou haar erfenis van de erfenis onzer vaderen afgetrokken worden, en toegedaan zijn tot de erfenis van dien stam, aan welken zij geworden zouden; alzo zou van het lot onzer erfenis worden afgetrokken.
4 Als ook de kinderen Israels een jubeljaar zullen hebben, zo zou haar erfenis toegedaan zijn tot de erfenis van dien stam, aan welken zij zouden geworden zijn; alzo zou haar erfenis van de erfenis van den stam onzer vaderen afgetrokken worden.
5 Toen gebood Mozes den kinderen Israels, naar des HEEREN mond, zeggende: De stam der kinderen van Jozef spreekt recht.
6 Dit is het woord, dat de HEERE van de dochteren van Zelafead geboden heeft, zeggende: Laat zij dien tot vrouwen worden, die in haar ogen goed zal zijn; alleenlijk, dat zij aan het geslacht van haars vaders stam tot vrouwen worden.
7 Zo zal de erfenis van de kinderen Israels niet omgewend worden van stam tot stam; want de kinderen Israels zullen aanhangen, een ieder aan de erfenis van den stam zijner vaderen.
8 Voorts zal elke dochter, die een erfenis erft, van de stammen der kinderen Israels, ter vrouw worden aan een van het geslacht van den stam haars vaders; opdat de kinderen Israels erfelijk bezitten, een ieder de erfenis zijner vaderen.
9 Zo zal de erfenis niet omgewend worden van den enen stam tot den anderen; want de stammen der kinderen Israels zullen aanhangen, een ieder aan zijn erfenis.
10 Gelijk als de HEERE Mozes geboden had, alzo deden de dochteren van Zelafead;
11 Want Machla, Thirza, en Hogla, en Milka, en Noa, dochteren van Zelafead, zijn den zonen harer ooms tot vrouwen geworden.
12 Onder de geslachten van de kinderen van Manasse, den zoon van Jozef, zijn zij tot vrouwen geworden; alzo bleef haar erfenis aan den stam van het geslacht haars vaders.
13 Dat zijn de geboden en de rechten, die de HEERE door de dienst van Mozes aan de kinderen Israels geboden

heeft, in de vlakke velden der Moabieten, aan de Jordaan van Jericho.

HET VIJFDE BOEK VAN MOZES, GENAAMD

DEUTERONOMIUM

1 Dit zijn de woorden, die
Mozes tot gans Israel
gesproken heeft, aan deze zijde
van de Jordaan, in de woestijn,
op het vlakke veld tegenover
Suf, tussen Paran en tussen
Tofel, en Laban, en Hazeroth,
en Dizahab.
2 Elf dag reizen zijn het
van Horeb, door den weg
van het gebergte Seir, tot aan
Kades-Barnea.
3 En het is geschied in het
veertigste jaar, in de elfde
maand, op den eersten der
maand, dat Mozes sprak tot de
kinderen Israels, naar alles wat
hem de HEERE aan hen bevolen
had;
4 Nadat hij geslagen had
Sihon, den koning der
Amorieten, die te Hesbon
woonde, en Og, den koning
van Bazan, welke woonde in
Astharoth, te Edrei.
5 Aan deze zijde van de
Jordaan, in het land van Moab,
hief Mozes aan, deze wet uit te
leggen, zeggende:
6 De HEERE, onze God, sprak
tot ons aan Horeb, zeggende:
Gij zijt lang genoeg bij dezen
berg gebleven.
7 Keert u, en vertrekt, en gaat
in het gebergte der Amorieten,
en tot al hun geburen, in het
vlakke veld, op het gebergte,
en in de laagte, en in het
zuiden, en aan de havens der
zee; het land der Kanaanieten,
en den Libanon, tot aan die
grote rivier, de rivier Frath.
8 Ziet, Ik heb dat land
gegeven voor uw aangezicht;
gaat daarin, en bezit erfelijk
het land, dat de HEERE aan
uw vaderen, Abraham, Izak en
Jakob gegeven heeft, dat Hij
het hun en hun zaad na hen
geven zou.
9 En ik sprak ter zelfder tijd
tot u, zeggende: Ik alleen zal u
niet kunnen dragen.
10 De HEERE, uw God, heeft
u vermenigvuldigd, en ziet, gij
zijt heden als de sterren des
hemels in menigte.
11 De HEERE, uwer vaderen
God, doe tot u, zo als gij nu
zijt, duizendmaal meer, en Hij
zegene u, gelijk als Hij tot u
gesproken heeft!
12 Hoe zoude ik alleen uw
moeite, en uw last, en uw
twistzaken dragen?
13 Neemt u wijze, en
verstandige, en ervarene
mannen, van uw stammen, dat
ik hen tot uw hoofden stelle.
14 Toen antwoorddet gij mij,
en zeidet: Dit woord is goed,
dat gij gesproken hebt, om te
doen.
15 Zo nam ik de hoofden uwer
stammen, wijze en ervarene
mannen, en stelde hen tot
hoofden over u, oversten van
duizenden, en oversten van
honderden, en oversten van
vijftigen, en oversten van

tienen, en ambtlieden voor uw
stammen.
16 En ik gebood uw rechters
ter zelfder tijd, zeggende:
Hoort de verschillen tussen
uw broederen, en richt recht
tussen den man en tussen zijn
broeder, en tussen deszelfs
vreemdeling.
17 Gij zult het aangezicht in
het gericht niet kennen; gij zult
den kleine, zowel als den grote,
horen; gij zult niet vrezen voor
iemands aangezicht; want het
gericht is Godes; doch de zaak,
die voor u te zwaar zal zijn, zult
gij tot mij doen komen, en ik
zal ze horen.
18 Alzo gebood ik u te dier tijd
alle zaken, die gij zoudt doen.
19 Toen vertogen wij van
Horeb, en doorwandelden
die gans grote en vreselijke
woestijn, die gij gezien hebt, op
den weg van het gebergte der
Amorieten, gelijk de HEERE,
onze God, ons geboden had; en
wij kwamen tot Kades-Barnea.
20 Toen zeide ik tot ulieden:
Gij zijt gekomen tot het
gebergte der Amorieten, dat de
HEERE, onze God, ons geven
zal.
21 Ziet, de HEERE, uw God,
heeft dat land gegeven voor uw
aangezicht; trekt op, bezit het
erfelijk, gelijk als de HEERE,
uwer vaderen God, tot u
gesproken heeft; vreest niet,
en ontzet u niet.
22 Toen naderdet gij allen
tot mij, en zeidet: Laat ons
mannen voor ons aangezicht
heenzenden, die ons het land
uitspeuren, en ons bescheid
wederbrengen, wat weg wij
daarin optrekken zullen, en tot
wat steden wij komen zullen.
23 Deze zaak nu was goed in
mijn ogen; zo nam ik uit u
twaalf mannen, van elken stam
een man.
24 Die keerden zich, en togen
op naar het gebergte, en
kwamen tot het dal Eskol, en
verspiedden datzelve.
25 En zij namen van de vrucht
des lands in hun hand, en
brachten ze tot ons af, en
zeiden ons bescheid weder, en
zeiden: Het land, dat de HEERE,
onze God, ons geven zal, is
goed.
26 Doch gij wildet niet
optrekken; maar gij waart den
mond des HEEREN uws Gods,
wederspannig.
27 En gij murmureerdet in
uw tenten, en zeidet: Omdat
de HEERE ons haat, heeft Hij
ons uit Egypteland uitgevoerd,
opdat Hij ons levere in de
hand der Amorieten, om ons te
verdelgen.
28 Waarheen zouden wij
optrekken? Onze broeders
hebben ons hart doen smelten,
zeggende: Het is een volk,
groter en langer dan wij; de
steden zijn groot, en gesterkt
tot in de hemel toe; ook
hebben wij daar kinderen der
Enakieten gezien.
29 Toen zeide ik tot u:
Verschrikt niet, en vreest niet
voor hen.
30 De HEERE, uw God, Die
voor uw aangezicht wandelt,

Die zal voor u strijden, naar
alles, wat Hij bij u voor uw
ogen gedaan heeft in Egypte.
31 En in de woestijn, waar
gij gezien hebt, dat de HEERE
uw God, u daarin gedragen
heeft, als een man zijn zoon
draagt, op al den weg, dien
gij gewandeld hebt, totdat gij
kwaamt aan deze plaats.
32 Maar door dit woord
geloofdet gij niet aan den
HEERE, uw God.
33 Die voor uw aangezicht op
den weg wandelde, om u de
plaats uit te zien, waar gij zoudt
legeren; des nachts in het vuur,
opdat Hij u den weg wees,
waarin gij zoudt gaan, en des
daags in de wolk.
34 Als nu de HEERE de stem
uwer woorden hoorde, zo werd
Hij zeer toornig, en zwoer,
zeggende:
35 Zo iemand van deze
mannen, van dit kwade
geslacht, zal zien dat goede
land, hetwelk Ik gezworen heb
uw vaderen te zullen geven!
36 Behalve Kaleb, de zoon van
Jefunne; die zal het zien, en
aan hem zal Ik het land geven,
waarop hij getreden heeft, en
aan zijn kinderen; omdat hij
volhard heeft den HEERE te
volgen.
37 Ook vertoornde zich de
HEERE op mij om uwentwil,
zeggende: Gij zult daar ook niet
inkomen.
38 Jozua, de zoon van Nun,
die voor uw aangezicht staat,
die zal daarin komen; sterk
denzelven, want hij zal het
Israel doen erven.
39 En uw kinderkens,
waarvan gij zeidet: Zij
zullen tot een roof zijn; en
uw kinderen, die heden noch
goed noch kwaad weten, die
zullen daarin komen, en dien
zal Ik het geven, en die zullen
het erfelijk bezitten.
40 Gij daarentegen, keert u,
en reist naar de woestijn, den
weg van de Schelfzee.
41 Toen antwoorddet gij, en
zeidet tot mij: Wij hebben
tegen den HEERE gezondigd;
wij zullen optrekken, en
strijden, naar alles, wat
de HEERE, onze God, ons
geboden heeft. Als gij nu een
iegelijk zijn krijgsgereedschap
aangorddet, en willens waart,
om naar het gebergte henen op
te trekken,
42 Zo zeide de HEERE tot mij:
Zeg hun: Trekt niet op, en
strijdt niet, want Ik ben niet
in het midden van u; opdat gij
niet voor het aangezicht uwer
vijanden geslagen wordet.
43 Doch als ik tot u sprak,
zo hoordet gij niet, maar
waart den mond des HEEREN
wederspannig, en handeldet
trotselijk, en toogt op naar het
gebergte.
44 Toen togen de Amorieten
uit, die op dat gebergte
woonden, u tegemoet, en
vervolgden u, gelijk als de
bijen doen; en zij verpletterden
u in Seir tot Horma toe.
45 Als gij nu wederkwaamt en
weendet voor het aangezicht
des HEEREN, zo verhoorde de

HEERE uw stem niet, en neigde Zijn oren niet tot u.
46 Alzo bleeft gij in Kades vele dagen, naar de dagen, dat gij er bleeft.

2 Daarna keerden wij ons, en reisden naar de woestijn, den weg van de Schelfzee, gelijk de HEERE tot mij gesproken had, en wij togen om het gebergte Seir, vele dagen.
2 Toen sprak de HEERE tot mij, zeggende:
3 Gijlieden hebt dit gebergte genoeg omgetogen; keert u naar het noorden;
4 En gebied het volk, zeggende: Gij zult doortrekken aan de landpale uwer broederen, de kinderen van Ezau, die in Seir wonen; zij zullen wel voor u vrezen; maar gij zult u zeer wachten.
5 Mengt u niet met hen; want Ik zal u van hun land niet geven, ook niet tot de betreding van een voetzool; want Ik heb Ezau het gebergte Seir ter erfenis gegeven.
6 Spijze zult gij voor geld van hen kopen, dat gij etet; en ook zult gij water voor geld van hen kopen, dat gij drinket.
7 Want de HEERE, uw God, heeft u gezegend in al het werk uwer hand; Hij kent uw wandelen door deze zo grote woestijn; deze veertig jaren is de HEERE, uw God, met u geweest; geen ding heeft u ontbroken.
8 Als wij nu doorgetrokken waren van onze broederen, de kinderen van Ezau, die in Seir woonden, van den weg des vlakken velds, van Elath, en van Ezeon-Geber, zo keerden wij ons, en doortogen den weg der woestijn van Moab.
9 Toen sprak de HEERE tot mij: Beangstig Moab niet, en meng u niet met hen in den strijd; want Ik zal u geen erfenis van hun land geven, dewijl Ik aan Lots kinderen Ar ter erfenis gegeven heb.
10 De Emieten woonden te voren daarin, een groot, en menigvuldig, en lang volk, gelijk de Enakieten.
11 Dezen werden ook voor reuzen gehouden, als de Enakieten; en de Moabieten noemden hen Emieten.
12 Ook woonden de Horieten te voren in Seir; maar de kinderen van Ezau verdreven hen uit de bezitting en verdelgden hen van hun aangezicht, en hebben in hunlieder plaats gewoond; gelijk als Israel gedaan heeft aan het land zijner erfenis, hetwelk de HEERE hun gegeven heeft.
13 Nu, maakt u op, en trekt over de beek Zered. Alzo trokken wij over de beek Zered.
14 De dagen nu, die wij gewandeld hebben van Kades-Barnea, totdat wij over de beek Zered getogen zijn, waren acht en dertig jaren; totdat het ganse geslacht der krijgslieden uit het midden der heirlegers verteerd was, gelijk

de HEERE hun gezworen had.
15 Zo was ook de hand des
HEEREN tegen hen, om hen
uit het midden des heirlegers
te verslaan, totdat zij verteerd
waren.
16 En het geschiedde, als al
de krijgslieden verteerd waren,
uit het midden des heirlegers
wegstervende,
17 Dat de HEERE tot mij sprak,
zeggende:
18 Gij zult heden doortrekken
aan Ar, de landpale van Moab;
19 En gij zult naderen
tegenover de kinderen
Ammons; beangstig die
niet, en meng u met hen niet;
want Ik zal u van het land
der kinderen Ammons geen
erfenis geven, dewijl Ik het
aan Lots kinderen ter erfenis
gegeven heb.
20 Dit werd ook voor een
land der reuzen gehouden;
de reuzen woonden te voren
daarin, en de Ammonieten
noemden hen Zamzummieten;
21 Een groot, en menigvuldig,
en lang volk, als de Enakieten;
en de HEERE verdelgde hen
voor hun aangezicht, zodat zij
hen uit de bezitting verdreven,
en aan hunlieder plaats
woonden;
22 Gelijk als Hij aan de
kinderen van Ezau, die in
Seir wonen, gedaan heeft,
voor welker aangezicht Hij
de Horieten verdelgde; en zij
verdreven hen uit de bezitting,
en hebben aan hun plaats
gewoond tot op dezen dag.
23 Ook hebben de
Kafthorieten, die uit Kafthor
uittogen, de Avieten, die
in Hazerim tot Gaza toe
woonden, verdelgd, en aan
hun plaats gewoond.
24 Maakt u op, reist heen,
en gaat over de beek Arnon;
ziet, Ik heb Sihon, den koning
van Hesbon, den Amoriet, en
zijn land, in uw hand gegeven;
begint te erven, en mengt u met
hen in den strijd.
25 Te dezen dage zal Ik
beginnen uw schrik en uw
vreze te geven over het
aangezicht der volken, onder
den gansen hemel; die uw
gerucht zullen horen, die
zullen sidderen, en bang zijn
van uw aangezicht.
26 Toen zond ik boden uit de
woestijn Kedemot tot Sihon,
den koning van Hesbon, met
woorden van vrede, zeggende:
27 Laat mij door uw land
doortrekken; ik zal alleenlijk
langs den weg voorttrekken; ik
zal noch ter rechterhand noch
ter linkerhand uitwijken.
28 Verkoop mij spijze voor
geld, dat ik ete, en geef mij
water voor geld, dat ik drinke;
alleenlijk laat mij op mijn
voeten doortrekken;
29 Gelijk de kinderen van
Ezau, die in Seir wonen, en de
Moabieten, die in Ar wonen,
mij gedaan hebben; totdat ik
over de Jordaan kome in het
land, dat de HEERE, onze God,
ons geven zal.
30 Maar Sihon, de koning
van Hesbon, wilde ons

door hetzelve niet laten doortrekken; want de HEERE„ uw God, verhardde zijn geest, en verstokte zijn hart, opdat Hij hem in uw hand gave, gelijk het is te dezen dage.
31 En de HEERE zeide tot mij: Zie, Ik heb begonnen Sihon en zijn land voor uw aangezicht te geven; begin dan te erven, om zijn land erfelijk te bezitten.
32 En Sihon toog uit ons tegemoet, hij en al zijn volk, ten strijde, naar Jahaz.
33 En de HEERE, onze God, gaf hem voor ons aangezicht; en wij sloegen hem, en zijn zonen, en al zijn volk.
34 En wij namen te dier tijd al zijn steden in, en wij verbanden alle steden, mannen, en vrouwen, en kinderkens; wij lieten niemand overblijven.
35 Het vee alleen roofden wij voor ons, en den roof der steden, die wij innamen.
36 Van Aroer af, dat aan den oever der beek Arnon is, en de stad, die aan de beek is, ook tot Gilead toe, was er geen stad, die voor ons te hoog was; de HEERE, onze God, gaf dat alles voor ons aangezicht.
37 Behalve tot het land van de kinderen Ammons naderdet gij niet, noch tot de ganse streek der beek Jabbok, noch tot de steden van het gebergte, noch tot iets, dat de HEERE, onze God, ons verboden had.

3 Daarna keerden wij ons en togen op, den weg van Bazan; en Og, de koning van Bazan, trok uit ons tegemoet, hij en al zijn volk, ten strijde bij Edrei.
2 Toen zeide de HEERE tot mij: Vrees hem niet, want Ik heb hem, en al zijn volk, en zijn land, in uw hand gegeven; en gij zult hem doen, gelijk als gij Sihon, den koning der Amorieten, die te Hesbon woonde, gedaan hebt.
3 En de HEERE, onze God, gaf ook Og, den koning van Bazan, en al zijn volk, in onze hand, zodat wij hem sloegen, totdat wij hem niemand lieten overblijven.
4 En wij namen te dier tijd al zijn steden; er was geen stad, die wij van hen niet namen: zestig steden, de ganse landstreek van Argob, het koninkrijk van Og in Bazan.
5 Al die steden waren met hoge muren, poorten en grendelen gesterkt, behalve zeer vele onbemuurde steden.
6 En wij verbanden dezelve, gelijk wij Sihon, den koning van Hesbon, gedaan hadden, verbannende alle steden, mannen, vrouwen en kinderen.
7 Doch al het vee en den roof van die steden roofden wij voor ons.
8 Zo namen wij te dier tijd het land uit de hand van de twee koningen der Amorieten, die aan deze zijde van de Jordaan waren, van de beek Arnon tot den berg Hermon toe;
9 (De Zidoniers noemen Hermon Sirjon; maar de

Amorieten noemen hem
Senir.)
10 Al de steden des platten
lands, en het ganse Gilead, en
het ganse Bazan, tot Salcha
en Edrei toe; steden des
koninkrijks van Og in Bazan.
11 Want Og, de koning
van Bazan, was alleen van
de overigen der reuzen
overgebleven; ziet, zijn
bedstede, zijnde een bedstede
van ijzer, is zij niet te Rabba
der kinderen Ammons? Negen
ellen is haar lengte, en vier
ellen haar breedte, naar eens
mans elleboog.
12 Ditzelfde land nu namen
wij te dier tijd in bezit; van
Aroer af, dat aan de beek
Arnon is, en de helft van het
gebergte van Gilead, met de
steden van hetzelve, gaf ik aan
de Rubenieten en Gadieten.
13 En het overige van Gilead,
mitsgaders het ganse Bazan,
het koninkrijk van Og, gaf
ik aan den halven stam van
Manasse, de ganse landstreek
van Argob, door het ganse
Bazan; datzelve werd genoemd
het land der reuzen.
14 Jair, de zoon van Manasse,
kreeg de ganse landstreek van
Argob, tot aan de landpale der
Gezurieten en Maachathieten;
en hij noemde ze naar zijn
naam, Bazan Havvoth-Jair, tot
op dezen dag.
15 En aan Machir gaf ik
Gilead.
16 Maar aan de Rubenieten
en Gadieten gaf ik van Gilead
af tot aan de beek Arnon,
het midden van de beek en
de landpale; en tot aan de
beek Jabbok, de landpale der
kinderen Ammons;
17 Daartoe het vlakke veld,
en de Jordaan, mitsgaders de
landpale; van Cinnereth af tot
aan de zee des vlakken velds, de
Zoutzee, onder Asdoth-Pisga
tegen het oosten.
18 Voorts gebood ik ulieden
ter zelfder tijd, zeggende: De
HEERE, uw God, heeft u dit land
gegeven om het te erven; allen
dan, die strijdbare mannen zijt,
trekt gewapend door voor het
aangezicht van uw broederen,
de kinderen Israels.
19 Behalve uw vrouwen, en
uw kinderkens, en uw vee (ik
weet, dat gij veel vee hebt), zij
zullen blijven in uw steden, die
ik u gegeven heb;
20 Totdat de HEERE uw
broederen rust geve, gelijk
ulieden, dat zij ook erven
het land, dat de HEERE, uw
God, hun geven zal aan gene
zijde van de Jordaan; dan zult
gij wederkeren, elk tot zijn
erfenis, die ik u gegeven heb.
21 Ook gebood ik Jozua ter
zelfder tijd, zeggende: Uw
ogen zien alles, wat de HEERE,
ulieder God, aan deze twee
koningen gedaan heeft; alzo zal
de HEERE aan alle koninkrijken
doen, naar welke gij henen
doortrekt.
22 Vreest ze niet; want de
HEERE, uw God, strijdt voor
ulieden.
23 Ook bad ik den HEERE om
genade, zeggende ter zelfder

tijd:
24 Heere HEERE! Gij hebt
begonnen Uw knecht te tonen
Uw grootheid en Uw sterke
hand; want wat God is er in
den hemel en op de aarde, die
doen kan naar Uw werken, en
naar Uw mogendheden!
25 Laat mij toch overtrekken,
en dat goede land bezien, dat
aan gene zijde van de Jordaan
is, dat goede gebergte, en den
Libanon!
26 Doch de HEERE verstoorde
zich zeer om uwentwille over
mij, en hoorde niet naar mij;
maar de HEERE zeide tot mij:
Het zij u genoeg; spreek niet
meer tot Mij van deze zaak.
27 Klim op de hoogte van
Pisga, en hef uw ogen op
naar het westen, en naar het
noorden, en naar het zuiden,
en naar het oosten, en zie toe
met uw ogen; want gij zult over
deze Jordaan niet gaan.
28 Gebied dan Jozua, en
versterk hem, en bekrachtig
hem; want hij zal voor het
aangezicht van dit volk henen
overgaan, en zal hun dat land,
dat gij zien zult, doen erven.
29 Alzo bleven wij in dit dal
tegenover Beth-Peor.

4 Nu dan, Israel! hoor naar
de inzettingen en naar de
rechten, die ik ulieden lere te
doen; opdat gij leeft, en henen
inkomt, en erft het land, dat de
HEERE, uwer vaderen God, u
geeft.
2 Gij zult tot dit woord, dat
ik u gebiede, niet toedoen,
ook daarvan niet afdoen; opdat
gij bewaart de geboden van
den HEERE, uw God, die ik u
gebiede.
3 Uw ogen hebben gezien,
wat God om Baal-Peor gedaan
heeft; want alle man, die
Baal-Peor navolgde, dien heeft
de HEERE, uw God, uit het
midden van u verdaan.
4 Gij daarentegen, die den
HEERE, uw God, aanhingt, gij
zijt heden allen levende.
5 Ziet, ik heb u geleerd de
inzettingen en rechten, gelijk
als de HEERE, mijn God, mij
geboden heeft; opdat gij alzo
doet in het midden des lands,
waar gij naar toe gaat, om het
te erven.
6 Behoudt ze dan, en doet ze;
want dat zal uw wijsheid en uw
verstand zijn voor de ogen der
volken, die al deze inzettingen
horen zullen, en zeggen: Dit
groot volk alleen is een wijs en
verstandig volk!
7 Want wat groot volk
is er, hetwelk de goden zo
nabij zijn als de HEERE, onze
God, zo dikwijls als wij Hem
aanroepen?
8 En wat groot volk is er, dat
zo rechtvaardige inzettingen
en rechten heeft, als deze ganse
wet is, die ik heden voor uw
aangezicht geef?
9 Alleenlijk wacht u, en
bewaart uw ziel wel, dat gij
niet vergeet de dingen, die uw
ogen gezien hebben; en dat
zij niet van uw hart wijken,
al de dagen uws levens; en gij
zult ze aan uw kinderen en uw

kindskinderen bekend maken.
10 Ten dage, als gij voor het
aangezicht des HEEREN, uws
Gods, aan Horeb stondt, als de
HEERE tot mij zeide: Vergader
Mij dit volk, en Ik zal hun Mijn
woorden doen horen, die zij
zullen leren, om Mij te vrezen
al de dagen, die zij op den
aardbodem zullen leven, en zij
zullen ze hun kinderen leren;
11 En gijlieden naderdet en
stondt beneden dien berg; (die
berg nu brandde van vuur, tot
aan het midden des hemels;
er was duisternis, wolken en
donkerheid).
12 Zo sprak de HEERE tot u
uit het midden des vuurs; gij
hoordet de stem der woorden;
maar gij zaagt geen gelijkenis,
behalve de stem.
13 Toen verkondigde Hij u
Zijn verbond, dat Hij u gebood
te doen, de tien woorden, en
schreef ze op twee stenen
tafelen.
14 Ook gebood mij de
HEERE ter zelver tijd, dat ik u
inzettingen en rechten leren
zou; opdat gij die deedt in
dat land, naar hetwelk gij
doortrekt, om dat te erven.
15 Wacht u dan wel voor
uw zielen; want gij hebt geen
gelijkenis gezien, ten dage als
de HEERE op Horeb uit het
midden des vuurs tot u sprak;
16 Opdat gij u niet verderft,
en maakt u iets gesnedens,
de gelijkenis van enig beeld,
van mannelijk of vrouwelijk
gedaante,
17 De gedaante van enig
beest, dat op de aarde is;
de gedaante van enigen
gevleugelden vogel, die door
den hemel vliegt;
18 De gedaante van iets, dat
op den aardbodem kruipt; de
gedaante van enigen vis, die in
het water is onder de aarde;
19 Dat gij ook uw ogen niet
opheft naar den hemel, en
aanziet de zon, en de maan, en
de sterren, des hemels ganse
heir; en wordt aangedreven,
dat gij u voor die buigt, en hen
dient; dewelke de HEERE uw
God, aan alle volken onder den
gansen hemel heeft uitgedeeld.
20 Maar ulieden heeft de
HEERE aangenomen, en uit
den ijzeroven, uit Egypte,
uitgevoerd; opdat gij Hem tot
een erfvolk zoudt zijn, gelijk
het te dezen dage is.
21 Ook vertoornde Zich de
HEERE over mij, om ulieder
woorden; en Hij zwoer, dat ik
over de Jordaan niet zou gaan,
en dat ik niet zou komen in dat
goede land, dat de HEERE, uw
God, u ter erfenis geven zal.
22 Want ik zal in dit land
sterven; ik zal over de Jordaan
niet gaan; maar gij zult er
overgaan, en datzelve goede
land erven.
23 Wacht u, dat gij het
verbond des HEEREN, uws
Gods, hetwelk Hij met u
gemaakt heeft, niet vergeet,
dat gij u een gesneden beeld
zoudt maken, de gelijkenis van
iets, dat de HEERE, uw God, u
verboden heeft.

24 Want de HEERE, uw God, is
een verterend vuur, een ijverig
God.
25 Wanneer gij nu kinderen
en kindskinderen gewonnen
zult hebben, en in het land oud
geworden zult zijn, en u zult
verderven, dat gij gesneden
beelden maakt, de gelijkenis
van enig ding, en doet, wat
kwaad is in de ogen des
HEEREN, uws Gods, om Hem
tot toorn te verwekken;
26 Zo roep ik heden den
hemel en de aarde tot getuige
tegen ulieden, dat gij voorzeker
haast zult omkomen van dat
land, waar gij over de Jordaan
naar toe trekt, om dat te erven;
gij zult uw dagen daarin niet
verlengen, maar ganselijk
verdelgd worden.
27 En de HEERE zal u
verstrooien onder de volken;
en gij zult een klein volksken
in getal overblijven onder de
heidenen, waar de HEERE u
henen leiden zal.
28 En aldaar zult gij goden
dienen, die des mensen
handenwerk zijn, hout en
steen, die niet zien, noch
horen, noch eten, noch rieken.
29 Dan zult gij van daar den
HEERE, uw God, zoeken, en
vinden; als gij Hem zoeken zult
met uw ganse hart en met uw
ganse ziel.
30 Wanneer gij in angst zult
zijn, en u al deze dingen zullen
treffen; in het laatste der dagen,
dan zult gij wederkeren tot den
HEERE, uw God, en Zijn stem
gehoorzaam zijn.
31 Want de HEERE, uw God,
is een barmhartig God; Hij
zal u niet verlaten, noch u
verderven; en Hij zal het
verbond uwer vaderen, dat
Hij hun gezworen heeft, niet
vergeten.
32 Want, vraag toch naar
de vorige dagen, die voor u
geweest zijn, van dien dag af,
dat God den mens op de aarde
geschapen heeft, van het ene
einde des hemels tot aan het
andere einde des hemels, of
zulk een groot ding geschied
of gehoord zij, als dit:
33 Of een volk gehoord hebbe
de stem van God, sprekende uit
het midden des vuurs, gelijk als
gij gehoord hebt, en levend zij
gebleven?
34 Of: of God verzocht
heeft te gaan, om Zich een
volk uit het midden eens
volks aan te nemen, door
verzoekingen, door tekenen,
en door wonderen, en door
strijd, en door een sterke hand,
en door een uitgestrekten arm,
en met grote verschrikkingen;
naar al hetgeen de HEERE, uw
God, ulieden voor uw ogen in
Egypte gedaan heeft?
35 U is het getoond, opdat gij
wetet, dat de HEERE die God
is; er is niemand meer dan Hij
alleen!
36 Van den hemel heeft Hij
u Zijn stem laten horen, om
u te onderwijzen; en op de
aarde heeft Hij u Zijn groot
vuur doen zien; en gij hebt Zijn
woorden uit het midden des
vuurs gehoord.

37 En omdat Hij uw vaderen liefhad, en hun zaad na hen verkoren had, zo heeft Hij u voor Zijn aangezicht door Zijn grote kracht uit Egypte uitgevoerd;

38 Om volken, die groter en machtiger waren dan gij, voor uw aangezicht uit de bezitting te verdrijven; om u in te brengen, dat Hij u hunlieder land ter erfenis gave, als het te dezen dage is.

39 Zo zult gij heden weten, en in uw hart hervatten, dat de HEERE die God is, boven in den hemel, en onder op de aarde, niemand meer!

40 En gij zult houden Zijn inzettingen en Zijn geboden, die ik u heden gebiede, opdat het u en uw kinderen na u welga, en opdat gij de dagen verlengt in het land, dat de HEERE, uw God, u geeft, voor altoos.

41 Toen scheidde Mozes drie steden uit, aan deze zijde van de Jordaan, tegen den opgang der zon;

42 Opdat daarheen vlood de doodslager, die zijn naaste onwetende doodslaat, dien hij van gisteren en eergisteren niet haatte; dat hij in een van deze steden vlood en levend bleef;

43 Bezer in de woestijn, in het effen land, voor de Rubenieten; en Ramoth in Gilead, voor de Gadieten; en Golan in Bazan, voor de Manassieten.

44 Dit is nu de wet, die Mozes de kinderen Israels voorstelde:

45 Dit zijn de getuigenissen, en de inzettingen, en de rechten, die Mozes sprak tot de kinderen Israels, als zij uit Egypte waren uitgetogen;

46 Aan deze zijde van de Jordaan, in het dal tegenover Beth-Peor, in het land van Sihon, den koning der Amorieten, die te Hesbon woonde; welken Mozes sloeg, en de kinderen Israels, als zij uit Egypte waren uitgetogen,

47 En zijn land in bezitting genomen hadden; daartoe het land van Og, koning van Bazan; twee koningen der Amorieten, die aan deze zijde van de Jordaan waren, tegen den opgang der zon;

48 Van Aroer af, dat aan den oever der beek Arnon is, tot aan den berg Sion, welke is Hermon;

49 En al het vlakke veld, aan deze zijde van de Jordaan, naar het oosten, tot aan de zee des vlakken velds, onder Asdoth-Pisga.

5 En Mozes riep het ganse Israel, en zeide tot hen: Hoor, Israel! de inzettingen en rechten, die ik heden voor uw oren spreek, dat gij ze leert en waarneemt, om dezelve te doen.

2 De HEERE, onze God, heeft een verbond met ons gemaakt aan Horeb.

3 Met onze vaderen heeft de HEERE dit verbond niet gemaakt, maar met ons, wij die hier heden allen levend zijn.

4 Van aangezicht tot
aangezicht heeft de HEERE
met u op den berg gesproken
uit het midden des vuurs,
5 (Ik stond te dier tijd tussen
den HEERE en tussen u, om
u des HEEREN woord aan te
zeggen; want gij vreesdet voor
het vuur en klomt niet op den
berg) zeggende:
6 Ik ben de HEERE, uw God,
Die u uit Egypteland, uit het
diensthuis uitgeleid heb.
7 Gij zult geen andere goden
voor Mijn aangezicht hebben.
8 Gij zult u geen gesneden
beeld maken, noch enige
gelijkenis, van hetgeen boven
in den hemel, of onder op de
aarde is; of in het water onder
de aarde is;
9 Gij zult u voor die niet
buigen, noch hen dienen; want
Ik, de HEERE, uw God, ben een
ijverig God, Die de misdaad
der vaderen bezoek aan de
kinderen, en aan het derde, en
aan het vierde lid dergenen, die
Mij haten;
10 En doe barmhartigheid aan
duizenden dergenen, die Mij
liefhebben, en Mijn geboden
onderhouden.
11 Gij zult den Naam des
HEEREN, uws Gods, niet
ijdellijk gebruiken; want de
HEERE zal niet onschuldig
houden dengene, die Zijn
Naam ijdellijk gebruikt.
12 Onderhoudt den
sabbatdag, dat gij dien heiligt;
gelijk als de HEERE, uw God, u
geboden heeft.
13 Zes dagen zult gij arbeiden,
en al uw werk doen;
14 Maar de zevende dag
is de sabbat des HEEREN,
uws Gods; dan zult gij geen
werk doen, gij, noch uw
zoon, noch uw dochter, noch
uw dienstknecht, noch uw
dienstmaagd, noch uw os,
noch uw ezel, noch enig van
uw vee, noch de vreemdeling,
die in uw poorten is; opdat
uw dienstknecht, en uw
dienstmaagd ruste, gelijk als
gij.
15 Want gij zult gedenken,
dat gij een dienstknecht in
Egypteland geweest zijt, en dat
de HEERE, uw God, u van daar
heeft uitgeleid door een sterke
hand en een uitgestrekten arm;
daarom heeft u de HEERE,
uw God, geboden, dat gij den
sabbatdag houden zult.
16 Eert uw vader, en uw
moeder, gelijk als de HEERE,
uw God, u geboden heeft,
opdat uw dagen verlengd
worden, en opdat het u welga
in het land, dat u de HEERE, uw
God, geven zal.
17 Gij zult niet doodslaan.
18 En gij zult geen overspel
doen.
19 En gij zult niet stelen.
20 En gij zult geen valse
getuigenis spreken tegen uw
naaste.
21 En gij zult niet begeren
uws naasten vrouw; en gij
zult u niet laten gelusten uws
naasten huis, zijn akker, noch
zijn dienstknecht, noch zijn
dienstmaagd, zijn os, noch zijn

ezel, noch iets, dat uws naasten is.

22 Deze woorden sprak de HEERE tot uw ganse gemeente, op den berg, uit het midden des vuurs, der wolk en der donkerheid, met een grote stem, en deed daar niets toe; en Hij schreef ze op twee stenen tafelen, en gaf ze mij.

23 En het geschiedde, als gij die stem uit het midden der duisternis hoordet, en de berg van vuur brandde, zo naderdet gij tot mij, alle hoofden uwer stammen, en uw oudsten,

24 En zeidet: Zie, de HEERE, onze God, heeft ons Zijn heerlijkheid en Zijn grootheid laten zien, en wij hebben Zijn stem gehoord uit het midden des vuurs; dezen dag hebben wij gezien, dat God met den mens spreekt, en dat hij levend blijft.

25 Maar nu, waarom zouden wij sterven? Want dit grote vuur zou ons verteren; indien wij voortvoeren de stem des HEEREN, onzes Gods, langer te horen, zo zouden wij sterven.

26 Want wie is er van alle vlees, die de stem des levenden Gods, sprekende uit het midden des vuurs, gehoord heeft gelijk wij, en is levend gebleven?

27 Nader gij, en hoor alles, wat de HEERE, onze God, zeggen zal; en spreek gij tot ons al wat de HEERE, onze God, tot u spreken zal, en wij zullen het horen en doen.

28 Als nu de HEERE de stem uwer woorden hoorde, toen gij tot mij spraakt, zo zeide de HEERE tot mij: Ik heb gehoord de stem der woorden van dit volk, die zij tot u gesproken hebben; het is altemaal goed, dat zij gesproken hebben.

29 Och, dat zij zulk een hart hadden, om Mij te vrezen, en al Mijn geboden te allen dage te onderhouden; opdat het hun en hun kinderen welging in eeuwigheid!

30 Ga, zeg hun: Keert weder naar uw tenten.

31 Maar gij, sta hier bij Mij, dat Ik tot u spreke al de geboden, en inzettingen, en rechten, die gij hun leren zult, dat zij ze doen in het land, hetwelk Ik hun geven zal, om dat te erven.

32 Neemt dan waar, dat gij doet, gelijk als de HEERE, uw God, u geboden heeft; en wijkt niet af ter rechterhand, noch ter linkerhand.

33 In al den weg, dien de HEERE, uw God, u gebiedt, zult gij gaan; opdat gij leeft, en dat het u welga, en gij de dagen verlengt in het land, dat gij erven zult.

6 Dit zijn dan de geboden, de inzettingen en de rechten, die de HEERE, uw God, geboden heeft om u te leren; opdat gij ze doet in het land, naar hetwelk gij heentrekt, om dat erfelijk te bezitten;

2 Opdat gij den HEERE, uw God, vrezet, om te houden al Zijn inzettingen, en Zijn

geboden, die ik u gebiede; gij,
en uw kind, en kindskind, al de
dagen uws levens; en opdat uw
dagen verlengd worden.
3 Hoor dan, Israel! en neem
waar, dat gij ze doet, opdat
het u welga, en opdat gij zeer
vermenigvuldigdet (gelijk als
u de HEERE, uwer vaderen
God, gesproken heeft) in het
land, dat van melk en honig is
vloeiende.
4 Hoor, Israel! de HEERE, onze
God, is een enig HEERE!
5 Zo zult gij den HEERE, uw
God, liefhebben, met uw ganse
hart, en met uw ganse ziel, en
met al uw vermogen.
6 En deze woorden, die ik u
heden gebiede, zullen in uw
hart zijn.
7 En gij zult ze uw kinderen
inscherpen, en daarvan
spreken, als gij in uw huis zit,
en als gij op den weg gaat,
en als gij nederligt, en als gij
opstaat.
8 Ook zult gij ze tot
een teken binden op uw
hand, en zij zullen u tot
voorhoofdspanselen zijn
tussen uw ogen.
9 En gij zult ze op de posten
van uw huis, en aan uw
poorten schrijven.
10 Als het dan zal geschied
zijn, dat de HEERE, uw God,
u zal hebben ingebracht in
dat land, dat Hij uw vaderen,
Abraham, Izak en Jakob,
gezworen heeft, u te zullen
geven; grote en goede steden,
die gij niet gebouwd hebt,
11 En huizen, vol van alle
goeds, die gij niet gevuld hebt,
en uitgehouwen bornputten,
die gij niet uitgehouwen hebt,
wijngaarden en olijfgaarden,
die gij niet geplant hebt, en gij
gegeten hebt en verzadigd zijt;
12 Zo wacht u, dat gij den
HEERE niet vergeet, Die u uit
Egypteland, uit het diensthuis
heeft uitgevoerd.
13 Gij zult den HEERE, uw
God, vrezen, en Hem dienen;
en gij zult bij Zijn Naam
zweren.
14 Gij zult andere goden niet
navolgen, van de goden der
volken, die rondom u zijn.
15 Want de HEERE, uw God
is een ijverig God in het
midden van u; dat de toorn des
HEEREN, uws Gods, tegen u
niet ontsteke, en Hij u van den
aardbodem verdelge.
16 Gij zult den HEERE, uw
God, niet verzoeken, gelijk
als gij Hem verzocht hebt te
Massa.
17 Gij zult de geboden
des HEEREN, uws Gods,
vlijtig houden, mitsgaders
Zijn getuigenissen, en Zijn
inzettingen, die Hij u geboden
heeft.
18 En gij zult doen, wat recht
en goed is in de ogen des
HEEREN; opdat het u welga, en
dat gij inkomt, en erft het goede
land, dat de HEERE uw vaderen
gezworen heeft;
19 Om al uw vijanden voor
uw aangezicht te verdrijven,
gelijk als de HEERE gesproken
heeft.

20 Wanneer uw zoon
u morgen zal vragen,
zeggende: Wat zijn dat voor
getuigenissen, en inzettingen,
en rechten, die de HEERE, onze
God, ulieden geboden heeft?
21 Zo zult gij tot uw
zoon zeggen: Wij waren
dienstknechten van Farao in
Egypte; maar de HEERE heeft
ons door een sterke hand uit
Egypte uitgevoerd.
22 En de HEERE gaf tekenen,
en grote en kwade wonderen,
in Egypte, aan Farao en aan zijn
ganse huis, voor onze ogen;
23 En hij voerde ons van daar
uit, opdat Hij ons inbracht, om
ons het land te geven, dat Hij
onzen vaderen gezworen had.
24 En de HEERE gebood ons te
doen al deze inzettingen, om te
vrezen den HEERE, onzen God,
ons voor altoos ten goede, om
ons in het leven te behouden,
gelijk het te dezen dage is.
25 En het zal ons
gerechtigheid zijn, als wij
zullen waarnemen te doen
al deze geboden, voor het
aangezicht des HEEREN, onzes
Gods, gelijk Hij ons geboden
heeft.

7 Wanneer u de HEERE,
uw God, zal gebracht
hebben in het land, waar
gij naar toe gaat, om dat te
erven; en Hij vele volken voor
uw aangezicht zal hebben
uitgeworpen, de Hethieten,
en de Girgasieten, en de
Amorieten, en de Kanaanieten,
en de Ferezieten, en de
Hevieten, en de Jebusieten,
zeven volken, die meerder en
machtiger zijn dan gij;
2 En de HEERE, uw God,
hen zal gegeven hebben voor
uw aangezicht, dat gij ze
slaat; zo zult gij hen ganselijk
verbannen; gij zult geen
verbond met hen maken, noch
hun genadig zijn.
3 Gij zult u ook met hen niet
vermaagschappen; gij zult uw
dochters niet geven aan hun
zonen, en hun dochters niet
nemen voor uw zonen.
4 Want zij zouden uw zonen
van Mij doen afwijken, dat zij
andere goden zouden dienen;
en de toorn des HEEREN zou
tegen ulieden ontsteken, en u
haast verdelgen.
5 Maar alzo zult gij hun doen:
hun altaren zult gij afwerpen,
en hun opgerichte beelden
verbreken, en hun bossen
zult gij afhouwen, en hun
gesnedene beelden met vuur
verbranden.
6 Want gij zijt een heilig volk
den HEERE, uw God; u heeft
de HEERE, uw God, verkoren,
dat gij Hem tot een volk des
eigendoms zoudt zijn uit alle
volken, die op den aardbodem
zijn.
7 De HEERE heeft geen lust
tot u gehad, noch u verkoren,
om uw veelheid boven alle
andere volken; want gij waart
het weinigste van alle volken.
8 Maar omdat de HEERE
ulieden liefhad, en opdat Hij
hield den eed, dien Hij uw
vaderen gezworen had, heeft u
de HEERE met een sterke hand

uitgevoerd, en heeft u verlost
uit het diensthuis, uit de hand
van Farao, koning van Egypte.
9 Gij zult dan weten, dat
de HEERE, uw God, die
God is, die getrouwe God,
welke het verbond en de
weldadigheid houdt dien,
die Hem liefhebben, en Zijn
geboden houden tot in duizend
geslachten.
10 En Hij vergeldt een ieder
van hen, die Hem haten, in
zijn aangezicht, om hem te
verderven; Hij zal het Zijn
hater niet vertrekken, in zijn
aangezicht zal Hij het hem
vergelden.
11 Houdt dan de geboden, en
de inzettingen, en de rechten,
die ik u heden gebiede, om die
te doen.
12 Zo zal het geschieden,
omdat gij deze rechten zult
horen, en houden, en dezelve
doen, dat de HEERE, uw
God, u het verbond en de
weldadigheid zal houden, die
Hij uw vaderen gezworen
heeft;
13 En Hij zal u liefhebben,
en zal u zegenen, en u doen
vermenigvuldigen; en Hij zal
zegenen de vrucht uws buiks,
en de vrucht uws lands, uw
koren, en uw most, en uw olie,
de voortzetting uwer koeien,
en de kudden van uw klein vee,
in het land, dat Hij aan uw
vaderen gezworen heeft u te
geven.
14 Gezegend zult gij zijn
boven alle volken; er zal onder
u noch man noch vrouw
onvruchtbaar zijn, ook niet
onder uw beesten;
15 En de HEERE zal alle
krankheid van u afweren, en
Hij zal u geen van de kwade
ziekten der Egyptenaren, die
gij kent, opleggen, maar zal ze
leggen op allen, die u haten.
16 Gij zult dan al die volken
verteren, die de HEERE, uw
God, u geven zal; uw oog zal
hen niet verschonen, en gij zult
hun goden niet dienen; want
dat zoude u een strik zijn.
17 Zo gij in uw hart zeidet:
Deze volken zijn meerder dan
ik; hoe zou ik hen uit de
bezitting kunnen verdrijven?
18 Vreest niet voor hen;
gedenkt steeds, wat de HEERE,
uw God, aan Farao en aan alle
Egyptenaren gedaan heeft;
19 De grote verzoekingen, die
uw ogen gezien hebben, en
de tekenen, en de wonderen,
en de sterke hand, en den
uitgestrekten arm, door
welken u de HEERE uw God,
heeft uitgevoerd; alzo zal de
HEERE, uw God, doen aan alle
volken, voor welker aangezicht
gij vreest.
20 Daartoe zal de HEERE, uw
God, ook horzelen onder hen
zenden; totdat zij omkomen,
die overgebleven, en voor uw
aangezicht verborgen zijn.
21 Ontzet u niet voor
hunlieder aangezicht; want
de HEERE, uw God, is in het
midden van u, een groot en
vreselijk God.
22 En de HEERE, uw God,
zal deze volken voor uw

aangezicht allengskens
uitwerpen; haastelijk zult
gij hen niet mogen te niet
doen, opdat het wild des velds
niet tegen u vermenigvuldige.
23 En de HEERE zal hen geven
voor uw aangezicht, en Hij
zal hen verschrikken met
grote verschrikking, totdat zij
verdelgd worden.
24 Ook zal Hij hun koningen
in uw hand geven, dat gij hun
naam van onder den hemel te
niet doet; geen man zal voor
uw aangezicht bestaan, totdat
gij hen zult hebben verdelgd.
25 De gesneden beelden
van hun goden zult gij met
vuur verbranden; het zilver
en goud, dat daaraan is, zult
gij niet begeren, noch voor
u nemen, opdat gij daardoor
niet verstrikt wordt; want dat
is den HEERE, uw God, een
gruwel.
26 Gij zult dan den gruwel
in uw huis niet brengen, dat
gij een ban zoudt worden,
gelijk datzelve is; gij zult het
ganselijk verfoeien, en te
enenmaal een gruwel daarvan
hebben, want het is een ban.

8 Alle geboden, die ik u
heden gebiede, zult gij
waarnemen om te doen, opdat
gij leeft, en vermenigvuldigt,
en inkomt, en het land erft,
dat de HEERE aan uw vaderen
gezworen heeft.
2 En gij zult gedenken aan al
den weg, dien u den HEERE,
uw God, deze veertig jaren in
de woestijn geleid heeft; opdat
Hij u verootmoedige, om u te
verzoeken, om te weten, wat
in uw hart was, of gij Zijn
geboden zoudt houden, of niet.
3 En Hij verootmoedigde u,
en liet u hongeren, en spijsde
u met het Man, dat gij niet
kendet, noch uw vaderen
gekend hadden; opdat Hij u
bekend maakte, dat de mens
niet alleen van het brood leeft,
maar dat de mens leeft van
alles, wat uit des HEEREN mond
uitgaat.
4 Uw kleding is aan u niet
verouderd, en uw voet is niet
gezwollen, deze veertig jaren.
5 Bekent dan in uw hart, dat
de HEERE, uw God, u kastijdt,
gelijk als een man zijn zoon
kastijdt.
6 En houdt de geboden des
HEEREN, uws Gods, om in Zijn
wegen te wandelen, en om
Hem te vrezen.
7 Want de HEERE, uw God,
brengt u in een goed land,
een land van waterbeken,
fonteinen en diepten, die in
dalen en in bergen uitvlieten;
8 Een land van tarwe en
gerst, en wijnstokken,
en vijgebomen, en
granaatappelen; een land
van olierijke olijfbomen, en
van honig;
9 Een land, waarin gij brood
zonder schaarsheid eten zult,
waarin u niets ontbreken zal;
een land, welks stenen ijzer
zijn, en uit welks bergen gij
koper uithouwen zult.
10 Als gij dan zult gegeten
hebben, en verzadigd zijn, zo

zult gij den HEERE, uw God,
loven over dat goede land, dat
Hij u zal hebben gegeven.
11 Wacht u, dat gij den
HEERE, uw God, niet vergeet,
dat gij niet zoudt houden Zijn
geboden, en Zijn rechten, en
Zijn inzettingen, die ik u heden
gebiede;
12 Opdat niet misschien,
als gij zult gegeten hebben,
en verzadigd zijn, en goede
huizen gebouwd hebben, en
die bewonen,
13 En uw runderen en uw
schapen zullen vermeerderd
zijn, ook zilver en goud u zal
vermeerderd zijn, ja, al wat gij
hebt vermeerderd zal zijn;
14 Uw hart zich alsdan
verheffe, dat gij vergeet den
HEERE, uw God, Die u uit
Egypteland, uit het diensthuis,
uitgevoerd heeft;
15 Die u geleid heeft in die
grote en vreselijke woestijn,
waar vurige slangen, en
schorpioenen, en dorheid,
waar geen water was; Die u
water uit de keiachtige rots
voortbracht;
16 Die u in de woestijn spijsde
met Man, dat uw vaderen
niet gekend hadden; om u te
verootmoedigen, en om u te
verzoeken, opdat Hij u ten
laatste weldeed;
17 En gij in uw hart zegt: Mijn
kracht, en de sterkte mijner
hand heeft mij dit vermogen
verkregen.
18 Maar gij zult gedenken den
HEERE, uw God, dat Hij het
is, Die u kracht geeft om
vermogen te verkrijgen; opdat
Hij Zijn verbond bevestige, dat
Hij aan uw vaderen gezworen
heeft, gelijk het te dezen dage
is.
19 Maar indien het geschiedt,
dat gij den HEERE, uw God,
ganselijk vergeet, en andere
goden navolgt, en hen dient,
en u voor dezelve buigt, zo
betuig ik heden tegen u, dat gij
voorzeker zult vergaan.
20 Gelijk de heidenen, die
de HEERE voor uw aangezicht
verdaan heeft, alzo zult gij
vergaan, omdat gij de stem
des HEEREN, uws Gods, niet
gehoorzaam zult geweest zijn.

9 Hoor, Israel! gij zult heden
over de Jordaan gaan, dat
gij inkomt, om volken te erven,
die groter en sterker zijn dan
gij; steden, die groot en tot in
den hemel gesterkt zijn;
2 Een groot en lang volk,
kinderen der Enakieten; die gij
kent, en van welke gij gehoord
hebt: Wie zou bestaan voor het
aangezicht der kinderen van
Enak?
3 Zo zult gij heden weten,
dat de HEERE, uw God, Degene
is, Die voor uw aangezicht
doorgaat, een verterend vuur:
Die zal hen verdelgen, en Die
zal hen voor uw aangezicht
nederwerpen; en gij zult ze
uit de bezitting verdrijven,
en zult hen haastelijk te niet
doen, gelijk als de HEERE tot u
gesproken heeft.
4 Wanneer hen nu de
HEERE, uw God, voor uw

aangezicht zal hebben uitgestoten, zo spreek niet in uw hart, zeggende: De HEERE heeft mij om mijn gerechtigheid ingebracht, om dit land te erven; want, om de goddeloosheid dezer volken, verdrijft hen de HEERE voor uw aangezicht uit de bezitting.
5 Niet om uw gerechtigheid, noch om de oprechtheid uws harten, komt gij er henen in, om hun land te erven; maar om de goddeloosheid dezer volken, verdrijft hen de HEERE, uw God, voor uw aangezicht uit de bezitting: en om het woord te bevestigen, dat de HEERE, uw God, aan uw vaderen, Abraham, Izak en Jakob, gezworen heeft.
6 Weet dan, dat u de HEERE, uw God, niet om uw gerechtigheid, ditzelve goede land geeft, om dat te erven; want gij zijt een hardnekkig volk.
7 Gedenk, vergeet niet, dat gij den HEERE, uw God, in de woestijn, zeer vertoornd hebt; van dien dag af, dat gij uit Egypteland uitgegaan zijt, totdat gij kwaamt aan deze plaats, zijt gijlieden wederspannig geweest tegen den HEERE.
8 Want aan Horeb vertoorndet gij den HEERE zeer, dat Hij Zich tegen u vertoornde, om u te verdelgen.
9 Als ik op den berg geklommen was, om te ontvangen de stenen tafelen, de tafelen des verbonds, dat de HEERE met ulieden gemaakt had, toen bleef ik veertig dagen en veertig nachten op den berg, at geen brood, en dronk geen water.
10 En de HEERE gaf mij de twee stenen tafelen, met Gods vinger beschreven; en op dezelve, naar al de woorden, die de HEERE op den berg, uit het midden des vuurs, ten dage der verzameling, met ulieden gesproken had.
11 Zo geschiedde het, ten einde van veertig dagen en veertig nachten, als mij de HEERE de twee stenen tafelen, de tafelen des verbonds, gaf,
12 Dat de HEERE tot mij zeide: Sta op, ga haastelijk af van hier; want uw volk, dat gij uit Egypte hebt uitgevoerd, heeft het verdorven; zij zijn haastelijk afgeweken van den weg, dien Ik hun geboden had; zij hebben zich een gegoten beeld gemaakt.
13 Voorts sprak de HEERE tot mij, zeggende: Ik heb dit volk aangemerkt, en zie, het is een hardnekkig volk.
14 Laat van Mij af, dat Ik hen verdelge, en hun naam van onder den hemel uitdoe; en Ik zal u tot een machtiger en meerder volk maken, dan dit is.
15 Toen keerde ik mij, en ging van den berg af; de berg nu brandde van vuur, en de twee tafelen des verbonds waren op beide mijn handen.
16 En ik zag toe, en ziet, gij hadt tegen den HEERE, uw God, gezondigd; gij hadt u een

gegoten kalf gemaakt; gij waart
haastelijk afgeweken van den
weg, dien u de HEERE geboden
had.
17 Toen vatte ik de twee
tafelen, en wierp ze heen uit
beide mijn handen, en brak ze
voor uw ogen.
18 En ik wierp mij neder voor
het aangezicht des HEEREN, als
in het eerst, veertig dagen en
veertig nachten; ik at geen
brood, en dronk geen water;
om al uw zonde, die gij hadt
gezondigd, doende dat kwaad
is in des HEEREN ogen, om Hem
tot toorn te verwekken.
19 Want ik vreesde vanwege
den toorn en de grimmigheid
waarmede de HEERE zeer op
ulieden vertoornd was, om u
te verdelgen; doch de HEERE
verhoorde mij ook op dat maal.
20 Ook vertoornde Zich de
HEERE zeer tegen Aaron, om
hem te verdelgen; doch ik bad
ook ter zelver tijd voor Aaron.
21 Maar uw zonde, het kalf,
dat gij hadt gemaakt, nam ik,
en verbrandde het met vuur,
en stampte het, malende het
wel, totdat het verdund werd
tot stof; en zijn stof wierp ik
in de beek, die van den berg
afvliet.
22 Ook vertoorndet gij den
HEERE zeer te Thab-era en te
Massa, en te Kibroth-Thaava.
23 Voorts als de HEERE
ulieden zond uit dat land, dat
Ik u gegeven heb; zo waart
gij den mond des HEEREN,
uws Gods, wederspannig, en
geloofdet Hem niet, en waart
Zijn stem niet gehoorzaam.
24 Wederspannig zijt gij
geweest tegen den HEERE, van
de dag af, dat ik u gekend heb.
25 En ik wierp mij neder
voor des HEEREN aangezicht,
die veertig dagen en veertig
nachten, in welke ik mij
nederwierp, dewijl de HEERE
gezegd had, dat Hij u verdelgen
zou.
26 En ik bad tot den HEERE,
en zeide: Heere, HEERE, verderf
Uw volk en Uw erfdeel niet,
dat Gij door Uw grootheid
verlost hebt; dat Gij uit Egypte
door een sterke hand hebt
uitgevoerd.
27 Gedenk aan Uw knechten,
Abraham, Izak en Jakob;
zie niet op de hardigheid
dezes volks, noch op zijn
goddeloosheid, noch op zijn
zonde;
28 Opdat het land, van waar
Gij ons hebt uitgevoerd, niet
zegge: Omdat ze de HEERE
niet kon brengen in het land,
waarvan Hij hun gesproken
had, en omdat Hij hen haatte,
heeft Hij ze uitgevoerd, om hen
te doden in de woestijn.
29 Zij zijn toch Uw volk,
en Uw erfdeel, dat Gij door
Uw grote kracht, en door
Uw uitgestrekten arm hebt
uitgevoerd!

10 Ter zelver tijd zeide de
HEERE tot mij: Houw
u twee stenen tafelen, als de
eerste, en klim tot Mij op dezen
berg; daarna zult gij u een kist
van hout maken.

2 En Ik zal op die tafelen
schrijven de woorden, die
geweest zijn op de eerste
tafelen, die gij gebroken hebt;
en gij zult ze leggen in die kist.
3 Alzo maakte ik een kist
van sittimhout, en hieuw twee
stenen tafelen als de eerste; en
ik klom op den berg, en de twee
tafelen waren in mijn hand.
4 Toen schreef Hij op de
tafelen, naar het eerste schrift,
de tien woorden, die de HEERE,
ten dage der verzameling, op
den berg, uit het midden des
vuurs, tot ulieden gesproken
had; en de HEERE gaf ze mij.
5 En ik keerde mij, en ging
af van den berg, en legde
de tafelen in de kist, die ik
gemaakt had; en aldaar zijn zij,
gelijk als de HEERE mij geboden
heeft.
6 (En de kinderen
Israels reisden van
Beeroth-Bene-jaakan en
Mosera. Aldaar stierf Aaron,
en werd aldaar begraven; en
zijn zoon Eleazar bediende het
priesterambt in zijn plaats.
7 Van daar reisden zij naar
Gudgod, en van Gudgod
naar Jotbath, een land van
waterbeken.)
8 Ter zelver tijd scheidde
de HEERE den stam Levi uit,
om de ark des verbonds des
HEEREN te dragen, om voor
het aangezicht des HEEREN te
staan, om Hem te dienen, en
om in Zijn Naam te zegenen,
tot op dezen dag.
9 Daarom heeft Levi geen
deel noch erve met zijn
broederen; de HEERE is zijn
Erfdeel, gelijk als de HEERE,
uw God, tot hem gesproken
heeft.
10 En ik stond op den berg,
als de vorige dagen, veertig
dagen en veertig nachten; en
de HEERE verhoorde mij ook op
datzelve maal; de HEERE heeft u
niet willen verderven.
11 Maar de HEERE zeide tot
mij: Sta op, ga op de reize, voor
het aangezicht des volks, dat zij
inkomen, en erven het land, dat
Ik hun vaderen gezworen heb,
hun te geven.
12 Nu dan, Israel! wat eist de
HEERE, uw God van u dan den
HEERE, uw God, te vrezen, in
al Zijn wegen te wandelen, en
Hem lief te hebben, en den
HEERE, uw God, te dienen, met
uw ganse hart en met uw ganse
ziel;
13 Om te houden de
geboden des HEEREN, en
Zijn inzettingen, die ik u heden
gebiede, u ten goede.
14 Ziet, des HEEREN, uws
Gods, is de hemel, en de hemel
der hemelen, de aarde, en al
wat daarin is.
15 Alleenlijk heeft de HEERE
lust gehad aan uw vaderen, om
die lief te hebben, en heeft hun
zaad na hen, ulieden, uit al de
volken verkoren, gelijk het te
dezen dage is.
16 Besnijdt dan de voorhuid
uws harten, en verhardt uw
nek niet meer.
17 Want de HEERE, uw God,
is een God der goden, en een
Heere der heren; die grote,

die machtige, en die vreselijke
God, Die geen aangezicht
aanneemt, noch geschenk
ontvangt;
18 Die het recht van den wees
en van de weduwe doet; en den
vreemdeling liefheeft, dat Hij
hem brood en kleding geve.
19 Daarom zult gijlieden den
vreemdeling liefhebben, want
gij zijt vreemdelingen geweest
in Egypteland.
20 Den HEERE, uw God, zult
gij vrezen; Hem zult gij dienen,
en Hem zult gij aanhangen, en
bij Zijn Naam zweren.
21 Hij is uw Lof, en Hij is
uw God. Die bij u gedaan heeft
deze grote en vreselijke dingen,
die uw ogen gezien hebben.
22 Uw vaderen togen af naar
Egypte met zeventig zielen;
en nu heeft u de HEERE, uw
God, gesteld als de sterren des
hemels in menigte.

11 Daarom zult gij den
HEERE, uw God,
liefhebben, en gij zult te allen
dage onderhouden Zijn bevel,
en Zijn inzettingen, en Zijn
rechten, en Zijn geboden.
2 En gijlieden zult heden
weten, dat ik niet spreek met
uw kinderen, die het niet
weten, en de onderwijzing
des HEEREN, uws Gods, niet
gezien hebben. Zijn grootheid,
Zijn sterke hand en Zijn
uitgestrekten arm;
3 Daartoe Zijn tekenen en
Zijn daden, die Hij in het
midden van Egypte gedaan
heeft, aan Farao, den koning
van Egypte, en aan zijn ganse
land;
4 En wat Hij gedaan heeft
aan het heir der Egyptenaren,
aan deszelfs paarden en aan
deszelfs wagenen; dat Hij
de wateren van de Schelfzee
boven hun aangezicht deed
overzwemmen, als zij ulieden
van achteren vervolgden; en
de HEERE verdeed hen, tot op
dezen dag.
5 En wat Hij ulieden gedaan
heeft in de woestijn, totdat gij
gekomen zijt aan deze plaats.
6 Daarboven, wat Hij gedaan
heeft aan Dathan, en aan
Abiram, zonen van Eliab,
den zoon van Ruben; hoe de
aarde haar mond opendeed,
en hen verslond met hun
huisgezinnen, en hun tenten,
ja, al wat bestond, dat hun
aanging, in het midden van
gans Israel.
7 Want het zijn uw ogen, die
gezien hebben al dit grote werk
des HEEREN, dat Hij gedaan
heeft.
8 Houdt dan alle geboden,
die ik u heden gebiede; opdat
gij gesterkt wordt en inkomt,
en erft het land, waarheen gij
overtrekt, om dat te erven;
9 En opdat gij de dagen
verlengt in het land, dat de
HEERE uw vaderen gezworen
heeft, aan hen en aan hun zaad
te geven; een land, vloeiende
van melk en honig.
10 Want het land, waar gij
naar toe gaat, om dat te erven,
is niet als Egypteland, van waar
gij uitgegaan zijt, hetwelk gij

bezaaidet met uw zaad, en
bewaterdet met uw gang, als
een kruidhof.
11 Maar het land, waarheen
gij overtrekt, om dat te erven,
is een land van bergen en van
dalen; het drinkt water bij den
regen des hemels;
12 Een land, dat de HEERE,
uw God, bezorgt; de ogen
des HEEREN, uws Gods, zijn
gedurig daarop, van het begin
des jaars tot het einde des jaars.
13 En het zal geschieden, zo
gij naarstiglijk zult horen naar
Mijn geboden, die Ik u heden
gebiede, om den HEERE, uw
God, lief te hebben, en Hem te
dienen, met uw ganse hart en
met uw ganse ziel;
14 Zo zal Ik den regen uws
lands geven te Zijner tijd,
vroegen regen en spaden
regen, opdat gij uw koren, en
uw most, en uw olie inzamelt.
15 En Ik zal kruid geven op
uw veld voor uw beesten; en gij
zult eten en verzadigd worden.
16 Wacht uzelven, dat ulieder
hart niet verleid worde, dat gij
afwijkt, en andere goden dient,
en u voor die buigt;
17 Dat de toorn des HEEREN
tegen ulieden ontsteke, en Hij
den hemel toesluite, dat er
geen regen zij, en het aardrijk
zijn gewas niet geve; en gij
haastelijk omkomt van het
goede land, dat u de HEERE
geeft.
18 Legt dan deze mijn
woorden in uw hart, en in
uw ziel, en bindt ze tot een
teken op uw hand, dat zij
tot voorhoofdspanselen zijn
tussen uw ogen;
19 En leert die uw kinderen,
sprekende daarvan, als gij in
uw huis zit, en als gij op den
weg gaat, en als gij nederligt,
en als gij opstaat;
20 En schrijft ze op de posten
van uw huis, en aan uw
poorten;
21 Opdat uw dagen, en de
dagen uwer kinderen, in het
land, dat de HEERE uw vaderen
gezworen heeft hun te geven,
vermenigvuldigen, gelijk de
dagen des hemels op de aarde.
22 Want zo gij naarstiglijk
houdt al deze geboden, die ik
u gebiede om die te doen, den
HEERE, uw God, liefhebbende,
wandelende in al Zijn wegen,
en Hem aanhangende;
23 Zo zal de HEERE al deze
volken voor uw aangezicht uit
de bezitting verdrijven, en gij
zult erfelijk bezitten groter en
machtiger volken, dan gij zijt.
24 Alle plaats, waar uw
voetzool op treedt, zal de uwe
zijn; van de woestijn en den
Libanon, van de rivier, de rivier
Frath, tot aan de achterste zee,
zal uw landpale zijn.
25 Niemand zal voor uw
aangezicht bestaan; de HEERE,
uw God, zal uw schrik en uw
vreze geven over al het land,
waarop gij treden zult, gelijk
als Hij tot u gesproken heeft.
26 Ziet, ik stel ulieden heden
voor, zegen en vloek:
27 Den zegen, wanneer gij
horen zult naar de geboden des
HEEREN, uws Gods, die ik u

heden gebiede;
28 Maar den vloek, zo gij niet
horen zult naar de geboden des
HEEREN, uws Gods, en afwijkt
van den weg, dien ik u heden
gebiede, om andere goden na te
wandelen, die gij niet gekend
hebt.
29 En het zal geschieden, als
u de HEERE, uw God, zal
hebben ingebracht in het land,
waar gij naar toe gaat, om
dat te erven; dan zult gij den
zegen uitspreken op den berg
Gerizim, en den vloek op den
berg Ebal.
30 Zijn zij niet aan gene
zijde van de Jordaan, achter
den weg van den ondergang
der zon, in het land der
Kanaanieten, die in het vlakke
veld wonen, tegenover Gilgal,
bij de eikenbossen van More?
31 Want gijlieden zult over de
Jordaan gaan, dat gij inkomet
om te erven dat land, dat de
HEERE, uw God, u geven zal; en
gij zult het erfelijk bezitten, en
daarin wonen.
32 Neemt dan waar te doen al
de inzettingen en de rechten,
die ik u heden voorstel.

12 Dit zijn de inzettingen
en de rechten, die
gijlieden zult waarnemen om
te doen, in dat land, hetwelk u
de HEERE, uwer vaderen God,
gegeven heeft, om het te erven;
al de dagen, die gijlieden op
den aardbodem leeft.
2 Gij zult ganselijk vernielen
al de plaatsen, alwaar de
volken, die gij zult erven,
hun goden gediend hebben;
op de hoge bergen, en op
de heuvelen, en onder allen
groenen boom.
3 En gij zult hun altaren
afwerpen, en hun opgerichte
beelden verbreken, en hun
bossen met vuur verbranden,
en de gesneden beelden hunner
goden nederhouwen; en gij
zult hun naam te niet doen uit
diezelve plaats.
4 Gij zult den HEERE, uw God,
alzo niet doen!
5 Maar naar de plaats, die
de HEERE, uw God, uit al
uw stammen verkiezen zal, om
Zijn Naam aldaar te zetten,
naar Zijn woning zult gijlieden
vragen, en daarheen zult gij
komen;
6 En daarheen zult gijlieden
brengen uw brandofferen,
en uw slachtofferen, en uw
tienden, en het hefoffer uwer
hand, en uw geloften, en
uw vrijwillige offeren, en de
eerstgeboorten uwer runderen
en uwer schapen.
7 En aldaar zult gijlieden voor
het aangezicht des HEEREN,
uws Gods, eten en vrolijk zijn,
gijlieden en uw huizen, over
alles, waaraan gij uw hand
geslagen hebt, waarin u de
HEERE, uw God, gezegend
heeft.
8 Gij zult niet doen naar alles,
wat wij hier heden doen, een
ieder al wat in zijn ogen recht
is.
9 Want gij zijt tot nu toe niet
gekomen in de rust en in de
erfenis, die de HEERE, uw God,
u geven zal.

10 Maar gij zult over de
Jordaan gaan, en wonen in
het land, dat u de HEERE, uw
God, zal doen erven; en Hij
zal u rust geven van al uw
vijanden rondom, en gij zult
zeker wonen.
11 Dan zal er een plaats
zijn, die de HEERE, uw
God, verkiezen zal, om
Zijn Naam aldaar te doen
wonen; daarheen zult gij
brengen alles, wat ik u gebiede:
uw brandofferen, en uw
slachtofferen, uw tienden, en
het hefoffer uwer hand, en alle
keur uwer geloften, die gij den
HEERE beloven zult.
12 En gij zult vrolijk zijn voor
het aangezicht des HEEREN,
uws Gods, gijlieden, en uw
zonen, en uw dochteren, en
uw dienstknechten, en uw
dienstmaagden, en de Leviet,
die in uw poorten is; want hij
heeft geen deel noch erve met
ulieden.
13 Wacht u, dat gij uw
brandofferen niet offert in alle
plaats, die gij zien zult.
14 Maar in de plaats, die de
HEERE in een uwer stammen
zal verkiezen, daar zult gij uw
brandofferen offeren, en daar
zult gij doen al wat ik u
gebiede.
15 Doch naar allen lust uwer
ziel zult gij slachten en vlees
eten, naar den zegen des
HEEREN, uws Gods, dien Hij
u geeft, in al uw poorten; de
onreine en de reine zal daarvan
eten, als van een ree, en als
van een hert.
16 Alleenlijk het bloed zult
gijlieden niet eten; gij zult het
op de aarde uitgieten als water.
17 Gij zult in uw poorten
niet mogen eten de tienden
van uw koren, en van uw
most, en van uw olie, noch
de eerstgeboorten van uw
runderen en van uw schapen,
noch enige uwer geloften, die
gij zult hebben beloofd, noch
uw vrijwillige offeren, noch
het hefoffer uwer hand.
18 Maar gij zult dat eten voor
het aangezicht des HEEREN,
uws Gods, in de plaats, die de
HEERE, uw God, verkiezen zal,
gij, en uw zoon, en uw dochter,
en uw dienstknecht, en uw
dienstmaagd, en de Leviet, die
in uw poorten is; en gij zult
vrolijk zijn voor het aangezicht
des HEEREN, uws Gods, over
alles, waaraan gij uw handen
geslagen hebt.
19 Wacht u, dat gij den Leviet
niet verlaat, al uw dagen in uw
land.
20 Wanneer de HEERE, uw
God, uw landpale zal verwijd
hebben, gelijk als Hij tot u
gesproken heeft, en gij zeggen
zult: Ik zal vlees eten; dewijl uw
ziel lust heeft vlees te eten, zo
zult gij vlees eten, naar allen
lust uwer ziel.
21 Zo de plaats, die de HEERE,
uw God, verkiezen zal, om Zijn
Naam aldaar te zetten, verre
van u zal zijn, zo zult gij
slachten van uw runderen en
van uw schapen, die de HEERE
u gegeven heeft, gelijk als ik u
geboden heb; en gij zult eten

in uw poorten, naar allen lust
uwer ziel.
22 Doch gelijk als een ree en
een hert gegeten wordt, alzo
zult gij dat eten; de onreine en
de reine zullen het te zamen
eten.
23 Alleen houdt vast, dat gij
het bloed niet eet; want het
bloed is de ziel; daarom zult gij
de ziel met het vlees niet eten;
24 Gij zult dat niet eten; op de
aarde zult gij het uitgieten als
water;
25 Gij zult dat niet eten; opdat
het u, en uw kinderen na
u, welga, als gij zult gedaan
hebben, wat recht is in de ogen
des HEEREN.
26 Doch uw heilige dingen,
die gij hebben zult, en uw
geloften zult gij opnemen, en
komen tot de plaats, die de
HEERE verkiezen zal;
27 En gij zult uw
brandofferen, het vlees en het
bloed, bereiden op het altaar
des HEEREN, uws Gods; en
het bloed uwer slachtofferen
zal op het altaar des HEEREN,
uws Gods, worden uitgegoten;
maar het vlees zult gij eten.
28 Neemt waar, en hoort al
deze woorden, die ik u gebiede,
opdat het u, en uw kinderen
na u, welga tot in eeuwigheid,
als gij zult gedaan hebben wat
goed en recht is in de ogen des
HEEREN, uws Gods.
29 Wanneer de HEERE, uw
God, voor uw aangezicht zal
hebben uitgeroeid de volken,
naar dewelke gij heengaat, om
die erfelijk te bezitten; en gij
die erfelijk zult bezitten, en in
hun land wonen;
30 Wacht u, dat gij niet
verstrikt wordt achter hen,
nadat zij voor uw aangezicht
zullen verdelgd zijn; en dat gij
niet vraagt naar hun goden,
zeggende: Gelijk als deze
volken hun goden gediend
hebben, alzo zal ik ook doen.
31 Gij zult alzo niet doen den
HEERE, uw God; want al wat
den HEERE een gruwel is, dat
Hij haat, hebben zij hun goden
gedaan; want zij hebben ook
hun zonen en hun dochteren
met vuur verbrand voor hun
goden.
32 Al dit woord, hetwelk
ik ulieden gebiede, zult gij
waarnemen om te doen; gij
zult daar niet toedoen, en
daarvan niet afdoen.

13 Wanneer een profeet, of
dromen-dromer, in het
midden van u zal opstaan, en u
geven een teken of wonder;
2 En dat teken of dat wonder
komt, dat hij tot u gesproken
had, zeggende: Laat ons andere
goden, die gij niet gekend hebt,
navolgen en hen dienen;
3 Gij zult naar de woorden
van dien profeet, of naar dien
dromen-dromer niet horen;
want de HEERE, uw God,
verzoekt ulieden, om te weten,
of gij den HEERE, uw God,
liefhebt met uw ganse hart en
met uw ganse ziel.
4 Den HEERE, uw God, zult gij
navolgen, en Hem vrezen, en
Zijn geboden zult gij houden,
en Zijn stem gehoorzaam

zijn, en Hem dienen, en Hem
aanhangen.
5 En diezelve profeet, of
dromen-dromer, zal gedood
worden; want hij heeft tot
een afval gesproken tegen den
HEERE, uw God, Die ulieden uit
Egypteland heeft uitgevoerd,
en u uit het diensthuis verlost;
om u af te drijven van den
weg, dien u de HEERE, uw God,
geboden heeft, om daarin te
wandelen. Zo zult gij het boze
uit het midden van u wegdoen.
6 Wanneer uw broeder, de
zoon uwer moeder, of uw zoon,
of uw dochter, of de vrouw van
uw schoot, of uw vriend, die als
uw ziel is, u zal aanporren in
het heimelijke, zeggende: Laat
ons gaan, en dienen andere
goden, die gij niet gekend hebt,
gij noch uw vaderen;
7 Van de goden der volken,
die rondom u zijn, nabij u, of
verre van u, van het ene einde
der aarde tot aan het andere
einde der aarde;
8 Zo zult gij hem niet ter
wille zijn, en naar hem niet
horen; ook zal uw oog hem
niet verschonen, en gij zult
u niet ontfermen, noch hem
verbergen;
9 Maar gij zult hem zekerlijk
doodslaan; uw hand zal eerst
tegen hem zijn, om hem te
doden, en daarna de hand des
gansen volks.
10 En gij zult hem met stenen
stenigen, dat hij sterve; want
hij heeft u gezocht af te drijven
van den HEERE, uw God,
Die u uit Egypteland, uit het
diensthuis, uitgevoerd heeft.
11 Opdat gans Israel het hore
en vreze, en niet voortvare te
doen naar dit boze stuk in het
midden van u.
12 Wanneer gij van een uwer
steden, die de HEERE, uw God,
u geeft, om aldaar te wonen,
zult horen zeggen:
13 Er zijn mannen,
Belials-kinderen, uit het
midden van u uitgegaan, en
hebben de inwoners hunner
stad aangedreven, zeggende:
Laat ons gaan, en dienen
andere goden, die gij niet
gekend hebt;
14 Zo zult gij onderzoeken, en
naspeuren, en wel navragen;
en ziet, het is de waarheid, de
zaak is zeker, zulk een gruwel
is in het midden van u gedaan;
15 Zo zult gij de inwoners
derzelver stad ganselijk slaan
met de scherpte des zwaards,
verbannende haar, en alles, wat
daarin is, ook haar beesten, met
de scherpte des zwaards.
16 En al haar roof zult gij
verzamelen in het midden van
haar straat, en den HEERE,
uw God, die stad en al haar
roof ganselijk met vuur
verbranden; en zij zal een hoop
zijn eeuwiglijk, zij zal niet
weder gebouwd worden.
17 Ook zal er niets van
het verbannene aan uw
hand kleven, opdat de
HEERE Zich wende van de
hitte Zijns toorns, en u
geve barmhartigheid, en
Zich uwer erbarme, en u
vermenigvuldige, gelijk als Hij

uw vaderen gezworen heeft;
18 Wanneer gij de stem
des HEEREN, uws Gods, zult
gehoorzaam zijn, om te houden
al Zijn geboden, die ik u heden
gebiede, om te doen wat recht
is in de ogen des HEEREN, uws
Gods.

14 Gijlieden zijt kinderen
des HEEREN, uws Gods;
gij zult uzelven niet snijden,
noch kaalheid maken tussen
uw ogen, over een dode.
2 Want gij zijt een heilig volk
den HEERE, uw God; en u heeft
de HEERE verkoren, om Hem
tot een volk des eigendoms te
zijn, uit al de volken, die op den
aardbodem zijn.
3 Gij zult geen gruwel eten.
4 Dit zijn de beesten, die
gijlieden eten zult; een os, klein
vee der schapen, en klein vee
der geiten;
5 Een hert, en een ree, en een
buffel, en een steenbok, en een
das, en een wilde os, en een
gems.
6 Alle beesten, die de
klauwen verdelen, en de kloof
in twee klauwen klieven, en
herkauwen onder de beesten,
die zult gij eten.
7 Maar deze zult gij niet
eten, van degenen, die alleen
herkauwen, of van degenen,
die den gekloofden klauw
alleen verdelen: den kemel, en
den haas, en het konijn; want
deze herkauwen wel, maar
zij verdelen den klauw niet;
onrein zullen zij ulieden zijn.
8 Ook het varken; want dat
verdeelt zijn klauw wel, maar
het herkauwt niet; onrein zal
het ulieden zijn; van hun vlees
zult gij niet eten, en hun dood
aas zult gij niet aanroeren.
9 Dit zult gij eten van alles,
wat in de wateren is; al wat
vinnen en schubben heeft, zult
gij eten.
10 Maar al wat geen vinnen
en schubben heeft, zult gij niet
eten; het zal ulieden onrein
zijn.
11 Allen reinen vogel zult gij
eten.
12 Maar deze zijn het, van
dewelke gij niet zult eten: de
arend, en de havik, en de
zeearend;
13 En de wouw, en de kraai,
en de gier naar haar aard;
14 En alle rave naar zijn aard;
15 En de struis, en de nachtuil,
en de koekoek, en de sperwer
naar zijn aard;
16 En de steenuil, en de
schuifuit, en de kauw,
17 En de roerdomp, en de
pelikaan, en het duikertje;
18 En de ooievaar, en de reiger
naar zijn aard; en de hop, en de
vledermuis;
19 Ook al het kruipend
gevogelte zal ulieden onrein
zijn; zij zullen niet gegeten
worden.
20 Al het rein gevogelte zult
gij eten.
21 Gij zult geen dood aas eten;
den vreemdeling, die in uw
poorten is, zult gij het geven,
dat hij het ete, of verkoopt het
den vreemde; want gij zijt een
heilig volk den HEERE, uw God.

Gij zult het bokje niet koken in
de melk zijner moeder.
22 Gij zult getrouwelijk
vertienen al het inkomen uws
zaads, dat elk jaar van het veld
voortkomt.
23 En voor het aangezicht des
HEEREN, uws Gods, ter plaatse,
die Hij verkiezen zal, om Zijn
Naam aldaar te doen wonen,
zult gij eten de tienden van uw
koren, van uw most, en van uw
olie, en de eerstgeboorten uwer
runderen en uwer schapen;
opdat gij den HEERE, uw God,
leert vrezen alle dagen.
24 Wanneer dan nog de weg
voor u te veel zal zijn, dat
gij zulks niet zoudt kunnen
heendragen, omdat de plaats
te verre van u zal zijn, die de
HEERE, uw God, verkiezen zal,
om Zijn Naam aldaar te stellen;
wanneer de HEERE, uw God, u
zal gezegend hebben;
25 Zo maak het tot geld, en
bindt het geld in uw hand,
en gaat naar de plaats, die de
HEERE, uw God, verkiezen zal;
26 En geeft dat geld voor
alles, wat uw ziel gelust, voor
runderen en voor schapen, en
voor wijn, en voor sterken
drank, en voor alles, wat uw
ziel van u begeren zal, en eet
aldaar voor het aangezicht des
HEEREN, uws Gods, en weest
vrolijk, gij en uw huis.
27 Maar den Leviet, die in
uw poorten is, zult gij niet
verlaten; want hij heeft geen
deel noch erve met u.
28 Ten einde van drie jaren
zult gij voortbrengen alle
tienden van uw inkomen, in
hetzelve jaar, en gij zult ze
wegleggen in uw poorten;
29 Zo zal komen de Leviet,
dewijl hij geen deel noch erve
met u heeft, en de vreemdeling,
en de wees en de weduwe, die
in uw poorten zijn, en zullen
eten en verzadigd worden;
opdat u de HEERE, uw God,
zegene in al het werk uwer
hand, dat gij doen zult.

15 Ten einde van zeven
jaren zult gij een
vrijlating maken.
2 Dit nu is de zaak der
vrijlating, dat ieder schuldheer,
die zijn naaste zal geleend
hebben, vrijlate; hij zal zijn
naaste of zijn broeder niet
manen, dewijl men den
HEERE een vrijlating heeft
uitgeroepen.
3 Den vreemde zult gij
manen; maar wat gij bij uw
broeder hebt, zal uw hand
vrijlaten;
4 Alleenlijk, omdat er geen
bedelaar onder u zal zijn; want
de HEERE zal u overloediglijk
zegenen in het land, dat u de
HEERE, uw God, ten erve zal
geven, om hetzelve erfelijk te
bezitten;
5 Indien gij slechts de stem
des HEEREN, uws Gods,
vlijtiglijk zult gehoorzamen,
dat gij waarneemt te doen al
deze geboden, die ik u heden
gebiede.
6 Want de HEERE, uw God, zal
u zegenen, gelijk als Hij tot u
heeft gesproken, zo zult gij aan

vele volken lenen; maar gij zult
niet ontlenen; en gij zult over
vele volken heersen; maar over
u zullen zij niet heersen.
7 Wanneer er onder u
een arme zal zijn, een uit
uw broederen, in een uwer
poorten, in uw land, dat de
HEERE, uw God, u geven zal, zo
zult gij uw hart niet verstijven,
noch uw hand toesluiten voor
uw broeder, die arm is;
8 Maar gij zult hem uw hand
mildelijk opendoen, en zult
hem rijkelijk lenen, genoeg
voor zijn gebrek, dat hem
ontbreekt.
9 Wacht u, dat in uw hart
geen Belials-woord zij, om te
zeggen: Het zevende jaar, het
jaar der vrijlating, naakt; dat
uw oog boos zij tegen uw
broeder, die arm is, en dat gij
hem niet gevet; en hij over u
roepe tot den HEERE, en zonde
in u zij.
10 Gij zult hem mildelijk
geven, en uw hart zal niet boos
zijn, als gij hem geeft; want
om dezer zake wil zal u de
HEERE, uw God, zegenen in al
uw werk, en in alles, waaraan
gij uw hand slaat.
11 Want de arme zal niet
ophouden uit het midden des
lands; daarom gebiede ik u,
zeggende: Gij zult uw hand
mildelijk opendoen aan uw
broeder, aan uw bedrukten en
aan uw armen in uw land.
12 Wanneer uw broeder, een
Hebreer of een Hebreinne, aan
u verkocht zal zijn, zo zal hij u
zes jaren dienen; maar in het
zevende jaar zult gij hem vrij
van u laten gaan.
13 En als gij hem vrij van u
gaan laat, zo zult gij hem niet
ledig laten gaan:
14 Gij zult hem rijkelijk
opleggen van uw kudde, en
van uw dorsvloer, en van uw
wijnpers; waarin u de HEERE,
uw God, gezegend heeft,
daarvan zult gij hem geven.
15 En gij zult gedenken,
dat gij een dienstknecht in
Egypteland geweest zijt, en dat
u de HEERE, uw God, verlost
heeft; daarom gebiede ik u
heden deze zake.
16 Maar het zal geschieden,
als hij tot u zeggen zal: Ik zal
niet van u uitgaan, omdat hij u
en uw huis liefheeft, dewijl het
hem wel bij u is;
17 Zo zult gij een priem
nemen, en steken in zijn oor en
in de deur, en hij zal eeuwiglijk
uw dienstknecht zijn; en aan
uw dienstmaagd zult gij ook
alzo doen.
18 Het zal niet hard zijn
in uw ogen, als gij hem vrij
van u gaan laat; want als een
dubbel-loons-dagloner heeft
hij u zes jaren gediend; zo zal
u de HEERE, uw God, zegenen
in alles, wat gij doen zult.
19 Al het eerstgeborene,
dat onder uw runderen en
onder uw schapen zal geboren
worden, zijnde mannelijk,
zult gij den HEERE, uw God,
heiligen; gij zult niet arbeiden
met den eerstgeborene van
uw os, noch de eerstgeborene
uwer schapen scheren.

20 Voor het aangezicht des
HEEREN, uws Gods, zult gij ze
jaar op jaar eten in de plaats,
die de HEERE zal verkiezen, gij
en uw huis.
21 Doch als enig gebrek
daaraan zal zijn, hetzij mank
of blind, of enig kwaad gebrek,
zo zult gij het den HEERE, uw
God, niet offeren;
22 In uw poorten zult gij het
eten; de onreine en de reine te
zamen, als een ree, en als een
hert,
23 Zijn bloed alleen zult gij
niet eten; gij zult het op de
aarde uitgieten als water.

16 Neemt waar de maand
Abib, dat gij den HEERE,
uw God, pascha houdt; want
in de maand Abib heeft u de
HEERE, uw God, uit Egypteland
uitgevoerd, bij nacht.
2 Dan zult gij den HEERE,
uw God, het pascha slachten,
schapen en runderen, in de
plaats, die de HEERE verkiezen
zal, om Zijn Naam aldaar te
doen wonen.
3 Gij zult niets gedesemds
op hetzelve eten; zeven dagen
zult gij ongezuurde op hetzelve
eten, een brood der ellende,
(want in der haast zijt gij uit
Egypteland uitgetogen); opdat
gij gedenkt aan den dag van uw
uittrekken uit Egypteland, al de
dagen uws levens.
4 Er zal bij u in zeven dagen
geen zuurdeeg gezien worden
in enige uwer landpalen; ook
zal van het vlees, dat gij aan
den avond van den eersten dag
geslacht zult hebben, niets tot
den morgen overnachten.
5 Gij zult het pascha niet
mogen slachten in een uwer
poorten, die de HEERE, uw God,
u geeft.
6 Maar aan de plaats, die
de HEERE, uw God, verkiezen
zal om daar Zijn Naam te
doen wonen, aldaar zult gij
het pascha slachten aan den
avond, als de zon ondergaat,
ter bestemder tijd van uw
uittrekken uit Egypte.
7 Dan zult gij het koken en
eten in de plaats, die de HEERE,
uw God, verkiezen zal; daarna
zult gij u des morgens keren, en
heengaan naar uw tenten.
8 Zes dagen zult gij
ongezuurde broden eten,
en aan den zevenden dag is
een verbods dag den HEERE,
uw God; dan zult gij geen werk
doen.
9 Zeven weken zult gij u
tellen; van dat men met de
sikkel begint in het staande
koren, zult gij de zeven weken
beginnen te tellen.
10 Daarna zult gij den HEERE,
uw God, het feest der weken
houden; het zal een vrijwillige
schatting uwer hand zijn, dat
gij geven zult, naardat u de
HEERE, uw God, zal gezegend
hebben.
11 En gij zult vrolijk zijn
voor het aangezicht des
HEEREN, uws Gods, gij, en
uw zoon, en uw dochter,
en uw dienstknecht, en uw
dienstmaagd, en de Leviet,
die in uw poorten is, en de

vreemdeling, en de wees, en
de weduwe, die in het midden
van u zijn; in de plaats, die de
HEERE, uw God, zal verkiezen,
om Zijnen Naam aldaar te
doen wonen.
12 En gij zult gedenken, dat
gij een dienstknecht geweest
zijt in Egypte; en gij zult deze
inzettingen houden en doen.
13 Het feest der loofhutten
zult gij u zeven dagen houden,
als gij zult hebben ingezameld
van uw dorsvloer en van uw
wijnpers.
14 En gij zult vrolijk zijn op
uw feest, gij, en uw zoon, en uw
dochter, en uw dienstknecht,
en uw dienstmaagd, en de
Leviet, en de vreemdeling, en
de wees, en de weduwe, die in
uw poorten zijn.
15 Zeven dagen zult gij den
HEERE, uw God, feest houden,
in de plaats, die de HEERE
verkiezen zal; want de HEERE,
uw God, zal u zegenen in al
uw inkomen, en in al het werk
uwer handen; daarom zult gij
immers vrolijk zijn.
16 Driemaal in het jaar zal
alles, wat mannelijk onder
u is, voor het aangezicht
des HEEREN, uws Gods,
verschijnen, in de plaats, die
Hij verkiezen zal: op het feest
der ongezuurde, en op het feest
der weken, en op het feest der
loofhutten; maar het zal niet
ledig voor het aangezicht des
HEEREN verschijnen:
17 Een ieder, naar de gave
zijner hand, naar den zegen des
HEEREN, uws Gods, dien Hij u
gegeven heeft.
18 Rechters en ambtlieden
zult gij u stellen in al uw
poorten, die de HEERE, uw
God, u geven zal, onder uw
stammen; dat zij het volk
richten met een gericht der
gerechtigheid.
19 Gij zult het gericht niet
buigen; gij zult het aangezicht
niet kennen; ook zult gij geen
geschenk nemen; want het
geschenk verblindt de ogen
der wijzen, en verkeert de
woorden der rechtvaardigen.
20 Gerechtigheid,
gerechtigheid zult gij najagen;
opdat gij leeft, en erfelijk bezit
het land, dat u de HEERE, uw
God, geven zal.
21 Gij zult u geen bos planten
van enig geboomte, bij het
altaar des HEEREN, uws Gods,
dat gij u maken zult.
22 Ook zult gij u geen
opgericht beeld stellen,
hetwelk de HEERE, uw God,
haat.

17 Gij zult den HEERE,
uw God, geen os of
klein vee offeren, waaraan een
gebrek zij of enig kwaad; want
dat is den HEERE, uw God, een
gruwel.
2 Wanneer in het midden
van u, in een uwer poorten,
die de HEERE, uw God, u
geeft, een man of vrouw
gevonden zal worden, die
doen zal, dat kwaad is in de
ogen des HEEREN, uws Gods,
overtredende Zijn verbond;
3 Dat hij heengaat, en dient
andere goden, en buigt zich

voor die, of voor de zon, of voor de maan, of voor het ganse heir des hemels, hetwelk ik niet geboden heb;

4 En het wordt u aangezegd, en gij hoort het; zo zult gij het wel onderzoeken; en ziet, het is de waarheid, de zaak is zeker, zulk een gruwel is in Israel gedaan;

5 Zo zult gij dien man of die vrouw, die ditzelve boze stuk gedaan hebben, tot uw poorten uitbrengen, dien man zeg ik, of die vrouw; en gij zult hen met stenen stenigen, dat zij sterven.

6 Op den mond van twee getuigen, of drie getuigen, zal hij gedood worden, die sterven zal; op den mond van een enigen getuige zal hij niet gedood worden.

7 De hand der getuigen zal eerst tegen hem zijn, om hem te doden, en daarna de hand des gansen volks; zo zult gij het boze uit het midden van u wegdoen.

8 Wanneer een zaak aan het gericht voor u te zwaar zal zijn, tussen bloed en bloed, tussen rechtshandel en rechtshandel, tussen plage en plage, zijnde twistzaken in uw poorten, zo zult gij u opmaken, en opgaan naar de plaats, die de HEERE, uw God, verkiezen zal;

9 En gij zult komen tot de Levietische priesters, en tot den rechter, die in die dagen zijn zal; en gij zult ondervragen, en zij zullen u de zaak des rechts aanzeggen.

10 En gij zult doen naar de mond des woords, dat zij u zullen aanzeggen, van diezelve plaats, die de HEERE verkiezen zal, en gij zult waarnemen te doen naar alles, wat zij u zullen leren.

11 Naar de mond der wet, die zij u zullen leren, en naar het oordeel, dat zij u zullen zeggen, zult gij doen; gij zult niet afwijken van het woord, dat zij u zullen aanzeggen, ter rechterhand of ter linkerhand.

12 De man nu, die trotselijk handelen zal, dat hij niet hore naar den priester, dewelke staat, om aldaar den HEERE, uw God, te dienen, of naar den rechter, dezelve man zal sterven; en gij zult het boze uit Israel wegdoen.

13 Dat het al dat volk hore en vreze, en niet meer trotselijk handele.

14 Wanneer gij zult gekomen zijn in het land, dat u de HEERE, uw God, geeft, en gij dat erfelijk zult bezitten en daarin wonen, en gij zeggen zult: Ik zal een koning over mij stellen, als al de volken, die rondom mij zijn;

15 Zo zult gij ganselijk tot koning over u stellen, dien de HEERE, uw God, verkiezen zal; uit het midden uwer broederen zult gij een koning over u stellen; gij zult niet vermogen over u te zetten een vreemden man, die uw broeder niet zij.

16 Maar hij zal voor zich de paarden niet vermenigvuldigen, en het

volk niet doen wederkeren
naar Egypte, om paarden te
vermenigvuldigen; terwijl
de HEERE ulieden gezegd
heeft: Gij zult voortaan niet
wederkeren door dezen weg.
17 Ook zal hij voor
zich de vrouwen niet
vermenigvuldigen, opdat
zijn hart niet afwijke; hij zal
ook voor zich geen zilver en
goud zeer vermenigvuldigen.
18 Voorts zal het geschieden,
als hij op den stoel zijns
koninkrijks zal zitten, zo zal hij
zich een dubbel van deze wet
afschrijven in een boek, uit
hetgeen voor het aangezicht
der Levietische priesteren is;
19 En het zal bij hem zijn, en
hij zal daarin lezen al de dagen
zijns levens; opdat hij den
HEERE, zijn God, lere vrezen,
om te bewaren al de woorden
dezer wet en deze inzettingen,
om die te doen;
20 Dat zijn hart zich niet
verheffe boven zijn broederen,
en dat hij niet afwijke van het
gebod, ter rechterhand of ter
linkerhand; opdat hij de dagen
verlenge in zijn koninkrijk, hij
en zijn zonen, in het midden
van Israel.

18 De Levietische
priesteren, de ganse
stam van Levi, zullen geen deel
noch erve hebben met Israel;
de vuuroffers des HEEREN en
zijn erfdeel zullen zij eten.
2 Daarom zal hij geen erfdeel
hebben in het midden zijner
broederen; de HEERE is zijn
Erfdeel, gelijk als Hij tot hem
gesproken heeft.
3 Dit nu zal het recht der
priesters zijn van het volk,
van hen, die een offerande
offeren, hetzij een os, of klein
vee: dat hij den priester zal
geven den schouder, en beide
kinnebakken, en de pens.
4 De eerstelingen van uw
koren, van uw most en van uw
olie, en de eerstelingen van de
beschering uwer schapen zult
gij hem geven;
5 Want de HEERE, uw God,
heeft hem uit al uw stammen
verkoren, dat hij sta, om
te dienen in den Naam des
HEEREN, hij en zijn zonen, te
allen dage.
6 Voorts wanneer een Leviet
zal komen uit een uwer
poorten, uit gans Israel, alwaar
hij woont, en hij komt naar
alle begeerte zijner ziel, tot de
plaats, die de HEERE zal hebben
verkoren;
7 En hij dienen zal in den
Naam des HEEREN, zijns
Gods, als al zijn broederen, de
Levieten, die aldaar voor het
aangezicht des HEEREN staan;
8 Zo zullen zij een gelijk deel
eten, boven zijn verkoping bij
de vaderen.
9 Wanneer gij komt in het
land, dat de HEERE, uw God, u
geven zal, zo zult gij niet leren
te doen naar de gruwelen van
dezelve volken.
10 Onder u zal niet gevonden
worden, die zijn zoon of
zijn dochter door het vuur
doet doorgaan, die met
waarzeggerijen omgaat,

een guichelaar, of die op vogelgeschrei acht geeft, of tovenaar.
11 Of een bezweerder, die met bezwering omgaat, of die een waarzeggenden geest vraagt, of een duivelskunstenaar, of die de doden vraagt.
12 Want al wie zulks doet, is den Heere een gruwel; en om dezer gruwelen wil verdrijft hen de Heere, uw God, voor uw aangezicht uit de bezitting.
13 Oprecht zult gij zijn met den Heere, uw God.
14 Want deze volken, die gij zult erven, horen naar guichelaars en waarzeggers; maar u aangaande, de Heere, uw God, heeft u zulks niet toegelaten.
15 Een Profeet, uit het midden van u, uit uw broederen, als mij, zal u de Heere, uw God, verwekken; naar Hem zult gij horen;
16 Naar alles, wat gij van den Heere, uw God, aan Horeb, ten dage der verzameling, geeist hebt, zeggende: Ik zal niet voortvaren te horen de stem des Heeren, mijns Gods, en ditzelve grote vuur zal ik niet meer zien, dat ik niet sterve.
17 Toen zeide de Heere tot mij: Het is goed, wat zij gesproken hebben.
18 Een Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven, en Hij zal tot hen spreken alles, wat Ik Hem gebieden zal.
19 En het zal geschieden, de man, die niet zal horen naar Mijn woorden, die Hij in Mijn Naam zal spreken, van dien zal Ik het zoeken.
20 Maar de profeet, die hoogmoediglijk zal handelen, sprekende een woord in Mijn Naam, hetwelk Ik hem niet geboden heb te spreken, of die spreken zal in den naam van andere goden, dezelve profeet zal sterven.
21 Zo gij dan in uw hart zoudt mogen zeggen: Hoe zullen wij het woord kennen, dat de Heere niet gesproken heeft?
22 Wanneer die profeet in den Naam des Heeren zal hebben gesproken, en dat woord geschiedt niet, en komt niet; dat is het woord, dat de Heere niet gesproken heeft; door trotsheid heeft die profeet dat gesproken; gij zult voor hem niet vrezen.

19 Wanneer de Heere, uw God, de volken zal hebben uitgeroeid, welker land de Heere, uw God, u geven zal, en gij die erfelijk zult bezitten, en in hun steden en in hun huizen wonen;
2 Zo zult gij u drie steden uitscheiden, in het midden van uw land, hetwelk de Heere, uw God, u geven zal, om dat erfelijk te bezitten.
3 Gij zult u den weg bereiden, en de pale uws lands, dat u de Heere, uw God, zal doen erven, in drieen delen; dit nu zal zijn, opdat ieder doodslager daarhenen vliede.

4 En dit zij de zaak des doodslagers, die daarhenen vlieden zal, dat hij leve; die zijn naaste zal geslagen hebben door onwetendheid, dien hij toch van gisteren en eergisteren niet haatte;

5 Als, dewelke met zijn naaste in het bos zal zijn gegaan, om hout te houwen, en zijn hand met de bijl wordt aangedreven, om hout af te houwen, en het ijzer schiet af van den steel, en treft zijn naaste, dat hij sterve; die zal in een dezer steden vluchten en leven;

6 Opdat de bloedwreker den doodslager niet najage, als zijn hart verhit is, en hem achterhale, omdat de weg te verre zou zijn, en hem sla aan het leven; zo toch geen oordeel des doods aan hem is; want hij haatte hem niet van gisteren en eergisteren.

7 Daarom gebiede ik u, zeggende: Gij zult u drie steden uitscheiden.

8 En indien de HEERE, uw God, uw landpale zal verwijden, gelijk als Hij uw vaderen gezworen heeft, en u al dat land geven zal, hetwelk Hij uw vaderen te geven gesproken heeft;

9 (Wanneer gij al ditzelve gebod zult waarnemen, om dat te doen, hetgeen ik u heden gebiede, den HEERE, uw God, liefhebbende, en alle dagen in Zijn wegen wandelende) zo zult gij u nog drie steden toedoen tot deze drie;

10 Opdat het bloed des onschuldigen niet vergoten worde in het midden van uw land, dat u de HEERE, uw God, ten erve geeft, en bloedschulden op u zouden zijn.

11 Maar wanneer er iemand zijn zal, die zijn naaste haat, en hem lagen legt, en staat tegen hem op, en slaat hem aan het leven, dat hij sterve; en vliedt tot een van die steden;

12 Zo zullen de oudsten zijner stad zenden, en nemen hem van daar, en zij zullen hem in de hand des bloedwrekers geven, dat hij sterve.

13 Uw oog zal hem niet verschonen; maar gij zult het bloed des onschuldigen uit Israel wegdoen, dat het u welga.

14 Gij zult uws naasten landpale, die de voorvaderen gepaald hebben, niet verrukken in uw erfdeel, dat gij erven zult, in het land, hetwelk u de HEERE, uw God, geeft, om dat erfelijk te bezitten.

15 Een enig getuige zal tegen niemand opstaan over enige ongerechtigheid of over enige zonde, van alle zonde, die hij zou mogen zondigen; op den mond van twee getuigen, of op den mond van drie getuigen zal de zaak bestaan.

16 Wanneer een wrevelige getuige tegen iemand zal opstaan, om een afwijking tegen hem te betuigen;

17 Zo zullen die twee
mannen, welke den twist
hebben, staan voor het
aangezicht des HEEREN, voor
het aangezicht der priesters,
en der rechters, die in diezelve
dagen zullen zijn.
18 En de rechters zullen
wel onderzoeken; en ziet, de
getuige is een vals getuige, hij
heeft valsheid betuigd tegen
zijn broeder;
19 Zo zult gijlieden hem doen,
gelijk als hij zijn broeder dacht
te doen; alzo zult gij het boze
uit het midden van u wegdoen;
20 Dat de overgeblevenen
het horen en vrezen, en niet
voortvaren meer te doen naar
dit boze stuk, in het midden
van u.
21 En uw oog zal niet
verschonen; ziel om ziel, oog
om oog, tand om tand, hand
om hand, voet om voet.

20 Wanneer gij zult
uittrekken tot den strijd
tegen uw vijanden, en zult
zien paarden en wagenen, een
volk, meerder dan gij, zo zult
gij voor hen niet vrezen; want
de HEERE, uw God, is met u,
Die u uit Egypteland heeft
opgevoerd.
2 En het zal geschieden, als
gijlieden tot den strijd nadert,
zo zal de priester toetreden, en
tot het volk spreken.
3 En tot hen zeggen: Hoort,
Israel! gijlieden zijt heden
na aan den strijd tegen uw
vijanden; uw hart worde niet
week, vreest niet, en beeft niet,
en verschrikt niet voor hun
aangezicht.
4 Want het is de HEERE, uw
God, Die met u gaat, om voor
u te strijden tegen uw vijanden,
om u te verlossen.
5 Dan zullen de ambtlieden
tot het volk spreken, zeggende:
Wie is de man, die een nieuw
huis heeft gebouwd, en het niet
heeft ingewijd? Die ga henen
en kere weder naar zijn huis;
opdat hij niet misschien sterve
in den strijd, en iemand anders
dat inwijde.
6 En wie is de man, die
een wijngaard geplant heeft,
en deszelfs vrucht niet heeft
genoten? Die ga henen en kere
weder naar zijn huis, opdat
hij niet misschien in den strijd
sterve en iemand anders die
geniete.
7 En wie is de man, die
een vrouw ondertrouwd heeft,
en haar niet tot zich heeft
genomen? Die ga henen en
kere weder naar zijn huis;
opdat hij niet misschien in den
strijd sterve, en een ander man
haar neme.
8 Daarna zullen de
ambtlieden voortvaren te
spreken tot het volk, en
zeggen: Wie is de man, die
vreesachtig en week van hart
is? Die ga henen en kere weder
naar zijn huis; opdat het hart
zijner broederen niet smelte,
gelijk zijn hart.
9 En het zal geschieden,
als die ambtlieden geeindigd
zullen hebben te spreken tot
het volk, zo zullen zij oversten

der heiren aan de spits des volks bestellen.

10 Wanneer gij nadert tot een stad om tegen haar te strijden, zo zult gij haar den vrede toeroepen.

11 En het zal geschieden, indien zij u vrede zal antwoorden, en u opendoen, zo zal al het volk, dat daarin gevonden wordt, u cijnsbaar zijn, en u dienen.

12 Doch zo zij geen vrede met u zal maken, maar krijg tegen u voeren, zo zult gij haar belegeren.

13 En de HEERE, uw God, zal haar in uw hand geven; en gij zult alles, wat mannelijk daarin is, slaan met de scherpte des zwaards;

14 Behalve de vrouwen, en de kinderkens, en de beesten, en al wat in de stad zijn zal, al haar buit zult gij voor u roven; en gij zult eten den buit uwer vijanden, dien u de HEERE, uw God, gegeven heeft.

15 Alzo zult gij aan alle steden doen, die zeer verre van u zijn, die niet zijn van de steden dezer volken.

16 Maar van de steden dezer volken, die u de HEERE, uw God, ten erve geeft, zult gij niets laten leven, dat adem heeft.

17 Maar gij zult ze ganselijk verbannen: de Hethieten, en de Amorieten, en de Kanaanieten, en de Ferezieten, de Hevieten, en de Jebusieten, gelijk als u de HEERE, uw God, geboden heeft;

18 Opdat zij ulieden niet leren te doen naar al hun gruwelen, die zij hun goden gedaan hebben, en gij zondigt tegen den HEERE, uw God.

19 Wanneer gij een stad vele dagen zult belegeren, strijdende tegen haar, om die in te nemen, zo zult gij haar geboomte niet verderven, de bijl daaraan drijvende; want gij zult daarvan eten; daarom zult gij dat niet afhouwen (want het geboomte van het veld is des mensen spijze), opdat het voor uw aangezicht kome tot een bolwerk.

20 Maar het geboomte, hetwelk gij kennen zult, dat het geen geboomte ter spijze is, dat zult gij verderven en afhouwen; en gij zult een bolwerk bouwen tegen deze stad, dewelke tegen u krijg voert, totdat zij ten onderga.

21 Wanneer in het land, hetwelk de HEERE, uw God, u geven zal, om dat te erven, een verslagene zal gevonden worden, liggende in het veld, niet bekend zijnde, wie hem geslagen heeft;

2 Zo zullen uw oudsten en uw rechters uitgaan, en zij zullen meten naar de steden, die rondom den verslagene zijn.

3 De stad nu, die de naaste zal zijn aan den verslagene, daar zullen de oudsten derzelver stad een jonge koe van de runderen nemen, met dewelke niet gearbeid is, die aan het juk

niet getrokken heeft.
4 En de oudsten derzelver
stad zullen de jonge koe
afbrengen in een ruw dal, dat
niet bearbeid noch bezaaid zal
zijn; en zij zullen deze jonge
koe aldaar in het dal den nek
doorhouwen.
5 Dan zullen de priesters, de
kinderen van Levi, toetreden;
want de HEERE, uw God, heeft
hen verkoren, om Hem te
dienen, en om in des HEEREN
Naam te zegenen, en naar hun
mond zal alle twist en alle plaag
afgedaan worden.
6 En alle oudsten derzelver
stad, die naast aan den
verslagene zijn, zullen hun
handen wassen over deze
jonge koe, die in dat dal de nek
doorgehouwen is;
7 En zij zullen betuigen en
zeggen: Onze handen hebben
dit bloed niet vergoten, en onze
ogen hebben het niet gezien;
8 Wees genadig aan Uw volk
Israel, dat Gij, o HEERE! verlost
hebt, en leg geen onschuldig
bloed in het midden van Uw
volk Israel! En dat bloed zal
voor hen verzoend zijn.
9 Alzo zult gij het onschuldig
bloed uit het midden van u
wegdoen; want gij zult doen,
wat recht is in de ogen des
HEEREN.
10 Wanneer gij zult
uitgetogen zijn tot den
strijd tegen uw vijanden;
en de HEERE, uw God, hen
zal gegeven hebben in uw
hand, dat gij hun gevangenen
gevankelijk wegvoert;
11 En gij onder de
gevangenen zult zien een
vrouw, schoon van gedaante,
en gij lust tot haar gekregen
zult hebben, dat gij ze u ter
vrouwe neemt;
12 Zo zult gij haar binnen in
uw huis brengen; en zij zal haar
hoofd scheren, en haar nagelen
besnijden.
13 En zij zal het kleed harer
gevangenis van zich afleggen,
en in uw huis zitten, en haar
vader en haar moeder een
maand lang bewenen; en
daarna zult gij tot haar ingaan,
en haar man zijn, en zij zal u
ter vrouwe zijn.
14 En het zal geschieden,
indien gij geen behagen in
haar hebt, dat gij haar zult
laten gaan naar haar begeerte;
doch gij zult haar geenszins
voor geld verkopen, gij zult
met haar geen gewin drijven,
daarom dat gij haar vernederd
hebt.
15 Wanneer een man twee
vrouwen heeft, een beminde,
en een gehate; en de beminde
en de gehate hem zonen
zullen gebaard hebben, en
de eerstgeboren zoon van de
gehate zal zijn;
16 Zo zal het geschieden, ten
dage als hij zijn zonen zal doen
erven wat hij heeft, dat hij niet
zal vermogen de eerstgeboorte
te geven aan den zoon der
beminde, voor het aangezicht
van den zoon der gehate, die de
eerstgeborene is.
17 Maar den eerstgeborene,
den zoon der gehate, zal hij

kennen, gevende hem het dubbele deel van alles, wat bij hem zal worden gevonden; want hij is het beginsel zijner kracht, het recht der eerstgeboorte is het zijne.
18 Wanneer iemand een moedwilligen en wederspannigen zoon heeft, die de stem zijns vaders en de stem zijner moeder niet gehoorzaam is; en zij hem gekastijd zullen hebben, en hij naar hen niet horen zal,
19 Zo zullen zijn vader en zijn moeder hem grijpen, en zij zullen hem uitbrengen tot de oudsten zijner stad, en tot de poorte zijner plaats.
20 En zij zullen zeggen tot de oudsten zijner stad: Deze onze zoon is afwijkende en wederspannig, hij is onze stem niet gehoorzaam; hij is een brasser en zuiper.
21 Dan zullen alle lieden zijner stad hem met stenen overwerpen, dat hij sterve; en gij zult het boze uit het midden van u wegdoen; dat het gans Israel hore, en vreze.
22 Voorts, wanneer in iemand een zonde zal zijn, die het oordeel des doods waardig is, dat hij gedood zal worden, en gij hem aan het hout zult opgehangen hebben;
23 Zo zal zijn dood lichaam aan het hout niet overnachten; maar gij zult het zekerlijk ten zelven dage begraven; want een opgehangene is Gode een vloek. Alzo zult gij uw land niet verontreinigen, dat u de HEERE, uw God, ten erve geeft.

22 Gij zult uws broeders os of klein vee niet zien afgedreven, en u van die verbergen; gij zult ze uw broeder ganselijk weder toesturen.
2 En indien uw broeder niet nabij u is, of gij hem niet kent, zo zult gij ze binnen in uw huis vergaderen, dat zij bij u zijn, totdat uw broeder die zoeke, en gij ze hem wedergeeft.
3 Alzo zult gij ook doen aan zijn ezel, en alzo zult gij doen aan zijn kleding, ja, alzo zult gij doen aan al het verlorene uws broeders, dat van hem verloren zal zijn, en dat gij zult hebben gevonden; gij zult u niet mogen verbergen.
4 Gij zult uws broeders ezel of zijn os niet zien, vallende op den weg, en u van die verbergen; gij zult ze met hem ganselijk oprichten.
5 Het kleed eens mans zal niet zijn aan een vrouw, en een man zal geen vrouwenkleed aantrekken; want al wie zulks doet, is den HEERE, uw God, een gruwel.
6 Wanneer voor uw aangezicht een vogelnest op den weg voorkomt, in enigen boom, of op de aarde, met jongen of eieren, en de moeder zittende op de jongen of op de eieren, zo zult gij de moeder met de jongen niet nemen.
7 Gij zult de moeder ganselijk vrijlaten; maar de jongen zult

gij voor u nemen; opdat het u
welga, en gij de dagen verlengt.
8 Wanneer gij een nieuw huis
zult bouwen, zo zult gij op
uw dak een leuning maken;
opdat gij geen bloedschuld op
uw huis legt, wanneer iemand,
vallende, daarvan afviel.
9 Gij zult uw wijngaard niet
met tweeerlei bezaaien; opdat
de volheid des zaads, dat gij
zult gezaaid hebben, en de
inkomst des wijngaards niet
ontheiligd worde.
10 Gij zult niet ploegen met
een os en met een ezel te gelijk.
11 Gij zult geen kleed van
gemengde stof aantrekken,
wollen en linnen te gelijk.
12 Snoeren zult gij u maken
aan de vier hoeken uws
opperkleeds, waarmede gij u
bedekt.
13 Wanneer een man een
vrouw zal genomen hebben,
en tot haar ingegaan zijnde,
alsdan haar zal haten,
14 En haar oorzaak van
naspraak zal opleggen, en
een kwaden naam over haar
uitbrengen, en zeggen: Deze
vrouw heb ik genomen, en ben
tot haar genaderd, maar heb
den maagdom aan haar niet
gevonden;
15 Dan zullen de vader van
deze jonge dochter en haar
moeder nemen, en tot de
oudsten der stad aan de poort
uitbrengen, den maagdom
dezer jonge vrouw.
16 En de vader van de jonge
dochter zal tot de oudsten
zeggen: Ik heb mijn dochter
aan dezen man gegeven tot
een vrouw; maar hij heeft haar
gehaat;
17 En ziet, hij heeft oorzaak
van opspraak gegeven,
zeggende: Ik heb den maagdom
aan uw dochter niet gevonden;
dit nu is de maagdom mijner
dochter. En zij zullen het kleed
voor het aangezicht van de
oudsten der stad uitbreiden.
18 Dan zullen de oudsten
derzelver stad dien man
nemen, en kastijden hem;
19 En zij zullen hem een
boete opleggen van honderd
zilverlingen, en ze geven
aan den vader van de jonge
dochter, omdat hij een kwaden
naam heeft uitgebracht over
een jonge dochter van Israel;
voorts zal zij hem ter vrouwe
zijn, hij zal haar niet mogen
laten gaan al zijn dagen.
20 Maar indien ditzelve
woord waarachtig is, dat de
maagdom aan de jonge dochter
niet gevonden is;
21 Zo zullen zij deze jonge
dochter uitbrengen tot de
deur van haars vaders huis,
en de lieden harer stad zullen
haar met stenen stenigen,
dat zij sterve, omdat zij een
dwaasheid in Israel gedaan
heeft, hoererende in haars
vaders huis; zo zult gij het boze
uit het midden van u wegdoen.
22 Wanneer een man
gevonden zal worden, liggende
bij eens mans getrouwde
vrouw, zo zullen zij ook beiden
sterven, de man, die bij de
vrouw gelegen heeft, en de

vrouw; zo zult gij het boze uit
Israel wegdoen.
23 Wanneer er een jonge
dochter zal zijn, die een maagd
is, ondertrouwd aan een man,
en een man haar in de stad zal
gevonden, en bij haar gelegen
hebben;
24 Zo zult gij ze beiden
uitbrengen tot de poort
derzelver stad, en gij zult hen
met stenen stenigen, dat zij
sterven; de jonge dochter, ter
oorzake, dat zij niet geroepen
heeft in de stad, en den man, ter
oorzake dat hij zijns naasten
vrouw vernederd heeft; zo zult
gij het boze uit het midden van
u wegdoen.
25 En indien een man een
ondertrouwde jonge dochter
in het veld gevonden, en de
man haar verkracht en bij haar
gelegen zal hebben, zo zal de
man, die bij haar gelegen heeft,
alleen sterven;
26 Maar de jonge dochter zult
gij niets doen; de jonge dochter
heeft geen zonde des doods;
want gelijk of een man tegen
zijn naaste opstond, en sloeg
hem dood aan het leven, alzo is
deze zaak.
27 Want hij heeft haar
in het veld gevonden; de
ondertrouwde jonge dochter
riep, en er was niemand, die
haar verloste.
28 Wanneer een man een
jonge dochter zal gevonden
hebben, die een maagd is,
dewelke niet ondertrouwd is,
en haar zal gegrepen en bij
haar gelegen hebben, en zij
gevonden zullen zijn;
29 Zo zal de man, die bij
haar gelegen heeft, den vader
van de jonge dochter vijftig
zilverlingen geven, en zij zal
hem ter vrouwe zijn, omdat hij
haar vernederd heeft; hij zal ze
niet mogen laten gaan al zijn
dagen.
30 Een man zal zijns vaders
vrouw niet nemen, en hij
zal zijns vaders slippe niet
ontdekken.

23 Die door plettering
verwond of uitgesneden
is aan de mannelijkheid, zal
in de vergadering des HEEREN
niet komen.
2 Geen bastaard zal in de
vergadering des HEEREN
komen; zelfs zijn tiende
geslacht zal in de vergadering
des HEEREN niet komen.
3 Geen Ammoniet, noch
Moabiet zal in de vergadering
des HEEREN komen; zelfs
hun tiende geslacht zal in de
vergadering des HEEREN niet
komen tot in eeuwigheid.
4 Ter oorzake dat zij ulieden
op den weg niet tegengekomen
zijn met brood en met water,
als gij uit Egypte uittoogt; en
omdat hij tegen u gehuurd
heeft Bileam, den zoon
van Beor, van Pethor uit
Mesopotamie, om u te vloeken.
5 Doch de HEERE, uw God,
heeft naar Bileam niet willen
horen; maar de HEERE, uw God,
heeft u den vloek in een zegen
veranderd, omdat de HEERE,
uw God, u liefhad.

6 Gij zult hun vrede en hun best niet zoeken, al uw dagen in eeuwigheid.
7 Den Edomiet zult gij voor geen gruwel houden, want hij is uw broeder; den Egyptenaar zult gij voor geen gruwel houden want gij zijt een vreemdeling geweest in zijn land.
8 Aangaande de kinderen, die hun zullen geboren worden in het derde geslacht, elk van die zal in de vergadering des HEEREN komen.
9 Wanneer het leger uittrekt tegen uw vijanden, zo zult gij u wachten voor alle kwade zaak.
10 Wanneer iemand onder u is, die niet rein is, door enig toeval des nachts, die zal tot buiten het leger uitgaan; hij zal tot binnen het leger niet komen.
11 Maar het zal geschieden, dat hij zich tegen het naken van den avond met water zal baden; en als de zon ondergegaan is, zal hij tot binnen het leger komen.
12 Gij zult ook een plaats hebben buiten het leger, en daarhenen zult gij uitgaan naar buiten.
13 En gij zult een schopje hebben, benevens uw gereedschap, en het zal geschieden, als gij buiten gezeten hebt, dan zult gij daarmede graven, en u omkeren, en bedekken wat van u uitgegaan is.
14 Want de HEERE, uw God, wandelt in het midden van uw leger, om u te verlossen, en om uw vijanden voor uw aangezicht te geven; daarom zal uw leger heilig zijn, opdat Hij niets schandelijks onder u zie, en achterwaarts van u afkere.
15 Gij zult een knecht aan zijn heer niet overleveren, die van zijn heer tot u ontkomen zal zijn.
16 Hij zal bij u blijven in het midden van u, in de plaats, die hij zal verkiezen, in een van uw poorten, waar het goed voor hem is; gij zult hem niet verdrukken.
17 Er zal geen hoer zijn onder de dochteren van Israel; en er zal geen schandjongen zijn onder de zonen van Israel.
18 Gij zult geen hoerenloon noch hondenprijs in het huis des HEEREN, uws Gods, brengen, tot enige gelofte; want ook die beiden zijn den HEERE, uw God, een gruwel.
19 Gij zult aan uw broeder niet woekeren, met woeker van geld, met woeker van spijze, met woeker van enig ding, waarmede men woekert.
20 Aan den vreemde zult gij woekeren; maar aan uw broeder zult gij niet woekeren; opdat u de HEERE, uw God, zegene, in alles, waaraan gij uw hand slaat, in het land, waar gij naar toe gaat, om dat te erven.
21 Wanneer gij den HEERE, uw God, een gelofte zult beloofd hebben, gij zult niet vertrekken die te betalen; want

de HEERE, uw God, zal ze
zekerlijk van u eisen, en zonde
zou in u zijn.
22 Maar als gij nalaat te
beloven, zo zal het geen zonde
in u zijn.
23 Wat uit uw lippen gaat,
zult gij houden en doen; gelijk
als gij den HEERE, uw God, een
vrijwillig offer beloofd hebt,
dat gij met uw mond gesproken
hebt.
24 Wanneer gij gaan zult in
uws naasten wijngaard, zo zult
gij druiven eten naar uw lust,
tot uw verzadiging; maar in uw
vat zult gij niets doen.
25 Wanneer gij zult gaan in
uws naasten staande koren, zo
zult gij de aren met uw hand
afplukken; maar de sikkel zult
gij aan uws naasten staande
koren niet bewegen.

24 Wanneer een man een
vrouw zal genomen en
die getrouwd hebben, zo zal
het geschieden, indien zij geen
genade zal vinden in zijn ogen,
omdat hij iets schandelijks
aan haar gevonden heeft, dat
hij haar een scheidbrief zal
schrijven, en in haar hand
geven, en ze laten gaan uit zijn
huis.
2 Zo zij dan, uit zijn
huis uitgegaan zijnde, zal
henengaan en een anderen
man ter vrouwe worden,
3 En deze laatste man haar
gehaat, en haar een scheidbrief
geschreven, en in haar hand
gegeven, en haar uit zijn huis
zal hebben laten gaan; of als
deze laatste man, die ze voor
zich tot een vrouw genomen
heeft, zal gestorven zijn;
4 Zo zal haar eerste man, die
haar heeft laten gaan, haar
niet mogen wedernemen, dat
zij hem ter vrouwe zij, nadat
zij is verontreinigd geworden;
want dat is een gruwel voor het
aangezicht des HEEREN; alzo
zult gij het land niet doen
zondigen, dat u de HEERE, uw
God, ten erve geeft.
5 Wanneer een man een
nieuwe vrouw zal genomen
hebben, die zal in het heir niet
uittrekken, en men zal hem
geen last opleggen; een jaar
lang zal hij vrij zijn in zijn
huis, en zijn vrouw, die hij
genomen heeft, verheugen.
6 Men zal beide molenstenen,
immers den bovensten
molensteen, niet te pand
nemen; want hij neemt de ziel
te pand.
7 Wanneer iemand gevonden
zal worden, die een ziel steelt
uit zijn broederen, uit de
kinderen Israels, en drijft
gewin met hem, en verkoopt
hem; zo zal deze dief sterven,
en gij zult het boze uit het
midden van u wegdoen.
8 Wacht u in de plaag der
melaatsheid, dat gij naarstiglijk
waarneemt en doet naar alles,
wat de Levietische priesteren
ulieden zullen leren; gelijk als
ik hun geboden heb, zult gij
waarnemen te doen.
9 Gedenkt, wat de HEERE, uw
God, gedaan heeft aan Mirjam,
op den weg, als gij uit Egypte

waart uitgetogen.
10 Wanneer gij aan uw naaste
iets zult geleend hebben, zo zult
gij tot zijn huis niet ingaan, om
zijn pand te pand te nemen;
11 Buiten zult gij staan, en
de man, dien gij geleend hebt,
zal het pand naar buiten tot u
uitbrengen.
12 Doch indien hij een arm
man is, zo zult gij met zijn pand
niet nederliggen.
13 Gij zult hem dat pand
zekerlijk wedergeven, als de
zon ondergaat, dat hij in zijn
kleed nederligge, en u zegene;
en het zal u gerechtigheid
zijn voor het aangezicht des
HEEREN, uws Gods.
14 Gij zult den armen en
nooddruftigen dagloner
niet verdrukken, die uit
uw broederen is, of uit uw
vreemdelingen, die in uw land
en in uw poorten zijn.
15 Op zijn dag zult gij zijn
loon geven, en de zon zal
daarover niet ondergaan; want
hij is arm, en zijn ziel verlangt
daarnaar; dat hij tegen u niet
roepe tot den HEERE, en zonde
in u zij.
16 De vaders zullen niet
gedood worden voor de
kinderen, en de kinderen
zullen niet gedood worden
voor de vaders; een ieder zal
om zijn zonde gedood worden.
17 Gij zult het recht van den
vreemdeling en van den wees
niet buigen, en gij zult het
kleed der weduwe niet te pand
nemen.
18 Maar gij zult gedenken,
dat gij een knecht in Egypte
geweest zijt, en de HEERE, uw
God, heeft u van daar verlost;
daarom gebiede ik u deze zaak
te doen.
19 Wanneer gij uw oogst op
uw akker afgeoogst, en een
garf op den akker vergeten
zult hebben, zo zult gij niet
wederkeren, om die op te
nemen; voor den vreemdeling,
voor den wees en voor de
weduwe zal zij zijn; opdat u de
HEERE, uw God, zegene, in al
het werk uwer handen.
20 Wanneer gij uw olijfboom
zult geschud hebben, zo zult
gij de takken achter u niet
nauw doorzoeken; voor den
vreemdeling, voor den wees en
voor de weduwe zal het zijn.
21 Wanneer gij uw wijngaard
zult afgelezen hebben, zo zult
gij de druiven achter u niet
nalezen; voor den vreemdeling,
voor den wees en voor de
weduwe zal het zijn.
22 En gij zult gedenken, dat
gij een knecht in Egypteland
geweest zijt; daarom gebiede ik
u deze zaak te doen.

25 Wanneer er tussen
lieden twist zal zijn,
en zij tot het gerecht zullen
toetreden, dat zij hen richten,
zo zullen zij den rechtvaardige
rechtvaardig spreken, en den
onrechtvaardige verdoemen.
2 En het zal geschieden,
indien de onrechtvaardige
slagen verdiend heeft, dat
de rechter hem zal doen
nedervallen, en hem doen

slaan in zijn tegenwoordigheid,
naar dat het voor zijn
onrechtvaardigheid genoeg zal
zijn, in getal.
3 Met veertig slagen zal
hij hem doen slaan, hij zal
er niet toedoen; opdat niet
misschien, zo hij voortvoere
hem daarboven met meer
slagen te doen slaan, uw
broeder dan voor uw ogen
verachtelijk gehouden worde.
4 Een os zult gij niet
muilbanden, als hij dorst.
5 Wanneer broeders
samenwonen, en een van hen
sterft, en geen zoon heeft, zo
zal de vrouw des verstorvenen
aan geen vreemden man
daarbuiten geworden; haar
mans broeder zal tot haar
ingaan en nemen haar zich ter
vrouw, en doen haar den plicht
van eens mans broeder.
6 En het zal geschieden,
dat de eerstgeborene, dien
zij zal baren, zal staan in
den naam zijns broeders, des
verstorvenen; opdat zijn naam
niet uitgedelgd worde uit
Israel.
7 Maar indien dezen man
zijns broeders vrouw niet
bevallen zal te nemen, zo zal
zijn broeders vrouw opgaan
naar de poort tot de oudsten,
en zeggen: Mijns mans broeder
weigert zijn broeder een naam
te verwekken in Israel; hij wil
mij den plicht van eens mans
broeders niet doen.
8 Dan zullen hem de oudsten
zijner stad roepen, en tot hem
spreken; blijft hij dan daarbij
staan, en zegt: Het bevalt mij
niet haar te nemen;
9 Zo zal zijns broeders vrouw
voor de ogen der oudsten tot
hem toetreden, en zijn schoen
van zijn voet uittrekken, en
spuwen in zijn aangezicht, en
zal betuigen en zeggen: Alzo
zal dien man gedaan worden,
die zijns broeders huis niet zal
bouwen.
10 En zijn naam zal in Israel
genoemd worden: Het huis
desgenen, dien de schoen
uitgetogen is.
11 Wanneer mannen, de een
met den ander, twisten, en de
vrouw des enen toetreedt, om
haar man uit de hand desgenen,
die hem slaat, te redden, en
haar hand uitstrekt, en zijn
schamelheid aangrijpt;
12 Zo zult gij haar hand
afhouwen, uw oog zal niet
verschonen.
13 Gij zult geen tweeerlei
weegstenen in uw zak hebben;
een groten en een kleinen.
14 Gij zult in uw huis geen
tweeerlei efa hebben, een grote
en een kleine.
15 Gij zult een volkomen en
gerechten weegsteen hebben;
gij zult een volkomene en
gerechte efa hebben; opdat uw
dagen verlengd worden in het
land, dat u de HEERE, uw God,
geven zal.
16 Want al wie zulks doet,
is den HEERE, uw God, een
gruwel; ja, al wie onrecht doet.
17 Gedenkt, wat u Amalek
gedaan heeft op den weg, als gij
uit Egypte uittoogt;

18 Hoe hij u op den weg
ontmoette, en sloeg onder u in
den staart al de zwakken achter
u, als gij moede en mat waart;
en hij vreesde God niet.
19 Het zal dan geschieden, als
u de HEERE, uw God, rust
zal gegeven hebben, van al
uw vijanden rondom, in het
land, dat u de HEERE, uw
God, ten erve geven zal, om
hetzelve erfelijk te bezitten,
dat gij de gedachtenis van
Amalek van onder den hemel
zult uitdelgen; vergeet het niet!

26 Voorts zal het
geschieden, wanneer
gij zult gekomen zijn in het
land, dat u de HEERE, uw God,
ten erve geven zal, en gij dat
erfelijk zult bezitten, en daarin
wonen;
2 Zo zult gij nemen van de
eerstelingen van alle vrucht
des lands, die gij opbrengen
zult van uw land, dat u de
HEERE, uw God, geeft, en zult
ze in een korf leggen; en gij zult
heengaan tot de plaats, die de
HEERE, uw God, verkoren zal
hebben, om Zijn Naam aldaar
te doen wonen;
3 En gij zult komen tot
den priester, dewelke in die
dagen zijn zal, en tot hem
zeggen: Ik verklaar heden
voor den HEERE, uw God,
dat ik gekomen ben in het
land, hetwelk de HEERE onzen
vaderen gezworen heeft ons te
zullen geven.
4 En de priester zal den
korf van uw hand nemen,
en hij zal dien voor het
altaar des HEEREN, uws Gods,
nederzetten.
5 Dan zult gij voor het
aangezicht des HEEREN, uws
Gods, betuigen en zeggen:
Mijn vader was een bedorven
Syrier, en hij toog af naar
Egypte, en verkeerde aldaar als
vreemdeling met weinig volks;
maar hij werd aldaar tot een
groot, machtig en menigvuldig
volk.
6 Doch de Egyptenaars deden
ons kwaad, en verdrukten ons,
en legden ons een harden
dienst op.
7 Toen riepen wij tot den
HEERE, den God onzer vaderen;
en de HEERE verhoorde onze
stem en zag onze ellende
aan, en onzen arbeid, en onze
onderdrukking.
8 En de HEERE voerde ons uit
Egypte, door een sterke hand,
en door een uitgestrekten arm,
en door groten schrik, en door
tekenen, en door wonderen.
9 En Hij heeft ons gebracht
tot deze plaats; en Hij heeft
ons dit land gegeven, een land
vloeiende van melk en honig.
10 En nu, zie, ik heb gebracht
de eerstelingen van de vrucht
dezes lands, dat Gij, HEERE,
mij gegeven hebt! Dan zult
gij ze nederzetten voor het
aangezicht des HEEREN, uws
Gods, en zult u buigen voor het
aangezicht des HEEREN, uws
Gods;
11 En gij zult vrolijk zijn over
al het goede, dat de HEERE, uw
God, aan u en uw huis gegeven

heeft; gij, en de Leviet, en de
vreemdeling, die in het midden
van u is.
12 Wanneer gij zult geeindigd
hebben alle tienden van uw
inkomen te vertienen, in het
derde jaar, zijnde een jaar der
tienden; dan zult gij aan den
Leviet, aan den vreemdeling,
aan den wees en aan de
weduwe geven, dat zij in uw
poorten eten en verzadigd
worden.
13 En gij zult voor het
aangezicht des HEEREN, uws
Gods, zeggen: Ik heb het heilige
uit het huis weggenomen, en
heb het ook aan den Leviet
en aan den vreemdeling, aan
den wees en aan de weduwe
gegeven, naar al Uw geboden,
die Gij mij geboden hebt; ik
heb niets van Uw geboden
overtreden, en niets vergeten.
14 Ik heb daarvan niets
gegeten in mijn leed, en heb
daarvan niets weggenomen
tot iets onreins, noch daarvan
gegeven tot een dode; ik ben
der stem des HEEREN, mijns
Gods, gehoorzaam geweest, ik
heb gedaan naar alles, wat Gij
mij geboden hebt.
15 Zie nederwaarts van Uw
heilige woning, van den hemel,
en zegen Uw volk Israel, en het
land, dat Gij ons gegeven hebt,
gelijk als Gij onzen vaderen
gezworen hebt, een land van
melk en honig vloeiende.
16 Te dezen dage gebiedt
u de HEERE, uw God, deze
inzettingen en rechten te doen;
houdt dan en doet dezelve,
met uw ganse hart en met uw
ganse ziel.
17 Heden hebt gij den HEERE
doen zeggen, dat Hij u tot
een God zal zijn, en dat gij
zult wandelen in Zijn wegen,
en houden Zijn inzettingen, en
Zijn geboden, en Zijn rechten,
en dat gij Zijner stem zult
gehoorzaam zijn.
18 En de HEERE heeft u heden
doen zeggen, dat gij Hem tot
een volk des eigendoms zult
zijn, gelijk als Hij u gesproken
heeft, en dat gij al Zijn geboden
zult houden;
19 Opdat Hij u alzo boven
al de volken, die Hij gemaakt
heeft, hoog zette, tot lof, en tot
een naam, en tot heerlijkheid;
en opdat gij een heilig volk zijt
den HEERE, uw God, gelijk als
Hij gesproken heeft.

27 En Mozes, te zamen met
de oudsten van Israel,
gebood het volk, zeggende:
Behoudt al deze geboden, die ik
ulieden heden gebiede.
2 Het zal dan geschieden, ten
dage als gij over de Jordaan
zult gegaan zijn in het land,
dat u de HEERE, uw God, geven
zal, zo zult gij u grote stenen
oprichten, en bestrijken ze met
kalk;
3 En gij zult daarop schrijven
alle woorden dezer wet, als gij
overgegaan zult zijn; opdat gij
komt in het land, dat de HEERE,
uw God, u geven zal, een land
vloeiende van melk en honig,
gelijk als de HEERE, uwer
vaderen God, tot u gesproken

heeft.
4 Het zal dan geschieden, als gij over de Jordaan gegaan zult zijn, dat gij dezelve stenen, van dewelke ik u heden gebiede, zult oprichten op den berg Ebal, en gij zult ze met kalk bestrijken;
5 En gij zult aldaar den Heere, uw God, een altaar bouwen, een altaar van stenen; gij zult geen ijzer over hetzelve bewegen.
6 Van gehele stenen zult gij het altaar des Heeren, uws Gods, bouwen, en gij zult den Heere, uw God, brandofferen daarop offeren.
7 Ook zult gij dankofferen offeren, en zult aldaar eten, en vrolijk zijn voor het aangezicht des Heeren, uws Gods.
8 En gij zult op deze stenen schrijven alle woorden dezer wet, die wel uitdrukkende.
9 Voorts sprak Mozes, te zamen met de Levietische priesteren, tot gans Israel, zeggende: Luistert toe en hoort o Israel! Op dezen dag zijt gij den Heere, uw God, tot een volk geworden.
10 Daarom zult gij der stem des Heeren, uws Gods, gehoorzaam zijn, en gij zult doen Zijn geboden en Zijn inzettingen, die ik u heden gebiede.
11 En Mozes gebood het volk te dien dage, zeggende:
12 Dezen zullen staan, om het volk te zegenen op den berg Gerizim, als gij over de Jordaan gegaan zult zijn: Simeon, en Levi, en Juda, en Issaschar, en Jozef, en Benjamin.
13 En dezen zullen staan over den vloek op den berg Ebal: Ruben, Gad en Aser, Zebulon, Dan en Nafthali.
14 En de Levieten zullen betuigen en zeggen tot allen man van Israel, met verhevene stem:
15 Vervloekt zij de man, die een gesneden of gegoten beeld, een gruwel des Heeren, een werk van ’s werkmeesters handen, zal maken, en zetten in het verborgene! En al het volk zal antwoorden en zeggen: Amen.
16 Vervloekt zij, die zijn vader of zijn moeder veracht! En al het volk zal zeggen: Amen.
17 Vervloekt zij, die zijns naasten landpale verrukt! En al het volk zal zeggen: Amen.
18 Vervloekt zij, die een blinde op den weg doet dolen! En al het volk zal zeggen: Amen.
19 Vervloekt zij, die het recht van den vreemdeling, van den wees en van de weduwe buigt! En al het volk zal zeggen: Amen.
20 Vervloekt zij, die bij de vrouw zijns vaders ligt, omdat hij zijns vaders slippe ontdekt heeft! En al het volk zal zeggen: Amen.
21 Vervloekt zij, die bij enig beest ligt! En al het volk zal zeggen: Amen.
22 Vervloekt zij, die bij zijn zuster ligt, de dochter zijns vaders of de dochter zijner

moeder! En al het volk zal zeggen: Amen.

23 Vervloekt zij, die bij zijn schoonmoeder ligt! En al het volk zal zeggen: Amen.

24 Vervloekt zij, die zijn naaste in het verborgene verslaat! En al het volk zal zeggen: Amen.

25 Vervloekt zij, die geschenk neemt, om een ziel, het bloed eens onschuldigen, te verslaan! En al het volk zal zeggen: Amen.

26 Vervloekt zij, die de woorden dezer wet niet zal bevestigen, doende dezelve! En al het volk zal zeggen: Amen.

28 En het zal geschieden, indien gij der stem des Heeren, uws Gods, vlijtiglijk zult gehoorzamen, waarnemende te doen al Zijn geboden, die ik u heden gebiede, zo zal de Heere, uw God, u hoog zetten boven alle volken der aarde.

2 En al deze zegeningen zullen over u komen, en u aantreffen, wanneer gij der stem des Heeren uws Gods, zult gehoorzaam zijn.

3 Gezegend zult gij zijn in de stad, en gezegend zult gij zijn in het veld.

4 Gezegend zal zijn de vrucht uws buiks, en de vrucht uws lands, en de vrucht uwer beesten, de voortzetting uwer koeien, en de kudden van uw klein vee.

5 Gezegend zal zijn uw korf, en uw baktrog.

6 Gezegend zult gij zijn in uw ingaan, gezegend zult gij zijn in uw uitgaan.

7 De Heere zal geven uw vijanden, die tegen u opstaan, geslagen voor uw aangezicht; door een weg zullen zij tot u uittrekken, maar door zeven wegen zullen zij voor uw aangezicht vlieden.

8 De Heere zal den zegen gebieden, dat Hij met u zij in uw schuren, en in alles, waaraan gij uw hand slaat; en Hij zal u zegenen in het land, dat u de Heere, uw God, geven zal.

9 De Heere zal u Zichzelven tot een heilig volk bevestigen, gelijk als Hij u gezworen heeft, wanneer gij de geboden des Heeren, uws Gods, zult houden, en in Zijn wegen wandelen.

10 En alle volken der aarde zullen zien, dat de Naam des Heeren over u genoemd is, en zij zullen voor u vrezen.

11 En de Heere zal u doen overvloeien aan goed, in de vrucht uws buiks, en in de vrucht uwer beesten, en in de vrucht uws lands; op het land, dat de Heere uw vaderen gezworen heeft u te zullen geven.

12 De Heere zal u opendoen Zijn goeden schat, den hemel, om aan uw land regen te geven te zijner tijd, en om te zegenen al het werk uwer hand; en gij zult aan vele volken lenen, maar gij zult niet ontlenen.

13 En de HEERE zal u tot een
hoofd maken, en niet tot een
staart, en gij zult alleenlijk
boven zijn, en niet onder zijn;
wanneer gij horen zult naar
de geboden des HEEREN, uws
Gods, die ik u heden gebiede te
houden en te doen;
14 En gij niet afwijken
zult van al de woorden, die
ik ulieden heden gebiede,
ter rechterhand of ter
linkerhand, dat gij andere
goden nawandelt, om hen te
dienen.
15 Daarentegen zal het
geschieden, indien gij de stem
des HEEREN, uws Gods, niet
zult gehoorzaam zijn, om waar
te nemen, dat gij doet al Zijn
geboden en Zijn inzettingen,
die ik u heden gebiede; zo
zullen al deze vloeken over u
komen, en u treffen.
16 Vervloekt zult gij zijn in de
stad, en vervloekt zult gij zijn
in het veld.
17 Vervloekt zal zijn uw korf,
en uw baktrog.
18 Vervloekt zal zijn de vrucht
uws buiks, en de vrucht uws
lands, de voortzetting uwer
koeien, en de kudden van uw
klein vee.
19 Vervloekt zult gij zijn in
uw ingaan, en vervloekt zult gij
zijn in uw uitgaan.
20 De HEERE zal onder
u zenden den vloek, de
verstoring en het verderf, in
alles, waaraan gij uw hand
slaat, dat gij doen zult; totdat
gij verdelgd wordt, en totdat gij
haastelijk omkomt, vanwege
de boosheid uwer werken,
waarmede gij Mij verlaten
hebt.
21 De HEERE zal u de
pestilentie doen aankleven,
totdat Hij u verdoe van het
land, waar gij naar toe gaat,
om dat te erven.
22 De HEERE zal u slaan met
tering, en met koorts, en met
vurigheid, en met hitte, en met
droogte, en met brandkoren,
en met honigdauw, die u
vervolgen zullen, totdat gij
omkomt.
23 En uw hemel, die boven uw
hoofd is, zal koper zijn, en de
aarde, die onder u is, zal ijzer
zijn.
24 De HEERE, uw God, zal
pulver en stof tot regen uws
lands geven; van den hemel zal
het op u nederdalen, totdat gij
verdelgd wordt.
25 De HEERE zal u geslagen
geven voor het aangezicht
uwer vijanden; door een weg
zult gij tot hem uittrekken, en
door zeven wegen zult gij voor
zijn aangezicht vlieden; en gij
zult van alle koninkrijken der
aarde beroerd worden.
26 En uw dood lichaam zal
aan alle gevogelte des hemels,
en aan de beesten der aarde tot
spijze zijn; en niemand zal ze
afschrikken.
27 De HEERE zal u slaan met
zweren van Egypte, en met
spenen, en met droge schurft,
en met krauwsel, waarvan
gij niet zult kunnen genezen
worden.

28 De HEERE zal u slaan met onzinnigheid, en met blindheid, en met verbaasdheid des harten;

29 Dat gij op den middag zult omtasten, gelijk als een blinde omtast in het donkere, en uw wegen niet zult voorspoedig maken; maar gij zult alleenlijk verdrukt en beroofd zijn alle dagen, en er zal geen verlosser zijn.

30 Gij zult een vrouw ondertrouwen, maar een ander zal haar beslapen; een huis zult gij bouwen, maar daarin niet wonen; een wijngaard zult gij planten, maar dien niet gemeen maken.

31 Uw os zal voor uw ogen geslacht worden, maar gij zult daarvan niet eten; uw ezel zal van voor uw aangezicht geroofd worden, en tot u niet wederkeren; uw klein vee zal aan uw vijanden gegeven worden, en voor u zal geen verlosser zijn.

32 Uw zonen en uw dochteren zullen aan een ander volk gegeven worden, dat het uw ogen aanzien, en naar hen bezwijken den gansen dag; maar het zal in het vermogen uwer hand niet zijn.

33 De vrucht van uw land en al uw arbeid zal een volk eten, dat gij niet gekend hebt; en gij zult alle dagen alleenlijk verdrukt en gepletterd zijn.

34 En gij zult onzinnig zijn, vanwege het gezicht uwer ogen, dat gij zien zult.

35 De HEERE zal u slaan met boze zweren, aan de knieen en aan de benen, waarvan gij niet zult kunnen genezen worden, van uw voetzool af tot aan uw schedel.

36 De HEERE zal u, mitsgaders uw koning, dien gij over u zult gesteld hebben, doen gaan tot een volk, dat gij niet gekend hebt, noch uw vaderen; en aldaar zult gij dienen andere goden, hout en steen.

37 En gij zult zijn tot een schrik, tot een spreekwoord en tot een spotrede, onder al de volken, waarheen u de HEERE leiden zal.

38 Gij zult veel zaads op den akker uitbrengen, maar gij zult weinig inzamelen; want de sprinkhaan zal het verteren.

39 Wijngaarden zult gij planten, en bouwen, maar gij zult geen wijn drinken, noch iets vergaderen; want de worm zal het afeten.

40 Olijfbomen zult gij hebben in al uw landpalen, maar gij zult u met olie niet zalven; want uw olijfboom zal zijn vrucht afwerpen.

41 Zonen en dochteren zult gij gewinnen, maar zij zullen voor u niet zijn; want zij zullen in gevangenis gaan.

42 Al uw geboomte, en de vrucht uws lands zal het boos gewormte erfelijk bezitten.

43 De vreemdeling, die in het midden van u is, zal hoog, hoog boven u opklimmen; en gij zult laag, laag nederdalen.

44 Hij zal u lenen, maar gij
zult hem niet lenen; hij zal tot
een hoofd zijn, en gij zult tot
een staart zijn.
45 En al deze vloeken zullen
over u komen, en u vervolgen,
en u treffen, totdat gij verdelgd
wordt; omdat gij der stem
des HEEREN, uws Gods, niet
gehoorzaam zult geweest zijn,
om te houden Zijn geboden
en Zijn inzettingen, die Hij u
geboden heeft.
46 En zij zullen onder u tot
een teken, en tot een wonder
zijn, ja, onder uw zaad tot in
eeuwigheid.
47 Omdat gij den HEERE,
uw God, niet gediend zult
hebben met vrolijkheid en
goedheid des harten, vanwege
de veelheid van alles;
48 Zo zult gij uw vijanden, die
de HEERE onder u zenden zal,
dienen, in honger en in dorst,
en in naaktheid, en in gebrek
van alles; en Hij zal een ijzeren
juk op uw hals leggen, totdat
Hij u verdelge.
49 De HEERE zal tegen u een
volk verheffen van verre, van
het einde der aarde, gelijk als
een arend vliegt; een volk,
welks spraak gij niet zult
verstaan;
50 Een volk, stijf van
aangezicht, dat het aangezicht
des ouden niet zal aannemen,
noch den jonge genadig zijn.
51 En het zal de vrucht
uwer beesten, en de vrucht
uws lands opeten, totdat gij
verdelgd zult zijn; hetwelk u
geen koren, most noch olie,
voortzetting uwer koeien noch
kudden van uw klein vee
zal overig laten, totdat Hij u
verdoe.
52 En het zal u beangstigen in
al uw poorten, totdat uw hoge
en vaste muren nedervallen,
op welke gij vertrouwdet in
uw ganse land; ja, het zal u
beangstigen in al uw poorten,
in uw ganse land, dat u de
HEERE, uw God, gegeven heeft.
53 En gij zult eten de vrucht
uws buiks, het vlees uwer
zonen en uwer dochteren, die u
de HEERE, uw God, gegeven zal
hebben; in de belegering en in
de benauwing, waarmede uw
vijanden u zullen benauwen
54 Aangaande den man, die
teder onder u, en die zeer
wellustig geweest is, zijn
oog zal kwaad zijn tegen
zijn broeder en tegen de
huisvrouw zijns schoots, en
tegen zijn overige zonen, die
hij overgehouden zal hebben;
55 Dat hij niet aan een van
die zal geven van het vlees
zijner zonen, die hij eten zal,
omdat hij voor zich niets heeft
overgehouden; in de belegering
en in de benauwing, waarmede
uw vijand u in al uw poorten
zal benauwen.
56 Aangaande de tedere en
wellustige vrouw onder u,
die niet verzocht heeft haar
voetzool op de aarde te zetten,
omdat zij zich wellustig en
teder hield; haar oog zal kwaad
zijn tegen den man haars
schoots, en tegen haar zoon,
en tegen haar dochter;

57 En dat om haar
nageboorte, die van tussen
haar voeten uitgegaan zal
zijn, en om haar zonen, die zij
gebaard zal hebben; want zij
zal hen eten in het verborgene,
vermits gebrek van alles;
in de belegering en in de
benauwing, waarmede uw
vijand u zal benauwen in uw
poorten.
58 Indien gij niet zult
waarnemen te doen al de
woorden dezer wet, die in dit
boek geschreven zijn, om te
vrezen dezen heerlijken en
vreselijken Naam den HEERE
uw God;
59 Zo zal de HEERE uw plagen
wonderlijk maken, mitsgaders
de plagen van uw zaad; het
zullen grote en gewisse plagen,
en boze en gewisse krankten
zijn.
60 En Hij zal op u doen keren
alle kwalen van Egypte, voor
dewelke gij gevreesd hebt, en
zij zullen u aanhangen.
61 Ook alle krankte, en alle
plage, die in het boek dezer wet
niet geschreven is, zal de HEERE
over u doen komen, totdat gij
verdelgd wordt.
62 En gij zult met weinige
mensen overgelaten worden, in
plaats dat gij geweest zijt als de
sterren des hemels in menigte;
omdat gij der stem des HEEREN,
uws Gods, niet gehoorzaam
geweest zijt.
63 En het zal geschieden,
gelijk als de HEERE Zich
over ulieden verblijdde,
u goed doende en u
vermenigvuldigende, alzo
zal Zich de HEERE over u
verblijden, u verdoende en
u verdelgende; en gij zult
uitgerukt worden uit het land,
waar gij naar toe gaat, om dat
te erven.
64 En de HEERE zal u
verstrooien onder alle volken,
van het ene einde der aarde tot
aan het andere einde der aarde;
en aldaar zult gij andere goden
dienen, die gij niet gekend
hebt, noch uw vaders, hout en
steen.
65 Daartoe zult gij onder
dezelve volken niet stil zijn,
en uw voetzool zal geen rust
hebben; want de HEERE zal u
aldaar een bevend hart geven,
en bezwijking der ogen, en
mattigheid der ziel.
66 En uw leven zal tegenover
u hangen; en gij zult nacht en
dag schrikken, en gij zult van
uw leven niet zeker zijn.
67 Des morgens zult gij
zeggen: Och, dat het avond
ware; en des avonds zult gij
zeggen: Och, dat het morgen
ware; vermits den schrik uws
harten, waarmede gij zult
verschrikt zijn, en vermits het
gezicht uwer ogen, dat gij zien
zult.
68 En de HEERE zal u naar
Egypte doen wederkeren
in schepen, door een weg,
waarvan ik u gezegd heb:
Gij zult dien niet meer zien;
en aldaar zult gij u aan uw
vijanden willen verkopen
tot dienstknechten en tot
dienstmaagden; maar er zal

geen koper zijn.

29 Dit zijn de woorden des verbonds, dat de HEERE Mozes geboden heeft te maken met de kinderen Israels, in het land van Moab, boven het verbond, dat Hij met hen gemaakt had aan Horeb.
2 En Mozes riep gans Israel, en zeide tot hen: Gij hebt gezien al wat de HEERE in Egypteland voor uw ogen gedaan heeft, aan Farao, en aan al zijn knechten, en aan zijn land;
3 De grote verzoekingen, die uw ogen gezien hebben, diezelve tekenen en grote wonderen.
4 Maar de HEERE heeft ulieden niet gegeven een hart om te verstaan, noch ogen om te zien, noch oren om te horen, tot op dezen dag.
5 En Ik heb ulieden veertig jaren doen wandelen in de woestijn; uw klederen zijn aan u niet verouderd, en uw schoen is niet verouderd aan uw voet.
6 Brood hebt gij niet gegeten, en wijn en sterken drank hebt gij niet gedronken; opdat gij wistet, dat Ik de HEERE, uw God, ben.
7 Toen gij nu kwaamt aan deze plaats, toog Sihon, de koning van Hesbon, uit, en Og, de koning van Bazan, ons tegemoet, ten strijde; en wij sloegen hen.
8 En wij hebben hun land ingenomen, en dat ten erve gegeven aan de Rubenieten en Gadieten, mitsgaders aan den halven stam der Manassieten.
9 Houdt dan de woorden dezes verbonds, en doet ze; opdat gij verstandelijk handelt in alles, wat gij doen zult.
10 Gij staat heden allen voor het aangezicht des HEEREN, uws Gods: uw hoofden uwer stammen, uw oudsten, en uw ambtlieden, alle man van Israel;
11 Uw kinderkens, uw vrouwen, en uw vreemdeling, die in het midden van uw leger is, van uw houthouwer tot uw waterputter toe;
12 Om over te gaan in het verbond des HEEREN, uws Gods, en in Zijn vloek, hetwelk de HEERE, uw God, heden met u maakt;
13 Opdat Hij u heden Zichzelven tot een volk bevestige, en Hij u tot een God zij, gelijk als Hij tot u gesproken heeft, en gelijk als Hij uw vaderen, Abraham, Izak en Jakob, gezworen heeft.
14 En niet met ulieden alleen maak ik dit verbond en dezen vloek;
15 Maar met dengene, die heden hier bij ons voor het aangezicht des HEEREN, onzes Gods, staat; en met dengene, die hier heden bij ons niet is.
16 Want gij weet, hoe wij in Egypteland gewoond hebben, en hoe wij doorgetogen zijn door het midden der volken, die gij doorgetogen zijt.
17 En gij hebt gezien hun verfoeiselen, en hun

drekgoden, hout en steen,
zilver en goud, die bij hen
waren.
18 Dat onder ulieden niet
zij een man, of vrouw, of
huisgezin, of stam, die zijn
hart heden wende van den
HEERE, onzen God, om te gaan
dienen de goden dezer volken;
dat onder ulieden niet zij een
wortel, die gal en alsem drage;
19 En het geschiede, als hij de
woorden dezes vloeks hoort,
dat hij zichzelven zegene in
zijn hart, zeggende: Ik zal
vrede hebben, wanneer ik
schoon naar mijns harten
goeddunken zal wandelen, om
den dronkene te doen tot den
dorstige.
20 De HEERE zal hem niet
willen vergeven; maar alsdan
zal des HEEREN toorn en ijver
roken over denzelven man,
en al de vloek, die in dit
boek geschreven is, zal op hem
liggen; en de HEERE zal zijn
naam van onder den hemel
uitdelgen.
21 En de HEERE zal hem ten
kwade afscheiden van al de
stammen Israels, naar alle
vloeken des verbonds, dat in
het boek dezer wet geschreven
is.
22 Dan zal zeggen het
navolgend geslacht, uw
kinderen, die na ulieden
opstaan zullen, en de vreemde,
die uit verren lande komen
zal, als zij zullen zien de
plagen dezes lands en deszelfs
krankheden, waarmede de
HEERE het gekrenkt heeft;
23 Dat zijn ganse aarde
zij zwavel en zout der
verbranding; die niet bezaaid
zal zijn, en geen spruit
zal voortgebracht hebben,
noch enig kruid daarin zal
opgekomen zijn; gelijk de
omkering van Sodom en
Gomorra, Adama en Zeboim,
die de HEERE heeft omgekeerd
in Zijn toorn en in Zijn
grimmigheid;
24 En alle volken zullen
zeggen: Waarom heeft de
HEERE aan dit land alzo
gedaan? Wat is de ontsteking
van dezen groten toorn?
25 Dan zal men zeggen:
Omdat zij het verbond des
HEEREN, des Gods hunner
vaderen, hebben verlaten, dat
Hij met hen gemaakt had,
als Hij hen uit Egypteland
uitvoerde;
26 En zij heengegaan zijn,
en andere goden gediend en
zich voor die gebogen hebben;
goden, die hen niet gekend
hadden, en geen van welke hun
iets medegedeeld had;
27 Daarom is de toorn des
HEEREN ontstoken tegen dit
land, om daarover te brengen
al dezen vloek, die in dit boek
geschreven is.
28 En de HEERE heeft hen
uit hun land uitgetrokken, in
toorn, en in grimmigheid, en
in grote verbolgenheid; en Hij
heeft hen verworpen in een
ander land, gelijk het is te
dezen dage.
29 De verborgene dingen
zijn voor den HEERE, onzen

God; maar de geopenbaarde zijn voor ons en voor onze kinderen, tot in eeuwigheid, om te doen al de woorden dezer wet.

30 Voorts zal het geschieden, wanneer al deze dingen over u zullen gekomen zijn, deze zegen of deze vloek, die ik u voorgesteld heb; zo zult gij het weder ter harte nemen, onder alle volken, waarheen u de HEERE, uw God, gedreven heeft;
2 En gij zult u bekeren tot den HEERE, uw God, en Zijner stem gehoorzaam zijn, naar alles, wat ik u heden gebiede, gij en uw kinderen, met uw ganse hart en met uw ganse ziel.
3 En de HEERE, uw God, zal uw gevangenis wenden, en Zich uwer ontfermen; en Hij zal wederkeren en u vergaderen uit al de volken, waarheen u de HEERE, uw God, verstrooid had.
4 Al waren uw verdrevenen aan het einde des hemels, van daar zal u de HEERE, uw God, vergaderen, en van daar zal Hij u nemen.
5 En de HEERE, uw God, zal u brengen in het land, dat uw vaderen erfelijk bezeten hebben, en gij zult dat erfelijk bezitten; en Hij zal u weldoen, en zal u vermenigvuldigen boven uw vaderen.
6 En de HEERE, uw God, zal uw hart besnijden, en het hart van uw zaad, om den HEERE, uw God, lief te hebben met uw ganse hart en met uw ganse ziel, opdat gij levet.
7 En de HEERE, uw God, zal al die vloeken leggen op uw vijanden en op uw haters, die u vervolgd hebben.
8 Gij dan zult u bekeren, en der stemme des HEEREN gehoorzaam zijn, en gij zult doen al Zijn geboden, die ik u heden gebiede.
9 En de HEERE, uw God, zal u doen overvloeien in al het werk uwer hand, in de vrucht uws buiks, en in de vrucht uwer beesten, en in de vrucht uws lands, ten goede; want de HEERE zal wederkeren, om Zich over u te verblijden ten goede, gelijk als Hij Zich over uw vaderen verblijd heeft;
10 Wanneer gij der stemme des HEEREN, uws Gods, zult gehoorzaam zijn, houdende Zijn geboden en Zijn inzettingen, die in dit wetboek geschreven zijn; wanneer gij u zult bekeren tot den HEERE, uw God, met uw ganse hart en met uw ganse ziel.
11 Want ditzelve gebod, hetwelk ik u heden gebiede, dat is van u niet verborgen, en dat is niet verre.
12 Het is niet in den hemel, om te zeggen: Wie zal voor ons ten hemel varen, dat hij het voor ons hale, en ons hetzelve horen late, dat wij het doen?
13 Het is ook niet op gene zijde der zee, om te zeggen: Wie zal voor ons overvaren aan gene zijde der zee, dat hij het voor ons hale, en ons hetzelve

horen late, dat wij het doen?
14 Want dit woord is zeer
nabij u, in uw mond, en in uw
hart, om dat te doen.
15 Ziet, ik heb u heden
voorgesteld het leven, en het
goede, en den dood, en het
kwade.
16 Want ik gebiede u heden,
den HEERE, uw God, lief te
hebben, in Zijn wegen te
wandelen, en te houden Zijn
geboden, en Zijn inzettingen,
en Zijn rechten, opdat gij levet
en vermenigvuldiget, en de
HEERE, uw God, u zegene in
het land, waar gij naar toe
gaat, om dat te erven.
17 Maar indien uw hart zich
zal afwenden, en gij niet horen
zult, en gij gedreven zult
worden, dat gij u voor andere
goden buigt, en dezelve dient;
18 Zo verkondig ik ulieden
heden, dat gij voorzeker zult
omkomen; gij zult de dagen
niet verlengen op het land, naar
hetwelk gij over de Jordaan
zijt heengaande, om daarin te
komen, dat gij het erfelijk bezit.
19 Ik neem heden tegen
ulieden tot getuigen den hemel
en de aarde; het leven en den
dood heb ik u voorgesteld, den
zegen en den vloek! Kiest dan
het leven, opdat gij levet, gij
en uw zaad;
20 Liefhebbende den
HEERE, uw God, Zijner
stem gehoorzaam zijnde, en
Hem aanhangende; want
Hij is uw leven en de lengte
uwer dagen; opdat gij blijft
in het land, dat de HEERE uw
vaderen, Abraham, Izak en
Jakob, gezworen heeft hun te
zullen geven.

31 Daarna ging Mozes
heen, en sprak deze
woorden tot gans Israel,
2 En zeide tot hen: Ik ben
heden honderd en twintig
jaren oud; ik zal niet meer
kunnen uitgaan en ingaan;
daartoe heeft de HEERE tot
mij gezegd: Gij zult over deze
Jordaan niet gaan.
3 De HEERE, uw God, Die zal
voor uw aangezicht overgaan;
Die zal deze volken van voor
uw aangezicht verdelgen, dat
gij hen erfelijk bezit. Jozua zal
voor uw aangezicht overgaan,
gelijk als de HEERE gesproken
heeft.
4 En de HEERE zal hun doen,
gelijk als Hij aan Sihon en Og,
koningen der Amorieten, en
aan hun land, gedaan heeft, die
Hij verdelgd heeft.
5 Wanneer hen nu de HEERE
voor uw aangezicht zal
gegeven hebben, dan zult gij
hun doen naar alle gebod, dat
ik ulieden geboden heb.
6 Weest sterk en hebt goeden
moed, en vreest niet, en
verschrikt niet voor hun
aangezicht; want het is de
HEERE, uw God, Die met u
gaat; Hij zal u niet begeven,
noch u verlaten.
7 En Mozes riep Jozua, en
zeide tot hem voor de ogen
van gans Israel: Wees sterk
en heb goeden moed, want gij
zult met dit volk ingaan in het

land dat de HEERE hun vaderen
gezworen heeft, hun te zullen
geven; en gij zult het hun doen
erven.
8 De HEERE nu is Degene, Die
voor uw aangezicht gaat; Die
zal met u zijn; Hij zal u niet
begeven, noch u verlaten; vrees
niet, en ontzet u niet.
9 En Mozes schreef deze wet,
en gaf ze aan de priesteren, de
zonen van Levi, die de ark des
verbonds des HEEREN droegen,
en aan alle oudsten van Israel.
10 En Mozes gebood hun,
zeggende: Ten einde van zeven
jaren, op den gezetten tijd van
het jaar der vrijlating, op het
feest der loofhutten.
11 Als gans Israel zal komen,
om te verschijnen voor het
aangezicht des HEEREN, uws
Gods, in de plaats, die Hij zal
verkoren hebben, zult gij deze
wet voor gans Israel uitroepen,
voor hun oren;
12 Vergadert het volk, de
mannen, en de vrouwen,
en de kinderen, en uw
vreemdelingen, die in uw
poorten zijn; opdat zij horen,
en opdat zij leren, en vrezen
den HEERE, uw God, en
waarnemen te doen alle
woorden dezer wet.
13 En dat hun kinderen, die
het niet geweten hebben, horen
en leren, om te vrezen den
HEERE, uw God, al de dagen,
die gij leeft op het land, naar
hetwelk gij over de Jordaan zijt
heengaande, om dat te erven.
14 En de HEERE zeide tot
Mozes: Zie, uw dagen zijn
genaderd, om te sterven; roep
Jozua, en stelt ulieden in de tent
der samenkomst, dat Ik hem
bevel geve. Zo ging Mozes, en
Jozua, en zij stelden zich in de
tent der samenkomst.
15 Toen verscheen de HEERE
in de tent, in de wolkkolom; en
de wolkkolom stond boven de
deur der tent.
16 En de HEERE zeide tot
Mozes: Zie, gij zult slapen
met uw vaderen; en dit volk
zal opstaan, en nahoereren de
goden der vreemden van dat
land, waar het naar toe gaat,
in het midden van hetzelve;
en het zal Mij verlaten en
vernietigen Mijn verbond, dat
Ik met hetzelve gemaakt heb.
17 Zo zal Mijn toorn te dien
dage tegen hetzelve ontsteken,
en Ik zal hen verlaten, en Mijn
aangezicht van hen verbergen,
dat zij ter spijze zijn, en vele
kwaden en benauwdheden
zullen het treffen; dat het
te dien dage zal zeggen:
Hebben mij deze kwaden niet
getroffen, omdat mijn God in
het midden van mij niet is?
18 Ik dan zal Mijn aangezicht
te dien dage ganselijk
verbergen, om al het kwaad,
dat het gedaan heeft; want het
heeft zich gewend tot andere
goden.
19 En nu, schrijft ulieden dit
lied, en leert het den kinderen
Israels; legt het in hun mond;
opdat dit lied Mij ten getuige zij
tegen de kinderen Israels.
20 Want Ik zal dit volk
inbrengen in het land, dat Ik

zijn vaderen gezworen heb,
vloeiende van melk en honig,
en het zal eten, en verzadigd,
en vet worden; dan zal het
zich wenden tot andere goden,
en hen dienen, en zij zullen
Mij tergen, en Mijn verbond
vernietigen.
21 En het zal geschieden,
wanneer vele kwaden en
benauwdheden hetzelve zullen
treffen, dan zal dit lied voor
zijn aangezicht antwoorden
tot getuige; want het zal uit
den mond zijns zaads niet
vergeten worden; dewijl Ik
weet zijn gedichtsel dat het
heden maakt, aleer Ik het
inbreng in het land, dat Ik
gezworen heb.
22 Zo schreef Mozes dit lied te
dien dage, en hij leerde het den
kinderen Israels.
23 En Hij gebood Jozua, den
zoon van Nun, en zeide: Zijt
sterk en heb goeden moed,
want gij zult de kinderen
Israels inbrengen in het land,
dat Ik hun gezworen heb; en Ik
zal met u zijn.
24 En het geschiedde, als
Mozes voleind had de woorden
dezer wet te schrijven in een
boek, totdat zij voltrokken
waren;
25 Zo gebood Mozes den
Levieten, die de ark des
verbonds des HEEREN droegen,
zeggende:
26 Neemt dit wetboek, en legt
het aan de zijde van de ark
des verbonds des HEEREN, uws
Gods, dat het aldaar zij ten
getuige tegen u.
27 Want ik ken uw
wederspannigheid, en uw
harden nek. Ziet, terwijl ik nog
heden met ulieden leve, zijt gij
wederspannig geweest tegen
den HEERE; hoe veel te meer
na mijn dood!
28 Vergadert tot mij al de
oudsten uwer stammen, en uw
ambtlieden; dat ik voor hun
oren deze woorden spreke, en
tegen hen den hemel en de
aarde tot getuigen neme.
29 Want ik weet, dat gij het
na mijn dood zekerlijk zult
verderven, en afwijken van
den weg, dien ik u geboden
heb; dan zal u dit kwaad in het
laatste der dagen ontmoeten,
wanneer gij zult gedaan
hebben, dat kwaad is in de
ogen des HEEREN, om Hem
door het werk uwer handen
tot toorn te verwekken.
30 Toen sprak Mozes, voor de
oren der ganse gemeente van
Israel, de woorden dezes lieds,
totdat zij voltrokken waren.

32 Neig de oren, gij hemel,
en ik zal spreken; en de
aarde hore de redenen mijns
monds.
2 Mijn leer druipe als een
regen, mijn rede vloeie als een
dauw; als een stofregen op de
grasscheutjes, en als druppelen
op het kruid.
3 Want ik zal den Naam des
HEEREN uitroepen; geeft onzen
God grootheid!
4 Hij is de Rotssteen, Wiens
werk volkomen is; want al Zijn
wegen zijn gerichte. God is

waarheid, en is geen onrecht;
rechtvaardig en recht is Hij.
5 Hij heeft het tegen Hem
verdorven; het zijn Zijn
kinderen niet; de schandvlek
is hun; het is een verkeerd en
verdraaid geslacht.
6 Zult gij dit den HEERE
vergelden, gij, dwaas en onwijs
volk! Is Hij niet uw Vader, Die
u verkregen, Die u gemaakt en
u bevestigd heeft?
7 Gedenk aan de dagen van
ouds; merk op de jaren van
elk geslacht; vraag uw vader,
die zal het u bekend maken,
uw ouden, en zij zullen het u
zeggen.
8 Toen de Allerhoogste aan
de volken de erfenis uitdeelde,
toen Hij Adams kinderen
vaneen scheidde, heeft Hij de
landpalen der volken gesteld
naar het getal der kinderen
Israels.
9 Want des HEEREN deel is
Zijn volk, Jakob is het snoer
Zijner erve.
10 Hij vond hem in een land
der woestijn, en in een woeste
huilende wildernis; Hij voerde
hem rondom, Hij onderwees
hem, Hij bewaarde hem als
Zijn oogappel.
11 Gelijk een arend zijn
nest opwekt, over zijn jongen
zweeft, zijn vleugelen uitbreidt,
ze neemt en ze draagt op zijn
vlerken;
12 Zo leidde hem de HEERE
alleen, en er was geen vreemd
god met hem.
13 Hij deed hem rijden op de
hoogten der aarde, dat hij at
de inkomsten des velds; en Hij
deed hem honig zuigen uit de
steenrots, en olie uit den kei der
rots;
14 Boter van koeien, en melk
van klein vee, met het vet der
lammeren en der rammen,
die in Bazan weiden, en der
bokken, met het vette der
nieren van tarwe; en het
druivenbloed, reinen wijn,
hebt gij gedronken.
15 Als nu Jeschurun vet
werd, zo sloeg hij achteruit
(gij zijt vet, gij zijt dik, ja, met
vet overdekt geworden!); en
hij liet God varen, Die hem
gemaakt heeft, en versmaadde
den Rotssteen zijns heils.
16 Zij hebben Hem tot ijver
verwekt door vreemde goden;
door gruwelen hebben zij Hem
tot toorn verwekt.
17 Zij hebben aan de duivelen
geofferd, niet aan God; aan
de goden, die zij niet kenden;
nieuwe, die van nabij gekomen
waren, voor dewelke uw
vaders niet geschrikt hebben.
18 Den Rotssteen, Die u
gegenereerd heeft, hebt gij
vergeten; en gij hebt in
vergetenis gesteld den God,
Die u gebaard heeft.
19 Als het de HEERE zag,
zo versmaadde Hij hen, uit
toornigheid tegen zijn zonen
en zijn dochteren.
20 En Hij zeide: Ik zal Mijn
aangezicht van hen verbergen;
Ik zal zien, welk hunlieder
einde zal wezen; want zij zijn
een gans verkeerd geslacht,
kinderen, in welke geen trouw

is.
21 Zij hebben Mij tot ijver
verwekt door hetgeen geen
God is; zij hebben Mij tot
toorn verwekt door hun
ijdelheden; Ik dan zal hen
tot ijver verwekken door
diegenen, die geen volk zijn;
door een dwaas volk zal Ik hen
tot toorn verwekken.
22 Want een vuur is
aangestoken in Mijn toorn, en
zal bernen tot in de onderste
hel, en zal het land met
zijn inkomst verteren, en de
gronden der bergen in vlam
zetten.
23 Ik zal kwaden over hen
hopen; Mijn pijlen zal Ik op hen
verschieten.
24 Uitgeteerd zullen zij zijn
van honger, opgegeten van den
karbonkel en bitter verderf; en
Ik zal de tanden der beesten
onder hen schikken, met vurig
venijn van slangen des stofs.
25 Van buiten zal het
zwaard beroven, en uit
de binnenkameren de
verschrikking; ook den
jongeling, ook de jonge
dochter, het zuigende kind met
den grijzen man.
26 Ik zeide: In alle hoeken
zoude Ik hen verstrooien;
Ik zoude hun gedachtenis
van onder de mensen doen
ophouden;
27 Ten ware, dat Ik de
toornigheid des vijands
schroomde, dat niet hun
tegenpartijen zich vreemd
mochten houden; dat zij niet
mochten zeggen: Onze hand is
hoog geweest; de HEERE heeft
dit alles niet gewrocht.
28 Want zij zijn een volk, dat
door raadslagen verloren gaat,
en er is geen verstand in hen.
29 O, dat zij wijs waren;
zij zouden dit vernemen, zij
zouden op hun einde merken.
30 Hoe zoude een enige
duizend jagen, en twee tien
duizend doen vluchten, ten
ware, dat hunlieder Rotssteen
hen verkocht, en de HEERE hen
overgeleverd had?
31 Want hun rotssteen is niet
gelijk onze Rotssteen, zelfs
onze vijanden rechters zijnde.
32 Want hun wijnstok is uit
den wijnstok van Sodom, en
uit de velden van Gomorra;
hun wijndruiven zijn vergiftige
wijndruiven; zij hebben bittere
bezien.
33 Hun wijn is vurig
drakenvenijn, en een wreed
adderenvergift.
34 Is dat niet bij Mij
opgesloten, verzegeld in
Mijn schatten?
35 Mijn is de wraak en
de vergelding, ten tijde als
hunlieder voet zal wankelen;
want de dag huns ondergangs
is nabij, en de dingen, die hun
zullen gebeuren, haasten.
36 Want de HEERE zal aan Zijn
volk recht doen, en het zal Hem
over Zijn knechten berouwen;
want Hij zal zien, dat de hand
is weggegaan, en de beslotene
en verlatene niets is.
37 Dan zal Hij zeggen: Waar
zijn hun goden; de rotssteen, op
welken zij betrouwden?

38 Welker slachtofferen vet zij
aten, welker drankofferen wijn
zij dronken; dat zij opstaan en u
helpen, dat er verberging voor
u zij.
39 Ziet nu, dat Ik, Ik Die ben,
en geen God met Mij, Ik dood
en maak levend; Ik versla en Ik
heel; en er is niemand, die uit
Mijn hand redt!
40 Want Ik zal Mijn hand naar
den hemel opheffen, en Ik zal
zeggen: Ik leef in eeuwigheid!
41 Indien Ik Mijn glinsterend
zwaard wette, en Mijn hand ten
gerichte grijpt, zo zal Ik wraak
op Mijn tegenpartijen doen
wederkeren, en Mijn hateren
vergelden.
42 Ik zal Mijn pijlen dronken
maken van bloed, en Mijn
zwaard zal vlees eten; van het
bloed des verslagenen en des
gevangenen, van het hoofd af
zullen er wraken des vijands
zijn.
43 Juicht, gij heidenen,
met Zijn volk! want Hij zal
het bloed Zijner knechten
wreken; en Hij zal de wraak
op Zijn tegenpartijen doen
wederkeren, en verzoenen Zijn
land en Zijn volk.
44 En Mozes kwam, en sprak
al de woorden dezes lieds voor
de oren des volks, hij en Hosea,
de zoon van *Nun.*
45 Als nu Mozes geeindigd
had al die woorden tot gans
Israel te spreken;
46 Zo zeide hij tot hen: Zet
uw hart op al de woorden, die
ik heden onder ulieden betuige,
dat gij ze uw kinderen gebieden
zult, dat zij waarnemen te doen
al de woorden dezer wet.
47 Want dat is geen vergeefs
woord voor ulieden; maar het
is uw leven; en door ditzelve
woord zult gij de dagen
verlengen op het land, waar gij
over de Jordaan naar toe gaat,
om dat te erven.
48 Daarna sprak de HEERE
tot Mozes, op dienzelfden dag,
zeggende:
49 Klim op den berg Abarim
(deze is de berg Nebo, die in het
land van Moab is, die tegenover
Jericho is), en zie het land
Kanaan, dat Ik den kinderen
Israels tot een bezitting geven
zal;
50 En sterf op dien berg,
waarheen gij opklimmen zult,
en word vergaderd tot uw
volken; gelijk als uw broeder
Aaron stierf op den berg
Hor, en werd tot zijn volken
vergaderd.
51 Omdat gijlieden u tegen
Mij vergrepen hebt, in het
midden der kinderen Israels,
aan het twistwater te Kades,
in de woestijn Zin; omdat gij
Mij niet geheiligd hebt in het
midden der kinderen Israels.
52 Want van tegenover
zult gij dat land zien, maar
daarheen niet inkomen, in
het land, dat Ik den kinderen
Israels geven zal.

33 Dit nu is de zegen,
met welken Mozes,
de man Gods, de kinderen
Israels gezegend heeft, voor
zijn dood.

2 Hij zeide dan: De HEERE
is van Sinai gekomen, en is
hunlieden opgegaan van Seir;
Hij is blinkende verschenen
van het gebergte Paran, en
is aangekomen met tien
duizenden der heiligen; tot
Zijn rechterhand was een
vurige wet aan hen.
3 Immers bemint Hij de
volken! Al zijn heiligen zijn
in Uw hand; zij zullen in het
midden tussen Uw voeten
gezet worden; een ieder zal
ontvangen van Uw woorden.
4 Mozes heeft ons de wet
geboden, een erfenis van
Jakobs gemeente;
5 En Hij was Koning in
Jeschurun, als de hoofden des
volks zich vergaderden, samen
met de stammen Israels.
6 Dat Ruben leve, en niet
sterve, en dat zijn lieden van
getal zijn!
7 En dit is van Juda, dat
hij zeide: Hoor, HEERE! de
stem van Juda! en breng hem
weder tot zijn volk; zijn handen
moeten hem genoegzaam zijn,
en zijt Gij hem een Hulp tegen
zijn vijanden!
8 En van Levi zeide hij: Uw
Thummim en Uw Urim zijn
aan den man, Uw gunstgenoot;
dien Gij verzocht hebt in
Massa, met welken Gij getwist
hebt aan de wateren van
Meriba.
9 Die tot zijn vader en tot
zijn moeder zeide: Ik zie hem
niet; en die zijn broederen
niet kende, en zijn zonen niet
achtte; want zij onderhielden
Uw woord, en bewaarden Uw
verbond.
10 Zij zullen Jakob Uw
rechten leren, en Israel Uw
wet; zij zullen reukwerk voor
Uw neus leggen, en dat gans
verteerd zal worden, op Uw
altaar.
11 Zegen, HEERE! zijn
vermogen, en laat U het werk
zijner handen wel bevallen;
versla de lenden dergenen,
die tegen hem opstaan en
hem haten, dat zij niet weder
opstaan!
12 En van Benjamin zeide
hij: De beminde des HEEREN,
hij zal zeker bij Hem wonen.
Hij zal hem den gansen dag
overdekken, en tussen Zijn
schouders zal hij wonen!
13 En van Jozef zeide hij:
Zijn land zij gezegend van den
HEERE, van het uitnemendste
des hemels, van den dauw, en
van de diepte, die beneden is
liggende;
14 En van de uitnemendste
inkomsten der zon, en van de
uitnemendste voortzetting der
maan;
15 En van het voornaamste
der oude bergen, en van het
uitnemendste der eeuwige
heuvelen;
16 En van het uitnemendste
der aarde en haar volheid,
en van de goedgunstigheid
Desgenen, Die in het braambos
woonde, kome de zegening op
het hoofd van Jozef, en op den
schedel des afgezonderden van
zijn broederen!

17 Hij heeft de heerlijkheid
des eerstgeborenen zijns osses,
en zijn hoornen zijn hoornen
des eenhoorns; met dezelve
zal hij de volken te zamen
stoten tot aan de einden des
lands. Dezen nu zijn de tien
duizenden van Efraim, en
dezen zijn de duizenden van
Manasse!

18 En van Zebulon zeide hij:
Verheug u, Zebulon! over uw
uittocht, en Issaschar! over uw
hutten.

19 Zij zullen de volken tot den
berg roepen; daar zullen zij
offeranden der gerechtigheid
offeren; want zij zullen den
overvloed der zeeen zuigen, en
de bedekte verborgen dingen
des zands.

20 En van Gad zeide hij:
Gezegend zij, die aan Gad
ruimte maakt! hij woont als
een oude leeuw, en verscheurt
den arm, ja ook den schedel.

21 En hij heeft zich van
het eerste voorzien, omdat
hij aldaar in het deel des
wetgevers bedekt was; daarom
kwam hij met de hoofden
des volks; hij verrichtte de
gerechtigheid des HEEREN, en
zijn gerichten met Israel.

22 En van Dan zeide hij: Dan
is een jonge leeuw; hij zal als
uit Bazan voortspringen.

23 En van Nafthali zeide hij:
O Nafthali! wees verzadigd
van de goedgunstigheid, en vol
van den zegen des HEEREN;
bezit erfelijk het westen en het
zuiden.

24 En van Aser zeide hij: Aser
zij gezegend met zonen; hij zij
zijn broederen aangenaam, en
dope zijn voet in olie.

25 Ijzer en koper zal onder
uw schoen zijn; en uw sterkte
gelijk uw dagen!

26 Niemand is er gelijk God,
o Jeschurun! Die op den hemel
vaart tot uw hulp, en met
Zijn hoogheid op de bovenste
wolken.

27 De eeuwige God zij u een
woning, en van onder eeuwige
armen; en Hij verdrijve den
vijand voor uw aangezicht, en
zegge: Verdelg!

28 Israel dan zal zeker alleen
wonen, en Jakobs oog zal zijn
op een land van koren en most;
ja, zijn hemel zal van dauw
druipen.

29 Welgelukzalig zijt gij, o
Israel! wie is u gelijk? gij
zijt een volk, verlost door den
HEERE, het Schild uwer hulp,
en Die een Zwaard is uwer
hoogheid; daarom zullen zich
uw vijanden geveinsdelijk aan
u onderwerpen, en gij zult op
hun hoogten treden!

34 Toen ging Mozes op, uit
de vlakke velden van
Moab, naar den berg Nebo, op
de hoogten van Pisga, welke
recht tegenover Jericho is; en
de HEERE wees hem dat ganse
land, Gilead tot Dan toe;

2 En het ganse Nafthali,
en het land van Efraim en
Manasse, en het ganse land
van Juda, tot aan de achterste
zee;

3 En het Zuiden, en het effen
veld der vallei van Jericho, de
palmstad, tot Zoar toe.
4 En de HEERE zeide tot hem:
Dit is het land, dat Ik Abraham,
Izak en Jakob gezworen heb,
zeggende: Aan uw zaad zal Ik
het geven! Ik heb het u met uw
ogen doen zien, maar gij zult
daarheen niet overgaan.
5 Alzo stierf Mozes, de knecht
des HEEREN, aldaar in het land
van Moab, naar des HEEREN
mond.
6 En Hij begroef hem in
een dal, in het land van
Moab, tegenover Beth-Peor;
en niemand heeft zijn graf
geweten, tot op dezen dag.
7 Mozes nu was honderd
en twintig jaren oud, als hij
stierf; zijn oog was niet donker
geworden, en zijn kracht was
niet vergaan.
8 En de kinderen Israels
beweenden Mozes, in de
vlakke velden van Moab,
dertig dagen; en de dagen des
wenens, van den rouw over
Mozes, werden voleindigd.
9 Jozua nu, de zoon van Nun,
was vol van den Geest der
wijsheid; want Mozes had zijn
handen op hem gelegd; zo
hoorden de kinderen Israels
naar hem, en deden gelijk als de
HEERE Mozes geboden had.
10 En er stond geen profeet
meer op in Israel, gelijk Mozes,
dien de HEERE gekend had, van
aangezicht tot aangezicht,
11 In al de tekenen en de
wonderen, waartoe hem de
HEERE gezonden heeft, om die
in Egypteland te doen aan
Farao, en aan al zijn knechten,
en aan al zijn land;
12 En in al die sterke hand, en
in al die grote verschrikking,
die Mozes gedaan heeft voor de
ogen van gans Israel.

HET BOEK

JOZUA

1 Het geschiedde nu, na
den dood van Mozes, den
knecht des HEEREN, dat de
HEERE tot Jozua, den zoon van
Nun, den dienaar van Mozes,
sprak, zeggende:
2 Mijn knecht Mozes is
gestorven; zo maak u nu op,
trek over deze Jordaan, gij en
al dit volk, tot het land, dat
Ik hun, den kinderen Israels,
geve.
3 Alle plaats, waarop ulieder
voetzool treden zal, heb Ik u
gegeven, gelijk als Ik tot Mozes
gesproken heb.
4 Van de woestijn en dezen
Libanon af tot aan de grote
rivier, de rivier Frath, het ganse
land der Hethieten, en tot
aan de grote zee, tegen den
ondergang der zon, zal ulieder
landpale zijn.
5 Niemand zal voor uw
aangezicht bestaan al de dagen
uws levens; gelijk als Ik met
Mozes geweest ben, zal Ik met
u zijn; Ik zal u niet begeven, en
zal u niet verlaten.
6 Wees sterk en heb goeden
moed! want gij zult dit volk dat
land erfelijk doen bezitten, dat
Ik hun vaderen heb gezworen
hun te geven.
7 Alleenlijk wees sterk en
heb zeer goeden moed, dat gij
waarneemt te doen naar de
ganse wet, welke Mozes, Mijn
knecht, u geboden heeft, en
wijk daarvan niet, ter rechter
hand noch ter linkerhand,
opdat gij verstandelijk handelt
alom, waar gij zult gaan;
8 Dat het boek dezer wet
niet wijke van uw mond, maar
overleg het dag en nacht, opdat
gij waarneemt te doen naar
alles, wat daarin geschreven is;
want alsdan zult gij uw wegen
voorspoedig maken, en alsdan
zult gij verstandelijk handelen.
9 Heb Ik het u niet bevolen?
wees sterk en heb goeden
moed, en verschrik niet, en
ontzet u niet; want de HEERE,
uw God, is met u alom, waar gij
heengaat.
10 Toen gebood Jozua
den ambtlieden des volks,
zeggende:
11 Gaat door het midden des
legers, en beveelt het volk,
zeggende: Bereidt teerkost
voor ulieden; want binnen
nog drie dagen zult gijlieden
over deze Jordaan gaan, dat gij
ingaat, om te erven het land,
hetwelk de HEERE, uw God,
ulieden geeft om te beerven.
12 En Jozua sprak tot de
Rubenieten en Gadieten, en
den halven stam van Manasse,
zeggende:
13 Gedenkt aan het woord,
hetwelk Mozes, de knecht
des HEEREN, ulieden geboden
heeft, zeggende: De HEERE, uw
God, geeft ulieden rust, en Hij
geeft u dit land;

14 Laat uw vrouwen, uw kleine kinderen, en uw vee blijven in het land, dat Mozes ulieden aan deze zijde van de Jordaan gegeven heeft; maar gijlieden zult gewapend trekken, voor het aangezicht uwer broederen, alle strijdbare helden, en zult hen helpen;

15 Totdat de HEERE uw broederen rust geve, als ulieden, en dat zij ook erfelijk bezitten het land, dat de HEERE, uw God, hun geeft; alsdan zult gijlieden wederkeren tot het land uwer erfenis, en zult het erfelijk bezitten, dat Mozes, de knecht des HEEREN, ulieden gegeven heeft, aan deze zijde van de Jordaan, tegen den opgang der zon.

16 Toen antwoordden zij Jozua, zeggende: Al wat gij ons geboden hebt, zullen wij doen, en alom, waar gij ons zenden zult, zullen wij gaan.

17 Gelijk wij in alles naar Mozes hebben gehoord, alzo zullen wij naar u horen; alleenlijk dat de HEERE, uw God, met u zij, gelijk als Hij met Mozes geweest is!

18 Alle man, die uw mond wederspannig wezen zal, en uw woorden niet horen zal in alles, wat gij hem gebieden zult, die zal gedood worden, alleenlijk wees sterk en heb goeden moed!

2 Jozua nu, de zoon van Nun, had twee mannen, die heimelijk verspieden zouden, gezonden van Sittim, zeggende: Gaat heen, bezichtigt het land en Jericho. Zij dan gingen, en kwamen ten huize van een vrouw, een hoer, wier naam was Rachab, en zij sliepen daar.

2 Toen werd den koning te Jericho geboodschapt, zeggende: Zie, in dezen nacht zijn hier mannen gekomen van de kinderen Israels, om dit land te doorzoeken.

3 Daarom zond de koning van Jericho tot Rachab, zeggende: Breng de mannen uit, die tot u gekomen zijn, die te uwen huize gekomen zijn; want zij zijn gekomen, om het ganse land te doorzoeken.

4 Maar die vrouw had die beide mannen genomen, en zij had hen verborgen; en zeide aldus: Er zijn mannen tot mij gekomen, maar ik wist niet, van waar zij waren.

5 En het geschiedde, als men de poort zou sluiten, als het duister was, dat die mannen uitgingen; ik weet niet, waarheen die mannen gegaan zijn; jaagt hen haastelijk na, want gij zult ze achterhalen.

6 Maar zij had hen op het dak doen klimmen, en zij had hen verstoken onder de vlasstoppelen, die van haar op het dak beschikt waren.

7 Die mannen nu jaagden hen na op den weg van de Jordaan, tot aan de veren; en men sloot de poort toe, nadat zij uitgegaan waren, die hen najaagden.

8 Eer zij nu sliepen, zo klom
zij tot hen op, op het dak.
9 En zij sprak tot die mannen:
Ik weet, dat de HEERE u dit land
gegeven heeft, en dat ulieder
verschrikking op ons gevallen
is, en dat al de inwoners dezes
lands voor ulieder aangezicht
gesmolten zijn.
10 Want wij hebben gehoord,
dat de HEERE de wateren der
Schelfzee uitgedroogd heeft
voor ulieder aangezicht, toen
gij uit Egypte gingt; en wat
gijlieden aan de twee koningen
der Amorieten, Sihon en Og,
gedaan hebt, die op gene zijde
van de Jordaan waren, dewelke
gijlieden verbannen hebt.
11 Als wij het hoorden,
zo versmolt ons hart, en er
bestaat geen moed meer in
iemand, vanwege ulieder
tegenwoordigheid; want de
HEERE, ulieder God, is een
God boven in den hemel, en
beneden op de aarde.
12 Nu dan, zweert mij toch
bij den HEERE, dewijl ik
weldadigheid aan ulieden
gedaan heb, dat gij ook
weldadigheid doen zult aan
mijns vaders huis, en geeft mij
een waarteken,
13 Dat gij mijn vader en
mijn moeder in het leven
zult behouden, als ook mijn
broeders en mijn zusters, met
alles, wat zij hebben; en dat
gij onze zielen van den dood
redden zult.
14 Toen spraken die mannen
tot haar: Onze ziel zij voor
ulieden om te sterven, indien
gijlieden deze onze zaak niet
te kennen geeft; het zal dan
geschieden, wanneer de HEERE
ons dit land geeft, zo zullen wij
aan u weldadigheid en trouw
bewijzen.
15 Zij liet hen dan neder met
een zeel door het venster;
want haar huis was op den
stadsmuur; en zij woonde op
den muur.
16 En zij zeide tot hen: Gaat
op het gebergte, opdat niet
misschien de vervolgers u
ontmoeten, en verbergt u
aldaar drie dagen, totdat de
vervolgers wedergekeerd
zullen zijn; en gaat daarna uw
weg.
17 Ook zeiden die mannen
tot haar: Wij zullen onschuldig
zijn van dezen uw eed, dien gij
ons hebt doen zweren;
18 Zie, wanneer wij in het
land komen, zo zult gij dit
snoer van scharlakendraad
aan het venster binden,
door hetwelk gij ons zult
nedergelaten hebben; en
gij zult tot u in het huis
vergaderen uw vader, en uw
moeder, en uw broeders, en het
ganse huisgezin uws vaders.
19 Zo zal het geschieden, al
wie uit de deuren van uw huis
naar buiten gaan zal, zijn bloed
zij op zijn hoofd, en wij zullen
onschuldig zijn; maar al wie
bij u in het huis zijn zal, diens
bloed zij op ons hoofd, indien
een hand tegen hem zijn zal!
20 Maar indien gij deze onze
zaak te kennen zult geven, zo
zullen wij onschuldig zijn van

uw eed, dien gij ons hebt doen
zweren.
21 Zij nu zeide: Het zij
alzo naar uw woorden.
Toen liet zij hen gaan; en
zij gingen heen; en zij bond
het scharlakensnoer aan het
venster.
22 Zij dan gingen heen, en
kwamen op het gebergte, en
bleven aldaar drie dagen, totdat
de vervolgers wedergekeerd
waren; want de vervolgers
hadden hen op al den weg
gezocht, maar niet gevonden.
23 Alzo keerden die twee
mannen weder, en gingen af
van het gebergte, en voeren
over, en kwamen tot Jozua, den
zoon van Nun; en zij vertelden
hem al wat hun wedervaren
was.
24 En zij zeiden tot Jozua:
Zekerlijk, de HEERE heeft dat
ganse land in onze handen
gegeven; want ook zijn al de
inwoners des lands voor onze
aangezichten gesmolten.

3 Jozua dan maakte zich
des morgens vroeg op,
en zij reisden van Sittim, en
kwamen tot aan de Jordaan,
hij en al de kinderen Israels; en
zij vernachtten aldaar, eer zij
overtrokken.
2 En het geschiedde, dat de
ambtlieden, op het einde van
drie dagen, door het midden
des legers gingen;
3 En zij geboden het volk,
zeggende: Wanneer gij de ark
des verbonds des HEEREN, uws
Gods, ziet, en de Levietische
priesters dezelve dragende,
verreist gijlieden ook van uw
plaats, en volgt haar na;
4 Dat er nochtans ruimte
zij tussen ulieden en tussen
dezelve, bij de twee duizend
ellen in de maat; en nadert tot
dezelve niet; opdat gij dien
weg wetet, dien gij gaan zult;
want gijlieden zijt door dien
weg niet gegaan gisteren en
eergisteren.
5 Jozua zeide ook tot het volk:
Heiligt u! want morgen zal
de HEERE wonderheden in het
midden van ulieden doen.
6 Desgelijks sprak Jozua tot
de priesters, zeggende: Neemt
de ark des verbonds op, en gaat
door voor het aangezicht van
dit volk. Zij dan namen de ark
des verbonds op, en zij gingen
voor het aangezicht des volks.
7 Want de HEERE had tot
Jozua gezegd: Dezen dag zal
Ik beginnen u groot te maken
voor de ogen van gans Israel,
opdat zij weten, dat Ik met u
zijn zal, gelijk als Ik met Mozes
geweest ben.
8 Gij dan zult den priesteren,
die de ark des verbonds dragen,
gebieden, zeggende: Wanneer
gijlieden komt tot aan het
uiterste van het water van de
Jordaan, staat stil in de Jordaan.
9 Toen zeide Jozua tot de
kinderen Israels: Nadert
herwaarts, en hoort de
woorden des HEEREN, uws
Gods.
10 Verder zeide Jozua:
Hieraan zult gijlieden
bekennen, dat de levende

God in het midden van u is, en dat Hij ganselijk voor uw aangezicht uitdrijven zal de Kanaanieten, en de Hethieten, en de Hevieten, en de Ferezieten, en de Girgazieten, en de Amorieten en de Jebusieten.
11 Ziet, de ark des verbonds van den Heere der ganse aarde gaat door voor ulieder aangezicht in de Jordaan.
12 Nu dan, neemt gijlieden u twaalf mannen uit de stammen Israels, uit iederen stam een man;
13 Want het zal geschieden, met dat de voetzolen der priesteren, die de ark van den HEERE, den Heere der ganse aarde, dragen, in het water van de Jordaan zullen rusten, zo zullen de wateren van de Jordaan afgesneden worden, te weten de wateren, die van boven afvlieten, en zij zullen op een hoop blijven staan.
14 En het geschiedde, toen het volk vertrok uit zijn tenten, om over de Jordaan te gaan, zo droegen de priesters de ark des verbonds voor het aangezicht des volks.
15 En als zij, die de ark droegen, tot aan de Jordaan gekomen waren, en de voeten der priesteren, dragende de ark, ingedoopt waren in het uiterste van het water (de Jordaan nu was vol al de dagen des oogstes aan al haar oevers);
16 Zo stonden de wateren, die van boven afkwamen; zij rezen op een hoop, zeer verre van de stad Adam af, die ter zijde van Sarthan ligt en die naar de zee des vlakken velds, te weten de Zoutzee, afliepen, vergingen, zij werden afgesneden. Toen trok het volk over, tegenover Jericho.
17 Maar de priesters, die de ark des verbonds des HEEREN droegen, stonden steevast op het droge, in het midden van de Jordaan; en gans Israel ging over op het droge, totdat al het volk geeindigd had door de Jordaan te trekken.

4 Het geschiedde nu, toen al het volk geeindigd had over de Jordaan te trekken, dat de HEERE tot Jozua sprak, zeggende:
2 Neemt gijlieden u twaalf mannen uit het volk, uit elken stam een man.
3 En gebiedt hun, zeggende: Neemt voor ulieden op, van hier uit het midden van de Jordaan, uit de standplaats van de voeten der priesteren, en bereidt twaalf stenen, en brengt ze met ulieden over, en stelt ze in het nachtleger, waar gij dezen nacht zult vernachten.
4 Jozua dan riep die twaalf mannen, die hij had doen bestellen van de kinderen Israels, uit elken stam een man.
5 En Jozua zeide tot hen: Gaat over voor de ark des HEEREN, uws Gods, midden in de Jordaan; en heft u een ieder een steen op zijn schouder,

naar het getal der stammen van
de kinderen Israels;
6 Opdat dit een teken zij
onder ulieden; wanneer uw
kinderen morgen vragen
zullen, zeggende: Wat zijn u
deze stenen?
7 Zo zult gij tot hen zeggen:
Omdat de wateren van de
Jordaan zijn afgesneden
geweest voor de ark des
verbonds des HEEREN; als zij
toog door de Jordaan, werden
de wateren van de Jordaan
afgesneden; zo zullen deze
stenen den kinderen Israels
ter gedachtenis zijn tot in
eeuwigheid.
8 De kinderen Israels nu
deden alzo, gelijk als Jozua
geboden had; en zij namen
twaalf stenen op midden uit
de Jordaan, gelijk als de HEERE
tot Jozua gesproken had, naar
het getal der stammen van
de kinderen Israels; en zij
brachten ze met zich over naar
het nachtleger, en stelden ze
aldaar.
9 Jozua richtte ook twaalf
stenen op, midden in de
Jordaan, ter standplaats van de
voeten der priesteren, die de
ark des verbonds droegen; en
zij zijn daar tot op dezen dag.
10 De priesters nu, die de ark
droegen, stonden midden in
de Jordaan, totdat alle ding
volbracht was, hetwelk de
HEERE Jozua geboden had het
volk aan te zeggen, naar al wat
Mozes Jozua geboden had. En
het volk haastte, en het trok
over.
11 En het geschiedde, als al
het volk geeindigd had over
te gaan, toen ging de ark des
HEEREN over, en de priesters
voor het aangezicht des volks.
12 En de kinderen van
Ruben, en de kinderen van
Gad, mitsgaders de halve
stam van Manasse, trokken
gewapend voor het aangezicht
der kinderen Israels, gelijk als
Mozes tot hen gesproken had.
13 Omtrent veertig duizend
toegeruste krijgsmannen
trokken er voor het aangezicht
des HEEREN ten strijde, naar de
vlakke velden van Jericho.
14 Te dienzelven dage maakte
de HEERE Jozua groot voor de
ogen van het ganse Israel; en
zij vreesden hem, gelijk als zij
Mozes gevreesd hadden, al de
dagen zijns levens.
15 De HEERE dan sprak tot
Jozua, zeggende:
16 Gebied den priesteren,
die de ark der getuigenis
dragen, dat zij uit de Jordaan
opklimmen.
17 Toen gebood Jozua den
priesteren, zeggende: Klimt op
uit de Jordaan.
18 En het geschiedde, toen
de priesters, die de ark des
verbonds des HEEREN droegen,
uit het midden van de Jordaan
opgeklommen waren, en
de voetzolen der priesteren
afgetrokken waren tot op het
droge; zo keerden de wateren
van de Jordaan weder in hun
plaats, en gingen als gisteren
en eergisteren aan al haar
oevers.

19 Het volk nu was den tiende der eerste maand uit de Jordaan opgeklommen; en zij legerden zich te Gilgal, aan het oosteinde van Jericho.
20 En Jozua richtte die twaalf stenen te Gilgal op, die zij uit de Jordaan genomen hadden.
21 En hij sprak tot de kinderen Israels, zeggende: Wanneer uw kinderen morgen hun vaderen vragen zullen, zeggende: Wat zijn deze stenen?
22 Zo zult gij het uw kinderen te kennen geven, zeggende: Op het droge is Israel door deze Jordaan gegaan.
23 Want de HEERE, uw God, heeft de wateren van de Jordaan voor uw aangezichten doen uitdrogen, totdat gijlieden er waart doorgegaan; gelijk als de HEERE, uw God, aan de Schelfzee gedaan heeft, die Hij voor ons aangezicht heeft doen uitdrogen, totdat wij daardoor gegaan waren;
24 Opdat alle volken der aarde de hand des HEEREN kennen zouden, dat zij sterk is; opdat gijlieden den HEERE, uw God, vrezet te allen dage.

5 En het geschiedde, toen al de koningen der Amorieten, die aan deze zijde van de Jordaan westwaarts, en al de koningen der Kanaanieten, die aan de zee waren, hoorden, dat de HEERE de wateren van de Jordaan had uitgedroogd, voor het aangezicht der kinderen Israels, totdat wij daardoor gegaan waren; zo versmolt hun hart, en er was geen moed meer in hen, voor het aangezicht der kinderen Israels.
2 Te dier tijd sprak de HEERE tot Jozua: Maak u stenen messen, en besnijd wederom de kinderen Israels ten tweeden maal.
3 Toen maakte zich Jozua stenen messen, en besneed de kinderen Israels op den heuvel der voorhuiden.
4 Dit nu was de oorzaak, waarom hen Jozua besneed: al het volk, dat uit Egypte getogen was, de manspersonen, alle krijgslieden, waren gestorven in de woestijn, op den weg, nadat zij uit Egypte getogen waren.
5 Want al het volk, dat er uittoog, was besneden; maar al het volk, dat geboren was in de woestijn op den weg, nadat zij uit Egypte getrokken waren, hadden zij niet besneden.
6 Want de kinderen Israels wandelden veertig jaren in de woestijn, totdat vergaan was het ganse volk der krijgslieden, die uit Egypte gegaan waren; die de stem des HEEREN niet gehoorzaam geweest waren, denwelken de HEERE gezworen had, dat Hij hun niet zoude laten zien het land, hetwelk de HEERE hun vaderen gezworen had ons te zullen geven, een land vloeiende van melk en

honig.
7 Maar hun zonen heeft Hij
aan hun plaats gesteld; die
heeft Jozua besneden, omdat zij
de voorhuid hadden; want zij
hadden hen op den weg niet
besneden.
8 En het geschiedde, als men
een einde gemaakt had van al
dat volk te besnijden, zo bleven
zij in hun plaats in het leger,
totdat zij genezen waren.
9 Verder sprak de HEERE
tot Jozua: Heden heb Ik den
smaad van Egypte van ulieden
afgewenteld; daarom noemde
men den naam dier plaats
Gilgal, tot op dezen dag.
10 Terwijl de kinderen Israels
te Gilgal gelegerd lagen, zo
hielden zij het pascha op den
veertienden dag derzelver
maand, in den avond, op de
vlakke velden van Jericho.
11 En zij aten van het
overjarige koren des lands,
des anderen daags van het
pascha, ongezuurde broden
en verzengde aren, even op
dienzelven dag.
12 En het Manna hield op
des anderen daags, nadat
zij van des lands overjarige
koren gegeten hadden; en de
kinderen Israels hadden geen
Manna meer, maar zij aten in
hetzelve jaar van de inkomst
des lands Kanaan.
13 Voorts geschiedde het,
als Jozua bij Jericho was,
dat hij zijn ogen ophief, en
zag toe, en ziet, er stond een
Man tegenover hem, Die een
uitgetogen zwaard in Zijn
hand had. En Jozua ging tot
Hem, en zeide tot Hem: Zijt Gij
van ons, of van onze vijanden?
14 En Hij zeide: Neen, maar
Ik ben de Vorst van het
heir des HEEREN: Ik ben nu
gekomen! Toen viel Jozua op
zijn aangezicht ter aarde en
aanbad, en zeide tot Hem: Wat
spreekt mijn Heere tot Zijn
knecht?
15 Toen zeide de Vorst van
het heir des HEEREN tot Jozua:
Trek uw schoenen af van uw
voeten; want de plaats, waarop
gij staat, is heilig. En Jozua
deed alzo.

6 (Jericho nu sloot de
poorten toe, en was
gesloten, voor het aangezicht
van de kinderen Israels; er
ging niemand uit, en er ging
niemand in.)
2 Toen zeide de HEERE tot
Jozua: Zie, Ik heb Jericho met
haar koning en strijdbare
helden in uw hand gegeven.
3 Gij dan allen, die
krijgslieden zijt, zult rondom
de stad gaan, de stad
omringende eenmaal; alzo
zult gij doen zes dagen lang.
4 En zeven priesters zullen
zeven ramsbazuinen dragen,
voor de ark; en gijlieden
zult op den zevenden dag de
stad zevenmaal omgaan; en
de priesters zullen met de
bazuinen blazen.
5 En het zal geschieden,
als men langzaam met den
ramshoorn blaast, als gijlieden
het geluid der bazuin hoort,
zo zal al het volk juichen met

een groot gejuich; dan zal de
stadsmuur onder zich vallen,
en het volk zal daarin klimmen,
een iegelijk tegenover zich.
6 Toen riep Jozua, de zoon
van Nun, de priesters, en
zeide tot hen: Draagt de ark
des verbonds, en dat zeven
priesters zeven ramsbazuinen
dragen, voor de ark des
HEEREN.
7 En tot het volk zeide hij:
Trekt door en gaat rondom
deze stad; en wie toegerust is,
die ga door voor de ark des
HEEREN.
8 En het geschiedde, gelijk
Jozua tot het volk gesproken
had, zo gingen de zeven
priesters, dragende zeven
ramsbazuinen, voor het
aangezicht des HEEREN; zij
trokken door en bliezen met
de bazuinen; en de ark des
verbonds des HEEREN volgde
hen na;
9 En wie toegerust was,
ging voor het aangezicht der
priesteren, die de bazuinen
bliezen; en de achtertocht
volgde de ark na, terwijl men
ging en blies met de bazuinen.
10 Jozua nu had het volk
geboden, zeggende: Gij zult
niet juichen, ja, gij zult uw
stem niet laten horen, en
geen woord zal er uit uw
mond uitgaan, tot op den dag,
wanneer ik tot ulieden zeggen
zal: Juicht! dan zult gij juichen.
11 En hij deed de ark des
HEEREN rondom de stad gaan,
omringende dezelve eenmaal;
toen kwamen zij weder in het
leger, en vernachtten in het
leger.
12 Daarna stond Jozua des
morgens vroeg op, en de
priesters droegen de ark des
HEEREN.
13 En de zeven priesters,
dragende de zeven
ramsbazuinen voor de ark
des HEEREN, gingen voort,
en bliezen met de bazuinen;
en de toegerusten gingen
voor hun aangezichten, en de
achtertocht volgde de ark des
HEEREN na, terwijl men ging
en blies met de bazuinen.
14 Alzo gingen zij eenmaal
rondom de stad op den
tweeden dag; en zij keerden
weder in het leger. Alzo deden
zij zes dagen lang.
15 En het geschiedde op den
zevenden dag, dat zij zich vroeg
opmaakten, met het opgaan
des dageraads, en zij gingen
rondom de stad, naar dezelve
wijze, zevenmaal; alleenlijk op
dien dag gingen zij zevenmaal
rondom de stad.
16 En het geschiedde ten
zevenden male, als de priesters
met de bazuinen bliezen, dat
Jozua tot het volk sprak: Juicht,
want de HEERE heeft ulieden
de stad gegeven!
17 Doch deze stad zal den
HEERE verbannen zijn, zij en al
wat daarin is; alleenlijk zal de
hoer Rachab levend blijven, zij
en allen, die met haar in het
huis zijn, omdat zij de boden,
die wij uitgezonden hadden,
verborgen heeft.

18 Alleenlijk dat gijlieden u wacht van het verbannene, opdat gij u misschien niet verbant, mits nemende van het verbannene, en het leger van Israel niet stelt tot een ban, noch datzelve beroert.

19 Maar al het zilver en goud, en de koperen en ijzeren vaten, zullen den HEERE heilig zijn; tot den schat des HEEREN zullen zij komen.

20 Het volk dan juichte, als zij met de bazuinen bliezen; en het geschiedde, als het volk het geluid der bazuin hoorde, zo juichte het volk met een groot gejuich; en de muur viel onder zich, en het volk klom in de stad, een ieder tegenover zich, en zij namen de stad in.

21 En zij verbanden alles, wat in de stad was, van den man tot de vrouw toe, van het kind tot den oude, en tot den os, en het klein vee, en den ezel, door de scherpte des zwaards.

22 Jozua nu zeide tot de twee mannen, de verspieders des lands: Gaat in het huis der vrouw, der hoer, en brengt die vrouw van daar uit, met al wat zij heeft, gelijk als gij haar gezworen hebt.

23 Toen gingen de jongelingen, de verspieders, daarin en brachten er Rachab uit, en haar vader, en haar moeder, en haar broeders, en al wat zij had; ook brachten zij uit al haar huisgezinnen, en zij stelden hen buiten het leger van Israel.

24 De stad nu verbrandden zij met vuur, en al wat daarin was; alleenlijk het zilver en goud, mitsgaders de koperen en ijzeren vaten, gaven zij tot den schat van het huis des HEEREN.

25 Dus liet Jozua de hoer Rachab leven, en het huisgezin haars vaders, en al wat zij had; en zij heeft gewoond in het midden van Israel tot op dezen dag, omdat zij de boden verborgen had, die Jozua gezonden had, om Jericho te verspieden.

26 En ter zelver tijd bezwoer hen Jozua, zeggende: Vervloekt zij die man voor het aangezicht des HEEREN, die zich opmaken en deze stad Jericho bouwen zal; dat hij ze grondveste op zijn eerstgeborenen zoon, en haar poorten stelle op zijn jongsten zoon!

27 Alzo was de HEERE met Jozua; en zijn gerucht liep door het ganse land.

7 Maar de kinderen Israels overtraden door overtreding met het verbannene; want Achan, de zoon van Charmi, den zoon van Zabdi, den zoon van Zerah, uit den stam van Juda, nam van het verbannene. Toen ontstak de toorn des HEEREN tegen de kinderen Israels.

2 Als Jozua mannen zond van Jericho naar Ai, dat bij Beth-Aven ligt, aan het oosten van Beth-El, zo sprak hij tot hen, zeggende: Trekt opwaarts

en bespiedt het land. Die mannen nu trokken op en bespiedden Ai.
3 Daarna keerden zij weder naar Jozua, en zeiden tot hem: Dat het ganse volk niet optrekke, dat er omtrent twee duizend mannen, of omtrent drie duizend mannen optrekken, om Ai te slaan; vermoei daarheen al het volk niet; want zij zijn weinige.
4 Alzo trokken derwaarts op van het volk omtrent drie duizend man; dewelke vloden voor het aangezicht der mannen van Ai.
5 En de mannen van Ai sloegen van dezelven omtrent zes en dertig man, en vervolgden hen van voor de poort tot Schebarim toe, en sloegen hen in een afgang. Toen versmolt het hart des volks, en het werd tot water.
6 Toen verscheurde Jozua zijn klederen, en viel op zijn aangezicht ter aarde, voor de ark des HEEREN, tot den avond toe, hij en de oudsten van Israel; en zij wierpen stof op hun hoofd.
7 En Jozua zeide: Ach, Heere HEERE! waarom hebt Gij dit volk door de Jordaan ooit doen gaan, om ons te geven in de hand der Amorieten, om ons te verderven? Och, dat wij toch tevreden geweest en gebleven waren aan gene zijde van de Jordaan!
8 Och, HEERE! wat zal ik zeggen, nademaal dat Israel voor het aangezicht zijner vijanden den nek gekeerd heeft?
9 Als het de Kanaanieten, en alle inwoners des lands horen zullen, zo zullen zij ons omsingelen, en onzen naam uitroeien van de aarde; wat zult Gij dan Uw groten Naam doen?
10 Toen zeide de HEERE tot Jozua: Sta op; waarom ligt gij dus neder op uw aangezicht?
11 Israel heeft gezondigd; en zij hebben ook Mijn verbond, hetwelk Ik hun geboden had, overtreden; en ook hebben zij van het verbannene genomen, en ook gestolen, en ook gelogen, en hebben het ook onder hun gereedschap gelegd.
12 Daarom zullen de kinderen Israels niet kunnen bestaan voor het aangezicht hunner vijanden; zij zullen den nek voor het aangezicht hunner vijanden keren; want zij zijn in den ban. Ik zal voortaan niet meer met ulieden zijn, tenzij gij den ban uit het midden van ulieden verdelgt.
13 Sta op, heilig het volk, en zeg: Heiligt u tegen morgen; want alzo zegt de HEERE, de God van Israel: Er is een ban in het midden van u, Israel! gij zult niet kunnen bestaan voor het aangezicht uwer vijanden, totdat gij den ban wegdoet uit het midden van u.
14 Gij zult dan in den morgenstond aankomen naar uw stammen; en het zal geschieden, de stam, welken de HEERE geraakt zal hebben, die zal aankomen

naar de geslachten, en welk
geslacht de HEERE geraakt
zal hebben, dat zal aankomen
bij huisgezinnen, en welk
huisgezin de HEERE geraakt zal
hebben, dat zal aankomen man
voor man.
15 En het zal geschieden, die
geraakt zal worden met den
ban, die zal met vuur verbrand
worden, hij en al wat hij heeft;
omdat hij het verbond des
HEEREN overtreden heeft, en
omdat hij dwaasheid in Israel
gedaan heeft.
16 Toen maakte zich Jozua
des morgens vroeg op, en
deed Israel aankomen naar zijn
stammen; en de stam van Juda
werd geraakt.
17 Als hij het geslacht van
Juda deed aankomen, zo raakte
hij het geslacht van Zarchi.
Toen hij het geslacht van
Zarchi deed aankomen, man
voor man, zo werd Zabdi
geraakt;
18 Welks huisgezin als hij
deed aankomen, man voor
man, zo werd Achan geraakt,
de zoon van Charmi, den
zoon van Zabdi, den zoon van
Zerah, uit den stam van Juda.
19 Toen zeide Jozua tot
Achan: Mijn zoon! Geef toch
den HEERE, den God van Israel,
de eer, en doe voor Hem
belijdenis; en geef mij toch te
kennen, wat gij gedaan hebt,
verberg het voor mij niet.
20 Achan nu antwoordde
Jozua, en zeide: Voorwaar, ik
heb tegen den HEERE, den God
Israels, gezondigd, en heb alzo
en alzo gedaan.
21 Want ik zag onder den
roof een schoon sierlijk
Babylonisch overkleed, en
tweehonderd sikkelen zilvers,
en een gouden tong, welker
gewicht was vijftig sikkelen;
en ik kreeg lust daartoe, en
ik nam ze; en zie, zij zijn
verborgen in de aarde, in het
midden mijner tent, en het
zilver daaronder.
22 Toen zond Jozua boden
henen, die tot de tent liepen; en
ziet, het lag verborgen in zijn
tent, en het zilver daaronder.
23 Zij dan namen die dingen
uit het midden der tent, en
zij brachten ze tot Jozua en
tot al de kinderen Israels; en
zij stortten ze uit voor het
aangezicht des HEEREN.
24 Toen nam Jozua, en gans
Israel met hem, Achan, den
zoon van Zerah, en het zilver,
en het sierlijk overkleed, en de
gouden tong, en zijn zonen, en
zijn dochteren, en zijn ossen,
en zijn ezelen, en zijn vee, en
zijn tent, en alles wat hij had;
en zij voerden ze naar het dal
Achor.
25 En Jozua zeide: Hoe hebt
gij ons beroerd? De HEERE zal
u beroeren te dezen dage! En
gans Israel stenigde hem met
stenen, en zij verbrandden hen
met vuur, en zij overwierpen
hen met stenen.
26 En zij richtten over
hem een groten steenhoop,
zijnde tot op dezen dag. Alzo
keerde Zich de HEERE van
de hittigheid Zijns toorns.

Daarom noemde men den
naam dier plaats het dal van
Achor, tot dezen dag toe.

8 Toen zeide de HEERE tot
Jozua: Vrees niet, en ontzet
u niet; neem met u al het
krijgsvolk, en maak u op, trek
op naar Ai; zie, Ik heb den
koning van Ai, en zijn volk, en
zijn stad, en zijn land in uw
hand gegeven.
2 Gij nu zult aan Ai en haar
koning doen, gelijk als gij aan
Jericho en haar koning gedaan
hebt; behalve dat gij haar roof
en haar vee voor ulieden roven
zult; stel u een achterlage tegen
de stad, van achter dezelve.
3 Toen maakte zich Jozua
op, en al het krijgsvolk, om
op te trekken naar Ai. En
Jozua verkoos dertig duizend
mannen, strijdbare helden, en
hij zond hen bij nacht uit,
4 En gebood hun, zeggende:
Ziet toe, gijlieden zult der stad
lagen leggen van achter de
stad; houdt u niet zeer verre
van de stad, en weest gij allen
bereid.
5 Ik nu, en al het volk, dat
bij mij is, zullen tot de stad
naderen; en het zal geschieden,
wanneer zij ons tegemoet
zullen uitgaan, gelijk als in het
eerst, zo zullen wij voor hun
aangezicht vlieden.
6 Laat hen dan uitkomen
achter ons, totdat wij hen van
de stad aftrekken; want zij
zullen zeggen: Zij vlieden voor
onze aangezichten, gelijk als in
het eerst; zo zullen wij vlieden
voor hun aangezichten.
7 Dan zult gijlieden opstaan
uit de achterlage, en gij zult de
stad innemen; want de HEERE,
uw God, zal ze in uw hand
geven.
8 En het zal geschieden,
wanneer gij de stad ingenomen
hebt, zo zult gij de stad met
vuur aansteken; naar het
woord des HEEREN zult
gijlieden doen; ziet, ik heb het
ulieden geboden.
9 Alzo zond Jozua hen
heen, en zij gingen naar de
achterlage, en zij bleven tussen
Beth-El en tussen Ai, tegen
het westen van Ai; maar Jozua
overnachtte dien nacht in het
midden des volks.
10 En Jozua maakte zich
des morgens vroeg op, en hij
monsterde het volk; en hij
trok op, hij en de oudsten van
Israel, voor het aangezicht des
volks, naar Ai.
11 Ook trok al het krijgsvolk
op, dat bij hem was; en
zij naderden en kwamen
tegenover de stad, en zij
legerden zich tegen het
noorden van Ai; en er was een
dal tussen hem en tussen Ai.
12 Hij nam ook omtrent vijf
duizend man, en hij stelde
hen tot een achterlage tussen
Beth-El en tussen Ai, aan het
westen der stad.
13 En zij stelden het volk,
het ganse leger, dat aan het
noorden der stad was, en
zijn lage was aan het westen
der stad. En Jozua ging in
denzelven nacht in het midden

des dals.
14 En het geschiedde, toen
de koning van Ai dat zag,
zo haastten zij en maakten
zich vroeg op, en de mannen
der stad kwamen uit, Israel
tegemoet, ten strijde, hij en al
zijn volk, ter bestemder tijd,
voor het vlakke veld; want hij
wist niet, dat hem iemand een
achterlage legde van achter de
stad.
15 Jozua dan, en gans Israel,
werd geslagen voor hun
aangezichten; en zij vloden
door den weg der woestijn.
16 Daarom werd
samengeroepen al het volk,
dat in de stad was, om hen na
te jagen; en zij joegen Jozua
na, en werden van de stad
afgetrokken.
17 En er werd niet een
man overgelaten, in Ai, noch
Beth-El, die niet uittrokken,
Israel na; en zij lieten de stad
openstaan, en joegen Israel
achterna.
18 Toen sprak de HEERE tot
Jozua: Strek de spies uit, die in
uw hand is, naar Ai, want Ik
zal hen in uw hand geven. Toen
strekte Jozua de spies, die in
zijn hand was, naar de stad aan.
19 Toen rees de achterlage
haastelijk op van haar plaats,
en zij liepen toe, met dat hij
zijn hand uitgestrekt had, en
kwamen aan de stad, en zij
namen ze in, en zij haastten
zich, en staken de stad aan met
vuur.
20 Als de mannen van Ai
zich achterom keerden, zo
zagen zij, en ziet, de rook der
stad ging op naar den hemel;
en zij hadden geen ruimte,
om herwaarts of derwaarts
te vlieden; want het volk, dat
naar de woestijn vluchtte,
keerde zich tegen degenen, die
hen najoegen.
21 En Jozua en gans Israel,
ziende, dat de achterlage de
stad ingenomen had, en dat
de rook der stad opging, zo
keerden zij zich om, en sloegen
de mannen van Ai.
22 Ook kwamen die uit de
stad hun tegemoet, zodat zij
in het midden der Israelieten
waren, deze van hier en gene
van daar; en zij sloegen hen,
totdat geen overige onder hen
overbleef, noch die ontkwam.
23 Doch den koning van
Ai grepen zij levend, en zij
brachten hem tot Jozua.
24 En het geschiedde, toen de
Israelieten een einde gemaakt
hadden van al de inwoners
van Ai te doden, op het veld,
in de woestijn, in dewelke zij
hen nagejaagd hadden, en dat
zij allen door de scherpte des
zwaards gevallen waren, totdat
zij allen vernield waren; zo
keerde zich gans Israel naar
Ai, en zij sloegen ze met de
scherpte des zwaards.
25 En het geschiedde, dat
allen, die te dien dage vielen,
zo mannen als vrouwen, waren
twaalf duizend, al te zamen
lieden van Ai.
26 Jozua trok ook zijn hand
niet terug, die hij met de spies
had uitgestrekt, totdat hij al

de inwoners van Ai verbannen
had.
27 Alleenlijk roofden de
Israelieten voor zichzelven het
vee en den buit derzelver stad,
naar het woord des HEEREN,
dat Hij Jozua geboden had.
28 Jozua nu verbrandde
Ai, en hij stelde haar tot
een eeuwigen hoop, ter
verwoesting, tot op dezen dag.
29 En den koning van Ai hing
hij aan een hout, tot aan den
avondstond; en omtrent den
ondergang der zon gebood
Jozua, dat men zijn dood
lichaam van het hout afname;
en zij wierpen het aan de deur
der stadspoort, en richtten
daarop een groten steenhoop,
zijnde tot op dezen dag.
30 Toen bouwde Jozua een
altaar den HEERE, den God van
Israel, op den berg Ebal;
31 Gelijk als Mozes, de
knecht des HEEREN, den
kinderen Israels geboden had,
achtereenvolgens hetgeen
geschreven is in het wetboek
van Mozes: een altaar van
gehele stenen, over dewelke
men geen ijzer bewogen had;
en daarop offerden zij den
HEERE brandofferen; ook
offerden zij dankofferen.
32 Aldaar schreef hij ook
op stenen een dubbel van
de wet van Mozes, hetwelk
hij geschreven heeft voor
het aangezicht der kinderen
Israels.
33 En gans Israel met zijn
oudsten, en ambtlieden, en zijn
rechters, stonden aan deze en
aan gene zijde der ark, voor de
Levietische priesteren, die de
ark des verbonds des HEEREN
droegen, zo vreemdelingen als
inboorlingen, een helft daarvan
tegenover den berg Gerizim,
en een helft daarvan tegenover
den berg Ebal, gelijk als Mozes,
de knecht des HEEREN, bevolen
had; om het volk van Israel in
het eerst te zegenen.
34 En daarna las hij overluid
al de woorden der wet, de
zegening en den vloek, naar
alles, wat in het wetboek
geschreven staat.
35 Daar was niet een woord
van al hetgeen Mozes geboden
had, dat Jozua niet overluid
las voor de gehele gemeente
van Israel, en de vrouwen,
en de kleine kinderen, en de
vreemdelingen, die in het
midden van hen wandelden.

9 En het geschiedde, toen dit
hoorden al de koningen,
die aan deze zijde van de
Jordaan waren, op het
gebergte, en in de laagte,
en aan alle havens der grote
zee, tegenover den Libanon: de
Hethieten, en de Amorieten,
de Kanaanieten, de Ferezieten,
de Hevieten, en de Jebusieten;
2 Zo vergaderden zij zich
samen, om tegen Jozua
en tegen Israel te krijgen,
eenmoediglijk.
3 Als de inwoners te Gibeon
hoorden, wat Jozua met Jericho
en met Ai gedaan had,
4 Zo handelden zij ook
arglistiglijk, en gingen heen,
en veinsden zich gezanten

te zijn, en zij namen oude
zakken op hun ezels, en
oude en gescheurde, en
samengebonden lederen
wijnzakken;
5 Ook oude en bevlekte
schoenen aan hun voeten, en
zij hadden oude klederen aan,
en al het brood, dat zij op hun
reize hadden, was droog en
beschimmeld.
6 En zij gingen tot Jozua in
het leger te Gilgal, en zij zeiden
tot hem en tot de mannen van
Israel: Wij zijn gekomen uit
een ver land, zo maakt nu een
verbond met ons.
7 Toen zeiden de mannen
van Israel tot de Hevieten:
Misschien woont gijlieden in
het midden van ons, hoe zullen
wij dan een verbond met u
maken?
8 Zij dan zeiden tot Jozua:
Wij zijn uw knechten. Toen
zeide Jozua tot hen: Wie zijt
gijlieden, en van waar komt
gij?
9 Zij nu zeiden tot hem: Uw
knechten zijn uit een zeer
ver land gekomen, om den
Naam des HEEREN, uws Gods;
want wij hebben Zijn gerucht
gehoord, en alles wat Hij in
Egypte gedaan heeft;
10 En alles wat Hij gedaan
heeft aan de twee koningen der
Amorieten die aan gene zijde
van de Jordaan waren, Sihon,
den koning van Hesbon, en Og,
den koning van Bazan, die te
Astharoth woonde.
11 Daarom spraken tot
ons onze oudsten, en al
de inwoners onzes lands,
zeggende: Neemt reiskost met
u in uw handen op de reize, en
gaat hun tegemoet, en zegt tot
hen: Wij zijn ulieder knechten,
zo maakt nu een verbond met
ons.
12 Dit ons brood hebben wij
warm tot onzen teerkost uit
onze huizen genomen, ten
dage, toen wij uittogen om
tot ulieden te reizen; maar
ziet, nu is het droog, en het is
beschimmeld;
13 En deze lederen
wijnzakken, die wij gevuld
hebben, waren nieuw, maar
ziet, zij zijn gescheurd; en
deze onze klederen, en onze
schoenen zijn oud geworden,
vanwege deze zeer lange reis.
14 Toen namen de mannen
van hun reiskost; en zij
vraagden het den mond des
HEEREN niet.
15 En Jozua maakte vrede
met hen, en hij maakte een
verbond met hen, dat hij hen
bij het leven behouden zoude;
en de oversten der vergadering
zwoeren hun.
16 En het geschiedde ten
einde van drie dagen, nadat zij
het verbond met hen gemaakt
hadden, zo hoorden zij, dat zij
hun naburen waren, en dat zij
in het midden van hen waren
wonende.
17 Want toen de kinderen
Israels voorttogen, zo kwamen
zij ten derden dage aan hun
steden; hun steden nu waren
Gibeon, en Chefira, en Beeroth,
en Kirjath-Jearim.

18 En de kinderen Israels
sloegen ze niet, omdat de
oversten der vergadering
hun gezworen hadden bij
den HEERE, den God Israels;
daarom murmureerde de ganse
vergadering tegen de oversten.
19 Toen zeiden al de oversten
tot de ganse vergadering:
Wij hebben hun gezworen bij
den HEERE, den God Israels;
daarom kunnen wij hen niet
aantasten.
20 Dit zullen wij hun doen,
dat wij hen bij het leven
behouden, opdat geen grote
toorn over ons zij, om des eeds
wil, dien wij hun gezworen
hebben.
21 Verder zeiden de oversten
tot hen: Laat hen leven,
en laat ze houthouwers en
waterputters zijn der ganse
vergadering, gelijk de oversten
tot hen gezegd hebben.
22 En Jozua riep hen, en sprak
tot hen, zeggende: Waarom
hebt gijlieden ons bedrogen,
zeggende: Wij zijn zeer verre
van ulieden gezeten, daar gij
in het midden van ons zijt
wonende?
23 Nu dan, vervloekt zijt
gijlieden! en onder ulieden
zullen niet afgesneden worden
knechten, noch houthouwers,
noch waterputters ten huize
mijns Gods.
24 Zij dan antwoordden
Jozua, en zeiden: Dewijl het
aan uw knechten zekerlijk
was te kennen gegeven, dat de
HEERE, uw God, Zijn knecht
Mozes geboden heeft, dat Hij
ulieden al dit land geven, en
al de inwoners des lands voor
ulieder aangezicht verdelgen
zoude, zo vreesden wij onzes
levens zeer voor ulieder
aangezichten; daarom hebben
wij deze zaak gedaan.
25 En nu, zie, wij zijn in uw
hand; doe, gelijk het goed en
gelijk het recht is in uw ogen
ons te doen.
26 Zo deed hij hun alzo, en
hij verloste hen van de hand
der kinderen Israels, dat zij hen
niet doodsloegen.
27 Alzo gaf Jozua hen
over ten zelven dage tot
houthouwers en waterputters
der vergadering, en dat tot het
altaar des HEEREN, tot dezen
dag toe, aan de plaats, die Hij
verkiezen zoude.

10 Het geschiedde nu, toen
Adoni-Zedek, de koning
van Jeruzalem, gehoord had,
dat Jozua Ai ingenomen, en
haar verbannen had, en aan
Ai en haar koning alzo gedaan
had, gelijk als hij aan Jericho en
haar koning gedaan had; en dat
de inwoners van Gibeon vrede
met Israel gemaakt hadden, en
in derzelver midden waren;
2 Zo vreesden zij zeer; want
Gibeon was een grote stad, als
een der koninklijke steden; ja,
zij was groter dan Ai, en al haar
mannen waren sterk.
3 Daarom zond Adoni-Zedek,
koning van Jeruzalem, tot
Hoham, den koning van
Hebron, en tot Pir-Am, den
koning van Jarmuth, en tot
Jafia, den koning van Lachis,

en tot Debir, den koning van
Eglon, zeggende:
4 Komt op tot mij, en helpt
mij, dat wij Gibeon slaan;
omdat zij vrede gemaakt heeft
met Jozua en met de kinderen
Israels.
5 Toen werden verzameld
en kwamen op, vijf koningen
der Amorieten, de koning
van Jeruzalem, de koning
van Hebron, de koning van
Jarmuth, de koning van Lachis,
de koning van Eglon, zij en al
hun legers; en zij belegerden
Gibeon, en krijgden tegen
haar.
6 De mannen nu van Gibeon
zonden tot Jozua, in het leger
van Gilgal, zeggende: Trek
uw handen niet af van uw
knechten, kom haastelijk tot
ons op, en verlos ons, en help
ons; want al de koningen der
Amorieten, die op het gebergte
wonen, hebben zich tegen ons
vergaderd.
7 Toen toog Jozua op van
Gilgal, hij en al het krijgsvolk
met hem, en alle strijdbare
helden.
8 Want de HEERE had tot
Jozua gezegd: Vrees u niet voor
hen, want Ik heb ze in uw hand
gegeven; niemand van hen zal
voor uw aangezicht bestaan.
9 Alzo kwam Jozua snellijk
tot hen; den gansen nacht
over was hij van Gilgal
opgetrokken.
10 En de HEERE verschrikte
hen voor het aangezicht van
Israel; en hij sloeg hen met
een groten slag te Gibeon, en
vervolgde hen op den weg,
waar men naar Beth-horon
opgaat, en sloeg hen tot Azeka
en tot Makkeda toe.
11 Het geschiedde nu, toen
zij voor het aangezicht van
Israel vluchtten, zijnde in den
afgang van Beth-horon, zo
wierp de HEERE grote stenen
op hen van den hemel, tot
Azeka toe, dat zij stierven;
daar waren er meer, die van
de hagelstenen stierven, dan
die de kinderen Israels met het
zwaard doodden.
12 Toen sprak Jozua tot
den HEERE, ten dage als de
HEERE de Amorieten voor het
aangezicht de kinderen Israels
overgaf, en zeide voor de ogen
der Israelieten: Zon, sta stil te
Gibeon, en gij, maan, in het dal
van Ajalon!
13 En de zon stond stil, en
de maan bleef staan, totdat
zich het volk aan zijn vijanden
gewroken had. Is dit niet
geschreven in het boek des
oprechten? De zon nu stond
stil in het midden des hemels,
en haastte niet onder te gaan
omtrent een volkomen dag.
14 En er was geen dag aan
dezen gelijk, voor hem noch na
hem, dat de HEERE de stem eens
mans alzo verhoorde; want de
HEERE streed voor Israel.
15 Toen keerde Jozua weder,
en gans Israel met hem, naar
het leger te Gilgal.
16 Maar die vijf koningen
waren gevloden, en hadden
zich verborgen in de spelonk
bij Makkeda.

17 En aan Jozua werd
geboodschapt, mits te
zeggen: Die vijf koningen
zijn gevonden, verborgen in de
spelonk bij Makkeda.
18 Zo zeide Jozua: Wentelt
grote stenen voor den mond
der spelonk, en stelt mannen
daarvoor om hen te bewaren.
19 Maar staat gijlieden
niet stil, jaagt uw vijanden
achterna, en slaat hen in den
staart; laat hen in hun steden
niet komen; want de HEERE,
uw God, heeft ze in uw hand
gegeven.
20 En het geschiedde, toen
Jozua en de kinderen Israels
geeindigd hadden hen met
een zeer groten slag te slaan,
totdat zij vernield waren, en
dat de overgeblevenen, die van
hen overgebleven waren, in de
vaste steden gekomen waren;
21 Zo keerde al het volk tot
Jozua in het leger, bij Makkeda,
in vrede; niemand had zijn
tong tegen de kinderen Israels
geroerd.
22 Daarna zeide Jozua: Opent
den mond der spelonk, en
brengt tot mij uit die vijf
koningen, uit die spelonk.
23 Zij nu deden alzo, en
brachten tot hem uit die vijf
koningen, uit de spelonk:
den koning van Jeruzalem,
den koning van Hebron, den
koning van Jarmuth, den
koning van Lachis, den koning
van Eglon.
24 En het geschiedde, als
zij die koningen uitgebracht
hadden tot Jozua, zo riep
Jozua al de mannen van Israel,
en hij zeide tot de oversten
des krijgsvolks, die met hem
getogen waren: Treedt toe, zet
uw voeten op de halzen dezer
koningen. En zij traden toe,
en zetten hun voeten op hun
halzen.
25 Toen zeide Jozua tot hen:
Vreest niet en ontzet u niet,
zijt sterk en hebt goeden moed;
want alzo zal de HEERE aan
al uw vijanden doen, tegen
dewelke gijlieden strijdt.
26 En Jozua sloeg hen daarna,
en doodde ze, en hing ze aan
vijf houten; en zij hingen aan
de houten tot den avond.
27 En het geschiedde, ten tijde
als de zon onderging, beval
Jozua, dat men hen van de
houten afname, en zij wierpen
hen in de spelonk, alwaar zij
verborgen geweest waren; en
zij legden grote stenen voor
den mond der spelonk, die daar
zijn tot op dezen zelven dag.
28 Op denzelven dag nam
ook Jozua Makkeda in, en
sloeg haar met de scherpte des
zwaards; daartoe verbande hij
derzelver koning, henlieden en
alle ziel die daarin was; hij
liet geen overigen overblijven;
en hij deed den koning van
Makkeda, gelijk als hij den
koning van Jericho gedaan had.
29 Toen toog Jozua door,
en gans Israel met hem, van
Makkeda naar Libna, en hij
krijgde tegen Libna.
30 En de HEERE gaf dezelve
ook in de hand van Israel,
met haar koning; en hij sloeg

haar met de scherpte des
zwaards, en alle ziel, die
daarin was; hij liet daarin geen
overigen overblijven; en hij
deed derzelver koning, gelijk
als hij den koning van Jericho
gedaan had.
31 Toen toog Jozua voort, en
gans Israel met hem, van Libna
naar Lachis; en hij belegerde
haar en krijgde tegen haar.
32 En de HEERE gaf Lachis in
de hand van Israel; en hij nam
haar in op den tweeden dag, en
hij sloeg haar met de scherpte
des zwaards, en alle ziel, die
daarin was, naar alles, wat hij
aan Libna gedaan had.
33 Toen trok Horam, de
koning van Gezer, op, om
Lachis te helpen; maar Jozua
sloeg hem en zijn volk, totdat
hij hem geen overigen overliet.
34 En Jozua trok voort
van Lachis naar Eglon, en
gans Israel met hem; en zij
belegerden haar en krijgden
tegen haar.
35 En zij namen haar in ten
zelven dage, en sloegen haar
met de scherpte des zwaards,
en alle ziel, die daarin was,
verbande hij op denzelven dag,
naar alles, wat hij aan Lachis
gedaan had.
36 Daarna toog Jozua op, en
gans Israel met hem; van Eglon
naar Hebron, en zij krijgden
tegen haar.
37 En zij namen haar in, en
sloegen haar met de scherpte
des zwaards, zo haar koning
als al haar steden, en alle ziel,
die daarin was; hij liet niemand
in het leven overblijven, naar
alles, wat hij Eglon gedaan had;
en hij verbande haar, en alle
ziel, die daarin was.
38 Toen keerde Jozua, en gans
Israel met hem, naar Debir, en
hij krijgde tegen haar.
39 En hij nam haar in, met
haar koning, en al haar steden,
en zij sloegen haar met de
scherpte des zwaards, en
verbanden alle ziel, die daarin
was; hij liet geen overigen
overblijven; gelijk als hij aan
Hebron gedaan had, alzo deed
hij aan Debir en haar koning,
en gelijk als hij aan Libna en
haar koning gedaan had;
40 Alzo sloeg Jozua het ganse
land, het gebergte, en het
zuiden, en de laagte, en de
aflopingen der wateren, en al
hun koningen; hij liet geen
overigen overblijven; ja, hij
verbande alles, wat adem had,
gelijk als de HEERE, de God
Israels, geboden had.
41 En Jozua sloeg hen van
Kades-Barnea en tot Gaza toe;
ook het ganse land Gosen, en
tot Gibeon toe.
42 En Jozua nam al deze
koningen en hun land op
eenmaal; want de HEERE, de
God Israels, streed voor Israel.
43 Toen keerde Jozua weder,
en gans Israel met hem, naar
het leger te Gilgal.

11 Het geschiedde daarna,
als Jabin, de koning van
Hazor, dit hoorde, zo zond
hij tot Jobab, den koning van
Madon, en tot den koning van

Simron, en tot den koning van
Achsaf,
2 En tot de koningen,
die tegen het noorden op
het gebergte, en op het
vlakke, tegen het zuiden van
Cinneroth, en in de laagte,
en in Nafoth-Dor, aan de zee
waren;
3 Tot de Kanaanieten tegen
het oosten en tegen het
westen, en de Amorieten, en
de Hethieten, en de Ferezieten;
en de Jebusieten op het
gebergte, en de Hevieten onder
aan Hermon, in het land van
Mizpa.
4 Dezen nu togen uit, en al
hun heirlegers met hen; veel
volks, als het zand, dat aan den
oever der zee is, in veelheid; en
zeer vele paarden en wagens.
5 Al deze koningen werden
vergaderd, en kwamen en
legerden zich samen aan de
wateren van Merom, om tegen
Israel te krijgen.
6 En de HEERE zeide tot
Jozua: Vrees niet voor hun
aangezichten; want morgen
omtrent dezen tijd zal Ik hen
altegader verslagen geven voor
het aangezicht van Israel; hun
paarden zult gij verlammen,
en hun wagenen met vuur
verbranden.
7 En Jozua, en al het
krijgsvolk met hem, kwam
snellijk over hen aan de
wateren van Merom, en zij
overvielen hen.
8 En de HEERE gaf hen in
de hand van Israel, en zij
sloegen hen, en joegen hen
na tot groot Sidon toe, en tot
Misrefoth-maim, en tot het dal
Mizpa tegen het oosten; en zij
sloegen hen, totdat zij geen
overigen onder hen overlieten.
9 Jozua nu deed hun, gelijk
hem de HEERE gezegd had; hun
paarden verlamde hij, en hun
wagenen verbrandde hij met
vuur.
10 En Jozua keerde weder ter
zelver tijd, en hij nam Hazor in,
en haar koning sloeg hij met
het zwaard; want Hazor was
te voren het hoofd van al deze
koninkrijken.
11 En zij sloegen alle ziel, die
daarin was, met de scherpte des
zwaards, die verbannende; er
bleef niets over, dat adem had;
en Hazor verbrandde hij met
vuur.
12 En Jozua nam al de steden
dezer koningen in, en al haar
koningen, en hij sloeg hen met
de scherpte des zwaards, hen
verbannende, gelijk als Mozes,
de knecht des HEEREN geboden
had.
13 Alleenlijk verbrandden de
Israelieten geen steden, die
op haar heuvelen stonden,
behalve Hazor alleen; dat
verbrandde Jozua.
14 En al den roof dezer
steden, en het vee, roofden
de kinderen Israels voor
zich; alleenlijk sloegen zij al
de mensen met de scherpte
des zwaards, totdat zij hen
verdelgden; zij lieten niet
overblijven wat adem had.
15 Gelijk als de HEERE Mozes,
Zijn knecht, geboden had, alzo

gebood Mozes aan Jozua; en
alzo deed Jozua; hij deed er niet
een woord af van alles, wat de
HEERE Mozes geboden had.
16 Alzo nam Jozua al dat land
in, het gebergte, en al het
zuiden, en al het land van
Gosen, en de laagte, en het
vlakke veld, en het gebergte
Israels, en zijn laagte.
17 Van den kalen berg, die
opwaarts naar Seir gaat, tot
Baal-Gad toe, in het dal van
den Libanon, onder aan den
berg Hermon; al hun koningen
nam hij ook, en sloeg hen, en
doodde hen.
18 Vele dagen voerde Jozua
krijg tegen al deze koningen.
19 Er was geen stad, die
vrede maakte met de kinderen
Israels, behalve de Hevieten,
inwoners van Gibeon; zij
namen ze allen in door krijg.
20 Want het was van
den HEERE, hun harten te
verstokken, dat zij Israel met
oorlog tegemoet gingen, opdat
hij hen verbannen zoude, dat
hun geen genade geschiedde,
maar opdat hij hen verdelgen
zoude, gelijk als de HEERE
Mozes geboden had.
21 Te dier tijde nu kwam
Jozua, en roeide de Enakieten
uit, van het gebergte, van
Hebron, van Debir, van Anab,
en van het ganse gebergte
van Juda, en van het ganse
gebergte van Israel; Jozua
verbande hen met hun steden.
22 Er bleef niemand van de
Enakieten over in het land
der kinderen Israels; alleenlijk
bleven zij over te Gaza, te Gath,
en te Asdod.
23 Alzo nam Jozua al dat land
in, naar alles, wat de HEERE
tot Mozes gesproken had; en
Jozua gaf het Israel ten erve,
naar hun afdelingen, naar hun
stammen. En het land rustte
van den krijg.

12 Dit nu zijn de koningen
des lands, die de
kinderen Israels geslagen
hebben, en hun land erfelijk
bezaten, aan gene zijde van de
Jordaan, tegen den opgang der
zon; van de beek Arnon af tot
den berg Hermon, en het ganse
vlakke veld tegen het oosten:
2 Sihon, de koning der
Amorieten, die te Hesbon
woonde; die van Aroer af
heerste, welke aan den oever
der beek Arnon is, en over
het midden der beek en de
helft van Gilead, en tot aan de
beek Jabbok, de landpale der
kinderen Ammons;
3 En over het vlakke veld tot
aan de zee van Cinneroth tegen
het oosten, en tot aan de zee
des vlakken velds, de Zoutzee,
tegen het oosten, op den weg
naar Beth-Jesimoth; en van het
zuiden beneden Asdoth-Pisga.
4 Daartoe de landpale van Og,
den koning van Bazan, die van
het overblijfsel der reuzen was,
wonende te Astharoth en te
Edrei.
5 En heerste over den berg
Hermon, en over Salcha, en
over geheel Bazan, tot aan de
landpale der Gezurieten, en der

Maachathieten; en de helft van Gilead, de landpale van Sihon, den koning van Hesbon.
6 Mozes, de knecht des HEEREN, en de kinderen Israels sloegen hen, en Mozes, de knecht des HEEREN, gaf aan de Rubenieten en aan de Gadieten, en aan den halven stam van Manasse, dat land tot een erfelijke bezitting.
7 Dit nu zijn de koningen des lands, die Jozua sloeg, en de kinderen Israels, aan deze zijde van de Jordaan tegen het westen, van Baal-Gad aan, in het dal van den Libanon, en tot aan den kalen berg, die naar Seir opgaat; en Jozua gaf het aan de stammen Israels tot een erfelijke bezitting, naar hun afdelingen.
8 Wat op het gebergte, en in de laagte, en in het vlakke veld, en in de aflopingen der wateren, en in de woestijn, en tegen het zuiden was: de Hethieten, de Amorieten, en Kanaanieten, de Ferezieten, de Hevieten, en de Jebusieten.
9 De koning van Jericho, een; de koning van Ai, die ter zijde van Beth-El is, een;
10 De koning van Jeruzalem, een; de koning van Hebron, een;
11 De koning van Jarmuth, een; de koning van Lachis, een;
12 De koning van Eglon, een; de koning Gezer, een;
13 De koning van Debir, een; de koning van Geder, een;
14 De koning van Horma, een; de koning van Harad, een;
15 De koning van Libna, een; de koning van Adullam, een;
16 De koning van Makkeda, een; de koning van Beth-El, een;
17 De koning van Tappuah, een; de koning van Hefer, een;
18 De koning van Afek, een; de koning van Lassaron, een;
19 De koning van Madon, een; de koning van Hazor, een;
20 De koning van Simron-Meron, een; de koning van Achsaf, een;
21 De koning van Taanach, een; de koning van Megiddo, een;
22 De koning van Kedes, een; de koning van Jokneam, aan den Karmel, een;
23 De koning van Dor, tot Nafath-Dor, een; de koning der heidenen te Gilgal, een;
24 De koning van Thirza, een. Al deze koningen zijn een en dertig.

13 Jozua nu was oud, wel bedaagd; en de HEERE zeide tot hem: Gij zijt oud geworden, welbedaagd, en er is zeer veel lands overgebleven, om dat erfelijk te bezitten.
2 Dit is het land, dat overgebleven is; al de grenzen der Filistijnen en het ganse Gesuri.
3 Van de Sichor, die voor aan Egypte is, tot aan de landpale van Ekron tegen het noorden, dat den Kanaanieten toegerekend wordt; vijf vorsten der Filistijnen, de Gazatiet en Asdodiet, de Askeloniet, de

Gathiet en Ekroniet, en de Avvieten.
4 Van het zuiden, het ganse land der Kanaanieten, en Meara, die van de Sidoniers is, tot Afek toe, tot aan de landpale der Amorieten.
5 Daartoe het land der Giblieten, en de ganse Libanon tegen den opgang der zon, van Baal-Gad, onder aan den berg Hermon, tot aan den ingang van Hamath.
6 Allen, die op het gebergte wonen van den Libanon aan tot Misrefoth-maim toe, al de Sidoniers; Ik zal hen verdrijven van het aangezicht der kinderen Israels; alleenlijk maak, dat het Israel ten erfdeel valle, gelijk als Ik u geboden heb.
7 En nu, deel dit land tot een erfdeel aan de negen stammen, en aan den halven stam van Manasse,
8 Met denwelken de Rubenieten en Gadieten hun erfenis ontvangen hebben; dewelke Mozes hunlieden gaf aan gene zijde van de Jordaan tegen het oosten, gelijk als Mozes, de knecht des HEEREN, hun gegeven had:
9 Van Aroer aan, die aan den oever der beek Arnon is, en de stad, die in het midden der beek is, en al het vlakke land van Medeba tot Dibon toe;
10 En al de steden van Sihon, de koning der Amorieten, die te Hesbon geregeerd heeft, tot aan de landpale der kinderen Ammons;
11 En Gilead, en de landpale der Gezurieten, en der Maachathieten, en den gansen berg Hermon, en gans Bazan, tot Salcha toe;
12 Het ganse koninkrijk van Og, in Bazan, die geregeerd heeft te Astharoth, en te Edrei; deze is overig gebleven uit het overblijfsel der reuzen, dewelke Mozes heeft verslagen, en heeft ze verdreven.
13 Doch de kinderen Israels verdreven de Gezurieten en de Maachathieten niet; maar Gezur en Maachath woonden in het midden van Israel tot op dezen dag.
14 Alleenlijk gaf hij den stam Levi geen erfenis. De vuurofferen Gods, des HEEREN van Israel, zijn zijne erfenis, gelijk als Hij tot hem gesproken had.
15 Alzo gaf Mozes aan den stam der kinderen van Ruben, naar hun huisgezinnen,
16 Dat hun landpale was van Aroer af, dat aan den oever der beek Arnon is, en de stad, die in het midden der beek is, en al het vlakke land tot Medeba toe:
17 Hesbon en al haar steden, die in het vlakke land zijn, Dibon, en Bamoth-Baal, en Beth-Baal-meon,
18 En Jahza, en Kedemoth, en Mefaath,
19 En Kirjathaim, en Sibma, en Zeret-Hassahar op den berg des dals,
20 En Beth-Peor, en Asdoth-Pisga, en

Beth-Jesimoth;
21 En alle steden des vlakken
lands, en het ganse koninkrijk
van Sihon, den koning der
Amorieten, die te Hesbon
regeerde, denwelken Mozes
geslagen heeft, mitsgaders de
vorsten van Midian, Evi, en
Rekem, en Zur, en Hur, en
Reba, geweldigen van Sihon,
inwoners des lands.
22 Daartoe hebben de
kinderen Israels met het
zwaard gedood Bileam, den
zoon van Beor, den voorzegger,
nevens degenen, die van hen
verslagen zijn.
23 De landpale nu der
kinderen van Ruben was
de Jordaan, en derzelver
landpale; dat is het erfdeel der
kinderen van Ruben, naar hun
huisgezinnen, de steden en
haar dorpen.
24 En aan den stam van Gad,
aan de kinderen van Gad, naar
hun huisgezinnen, gaf Mozes,
25 Dat hun landpale was
Jaezer, en al de steden van
Gilead, en het halve land der
kinderen Ammons, tot Aroer
toe, die voor aan Rabba is;
26 En van Hesbon af tot
Ramath-Mizpa en Betonim;
en van Mahanaim tot aan de
landpale van Debir;
27 En in het dal, Beth-haram,
en Beth-nimra, en Sukkoth,
en Zefon, wat over was van
het koninkrijk van Sihon, den
koning te Hesbon, de Jordaan
en haar landpale, tot aan het
einde der zee van Cinnereth,
over de Jordaan, tegen het
oosten.
28 Dit is het erfdeel der
kinderen van Gad, naar hun
huisgezinnen: de steden en
haar dorpen.
29 Verder had Mozes aan
den halven stam van Manasse
een erfenis gegeven, die aan
den halven stam der kinderen
van Manasse bleef, naar hun
huisgezinnen;
30 Zodat hun landpale was
van Mahanaim af, het ganse
Bazan, het ganse koninkrijk
van Og, den koning van Bazan,
en al de vlekken van Jair, die in
Bazan zijn, zestig steden.
31 En het halve Gilead, en
Astharoth, en Edrei, steden
des koninkrijks van Og in
Bazan, waren van de kinderen
van Machir, den zoon van
Manasse, namelijk de helft der
kinderen van Machir, naar hun
huisgezinnen.
32 Dat is het, wat Mozes
ten erve uitgedeeld had in de
velden van Moab, op gene zijde
der Jordaan van Jericho, tegen
het oosten.
33 Maar aan den stam van
Levi gaf Mozes geen erfdeel; de
HEERE, de God Israels, is Zelf
hunlieder Erfdeel, gelijk als Hij
tot hen gesproken heeft.

14 Dit is nu hetgeen de
kinderen Israels geerfd
hebben in het land Kanaan;
hetwelk de priester Eleazar, en
Jozua, de zoon van Nun, en
de hoofden der vaderen van de
stammen der kinderen Israels,
hun hebben doen erven;

2 Door het lot hunner erfenis, gelijk als de HEERE door den dienst van Mozes geboden had, aangaande de negen stammen en den halven stam.

3 Want aan de twee stammen en den halven stam had Mozes een erfdeel gegeven op gene zijde van de Jordaan; maar aan de Levieten had hij geen erfdeel onder hen gegeven.

4 Want de kinderen van Jozef waren twee stammen, Manasse en Efraim; en aan de Levieten gaven zij geen deel in het land, maar steden om te bewonen, en derzelver voorsteden voor hun vee en voor hun bezitting.

5 Gelijk als de HEERE Mozes geboden had, alzo deden de kinderen Israels, en zij deelden het land.

6 Toen naderden de kinderen van Juda tot Jozua, te Gilgal, en Kaleb, de zoon van Jefunne, de Keneziet, zeide tot hem: Gij weet het woord, dat de HEERE tot Mozes, den man Gods, gesproken heeft te Kades-Barnea, ter oorzake van mij, en ter oorzake van u.

7 Ik was veertig jaren oud, toen Mozes, de knecht des HEEREN, mij uitgezonden heeft van Kades-Barnea, om het land te verspieden, en ik hem antwoord bracht, gelijk als het in mijn hart was.

8 Maar mijn broeders, die met mij opgegaan waren, deden het hart des volks smelten; doch ik volhardde den HEERE, mijn God, na te volgen.

9 Toen zwoer Mozes te dien zelven dage, zeggende: Indien niet het land, waarop uw voet getreden heeft, u en uw kinderen ten erfdeel zal zijn in eeuwigheid, dewijl gij volhard hebt den HEERE, mijn God, na te volgen.

10 En nu, zie, de HEERE heeft mij in het leven behouden, gelijk als Hij gesproken heeft; het zijn nu vijf en veertig jaren, sedert dat de HEERE dit woord tot Mozes gesproken heeft, toen Israel in de woestijn wandelde; en nu, zie, ik ben heden vijf en tachtig jaren oud.

11 Ik ben nog heden zo sterk, gelijk als ik was ten dage, toen Mozes mij uitzond; gelijk mijn kracht toen was, alzo is nu mijn kracht, tot den oorlog, en om uit te gaan, en om in te gaan.

12 En nu, geef mij dit gebergte, waarvan de HEERE te dien dage gesproken heeft; want gij hebt het te dienzelven dage gehoord, dat de Enakieten aldaar waren, en dat er grote vaste steden waren; of de HEERE met mij ware, dat ik hen verdreef, gelijk als de HEERE gesproken heeft.

13 Toen zegende hem Jozua, en hij gaf Kaleb, den zoon van Jefunne, Hebron ten erfdeel.

14 Daarom werd Hebron aan Kaleb, den zoon van Jefunne, den Keneziet, ten erfdeel tot op dezen dag; omdat hij volhard had den HEERE, den God Israels, na te volgen.

15 De naam nu van Hebron was eertijds Kirjath-Arba, die

een groot mens geweest is
onder de Enakieten. En het
land rustte van den krijg.

15 En het lot voor den stam
der kinderen van Juda,
naar hun huisgezinnen, was:
aan de landpale van Edom, de
woestijn Zin, zuidwaarts, was
het uiterste tegen het zuiden;
2 Zodat hun landpale, tegen
het zuiden, het uiterste van de
Zoutzee was, van de tong af,
die tegen het zuiden ziet;
3 En zij gaat uit naar het
zuiden tot den opgang van
Akrabbim, en gaat door naar
Zin, en gaat op van het zuiden
naar Kades-Barnea, en gaat
door Hezron, en gaat op naar
Adar, en gaat om Karkaa;
4 En gaat door naar Azmon,
en komt uit aan de beek van
Egypte; en de uitgangen dezer
landpale zullen naar de zee
zijn. Dit zal uw landpale tegen
het zuiden zijn.
5 De landpale nu tegen het
oosten zal de Zoutzee zijn, tot
aan het uiterste van de Jordaan;
en de landpale, aan de zijde
tegen het noorden, zal zijn van
de tong der zee, van het uiterste
van de Jordaan.
6 En deze landpale zal
opgaan tot Beth-hogla, en zal
doorgaan van het noorden
naar Beth-araba; en deze
landpale zal opgaan tot den
steen van Bohan, den zoon van
Ruben.
7 Verder zal deze landpale
opgaan naar Debir, van het dal
van Achor, en zal noordwaarts
zien naar Gilgal, hetwelk tegen
den opgang van Adummim is,
die aan het zuiden der beek
is. Daarna zal deze landpale
doorgaan tot het water van
En-semes, en haar uitgangen
zullen wezen te En-rogel.
8 En deze landpale zal
opgaan door het dal van den
zoon van Hinnom, aan de
zijde van den Jebusiet van het
zuiden, dezelve is Jeruzalem;
en deze landpale zal opwaarts
gaan tot de spits van den
berg, die voor aan het dal
van Hinnom is, westwaarts,
hetwelk in het uiterste van het
dal der Refaieten is, tegen het
noorden.
9 Daarna zal deze landpale
strekken van de hoogte des
bergs tot aan de waterfontein
Nefthoah, en uitgaan tot de
steden van het gebergte Efron.
Verder zal deze landpale
strekken naar Baala; deze is
Kirjath-Jearim.
10 Daarna zal deze landpale
zich omkeren Baala tegen het
westen, naar het gebergte
Seir, en zal doorgaan aan de
zijde van den berg Jearim
van het noorden; deze is
Chesalon; en zij zal afkomen
naar Beth-Semes, en door
Timna gaan.
11 Verder zal deze landpale
uitgaan aan de zijde van Ekron,
noordwaarts, en deze landpale
zal strekken naar Sichron
aan, en over den berg Baala
gaan, en uitgaan te Jabneel; en
de uitgangen dezer landpale
zullen zijn naar de zee.

12 De landpale nu tegen het westen zal zijn tot de grote zee en derzelver landpale. Dit is de landpale der kinderen van Juda rondom heen, naar hun huisgezinnen.

13 Doch Kaleb, den zoon van Jefunne, had hij een deel gegeven in het midden der kinderen van Juda, naar den mond des HEEREN tot Jozua, de stad van Arba, vader van Enak, dat is Hebron.

14 En Kaleb verdreef van daar de drie zonen van Enak, Sesai, en Ahiman, en Talmai, geboren van Enak.

15 En van daar toog hij opwaarts tot de inwoners van Debir, (de naam van Debir nu was te voren Kirjath-Sefer).

16 En Kaleb zeide: Wie Kirjath-Sefer zal slaan, en nemen haar in, dien zal ik ook mijn dochter Achsa tot een vrouw geven.

17 Othniel nu, de zoon van Kenaz, den broeder van Kaleb, nam haar in; en hij gaf hem Achsa, zijn dochter, tot een vrouw.

18 En het geschiedde, als zij tot hem kwam, zo porde zij hem aan, om een veld van haar vader te begeren; en zij sprong van den ezel af; toen sprak Kaleb tot haar: Wat is u?

19 En zij zeide: Geef mij een zegen; dewijl gij mij een dor land gegeven hebt, geef mij ook waterwellingen. Toen gaf hij haar hoge waterwellingen en lage waterwellingen.

20 Dit is het erfdeel van den stam der kinderen van Juda, naar hun huisgezinnen.

21 De steden nu, van het uiterste van den stam der kinderen van Juda, tot de landpale van Edom, tegen het zuiden, zijn: Kabzeel, en Eder, en Jagur,

22 En Kina, en Dimona, en Adada,

23 En Kedes, en Hazor, en Jithnan,

24 Zif, en Telem, en Bealoth,

25 En Hazor-Hadattha, en Kerioth-Hezron, dat is Hazor,

26 Amam, en Sema, en Molada,

27 En Hazar-Gadda, en Hesmon, en Beth-Palet,

28 En Hazar-Sual, en Beer-Seba, en Bizjotheja,

29 Baala, en Ijim, en Azem,

30 En Eltholad, en Chesil, en Horma,

31 En Ziklag, en Madmanna, en Sanzanna,

32 En Lebaoth, en Silhim, en Ain, en Rimmon. Al deze steden zijn negen en twintig en haar dorpen.

33 In de laagte zijn: Esthaol, en Zora, en Asna,

34 En Zanoah, en En-gannim, Tappuah, en Enam,

35 Jarmuth, en Adullam, Socho en Azeka,

36 En Saaraim, en Adithaim, en Gedera, en Gederothaim; veertien steden en haar dorpen.

37 Zenan, en Hadasa, en Migdal-gad,

38 En Dilan, en Mizpa, en Jokteel,

39 Lachis, en Bozkath, en
Eglon,
40 En Chabbon, en Lahmas,
en Chitlis,
41 En Gederoth, Beth-Dagon,
en Naama, en Makkeda; zestien
steden en haar dorpen.
42 Libna, en Ether, en Asan,
43 En Jiftah, en Asna, en
Nezib,
44 En Kehila, en Achzib, en
Mareza; negen steden en haar
dorpen.
45 Ekron, en haar
onderhorige plaatsen, en
haar dorpen.
46 Van Ekron, en naar de zee
toe; alle, die aan de zijde van
Asdod zijn, en haar dorpen;
47 Asdod, haar onderhorige
plaatsen en haar dorpen; Gaza,
haar onderhorige plaatsen en
haar dorpen, tot aan de rivier
van Egypte; en de grote zee, en
haar landpale.
48 Op het gebergte nu: Samir,
en Jatthir, en Socho,
49 En Danna, en
Kirjath-Sanna, die is Debir,
50 En Anab, en Estemo, en
Anim,
51 En Gosen, en Holon, en
Gilo; elf steden en haar dorpen.
52 Arab, en Duma, en Esan,
53 En Janum, en
Beth-Tappuah, en Afeka,
54 En Humta, en
Kirjath-Arba, die is Hebron,
en Zior; negen steden en haar
dorpen.
55 Maon, Karmel, en Zif, en
Juta,
56 En Jizreel, en Jokdeam, en
Zanoah,
57 Kain, Gibea, en Timna; tien
steden en haar dorpen.
58 Halhul, Beth-Zur, en
Gedor,
59 En Maarath, en
Beth-Anoth, en Eltekon;
zes steden en haar dorpen.
60 Kirjath-Baal, die is
Kirjath-Jearim, en Rabba;
twee steden en haar dorpen.
61 In de woestijn: Beth-araba,
Middin en Sechacha,
62 En Nibsan, en de Zoutstad,
en Engedi; zes steden en haar
dorpen.
63 Maar de kinderen van
Juda konden de Jebusieten,
inwoners van Jeruzalem, niet
verdrijven; alzo woonden de
Jebusieten bij de kinderen van
Juda te Jeruzalem, tot dezen
dag toe.

16 Daarna kwam het lot
der kinderen van Jozef
uit: van de Jordaan bij Jericho,
aan het water van Jericho,
oostwaarts, de woestijn
opgaande van Jericho, door het
gebergte Beth-El;
2 En het komt van Beth-El uit
naar Luz; en het gaat door tot
de landpale des Archiets, tot
Ataroth toe;
3 En het gaat af tegen het
westen naar de landpale Jafleti,
tot aan de landpale van het
benedenste Beth-horon, en tot
Gezer; en haar uitgangen zijn
aan de zee.
4 Alzo hebben hun erfdeel
bekomen de kinderen van
Jozef, Manasse en Efraim.

5 De landpale nu der
kinderen van Efraim, naar
hun huisgezinnen, is deze:
te weten, de landpale huns
erfdeels was oostwaarts
Atroth-Addar tot aan het
bovenste Beth-Horon.
6 En deze landpale gaat
uit tegen het westen bij
Michmetath, van het noorden,
en deze landpale keert zich
om tegen het oosten naar
Thaanath-Silo, en gaat door
dezelve van het oosten naar
Janoah;
7 En komt af van Janoah naar
Ataroth en Naharoth, en stoot
aan Jericho, en gaat uit aan de
Jordaan.
8 Van Tappuah gaat deze
landpale westwaarts naar de
beek Kana, en haar uitgangen
zijn aan de zee. Dit is het
erfdeel van den stam der
kinderen van Efraim, naar hun
huisgezinnen.
9 En de steden, die
afgezonderd waren voor
de kinderen van Efraim, waren
in het midden van het erfdeel
der kinderen van Manasse, al
die steden en haar dorpen.
10 En zij verdreven de
Kanaanieten niet, die te Gezer
woonden; alzo woonden die
Kanaanieten in het midden der
Efraimieten tot op dezen dag;
maar zij waren onder schatting
dienende.

17 De stam van Manasse
had ook een lot, omdat
hij de eerstgeborene van Jozef
was: te weten Machir, de
eerstgeborene van Manasse,
de vader van Gilead; omdat hij
een krijgsman was, zo had hij
Gilead en Bazan.
2 Ook hadden de
overgebleven kinderen van
Manasse een lot, naar hun
huisgezinnen; te weten de
kinderen van Abiezer, en de
kinderen van Helek, en de
kinderen van Asriel, en de
kinderen van Sechem, en de
kinderen van Hefer, en de
kinderen van Semida. Dit zijn
de mannelijke kinderen van
Manasse, den zoon van Jozef,
naar hun huisgezinnen.
3 Zelafead nu, de zoon van
Hefer, den zoon van Gilead,
den zoon van Machir, den
zoon van Manasse, had geen
zonen, maar dochters; en dit
zijn de namen zijner dochteren:
Machla en Noa, Hogla, Milka
en Tirza.
4 Dezen dan traden toe voor
het aangezicht van Eleazar, den
priester, en voor het aangezicht
van Jozua, den zoon van Nun,
en voor het aangezicht der
oversten, zeggende: De HEERE
heeft Mozes geboden, dat men
ons een erfdeel geven zou in
het midden onzer broederen.
Daarom gaf hij haar, naar den
mond des HEEREN, een erfdeel
in het midden der broederen
van haar vader.
5 En aan Manasse vielen tien
snoeren toe, behalve het land
Gilead en Bazan, dat op gene
zijde van de Jordaan is.
6 Want de dochteren van
Manasse erfden een erfdeel
in het midden zijner zonen;

en het land Gilead hadden de
overgebleven kinderen van
Manasse.
7 Zodat de landpale van
Manasse was van Aser af tot
Michmetath, die voor aan
Sichem is; en deze landpale
gaat ter rechterhand tot aan de
inwoners van En-Tappuah.
8 Manasse had wel het land
van Tappuah, maar Tappuah
zelve, aan de landpale van
Manasse, hadden de kinderen
van Efraim.
9 Daarna komt de landpale af
naar de beek Kana tegen het
zuiden der beek. Deze steden
zijn van Efraim in het midden
der steden van Manasse; en de
landpale van Manasse is aan
het noorden der beek, en haar
uitgangen zijn aan de zee.
10 Het was van Efraim tegen
het zuiden, en tegen het
noorden was het van Manasse,
en de zee was zijn landpale; en
aan het noorden stieten zij aan
Aser, en aan het oosten aan
Issaschar.
11 Want Manasse had, in
Issaschar en in Aser, Beth-Sean
en haar onderhorige plaatsen,
en Jibleam en haar onderhorige
plaatsen, en de inwoners te
Dor en haar onderhorige
plaatsen, en de inwoners te
En-Dor en haar onderhorige
plaatsen, en de inwoners te
Thaanach en haar onderhorige
plaatsen, en de inwoners te
Megiddo en haar onderhorige
plaatsen: drie landstreken.
12 En de kinderen van
Manasse konden de inwoners
van die steden niet verdrijven;
want de Kanaanieten wilden
in hetzelve land wonen.
13 En het geschiedde, als de
kinderen Israels sterk werden,
zo maakten zij de Kanaanieten
cijnsbaar; maar zij verdreven
hen niet ganselijk.
14 Toen spraken de kinderen
van Jozef tot Jozua, zeggende:
Waarom hebt gij mij ten
erfdeel maar een lot en een
snoer gegeven, daar ik toch een
groot volk ben, voor zoveel de
HEERE mij dus verre gezegend
heeft?
15 Jozua nu zeide tot
henlieden: Dewijl gij een
groot volk zijt, zo ga op naar
het woud, en houw daar voor
u af in het land der Ferezieten
en der Refaieten, dewijl u het
gebergte van Efraim te eng is.
16 Toen zeiden de kinderen
van Jozef: Dat gebergte zou
ons niet genoegzaam zijn; er
zijn ook ijzeren wagens bij
alle Kanaanieten, die in het
land des dals wonen, bij die te
Beth-Sean en haar onderhorige
plaatsen, en die in het dal van
Jizreel zijn.
17 Verder sprak Jozua tot het
huis van Jozef, tot Efraim en
tot Manasse, zeggende: Gij zijt
een groot volk, en gij hebt grote
kracht, gij zult geen een lot
hebben;
18 Maar het gebergte zal
het uwe zijn; en dewijl het
een woud is, zo houw het
af, zo zullen zijn uitgangen
de uwe zijn; want gij zult de
Kanaanieten verdrijven, al

hebben zij ijzeren wagens, al zijn zij sterk.

18 En de ganse vergadering van de kinderen Israels verzamelde zich te Silo, en zij richtten aldaar op de tent der samenkomst, nadat het land voor hen onderworpen was.
2 En er bleven over onder de kinderen Israels, aan dewelken zij hun erfdeel niet uitgedeeld hadden, zeven stammen.
3 En Jozua zeide tot de kinderen Israels: Hoe lang houdt gij u zo slap, om voort te gaan, om het land te beerven, hetwelk de HEERE, de God uwer vaderen, u gegeven heeft?
4 Geeft voor ulieden drie mannen van elken stam, dat ik ze heenzende, en zij zich opmaken, en het land doorwandelen, en beschrijven hetzelve naar hun erven, en weder tot mij komen.
5 Zij nu zullen het delen in zeven delen; Juda zal blijven op zijn landpale van het zuiden, en het huis van Jozef zal blijven op zijn landpale van het noorden.
6 En gijlieden zult het land beschrijven in zeven delen, en tot mij herwaarts brengen, dat ik voor ulieden het lot hier werpe voor het aangezicht des HEEREN, onzes Gods.
7 Want de Levieten hebben geen deel in het midden van ulieden; maar het priesterdom des HEEREN is hun erfdeel. Gad nu, en Ruben, en de halve stam van Manasse, hebben hun erfdeel genomen op gene zijde van de Jordaan, oostwaarts, hetwelk hun Mozes, de knecht des HEEREN, gegeven heeft.
8 Toen maakten zich die mannen op, en gingen heen. En Jozua gebood hun, die heengingen om het land te beschrijven, zeggende: Gaat, en doorwandelt het land, en beschrijft het; komt dan weder tot mij, zo zal ik ulieden hier het lot werpen, voor het aangezicht des HEEREN, te Silo.
9 De mannen dan gingen heen, en togen het land door en beschreven het, naar de steden, in zeven delen, in een boek; en kwamen weder tot Jozua in het leger te Silo.
10 Toen wierp Jozua het lot voor hen te Silo, voor het aangezicht des HEEREN. En Jozua deelde aldaar den kinderen Israels het land, naar hun afdelingen.
11 En het lot van den stam der kinderen van Benjamin kwam op, naar hun huisgezinnen; en de landpale van hun lot ging uit tussen de kinderen van Juda, en tussen de kinderen van Jozef.
12 En hun landpale was naar den hoek noordwaarts van de Jordaan; en deze landpale gaat opwaarts aan de zijde van Jericho van het noorden, en gaat op door het gebergte westwaarts, en haar uitgangen zijn aan de woestijn van Beth-Aven.
13 En van daar gaat de landpale door naar Luz, aan de zijde van Luz, welke is Beth-El,

zuidwaarts; en deze landpale gaat af naar Atroth-Addar, aan den berg, die aan de zuidzijde van het benedenste Beth-Horon is.
14 En die landpale strekt en keert zich om, naar den westhoek zuidwaarts van den berg, die tegenover Beth-horon zuidwaarts is, en haar uitgangen zijn aan Kirjath-Baal (welke is Kirjath-Jearim), een stad der kinderen van Juda. Dit is de hoek ten westen.
15 De hoek nu ten zuiden is aan het uiterste van Kirjath-Jearim; en deze landpale gaat uit ten westen, en zij komt uit aan de fontein der wateren van Neftoah.
16 En deze landpale gaat af tot aan het uiterste des bergs, die tegenover het dal van den zoon van Hinnom is, die in het dat der Refaiten is tegen het noorden; en gaat af door het dal van Hinnom, aan de zijde der Jebusieten zuidwaarts, en gaat af aan de fontein van Rogel;
17 En strekt zich van het noorden, en gaat uit te En-semes; van daar gaat zij uit naar Geliloth, welke is tegenover den opgang naar Adummim, en zij gaat af aan den steen van Bohan, den zoon van Ruben;
18 En gaat door ter zijde tegenover Araba naar het noorden, en gaat af te Araba.
19 Verder gaat deze landpale door aan de zijde van Beth-hogla noordwaarts, en de uitgangen van deze landpale zijn aan de tong der Zoutzee noordwaarts, aan het uiterste van de Jordaan zuidwaarts. Dit is de zuiderlandpale.
20 De Jordaan nu bepaalt haar aan den hoek naar het oosten. Dit is het erfdeel der kinderen van Benjamin, in hun landpalen rondom, naar hun huisgezinnen.
21 De steden nu van den stam der kinderen van Benjamin, naar hun huisgezinnen, zijn: Jericho, en Beth-hogla, en Emek-Keziz,
22 En Beth-araba, en Zemaraim, en Beth-El,
23 En Haavvim, en Para, en Ofra,
24 Chefar-haammonai, en Ofni, en Gaba; twaalf steden en haar dorpen.
25 Gibeon, en Rama, en Beeroth,
26 En Mizpa, en Chefira, en Moza,
27 En Rekem, en Jirpeel, en Tharala,
28 En Zela, Elef en Jebusi (deze is Jeruzalem), Gibath, Kirjath: veertien steden mitsgaders haar dorpen. Dit is het erfdeel der kinderen van Benjamin, naar hun huisgezinnen.

19 Daarna ging het tweede lot uit voor Simeon, voor den stam der kinderen van Simeon, naar hun huisgezinnen; en hun erfdeel was in het midden van het erfdeel der kinderen van

Juda.
2 En zij hadden in hun erfdeel: Beer-seba, en Seba, en Molada,
3 En Hazar-Sual, en Bala, en Azem,
4 En Eltholad, en Bethul, en Horma,
5 En Ziklag, en Beth-hammerchaboth, en Hazar-Suza,
6 En Beth-Lebaoth, en Saruhen; dertien steden en haar dorpen.
7 Ain, Rimmon, en Ether, en Asan; vier steden en haar dorpen;
8 En al de dorpen, die rondom deze steden waren, tot Baalath-Beer, dat is Ramath tegen het zuiden. Dit is het erfdeel van den stam der kinderen van Simeon, naar hun huisgezinnen.
9 Het erfdeel der kinderen van Simeon is onder het snoer der kinderen van Juda; want het erfdeel der kinderen van Juda was te groot voor hen; daarom erfden de kinderen van Simeon in het midden van hun erfdeel.
10 Daarna kwam het derde lot op voor de kinderen van Zebulon, naar hun huisgezinnen; en de landpale van hun erfdeel was tot aan Sarid.
11 En hun landpale gaat opwaarts naar het westen en Mar-ala, en reikt tot Dabbaseth, en reikt tot aan de beek, die voor aan Jokneam is.
12 En zij wendt zich van Sarid oostwaarts tegen den opgang der zon, tot de landpale van Chisloth-Thabor, en zij komt uit te Dobrath, en gaat opwaarts naar Jafia.
13 En van daar gaat zij oostwaarts door naar den opgang, naar Gath-Hefer, te Eth-Kazin, en zij komt uit te Rimmon-Methoar, hetwelk is Nea.
14 En deze landpale keert zich om tegen het noorden naar Hannathon, en haar uitgangen zijn het dal van Jiftah-El.
15 En Kattath, en Nahalal, en Simron, en Jidala, en Bethlehem; twaalf steden en haar dorpen.
16 Dit is het erfdeel der kinderen van Zebulon, naar hun huisgezinnen; deze steden en haar dorpen.
17 Het vierde lot ging uit voor Issaschar, voor de kinderen van Issaschar, naar hun huisgezinnen.
18 En hun landpale was Jizreela, en Chesulloth, en Sunem,
19 En Hafaraim, en Sion, en Anacharath,
20 En Rabbith, en Kisjon, en Ebez,
21 En Remeth, en En-gannim, en En-hadda, en Beth-Pazzez.
22 En deze landpale reikt aan Thabor, en Sahazima, en Beth-Semes; en de uitgangen van hun landpale zijn aan de Jordaan; zestien steden en haar dorpen.

23 Dit is het erfdeel van
den stam der kinderen
van Issaschar, naar hun
huisgezinnen, de steden en
haar dorpen.
24 Toen ging het vijfde lot
voor den stam der kinderen
van Aser uit, naar hun
huisgezinnen.
25 En hun landpale was
Helkath, en Hali, en Beten, en
Achsaf,
26 En Allammelech, en
Am-ad, en Mis-al; en zij reikt
aan Karmel westwaarts, en aan
Sichor-Libnath;
27 En wendt zich tegen
den opgang der zon naar
Beth-Dagon, en reikt aan
Zebulon, en aan het dal
Jiftha-El noordwaarts naar
Beth-Emek, en Nehiel, en komt
uit tot Kabul ter linkerhand;
28 En Ebron, en Rehob, en
Hammon, en Kana, tot aan
groot Sidon.
29 En deze landpale wendt
zich naar Rama, en tot aan
de vaste stad Tyrus; dan keert
deze landpale naar Hosa, en
haar uitgangen zijn aan de zee,
van het landsnoer strekkende
naar Achzib,
30 En Umma, en Afek, en
Rehob; twee en twintig steden
en haar dorpen.
31 Dit is het erfdeel van den
stam der kinderen van Aser,
naar hun huisgezinnen, deze
steden en haar dorpen.
32 Het zesde lot ging uit voor
de kinderen van Nafthali, voor
de kinderen van Nafthali, naar
hun huisgezinnen.
33 En hun landpale is
van Helef, van Allon tot
Zaanannim, en Adami-Nekeb,
en Jabneel, tot Lakkum; en
haar uitgangen zijn aan de
Jordaan.
34 En deze landpale wendt
zich westwaarts naar
Asnoth-Thabor, en van daar
gaat zij voort naar Hukkok,
en zij reikt aan Zebulon tegen
het zuiden, en aan Aser reikt
zij tegen het westen, en aan
Juda aan de Jordaan tegen den
opgang der zon.
35 De vaste steden nu zijn:
Ziddim, Zer en Hammath,
Rakkath en Cinnereth,
36 En Adama, en Rama, en
Hazor,
37 En Kedes, en Edrei, en
En-Hazor,
38 En Jiron, en Migdal-El,
Horem en Beth-Anath, en
Beth-Semes; negentien steden
en haar dorpen.
39 Dit is het erfdeel van den
stam der kinderen van Nafthali,
naar hun huisgezinnen, de
steden en haar dorpen.
40 Het zevende lot ging
uit voor den stam der
kinderen van Dan, naar
hun huisgezinnen.
41 En de landpale van hun
erfdeel was: Zora, en Esthaol,
en Ir-Semes,
42 En Saalabbin, en Ajalon, en
Jithla,
43 En Elon, en Timnatha, en
Ekron,
44 En Elteke, en Gibbethon,
en Baalath,

45 En Jehud, en Bene-Berak,
en Gath-Rimmon,
46 En Me-Jarkon, en Rakkon,
met de landpale tegenover Jafo.
47 Doch de landpale der
kinderen van Dan was hun
klein uitgekomen; daarom
togen de kinderen van Dan op,
en krijgden tegen Lesem, en
namen haar in, en sloegen haar
met de scherpte des zwaards,
en erfden haar, en woonden
daarin; en zij noemden Lesem,
Dan, naar den naam van hun
vader Dan.
48 Dit is het erfdeel van de
stam der kinderen van Dan,
naar hun huisgezinnen, deze
steden en haar dorpen.
49 Toen zij nu geeindigd
hadden het land erfelijk te
delen, naar zijn landpale, zo
gaven de kinderen Israels aan
Jozua, den zoon van Nun, een
erfdeel in het midden van hen.
50 Naar den mond des
HEEREN gaven zij hem die
stad, welke hij begeerde,
Thimnath-Serah, op het
gebergte van Efraim; en hij
bouwde die stad, en woonde in
dezelve.
51 Dit zijn de erfdelen,
welke Eleazar, de priester,
en Jozua, de zoon van Nun,
en de hoofden der vaderen
van de stammen, door het
lot aan de kinderen Israels
erfelijk uitdeelden te Silo, voor
het aangezicht des HEEREN,
aan de deur van de tent der
samenkomst. Aldus maakten
zij een einde van het uitdelen
des lands.

20 Verder sprak de HEERE
tot Jozua, zeggende:
2 Spreek tot de kinderen
Israels, zeggende: Geeft voor
ulieden de vrijsteden, waarvan
Ik met ulieden gesproken heb
door den dienst van Mozes.
3 Dat daarheen vliede de
doodslager, die een ziel door
dwaling, niet met wetenschap,
verslaat; opdat zij ulieden zijn
tot een toevlucht voor den
bloedwreker.
4 Als hij vlucht tot een van
die steden, zo zal hij staan
aan de deur der stadspoort, en
hij zal zijn woorden spreken
voor de oren van de oudsten
derzelver stad; dan zullen zij
hem tot zich in de stad nemen,
en hem plaats geven, dat hij bij
hen wone.
5 En als de bloedwreker
hem najaagt, zo zullen zij
den doodslager in zijn hand
niet overgeven, dewijl hij zijn
naaste niet met wetenschap
verslagen heeft, en hem
gisteren en eergisteren niet
heeft gehaat.
6 En hij zal in dezelve stad
wonen, totdat hij sta voor het
aangezicht der vergadering
voor het gericht, totdat de
hogepriester sterve, die in
die dagen zijn zal; dan zal de
doodslager wederkeren, en
komen tot zijn stad, en tot zijn
huis, tot de stad, van waar hij
gevloden is.
7 Toen heiligden zij Kedes
in Galilea, op het gebergte
van Nafthali, en Sichem op
het gebergte van Efraim, en

Kirjath-Arba, deze is Hebron, op het gebergte van Juda.

8 En aan gene zijde van de Jordaan, van Jericho oostwaarts, gaven zij Bezer in de woestijn, in het platte land, van den stam van Ruben; en Ramoth in Gilead, van den stam van Gad; en Golan in Bazan, van den stam van Manasse.

9 Dit nu zijn de steden, die bestemd waren voor al de kinderen Israels, en voor den vreemdeling, die in het midden van henlieden verkeert, opdat derwaarts vluchte al wie een ziel slaat door dwaling; opdat hij niet sterve door de hand des bloedwrekers, totdat hij voor het aangezicht der vergadering gestaan zal hebben.

21 Toen naderden de hoofden der vaderen van de Levieten tot Eleazar, den priester, en tot Jozua, den zoon van Nun, en tot de hoofden der vaderen van de stammen der kinderen Israels;

2 En zij spraken tot hen, te Silo, in het land Kanaan, zeggende: De HEERE heeft geboden door den dienst van Mozes, dat men ons steden te bewonen geven zou, en haar voorsteden voor onze beesten.

3 Daarom gaven de kinderen Israels aan de Levieten van hun erfdeel, naar den mond des HEEREN, deze steden en de voorsteden derzelve.

4 Toen ging het lot uit voor de huisgezinnen der Kahathieten; en voor de kinderen van Aaron, den priester, uit de Levieten, waren van den stam van Juda, en van den stam van Simeon, en van den stam van Benjamin, door het lot, dertien steden.

5 En aan de overgebleven kinderen van Kahath vielen, bij het lot, van de huisgezinnen van den stam van Efraim, en van den stam van Dan, en van den halven stam van Manasse, tien steden.

6 En aan den kinderen van Gerson, van de huisgezinnen van den stam van Issaschar, en van den stam van Aser, en van den stam van Nafthali, en van den halven stam van Manasse, in Bazan, bij het lot, dertien steden.

7 Aan de kinderen van Merari, naar hun huisgezinnen, van den stam van Ruben, en van den stam van Gad, en van den stam van Zebulon, twaalf steden.

8 Alzo gaven de kinderen Israels aan de Levieten deze steden en haar voorsteden, bij het lot, gelijk de HEERE geboden had door den dienst van Mozes.

9 Verder gaven zij van den stam der kinderen van Juda, en van den stam der kinderen van Simeon, deze steden, die men bij name noemde;

10 Dat zij waren van de kinderen van Aaron, van de huisgezinnen der Kahathieten, uit de kinderen van Levi; want het eerste lot was het hunne.

11 Zo gaven zij hun de stad van Arba, den vader van Anok (zij is Hebron), op den berg van Juda, en haar voorsteden rondom haar.
12 Maar het veld der stad en haar dorpen, gaven zij aan Kaleb, den zoon van Jefunne, tot zijn bezitting.
13 Alzo gaven zij aan de kinderen van den priester Aaron de vrijstad des doodslagers, Hebron en haar voorsteden, en Libna en haar voorsteden;
14 En Jatthir en haar voorsteden, en Esthemoa en haar voorsteden;
15 En Holon en haar voorsteden, en Debir en haar voorsteden;
16 En Ain en haar voorsteden, en Jutta en haar voorsteden, en Beth-Semes en haar voorsteden; negen steden van deze twee stammen.
17 En van den stam van Benjamin, Gibeon en haar voorsteden, Geba en haar voorsteden;
18 Anathoth en haar voorsteden, en Almon en haar voorsteden: vier steden.
19 Al de steden der kinderen van Aaron, de priesteren, waren dertien steden en haar voorsteden.
20 De huisgezinnen nu der kinderen van Kahath, de Levieten, die overgebleven waren van de kinderen van Kahath, die hadden de steden huns lots van den stam van Efraim.
21 En zij gaven hun Sichem, een vrijstad des doodslagers, en haar voorsteden, op den berg Efraim, en Gezer en haar voorsteden;
22 En Kibzaim en haar voorsteden, en Beth-horon en haar voorsteden: vier steden.
23 En van den stam van Dan, Elteke en haar voorsteden, Gibbethon en haar voorsteden;
24 Ajalon en haar voorsteden, Gath-Rimmon en haar voorsteden: vier steden.
25 En van den halven stam van Manasse, Thaanach en haar voorsteden, en Gath-Rimmon en haar voorsteden: twee steden.
26 Al de steden voor de huisgezinnen van de overige kinderen van Kahath zijn tien, met haar voorsteden.
27 En aan de kinderen van Gerson, van de huisgezinnen der Levieten, van den halven stam van Manasse, de vrijstad des doodslagers, Golan in Bazan, en haar voorsteden, en Beesthera en haar voorsteden: twee steden.
28 En van den stam van Issaschar, Kisjon en haar voorsteden, en Dobrath en haar voorsteden;
29 Jarmuth en haar voorsteden, En-gannim en haar voorsteden: vier steden.
30 En van den stam van Aser, Misal en haar voorsteden, Abdon en haar voorsteden;
31 En Helkath en haar voorsteden, en Rehob en haar voorsteden: vier steden.

32 En van den stam van Nafthali, de vrijstad des doodslagers, Kedes in Galilea, en haar voorsteden, en Hammoth-Dor en haar voorsteden, en Karthan en haar voorsteden: drie steden.

33 Al de steden der Gersonieten, naar hun huisgezinnen, zijn dertien steden en haar voorsteden.

34 Aan de huisgezinnen nu van de kinderen van Merari, van de overige Levieten, werd gegeven van den stam van Zebulon, Jokneam en haar voorsteden, Kartha en haar voorsteden;

35 Dimna en haar voorsteden, Nahalal en haar voorsteden: vier steden.

36 En van den stam van Ruben, Bezer en haar voorsteden, en Jahza en haar voorsteden;

37 Kedemoth en haar voorsteden, en Mefaath en haar voorsteden: vier steden.

38 Van den stam van Gad nu, de vrijstad des doodslagers, Ramoth in Gilead, en haar voorsteden, en Mahanaim en haar voorsteden;

39 Hesbon en haar voorsteden, Jaezer en haar voorsteden: al die steden zijn vier.

40 Al die steden waren van de kinderen van Merari, naar hun huisgezinnen, die nog overig waren van de huisgezinnen der Levieten; en hun lot was twaalf steden.

41 Al de steden der Levieten, in het midden van de erfenis der kinderen Israels, waren acht en veertig steden en haar voorsteden.

42 Deze steden waren elk met haar voorsteden rondom haar; alzo was het met al die steden.

43 Alzo gaf de HEERE aan Israel het ganse land, dat Hij gezworen had hun vaderen te geven, en zij beerfden het, en woonden daarin.

44 En de HEERE gaf hun rust rondom, naar alles, wat Hij hun vaderen gezworen had; en er bestond niet een man van al hun vijanden voor hun aangezicht; al hun vijanden gaf de HEERE in hun hand.

45 Er viel niet een woord van al de goede woorden, die de HEERE gesproken had tot het huis van Israel; het kwam altemaal.

22 Toen riep Jozua de Rubenieten, en de Gadieten, en den halven stam van Manasse,

2 En hij zeide tot hen: Gijlieden hebt onderhouden alles, wat u Mozes, de knecht des HEEREN, geboden heeft; en gij zijt mijner stem gehoorzaam geweest in alles, wat ik u geboden heb.

3 Gij hebt uw broederen niet verlaten nu langen tijd, tot op dezen dag toe; maar gij hebt waargenomen de onderhouding der geboden van den HEERE, uw God.

4 En nu, de HEERE, uw God, heeft uw broederen

rust gegeven, gelijk Hij hun
toegezegd had; keert dan nu
wederom, en gaat gij naar uw
tenten, naar het land uwer
bezitting, hetwelk u Mozes, de
knecht des HEEREN, gegeven
heeft op gene zijde van de
Jordaan.
5 Alleenlijk neemt
naarstiglijk waar te doen
het gebod en de wet, die u
Mozes, de knecht des HEEREN,
geboden heeft, dat gij den
HEERE, uw God, liefhebt, en
dat gij wandelt in al Zijn
wegen, en Zijn geboden houdt,
en Hem aanhangt, en dat gij
Hem dient met uw ganse hart
en met uw ganse ziel.
6 Alzo zegende hen Jozua, en
hij liet hen gaan; en zij gingen
naar hun tenten.
7 Want aan de helft van
den stam van Manasse had
Mozes een erfdeel gegeven in
Bazan; maar aan de andere
helft van denzelven gaf Jozua
een erfdeel bij hun broederen,
aan deze zijde van de Jordaan
westwaarts. Verder ook als
Jozua hen liet trekken naar
hun tenten, zo zegende hij hen.
8 En hij sprak tot hen,
zeggende: Keert weder tot uw
tenten met veel rijkdom, en
met zeer veel vee, met zilver,
en met goud, en met koper,
en met ijzer, en met zeer veel
klederen; deelt den roof uwer
vijanden met uw broederen.
9 Alzo keerden de kinderen
van Ruben, en de kinderen
van Gad, en de halve stam van
Manasse wederom, en togen
van de kinderen Israels, van
Silo, dat in het land Kanaan
is, om te gaan naar het land
van Gilead, naar het land
hunner bezitting, in hetwelk
zij bezitters gemaakt waren,
naar den mond des HEEREN,
door den dienst van Mozes.
10 Toen zij kwamen aan de
grenzen van de Jordaan, die
in het land Kanaan zijn, zo
bouwden de kinderen van
Ruben, en de kinderen van
Gad, en de halve stam van
Manasse aldaar een altaar aan
de Jordaan, een altaar groot in
het aanzien.
11 En de kinderen Israels
hoorden zeggen: Ziet, de
kinderen van Ruben, en de
kinderen van Gad, en de halve
stam van Manasse hebben een
altaar gebouwd, tegenover het
land Kanaan, aan de grenzen
van de Jordaan, aan de zijde
der kinderen Israels.
12 Als de kinderen Israels
dit hoorden, zo verzamelde
de ganse vergadering der
kinderen Israels te Silo, dat zij
tegen hen optogen met een
heir.
13 En de kinderen Israels
zonden aan de kinderen van
Ruben, en aan de kinderen
van Gad, en aan den halven
stam van Manasse, in het land
Gilead, Pinehas, den zoon van
Eleazar, den priester;
14 En tien vorsten met hem,
van ieder vaderlijk huis een
vorst, uit al de stammen van
Israel; en zij waren een ieder
een hoofd van het huis hunner

vaderen over de duizenden van
Israel.
15 Toen zij tot de kinderen
van Ruben, en tot de kinderen
van Gad, en tot den halven
stam van Manasse kwamen, in
het land Gilead, zo spraken zij
met hen, zeggende:
16 Alzo spreekt de ganse
gemeente des HEEREN: Wat
overtreding is dit, waarmede
gijlieden overtreden hebt
tegen den God van Israel,
heden afkerende van achter
den HEERE, mits dat gij een
altaar voor u gebouwd hebt,
om heden tegen den HEERE
wederspannig te zijn?
17 Is ons de ongerechtigheid
van Peor te weinig, van
dewelke wij niet gereinigd zijn
tot op dezen dag, hoewel de
plaag in de vergadering des
HEEREN geweest is?
18 Dewijl gij u heden van
achter den HEERE afkeert, het
zal dan geschieden, als gij
heden wederspannig zijt tegen
den HEERE, zo zal Hij Zich
morgen grotelijks vertoornen
tegen de ganse gemeente van
Israel.
19 Maar toch, indien het
land uwer bezitting onrein is,
komt over in het land van de
bezitting des HEEREN, waar
de tabernakel des HEEREN
woont, en neemt bezitting
in het midden van ons; maar
zijt niet wederspannig tegen
den HEERE, en zijt ook niet
wederspannig tegen ons,
een altaar voor u bouwende,
behalve het altaar van den
HEERE, onzen God.
20 Heeft niet Achan, de zoon
van Zerah, overtreding begaan
met het verbannene, en kwam
er niet een verbolgenheid over
de ganse vergadering van
Israel? En die man stierf niet
alleen in zijn ongerechtigheid.
21 Toen antwoordden de
kinderen van Ruben, en de
kinderen van Gad, en de halve
stam van Manasse, en zij
spraken met de hoofden der
duizenden van Israel:
22 De God der goden, de
HEERE, de God der goden, de
HEERE, Die weet het; Israel
zelf zal het ook weten! Is het
door wederspannigheid, of is
het door overtreding tegen den
HEERE, zo behoudt ons heden
niet;
23 Dat wij ons een altaar
zouden gebouwd hebben, om
ons van achter den HEERE af
te keren, of om brandoffer en
spijsoffer daarop te offeren, of
om dankoffer daarop te doen,
zo eise het de HEERE.
24 En zo wij dit niet uit zorg
vanwege deze zaak gedaan
hebben, zeggende: Morgen
mochten uw kinderen tot onze
kinderen spreken, zeggende:
Wat hebt gij met den HEERE,
den God van Israel, te doen?
25 De HEERE heeft immers
de Jordaan tot landpale gezet
tussen ulieden, gij, kinderen
van Ruben, en gij, kinderen van
Gad! gij hebt geen deel aan
den HEERE. Zo mochten uw
kinderen onze kinderen doen
ophouden, dat zij den HEERE

niet vreesden.
26 Daarom zeiden wij: Laat
ons toch voor ons maken,
bouwende een altaar, niet ten
brandoffer, noch ten offer.
27 Maar dat het een getuige zij
tussen ons en tussen ulieden,
en tussen onze geslachten na
ons, opdat wij den dienst des
HEEREN voor Zijn aangezicht
dienen mochten met onze
brandofferen, en met onze
slachtofferen, en met onze
dankofferen; en dat uw
kinderen tot onze kinderen
morgen niet zeggen: Gijlieden
hebt geen deel aan den HEERE.
28 Daarom zeiden wij:
Wanneer het geschiedt, dat
zij morgen alzo tot ons en
tot onze geslachten zeggen
zullen; zo zullen wij zeggen:
Ziet de gedaante van het altaar
des HEEREN, hetwelk onze
vaderen gemaakt hebben, niet
ten brandoffer, noch ten offer;
maar het is een getuige tussen
ons en tussen ulieden.
29 Het zij verre van ons,
van ons dat wij zouden
wederspannig zijn tegen den
HEERE, of dat wij te dezen
dage ons van achter den HEERE
afkeren zouden, bouwende
een altaar ten brandoffer, ten
spijsoffer, of ten slachtoffer,
behalve het altaar van den
HEERE, onzen God, dat voor
Zijn tabernakel is.
30 Toen de priester Pinehas,
en de oversten der vergadering,
en de hoofden der duizenden
van Israel, die bij hem waren,
de woorden hoorden, die
de kinderen van Ruben, en
de kinderen van Gad, en
de kinderen van Manasse
gesproken hadden, zo was het
goed in hun ogen.
31 En Pinehas, de zoon van
den priester Eleazar, zeide tot
de kinderen van Ruben, en tot
de kinderen van Gad, en tot de
kinderen van Manasse: Heden
weten wij, dat de HEERE in het
midden van ons is, dewijl gij
deze overtreding tegen den
HEERE niet begaan hebt; toen
hebt gijlieden de kinderen
Israel verlost uit de hand des
HEEREN.
32 En Pinehas, de zoon van
den priester Eleazar, keerde
wederom met de oversten van
de kinderen van Ruben, en
van de kinderen van Gad, uit
het land Gilead, naar het land
Kanaan, tot de kinderen Israel;
en zij brachten hun antwoord
weder;
33 Het antwoord nu was goed
in de ogen van de kinderen
Israels, en de kinderen Israels
loofden God, en zeiden niet
meer van tegen hen op te
trekken met een heir, om het
land te verderven, waarin de
kinderen van Ruben en de
kinderen van Gad woonden.
34 En de kinderen van Ruben
en de kinderen van Gad
noemden dat altaar: Dat het
een getuige zij tussen ons, dat
de HEERE God is.

23 En het geschiedde na
vele dagen, nadat de
HEERE Israel rust gegeven had
van al zijn vijanden rondom

heen, en Jozua oud geworden en wel bedaagd was;

2 Zo riep Jozua gans Israel, hun oudsten, en hun hoofden, en hun richters, en hun ambtlieden, en hij zeide tot hen: Ik ben oud geworden, en wel bedaagd;

3 En gijlieden hebt gezien alles, wat de HEERE, uw God, gedaan heeft aan al deze volken voor uw aangezicht; want de HEERE, uw God, Zelf, is het, Die voor u gestreden heeft.

4 Ziet, ik heb u deze overige volken door het lot doen toevallen, ten erfdeel voor uw stammen, van de Jordaan af, met al de volken, die ik uitgeroeid heb, en tot de grote zee, tegen den ondergang der zon.

5 En de HEERE, uw God, Zelf zal hen uitstoten voor ulieder aangezicht, en Hij zal hen van voor ulieder aangezicht verdrijven; en gij zult hun land erfelijk bezitten, gelijk als de HEERE, uw God, tot u gesproken heeft.

6 Zo weest zeer sterk, om te bewaren en om te doen alles, wat geschreven is in het wetboek van Mozes; opdat gij daarvan niet afwijkt ter rechter hand noch ter linkerhand;

7 Dat gij niet ingaat tot deze volken: deze, die overgebleven zijn bij ulieden; gedenkt ook niet aan den naam hunner goden, en doet er niet bij zweren, en dient hen niet, en buigt u voor die niet;

8 Maar den HEERE, uw God, zult gij aanhangen, gelijk als gij tot op dezen dag gedaan hebt.

9 Want de HEERE heeft van uw aangezicht verdreven grote en machtige volken; en u aangaande, niemand heeft voor uw aangezicht bestaan, tot op dezen dag toe.

10 Een enig man onder u zal er duizend jagen; want het is de HEERE, uw God, Zelf, Die voor u strijdt, gelijk al Hij tot u gesproken heeft.

11 Daarom bewaart uw zielen naarstiglijk, dat gij den HEERE, uw God, liefhebt.

12 Want zo gij enigszins afkeert, en het overige van deze volken aanhangt, van deze, die bij u overgebleven zijn, en u met hen verzwagert, en gij tot hen zult ingaan, en zij tot u;

13 Weet voorzeker, dat de HEERE, uw God, niet voortvaren zal deze volken van voor uw aangezicht te verdrijven; maar zij zullen ulieden zijn tot een strik, en tot een net, en tot een gesel aan uw zijden, en tot doornen in uw ogen, totdat gij omkomt van dit goede land, hetwelk u de HEERE, uw God, gegeven heeft.

14 En ziet, ik ga heden in den weg der ganse aarde; en gij weet in uw ganse hart en in uw ganse ziel, dat er niet een enig woord gevallen is van al die goede woorden, welke de HEERE, uw God, over u gesproken heeft; zij zijn u alle

overkomen; er is van dezelve niet een enig woord gevallen.
15 En het zal geschieden, gelijk als al die goede dingen over u gekomen zijn, die de HEERE, uw God, tot u gesproken heeft, alzo zal de HEERE over u komen laten al die kwade dingen, totdat Hij u verdelge van dit goede land, hetwelk u HEERE, uw God gegeven heeft.
16 Wanneer gij het verbond des HEEREN, uws Gods, overtreedt, dat Hij u geboden heeft, en gij heengaat en dient andere goden, en u voor dezelve nederbuigt, zo zal de toorn des HEEREN over u ontsteken, en gij zult haastiglijk omkomen van het goede land, hetwelk Hij u gegeven heeft.

24 Daarna verzamelde Jozua al de stammen van Israel te Sichem, en hij riep de oudsten van Israel, en deszelfs hoofden, en deszelfs richters, en deszelfs ambtlieden; en zij stelden zich voor het aangezicht van God.
2 Toen zeide Jozua tot het ganse volk: Alzo zegt de HEERE, de God Israels: Over gene zijde der rivier hebben uw vaders van ouds gewoond, namelijk Terah, de vader van Abraham, en de vader van Nahor; en zij hebben andere goden gediend.
3 Toen nam Ik uw vader Abraham van gene zijde der rivier, en deed hem wandelen door het ganse land Kanaan; Ik vermeerderde ook zijn zaad en gaf hem Izak.
4 En aan Izak gaf Ik Jakob en Ezau; en Ik gaf aan Ezau het gebergte Seir, om dat erfelijk te bezitten; maar Jakob en zijn kinderen togen af in Egypte.
5 Toen zond Ik Mozes en Aaron, en Ik plaagde Egypte, gelijk als Ik in deszelfs midden gedaan heb; en daarna leidde Ik u daaruit.
6 Als Ik uw vaders uit Egypte gevoerd had, zo kwaamt gij aan de zee, en de Egyptenaars jaagden uw vaderen na met wagens en met ruiters, tot de Schelfzee.
7 Zij nu riepen tot den HEERE, en Hij stelde een duisternis tussen u en tussen de Egyptenaars, en Hij bracht de zee over hen, en bedekte hen; en uw ogen hebben gezien, wat Ik in Egypte gedaan heb. Daarna hebt gij vele dagen in de woestijn gewoond.
8 Toen bracht Ik u in het land der Amorieten, die over gene zijde van de Jordaan woonden, die streden tegen u; maar Ik gaf hen in uw hand, en gij bezat hun land erfelijk, en Ik verdelgde hen voor ulieder aangezicht.
9 Ook maakt zich Balak op, de zoon van Zippor, de koning der Moabieten, en hij streed tegen Israel; en hij zond heen, en deed Bileam, den zoon van Beor, roepen, opdat hij u vervloeken zou.

10 Maar Ik wilde Bileam
niet horen; dies zegende hij u
gestadig, en Ik verloste u uit
zijn hand.
11 Toen gij over de Jordaan
getrokken waart, en te Jericho
kwaamt, zo krijgden de
burgers van Jericho tegen u, de
Amorieten, en de Ferezieten,
en de Kanaanieten, en de
Hethieten, en de Girgazieten,
de Hevieten en de Jebusieten;
doch Ik gaf hen in ulieder
hand.
12 En Ik zond horzelen voor u
heen; die dreven hen weg van
ulieder aangezicht, gelijk de
beide koningen der Amorieten,
niet door uw zwaard, noch
door uw boog.
13 Dus heb Ik u een land
gegeven, waaraan gij niet
gearbeid hebt, en steden, die
gij niet gebouwd hebt, en gij
woont in dezelve; gij eet van
de wijngaarden en olijfbomen,
die gij niet geplant hebt.
14 En nu, vreest den HEERE,
en dient Hem in oprechtheid
en in waarheid; en doet weg de
goden, die uw vaders gediend
hebben, aan gene zijde der
rivier, en in Egypte; en dient
den HEERE.
15 Doch zo het kwaad is
in uw ogen den HEERE te
dienen, kiest u heden, wien gij
dienen zult; hetzij de goden,
welke uw vaders, die aan de
andere zijde der rivier waren,
gediend hebben, of de goden
der Amorieten, in welker land
gij woont; maar aangaande
mij, en mijn huis, wij zullen
den HEERE dienen!
16 Toen antwoordde het volk
en zeide: Het zij verre van
ons, dat wij den HEERE verlaten
zouden, om andere goden te
dienen.
17 Want de HEERE is onze
God; Hij is het, Die ons en
onze vaderen uit het land van
Egypte, uit het diensthuis heeft
opgebracht, en Die deze grote
tekenen voor onze ogen gedaan
heeft, en ons bewaard heeft
op al den weg, door welken
wij getogen zijn, en onder alle
volken, door welker midden
wij getrokken zijn.
18 En de HEERE heeft voor
ons aangezicht uitgestoten al
die volken, zelfs den Amoriet,
inwoner des lands. Wij zullen
ook den HEERE dienen, want
Hij is onze God.
19 Toen zeide Jozua tot het
volk: Gij zult den HEERE niet
kunnen dienen, want Hij is een
heilig God; Hij is een ijverig
God; Hij zal uw overtredingen
en uw zonden niet vergeven.
20 Indien gij den HEERE
verlaten en vreemde goden
dienen zult, zo zal Hij Zich
omkeren, en Hij zal u kwaad
doen, en Hij zal u verdoen,
naar dat Hij u goed gedaan zal
hebben.
21 Toen zeide het volk tot
Jozua: Neen, maar wij zullen
den HEERE dienen.
22 Jozua nu zeide tot het volk:
Gij zijt getuigen over uzelven,
dat gij u den HEERE verkoren
hebt, om Hem te dienen. En zij
zeiden: Wij zijn getuigen.

23 En nu, doet de vreemde
goden weg, die in het midden
van u zijn, en neigt uw harten
tot den HEERE, den God van
Israel.
24 En het volk zeide tot Jozua:
Wij zullen den HEERE, onzen
God, dienen, en wij zullen
Zijner stem gehoorzamen.
25 Alzo maakt Jozua op
dienzelven dag een verbond
met het volk; en hij stelde het
hun tot een inzetting en recht
te Sichem.
26 En Jozua schreef deze
woorden in het wetboek Gods;
en hij nam een groten steen, en
hij richtte dien daar op onder
den eik, die bij het heiligdom
des HEEREN was.
27 En Jozua zeide tot het
ganse volk: Ziet, deze steen
zal ons tot een getuigenis zijn;
want hij heeft gehoord al de
redenen des HEEREN, die Hij
tot ons gesproken heeft; ja, hij
zal tot een getuigenis tegen
ulieden zijn, opdat gij uw God
niet liegt.
28 Toen zond Jozua het volk
weg, een ieder naar zijn erfdeel.
29 En het geschiedde na deze
dingen, dat Jozua, de zoon van
Nun, de knecht des HEEREN,
stierf, oud zijnde honderd en
tien jaren.
30 En zij begroeven hem in
de landpale zijns erfdeels, te
Timnath-Serah, welke is op
een berg van Efraim, aan het
noorden van den berg Gaas.
31 Israel nu diende den HEERE
al de dagen van Jozua, en al
de dagen van de oudsten, die
lang na Jozua leefden, en die al
het werk des HEEREN wisten,
hetwelk Hij aan Israel gedaan
had.
32 Zij begroeven ook de
beenderen van Jozef, die de
kinderen Israel uit Egypte
opgebracht hadden, te Sichem,
in dat stuk velds, hetwelk Jakob
gekocht had van de kinderen
van Hemor, den vader van
Sichem, voor honderd stukken
gelds, want zij waren aan de
kinderen van Jozef ter erfenis
geworden.
33 Ook stierf Eleazar, de zoon
van Aaron; en zij begroeven
hem op den heuvel van
Pinehas, zijn zoon, die hem
gegeven was geweest op het
gebergte van Efraim.

HET BOEK DER
RICHTEREN

1 En het geschiedde na den
dood van Jozua, dat de
kinderen Israels den HEERE
vraagden, zeggende: Wie zal
onder ons het eerst optrekken
naar de Kanaanieten, om tegen
hen te krijgen?
2 En de HEERE zeide: Juda zal
optrekken; ziet, Ik heb dat land
in zijn hand gegeven.
3 Toen zeide Juda tot zijn
broeder Simeon: Trek met mij
op in mijn lot, en laat ons tegen
de Kanaanieten krijgen, zo zal
ik ook met u optrekken in uw
lot. Alzo toog Simeon op met
hem.
4 En Juda toog op, en de
HEERE gaf de Kanaanieten en
de Ferezieten in hun hand; en
zij sloegen hen bij Bezek, tien
duizend man.
5 En zij vonden Adoni-Bezek
te Bezek, en streden tegen hem;
en zij sloegen de Kanaanieten
en de Ferezieten.
6 Doch Adoni-Bezek
vluchtte; en zij jaagden
hem na, en zij grepen hem,
en hieuwen de duimen zijner
handen en zijner voeten af.
7 Toen zeide Adoni-Bezek:
Zeventig koningen, met
afgehouwen duimen van hun
handen en van hun voeten,
waren onder mijn tafel, de
kruimen oplezende; gelijk als
ik gedaan heb, alzo heeft mij
God vergolden! En zij brachten
hem te Jeruzalem, en hij stierf
aldaar.
8 Want de kinderen van
Juda hadden tegen Jeruzalem
gestreden, en hadden haar
ingenomen, en met de scherpte
des zwaards geslagen; en zij
hadden de stad in het vuur
gezet.
9 En daarna waren de
kinderen van Juda afgetogen,
om te krijgen tegen de
Kanaanieten, wonende in het
gebergte, en in het zuiden, en
in de laagte.
10 En Juda was heengetogen
tegen de Kanaanieten, die te
Hebron woonden (de naam
nu van Hebron was tevoren
Kirjath-Arba), en zij sloegen
Sesai, en Ahiman, en Thalmai.
11 En van daar was hij
heengetogen tegen de
inwoners van Debir; de
naam nu van Debir was te
voren Kirjath-Sefer.
12 En Kaleb zeide: Wie
Kirjath-Sefer zal slaan, en haar
innemen, dien zal ik ook mijn
dochter Achsa tot een vrouw
geven.
13 Toen nam Othniel haar in,
de zoon van Kenaz, broeder
van Kaleb, die jonger was dan
hij; en Kaleb gaf hem Achsa,
zijn dochter, tot een vrouw.
14 En het geschiedde, als zij
tot hem kwam, dat zij hem
aanporde, om van haar vader
een veld te begeren; en zij
sprong van den ezel af; toen
zeide Kaleb tot haar: Wat is u?

15 En zij zeide tot hem: Geef
mij een zegen; dewijl gij mij
een dor land gegeven hebt, geef
mij ook waterwellingen. Toen
gaf Kaleb haar hoge wellingen
en lage wellingen.
16 De kinderen van den
Keniet, den schoonvader
van Mozes, togen ook uit de
Palmstad op, met de kinderen
van Juda, naar de woestijn van
Juda, die tegen het zuiden van
Harad is; en zij gingen heen en
woonden met het volk.
17 Juda dan toog met zijn
broeder Simeon, en zij sloegen
de Kanaanieten, wonende te
Zefat, en zij verbanden hen; en
men noemde den naam dezer
stad Horma.
18 Daartoe nam Juda Gaza in,
met haar landpale, en Askelon
met haar landpale, en Ekron
met haar landpale.
19 En de HEERE was met Juda,
dat hij de inwoners van het
gebergte verdreef; maar hij
ging niet voort om de inwoners
des dals te verdrijven, omdat zij
ijzeren wagenen hadden.
20 En zij gaven Hebron
aan Kaleb, gelijk als Mozes
gesproken had; en hij verdreef
van daar de drie zonen van
Enak.
21 Doch de kinderen
van Benjamin hebben de
Jebusieten, te Jeruzalem
wonende, niet verdreven; maar
de Jebusieten woonden met
de kinderen van Benjamin te
Jeruzalem, tot op dezen dag.
22 En het huis van Jozef toog
ook op naar Beth-El. En de
HEERE was met hen.
23 En het huis van Jozef
bestelde verspieders bij
Beth-El; de naam nu dezer stad
was te voren Luz.
24 En de wachters zagen een
man, uitgaande uit de stad; en
zij zeiden tot hem: Wijs ons
toch den ingang der stad, en wij
zullen weldadigheid bij u doen.
25 En als hij hun den ingang
der stad gewezen had, zo
sloegen zij de stad met de
scherpte des zwaards; maar
dien man en zijn ganse huis
lieten zij gaan.
26 Toen toog deze man in
het land der Hethieten, en hij
bouwde een stad, en noemde
haar naam Luz; dit is haar
naam tot op dezen dag.
27 En Manasse verdreef
Beth-Sean niet, noch haar
onderhorige plaatsen,
noch Thaanach met haar
onderhorige plaatsen, noch de
inwoners van Dor met haar
onderhorige plaatsen, noch de
inwoners van Jibleam met haar
onderhorige plaatsen, noch de
inwoners van Megiddo met
haar onderhorige plaatsen; en
de Kanaanieten wilden wonen
in hetzelve land.
28 En het geschiedde, als
Israel sterk werd, dat hij de
Kanaanieten op cijns stelde;
maar hij verdreef hen niet
ganselijk.
29 Ook verdreef Efraim
de Kanaanieten niet, die te
Gezer woonden; maar de
Kanaanieten woonden in het
midden van hem te Gezer.

30 Zebulon verdreef de
inwoners van Kitron niet, noch
de inwoners van Nahalol; maar
de Kanaanieten woonden in
het midden van hem, en waren
cijnsbaar.
31 Aser verdreef de inwoners
van Acco niet, noch de
inwoners van Sidon, noch
Achlab, noch Achsib, noch
Chelba, noch Afik, noch
Rechob;
32 Maar de Aserieten
woonden in het midden der
Kanaanieten, die in het land
woonden; want zij verdreven
hen niet.
33 Nafthali verdreef de
inwoners van Beth-Semes
niet, noch de inwoners van
Beth-Anath, maar woonde in
het midden der Kanaanieten,
die in het land woonden; doch
de inwoners van Beth-Semes
en Beth-Anath werden hun
cijnsbaar.
34 En de Amorieten drongen
de kinderen van Dan in het
gebergte; want zij lieten hun
niet toe, af te komen in het dal.
35 Ook wilden de Amorieten
wonen op het gebergte van
Heres, te Ajalon, en te Saalbim;
maar de hand van het huis
van Jozef werd zwaar, zodat zij
cijnsbaar werden.
36 En de landpale der
Amorieten was van den
opgang van Akrabbim, van
den rotssteen, en opwaarts
heen.

2 En een Engel des HEEREN
kwam opwaarts van Gilgal
tot Bochim, en Hij zeide: Ik heb
ulieden uit Egypte opgevoerd,
en u gebracht in het land, dat
Ik uw vaderen gezworen heb,
en gezegd: Ik zal Mijn verbond
met ulieden niet verbreken in
eeuwigheid.
2 En ulieden aangaande,
gij zult geen verbond maken
met de inwoners dezes lands;
hun altaren zult gij afbreken.
Maar gij zijt Mijner stem niet
gehoorzaam geweest; waarom
hebt gij dit gedaan?
3 Daarom heb Ik ook gezegd:
Ik zal hen voor uw aangezicht
niet uitdrijven; maar zij zullen
u aan de zijden zijn, en hun
goden zullen u tot een strik
zijn.
4 En het geschiedde, als
de Engel des HEEREN deze
woorden tot alle kinderen
Israels gesproken had, zo
hief het volk zijn stem op en
weende.
5 Daarom noemden zij den
naam dier plaats Bochim; en zij
offerden aldaar den HEERE.
6 Als Jozua het volk had laten
gaan, zo waren de kinderen
Israels heengegaan, een ieder
tot zijn erfdeel, om het land
erfelijk te bezitten.
7 En het volk diende den
HEERE, al de dagen van Jozua,
en al de dagen der oudsten, die
lang geleefd hadden na Jozua;
die gezien hadden al dat grote
werk des HEEREN, dat Hij aan
Israel gedaan had.
8 Maar als Jozua, de zoon van
Nun, de knecht des HEEREN,
gestorven was, honderd en tien
jaren oud zijnde;

9 En zij hem begraven hadden
in de landpale zijns erfdeels,
te Timnath-Heres, op een berg
van Efraim, tegen het noorden
van den berg Gaas;
10 En al datzelve geslacht ook
tot zijn vaderen vergaderd was;
zo stond er een ander geslacht
na hen op, dat den HEERE niet
kende, noch ook het werk, dat
Hij aan Israel gedaan had.
11 Toen deden de kinderen
Israels, dat kwaad was in
de ogen des HEEREN, en zij
dienden de Baals.
12 En zij verlieten den HEERE,
hunner vaderen God, Die hen
uit Egypteland had uitgevoerd,
en volgden andere goden na,
van de goden der volken, die
rondom hen waren, en bogen
zich voor die, en zij verwekten
den HEERE tot toorn.
13 Want zij verlieten den
HEERE, en dienden de Baal en
Astharoth.
14 Zo ontstak des HEEREN
toorn tegen Israel, en Hij gaf
hen in de hand der rovers,
die hen beroofden; en Hij
verkocht hen in de hand
hunner vijanden rondom; en
zij konden niet meer bestaan
voor het aangezicht hunner
vijanden.
15 Overal, waarheen zij
uittogen, was de hand des
HEEREN tegen hen, ten
kwade, gelijk als de HEERE
gesproken, en gelijk als de
HEERE gezworen had; en hun
was zeer bang.
16 En de HEERE verwekte
richteren, die hen verlosten
uit de hand dergenen, die hen
beroofden;
17 Doch zij hoorden ook
niet naar hun richteren, maar
hoereerden andere goden na,
en bogen zich voor die; haast
weken zij af van den weg,
dien hun vaders gewandeld
hadden, horende de geboden
des HEEREN; alzo deden zij
niet.
18 En wanneer de HEERE
hun richteren verwekte,
zo was de HEERE met den
richter, en verloste hen uit
de hand hunner vijanden, al
de dagen des richters; want
het berouwde den HEERE,
huns zuchtens halve vanwege
degenen, die hen drongen en
die hen drukten.
19 Maar het geschiedde met
het versterven des richters, dat
zij omkeerden, en verdierven
het meer dan hun vaderen,
navolgende andere goden,
dezelve dienende, en zich voor
die buigende; zij lieten niets
vallen van hun werken, noch
van dezen harden weg.
20 Daarom ontstak de toorn
des HEEREN tegen Israel, dat
Hij zeide: Omdat dit volk Mijn
verbond heeft overtreden, dat
Ik hun vaderen geboden heb,
en zij naar Mijn stem niet
gehoord hebben;
21 Zo zal Ik ook niet
voortvaren voor hun
aangezicht iemand uit de
bezitting te verdrijven, van
de heidenen, die Jozua heeft
achtergelaten, als hij stierf;

22 Opdat Ik Israel door hen
verzoeke, of zij den weg des
HEEREN zullen houden, om
daarin te wandelen, gelijk als
hun vaderen gehouden hebben,
of niet.
23 Alzo liet de HEERE deze
heidenen blijven, dat Hij hen
niet haastelijk uit de bezitting
verdreef; die Hij in de hand van
Jozua niet had overgegeven.

3 Dit nu zijn de heidenen, die
de HEERE liet blijven, om
door hen Israel te verzoeken,
allen, die niet wisten van al de
krijgen van Kanaan;
2 Alleenlijk, opdat de
geslachten der kinderen
Israels die wisten, opdat Hij
hun den krijg leerde, tenminste
dengenen, die daar te voren
niet van wisten.
3 Vijf vorsten der Filistijnen,
en al de Kanaanieten, en de
Sidoniers, en de Hevieten,
wonende in het gebergte van
den Libanon, van den berg
Baal-Hermon, tot daar men
komt te Hamath.
4 Dezen dan waren, om Israel
door hen te verzoeken, opdat
men wiste, of zij de geboden
des HEEREN zouden horen, die
Hij hun vaderen door de hand
van Mozes geboden had.
5 Als nu de kinderen Israels
woonden in het midden der
Kanaanieten, der Hethieten,
en der Amorieten, en der
Ferezieten, en der Hevieten, en
der Jebusieten;
6 Zo namen zij zich derzelver
dochters tot vrouwen, en gaven
hun dochters aan derzelver
zonen; en zij dienden derzelver
goden.
7 En de kinderen Israels
deden, dat kwaad was in de
ogen des HEEREN, en vergaten
den HEERE, hun God, en zij
dienden de Baals en de bossen.
8 Toen ontstak de toorn
des HEEREN tegen Israel; en
Hij verkocht hen in de hand
van Cuschan Rischataim,
koning van Mesopotamie; en
de kinderen Israels dienden
Cuschan Rischataim acht
jaren.
9 Zo riepen de kinderen
Israels tot den HEERE; en de
HEERE verwekte de kinderen
Israels een verlosser, die hen
verloste, Othniel, zoon van
Kenaz, broeder van Kaleb, die
jonger was dan hij.
10 En de Geest des HEEREN
was over hem, en hij richtte
Israel, en toog uit ten strijde;
en de HEERE gaf Cuschan
Rischataim, den koning van
Syrie, in zijn hand, dat zijn
hand sterk werd over Cuschan
Rischataim.
11 Toen was het land veertig
jaren stil, en Othniel, de zoon
van Kenaz, stierf.
12 Maar de kinderen Israels
voeren voort te doen, dat
kwaad was in de ogen des
HEEREN; toen sterkte de
HEERE Eglon, den koning der
Moabieten, tegen Israel, omdat
zij deden, wat kwaad was in de
ogen des HEEREN.
13 En hij vergaderde tot zich
de kinderen Ammons en de

Amalekieten en hij toog heen,
en sloeg Israel, en zij namen de
Palmstad in bezit.
14 En de kinderen Israels
dienden Eglon, koning der
Moabieten, achttien jaren.
15 Toen riepen de kinderen
Israels tot den HEERE, en de
HEERE verwekte hun een
verlosser, Ehud, den zoon van
Gera, een zoon van Jemini,
een man, die links was. En
de kinderen Israels zonden
door zijn hand een geschenk
aan Eglon, den koning der
Moabieten.
16 En Ehud maakte zich een
zwaard, dat twee scherpten
had, welks lengte een el was;
en hij gordde dat onder zijn
klederen, aan zijn rechterheup.
17 En hij bracht aan Eglon,
den koning der Moabieten, dat
geschenk; Eglon nu was een
zeer vet man.
18 En het geschiedde, als hij
geeindigd had het geschenk
te leveren, zo geleidde hij
het volk, die het geschenk
gedragen hadden;
19 Maar hijzelf keerde
wederom van de gesneden
beelden, die bij Gilgal waren,
en zeide: Ik heb een heimelijke
zaak aan u, o koning! dewelke
zeide: Zwijg! En allen, die om
hem stonden, gingen van hem
uit.
20 En Ehud kwam tot hem in,
daar hij was zittende in een
koele opperzaal, die hij voor
zich alleen had; zo zeide Ehud:
Ik heb een woord Gods aan u.
Toen stond hij op van den stoel.
21 Ehud dan reikte zijn
linkerhand uit, en nam het
zwaard van zijn rechterheup,
en stak het in zijn buik;
22 Dat ook het hecht achter
het lemmer inging, en het vet
om het lemmer toesloot (want
hij trok het zwaard niet uit zijn
buik), en de drek uitging.
23 Toen ging Ehud uit van de
voorzaal, en sloot de deuren
der opperzaal voor zich toe, en
deed ze in het slot.
24 Als hij uitgegaan was, zo
kwamen zijn knechten, en
zagen toe, en ziet, de deuren
der opperzaal waren in het slot
gedaan; zo zeiden zij: Zeker,
hij bedekt zijn voeten in de
verkoelkamer.
25 Als zij nu tot schamens toe
gebeid hadden, ziet, zo opende
hij de deuren der opperzaal
niet. Toen namen zij den
sleutel en deden open; en ziet,
hunlieder heer lag ter aarde
dood.
26 En Ehud ontkwam, terwijl
zij vertoefden; want hij ging
voorbij de gesneden beelden,
en ontkwam naar Sehirath.
27 En het geschiedde, als hij
aankwam, zo blies hij met de
bazuin op het gebergte van
Efraim; en de kinderen Israels
togen met hem af van het
gebergte, en hij zelf voor hun
aangezicht heen.
28 En hij zeide tot hen: Volgt
mij na; want de HEERE heeft
uw vijanden, de Moabieten, in
ulieder hand gegeven. En zij
togen af, hem na, en namen
de veren van de Jordaan in

naar Moab, en lieten niemand
overgaan.
29 En zij sloegen de
Moabieten te dier tijd, omtrent
tien duizend man, allen vette
en allen strijdbare mannen, dat
er niet een man ontkwam.
30 Alzo werd Moab te dien
dage onder Israels hand ten
ondergebracht; en het land was
stil tachtig jaren.
31 Na hem nu was Samgar,
een zoon van Anath, die sloeg
de Filistijnen, zeshonderd
man, met een ossenstok; alzo
verloste hij ook Israel.

4 Maar de kinderen Israels
voeren voort te doen, dat
kwaad was in de ogen des
HEEREN, als Ehud gestorven
was.
2 Zo verkocht hen de HEERE
in de hand van Jabin, koning
der Kanaanieten, die te Hazor
regeerde; en zijn krijgsoverste
was Sisera; dezelve nu woonde
in Haroseth der heidenen.
3 Toen riepen de kinderen
Israels tot den HEERE; want
hij had negenhonderd ijzeren
wagenen, en hij had de
kinderen Israels met geweld
onderdrukt, twintig jaren.
4 Debora nu, een vrouw,
die een profetesse was, de
huisvrouw van Lappidoth,
deze richtte te dier tijd Israel.
5 En zij woonde onder den
palmboom van Debora, tussen
Rama en tussen Beth-El, op
het gebergte van Efraim; en de
kinderen Israels gingen op tot
haar ten gerichte.
6 En zij zond heen en riep
Barak, den zoon van Abinoam,
van Kedes-Nafthali; en zij
zeide tot hem: Heeft de HEERE,
de God Israels, niet geboden:
Ga heen en trek op den
berg Thabor, en neem met
u tien duizend man, van de
kinderen van Nafthali, en van
de kinderen van Zebulon?
7 En Ik zal aan de beek
Kison tot u trekken Sisera, den
krijgsoverste van Jabin, met
zijn wagenen en zijn menigte;
en Ik zal hem in uw hand
geven?
8 Toen zeide Barak tot haar:
Indien gij met mij trekken zult,
zo zal ik heen trekken; maar
indien gij niet met mij zult
trekken, zo zal ik niet trekken.
9 En zij zeide: Ik zal zekerlijk
met u trekken, behalve dat
de eer de uwe niet zal zijn op
dezen weg, dien gij wandelt;
want de HEERE zal Sisera
verkopen in de hand ener
vrouw. Alzo maakte Debora
zich op, en toog met Barak
naar Kedes.
10 Toen riep Barak Zebulon
en Nafthali bijeen te Kedes, en
hij toog op, op zijn voeten,
met tien duizend man; ook toog
Debora met hem op.
11 Heber nu, de Keniet, had
zich afgezonderd van Kain, uit
de kinderen van Hobab, Mozes
schoonvader; en hij had zijn
tenten opgeslagen tot aan den
eik in Zaanaim, die bij Kedes is.
12 Toen boodschapten zij
Sisera, dat Barak, de zoon van
Abinoam, op den berg Thabor

getogen was.
13 Zo riep Sisera al zijn
wagenen bijeen, negenhonderd
ijzeren wagenen, en al het volk,
dat met hem was, van Haroseth
der heidenen tot de beek Kison.
14 Debora dan zeide tot
Barak: Maak u op; want dit is
de dag, in welken de HEERE
Sisera in uw hand gegeven
heeft; is de HEERE niet voor uw
aangezicht henen uitgetogen?
Zo trok Barak van den berg
Thabor af, en tien duizend man
achter hem.
15 En de HEERE versloeg
Sisera, met al zijn wagenen,
en het ganse heirleger, door
de scherpte de zwaards, voor
het aangezicht van Barak; dat
Sisera van den wagen afklom,
en vluchtte op zijn voeten.
16 En Barak jaagde ze na,
achter de wagenen en achter
het heirleger, tot aan Haroseth
der heidenen. En het ganse
heirleger van Sisera viel door
de scherpte des zwaards, dat er
niet overbleef tot een toe.
17 Maar Sisera vluchtte op
zijn voeten naar de tent van
Jael, de huisvrouw van Heber,
den Keniet; want er was vrede
tussen Jabin, den koning van
Hazor, en tussen het huis van
Heber, den Keniet.
18 Jael nu ging uit, Sisera
tegemoet, en zeide tot hem:
Wijk in, mijn heer, wijk in tot
mij, vrees niet! En hij week tot
haar in de tent, en zij bedekte
hem met een deken.
19 Daarna zeide hij tot haar:
Geef mij toch een weinig
waters te drinken, want
mij dorst. Toen opende zij
een melkfles, en gaf hem te
drinken, en dekte hem toe.
20 Ook zeide hij tot haar: Sta
in de deur der tent; en het zij, zo
iemand zal komen, en u vragen,
en zeggen: Is hier iemand? dat
gij zegt: Niemand.
21 Daarna nam Jael, de
huisvrouw van Heber, een
nagel der tent, en greep een
hamer in haar hand, en ging
stilletjes tot hem in, en dreef
den nagel in den slaap zijns
hoofds, dat hij in de aarde
vast werd; hij nu was met
een diepen slaap bevangen en
vermoeid, en stierf.
22 En ziet, Barak vervolgde
Sisera; en Jael ging uit hem
tegemoet, en zeide tot hem:
Kom, en ik zal u den man
wijzen, dien gij zoekt. Zo
kwam hij tot haar in, en ziet,
Sisera lag dood, en de nagel
was in den slaap zijns hoofds.
23 Alzo heeft God te dien
dage Jabin, den koning van
Kanaan, ten ondergebracht,
voor het aangezicht der
kinderen Israels.
24 En de hand der kinderen
Israels ging steeds voort, en
werd hard over Jabin, den
koning van Kanaan, totdat zij
Jabin, den koning van Kanaan,
hadden uitgeroeid.

5 Voorts zong Debora,
en Barak, de zoon van
Abinoam, ten zelven dage,
zeggende:

2 Looft den HEERE, van het
wreken der wraken in Israel,
van dat het volk zich gewillig
heeft aangeboden.
3 Hoort, gij koningen, neemt
ter oren, gij vorsten! Ik, den
HEERE zal ik zingen, ik zal
den HEERE, den God Israels,
psalmzingen.
4 HEERE! toen Gij voorttoogt
van Seir, toen Gij daarheen
traadt van het veld van Edom,
beefde de aarde, ook droop de
hemel, ook dropen de wolken
van water.
5 De bergen vervloten van
het aangezicht des HEEREN;
zelfs Sinai van het aangezicht
des HEEREN, des Gods van
Israel.
6 In de dagen van Samgar,
den zoon van Anath, in de
dagen van Jael, hielden de
wegen op, en die op paden
wandelden, gingen kromme
wegen.
7 De dorpen hielden op in
Israel, zij hielden op; totdat
ik, Debora, opstond, dat ik
opstond, een moeder in Israel.
8 Verkoos hij nieuwe goden,
dan was er krijg in de poorten;
werd er ook een schild gezien,
of een spies, onder veertig
duizend in Israel?
9 Mijn hart is tot wetgevers
van Israel, die zich gewillig
aangeboden hebben onder het
volk; looft den HEERE!
10 Gij, die op witte ezelinnen
rijdt, gij, die aan het gerichte
zit, en gij, die over weg
wandelt, spreekt er van!
11 Van het gedruis der
schutters, tussen de plaatsen,
waar men water schept,
spreekt aldaar te zamen van de
gerechtigheid des HEEREN, van
de gerechtigheden, bewezen
aan zijn dorpen in Israel; toen
ging des HEEREN volk af tot de
poorten.
12 Waak op, waak op, Debora,
waak op, waak op, spreek een
lied! maak u op, Barak! en leid
uw gevangenen gevangen, gij
zoon van Abinoam.
13 Toen deed Hij de
overgeblevenen heersen
over de heerlijken onder
het volk; de HEERE doet mij
heersen over de geweldigen.
14 Uit Efraim was hun wortel
tegen Amalek. Achter u was
Benjamin onder uw volken.
Uit Machir zijn de wetgevers
afgetogen, en uit Zebulon,
trekkende door den staf des
schrijvers.
15 Ook waren de vorsten in
Issaschar met Debora; en gelijk
Issaschar, alzo was Barak; op
zijn voeten werd hij gezonden
in het dal. In Rubens gedeelten
waren de inbeeldingen des
harten groot.
16 Waarom bleeft gij zitten
tussen de stallingen, om te
horen het geblaat der kudden?
De gedeelten van Ruben
hadden grote onderzoekingen
des harten.
17 Gilead bleef aan gene zijde
der Jordaan; en Dan, waarom
onthield hij zich in schepen!
Aser zat aan de zeehaven,
en bleef in zijn gescheurde

plaatsen.
18 Zebulon, het is een volk, dat zijn ziel versmaad heeft, insgelijks Nafthali, op de hoogten des velds.
19 De koningen kwamen, zij streden; toen streden de koningen van Kanaan, te Thaanach aan de wateren van Megiddo; zij brachten geen gewin des zilvers daarvan.
20 Van den hemel streden zij, de sterren uit haar loopplaatsen streden tegen Sisera.
21 De beek Kison wentelde hen weg, de beek Kedumin, de beek Kison; vertreed, o mijn ziel! de sterken.
22 Toen werden de paardenhoeven verpletterd, van het rennen, het rennen zijner machtigen.
23 Vloekt Meroz, zegt de Engel des HEEREN, vloekt haar inwoners geduriglijk; omdat zij niet gekomen zijn tot de hulp des HEEREN, tot de hulp des HEEREN, met de helden.
24 Gezegend zij boven de vrouwen Jael, de huisvrouw van Heber, den Keniet; gezegend zij ze boven de vrouwen in de tent!
25 Water eiste hij, melk gaf zij; in een herenschaal bracht zij boter.
26 Haar hand sloeg zij aan den nagel, en haar rechterhand aan den hamer der arbeidslieden; en zij klopte Sisera; zij streek zijn hoofd af, als zij zijn slaap had doornageld en doorgedrongen.
27 Tussen haar voeten kromde hij zich, viel henen, lag daar neder; tussen haar voeten kromde hij zich; hij viel; alwaar hij zich kromde, daar lag hij geheel geschonden!
28 De moeder van Sisera keek uit door het venster, en schreeuwde door de tralien: Waarom vertoeft zijn wagen te komen! Waarom blijven de gangen zijner wagenen achter?
29 De wijsten harer staatsvrouwen antwoordden; ook beantwoordde zij haar redenen aan zichzelve:
30 Zouden zij dan de buit niet vinden en delen? een liefje, of twee liefjes, voor iegelijken man? Voor Sisera, een buit van verscheidene verven, een buit van verscheidene verven, gestikt; van verscheiden verf aan beide zijden gestikt, voor de buithalzen?
31 Alzo moeten omkomen al Uw vijanden, o HEERE! die Hem daarentegen liefhebben, moeten zijn, als wanneer de zon opgaat in haar kracht. En het land was stil, veertig jaren.

6 Maar de kinderen Israels deden, dat kwaad was in de ogen des HEEREN; zo gaf hen de HEERE in de hand der Midianieten, zeven jaren.
2 Als nu de hand der Midianieten sterk werd over Israel, maakten zich de kinderen Israels, vanwege de Midianieten, de holen, die in de bergen zijn, en de spelonken, en de vestingen.

3 Want het geschiedde, als
Israel gezaaid had, zo kwamen
de Midianieten op, en de
Amalekieten, en die van het
oosten kwamen ook op tegen
hen.
4 En zij legerden zich tegen
hen, en verdierven de opkomst
des lands, tot daar gij komt
te Gaza; en zij lieten geen
leeftocht overig in Israel, noch
klein vee, noch os, noch ezel.
5 Want zij kwamen op met
hun vee en hun tenten; zij
kwamen gelijk de sprinkhanen
in menigte, dat men hen en hun
kemelen niet tellen kon; en zij
kwamen in het land, om dat te
verderven.
6 Alzo werd Israel zeer
verarmd, vanwege de
Midianieten. Toen riepen
de kinderen Israels tot den
HEERE.
7 En het geschiedde, als de
kinderen Israels tot den HEERE
riepen, ter oorzake van de
Midianieten;
8 Zo zond de HEERE een man,
die een profeet was, tot de
kinderen Israels; die zeide tot
hen: Alzo zegt de HEERE, de
God Israels: Ik heb u uit Egypte
doen opkomen, en u uit het
diensthuis uitgevoerd;
9 En Ik heb u verlost van
de hand der Egyptenaren, en
van de hand van allen, die u
drukten; en Ik heb hen voor
uw aangezicht uitgedreven, en
u hun land gegeven;
10 En Ik zeide tot ulieden:
Ik ben de HEERE, uw God;
vreest de goden der Amorieten
niet, in welker land gij woont;
maar gij zijt Mijner stem niet
gehoorzaam geweest.
11 Toen kwam een Engel
des HEEREN, en zette Zich
onder den eik, die te Ofra is,
welke aan Joas, den Abi-ezriet,
toekwam; en zijn zoon Gideon
dorste tarwe bij de pers,
om die te vluchten voor het
aangezicht der Midianieten.
12 Toen verscheen hem de
Engel des HEEREN, en zeide tot
hem: De HEERE is met u, gij
strijdbare held!
13 Maar Gideon zeide tot
Hem: Och, mijn Heer! zo de
HEERE met ons is, waarom is
ons dan dit alles wedervaren?
en waar zijn al Zijn wonderen,
die onze vaders ons verteld
hebben, zeggende: Heeft ons
de HEERE niet uit Egypte
opgevoerd? Doch nu heeft ons
de HEERE verlaten, en heeft
ons in der Midianieten hand
gegeven.
14 Toen keerde zich de HEERE
tot hem, en zeide: Ga heen
in deze uw kracht, en gij
zult Israel uit der Midianieten
hand verlossen; heb Ik u niet
gezonden?
15 En hij zeide tot Hem:
Och, mijn Heer! waarmede
zal ik Israel verlossen? Zie,
mijn duizend is het armste in
Manasse, en ik ben de kleinste
in mijns vaders huis.
16 En de HEERE zeide tot hem:
Omdat Ik met u zal zijn, zo
zult gij de Midianieten slaan,
als een enigen man.

17 En hij zeide tot Hem:
Indien ik nu genade gevonden
heb in Uw ogen, zo doe mij een
teken, dat Gij het zijt, Die met
mij spreekt.
18 Wijk toch niet van hier,
totdat ik tot U kome, en mijn
geschenk uitbrenge, en U
voorzette. En Hij zeide: Ik zal
blijven, totdat gij wederkomt.
19 En Gideon ging in, en
bereidde een geitenbokje, en
ongezuurde koeken van een efa
meels; het vlees legde hij in een
korf, en het sop deed hij in een
pot; en hij bracht het tot Hem
uit, tot onder den eik, en zette
het nader.
20 Doch de Engel Gods zeide
tot hem: Neem het vlees en de
ongezuurde koeken, en leg ze
op dien rotssteen, en giet het
sop uit; en hij deed alzo.
21 En de Engel des HEEREN
stak het uiterste van den staf
uit, die in Zijn hand was,
en roerde het vlees en de
ongezuurde koeken aan; toen
ging er vuur op uit de rots,
en verteerde het vlees en de
ongezuurde koeken. En de
Engel des HEEREN bekwam uit
zijn ogen.
22 Toen zag Gideon, dat het
een Engel des HEEREN was;
en Gideon zeide: Ach, Heere,
HEERE! daarom, omdat ik een
Engel des HEEREN gezien heb
van aangezicht tot aangezicht.
23 Doch de HEERE zeide tot
hem: Vrede zij u, vrees niet, gij
zult niet sterven.
24 Toen bouwde Gideon
aldaar den HEERE een altaar,
en noemde het: De HEERE is
vrede! het is nog tot op dezen
dag in Ofra der Abi-ezrieten.
25 En het geschiedde in
dienzelven nacht, dat de HEERE
tot hem zeide: Neem een var
van de ossen, die van uw vader
zijn, te weten, den tweeden
var, van zeven jaren; en breek
af het altaar van Baal, dat van
uw vader is, en houw af het
bos, dat daarbij is.
26 En bouw den HEERE, uw
God, een altaar, op de hoogte
dezer sterkte, in een bekwame
plaats; en neem den tweeden
var, en offer een brandoffer
met het hout der hage, die gij
zult hebben afgehouwen.
27 Toen nam Gideon tien
mannen uit zijn knechten, en
deed, gelijk als de HEERE tot
hem gesproken had. Doch het
geschiedde, dewijl hij zijns
vaders huis en de mannen van
die stad vreesde, van het te
doen bij dag, dat hij het deed
bij nacht.
28 Als nu de mannen van
die stad des morgens vroeg
opstonden, ziet, zo was het
altaar van Baal omgeworpen,
en de haag, die daarbij was,
afgehouwen, en die tweede var
was op het gebouwde altaar
geofferd.
29 Zo zeiden zij, de een
tot de ander: Wie heeft
dit stuk gedaan? En als zij
onderzochten en navraagden,
zo zeide men: Gideon, de zoon
van Joas, heeft dit stuk gedaan.
30 Toen zeiden de mannen
van die stad tot Joas: Breng

uw zoon uit, dat hij sterve,
omdat hij het altaar van Baal
heeft omgeworpen, en omdat
hij de haag, die daarbij was,
afgehouwen heeft.
31 Joas daarentegen zeide tot
allen, die bij hem stonden:
Zult gij voor den Baal twisten;
zult gij hem verlossen? Die
voor hem zal twisten, zal nog
dezen morgen gedood worden!
Indien een hij god is, hij twiste
voor zichzelven, omdat men
zijn altaar heeft omgeworpen.
32 Daarom noemde hij
hem te dien dage Jerubbaal,
zeggende: Baal twiste tegen
hem, omdat hij zijn altaar heeft
omgeworpen.
33 Alle Midianieten nu,
en Amalekieten, en de
kinderen van het oosten,
waren samenvergaderd, en zij
trokken over, en legerden zich
in het dal van Jizreel.
34 Toen toog de Geest des
Heeren Gideon aan, en hij
blies met de bazuin, en de
Abi-ezrieten werden achter
hem bijeengeroepen.
35 Ook zond hij boden in gans
Manasse, en die werden ook
achter hem bijeengeroepen;
desgelijks zond hij boden in
Aser, en in Zebulon, en in
Nafthali; en zij kwamen op,
hun tegemoet.
36 En Gideon zeide tot God:
Indien Gij Israel door mijn
hand zult verlossen, gelijk als
Gij gesproken hebt;
37 Zie, ik zal een wollen vlies
op den vloer leggen; indien
er dauw op het vlies alleen
zal zijn, en droogte op de
ganse aarde, zo zal ik weten,
dat Gij Israel door mijn hand
zult verlossen, gelijk als Gij
gesproken hebt.
38 En het geschiedde alzo;
want hij stond des anderen
daags vroeg op, en drukte het
vlies uit, en hij wrong den
dauw uit het vlies, een schaal
vol waters.
39 En Gideon zeide tot
God: Uw toorn ontsteke niet
tegen mij, dat ik alleenlijk
ditmaal spreke; laat mij toch
alleenlijk ditmaal met het vlies
verzoeken; er zij toch droogte
op het vlies alleen, en op de
ganse aarde zij dauw.
40 En God deed alzo in
denzelven nacht; want de
droogte was op het vlies
alleen, en op de ganse aarde
was dauw.

7 Toen stond Jerubbaal
(dewelke is Gideon) vroeg
op, en al het volk, dat met hem
was; en zij legerden zich aan
de fontein van Harod; dat hij
het heirleger der Midianieten
had tegen het noorden, achter
den heuvel More, in het dal.
2 En de Heere zeide tot
Gideon: Des volks is te veel,
dat met u is, dan dat Ik de
Midianieten in hun hand zou
geven; opdat zich Israel niet
tegen Mij beroeme, zeggende:
Mijn hand heeft mij verlost.
3 Nu dan, roep nu uit voor de
oren des volks, zeggende: Wie
blode en versaagd is, die kere
weder, en spoede zich naar
het gebergte van Gilead! Toen

keerden uit het volk weder
twee en twintig duizend, dat er
tienduizend overbleven.
4 En de HEERE zeide tot
Gideon: Nog is des volks te
veel; doe hen afgaan naar
het water, en Ik zal ze u
aldaar beproeven; en het zal
geschieden, van welken Ik tot
u zeggen zal: Deze zal met u
trekken, die zal met u trekken;
maar al degene, van welken Ik
zeggen zal: Deze zal niet met u
trekken, die zal niet trekken.
5 En hij deed het volk afgaan
naar het water. Toen zeide
de HEERE tot Gideon: Al wie
met zijn tong uit het water
zal lekken, gelijk als een hond
zou lekken, dien zult gij alleen
stellen; desgelijks al wie op
zijn knieen zal bukken om te
drinken.
6 Toen was het getal
dergenen, die met hun hand
tot hun mond gelekt hadden,
driehonderd man; maar alle
overigen des volks hadden op
hun knieen gebukt, om water
te drinken.
7 En de HEERE zeide
tot Gideon: Door deze
driehonderd mannen, die
gelekt hebben, zal Ik ulieden
verlossen, en de Midianieten
in uw hand geven; daarom laat
al dat volk weggaan, een ieder
naar zijn plaats.
8 En het volk nam den
teerkost in hun hand, en hun
bazuinen; en hij liet al die
mannen van Israel gaan, een
iegelijk naar zijn tent; maar die
driehonderd man behield hij.
En hij had het heirleger der
Midianieten beneden in het
dal.
9 En het geschiedde in
denzelven nacht, dat de HEERE
tot hem zeide: Sta op, ga henen
af in het leger, want Ik heb het
in uw hand gegeven.
10 Vreest gij dan nog af te
gaan, zo ga af, gij, en Pura, uw
jongen, naar het leger.
11 En gij zult horen, wat
zij zullen spreken, en daarna
zullen uw handen gesterkt
worden, dat gij aftrekken zult
in het leger. Toen ging hij af,
met Pura, zijn jongen, tot het
uiterste der schildwachten, die
in het leger waren.
12 En de Midianieten, en
Amalekieten, en al de kinderen
van het oosten, lagen in het
dal, gelijk sprinkhanen in
menigte, en hun kemelen
waren ontelbaar, gelijk het
zand, dat aan den oever der
zee is, in menigte.
13 Toen nu Gideon aankwam,
ziet, zo was er een man, die zijn
metgezel een droom vertelde,
en zeide: Zie, ik heb een droom
gedroomd, en zie, een geroost
gerstebrood wentelde zich in
het leger der Midianieten, en
het kwam tot aan de tent,
en sloeg haar, dat zij viel, en
keerde haar om, het onderste
boven, dat de tent er lag.
14 En zijn metgezel
antwoordde, en zeide: Dit
is niet anders, dan het zwaard
van Gideon, de zoon van
Joas, de Israelietischen man;
God heeft de Midianieten en

dit ganse leger in zijn hand
gegeven.
15 En het geschiedde, als
Gideon de vertelling dezes
drooms, en zijn uitlegging
hoorde, zo aanbad hij; en hij
keerde weder tot het leger van
Israel, en zeide: Maakt u op,
want de HEERE heeft het leger
der Midianieten in ulieder
hand gegeven.
16 En hij deelde de
driehonderd man in drie
hopen; en hij gaf een iegelijk
een bazuin in zijn hand, en
ledige kruiken, en fakkelen in
het midden der kruiken.
17 En hij zeide tot hen: Ziet
naar mij en doet alzo; en
ziet, als ik zal komen aan het
uiterste des legers, zo zal het
geschieden, gelijk als ik zal
doen, alzo zult gij doen.
18 Als ik met de bazuin zal
blazen, ik en allen, die met
mij zijn, dan zult gijlieden ook
met de bazuin blazen, rondom
het ganse leger, en gij zult
zeggen: Voor den HEERE en
voor Gideon!
19 Alzo kwam Gideon, en
honderd mannen, die met
hem waren, in het uiterste
des legers, in het begin van de
middelste nachtwaak, als zij
maar even de wachters gesteld
hadden; en zij bliezen met
de bazuinen, ook sloegen zij
de kruiken, die in hun hand
waren, in stukken.
20 Alzo bliezen de drie hopen
met de bazuinen, en braken de
kruiken; en zij hielden met de
linkerhand de fakkelen, en met
hun rechterhand de bazuinen
om te blazen; en zij riepen: Het
zwaard van den HEERE, en van
Gideon!
21 En zij stonden, een iegelijk
in zijn plaats, rondom het leger.
Toen verliep het ganse leger, en
zij schreeuwden en vloden.
22 Als de driehonderd met
de bazuinen bliezen, zo zette
de HEERE het zwaard des een
tegen den anderen, en dat in
het ganse leger; en het leger
vluchtte tot Beth-Sitta toe naar
Tseredath, tot aan de grens van
Abel-Mehola, boven Tabbath.
23 Toen werden de mannen
van Israel bijeengeroepen, uit
Nafthali, en uit Aser, en uit
gans Manasse; en zij jaagden de
Midianieten achterna.
24 Ook zond Gideon boden
in het ganse gebergte van
Efraim, zeggende: Komt af
de Midianieten tegemoet, en
beneemt hunlieden de wateren,
tot aan Beth-bara, te weten de
Jordaan; alzo werd alle man
van Efraim bijeengeroepen, en
zij benamen hun de wateren
tot aan Beth-bara, en de
Jordaan.
25 En zij vingen twee vorsten
der Midianieten, Oreb en
Zeeb, en doodden Oreb op
den rotssteen Oreb, en Zeeb
doodden zij in de perskuip
van Zeeb, en vervolgden de
Midianieten; en zij brachten de
hoofden van Oreb en Zeeb tot
Gideon, over de Jordaan.

8 Toen zeiden de mannen
van Efraim tot hem: Wat

stuk is dit, dat gij ons gedaan
hebt, dat gij ons niet riept, toen
gij heentoogt om te strijden
tegen de Midianieten? En zij
twistten sterk met hem.
2 Hij daarentegen zeide tot
hen: Wat heb ik nu gedaan,
gelijk gijlieden; zijn niet
de nalezingen van Efraim
beter dan de wijnoogst van
Abi-ezer?
3 God heeft de vorsten der
Midianieten, Oreb en Zeeb, in
uw hand gegeven; wat heb
ik dan kunnen doen, gelijk
gijlieden? Toen liet hun toorn
van hem af, als hij dit woord
sprak.
4 Als nu Gideon gekomen
was aan de Jordaan, ging hij
over, met de driehonderd
mannen, die bij hem waren,
zijnde moede, nochtans
vervolgende.
5 En hij zeide tot de lieden
van Sukkoth: Geeft toch enige
bollen broods aan het volk, dat
mijn voetstappen volgt, want
zij zijn moede; en ik jaag Zebah
en Tsalmuna, de koningen der
Midianieten, achterna.
6 Maar de oversten van
Sukkoth zeiden: Is dan de
handpalm van Zebah en
Tsalmuna alrede in uw hand,
dat wij aan uw heir brood
zouden geven?
7 Toen zeide Gideon:
Daarom, als de HEERE Zebah
en Tsalmuna in mijn hand
geeft, zo zal ik uw vlees dorsen
met doornen der woestijn, en
met distelen.
8 En hij toog van daar op
naar Pnuel, en sprak tot hen
desgelijks. En de lieden van
Pnuel antwoordden hem, gelijk
als de lieden van Sukkoth
geantwoord hadden.
9 Daarom sprak hij ook tot de
lieden van Pnuel, zeggende: Als
ik met vrede wederkome, zal ik
deze toren afwerpen.
10 Zebah nu en Tsalmuna
waren te Karkor, en hun legers
met hen, omtrent vijftien
duizend, al de overgeblevenen
van het ganse leger der
kinderen van het oosten; en de
gevallenen waren honderd en
twintig duizend mannen, die
het zwaard uittrokken.
11 En Gideon toog opwaarts,
den weg dergenen, die in
tenten wonen, tegen het
oosten van Nobah en Jogbeha;
en hij sloeg dat leger, want het
leger was zorgeloos.
12 En Zebah en Tsalmuna
vloden; doch hij jaagde hen na;
en hij ving de beide koningen
der Midianieten, Zebah en
Tsalmuna, en verschrikte het
ganse leger.
13 Toen nu Gideon, de
zoon van Joas, van den strijd
wederkwam, voor den opgang
der zon,
14 Zo ving hij een jongen
van de lieden te Sukkoth,
en ondervraagde hem; die
schreef hem op de oversten
van Sukkoth, en hun oudsten,
zeven en zeventig mannen.
15 Toen kwam hij tot de
lieden van Sukkoth, en zeide:
Ziet daar Zebah en Tsalmuna,

van dewelke gij mij smadelijk
verweten hebt, zeggende: Is
de handpalm van Zebah en
Tsalmuna alrede in uw hand,
dat wij aan uw mannen, die
moede zijn, brood zouden
geven?
16 En hij nam de oudsten
dier stad, en doornen der
woestijn, en distelen, en deed
het den lieden van Sukkoth
door dezelve verstaan.
17 En de toren van Pnuel
wierp hij af, en doodde de
lieden der stad.
18 Daarna zeide hij tot Zebah
en Tsalmuna: Wat waren
het voor mannen, die gij te
Thabor doodsloegt? En zij
zeiden: Gelijk gij, alzo waren
zij, enerlei, van gedaante als
koningszonen.
19 Toen zeide hij: Het waren
mijn broeders, zonen mijner
moeder; zo waarlijk als de
HEERE leeft, zo gij hen hadt
laten leven, ik zou ulieden niet
doden!
20 En hij zeide tot Jether, zijn
eerstgeborene: Sta op, dood
hen; maar de jongeling trok
zijn zwaard niet uit, want hij
vreesde, dewijl hij nog een
jongeling was.
21 Toen zeiden Zebah en
Tsalmuna: Sta gij op, en val
op ons aan, want naar dat de
man is, zo is zijn macht. Zo
stond Gideon op, en doodde
Zebah en Tsalmuna, en nam
de maantjes, die aan de halzen
hunner kemelen waren.
22 Toen zeiden de mannen
van Israel tot Gideon: Heers
over ons, zo gij als uw zoon
en uws zoons zoon, dewijl gij
ons van der Midianieten hand
verlost hebt.
23 Maar Gideon zeide tot hen:
Ik zal over u niet heersen;
ook zal mijn zoon over u niet
heersen; de HEERE zal over u
heersen.
24 Voorts zeide Gideon tot
hen: Een begeerte zal ik van
u begeren: geeft mij maar een
iegelijk een voorhoofdsiersel
van zijn roof; want zij hadden
gouden voorhoofdsierselen
gehad, dewijl zij Ismaelieten
waren.
25 En zij zeiden: Wij zullen ze
gaarne geven; en zij spreidden
een kleed uit, en wierpen
daarop een iegelijk een
voorhoofdsiersel van zijn roof.
26 En het gewicht der gouden
voorhoofdsierselen, die hij
begeerd had, was duizend
en zevenhonderd sikkelen
gouds, zonder de maantjes,
en ketenen, en purperen
klederen, die de koningen der
Midianieten aangehad hadden,
en zonder de halsbanden, die
aan de halzen hunner kemelen
geweest waren.
27 En Gideon maakte daarvan
een efod, en stelde die in zijn
stad, te Ofra; en gans Israel
hoereerde aldaar denzelven na;
en het werd Gideon en zijn huis
tot een valstrik.
28 Alzo werden de
Midianieten ten onder
gebracht voor het aangezicht
der kinderen Israels, en hieven
hun hoofd niet meer op. En het

land was stil veertig jaren, in de dagen van Gideon.

29 En Jerubbaal, de zoon van Joas, ging henen en woonde in zijn huis.

30 Gideon nu had zeventig zonen, die uit zijn heupe voortgekomen waren; want hij had vele vrouwen.

31 En zijn bijwijf, hetwelk te Sichem was, baarde hem ook een zoon; en hij noemde zijn naam Abimelech.

32 En Gideon, de zoon van Joas, stierf in goeden ouderdom; en hij werd begraven in het graf van zijn vader Joas, te Ofra, des Abi-ezriets.

33 En het geschiedde, als Gideon gestorven was, dat de kinderen Israels zich omkeerden, en de Baals nahoereerden; en zij stelden zich Baal-Berith tot een God.

34 En de kinderen Israels dachten niet aan den HEERE, hun God, Die hen gered had van de hand van al hun vijanden van rondom.

35 En zij deden geen weldadigheid bij het huis van Jerubbaal, dat is Gideon, naar al het goede, dat hij bij Israel gedaan had.

9 Abimelech nu, de zoon van Jerubbaal, ging henen naar Sichem, tot de broeder zijner moeder; en hij sprak tot hen, en tot het ganse geslacht van het huis van den vader zijner moeder, zeggende:

2 Spreekt toch voor de oren van alle burgers van Sichem: Wat is u beter, dat zeventig mannen, alle zonen van Jerubbaal, over u heersen, of dat een man over u heerse? Gedenkt ook, dat ik uw been en uw vlees ben.

3 Toen spraken de broeders zijner moeder van hem, voor de oren van alle burgers van Sichem, al dezelve woorden; en hun hart neigde zich naar Abimelech; want zij zeiden: Hij is onze broeder.

4 En zij gaven hem zeventig zilverlingen, uit het huis van Baal-Berith; en Abimelech huurde daarmede ijdele en lichtvaardige mannen, die hem navolgden.

5 En hij kwam in zijns vaders huis te Ofra, en doodde zijn broederen, de zonen van Jerubbaal, zeventig mannen, op een steen; doch Jotham, de jongste zoon van Jerubbaal werd overgelaten, want hij had zich verstoken.

6 Toen vergaderden zich alle burgers van Sichem, en het ganse huis van Millo, en gingen heen en maakten Abimelech ten koning, bij den hogen eik, die bij Sichem is.

7 Als zij dit Jotham aanzeiden, zo ging hij heen, en stond op de hoogte des bergs Gerizim, en verhief zijn stem, en riep, en hij zeide tot hen: Hoort naar mij, gij, burgers van Sichem! en God zal naar ulieden horen.

8 De bomen gingen eens
heen, om een koning over zich
te zalven, en zij zeiden tot den
olijfboom: Wees gij koning
over ons.
9 Maar de olijfboom zeide tot
hen: Zoude ik mijn vettigheid
verlaten, die God en de mensen
in mij prijzen? En zoude ik
heengaan om te zweven over
de bomen?
10 Toen zeiden de bomen tot
den vijgeboom: Kom gij, wees
koning over ons.
11 Maar de vijgeboom zeide
tot hen: Zou ik mijn zoetigheid
en mijn goede vrucht verlaten?
En zou ik heengaan om te
zweven over de bomen?
12 Toen zeiden de bomen tot
den wijnstok: Kom gij, wees
koning over ons.
13 Maar de wijnstok zeide tot
hen: Zou ik mijn most verlaten,
die God en mensen vrolijk
maakt? En zou ik heengaan om
te zweven over de bomen?
14 Toen zeiden al de bomen
tot den doornenbos: Kom gij,
wees koning over ons.
15 En de doornenbos zeide tot
de bomen: Indien gij mij in
waarheid tot een koning over
u zalft, zo komt, vertrouwt
u onder mijn schaduw; maar
indien niet, zo ga vuur uit
de doornenbos, en vertere de
cederen van de Libanon.
16 Alzo nu, indien gij het
in waarheid en oprechtheid
gedaan hebt, dat gij Abimelech
koning gemaakt hebt, en
indien gij welgedaan hebt
bij Jerubbaal en bij zijn huis,
en indien gij hem naar de
verdienste zijner handen
gedaan hebt.
17 (Want mijn vader heeft
voor ulieden gestreden,
en hij heeft zijn ziel verre
weggeworpen, en u uit der
Midianieten hand gered;
18 Maar gij zijt heden
opgestaan tegen het huis
mijns vaders, en hebt zijn
zonen, zeventig mannen, op
een steen gedood; en gij hebt
Abimelech, een zoon zijner
dienstmaagd, koning gemaakt
over de burgers van Sichem,
omdat hij uw broeder is);
19 Indien gij dan in waarheid
en in oprechtheid bij Jerubbaal
en bij zijn huis te dezen dage
gehandeld hebt, zo weest
vrolijk over Abimelech, en hij
zij ook vrolijk over ulieden.
20 Maar indien niet, zo ga
vuur uit van Abimelech, en
vertere de burgers van Sichem,
en het huis van Millo; en vuur
ga uit van de burgers van
Sichem, en van het huis van
Millo, en vertere Abimelech!
21 Toen vlood Jotham, en
vluchtte, en ging naar Beer;
en hij woonde aldaar vanwege
zijn broeder Abimelech.
22 Als nu Abimelech drie
jaren over Israel geheerst had,
23 Zo zond God een bozen
geest tussen Abimelech en
tussen de burgers van Sichem;
en de burgers van Sichem
handelden trouweloos tegen
Abimelech;
24 Opdat het geweld, gedaan
aan de zeventig zonen van

Jerubbaal, kwame, en opdat
hun bloed gelegd wierd op
Abimelech, hun broeder, die
hen gedood had, en op de
burgers van Sichem, die zijn
handen gesterkt hadden om
zijn broeders te doden.
25 En de burgers van Sichem
bestelden tegen hem, die op
de hoogten der bergen lagen
legden, en al wie voorbij hen op
den weg doorging, beroofden
zij; en het werd Abimelech
aangezegd.
26 Gaal, de zoon van Ebed,
kwam ook met zijn broederen,
en zij gingen over in Sichem;
en de burgeren van Sichem
verlieten zich op hem.
27 En zij togen uit in het veld,
en lazen hun wijnbergen af, en
traden de druiven, en maakten
lofliederen; en zij gingen
in het huis huns gods, en
aten en dronken, en vloekten
Abimelech.
28 En Gaal, de zoon van Ebed,
zeide: Wie is Abimelech, en
wat is Sichem, dat wij hem
dienen zouden? is hij niet
een zoon van Jerubbaal? en
Zebul zijn bevelhebber? dient
liever de mannen van Hemor,
den vader van Sichem; want
waarom zouden wij hem
dienen?
29 Och, dat dit volk in
mijn hand ware! ik zoude
Abimelech wel verdrijven.
En tot Abimelech zeide hij:
Vermeerder uw heir, en trek
uit.
30 Als Zebul, de overste der
stad, de woorden van Gaal,
den zoon van Ebed, hoorde, zo
ontstak zijn toorn.
31 En hij zond listiglijk boden
tot Abimelech, zeggende: Zie,
Gaal, de zoon van Ebed, en
zijn broeders zijn te Sichem
gekomen, en zie, zij, met deze
stad, handelen vijandiglijk
tegen u.
32 Zo maak u nu op bij nacht,
gij en het volk, dat met u is, en
leg lagen in het veld.
33 En het geschiede in den
morgen, als de zon opgaat, zo
maak u vroeg op, en overval
deze stad; en zie, zo hij en het
volk, dat met hem is, tot u
uittrekken, zo doe hem, gelijk
als uw hand vinden zal.
34 Abimelech dan maakte
zich op, en al het volk, dat
met hem was, bij nacht; en zij
legden lagen op Sichem, met
vier hopen.
35 En Gaal, de zoon van Ebed,
ging uit, en stond aan de
deur van de stadspoort; en
Abimelech rees op, en al het
volk, dat met hem was, uit de
achterlage.
36 Als Gaal dat volk zag, zo
zeide hij tot Zebul: Zie, er
komt volk af van de hoogten
der bergen. Zebul daarentegen
zeide tot hem: Gij ziet de
schaduw der bergen voor
mensen aan.
37 Maar Gaal voer wijders
voort te spreken en zeide: Zie
daar volk, afkomende uit het
midden des lands, en een hoop
komt van den weg van den eik
Meonenim.

38 Toen zeide Zebul tot
hem: Waar is nu uw mond,
waarmede gij zeidet: Wie
is Abimelech, dat wij hem
zouden dienen? is niet dit het
volk, dat gij veracht hebt? trek
toch nu uit en strijd tegen
hem!
39 En Gaal trok uit voor het
aangezicht der burgeren van
Sichem, en hij streed tegen
Abimelech.
40 En Abimelech jaagde hem
na, want hij vlood voor zijn
aangezicht; en er vielen vele
verslagenen tot aan de deur der
stads poort.
41 Abimelech nu bleef te
Aruma; en Zebul verdreef Gaal
en zijn broederen, dat zij te
Sichem niet mochten wonen.
42 En het geschiedde des
anderen daags dat het volk
uittrok in het veld, en zij
zeiden het Abimelech aan.
43 Toen nam hij het volk, en
deelde hen in drie hopen, en hij
legde lagen in het veld; en hij
zag toe, en ziet, het volk trok
uit de stad, zo maakte hij zich
tegen hen op, en sloeg hen.
44 Want Abimelech en
de hopen, die bij hem waren,
overvielen hen, en bleven staan
aan de deur der stadspoort;
en de twee andere hopen
overvielen allen, die in het veld
waren, en sloegen hen.
45 Voorts streed Abimelech
tegen de stad dienzelven
gansen dag, en nam de stad in,
en doodde het volk, dat daarin
was; en hij brak de stad af, en
bezaaide haar met zout.

46 Als alle burgers des torens
van Sichem dat hoorden, zo
gingen zij in de sterkte, in het
huis van den god Berith.

47 En het werd Abimelech
aangezegd, dat alle burgeren
des torens van Sichem zich
verzameld hadden.

48 Zo ging Abimelech op den
berg Zalmon, hij en al het
volk, dat met hem was; en
Abimelech nam een bijl in zijn
hand, en hieuw een tak van
de bomen, en nam hem op, en
legde hem op zijn schouder; en
hij zeide tot het volk, dat bij
hem was: Wat gij mij hebt zien
doen, haast u, doet als ik.

49 Zo hieuw ook al het volk
een iegelijk zijn tak af, en
zij volgden Abimelech na,
en legden ze aan de sterkte,
en verbrandden daardoor de
sterkte met vuur; dat ook alle
lieden des torens van Sichem
stierven, omtrent duizend
mannen en vrouwen.

50 Voorts toog Abimelech
naar Thebez, en hij legerde
zich tegen Thebez, en nam
haar in.

51 Doch er was een sterke
toren in het midden der stad; zo
vloden daarheen al de mannen
en de vrouwen, en alle burgers
van de stad, en sloten voor zich
toe; en zij klommen op het dak
des torens.

52 Toen kwam Abimelech tot
aan den toren, en bestormde
dien; en hij genaakte tot aan de
deur des torens, om dien met
vuur te verbranden.

53 Maar een vrouw wierp
een stuk van een molensteen
op Abimelechs hoofd; en zij
verpletterde zijn hersenpan.
54 Toen riep hij haastelijk
den jongen, die zijn wapenen
droeg, en zeide tot hem: Trek
uw zwaard uit, en dood mij,
opdat zij niet van mij zeggen:
Een vrouw heeft hem gedood.
En zijn jongen doorstak hem,
dat hij stierf.
55 Als nu de mannen van
Israel zagen, dat Abimelech
dood was, zo gingen zij een
iegelijk naar zijn plaats.
56 Alzo deed God wederkeren
heet kwaad van Abimelech,
dat hij aan zijn vader gedaan
had, dodende zijn zeventig
broederen.
57 Desgelijks al het kwaad der
lieden van Sichem deed God
wederkeren op hun hoofd; en
de vloek van Jotham, den zoon
van Jerubbaal, kwam over hen.

10 Na Abimelech nu
stond op, om Israel te
behouden, Thola, een zoon van
Pua, zoon van Dodo, een man
van Issaschar; en hij woonde
te Samir, op het gebergte van
Efraim.
2 En hij richtte Israel drie en
twintig jaren; en hij stierf, en
werd begraven te Samir.
3 En na hem stond op Jair, de
Gileadiet; en hij richtte Israel
twee en twintig jaren.
4 En hij had dertig zonen,
rijdende op dertig ezelveulens,
en die hadden dertig steden, die
zij noemden Havvoth-Jair, tot
op dezen dag, dewelke in het
land van Gilead zijn.
5 En Jair stierf, en werd
begraven te Kamon.
6 Toen voeren de kinderen
Israels voort te doen, dat kwaad
was in de ogen des HEEREN, en
dienden de Baals, en Astharoth,
en de goden van Syrie, en de
goden van Sidon, en de goden
van Moab, en de goden der
kinderen Ammons, mitsgaders
de goden der Filistijnen; en
zij verlieten den HEERE, en
dienden Hem niet.
7 Zo ontstak de toorn des
HEEREN tegen Israel; en Hij
verkocht hen in de hand der
Filistijnen, en in de hand der
kinderen Ammons.
8 En zij onderdrukten en
vertraden de kinderen Israels
in datzelve jaar; achttien
jaren, onderdrukten zij al de
kinderen Israels, die aan gene
zijde van de Jordaan waren, in
het land der Amorieten, dat in
Gilead is.
9 Daartoe togen de kinderen
Ammons over de Jordaan, om
te krijgen, zelfs tegen Juda,
en tegen Benjamin, en tegen
het huis van Efraim; zodat het
Israel zeer bang werd.
10 Toen riepen de kinderen
Israels tot den HEERE,
zeggende: Wij hebben tegen U
gezondigd, zo omdat wij onzen
God hebben verlaten, als dat
wij de Baals gediend hebben.
11 Maar de HEERE zeide tot de
kinderen Israels: Heb Ik u niet
van de Egyptenaren, en van de
Amorieten, en van de kinderen

Ammons, en van de Filistijnen,
12 En de Sidoniers, en
Amalekieten, en Maonieten,
die u onderdrukten, toen gij
tot Mij riept, alsdan uit hun
hand verlost?
13 Nochtans hebt gij Mij
verlaten, en andere goden
gediend; daarom zal Ik u niet
meer verlossen.
14 Gaat henen, roept tot de
goden, die gij verkoren hebt;
laten die u verlossen, ter tijd
uwer benauwdheid.
15 Maar de kinderen Israels
zeiden tot den HEERE: Wij
hebben gezondigd; doe Gij ons,
naar alles, wat goed is in Uw
ogen; alleenlijk verlos ons toch
te dezen dage!
16 En zij deden de vreemde
goden uit hun midden weg, en
dienden den HEERE. Toen werd
Zijn ziel verdrietig over den
arbeid van Israel.
17 En de kinderen Ammons
werden bijeengeroepen, en
legerden zich in Gilead;
daarentegen werden de
kinderen Israels vergaderd, en
legerden zich te Mizpa.
18 Toen zeide het volk, de
oversten van Gilead, de een tot
den ander: Wie is de man, die
beginnen zal te strijden tegen
de kinderen Ammons? die zal
tot een hoofd zijn over alle
inwoners van Gilead.

11 Jeftha nu, de Gileadiet,
was een strijdbaar held,
maar hij was een hoerekind;
doch Gilead had Jeftha
gegenereerd.
2 Gileads huisvrouw baarde
hem ook zonen; en de zonen
dezer vrouw, groot geworden
zijnde, stieten Jeftha uit, en
zeiden tot hem: Gij zult in het
huis onzes vaders niet erven,
want gij zijt een zoon van een
andere vrouw.
3 Toen vlood Jeftha voor het
aangezicht zijner broederen,
en woonde in het land Tob;
en ijdele mannen vergaderden
zich tot Jeftha, en togen met
hem uit.
4 En het geschiedde, na
enige dagen, dat de kinderen
Ammons tegen Israel krijgden.
5 Zo geschiedde het, als de
kinderen Ammons tegen Israel
krijgden, dat de oudsten van
Gilead heengingen, om Jeftha
te halen uit het land van Tob.
6 En zij zeiden tot Jeftha:
Kom, en wees ons tot een
overste, opdat wij strijden
tegen de kinderen Ammons.
7 Maar Jeftha zeide tot de
oudsten van Gilead: Hebt
gijlieden mij niet gehaat,
en mij uit mijn vaders huis
verstoten? waarom zijt gij dan
nu tot mij gekomen, terwijl gij
in benauwdheid zijt?
8 En de oudsten van Gilead
zeiden tot Jeftha: Daarom zijn
wij nu tot u wedergekomen, dat
gij met ons trekt, en tegen de
kinderen Ammons strijdt; en
gij zult ons tot een hoofd zijn,
over alle inwoners van Gilead.
9 Toen zeide Jeftha tot
de oudsten van Gilead: Zo
gijlieden mij wederhaalt, om
te strijden tegen de kinderen

Ammons, en de HEERE hen
voor mijn aangezicht geven
zal, zal ik u dan tot een hoofd
zijn?
10 En de oudsten van Gilead
zeiden tot Jeftha: De HEERE zij
toehoorder tussen ons, indien
wij niet alzo naar uw woord
doen.
11 Alzo ging Jeftha met de
oudsten van Gilead, en het volk
stelde hem tot een hoofd en
overste over zich. En Jeftha
sprak al zijn woorden voor
het aangezicht des HEEREN te
Mizpa.
12 Voorts zond Jeftha boden
tot den koning der kinderen
Ammons, zeggende: Wat
hebben ik en gij met elkander
te doen, dat gij tot mij
gekomen zijt, om tegen mijn
land te krijgen?
13 En de koning der kinderen
Ammons zeide tot de boden
van Jeftha: Omdat Israel, als hij
uit Egypte optoog, mijn land
genomen heeft, van de Arnon
af tot aan de Jabbok, en tot aan
de Jordaan; zo geef mij dat nu
weder met vrede.
14 Maar Jeftha voer wijders
voort, en zond boden tot den
koning der kinderen Ammons.
15 En hij zeide tot hem: Zo
zegt Jeftha: Israel heeft het
land der Moabieten, en het
land der kinderen Ammons
niet genomen;
16 Want als zij uit Egypte
optogen, zo wandelde Israel
door de woestijn tot aan de
Schelfzee, en kwam te Kades.
17 En Israel zond boden tot
de koning der Edomieten,
zeggende: Laat mij toch door
uw land doortrekken; maar de
koning der Edomieten gaf geen
gehoor. En hij zond ook tot de
koning der Moabieten, die ook
niet wilde. Alzo bleef Israel in
Kades.
18 Daarna wandelde hij in
de woestijn, en toog om het
land der Edomieten en het
land der Moabieten, en kwam
van den opgang der zon aan
het land der Moabieten, en zij
legerden zich op gene zijde van
de Arnon; maar zij kwamen
niet binnen de landpale der
Moabieten; want de Arnon is
de landpale der Moabieten.
19 Maar Israel zond boden
tot Sihon, den koning der
Amorieten, koning van
Hesbon, en Israel zeide tot
hem: Laat ons toch door uw
land doortrekken tot aan mijn
plaats.
20 Doch Sihon betrouwde
Israel niet door zijn landpale
door te trekken; maar Sihon
verzamelde al zijn volk, en zij
legerden zich te Jaza; en hij
streed tegen Israel.
21 En de HEERE, de God
Israels, gaf Sihon met al zijn
volk in de hand van Israel,
dat zij hen sloegen; alzo nam
Israel erfelijk in het ganse land
der Amorieten, die in datzelve
land woonden.
22 En zij namen erfelijk in de
ganse landpale der Amorieten,
van de Arnon af tot aan de
Jabbok, en van de woestijn tot

aan de Jordaan.
23 Zo heeft nu de HEERE, de God Israels, de Amorieten voor het aangezicht van zijn volk Israel uit de bezitting verdreven; en zoudt gij hunlieder erfgenaam zijn?
24 Zoudt gij niet dengene erven, dien uw god Kamos voor u uit de bezitting verdreef? Alzo zullen wij al dengene erven, dien de HEERE, onze God, voor ons aangezicht uit de bezitting verdrijft.
25 Nu voorts, zijt gij veel beter dan Balak, de zoon van Zippor, de koning der Moabieten? heeft hij ooit met Israel getwist? heeft hij ook ooit tegen hen gekrijgd?
26 Terwijl Israel driehonderd jaren gewoond heeft in Hesbon, en in haar stedekens, en in Aroer, en in al de stedekens, en in al de steden, die aan de zijde van de Arnon zijn; waarom hebt gij het dan in die tijd niet gered?
27 Ook heb ik tegen u niet gezondigd, maar gij doet kwalijk bij mij, dat gij tegen mij krijgt; de HEERE, Die Rechter is, richte heden tussen de kinderen Israels en tussen de kinderen Ammons!
28 Maar de koning der kinderen Ammons hoorde niet naar de woorden van Jeftha, die hij tot hem gezonden had.
29 Toen kwam de Geest des HEEREN op Jeftha, dat hij Gilead en Manasse doortrok; want hij trok door tot Mizpa in Gilead, en van Mizpa in Gilead trok hij door tot de kinderen Ammons.
30 En Jeftha beloofde den HEERE een gelofte, en zeide: Indien Gij de kinderen Ammons ganselijk in mijn hand zult geven;
31 Zo zal het uitgaande, dat uit de deur van mijn huis mij tegemoet zal uitgaan, als ik met vrede van de kinderen Ammons wederkom, dat zal des HEEREN zijn, en ik zal het offeren ten brandoffer.
32 Alzo trok Jeftha door naar de kinderen Ammons, om tegen hen te strijden; en de HEERE gaf hen in zijn hand.
33 En hij sloeg hen van Aroer af tot daar gij komt te Minnith, twintig steden, en tot aan Abel-Keramim, met een zeer groten slag. Alzo werden de kinderen Ammons ten ondergebracht voor het aangezicht der kinderen Israels.
34 Toen nu Jeftha te Mizpa bij zijn huis kwam, ziet, zo ging zijn dochter uit hem tegemoet, met trommelen en met reien. Zij nu was alleen, een enig kind; hij had uit zich anders geen zoon of dochter.
35 En het geschiedde, als hij haar zag, zo verscheurde hij zijn klederen, en zeide: Ach, mijn dochter! gij hebt mij ganselijk nedergebogen, en gij zijt onder degenen, die mij beroeren; want ik heb mijn mond opengedaan tot den HEERE, en ik zal niet kunnen teruggaan.

36 En zij zeide tot hem: Mijn
vader! hebt gij uw mond
opengedaan tot den HEERE,
doe mij, gelijk als uit uw mond
gegaan is; naardien u de HEERE
volkomene wraak gegeven
heeft van uw vijanden, van de
kinderen Ammons.

37 Voorts zeide zij tot haar
vader: Laat deze zaak aan
mij geschieden: Laat twee
maanden van mij af, dat ik
heenga, en ga tot de bergen, en
bewene mijn maagdom, ik en
mijn gezellinnen.

38 En hij zeide: Ga heen; en
hij liet haar twee maanden
gaan. Toen ging zij heen met
haar gezellinnen, en beweende
haar maagdom op de bergen.

39 En het geschiedde ten
einde van twee maanden dat zij
tot haar vader wederkwam, die
aan haar volbracht zijn gelofte,
die hij beloofd had; en zij heeft
geen man bekend. Voorts werd
het een gewoonheid in Israel,

40 Dat de dochteren Israels
van jaar tot jaar heengingen,
om de dochter van Jeftha, de
Gileadiet, aan te spreken, vier
dagen in het jaar.

12 Toen werden de
mannen van Efraim
bijeengeroepen, en trokken
over naar het noorden; en zij
zeiden tot Jeftha: Waarom zijt
gij doorgetogen om te strijden
tegen de kinderen Ammons, en
hebt ons niet geroepen, om met
u te gaan? wij zullen uw huis
met u met vuur verbranden.

2 En Jeftha zeide tot hen: Ik
en mijn volk waren zeer twistig
met de kinderen Ammons; en
ik heb ulieden geroepen, maar
gij hebt mij uit hun hand niet
verlost.

3 Als ik nu zag, dat gij niet
verlostet, zo stelde ik mijn ziel
in mijn hand, en toog door tot
de kinderen Ammons, en de
HEERE gaf hen in mijn hand;
waarom zijt gij dan te dezen
dage tot mij opgekomen, om
tegen mij te strijden?

4 En Jeftha vergaderde alle
mannen van Gilead, en streed
met Efraim; en de mannen
van Gilead sloegen Efraim,
want de Gileadieten, zijnde
tussen Efraim en tussen
Manasse, zeiden: Gijlieden zijt
vluchtelingen van Efraim.

5 Want de Gileadieten namen
de Efraimieten de veren van de
Jordaan af; en het geschiedde,
als de vluchtelingen van Efraim
zeiden: Laat mij overgaan; zo
zeiden de mannen van Gilead
tot hem: Zijt gij een Efraimiet?
wanneer hij zeide: Neen;

6 Zo zeiden zij tot hem: Zeg
nu Schibboleth; maar hij zeide:
Sibbolet, en kon het alzo niet
recht spreken; zo grepen zij
hem, en versloegen hem aan de
veren van de Jordaan, dat te
dier tijd van Efraim vielen twee
en veertig duizend.

7 Jeftha nu richtte Israel zes
jaren; en Jeftha, de Gileadiet,
stierf, en werd begraven in de
steden van Gilead.

8 En na hem richtte Israel
Ebzan, van Bethlehem.

9 En hij had dertig zonen;
en hij zond dertig dochteren
naar buiten, en bracht dertig
dochteren van buiten in voor
zijn zonen; en hij richtte Israel
zeven jaren.
10 Toen stierf Ebzan, en werd
begraven te Bethlehem.
11 En na hem richtte Israel
Elon, de Zebuloniet, en hij
richtte Israel tien jaren.
12 En Elon, de Zebuloniet,
stierf, en werd begraven
te Ajalon, in het land van
Zebulon.
13 En na hem richtte Israel
Abdon, een zoon van Hillel, de
Pirhathoniet.
14 En hij had veertig zonen,
en dertig zoons zonen, rijdende
op zeventig ezelveulens; en hij
richtte Israel acht jaren.
15 Toen stierf Abdon,
een zoon van Hillel, de
Pirhathoniet; en hij werd
begraven te Pirhathon, in het
land van Efraim, op den berg
van den Amalekiet.

13 En de kinderen Israels
voeren voort te doen,
dat kwaad was in de ogen des
HEEREN; zo gaf de HEERE hen in
de hand der Filistijnen veertig
jaren.
2 En er was een man van
Zora, uit het geslacht van
een Daniet, wiens naam was
Manoach; en zijn huisvrouw
was onvruchtbaar en baarde
niet.
3 En een Engel des HEEREN
verscheen aan deze vrouw, en
Hij zeide tot haar: Zie nu, gij
zijt onvruchtbaar, en hebt niet
gebaard; maar gij zult zwanger
worden, en een zoon baren.
4 Zo wacht u toch nu, en
drink geen wijn noch sterken
drank, en eet niets onreins.
5 Want zie, gij zult zwanger
worden, en een zoon baren, op
wiens hoofd geen scheermes
zal komen; want dat knechtje
zal een Nazireer Gods zijn, van
moeders buik af; en hij zal
beginnen Israel te verlossen uit
der Filistijnen hand.
6 Toen kwam deze vrouw
in, en sprak tot haar man,
zeggende: Er kwam een Man
Gods tot mij, Wiens aangezicht
was als het aangezicht van een
Engel Gods, zeer vreselijk; en
ik vraagde Hem niet, van waar
Hij was, en Zijn naam gaf Hij
mij niet te kennen.
7 Maar Hij zeide tot mij: Zie,
gij zult zwanger worden, en
een zoon baren; zo drink nu
geen wijn noch sterken drank,
en eet niets onreins; want dat
knechtje zal een Nazireer Gods
zijn, van moeders buik af tot op
de dag zijns doods.
8 Toen aanbad Manoach den
HEERE vuriglijk, en zeide: Och,
HEERE! dat toch de Man Gods,
Dien Gij gezonden hebt, weder
tot ons kome, en ons lere, wat
wij dat knechtje doen zullen,
dat geboren zal worden.
9 En God verhoorde de stem
van Manoach; en de Engel
Gods kwam wederom tot de
vrouw. Zij nu zat in het veld,
doch haar man Manoach was
niet bij haar.

10 Zo haastte de vrouw, en
liep, en gaf het haar man te
kennen; en zij zeide tot hem:
Zie, die Man is mij verschenen,
Welke op dien dag tot mij
kwam.
11 Toen stond Manoach op,
en ging zijn huisvrouw na;
en hij kwam tot dien Man,
en zeide tot Hem: Zijt gij die
Man, Dewelke tot deze vrouw
gesproken hebt? En Hij zeide:
Ik ben het.
12 Toen zeide Manoach: Nu,
dat Uw woorden komen; maar
wat zal des knechtjes wijze en
zijn werk zijn?
13 En de Engel des HEEREN
zeide tot Manoach: Van alles,
wat Ik tot de vrouw gezegd heb,
zal zij zich wachten.
14 Zij zal niet eten van iets,
dat van de wijnstok des wijns
voortkomt; en wijn en sterke
drank zal zij niet drinken,
noch iets onreins eten; al wat
Ik haar geboden heb, zal zij
onderhouden.
15 Toen zeide Manoach tot
den Engel des HEEREN: Laat
ons U toch ophouden, en
een geitenbokje voor Uw
aangezicht bereiden.
16 Maar de Engel des HEEREN
zeide tot Manoach: Indien gij
Mij zult ophouden, Ik zal van
uw brood niet eten; en indien
gij een brandoffer zult doen,
dat zult gij den HEERE offeren.
Want Manoach wist niet, dat
het een Engel des HEEREN was.
17 En Manoach zeide tot den
Engel des HEEREN: Wat is Uw
naam, opdat wij U vereren,
wanneer Uw woord zal komen.
18 En de Engel des HEEREN
zeide tot hem: Waarom vraagt
gij dus naar Mijn naam? Die is
toch Wonderlijk.
19 Toen nam Manoach een
geitenbokje, en het spijsoffer,
en offerde het op den rotssteen,
den HEERE. En Hij handelde
wonderlijk in Zijn doen; en
Manoach en zijn huisvrouw
zagen toe.
20 En het geschiedde, als de
vlam van het altaar opvoer
naar den hemel, zo voer de
Engel des HEEREN op in de
vlam des altaars. Als Manoach
en zijn huisvrouw dat zagen, zo
vielen zij op hun aangezichten
ter aarde.
21 En de Engel des HEEREN
verscheen niet meer aan
Manoach, en aan zijn
huisvrouw. Toen bekende
Manoach, dat het een Engel
des HEEREN was.
22 En Manoach zeide tot zijn
huisvrouw: Wij zullen zekerlijk
sterven, omdat wij God gezien
hebben.
23 Maar zijn huisvrouw zeide
tot hem: Zo de HEERE lust
had ons te doden, Hij had het
brandoffer en spijsoffer van
onze hand niet aangenomen,
noch ons dit alles getoond,
noch ons om dezen tijd laten
horen, zulks als dit is.
24 Daarna baarde deze vrouw
een zoon, en zij noemde zijn
naam Simson; en dat knechtje
werd groot, en de HEERE
zegende het.

25 En de Geest des HEEREN
begon hem bij wijlen te drijven
in het leger van Dan, tussen
Zora en tussen Esthaol.

14 En Simson ging af
naar Thimnath, en
gezien hebbende een vrouw te
Thimnath, van de dochteren
der Filistijnen,
2 Zo ging hij opwaarts, en gaf
het zijn vader en zijn moeder
te kennen, en zeide: Ik heb een
vrouw gezien te Thimnath, van
de dochteren der Filistijnen;
nu dan, neem mij die tot een
vrouw.
3 Maar zijn vader zeide tot
hem, mitsgaders zijn moeder:
Is er geen vrouw onder de
dochteren uwer broeders, en
onder al mijn volk, dat gij
heengaat, om een vrouw te
nemen van de Filistijnen, die
onbesnedenen? En Simson
zeide tot zijn vader: Neem mij
die, want zij is bevallig in mijn
ogen.
4 Zijn vader nu en zijn
moeder wisten niet, dat dit
van den HEERE was, dat hij
gelegenheid zocht van de
Filistijnen; want de Filistijnen
heersten te dier tijd over Israel.
5 Alzo ging Simson, met
zijn vader en zijn moeder,
henen af naar Thimnath. Als
zij nu kwamen tot aan de
wijngaarden van Thimnath,
ziet daar, een jonge leeuw,
brullende hem tegemoet.
6 Toen werd de Geest des
HEEREN vaardig over hem, dat
hij hem van een scheurde,
gelijk men een bokje van een
scheurt, en er was niets in zijn
hand; doch hij gaf zijn vader en
zijn moeder niet te kennen, wat
hij gedaan had.
7 En hij kwam af, en sprak
tot de vrouw; en zij beviel in
Simsons ogen.
8 En na sommige dagen
kwam hij weder, om haar te
nemen; toen week hij af, om
het aas van de leeuw te bezien,
en ziet, een bijenzwerm was
in het lichaam van den leeuw,
met honig.
9 En hij nam dien in zijn
handen, en ging voort, al
gaande en etende; en hij
ging tot zijn vader en tot zijn
moeder, en gaf hun daarvan,
en zij aten; doch hij gaf hun
niet te kennen, dat hij den
honig uit het lichaam van den
leeuw genomen had.
10 Als nu zijn vader
afgekomen was tot die vrouw,
zo maakte Simson aldaar een
bruiloft, want alzo plachten de
jongelingen te doen.
11 En het geschiedde, als
zij hem zagen, zo namen zij
dertig metgezellen, die bij hem
zouden zijn.
12 Simson dan zeide tot
hen: Ik zal nu ulieden een
raadsel te raden geven;
indien gij mij dat in de zeven
dagen dezer bruiloft wel zult
verklaren en uitvinden, zo zal
ik ulieden geven dertig fijne
lijnwaadskleederen, en dertig
wisselklederen.
13 En indien gij het mij niet
zult kunnen verklaren, zo zult
gijlieden mij geven dertig fijne

lijnwaadsklederen, en dertig
wisselklederen. En zij zeiden
tot hem: Geef uw raadsel te
raden, en laat het ons horen.
14 En hij zeide tot hen:
Spijze ging uit van den eter,
en zoetigheid ging uit van
de sterke. En zij konden dat
raadsel in drie dagen niet
verklaren.
15 Daarna geschiedde het
op den zevenden dag, dat zij
tot de huisvrouw van Simson
zeiden: Overreed uw man, dat
hij ons dat raadsel verklare,
opdat wij niet misschien u, en
het huis uws vaders, met vuur
verbranden. Hebt gijlieden
ons genodigd, om het onze te
bezitten; is het zo niet?
16 En Simsons huisvrouw
weende voor hem en zeide:
Gij haat mij maar, en hebt mij
niet lief; gij hebt den kinderen
mijns volks een raadsel te
raden gegeven, en hebt het mij
niet verklaard. En hij zeide tot
haar: Zie, ik heb het mijn vader
en mijn moeder niet verklaard,
zou ik het u dan verklaren?
17 En zij weende voor hem,
op den zevenden der dagen
in dewelke zij deze bruiloft
hadden; zo geschiedde het op
den zevenden dag, dat hij het
haar verklaarde, want zij perste
hem; en zij verklaarde dat
raadsel den kinderen haars
volks.
18 Toen zeiden de mannen der
stad tot hem, op den zevenden
dag, eer de zon onderging: Wat
is zoeter dan honig? en wat
is sterker dan een leeuw? En
hij zeide tot hen: Zo gij met
mijn kalf niet hadt geploegd, gij
zoudt mijn raadsel niet hebben
uitgevonden.
19 Toen werd de Geest
des Heeren vaardig over
hem, en hij ging af naar
de Askelonieten, en sloeg
van hen dertig man; en hij
nam hun gewaad, en gaf de
wisselklederen aan degenen,
die dat raadsel verklaard
hadden. Doch zijn toorn
ontstak, en hij ging op in zijns
vaders huis.
20 En de huisvrouw van
Simson werd zijns metgezels,
die hem vergezelschapt had.

15 En het geschiedde na
sommige dagen, in de
dagen van de tarweoogst,
dat Simson zijn huisvrouw
bezocht met een geitenbokje,
en hij zeide: Laat mij tot mijn
huisvrouw ingaan in de kamer;
maar haar vader liet hem niet
toe in te gaan.
2 Want haar vader zeide:
Ik sprak zeker, dat gij haar
ganselijk haattet, zo heb ik
haar aan uw metgezel gegeven.
Is niet haar kleinste zuster
schoner dan zij? Laat ze u toch
zijn in de plaats van haar.
3 Toen zeide Simson tot
henlieden: Ik ben ditmaal
onschuldig van de Filistijnen,
wanneer ik aan hen kwaad
doe.
4 En Simson ging heen, en
ving driehonderd vossen; en
hij nam fakkelen, en keerde
staart aan staart, en deed een

fakkel tussen twee staarten in
het midden.
5 En hij stak de fakkelen aan
met vuur, en liet ze lopen in het
staande koren der Filistijnen;
en hij stak in brand zowel
de korenhopen als het staande
koren, zelfs tot de wijngaarden
en olijfbomen toe.
6 Toen zeiden de Filistijnen:
Wie heeft dit gedaan? En men
zeide: Simson, de schoonzoon
van den Thimniet, omdat hij
zijn huisvrouw heeft genomen,
en heeft haar aan zijn metgezel
gegeven. Toen kwamen de
Filistijnen op, en verbrandden
haar en haar vader met vuur.
7 Toen zeide Simson tot hen:
Zoudt gij alzo doen? Zeker, als
ik mij aan u gewroken heb, zo
zal ik daarna ophouden.
8 En hij sloeg hen, den
schenkel en de heup, met een
groten slag; en hij ging af, en
woonde op de hoogte van de
rots Etam.
9 Toen togen de Filistijnen op,
en legerden zich tegen Juda, en
breidden zich uit in Lechi.
10 En de mannen van Juda
zeiden: Waarom zijt gijlieden
tegen ons opgetogen? En zij
zeiden: Wij zijn opgetogen om
Simson te binden, om hem te
doen, gelijk als hij ons gedaan
heeft.
11 Toen kwamen drie duizend
mannen af uit Juda tot het hol
der rots Etam, en zeiden tot
Simson: Wist gij niet, dat de
Filistijnen over ons heersen?
Waarom hebt gij ons dan
dit gedaan? En hij zeide tot
hen: Gelijk als zij mij gedaan
hebben, alzo heb ik hunlieden
gedaan.
12 En zij zeiden tot hem: Wij
zijn afgekomen om u te binden,
om u over te geven in de
hand der Filistijnen. Toen zeide
Simson tot hen: Zweert mij,
dat gijlieden op mij niet zult
aanvallen.
13 En zij spraken tot hem,
zeggende: Neen, maar wij
zullen u wel binden, en u in
hunlieder hand overgeven;
doch wij zullen u geenszins
doden. En zij bonden hem
met twee nieuwe touwen, en
voerden hem op van de rots.
14 Als hij kwam tot Lechi,
zo juichten de Filistijnen hem
tegemoet; maar de Geest des
HEEREN werd vaardig over
hem; en de touwen, die aan
zijn armen waren, werden als
linnen draden, die van het vuur
gebrand zijn, en zijn banden
versmolten van zijn handen.
15 En hij vond een vochtig
ezelskinnebakken, en hij
strekte zijn hand uit, en nam
het, en sloeg daarmede duizend
man.
16 Toen zeide Simson: Met
een ezelskinnebakken, een
hoop, twee hopen, met een
ezelskinnebakken heb ik
duizend man geslagen.
17 En het geschiedde, als hij
geeindigd had te spreken, zo
wierp hij het kinnebakken
uit zijn hand, en hij noemde
dezelve plaats Ramath-Lechi.
18 Als nu hem zeer dorstte,
zo riep hij tot den HEERE, en

zeide: Gij hebt door de hand
van Uw knecht dit grote heil
gegeven; zou ik dan nu van
dorst sterven, en vallen in de
hand dezer onbesnedenen?
19 Toen kloofde God de holle
plaats, die in Lechi is, en er ging
water uit van dezelve, en hij
dronk. Toen kwam zijn geest
weder, en hij werd levend.
Daarom noemde hij haar naam:
De fontein des aanroepers, die
in Lechi is, tot op dezen dag.
20 En hij richtte Israel, in de
dagen der Filistijnen, twintig
jaren.

16 Simson nu ging heen
naar Gaza; en hij zag
aldaar een vrouw, die een hoer
was; en hij ging tot haar in.
2 Toen werd de Gazieten
gezegd: Simson is hier in
ingekomen; zo gingen zij
rondom, en legden hem
den gansen nacht lagen
in de stadspoort; doch zij
hielden zich den gansen nacht
stil, zeggende: Tot aan het
morgenlicht, dan zullen wij
hem doden.
3 Maar Simson lag tot
middernacht toe; toen stond
hij op ter middernacht, en hij
greep de deuren der stadspoort
met de beide posten, en nam
ze weg met den grendelboom,
en legde ze op zijn schouderen,
en droeg ze opwaarts op de
hoogte des bergs, die in het
gezicht van Hebron is.
4 En het geschiedde daarna,
dat hij een vrouw lief kreeg,
aan de beek Sorek, welker
naam was Delila.
5 Toen kwamen de vorsten
der Filistijnen tot haar op, en
zeiden tot haar: Overreed hem,
en zie, waarin zijn grote kracht
zij, en waarmede wij hem
zouden machtig worden, en
hem binden, om hem te plagen;
zo zullen wij u geven, een
iegelijk, duizend en honderd
zilverlingen.
6 Delila dan zeide tot Simson:
Verklaar mij toch, waarin uw
grote kracht zij, en waarmede
gij zoudt kunnen gebonden
worden, dat men u plage.
7 En Simson zeide tot haar:
Indien zij mij bonden met
zeven verse zelen, die niet
verdroogd zijn, zo zou ik zwak
worden, en wezen als een
ander mens.
8 Toen brachten de vorsten
der Filistijnen tot haar op
zeven verse zelen, die niet
verdroogd waren; en zij bond
hem daarmede.
9 De achterlage nu zat bij
haar in een kamer. Zo zeide
zij tot hem: De Filistijnen over
u, Simson! Toen verbrak hij de
zelen, gelijk als een snoertje
van grof vlas verbroken wordt,
als het vuur riekt. Alzo werd
zijn kracht niet bekend.
10 Toen zeide Delila tot
Simson: Zie, gij hebt met
mij gespot, en leugenen tot
mij gesproken; verklaar mij
toch nu, waarmede gij zoudt
kunnen gebonden worden?
11 En hij zeide tot haar:
Indien zij mij vastbonden met
nieuwe touwen, met dewelke

geen werk gedaan is, zo zou
ik zwak worden, en wezen als
een ander mens.
12 Toen nam Delila nieuwe
touwen, en bond hem
daarmede, en zeide tot hem:
De Filistijnen over u, Simson!
(De achterlage nu was zittende
in een kamer.) Toen verbrak
hij ze van zijn armen als een
draad.
13 En Delila zeide tot Simson:
Tot hiertoe hebt gij met
mij gespot, en leugenen tot
mij gesproken; verklaar mij
toch nu, waarmede gij zoudt
kunnen gebonden worden. En
hij zeide tot haar: Indien gij de
zeven haarlokken mijns hoofds
vlochtet aan een weversboom.
14 En zij maakte ze vast met
een pin, en zeide tot hem:
De Filistijnen over u, Simson!
Toen waakte hij op uit zijn
slaap, en nam weg de pin der
gevlochten haarlokken, en den
weversboom.
15 Toen zeide zij tot hem: Hoe
zult gij zeggen: Ik heb u lief,
daar uw hart niet met mij is?
Gij hebt nu driemaal met mij
gespot, en mij niet verklaard,
waarin uw grote kracht zij.
16 En het geschiedde, als
zij hem alle dagen met haar
woorden perste, en hem
moeilijk viel, dat zijn ziel
verdrietig werd tot stervens
toe;
17 Zo verklaarde hij haar zijn
ganse hart, en zeide tot haar:
Er is nooit een scheermes op
mijn hoofd gekomen, want ik
ben een Nazireer Gods van
mijn moeders buik af; indien ik
geschoren wierd, zo zou mijn
kracht van mij wijken, en ik
zou zwak worden, en wezen als
alle de mensen.
18 Als nu Delila zag, dat hij
haar zijn ganse hart verklaard
had, zo zond zij heen, en
riep de vorsten der Filistijnen,
zeggende: Komt ditmaal op,
want hij heeft mij zijn ganse
hart verklaard. En de vorsten
der Filistijnen kwamen tot haar
op, en brachten dat geld in hun
hand.
19 Toen deed zij hem slapen
op haar knieen, en riep een
man en liet hem de zeven
haarlokken zijns hoofds
afscheren, en zij begon hem
te plagen; en zijn kracht week
van hem.
20 En zij zeide: De Filistijnen
over u, Simson! En hij
ontwaakte uit zijn slaap, en
zeide: Ik zal ditmaal uitgaan,
als op andere malen, en mij
uitschudden; want hij wist
niet, dat de HEERE van hem
geweken was.
21 Toen grepen hem de
Filistijnen, en groeven zijn
ogen uit; en zij voerden hem
af naar Gaza, en bonden hem
met twee koperen ketenen,
en hij was malende in het
gevangenhuis.
22 En het haar zijns hoofds
begon weder te wassen, gelijk
toen hij geschoren werd.
23 Toen verzamelden zich de
vorsten der Filistijnen, om hun
god Dagon een groot offer te
offeren, en tot vrolijkheid; en

zij zeiden: Onze god heeft onze
vijand Simson in onze hand
gegeven.
24 Desgelijks als hem het
volk zag, loofden zij hun god,
want zij zeiden: Onze god
heeft in onze hand gegeven
onzen vijand, en die ons
land verwoestte, en die onzer
verslagenen velen maakte!
25 En het geschiedde, als
hun hart vrolijk was, dat zij
zeiden: Roept Simson, dat hij
voor ons spele. En zij riepen
Simson uit het gevangenhuis;
en hij speelde voor hun
aangezichten, en zij deden hem
staan tussen de pilaren.
26 Toen zeide Simson tot den
jongen, die hem bij de hand
hield: Laat mij gaan, dat ik
de pilaren betaste, op dewelke
het huis gevestigd is, dat ik
daaraan leune.
27 Het huis nu was vol
mannen en vrouwen; ook
waren daar alle vorsten der
Filistijnen; en op het dak waren
omtrent drie duizend mannen
en vrouwen, die toezagen, als
Simson speelde.
28 Toen riep Simson tot den
HEERE, en zeide: Heere, HEERE!
gedenk toch mijner, en sterk
mij toch alleenlijk ditmaal, o
God! dat ik mij met een wrake
voor mijn twee ogen aan de
Filistijnen wreke.
29 En Simson vatte de twee
middelste pilaren, op dewelke
het huis was gevestigd, en
waarop het steunde, de enen
met zijn rechterhand, en den
anderen met zijn linkerhand;
30 En Simson zeide: Mijn ziel
sterve met de Filistijnen; en hij
boog zich met kracht, en het
huis viel op de vorsten, en op
al het volk, dat daarin was. En
de doden, die hij in zijn sterven
gedood heeft, waren meer, dan
die hij in zijn leven gedood had.
31 Toen kwamen zijn
broeders af, en het ganse
huis zijns vaders, en namen
hem op, en brachten hem
opwaarts, en begroeven hem
tussen Zora en tussen Esthaol,
in het graf van zijn vader
Manoach; hij nu had Israel
gericht twintig jaren.

17 En er was een man van
het gebergte van Efraim,
wiens naam was Micha.
2 Die zeide tot zijn moeder:
De duizend en honderd
zilverlingen, die u ontnomen
zijn, om dewelke gij gevloekt
hebt, en ook voor mijn oren
gesproken hebt, zie, dat geld
is bij mij, ik heb dat genomen.
Toen zeide zijn moeder:
Gezegend zij mijn zoon den
HEERE!
3 Alzo gaf hij aan zijn
moeder de duizend en honderd
zilverlingen weder. Doch zijn
moeder zeide: Ik heb dat geld
den HEERE ganselijk geheiligd
van mijn hand, voor mijn zoon,
om een gesneden beeld en een
gegoten beeld te maken; zo zal
ik het u nu wedergeven.
4 Maar hij gaf dat geld aan
zijn moeder weder. En zijn
moeder nam tweehonderd
zilverlingen, en gaf ze den

goudsmid, die maakte daarvan
een gesneden beeld en een
gegoten beeld; dat was in het
huis van Micha.
5 En de man Micha had een
godshuis; en hij maakte een
efod, en terafim, en vulde de
hand van een uit zijn zonen, dat
hij hem tot een priester ware.
6 In diezelve dagen was er
geen koning in Israel; een
iegelijk deed, wat recht was in
zijn ogen.
7 Nu was er een jongeling
van Bethlehem-Juda, van het
geslacht van Juda; deze was een
Leviet, en verkeerde aldaar als
vreemdeling.
8 En deze man was uit die
stad, uit Bethlehem-Juda
getogen, om te verkeren, waar
hij gelegenheid zou vinden. Als
hij nu kwam aan het gebergte
van Efraim tot aan het huis van
Micha, om zijn weg te gaan,
9 Zo zeide Micha tot hem:
Van waar komt gij? En hij
zeide tot hem: Ik ben een
Leviet, van Bethlehem-Juda, en
ik wandel, om te verkeren,
waar ik gelegenheid zal vinden.
10 Toen zeide Micha tot hem:
Blijf bij mij, en wees mij tot
een vader en tot een priester;
en ik zal u jaarlijks geven
tien zilverlingen, en orde van
klederen, en uw leeftocht; alzo
ging de Leviet met hem.
11 En de Leviet bewilligde bij
dien man te blijven; en de
jongeling was hem als een van
zijn zonen.
12 En Micha vulde de hand
van den Leviet, dat hij hem tot
een priester wierd; alzo was hij
in het huis van Micha.
13 Toen zeide Micha: Nu weet
ik, dat de HEERE mij weldoen
zal, omdat ik dezen Leviet tot
een priester heb.

18 In die dagen was er
geen koning in Israel;
en in dezelve dagen zocht
de stam der Danieten voor
zich een erfenis om te wonen;
want hun was tot op dien dag
onder de stammen van Israel
niet genoegzaam ter erfenis
toegevallen.
2 Zo zonden de kinderen
van Dan uit hun geslacht
vijf mannen uit hun einden,
mannen, die strijdbaar waren,
van Zora en van Esthaol, om
het land te verspieden, en dat
te doorzoeken; en zij zeiden
tot hen: Gaat, doorzoekt het
land. En zij kwamen aan
het gebergte van Efraim, tot
aan het huis van Micha, en
vernachtten aldaar.
3 Zijnde bij het huis van
Micha, zo kenden zij de stem
van den jongeling, den Leviet;
en zij weken daarheen, en
zeiden tot hem: Wie heeft u
hier gebracht, en wat doet gij
alhier, en wat hebt gij hier?
4 En hij zeide tot hen: Zo en
zo heeft Micha mij gedaan; en
hij heeft mij gehuurd, en ik ben
hem tot een priester.
5 Toen zeiden zij tot hem:
Vraag toch God, dat wij mogen
weten, of onze weg, op welken
wij wandelen, voorspoedig zal
zijn.

6 En de priester zeide tot hen:
Gaat in vrede; uw weg, welke
gij zult heentrekken, is voor
den HEERE.
7 Toen gingen die vijf
mannen heen, en kwamen
te Lais; en zij zagen het
volk, hetwelk in derzelver
midden was, zijnde gelegen in
zekerheid, naar de wijze der
Sidoniers, stil en zeker zijnde;
en daar was geen erfheer, die
iemand om enige zaak schande
aandeed in dat land; ook waren
zij verre van de Sidoniers, en
hadden niets te doen met
enigen mens.
8 En zij kwamen tot hun
broederen te Zora en te
Esthaol, en hun broeders
zeiden tot hen: Wat zegt
gijlieden?
9 En zij zeiden: Maakt u op,
en laat ons tot hen optrekken;
want wij hebben dat land
bezien, en ziet, het is zeer
goed; zoudt gij dan stil zijn?
Weest niet lui om te trekken,
dat gij henen inkomt, om dat
land in erfelijke bezitting te
nemen;
10 (Als gij daarhenen komt,
zo zult gij komen tot een
zorgeloos volk, en dat land is
wijd van ruimte) want God
heeft het in uw hand gegeven;
een plaats, alwaar geen gebrek
is van enig ding, dat op de
aarde is.
11 Toen reisden van daar
uit het geslacht der Danieten,
van Zora en van Esthaol,
zeshonderd man, aangegord
met krijgswapenen.
12 En zij togen op, en legerden
zich bij Kirjath-Jearim, in Juda;
daarom noemden zij deze
plaats, Machane-Dan, tot op
dezen dag; ziet, het is achter
Kirjath-Jearim.
13 En van daar togen zij door
naar het gebergte van Efraim,
en zij kwamen tot aan het huis
van Micha.
14 Toen antwoordden de vijf
mannen, die gegaan waren om
het land van Lais te verspieden,
en zeiden tot hun broederen:
Weet gijlieden ook, dat in
die huizen een efod is, en
terafim, en een gesneden en
een gegoten beeld? Zo weet nu,
wat u te doen zij.
15 Toen weken zij daarheen,
en kwamen aan het huis van
den jongeling, den Leviet,
ten huize van Micha; en zij
vraagden hem naar vrede.
16 En de zeshonderd mannen,
die van de kinderen van Dan
waren, met hun krijgswapenen
aangegord, bleven staan aan de
deur van de poort.
17 Maar de vijf mannen,
die gegaan waren om het
land te verspieden, gingen
op, kwamen daarhenen in,
en namen weg het gesneden
beeld, en den efod, en de
terafim, en het gegoten beeld;
de priester nu bleef staan aan
de deur van de poort, met
de zeshonderd mannen, die
met krijgswapenen aangegord
waren.
18 Als die nu ten huize van
Micha waren ingegaan, en het
gesneden beeld, den efod, en de

terafim, en het gegoten beeld
weggenomen hadden, zo zeide
de priester tot hen: Wat doet
gijlieden?
19 En zij zeiden tot hem:
Zwijg, leg uw hand op uw
mond, en ga met ons, en wees
ons tot een vader en tot een
priester! Is het beter, dat gij
een priester zijt voor het huis
van een man, of dat gij een
priester zijt voor een stam, en
een geslacht in Israel?
20 Toen werd het hart van
den priester vrolijk, en hij nam
den efod, en de terafim, en het
gesneden beeld, en hij kwam in
het midden des volks.
21 Alzo keerden zij zich, en
togen voort; en zij stelden de
kinderkens, en het vee, en de
bagage voor zich.
22 Als zij nu verre van
Micha's huis gekomen waren,
zo werden de mannen, zijnde in
de huizen, die bij het huis van
Micha waren, bijeengeroepen,
en zij achterhaalden de
kinderen van Dan.
23 En zij riepen de kinderen
van Dan na; dewelke hun
aangezichten omkeerden, en
zeiden tot Micha: Wat is u, dat
gij bijeengeroepen zijt?
24 Toen zeide hij: Gijlieden
hebt mijn goden, die ik
gemaakt had, weggenomen,
mitsgaders den priester, en
zijt weggegaan; wat heb ik nu
meer? Wat is het dan, dat gij
tot mij zegt: Wat is u?
25 Maar de kinderen van
Dan zeiden tot hem: Laat
uw stem bij ons niet horen,
opdat niet misschien mannen,
van bitteren gemoede, op u
aanvallen, en gij uw leven
verliest, en het leven van uw
huis.

26 Alzo gingen de kinderen
van Dan huns weegs; en Micha,
ziende, dat zij sterker waren
dan hij, zo keerde hij om, en
kwam weder tot zijn huis.

27 Zij dan namen wat Micha
gemaakt had, en den priester,
die hij gehad had, en kwamen
te Lais, tot een stil en zeker
volk, en sloegen hen met de
scherpte des zwaards, en de
stad verbrandden zij met vuur.

28 En er was niemand, die hen
verloste; want zij was verre van
Sidon, en zij hadden niets met
enigen mens te doen; en zij lag
in het dal, dat bij Beth-Rechob
is. Daarna herbouwden zij de
stad, en woonden daarin.

29 En zij noemden den naam
der stad Dan, naar den naam
huns vaders Dan, die aan Israel
geboren was; hoewel de naam
dezer stad te voren Lais was.

30 En de kinderen van Dan
richtten voor zich dat gesneden
beeld op; en Jonathan, de zoon
van Gersom, den zoon van
Manasse, hij en zijn zonen
waren priesters voor den stam
der Danieten, tot den dag toe,
dat het land gevankelijk is
weggevoerd.

31 Alzo stelden zij onder zich
het gesneden beeld van Micha,
dat hij gemaakt had, al de
dagen, dat het huis Gods te Silo
was.

19 Het geschiedde ook
in die dagen, als er
geen koning was in Israel, dat
er een Levietisch man was,
verkerende als vreemdeling
aan de zijden van het gebergte
van Efraim, die zich een
vrouw, een bijwijf, nam van
Bethlehem-Juda.
2 Maar zijn bijwijf hoereerde,
bij hem zijnde, en toog van hem
weg naar haars vaders huis,
tot Bethlehem-Juda; en zij was
aldaar enige dagen, te weten
vier maanden.
3 En haar man maakte zich
op, en toog haar na, om naar
haar hart te spreken, om haar
weder te halen; en zijn jongen
was bij hem, en een paar
ezels. En zij bracht hem in het
huis haars vaders. En als de
vader van de jonge vrouw hem
zag, werd hij vrolijk over zijn
ontmoeting.
4 En zijn schoonvader, de
vader van de jonge vrouw,
behield hem, dat hij drie dagen
bij hem bleef; en zij aten
en dronken, en vernachtten
aldaar.
5 Op den vierden dag nu
geschiedde het, dat zij des
morgens vroeg op waren,
en hij opstond om weg te
trekken; toen zeide de vader
van de jonge dochter tot zijn
schoonzoon: Sterk uw hart
met een bete broods, en daarna
zult gijlieden wegtrekken.
6 Zo zaten zij neder, en
zij beiden aten te zamen,
en dronken. Toen zeide de
vader van de jonge vrouw
tot den man: Bewillig toch
en vernacht, en laat uw hart
vrolijk zijn.
7 Maar de man stond op, om
weg te trekken. Toen drong
hem zijn schoonvader, dat hij
aldaar wederom vernachtte.
8 Als hij op den vijfden dag
des morgens vroeg op was,
om weg te trekken, zo zeide
de vader van de jonge vrouw:
Sterk toch uw hart. En zij
vertoefden, totdat de dag zich
neigde; en zij beiden aten te
zamen.
9 Toen maakte de man zich
op, om weg te trekken, hij, en
zijn bijwijf, en zijn jongen; en
zijn schoonvader, de vader van
de jonge vrouw, zeide: Zie toch,
de dag heeft afgenomen, dat
het avond zal worden, vernacht
toch; zie, de dag legert zich,
vernacht hier, en laat uw hart
vrolijk zijn, en maak u morgen
vroeg op uws weegs, en ga naar
uw tent.
10 Doch de man wilde niet
vernachten, maar stond op,
en trok weg, en kwam tot
tegenover Jebus (dewelke is
Jeruzalem), en met hem het
paar gezadelde ezelen; ook was
zijn bijwijf met hem.
11 Als zij nu bij Jebus waren,
zo was de dag zeer gedaald;
en de jongen zeide tot zijn
heer: Trek toch voort, en laat
ons in deze stad der Jebusieten
wijken, en daarin vernachten.
12 Maar zijn heer zeide tot
hem: Wij zullen herwaarts niet
wijken tot een vreemde stad,
die niet is van de kinderen

Israels; maar wij zullen
voorttrekken tot Gibea toe.
13 Voorts zeide hij tot zijn
jongen: Ga voort, dat wij
tot een van die plaatsen
naderen, en te Gibea of te
Rama vernachten.
14 Alzo togen zij voort, en
wandelden; en de zon ging
hun onder bij Gibea, dewelke
Benjamins is;
15 En zij weken daarheen, dat
zij inkwamen, om in Gibea
te vernachten. Toen hij nu
inkwam, zat hij neder in een
straat der stad, want er was
niemand, die hen in huis nam,
om te vernachten.
16 En ziet, een oud man
kwam van zijn werk van het
veld in den avond, welke man
ook was van het gebergte van
Efraim, doch als vreemdeling
verkeerde te Gibea; maar de
lieden dezer plaats waren
kinderen van Jemini.
17 Als hij nu zijn ogen ophief,
zo zag hij die reizenden man
op de straat der stad; en de
oude man zeide: Waar trekt gij
henen, en van waar komt gij?
18 En hij zeide tot hem:
Wij trekken door van
Bethlehem-Juda tot aan de
zijden van het gebergte van
Efraim, van waar ik ben; en
ik was naar Bethlehem-Juda
getogen, maar ik trek nu naar
het huis des HEEREN; en er
is niemand, die mij in huis
neemt.
19 Daar toch onze ezelen
zowel stro als voeder hebben,
en ook brood en wijn is voor
mij, en voor uw dienstmaagd,
en voor de jongen, die bij uw
knechten is; er is aan geen
ding gebrek.
20 Toen zeide de oude man:
Vrede zij u! al wat u ontbreekt,
is toch bij mij; alleenlijk
vernacht niet op de straat.
21 En hij bracht hem in
zijn huis, en gaf aan de
ezelen voeder; en hun voeten
gewassen hebbende, zo aten
en dronken zij.
22 Toen zij nu hun hart vrolijk
maakten, ziet, zo omringden de
mannen van die stad (mannen,
die Belials kinderen waren) het
huis, kloppende op de deur; en
zij spraken tot den ouden man,
den heer des huizes, zeggende:
Breng den man, die in uw huis
gekomen is, uit, opdat wij hem
bekennen.
23 En de man, de heer des
huizes, ging tot hen uit, en
zeide tot hen: Niet, mijn
broeders, doet toch zo kwalijk
niet; naardien deze man in
mijn huis gekomen is, zo doet
zulke dwaasheid niet.
24 Ziet, mijn dochter die
maagd is, en zijn bijwijf, die
zal ik nu uitbrengen, dat gij
die schendt, en haar doet, wat
goed is in uw ogen; maar doet
aan dezen man zulk een dwaas
ding niet.
25 Maar de mannen wilden
naar hem niet horen. Toen
greep de man zijn bijwijf,
en bracht haar uit tot hen
daarbuiten; en zij bekenden
haar, en waren met haar bezig
den gansen nacht tot aan den

morgen, en lieten haar gaan,
als de dageraad oprees.
26 En deze vrouw kwam
tegen het aanbreken van den
morgenstond, en viel neder
voor de deur van het huis des
mans, waarin haar heer was,
totdat het licht werd.
27 Als nu haar heer des
morgens opstond en de deuren
van het huis opendeed, en
uitging om zijns weegs te
gaan, ziet, zo lag de vrouw,
zijn bijwijf, aan de deur van
het huis, en haar handen op
den dorpel.
28 En hij zeide tot haar: Sta
op, en laat ons trekken; maar
niemand antwoordde. Toen
nam hij haar op den ezel, en de
man maakte zich op, en toog
naar zijn plaats.
29 Als hij nu in zijn huis
kwam, zo nam hij een mes,
en greep zijn bijwijf, en deelde
haar met haar beenderen in
twaalf stukken; en hij zond ze
in alle landpalen van Israel.
30 En het geschiedde, dat al
wie het zag, zeide: Zulks is niet
geschied noch gezien, van dien
dag af, dat de kinderen Israels
uit Egypteland zijn opgetogen,
tot op dezen dag; legt uw hart
daarop, geeft raad en spreekt!

20 Toen togen al de
kinderen Israels uit, en
de vergadering verzamelde
zich, als een enig man, van
Dan af tot Ber-seba toe, ook
het land van Gilead, tot den
HEERE te Mizpa.
2 En uit de hoeken des
gansen volks stelden zich
al de stammen van Israel in
de vergadering van het volk
Gods, vierhonderd duizend
man te voet, die het zwaard
uittrokken.
3 (De kinderen Benjamins
nu hoorden, dat de kinderen
Israels opgetogen naar Mizpa.)
En de kinderen Israels zeiden:
Spreekt, hoe is dit kwaad
geschied?
4 Toen antwoordde de
Levietische man, de man van
de vrouw, die gedood was, en
zeide: Ik kwam met mijn bijwijf
te Gibea, dewelke Benjamins
is, om te vernachten.
5 En de burgers van Gibea
maakten zich tegen mij op,
en omringden tegen mij het
huis bij nacht; zij dachten
mij te doden, en mijn bijwijf
hebben zij geschonden, dat zij
gestorven is.
6 Toen greep ik mijn bijwijf,
en deelde haar, en zond
haar in het ganse land der
erfenis van Israel, omdat zij
een schandelijke daad en
dwaasheid in Israel gedaan
hadden.
7 Ziet, gij allen zijt kinderen
Israels, geeft hier voor ulieden
woord en raad!
8 Toen maakte zich al het
volk op, als een enig man,
zeggende: Wij zullen niet gaan,
een ieder naar zijn tent, noch
wijken, een ieder naar zijn
huis.
9 Maar nu, dit is de zaak,
die wij aan Gibea zullen doen:

tegen haar bij het lot!
10 En wij zullen tien mannen
nemen van honderd, van
alle stammen Israels, en
honderd van duizend, en
duizend van tienduizend, om
teerkost te nemen voor het
volk, opdat zij, komende te
Gibea-Benjamins, haar doen
naar al de dwaasheid, die zij in
Israel gedaan heeft.
11 Alzo werden alle mannen
van Israel verzameld tot deze
stad, verbonden als een enig
man.
12 En de stammen van Israel
zonden mannen door den
gansen stam van Benjamin,
zeggende: Wat voor een
kwaad is dit, dat onder ulieden
geschied is?
13 Zo geeft nu die mannen,
die kinderen Belials, die
te Gibea zijn, dat wij hen
doden, en het kwaad uit Israel
wegdoen. Doch de kinderen
van Benjamin wilden niet
horen naar de stem van hun
broederen, de kinderen Israels.
14 Maar de kinderen van
Benjamin verzamelden zich uit
de steden naar Gibea, om uit
te trekken ten strijde tegen de
kinderen Israels.
15 En de kinderen van
Benjamin werden te dien dage
geteld uit de steden, zes en
twintig duizend mannen, die
het zwaard uittrokken, behalve
dat de inwoners van Gibea
geteld werden, zevenhonderd
uitgelezene mannen.
16 Onder al dit volk waren
zevenhonderd uitgelezene
mannen, welke links waren;
deze allen slingerden met een
steen op een haar, dat het hun
niet miste.
17 En de mannen van Israel
werden geteld, behalve
Benjamin, vierhonderd
duizend mannen, die het
zwaard uittrokken; deze allen
waren mannen van oorlog.
18 En de kinderen Israels
maakten zich op, en togen
opwaarts ten huize Gods,
en vraagden God, en zeiden:
Wie zal onder ons vooreerst
optrekken ten strijde tegen de
kinderen van Benjamin? En de
HEERE zeide: Juda vooreerst.
19 Alzo maakten zich de
kinderen Israels in den
morgenstond op, en legerden
zich tegen Gibea.
20 En de mannen van Israel
togen uit ten strijde tegen
Benjamin; voorts schikten de
mannen Israels den strijd tegen
hen bij Gibea.
21 Toen togen de kinderen
van Benjamin uit van Gibea, en
zij vernielden ter aarde op dien
dag van Israel twee en twintig
duizend man.
22 Doch het volk versterkte
zich, te weten de mannen van
Israel, en zij beschikten de
strijd wederom ter plaatse,
waar zij dien des vorige daags
geschikt hadden.
23 En de kinderen Israels
togen op, en weenden voor het
aangezicht des HEEREN tot op
den avond, en vraagden den
HEERE zeggende: Zal ik weder
genaken ten strijde tegen de

kinderen van Benjamin, mijn
broeder? En de HEERE zeide:
Trekt tegen hem op.
24 Zo naderden de kinderen
Israels tot de kinderen van
Benjamin, des anderen daags.
25 En die van Benjamin
trokken uit hun tegemoet, uit
Gibea, op den tweeden dag,
en velden van de kinderen
Israels nog achttien duizend
man neder ter aarde; die allen
trokken het zwaard uit.
26 Toen togen alle kinderen
Israels en al het volk op, en
kwamen ten huize Gods, en
weenden, en bleven aldaar
voor het aangezicht des
HEEREN, en vastten dien
dag tot op den avond; en
zij offerden brandofferen
en dankofferen voor het
aangezicht des HEEREN.
27 En de kinderen Israels
vraagden den HEERE, want
aldaar was de ark des verbonds
van God in die dagen.
28 En Pinehas, de zoon van
Eleazar, den zoon van Aaron,
stond voor Zijn aangezicht,
in die dagen, zeggende: Zal
ik nog meer uittrekken ten
strijde tegen de kinderen van
Benjamin, mijn broeder, of zal
ik ophouden? en de HEERE
zeide: Trekt op, want morgen
zal Ik hem in uw hand geven.
29 Toen bestelde Israel
achterlagen op Gibea rondom.
30 En de kinderen Israels
togen op, aan den derden
dag, tegen de kinderen van
Benjamin; en zij schikten
den strijd op Gibea, als op de
andere malen.
31 Toen togen de kinderen
van Benjamin uit, het volk
tegemoet, en werden van
de stad afgetrokken; en zij
begonnen te slaan van het
volk, en te doorsteken, gelijk
de andere malen, op de straten,
waarvan de een opgaat naar
het huis Gods, en de ander naar
Gibea, in het veld, omtrent
dertig man van Israel.
32 Toen zeiden de kinderen
van Benjamin: Zij zijn voor
ons aangezicht geslagen, als te
voren; maar de kinderen Israels
zeiden: Laat ons vlieden, en
hen van de stad aftrekken naar
de straten.
33 Toen maakten zich alle
mannen van Israel op uit hun
plaatsen, en schikten den strijd
te Baal-Thamar; ook brak
Israels achterlage op uit haar
plaats, na de ontbloting van
Gibea.
34 En tien duizend uitgelezen
mannen van gans Israel
kwamen van tegenover Gibea,
en de strijd werd zwaar; doch
zij wisten niet, dat het kwaad
hen treffen zou.
35 Toen sloeg de HEERE
Benjamin voor Israels
aangezicht; dat de kinderen
Israels op dien dag van
Benjamin vernielden vijf en
twintig duizend en honderd
mannen; die allen trokken het
zwaard uit.
36 En de kinderen van
Benjamin zagen, dat zij
geslagen waren; want de
mannen van Israel gaven

de Benjaminieten plaats, omdat zij vertrouwden op de achterlage, die zij tegen Gibea gesteld hadden.

37 En de achterlage haastte, en brak voorwaarts naar Gibea toe; ja, de achterlage trok rechtdoor, en sloeg de ganse stad met de scherpte des zwaards.

38 En de mannen van Israel hadden een bestemde tijd met de achterlage, wanneer zij een grote verheffing van rook van de stad zouden doen opgaan.

39 Zo keerden zich de mannen van Israel om in den strijd; en Benjamin had begonnen te slaan en te doorsteken van de mannen van Israel omtrent dertig man; want zij zeiden: Immers is hij zekerlijk voor ons aangezicht geslagen, als in den vorigen strijd.

40 Toen begon de verheffing op te gaan van de stad, als een pilaar van rook; als nu Benjamin achter zich omzag, ziet, zo ging de brand der stad op naar den hemel.

41 En de mannen van Israel keerden zich om; en de mannen van Benjamin werden verbaasd, want zij zagen, dat het kwaad hen treffen zou.

42 Zo wendden zij zich voor het aangezicht der mannen van Israel naar den weg der woestijn; maar de strijd kleefde hen aan, en die uit de steden vernielden ze in het midden van hen.

43 Zij omringden Benjamin, zij vervolgden hem, zij vertraden hem gemakkelijk, tot voor Gibea, tegen den opgang der zon.

44 En er vielen van Benjamin achttien duizend mannen; deze allen waren strijdbare mannen.

45 Toen keerden zij zich, en vloden naar de woestijn, tot den rotssteen van Rimmon; maar zij deden een nalezing onder hen op de straten, van vijf duizend man; voorts kleefden zij hen achteraan tot aan Gideom, en sloegen van hen twee duizend man.

46 Alzo waren allen, die op die dag van Benjamin vielen, vijf en twintig duizend mannen, die het zwaard uittrokken; die allen waren strijdbare mannen.

47 Doch zeshonderd mannen keerden zich, en vloden naar de woestijn, tot den rotssteen van Rimmon, en bleven in den rotssteen van Rimmon, vier maanden.

48 En de mannen van Israel keerden weder tot de kinderen van Benjamin, en sloegen hen met de scherpte des zwaards, die van de gehele stad tot de beesten toe, ja, al wat gevonden werd; ook zetten zij alle steden, die gevonden werden, in het vuur.

21 De mannen van Israel nu hadden te Mizpa gezworen, zeggende: Niemand van ons zal zijn dochter aan de Benjaminieten ter vrouwe geven.

2 Zo kwam het volk tot het
huis Gods, en zij bleven daar
tot op den avond, voor Gods
aangezicht; en zij hieven hun
stem op en weenden met groot
geween.
3 En zeiden: O HEERE, God
van Israel! Waarom is dit
geschied in Israel, dat er heden
een stam van Israel gemist
wordt?
4 En het geschiedde des
anderen daags, dat zich het
volk vroeg opmaakte, en
bouwde aldaar een altaar; en
zij offerden brandofferen en
dankofferen.
5 En de kinderen Israels
zeiden: Wie is er, die niet is
opgekomen in de vergadering
uit al de stammen van Israel tot
den HEERE? Want er was een
grote eed geschied aangaande
dengene, die niet opkwam
tot den HEERE te Mizpa,
zeggende: Hij zal zekerlijk
gedood worden.
6 En het berouwde den
kinderen Israels over
Benjamin, hun broeder; en
zij zeiden: Heden is een stam
van Israel afgesneden.
7 Wat zullen wij, belangende
de vrouwen, doen aan degenen,
die overgebleven zijn? Want
wij hebben bij den HEERE
gezworen, dat wij hun van
onze dochteren geen tot
vrouwen zullen geven.
8 En zij zeiden: Is er iemand
van de stammen van Israel,
die niet opgekomen is tot den
HEERE te Mizpa? En ziet, van
Jabes in Gilead was niemand
opgekomen in het leger, tot de
gemeente.
9 Want het volk werd geteld,
en ziet, er was niemand van de
inwoners van Jabes in Gilead.
10 Toen zond de vergadering
daarheen twaalf duizend
mannen, van de strijdbaarste;
en zij geboden hun, zeggende:
Trekt heen, en slaat met
de scherpte des zwaards
de inwoners van Jabes in
Gilead, met de vrouwen en de
kinderkens.
11 Doch dit is de zaak, die
gij doen zult; al wat mannelijk
is, en alle vrouwen, die de
bijligging eens mans bekend
hebben, zult gij verbannen.
12 En zij vonden onder de
inwoners van Jabes in Gilead
vierhonderd jonge dochters,
die maagden waren, die
geen man bekend hadden in
bijligging des mans; en zij
brachten die in het leger te
Silo, dewelke is in het land
Kanaan.
13 Toen zond de ganse
vergadering heen, en sprak tot
de kinderen van Benjamin, die
in den rotssteen van Rimmon
waren, en zij riepen hen vrede
toe.
14 Alzo kwamen de
Benjaminieten ter zelfder
tijd weder; en zij gaven hun
de vrouwen, die zij in het
leven behouden hadden van de
vrouwen van Jabes in Gilead;
maar alzo waren er nog niet
genoeg voor hen.
15 Toen berouwde het den
volke over Benjamin, omdat de

HEERE een scheur gemaakt had in de stammen van Israel.

16 En de oudsten der vergadering zeiden: Wat zullen wij, belangende de vrouwen, doen aan degenen, die overgebleven zijn? Want de vrouwen zijn uit Benjamin verdelgd.

17 Wijders zeiden zij: De erfenis dergenen, die ontkomen zijn, is van Benjamin, en er moet geen stam uitgedelgd worden uit Israel.

18 Maar wij zullen hun geen vrouwen van onze dochteren kunnen geven; want de kinderen Israels hebben gezworen, zeggende: Vervloekt zij, die de Benjaminieten een vrouw geeft!

19 Toen zeiden zij: Ziet, er is een feest des HEEREN te Silo, van jaar tot jaar, dat gehouden wordt tegen het noorden van het huis Gods, tegen den opgang der zon, aan den hogen weg, die opgaat van het huis Gods naar Sichem, en tegen het zuiden van Lebona.

20 En zij geboden den kinderen van Benjamin, zeggende: Gaat heen, en loert in de wijngaarden.

21 En let er op, en ziet, als de dochters van Silo zullen uitgegaan zijn om met reien te dansen, zo komt gij voort uit de wijngaarden, en schaakt u, een ieder zijn huisvrouw, uit de dochteren van Silo; en gaat heen in het land van Benjamin.

22 En het zal geschieden, wanneer haar vaders of haar broeders zullen komen, om voor ons te rechten, dat wij tot hen zullen zeggen: Zijt hun om onzentwil genadig, omdat wij geen huisvrouw voor een ieder van hen in deze krijg genomen hebben; want gijlieden hebt ze hun niet gegeven, dat gij te dezer tijd schuldig zoudt zijn.

23 En de kinderen van Benjamin deden alzo, en voerden naar hun getal vrouwen weg, van de reiende dochters, die zij roofden, en zij togen heen, en keerden weder tot hun erfenis, en herbouwden de steden, en woonden daarin.

24 Ook togen de kinderen Israels te dier tijd van daar, een iegelijk naar zijn stam en naar zijn geslacht; alzo togen zij uit van daar, een iegelijk naar zijn erfenis.

25 In die dagen was er geen koning in Israel; een iegelijk deed, wat recht was in zijn ogen.

HET
EERSTE
BOEK VAN
SAMUËL

1 Daar was een man van
Ramathaim-Zofim, van het
gebergte van Efraim, wiens
naam was Elkana, een zoon van
Jerocham, den zoon van Elihu,
den zoon van Tochu, den zoon
van Zuf, een Efrathiet.
2 En hij had twee vrouwen;
de naam van de ene was
Hanna, en de naam van de
andere was Peninna. Peninna
nu had kinderen, maar Hanna
had geen kinderen.
3 Deze man nu ging opwaarts
uit zijn stad van jaar tot jaar om
te aanbidden, en om te offeren
den HEERE der heirscharen te
Silo; en aldaar waren priesters
des HEEREN, Hofni, en Pinehas,
de twee zonen van Eli.
4 En het geschiedde op
dien dag, als Elkana offerde,
zo gaf hij aan Peninna, zijn
huisvrouw, en aan al haar
zonen en haar dochteren,
delen.
5 Maar aan Hanna gaf hij een
aanzienlijk deel, want hij had
Hanna lief; doch de HEERE had
haar baarmoeder toegesloten.
6 En haar tegenpartijdige
tergde haar ook met terging,
om haar te vergrimmen, omdat
de HEERE haar baarmoeder
toegesloten had.
7 En alzo deed hij jaar op jaar;
van dat zij opging tot het huis
des HEEREN, zo tergde zij haar
alzo; daarom weende zij en at
niet.
8 Toen zeide Elkana, haar
man: Hanna, waarom weent
gij, en waarom eet gij niet,
en waarom is uw hart kwalijk
gesteld? Ben ik u niet beter dan
tien zonen?
9 Toen stond Hanna op,
nadat hij gegeten, en nadat hij
gedronken had te Silo. En Eli,
de priester, zat op een stoel bij
een post van den tempel des
HEEREN.
10 Zij dan viel bitterlijk
bedroefd zijnde, zo bad zij tot
den HEERE, en zij weende zeer.
11 En zij beloofde een
gelofte, en zeide: HEERE der
heirscharen, zo Gij eenmaal
de ellende Uwer dienstmaagd
aanziet, en mijner gedenkt,
en Uw dienstmaagd niet
vergeet, maar geeft aan Uw
dienstmaagd een mannelijk
zaad, zo zal ik dat den HEERE
geven al de dagen zijns levens,
en er zal geen scheermes op
zijn hoofd komen.
12 Het geschiedde nu, als zij
evenzeer bleef biddende voor
het aangezicht des HEEREN, zo
gaf Eli acht op haar mond.
13 Want Hanna sprak in haar
hart; alleenlijk roerden zich

haar lippen, maar haar stem
werd niet gehoord; daarom
hield Eli haar voor dronken.
14 En Eli zeide tot haar:
Hoe lang zult gij u dronken
aanstellen? Doe uw wijn van
u.
15 Doch Hanna antwoordde
en zeide: Neen, mijn heer! ik
ben een vrouw, bezwaard van
geest; ik heb noch wijn, noch
sterken drank gedronken; maar
ik heb mijn ziel uitgegoten
voor het aangezicht des
HEEREN.
16 Acht toch uw dienstmaagd
niet voor een dochter Belials;
want ik heb tot nu toe
gesproken uit de veelheid van
mijn gedachten en van mijn
verdriet.
17 Toen antwoordde Eli en
zeide: Ga heen in vrede, en de
God Israels zal uw bede geven,
die gij van Hem gebeden hebt.
18 En zij zeide: Laat uw
dienstmaagd genade vinden in
uw ogen! Alzo ging die vrouw
haars weegs; en zij at, en haar
aangezicht was haar zodanig
niet meer.
19 En zij stonden des morgens
vroeg op, en zij aanbaden voor
het aangezicht des HEEREN, en
zij keerden weder, en kwamen
tot hun huis te Rama. En
Elkana bekende zijn huisvrouw
Hanna, en de HEERE gedacht
aan haar.
20 En het geschiedde, na
verloop van dagen, dat Hanna
bevrucht werd, en baarde een
zoon, en zij noemde zijn naam
Samuel: Want, zeide zij, ik heb
hem van de HEERE gebeden.
21 En die man, Elkana toog op
met zijn ganse huis, om den
HEERE te offeren het jaarlijkse
offer, en zijn gelofte.
22 Doch Hanna toog niet op;
maar zij zeide tot haar man:
Als de jongen gespeend is,
dan zal ik hem brengen, dat
hij voor het aangezicht des
HEEREN verschijne, en blijve
daar tot in eeuwigheid.
23 En Elkana, haar man, zeide
tot haar: Doe, wat goed is
in uw ogen; blijf, totdat gij
hem zult gespeend hebben;
de HEERE bevestige naar Zijn
woord! Alzo bleef de vrouw,
en zoogde haar zoon, totdat zij
hem speende.
24 Daarna, als zij hem
gespeend had, bracht zij hem
met zich opwaarts, met drie
varren, en een efa meels, en
een fles met wijn; en zij bracht
hem in het huis des HEEREN te
Silo; en het jongsken was zeer
jong.
25 En zij slachtten een var;
alzo brachten zij het kind tot
Eli.
26 En zij zeide: Och, mijn
heer! zo waarachtig als uw ziel
leeft, mijn heer! Ik ben die
vrouw, die hier bij u stond, om
den HEERE te bidden.
27 Ik bad om deze jongeling,
en de HEERE heeft mij mijn
bede gegeven, die ik van Hem
gebeden heb.
28 Daarom heb ik hem ook
den HEERE overgegeven al de
dagen, die hij wezen zal; hij is
van den HEERE gebeden. En hij

bad aldaar den HEERE aan.

2 Toen bad Hanna en zeide:
Mijn hart springt van
vreugde op in den HEERE;
mijn hoorn is verhoogd in
den HEERE; mijn mond is
wijd opengedaan over mijn
vijanden; want ik verheug mij
in Uw heil.
2 Er is niemand heilig, gelijk
de HEERE; want er is niemand
dan Gij, en er is geen rotssteen,
gelijk onze God!
3 Maakt het niet te veel, dat
gij hoog, hoog zoudt spreken,
dat iets hards uit uw mond zou
gaan; want de HEERE is een
God der wetenschappen, en
Zijn daden zijn recht gedaan.
4 De boog der sterken is
gebroken; en die struikelden,
zijn met sterkte omgord.
5 Die verzadigd waren,
hebben zich verhuurd om
brood, en die hongerig waren,
zijn het niet meer; totdat de
onvruchtbare zeven heeft
gebaard, en die vele kinderen
had, krachteloos is geworden.
6 De HEERE doodt en maakt
levend; Hij doet ter helle
nederdalen, en Hij doet weder
opkomen.
7 De HEERE maakt arm en
maakt rijk; Hij vernedert, ook
verhoogt Hij.
8 Hij verheft den geringe uit
het stof, en den nooddruftige
verhoogt Hij uit den drek, om
te doen zitten bij de vorsten,
dat Hij hen den stoel der
ere doe beerven; want de
grondvesten des aardrijks zijn
des HEEREN, en Hij heeft de
wereld daarop gezet.
9 Hij zal de voeten Zijner
gunstgenoten bewaren; maar
de goddelozen zullen zwijgen
in duisternis; want een man
vermag niet door kracht.
10 Die met den HEERE
twisten, zullen verpletterd
worden; Hij zal in den hemel
over hen donderen; de HEERE
zal de einden der aarde richten,
en zal Zijn Koning sterkte
geven, en den hoorn Zijns
Gezalfden verhogen.
11 Daarna ging Elkana naar
Rama in zijn huis; maar de
jongeling was den HEERE
dienende voor het aangezicht
van den priester Eli.
12 Doch de zonen van Eli
waren kinderen Belials; zij
kenden den HEERE niet.
13 Want de wijze dier
priesters met het volk was, dat,
wanneer iemand een offerande
offerde, des priesters jongen
kwam, terwijl het vlees kookte,
met een drietandigen krauwel
in zijn hand;
14 En sloeg in de teile, of in
den ketel, of in de pan, of in
den pot; al wat de krauwel
optrok, dat nam de priester
voor zich. Alzo deden zij aan
al de Israelieten, die te Silo
kwamen.
15 Ook eer zij het vet
aanstaken, kwam des priesters
jongen, en zeide tot den man,
die offerde: Geef dat vlees om
te braden voor den priester;
want hij zal geen gekookt vlees
van u nemen, maar rauw.

16 Wanneer nu die man tot hem zeide: Zij zullen dat vet als heden ganselijk aansteken, zo neem dan voor u, gelijk als het uw ziel lusten zal; zo zeide hij tot hem: Nu zult gij het immers geven, en zo niet, ik zal het met geweld nemen.
17 Alzo was de zonde dezer jongelingen zeer groot voor het aangezicht des HEEREN; want de lieden verachtten het spijsoffer des HEEREN.
18 Doch Samuel diende voor het aangezicht des HEEREN, zijnde een jongeling, omgord met den linnen lijfrok.
19 En zijn moeder maakte hem een kleinen rok, en bracht hem dien van jaar tot jaar, als zij opkwam met haar man, om het jaarlijkse offer te offeren.
20 En Eli zegende Elkana, en zijn huisvrouw, en zeide: De HEERE geve u zaad uit deze vrouw voor de bede, die zij den HEERE afgebeden heeft. En zij gingen naar zijn plaats.
21 Want de HEERE bezocht Hanna, en zij werd bevrucht, en baarde drie zonen en twee dochters; en de jongeling Samuel werd groot bij den HEERE.
22 Doch Eli was zeer oud, en hoorde al, wat zijn zonen aan gans Israel deden, en dat zij sliepen bij de vrouwen, die met hopen samenkwamen aan de deur van de tent der samenkomst.
23 En hij zeide tot hen: Waarom doet gij al zulke dingen, dat ik deze uw boze stukken hore van dit ganse volk?
24 Niet, mijn zonen; want dit is geen goed gerucht, dat ik hoor; gij maakt, dat het volk des HEEREN overtreedt.
25 Wanneer een mens tegen een mens zondigt, zo zullen de goden hem oordelen; maar wanneer een mens tegen den HEERE zondigt, wie zal voor hem bidden? Doch zij hoorden de stem huns vaders niet, want de HEERE wilde hen doden.
26 En de jongeling Samuel nam toe, en werd groot en aangenaam beide bij den HEERE en ook bij de mensen.
27 En er kwam een man Gods tot Eli, en zeide tot hem: Zo zegt de HEERE: Heb Ik Mij klaarlijk geopenbaard aan het huis uws vaders, toen zij in Egypte waren, in het huis van Farao?
28 En Ik heb hem uit alle stammen van Israel Mij ten priester verkoren, om te offeren op Mijn altaar, om het reukwerk aan te steken, om den efod voor Mijn aangezicht te dragen; en heb aan het huis uws vaders gegeven al de vuurofferen van de kinderen Israels.
29 Waarom slaat gijlieden achteruit tegen Mijn slachtoffer, en tegen Mijn spijsoffer, hetwelk Ik geboden heb in de woning; en eert uw zonen meer dan Mij, dat gijlieden u mest van het voornaamste van alle spijsoffers van Mijn volk

Israel?
30 Daarom spreekt de HEERE,
de God Israels: Ik had wel
klaarlijk gezegd: Uw huis en
uws vaders huis zouden voor
Mijn aangezicht wandelen tot
in eeuwigheid; maar nu spreekt
de HEERE: Dat zij verre van Mij;
want die Mij eren, zal Ik eren,
maar die Mij versmaden, zullen
licht geacht worden.
31 Zie, de dagen komen, dat Ik
uw arm zal afhouwen, en den
arm van uws vaders huis, dat
er geen oud man in uw huis
wezen zal.
32 En gij zult aanschouwen
de benauwdheid der woning
Gods, in plaats van al het
goede, dat Hij Israel zou gedaan
hebben; en er zal te genen dage
een oud man in uw huis zijn.
33 Doch de man, dien Ik u
niet zal uitroeien van Mijn
altaar, zou zijn om uw ogen
te verteren, en om uw ziel te
bedroeven; en al de menigte
uws huizes zal sterven,
mannen geworden zijnde.
34 Dit nu zal u een teken zijn,
hetwelk over uw beide zonen,
over Hofni en Pinehas, komen
zal: op een dag zullen zij beiden
sterven.
35 En Ik zal Mij een
getrouwen priester verwekken;
die zal doen, gelijk als in Mijn
hart en in Mijn ziel zijn zal;
dien zal Ik een bestendig
huis bouwen, en hij zal altijd
voor het aangezicht Mijns
Gezalfden wandelen.
36 En het zal geschieden,
dat al wie van uw huis zal
overig zijn, zal komen, om
zich voor hem neder te buigen
voor een stukje gelds, en een
bolle broods, en zal zeggen:
Neem mij toch aan tot enige
priesterlijke bedienig, dat ik
een bete broods moge eten.

3 En de jongeling Samuel
diende den HEERE voor
het aangezicht van Eli; en
het woord des HEEREN was
dierbaar in die dagen; er was
geen openbaar gezicht.
2 En het geschiedde te
dien dage, als Eli op zijn
plaats nederlag (en zijn ogen
begonnen donker te worden,
dat hij niet zien kon),
3 En Samuel zich ook
nedergelegd had, eer de lampe
Gods uitgedaan werd, in den
tempel des HEEREN, waar de
ark Gods was,
4 Dat de HEERE Samuel riep;
en hij zeide: Zie, hier ben ik.
5 En hij liep tot Eli en zeide:
Zie, hier ben ik, want gij hebt
mij geroepen. Doch hij zeide: Ik
heb niet geroepen, keer weder,
leg u neder. En hij ging heen en
legde zich neder.
6 Toen riep de HEERE Samuel
wederom; en Samuel stond op;
en ging tot Eli, en zeide: Zie,
hier ben ik, want gij hebt mij
geroepen. Hij dan zeide: Ik heb
u niet geroepen, mijn zoon;
keer weder, leg u neder.
7 Doch Samuel kende de
HEERE nog niet; en het woord
des HEEREN was aan hem nog
niet geopenbaard.

8 Toen riep de HEERE Samuel wederom, ten derde maal; en hij stond op, en ging tot Eli, en zeide: Zie, hier ben ik, want gij hebt mij geroepen. Toen verstond Eli, dat de HEERE den jongeling riep.

9 Daarom zeide Eli tot Samuel: Ga heen, leg u neder, en het zal geschieden, zo Hij u roept, zo zult gij zeggen: Spreek, HEERE, want Uw knecht hoort. Toen ging Samuel heen en legde zich aan zijn plaats.

10 Toen kwam de HEERE, en stelde Zich daar, en riep gelijk de andere malen: Samuel, Samuel! En Samuel zeide: Spreek, want Uw knecht hoort.

11 En de HEERE zeide tot Samuel: Zie, Ik doe een ding in Israel, dat al wie het horen zal, dien zullen zijn beide oren klinken.

12 Te dienzelven dage zal Ik verwekken over Eli alles, wat Ik tegen zijn huis gesproken heb; Ik zal het beginnen en voleinden.

13 Want Ik heb hem te kennen gegeven, dat Ik zijn huis rechten zal tot in eeuwigheid, om der ongerechtigheids wil, die hij geweten heeft; want als zijn zonen zich hebben vervloekt gemaakt, zo heeft hij hen niet eens zuur aangezien.

14 Daarom dan heb Ik het huis van Eli gezworen: Zo de ongerechtigheid van het huis van Eli tot in eeuwigheid zal verzoend worden door slachtoffer of door spijsoffer!

15 Samuel nu lag tot aan den morgen; toen deed hij de deuren van het huis des HEEREN open; doch Samuel vreesde dit gezicht aan Eli te kennen te geven.

16 Toen riep Eli Samuel, en zeide: Mijn zoon Samuel! Hij dan zeide: Zie, hier ben ik.

17 En hij zeide: Wat is het woord, dat Hij tot u gesproken heeft? Verberg het toch niet voor mij; God doe u zo, en zo doe Hij daartoe, indien gij een woord voor mij verbergt van al de woorden, die Hij tot u gesproken heeft!

18 Toen gaf hem Samuel te kennen al die woorden, en verborg ze voor hem niet. En hij zeide: Hij is de HEERE; Hij doe, wat goed is in Zijn ogen!

19 Samuel nu werd groot; en de HEERE was met hem, en liet niet een van al Zijn woorden op de aarde vallen.

20 En gans Israel, van Dan tot Ber-seba toe, bekende, dat Samuel bevestigd was tot een profeet des HEEREN.

21 En de HEERE voer voort te verschijnen te Silo; want de HEERE openbaarde Zich aan Samuel te Silo, door het woord des HEEREN.

4 En het woord van Samuel geschiedde aan gans Israel. En Israel toog uit, den Filistijnen tegemoet, ten strijde, en legerde zich bij Eben-Haezer, maar de Filistijnen legerden zich bij Afek.

2 En de Filistijnen stelden
zich in slagorden, om Israel te
ontmoeten; en als zich de strijd
uitspreidde, zo werd Israel
voor der Filistijnen aangezicht
geslagen; want zij sloegen
in de slagorden in het veld
omtrent vier duizend man.
3 Als het volk wederom in het
leger gekomen was, zo zeiden
de oudsten van Israel: Waarom
heeft ons de HEERE heden
geslagen voor het aangezicht
der Filistijnen? Laat ons van
Silo tot ons nemen de ark des
verbonds des HEEREN, en laat
die in het midden van ons
komen, opdat zij ons verlosse
van de hand onzer vijanden.
4 Het volk dan zond naar
Silo, en men bracht van daar de
ark des verbonds des HEEREN
der heirscharen, die tussen
de cherubim woont; en de
twee zonen van Eli, Hofni en
Pinehas, waren daar met de
ark des verbonds van God.
5 En het geschiedde, als de
ark des verbonds des HEEREN
in het leger kwam, zo juichte
gans Israel met een groot
gejuich, alzo dat de aarde
dreunde.
6 Als nu de Filistijnen de stem
van het juichen hoorden, zo
zeiden zij: Wat is de stem van
dit grote juichen in het leger
der Hebreen? Toen vernamen
zij, dat de ark des HEEREN in
het leger gekomen was.
7 Daarom vreesden de
Filistijnen, want zij zeiden:
God is in het leger gekomen.
En zij zeiden: Wee ons, want
dergelijke is gisteren en
eergisteren niet geschied!
8 Wee ons, wie zal ons redden
uit de hand van deze heerlijke
goden? Dit zijn dezelfde goden,
die de Egyptenaars met alle
plagen geplaagd hebben, bij de
woestijn.
9 Zijt sterk, en weest mannen,
gij Filistijnen, opdat gij de
Hebreen niet misschien dient,
gelijk als zij ulieden gediend
hebben; zo zijt mannen, en
strijdt.
10 Toen streden de Filistijnen,
en Israel werd geslagen, en
zij vloden een iegelijk in zijn
tenten; en er geschiedde een
zeer grote nederlaag, zodat er
van Israel vielen dertig duizend
voetvolks.
11 En de ark Gods werd
genomen, en de twee zonen
van Eli, Hofni en Pinehas,
stierven.
12 Toen liep er een
Benjaminiet uit de slagorden,
en kwam te Silo denzelfden
dag; en zijn klederen waren
gescheurd, en er was aarde op
zijn hoofd.
13 En als hij kwam, ziet, zo
zat Eli op een stoel aan de
zijde van den weg, uitziende;
want zijn hart was sidderende
vanwege de ark Gods. Als
die man kwam, om zulks te
verkondigen in de stad, toen
schreeuwde de ganse stad.
14 En als Eli de stem des
geroeps hoorde, zo zeide hij:
Wat is de stem dezer beroerte?
Toen haastte zich die man, en
hij kwam en boodschapte het

aan Eli.
15 (Eli nu was een man van
acht en negentig jaren, en zijn
ogen stonden stijf, dat hij niet
zien kon.)
16 En die man zeide tot Eli:
Ik ben het, die uit de slagorden
kom, en ik ben heden uit de
slagorden gevloden. Hij dan
zeide: Wat is er geschied, mijn
zoon?
17 Toen antwoordde hij, die
de boodschap bracht, en zeide:
Israel is gevloden voor het
aangezicht der Filistijnen, en
er is ook een grote nederlaag
onder het volk geschied;
daarenboven zijn uw twee
zonen, Hofni en Pinehas,
gestorven, en de ark Gods is
genomen.
18 En het geschiedde, als hij
van de ark Gods vermeldde, zo
viel hij achterwaarts van den
stoel af, aan de zijde der poort,
en brak den nek, en stierf; want
de man was oud en zwaar; en
hij richtte Israel veertig jaren.
19 En zijn schoondochter, de
huisvrouw van Pinehas, was
bevrucht, zij zou baren; als deze
de tijding hoorde, dat de ark
Gods genomen was, en haar
schoonvader gestorven was, en
haar man, zo kromde zij zich,
en baarde; want haar weeen
overvielen haar.
20 En omtrent den tijd van
haar sterven, zo spraken de
vrouwen, die bij haar stonden:
Vrees niet, want gij hebt
een zoon gebaard. Doch zij
antwoordde niet, en nam het
niet ter harte.
21 En zij noemde het
jongsken Ikabod, zeggende:
De eer is weggevoerd uit
Israel! Omdat de ark Gods
gevankelijk weggevoerd was,
en om haars schoonvaders en
haars mans wil.
22 En zij zeide: De eer is
gevankelijk weggevoerd uit
Israel, want de ark Gods is
genomen.

5 De Filistijnen nu namen de
ark Gods, en zij brachten ze
van Eben-Haezer tot Asdod.
2 En de Filistijnen namen de
ark Gods, en zij brachten ze in
het huis van Dagon, en stelden
ze bij Dagon.
3 Maar als die van Asdod
des anderen daags vroeg
opstonden, ziet, zo was Dagon
op zijn aangezicht ter aarde
gevallen voor de ark des
HEEREN. En zij namen Dagon
en zetten hem weder op zijn
plaats.
4 Toen zij nu des anderen
daags des morgens vroeg
opstonden, ziet, Dagon lag
op zijn aangezicht ter aarde
gevallen voor de ark des
HEEREN; maar het hoofd van
Dagon, en de beide palmen
zijner handen afgehouwen,
aan den dorpel; alleenlijk was
Dagon daarop overgebleven.
5 Daarom treden de priesters
van Dagon, en allen, die in het
huis van Dagon komen, niet
op den dorpel van Dagon te
Asdod, tot op dezen dag.
6 Doch de hand des HEEREN
was zwaar over die van Asdod,

en verwoestte hen; en Hij sloeg ze met spenen, Asdod en haar landpalen.
7 Toen nu de mannen te Asdod zagen, dat het alzo toeging, zo zeiden zij: Dat de ark des Gods van Israel bij ons niet blijve; want Zijn hand is hard over ons, en over Dagon, onzen god.
8 Daarom zonden zij heen, en verzamelden tot zich al de vorsten der Filistijnen, en zij zeiden: Wat zullen wij met de ark des Gods van Israel doen? En die zeiden: Dat de ark des Gods van Israel rondom Gath ga. Alzo droegen zij de ark des Gods van Israel rondom.
9 En het geschiedde, nadat zij die hadden rondom gedragen, zo was de hand des HEEREN tegen die stad met een zeer grote kwelling; want Hij sloeg de lieden dier stad van den kleine tot den grote, en zij hadden spenen in de verborgene plaatsen.
10 Toen zonden zij de ark Gods naar Ekron; maar het geschiedde, als de ark Gods te Ekron kwam, zo riepen die van Ekron, zeggende: Zij hebben de ark des Gods van Israel tot mij rondom gebracht, om mij en mijn volk te doden.
11 En zij zonden heen, en vergaderden al de vorsten der Filistijnen, en zeiden: Zendt de ark des Gods van Israel heen, dat zij wederkere tot haar plaats, opdat zij mij en mijn volk niet dode; want er was een dodelijke kwelling in de ganse stad, en de hand Gods was er zeer zwaar.
12 En de mensen, die niet stierven, werden geslagen met spenen, zodat het geschrei der stad opklom naar den hemel.

6 Als nu de ark des HEEREN zeven maanden in het land der Filistijnen geweest was,
2 Zo riepen de Filistijnen de priesters en de waarzeggers, zeggende: Wat zullen wij met de ark des HEEREN doen? Laat ons weten, waarmede wij ze aan haar plaats zenden zullen.
3 Zij dan zeiden: Indien gij de ark des Gods van Israel wegzendt, zendt haar niet ledig weg, maar vergeldt Hem ganselijk een schuldoffer; dan zult gij genezen worden, en ulieden zal bekend worden, waarom Zijn hand van u niet afwijkt.
4 Toen zeiden zij: Welk is dat schuldoffer, dat wij Hem vergelden zullen? En zij zeiden: Vijf gouden spenen, en vijf gouden muizen, naar het getal van de vorsten der Filistijnen; want het is enerlei plaag over u allen, en over uw vorsten.
5 Zo maakt dan beelden uwer spenen, en beelden uwer muizen, die het land verderven, en geeft den God van Israel de eer; misschien zal Hij Zijn hand verlichten van over ulieden, en van over uw god, en van over uw land.
6 Waarom toch zoudt gijlieden uw hart verzwaren, gelijk de Egyptenaars en Farao

hun hart verzwaard hebben? Hebben zij niet, toen Hij wonderlijk met hen gehandeld had, hen laten trekken, dat zij heengingen?
7 Nu dan, neemt en maakt een nieuwen wagen, en twee zogende koeien, op dewelke geen juk gekomen is; spant de koeien aan den wagen, en brengt haar kalveren van achter haar weder naar huis.
8 Neemt dan de ark des HEEREN, en zet ze op den wagen, en legt de gouden kleinoden, die gij Hem ten schuloffer vergelden zult, in een koffertje aan haar zijde; en zendt ze weg, dat zij heenga.
9 Ziet dan toe, indien zij den weg van haar landpale opgaat naar Beth-Semes, zo heeft Hij ons dit groot kwaad gedaan; maar zo niet, zo zullen wij weten, dat Zijn hand ons niet geraakt heeft; het is ons een toeval geweest.
10 En die lieden deden alzo, en namen twee zogende koeien, en spanden ze aan den wagen, en haar kalveren sloten zij in huis.
11 En zij zetten de ark des HEEREN op den wagen, en het koffertje met de gouden muizen, en de beelden hunner spenen.
12 De koeien nu gingen recht in dien weg, op den weg naar Beth-Semes op een straat; zij gingen steeds voort, al loeiende, en weken noch ter rechter hand noch ter linkerhand; en de vorsten der Filistijnen gingen achter dezelve tot aan de landpale van Beth-Semes.
13 En die van Beth-Semes maaiden den tarweoogst in het dal, en als zij hun ogen ophieven, zagen zij de ark en verblijdden zich, als zij die zagen.
14 En de wagen kwam op den akker van Jozua, den Beth-semiet, en bleef daar staande; en daar was een grote steen, en zij kloofden het hout van den wagen, en offerden de koeien den HEERE ten brandoffer.
15 En de Levieten namen de ark des HEEREN af en het koffertje, dat daarbij was, waarin de gouden kleinoden waren, en zetten ze op dien groten steen; en die lieden van Beth-Semes offerden brandofferen, en slachtten slachtofferen den HEERE, op denzelven dag.
16 En als de vijf vorsten der Filistijnen zulks gezien hadden, zo keerden zij weder op denzelven dag naar Ekron.
17 Dit nu zijn de gouden spenen, die de Filistijnen aan den HEERE ten schuldoffer vergolden hebben: Voor Asdod een voor Gaza een, voor Askelot een, voor Gath een, voor Ekron een.
18 Ook gouden muizen, naar het getal van alle steden der Filistijnen, onder de vijf vorsten, van de vaste steden af tot aan de landvlekken; en tot aan Abel, den groten

steen, op denwelken zij de ark des HEEREN nedergesteld hadden, die tot op dezen dag is op den akker van Jozua, den Beth-semiet.
19 En de Heere sloeg onder die lieden van Beth-Semes, omdat zij in de ark des HEEREN gezien hadden; ja, Hij sloeg van het volk zeventig mannen, en vijftig duizend mannen. Toen bedreef het volk rouw, omdat de HEERE een groten slag onder het volk geslagen had.
20 Toen zeiden de lieden van Beth-Semes: Wie zou kunnen bestaan voor het aangezicht van de HEERE, dezen heiligen God? En tot wien van ons zal Hij optrekken?
21 Zo zonden zij boden tot de inwoners van Kirjath-Jearim, zeggende: De Filistijnen hebben de ark des HEEREN wedergebracht; komt af, haalt ze opwaarts tot u.

7 Toen kwamen de mannen van Kirjath-Jearim, en haalden de ark des HEEREN op, en zij brachten ze in het huis van Abinadab, op den heuvel; en zij heiligden zijn zoon Eleazar, dat hij de ark des HEEREN bewaarde.
2 En het geschiedde, van dien dag af, dat de ark des Heeren te Kirjath-Jearim bleef, en de dagen werden twintig jaren; en het ganse huis van Israel klaagde den HEERE achterna.
3 Toen sprak Samuel tot het ganse huis van Israel, zeggende: Indien gijlieden u met uw ganse hart tot den HEERE bekeert, zo doet de vreemde goden uit het midden van u weg, ook de Astharoths; en richt uw hart tot den HEERE, en dient Hem alleen, zo zal Hij u uit de hand der Filistijnen rukken.
4 De kinderen Israels nu deden de Baals en de Astharoths weg, en zij dienden den HEERE alleen.
5 Verder zeide Samuel: Vergadert het ganse Israel naar Mizpa, en ik zal den HEERE voor u bidden.
6 En zij werden vergaderd te Mizpa, en zij schepten water, en goten het uit voor het aangezicht des HEEREN; en zij vastten te dien dage, en zeiden aldaar: Wij hebben tegen den HEERE gezondigd. Alzo richtte Samuel de kinderen Israels te Mizpa.
7 Toen de Filistijnen hoorden, dat de kinderen Israels zich vergaderd hadden te Mizpa, zo kwamen de oversten der Filistijnen op tegen Israel. Als de kinderen Israels dat hoorden, zo vreesden zij voor het aangezicht der Filistijnen.
8 En de kinderen Israels zeiden tot Samuel: Zwijg niet van onzentwege, dat gij niet zoudt roepen tot den HEERE, onzen God, opdat Hij ons verlosse uit de hand der Filistijnen.
9 Toen nam Samuel een melklam, en hij offerde het geheel den HEERE ten

brandoffer; en Samuel riep tot
den HEERE voor Israel; en de
HEERE verhoorde hem.
10 En het geschiedde, toen
Samuel dat brandoffer offerde,
zo kwamen de Filistijnen aan
ten strijde tegen Israel; en de
HEERE donderde te dien dage
met een groten donder over de
Filistijnen, en Hij verschrikte
hen, zodat zij verslagen werden
voor het aangezicht van Israel.
11 En de mannen van Israel
togen uit van Mizpa, en
vervolgden de Filistijnen,
en zij sloegen hen tot onder
Beth-kar.
12 Samuel nu nam een steen,
en stelde dien tussen Mizpa
en tussen Sen, en hij noemde
diens naam Eben-Haezer; en
hij zeide: Tot hiertoe heeft de
HEERE ons geholpen.
13 Alzo werden de Filistijnen
vernederd, en kwamen
niet meer in de landpalen
van Israel; want de hand
des HEEREN was tegen de
Filistijnen al de dagen van
Samuel.
14 En de steden, welke de
Filistijnen van Israel genomen
hadden kwamen weder aan
Israel, van Ekron tot Gath
toe; ook rukte Israel derzelver
landpale uit de hand der
Filistijnen; en er was vrede
tussen Israel en tussen de
Amorieten.
15 Samuel nu richtte Israel al
de dagen zijns levens.
16 En hij toog van jaar tot
jaar, en ging rondom naar
Beth-El, en Gilgal, en Mizpa;
en hij richtte Israel in al die
plaatsen.
17 Doch hij keerde weder
naar Rama; want daar was
zijn huis, en daar richtte hij
Israel; en hij bouwde aldaar
den HEERE een altaar.

8 Het geschiedde nu, toen
Samuel oud geworden was,
zo stelde hij zijn zonen tot
richters over Israel.
2 De naam van zijn
eerstgeborenen zoon nu
was Joel, en de naam van zijn
tweeden was Abia; zij waren
richters te Ber-seba.
3 Doch zijn zonen wandelden
niet in zijn wegen; maar zij
neigden zich tot de gierigheid,
en namen geschenken, en
bogen het recht.
4 Toen vergaderden zich
alle oudsten van Israel, en zij
kwamen tot Samuel te Rama;
5 En zij zeiden tot hem: Zie,
gij zijt oud geworden, en uw
zonen wandelen niet in uw
wegen; zo zet nu een koning
over ons, om ons te richten,
gelijk al de volken hebben.
6 Maar dit woord was kwaad
in de ogen van Samuel, als zij
zeiden: Geef ons een koning,
om ons te richten. En Samuel
bad den HEERE aan.
7 Doch de HEERE zeide tot
Samuel: Hoor naar de stem des
volks in alles, wat zij tot u
zeggen zullen; want zij hebben
u niet verworpen, maar zij
hebben Mij verworpen, dat Ik
geen Koning over hen zal zijn.
8 Naar de werken, die zij
gedaan hebben, van dien dag

af, toen Ik hen uit Egypte geleid heb, tot op dezen dag toe, en hebben Mij verlaten en andere goden gediend; alzo doen zij u ook.

9 Hoor dan nu naar hun stem; doch als gij hen op het hoogste zult betuigd hebben, zo zult gij hen te kennen geven de wijze des konings, die over hen regeren zal.

10 Samuel nu zeide al de woorden des HEEREN het volk aan, hetwelk een koning van hem begeerde.

11 En zeide: Dit zal des konings wijze zijn, die over u regeren zal: hij zal uw zonen nemen, dat hij hen zich stelle tot zijn wagen, en tot zijn ruiteren, dat zij voor zijn wagen henen lopen;

12 En dat hij hen zich stelle tot oversten der duizenden, en tot oversten der vijftigen; en dat zij zijn akker ploegen, en dat zij zijn oogst oogsten, en dat zij zijn krijgswapenen maken, mitsgaders zijn wapentuig.

13 En uw dochteren zal hij nemen tot apothekeressen, en tot keukenmaagden, en tot baksters.

14 En uw akkers, en uw wijngaarden, en uw olijfgaarden, die de beste zijn, zal hij nemen, en zal ze aan zijn knechten geven.

15 En uw zaad, en uw wijngaarden zal hij vertienen, en hij zal ze aan zijn hovelingen, en aan zijn knechten geven.

16 En hij zal uw knechten, en uw dienstmaagden, en uw beste jongelingen, en uw ezelen nemen, en hij zal zijn werk daarmede doen.

17 Hij zal uw kudden vertienen; en gij zult hem tot knechten zijn.

18 Gij zult wel te dien dage roepen, vanwege uw koning, dien gij u zult verkoren hebben, maar de HEERE zal u te dien dage niet verhoren.

19 Doch het volk weigerde Samuels stem te horen; en zij zeiden: Neen, maar er zal een koning over ons zijn.

20 En wij zullen ook zijn gelijk al de volken; en onze koning zal ons richten, en hij zal voor onze aangezichten uitgaan, en hij zal onze krijgen voeren.

21 Als Samuel al de woorden des volks gehoord had, zo sprak hij dezelve voor de oren des HEEREN.

22 De HEERE nu zeide tot Samuel: Hoor naar hun stem, en stel hun een koning. Toen zeide Samuel tot de mannen van Israel: Gaat heen, een iegelijk naar zijn stad.

9 Er was nu een man van Benjamin, wiens naam was Kis, een zoon van Abiel, den zoon van Zeror, den zoon van Bechorath, den zoon van Afiah, den zoon eens mans van Jemini, een dapper held.

2 Die had een zoon, wiens naam was Saul, een jongeman, en schoon, ja, er was geen

schoner man dan hij onder
de kinderen Israels; van zijn
schouderen en opwaarts was
hij hoger dan al het volk.

3 De ezelinnen nu van Kis,
den vader van Saul, waren
verloren; daarom zeide Kis tot
zijn zoon Saul: Neem nu een
van de jongens met u, en
maak u op, ga heen, zoek de
ezelinnen.

4 Hij dan ging door het
gebergte van Efraim, en hij
ging door het land van Salisa,
maar zij vonden ze niet; daarna
gingen zij door het land van
Sahalim, maar zij waren er
niet; verder ging hij door
het land van Jemini, doch zij
vonden ze niet.

5 Toen zij in het land van
Zuf kwamen, zeide Saul tot zijn
jongen, die bij hem was: Kom
en laat ons wederkeren; dat
niet misschien mijn vader van
de ezelinnen aflate, en voor ons
bekommerd zij.

6 Hij daarentegen zeide tot
hem: Zie toch, er is een man
Gods in deze stad, en hij is een
geeerd man; al wat hij spreekt,
dat komt zekerlijk; laat ons nu
derwaarts gaan, misschien zal
hij ons onzen weg aanwijzen,
op denwelken wij gaan zullen.

7 Toen zeide Saul tot zijn
jongen: Maar zie, zo wij gaan,
wat zullen wij toch dien man
brengen? Want het brood is
weg uit onze vaten, en wij
hebben geen gaven, om den
man Gods te brengen; wat
hebben wij?

8 En de jongen antwoordde
Saul verder en zeide: Zie,
er vindt zich in mijn hand
het vierendeel eens zilveren
sikkels; dat zal ik den man
Gods geven, opdat hij ons
onzen weg wijze.

9 (Eertijds zeide een ieder
aldus in Israel, als hij ging om
God te vragen: Komt en laat
ons gaan tot den ziener; want
die heden een profeet genoemd
wordt, die werd eertijds een
ziener genoemd.)

10 Toen zeide Saul tot zijn
jongen: Uw woord is goed,
kom, laat ons gaan. En zij
gingen naar de stad, waar de
man Gods was.

11 Als zij opklommen door
den opgang der stad, zo vonden
zij maagden, die uitgingen om
water te putten; en zij zeiden
tot haar: Is de ziener hier?

12 Toen antwoordden zij hun,
en zeiden: Ziet, hij is voor uw
aangezicht; haast u nu, want hij
is heden in de stad gekomen,
dewijl het volk heden een
offerande heeft op de hoogte.

13 Wanneer gijlieden in de
stad komt, zo zult gij hem
vinden, eer hij opgaat op de
hoogte om te eten; want het
volk zal niet eten, totdat hij
komt, want hij zegent het offer,
daarna eten de genodigden;
daarom gaat nu op, want hem,
als heden zult gij hem vinden.

14 Alzo gingen zij op in de
stad. Toen zij in het midden
der stad kwamen, ziet, zo ging
Samuel uit hun tegemoet, om
op te gaan naar de hoogte.

15 Want de HEERE had het voor Samuels oor geopenbaard, een dag eer Saul kwam, zeggende:

16 Morgen omtrent dezen tijd zal Ik tot u zenden een man uit het land van Benjamin, dien zult gij ten voorganger zalven over Mijn volk Israel; en hij zal Mijn volk verlossen uit der Filistijnen hand, want Ik heb Mijn volk aangezien, dewijl deszelfs geroep tot Mij gekomen is.

17 Toen Samuel Saul aanzag, zo antwoordde hem de HEERE: Zie, dit is de man, van welken Ik u gezegd heb: Deze zal over Mijn volk heersen.

18 En Saul naderde tot Samuel in het midden der poort, en zeide: Wijs mij toch, waar is hier het huis des zieners?

19 En Samuel antwoordde Saul en zeide: Ik ben de ziener; ga op voor mijn aangezicht op de hoogte, dat gijlieden heden met mij eet; zo zal ik u morgen vroeg laten gaan, en alles, wat in uw hart is, zal ik u te kennen geven.

20 Want de ezelinnen aangaande, die gij heden den derden dag verloren hebt, zet uw hart daarop niet, want zij zijn gevonden; en wiens zal zijn al het gewenste, dat in Israel is? Is het niet van u, en van het ganse huis uws vaders?

21 Toen antwoordde Saul, en zeide: Ben ik niet een zoon van Jemini, van de kleinsten der stammen van Israel? en mijn geslacht is het niet het kleinste van al de geslachten van den stam van Benjamin? Waarom spreekt gij mij dan aan met zulke woorden?

22 Samuel dan nam Saul en zijn jongen, en hij bracht ze in de kamer; en hij gaf hun plaats aan het opperste der genodigden; die nu waren omtrent dertig man.

23 Toen zeide Samuel tot den kok: Lang dat stuk, hetwelk Ik u gegeven heb, waarvan ik tot u zeide: Zet het bij u weg.

24 De kok nu bracht een schouder op, met wat daaraan was, en zette het voor Saul; en hij zeide: Zie, dit is het overgeblevene; zet het voor u, eet, want het is ter bestemder tijd voor u bewaard, als ik zeide: Ik heb het volk genodigd. Alzo at Saul met Samuel op dien dag.

25 Daarna gingen zij af van de hoogte in de stad; en hij sprak met Saul op het dak.

26 En zij stonden vroeg op; en het geschiedde, omtrent den opgang des dageraads, zo riep Samuel Saul op het dak, zeggende: Sta op, en zij beiden gingen uit, hij en Samuel, naar buiten.

27 Toen zij afgegaan waren aan het einde der stad, zo zeide Samuel tot Saul: Zeg den jongen, dat hij voor onze aangezichten heenga; toen ging hij heen; maar sta gij als nu stil, en ik zal u Gods woord doen horen.

10 Toen nam Samuel een
oliekruik, en goot ze uit
op zijn hoofd, en kuste hem,
en zeide: Is het niet alzo, dat
de HEERE u tot een voorganger
over Zijn erfdeel gezalfd heeft?
2 Als gij heden van mij gaat,
zo zult gij twee mannen vinden
bij het graf van Rachel, aan
de landpale van Benjamin, te
Zelzah; die zullen tot u zeggen:
De ezelinnen zijn gevonden,
die gij zijt gaan zoeken, en
zie, uw vader heeft de zaken
der ezelinnen verlaten, en hij
is bekommerd voor ulieden,
zeggende: Wat zal ik om mijn
zoon doen?
3 Als gij u van daar en verder
aan begeeft, en zult komen tot
aan Elon-Thabor, daar zullen u
drie mannen vinden, opgaande
tot God naar Beth-El; een,
dragende drie bokjes, en een,
dragende drie bollen broods, en
een, dragende een fles wijn.
4 En zij zullen u naar uw
welstand vragen, en zij zullen u
twee broden geven; die zult gij
van hun hand nemen.
5 Daarna zult gij komen
op den heuvel Gods, waar
der Filistijnen bezettingen
zijn; en het zal geschieden,
als gij aldaar in de stad
komt, zo zult gij ontmoeten
een hoop profeten, van de
hoogte afkomende, en voor
hun aangezichten luiten,
en trommelen, en pijpen,
en harpen, en zij zullen
profeteren.
6 En de Geest des HEEREN
zal vaardig worden over u, en
gij zult met hen profeteren; en
gij zult in een anderen man
veranderd worden.
7 En het zal geschieden, als
u deze tekenen zullen komen,
doe gij, wat uw hand vinden
zal, want God zal met u zijn.
8 Gij nu zult voor mijn
aangezicht afgaan naar Gilgal,
en zie, ik zal tot u afkomen,
om brandofferen te offeren,
om te offeren offeranden der
dankzegging; zeven dagen zult
gij daar beiden, totdat ik tot u
kome, en u bekend make, wat
gij doen zult.
9 Het geschiedde nu, toen hij
zijn schouder keerde, om van
Samuel te gaan, veranderde
God hem het hart in een ander;
en al die tekenen kwamen ten
zelven dage.
10 Toen zij daar aan den
heuvel kwamen, zie, zo
kwam hem een hoop profeten
tegemoet; en de Geest des
HEEREN werd vaardig over
hem, en hij profeteerde in het
midden van hen.
11 En het geschiedde, als een
iegelijk, die hem van te voren
gekend had, zag, dat hij, ziet,
profeteerde met de profeten, zo
zeide het volk, een ieder tot zijn
metgezel: Wat is dit, dat den
zoon van Kis geschied is? Is
Saul ook onder de profeten?
12 Toen antwoordde een man
van daar, en zeide: Wie is toch
hun vader? Daarom is het tot
een spreekwoord geworden: Is
Saul ook onder de profeten?
13 Toen hij nu voleind had te
profeteren, zo kwam hij op de

hoogte.
14 En Sauls oom zeide tot
hem en tot zijn jongen: Waar
zijt gijlieden heengegaan? Hij
nu zeide: Om de ezelinnen te
zoeken; toen wij zagen, dat zij
er niet waren, zo kwamen wij
tot Samuel.
15 Toen zeide Sauls oom: Geef
mij toch te kennen, wat heeft
Samuel ulieden gezegd?
16 Saul nu zeide tot zijn
oom: Hij heeft ons voorzeker
te kennen gegeven, dat de
ezelinnen gevonden waren;
maar de zaak des koninkrijks,
waarvan Samuel gezegd had,
gaf hij hem niet te kennen.
17 Doch Samuel riep het volk
te zamen tot den HEERE, te
Mizpa.
18 En hij zeide tot de kinderen
Israels: Alzo heeft de HEERE, de
God Israel, gesproken: Ik heb
Israel uit Egypte opgebracht,
en Ik heb ulieden van de hand
der Egyptenaren gered, en van
de hand van alle koninkrijken,
die u onderdrukten.
19 Maar gijlieden hebt heden
uw God verworpen, Die u
uit al uw ellenden en uw
noden verlost heeft, en hebt tot
Hem gezegd: Zet een koning
over ons; nu dan, stelt u voor
het aangezicht des HEEREN,
naar uw stammen en naar uw
duizenden.
20 Toen nu Samuel al de
stammen van Israel had doen
naderen, zo is de stam van
Benjamin geraakt.
21 Toen hij den stam van
Benjamin deed aankomen naar
zijn geslachten, zo werd het
geslacht van Matri geraakt; en
Saul, de zoon van Kis, werd
geraakt. En zij zochten hem,
maar hij werd niet gevonden.
22 Toen vraagden zij verder
den HEERE, of die man nog
derwaarts komen zou? De
HEERE dan zeide: Ziet, hij heeft
zich tussen de vaten verstoken.
23 Zij nu liepen, en namen
hem van daar, en hij stelde zich
in het midden des volks; en hij
was hoger dan al het volk, van
zijn schouder en opwaarts.
24 Toen zeide Samuel tot het
ganse volk: Ziet gij, dien de
HEERE verkoren heeft? Want
gelijk hij, is er niemand onder
het ganse volk. Toen juichte het
ganse volk, en zij zeiden: de
koning leve!
25 Samuel nu sprak tot het
volk het recht des koninkrijks,
en schreef het in een boek, en
legde het voor het aangezicht
des HEEREN. Toen liet Samuel
het ganse volk gaan, elk naar
zijn huis.
26 En Saul ging ook naar zijn
huis te Gibea, en van het heir
gingen met hem, welker hart
God geroerd had.
27 Doch de kinderen Belials
zeiden: Wat zou ons deze
verlossen? en zij verachtten
hem, en brachten hem geen
geschenk. Doch hij was als
doof.

11 Toen toog Nahas, de
Ammoniet, op, en
belegerde Jabes in Gilead.
En al de mannen van Jabes
zeiden tot Nahas: Maak een

verbond met ons, zo zullen wij
u dienen.
2 Doch Nahas, de Ammoniet,
zeide tot hen: Mits dezen zal
ik een verbond met ulieden
maken, dat ik u allen het
rechteroog uitsteke; en dat ik
deze schande op gans Israel
legge.
3 Toen zeiden tot hem
de oudsten Jabes: Laat zeven
dagen van ons af, dat wij boden
zenden in al de landpalen van
Israel; is er dan niemand, die
ons verlost, zo zullen wij tot u
uitgaan.
4 Als de boden te Gibea-Sauls
kwamen, zo spraken zij deze
woorden voor de oren van het
volk. Toen hief al het volk zijn
stem op, en weende.
5 En ziet, Saul kwam achter
de runderen uit het veld,
en Saul zeide: Wat is den
volke, dat zij wenen? Toen
vertelden zij hem de woorden
der mannen van Jabes.
6 Toen werd de Geest Gods
vaardig over Saul, als hij deze
woorden hoorde; en zijn toorn
ontstak zeer.
7 En hij nam een paar
runderen, en hieuw ze in
stukken, en hij zond ze in alle
landpalen van Israel door de
hand der boden, zeggende: Die
niet zelf uittrekt achter Saul
en achter Samuel, alzo zal men
zijn runderen doen. Toen viel
de vreze des HEEREN op het
volk, en zij gingen uit als een
enig man.
8 En hij telde hen te Bezek; en
van de kinderen Israels waren
driehonderd duizend, en van
de mannen van Juda dertig
duizend.
9 Toen zeiden zij tot de
boden, die gekomen waren:
Aldus zult gijlieden den
mannen te Jabes in Gilead
zeggen: Morgen zal u
verlossing geschieden, als
de zon heet worden zal.
Als de boden kwamen, en
verkondigden dat aan de
mannen te Jabes, zo werden zij
verblijd.
10 En de mannen van Jabes
zeiden: Morgen zullen wij tot
ulieden uitgaan, en gij zult ons
doen naar alles, wat goed is in
uw ogen.
11 Het geschiedde nu des
anderen daags, dat Saul het
volk stelde in drie hopen, en
zij kwamen in het midden des
legers, in de morgenwake, en
zij sloegen Ammon, totdat
de dag heet werd; en het
geschiedde, dat de overigen
alzo verstrooid werden, dat er
onder hen geen twee te zamen
bleven.
12 Toen zeide het volk tot
Samuel: Wie is hij, die zeide:
Zou Saul over ons regeren?
Geeft hier die mannen, dat wij
hen doden.
13 Maar Saul zeide: Er zal te
dezen dage geen man gedood
worden, want de HEERE heeft
heden een verlossing in Israel
gedaan.
14 Verder zeide Samuel tot het
volk: Komt en laat ons naar
Gilgal gaan, en het koninkrijk
aldaar vernieuwen.

15 Toen ging al het volk naar Gilgal, en maakte Saul aldaar koning voor het aangezicht des HEEREN te Gilgal; en zij offerden aldaar dankofferen voor het aangezicht des HEEREN; en Saul verheugde zich aldaar gans zeer, met al de mannen van Israel.

12 Toen zeide Samuel tot gans Israel: Ziet, ik heb naar ulieder stem gehoord in alles, wat gij mij gezegd hebt, en ik heb een koning over u gezet.

2 En nu, ziet, daar trekt de koning voor uw aangezicht heen, en ik ben oud en grijs geworden, en ziet, mijn zonen zijn bij ulieden; en ik heb voor uw aangezichten gewandeld van mijn jeugd af tot dezen dag toe.

3 Ziet, hier ben ik, betuigt tegen mij, voor den HEERE, en voor Zijn gezalfde, wiens os ik genomen heb, en wiens ezel ik genomen heb, en wien ik verongelijkt heb, wien ik onderdrukt heb, en van wiens hand ik een geschenk genomen heb, dat ik mijn ogen van hem zou verborgen hebben; zo zal ik het ulieden wedergeven.

4 Toen zeiden zij: Gij hebt ons niet verongelijkt, en gij hebt ons niet onderdrukt, en gij hebt van niemands hand iets genomen.

5 Toen zeide hij tot hen: De HEERE zij een Getuige tegen ulieden, en Zijn gezalfde zij te dezen dage getuige, dat gij in mijn hand niets gevonden hebt! En het volk zeide: Hij zij Getuige!

6 Verder zeide Samuel tot het volk: Het is de HEERE, Die Mozes en Aaron gemaakt heeft, en Die uw vaders uit Egypteland opgebracht heeft.

7 En nu, stelt u hier, dat ik met ulieden rechte, voor het aangezicht des HEEREN, over al de gerechtigheden des HEEREN, die Hij aan u en aan uw vaderen gedaan heeft.

8 Nadat Jakob in Egypte gekomen was, zo riepen uw vaders tot den HEERE; en de HEERE zond Mozes en Aaron, en zij leidden uw vaders uit Egypte, en deden hen aan deze plaats wonen.

9 Maar zij vergaten den HEERE, hun God; zo verkocht Hij hen in de hand van Sisera, den krijgsoverste, te Hazor, en in de hand der Filistijnen, en in de hand van den koning der Moabieten, die tegen hen streden.

10 En zij riepen tot den HEERE, en zeiden: Wij hebben gezondigd, dewijl wij den HEERE verlaten, en de Baals en Astharoths gediend hebben; en nu, ruk ons uit de hand onzer vijanden, en wij zullen U dienen.

11 En de HEERE zond Jerubbaal, en Bedan, en Jeftha, en Samuel, en Hij rukte u uit de hand uwer vijanden rondom, alzo dat gij zeker woondet.

12 Als gij nu zaagt, dat Nahas, de koning van de kinderen

Ammons, tegen u kwam,
zo zeidet gij tot mij: Neen,
maar een koning zal over ons
regeren; zo toch de HEERE, uw
God, uw Koning was.
13 En nu, ziet daar den
koning, dien gij verkoren hebt,
dien gij begeerd hebt; en ziet,
de HEERE heeft een koning
over ulieden gezet.
14 Zo gij den HEERE zult
vrezen, en Hem dienen, en naar
Zijn stem horen, en den mond
des HEEREN niet wederspannig
zijt, zo zult gijlieden, zowel
gij als de koning, die over u
regeren zal, achter den HEERE,
uw God, zijn.
15 Doch zo gij naar de stem
des HEEREN niet zult horen,
maar den mond des HEEREN
wederspannig zijn, zo zal de
hand des HEEREN, tegen u zijn,
als tegen uw vaders.
16 Ook stelt u nu hier, en ziet
die grote zaak, die de HEERE
voor uw ogen doen zal.
17 Is het niet vandaag de
tarweoogst? Ik zal tot den
HEERE roepen, en Hij zal
donder en regen geven; zo
weet dan, en ziet, dat uw
kwaad groot is, dat gij voor
de ogen des HEEREN gedaan
hebt, dat gij een koning voor u
begeerd hebt.
18 Toen Samuel den HEERE
aanriep, zo gaf de HEERE
donder en regen te dien dage;
daarom vreesde al het volk
zeer den HEERE en Samuel.
19 En al het volk zeide tot
Samuel: Bid voor uw knechten
den HEERE, uw God, dat wij
niet sterven; want boven al
onze zonden hebben wij dit
kwaad daartoe gedaan, dat wij
voor ons een kong begeerd
hebben.
20 Toen zeide Samuel tot het
volk: Vreest niet, gij hebt al dit
kwaad gedaan; doch wijkt niet
van achter den HEERE af, maar
dient den HEERE met uw ganse
hart.
21 En wijkt niet af; want
gij zoudt de ijdelheden na
volgen, die niet bevorderlijk
zijn, noch verlossen, want zij
zijn ijdelheden.
22 Want de HEERE zal Zijn
volk niet verlaten, om Zijns
groten Naams wil, dewijl
het den HEERE beliefd heeft,
ulieden Zich tot een volk te
maken.
23 Wat ook mij aangaat, het
zij verre van mij, dat ik tegen
den HEERE zou zondigen, dat
ik zou aflaten voor ulieden
te bidden; maar ik zal u den
goeden en rechten weg leren.
24 Vreest slechts den HEERE,
en dient Hem trouwelijk met
uw ganse hart; want ziet, hoe
grote dingen Hij bij ulieden
gedaan heeft!
25 Maar indien gij voortaan
kwaad doet, zo zult gijlieden,
als ook uw koning, omkomen.

13 Saul was een jaar in zijn
regering geweest, en het
tweede jaar regeerde hij over
Israel.
2 Toen verkoos zich Saul drie
duizend mannen uit Israel;
en er waren bij Saul twee

duizend te Michmas en op
het gebergte van Beth-El, en
duizend waren er bij Jonathan
te Gibea-Benjamins; en het
overige des volks liet hij gaan,
een iegelijk naar zijn tent.

3 Doch Jonathan sloeg de
bezetting der Filistijnen, die
te Geba was, hetwelk de
Filistijnen hoorden. Daarom
blies Saul met de bazuin in het
ganse land, zeggende: Laat het
de Hebreen horen.

4 Toen hoorde het ganse
Israel zeggen: Saul heeft
de bezetting der Filistijnen
geslagen, en ook is Israel
stinkende geworden bij de
Filistijnen. Toen werd het volk
samengeroepen achter Saul,
naar Gil-gal.

5 En de Filistijnen werden
verzameld om te strijden tegen
Israel, dertig duizend wagens,
en zes duizend ruiters, en volk
in menigte als het zand, dat
aan den oever der zee is; en zij
togen op, en legerden zich te
Michmas, tegen het oosten van
Beth-Aven.

6 Toen de mannen van
Israel zagen, dat zij in nood
waren (want het volk was
benauwd), zo verborg zich
het volk in de spelonken,
en in de doornbossen, en
in de steenklippen, en in de
vestingen, en in de putten.

7 De Hebreen nu gingen over
de Jordaan in het land van Gad
en Gilead. Toen Saul nog zelf te
Gilgal was, zo kwam al het volk
bevende achter hem.

8 En hij vertoefde zeven
dagen, tot den tijd, dien
Samuel bestemd had. Als
Samuel te Gilgal niet opkwam,
zo verstrooide het volk van
hem.

9 Toen zeide Saul: Brengt tot
mij herwaarts een brandoffer,
en dankofferen; en hij offerde
brandoffer.

10 En het geschiedde, toen hij
geeindigd had het brandoffer te
offeren, ziet, zo kwam Samuel;
en Saul ging uit hem tegemoet,
om hem te zegenen.

11 Toen zeide Samuel: Wat
hebt gij gedaan? Saul nu zeide:
Omdat ik zag, dat zich het volk
van mij verstrooide, en gij op
den bestemden tijd der dagen
niet kwaamt, en de Filistijnen
te Michmas vergaderd waren,

12 Zo zeide ik: Nu zullen de
Filistijnen tot mij afkomen
te Gilgal, en ik heb het
aangezicht des HEEREN niet
ernstelijk aangebeden, zo
dwong ik mijzelven, en heb
brandoffer geofferd.

13 Toen zeide Samuel tot Saul:
Gij hebt zottelijk gedaan; gij
hebt het gebod van den HEERE,
uw God, niet gehouden, dat
Hij u geboden heeft; want de
HEERE zou nu uw rijk over
Israel bevestigd hebben tot in
eeuwigheid.

14 Maar nu zal uw rijk niet
bestaan. De HEERE heeft Zich
een man gezocht naar Zijn
hart, en de HEERE heeft hem
geboden een voorganger te zijn
over Zijn volk, omdat gij niet
gehouden hebt, wat u de HEERE

geboden had.
15 Toen maakte zich Samuel
op, en hij ging op van Gilgal
naar Gibea-Benjamins; en
Saul telde het volk, dat bij
hem gevonden werd, omtrent
zeshonderd man.
16 En Saul en zijn zoon
Jonathan, en het volk, dat bij
hen gevonden was, bleven
te Gibea-Benjamins; maar de
Filistijnen waren te Michmas
gelegerd.
17 En de verdervers gingen
uit het leger der Filistijnen, in
drie hopen; de ene hoop keerde
zich op den weg naar Ofra, naar
het land Sual;
18 En een hoop keerde zich
naar den weg van Beth-horon;
en een hoop keerde zich naar
den weg der landpale, die
naar het dal Zeboim naar de
woestijn uitziet.
19 En er werd geen smid
gevonden in het ganse land
van Israel; want de Filistijnen
hadden gezegd: Opdat de
Hebreen geen zwaard noch
spies maken.
20 Daarom moest gans
Israel tot de Filistijnen
aftrekken, opdat een iegelijk
zijn ploegijzer, of zijn spade,
of zijn bijl, of zijn houweel
scherpen liet.
21 Maar zij hadden tandige
vijlen tot hun houwelen, en
tot hun spaden, en tot de
drietandige vorken, en tot de
bijlen, en tot het stellen der
prikkelen.
22 En het geschiedde ten dage
des strijds, dat er geen zwaard
noch spies gevonden werd in
de hand van het ganse volk, dat
bij Saul en bij Jonathan was;
doch bij Saul en bij Jonathan,
zijn zoon, werden zij gevonden.
23 En der Filistijnen leger
toog naar den doortocht van
Michmas.

14 Het geschiedde nu op
een dag, dat Jonathan,
de zoon van Saul, tot den
jongen, die zijn wapenen
droeg, zeide: Kom, en laat ons
tot de bezetting der Filistijnen
overgaan, welke aan gene zijde
is; doch hij gaf het zijn vader
niet te kennen.
2 Saul nu zat aan het
uiterste van Gibea onder
den granatenboom, die te
Migron was; en het volk, dat
bij hem was, was omtrent
zeshonderd man.
3 En Ahia, de zoon van
Ahitub, den broeder van
Ikabod, den zoon van Pinehas,
den zoon van Eli, was priester
des HEEREN, te Silo, dragende
den efod; doch het volk wist
niet, dat Jonathan heengegaan
was.
4 Er was nu tussen de
doortochten, waar Jonathan
zocht door te gaan tot der
Filistijnen bezetting, een
scherpte van een steenklip aan
deze zijde, en een scherpte van
een steenklip aan gene zijde;
en de naam der ene was Bozes,
en de naam der andere Sene.
5 De ene tand was gelegen
tegen het noorden, tegenover
Michmas, en de andere tegen
het zuiden, tegenover Geba.

6 Jonathan nu zeide tot den jongen, die zijn wapenen droeg: Kom, en laat ons tot de bezetting dezer onbesnedenen overgaan; misschien zal de HEERE voor ons werken; want bij den HEERE is geen verhindering, om te verlossen door velen of door weinigen.
7 Toen zeide zijn wapendrager tot hem: Doe al, wat in uw hart is; wend u, zie ik ben met u, naar uw hart.
8 Jonathan nu zeide: Zie, wij zullen overgaan tot die mannen, en wij zullen ons aan hen ontdekken.
9 Indien zij aldus tot ons zeggen: Staat stil, totdat wij aan ulieden komen; zo zullen wij blijven staan aan onze plaats, en tot hen niet opklimmen.
10 Maar zeggen zij aldus: Klimt tot ons op; zo zullen wij opklimmen, want de HEERE heeft hen in onze hand gegeven; en dit zal ons een teken zijn.
11 Toen zij beiden zich aan der Filistijnen bezetting ontdekten, zo zeiden de Filistijnen: Ziet, de Hebreen zijn uit de holen uitgegaan, waarin zij zich verstoken hadden.
12 Verder antwoordden de mannen der bezetting aan Jonathan en zijn wapendrager, en zeiden: Klimt op tot ons, en wij zullen het u wijs maken. En Jonathan zeide tot zijn wapendrager: Klim op achter mij, want de HEERE heeft hen gegeven in de hand van Israel.
13 Toen klom Jonathan op zijn handen en op zijn voeten, en zijn wapendrager hem na; en zij vielen voor Jonathans aangezicht, en zijn wapendrager doodde ze achter hem.
14 Deze eerste slag nu, waarmede Jonathan en zijn wapendrager omtrent twintig mannen versloegen, geschiedde omtrent in de helft eens bunders, zijnde een juk ossen lands.
15 En er was een beving in het leger, op het veld en onder het ganse volk; de bezetting en de verdervers beefden ook zelven; ja, het land werd beroerd, want het was een beving Gods.
16 Als nu de wachters van Saul te Gibea-Benjamins zagen, dat, ziet, de menigte versmolt, en doorging, en geklopt werd;
17 Toen zeide Saul tot het volk, dat bij hem was: Telt toch, en beziet, wie van ons weggegaan zijn. En zij telden, en ziet, Jonathan en zijn wapendrager waren daar niet.
18 Toen zeide Saul tot Ahia: Breng de ark Gods herwaarts. Want de ark Gods was te dien dage bij de kinderen Israels.
19 En het geschiedde, toen Saul nog tot den priester sprak, dat het rumoer, hetwelk in der Filistijnen leger was, zeer toenam en vermenigvuldigde; zo zeide Saul tot den priester: Haal uw hand in.
20 Saul nu, en al het volk, dat bij hem was, werd samengeroepen, en zij kwamen

ten strijde; en ziet, het zwaard
des enen was tegen den
anderen, er was een zeer groot
gedruis.
21 Er waren ook Hebreen bij
de Filistijnen, als eertijds, die
met hen in het leger opgetogen
waren rondom; dezen nu
vervoegden zich ook met de
Israelieten, die bij Saul en
Jonathan waren.
22 Als alle mannen van Israel,
die zich verstoken hadden
in het gebergte van Efraim,
hoorden, dat de Filistijnen
vluchtten, zo kleefden zij ook
hen achteraan in den strijd.
23 Alzo verloste de HEERE
Israel te dien dage; en het leger
trok over naar Beth-Aven.
24 En de mannen van Israel
werden mat te dien dage; want
Saul had het volk bezworen,
zeggende: Vervloekt zij de
man, die spijze eet tot aan
den avond, opdat ik mij aan
mijn vijanden wreke! Daarom
proefde dat ganse volk geen
spijs.
25 En het ganse volk kwam in
een woud; en daar was honig
op het veld.
26 Toen het volk in het woud
kwam, ziet, zo was er een
honigvloed; maar niemand
raakte met zijn hand aan zijn
mond, want het volk vreesde
de bezwering.
27 Maar Jonathan had het
niet gehoord, toen zijn vader
het volk bezworen had, en
hij reikte het einde van den
staf uit, die in zijn hand was,
en hij doopte denzelven in
een honigraat; als hij nu zijn
hand tot zijn mond wendde, zo
werden zijn ogen verlicht.
28 Toen antwoordde een man
uit het volk, en zeide: Uw
vader heeft het volk zwaarlijk
bezworen, zeggende: Vervloekt
zij de man, die heden brood eet!
Daarom bezwijkt het volk.
29 Toen zeide Jonathan: Mijn
vader heeft het land beroerd;
zie toch, hoe mijn ogen verlicht
zijn, omdat ik een weinig van
dezen honig gesmaakt heb;
30 Hoe veel meer, indien
het volk heden had mogen
vrijelijk eten van den buit
zijner vijanden, dien het
gevonden heeft! Maar nu is die
slag niet groot geweest over de
Filistijnen.
31 Doch zij sloegen te
dien dage de Filistijnen van
Michmas tot Ajalon; en het
volk was zeer moede.
32 Toen maakte zich het volk
aan den buit, en zij namen
schapen, en runderen, en
kalveren, en zij slachtten ze
tegen de aarde; en het volk at
ze met het bloed.
33 En men boodschapte het
Saul, zeggende: Zie, het volk
verzondigt zich aan den HEERE,
etende met het bloed. En hij
zeide: Gij hebt trouwelooslijk
gehandeld; wentelt heden een
groten steen tot mij.
34 Verder sprak Saul:
Verstrooit u onder het volk, en
zegt tot hen: Brengt tot mij een
iegelijk zijn os, en een iegelijk
zijn schaap, en slacht het hier,
en eet, en bezondigt u niet aan

den HEERE, die etende met het
bloed. Toen bracht al het volk
een iegelijk zijn os met zijn
hand, des nachts, en slachtte
ze aldaar.
35 Toen bouwde Saul den
HEERE een altaar; dit was het
eerste altaar, dat hij den HEERE
bouwde.
36 Daarna zeide Saul: Laat
ons aftrekken de Filistijnen na,
bij nacht, en laat ons dezelve
beroven, totdat het morgen
licht worde, en laat ons niet een
man onder hen overig laten. Zij
nu zeiden: Doe al wat goed is
in uw ogen; maar de priester
zeide: Laat ons herwaarts tot
God naderen.
37 Toen vraagde Saul God:
Zal ik aftrekken de Filistijnen
na? Zult Gij ze in de hand
van Israel overgeven? Doch Hij
antwoordde hem niet te dien
dage.
38 Toen zeide Saul: Komt
herwaarts uit alle hoeken des
volks, en verneemt, en ziet,
waarin deze zonde heden
geschied zij.
39 Want zo waarachtig als
de HEERE leeft, Die Israel
verlost, alware het in mijn
zoon Jonathan, zo zal hij den
dood sterven; en niemand uit
het ganse volk antwoordde
hem.
40 Verder zeide hij tot het
ganse Israel: Gijlieden zult aan
de ene zijde zijn, en ik en mijn
zoon Jonathan zullen aan de
andere zijde zijn. Toen zeide
het volk tot Saul: Doe, wat goed
is in uw ogen.
41 Saul nu sprak tot den
HEERE, den God Israels: Toon
den onschuldige. Toen werd
Jonathan en Saul geraakt, en
het volk ging vrij uit.
42 Toen zeide Saul: Werpt
het lot tussen mij en tussen
mijn zoon Jonathan. Toen werd
Jonathan geraakt.
43 Saul dan zeide tot
Jonathan: Geef mij te kennen,
wat gij gedaan hebt. Toen gaf
het Jonathan hem te kennen,
en zeide: Ik heb maar een
weinig honigs geproefd, met
het uiterste des stafs, dien ik in
mijn hand had; zie hier ben ik,
moet ik sterven?
44 Toen zeide Saul: Zo doe mij
God, en zo doe Hij daartoe,
Jonathan! gij moet den dood
sterven.
45 Maar het volk zeide tot
Saul: Zou Jonathan sterven, die
deze grote verlossing in Israel
gedaan heeft? Dat zij verre! zo
waarachtig als de HEERE leeft,
als er een haar van zijn hoofd
op de aarde vallen zal; want
hij heeft dit heden met God
gedaan. Alzo verloste het volk
Jonathan, dat hij niet stierf.
46 Saul nu toog op van achter
de Filistijnen, en de Filistijnen
trokken aan hun plaats.
47 Toen nam Saul het
koninkrijk over Israel in; en
hij streed rondom tegen al
zijn vijanden, tegen Moab, en
tegen de kinderen Ammons,
en tegen Edom, en tegen de
koningen van Zoba, en tegen
de Filistijnen; en overal, waar
hij zich wendde, oefende hij

straf.
48 En hij handelde dapper, en hij sloeg de Amalekieten, en hij redde Israel uit de hand desgenen, die hem beroofde.
49 De zonen van Saul nu waren: Jonathan, en Isvi, en Malchi-sua; en de namen zijner twee dochteren waren deze: de naam der eerstgeborenen was Merab, en de naam der kleinste Michal.
50 En de naam van Sauls huisvrouw was Ahinoam, een dochter van Ahimaaz; en de naam van zijn krijgsoverste was Abner, een zoon van Ner, Sauls oom.
51 En Kis was Sauls vader, en Ner, Abners vader, was een zoon van Abiel.
52 En er was een sterke krijg tegen de Filistijnen al de dagen van Saul; daarom alle helden en alle kloeke mannen, die Saul zag, die vergaderde hij tot zich.

15 Toen zeide Samuel tot Saul: de HEERE heeft mij gezonden, dat ik u ten koning zalfde over Zijn volk, over Israel; hoor dan nu de stem van de woorden des HEEREN.
2 Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Ik heb bezocht, hetgeen Amalek aan Israel gedaan heeft, hoe hij zich tegen hem gesteld heeft op den weg, toen hij uit Egypte opkwam.
3 Ga nu heen, en sla Amalek, en verban alles, wat hij heeft, en verschoon hem niet; maar dood van den man af tot de vrouw toe, van de kinderen tot de zuigelingen, van de ossen tot de schapen, van de kemelen tot de ezelen toe.
4 Dit verkondigde Saul het volk, en hij telde hen te Telaim, tweehonderd duizend voetvolks, en tien duizend mannen van Juda.
5 Als Saul tot aan de stad Amalek kwam, zo legde hij een achterlage in het dal.
6 En Saul liet den Kenieten zeggen: Gaat weg, wijkt, trekt af uit het midden der Amalekieten, opdat ik u met hen niet wegruime; want gij hebt barmhartigheid gedaan aan al de kinderen Israels, toen zij uit Egypte opkwamen. Alzo weken de Kenieten uit het midden der Amalekieten.
7 Toen sloeg Saul de Amalekieten van Havila af, tot daar gij komt te Sur, dat voor aan Egypte is.
8 En hij ving Agag, den koning der Amalekieten, levend; maar al het volk verbande hij door de scherpte des zwaards.
9 Doch Saul en het ganse volk verschoonde Agag, en de beste schapen, en runderen, en de naast beste, en de lammeren, en al wat best was, en zij wilden ze niet verbannen; maar alle ding, dat verachtzaam, en dat verdwijnende was, verbanden zij.
10 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot Samuel, zeggende:

11 Het berouwt Mij, dat Ik
Saul tot koning gemaakt heb,
dewijl hij zich van achter
Mij afgekeerd heeft, en Mijn
woorden niet bevestigd heeft.
Toen ontstak Samuel, en hij
riep tot den HEERE den gansen
nacht.
12 Daarna maakte zich
Samuel des morgens vroeg
op, Saul tegemoet; en het
werd Samuel geboodschapt,
zeggende: Saul is te Karmel
gekomen, en zie, hij heeft zich
een pilaar gesteld; daarna is hij
omgetogen, en doorgetrokken,
en naar Gilgal afgekomen.
13 Samuel nu kwam tot
Saul, en Saul zeide tot hem:
Gezegend zijt gij den HEERE!
Ik heb des HEEREN woord
bevestigd.
14 Toen zeide Samuel: Wat
is dan dit voor een stem der
schapen in mijn oren, en een
stem der runderen, die ik hoor?
15 Saul nu zeide: Zij hebben
ze van de Amalekieten
gebracht, want het volk heeft
de beste schapen en runderen
verschoond, om den HEERE,
uw God, te offeren; maar het
overige hebben wij verbannen.
16 Toen zeide Samuel tot Saul:
Houd op, zo zal ik u te kennen
geven, wat de HEERE van nacht
tot mij gesproken heeft. Hij dan
zeide tot hem: Spreek.
17 En Samuel zeide: Is het niet
alzo, toen gij klein waart in
uw ogen, dat gij het hoofd der
stammen van Israel geworden
zijt, en dat u de HEERE tot
koning over Israel gezalfd
heeft?
18 En de HEERE heeft u op den
weg gezonden, en gezegd: Ga
heen en verban de zondaars,
de Amalekieten, en strijd tegen
hen, totdat gij dezelve te niet
doet.
19 Waarom toch hebt gij
naar de stem des HEEREN niet
gehoord, maar zijt tot den roof
gevlogen, en hebt gedaan dat
kwaad was in de ogen des
HEEREN?
20 Toen zeide Saul tot
Samuel: Ik heb immers naar
de stem des HEEREN gehoord,
en heb gewandeld op den
weg, op denwelken mij de
HEERE gezonden heeft; en ik
heb Agag, den koning der
Amalekieten, mede gebracht,
maar de Amalekieten heb ik
verbannen.
21 Het volk nu heeft genomen
van den roof, schapen en
runderen, het voornaamste
van het verbannene, om den
HEERE, uw God, op te offeren
te Gilgal.
22 Doch Samuel zeide:
Heeft de HEERE lust aan
brandofferen, en slachtofferen,
als aan het gehoorzamen van
de stem des HEEREN? Zie,
gehoorzamen is beter dan
slachtoffer, opmerken dan het
vette der rammen.
23 Want wederspannigheid
is een zonde der toverij, en
wederstreven is afgoderij en
beeldendienst. Omdat gij des
HEEREN woord verworpen
hebt, zo heeft Hij u verworpen,
dat gij geen koning zult zijn.

24 Toen zeide Saul tot Samuel:
Ik heb gezondigd, omdat ik des
HEEREN bevel en uw woorden
overtreden heb; want ik heb
het volk gevreesd en naar hun
stem gehoord.
25 Nu dan, vergeef mij toch
mijn zonde, en keer met mij
wederom, dat ik den HEERE
aanbidde.
26 Doch Samuel zeide
tot Saul: Ik zal met u niet
wederkeren; omdat gij het
woord des HEEREN verworpen
hebt, zo heeft u de HEERE
verworpen, dat gij geen
koning over Israel zult zijn.
27 Als zich Samuel omkeerde
om weg te gaan, zo greep hij
een slip van zijn mantel en zij
scheurde.
28 Toen zeide Samuel tot hem:
De HEERE heeft heden het
koninkrijk van Israel van u
afgescheurd, en heeft het aan
uw naaste gegeven, die beter is
dan gij.
29 En ook liegt Hij, Die de
Overwinning van Israel is, niet,
en het berouwt Hem niet; want
Hij is geen mens, dat Hem iets
berouwen zou.
30 Hij dan zeide: Ik heb
gezondigd; eer mij toch nu
voor de oudsten mijns volks, en
voor Israel; en keer wederom
met mij, dat ik den HEERE, uw
God, aanbidde.
31 Toen keerde Samuel
wederom Saul na; en Saul
aanbad den HEERE.
32 Toen zeide Samuel:
Breng Agag, den koning
der Amalekieten, hier tot
mij; Agag nu ging tot hem
weeldelijk; en Agag zeide:
Voorwaar, de bitterheid des
doods is geweken!
33 Maar Samuel zeide: Gelijk
als uw zwaard de vrouwen
van haar kinderen beroofd
heeft, alzo zal uw moeder van
haar kinderen beroofd worden
onder de vrouwen. Toen hieuw
Samuel Agag in stukken, voor
het aangezicht des HEEREN te
Gilgal.
34 Daarna ging Samuel naar
Rama; en Saul ging op naar zijn
huis te Gibea-Sauls.
35 En Samuel zag Saul niet
meer tot den dag zijns doods
toe; evenwel droeg Samuel leed
om Saul; en het berouwde den
HEERE, dat Hij Saul tot koning
over Israel gemaakt had.

16 Toen zeide de HEERE tot
Samuel: Hoe lang draagt
gij leed om Saul, dien Ik toch
verworpen heb, dat hij geen
koning zij over Israel? Vul uw
hoorn met olie, en ga heen;
Ik zal u zenden tot Isai, den
Bethlehemiet; want Ik heb Mij
een koning onder zijn zonen
uitgezien.
2 Maar Samuel zeide: Hoe zou
ik heengaan? Saul zal het toch
horen en mij doden. Toen zeide
de HEERE: Neem een kalf van
de runderen met u, en zeg: Ik
ben gekomen, om den HEERE
offerande te doen.
3 En gij zult Isai ten offer
nodigen, en Ik zal u te kennen
geven, wat gij doen zult, en
gij zult Mij zalven, dien Ik u

zeggen zal.
4 Samuel nu deed, hetgeen
de HEERE gesproken had,
en hij kwam te Bethlehem.
Toen kwamen de oudsten der
stad bevende hem tegemoet,
en zeiden: Is uw komst met
vrede?
5 Hij dan zeide: Met vrede; ik
ben gekomen om den HEERE
offerande te doen; heiligt u, en
komt met mij ten offer; en hij
heiligde Isai en zijn zonen, en
hij nodigde hen ten offer.
6 En het geschiedde, toen zij
inkwamen, zo zag hij Eliab aan,
en dacht: Zekerlijk, is deze voor
den HEERE, Zijn gezalfde.
7 Doch de HEERE zeide tot
Samuel: Zie zijn gestalte niet
aan, noch de hoogte zijner
statuur, want Ik heb hem
verworpen; want het is niet
gelijk de mens ziet; want de
mens ziet aan, wat voor ogen
is, maar de HEERE ziet het hart
aan.
8 Toen riep Isai Abinadab,
en hij deed hem voorbij het
aangezicht van Samuel gaan;
doch hij zeide: Dezen heeft de
HEERE ook niet verkoren.
9 Daarna liet Isai Samma
voorbijgaan; doch hij zeide:
Dezen heeft de HEERE ook niet
verkoren.
10 Alzo liet Isai zijn zeven
zonen voorbij het aangezicht
van Samuel gaan; doch Samuel
zeide tot Isai: De HEERE heeft
dezen niet verkoren.
11 Voorts zeide Samuel tot
Isai: Zijn dit al de jongelingen?
En hij zeide: De kleinste is
nog overig, en zie, hij weidt
de schapen. Samuel nu zeide
tot Isai: Zend heen en laat
hem halen; want wij zullen
niet rondom aanzitten, totdat
hij hier zal gekomen zijn.
12 Toen zond hij heen, en
bracht hem in; hij nu was
roodachtig, mitsgaders schoon
van ogen en schoon van
aanzien; en HEERE zeide: Sta
op, zalf hem, want deze is het.
13 Toen nam Samuel den
oliehoorn, en hij zalfde hem in
het midden zijner broederen.
En de Geest des HEEREN werd
vaardig over David van dien
dag af en voortaan. Daarna
stond Samuel op, en hij ging
naar Rama.
14 En de Geest des HEEREN
week van Saul; en een
boze geest van den HEERE
verschrikte hem.
15 Toen zeiden Sauls
knechten tot hem: Zie toch,
een boze geest Gods verschrikt
u.
16 Onze heer zegge toch
tot uw knechten, die voor
uw aangezicht staan, dat zij
een man zoeken, die op de
harp spelen kan; en het zal
geschieden, als de boze geest
Gods op u is, dat hij met zijn
hand spele, dat het beter met u
worde.
17 Toen zeide Saul tot zijn
knechten: Ziet mij toch naar
een man uit, die wel spelen kan,
en brengt hem tot mij.
18 Toen antwoordde een van
de jongelingen, en zeide: Zie, ik
heb gezien een zoon van Isai,

den Bethlehemiet, die spelen kan, en hij is een dapper held, en een krijgsman, en verstandig in zaken, en een schoon man, en de HEERE is met hem.
19 Saul nu zond boden tot Isai, en zeide: Zend uw zoon David tot mij, die bij de schapen is.
20 Toen nam Isai een ezel met brood, en een lederen zak met wijn, en een geitenbokje; en hij zond ze door de hand van zijn zoon David aan Saul.
21 Alzo kwam David tot Saul, en hij stond voor zijn aangezicht; en hij beminde hem zeer, en hij werd zijn wapendrager.
22 Daarna zond Saul tot Isai, om te zeggen: Laat toch David voor mijn aangezicht staan, want hij heeft genade in mijn ogen gevonden.
23 En het geschiedde, als de geest Gods over Saul was, zo nam David de harp, en hij speelde met zijn hand; dat was voor Saul een verademing, en het werd beter met hem, en de boze geest week van hem.

17 En de Filistijnen verzamelden hun heir ten strijde, en verzamelden zich te Socho, dat in Juda is; en zij legerden zich tussen Socho en tussen Azeka, aan het einde van Dammim.
2 Doch Saul en de mannen van Israel verzamelden zich, en legerden zich in het eikendal; en stelden de slagorde tegen de Filistijnen aan.
3 De Filistijnen nu stonden aan een berg aan gene, en de Israelieten stonden aan een berg aan deze zijde; en de vallei was tussen hen.
4 Toen ging er een kampvechter uit, uit het leger der Filistijnen; zijn naam was Goliath, van Gath; zijn hoogte was zes ellen en een span.
5 En hij had een koperen helm op zijn hoofd, en hij had een schubachtig pantsier aan; en het gewicht van het pantsier was vijf duizend sikkelen kopers;
6 En een koperen scheenharnas boven zijn voeten, en een koperen schild tussen zijn schouders;
7 En de schacht zijner spies was als een weversboom, en het lemmer zijner spies was van zeshonderd sikkelen ijzers; en de schilddrager ging voor zijn aangezicht.
8 Deze nu stond, en riep tot de slagorden van Israel, en zeide tot hen: Waarom zoudt gijlieden uittrekken, om de slagorde te stellen? Ben ik niet een Filistijn, en gijlieden knechten van Saul? Kiest een man onder u, die tot mij afkome.
9 Indien hij tegen mij strijden en mij verslaan kan, zo zullen wij ulieden tot knechten zijn; maar indien ik hem overwin en hem sla, zo zult gij ons tot knechten zijn, en ons dienen.
10 Verder zeide de Filistijn: Ik heb heden de slagorden

van Israel gehoond, zeggende:
Geeft mij een man, dat wij te
zamen strijden!
11 Toen Saul en het ganse
Israel deze woorden van den
Filistijn hoorden, zo ontzetten
zij zich, en vreesden zeer.
12 David nu was de zoon
van den Efrathischen man van
Bethlehem-Juda, wiens naam
was Isai, en die acht zonen had,
en in de dagen van Saul was hij
een man, oud, afgaande onder
de mannen.
13 En de drie grootste zonen
van Isai gingen heen; zij
volgden Saul na in den krijg.
De namen nu zijner drie zonen,
die in den krijg gingen, waren:
Eliab, de eerstgeborene, en zijn
tweede Abinadab, en de derde
Samma.
14 En David was de kleinste;
en de drie grootsten waren Saul
nagevolgd.
15 Doch David ging henen, en
kwam weder van Saul, om zijns
vaders schapen te weiden te
Bethlehem.
16 De Filistijn nu trad toe, des
morgens vroeg en des avonds.
Alzo stelde hij zich daar veertig
dagen lang.
17 En Isai zeide tot zijn
zoon David: Neem toch voor
uw broeders een efa van dit
geroost koren, en deze tien
broden, en breng ze ter loops
in het leger tot uw broederen.
18 Maar breng deze tien
melkkazen aan de oversten
over duizend; en gij zult uw
broederen bezoeken, of het
hun welga, en gij zult van hen
pand medenemen.
19 Saul nu, en zij, en alle
mannen van Israel waren bij
het eikendal met de Filistijnen
strijdende.
20 Toen maakte zich David
des morgens vroeg op, en
hij liet de schapen bij den
hoeder, en hij nam het op, en
ging henen, gelijk als Isai hem
bevolen had; en hij kwam aan
den wagenburg, als het heir in
slagorde uittoog, en men ten
strijde riep.
21 En de Israelieten en
Filistijnen stelden slagorde
tegen slagorde.
22 David nu liet de vaten van
zich, onder de hand van den
bewaarder der vaten, en hij
liep ter slagorde; en hij kwam
en vraagde zijn broederen naar
hun welstand.
23 Toen hij met hen sprak,
ziet, zo kwam der kampvechter
op; zijn naam was Goliath, de
Filistijn van Gath, uit het heir
der Filistijnen, en hij sprak
achtervolgens die woorden; en
David hoorde ze.
24 Doch alle mannen in
Israel, als zij dien man zagen,
zo vluchtten zij voor zijn
aangezicht, en zij vreesden
zeer.
25 En de mannen Israels
zeiden: Hebt gijlieden
dien man wel gezien, die
opgekomen is? Want hij is
opgekomen, om Israel te
honen; en het zal geschieden,
dat de koning dien man, die
hem slaat, met groten rijkdom
verrijken zal, en hij zal hem

zijn dochter geven, en hij zal
zijns vaders huis vrijmaken in
Israel.
26 Toen zeide David tot de
mannen, die bij hem stonden,
zeggende: Wat zal men dien
man doen, die dezen Filistijn
slaat, en den smaad van Israel
wendt? Want wie is deze
onbesneden Filistijn, dat hij de
slagorden van den levenden
God zou honen?
27 Wederom zeide hem het
volk achtervolgens dat woord,
zeggende: Alzo zal men den
man doen, die hem slaat.
28 Als Eliab, zijn grootste
broeder, hem tot die mannen
hoorde spreken, zo ontstak de
toorn van Eliab tegen David,
en hij zeide: Waarom zijt gij
nu afgekomen, en onder wien
hebt gij de weinige schapen in
de woestijn gelaten? Ik ken uw
vermetelheid, en de boosheid
uws harten wel; want gij zijt
afgekomen, opdat gij den strijd
zaagt.
29 Toen zeide David: Wat
heb ik nu gedaan? Is er geen
oorzaak?
30 En hij wendde zich af van
dien naar een anderen toe,
en hij zeide achtervolgens
dat woord; en het volk
gaf hem weder antwoord,
achtervolgens de eerste
woorden.
31 Toen die woorden gehoord
werden, die David gesproken
had, en in de tegenwoordigheid
van Saul verkondigd werden,
zo liet hij hem halen.
32 En David zeide tot Saul:
Aan geen mens ontvalle het
hart, om zijnentwil. Uw knecht
zal heengaan en hij zal met
dezen Filistijn strijden.
33 Maar Saul zeide tot David:
Gij zult niet kunnen heengaan
tot dezen Filistijn, om met
hem te strijden; want gij zijt
een jongeling, en hij is een
krijgsman van zijn jeugd af.
34 Toen zeide David tot Saul:
Uw knecht weid de schapen
zijns vaders, en er kwam een
leeuw en een beer, en nam een
schaap van de kudde weg.
35 En ik ging uit hem na, en
ik sloeg hem, en redde het uit
zijn mond; toen hij tegen mij
opstond, zo vatte ik hem bij zijn
baard, en sloeg hem, en doodde
hem.
36 Uw knecht heeft zo den
leeuw als den beer geslagen;
alzo zal deze onbesneden
Filistijn zijn, gelijk een van die,
omdat hij de slagorden van
den levenden God gehoond
heeft.
37 Verder zeide David: De
Heere, Die mij van de hand
des leeuws gered heeft, en uit
de hand des beers, Die zal mij
redden uit de hand van dezen
Filistijn. Toen zeide Saul tot
David: Ga heen, en de Heere zij
met u!
38 En Saul kleedde David met
zijn klederen, en zette een
koperen helm op zijn hoofd, en
kleedde hem met een pantsier.
39 En David gordde zijn
zwaard aan over zijn klederen,
en wilde gaan; want hij had

het nooit verzocht. Toen zeide
David tot Saul: Ik kan in deze
niet gaan, want ik heb het
nooit verzocht; en David legde
ze van zich.
40 En hij nam zijn staf in
zijn hand, en hij koos zich vijf
gladde stenen uit de beek, en
legde ze in de herderstas, die hij
had, te weten in den zak, en zijn
slinger was in zijn hand; alzo
naderde hij tot den Filistijn.
41 De Filistijn ging ook heen,
gaande en naderende tot
David, en zijn schilddrager
ging voor zijn aangezicht.
42 Toen de Filistijn opzag,
en David zag, zo verachtte
hij hem; want hij was
een jongeling, roodachtig,
mitsgaders schoon van
aanzien.
43 De Filistijn nu zeide tot
David: Ben ik een hond, dat
gij tot mij komt met stokken?
En de Filistijn vloekte David bij
zijn goden.
44 Daarna zeide de Filistijn tot
David: Kom tot mij, zo zal ik
uw vlees aan de vogelen des
hemels geven, en aan de dieren
des velds.
45 David daarentegen zeide
tot den Filistijn: Gij komt tot
mij met een zwaard, en met een
spies, en met een schild; maar
ik kom tot u in den Naam van
den Heere der heirscharen,
den God der slagorden van
Israel, Dien gij gehoond hebt.
46 Te dezen dage zal de Heere
u besluiten in mijn hand, en
ik zal u slaan, en ik zal uw
hoofd van u wegnemen, en ik
zal de dode lichamen van der
Filistijnen leger dezen dag aan
de vogelen des hemels, en aan
de beesten des velds geven; en
de ganse aarde zal weten, dat
Israel een God heeft.
47 En deze ganse vergadering
zal weten, dat de Heere niet
door het zwaard, noch door de
spies verlost; want de krijg is
des Heeren, Die zal ulieden in
onze hand geven.
48 En het geschiedde, toen
de Filistijn zich opmaakte, en
heenging, en David tegemoet
naderde, zo haastte David, en
liep naar de slagorde toe, den
Filistijn tegemoet.
49 En David stak zijn hand in
de tas, en hij nam een steen
daaruit, en hij slingerde, en trof
den Filistijn in zijn voorhoofd;
zodat de steen zonk in zijn
voorhoofd, en hij viel op zijn
aangezicht ter aarde.
50 Alzo overweldigde David
den Filistijn met een slinger en
met een steen; en hij versloeg
den Filistijn, en doodde hem;
doch David had geen zwaard in
de hand.
51 Daarom liep David, en
stond op den Filistijn, en nam
zijn zwaard, en hij trok het
uit zijn schede, en hij doodde
hem, en hij hieuw hem het
hoofd daarmede af. Toen de
Filistijnen zagen, dat hun
geweldigste dood was, zo
vluchtten zij.
52 Toen maakten zich de
mannen van Israel en van Juda
op, en juichten, en vervolgden
de Filistijnen, tot daar men

komt aan de vallei, en tot
aan de poorten van Ekron; en
de verwonden der Filistijnen
vielen op den weg van Saaraim,
en tot aan Gath, en tot aan
Ekron.
53 Daarna keerden de
kinderen Israels om, van het
hittig najagen der Filistijnen,
en zij beroofden hun legers.
54 Daarna nam David het
hoofd van den Filistijn, en
bracht het naar Jeruzalem;
maar zijn wapenen legde hij in
zijn tent.
55 Toen Saul David zag
uitgaan den Filistijn tegemoet,
zeide hij tot Abner, den
krijgsoverste: Wiens zoon is
deze jongeling, Abner? En
Abner zeide: Zo waarachtig als
uw ziel leeft, o koning! ik weet
het niet.
56 De koning nu zeide: Vraag
gij het, wiens zoon deze
jongeling is.
57 Als David wederkeerde
van het slaan des Filistijns, zo
nam hem Abner, en hij bracht
hem voor het aangezicht van
Saul, en het hoofd van den
Filistijn was in zijn hand.
58 En Saul zeide tot hem:
Wiens zoon zijt gij, jongeling?
En David zeide: Ik ben een
zoon van uw knecht Isai, den
Bethlehemiet.

18 Het geschiedde nu, als
hij geeindigd had tot
Saul te spreken, dat de ziel van
Jonathan verbonden werd aan
de ziel van David; en Jonathan
beminde hem als zijn ziel.
2 En Saul nam hem te
dien dage, en liet hem niet
werderkeren tot zijns vaders
huis.
3 Jonathan nu en David
maakten een verbond, dewijl
hij hem liefhad als zijn ziel.
4 En Jonathan deed zijn
mantel af, dien hij aan had, en
gaf hem aan David, ook zijn
klederen, ja, tot zijn zwaard
toe, en tot zijn boog toe, en tot
zijn gordel toe.
5 En David toog uit, overal,
waar Saul hem zond; hij
gedroeg zich voorzichtiglijk,
en Saul zette hem over de
krijgslieden; en hij was
aangenaam in de ogen des
gansen volks, en ook in de
ogen der knechten van Saul.
6 Het geschiedde nu, toen
zij kwamen, en David
wederkeerde van het slaan
der Filistijnen, dat de vrouwen
uitgingen uit al de steden van
Israel, met gezang en reien,
den koning Saul tegemoet, met
trommelen, met vreugde en
met muziekinstrumenten.
7 En de vrouwen, spelende,
antwoordden elkander en
zeiden: Saul heeft zijn
duizenden verslagen, maar
David zijn tienduizenden!
8 Toen ontstak Saul zeer, en
dat woord was kwaad in zijn
ogen, en hij zeide: Zij hebben
David tien duizend gegeven,
doch mij hebben zij maar
duizend gegeven; en voorzeker
zal het koninkrijk nog voor
hem zijn.

9 En Saul had het oog op
David, van dien dag af en
voortaan.
10 En het geschiedde des
anderen daags, dat de boze
geest Gods over Saul vaardig
werd, en hij profeteerde
midden in het huis, en David
speelde op snarenspel met zijn
hand, als van dag tot dag; Saul
nu had een spies in zijn hand.
11 En Saul schoot de spies,
en zeide: Ik zal David aan
den wand spitten; maar David
wendde zich tweemaal van zijn
aangezicht af.
12 En Saul vreesde voor
David, want de HEERE was
met hem, en Hij was van Saul
geweken.
13 Daarom deed hem Saul van
zich weg, en hij zette hem zich
tot een overste van duizend; en
hij ging uit en hij ging in voor
het aangezicht des volks.
14 En David gedroeg zich
voorzichtiglijk op al zijn
wegen; en de HEERE was met
hem.
15 Toen nu Saul zag, dat
hij zich zeer voorzichtiglijk
gedroeg, vreesde hij voor zijn
aangezicht.
16 Doch gans Israel en Juda
had David lief; want hij ging
uit en hij ging in voor hun
aangezicht.
17 Derhalve zeide Saul tot
David: Zie, mijn grootste
dochter Merab zal ik u tot een
vrouw geven; alleenlijk, wees
mij een dapper zoon, en voer
den krijg des HEEREN. Want
Saul zeide: Dat mijn hand niet
tegen hem zij, maar dat de
hand der Filistijnen tegen hem
zij.
18 Doch David zeide tot
Saul: Wie ben ik, en wat is
mijn leven, en mijns vaders
huisgezin in Israel, dat ik
des konings schoonzoon zou
worden?
19 Het geschiedde nu ten tijde
als men Merab, de dochter van
Saul, aan David geven zou, zo is
zij aan Adriel, den Meholathiet,
ter vrouw gegeven.
20 Doch Michal, de dochter
van Saul, had David lief.
Toen dat Saul te kennen werd
gegeven, zo was die zaak recht
in zijn ogen.
21 En Saul zeide: Ik zal haar
hem geven, dat zij hem tot
een valstrik zij, en dat de hand
der Filistijnen tegen hem zij.
Daarom zeide Saul tot David:
Met de andere zult gij heden
mijn schoonzoon worden.
22 En Saul gebood zijn
knechten: Spreekt met David
in het heimelijke, zeggende:
Zie, de koning heeft lust aan u,
en al zijn knechten hebben u
lief; word dan nu des konings
schoonzoon.
23 En de knechten van Saul
spraken deze woorden voor de
oren van David. Toen zeide
David: Is dat licht in ulieder
ogen, des konings schoonzoon
te worden, daar ik een arm en
verachtzaam man ben?
24 En de knechten van
Saul boodschapten het hem,
zeggende: Zulke woorden
heeft David gesproken.

25 Toen zeide Saul: Aldus zult
gijlieden tot David zeggen: De
koning heeft geen lust aan den
bruidschat, maar aan honderd
voorhuiden der Filistijnen,
opdat men zich wreke aan des
konings vijanden. Want Saul
dacht David te vellen door de
hand der Filistijnen.
26 Zijn knechten nu
boodschapten David deze
woorden. En die zaak was
recht in de ogen van David, dat
hij des konings schoonzoon
zou worden; maar de dagen
waren nog niet vervuld.
27 Toen maakte zich
David op, en hij en zijn
mannen gingen heen, en zij
sloegen onder de Filistijnen
tweehonderd mannen, en
David bracht hun voorhuiden,
en men leverde ze den
koning volkomenlijk, opdat
hij schoonzoon des konings
worden zou. Toen gaf Saul
hem zijn dochter Michal ter
vrouw.
28 En Saul zag en merkte, dat
de HEERE met David was; en
Michal, de dochter van Saul,
had hem lief.
29 Toen vreesde zich Saul nog
meer voor David; en Saul was
David een vijand al zijn dagen.
30 Als de vorsten der
Filistijnen uittogen, zo
geschiedde het, als zij uittogen,
dat David kloeker was, dan al
de knechten van Saul; zodat
zijn naam zeer geacht was.

19 Derhalve sprak Saul tot
zijn zoon Jonathan en
tot al zijn knechten, om David
te doden. Doch Jonathan, Sauls
zoon, had groot welgevallen
aan David.
2 En Jonathan verkondigde
het David, zeggende: Mijn
vader Saul zoekt u te doden; nu
dan, wacht u toch des morgens,
en blijf in het verborgene, en
versteek u.
3 Doch ik zal uitgaan, en aan
de hand mijns vaders staan op
het veld, waar gij zult zijn; en
ik zal van u tot mijn vader
spreken, en zal zien wat het zij;
dat zal ik u verkondigen.
4 Zo sprak dan Jonathan goed
van David tot zijn vader Saul;
en hij zeide tot hem: De koning
zondige niet tegen zijn knecht
David, omdat hij tegen u niet
gezondigd heeft, en omdat zijn
daden voor u zeer goed zijn.
5 Want hij heeft zijn ziel in
zijn hand gezet, en hij heeft
den Filistijn geslagen, en de
HEERE heeft een groot heil
aan het ganse Israel gedaan;
gij hebt het gezien, en gij
zijt verblijd geweest; waarom
zoudt gij dan tegen onschuldig
bloed zondigen, David zonder
oorzaak dodende?
6 Saul nu hoorde naar de
stem van Jonathan; en Saul
zwoer: zo waarachtig als de
HEERE leeft, hij zal niet gedood
worden!
7 En Jonathan riep David,
en Jonathan gaf hem al
deze woorden te kennen; en
Jonathan bracht David tot Saul,
en hij was voor zijn aangezicht
als gisteren en eergisteren.

8 En er werd wederom krijg;
en David toog uit, en streed
tegen de Filistijnen, en hij sloeg
hen met een groten slag, en zij
vloden voor zijn aangezicht.
9 Doch de boze geest des
HEEREN was over Saul, en hij
zat in zijn huis, en zijn spies
was in zijn hand; en David
speelde op snarenspel met de
hand;
10 Saul nu zocht met de spies
David aan den wand te spitten,
doch hij ontweek van het
aangezicht van Saul, die met de
spies in den wand sloeg. Toen
vlood David, en ontkwam in
dienzelfden nacht.
11 Maar Saul zond boden
heen tot Davids huis, dat zij
hem bewaarden, en dat zij hem
des morgens doodden. Dit gaf
Michal, zijn huisvrouw, David
te kennen, zeggende: Indien
gij uw ziel dezen nacht niet
behoedt, zo zult gij morgen
gedood worden.
12 En Michal liet David door
een venster neder, en hij ging
heen, en vluchtte, en ontkwam.
13 En Michal nam een beeld,
en zij legde het in het bed, en
zij legde een geitenvel aan zijn
hoofdpeluw, en dekte het met
een kleed toe.
14 Saul nu zond boden, om
David te halen. Zij dan zeide:
Hij is ziek.
15 Toen zond Saul boden,
om David te bezien, zeggende:
Breng hem op het bed tot mij
op, dat men hem dode.
16 Als de boden kwamen, zo
ziet, er was een beeld in het
bed, en er was een geitenvel
aan zijn hoofdpeluw.
17 Toen zeide Saul tot Michal:
Waarom hebt gij mij alzo
bedrogen en hebt mijn vijand
laten gaan, dat hij ontkomen
is? Michal nu zeide tot Saul:
Hij zeide tot mij: Laat mij gaan,
waarom zou ik u doden?
18 Alzo vluchtte David en
ontkwam, en hij kwam tot
Samuel te Rama, en hij gaf
hem te kennen al wat Saul hem
gedaan had; en hij en Samuel
gingen heen, en zij bleven te
Najoth.
19 En men boodschapte Saul,
zeggende: Zie, David is te
Najoth, bij Rama.
20 Toen zond Saul boden
heen, om David te halen; die
zagen een vergadering van
profeten, profeterende, en
Samuel, staande, over hen
gesteld; en de Geest Gods
was over Sauls boden, en die
profeteerden ook.
21 Toen men het Saul
boodschapte, zo zond
hij andere boden, en die
profeteerden ook; toen voer
Saul voort en zond de derde
boden, en die profeteerden
ook.
22 Daarna ging hij ook zelf
naar Rama, en hij kwam tot den
groten waterput, die te Sechu
was, en hij vraagde en zeide:
Waar is Samuel, en David?
Toen werd hem gezegd: Zie, zij
zijn te Najoth bij Rama.
23 Toen ging hij derwaarts
naar Najoth bij Rama; en
dezelfde Geest Gods was ook

op hem, en hij, al voortgaande, profeteerde, totdat hij te Najoth in Rama kwam.

24 En hij toog zelf ook zijn klederen uit, en hij profeteerde zelf ook, voor het aangezicht van Samuel; en hij viel bloot neder dienzelfden gansen dag, en den gansen nacht. Daarom zegt men: Is Saul ook onder de profeten?

20 Toen vluchtte David van Najoth bij Rama, en hij kwam, en zeide voor het aangezicht van Jonathan: Wat heb ik gedaan, wat is mijn misdaad, en wat is mijn zonde voor het aangezicht uws vaders, dat hij mijn ziel zoekt?

2 Hij daarentegen zeide tot hem: Dat zij verre, gij zult niet sterven. Zie, mijn vader doet geen grote zaak, en geen kleine zaak, die hij voor mijn oor niet openbaart; waarom zou dan mijn vader deze zaak van mij verbergen? Dat is niet.

3 Toen zwoer David verder, en zeide: Uw vader weet zeer wel, dat ik genade in uw ogen gevonden heb; daarom heeft hij gezegd: Dat Jonathan dit niet wete, opdat hij zich niet bekommere; en zekerlijk, zo waarachtig als de HEERE leeft, en uw ziel leeft, er is maar als een schrede tussen mij en tussen den dood!

4 Jonathan nu zeide tot David: Wat uw ziel zegt, dat zal ik u doen.

5 En David zeide tot Jonathan: Zie, morgen is de nieuwe maan, dat ik zekerlijk met den koning zou aanzitten om te eten; zo laat mij gaan, dat ik mij op het veld verberge tot aan den derden avond.

6 Indien uw vader mij gewisselijk mist, zo zult gij zeggen: David heeft van mij zeer begeerd, dat hij tot zijn stad Bethlehem mocht lopen; want aldaar is een jaarlijks offer voor het ganse geslacht.

7 Indien hij aldus zegt: Het is goed, zo heeft uw knecht vrede; maar indien hij gans ontstoken is, zo weet, dat het kwaad bij hem ten volle besloten is.

8 Doe dan barmhartigheid aan uw knecht, want gij hebt uw knecht in een verbond des HEEREN met u gebracht; maar is er een misdaad in mij, zo dood gij mij; waarom zoudt gij mij toch tot uw vader brengen?

9 Toen zeide Jonathan: Dat zij verre van u! Maar indien ik zekerlijk merkte, dat dit kwaad bij mijn vader ten volle besloten ware, dat het u zou overkomen, zou ik dat u dan niet te kennen geven?

10 David nu zeide tot Jonathan: Wie zal het mij te kennen geven, indien uw vader u wat hards antwoordt?

11 Toen zeide Jonathan tot David: Kom, laat ons toch uitgaan in het veld; en die beiden gingen uit in het veld.

12 En Jonathan zeide tot David: De HEERE, de God Israels, indien ik mijn vader onderzocht zal hebben

omtrent dezen tijd, morgen
of overmorgen, en zie, het is
goed voor David, en ik dan tot
u niet zende, en voor uw oor
openbare;
13 Alzo doe de HEERE aan
Jonathan, en alzo doe Hij
daartoe! Als mijn vader het
kwaad over u behaagt, zo zal
ik het voor uw oor ontdekken,
en ik zal u trekken laten, dat
gij in vrede heengaat; en de
HEERE zij met u, gelijk als Hij
met mijn vader geweest is.
14 En zult gij niet, indien ik
dan nog leve, ja, zult gij niet de
weldadigheid des HEEREN aan
mij doen, dat ik niet sterve?
15 Ook zult gij uw
weldadigheid niet afsnijden
van mijn huis tot in
eeuwigheid; ook niet wanneer
de HEERE een iegelijk der
vijanden van David van den
aardbodem zal afgesneden
hebben.
16 Alzo maakte Jonathan een
verbond met het huis van
David, zeggende: Dat het de
HEERE eise van de hand der
vijanden Davids!
17 En Jonathan voer voort,
met David te doen zweren,
omdat hij hem liefhad; want
hij had hem lief met de liefde
zijner ziel.
18 Daarna zeide Jonathan tot
hem: Morgen is de nieuwe
maan; dan zal men u missen,
want uw zitplaats zal ledig
gevonden worden.
19 En als gij de drie dagen zult
uitgebleven zijn, kom haastig
af, en ga tot die plaats, waar
gij u verborgen hadt ten dage
dezer handeling; en blijf bij den
steen Ezel.
20 Zo zal ik drie pijlen ter
zijde schieten, als of ik naar een
teken schoot.
21 En zie, ik zal den jongen
zenden, zeggende: Ga heen,
zoek de pijlen, indien ik
uitdrukkelijk tot den jongen
zeg: Zie, de pijlen zijn van u
af en herwaarts, neem hem;
en kom gij, want er is vrede
voor u, en er is geen ding, zo
waarlijk de HEERE leeft!
22 Maar indien ik tot den
jongen alzo zeg: Zie, de pijlen
zijn van u af en verder; ga heen,
want de HEERE heeft u laten
gaan.
23 En aangaande de zaak,
waarvan ik en gij gesproken
hebben, zie, de HEERE zij
tussen mij en tussen u, tot in
eeuwigheid!
24 David nu verborg zich in
het veld; en als het nieuwe
maan was, zat de koning bij de
spijze, om te eten.
25 Toen zich de koning gezet
had op zijn zitplaats, op dit
maal gelijk de andere maal, aan
de stede bij den wand, zo stond
Jonathan op, en Abner zat aan
Sauls zijde, en Davids plaats
werd ledig gevonden.
26 En Saul sprak te dien dage
niets, want hij zeide: Hem is
wat voorgevallen, dat hij niet
rein is; voorzeker, hij is niet
rein.
27 Het geschiedde nu des
anderen daags, den tweeden
der nieuwe maan, als Davids

plaats ledig gevonden werd, zo zeide Saul tot zijn zoon Jonathan: Waarom is de zoon van Isai noch gisteren noch heden tot de spijze gekomen?
28 En Jonathan antwoordde Saul: David begeerde van mij ernstelijk naar Bethlehem te mogen gaan.
29 En hij zeide: Laat mij toch gaan; want ons geslacht heeft een offer in de stad, en mijn broeder heeft het mij zelfs geboden; heb ik nu genade in uw ogen gevonden, laat mij toch ontslagen zijn, dat ik mijn broeders zie; hierom is hij aan des konings tafel niet gekomen.
30 Toen ontstak de toorn van Saul tegen Jonathan, en hij zeide tot hem: Gij, zoon der verkeerde in wederspannigheid, weet ik het niet, dat gij den zoon van Isai verkoren hebt tot uw schande, en tot schande van de naaktheid uwer moeder?
31 Want al de dagen, die de zoon van Isai op den aardbodem leven zal, zo zult gij noch uw koninkrijk bevestigd worden; nu dan, schik heen, en haal hem tot mij, want hij is een kind des doods.
32 Toen antwoordde Jonathan Saul, zijn vader, en zeide tot hem: Waarom zal hij gedood worden? Wat heeft hij gedaan?
33 Toen schoot Saul de spies op hem, om hem te slaan. Alzo merkte Jonathan, dat dit ten volle bij zijn vader besloten was, David te doden.
34 Daarom stond Jonathan van de tafel op in hittigheid des toorns; en hij at op den tweeden dag der nieuwe maan geen brood, want hij was bekommerd om David, omdat zijn vader hem gesmaad had.
35 En het geschiedde des morgens, dat Jonathan in het veld ging, op den tijd, die David bestemd was; en er was een kleine jongen bij hem.
36 En hij zeide tot zijn jongen: Loop, zoek nu de pijlen, die ik schieten zal. De jongen liep heen, en hij schoot een pijl, dien hij deed over hem vliegen.
37 Toen de jongen tot aan de plaats des pijls, dien Jonathan geschoten had, gekomen was, zo riep Jonathan den jongen na, en zeide: Is niet de pijl van u af en verder?
38 Wederom riep Jonathan den jongen na: Haast u, spoed u, sta niet stil! De jongen van Jonathan nu raapte den pijl op, en hij kwam tot zijn heer.
39 Doch de jongen wist er niets van; Jonathan en David alleen wisten van de zaak.
40 Toen gaf Jonathan zijn gereedschap aan den jongen, dien hij had; en hij zeide tot hem: Ga heen, breng het in de stad.
41 Als de jongen heenging, zo stond David op van de zuidzijde, en hij viel op zijn aangezicht ter aarde, en hij boog zich driemaal; en zij kusten elkander, en weenden met elkander, totdat het David

gans veel maakte.
42 Toen zeide Jonathan tot
David: Ga in vrede; hetgeen
wij beiden in den Naam des
HEEREN gezworen Hebben,
zeggende: De HEERE zij tussen
mij en tussen u, en tussen
mijn zaad en tussen uw zaad,
zij tot in eeuwigheid! Daarna
stond hij op, en ging heen; en
Jonathan kwam in de stad.

21 Toen kwam David
te Nob, tot den
priester Achimelech; en
Achimelech kwam bevende
David tegemoet, en hij zeide
tot hem: Waarom zijt gij alleen,
en geen man met u?
2 En David zeide tot den
priester Achimelech: De
koning heeft mij een zaak
bevolen, en zeide tot mij:
Laat niemand iets van de
zaak weten, om dewelke ik
u gezonden heb, en die ik u
geboden heb; den jongelingen
nu heb ik de plaats van zulk
een te kennen te kennen
gegeven.
3 En nu wat is er onder uw
hand? Geef mij vijf broden in
mijn hand, of wat er gevonden
wordt.
4 En de priester antwoordde
David, en zeide: Er is geen
gemeen brood onder mijn
hand; maar er is heilig
brood, wanneer zich de
jongelingen slechts van de
vrouw onthouden hebben.
5 David nu antwoordde den
priester, en zeide tot hem: Ja
trouwens, de vrouw is ons
onthouden geweest gisteren en
eergisteren, toen ik uitging, en
de vaten der jongelingen zijn
heilig; en het is enigerwijze
gemeen brood, te meer dewijl
heden ander in de vaten zal
geheiligd worden.
6 Toen gaf de priester hem
dat heilige, dewijl er geen
brood was dan de toonbroden,
die van voor het aangezicht des
HEEREN weggenomen waren,
dat men er warm brood legde,
ten dage als dat weggenomen
werd.
7 Daar was nu een man
van de knechten van Saul, te
dienzelven dage opgehouden
voor het aangezicht des
HEEREN, en zijn naam was
Doeg, een Edomiet, de
machtigste onder de herderen,
die Saul had.
8 En David zeide tot
Achimelech: Is hier onder
uw hand geen spies of zwaard?
Want ik heb noch mijn zwaard
noch ook mijn wapenen in
mijn hand genomen, dewijl de
zaak des konings haastig was.
9 Toen zeide de priester:
Het zwaard van Goliath, den
Filistijn, denwelken gij sloegt
in het eikendal, zie, dat is
hier, gewonden in een kleed,
achter den efod; indien gij u
dat nemen wilt, zo neem het,
want hier is geen ander dan
dit. David nu zeide: Er is zijns
gelijke niet; geef het mij.
10 En David maakte zich op,
en vluchtte te dien dage van
het aangezicht van Saul; en hij
kwam tot Achis, den koning

van Gath.
11 Doch de knechten van
Achis zeiden tot hem: Is deze
niet David, de koning des
lands? Zong men niet van
dezen in de reien, zeggende:
Saul heeft zijn duizenden
verslagen, maar David zijn
tienduizenden?
12 En David legde deze
woorden in zijn hart; en hij
was zeer bevreesd voor het
aangezicht van Achis, den
koning van Gath.
13 Daarom veranderde hij
zijn gelaat voor hun ogen,
en hij maakte zichzelven gek
onder hun handen; en hij
bekrabbelde de deuren der
poort, en hij liet zijn zever in
zijn baard aflopen.
14 Toen zeide Achis tot zijn
knechten: Ziet, gij ziet, dat de
man razende is, waarom hebt
gij hem tot mij gebracht?
15 Heb ik razenden gebrek,
dat gij dezen gebracht hebt, om
voor mij te razen? Zal deze in
mijn huis komen?

22 Toen ging David van
daar, en ontkwam in de
spelonk van Adullam. En zijn
broeders hoorden het, en het
ganse huis zijns vaders, en
kwamen derwaarts tot hem af.
2 En tot hem vergaderde alle
man, die benauwd was, en
alle man, die een schuldeiser
had, en alle man, wiens ziel
bitterlijk bedroefd was, en hij
werd tot overste over hen;
zodat bij hem waren omtrent
vierhonderd mannen.
3 En David ging van daar
naar Mizpa der Moabieten;
en hij zeide tot den koning
der Moabieten: Laat toch mijn
vader en mijn moeder bij
ulieden uitgaan, totdat ik weet,
wat God mij doen zal.
4 En hij bracht hen voor het
aangezicht van den koning der
Moabieten; en zij bleven bij
hem al de dagen, die David in
de vesting was.
5 Doch de profeet Gad zeide
tot David: Blijf in de vesting
niet, ga heen, en ga in het
land van Juda. Toen ging David
heen, en hij kwam in het woud
Chereth.
6 En Saul hoorde, dat David
bekend geworden was, en de
mannen, die bij hem waren.
Saul nu zat op een heuvel onder
het geboomte te Rama, en hij
had zijn spies in zijn hand, en al
zijn knechten stonden bij hem.
7 Toen zeide Saul tot zijn
knechten, die bij hem stonden:
Hoort toch, gij, zonen van
Jemini, zal ook de zoon van
Isai u altegader akkers en
wijnbergen geven? Zal hij
u allen tot oversten van
duizenden, en oversten van
honderden stellen?
8 Dat gij u allen tegen mij
verbonden hebt, en niemand
voor mijn oor openbaart,
dat mijn zoon een verbond
gemaakt heeft met den zoon
van Isai; en niemand is onder
ulieden, dien het wee doet
van mijnentwege, en die het
voor mijn oor openbaart; want
mijn zoon heeft mijn knecht

tegen mij opgewekt, tot een
lagenlegger, gelijk het te dezen
dage is.
9 Toen antwoordde Doeg, de
Edomiet, die bij de knechten
van Saul stond, en zeide: Ik zag
den zoon van Isai, komende te
Nob, tot Achimelech, den zoon
van Ahitub;
10 Die den HEERE voor hem
vraagde, en gaf hem teerkost;
hij gaf hem ook het zwaard van
Goliath, den Filistijn.
11 Toen zond de koning heen,
om den priester Achimelech,
den zoon van Ahitub, te
roepen, en zijns vaders ganse
huis, de priesters, die te Nob
waren; en zij kwamen allen tot
den koning.
12 En Saul zeide: Hoor nu, gij,
zoon van Ahitub! En hij zeide:
Zie, hier ben ik, mijn heer!
13 Toen zeide Saul tot hem:
Waarom hebt gijlieden samen
u tegen mij verbonden, gij en
de zoon van Isai, mits dat gij
hem gegeven hebt brood en
het zwaard, en God voor hem
gevraagd, dat hij zou opstaan
tegen mij tot een lagenlegger,
gelijk het te dezen dage is?
14 En Achimelech
antwoordde den koning
en zeide: Wie is toch onder
al uw knechten getrouw
als David, en des konings
schoonzoon, en voortgaande
in uw gehoorzaamheid, en is
eerlijk in uw huis?
15 Heb ik heden begonnen
God voor hem te vragen? Dat
zij verre van mij, de koning
legge op zijn knecht geen
ding, noch op het ganse huis
mijns vader; want uw knecht
heeft van al deze dingen niet
geweten, klein noch groot.
16 Doch de koning zeide:
Achimelech, gij moet den dood
sterven, gij en het ganse huis
uws vaders.
17 En de koning zeide tot
de trawanten, die bij hem
stonden: Wendt u, en doodt
de priesters des HEEREN,
omdat hun hand ook met
David is, en omdat zij geweten
hebben, dat hij vluchtte, en
hebben het voor mijn oren
niet geopenbaard. Doch de
knechten des konings wilden
hun hand niet uitsteken, om op
de priesters des HEEREN aan te
vallen.
18 Toen zeide de koning tot
Doeg: Wend gij u, en val aan op
de priesters. Toen wendde zich
Doeg, de Edomiet, en hij viel
aan op de priesters, en doodde
te dien dage vijf en tachtig
mannen, die den linnen lijfrok
droegen.
19 Hij sloeg ook Nob, de stad
dezer priesters, met de scherpte
des zwaards, van den man tot
de vrouw, van de kinderen
tot de zuigelingen, zelfs de
ossen en ezels, en de schapen,
sloeg hij met de scherpte des
zwaards.
20 Doch een der zonen van
Achimelech, den zoon van
Ahitub, ontkwam, wiens naam
was Abjathar; die vluchtte
David na.
21 En Abjathar boodschapte
het David, dat Saul de

priesteren des HEEREN gedood had.
22 Toen zeide David tot Abjathar: Ik wist wel te dien dage, toen Doeg, de Edomiet, daar was, dat hij het voorzeker Saul zou te kennen geven; ik heb oorzaak gegeven tegen al de zielen van uws vaders huis.
23 Blijf bij mij; vrees niet; want wie mijn ziel zoeken zal, die zal uw ziel zoeken; maar gij zult met mij in bewaring zijn.

23 En men boodschapte David, zeggende: Zie, de Filistijnen strijden tegen Kehila, en zij beroven de schuren.
2 En David vraagde den HEERE, zeggende: Zal ik heengaan en deze Filistijnen slaan? En de HEERE zeide tot David: Ga heen, en gij zult de Filistijnen slaan en Kehila verlossen.
3 Doch de mannen Davids zeiden tot hem: Zie, wij vrezen hier in Juda; hoeveel te meer, als wij naar Kehila tegen der Filistijnen slagorden gaan zullen.
4 Toen vraagde David den HEERE nog verder; en de HEERE antwoordde hem en zeide: Maak u op, trek af naar Kehila; want Ik geef de Filistijnen in uw hand.
5 Alzo toog David en zijn mannen naar Kehila, en hij streed tegen de Filistijnen, en dreef hun vee weg, en hij sloeg onder hen een groten slag; alzo verloste David de inwoners van Kehila.
6 En het geschiedde, toen Abjathar, de zoon van Achimelech, tot David vluchtte naar Kehila, dat hij afkwam met den efod in zijn hand.
7 Als aan Saul te kennen gegeven werd, dat David te Kehila gekomen was, zo zeide Saul: God heeft hem in mijn hand overgegeven, want hij is besloten, komende in een stad met poorten en grendelen.
8 Toen liet Saul al het volk ten strijde roepen, dat zij aftogen naar Kehila, om David en zijn mannen te belegeren.
9 Als nu David verstond, dat Saul dit kwaad tegen hem heimelijk voorhad, zeide hij tot den priester Abjathar: Breng den efod herwaarts.
10 En David zeide: HEERE, God van Israel! Uw knecht heeft zekerlijk gehoord, dat Saul zoekt naar Kehila te komen, en de stad te verderven om mijnentwil.
11 Zullen mij ook de burgers van Kehila in zijn hand overgeven? Zal Saul afkomen, gelijk als Uw knecht gehoord heeft? O HEERE, God van Israel, geef het toch Uw knecht te kennen! De HEERE nu zeide: Hij zal afkomen.
12 Daarna zeide David: Zouden de burgers van Kehila mij en mijn mannen overgeven in de hand van Saul? En de HEERE zeide: Zij zouden u overgeven.
13 Toen maakte zich David en zijn mannen op, omtrent

zeshonderd man, en zij gingen
uit Kehila, en zij gingen heen,
waar zij konden gaan. Toen
aan Saul geboodschapt werd,
dat David uit Kehila ontkomen
was, zo hield hij op uit te
trekken.
14 David nu bleef in de
woestijn in de vestingen, en
hij bleef op den berg in de
woestijn Zif; en Saul zocht
hem alle dagen, doch God gaf
hem niet over in zijn hand.
15 Als David zag, dat Saul
uitgetogen was, om zijn ziel
te zoeken, zo was David in de
woestijn Zif in een woud.
16 Toen maakte zich
Jonathan, de zoon van Saul,
op, en hij ging tot David in het
woud; en hij versterkte zijn
hand in God.
17 En hij zeide tot hem: Vrees
niet, want de hand van Saul,
mijn vader, zal u niet vinden,
maar gij zult koning worden
over Israel, en ik zal de tweede
bij u zijn; ook weet mijn vader
Saul zulks wel.
18 En die beiden maakten een
verbond voor het aangezicht
des HEEREN; en David bleef in
het woud, maar Jonathan ging
naar zijn huis.
19 Toen togen de Zifieten op
tot Saul naar Gibea, zeggende:
Heeft zich niet David bij ons
verborgen in de vestingen
in het woud, op den heuvel
van Hachila, die aan de
rechterhand der wildernis is?
20 Nu dan, o koning, kom
spoedig af naar al de begeerte
uwer ziel; en het komt ons toe
hem over te geven in de hand
des konings.
21 Toen zeide Saul: Gezegend
zijt gijlieden den HEERE, dat gij
u over mij ontfermd hebt!
22 Gaat toch heen, en bereidt
de zaak nog meer, dat gij weet
en beziet zijn plaats, waar zijn
gang is, wie hem daar gezien
heeft; want hij heeft tot mij
gezegd, dat hij zeer listiglijk
pleegt te handelen.
23 Daarom ziet toe,
en verneemt naar alle
schuilplaatsen, in dewelke
hij schuilt; komt dan weder tot
mij met vast bescheid, zo zal
ik met ulieden gaan; en het zal
geschieden, zo hij in het land
is, zo zal ik hem naspeuren
onder alle duizenden van Juda.
24 Toen maakten zij zich op,
en zij gingen naar Zif voor het
aangezicht van Saul. David
nu en zijn mannen waren
in de woestijn van Maon,
in het vlakke veld, aan de
rechterhand der wildernis.
25 Saul en zijn mannen
gingen ook om te zoeken. Dat
werd David geboodschapt, die
van dien rotssteen afgegaan
was, en bleef in de woestijn
van Maon. Toen Saul dat
hoorde, jaagde hij David na in
de woestijn van Maon.
26 En Saul ging aan deze
zijde des bergs, en David en
zijn mannen aan gene zijde
des bergs. Het geschiedde nu,
dat zich David haastte, om
te ontgaan van het aangezicht
van Saul; en Saul en zijn
mannen omsingelden David en

zijn mannen, om die te grijpen.
27 Doch daar kwam een bode
tot Saul, zeggende: Haast u, en
kom, want de Filistijnen zijn in
het land gevallen.
28 Toen keerde zich Saul van
David na te jagen, en hij
toog den Filistijnen tegemoet;
daarom noemde men die plaats
Sela-Machlekoth.
29 En David toog van daar op,
en hij bleef in de vestingen van
En-gedi.

24 En het geschiedde,
nadat Saul
wedergekeerd was van achter
de Filistijnen, zo gaf men hem
te kennen, zeggende: Zie,
David is in de woestijn van
En-gedi.
2 Toen nam Saul drie duizend
uitgelezen mannen uit gans
Israel, en hij toog heen, om
David en zijn mannen te
zoeken boven op de rotsstenen
der steenbokken.
3 En hij kwam tot de
schaapskooien aan den weg,
waar een spelonk was; en Saul
ging daarin, om zijn voeten
te dekken. David nu en zijn
mannen zaten aan de zijden
der spelonken.
4 Toen zeiden de mannen van
David tot hem: Zie den dag, in
welken de HEERE tot u zegt:
Zie, Ik geef uw vijand in uw
hand, en gij zult hem doen,
gelijk als het goed zal zijn in
uw ogen. En David stond op,
en sneed stilletjes een slip van
Sauls mantel.
5 Doch het geschiedde
daarna, dat Davids hart hem
sloeg, omdat hij de slip van
Saul afgesneden had.
6 En hij zeide tot zijn
mannen: Dat late de HEERE ver
van mij zijn, dat ik die zaak
doen zou aan mijn heer, den
gezalfde des HEEREN, dat ik
mijn hand tegen hem uitsteken
zou; want hij is de gezalfde des
HEEREN!
7 En David scheidde zijn
mannen met woorden, en liet
hun niet toe, dat zij opstonden
tegen Saul. En Saul maakte
zich op uit de spelonk, en ging
op den weg.
8 Daarna maakte zich David
ook op, en ging uit de spelonk,
en hij riep Saul achterna,
zeggende: Mijn heer koning!
Toen zag Saul achter zich om,
en David boog zich met het
aangezicht ter aarde en neigde
zich.
9 En David zeide tot Saul:
Waarom hoort gij de woorden
der mensen, zeggende: Zie,
David zoekt uw kwaad?
10 Zie, te dezen dage hebben
uw ogen gezien, dat de HEERE
u heden in mijn hand gegeven
heeft in deze spelonk, en men
zeide, dat ik u doden zou; doch
mijn hand verschoonde u, want
ik zeide: Ik zal mijn hand niet
uitsteken tegen mijn heer, want
hij is de gezalfde des HEEREN.
11 Zie toch, mijn vader, ja, zie
de slip uws mantels in mijn
hand; want als ik de slip uws
mantels afgesneden heb, zo heb
ik u niet gedood; beken en

zie, dat er in mijn hand geen
kwaad, noch overtreding is, en
ik tegen u niet gezondigd heb;
nochtans jaagt gij mijn ziel, dat
gij ze wegneemt.
12 De HEERE zal richten
tussen mij en tussen u, en de
HEERE zal mij wreken aan u;
maar mijn hand zal niet tegen
u zijn.
13 Gelijk als het spreekwoord
der ouden zegt: Van
de goddelozen komt
goddeloosheid voort; maar
mijn hand zal niet tegen u zijn.
14 Naar wien is de koning van
Israel uitgegaan? Wien jaagt gij
na? Naar een doden hond, naar
een enige vlo!
15 Doch de HEERE zal zijn tot
Rechter, en richten tussen mij
en tussen u, en zien daarin, en
twisten mijn twist, en richten
mij van uw hand.
16 En het geschiedde, toen
David geeindigd had al deze
woorden tot Saul te spreken, zo
zeide Saul: Is dit uw stem, mijn
zoon David? Toen hief Saul zijn
stem op en weende.
17 En hij zeide tot David: Gij
zijt rechtvaardiger dan ik; want
gij hebt mij goed vergolden, en
ik heb u kwaad vergolden.
18 En gij hebt mij heden
aangewezen, dat gij mij goed
gedaan hebt; want de HEERE
had mij in uw hand besloten,
en gij hebt mij niet gedood.
19 Zo wanneer iemand zijn
vijand gevonden heeft, zal hij
hem op een goeden weg laten
gaan? De HEERE nu vergelde u
het goede, voor dezen dag, dien
gij mij heden gemaakt hebt.
20 En nu, zie, ik weet, dat gij
voorzeker koning worden zult,
en dat het koninkrijk van Israel
in uw hand bestaan zal.
21 Zo zweer mij dan nu bij
den HEERE, zo gij mijn zaad
na mij zult uitroeien, en mijn
naam zult uitdelgen van mijns
vaders huis!
22 Toen zwoer David aan
Saul; en Saul ging in zijn huis,
maar David en zijn mannen
gingen op in de vesting.

25 En Samuel stierf; en
gans Israel vergaderde
zich, en zij bedreven rouw
over hem, en begroeven hem
in zijn huis te Rama. En David
maakte zich op, en toog af naar
de woestijn Paran.
2 En er was een man te Maon,
en zijn bedrijf was te Karmel;
en die man was zeer groot, en
hij had drie duizend schapen,
en duizend geiten; en hij was
in het scheren zijner schapen te
Karmel.
3 En de naam des mans
was Nabal, en de naam zijner
huisvrouw was Abigail; en de
vrouw was goed van verstand,
en schoon van gedaante; maar
de man was hard en boos van
daden, en hij was een Kalebiet.
4 Als David hoorde in de
woestijn, dat Nabal zijn
schapen schoor,
5 Zo zond David tien
jongelingen; en David zeide
tot de jongelingen: Gaat op
naar Karmel, en als gij tot
Nabal komt, zo zult gij hem in

mijn naam naar den welstand
vragen;
6 En zult alzo zeggen tot dien
welvarende: Vrede zij u, en uw
huize zij vrede, en alles, wat gij
hebt, zij vrede!
7 En nu, ik heb gehoord, dat
gij scheerders hebt; nu, de
herders, die gij hebt, zijn bij
ons geweest; wij hebben hun
geen smaadheid aangedaan, en
zij hebben ook niets gemist al
de dagen, die zij te Karmel
geweest zijn.
8 Vraag het uw jongelingen,
en zij zullen het u te
kennen geven. Laat dan deze
jongelingen genade vinden
in uw ogen, want wij zijn
op een goeden dag gekomen;
geef toch uw knechten, en uw
zoon David, hetgeen uw hand
vinden zal.
9 Toen de jongelingen van
David gekomen waren, en
in Davids naam naar al die
woorden tot Nabal gesproken
hadden, zo hielden zij stil.
10 En Nabal antwoordde den
knechten van David, en zeide:
Wie is David, en wie is de zoon
van Isai? Er zijn heden vele
knechten, die zich afscheuren,
elk van zijn heer.
11 Zou ik dan mijn brood, en
mijn water, en mijn geslacht
vlees nemen, dat ik voor mijn
scheerders geslacht heb, en zou
ik het den mannen geven, die ik
niet weet, van waar zij zijn?
12 Toen keerden zich de
jongelingen van David naar
hun weg; en zij keerden weder,
en kwamen, en boodschapten
hem achtervolgens al deze
woorden.
13 David dan zeide tot zijn
mannen: Een iegelijk gorde
zijn zwaard aan. Toen gordde
een iegelijk zijn zwaard aan,
en David gordde ook zijn
zwaard aan; en zij togen
op achter David, omtrent
vierhonderd man, en daar
bleven er tweehonderd bij het
gereedschap.
14 Doch een jongeling uit de
jongelingen boodschapte het
aan Abigail, de huisvrouw van
Nabal, zeggende: Zie, David
heeft boden gezonden uit de
woestijn, om onzen heer te
zegenen; maar hij is tegen hen
uitgevaren.
15 Nochtans zijn zij ons zeer
goede mannen geweest; en
wij hebben geen smaadheid
geleden, en wij hebben niets
gemist al de dagen, die wij met
hen verkeerd hebben, toen wij
op het veld waren.
16 Zij zijn een muur om ons
geweest, zo bij nacht als bij
dag, al de dagen, die wij bij
hen geweest zijn, weidende de
schapen.
17 Weet dan nu, en zie,
wat gij doen zult; want het
kwaad is ten volle over onzen
heer besloten, en over zijn
ganse huis; en hij is een zoon
Belials, dat men hem niet mag
aanspreken.
18 Toen haastte zich Abigail,
en nam tweehonderd broden,
en twee lederzakken wijns,
en vijf toebereide schapen, en
vijf maten geroost koren, en

honderd stukken rozijnen, en
tweehonderd klompen vijgen,
en legde die op ezelen.
19 En zij zeide tot haar
jongelingen: Trekt heen voor
mijn aangezicht; ziet, ik kom
achter ulieden; doch haar
man Nabal gaf zij het niet te
kennen.
20 Het geschiedde nu, toen
zij op den ezel reed, en dat
zij afkwam in het verborgene
des bergs, en ziet, David en
zijn mannen kwamen af haar
tegemoet, en zij ontmoette hen.
21 David nu had gezegd:
Trouwens ik heb te vergeefs
bewaard al wat deze in de
woestijn heeft, alzo dat er niets
van alles, wat hij heeft, gemist
is; en hij heeft mij kwaad voor
goed vergolden.
22 Zo doe God aan de
vijanden van David, en zo doe
Hij daartoe, indien ik van allen,
die hij heeft, iets tot morgen
overlaat, dat mannelijk is!
23 Toen nu Abigail David zag,
zo haastte zij zich, en kwam
van den ezel af, en zij viel voor
het aangezicht van David op
haar aangezicht, en zij boog
zich ter aarde.
24 En zij viel aan zijn voeten
en zeide: Och, mijn heer, mijn
zij de misdaad, en laat toch
uw dienstmaagd voor uw oren
spreken, en hoor de woorden
uwer dienstmaagd.
25 Mijn heer stelle toch
zijn hart niet aan dezen
Belials man, aan Nabal; want
gelijk zijn naam is, alzo is
hij; zijn naam is Nabal, en
dwaasheid is bij hem; en
ik, uw dienstmaagd, heb de
jongelingen van mijn heer niet
gezien, die gij gezonden hebt.
26 En nu, mijn heer! zo
waarachtig als de HEERE
leeft, en uw ziel leeft, het is
de HEERE, Die u verhinderd
heeft van te komen met
bloedstorting, dat uw hand u
zou verlossen; en nu, dat als
Nabal worden uw vijanden,
en die tegen mijn heer kwaad
zoeken!
27 En nu, dit is de zegen,
dien uw dienstmaagd mijn
heer toegebracht heeft,
dat hij gegeven worde den
jongelingen, die mijns heren
voetstappen nawandelen.
28 Vergeef toch aan uw
dienstmaagd de overtreding,
want de HEERE zal zekerlijk
mijn heer een bestendig huis
maken, dewijl mijn heer de
oorlogen des HEEREN oorloogt,
en geen kwaad bij u gevonden
is van uw dagen af.
29 Wanneer een mens
opstaan zal om u te vervolgen,
en om uw ziel te zoeken, zo zal
de ziel mijns heren ingebonden
zijn in het bundeltje der
levenden bij den HEERE,
uw God; maar de ziel uwer
vijanden zal Hij slingeren uit
het midden van de holligheid
des slingers.
30 En het zal geschieden, als
de HEERE mijn heer naar al het
goede doen zal, dat Hij over
u gesproken heeft, en Hij u
gebieden zal een voorganger te
zijn over Israel;

31 Zo zal dit u, mijn heer,
niet zijn tot wankeling, noch
aanstoot des harten, te weten,
dat gij bloed zonder oorzaak
zoudt vergoten hebben, en
dat mijn heer zichzelven zou
verlost hebben; en als de
HEERE mijn heer weldoen zal,
zo zult gij uwer dienstmaagd
gedenken.
32 Toen zeide David tot
Abigail: Gezegend zij de
HEERE, de God Israels, Die u
te dezen dage mij tegemoet
gezonden heeft!
33 En gezegend zij uw raad en
gezegend zijt gij, dat gij mij te
dezen dage geweerd hebt, van
te komen met bloedstorting,
dat mijn hand mij verlost zou
hebben!
34 Want voorzeker, de HEERE,
de God Israels, leeft, Die mij
verhinderd heeft, van u kwaad
te doen, dat, ten ware dat
gij u gehaast hadt, en mij
tegemoet gekomen waart, zo
ware van Nabal niemand, die
mannelijk is, overgebleven tot
het morgenlicht!
35 Toen nam David uit haar
hand, wat zij hem gebracht
had; en hij zeide tot haar:
Trek met vrede op naar uw
huis; zie, ik heb naar uw stem
gehoord, en heb uw aangezicht
aangenomen.
36 Toen nu Abigail tot Nabal
kwam, ziet, zo had hij een
maaltijd in zijn huis, als eens
konings maaltijd; en het hart
van Nabal was vrolijk op
denzelven, en hij was zeer
dronken; daarom gaf zij hem
niet een woord, klein noch
groot, te kennen, tot aan het
morgenlicht.
37 Het geschiedde nu in den
morgen, toen de wijn van
Nabal gegaan was, zo gaf hem
zijn huisvrouw die woorden te
kennen. Toen bestierf zijn hart
in het binnenste van hem, en
hij werd als een steen.
38 En het geschiedde omtrent
na tien dagen, zo sloeg de
HEERE Nabal, dat hij stierf.
39 Toen David hoorde, dat
Nabal dood was, zo zeide hij:
Gezegend zij de HEERE, Die den
twist mijner smaadheid getwist
heeft van de hand van Nabal,
en heeft zijn knecht onthouden
van het kwade, en dat de HEERE
het kwaad van Nabal op zijn
hoofd heeft doen wederkeren!
En David zond heen, en liet met
Abigail spreken, dat hij ze zich
ter vrouwe nam.
40 Als nu de knechten van
David tot Abigail gekomen
waren te Karmel, zo spraken zij
tot haar, zeggende: David heeft
ons tot u gezonden, dat hij zich
u ter vrouwe neme.
41 Toen stond zij op, en
neigde zich met het aangezicht
ter aarde, en zij zeide: Ziet,
uw dienstmaagd zij tot een
dienares, om de voeten der
knechten mijns heren te
wassen.
42 Abigail nu haastte, en
maakte zich op, en zij reed op
een ezel, met haar vijf jonge
maagden, die haar voetstappen
nawandelden; zij dan volgde
de boden van David na, en zij

werd hem ter huisvrouw.
43 Ook nam David Ahinoam
van Jizreel; alzo waren ook die
beiden hem tot vrouwen.
44 Want Saul had zijn dochter
Michal, de huisvrouw van
David, gegeven aan Palti, den
zoon van Lais, die van Gallim
was.

26 De Zifieten nu kwamen
tot Saul te Gibea,
zeggende: Houdt zich David
niet verborgen op den heuvel
van Hachila, voor aan de
wildernis?
2 Toen maakte zich Saul op,
en toog af naar de woestijn
Zif, en met hem drie duizend
man, uitgelezenen van Israel,
om David te zoeken in de
woestijn Zif.
3 En Saul legerde zich op
den heuvel van Hachila, die
voor aan de wildernis is aan
den weg, maar David bleef
in de woestijn, en zag, dat
Saul achter hem kwam naar de
woestijn.
4 Want David had
verspieders gezonden, en
hij vernam, dat Saul voorzeker
kwam.
5 En David maakte zich op, en
kwam aan de plaats, waar Saul
zich gelegerd had, en David
bezag de plaats, waar Saul lag,
met Abner, den zoon van Ner,
zijn krijgsoverste. En Saul lag
in den wagenburg, en het volk
was rondom hem gelegerd.
6 Toen antwoordde David,
en sprak tot Achimelech, den
Hethiet, en tot Abisai, den
zoon van Zeruja, den broeder
van Joab, zeggende: Wie zal
met mij tot Saul in het leger
afgaan? Toen zeide Abisai: Ik
zal met u afgaan.
7 Alzo kwamen David en
Abisai tot het volk des nachts;
en ziet, Saul lag te slapen
in den wagenburg, en zijn
spies stak in de aarde aan zijn
hoofdeinde, en Abner, en het
volk lag rondom hem.
8 Toen zeide Abisai tot David:
God heeft heden uw vijand
in uw hand besloten; laat mij
toch hem nu met de spies op
eenmaal ter aarde slaan, en ik
zal het hem niet ten tweeden
male doen.
9 David daarentegen zeide tot
Abisai: Verderf hem niet; want
wie heeft zijn hand aan den
gezalfde des HEEREN gelegd, en
is onschuldig gebleven?
10 Verder zeide David: Zo
waarachtig als de HEERE leeft,
de HEERE zal hem slaan, of
zijn dag zal komen, dat hij zal
sterven, of hij zal in een strijd
trekken, dat hij omkome.
11 De HEERE late het verre
van mij zijn, dat ik mijn hand
legge aan den gezalfde des
HEEREN! zo neem toch nu de
spies, die aan zijn hoofdeinde
is, en de waterfles, en laat ons
gaan.
12 Zo nam David de spies
en de waterfles van Sauls
hoofdeinde, en zij gingen
heen; en er was niemand,
die het zag, en niemand, die
het merkte, ook niemand, die
ontwaakte; want zij sliepen
allen; want er was een diepe

slaap des HEEREN op hen
gevallen.
13 Toen David over aan gene
zijde gekomen was, zo stond
hij op de hoogte des bergs van
verre, dat er een grote plaats
tussen hen was.
14 En David riep tot het volk,
en tot Abner, den zoon van
Ner, zeggende: Zult gij niet
antwoorden, Abner? Toen
antwoordde Abner en zeide:
Wie zijt gij, die tot den koning
roept?
15 Toen zeide David tot
Abner: Zijt gij niet een man,
en wie is u gelijk in Israel?
Waarom dan hebt gij over uw
heer, den koning, geen wacht
gehouden? Want daar is een
van het volk gekomen, om den
koning, uw heer, te verderven.
16 Deze zaak, die gij
gedaan hebt, is niet goed;
zo waarachtig als de HEERE
leeft, gijlieden zijt kinderen
des doods, die over uw heer,
den gezalfde des HEEREN, geen
wacht gehouden hebt! En nu,
zie, waar de spies des konings
is, en de waterfles, die aan zijn
hoofdeinde was.
17 Saul nu kende de stem van
David, en zeide: Is dit uw stem,
mijn zoon David? David zeide:
Het is mijn stem, mijn heer
koning!
18 Hij zeide verder: Waarom
vervolgt mijn heer zijn knecht
alzo achterna, want wat heb ik
gedaan, en wat kwaad is er in
mijn hand?
19 En nu, mijn heer de koning
hore toch naar de woorden
zijns knechts. Indien de HEERE
u tegen mij aanport, laat Hem
het spijsoffer rieken; maar
indien het mensenkinderen
zijn, zo zijn zij vervloekt voor
het aangezicht des HEEREN,
dewijl zij mij heden verstoten,
dat ik niet mag vastgehecht
blijven in het erfdeel des
HEEREN, zeggende: Ga heen,
dien andere goden.
20 En nu, mijn bloed valle
niet op de aarde van voor
het aangezicht des HEEREN;
want de koning van Israel is
uitgegaan om een enige vlo
te zoeken, gelijk als men een
veldhoen op de bergen najaagt.
21 Toen zeide Saul: Ik heb
gezondigd; keer weder, mijn
zoon David, want ik zal u geen
kwaad meer doen, voor dat
mijn ziel dezen dag dierbaar
in uw ogen geweest is; zie, ik
heb dwaselijk gedaan, en ik heb
zeer grotelijks gedwaald.
22 Toen antwoordde David,
en zeide: Zie, de spies des
konings; zo laat een van de
jongelingen overkomen, en
halen ze.
23 De HEERE dan vergelde aan
een iegelijk zijn gerechtigheid
en zijn getrouwheid; want
de HEERE had u heden in
mijn hand gegeven; maar ik
heb mijn hand niet willen
uitsteken, aan den gezalfde des
HEEREN.
24 En zie, gelijk als te dezen
dage uw ziel in mijn ogen
is groot geacht geweest, alzo
zij mijn ziel in de ogen des
HEEREN groot geacht, en Hij

verlosse mij uit allen nood.
25 Toen zeide Saul tot
David: Gezegend zijt gij, mijn
zoon David; gij zult het ja
gewisselijk doen, en gij zult
ook gewisselijk de overhand
hebben. Toen ging David op
zijn weg, en Saul keerde weder
naar zijn plaats.

27 David nu zeide in zijn
hart: Nu zal ik een
der dagen door Sauls hand
omkomen; mij is niet beter,
dan dat ik haastelijk ontkome
in het land der Filistijnen,
opdat Saul van mij de hoop
verlieze, om mij meer te
zoeken in de ganse landpale
van Israel; zo zal ik ontkomen
uit zijn hand.
2 Toen maakte zich David op,
en hij ging door, hij en de
zeshonderd mannen, die bij
hem waren, tot Achis, den zoon
van Maoch, den koning van
Gath.
3 En David bleef bij Achis
te Gath, hij en zijn mannen,
een iegelijk met zijn huis;
David met zijn beide vrouwen,
Ahinoam, en Jizreelietische,
en Abigail, de huisvrouw van
Nabal, de Karmelietische.
4 Toen aan Saul
geboodschapt werd, dat
David gevlucht was naar Gath,
zo voer hij niet meer voort
hem te zoeken.
5 En David zeide tot Achis:
Indien ik nu genade in uw ogen
gevonden heb, men geve mij
een plaats in een van de steden
des lands, dat ik daar wone;
want waarom zou uw knecht
in de koninklijke stad bij u
wonen?
6 Toen gaf Achis te dien dage
Ziklag; daarom is Ziklag van de
koningen van Juda geweest tot
op dezen dag.
7 Het getal nu der dagen, die
David in het land der Filistijnen
woonde, was een jaar en vier
maanden.
8 David nu toog op met zijn
mannen, en zij overvielen de
Gesurieten, en de Girzieten, en
de Amalekieten (want deze zijn
vanouds geweest de inwoners
des lands), dat gij gaat naar Sur,
en tot aan Egypteland.
9 En David sloeg dat land,
en liet noch man noch vrouw
leven; ook nam hij de schapen
en runderen, en de ezelen, en
kemels, en klederen, en keerde
weder en kwam tot Achis.
10 Als Achis zeide: Waar zijt
gijlieden heden ingevallen? zo
zeide David: Tegen het zuiden
van Juda, en tegen het zuiden
der Jerahmeelieten, en tegen
het zuiden der Kenieten.
11 En David liet noch man
noch vrouw leven, om te Gath
te brengen, zeggende: Dat
zij misschien van ons niet
boodschappen, zeggende: Alzo
heeft David gedaan! En alzo
was zijn wijze al de dagen,
die hij in der Filistijnen land
gewoond heeft.
12 En Achis geloofde David,
zeggende: Hij heeft zich ten
enenmaal stinkende gemaakt
bij zijn volk, in Israel; daarom
zal hij eeuwiglijk mij tot een

knecht zijn.

28 En het geschiedde in die
dagen, als de Filistijnen
hun legers vergaderden tot
den strijd, om tegen Israel te
strijden, zo zeide Achis tot
David: Gij zult zekerlijk weten,
dat gij met mij in het leger zult
uittrekken, gij en uw mannen.
2 Toen zeide David tot Achis:
Aldus zult gij weten, wat uw
knecht doen zal. En Achis zeide
tot David: Daarom zal ik u ten
bewaarder mijns hoofds zetten,
te allen dage.
3 Samuel nu was gestorven,
en gans Israel had rouw
over hem bedreven; en zij
hadden hem begraven te
Rama, te weten in zijn stad.
En Saul had uit het land
weggedaan de waarzeggers en
duivelskunstenaars.
4 En de Filistijnen kwamen
en vergaderden zich, en zij
legerden zich te Sunem; en Saul
vergaderde gans Israel, en zij
legerden zich op Gilboa.
5 Toen Saul het leger der
Filistijnen zag, zo vreesde hij,
en zijn hart beefde zeer.
6 En Saul vraagde den HEERE;
maar de HEERE antwoordde
hem niet; noch door dromen,
noch door de urim, noch door
de profeten.
7 Toen zeide Saul tot zijn
knechten: Zoekt mij een
vrouw, die een waarzeggenden
geest heeft, dat ik tot haar ga,
en door haar onderzoeke. Zijn
knechten nu zeiden tot hem:
Zie, te Endor is een vrouw,
die een waarzeggenden geest
heeft.
8 En Saul verstelde zich, en
trok andere klederen aan, en
ging heen, en twee mannen
met hem, en zij kwamen des
nachts tot de vrouw, en hij
zeide: Voorzeg mij toch door
den waarzeggenden geest, en
doe mij opkomen, dien ik tot u
zeggen zal.
9 Toen zeide de vrouw
tot hem: Zie, gij weet, wat
Saul gedaan heeft, hoe
hij de waarzegsters en de
duivelskunstenaars uit dit land
heeft uitgeroeid; waarom stelt
gij dan mijn ziel een strik, om
mij te doden?
10 Saul nu zwoer haar bij
den HEERE, zeggende: Zo
waarachtig als de HEERE leeft,
indien u een straf om deze
zaak zal overkomen!
11 Toen zeide de vrouw:
Wien zal ik u doen opkomen?
En hij zeide: Doe mij Samuel
opkomen.
12 Toen nu de vrouw Samuel
zag, zo riep zij met luider stem,
en de vrouw sprak tot Saul,
zeggende: Waarom hebt gij mij
bedrogen? Want gij zijt Saul.
13 En de koning zeide tot
haar: Vrees niet; maar wat ziet
gij? Toen zeide de vrouw tot
Saul: Ik zie goden, uit de aarde
opkomende.
14 Hij dan zeide tot haar: Hoe
is zijn gedaante? En zij zeide: Er
komt een oud man op, en hij is
met een mantel bekleed. Toen
Saul vernam, dat het Samuel
was, zo neigde hij zich met

het aangezicht ter aarde, en hij
boog zich.
15 En Samuel zeide tot
Saul: Waarom hebt gij mij
onrustig gemaakt, mij doende
opkomen? Toen zeide Saul: Ik
ben zeer beangstigd, want de
Filistijnen krijgen tegen mij,
en God is van mij geweken, en
antwoordt mij niet meer, noch
door den dienst der profeten,
noch door dromen; daarom
heb ik u geroepen, dat gij mij
te kennen geeft, wat ik doen
zal.
16 Toen zeide Samuel:
Waarom vraagt gij mij toch,
dewijl de HEERE van u geweken
en uw vijand geworden is?
17 Want de HEERE heeft voor
Zich gedaan, gelijk als Hij door
mijn dienst gesproken heeft; en
heeft het koninkrijk van uw
hand gescheurd, en Hij heeft
dat gegeven aan uw naaste, aan
David.
18 Gelijk als gij naar de stem
des HEEREN niet gehoord
hebt, en de hittigheid Zijns
toorns niet uitgericht hebt
tegen Amalek; daarom heeft
de HEERE u deze zaak gedaan
te dezen dage.
19 En de HEERE zal ook Israel
met u in de hand der Filistijnen
geven, en morgen zult gij en
uw zonen bij mij zijn; ook zal
de HEERE het leger van Israel in
de hand der Filistijnen geven.
20 Toen viel Saul haastelijk
ter aarde, zo lang als hij was,
en hij vreesde zeer vanwege de
woorden van Samuel; ook was
er geen kracht in hem; want
hij had den gehelen dag en
den gehelen nacht geen brood
gegeten.
21 De vrouw nu kwam tot
Saul, en zag, dat hij zeer
verbaasd was; en zij zeide tot
hem: Zie, uw dienstmaagd
heeft naar uw stem gehoord,
en ik heb mijn ziel in mijn
hand gesteld, en ik heb uw
woorden gehoord, die gij tot
mij gesproken hebt.
22 Zo hoor toch gij nu
ook naar de stem uwer
dienstmaagd, en laat mij een
bete broods voor u zetten, en
eet; zo zal er kracht in u zijn,
dat gij over weg gaat.
23 Doch hij weigerde het, en
zeide: Ik zal niet eten. Maar zijn
knechten, en ook de vrouw,
hielden bij hem aan. Toen
hoorde hij naar hun stem, en
hij stond op van de aarde, en
zette zich op het bed.
24 En de vrouw had een
gemest kalf in het huis; en zij
haastte zich en slachtte het; en
zij nam meel, en kneedde het,
en bakte daar ongezuurde van.
25 En zij bracht ze voor Saul
en voor zijn knechten, en zij
aten; daarna stonden zij op,
en gingen weg in dienzelfden
nacht.

29 De Filistijnen nu
hadden al hun legers
vergaderd te Afek; en de
Israelieten legerden zich bij de
fontein, die bij Jizreel is.
2 En de vorsten der
Filistijnen togen daarheen
met honderden, en met
duizenden; doch David met

zijn mannen togen met Achis
in den achtertocht.
3 Toen zeiden de oversten
der Filistijnen: Wat zullen deze
Hebreen? Zo zeide Achis tot
de oversten der Filistijnen: Is
deze niet David, de knecht van
Saul, den koning van Israel, die
deze dagen of deze jaren bij mij
geweest is? En ik heb in hem
niets gevonden van dien dag af,
dat hij afgevallen is tot dezen
dag toe.
4 Doch de oversten der
Filistijnen werden zeer toornig
op hem, en de oversten der
Filistijnen zeiden tot hem: Doe
den man wederkeren, dat hij
tot zijn plaats wederkere, waar
gij hem besteld hebt, en dat
hij niet met ons aftrekke in
den strijd, opdat hij ons niet
tot een tegenpartijder worde
in den strijd; want waarmede
zou deze zich bij zijn heer
aangenaam maken? Is het niet
met de hoofden dezer mannen?
5 Is dit niet die David,
van denwelken zij in den
rei elkander antwoordden,
zeggende: Saul heeft zijn
duizenden geslagen, maar
David zijn tienduizenden?
6 Toen riep Achis David,
en zeide tot hem: Het is zo
waarachtig als de HEERE leeft,
dat gij oprecht zijt, en uw
uitgang en uw ingang met mij
in het leger is goed in mijn
ogen; want ik heb geen kwaad
bij u gevonden, van dien dag
af, dat gij tot mij zijt gekomen,
tot dezen dag toe; maar gij zijt
niet aangenaam in de ogen der
vorsten.
7 Zo keer nu om, en ga in
vrede, opdat gij geen kwaad
doet in de ogen van de vorsten
der Filistijnen.
8 Toen zeide David tot Achis:
Maar wat heb ik gedaan? Of
wat hebt gij in uw knecht
gevonden, van dien dag af, dat
ik voor uw aangezicht geweest
ben, tot dezen dag toe, dat ik
niet zal gaan en strijden tegen
de vijanden van mijn heer, den
koning?
9 Achis nu antwoordde en
zeide tot David: Ik weet het;
voorwaar, gij zijt aangenaam
in mijn ogen, als een engel
Gods; maar de oversten der
Filistijnen hebben gezegd: Laat
hem met ons in dezen strijd
niet optrekken.
10 Nu dan, maak u morgen
vroeg op met de knechten uws
heren, die met u gekomen zijn;
en als gijlieden u morgen vroeg
zult opgemaakt hebben, en het
ulieden licht geworden is, zo
gaat heen.
11 Toen maakte zich David
vroeg op, hij en zijn mannen,
dat zij des morgens weggingen,
om weder te keren in het land
der Filistijnen; de Filistijnen
daarentegen togen op naar
Jizreel.

30 Het geschiedde nu, als
David en zijn mannen
den derden dag te Ziklag
kwamen, dat de Amalekieten
in het zuiden en te Ziklag
ingevallen waren, en Ziklag
geslagen, en dezelve met vuur

verbrand hadden;
2 En dat zij de vrouwen, die
daarin waren, gevankelijk
weggevoerd hadden;
doch zij hadden niemand
doodgeslagen, van den kleinste
tot den grootste, maar hadden
ze weggevoerd en waren huns
weegs gegaan.
3 En David en zijn mannen
kwamen aan de stad, en ziet, zij
was met vuur verbrand; en hun
vrouwen, en hun zonen en hun
dochteren waren gevankelijk
weggevoerd.
4 Toen hief David en het volk,
dat bij hem was, hun stem op,
en weenden, tot dat er geen
kracht meer in hen was om te
wenen.
5 Davids beide vrouwen
waren ook gevankelijk
weggevoerd, Ahinoam, de
Jizreelietische, en Abigail, de
huisvrouw van Nabal, den
Karmeliet.
6 En David werd zeer bang,
want het volk sprak van
hem te stenigen; want de
zielen van het ganse volk
waren verbitterd, een iegelijk
over zijn zonen en over zijn
dochteren; doch David sterkte
zich in den HEERE, zijn God.
7 En David zeide tot den
priester Abjathar, den zoon van
Achimelech: Breng mij toch
den efod hier. En Abjathar
bracht den efod tot David.
8 Toen vraagde David den
HEERE, zeggende: Zal ik deze
bende achternajagen? Zal ik ze
achterhalen? En Hij zeide tot
hem: Jaag na, want gij zult
gewisselijk achterhalen, en gij
zult gewisselijk verlossen.
9 David dan ging heen, hij en
de zes honderd mannen, die bij
hem waren; en als zij kwamen
aan de beek Besor, zo bleven de
overigen staan.
10 En David vervolgde
hen, hij en die vierhonderd
mannen; en tweehonderd
mannen bleven staan, die zo
moede waren, dat zij over de
beek Besor niet konden gaan.
11 En zij vonden een
Egyptischen man op het
veld, en zij brachten hem tot
David; en zij gaven hem brood,
en hij at, en zij gaven hem
water te drinken.
12 Zij gaven hem ook een
stuk van een klomp vijgen, en
twee stukken rozijnen; en hij
at, en zijn geest kwam weder
in hem; want hij had in drie
dagen en drie nachten geen
brood gegeten, noch water
gedronken.
13 Daarna zeide David
tot hem: Wiens zijt gij?
En van waar zijt gij? Toen
zeide de Egyptische jongen:
Ik ben de knecht van een
Amalekietischen man, en mijn
heer heeft mij verlaten, omdat
ik voor drie dagen krank
geworden ben.
14 Wij waren ingevallen
tegen het zuiden van de
Cherethieten, en op hetgeen
van Juda is, en tegen het
zuiden van Kaleb; en wij
hebben Ziklag met vuur
verbrand.

15 Toen zeide David tot
hem: Zoudt gij mij wel henen
afleiden tot deze bende? Hij
dan zeide: Zweer mij bij God,
dat gij mij niet zult doden, en
dat gij mij niet zult overleveren
in de hand mijns heren! Zo zal
ik u tot deze bende afleiden.
16 En hij leidde hem af, en
ziet, zij lagen verstrooid over
de ganse aarde, etende, en
drinkende, en dansende, om
al den groten buit, dien zij
genomen hadden uit het land
der Filistijnen, en uit het land
van Juda.
17 En David sloeg hen van de
schemering tot aan den avond
van hunlieder anderen dag;
en er ontkwam niet een man
van hen, behalve vierhonderd
jonge mannen, die op kemelen
reden en vloden.
18 Alzo redde David al wat de
Amalekieten genomen hadden;
ook redde David zijn twee
vrouwen.
19 En onder hen werd niet
gemist van den kleinste tot
aan den grootste, en tot aan
de zonen en dochteren; en van
den buit, ook tot alles, wat
zij van hen genomen hadden;
David bracht het altemaal
weder.
20 David nam ook al de
schapen en de runderen; zij
dreven ze voor datzelve vee
heen, en zeiden: Dit is Davids
buit.
21 Als David tot de
tweehonderd mannen kwam,
die zo moede waren geweest,
dat zij David niet hadden
kunnen navolgen, en die zij
aan de beek Besor hadden
laten blijven, die gingen David
tegemoet, en het volk, dat bij
hem was, tegemoet; en David
trad tot het volk, en hij vraagde
hen naar den welstand.
22 Toen antwoordde een
ieder boos en Belials man
onder de mannen, die met
David getogen waren, en zij
zeiden: Omdat zij met ons
niet getogen zijn, zullen wij
hun van den buit, dien wij
gered hebben, niet geven, maar
aan een iegelijk zijn vrouw
en zijn kinderen; laat hen die
heenleiden, en weggaan.
23 Maar David zeide: Alzo
zult gij niet doen, mijn
broeders, met hetgeen ons de
HEERE gegeven heeft, en Hij
heeft ons bewaard, en heeft de
bende, die tegen ons kwam, in
onze hand gegeven.
24 Wie zou toch ulieden in
deze zaak horen? Want gelijk
het deel dergenen is, die in
den strijd mede afgetogen
zijn, alzo zal ook het deel
dergenen zijn, die bij het
gereedschap gebleven zijn; zij
zullen gelijkelijk delen.
25 En dit is van dien dag af
en voortaan alzo geweest; want
hij heeft het tot een inzetting
en tot een recht gesteld in
Israel, tot op dezen dag.
26 Als nu David te Ziklag
kwam, zo zond hij tot de
oudsten van Juda, zijn
vrienden, van den buit,
zeggende: Ziet, daar is een
zegen voor ulieden, van den

buit der vijanden des HEEREN.
27 Namelijk tot die te Beth-El,
en tot die te Ramoth tegen het
zuiden, en tot die te Jather,
28 En tot die te Aroer, en tot
die te Sifmoth, en tot die te
Esthemoa,
29 En tot die te Rachel, en
tot die, welke in de steden der
Jerahmeelieten waren, en tot
die, welke in de steden der
Kenieten waren,
30 En tot die te Horma, en tot
die te Chor-Asan, en tot die te
Atach,
31 En tot die te Hebron, en
tot al de plaatsen, waar David
gewandeld had, hij en zijn
mannen.

31 De Filistijnen dan
steden tegen Israel; en
de mannen Israels vloden voor
het aangezicht der Filistijnen,
en vielen verslagen op het
gebergte Gilboa.
2 En de Filistijnen hielden
dicht op Saul en zijn zonen; en
de Filistijnen sloegen Jonathan,
en Abinadab, en Malchisua, de
zonen van Saul.
3 En de strijd werd zwaar
tegen Saul; en de mannen, die
met den boog schieten, troffen
hem aan, en hij vreesde zeer
voor de schutters.
4 Toen zeide Saul tot zijn
wapendrager: Trek uw
zwaard uit, en doorsteek
mij daarmede, dat misschien
deze onbesnedenen niet
komen, en mij doorsteken, en
met mij den spot drijven. Maar
zijn wapendrager wilde niet,
want hij vreesde zeer. Toen
nam Saul het zwaard, en viel
daarin.
5 Toen zijn wapendrager zag,
dat Saul dood was, zo viel hij
ook in zijn zwaard en stierf met
hem.
6 Alzo stierf Saul, en zijn drie
zonen, en zijn wapendrager,
ook al zijn mannen, te
dienzelven dage te gelijk.
7 Als de mannen van Israel,
die aan deze zijde van het dal
waren, en die aan deze zijde
der Jordaan waren, zagen, dat
de mannen van Israel gevloden
waren, en dat Saul en zijn
zonen dood waren, zo verlieten
zij de steden, en zij vloden.
Toen kwamen de Filistijnen en
woonden daarin.
8 Het geschiedde nu des
anderen daags, als de
Filistijnen kwamen, om de
verslagenen te plunderen,
zo vonden zij Saul en zijn
drie zonen, liggende op het
gebergte Gilboa.
9 En zij hieuwen zijn hoofd
af, en zij togen zijn wapenen
uit, en zij zonden ze in der
Filistijnen land rondom, om
te boodschappen in het huis
hunner afgoden, en onder het
volk.
10 En zij legden zijn wapenen
in het huis van Astharoth; en
zijn lichaam hechtten zij aan
den muur te Beth-San.
11 Als de inwoners van Jabes
in Gilead daarvan hoorden,
wat de Filistijnen Saul gedaan
hadden;
12 Zo maakten zich op alle
strijdbare mannen, en gingen

den gehelen nacht, en zij namen het lichaam van Saul, en de lichamen zijner zonen, van den muur te Beth-San; en zij kwamen te Jabes, en brandden ze aldaar.
13 En zij namen hun beenderen, en begroeven ze onder het geboomte te Jabes; en zij vastten zeven dagen.

HET TWEEDE BOEK VAN SAMUËL

1 Voorts geschiedde het na Sauls dood, als David van den slag der Amalekieten was wedergekomen, en David twee dagen te Ziklag gebleven was;

2 Zo geschiedde het op den derden dag, dat, ziet, uit het heirleger van Saul, een man kwam, wiens klederen gescheurd waren, en aarde was op zijn hoofd; en het geschiedde, als hij tot David kwam, zo viel hij ter aarde en boog zich neder.

3 En David zeide tot hem: Van waar komt gij? En hij zeide tot hem: Ik ben ontkomen uit het heirleger van Israel.

4 Voorts zeide David tot hem: Wat is de zaak? Verhaal het mij toch. En hij zeide, dat het volk uit den strijd gevloden was, en dat er ook velen van het volk gevallen en gestorven waren, dat ook Saul en zijn zoon Jonathan dood waren.

5 En David zeide tot den jongen, die hem de boodschap bracht: Hoe weet gij, dat Saul dood is, en zijn zoon Jonathan?

6 Toen zeide de jongen, die hem de boodschap bracht: Ik kwam bij geval op het gebergte van Gilboa; en ziet, Saul leunde op zijn spies; en ziet, de wagens en ritmeesters hielden dicht op hem.

7 Zo zag hij achter zich om, en zag mij, en hij riep mij, en ik zeide: Zie, hier ben ik.

8 En hij zeide tot mij: Wie zijt gij? En ik zeide tot hem: Ik ben een Amalekiet.

9 Toen zeide hij tot mij: Sta toch bij mij, en dood mij; want deze malienkolder heeft mij opgehouden; want mijn leven is nog gans in mij.

10 Zo stond ik bij hem, en doodde hem; want ik wist, dat hij na zijn val niet leven zou; en ik nam de kroon, die op zijn hoofd was, en het armgesmijde, dat aan zijn arm was, en heb ze hier tot mijn heer gebracht.

11 Toen vatte David zijn klederen en scheurde ze; desgelijks ook al de mannen, die met hem waren.

12 En zij weeklaagden, en weenden, en vastten tot op den avond, over Saul en over Jonathan, zijn zoon, en over het volk des HEEREN, en over het huis Israels, omdat zij door het zwaard gevallen waren.

13 Voorts zeide David tot den jongen, die hem de boodschap gebracht had: Van waar zijt gij? En hij zeide: Ik ben de zoon van een vreemden man, van een Amalekiet.

14 En David zeide tot hem: Hoe, hebt gij niet gevreesd uw hand uit te strekken, om den gezalfde des HEEREN te verderven.
15 En David riep een van de jongens, en zeide: Treed toe, val op hem aan. En hij sloeg hem, dat hij stierf.
16 En David zeide tot hem: Uw bloed zij op uw hoofd; want uw mond heeft tegen u getuigd, zeggende: ik heb den gezalfde des HEEREN gedood.
17 David nu klaagde deze klage over Saul en over Jonathan, zijn zoon;
18 Als hij gezegd had, dat men den kinderen van Juda den boog zou leren; ziet, het is geschreven in het boek des Oprechten.
19 O Sieraad van Israel, op uw hoogten is hij verslagen; hoe zijn de helden gevallen!
20 Verkondigt het niet te Gath, boodschapt het niet op de straten van Askelon; opdat de dochters der Filistijnen zich niet verblijden, opdat de dochters der onbesnedenen niet opspringen van vreugde.
21 Gij, bergen van Gilboa, noch dauw noch regen moet zijn op u, noch velden der hefofferen; want aldaar is der helden schild smadelijk weggeworpen, het schild van Saul, alsof hij niet gezalfd ware geweest met olie.
22 Van het bloed der verslagenen, van het vette der helden, werd Jonathans boog niet achterwaarts gedreven; en Sauls zwaard keerde niet ledig weder.
23 Saul en Jonathan, die beminden, en die liefelijken in hun leven, zijn ook in hun dood niet gescheiden; zij waren lichter dan arenden, zij waren sterker dan leeuwen.
24 Gij, dochteren Israels, weent over Saul; die u kleedde met scharlaken, met weelde; die u sieraad van goud deed dragen over uw kleding.
25 Hoe zijn de helden gevallen in het midden van den strijd! Jonathan is verslagen op uw hoogten!
26 Ik ben benauwd om uwentwil, mijn broeder Jonathan! Gij waart mij zeer liefelijk; uw liefde was mij wonderlijker dan liefde der vrouwen.
27 Hoe zijn de helden gevallen, en de krijgswapenen verloren!

2 En het geschiedde daarna, dat David den HEERE vraagde, zeggende: Zal ik optrekken in een der steden van Juda? En de HEERE zeide tot hem: Trek op. En David zeide: Waarheen zal ik optrekken? En Hij zeide: Naar Hebron.
2 Alzo toog David derwaarts op, als ook zijn twee vrouwen, Ahinoam, de Jizreelietische, en Abigail, de huisvrouw van Nabal, den Karmeliet.
3 Ook deed David zijn mannen optrekken, die bij hem waren, een iegelijk met zijn

huisgezin; en zij woonden in
de steden van Hebron.
4 Daarna kwamen de mannen
van Juda, en zalfden aldaar
David tot een koning over
het huis van Juda. Toen
boodschapten zij David,
zeggende: Het zijn de mannen
van Jabes in Gilead, die Saul
begraven hebben.
5 Toen zond David boden tot
de mannen van Jabes in Gilead,
en hij zeide tot hen: Gezegend
zijt gij den HEERE, dat gij deze
weldadigheid gedaan hebt aan
uw heer, aan Saul, en hebt hem
begraven.
6 Zo doe nu de HEERE aan u
weldadigheid en trouw! En ik
ook, ik zal aan u dit goede doen,
dewijl gij deze zaak gedaan
hebt.
7 En nu, laat uw handen sterk
zijn, en zijt dapper, dewijl uw
heer Saul gestorven is; en ook
hebben mij die van het huis
van Juda tot koning over zich
gezalfd.
8 Abner nu, de zoon van
Ner, de krijgsoverste, dien Saul
gehad had, nam Isboseth, Sauls
zoon, en voerde hem over naar
Mahanaim,
9 En maakte hem ten koning
over Gilead, en over de
Aschurieten, en over Jizreel, en
over Efraim, en over Benjamin,
en over gans Israel.
10 Veertig jaren was Isboseth,
Sauls zoon, oud, als hij koning
werd over Israel; en hij
regeerde het tweede jaar;
alleenlijk die van het huis van
Juda volgden David na.
11 Het getal nu der dagen,
die David koning geweest is te
Hebron, over het huis van Juda,
is zeven jaren en zes maanden.
12 Toen toog Abner, de zoon
van Ner, uit, met de knechten
van Isboseth, den zoon van
Saul, van Mahanaim naar
Gibeon.
13 Joab, de zoon van
Zeruja, en de knechten
van David, togen ook uit; en
zij ontmoetten elkander bij
den vijver van Gibeon; en zij
bleven, deze aan deze zijde des
vijvers, en die aan gene zijde
des vijvers.
14 En Abner zeide tot Joab:
Laat zich nu de jongens
opmaken, en voor ons
aangezicht spelen. En Joab
zeide: Laat hen zich opmaken.
15 Toen maakten zich op, en
gingen over in getal, twaalf
van Benjamin, te weten voor
Isboseth, Sauls zoon, en twaalf
van Davids knechten.
16 En de een greep den ander
bij het hoofd, en stiet zijn
zwaard in de zijde des anderen,
en zij vielen te zamen; daarvan
noemde men dezelve plaats
Chelkath-Hazurim, die bij
Gibeon is.
17 En er was op dienzelfden
dag een gans zeer harde strijd.
Doch Abner en de mannen
van Israel werden voor het
aangezicht der knechten van
David geslagen.
18 Nu waren aldaar drie
zonen van Zeruja, Joab, en
Abisai en Asahel; en Asahel
was licht op zijn voeten, als

een der reeen, die in het veld
zijn.
19 En Asahel jaagde Abner
achterna; en hij week niet,
om van achter Abner ter
rechterhand of ter linkerhand
af te gaan.
20 Toen zag Abner achter zich
om, en zeide: Zijt gij dit,
Asahel? En hij zeide: Ik ben het.
21 En Abner zeide tot hem:
Wijk tot uw rechterhand of tot
uw linkerhand, en grijp u een
van die jongens, en neem voor
u hun gewaad; maar Asahel
wilde niet afwijken van achter
hem.
22 Toen voer Abner wijders
voort, zeggende tot Asahel:
Wijkt af van achter mij;
waarom zal ik u ter aarde
slaan? Hoe zou ik dan mijn
aangezicht opheffen voor uw
broeder Joab?
23 Maar hij weigerde af te
wijken. Zo sloeg hem Abner
met het achterste van de
spies aan de vijfde rib, dat
de spies van achter hem
uitging; en hij viel aldaar, en
stierf op zijn plaats. En het
geschiedde, dat allen, die tot de
plaats kwamen, alwaar Asahel
gevallen en gestorven was,
staan bleven.
24 Maar Joab en Abisai
jaagden Abner achterna; en
de zon ging onder, als zij
gekomen waren tot den heuvel
van Amma, dewelke is voor
Giach, op den weg der woestijn
van Gibeon.
25 En de kinderen van
Benjamin verzamelden zich
achter Abner, en werden tot
een hoop; en zij stonden op de
spits van een heuvel.
26 Toen riep Abner tot Joab,
en zeide: Zal dan het zwaard
eeuwiglijk verteren? Weet gij
niet, dat het in het laatste
bitterheid zal zijn? En hoe lang
zult gij het volk niet zeggen,
dat zij wederkeren van hun
broederen te vervolgen?
27 En Joab zeide: Zo
waarachtig als God leeft,
ten ware dat gij gesproken
hadt, zekerlijk het volk zou
al toen van den morgen af
weggevoerd zijn geweest, een
iegelijk van zijn broeder te
vervolgen!
28 Toen blies Joab met de
bazuin; en al het volk stond
stil, en zij jaagden Israel niet
meer achterna, en voeren niet
wijders voort te strijden.
29 Abner dan en zijn mannen
gingen dienzelfden gansen
nacht over het vlakke veld;
en zij gingen over de Jordaan
en wandelden het ganse
Bithron door, en kwamen tot
Mahanaim.
30 Joab keerde ook weder van
achter Abner, en verzamelde
het ganse volk. En er werden
van Davids knechten gemist
negentien mannen, en Asahel.
31 Maar Davids knechten
hadden van Benjamin en
onder Abners mannen
geslagen: driehonderd en
zestig mannen waren er dood
gebleven.
32 En zij namen Asahel op, en
begroeven hem in zijns vaders

graf, dat te Bethlehem was. Joab nu en zijn mannen gingen den gansen nacht, dat hun het licht aanbrak te Hebron.

3 En er was een lange krijg tussen het huis van Saul, en tussen het huis van David. Doch David ging en werd sterker; maar die van het huis van Saul gingen en werden zwakker.
2 En David werden zonen geboren te Hebron. Zijn eerstgeborene nu was Amnon, van Ahinoam, de Jizreelietische;
3 En zijn tweede was Chileab, van Abigail, de huisvrouw van Nabal, den Karmeliet; en de derde, Absalom, de zoon van Maacha, de dochter van Thalmai, koning van Gesur;
4 En de vierde, Adonia, de zoon van Haggith; en de vijfde Sefatja, de zoon van Abital;
5 En de zesde, Jithream, van Egla, Davids huisvrouw. Dezen zijn David geboren te Hebron.
6 Terwijl die krijg was tussen het huis van Saul, en tussen het huis van David, zo geschiedde het, dat Abner zich sterkte in het huis van Saul.
7 Saul nu had een bijwijf gehad, welker naam was Rizpa, dochter van Aja; en Isboseth zeide tot Abner: Waarom zijt gij ingegaan tot mijns vaders bijwijf?
8 Toen ontstak Abner zeer over Isboseths woorden, en zeide: Ben ik dan een hondskop, ik, die tegen Juda, aan het huis van Saul, uw vader, aan zijn broederen en aan zijn vrienden, heden weldadigheid doe, en u niet overgeleverd heb in Davids hand, dat gij heden aan mij onderzoekt de ongerechtigheid ener vrouw?
9 God doe Abner zo, en doe hem zo daartoe! Voorzeker, gelijk als de HEERE aan David gezworen heeft, dat ik even alzo aan hem zal doen.
10 Overbrengende het koninkrijk van het huis van Saul, en oprichtende den stoel van David over Israel en over Juda, van Dan tot Ber-seba toe.
11 En hij kon Abner verder niet een woord antwoorden, omdat hij hem vreesde.
12 Toen zond Abner boden voor zich tot David, zeggende: Wiens is het land? zeggende wijders: Maak uw verbond met mij, en zie, mijn hand zal met u zijn, om gans Israel tot u om te keren.
13 En hij zeide: Wel, ik zal een verbond met u maken; doch een ding begeer ik van u, zeggende: Gij zult mijn aangezicht niet zien, tenzij dat gij Michal, Sauls dochter, te voren inbrengt, als gij komt om mijn aangezicht te zien.
14 Ook zond David boden tot Isboseth, den zoon van Saul, zeggende: Geef mij mijn huisvrouw Michal, die ik mij met honderd voorhuiden der Filistijnen ondertrouwd heb.
15 Isboseth dan zond heen, en nam haar van den man, van Paltiel, den zoon van Lais.

16 En haar man ging met
haar, al gaande en wenende
achter haar, tot Bahurim toe.
Toen zeide Abner tot hem: Ga
weg, keer weder. En hij keerde
weder.
17 Abner nu had woorden
met de oudsten van Israel,
zeggende: Gij hebt David te
voren lang tot een koning over
u begeerd.
18 Zo doet het nu; want
de HEERE heeft tot David
gesproken, zeggende: Door
de hand van David, Mijn
knecht, zal Ik Mijn volk Israel
verlossen van de hand der
Filistijnen, en van de hand van
al hun vijanden.
19 En Abner sprak ook voor
de oren van Benjamin. Voorts
ging Abner ook heen, om te
Hebron voor Davids oren te
spreken alles, wat goed was in
de ogen van Israel, en in de
ogen van het ganse huis van
Benjamin.
20 En Abner kwam tot David
te Hebron, en twintig mannen
met hem. En David maakte
Abner, en den mannen, die met
hem waren, een maaltijd.
21 Toen zeide Abner tot
David: Ik zal mij opmaken,
en heengaan, en vergaderen
gans Israel tot mijn heer, den
koning, dat zij een verbond
met u maken, en gij regeert
over alles, wat uw ziel begeert.
Alzo liet David Abner gaan, en
hij ging in vrede.
22 En ziet, Davids knechten
en Joab kwamen van een
bende, en brachten met zich
een groten roof. Abner nu was
niet bij David te Hebron; want
hij had hem laten gaan, en hij
was gegaan in vrede.
23 Als nu Joab en het ganse
heir, dat met hem was,
aankwamen, zo gaven zij Joab
te kennen, zeggende: Abner, de
zoon van Ner, is gekomen tot
den koning, en hij heeft hem
laten gaan, en hij is gegaan in
vrede.
24 Toen ging Joab tot den
koning in, en zeide: Wat hebt
gij gedaan? Zie, Abner is tot u
gekomen; waarom nu hebt gij
hem laten gaan, dat hij zo vrij
is weggegaan?
25 Gij kent Abner, den zoon
van Ner; dat hij gekomen is om
u te overreden, en om te weten
uw uitgang en uw ingang, ja,
om te weten alles, wat gij doet.
26 En Joab ging uit van David,
en zond Abner boden na, die
hem wederom haalden van den
bornput van Sira; maar David
wist het niet.
27 Als nu Abner weder te
Hebron kwam, zo leidde Joab
hem ter zijde af in het midden
der poort, om in de stilte met
hem te spreken; en hij sloeg
hem aldaar aan de vijfde, dat
hij stierf, om des bloeds wil van
zijn broeder Asahel.
28 Als David dat daarna
hoorde, zo zeide hij: Ik
ben onschuldig, en mijn
koninkrijk, bij den HEERE, tot
in eeuwigheid, van het bloed
van Abner, den zoon van Ner.
29 Het blijve op het hoofd van
Joab, en op het ganse huis zijns

vaders; en er worde van het
huis van Joab niet afgesneden,
die een vloed hebbe, en melaats
zij, en zich aan den stok houde,
en door het zwaard valle, en
broodsgebrek hebbe!
30 Alzo hebben Joab en
zijn broeder Abisai Abner
doodgeslagen, omdat hij hun
broeder Asahel te Gibeon in
den strijd gedood had.
31 David dan zeide tot Joab en
tot al het volk, dat bij hem was:
Scheurt uw klederen, en gordt
zakken aan, en weeklaagt voor
Abner henen; en de koning
David ging achter de baar.
32 Als zij nu Abner te Hebron
begroeven, zo hief de koning
zijn stem op, en weende bij
Abners graf; ook weende al het
volk.
33 En de koning maakte een
klage over Abner, en zeide: Is
dan Abner gestorven, als een
dwaas sterft?
34 Uw handen waren niet
gebonden, noch uw voeten in
koperen boeien gedaan, maar
gij zijt gevallen, gelijk men
valt voor het aangezicht van
kinderen der verkeerdheid.
Toen weende het ganse volk
nog meer over hem.
35 Daarna kwam al het volk,
om David brood te doen eten,
als het nog dag was; maar
David zwoer, zeggende: God
doe mij zo, en doe er zo toe,
indien ik voor het ondergaan
der zon brood of iets smake!
36 Als al het volk dit vernam,
zo was het goed in hun ogen,
alles, zoals de koning gedaan
had, was goed in de ogen van
het ganse volk.
37 En al het volk en gans
Israel merkten te dienzelven
dage, dat het van den koning
niet was, dat men Abner, den
zoon van Ner, gedood had.
38 Voorts zeide de koning tot
zijn knechten: Weet gij niet,
dat te dezen dage een vorst, ja,
een grote in Israel gevallen is?
39 Maar ik ben heden teder,
en gezalfd ten koning, en deze
mannen, de zonen van Zeruja,
zijn harder dan ik; de HEERE zal
den boosdoener vergelden naar
zijn boosheid.

4 Als nu Sauls zoon hoorde,
dat Abner te Hebron
gestorven was, werden zijn
handen slap, en gans Israel
werd verschrikt.
2 En Sauls zoon had twee
mannen, oversten van benden;
de naam des enen was
Baena, en de naam des
anderen Rechab, zonen van
Rimmon, den Beerothiet, van
de kinderen van Benjamin;
want ook Beeroth werd aan
Benjamin gerekend.
3 En de Beerothieten waren
gevloden naar Gitthaim, en
waren aldaar vreemdelingen
tot op dezen dag.
4 En Jonathan, Sauls zoon,
had een zoon, die geslagen was
aan beide voeten; vijf jaren was
hij oud als het gerucht van Saul
en Jonathan uit Jizreel kwam;
en zijn voedster hem opnam,
en vluchtte; en het geschiedde,
als zij haastte, om te vluchten,

dat hij viel en kreupel werd; en
zijn naam was Mefiboseth.
5 En de zonen van Rimmon:
den Beerothiet, Rechab
en Baena, gingen heen,
en kwamen ten huize van
Isboseth, als de dag heet
geworden was; en hij lag op de
slaapstede, in den middag.
6 En zij kwamen daarin
tot het midden des huizes,
zullende tarwe halen; en zij
sloegen hem aan de vijfde
rib; en Rechab en zijn broeder
Baena ontkwamen.
7 Want zij kwamen in huis,
als hij op zijn bed lag, in zijn
slaapkamer, en sloegen hem,
en doodden hem, en hieuwen
zijn hoofd af; en zij namen zijn
hoofd, en gingen henen, den
weg op het vlakke veld, den
gansen nacht.
8 En zij brachten het hoofd
van Isboseth tot David te
Hebron, en zeiden tot den
koning: Zie, daar is het hoofd
van Isboseth, den zoon van
Saul, uw vijand, die uw ziel
zocht, alzo heeft de HEERE
mijn heer den koning te dezen
dage wrake gegeven van Saul
en van zijn zaad.
9 Maar David antwoordde
Rechab en zijn broeder Baena,
den zonen van Rimmon, den
Beerothiet, en zeide tot hen:
Zo waarachtig als De HEERE
leeft, Die mijn ziel uit alle
benauwdheid verlost heeft!
10 Dewijl ik hem, die mij
boodschapte, zeggende: Zie,
Saul is dood; daar hij in zijn
ogen was als een, die goede
boodschap bracht, nochtans
gegrepen en te Ziklag gedood
heb, hoewel hij meende, dat ik
hem bodenloon zou geven;
11 Hoeveel te meer, wanneer
goddeloze mannen een
rechtvaardigen man in zijn
huis op zijn slaapstede hebben
gedood? Nu dan, zou ik zijn
bloed van uw handen niet
eisen, en u van de aarde
wegdoen?
12 En David gebood zijn
jongens, en zij doodden hen,
en hieuwen hun handen en
hun voeten af, en hingen ze op
bij den vijver te Hebron, maar
het hoofd van Isboseth namen
zij, en begroeven het in Abners
graf te Hebron.

5 Toen kwamen alle
stammen van Israel
tot David te Hebron; en zij
spraken, zeggende: Zie, wij,
uw gebeente en uw vlees zijn
wij.
2 Daartoe ook te voren, toen
Saul koning over ons was,
waart gij Israel uitvoerende
en inbrengende; ook heeft de
HEERE tot u gezegd: Gij zult
Mijn volk Israel weiden, en gij
zult tot een voorganger zijn
over Israel.
3 Alzo kwamen alle oudsten
van Israel tot den koning te
Hebron; en de koning David
maakte een verbond met hen
te Hebron, voor het aangezicht
des HEEREN; en zij zalfden
David tot koning over Israel.
4 Dertig jaar was David oud,
als hij koning werd; veertig

jaren heeft hij geregeerd.
5 Te Hebron regeerde hij
over Juda zeven jaren en zes
maanden; en te Jeruzalem
regeerde hij drie en dertig
jaren over gans Israel en Juda.
6 En de koning toog met
zijn mannen naar Jeruzalem,
tegen de Jebusieten, die in dat
land woonden. En zij spraken
tot David, zeggende: Gij zult
hier niet inkomen, maar de
blinden en kreupelen zullen
u afdrijven; dat is te zeggen:
David zal hier niet inkomen.
7 Maar David nam den burg
Sion in; dezelve is de stad
Davids.
8 Want David zeide ten
zelven dage: Al wie de
Jebusieten slaat, en geraakt
aan die watergoot, en die
kreupelen, en die blinden, die
van Davids ziel gehaat zijn, die
zal tot een hoofd en tot een
overste zijn; daarom zegt men:
Een blinde en kreupele zal in
het huis niet komen.
9 Alzo woonde David in den
burg en noemde dien Davids
stad. En David bouwde rondom
van Millo af en binnenwaarts.
10 David nu ging geduriglijk
voort, en werd groot; want de
HEERE, de God der heirscharen,
was met hem.
11 En Hiram, de koning
van Tyrus, zond boden tot
David, en cederenhout, en
timmerlieden, en metselaars;
en zij bouwden David een huis.
12 En David merkte, dat de
HEERE hem tot een koning over
Israel bevestigd had, en dat Hij
zijn koninkrijk verheven had,
om Zijns volks Israels wil.
13 En David nam meer
bijwijven, en vrouwen van
Jeruzalem, nadat hij van
Hebron gekomen was; en
David werden meer zonen en
dochteren geboren.
14 En dit zijn de namen
dergenen, die hem te Jeruzalem
geboren zijn: Schammua, en
Schobab, en Nathan, en
Salomo.
15 En Ibchar, en Elischua en
Nefeg, en Jafia,
16 En Elischama, en Eljade, en
Elifeleth.
17 Als nu de Filistijnen
hoorden, dat zij David ten
koning over Israel gezalfd
hadden, zo togen alle
Filistijnen op om David te
zoeken; en David, dat horende,
toog af, naar den burg.
18 En de Filistijnen kwamen
en verspreidden zich in het dal
Refaim.
19 Zo vraagde David den
HEERE, zeggende: Zal ik
optrekken tegen de Filistijnen?
Zult Gij ze in mijn hand
geven? En de HEERE zeide tot
David: Trek op, want Ik zal de
Filistijnen zekerlijk in uw hand
geven.
20 Toen kwam David te
Baal-Perazim; en David sloeg
hen aldaar, en zeide: De HEERE
heeft mijn vijanden voor mijn
aangezicht gescheurd, als een
scheur der wateren; daarom
noemde hij den naam derzelve
plaats, Baal-Perazim.

21 En zij lieten hun afgoden
aldaar; en David en zijn
mannen namen ze op.
22 Daarna togen de Filistijnen
weder op; en zij verspreidden
zich in het dal Refaim.
23 En David vraagde den
HEERE, Dewelke zeide: Gij
zult niet optrekken; maar trek
om tot achter hen, dat gij aan
hen komt van tegenover de
moerbezienbomen;
24 En het geschiede, als
gij hoort het geruis van
een gang in de toppen der
moerbezienbomen, dan rep u;
want alsdan is de HEERE voor
uw aangezicht uitgegaan, om
het heirleger der Filistijnen te
slaan.
25 En David deed alzo, gelijk
als de HEERE hem geboden had;
en hij sloeg de Filistijnen van
Geba af, totdat gij komt te
Gezer.

6 Daarna verzamelde David
wederom alle uitgelezenen
in Israel, dertig duizend.
2 En David maakte zich
op, en ging heen met al het
volk, dat bij hem was, van
Baalim-Juda, om van daar
op te brengen de ark Gods,
bij dewelke de Naam wordt
aangeroepen, de Naam van
den HEERE der heirscharen,
Die daarop woont tussen de
cherubim.
3 En zij voerden de ark Gods
op een nieuwen wagen, en
haalden ze uit het huis van
Abinadab, dat op een heuvel
is; en Uza en Ahio, zonen
van Abinadab, leidden den
nieuwen wagen.
4 Toen zij hem nu uit het
huis van Abinadab, dat op den
heuvel is, met de ark Gods,
wegvoerden, zo ging Ahio voor
de ark henen.
5 En David en het ganse
huis Israels speelden voor
het aangezicht des HEEREN,
met allerlei snarenspel van
dennenhout, als met harpen, en
met luiten, en met trommelen,
ook met schellen, en met
cimbalen.
6 Als zij nu kwamen tot aan
Nachons dorsvloer, zo strekte
Uza zijn hand uit aan de ark
Gods, en hield ze, want de
runderen struikelden.
7 Toen ontstak de toorn des
HEEREN tegen Uza, en God
sloeg hem aldaar, om deze
onbedachtzaamheid; en hij
stierf aldaar bij de ark Gods.
8 En David ontstak, omdat de
HEERE een scheur gescheurd
had aan Uza; en hij noemde
dezelve plaats Perez-Uza, tot op
dezen dag.
9 En David vreesde den
HEERE ten zelven dage; en
hij zeide: Hoe zal de ark des
HEEREN tot mij komen?
10 David dan wilde de ark
des HEEREN niet tot zich laten
overbrengen in de stad Davids;
maar David deed ze afwijken in
het huis van Obed-Edom, den
Gethiet.
11 En de ark des HEEREN bleef
in het huis van Obed-Edom,
den Gethiet, drie maanden; en
de HEERE zegende Obed-Edom
en zijn ganse huis.

12 Toen boodschapte men
den koning David, zeggende:
De HEERE heeft het huis van
Obed-Edom, en al wat hij
heeft, gezegend om der ark
Gods wil; zo ging David heen
en haalde de ark Gods uit het
huis van Obed-Edom opwaarts
in de stad Davids, met vreugde.
13 En het geschiedde, als zij,
die de ark des HEEREN droegen,
zes treden voortgetreden
waren, dat hij ossen en gemest
vee offerde.
14 En David huppelde met
alle macht voor het aangezicht
des HEEREN; en David was
omgord met een linnen lijfrok.
15 Alzo brachten David en het
ganse huis Israels de ark des
HEEREN op, met gejuich en met
geluid der bazuinen.
16 En het geschiedde, als de
ark des HEEREN in de stad
Davids kwam, dat Michal,
Sauls dochter, door het
venster uitzag. Als zij nu den
koning David zag, springende
en huppelende voor het
aangezicht des HEEREN,
verachtte zij hem in haar hart.
17 Toen zij nu de ark des
HEEREN inbrachten, stelden
zij die in haar plaats, in het
midden der tent, die David
voor haar gespannen had; en
David offerde brandofferen
voor des HEEREN aangezicht,
en dankofferen.
18 Als David geeindigd
had het brandoffer en de
dankofferen te offeren, zo
zegende hij het volk in
den Naam des HEEREN der
heirscharen.
19 En hij deelde uit aan het
ganse volk, aan de ganse
menigte van Israel, van de
mannen tot de vrouwen toe,
aan een iegelijk een broodkoek,
en een schoon stuk vlees, en
een fles wijn. Toen ging al dat
volk heen, een iegelijk naar
zijn huis.
20 Als nu David wederkwam,
om zijn huis te zegenen, ging
Michal, Sauls dochter, uit,
David tegemoet, en zeide:
Hoe is heden de koning van
Israel verheerlijkt, die zich
heden voor de ogen van
de dienstmaagden zijner
dienstknechten heeft ontbloot,
gelijk een van de ijdele
lieden zich onbeschaamdelijk
ontbloot?
21 Maar David zeide tot
Michal: Voor het aangezicht
des HEEREN, Die mij verkoren
heeft voor uw vader en voor
zijn ganse huis, mij instellende
tot een voorganger over het
volk des HEEREN, over Israel;
ja, ik zal spelen voor het
aangezicht des HEEREN.
22 Ook zal ik mij nog geringer
houden dan alzo, en zal nederig
zijn in mijn ogen, en met
de dienstmaagden, waarvan gij
gezegd hebt, met dezelve zal ik
verheerlijkt worden.
23 Michal nu, Sauls dochter,
had geen kind, tot den dag van
haar dood toe.

7 En het geschiedde, als de
koning in zijn huis zat, en
de HEERE hem rust gegeven
had van al zijn vijanden

rondom,
2 Zo zeide de koning tot den
profeet Nathan: Zie toch, ik
woon in een cederen huis, en
de ark Gods woont in het
midden der gordijnen.
3 En Nathan zeide tot den
koning: Ga heen, doe al wat in
uw hart is, want de HEERE is
met u.
4 Maar het gebeurde in
denzelfden nacht, dat het
woord des HEEREN tot Nathan
geschiedde, zeggende:
5 Ga, en zeg tot Mijn knecht,
tot David: Zo zegt de HEERE:
Zoudt gij Mij een huis bouwen
tot Mijn woning?
6 Want Ik heb in geen huis
gewoond, van dien dag af,
dat Ik de kinderen Israels uit
Egypte opvoerde, tot op dezen
dag; maar Ik heb gewandeld in
een tent en in een tabernakel.
7 Overal, waar Ik met al
de kinderen Israels heb
gewandeld, heb Ik wel een
woord gesproken met een
der stammen Israels, dien Ik
bevolen heb Mijn volk Israel
te weiden, zeggende: Waarom
bouwt gij Mij niet een cederen
huis?
8 Nu dan, alzo zult gij
tot Mijn knecht, tot David,
zeggen: Zo zegt de HEERE
der heirscharen: Ik heb u
genomen van de schaapskooi,
van achter de schapen, dat gij
een voorganger zoudt zijn over
Mijn volk, over Israel.
9 En Ik ben met u geweest,
overal, waar gij gegaan zijt,
en heb al uw vijanden voor
uw aangezicht uitgeroeid; en
Ik heb u een groten naam
gemaakt, als den naam der
groten, die op de aarde zijn.
10 En Ik heb voor Mijn volk,
voor Israel, een plaats besteld,
en hem geplant, dat hij aan
zijn plaats wone, en niet
meer heen en weder gedreven
worde; en de kinderen der
verkeerdheid zullen hem niet
meer verdrukken, gelijk als in
het eerst.
11 En van dien dag af, dat Ik
geboden heb richters te wezen
over Mijn volk Israel. Doch u
heb Ik rust gegeven van al uw
vijanden. Ook geeft u de HEERE
te kennen, dat de HEERE u een
huis maken zal.
12 Wanneer uw dagen zullen
vervuld zijn, en gij met
uw vaderen zult ontslapen
zijn, zo zal Ik uw zaad na u
doen opstaan, dat uit uw lijf
voortkomen zal, en Ik zal zijn
koninkrijk bevestigen.
13 Die zal Mijn Naam een huis
bouwen; en Ik zal den stoel
zijns koninkrijks bevestigen tot
in eeuwigheid.
14 Ik zal hem zijn tot een
Vader, en hij zal Mij zijn
tot een zoon; dewelke als hij
misdoet, zo zal Ik hem met een
mensenroede en met plagen
der mensenkinderen straffen.
15 Maar Mijn
goedertierenheid zal van
hem niet wijken, gelijk als Ik
die weggenomen heb van Saul,
dien Ik van voor uw aangezicht
heb weggenomen.

16 Doch uw huis zal bestendig
zijn, en uw koninkrijk tot
in eeuwigheid, voor uw
aangezicht; uw stoel zal vast
zijn tot in eeuwigheid.
17 Naar al deze woorden, en
naar dit ganse gezicht, alzo
sprak Nathan tot David.
18 Toen ging de koning David
in, en bleef voor het aangezicht
des HEEREN, en hij zeide: Wie
ben ik, Heere HEERE, en wat
is mijn huis, dat Gij mij tot
hiertoe gebracht hebt?
19 Daartoe is dit in Uw ogen
nog klein geweest, Heere
HEERE, maar Gij hebt ook
over het huis Uws knechts
gesproken tot van verre heen;
en dit naar de wet der mensen,
Heere HEERE!
20 En wat zal David nog meer
tot U spreken? Want Gij kent
Uw knecht, Heere HEERE!
21 Om Uws woords wil, en
naar Uw hart hebt Gij al deze
grote dingen gedaan, om aan
Uw knecht bekend te maken.
22 Daarom zijt Gij groot,
HEERE God! Want er is
niemand gelijk Gij, en er is
geen God dan alleen Gij, naar
alles, wat wij met onze oren
gehoord hebben.
23 En wie is, gelijk Uw
volk, gelijk Israel, een enig
volk op aarde, hetwelk God
is heengegaan Zich tot een
volk te verlossen, en om Zich
een Naam te zetten, en om
voor ulieden deze grote en
verschrikkelijke dingen te
doen aan Uw land, voor het
aangezicht Uws volks, dat
Gij U uit Egypte verlost hebt,
de heidenen en hun goden
verdrijvende.
24 En Gij hebt Uw volk Israel
U bevestigd, U tot een volk, tot
in eeuwigheid; en Gij, HEERE,
zijt hun tot een God geworden.
25 Nu dan, HEERE God, doe
dit woord, dat Gij over Uw
knecht en over zijn huis
gesproken hebt, bestaan tot in
eeuwigheid, en doe, gelijk als
Gij gesproken hebt.
26 En Uw Naam worde groot
gemaakt tot in eeuwigheid,
dat men zegge: De HEERE der
heirscharen is God over Israel;
en het huis van Uw knecht
David zal bestendig zijn voor
Uw aangezicht.
27 Want Gij, HEERE der
heirscharen, Gij, God Israels!
Gij hebt voor het oor
Uws knechts geopenbaard,
zeggende: Ik zal u een huis
bouwen; daarom heeft Uw
knecht in zijn hart gevonden,
dit gebed tot U te bidden.
28 Nu dan, Heere HEERE! Gij
zijt die God, en Uw woorden
zullen waarheid zijn, en Gij
hebt dit goede tot Uw knecht
gesproken.
29 Zo believe het U nu, en
zegen het huis van Uw knecht,
dat het in eeuwigheid voor uw
aangezicht zij; want Gij, Heere
HEERE, hebt het gesproken, en
met Uw zegen zal het huis van
Uw knecht gezegend worden in
eeuwigheid.

8 En het geschiedde daarna,
dat David de Filistijnen

sloeg, en bracht hen ten onder; en David nam Meteg-Amma uit der Filistijnen hand.

2 Ook sloeg hij de Moabieten, en mat hen met een snoer, doende hen ter aarde nederliggen; en hij mat met twee snoeren om te doden, en met een vol snoer om in het leven te laten. Alzo werden de Moabieten David tot knechten, brengende geschenken.

3 David sloeg ook Hadad-ezer, den zoon van Rechob, den koning van Zoba, toen hij heentoog, om zijn hand te wenden naar de rivier Frath.

4 En David nam hem duizend wagens af, en zevenhonderd ruiteren, en twintig duizend man te voet; en David ontzenuwde alle wagenpaarden, en hield daarvan honderd wagenen over.

5 En de Syriers van Damaskus kwamen om Hadad-ezer, den koning van Zoba, te helpen; maar David sloeg van de Syriers twee en twintig duizend man.

6 En David legde bezettingen in Syrie van Damaskus, en de Syriers werden David tot knechten, brengende geschenken; en de Heere behoedde David overal, waar hij heentoog.

7 En David nam de gouden schilden die bij Hadad-ezers knechten geweest waren, en bracht ze te Jeruzalem.

8 Daartoe nam de koning David zeer veel kopers uit Betach, en uit Berothai, steden van Hadad-ezer.

9 Als nu Thoi, de koning van Hamath, hoorde, dat David het ganse heir van Hadad-ezer geslagen had;

10 Zo zond Thoi zijn zoon Joram tot den koning David, om hem te vragen naar zijn welstand, en om hem te zegenen, vanwege dat hij tegen Hadad-ezer gekrijgd en hem geslagen had, (want Hadad-ezer voerde steeds krijg tegen Thoi); en in zijn hand waren zilveren vaten, en gouden vaten, en koperen vaten;

11 Welke de koning David ook den Heere heiligde, met het zilver en het goud, dat hij geheiligd had van alle heidenen, die hij zich onderworpen had;

12 Van Syrie, en van Moab, en van de kinderen Ammons, en van de Filistijnen, en van Amalek, en van den roof van Hadad-ezer, den zoon van Rechob, den koning van Zoba.

13 Ook maakte zich David een naam, als hij wederkwam, nadat hij de Syriers geslagen had, in het Zoutdal, achttien duizend.

14 En hij legde bezettingen in Edom; in gans Edom legde hij bezettingen; en alle Edomieten werden David tot knechten; en de Heere behoedde David overal, waar hij heentoog.

15 Alzo regeerde David over
gans Israel, en David deed
aan zijn ganse volk recht en
gerechtigheid.
16 Joab nu, de zoon van
Zeruja, was over het heir; en
Josafat, zoon van Achilud, was
kanselier.
17 En Zadok, zoon van
Ahitub, en Achimelech, zoon
van Abjathar, waren priesters;
en Seraja was schrijver.
18 Er was ook Benaja, zoon
van Jojada, met de Krethi en
de Plethi; maar Davids zonen
waren prinsen.

9 En David zeide: Is er nog
iemand die overgebleven is
van het huis van Saul, dat ik
weldadigheid aan hem doe, om
Jonathans wil?
2 Het huis van Saul nu had
een knecht, wiens naam was
Ziba; en zij riepen hem tot
David. En de koning zeide tot
hem: Zijt gij Ziba? En hij zeide:
Uw knecht.
3 En de koning zeide: Is er
nog iemand van het huis van
Saul, dat ik Gods weldadigheid
bij hem doe? Toen zeide Ziba
tot den koning: Er is nog
een zoon van Jonathan, die
geslagen is aan beide voeten.
4 En de koning zeide tot hem:
Waar is hij? En Ziba zeide tot
den koning: Zie, hij is in het
huis van Machir, den zoon van
Ammiel, te Lodebar.
5 Toen zond de koning David
heen, en hij nam hem uit het
huis van Machir, den zoon van
Ammiel, van Lodebar.
6 Als nu Mefiboseth, de zoon
van Jonathan, den zoon van
Saul, tot David inkwam, zo viel
hij op zijn aangezicht, en boog
zich neder. En David zeide:
Mefiboseth! En hij zeide: Zie,
hier is uw knecht.
7 En David zeide tot hem:
Vrees niet, want ik zal zekerlijk
weldadigheid bij u doen, om
uws vaders Jonathans wil; en ik
zal u alle akkers van uw vader
Saul wedergeven; en gij zult
geduriglijk brood eten aan mijn
tafel.
8 Toen boog hij zich, en zeide:
Wat is uw knecht, dat gij
omgezien hebt naar een doden
hond, als ik ben?
9 Toen riep de koning Ziba,
Sauls jongen, en zeide tot hem:
Al wat Saul gehad heeft, en zijn
ganse huis, heb ik den zoon
uws heren gegeven.
10 Daarom zult gij voor hem
het land bearbeiden, gij, en
uw zonen, en uw knechten, en
zult de vruchten inbrengen,
opdat de zoon uws heren
brood hebbe, dat hij ete; en
Mefiboseth, de zoon uws
heren, zal geduriglijk brood
eten aan mijn tafel. Ziba nu
had vijftien zonen en twintig
knechten.
11 En Ziba zeide tot den
koning: Naar alles, wat mijn
heer de koning zijn knecht
gebiedt, alzo zal uw knecht
doen. Ook zou Mefiboseth,
etende aan mijn tafel, als een
van des konings zonen zijn.
12 Mefiboseth nu had een
kleinen zoon, wiens naam was

Micha; en allen, die in het huis van Ziba woonden, waren knechten van Mefiboseth.
13 Alzo woonde Mefiboseth te Jeruzalem, omdat hij geduriglijk at aan des konings tafel; en hij was kreupel aan beide zijn voeten.

10 En het geschiedde daarna, dat de koning der kinderen Ammons stierf, en zijn zoon Hanun werd koning in zijn plaats.
2 Toen zeide David: Ik zal weldadigheid doen aan Hanun, den zoon van Nahas, gelijk als zijn vader weldadigheid aan mij gedaan heeft. Zo zond David heen, om hem door den dienst zijner knechten te troosten over zijn vader. En de knechten van David kwamen in het land van de kinderen Ammons.
3 Toen zeiden de vorsten der kinderen Ammons tot hun heer Hanun: Eert David uw vader in uw ogen, omdat hij troosters tot u gezonden heeft? Heeft David zijn knechten niet daarom tot u gezonden, dat hij deze stad doorzoeke, en die verspiede, en die omkere?
4 Toen nam Hanun Davids knechten, en schoor hun baard half af, en sneed hun klederen half af, tot aan hun billen; en hij liet hen gaan.
5 Als zij dit David lieten weten, zo zond hij hun tegemoet; want deze mannen waren zeer beschaamd. En de koning zeide: Blijft te Jericho, totdat uw baard weder gewassen zal zijn, komt dan weder.
6 Toen nu de kinderen Ammons zagen, dat zij zich bij David stinkende gemaakt hadden, zonden de kinderen Ammons heen, en huurden van de Syriers van Beth-Rechob, en van de Syriers van Zoba, twintig duizend voetvolks, en van den koning van Maacha duizend man, en van de mannen van Tob twaalf duizend man.
7 Als David dit hoorde, zond hij Joab heen, en het ganse heir met de helden.
8 En de kinderen Ammons togen uit, en stelden de slagorde voor de deur der poort; maar de Syriers van Zoba, en Rechob, en de mannen van Tob en Maacha waren bijzonder in het veld.
9 Als nu Joab zag, dat de spits der slagorde tegen hem was, van voren en van achteren, zo verkoos hij uit alle uitgelezenen van Israel, en stelde hen in orde tegen de Syriers aan;
10 En het overige des volks gaf hij onder de hand van zijn broeder Abisai, die het in orde stelde tegen de kinderen Ammons aan.
11 En hij zeide: Zo de Syriers mij te sterk zullen zijn, zo zult gij mij komen verlossen; en zo de kinderen Ammons u te sterk zullen zijn, zo zal ik komen om u te verlossen.

12 Wees sterk, en laat ons
sterk zijn voor ons volk, en
voor de steden onzes Gods; de
HEERE nu doe, wat goed is in
Zijn ogen.
13 Toen naderde Joab, en het
volk, dat bij hem was, tot den
strijd tegen de Syriers; en zij
vloden voor zijn aangezicht.
14 Als de kinderen Ammons
zagen, dat de Syriers vloden,
vloden zij ook voor het
aangezicht van Abisai, en
kwamen in de stad. En
Joab keerde weder van de
kinderen Ammons, en kwam
te Jeruzalem.
15 Toen nu de Syriers
zagen, dat zij voor Israels
aangezicht geslagen waren, zo
vergaderden zij zich weder te
zamen.
16 En Hadad-ezer zond heen,
en deed de Syriers uitkomen,
die op gene zijde der rivier
zijn, en zij kwamen te Helam;
en Sobach, Hadad-ezers
krijgsoverste, toog voor hun
aangezicht heen.
17 Als dat David werd
aangezegd, verzamelde hij
gans Israel, en toog over de
Jordaan, en kwam te Helam, en
de Syriers stelden de slagorde
tegen David aan, en streden
met hem.
18 Maar de Syriers vloden
voor Israels aangezicht, en
David versloeg van de Syriers
zevenhonderd wagenen, en
veertig duizend ruiteren;
daartoe sloeg hij Sobach, hun
krijgsoverste, dat hij aldaar
stierf.
19 Toen nu al de koningen,
die Hadad-ezers knechten
waren, zagen, dat zij voor
Israels aangezicht geslagen
waren, maakten zij vrede met
Israel, en dienden hen; en de
Syriers vreesden de kinderen
Ammons meer te verlossen.

11 En het geschiedde met
de wederkomst van het
jaar, ter tijde als de koningen
uittrekken, dat David Joab, en
zijn knechten met hem, en gans
Israel henenzond, dat zij de
kinderen Ammons verderven,
en Rabba belegeren zouden.
Doch David bleef te Jeruzalem.
2 Zo geschiedde het tegen
den avondtijd, dat David
van zijn leger opstond, en
wandelde op het dak van het
koningshuis, en zag van het
dak een vrouw, zich wassende;
deze vrouw nu was zeer
schoon van aanzien.
3 En David zond henen,
en ondervraagde naar deze
vrouw; en men zeide: Is dat
niet Bathseba, de dochter van
Eliam, de huisvrouw van Uria,
den Hethiet?
4 Toen zond David boden
henen, en liet haar halen. En als
zij tot hem ingekomen was, lag
hij bij haar, (zij nu had zich van
haar onreinigheid gezuiverd),
daarna keerde zij weder naar
haar huis.
5 En die vrouw werd
zwanger; zo zond zij henen, en
liet David weten, en zeide: Ik
ben zwanger geworden.
6 Toen zond David tot Joab,
zeggende: Zend Uria, den

Hethiet, tot mij. En Joab zond
Uria tot David.
7 Als nu Uria tot hem kwam,
zo vraagde David naar den
welstand van Joab, en naar den
welstand des volks, en naar den
welstand des krijgs.
8 Daarna zeide David tot
Uria: Ga af naar uw huis, en
was uw voeten. En toen Uria
uit des konings huis uitging,
volgde hem een gerecht des
konings achterna.
9 Maar Uria legde zich neder
voor de deur van des konings
huis, met al de knechten zijns
heren; en hij ging niet af in zijn
huis.
10 En zij gaven het David te
kennen, zeggende: Uria is niet
afgegaan in zijn huis. Toen
zeide David tot Uria: Komt gij
niet van de reis? Waarom zijt
gij niet afgegaan in uw huis?
11 En Uria zeide tot David: De
ark, en Israel, en Juda blijven in
de tenten; en mijn heer Joab, en
de knechten mijns heren zijn
gelegerd op het open veld, en
zou ik in mijn huis gaan, om
te eten en te drinken, en bij
mijn huisvrouw te liggen? Zo
waarachtig als gij leeft en uw
ziel leeft, indien ik deze zaak
doen zal!
12 Toen zeide David tot Uria:
Blijf ook heden hier, zo zal ik
u morgen afzenden. Alzo bleef
Uria te Jeruzalem, dien dag en
den anderen dag.
13 En David nodigde hem,
zodat hij voor zijn aangezicht
at en dronk, en hij maakte hem
dronken. Daarna ging hij in
den avond uit, om zich neder te
leggen op zijn leger, met zijns
heren knechten, maar ging niet
af in zijn huis.
14 Des morgens nu
geschiedde het, dat David
een brief schreef aan Joab; en
hij zond dien door de hand van
Uria.
15 En hij schreef in dien brief,
zeggende: Stel Uria vooraan
tegenover den sterksten strijd,
en keer van achter hem af,
opdat hij geslagen worde en
sterve.
16 Zo geschiedde het, als
Joab op de stad gelet had, dat
hij Uria stelde aan de plaats,
waarvan hij wist, dat aldaar
strijdbare mannen waren.
17 Als nu de mannen der stad
uittogen en met Joab streden,
vielen er van het volk, van
Davids knechten, en Uria, de
Hethiet, stierf ook.
18 Toen zond Joab heen, en
liet David den gansen handel
van dezen strijd weten.
19 En hij beval den bode,
zeggende: Als gij zult
geeindigd hebben den gansen
handel van dezen strijd tot den
koning uit te spreken;
20 En het zal geschieden,
indien de grimmigheid des
konings opkomt, en hij tot u
zegt: Waarom zijt gij zo na
aan de stad gekomen om te
strijden? Wist gij niet, dat
zij van den muur zouden
schieten?
21 Wie sloeg Abimelech, den
zoon van Jerubbeseth? Wierp
niet een vrouw een stuk van

een molensteen op hem van den muur, dat hij te Thebez stierf? Waarom zijt gij tot den muur genaderd? Dan zult gij zeggen: Uw knecht, Uria, de Hethiet, is ook dood.

22 En de bode ging heen, en kwam in, en gaf David te kennen alles, waar hem Joab om uitgezonden had.

23 En de bode zeide tot David: Die mannen zijn ons zeker te machtig geweest, en zijn tot ons uitgetogen in het veld; maar wij zijn tegen hen aan geweest tot aan de deur der poort.

24 Toen schoten de schutters van den muur af op uw knechten, dat er van des konings knechten dood gebleven zijn; en uw knecht, Uria, de Hethiet, is ook dood.

25 Toen zeide David tot den bode: Zo zult gij tot Joab zeggen: Laat deze zaak niet kwaad zijn in uw ogen, want het zwaard verteert zowel dezen als genen; versterk uw strijd tegen de stad, en verstoor ze; versterk hem alzo.

26 Als nu de huisvrouw van Uria hoorde, dat haar man Uria dood was, zo droeg zij leed over haar heer.

27 En als de rouw was overgegaan, zond David heen, en nam haar in zijn huis; en zij werd hem ter vrouwe, en baarde hem een zoon. Doch deze zaak, die David gedaan had, was kwaad in de ogen des HEEREN.

12 En de HEERE zond Nathan tot David. Als die tot hem inkwam, zeide hij tot hem: Er waren twee mannen in een stad, de een rijk en de ander arm.

2 De rijke had zeer veel schapen en runderen.

3 Maar de arme had gans niet dan een enig klein ooilam, dat hij gekocht had, en had het gevoed, dat het groot geworden was bij hem, en bij zijn kinderen tegelijk; het at van zijn bete, en dronk van zijn beker, en sliep in zijn schoot, en het was hem als een dochter.

4 Toen nu den rijken man een wandelaar overkwam, verschoonde hij te nemen van zijn schapen en van zijn runderen, om voor den reizenden man, die tot hem gekomen was, wat te bereiden; en hij nam des armen mans ooilam, en bereidde dat voor den man, die tot hem gekomen was.

5 Toen ontstak Davids toorn zeer tegen dien man; en hij zeide tot Nathan: Zo waarachtig als de HEERE leeft, de man, die dat gedaan heeft, is een kind des doods!

6 En dat ooilam zal hij viervoudig wedergeven, daarom dat hij deze zaak gedaan, en omdat hij niet verschoond heeft.

7 Toen zeide Nathan tot David: Gij zijt die man! Zo zegt de HEERE, de God Israels: Ik heb u ten koning gezalfd over

Israel, en Ik heb u uit Sauls
hand gered;
8 En Ik heb u uws heren huis
gegeven, daartoe uws heren
vrouwen in uw schoot, ja, Ik
heb u het huis van Israel en
Juda gegeven; en indien het
weinig is, Ik zou u alzulks en
alzulks daartoe doen.
9 Waarom hebt gij dan het
woord des HEEREN veracht,
doende wat kwaad is in Zijn
ogen? Gij hebt Uria, den
Hethiet, met het zwaard
verslagen, en zijn huisvrouw
hebt gij u ter vrouwe genomen;
en hem hebt gij met het zwaard
van de kinderen Ammons
doodgeslagen.
10 Nu dan, het zwaard zal
van uw huis niet afwijken
tot in eeuwigheid; daarom
dat gij Mij veracht hebt, en
de huisvrouw van Uria, den
Hethiet, genomen hebt, dat zij
u ter vrouwe zij.
11 Zo zegt de HEERE: Zie, Ik
zal kwaad over u verwekken
uit uw huis, en zal uw vrouwen
nemen voor uw ogen, en zal
haar aan uw naaste geven; die
zal bij uw vrouwen liggen, voor
de ogen dezer zon.
12 Want gij hebt het in het
verborgen gedaan; maar Ik zal
deze zaak doen voor gans
Israel, en voor de zon.
13 Toen zeide David tot
Nathan: Ik heb gezondigd
tegen den HEERE! En Nathan
zeide tot David: De HEERE heeft
ook uw zonde weggenomen,
gij zult niet sterven.
14 Nochtans, dewijl gij door
deze zaak de vijanden des
HEEREN grotelijks hebt doen
lasteren, zal ook de zoon, die u
geboren is, den dood sterven.
15 Toen ging Nathan naar zijn
huis. En de HEERE sloeg het
kind, dat de huisvrouw van
Uria David gebaard had, dat het
zeer krank werd.
16 En David zocht God voor
dat jongsken; en David vastte
een vasten, en ging in, en lag
den nacht over op de aarde.
17 Toen maakten zich de
oudsten van zijn huis op tot
hem, om hem te doen opstaan
van de aarde; maar hij wilde
niet, en at geen brood met hen.
18 En het geschiedde op den
zevenden dag, dat het kind
stierf; en Davids knechten
vreesden hem aan te zeggen,
dat het kind dood was, want
zij zeiden: Ziet, als het kind
nog levend was, spraken wij
tot hem, maar hij hoorde naar
onze stem niet, hoe zullen
wij dan tot hem zeggen: Het
kind is dood? Want het mocht
kwaad doen.
19 Maar David zag, dat zijn
knechten mompelden; zo
merkte David, dat het kind
dood was. Dies zeide David
tot zijn knechten: Is het kind
dood? En zij zeiden: Het is
dood.
20 Toen stond David op van
de aarde, en wies en zalfde zich,
en veranderde zijn kleding, en
ging in het huis des HEEREN,
en bad aan; daarna kwam hij in
zijn huis, en eiste brood; en zij

zetten hem brood voor, en hij
at.
21 Zo zeiden zijn knechten
tot hem: Wat is dit voor een
ding, dat gij gedaan hebt? Om
des levenden kinds wil hebt
gij gevast en geweend; maar
nadat het kind gestorven is, zijt
gij opgestaan en hebt brood
gegeten.
22 En hij zeide: Als het kind
nog leefde, heb ik gevast en
geweend; want ik zeide: Wie
weet, de HEERE zou mij mogen
genadig zijn, dat het kind
levend bleve.
23 Maar nu is het dood,
waarom zou ik nu vasten?
Zal ik hem nog kunnen
wederhalen? Ik zal wel tot hem
gaan, maar hij zal tot mij niet
wederkomen.
24 Daarna troostte David zijn
huisvrouw Bathseba, en ging
tot haar in, en lag bij haar;
en zij baarde een zoon, wiens
naam zij noemde Salomo; en de
HEERE had hem lief.
25 En zond heen door de hand
van den profeet Nathan, en
noemde zijn naam Jedid-Jah,
om des HEEREN wil.
26 Joab nu krijgde tegen
Rabba der kinderen Ammons;
en hij nam de koninklijke stad
in.
27 Toen zond Joab boden tot
David, en zeide: Ik heb gekrijgd
tegen Rabba, ook heb ik de
waterstad ingenomen.
28 Zo verzamel gij nu het
overige des volks, en beleger de
stad, en neem ze in; opdat niet,
zo ik de stad zou innemen, mijn
naam over haar uitgeroepen
worde.
29 Toen verzamelde David al
dat volk, en toog naar Rabba;
en hij krijgde tegen haar, en
nam ze in.
30 En hij nam de kroon haars
konings van zijn hoofd af,
welker gewicht was een talent
gouds, met edelgesteente, en zij
werd op Davids hoofd gezet;
ook voerde hij uit een zeer
groten roof der stad.
31 Het volk nu, dat daarin
was, voerde hij uit, en legde
het onder zagen, en onder
ijzeren dorswagens, en onder
ijzeren bijlen, en deed hen door
den ticheloven doorgaan; en
alzo deed hij aan alle steden
der kinderen Ammons. Daarna
keerde David, en al het volk,
weder naar Jeruzalem.

13 En het geschiedde
daarna, alzo Absalom,
Davids zoon, een schone zuster
had, welker naam was Thamar,
dat Amnon, Davids zoon, haar
lief kreeg.
2 En Amnon was benauwd
tot krank wordens toe, om
zijner zuster Thamars wil; want
zij was een maagd, zodat het in
Amnons ogen zwaar was, haar
iets te doen.
3 Doch Amnon had een
vriend, wiens naam was
Jonadab, een zoon van Simea,
Davids broeder; en Jonadab
was een zeer wijs man.
4 Die zeide tot hem: Waarom
zijt gij van morgen tot morgen
zo mager, gij koningszoon, zult

gij het mij niet te kennen geven? Toen zeide Amnon tot hem: Ik heb Thamar, de zuster van mijn broeder Absalom, lief.
5 En Jonadab zeide tot hem: Leg u op uw leger, en maak u krank; als dan uw vader zal komen om u te zien, zo zult gij tot hem zeggen: Dat toch mijn zuster Thamar kome, dat zij mij met brood spijzige, en de spijze voor mijn ogen toemake, opdat ik het aanzie, en van haar hand ete.
6 Amnon dan legde zich, en maakte zich krank. Toen nu de koning kwam om hem te zien, zeide Amnon tot den koning: Dat toch mijn zuster Thamar kome, dat zij twee koekjes voor mijn ogen toemake, en ik van haar hand ete.
7 Toen zond David heen tot Thamar in het huis, zeggende: Ga toch heen in het huis van uw broeder Amnon, en maak hem een spijze.
8 En Thamar ging heen in het huis van haar broeder Amnon, (hij nu was nederliggende), en zij nam deeg, en kneedde het, en maakte koekjes toe voor zijn ogen, en bakte de koekjes.
9 En zij nam een pan, en goot ze uit voor zijn aangezicht; maar hij weigerde te eten. En Amnon zeide: Doet alle man van mij uitgaan. En alle man ging van hem uit.
10 Toen zeide Amnon tot Thamar: Breng de spijze in de kamer, dat ik van uw hand ete; zo nam Thamar de koekjes, die zij gemaakt had, en bracht ze haar broeder Amnon in de kamer.
11 Als zij ze nu tot hem nabij bracht, dat hij ate, zo greep hij haar, en zeide tot haar: Kom, lig bij mij, mijn zuster!
12 Maar zij zeide tot hem: Niet, mijn broeder, verkracht mij niet, want alzo doet men niet in Israel; doe deze dwaasheid niet.
13 Want ik, waarhenen zou ik mijn schande brengen? En gij, gij zoudt zijn als een der dwazen in Israel; zo spreek toch nu tot den koning, want hij zal mij van u niet onthouden.
14 Doch hij wilde naar haar stem niet horen; maar sterker zijnde dan zij, zo verkrachtte hij haar, en lag bij haar.
15 Daarna haatte haar Amnon met een zeer groten haat; want de haat, waarmede hij haar haatte, was groter dan de liefde, waarmede hij haar had liefgehad; en Amnon zeide tot haar: Maak u op, ga weg.
16 Toen zeide zij tot hem: Er zijn geen oorzaken om mij uit te drijven; dit kwaad zou groter zijn dan het andere, dat gij bij mij gedaan hebt; maar hij wilde naar haar niet horen.
17 En hij riep zijn jongen, die hem diende, en zeide: Drijf nu deze van mij uit naar buiten, en grendel de deur achter haar toe.
18 Zij nu had een veelvervigen rok aan; want alzo werden des konings dochteren, die maagden waren, met mantels gekleed;

en zijn dienaar bracht haar uit tot buiten, en grendelde de deur achter haar toe.

19 Toen nam Thamar as op haar hoofd, en scheurde den veelvervigen rok, dien zij aanhad; en zij legde haar hand op haar hoofd, en ging vast henen en kreet.

20 En haar broeder Absalom zeide tot haar: Is uw broeder Amnon bij u geweest? Nu dan, mijn zuster, zwijg stil, hij is uw broeder; zet uw hart niet op deze zaak. Alzo bleef Thamar en was eenzaam in het huis van haar broeder Absalom.

21 Als de koning David al deze dingen hoorde, zo ontstak hij zeer.

22 Doch Absalom sprak niet met Amnon, noch kwaad noch goed; maar Absalom haatte Amnon, ter oorzake dat hij zijn zuster Thamar verkracht had.

23 En het geschiedde, na twee volle jaren, dat Absalom, schaaps scheerders had te Baal-Hazor, dat bij Efraim is; zo nodigde Absalom al des konings zonen.

24 En Absalom kwam tot den koning, en zeide: Zie, nu heeft uw knecht schaaps scheerders; dat toch de koning en zijn knechten met uw knecht gaan.

25 Maar de koning zeide tot Absalom: Niet, mijn zoon, laat ons toch niet al te zamen gaan, opdat wij u niet bezwaarlijk zijn; en hij hield bij hem aan, doch hij wilde niet gaan, maar zegende hem.

26 Toen zeide Absalom: Zo niet, laat toch mijn broeder Amnon met ons gaan. Maar de koning zeide tot hem: Waarom zou hij met u gaan?

27 Als Absalom bij hem aanhield, zo liet hij Amnon en al des konings zonen met hem gaan.

28 Absalom nu gebood zijn jongens, zeggende: Let er nu op, als Amnons hart vrolijk is van den wijn, en ik tot ulieden zal zeggen: Slaat Amnon, dan zult gij hem doden; vreest niet; is het niet, omdat ik het u geboden heb? Zijt sterk en weest dapper.

29 En Absaloms jongens deden aan Amnon, gelijk als Absalom geboden had. Toen stonden alle zonen des konings op, en reden een iegelijk op zijn muildier, en vloden.

30 En het geschiedde, als zij op den weg waren, dat het gerucht tot David kwam, dat men zeide: Absalom heeft al de zonen des konings geslagen, en er is niet een van hen overgelaten.

31 Toen stond de koning op, en scheurde zijn klederen, en legde zich neder ter aarde; desgelijks stonden al zijn knechten met gescheurde klederen.

32 Maar Jonadab, de zoon van Simea, Davids broeder, antwoordde en zeide: Mijn heer zegge niet, dat zij al de jongelingen, des konings zonen, gedood hebben; maar Amnon alleen is dood; want

bij Absalom is er op toegelegd,
van den dag af, dat hij zijn
zuster Thamar verkracht heeft.
33 Zo neme nu mijn heer de
koning de zaak niet in zijn
hart, denkende: al des konings
zonen zijn dood; want Amnon
alleen is dood.
34 Absalom nu vluchtte; en de
jongen, die de wacht hield, hief
zijn ogen op, en zag toe, en ziet,
er kwam veel volks van den
weg achter hem, aan de zijde
van het gebergte.
35 Toen zeide Jonadab tot
den koning: Zie, de zonen
des konings komen; naar het
woord uws knechts, alzo is het
geschied.
36 En het geschiedde, als
hij geeindigd had te spreken,
ziet, zo kwamen de zonen
des konings, en hieven hun
stemmen op en weenden; en de
koning ook en al zijn knechten
weenden met een zeer groot
geween.
37 (Absalom dan vluchtte, en
toog tot Thalmai, den zoon van
Ammihur, koning van Gesur.)
En hij droeg rouw over zijn
zoon, al die dagen.
38 Alzo vluchtte Absalom, en
toog naar Gesur; en hij was
aldaar drie jaren.
39 Toen verlangde de ziel van
den koning David zeer om
naar Absalom uit te trekken;
want hij had zich getroost over
Amnon, dat hij dood was.

14 Als nu Joab, de zoon
van Zeruja, merkte, dat
des konings hart over Absalom
was;
2 Zo zond Joab heen naar
Thekoa, en nam van daar
een wijze vrouw; en hij zeide
tot haar: Stel u toch, alsof
gij rouw droegt, en trek nu
rouwklederen aan, en zalf u
niet met olie, en wees als een
vrouw, die nu vele dagen rouw
gedragen heeft over een dode;
3 En ga in tot den koning, en
spreek tot hem naar dit woord.
En Joab legde de woorden in
haar mond.
4 En de Thekoietische vrouw
zeide tot den koning, als zij op
haar aangezicht ter aarde was
gevallen, en zich nedergebogen
had, zo zeide zij: Behoud, o
koning!
5 En de koning zeide
tot haar: Wat is u? En zij
zeide: Zekerlijk, ik ben een
weduwvrouw, en mijn man is
gestorven.
6 Nu had uw dienstmaagd
twee zonen, en deze beiden
twistten in het veld, en er was
geen scheider tussen hen; en de
een sloeg den ander, en doodde
hem.
7 En zie, het ganse geslacht
is opgestaan tegen uw
dienstmaagd, en hebben
gezegd: Geef dien hier, die zijn
broeder geslagen heeft, dat wij
hem voor de ziel zijns broeders,
dien hij doodgeslagen heeft,
doden, en ook den erfgenaam
verdelgen; alzo zullen zij mijn
kool, die overgebleven is,
uitblussen, opdat zij mijn man
geen naam noch overblijfsel
laten op den aardbodem.

8 Toen zeide de koning tot
deze vrouw: Ga naar uw huis,
en ik zal voor u gebieden.
9 En de Thekoietische vrouw
zeide tot den koning: Mijn heer
koning, de ongerechtigheid zij
op mij en op mijns vaders huis;
de koning daarentegen, en zijn
stoel, zij onschuldig.
10 En de koning zeide:
Spreekt iemand tegen u, zo
breng hem tot mij; en hij zal u
voortaan niet meer aantasten.
11 En zij zeide: De koning
gedenke toch aan den HEERE,
uw God, dat de bloedwrekers
niet te vele worden om te
verderven, dat zij mijn zoon
niet verdelgen. Toen zeide hij:
Zo waarachtig als de HEERE
leeft, indien er een van de
haren uws zoons op de aarde
zal vallen!
12 Toen zeide deze vrouw:
Laat toch uw dienstmaagd
een woord tot mijn heer den
koning spreken. En hij zeide:
Spreek.
13 En de vrouw zeide:
Waarom hebt gij dan alzulks
tegen Gods volk gedaan? Want
daaruit, dat de koning dit
woord gesproken heeft, is hij
als een schuldige, dewijl de
koning zijn verstotene niet
wederhaalt.
14 Want wij zullen den dood
sterven, en wezen als water,
dat, ter aarde uitgestort zijnde,
niet verzameld wordt. God dan
zal de ziel niet wegnemen,
maar Hij zal gedachten denken,
dat Hij den verstotene niet van
Zich verstote.
15 Nu dan, dat ik gekomen
ben, om ditzelve woord tot
den koning, mijn heer, te
spreken, is omdat het volk mij
vreesachtig gemaakt heeft; zo
zeide uw dienstmaagd: Ik zal
nu tot den koning spreken;
misschien zal de koning het
woord zijner dienstmaagd
doen.
16 Want de koning zal horen,
om zijn dienstmaagd te redden
van de hand des mans, die
voorheeft mij en mijn zoon
te zamen van Gods erve te
verdelgen.
17 Wijders zeide uw
dienstmaagd: Het woord
mijns heren, des konings, zij
toch tot rust; want gelijk een
Engel Gods, alzo is mijn heer
de koning, om te horen het
goede en het kwade; en de
HEERE, uw God, zal met u zijn.
18 Toen antwoordde de
koning, en zeide tot de vrouw:
Verberg nu niet voor mij de
zaak, die ik u vragen zal. En
de vrouw zeide: Mijn heer de
koning spreke toch.
19 En de koning zeide: Is
Joabs hand met u in dit alles?
En de vrouw antwoordde en
zeide: Zo waarachtig als uw
ziel leeft, mijn heer koning,
indien iemand ter rechter- of
ter linkerhand zou kunnen
afwijken van alles, wat mijn
heer de koning gesproken
heeft; want uw knecht Joab
heeft het mij geboden, en
die heeft al deze woorden in
den mond uwer dienstmaagd
gelegd;

20 Dat ik de gestalte dezer
zaak alzo omwenden zou, zulks
heeft uw knecht Joab gedaan;
doch mijn heer is wijs, naar de
wijsheid van een Engel Gods,
om te merken alles, wat op de
aarde is.
21 Toen zeide de koning tot
Joab: Zie nu, ik heb deze zaak
gedaan; zo ga henen, haal den
jongeling Absalom weder.
22 Toen viel Joab op zijn
aangezicht ter aarde, en boog
zich, en dankte den koning;
en Joab zeide: Heden heeft uw
knecht gemerkt, dat ik genade
gevonden heb in uw ogen, mijn
heer koning! Omdat de koning
het woord van zijn knecht
gedaan heeft.
23 Alzo maakte zich Joab op,
en toog naar Gesur; en hij
bracht Absalom te Jeruzalem.
24 En de koning zeide: Dat
hij in zijn huis kere, en mijn
aangezicht niet zie. Alzo keerde
Absalom in zijn huis, en zag des
konings aangezicht niet.
25 Nu was er in gans Israel
geen man zo schoon als
Absalom, zeer te prijzen;
van zijn voetzool af tot zijn
hoofdschedel toe was er geen
gebrek in hem.
26 En als hij zijn hoofd
beschoor, (nu geschiedde het
ten einde van elk jaar, dat hij
het beschoor, omdat het hem
te zwaar was, zo beschoor hij
het), zo woog het haar zijns
hoofds tweehonderd sikkelen,
naar des konings gewicht.
27 Ook werden Absalom drie
zonen geboren, en een dochter,
welker naam was Thamar; deze
was een vrouw, schoon van
aanzien.
28 Alzo bleef Absalom twee
volle jaren te Jeruzalem, dat
hij des konings aangezicht niet
zag.
29 Daarom zond Absalom tot
Joab, dat hij hem tot den
koning zond; maar hij wilde
niet tot hem komen. Zo zond
hij nog ten anderen male;
evenwel wilde hij niet komen.
30 Zo zeide hij tot zijn
knechten: Ziet, het stuk akkers
van Joab is aan de zijde van
het mijne, en hij heeft gerst
daarop; gaat heen, en steekt
het aan met vuur, en Absaloms
knechten staken dat stuk
akkers aan met vuur.
31 Toen maakte zich Joab op
en kwam tot Absalom in het
huis, en zeide tot hem: Waarom
hebben uw knechten het stuk
akkers, dat mijn is, met vuur
aangestoken?
32 En Absalom zeide tot Joab:
Zie, ik heb tot u gezonden,
zeggende: Kom herwaarts, dat
ik u tot den koning zende, om
te zeggen: Waarom ben ik van
Gesur gekomen? Het ware mij
goed, dat ik nog daar ware; nu
dan, laat mij het aangezicht des
konings zien; is er dan nog een
misdaad in mij, zo dode hij mij.
33 Toen ging Joab in tot den
koning, en zeide het hem aan.
Toen riep hij Absalom, en
hij kwam tot den koning in,
en boog zich voor hem op
zijn aangezicht ter aarde, voor
des konings aangezicht; en de

koning kuste Absalom.

15 En het geschiedde
daarna, dat Absalom
zich liet bereiden wagenen en
paarden, en vijftig mannen,
lopende voor zijn aangezicht
henen.
2 Ook maakte zich Absalom
des morgens vroeg op, en stond
aan de zijde van den weg der
poort. En het geschiedde, dat
Absalom allen man, die een
geschil had, om tot den koning
ten gerichte te komen, tot zich
riep, en zeide: Uit welke stad
zijt gij? Als hij dan zeide: Uw
knecht is uit een der stammen
Israels;
3 Zo zeide Absalom tot hem:
Zie, uw zaken zijn goed en
recht; maar gij hebt geen
verhoorder van des konings
wege.
4 Voorts zeide Absalom: Och,
dat men mij ten rechter stelde
in het land! Dat alle man tot
mij kwame, die een geschil of
rechtzaak heeft, dat ik hem
recht sprake.
5 Het geschiedde ook, als
iemand naderde, om zich voor
hem te buigen, zo reikte hij
zijn hand uit, en greep hem, en
kuste hem.
6 En naar die wijze deed
Absalom aan gans Israel, die
tot den koning ten gerichte
kwamen. Alzo stal Absalom het
hart der mannen van Israel.
7 Ten einde nu van veertig
jaren is het geschied, dat
Absalom tot den koning zeide:
Laat mij toch heengaan, en
mijn gelofte, die ik den HEERE
beloofd heb, te Hebron betalen.
8 Want uw knecht heeft
een gelofte beloofd, als ik
te Gesur in Syrie woonde,
zeggende: Indien de HEERE mij
zekerlijk weder te Jeruzalem
zal brengen, zo zal ik den
HEERE dienen.
9 Toen zeide de koning tot
hem: Ga in vrede. Alzo maakte
hij zich op, en ging naar
Hebron.
10 Absalom nu had
verspieders uitgezonden
in alle stammen van Israel, om
te zeggen: Als gij het geluid
der bazuin zult horen, zo zult
gij zeggen: Absalom is koning
te Hebron.
11 En er gingen met Absalom
van Jeruzalem tweehonderd
mannen, genodigd zijnde, doch
gaande in hun eenvoudigheid,
want zij wisten van geen zaak.
12 Absalom zond ook om
Achitofel, den Giloniet, Davids
raad, uit zijn stad, uit Gilo
te halen, als hij offeranden
offerde. En de verbintenis werd
sterk, en het volk kwam toe en
vermeerderde bij Absalom.
13 Toen kwam er een
boodschapper tot David,
zeggende: Het hart van een
iegelijk in Israel volgt Absalom
na.
14 Zo zeide David tot al zijn
knechten, die met hem te
Jeruzalem waren: Maakt u op,
en laat ons vlieden, want er
zou voor ons geen ontkomen
zijn voor Absaloms aangezicht;
haast u, om weg te gaan, opdat

hij niet misschien haaste, en
ons achterhale, en een kwaad
over ons drijve, en deze stad sla
met de scherpte des zwaards.
15 Toen zeiden de knechten
des konings tot den koning:
Naar alles, wat mijn heer de
koning verkiezen zal, ziet, hier
zijn uw knechten.
16 En de koning ging uit met
zijn ganse huis te voet; doch de
koning liet tien bijwijven, om
het huis te bewaren.
17 Als nu de koning met al het
volk te voet was uitgegaan, zo
bleven zij staan in een verre
plaats.
18 En al zijn knechten gingen
aan zijn zijde heen, ook al
de Krethi en al de Plethi, en
al de Gethieten, zeshonderd
man, die van Gath te voet
gekomen waren, gingen voor
des konings aangezicht heen.
19 Zo zeide de koning tot
Ithai, den Gethiet: Waarom
zoudt gij ook met ons gaan?
Keer weder, en blijf bij den
koning; want gij zijt vreemd, en
ook zult gij weder vertrekken
naar uw plaats.
20 Gisteren zijt gij gekomen,
en heden zou ik u met ons
omvoeren om te gaan? Zo
ik toch gaan moet, waarheen
ik gaan kan, keer weder; en
breng uw broederen wederom;
weldadigheid en trouw zij met
u.
21 Maar Ithai antwoordde
den koning, en zeide: Zo
waarachtig als de HEERE leeft,
en mijn heer de koning leeft,
in de plaats, waar mijn heer de
koning zal zijn, hetzij ten dode,
hetzij ten leven, daar zal uw
knecht voorzeker ook zijn!
22 Toen zeide David tot Ithai:
Zo kom, en ga over. Alzo ging
Ithai, de Gethiet, over, en al zijn
mannen, en al de kinderen die
met hem waren.
23 En het ganse land weende
met luider stem, als al het volk
overging; ook ging de koning
over de beek Kidron, en al het
volk ging over, recht naar den
weg der woestijn.
24 En ziet, Zadok was ook
daar, en al de Levieten met
hem, dragende de ark des
verbonds van God, en zij
zetten de ark Gods neder; en
Abjathar klom op, totdat al het
volk uit de stad geeindigd had
over te gaan.
25 Toen zeide de koning tot
Zadok: Breng de ark Gods
weder in de stad; indien ik
genade zal vinden in des
HEEREN ogen, zo zal Hij mij
wederhalen, en zal ze mij laten
zien, mitsgaders Zijn woning.
26 Maar indien Hij alzo zal
zeggen: Ik heb geen lust tot u;
zie, hier ben ik, Hij doe mij, zo
als het in Zijn ogen goed is.
27 Voorts zeide de koning tot
den priester Zadok: Zijt gij
niet een ziener? Keer weder in
de stad met vrede; ook ulieder
beide zonen, Ahimaaz, uw
zoon, en Jonathan, Abjathars
zoon, met u.
28 Zie, ik zal vertoeven in de
vlakke velden der woestijn,
totdat er een woord van
ulieden kome, dat men mij

aanzegge.
29 Alzo bracht Zadok, en
Abjathar, de ark Gods weder te
Jeruzalem, en zij bleven aldaar.
30 En David ging op door den
opgang der olijven, opgaande
en wenende, en het hoofd was
hem bewonden; en hij zelf ging
barrevoets; ook had al het volk,
dat met hem was, een iegelijk
zijn hoofd bedekt, en zij gingen
op, opgaande en wenende.
31 Toen gaf men David te
kennen, zeggende: Achitofel is
onder degenen, die zich met
Absalom hebben verbonden.
Dies zeide David: O, HEERE!
maak toch Achitofels raad tot
zotheid.
32 En het geschiedde, als
David tot op de hoogte kwam,
dat hij aldaar God aanbad; ziet,
toen ontmoette hem Husai,
de Archiet, hebbende zijn rok
gescheurd, en aarde op zijn
hoofd.
33 En David zeide tot hem: Zo
gij met mij voortgaat, zo zult gij
mij tot een last zijn;
34 Maar zo gij weder in de
stad gaat, en tot Absalom zegt:
Uw knecht, ik zal des konings
zijn; ik ben wel uws vaders
knecht van te voren geweest,
maar nu zal ik uw knecht zijn;
zo zoudt gij mij den raad van
Achitofel te niet maken.
35 En zijn niet Zadok en
Abjathar, de priesters, aldaar
met u? Zo zal het geschieden,
dat gij alle ding, dat gij uit des
konings huis zult horen, den
priesteren, Zadok en Abjathar,
zult te kennen geven.
36 Ziet, hun beide zonen
zijn aldaar bij hen, Ahimaaz,
Zadoks, en Jonathan, Abjathars
zoon; zo zult gijlieden door
hun hand tot mij zenden alle
ding, dat gij zult horen.
37 Alzo kwam Husai, Davids
vriend, in de stad; en Absalom
kwam te Jeruzalem.

16 Als nu David een
weinig van de hoogte
was voortgegaan, ziet,
toen ontmoette hem Ziba,
Mefiboseths jongen, met
een paar gezadelde ezelen,
en daarop tweehonderd
broden, met honderd stukken
rozijnen, en honderd stukken
zomervruchten, en een lederen
zak wijns.
2 En de koning zeide tot
Ziba: Wat zult gij daarmede?
En Ziba zeide: De ezels zijn
voor het huis des konings, om
op te rijden en het brood en
de zomervruchten, om te eten
voor de jongens; en de wijn,
opdat de moeden in de woestijn
drinken.
3 Toen zeide de koning: Waar
is dan de zoon uws heren? En
Ziba zeide tot den koning: Zie,
hij blijft te Jeruzalem, want hij
zeide: Heden zal mij het huis
Israels mijns vaders koninkrijk
wedergeven.
4 Zo zeide de koning tot Ziba:
Zie, het zal het uwe zijn alles
wat Mefiboseth heeft. En Ziba
zeide: Ik buig mij neder, laat
mij genade vinden in uw ogen,
mijn heer koning!

5 Als nu de koning David
tot aan Bahurim kwam, ziet,
toen kwam van daar een man
uit, van het geslacht van het
huis van Saul, wiens naam was
Simei, de zoon van Gera; hij
ging steeds voort, en vloekte.
6 En hij wierp David met
stenen, mitsgaders alle
knechten van den koning
David, hoewel al het volk en al
de helden aan zijn rechter- en
aan zijn linkerhand waren.
7 Aldus nu zeide Simei in zijn
vloeken: Ga uit, ga uit, gij, man
des bloeds, en gij, Belials man!
8 De HEERE heeft op u doen
wederkomen al het bloed van
Sauls huis, in wiens plaats gij
geregeerd hebt; nu heeft de
HEERE het koninkrijk gegeven
in de hand van Absalom, uw
zoon; zie nu, gij zijt in uw
ongeluk, omdat gij een man des
bloeds zijt.
9 Toen zeide Abisai, de zoon
van Zeruja, tot den koning:
Waarom zou deze dode hond
mijn heer den koning vloeken?
Laat mij toch overgaan en zijn
kop wegnemen.
10 Maar de koning zeide: Wat
heb ik met u te doen, gij
zonen van Zeruja? Ja, laat hem
vloeken; want de HEERE toch
heeft tot hem gezegd: Vloek
David; wie zou dan zeggen:
Waarom hebt gij alzo gedaan?
11 Voorts zeide David tot
Abisai en tot al zijn knechten:
Ziet, mijn zoon, die van mijn
lijf is voortgekomen, zoekt
mijn ziel; hoeveel te meer dan
nu deze zoon van Jemini? Laat
hem geworden, dat hij vloeke,
want de HEERE heeft het hem
gezegd.
12 Misschien zal de HEERE
mijn ellende aanzien; en de
HEERE zal mij goed vergelden
voor zijn vloek, te dezen dage.
13 Alzo ging David met zijn
lieden op den weg; en Simei
ging al voort langs de zijde
des bergs tegen hem over, en
vloekte, en wierp met stenen
van tegenover hem, en stoof
met stof.
14 En de koning kwam in, en
al het volk, dat met hem was,
moede zijnde; en hij verkwikte
zich aldaar.
15 Absalom nu en al het volk,
de mannen van Israel, kwamen
te Jeruzalem, en Achitofel met
hem.
16 En het geschiedde, als
Husai, de Archiet, Davids
vriend, tot Absalom kwam, dat
Husai tot Absalom zeide: De
koning leve, de koning leve!
17 Maar Absalom zeide tot
Husai: Is dit uw weldadigheid
aan uw vriend? Waarom zijt gij
niet met uw vriend getogen?
18 En Husai zeide tot
Absalom: Neen, maar welken
de HEERE verkiest, en al dit
volk, en alle mannen van
Israel, diens zal ik zijn, en bij
hem zal ik blijven.
19 En ten andere, wien zou
ik dienen? Zou het niet zijn
voor het aangezicht zijns
zoons? Gelijk als ik voor
het aangezicht uws vaders
gediend heb, alzo zal ik voor
uw aangezicht zijn.

20 Toen zeide Absalom tot
Achitofel: Geeft onder ulieden
raad, wat zullen wij doen?
21 En Achitofel zeide tot
Absalom: Ga in tot de
bijwijven uws vaders, die
hij gelaten heeft om het huis
te bewaren; zo zal gans Israel
horen, dat gij bij uw vader
stinkende zijt geworden, en de
handen van allen, die met u
zijn, zullen gesterkt worden.
22 Zo spanden zij Absalom
een tent op het dak; en
Absalom ging in tot de
bijwijven zijns vaders, voor de
ogen van het ganse Israel.
23 En in die dagen was
Achitofels raad, dien hij
raadde, als of men naar Gods
woord gevraagd had; alzo was
alle raad van Achitofel, zo bij
David als bij Absalom.

17 Voorts zeide Achitofel
tot Absalom: Laat mij
nu twaalf duizend mannen
uitlezen, dat ik mij opmake en
David dezen nacht achterna
jage.
2 Zo zal ik over hem komen,
daar hij moede en slap
van handen is, en zal hem
verschrikken, en al het volk,
dat met hem is, zal vluchten;
dan zal ik den koning alleen
slaan.
3 En ik zal al het volk tot
u doen wederkeren; de man,
dien gij zoekt, is gelijk het
wederkeren van allen; zo zal al
het volk in vrede zijn.
4 Dit woord nu was recht in
Absaloms ogen, en in de ogen
van alle oudsten Israels.
5 Doch Absalom zeide: Roep
toch ook Husai, den Archiet, en
laat ons horen, wat hij ook zegt.
6 En als Husai tot Absalom
inkwam, zo sprak Absalom tot
hem, zeggende: Aldus heeft
Achitofel gesproken; zullen wij
zijn woord doen? Zo niet,
spreek gij.
7 Toen zeide Husai tot
Absalom: De raad, dien
Achitofel op ditmaal geraden
heeft, is niet goed.
8 Wijders zeide Husai: Gij
kent uw vader en zijn mannen,
dat zij helden zijn, dat zij bitter
van gemoed zijn, als een beer,
die van de jongen beroofd is
in het veld; daartoe is uw
vader een krijgsman, en zal niet
vernachten met het volk.
9 Zie, nu heeft hij zich
verstoken in een der holen, of
in een der plaatsen. En het zal
geschieden, als er in het eerst
sommigen onder hen vallen,
dat een ieder, die het zal horen,
alsdan zal zeggen: Er is een
slag geschied onder het volk,
dat Absalom navolgt.
10 Zo zou hij, die ook een
dapper man is, wiens hart is als
een leeuwenhart, te enen male
smelten; want gans Israel weet,
dat uw vader een held is, en het
dappere mannen zijn, die met
hem zijn.
11 Maar ik rade, dat in alle
haast tot u verzameld worde
gans Israel, van Dan tot
Ber-seba toe, als zand, dat aan
de zee is, in menigte; en dat uw
persoon medega in den strijd.

12 Dan zullen wij tot hem
komen, in een der plaatsen,
waar hij gevonden wordt, en
hem gemakkelijk overvallen,
gelijk als de dauw op den
aardbodem valt; en er zal van
hem, en van al de mannen,
die met hem zijn, ook niet een
worden overgelaten.
13 En indien hij zich in een
stad zal begeven, zo zal gans
Israel koorden tot dezelve stad
aandragen, en wij zullen ze tot
in de beek nedertrekken, totdat
ook niet een steentje aldaar
gevonden worde.
14 Toen zeide Absalom, en
alle man van Israel: De raad
van Husai, den Archiet, is beter
dan Achitofels raad. Doch de
HEERE had het geboden, om
den goeden raad van Achitofel
te vernietigen, opdat de HEERE
het kwaad over Absalom
bracht.
15 En Husai zeide tot Zadok
en tot Abjathar, de priesters:
Alzo en alzo heeft Achitofel
Absalom en den oudsten van
Israel geraden, maar alzo en
alzo heb ik geraden.
16 Nu dan, zendt haastelijk
henen, en boodschapt David,
zeggende: Vernacht dezen
nacht niet in de vlakke velden
der woestijn, en ook ga
spoedig over; opdat de koning
niet verslonden worde, en al
het volk, dat met hem is.
17 Jonathan nu en Ahimaaz
stonden bij de fontein Rogel; en
een dienstmaagd ging henen
en zeide het hun aan; en zij
gingen henen en zeiden het
den koning David aan; want zij
mochten zich niet zien laten,
dat zij in de stad kwamen.
18 Een jongen dan nog zag
hen, en zeide het Absalom
aan; doch die beiden gingen
haastelijk, en kwamen in eens
mans huis te Bahurim, dewelke
een put had in zijn voorhof, en
zij daalden daarin.
19 En de vrouw nam en
spreidde een deksel over het
opene van den put, en strooide
gort daarop. Alzo werd de zaak
niet bekend.
20 Toen nu Absaloms
knechten tot de vrouw in
het huis kwamen, zeiden
zij: Waar zijn Ahimaaz en
Jonathan? En de vrouw zeide
tot hen: Zij zijn over dat
waterriviertje gegaan. En
toen zij hen gezocht en niet
gevonden hadden, keerden zij
weder naar Jeruzalem.
21 En het geschiedde, nadat
zij weggegaan waren, zo
klommen zij uit den put, en
gingen henen en boodschapten
het den koning David; en
zij zeiden tot David: Maakt
ulieden op, en gaat haastelijk
over het water, want alzo
heeft Achitofel tegen ulieden
geraden.
22 Toen maakte zich David
op, en al het volk, dat met
hem was; en zij gingen over de
Jordaan. Aan het morgenlicht
ontbrak er niet tot een toe, die
niet over de Jordaan gegaan
was.
23 Als nu Achitofel zag, dat
zijn raad niet gedaan was,

zadelde hij den ezel, en maakte zich op, en toog naar zijn huis in zijn stad, en gaf bevel aan zijn huis, en verhing zich. Alzo stierf hij, en werd begraven in zijns vaders graf.

24 David nu kwam te Mahanaim, en Absalom toog over de Jordaan, hij en alle mannen van Israel met hem.

25 En Absalom had Amasa in Joabs plaats gesteld over het heir. Amasa nu was eens mans zoon, wiens naam was Jethra, de Israeliet, die ingegaan was tot Abigail, dochter van Nahas, zuster van Zeruja, Joabs moeder.

26 Israel nu en Absalom legerden zich in het land van Gilead.

27 En het geschiedde, als David te Mahanaim gekomen was, dat Sobi, de zoon van Nahas, van Rabba der kinderen Ammons, en Machir, de zoon van Ammiel, van Lodebar, en Barzillai, de Gileadiet, van Rogelim,

28 Beddewerk, en schalen, en aarden vaten, en tarwe, en gerst, en meel, en geroost koren, en bonen, en linzen, ook geroost,

29 En honig, en boter, en schapen, en koeienkazen, brachten tot David, en tot het volk, dat met hem was, om te eten, want zij zeiden: Dit volk is hongerig, en moede, en dorstig in de woestijn.

18 En David monsterde het volk, dat met hem was; en hij stelde over hen oversten van duizenden, en oversten van honderden.

2 Voorts zond David het volk uit, een derde deel onder de hand van Joab, en een derde deel onder de hand van Abisai, den zoon van Zeruja, Joabs broeder, en een derde deel onder de hand van Ithai, den Gethiet. En de koning zeide tot het volk: Ik zal ook zelf zekerlijk met ulieden uittrekken.

3 Maar het volk zeide: Gij zult niet uittrekken; want of wij te enen male vloden, zij zullen het hart op ons niet stellen; ja, of de helft van ons stierf, zij zullen het hart op ons niet stellen; maar gij zijt nu als tien duizend onzer. Zo zal het nu beter zijn, dat gij ons uit de stad ter hulpe zijt.

4 Toen zeide de koning tot hen: Ik zal doen, wat goed is in uw ogen. De koning nu stond aan de zijde van de poort, en al het volk trok uit bij honderden en bij duizenden.

5 En de koning gebood Joab, en Abisai, en Ithai, zeggende: Handelt mij zachtkens met den jongeling, met Absalom. En al het volk hoorde het, als de koning aan al de oversten van Absaloms zaak gebood.

6 Alzo toog het volk uit in het veld, Israel tegemoet, en de strijd geschiedde bij Efraims woud.

7 En het volk van Israel werd
aldaar voor het aangezicht
van Davids knechten geslagen;
en aldaar geschiedde te
dienzelven dage een grote slag,
van twintig duizend.
8 Want de strijd werd aldaar
verspreid over al dat land. En
het woud verteerde meer van
het volk, dan die het zwaard
verteerde, te denzelven dage.
9 Absalom nu ontmoette
voor het aangezicht der
knechten Davids; en Absalom
reed op een muildier; en als het
muildier kwam onder de dichte
takken van een groten eik, zo
werd zijn hoofd vast aan den
eik, dat hij hangen bleef tussen
den hemel en tussen de aarde,
en het muildier, dat onder hem
was, ging door.
10 Als dat een man zag, zo
gaf hij het Joab te kennen, en
zeide: Zie, ik heb Absalom zien
hangen aan een eik.
11 Toen zeide Joab tot den
man, die het hem te kennen gaf:
Zie toch, gij hebt het gezien,
waarom dan hebt gij hem niet
aldaar ter aarde geslagen, alzo
het aan mij stond om u tien
zilverlingen en een gordel te
geven?
12 Maar die man zeide tot
Joab: En of ik al duizend
zilverlingen op mijn handen
mocht wegen, zo zou ik mijn
hand aan des konings zoon niet
slaan; want de koning heeft
u, en Abisai, en Ithai, voor
onze oren geboden, zeggende:
Hoedt u, wie gij zijt, van den
jongeling, van Absalom.
13 Of ik al valselijk tegen
mijn ziel handelde, zo zou toch
geen ding voor den koning
verborgen worden; ook gij
zelf zoudt er u van tegenover
stellen.
14 Toen zeide Joab: Ik zal hier
bij u alzo niet vertoeven; en
hij nam drie pijlen, en stak ze
in Absaloms hart, daar hij nog
levend was in het midden van
den eik.
15 En tien jongens,
wapendragers van Joab,
omringden hem, en zij sloegen
Absalom, en doodden hem.
16 Toen blies Joab met de
bazuin, en al het volk keerde
af van Israel achterna te jagen,
want Joab hield het volk terug.
17 En zij namen Absalom,
en wierpen hem in het woud,
in een groten kuil, en stelden
op hem een zeer groten
steenhoop; en gans Israel
vluchtte, een iegelijk naar zijn
tent.
18 Absalom nu had genomen,
en in zijn leven voor zich
opgericht een pilaar, die in het
koningsdal is; want hij zeide:
Ik heb geen zoon, om aan mijn
naam te doen gedenken; en
hij had dien pilaar genoemd
naar zijn naam; daarom wordt
hij tot op dezen dag genoemd:
Absaloms hand.
19 Toen zeide Ahimaaz,
Zadoks zoon: Laat mij toch
heenlopen, en den koning
boodschappen, dat de HEERE
hem recht gedaan heeft van de
hand zijner vijanden.

20 Maar Joab zeide tot hem:
Gij zult dezen dag geen
boodschapper zijn, maar
op een anderen dag zult gij
boodschappen; dezen dag nu
zult gij niet boodschappen,
daarom dat des konings zoon
dood is.
21 En Joab zeide tot Cuschi:
Ga heen, en zeg den koning
aan, wat gij gezien hebt; en
Cuschi boog zich voor Joab, en
liep heen.
22 Doch Ahimaaz, Zadoks
zoon, voer nog voort en zeide
tot Joab: Wat het ook zij, laat
mij toch ook Cuschi achterna
lopen. En Joab zeide: Waarom
zoudt gij nu heenlopen,
mijn zoon! Zo gij toch geen
bekwame boodschap hebt?
23 Wat het ook zij, zeide hij,
laat mij heenlopen; zo zeide
hij tot hem: Loop heen. En
Ahimaaz liep den weg van het
effen veld, en kwam Cuschi
voorbij.
24 David nu zat tussen de
twee poorten; en de wachter
ging op het dak der poort aan
den muur, en hief zijn ogen op,
en zag, en ziet, er liep een man
alleen.
25 Zo riep de wachter, en
zeide het den koning aan; en de
koning zeide: Indien hij alleen
is, zo is er een boodschap in zijn
mond; en hij ging al voort en
naderde.
26 Toen zag de wachter een
anderen man lopende, en de
wachter riep tot den poortier
en zeide: Zie, er loopt nog
een man alleen. Toen zeide
de koning: Die is ook een
boodschapper.
27 Voorts zeide de wachter: Ik
zie den loop des eersten aan, als
den loop van Ahimaaz, Zadoks
zoon. Toen zeide de koning:
Dat is een goed man, en hij
zal met een goede boodschap
komen.
28 Ahimaaz dan riep en zeide
tot den koning Vrede! En hij
boog zich voor den koning met
het aangezicht ter aarde, en hij
zeide: Geloofd zij de HEERE, uw
God, Die de mannen, dewelke
hun hand tegen mijn heer
den koning ophieven, heeft
overgegeven.
29 Toen zeide de koning: Is
het wel met den jongeling, met
Absalom? En Ahimaaz zeide:
Ik zag een groot rumoer, als
Joab, den knecht des konings,
en mij uw knecht afzond, maar
ik weet niet wat.
30 En de koning zeide: Ga om,
stel u hier; zo ging hij om, en
bleef staan.
31 En ziet, Cuschi kwam aan;
en Cuschi zeide: Mijn heer den
koning wordt geboodschapt,
dat u de HEERE heden heeft
recht gedaan van de hand
van al degenen, die tegen u
opstonden.
32 Toen zeide de koning tot
Cuschi: Is het wel met den
jongeling, met Absalom? En
Cuschi zeide: De vijanden
van mijn heer den koning, en
allen, die tegen u ten kwade
opstaan, moeten worden als
die jongeling.

33 Toen werd de koning
zeer beroerd, en ging op
naar de opperzaal der poort,
en weende; en in zijn gaan
zeide hij alzo: Mijn zoon
Absalom, mijn zoon, mijn zoon
Absalom! Och, dat ik, ik voor u
gestorven ware, Absalom, mijn
zoon, mijn zoon!

19 En Joab werd
aangezegd: Zie, de
koning weent, en bedrijft rouw
over Absalom.
2 Toen werd de verlossing te
dienzelven dage het ganse volk
tot rouw; want het volk had te
dienzelven dage horen zeggen:
Het smart den koning over zijn
zoon.
3 En het volk kwam te
dienzelven dage steelsgewijze
in de stad, gelijk als het volk
zich wegsteelt, dat beschaamd
is, wanneer zij in den strijd
gevloden zijn.
4 De koning nu had zijn
aangezicht toegewonden, en
de koning riep met luider stem:
Mijn zoon Absalom, Absalom,
mijn zoon, mijn zoon!
5 Toen kwam Joab tot den
koning in het huis, en zeide:
Gij hebt heden beschaamd het
aangezicht van al uw knechten,
die uw ziel, en de ziel uwer
zonen en uwer dochteren,
en de ziel uwer vrouwen, en
de ziel uwer bijwijven heden
hebben bevrijd;
6 Liefhebbende die u haten,
en hatende die u liefhebben;
want gij geeft heden te kennen,
dat oversten en knechten bij u
niets zijn; want ik merk heden,
dat zo Absalom leefde, en wij
heden allen dood waren, dat
het alsdan recht zou zijn in uw
ogen.
7 Zo sta nu op, ga uit, en
spreek naar het hart uwer
knechten; want ik zweer bij
den HEERE, als gij niet uitgaat,
zo er een man dezen nacht bij
u zal vernachten! En dit zal u
kwader zijn, dan al het kwaad,
dat over u gekomen is van uw
jeugd af tot nu toe.
8 Toen stond de koning op,
en zette zich in de poort. En
zij lieten al het volk weten,
zeggende: Ziet, de koning zit
in de poort. Toen kwam al
het volk voor des konings
aangezicht, maar Israel was
gevloden, een iegelijk naar zijn
tenten.
9 En al het volk, in alle
stammen van Israel, was onder
zich twistende, zeggende: De
koning heeft ons gered van
de hand onzer vijanden en
hij heeft ons bevrijd van de
hand der Filistijnen, en nu is
hij uit het land gevlucht voor
Absalom;
10 En Absalom, dien wij
over ons gezalfd hadden, is in
den strijd gestorven; nu dan,
waarom zwijgt gijlieden van
den koning weder te halen?
11 Toen zond de koning David
tot Zadok en tot Abjathar, de
priesteren, zeggende: Spreekt
tot de oudsten van Juda,
zeggende: Waarom zoudt
gijlieden de laatsten zijn, om
den koning weder te halen in

zijn huis? (Want de rede van
het ganse Israel was tot den
koning gekomen in zijn huis.)
12 Gij zijt mijn broederen;
mijn been en mijn vlees zijt
gij; waarom zoudt gij dan de
laatsten zijn, om den koning
weder te halen?
13 En tot Amasa zult gijlieden
zeggen: Zijt gij niet mijn been
en mijn vlees? God doe mij
zo, en doe er zo toe, zo gij
niet krijgsoverste zult zijn voor
mijn aangezicht, te allen dage,
in Joabs plaats.
14 Alzo neigde hij het hart
aller mannen van Juda, als
van een enigen man; en zij
zonden henen tot den koning,
zeggende: Keer weder, gij en al
uw knechten.
15 Toen keerde de koning
weder, en kwam tot aan
de Jordaan; en Juda kwam
te Gilgal, om den koning
tegemoet te gaan, dat zij
den koning over de Jordaan
voerden.
16 En Simei, de zoon van
Gera, een zoon van Jemini, die
van Bahurim was, haastte zich,
en kwam af met de mannen
van Juda, den koning David
tegemoet;
17 En duizend man van
Benjamin met hem; ook Ziba,
de knecht van Sauls huis, en
zijn vijftien zonen en zijn
twintig knechten met hem; en
zij togen vaardiglijk over de
Jordaan, voor den koning.
18 Als nu de pont overvoer,
om het huis des konings over
te halen, en te doen, wat goed
was in zijn ogen, zo viel Simei,
de zoon van Gera, neder voor
het aangezicht des konings, als
hij over de Jordaan voer;
19 En hij zeide tot den koning:
Mijn heer rekene mij niet toe
de misdaad, en gedenke niet,
wat uw knecht verkeerdelijk
gedaan heeft, te dien dage,
als mijn heer de koning uit
Jeruzalem uitging, dat het de
koning zich ter harte zoude
nemen.
20 Want uw knecht weet het
zekerlijk, ik heb gezondigd;
doch zie, ik ben heden
gekomen, de eerste van het
ganse huis van Jozef, om mijn
heer den koning tegemoet af te
komen.
21 Toen antwoordde Abisai,
de zoon van Zeruja, en zeide:
Zou dan Simei hiervoor niet
gedood worden? Zo hij toch
den gezalfde des HEEREN
gevloekt heeft.
22 Maar David zeide: Wat
heb ik met ulieden te doen, gij
zonen van Zeruja! Dat gij mij
heden ten satan zoudt zijn?
Zou heden iemand gedood
worden in Israel? Want weet
ik niet, dat ik heden koning
geworden ben over Israel?
23 En de koning zeide tot
Simei: Gij zult niet sterven. En
de koning zwoer hem.
24 Mefiboseth, Sauls zoon,
kwam ook af den koning
tegemoet; en hij had zijn
voeten niet schoongemaakt,
noch zijn knevelbaard
beschoren, noch zijn klederen
gewassen, van dien dag af, dat

de koning was weggegaan, tot
dien dag toe, dat hij met vrede
wederkwam.
25 En het geschiedde, als
hij te Jeruzalem den koning
tegemoet kwam, dat de koning
tot hem zeide: Waarom zijt
gij niet met mij getogen,
Mefiboseth?
26 En hij zeide: Mijn heer
koning, mijn knecht heeft mij
bedrogen; want uw knecht
zeide: Ik zal mij een ezel
zadelen, en daarop rijden, en
tot den koning trekken, want
uw knecht is kreupel.
27 Daartoe heeft hij uw
knecht bij mijn heer den
koning valselijk aangedragen;
doch mijn heer de koning is als
een engel Gods; doe dan, wat
goed is in uw ogen.
28 Want al mijns vaders huis
is niet geweest, dan maar
lieden des doods voor mijn
heer den koning; nochtans
hebt gij uw knecht gezet onder
degenen, die aan uw tafel
eten; wat heb ik dan meer
voor gerechtigheid, en meer te
roepen aan den koning?
29 Toen zeide de koning tot
hem: Waarom spreekt gij meer
van uw zaken? Ik heb gezegd:
Gij en Ziba, deelt het land.
30 En Mefiboseth zeide tot
den koning: Hij neme het ook
gans weg, naardien mijn heer
de koning met vrede in zijn
huis is gekomen.
31 Barzillai, de Gileadiet,
kwam ook af van Rogelim; en
hij toog met den koning over
de Jordaan, om hem over de
Jordaan te geleiden.
32 Barzillai nu was zeer
oud, een man van tachtig
jaren; en hij had den koning
onderhouden, toen hij te
Mahanaim zijn verblijf had;
want hij was een zeer groot
man.
33 En de koning zeide tot
Barzillai: Trekt gij met mij over,
en ik zal u bij mij te Jeruzalem
onderhouden.
34 Maar Barzillai zeide tot den
koning: Hoe veel zullen de
dagen der jaren mijns levens
zijn, dat ik met den koning zou
optrekken naar Jeruzalem?
35 Ik ben heden tachtig
jaren oud; zou ik kunnen
onderscheiden tussen goed
en kwaad? Zou uw knecht
kunnen smaken, wat ik eet en
wat ik drink? Zoude ik meer
kunnen horen naar de stem
der zangers en zangeressen?
En waarom zou uw knecht
mijn heer den koning verder
tot een last zijn?
36 Uw knecht zal maar een
weinig met den koning over
de Jordaan gaan; waarom toch
zou mij de koning zulk een
vergelding doen?
37 Laat toch uw knecht
wederkeren, dat ik sterve in
mijn stad, bij het graf mijns
vaders en mijner moeder;
maar zie, daar is uw knecht
Chimham, laat dien met mijn
heer den koning overtrekken,
en doe hem, wat goed is in uw
ogen.
38 Toen zeide de koning:
Chimham zal met mij

overtrekken, en ik zal hem
doen, wat goed is in uw ogen;
ja, alles, wat gij op mij begeren
zult, zal ik u doen.
39 Toen nu al het volk over
de Jordaan gegaan was, en de
koning ook was overgegaan,
kuste de koning Barzillai, en
zegende hem; alzo keerde hij
weder naar zijn plaats.
40 En de koning toog voort
naar Gilgal, en Chimham
toog met hem voort; en al het
volk van Juda had den koning
overgevoerd, als ook een
gedeelte van het volk Israels.
41 En ziet, alle mannen
van Israel kwamen tot den
koning; en zij zeiden tot den
koning: Waarom hebben u
onze broeders, de mannen
van Juda, gestolen, en hebben
den koning en zijn huis over
de Jordaan gevoerd, en alle
mannen Davids met hem?
42 Toen antwoordden alle
mannen van Juda tegen de
mannen van Israel: Omdat de
koning ons na verwant is; en
waarom zijt gij nu toornig
over deze zaak? Hebben wij
dan enigszins gegeten van des
konings kost, of heeft hij ons
een geschenk geschonken?
43 En de mannen van Israel
antwoordden den mannen van
Juda, en zeiden: Wij hebben
tien delen aan den koning, en
ook aan David, wij, meer dan
gij; waarom hebt gij ons dan
gering geacht, dat ons woord
niet het eerste geweest is, om
onzen koning weder te halen?
Maar het woord der mannen
van Juda was harder dan het
woord der mannen van Israel.

20 Toen was daar bij geval
een Belials man, wiens
naam was Seba, een zoon van
Bichri, een man van Jemini;
die blies met de bazuin, en
zeide: Wij hebben geen deel
aan David, en wij hebben geen
erfenis aan den zoon van Isai,
een iegelijk naar zijn tenten, o
Israel!
2 Toen toog alle man van
Israel op van achter David,
Seba, den zoon van Bichri,
achterna; maar de mannen van
Juda kleefden hun koning aan,
van de Jordaan af tot aan
Jeruzalem.
3 Toen nu David in zijn
huis te Jeruzalem kwam, nam
de koning de tien vrouwen,
zijn bijwijven, die hij gelaten
had, om het huis te bewaren,
en deed ze in een huis van
bewaring, en onderhield ze,
maar ging tot haar niet in. En
zij waren opgesloten tot op
den dag van haarlieder dood,
levende als weduwen.
4 Voorts zeide de koning tot
Amasa: Roep mij de mannen
van Juda te zamen, tegen den
derden dag; en gij, stel u dan
hier.
5 En Amasa ging heen, om
Juda bijeen te roepen; maar
hij bleef achter, boven den
gezetten tijd, dien hij hem gezet
had.
6 Toen zeide David tot Abisai:
Nu zal ons Seba, de zoon
van Bichri, meer kwaads doen,
dan Absalom; neem gij de

knechten uws heren, en jaag
hem achterna, opdat hij niet
misschien vaste steden voor
zich vinde, en zich aan onze
ogen onttrekke.
7 Toen togen uit, hem
achterna, de mannen van Joab,
en de Krethi, en de Plethi, en al
de helden. Dezen togen uit van
Jeruzalem, om Seba, den zoon
van Bichri, achterna te jagen.
8 Als zij nu waren bij den
groten steen, die bij Gibeon
is, zo kwam Amasa voor
hun aangezicht. En Joab was
omgord over zijn kleed, dat
hij aan had, en daarop was
een gordel, daar het zwaard
aan vastgemaakt was op zijn
lenden in zijn schede; en als hij
voortging, zo viel het uit.
9 En Joab zeide tot Amasa:
Is het wel met u, mijn
broeder? En Joab vatte met
de rechterhand den baard van
Amasa, om hem te kussen.
10 En Amasa hoedde zich niet
voor het zwaard, dat in Joabs
hand was; zo sloeg hij hem
daarmede aan de vijfde rib, en
hij stortte zijn ingewand ter
aarde uit, en hij sloeg hem
niet ten tweeden male, en hij
stierf. Toen jaagden Joab en
zijn broeder Abisai, Seba, den
zoon van Bichri, achterna.
11 Maar een man, van Joabs
jongens, bleef bij hem staan,
en hij zeide: Wie is er, die lust
heeft aan Joab, en wie is er, die
voor David is, die volge Joab
na!
12 Amasa nu lag in het bloed
gewenteld, midden op de
straat. Als die man zag, dat al
het volk staan bleef, zo deed
hij Amasa weg van de straat in
het veld, en wierp een kleed op
hem, dewijl hij zag, dat al wie
bij hem kwam, bleef staan.
13 Toen hij nu van de straat
weggenomen was, toog alle
man voort, Joab na, om Seba,
den zoon van Bichri, achterna
te jagen.
14 En hij toog heen door
alle stammen van Israel, naar
Abel, te weten, Beth-Maacha,
en het ganse Berim; en zij
verzamelden zich, en kwamen
hem ook na.
15 En zij kwamen en
belegerden hem in Abel
Beth-Maacha, en zij wierpen
een wal op tegen de stad, dat
hij aan den buitenmuur stond;
en al het volk, dat met Joab
was, verdorven den muur, om
dien neder te vellen.
16 Toen riep een wijze vrouw
uit de stad: Hoort, hoort, zegt
toch tot Joab: Nader tot hiertoe,
dat ik tot u spreke.
17 Toen hij nu tot haar
naderde, zeide de vrouw:
Zijt gij Joab? En hij zeide:
Ik ben het; en zij zeide tot
hem: Hoor de woorden uwer
dienstmaagd; en hij zeide: Ik
hoor.
18 Toen sprak zij, zeggende:
In voortijden spraken zij
gemeenlijk, zeggende: Zij
zullen zonder twijfel te Abel
vragen; en alzo volbrachten zij
het.
19 Ik ben een van de
vreedzamen, van de getrouwen

in Israel, en gij zoekt te doden een stad, die een moeder is in Israel; waarom zoudt gij het erfdeel des HEEREN verslinden?

20 Toen antwoordde Joab, en zeide: Het zij verre, het zij verre van mij, dat ik zou verslinden, en dat ik zou verderven.

21 De zaak is niet alzo; maar een man van het gebergte van Efraim, wiens naam is Seba, de zoon van Bichri, heeft zijn hand opgeheven tegen den koning, tegen David; lever hem alleen, zo zal ik van deze stad aftrekken. Toen zeide de vrouw tot Joab: Zie, zijn hoofd zal tot u over den muur geworpen worden.

22 En de vrouw kwam in tot al het volk, met haar wijsheid; en zij hieuwen Seba, den zoon van Bichri, het hoofd af, en wierpen het tot Joab. Toen blies hij met de bazuin, en zij verstrooiden zich van de stad, een iegelijk naar zijn tenten; en Joab keerde weder naar Jeruzalem tot den koning.

23 Joab nu was over het ganse heir van Israel; en Benaja, de zoon van Jojada, over de Krethi en over de Plethi;

24 En Adoram was over de schatting; en Josafat, de zoon van Ahilud, was kanselier;

25 En Seja was schrijver; en Zadok en Abjathar waren priesters.

26 En ook was Ira, de Jairiet, Davids opperofficier.

21 En er was in Davids dagen een honger, drie jaren, jaar achter jaar; en David zocht het aangezicht des HEEREN. En de HEERE zeide: Het is om Saul en om des bloedhuizes wil, omdat hij de Gibeonieten gedood heeft.

2 Toen riep de koning de Gibeonieten, en zeide tot hen: (De Gibeonieten nu waren niet van de kinderen Israels, maar van het overblijfsel der Amorieten; en de kinderen Israels hadden hun gezworen, maar Saul zocht hen te slaan in zijn ijver voor de kinderen van Israel en Juda.)

3 David dan zeide tot de Gibeonieten: Wat zal ik ulieden doen, en waarmede zal ik verzoenen, dat gij het erfdeel des HEEREN zegent?

4 Toen zeiden de Gibeonieten tot hem: Het is ons niet te doen om zilver en goud met Saul en met zijn huis; ook is het ons niet om iemand te doden in Israel. En hij zeide: Wat zegt gij dan, dat ik u doen zal?

5 En zij zeiden tot den koning: De man die ons te niet gemaakt, en tegen ons gedacht heeft, dat wij zouden verdelgd worden, zonder te kunnen bestaan in enige landpale van Israel;

6 Laat ons zeven mannen van zijn zonen gegeven worden, dat wij hen den HEERE ophangen te Gibea Sauls, o, gij verkorene des HEEREN! En de koning zeide: Ik zal hen geven.

7 Doch de koning
verschoonde Mefiboseth,
den zoon van Jonathan, den
zoon van Saul, om den eed
des HEEREN, die tussen hen
was, tussen David en tussen
Jonathan, Sauls zoon.
8 Maar de koning nam de
twee zonen van Rizpa, dochter
van Aja, die zij Saul gebaard
had, Armoni en Mefiboseth;
daartoe de vijf zonen van
Michals zuster, Sauls dochter,
die zij Adriel, den zoon van
Barzillai, den Meholathiet,
gebaard had;
9 En hij gaf hen in de
hand der Gibeonieten, die ze
ophingen op den berg voor
het aangezicht des HEEREN; en
die zeven vielen tegelijk; en
zij werden gedood in de dagen
van den oogst, in de eerste
dagen, in het begin van den
gersteoogst.
10 Toen nam Rizpa, de
dochter van Aja, een zak, en
spande dien voor zich uit op
een rotssteen, van het begin
van den oogst, totdat er water
op hen drupte van den hemel;
en zij liet het gevogelte des
hemels op hen niet rusten des
daags, noch het gedierte van
het veld des nachts.
11 En het werd David
aangezegd, wat Rizpa, de
dochter van Aja, Sauls bijwijf,
gedaan had.
12 Zo ging David henen, en
nam de beenderen van Saul,
en de beenderen van Jonathan,
zijn zoon, van de burgeren van
Jabes in Gilead, die dezelve
gestolen hadden van de straat
Beth-San, alwaar de Filistijnen
ze hadden opgehangen, ten
dage als de Filistijnen Saul
sloegen op Gilboa.
13 En hij bracht van daar op
de beenderen van Saul, en de
beenderen van Jonathan, zijn
zoon; ook verzamelden zij de
beenderen der gehangenen.
14 En zij begroeven de
beenderen van Saul en zijn
zoon Jonathan in het land van
Benjamin te Zela, in het graf
van zijn vader Kis, en deden
alles, wat de koning geboden
had. Alzo werd God na dezen
den lande verbeden.
15 Voorts hadden de
Filistijnen nog een krijg
tegen Israel. En David toog af,
en zijn knechten met hem, en
streden tegen de Filistijnen,
dat David moede werd.
16 En Isbi Benob, die van
de kinderen van Rafa was,
en het gewicht zijner spies
driehonderd gewicht kopers,
en hij was aangegord met
een nieuw zwaard; deze dacht
David te slaan.
17 Maar Abisai, de zoon van
Zeruja, hielp hem, en sloeg den
Filistijn, en doodde hem. Toen
zwoeren hem de mannen van
David, zeggende: Gij zult niet
meer met ons uittrekken ten
strijde, opdat gij de lamp van
Israel niet uitblust.
18 En het geschiedde daarna,
dat er wederom een krijg was
te Gob tegen de Filistijnen.
Toen sloeg Sibbechai, de
Husathiet, Saf, die van de

kinderen van Rafa was.
19 Voorts was er nog een
krijg te Gob tegen de
Filistijnen; en Elhanan, de
zoon van Jaare-Oregim, sloeg
Beth-Halachmi, dewelke was
met Goliath, den Gethiet,
wiens spiesenhout was als een
weversboom.
20 Nog was er ook een krijg te
Gath; en er was een zeer lang
man, die zes vingeren had aan
zijn handen, en zes tenen aan
zijn voeten, vier en twintig in
getal, en deze was ook aan Rafa
geboren.
21 En hij hoonde Israel; maar
Jonathan, de zoon van Simea,
Davids broeder, sloeg hem.
22 Deze vier waren aan Rafa
geboren te Gath; en zij vielen
door de hand van David, en
door de hand zijner knechten.

22 En David sprak de
woorden dezes lieds tot
den HEERE, ten dage als de
HEERE hem verlost had uit de
hand van al zijn vijanden, en
uit de hand van Saul.
2 Hij zeide dan: De HEERE
is mij mijn Steenrots, en mijn
Burg, en mijn Uithelper.
3 God is mijn Rots, ik zal
op Hem betrouwen; mijn
Schild en de Hoorn mijns heils,
mijn Hoog Vertrek en mijn
Toevlucht, mijn Verlosser! Van
geweld hebt Gij mij verlost!
4 Ik riep den HEERE aan, Die
te prijzen is, en ik werd verlost
van mijn vijanden.
5 Want baren des doods
hadden mij omvangen; beken
Belials verschrikten mij.
6 Banden der hel omringden
mij; strikken des doods
bejegenden mij.
7 Als mij bange was, riep ik
den HEERE aan, en riep tot mijn
God; en Hij hoorde mijn stem
uit Zijn paleis, en mijn geroep
kwam in Zijn oren.
8 Toen daverde en beefde
de aarde; de fondamenten des
hemels beroerden zich, en
daverden, omdat Hij ontstoken
was.
9 Rook ging op van Zijn
neus, en een vuur uit Zijn
mond verteerde; kolen werden
daarvan aangestoken.
10 En Hij boog den hemel,
en daalde neder; en donkerheid
was onder Zijn voeten.
11 En Hij voer op een cherub,
en vloog, en werd gezien op de
vleugelen des winds.
12 En Hij zette duisternis
rondom Zich tot tenten, een
samenbinding der wateren,
wolken des hemels.
13 Van den glans voor Hem
henen werden kolen des vuurs
aangestoken.
14 De HEERE donderde van
den hemel, en de Allerhoogste
gaf Zijn stem.
15 En Hij zond pijlen uit en
verstrooide ze; bliksemen en
verschrikte ze.
16 En de diepe kolken der zee
werden gezien, de gronden der
wereld werden ontdekt, door
het schelden des HEEREN, van
het geblaas des winds van Zijn
neus.

17 Hij zond van de hoogte, Hij
nam mij, Hij trok mij op uit
grote wateren.
18 Hij verloste mij van mijn
sterken vijand, van mijn haters,
omdat zij machtiger waren dan
ik.
19 Zij hadden mij bejegend
ten dage mijns ongevals; maar
de HEERE was mij een Steunsel.
20 En Hij voerde mij uit in de
ruimte, en rukte mij uit, want
Hij had lust aan mij.
21 De HEERE vergold mij naar
mijn gerechtigheid; Hij gaf
mij weder naar de reinigheid
mijner handen.
22 Want ik heb des HEEREN
wegen gehouden, en ben van
mijn God niet goddelooslijk
afgegaan.
23 Want al Zijn rechten
waren voor mij, en Zijn
inzettingen, daarvan week ik
niet af.
24 Maar ik was oprecht voor
Hem; en ik wachtte mij voor
mijn ongerechtigheid.
25 Zo gaf mij de HEERE weder
naar mijn gerechtigheid, naar
mijn reinigheid, voor Zijn
ogen.
26 Bij den goedertierene
houdt Gij U goedertieren; bij
den oprechten held houdt Gij
U oprecht.
27 Bij den reine houdt Gij U
rein; maar bij den verkeerde
houdt Gij U verdraaid.
28 En Gij verlost het bedrukte
volk; maar Uw ogen zijn
tegen de hogen, Gij zult hen
vernederen.
29 Want Gij zijt mijn Lamp, o
HEERE, en de HEERE doet mijn
duisternis opklaren.
30 Want met U loop ik door
een bende; met mijn God
spring ik over een muur.
31 Gods weg is volmaakt;
de rede des HEEREN is
doorlouterd; Hij is een Schild
allen, die op Hem betrouwen.
32 Want wie is God, behalve
de HEERE, en wie is een
rotssteen, behalve onze God?
33 God is mijn Sterkte en
Kracht; en Hij heeft mijn weg
volkomen geopend.
34 Hij maakt mijn voeten
gelijk als der hinden, en stelt
mij op mijn hoogten.
35 Hij leert mijn handen ten
strijde, zodat een stalen boog
met mijn armen verbroken is.
36 Ook hebt Gij mij gegeven
het schild Uws heils, en door
Uw verootmoedigen hebt Gij
mij groot gemaakt.
37 Gij hebt mijn voetstap
ruim gemaakt onder mij; en
mijn enkelen hebben niet
gewankeld.
38 Ik vervolgde mijn
vijanden, en verdelgde hen, en
keerde niet weder, totdat ik ze
verdaan had.
39 En ik verteerde hen, en
doorstak ze, dat zij niet weder
opstonden; maar zij vielen
onder mijn voeten.
40 Want Gij omgorddet mij
met kracht ten strijde; Gij
deedt onder mij nederbukken,
die tegen mij opstonden.
41 En Gij gaaft mij den nek
mijner vijanden, mijner haters,

en ik vernielde hen.
42 Zij zagen uit, maar er was geen verlosser; naar den HEERE, maar Hij antwoordde hun niet.
43 Toen vergruisde ik hen als stof der aarde; ik stampte ze, ik breidde hen uit als slijk der straten.
44 Ook hebt Gij mij uitgeholpen van de twisten mijns volks, Gij hebt mij bewaard tot een hoofd der heidenen; het volk, dat ik niet kende, heeft mij gediend.
45 Vreemden hebben zich mij geveinsdelijk onderworpen; zo haast als hun oor van mij hoorde, hebben zij mij gehoorzaamd.
46 Vreemden zijn vervallen, en hebben zich aangegord uit hun sloten.
47 De HEERE leeft, en geloofd zij mijn Rotssteen; en verhoogd zij God, de Rotssteen mijns heils!
48 De God, Die mij volkomene wraak geeft, en de volken onder mij nederwerpt;
49 En Die mij uitvoert van mijn vijanden; en Gij verhoogt mij boven degenen, die tegen mij opstaan; Gij redt mij van den man alles gewelds.
50 Daarom zal ik U, o HEERE, loven onder de heidenen, en Uw Naam zal ik psalmzingen.
51 Hij is een Toren der verlossingen Zijns konings, en Hij doet goedertierenheid aan Zijn gezalfde, aan David en aan zijn zaad, tot in eeuwigheid.

23 Voorts zijn dit de laatste woorden van David. David, de zoon van Isai zegt, en de man, die hoog is opgericht, de gezalfde van Jakobs God, en liefelijk in psalmen van Israel, zegt:
2 De Geest des HEEREN heeft door mij gesproken, en Zijn rede is op mijn tong geweest.
3 De God Israels heeft gezegd, de Rotssteen Israels heeft tot mij gesproken: Er zal zijn een Heerser over de mensen, een Rechtvaardige, een Heerser in de vreze Gods.
4 En Hij zal zijn gelijk het licht des morgens, wanneer de zon opgaat, des morgens zonder wolken, wanneer van den glans na den regen de grasscheutjes uit de aarde voortkomen.
5 Hoewel mijn huis alzo niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is; voorzeker is daarin al mijn heil, en alle lust, hoewel Hij het nog niet doet uitspruiten.
6 Maar de mannen Belials zullen altemaal zijn als doornen, die weggeworpen worden, omdat men ze met de hand niet kan vatten;
7 Maar een iegelijk, die ze zal aantasten, voorziet zich met ijzer en het hout ener spies; en zij zullen ganselijk met vuur verbrand worden ter zelver plaats.
8 Dit zijn de namen der helden, die David gehad

heeft: Joscheb Baschebeth,
de zoon van Tachkemoni, de
voornaamste der hoofdlieden.
Deze was Adino, de Ezniet, die
zich stelde tegen achthonderd,
die van hem verslagen werden
op eenmaal.
9 En na hem was Eleazar,
de zoon van Dodo, zoon van
Ahohi, deze was onder de drie
helden met David, toen zij
de Filistijnen beschimpten, die
aldaar ten strijde verzameld
waren, en de mannen van
Israel waren opgetogen.
10 Deze stond op, en sloeg
onder de Filistijnen, totdat zijn
hand moede werd, ja, zijn hand
aan het zwaard kleefde; en
de HEERE wrocht een groot
heil ten zelven dage; en het
volk keerde wederom hem na,
alleenlijk om te plunderen.
11 Na hem nu was Samma,
de zoon van Age, de Harariet.
Toen de Filistijnen verzameld
waren in een dorp, en aldaar
een stuk akkers was vol linzen,
en het volk voor het aangezicht
der Filistijnen vluchtte;
12 Zo stelde hij zich in
het midden van dat stuk,
en verloste dat, en sloeg de
Filistijnen; en de HEERE wrocht
een groot heil.
13 Ook gingen af drie van
de dertig hoofden, en kwamen
in den oogst tot David, in de
spelonk van Adullam; en de
hoop der Filistijnen had zich
gelegerd in het dal Rafaim.
14 En David was toen in
een vesting; en de bezetting
der Filistijnen was toen te
Bethlehem.
15 En David kreeg lust, en
zeide: Wie zal mij water te
drinken geven uit Bethlehems
bornput, die in de poort is?
16 Toen braken die drie
helden door het leger der
Filistijnen, en putten water uit
Bethlehems bornput, die in de
poort is, en droegen het, en
kwamen tot David; doch hij
wilde dat niet drinken, maar
goot het uit voor den HEERE.
17 En zeide: Het zij verre van
mij, o HEERE, dat ik dit zou
doen; zou ik drinken het bloed
der mannen, die heengegaan
zijn met gevaar van hun leven?
En hij wilde het niet drinken.
Dit deden die drie helden.
18 Abisai, Joabs broeder,
de zoon van Zeruja, die was
ook een hoofd van drieen; en
die hief zijn spies op tegen
driehonderd, die van hem
verslagen werden; en hij had
een naam onder die drie.
19 Was hij niet de heerlijkste
van die drie? Daarom was hij
hun tot een overste. Maar hij
kwam niet tot aan die eerste
drie.
20 Voorts Benaja, de zoon
van Jojada, de zoon van een
dapperen man, groot van
daden, van Kabzeel; die sloeg
twee sterke leeuwen van
Moab; ook ging hij af, en sloeg
een leeuw in het midden van
een kuil in den sneeuwtijd.
21 Daartoe sloeg hij een
Egyptischen man, een man
van aanzien; en in de hand des
Egyptenaars was een spies,

maar hij ging tot hem af met
een staf; en hij rukte de spies
uit de hand des Egyptenaars,
en doodde hem met zijn eigen
spies.
22 Die dingen deed Benaja, de
zoon van Jojada; dies had hij
een naam onder de drie helden.
23 Hij was de heerlijkste
van de dertig, maar tot die
drie eersten kwam hij niet;
en David stelde hem over zijn
trawanten.
24 Asahel, Joabs broeder,
was onder de dertig; Elhanan,
de zoon van Dodo, van
Bethlehem;
25 Samma, de Harodiet; Elika,
de Harodiet;
26 Helez, de Paltiet; Ira, de
zoon van Ikes, de Thekoiet;
27 Abi-ezer, de Anetothiet;
Mebunnai, de Husathiet;
28 Zalmon, de Ahohiet;
Maharai, de Netofathiet;
29 Heleb, de zoon van Baena,
de Netofathiet; Ithai, de zoon
van Ribai, van Gibea der
kinderen Benjamins;
30 Benaja, de Pirhathoniet;
Hiddai, van de beken van Gaas;
31 Abi-Albon, de Arbathiet;
Azmaveth, de Barhumiet;
32 Eljachba, de Saalboniet;
van de zonen van Jazen,
Jonathan;
33 Samma, de Harariet;
Ahiam, de zoon van Sarar, de
Harariet;
34 Elifelet, de zoon van
Ahasbai, de zoon van een
Maachathiet; Eliam, de zoon
van Achitofel, de Giloniet;
35 Hezrai, de Karmeliet;
Paerai, de Arbiet;
36 Jig-al, de zoon van Nathan,
van Zoba; Bani, de Gadiet;
37 Zelek, de Ammoniet;
Naharai, de Beerothiet, de
wapendrager van Joab, den
zoon van Zeruja;
38 Ira, de Jethriet; Gareb, de
Jethriet;
39 Uria, de Hethiet, zeven en
dertig in alles.

24 En de toorn des HEEREN
voer voort te ontsteken
tegen Israel; en Hij porde David
aan tegen henlieden, zeggende:
Ga, tel Israel en Juda.
2 De koning dan zeide tot
Joab, den krijgsoverste, die bij
hem was: Trek nu om, door alle
stammen van Israel, van Dan
tot Ber-seba toe, en tel het volk,
opdat ik het getal des volks
wete.
3 Toen zeide Joab tot den
koning: Nu doe de HEERE, uw
God, tot dit volk, zoals deze
en die nu zijn, honderdmaal
meer, dat de ogen van mijn
heer den koning het aanzien;
maar waarom heeft mijn heer
de koning lust tot deze zaak?
4 Doch des konings woord
nam de overhand tegen Joab,
en tegen de oversten des heirs.
Alzo toog Joab uit, met de
oversten des heirs, van des
konings aangezicht, om het
volk Israel te tellen.
5 En zij gingen over de
Jordaan, en legerden zich bij
Aroer, ter rechterhand der
stad, die in het midden is van

de beek van Gad, en aan Jaezer.

6 Voorts kwamen zij in Gilead, en in het lage land Hodsi; ook kwamen zij tot Dan-Jaan, en rondom bij Sidon.

7 En zij kwamen tot de vesting van Tyrus, en alle steden der Hevieten en der Kanaanieten; en zij kwamen uit aan het zuiden van Juda te Ber-seba.

8 Alzo togen zij om door het ganse land; en ten einde van negen maanden en twintig dagen kwamen zij te Jeruzalem.

9 En Joab gaf de som van het getelde volk aan den koning; en in Israel waren achthonderd duizend strijdbare mannen, die het zwaard uittrokken, en de mannen van Juda waren vijfhonderd duizend man.

10 En Davids hart sloeg hem, nadat hij het volk geteld had; en David zeide tot den HEERE: Ik heb zeer gezondigd in hetgeen ik gedaan heb; maar nu, o HEERE, neem toch de misdaad Uws knechts weg, want ik heb zeer zottelijk gedaan.

11 Als nu David des morgens opstond, zo geschiedde het woord des HEEREN tot den profeet Gad, Davids ziener, zeggende:

12 Ga heen, en spreek tot David: Alzo zegt de HEERE: Drie dingen draag Ik u voor; verkies u een uit die, dat Ik u doe.

13 Zo kwam Gad tot David, en maakte het hem bekend, en zeide tot hem: Zal u een honger van zeven jaren in uw land komen? Of wilt gij drie maanden vlieden voor het aangezicht uwer vijanden, dat die u vervolgen? Of dat er drie dagen pestilentie in uw land zij? Merk nu, en zie toe, wat antwoord ik Dien zal wederbrengen, Die mij gezonden heeft.

14 Toen zeide David tot Gad: Mij is zeer bange; laat ons toch in de hand des HEEREN vallen, want Zijn barmhartigheden zijn vele, maar laat mij in de hand van mensen niet vallen.

15 Toen gaf de HEERE een pestilentie in Israel, van den morgen af tot den gezetten tijd toe; en er stierven van het volk, van Dan tot Ber-seba toe, zeventig duizend mannen.

16 Toen nu de engel zijn hand uitstrekte over Jeruzalem, om haar te verderven, berouwde het den HEERE over dat kwaad, en Hij zeide tot den engel, die het verderf onder het volk maakte: Het is genoeg, trek uw hand nu af. De engel des HEEREN nu was bij den dorsvloer van Arauna, den Jebusiet.

17 En David, als hij den engel zag, die het volk sloeg, sprak tot den HEERE, en zeide: Zie ik, ik heb gezondigd, en ik, ik heb onrecht gehandeld, maar wat hebben deze schapen gedaan? Uw hand zij toch tegen mij en tegen mijns vaders huis.

18 En Gad kwam tot David op
dienzelfden dag, en zeide tot
hem: Ga op, richt den HEERE
een altaar op, op den dorsvloer
van Arauna, den Jebusiet.
19 Alzo ging David op naar
het woord van Gad, gelijk als
de HEERE geboden had.
20 En Arauna zag toe, en zag
den koning en zijn knechten
tot zich overkomen; zo ging
Arauna uit, en boog zich voor
den koning met zijn aangezicht
ter aarde.
21 En Arauna zeide: Waarom
komt mijn heer de koning tot
zijn knecht? En David zeide:
Om dezen dorsvloer van u
te kopen, om den HEERE een
altaar te bouwen, opdat deze
plage opgehouden worde van
over het volk.
22 Toen zeide Arauna tot
David: Mijn heer de koning
neme en offere, wat goed is in
zijn ogen; zie, daar de runderen
ten brandoffer, en de sleden en
het rundertuig tot hout.
23 Dit alles gaf Arauna, de
koning, aan den koning. Voorts
zeide Arauna tot den koning:
De HEERE uw God neme een
welgevallen in u!
24 Doch de koning zeide tot
Arauna: Neen, maar ik zal het
zekerlijk van u kopen voor
den prijs; want ik zal den
HEERE, mijn God, niet offeren
brandofferen om niet. Alzo
kocht David den dorsvloer
en de runderen voor vijftig
zilveren sikkelen.
25 En David bouwde aldaar
den HEERE een altaar, en
offerde brandofferen en
dankofferen. Alzo werd de
HEERE den lande verbeden,
en deze plage van over Israel
opgehouden.

HET EERSTE BOEK DER KONINGEN

1 De koning David nu was
oud, wel bedaagd; en zij
dekten hem met klederen, doch
hij kreeg gene warmte.
2 Toen zeiden zijn knechten
tot hem: Laat ze mijn heer den
koning een jonge dochter, een
maagd zoeken, die voor het
aangezicht des konings sta, en
hem koestere; en zij slape in uw
schoot, dat mijn heer de koning
warm worde.
3 Zo zochten zij een schone
jonge dochter in alle landpalen
van Israel; en zij vonden
Abisag, een Sunamietische, en
brachten ze tot den koning.
4 En de jonge dochter
was bovenmate schoon, en
koesterde de koning, en diende
hem; doch de koning bekende
ze niet.
5 Adonia nu, de zoon
van Haggith, verhief zich,
zeggende: Ik zal koning zijn;
en hij bereidde zich wagenen
en ruiteren, en vijftig mannen,
lopende voor zijn aangezicht.
6 En zijn vader had hem
niet bedroefd van zijn dagen,
zeggende: Waarom hebt gij
alzo gedaan? En ook was hij
zeer schoon van gedaante, en
Haggith had hem gebaard na
Absalom.
7 En zijn raadslagen waren
met Joab, den zoon van Zeruja,
en met Abjathar, den priester;
die hielpen, volgende Adonia.
8 Maar Zadok, de priester, en
Benaja, de zoon van Jojada, en
Nathan, de profeet, en Simei,
en Rei, en de helden, die David
had, waren met Adonia niet.
9 En Adonia slachtte schapen
en runderen, en gemest vee bij
den steen Zoheleth, die bij de
fontein Rogel is; en noodde al
zijn broederen, de zonen des
konings, en alle mannen van
Juda, des konings knechten.
10 Maar Nathan, den profeet,
en Benaja, en de helden, en
Salomo, zijn broeder, noodde
hij niet.
11 Toen sprak Nathan tot
Bathseba, de moeder van
Salomo, zeggende: Hebt gij
niet gehoord, dat Adonia, de
zoon van Haggith, koning is?
En onze heer David weet dat
niet.
12 Nu dan, kom, laat mij u
toch een raad geven, dat gij uw
ziel en de ziel van uw zoon
Salomo redt.
13 Ga heen, en treed in tot den
koning David, en zeg tot hem:
Hebt gij niet, mijn heer koning,
uw dienstmaagd gezworen,
zeggende: Voorzeker, uw zoon
Salomo zal na mij koning
zijn, en hij zal op mijn troon
zitten! Waarom dan is Adonia

koning?
14 Zie, als gij daar nog met
den koning spreken zult, zo zal
ik na u inkomen, en zal uw
woorden vervullen.
15 En Bathseba ging in tot
den koning in de binnenkamer;
doch de koning was zeer oud,
en Abisag, de Sunamietische,
diende den koning.
16 En Bathseba neigde het
hoofd en boog zich neder voor
den koning; en de koning zeide:
Wat is u?
17 En zij zeide tot hem: Mijn
heer! gij hebt uw dienstmaagd
bij den HEERE, uw God,
gezworen: Voorzeker Salomo,
uw zoon, zal na mij koning
zijn, en hij zal op mijn troon
zitten!
18 En nu zie, Adonia is
koning; en nu, mijn heer
koning, gij weet het niet.
19 En hij heeft ossen, en
gemest vee, en schapen in
menigte geslacht, en genood
al de zonen des konings, en
Abjathar, den priester, en Joab,
den krijgsoverste, maar uw
knecht Salomo heeft hij niet
genood.
20 Maar gij, mijn heer koning,
de ogen van het ganse Israel
zijn op u, dat gij hun zoudt
te kennen geven, wie op
den troon van mijn heer den
koning na hem zitten zal.
21 Anders zal het geschieden,
als mijn heer de koning met
zijn vaderen zal ontslapen zijn,
dat ik en mijn zoon Salomo als
zondaars zullen zijn.
22 En ziet, zij sprak nog met
den koning, als de profeet
Nathan inkwam.
23 En zij gaven den koning
te kennen, zeggende: Zie, de
profeet Nathan is daar; en hij
kwam voor het aangezicht des
konings, en boog zich voor den
koning op zijn aangezicht ter
aarde.
24 En Nathan zeide: Mijn
heer koning! hebt gij gezegd:
Adonia zal na mij koning zijn,
en hij zal op mijn troon zitten?
25 Want hij is heden
afgegaan, en heeft geslacht
ossen, en gemest vee, en
schapen in menigte, en
heeft genood al de zonen
des konings, en de oversten
des heirs, en Abjathar, den
priester; en zie, zij eten, en
drinken voor zijn aangezicht,
en zeggen: De koning Adonia
leve!
26 Maar mij, die uw knecht
ben, en Zadok, den priester, en
Benaja, den zoon van Jojada,
en Salomo, uw knecht, heeft hij
niet genood.
27 Is deze zaak van mijn heer
den koning geschied? En hebt
gij uw knecht niet bekend
gemaakt, wie op den troon van
mijn heer den koning na hem
zitten zou?
28 En de koning David
antwoordde en zeide: Roept
mij Bathseba; en zij kwam voor
het aangezicht des konings, en
stond voor het aangezicht des
konings.
29 Toen zwoer de koning, en
zeide: Zo waarachtig als de

HEERE leeft, die mijn ziel uit
allen nood verlost heeft;
30 Voorzeker, gelijk als ik u
gezworen heb bij den HEERE,
den God Israels, zeggende:
Voorzeker zal uw zoon Salomo
na mij koning zijn, en zal
op mijn troon in mijn plaats
zitten; voorzeker, alzo zal ik te
dezen zelfden dage doen.
31 Toen neigde zich Bathseba
met het aangezicht ter aarde,
en boog zich neder voor
den koning, en zeide: Mijn
heer de koning David leve in
eeuwigheid!
32 En de koning David zeide:
Roep mij Zadok, den priester,
en Nathan, den profeet, en
Benaja, den zoon van Jojada;
en zij kwamen voor het
aangezicht des konings.
33 En de koning zeide tot
hen: Neemt met u de knechten
uws heren, en doet mijn zoon
Salomo rijden op de muilezelin,
die voor mij is; en voert hem af
naar Gihon.
34 En dat Zadok, de priester,
met Nathan, den profeet, hem
aldaar tot koning over Israel
zalven. Daarna zult gij met de
bazuin blazen, en zeggen: De
koning Salomo leve!
35 Dan zult gij achter hem
optrekken, en hij zal komen, en
zal op mijn troon zitten, en hij
zal koning zijn in mijn plaats;
want ik heb geboden, dat hij
een voorganger zou zijn over
Israel en over Juda.
36 Toen antwoordde Benaja,
de zoon van Jojada, den koning,
en zeide: Amen; alzo zegge de
HEERE, de God van mijn heer
den koning!
37 Gelijk als de HEERE met
mijn heer den koning geweest
is, alzo zij Hij met Salomo; en
Hij make zijn troon groter dan
den troon van mijn heer den
koning David!
38 Toen ging Zadok, de
priester, af, met Nathan, den
profeet, en Benaja, den zoon
van Jojada, en de Krethi en de
Plethi, en zij deden Salomo
rijden op de muilezelin van den
koning David, en geleidden
hem naar Gihon.
39 En Zadok, de priester, nam
den oliehoorn uit de tent, en
zalfde Salomo; en zij bliezen
met de bazuin, en al het volk
zeide: De koning Salomo leve!
40 En al het volk kwam op
achter hem, en het volk pijpte
met pijpen, en verblijdde zich
met grote blijdschap, zodat de
aarde van hun geluid spleet.
41 En Adonia hoorde het,
en al de genoden, die met
hem waren, die nu geeindigd
hadden te eten; ook hoorde
Joab het geluid der bazuinen,
en zeide: Waarom is het geroep
dier stad, die in roer is?
42 Als hij nog sprak, ziet,
zo kwam Jonathan, de zoon
van Abjathar, den priester; en
Adonia zeide: Kom in, want gij
zijt een kloek man, en zult het
goede boodschappen.
43 En Jonathan antwoordde
en zeide tot Adonia: Ja, maar
onze heer, de koning David,
heeft Salomo tot koning
gemaakt.

44 En de koning heeft met
hem gezonden Zadok, den
priester, en Nathan, den
profeet, en Benaja, den zoon
van Jojada, en de Krethi en de
Plethi; en zij hebben hem doen
rijden op de muilezelin des
konings.
45 Daartoe hebben hem
Zadok, de priester, en Nathan,
de profeet, in Gihon tot koning
gezalfd, en zijn van daar blijde
opgetogen, zodat de stad in
roer is; dat is het geroep, dat
gij gehoord hebt.
46 En ook zit Salomo op den
troon des koninkrijks.
47 Zo zijn ook de knechten
des konings gekomen, om
onzen heer, den koning David,
te zegenen, zeggende: Uw God
make den naam van Salomo
beter dan uw naam, en make
zijn troon groter dan uw troon;
en de koning heeft aangebeden
op de slaapstede.
48 Ja, ook heeft de koning
aldus gezegd: Geloofd zij de
HEERE, de God Israels, Die
heden gegeven heeft een,
zittende op mijn troon, dat het
mijn ogen gezien hebben!
49 Toen verschrikten en
stonden op al de genoden, die
bij Adonia waren, en gingen
een iegelijk zijns weegs.
50 Doch Adonia vreesde voor
Salomo, en hij stond op, en ging
heen, en vatte de hoornen des
altaars.
51 En men maakte Salomo
bekend, zeggende: Zie, Adonia
vreest den koning Salomo,
want zie, hij heeft de hoornen
des altaars gevat, zeggende:
Dat de koning Salomo mij
als heden zwere, dat hij zijn
knecht met het zwaard niet
doden zal!
52 En Salomo zeide: Indien
hij een vroom man zal zijn,
daar zal niet van zijn haar op
de aarde vallen; maar indien
in hem kwaad bevonden zal
worden, zo zal hij sterven.
53 En de koning Salomo zond
heen, en zij deden hem afgaan
van het altaar; en hij kwam,
en boog zich neder voor den
koning Salomo. En Salomo
zeide tot hem: Ga heen naar
uw huis.

2 Als nu de dagen van David
nabij waren, dat hij sterven
zou, zo gebood hij zijn zoon
Salomo, zeggende:
2 Ik ga heen in den weg der
ganse aarde, zo wees sterk, en
wees een man.
3 En neem waar de wacht
des HEEREN, uws Gods, om te
wandelen in Zijn wegen, om te
onderhouden Zijn inzettingen,
en Zijn geboden, en Zijn
rechten, en Zijn getuigenissen,
gelijk geschreven is in de
wet van Mozes; opdat gij
verstandelijk handelt in al wat
gij doen zult, en al waarheen
gij u wenden zult;
4 Opdat de HEERE bevestige
Zijn woord, dat Hij over mij
gesproken heeft, zeggende:
Indien uw zonen hun weg
bewaren, om voor Mijn
aangezicht trouwelijk, met hun
ganse hart en met hun ganse
ziel te wandelen, zo zal geen

man, zeide Hij, u afgesneden
worden van den troon Israels.
5 Zo weet gij ook, wat Joab,
de zoon van Zeruja, mij gedaan
heeft, en wat hij gedaan heeft
aan de twee krijgsoversten van
Israel, Abner, den zoon van
Ner, en Amasa, den zoon van
Jether, dien hij gedood heeft, en
heeft krijgsbloed vergoten in
vrede; en hij heeft krijgsbloed
gedaan aan zijn gordel, die aan
zijn lendenen was, en aan zijn
schoenen, die aan zijn voeten
waren.
6 Doe dan naar uw wijsheid,
dat gij zijn grauwe haar niet
met vrede in het graf laat dalen.
7 Maar aan de zonen van
Barzillai, den Gileadiet, zult gij
weldadigheid bewijzen, en zij
zullen zijn onder degenen, die
aan uw tafel eten; want alzo
naderden zij tot mij, als ik
vluchtte voor het aangezicht
van uw broeder Absalom.
8 En zie, bij u is Simei, de
zoon van Gera, de zoon van
Jemini, uit Bahurim, die mij
vloekte met een geweldigen
vloek, ten dage als ik ging naar
Mahanaim; doch hij kwam af
mij tegemoet aan de Jordaan,
en ik zwoer hem bij den HEERE,
zeggende: Zo ik hem met het
zwaard dode!
9 Maar nu, houd hem niet
onschuldig, dewijl gij een wijs
man zijt; en gij zult weten, wat
gij hem doen zult, opdat gij zijn
grauwe haar met bloed in het
graf doet dalen.
10 En David ontsliep met zijn
vaderen, en werd begraven in
de stad Davids.
11 De dagen nu, die David
geregeerd heeft over Israel, zijn
veertig jaren; zeven jaren heeft
hij geregeerd in Hebron, en
in Jeruzalem heeft hij drie en
dertig jaren geregeerd.
12 En Salomo zat op den
troon van zijn vader David;
en zijn koninkrijk werd zeer
bevestigd.
13 Toen kwam Adonia,
de zoon van Haggith, tot
Bathseba, de moeder van
Salomo; en zij zeide: Is uw
komst vrede? En hij zeide:
Vrede.
14 Daarna zeide hij: Ik heb
een woord aan u. En zij zeide:
Spreek.
15 Hij zeide dan: Gij weet, dat
het koninkrijk mijn was, en het
ganse Israel zijn aangezicht op
mij gezet had, dat ik koning
zijn zou; hoewel het koninkrijk
omgewend en mijns broeders
geworden is; want het is van
den HEERE hem geworden.
16 En nu begeer ik van u
een enige begeerte; wijs mijn
aangezicht niet af. En zij zeide
tot hem: Spreek.
17 En hij zeide: Spreek toch
tot den koning Salomo, want
hij zal uw aangezicht niet
afwijzen, dat hij mij Abisag,
de Sunamietische, ter vrouwe
geve.
18 En Bathseba zeide: Het is
goed, ik zal den koning voor u
aanspreken.
19 Zo kwam Bathseba tot
den koning Salomo, om hem
voor Adonia aan te spreken.

En de koning stond op, haar tegemoet, en boog zich voor haar; daarna zat hij op zijn troon, en deed een stoel voor de moeder des konings zetten; en zij zat aan zijn rechterhand.

20 Toen zeide zij: Ik begeer van u een enige kleine begeerte, wijs mijn aangezicht niet af. En de koning zeide tot haar: Begeer, mijn moeder, want ik zal uw aangezicht niet afwijzen.

21 En zij zeide: Laat Abisag, de Sunamietische, aan Adonia, uw broeder, ter vrouwe gegeven worden.

22 Toen antwoordde de koning Salomo, en zeide tot zijn moeder: En waarom begeert gij Abisag, de Sunamietische, voor Adonia? Begeer ook voor hem het koninkrijk (want hij is mijn broeder, die ouder is dan ik ben), ja, voor hem, en voor Abjathar, den priester, en voor Joab, den zoon van Zeruja.

23 En de koning Salomo zwoer bij den HEERE, zeggende: Zo doe mij God, en zo doe Hij daartoe, voorzeker Adonia zal dat woord tegen zijn leven gesproken hebben!

24 En nu, zo waarachtig als de HEERE leeft, Die mij bevestigd heeft, en mij heeft doen zitten op den troon van mijn vader David, en Die mij een huis gemaakt heeft, gelijk als Hij gesproken had; voorzeker, Adonia zal heden gedood worden!

25 En de koning Salomo zond door de hand van Benaja, den zoon van Jojada; die viel op hem aan, dat hij stierf.

26 En tot Abjathar, den priester, zeide de koning: Ga naar Anathoth, op uw akkers; want gij zijt een man des doods; maar dezen dag zal ik u niet doden, omdat gij de ark des Heeren HEEREN voor het aangezicht van mijn vader David gedragen hebt, en omdat gij verdrukt zijt geweest, in alles, waarin mijn vader verdrukt was.

27 Salomo dan verdreef Abjathar, dat hij des HEEREN priester niet ware, om te vervullen het woord des HEEREN, hetwelk Hij over het huis van Eli te Silo gesproken had.

28 Als het gerucht tot Joab kwam (want Joab had zich gewend achter Adonia, hoewel hij zich niet had gewend achter Absalom), zo vluchtte Joab tot de tent des HEEREN, en vatte de hoornen des altaars.

29 En het werd den koning Salomo aangezegd, dat Joab tot de tent des HEEREN gevloden was, en zie, hij is bij het altaar. Toen zond Salomo Benaja, den zoon van Jojada, zeggende: Ga heen, val op hem aan.

30 En Benaja kwam tot de tent des HEEREN, en zeide tot hem: Zo zegt de koning: Kom uit. En hij zeide: Neen, maar hier zal ik sterven! En Benaja bracht het antwoord weder aan den koning, zeggende: Zo heeft

Joab gesproken, en zo heeft hij
mij geantwoord.
31 En de koning zeide
tot hem: Doe gelijk als hij
gesproken heeft, en val op hem
aan, en begraaf hem, opdat gij
wegdoet, van mij en van mijns
vaders huis, dat bloed, dat Joab
zonder oorzaak vergoten heeft.
32 Zo zal de HEERE zijn
bloed op zijn hoofd doen
wederkeren, omdat hij op
twee mannen, rechtvaardiger
en beter dan hij, aangevallen
is, en die met het zwaard
gedood heeft, daar het mijn
vader David niet wist, Abner,
den zoon van Ner, den
krijgsoverste van Israel, en
Amasa, den zoon van Jether,
den krijgsoverste van Juda.
33 Alzo zal hun bloed
wederkeren op het hoofd van
Joab, en op het hoofd van
zijn zaad in eeuwigheid; maar
David, en zijn zaad, en zijn
huis, en zijn troon zal vrede
hebben van den HEERE tot in
eeuwigheid.
34 En Benaja, de zoon van
Jojada, ging op, en viel op hem
aan, en doodde hem; en hij
werd begraven in zijn huis, in
de woestijn.
35 En de koning zette Benaja,
den zoon van Jojada, in zijn
plaats over het heir; en Zadok,
den priester, zette de koning in
de plaats van Abjathar.
36 Daarna zond de koning, en
riep Simei, en zeide tot hem:
Bouw u een huis in Jeruzalem,
en woon aldaar; en ga van daar
niet uit herwaarts of derwaarts.
37 Want het zal geschieden
ten dage van uw uitgaan, als gij
over de beek Kidron zult gaan,
weet voorzeker, dat gij den
dood sterven zult; uw bloed zal
op uw hoofd zijn.
38 En Simei zeide tot den
koning: Dat woord is goed;
gelijk als mijn heer de koning
gesproken heeft, alzo zal uw
knecht doen. En Simei woonde
te Jeruzalem vele dagen.
39 Doch het geschiedde met
het einde van drie jaren, dat
twee knechten van Simei
wegliepen tot Achis, den zoon
van Maacha, den koning van
Gath; en men gaf het Simei
te kennen, zeggende: Zie, uw
knechten zijn in Gath.
40 Toen maakte zich Simei op,
en zadelde zijn ezel, en toog
heen naar Gath tot Achis, om
zijn knechten te zoeken; zo
toog Simei heen, en bracht zijn
knechten van Gath.
41 En het werd Salomo
aangezegd, dat Simei uit
Jeruzalem naar Gath getogen,
en wedergekomen was.
42 Toen zond de koning,
en riep Simei, en zeide tot
hem: Heb ik u niet beedigd
bij den HEERE, en tegen u
betuigd, zeggende: Ten dage
van uw uitgaan, als gij zult
herwaarts of derwaarts gaan,
weet voorzeker, dat gij den
dood zult sterven? En gij zeidet
tot mij: Dat woord is goed, dat
ik gehoord heb.
43 Waarom dan hebt gij den
eed des HEEREN niet gehouden,
en het gebod, dat ik over u

geboden had?
44 Verder zeide de koning tot
Simei: Gij weet al de boosheid,
die uw hart weet, die gij aan
mijn vader David gedaan hebt;
daarom heeft de HEERE uw
boosheid op uw hoofd doen
wederkeren.
45 Maar de koning Salomo
is gezegend; en de troon van
David zal bevestigd zijn voor
het aangezicht des HEEREN tot
in eeuwigheid.
46 En de koning gebood
Benaja, den zoon van Jojada;
die ging uit, en viel op hem
aan, dat hij stierf. Alzo is het
koninkrijk bevestigd in de
hand van Salomo.

3 En Salomo verzwagerde
zich met Farao, den koning
van Egypte; en nam de dochter
van Farao, en bracht ze in de
stad Davids totdat hij voleind
zou hebben het bouwen van
zijn huis en het huis des
HEEREN, en den muur van
Jeruzalem rondom.
2 Alleenlijk offerde het volk
op de hoogten, want geen huis
was den Naam des HEEREN
gebouwd, tot die dagen toe.
3 En Salomo had den
HEERE lief, wandelende in
de inzettingen van zijn vader
David; alleenlijk offerde hij en
rookte op de hoogten.
4 En de koning ging naar
Gibeon, om aldaar te offeren,
omdat die hoogte groot was;
duizend brandofferen offerde
Salomo op dat altaar.
5 Te Gibeon verscheen de
HEERE aan Salomo in een
droom des nachts en God
zeide: Begeer wat Ik u geven
zal.
6 En Salomo zeide: Gij hebt
aan Uw knecht David, mijn
vader, grote weldadigheid
gedaan, gelijk als hij voor Uw
aangezicht gewandeld heeft, in
waarheid, en in gerechtigheid,
en in oprechtheid des harten
met U; en Gij hebt hem deze
grote weldadigheid gehouden,
dat Gij hem gegeven hebt een
zoon, zittende op zijn troon,
als te dezen dage.
7 Nu dan, HEERE, mijn God!
Gij hebt Uw knecht koning
gemaakt in de plaats van mijn
vader David; en ik ben een
klein jongeling, ik weet niet uit
te gaan noch in te gaan.
8 En Uw knecht is in het
midden van Uw volk, dat Gij
verkoren hebt, een groot volk,
hetwelk niet kan geteld noch
gerekend worden, vanwege de
menigte.
9 Geef dan Uw knecht
een verstandig hart, om Uw
volk te richten, verstandelijk
onderscheidende tussen goed
en kwaad; want wie zou dit Uw
zwaar volk kunnen richten?
10 Die zaak nu was goed in de
ogen des HEEREN, dat Salomo
deze zaak begeerd had.
11 En God zeide tot hem:
Daarom dat gij deze zaak
begeerd hebt, en niet begeerd
hebt, voor u vele dagen, noch
voor u begeerd hebt rijkdom,
noch begeerd hebt de ziel
uwer vijanden; maar hebt
begeerd verstand voor u, om

gerichtszaken te horen;
12 Zie, Ik heb gedaan naar uw
woorden; zie, Ik heb u een wijs
en verstandig hart gegeven, dat
uws gelijke voor u niet geweest
is, en uws gelijke na u niet
opstaan zal.
13 Zelfs ook wat gij niet
begeerd hebt, heb Ik u gegeven,
beide rijkdom en eer; dat uws
gelijke niemand onder de
koningen al uw dagen zijn zal.
14 En zo gij in Mijn wegen
wandelen zult, onderhoudende
Mijn inzettingen en Mijn
geboden, gelijk als uw vader
David gewandeld heeft, zo zal
Ik ook uw dagen verlengen.
15 En Salomo waakte op, en
ziet, het was een droom. En
hij kwam te Jeruzalem, en
stond voor de ark des verbonds
des Heeren, en offerde
brandofferen, en bereidde
dankofferen, en maakte een
maaltijd voor al zijn knechten.
16 Toen kwamen er twee
vrouwen, die hoeren waren,
tot den koning; en zij stonden
voor zijn aangezicht.
17 En de ene vrouw zeide:
Och, mijn heer. Ik en deze
vrouw wonen in een huis; en
ik heb bij haar in dat huis
gebaard.
18 Het is nu geschied op den
derden dag na mijn baren dat
deze vrouw ook gebaard heeft;
en wij waren te zamen, geen
vreemde was met ons in dat
huis, behalve ons tweeen in het
huis.
19 En de zoon dezer vrouw is
des nachts gestorven, omdat zij
op hem gelegen had.
20 En zij stond ter
middernacht op, en nam
mijn zoon van bij mij, als uw
dienstmaagd sliep, en legde
hem in haar schoot, en haar
doden zoon legde zij in mijn
schoot.
21 En ik stond in de morgen
op, om mijn zoon te zogen, en
zie, hij was dood; maar ik lette
in den morgen op hem, en zie,
het was mijn zoon niet, dien ik
gebaard had.
22 Toen zeide de andere
vrouw: Neen, maar die levende
is mijn zoon, en de dode is
uw zoon; gene daarentegen
zeide: Neen, maar de dode is
uw zoon, en de levende is mijn
zoon! Alzo spraken zij voor
het aangezicht des konings.
23 Toen zeide de koning: Deze
zegt: Dit is mijn zoon, die leeft,
maar uw zoon is het, die dood
is; en die zegt: Neen, maar de
dode is uw zoon, en de levende
mijn zoon.
24 Verder zeide de koning:
Haalt mij een zwaard; en zij
brachten een zwaard voor het
aangezicht des konings.
25 En de koning zeide:
Doorsnijdt dat levende kind
in tweeen, en geeft de ene een
helft, en de andere een helft.
26 Maar de vrouw, welker
zoon de levende was, sprak
tot den koning (want haar
ingewand ontstak over haar
zoon), en zeide: Och, mijn
heer! Geef haar dat levende
kind, en dood het geenszins;
deze daarentegen zeide: Het zij

noch het uwe noch het mijne,
doorsnijdt het.
27 Toen antwoordde de
koning, en zeide: Geeft aan die
het levende kind, den doodt het
geenszins; die is zijn moeder.
28 En geheel Israel hoorde
dat oordeel, dat de koning
geoordeeld had, en vreesde
voor het aangezicht des
konings; want zij zagen, dat de
wijsheid Gods in hem was, om
recht te doen.

4 Alzo was de koning
Salomo koning over gans
Israel.
2 En deze waren de vorsten,
die hij had: Azaria, de zoon van
Zadok, was opperambtman.
3 Elihoref, en Ahia, de zoon
van Sisa, waren schrijvers;
Josafat, de zoon van Ahilud,
was kanselier.
4 En Benaja, de zoon van
Jojada, was over het heir; en
Zadok en Abjathar waren
priesters.
5 En Azaria, de zoon
van Nathan, was over de
bestelmeesters; en Zabud,
de zoon van Nathan, was
overambtman, des konings
vriend.
6 En Ahisar was hofmeester;
en Adoniram, de zoon van
Abda, was over de schatting.
7 En Salomo had twaalf
bestelmeesters over gans
Israel, die den koning en zijn
huis verzorgden; voor elk was
een maand in het jaar om te
verzorgen.
8 En dit zijn hun namen:
de zoon van Hur was in het
gebergte van Efraim.
9 De zoon van Deker in
Makaz, en in Saalbim,
en Beth-Semes, en
Elon-Beth-hanan.
10 De zoon van Hesed in
Arubboth; hij had daartoe
Socho en het ganse land Hefer.
11 De zoon van Abinadab had
de ganse landstreek van Dor;
deze had Tafath, de dochter van
Salomo, tot een vrouw.
12 Baana, de zoon van Ahilud,
had Taanach, en Megiddo, en
het ganse Beth-Sean, hetwelk
is bij Zartana, beneden van
Jizreel, van Beth-Sean aan tot
Abel-Mehola, tot op gene zijde
van Jokmeam.
13 De zoon van Geber was te
Ramoth in Gilead; hij had de
dorpen van Jair, den zoon van
Manasse, die in Gilead zijn; ook
had hij de streek van Argob,
welke is in Basan, zestig grote
steden, met muren en koperen
grendelen.
14 Abinadab, de zoon van
Iddo, was te Mahanaim.
15 Ahimaaz was in Nafthali;
deze nam ook Salomo's
dochter, Basmath, ter vrouwe.
16 Baana, de zoon van Husai,
was in Aser en in Aloth.
17 Josafath, de zoon van
Paruah, in Issaschar.
18 Simei, de zoon van Ela, in
Benjamin.
19 Geber, de zoon van Uri,
was in het land Gilead, het
land van Sihon, den koning
der Amorieten, en van Og, den
koning van Basan, en hij was
de enige bestelmeester, die in

dat land was.
20 Juda nu en Israel waren
velen, als zand, dat aan de
zee is in menigte, etende, en
drinkende, en blijde zijnde.
21 En Salomo was heersende
over al de koninkrijken,
van de rivier tot het land
der Filistijnen, en tot aan
de landpale van Egypte; die
brachten geschenken, en
dienden Salomo al de dagen
zijns levens.
22 De spijze nu van Salomo
was voor een dag, dertig kor
meelbloem, en zestig kor meel;
23 Tien vette runderen, en
twintig weiderunderen, en
honderd schapen; uitgenomen
de herten, en reeen, en
buffelen, en gemeste vogelen.
24 Want hij had heerschappij
over al wat op deze zijde der
rivier was van Thifsah tot aan
Gaza, over alle koningen op
deze zijde der rivier; en hij
had vrede van al zijn zijden
rondom.
25 En Juda en Israel woonden
zeker, een iegelijk onder
zijn wijnstok en onder zijn
vijgeboom, van Dan tot
Ber-seba, al de dagen van
Salomo.
26 Salomo had ook veertig
duizend paardenstallen tot zijn
wagenen, en twaalf duizend
ruiteren.
27 Die bestelmeesters nu,
een ieder op zijn maand,
verzorgden den koning
Salomo, en al degenen, die
tot de tafel van den koning
Salomo naderden; zij lieten
geen ding ontbreken.
28 De gerst nu en het stro
voor de paarden, en voor de
snelle kemelen, brachten zij
aan de plaats, waar hij was, een
iegelijk naar zijn last.
29 En God gaf Salomo
wijsheid en zeer veel verstand,
en een wijd begrip des harten,
gelijk zand, dat aan den oever
der zee is.
30 En de wijsheid van Salomo
was groter dan de wijsheid van
al die van het oosten, en dan
alle wijsheid der Egyptenaren;
31 Ja, hij was wijzer dan
alle mensen; dan Ethan,
de Ezrahiet, en Heman, en
Chalcol, en Darda, de zonen
van Mahol; en zijn naam was
onder alle heidenen rondom.
32 En hij sprak drie duizend
spreuken; daartoe waren zijn
liederen duizend en vijf.
33 Hij sprak ook van de
bomen, van den cederboom af,
die op den Libanon is, tot op
den hysop, die aan den wand
uitwast; hij sprak ook van het
vee, en van het gevogelte, en
van de kruipende dieren, en
van de vissen.
34 En van alle volken kwamen
er, om de wijsheid van Salomo
te horen, van alle koningen
der aarde, die van zijn wijsheid
gehoord hadden.

5 En Hiram, de koning van
Tyrus, zond zijn knechten
tot Salomo (want hij had
gehoord, dat zij Salomo tot
koning gezalfd hadden in zijns
vaders plaats), dewijl Hiram

David altijd bemind had.
2 Daarna zond Salomo tot
Hiram, zeggende:
3 Gij weet, dat mijn vader
David den Naam des HEEREN,
zijns Gods, geen huis
kon bouwen, vanwege de
oorlogen, waarmede zij hem
omsingelden, totdat de HEERE
hen onder zijn voetzolen gaf.
4 Maar nu heeft de HEERE,
mijn God, mij van rondom
rust gegeven; er is geen
tegenpartijder, en geen
bejegening van kwaad.
5 En zie, ik denk voor den
Naam van den HEERE, mijn
God, een huis te bouwen;
gelijk als de HEERE gesproken
heeft tot mijn vader David,
zeggende: Uw zoon, dien Ik in
uw plaats op uw troon zetten
zal, die zal Mijn Naam dat huis
bouwen.
6 Zo gebied nu, dat men
mij cederen uit den Libanon
houwe, en mijn knechten
zullen met uw knechten zijn,
en het loon uwer knechten
zal ik u geven, naar al wat gij
zeggen zult; want gij weet,
dat onder ons niemand is, die
weet hout te houwen, gelijk de
Sidoniers.
7 En het geschiedde, als
Hiram de woorden van Salomo
gehoord had, dat hij zich zeer
verblijdde, en zeide: Gezegend
zij de HEERE heden, Die David
een wijzen zoon gegeven heeft
over dit grote volk!
8 En Hiram zond tot Salomo,
zeggende: Ik heb gehoord,
waarom gij tot mij gezonden
hebt; ik zal al uw wil doen met
het cederenhout, en met het
dennenhout.
9 Mijn knechten zullen het
afbrengen van den Libanon
aan de zee; en ik zal het
op vlotten over de zee doen
voeren, tot die plaats, die gij
aan mij ontbieden zult, en zal
het aldaar los maken, en gij
zult het wegnemen; gij zult ook
mijn wil doen, dat gij mijn huis
spijze geeft.
10 Alzo gaf Hiram aan Salomo
cederenhout en dennenhout,
naar al zijn wil.
11 En Salomo gaf Hiram
twintig duizend kor tarwe, tot
spijze van zijn huis, en twintig
kor gestoten olie; zulks gaf
Salomo aan Hiram jaar op jaar.
12 De HEERE dan gaf Salomo
wijsheid, gelijk als Hij tot
hem gesproken had; en er was
vrede tussen Hiram en tussen
Salomo, en zij beiden maakten
een verbond.
13 En de koning Salomo deed
een uitschot opkomen uit gans
Israel; en het uitschot was
dertig duizend man.
14 En hij zond hen naar
den Libanon, tien duizend
des maands bij beurten; een
maand waren zij op den
Libanon; twee maanden elk in
zijn huis; en Adoniram was
over dit uitschot.
15 Daartoe had Salomo
zeventig duizend, die last
droegen, en tachtig duizend
houwers op het gebergte.
16 Behalve de oversten
van Salomo's bestelden, die

over dat werk waren, drie
duizend en driehonderd, die
heerschappij hadden over het
volk, hetwelk dat werk deed.
17 Als de koning het nu
gebood, zo voerden zij grote
stenen toe, kostelijke stenen,
gehouwen stenen, om den
grond van dat huis te leggen.
18 En de bouwlieden van
Salomo, en de bouwlieden
van Hiram, en de Giblieten
behieuwen ze, en bereidden
het hout toe, en de stenen, om
dat huis te bouwen.

6 Het geschiedde nu in het
vierhonderd en tachtigste
jaar, na den uitgang der
kinderen Israels uit Egypte,
in het vierde jaar van het
koninkrijk van Salomo over
Israel, in de maand Ziv (deze is
de tweede maand), dat hij het
huis des HEEREN bouwde.
2 En dat huis, hetwelk de
koning Salomo den HEERE
bouwde, was van zestig ellen
in zijn lengte, en van twintig
in zijn breedte, en van dertig
ellen in zijn hoogte.
3 En het voorhuis, vooraan
den tempel van dat huis, was
in zijn lengte van twintig
ellen, naar de breedte van het
huis, tien ellen in zijn breedte,
vooraan het huis.
4 En hij maakte vensteren
aan het huis van gesloten
uitzichten.
5 En rondom aan den wand
van het huis bouwde hij
kameren, aan de wanden
van het huis rondom, beide
van den tempel en van de
aanspraakplaats. Alzo maakte
hij zijkameren rondom.
6 De onderste kamer was van
vijf ellen in haar breedte, en de
middelste van zes ellen in haar
breedte, en de derde van zeven
ellen in haar breedte; want
hij had aan het huis rondom
buitenwaarts inkortingen
gemaakt, opdat zij zich niet
hielden in de wanden van het
huis.
7 Het huis nu, als het
gebouwd werd, werd met
volmaakten steen, zoals
dezelve toegevoerd was,
gebouwd; zodat geen hameren,
noch bijl of enig ijzeren
gereedschap gehoord werd
in het huis, als het gebouwd
werd.
8 De deur der middelste
zijkamer was aan de
rechterzijde van het huis;
en door wenteltrappen ging
men tot de middelste zijkamer,
en van de middelste tot de
derde.
9 Alzo bouwde hij het huis,
en volmaakte het; en bedekte
dat huis met gewelven en rijen
van cederen.
10 Hij bouwde ook de
kameren aan het ganse huis,
van vijf ellen in haar hoogte;
en hij voegde ze vast aan dat
huis met cederenhout.
11 Toen geschiedde het
woord des HEEREN tot Salomo,
zeggende:
12 Aangaande dit huis, dat
gij bouwt, zo gij wandelt in
Mijn inzettingen, en doet Mijn
rechten, en onderhoudt al

Mijn geboden, wandelende in
dezelve; zo zal Ik Mijn woord
met u bevestigen, dat Ik tot uw
vader David gesproken heb;
13 En Ik zal in het midden der
zonen Israels wonen; en Ik zal
Mijn volk Israel niet verlaten.
14 Alzo bouwde Salomo dat
huis en volmaakte hetzelve.
15 Ook bouwde hij de wanden
van het huis van binnen met
cederen planken; van den vloer
des huizes tot aan het dak der
wanden, beschoot hij ze van
binnen met hout; en overdekte
den vloer van het huis met
dennen planken.
16 Daartoe bouwde hij
twintig ellen met cederen
planken aan de zijden van
het huis, van den vloer af
tot de wanden; dit bouwde
hij Hem van binnen tot een
aanspraakplaats, tot het heilige
der heiligen.
17 Dat huis nu was van
veertig ellen, namelijk de
tempel, die vooraan was.
18 En het ceder aan het huis
inwendig was gesneden met
knoppen en open bloemen; en
het was al ceder, geen steen
werd gezien.
19 En de aanspraakplaats
bereidde hij inwaarts in het
huis, om de ark des verbonds
des Heeren daar te zetten.
20 En de aanspraakplaats
vooraan was van twintig ellen
in lengte, en van twintig ellen
in breedte, en van twintig ellen
in haar hoogte, en hij overtoog
ze met gesloten goud; ook
overtoog hij het cederen altaar.
21 En Salomo overtoog het
huis van binnen met gesloten
goud; en hij toog voor de
aanspraakplaats een voorhang
henen door met gouden
ketenen, en overtoog dien met
goud.
22 Alzo overtoog hij het
ganse huis met goud, totdat
het ganse huis volmaakt was;
daartoe overtoog hij met goud
het gehele altaar, dat voor de
aanspraakplaats was.
23 In de aanspraakplaats nu
maakte hij twee cherubs van
olieachtig hout; elks hoogte
was tien ellen.
24 En van vijf ellen was de
ene vleugel des cherubs, en
van vijf ellen de andere vleugel
des cherubs; van het einde van
zijn enen vleugel, tot aan het
einde van zijn anderen vleugel,
waren tien ellen.
25 Alzo was de andere cherub
van tien ellen; beide cherubs
hadden enerlei maat, en enerlei
snede.
26 De hoogte van den enen
cherub was van tien ellen, en
alzo van den anderen cherub.
27 En hij zette deze cherubs in
het midden van het binnenste
huis; en de cherubs spreidden
de vleugelen uit, zodat de
vleugel des enen raakte aan
dezen wand, en de vleugel des
anderen cherubs raakte aan
den anderen wand; en hun
vleugelen naar het midden van
het huis raakten vleugel aan
vleugel.
28 En hij overtoog deze
cherubs met goud.

29 En al de wanden van het huis, in het ronde, graveerde hij met uitgesneden graveringen van cherubs, en van palmbomen, en open bloemen, van binnen en van buiten.

30 Daartoe overtoog hij den vloer van het huis met goud van binnen en van buiten.

31 En aan den ingang der aanspraakplaats maakte hij deuren van olieachtig hout; de bovendorpel met de posten was het vijfde deel des wands.

32 De twee deuren ook waren van olieachtige bomen; en hij graveerde daarop graveringen van cherubs, en van palmbomen, en van open bloemen, dewelke hij met goud overtoog; ook trok hij goud over de cherubs en over de palmbomen.

33 En alzo maakte hij aan de deuren des tempels posten van olieachtige bomen, uit het vierde deel van de wand.

34 En de twee deuren waren van dennenhout; de twee zijden der ene deur waren omdraaiende; alzo waren de twee gegraveerde zijden der andere deur omdraaiende.

35 En hij graveerde ze met cherubs, en palmbomen, en open bloemen, dewelke hij met goud overtoog, gericht naar het uitgesnedene.

36 Daarna bouwde hij het binnenste voorhof van drie rijen gehouwen stenen, en een rij cederen balken.

37 In het vierde jaar werd de grond van het huis des HEEREN gelegd, in de maand Ziv;

38 En in het elfde jaar, in de maand Bul, welke is de achtste maand, was dit huis volmaakt, naar al zijn stukken en naar al zijn behoren; alzo heeft hij zeven jaren daaraan gebouwd.

7 Maar aan zijn huis bouwde Salomo dertien jaren, en hij volmaakte zijn ganse huis.

2 Hij bouwde ook het huis des wouds van Libanon, van honderd ellen in zijn lengte, en vijftig ellen in zijn breedte, en dertig ellen in zijn hoogte, op vier rijen van cederen pilaren, en cederen balken op de pilaren.

3 En het was bedekt met ceder van boven op de ribben, die op vijf en veertig pilaren waren, vijftien in een rij.

4 Er waren drie rijen van uitzichten, dat het ene venster was over het andere venster, in drie orden.

5 Ook waren al de deuren en de posten vierkantig van enerlei uitzicht; en venster was tegenover venster, in drie orden.

6 Daarna maakte hij een voorhuis van pilaren; vijftig ellen was zijn lengte, en dertig ellen zijn breedte; en het voorhuis was tegenover die, en de pilaren met de dikke balken tegenover dezelve.

7 Ook maakte hij een voorhuis voor den troon, alwaar hij richtte, tot een

voorhuis des gerichts, dat met
ceder bedekt was, van vloer tot
vloer.
8 En aan zijn huis, alwaar
hij woonde, was een ander
voorhof, meer inwaarts dan dat
voorhuis, hetwelk aan hetzelve
werk gelijk was; ook maakte
hij voor de dochter van Farao,
die Salomo tot vrouw genomen
had, een huis, aan dat voorhuis
gelijk.
9 Al deze dingen waren
van kostelijke stenen, naar
de maten gehouwen, van
binnen en van buiten met
de zaag gezaagd; en dat van
den grondslag tot aan de
neutstenen een palm breed,
en van buiten tot het grote
voorhof.
10 Het was ook gegrondvest
met kostelijke stenen, grote
stenen; met stenen van tien
ellen, en stenen van acht ellen.
11 En bovenop kostelijke
stenen, naar de winkelmaten
gehouwen, en cederen.
12 En het grote voorhof
was rondom van drie rijen
gehouwen stenen, met een rij
van cederen balken. Zo was
het met het binnenste voorhof,
van het huis des Heeren, en
met het voorhuis van dat huis.
13 En de koning Salomo zond
heen, en liet Hiram van Tyrus
halen.
14 Hij was de zoon ener
weduwvrouw, uit den stam
van Nafthali, en zijn vader was
een man van Tyrus geweest,
een koperwerker, die vervuld
was met wijsheid, en met
verstand, en met wetenschap,
om alle werk in het koper te
maken; deze kwam tot den
koning Salomo, en maakte al
zijn werk.
15 Want hij vormde twee
koperen pilaren; de hoogte van
den enen pilaar was achttien
ellen, en een draad van twaalf
ellen omving den anderen
pilaar.
16 Hij maakte ook twee
kapitelen, van gegoten koper,
om op de hoofden der pilaren
te zetten; vijf ellen was de
hoogte van het ene kapiteel,
en vijf ellen de hoogte van het
andere kapiteel.
17 De netten waren van
nettenwerk, de banden van
ketenwerk voor de kapitelen,
die op het hoofd der pilaren
waren; zeven waren voor het
ene kapiteel, en zeven voor het
andere kapiteel.
18 Zo maakte hij de pilaren,
mitsgaders twee rijen rondom
over het ene net, om de
kapitelen, die boven het hoofd
der granaatappelen waren, te
bedekken; alzo deed hij ook
aan het andere kapiteel.
19 En de kapitelen, dewelke
waren op het hoofd der pilaren,
waren van leliewerk in het
voorhuis, van vier ellen.
20 De kapitelen nu waren op
de twee pilaren, ja, daarboven
tegenover den buik, dewelke
was nevens het net; en
tweehonderd granaatappelen
waren in rijen rondom, ook
over het andere kapiteel.

21 Daarna richtte hij de pilaren op in het voorhuis des tempels; en den rechter pilaar opgericht hebbende, zo noemde hij zijn naam Jachin, en den linker pilaar opgericht hebbende, zo noemde hij zijn naam Boaz.

22 En op het hoofd der pilaren was het leliewerk; alzo werd het werk der pilaren volmaakt.

23 Verder maakte hij de gegotene zee; van tien ellen was zij van haar enen rand tot haar anderen rand, rondom rond, en van vijf ellen in haar hoogte, en een meetsnoer van dertig ellen omving ze rondom.

24 En onder haar rand waren knoppen, dezelve rondom omsingelende, tien in een el, omringende die zee rondom; twee rijen dezer knoppen waren in haar gieting gegoten.

25 Zij stond op twaalf runderen; drie ziende naar het noorden, en drie ziende naar het westen, en drie ziende naar het zuiden, en drie ziende naar het oosten; en de zee was boven op dezelve; en al hun achterdelen waren inwaarts.

26 Haar dikte nu was een hand breed, en haar rand als het werk van den rand eens bekers of ener leliebloem; zij hield twee duizend bath.

27 Hij maakte ook tien koperen stellingen; van vier ellen was de lengte ener stelling, en van vier ellen haar breedte, en van drie ellen haar hoogte.

28 En dit was het werk der stelling; zij hadden lijsten, en de lijsten waren tussen kransen.

29 En op de lijsten, die tussen de kransen waren, waren leeuwen, runderen en cherubs; en op de kransen was een voet boven henen; en onder de leeuwen en runderen bijvoegselen van uitgerekt werk.

30 En een stelling had vier koperen raderen, en koperen platen; en haar vier hoeken hadden schouderen; onder het wasvat waren deze gegoten schouderen ter zijde van ieders bijvoegselen.

31 En de mond daarvan was van binnen den krans, en daarboven van een el, en de mond hiervan was rond van voetwerk van een el en een halve el; en op de mond daarvan waren ook graveringen, en de lijsten daarvan waren vierkantig, niet rond.

32 De vier raderen nu waren onder de lijsten, en de assen der raderen aan de stelling; en de hoogte van een rad was een el en een halve el.

33 En het werk van die raderen was als het werk van een wagenrad; hun assen, en hun naven, en hun randen, en hun spaken waren alle gegoten.

34 En er waren vier schouderen op de vier hoeken ener stelling; haar schouderen waren uit de stelling.

35 En op het hoofd ener stelling was een ronde hoogte van een halve el rondom; ook waren op het hoofd der stelling haar handhaven, en haar lijsten uit denzelve.

36 Hij sneed nu op de platen van haar handhaven, en op haar lijsten, cherubs, leeuwen, en palmbomen, naar elks ledige plaats, en bijvoegselen rondom.

37 Dezen gelijk maakte hij de tien stellingen; enerlei gieting, enerlei maat, enerlei snede hadden zij allen.

38 Hij maakte ook tien koperen wasvaten; een wasvat hield veertig bath; een wasvat was van vier ellen; op elke stelling van die tien stellingen was een wasvat.

39 En hij zette vijf dier stellingen aan de rechterzijde van het huis, en vijf aan de linkerzijde van het huis; maar de zee zette hij aan de rechterzijde van het huis, oostwaarts tegen het zuiden.

40 Daartoe maakte Hiram de wasvaten, en de schoffelen, en de besprengbekkens; en Hiram voleindde al het werk te maken, dat hij voor den koning Salomo maakte voor het huis des HEEREN;

41 Te weten de twee pilaren, en bollen der kapitelen, die op het hoofd der twee pilaren waren, en de twee netten, om de twee bollen der kapitelen te bedekken, die op het hoofd der pilaren waren;

42 En de vierhonderd granaatappelen tot de twee netten, namelijk twee rijen van granaatappelen tot het ene net, om de twee bollen der kapitelen te bedekken, die boven op de pilaren waren;

43 Mitsgaders de tien stellingen, en de tien wasvaten op de stellingen;

44 Daartoe de ene zee; en de twaalf runderen onder die zee.

45 De potten ook, en de schoffelen, en de besprengbekkens, en al deze vaten, die Hiram voor den koning Salomo tot het huis des HEEREN maakte, alle van gepolijst koper.

46 In de vlakte van de Jordaan goot ze de koning, in dichte aarde, tussen Sukkoth en tussen Zarthan.

47 En Salomo liet al deze vaten ongewogen vanwege de zeer grote menigte; het gewicht des kopers werd niet onderzocht.

48 Ook maakte Salomo al de vaten, die voor het huis des HEEREN waren; het gouden altaar, en de gouden tafel, op dewelke de toonbroden waren;

49 En de kandelaren, vijf aan de rechterhand, en vijf aan de linkerhand, voor de aanspraakplaats, van gesloten goud; en de bloemen, en de lampen, en de snuiters van goud;

50 Mitsgaders de schalen, en de gaffelen, en de sprengbekkens, en de rookschalen, en de

wierookvaten, van gesloten goud; daartoe de herren der deuren van het binnenste huis, van het heilige der heiligen, en der deuren van het huis des tempels, van goud.
51 Alzo werd al het werk volbracht, dat de koning Salomo aan het huis des HEEREN maakte. Daarna bracht Salomo de geheiligde dingen van zijn vader David; het zilver en het goud, en de vaten legde hij onder de schatten van het huis des HEEREN.

8 Toen vergaderde Salomo de oudsten van Israel, en al de hoofden der stammen, de oversten der vaderen, onder de kinderen Israels, tot den koning Salomo te Jeruzalem, om de ark des verbonds des HEEREN op te brengen uit de stad Davids, dewelke is Sion.
2 En alle mannen van Israel verzamelden zich tot den koning Salomo, in de maand Ethanim op het feest; die is de zevende maand.
3 En al de oudsten van Israel kwamen; en de priesters namen de ark op.
4 En zij brachten de ark des HEEREN en de tent der samenkomst opwaarts mitsgaders al de heilige vaten, die in de tent waren; en de priesters en de Levieten brachten dezelve opwaarts.
5 De koning Salomo nu en de ganse vergadering van Israel, die bij hem vergaderd waren, waren met hem voor de ark, offerende schapen en runderen, die vanwege de menigte niet konden geteld, noch gerekend worden.
6 Alzo brachten de priesteren de ark des verbonds des HEEREN tot haar plaats, tot de aanspraakplaats van het huis, tot het heilige der heiligen, tot onder de vleugelen der cherubim.
7 Want de cherubim spreidden beide vleugelen over de plaats der ark; en de cherubim overdekten de ark en haar handbomen van boven.
8 Daarna schoven zij de handbomen verder uit, dat de hoofden der handbomen gezien werden uit het heiligdom voor aan de aanspraakplaats, maar buiten niet gezien werden; en zij zijn aldaar tot op dezen dag.
9 Er was niets in de ark, dan alleen de twee stenen tafelen, die Mozes bij Horeb daarin gelegd had, als de HEERE een verbond maakte met de kinderen Israels, toen zij uit Egypteland uitgetogen waren.
10 En het geschiedde, als de priesters uit het heilige uitgingen, dat een wolk het huis des HEEREN vervulde.
11 En de priesters konden niet staan om te dienen, vanwege de wolk; want de heerlijkheid des HEEREN had het huis des HEEREN vervuld.
12 Toen zeide Salomo: De HEERE heeft gezegd, dat Hij in donkerheid zou wonen.

13 Ik heb immers een huis
gebouwd, U ter woonstede, een
vaste plaats tot Uw eeuwige
woning.
14 Daarna wendde de koning
zijn aangezicht om, en zegende
de ganse gemeente van Israel;
en de ganse gemeente van
Israel stond.
15 En hij zeide: Geloofd zij
de HEERE, de God Israels, Die
met Zijn mond tot mijn vader
David gesproken heeft, en heeft
het met Zijn hand vervuld,
zeggende:
16 Van dien dag af, dat Ik
Mijn volk Israel uit Egypteland
uitgevoerd heb, heb Ik geen
stad verkoren uit alle stammen
van Israel, om een huis te
bouwen, dat Mijn Naam daar
zou wezen; maar Ik heb David
verkoren, dat hij over Mijn volk
Israel wezen zou.
17 Het was ook in het hart van
mijn vader David, een huis den
Naam van den HEERE, den God
Israels, te bouwen.
18 Maar de HEERE zeide tot
David, mijn vader: Dewijl dat
in uw hart geweest is Mijn
Naam een huis te bouwen, gij
hebt welgedaan, dat het in uw
hart geweest is.
19 Evenwel gij zult dat
huis niet bouwen; maar uw
zoon, die uit uw lendenen
voortkomen zal, die zal Mijn
Naam dat huis bouwen.
20 Ze heeft de HEERE
bevestigd Zijn woord, dat
Hij gesproken had; want ik
ben opgestaan in de plaats van
mijn vader David, en ik zit op
den troon van Israel, gelijk als
de HEERE gesproken heeft; en
ik heb een huis gebouwd den
Naam des HEEREN, des Gods
van Israel.
21 En ik heb daar een plaats
beschikt voor de ark, waarin
het verbond des HEEREN
is, hetwelk Hij met onze
vaderen maakte, als Hij hen uit
Egypteland uitvoerde.
22 En Salomo stond voor het
altaar des HEEREN, tegenover
de ganse gemeente van Israel,
en breidde zijn handen uit naar
den hemel;
23 En hij zeide: HEERE,
God van Israel, er is geen
God, gelijk Gij, boven in
den hemel, noch beneden
op de aarde, houdende het
verbond en de weldadigheid
aan Uw knechten, die voor Uw
aangezicht met hun ganse hart
wandelen;
24 Die Uw knecht, mijn vader
David, gehouden hebt, wat
Gij tot hem gesproken hadt;
want met Uw mond hebt Gij
gesproken, en met Uw hand
vervuld, gelijk het te dezen
dage is.
25 En nu HEERE, God van
Israel, houd Uw knecht, mijn
vader David, wat Gij tot hem
gesproken hebt, zeggende:
Geen man zal u van voor
Mijn aangezicht afgesneden
worden, die op den troon
van Israel zitte; alleenlijk zo
uw zonen hun weg bewaren,
om te wandelen voor Mijn
aangezicht, gelijk als gij
gewandeld hebt voor Mijn

aangezicht.
26 Nu dan, o God van
Israel, laat toch Uw woord
waar worden, hetwelk Gij
gesproken hebt tot Uw knecht,
mijn vader David.
27 Maar waarlijk, zou God
op de aarde wonen? Zie,
de hemelen, ja, de hemel
der hemelen zouden U niet
begrijpen, hoeveel te min dit
huis, dat ik gebouwd heb!
28 Wend U dan nog tot het
gebed van Uw knecht, en tot
zijn smeking, o HEERE, mijn
God, om te horen naar het
geroep en naar het gebed, dat
Uw knecht heden voor Uw
aangezicht bidt.
29 Dat Uw ogen open zijn,
nacht en dag, over dit huis,
over deze plaats, van dewelke
Gij gezegd hebt: Mijn Naam
zal daar zijn; om te horen naar
het gebed, hetwelk Uw knecht
bidden zal in deze plaats.
30 Hoor dan naar de smeking
van Uw knecht, en van Uw volk
Israel, die in deze plaats zullen
bidden; en Gij, hoor in de plaats
Uwer woning, in den hemel, ja,
hoor, en vergeef.
31 Wanneer iemand tegen
zijn naaste zal gezondigd
hebben, en hij hem een eed des
vloeks opgelegd zal hebben,
om zichzelven te vervloeken;
en de eed des vloeks voor Uw
altaar in dit huis komen zal;
32 Hoor Gij dan in den
hemel, en doe, en richt Uw
knechten, veroordelende
den ongerechtige, gevende
zijn weg op zijn hoofd,
en rechtvaardigende den
gerechtige, gevende hem naar
zijn gerechtigheid.
33 Wanneer Uw volk Israel
zal geslagen worden voor het
aangezicht des vijands, omdat
zij tegen U gezondigd zullen
hebben, en zich tot U bekeren,
en Uw Naam belijden, en tot U
in dit huis bidden en smeken
zullen;
34 Hoor Gij dan in den hemel,
en vergeef de zonde van Uw
volk Israel, en breng hen weder
in het land, dat Gij hun vaderen
gegeven hebt.
35 Als de hemel zal gesloten
zijn, dat er geen regen is,
omdat zij tegen U gezondigd
zullen hebben; en zij in deze
plaats bidden, en Uw Naam
belijden, en van hun zonden
zich bekeren zullen, als Gij hen
geplaagd zult hebben;
36 Hoor Gij dan in den hemel,
en vergeef de zonde van Uw
knechten en van Uw volk
Israel, als Gij hun zult geleerd
hebben den goeden weg in
denwelken zij wandelen zullen;
en geef regen op Uw land, dat
Gij Uw volk tot een erfenis
gegeven hebt.
37 Als er honger in het
land wezen zal, als er pest
wezen zal, als er brandkoren,
honigdauw, sprinkhanen,
kevers wezen zullen, als zijn
vijand in het land zijner
poorten hem belegeren zal, of
enige plage, of enige krankheid
wezen zal;
38 Alle gebed, alle smeking,
die van enig mens, van al Uw

volk Israel, geschieden zal; als
zij erkennen, een ieder de plage
zijns harten, en een ieder zijn
handen in dit huis uitbreiden
zal;
39 Hoor Gij dan in den hemel,
de vaste plaats Uwer woning,
en vergeef, en doe, en geef
een iegelijk naar al zijn wegen,
gelijk Gij zijn hart kent; want
Gij alleen kent het hart van alle
kinderen der mensen;
40 Opdat zij U vrezen al de
dagen, die zij leven zullen in
het land, dat Gij onzen vaderen
gegeven hebt.
41 Zelfs ook aangaande den
vreemde, die van Uw volk
Israel niet zal zijn, maar uit
verren lande om Uws Naams
wil komen zal;
42 (Want zij zullen horen
van Uw groten Naam, en
van Uw sterke hand, en van
Uw uitgestrekten arm) als hij
komen en bidden zal in dit
huis;
43 Hoor Gij in den hemel,
de vaste plaats Uwer woning,
en doe naar alles, waarom
die vreemde tot U roepen zal;
opdat alle volken der aarde Uw
Naam kennen, om U te vrezen,
gelijk Uw volk Israel, en om te
weten, dat Uw Naam genoemd
wordt over dit huis, hetwelk ik
gebouwd heb.
44 Wanneer Uw volk in
den krijg tegen zijn vijand
uittrekken zal door den weg,
dien Gij hen henen zenden
zult, en zullen tot den HEERE
bidden naar den weg dezer
stad, die Gij verkoren hebt, en
naar dit huis, hetwelk ik Uw
Naam gebouwd heb;
45 Hoor dan in den hemel hun
gebed en hun smeking, en voer
hun recht uit.
46 Wanneer zij gezondigd
zullen hebben tegen U (want
geen mens is er, die niet
zondigt), en Gij tegen hen
vertoornd zult zijn, en
hen leveren zult voor het
aangezicht des vijands, dat
degenen, die hen gevangen
hebben, hen gevankelijk
wegvoeren in des vijands land,
dat verre of nabij is.
47 En zij in het land, waar zij
gevankelijk weggevoerd zijn,
weder aan hun hart brengen
zullen, dat zij zich bekeren,
en tot U smeken in het land
dergenen, die ze gevankelijk
weggevoerd hebben, zeggende:
Wij hebben gezondigd,
en verkeerdelijk gedaan,
wij hebben goddelooslijk
gehandeld;
48 En zij zich tot U bekeren,
met hun ganse hart, en met hun
ganse ziel, in het land hunner
vijanden, die hen gevankelijk
weggevoerd zullen hebben; en
tot U bidden zullen naar den
weg van hun land (hetwelk
Gij hun vaderen gegeven hebt),
naar deze stad, die Gij verkoren
hebt, en naar dit huis, dat ik Uw
Naam gebouwd heb;
49 Hoor dan in den hemel, de
vaste plaats Uwer woning, hun
gebed en hun smeking en voer
hun recht uit;
50 En vergeef aan Uw volk,
dat zij tegen U gezondigd

zullen hebben, en al hun overtredingen, waarmede zij tegen U zullen overtreden hebben; en geef hun barmhartigheid voor het aangezicht dergenen, die ze gevangen houden, opdat zij zich hunner ontfermen;

51 Want zij zijn Uw volk en Uw erfdeel, die Gij uitgevoerd hebt uit Egypteland, uit het midden des ijzeren ovens;

52 Opdat Uw ogen open zijn tot de smeking van Uw knecht en tot de smeking van Uw volk Israel, om naar hen te horen, in al hun roepen tot U.

53 Want Gij hebt hen U tot een erfdeel afgezonderd, uit alle volken der aarde; gelijk als Gij gesproken hebt door den dienst van Mozes, Uw knecht, als Gij onze vaderen uit Egypte uitvoerdet, Heere HEERE!

54 Het geschiedde nu, als Salomo voleind had dit ganse gebed, en deze smeking tot den HEERE te bidden, dat hij van voor het altaar des HEEREN opstond, van het knielen op zijn knieen, met zijn handen uitgebreid naar den hemel;

55 Zo stond hij, en zegende de ganse gemeente van Israel, zeggende met luider stem:

56 Geloofd zij de HEERE, Die aan Zijn volk Israel rust gegeven heeft, naar alles, wat Hij gesproken heeft! Niet een enig woord is er gevallen van al Zijn goede woorden, die Hij gesproken heeft door den dienst van Mozes, Zijn knecht.

57 De HEERE, onze God, zij met ons, gelijk als Hij geweest is met onze vaderen; Hij verlate ons niet, en begeve ons niet;

58 Neigende tot Zich ons hart, om in al Zijn wegen te wandelen, en om te houden Zijn geboden, en Zijn inzettingen, en Zijn rechten, dewelke Hij onzen vaderen geboden heeft.

59 En dat deze mijn woorden, waarmede ik voor den HEERE gesmeekt heb, mogen nabij zijn voor den HEERE, onzen God, dag en nacht; opdat Hij het recht van Zijn knecht uitvoere, en het recht van Zijn volk Israel, elkeen dagelijks op zijn dag.

60 Opdat alle volken der aarde weten, dat de HEERE die God is, niemand meer;

61 En ulieder hart volkomen zij met den HEERE, onzen God, om te wandelen in Zijn inzettingen, en Zijn geboden te houden, gelijk te dezen dage.

62 En de koning, en gans Israel met hem, offerden slachtofferen voor het aangezicht des HEEREN.

63 En Salomo offerde ten dankoffer, dat hij den HEERE offerde, twee en twintig duizend runderen, en honderd en twintig duizend schapen. Alzo hebben zij het huis des HEEREN ingewijd, de koning en al de kinderen Israels.

64 Ten zelfden dage heiligde de koning het middelste des voorhofs, dat voor het huis des HEEREN was, omdat

hij aldaar het brandoffer
en het spijsoffer bereid
had, mitsgaders het vet der
dankofferen; want het koperen
altaar, dat voor het aangezicht
des HEEREN was, was te klein,
om de brandofferen, en de
spijsofferen, en het vet der
dankofferen te vatten.
65 Terzelfder tijd ook hield
Salomo het feest, en gans Israel
met hem, een grote gemeente,
van den ingang af van Hamath
tot de rivier van Egypte, voor
het aangezicht des HEEREN,
onzes Gods, zeven dagen en
zeven dagen, zijnde veertien
dagen.
66 Op den achtsten dag liet hij
het volk gaan, en zij zegenden
den koning; daarna gingen zij
naar hun tenten, blijde en
goedsmoeds over al het goede,
dat de HEERE aan David, Zijn
knecht, en aan Israel, Zijn volk,
gedaan had.

9 Het geschiedde nu, als
Salomo voleind had te
bouwen het huis des HEEREN
en het huis des konings, en al
de begeerten van Salomo, die
hem gelust had te maken;
2 Dat de HEERE ten anderen
male aan Salomo verscheen,
gelijk als Hij hem in Gibeon
verschenen was.
3 En de HEERE zeide tot
hem: Ik heb uw gebed en uw
smeking gehoord, die gij voor
Mijn aangezicht smekende
gedaan hebt; Ik heb dat huis
geheiligd, hetwelk gij gebouwd
hebt, opdat Ik Mijn Naam
aldaar tot in eeuwigheid zette;
en Mijn ogen en Mijn hart
zullen daar zijn te allen dage.
4 En zo gij voor Mijn
aangezicht wandelen zult,
gelijk als uw vader David
gewandeld heeft, met
volkomenheid des harten,
en met oprechtheid, om te
doen naar al wat Ik u geboden
heb, en Mijn inzettingen en
Mijn rechten houden zult;
5 Zo zal Ik den troon
uws koninkrijks over Israel
bevestigen in eeuwigheid;
gelijk als Ik gesproken heb over
uw vader David, zeggende:
Geen man zal u afgesneden
worden van den troon van
Israel.
6 Maar zo gijlieden u te enen
male afkeren zult, gij en uw
kinderen, van Mij na te volgen,
en niet houden zult Mijn
geboden en Mijn inzettingen,
die Ik voor uw aangezicht
gegeven heb; maar heengaan,
en andere goden dienen, en u
voor dezelve nederbuigen zult;
7 Zo zal Ik Israel uitroeien
van het land, dat Ik hun
gegeven heb, en dit huis,
hetwelk Ik Mijn Naam
geheiligd heb, zal Ik van Mijn
aangezicht wegwerpen; en
Israel zal tot een spreekwoord
en spotrede zijn onder alle
volken.
8 En aangaande dit huis,
dat verheven zal geweest
zijn, al wie voor hetzelve zal
voorbijgaan, zal zich ontzetten
en fluiten; men zal zeggen:
Waarom heeft de HEERE alzo

gedaan aan dit land en aan dit
huis?
9 En men zal zeggen: Omdat
zij den HEERE, hun God,
verlaten hebben, Die hun
vaderen uit Egypteland
uitgevoerd had, en hebben
zich aan andere goden
gehouden, en zich voor
dezelve nedergebogen, en
hen gediend; daarom heeft de
HEERE al dit kwaad over hen
gebracht.
10 En het geschiedde ten
einde van twintig jaren, in
dewelke Salomo die twee
huizen gebouwd had, het huis
des HEEREN en het huis des
konings;
11 (Waartoe Hiram, de
koning van Tyrus, Salomo
van cederbomen, en van
dennenbomen, en van goud,
naar al zijn lust opgebracht
had), dat alstoen de koning
Salomo aan Hiram twintig
steden gaf in het land van
Galilea.
12 En Hiram toog uit van
Tyrus, om de steden te bezien,
die Salomo hem gegeven had,
maar zij waren niet recht in
zijn ogen.
13 Daarom zeide hij: Wat zijn
dat voor steden, mijn broeder,
die gij mij gegeven hebt? En hij
noemde ze het land Kabul, tot
op dezen dag.
14 En Hiram had den koning
gezonden honderd en twintig
talenten gouds.
15 Dit is nu de oorzaak van
het uitschot, dat de koning
Salomo deed opkomen, om het
huis des HEEREN te bouwen,
en zijn huis, en Millo, en
den muur van Jeruzalem,
mitsgaders Hazor, en Megiddo,
en Gezer.
16 Want Farao, de koning
van Egypte, was opgekomen,
en had Gezer ingenomen, en
haar met vuur verbrand, en
de Kanaanieten, die in de stad
woonden, gedood, en had haar
aan zijn dochter, de huisvrouw
van Salomo, tot een geschenk
gegeven.
17 Alzo bouwde Salomo
Gezer, en het lage Beth-horon.
18 En Baalath, en Tamor in de
woestijn, in dat land;
19 En al de schatsteden,
die Salomo had, en de
wagensteden, en de steden
der ruiteren, en wat de
begeerte van Salomo begeerde
te bouwen, in Jeruzalem, en op
den Libanon, en in het ganse
land zijner heerschappij.
20 Aangaande al het volk,
dat overgebleven was van
de Amorieten, Hethieten,
Ferezieten, Hevieten, en
Jebusieten, die niet waren van
de kinderen Israels;
21 Hun kinderen, die na
hen in het land overgebleven
waren, die de kinderen
Israels niet hadden kunnen
verbannen, die heeft Salomo
gebracht op slaafsen uitschot
tot op dezen dag.
22 Doch van de kinderen
Israels maakte Salomo
geen slaaf; maar zij waren
krijgslieden, en zijn knechten,
en zijn vorsten, en zijn

hoofdlieden, en de oversten zijner wagenen, en zijner ruiteren.
23 Dezen waren de oversten der bestelden, die over het werk van Salomo waren, vijfhonderd en vijftig, die heerschappij hadden over het volk, dat in het werk doende was.
24 Doch de dochter van Farao toog van de stad Davids op tot haar huis, hetwelk hij voor haar gebouwd had; toen bouwde hij Millo.
25 En Salomo offerde driemaal des jaars brandofferen en dankofferen, op het altaar, dat hij den HEERE gebouwd had, en rookte op dat, hetwelk voor het aangezicht des HEEREN was, als hij het huis volmaakt had.
26 De koning Salomo maakte ook schepen te Ezeon-Geber, dat bij Eloth is, aan den oever der Schelfzee, in het land van Edom.
27 En Hiram zond met die schepen zijn knechten, scheepslieden, kenners van de zee, met de knechten van Salomo.
28 En zij kwamen te Ofir, en haalden van daar aan goud, vierhonderd en twintig talenten, en brachten het tot den koning Salomo.

10 En toen de koningin van Scheba het gerucht van Salomo hoorde, aangaande den Naam des HEEREN, kwam zij, om hem met raadselen te verzoeken.
2 En zij kwam te Jeruzalem, met een zeer zwaar heir, met kemelen, dragende specerijen, en zeer veel gouds, en kostelijk gesteente; en zij kwam tot Salomo, en sprak tot hem al wat in haar hart was.
3 En Salomo verklaarde haar al haar woorden; geen ding was er verborgen voor den koning, dat hij haar niet verklaarde.
4 Als nu de koningin van Scheba zag al de wijsheid van Salomo, en het huis, hetwelk hij gebouwd had,
5 En de spijze zijner tafel, en het zitten zijner knechten, en het staan zijner dienaren, en hun kledingen, en zijn schenkers, en zijn opgang, waardoor hij henen opging in het huis des HEEREN, zo was in haar geen geest meer.
6 En zij zeide tot den koning: Het woord is waarheid geweest, dat ik in mijn land gehoord heb, van uw zaken en van uw wijsheid.
7 Ik heb die woorden niet geloofd, totdat ik gekomen ben, en mijn ogen dat gezien hebben; en zie, de helft is mij niet aangezegd; gij hebt met wijsheid, en goed overtroffen het gerucht, dat ik gehoord heb.
8 Welgelukzalig zijn uw mannen, welgelukzalig deze uw knechten, die gedurig voor uw aangezicht staan, die uw wijsheid horen!
9 Geloofd zij de HEERE, uw God, Die behagen in u heeft

gehad, om u op den troon
van Israel te zetten! Omdat
de HEERE Israel in eeuwigheid
bemint, daarom heeft Hij u tot
koning gesteld, om recht en
gerechtigheid te doen.
10 En zij gaf den koning
honderd en twintig talenten
gouds, en zeer veel specerijen,
en kostelijk gesteente; als deze
specerij, die de koningin van
Scheba den koning Salomo gaf,
is er nooit meer in menigte
gekomen.
11 Verder ook de schepen
van Hiram, die goud uit Ofir
voerden, brachten uit Ofir
zeer veel almuggimhout en
kostelijk gesteente.
12 En de koning maakte
van dit almuggimhout
steunselen voor het huis
des HEEREN, en voor het
huis des konings, mitsgaders
harpen en luiten voor de
zangers. Het almuggimhout
was zo niet gekomen noch
gezien geweest, tot op dezen
dag.
13 En de koning Salomo gaf
de koningin van Scheba al
haar behagen, wat zij begeerde;
behalve dat hij haar gaf naar
het vermogen van den koning
Salomo; zo keerde zij en toog in
haar land, zij en haar knechten.
14 Het gewicht nu van het
goud, dat voor Salomo op een
jaar inkwam was zeshonderd
zes en zestig talenten gouds;
15 Behalve dat van de
kramers was, en van den
handel der kruideniers, en van
alle koningen van Arabie, en
van de geweldigen van dat
land.
16 Ook maakte de koning
Salomo tweehonderd
rondassen van geslagen
goud; zeshonderd sikkelen
gouds liet hij opwegen tot elke
rondas.
17 Insgelijks driehonderd
schilden van geslagen goud;
drie pond gouds liet hij
opwegen tot elk schild; en de
koning legde ze in het huis des
wouds van Libanon.
18 Nog maakte de koning een
groten elpenbenen troon, en hij
overtoog denzelven met dicht
goud.
19 Deze troon had zes
trappen, en het hoofd van den
troon was van achteren rond,
en aan beide zijden waren
leuningen tot de zitplaats toe,
en twee leeuwen stonden bij
die leuningen.
20 En twaalf leeuwen stonden
daar op de zes trappen aan
beide zijden, desgelijks is in
geen koninkrijken gemaakt
geweest.
21 Ook waren alle drinkvaten
van den koning Salomo van
goud, en alle vaten van het huis
des wouds van Libanon waren
van gesloten goud; geen zilver
was er aan; want het werd in
de dagen van Salomo niet voor
enig ding geacht.
22 Want de koning had in
zee schepen van Tharsis,
met de schepen van Hiram;
deze schepen van Tharsis
kwamen in, eenmaal in drie
jaren, brengende goud, en

zilver, elpenbeen, en apen, en
pauwen.
23 Alzo werd de koning
Salomo groter dan alle
koningen der aarde, in rijkdom
en in wijsheid.
24 En de ganse aarde zocht
het aangezicht van Salomo, om
zijn wijsheid te horen, die God
in zijn hart gegeven had.
25 En zij brachten een ieder
zijn geschenk, zilveren vaten,
en gouden vaten, en klederen,
en harnas, en specerijen,
paarden en muilezelen, elk
ding van jaar tot jaar.
26 Daartoe vergaderde
Salomo wagenen en ruiteren,
en hij had duizend en
vierhonderd wagenen, en
twaalf duizend ruiteren, en
legde ze in de wagensteden en
bij den koning in Jeruzalem.
27 En de koning maakte het
zilver in Jeruzalem te zijn
als stenen, en de cederen
maakte hij te zijn als de wilde
vijgebomen, die in de laagte
zijn, in menigte.
28 En het uitbrengen der
paarden was hetgeen Salomo
uit Egypte had; en aangaande
het linnen garen, de kooplieden
des konings namen het linnen
garen voor den prijs.
29 En een wagen kwam op,
en ging uit van Egypte, voor
zeshonderd sikkelen zilvers, en
een paard voor honderd en
vijftig; en alzo voerden ze die
uit door hun hand voor alle
koningen der Hethieten, en
voor de koningen van Syrie.

11 En de koning Salomo
had veel vreemde
vrouwen lief, en dat benevens
de dochter van Farao:
Moabietische, Ammonietische,
Edomietische, Sidonische,
Hethietische;
2 Van die volken, waarvan
de HEERE gezegd had tot de
kinderen Israels: Gijlieden zult
tot hen niet ingaan, en zij
zullen tot u niet inkomen;
zij zouden zekerlijk uw hart
achter hun goden neigen; aan
deze hing Salomo met liefde.
3 En hij had zevenhonderd
vrouwen, vorstinnen, en
driehonderd bijwijven; en zijn
vrouwen neigden zijn hart.
4 Want het geschiedde in den
tijd van Salomo's ouderdom,
dat zijn vrouwen zijn hart
achter andere goden neigden;
dat zijn hart niet volkomen was
met den HEERE, zijn God, gelijk
het hart van zijn vader David.
5 Want Salomo wandelde
Astoreth, den god der
Sidoniers, na, en Milchom, het
verfoeisel der Ammonieten.
6 Alzo deed Salomo dat
kwaad was in de ogen des
HEEREN; en volhardde niet den
HEERE te volgen, gelijk zijn
vader David.
7 Toen bouwde Salomo
een hoogte voor Kamos, het
verfoeisel der Moabieten, op
den berg, die voor Jeruzalem is,
en voor Molech, het verfoeisel
der kinderen Ammons.
8 En alzo deed hij voor al
zijn vreemde vrouwen, die haar
goden rookten en offerden.

9 Daarom vertoornde Zich de
HEERE tegen Salomo, omdat
hij zijn hart geneigd had van
den HEERE, den God Israels,
Die hem tweemaal verschenen
was.
10 En hem van deze zaak
geboden had, dat hij andere
goden niet zou nawandelen;
doch hij hield niet, wat de
HEERE geboden had.
11 Daarom zeide de HEERE
tot Salomo: Dewijl dit bij u
geschied is, dat gij niet hebt
gehouden Mijn verbond en
Mijn inzettingen, die Ik u
geboden heb; Ik zal gewisselijk
dit koninkrijk van u scheuren,
en datzelve uw knecht geven.
12 In uw dagen nochtans zal
Ik dat niet doen, om uws vaders
Davids wil, van de hand uws
zoons zal Ik het scheuren.
13 Doch Ik zal het gehele
koninkrijk niet afscheuren; een
stam zal Ik uw zoon geven,
om Mijns knechts Davids wil,
en om Jeruzalems wil, dat Ik
verkoren heb.
14 Zo verwekte de HEERE
Salomo een tegenpartijder,
Hadad, den Edomiet; hij was
van des konings zaad in Edom.
15 Want het was geschied, als
David in Edom was, toen Joab,
de krijgsoverste, optoog, om de
verslagenen te begraven, dat
hij al wat mannelijk was in
Edom sloeg;
16 Want Joab bleef aldaar zes
maanden, met het ganse Israel,
totdat hij al wat mannelijk was
in Edom uitgeroeid had.
17 Doch Hadad was
ontvloden, hij en enige
Edomietische mannen uit zijns
vaders knechten met hem, om
in Egypte te komen; Hadad nu
was een klein jongsken.
18 En zij maakten zich op
van Midian, en kwamen tot
Paran, en kwamen in Egypte
tot Farao, den koning van
Egypte, die hem een huis gaf,
en hem voeding toezeide, en
hem een land gaf.
19 En Hadad vond grote
genade in de ogen van Farao,
zodat hij hem tot een vrouw
gaf de zuster zijner huisvrouw,
de zuster van Tachpenes, de
koningin.
20 En de zuster van
Tachpenes baarde hem zijn
zoon Genubath, denwelken
Tachpenes optoog in het huis
van Farao; zodat Genubath in
het huis van Farao was, onder
de zonen van Farao.
21 Toen nu Hadad in Egypte
hoorde, dat David met zijn
vaderen ontslapen, en dat Joab,
de krijgsoverste, dood was,
zeide Hadad tot Farao: Laat mij
gaan, dat ik in mijn land trekke.
22 Doch Farao zeide: Maar
wat ontbreekt u bij mij, dat, zie,
gij in uw land zoekt te trekken?
En hij zeide: Niets, maar laat
mij evenwel gaan.
23 Ook verwekte God hem
een wederpartijder, Rezon, den
zoon van Eljada, die gevloden
was van zijn heer Hadad-ezer,
den koning van Zoba,
24 Tegen welken hij ook
mannen vergaderd had, en

werd overste ener bende,
als David die doodde;
en getrokken zijnde naar
Damaskus, woonden zij aldaar,
en regeerden in Damaskus.
25 En hij was Israels
tegenpartijder al de dagen
van Salomo, en dat benevens
het kwaad, dat Hadad deed;
want hij had een afkeer van
Israel, en hij regeerde over
Syrie.
26 Daartoe Jerobeam, de
zoon van Nebat, een Efrathiet
van Zereda, Salomo's knecht
(wiens moeders naam was
Zerua, een weduwvrouw), hief
ook de hand op tegen den
koning.
27 Dit is nu de zaak, waarom
hij de hand tegen den koning
ophief. Salomo bouwde Millo,
en sloot de breuk der stad van
zijn vader David toe.
28 En de man Jerobeam was
een dapper held. Toen Salomo
dezen jongeling zag, dat hij
arbeidzaam was, zo stelde hij
hem over al den last van het
huis van Jozef.
29 Het geschiedde nu te dier
tijd, als Jerobeam uit Jeruzalem
uitging, dat de profeet Ahia, de
Siloniet, hem op den weg vond,
en hij zich een nieuw kleed
aangedaan had, en zij beiden
alleen op het veld waren;
30 Zo vatte Ahia het nieuwe
kleed, dat aan hem was,
en scheurde het, in twaalf
stukken.
31 En hij zeide tot Jerobeam:
Neem u tien stukken; want alzo
zegt de HEERE, de God Israels:
Zie, Ik zal het koninkrijk van de
hand van Salomo scheuren, en
u tien stammen geven.
32 Maar een stam zal hij
hebben, om Mijns knechts
Davids wil, en om Jeruzalems
wil, de stad, die Ik verkoren
heb uit alle stammen van
Israel.
33 Daarom dat zij Mij
verlaten, en zich nedergebogen
hebben voor Astoreth, den
god der Sidoniers, Kamos,
den god der Moabieten, en
Milchom, den god der kinderen
Ammons; en niet gewandeld
hebben in Mijn wegen, om te
doen wat recht is in Mijn ogen,
te weten Mijn inzettingen en
Mijn rechten; gelijk zijn vader
David.
34 Doch niets van dit
koninkrijk zal Ik uit zijn
hand nemen; maar Ik stel
hem tot een vorst al de dagen
zijns levens, om Mijns knechts
Davids wil, dien Ik verkoren
heb, die Mijn geboden en Mijn
inzettingen gehouden heeft.
35 Maar uit de hand zijns
zoons zal Ik het koninkrijk
nemen; en Ik zal u daarvan tien
stammen geven.
36 En zijn zoon zal Ik een
stam geven; opdat Mijn knecht
David altijd een lamp voor
Mijn aangezicht hebbe in
Jeruzalem, de stad, die Ik Mij
verkoren heb, om Mijn Naam
daar te stellen.
37 Zo zal Ik u nemen, en gij
zult regeren over al wat uw ziel
zal begeren; en gij zult koning
zijn over Israel.

38 En het zal geschieden,
zo gij horen zult al wat Ik
u zal gebieden, en in Mijn
wegen zult wandelen, en doen
wat recht in Mijn ogen is,
houdende Mijn inzettingen en
Mijn geboden, gelijk als Mijn
knecht David gedaan heeft;
dat Ik met u zal zijn, en u een
bestendig huis bouwen, gelijk
als Ik David gebouwd heb, en
zal u Israel geven.
39 En Ik zal om diens
wil het zaad van David
verootmoedigen; nochtans niet
altijd.
40 Daarom zocht Salomo
Jerobeam te doden; maar
Jerobeam maakte zich op, en
vlood in Egypte, tot Sisak, den
koning van Egypte, en was in
Egypte, totdat Salomo stierf.
41 Het overige nu der
geschiedenissen van Salomo,
en al wat hij gedaan heeft,
en zijn wijsheid, is dat niet
geschreven in het boek der
geschiedenissen van Salomo?
42 De tijd nu, dien Salomo te
Jeruzalem over het ganse Israel
regeerde, was veertig jaar.
43 Daarna ontsliep Salomo
met zijn vaderen, en werd
begraven in de stad van zijn
vader David; en Rehabeam,
zijn zoon, werd koning in zijn
plaats.

12 En Rehabeam toog naar
Sichem, want het ganse
Israel was te Sichem gekomen,
om hem koning te maken.
2 Het geschiedde nu, als
Jerobeam, de zoon van Nebat,
dit hoorde, daar hij nog in
Egypte was (want hij was van
het aangezicht van den koning
Salomo gevloden; en Jerobeam
woonde in Egypte),
3 Dat zij henen zonden,
en lieten hem roepen;
en Jerobeam en de ganse
gemeente van Israel kwamen
en spraken tot Rehabeam,
zeggende:
4 Uw vader heeft ons juk hard
gemaakt; gij dan nu, maak uws
vaders harden dienst, en zijn
zwaar juk, dat hij ons opgelegd
heeft, lichter, en wij zullen u
dienen.
5 En hij zeide tot hen: Gaat
heen tot aan den derden dag,
komt dan weder tot mij. En het
volk ging heen.
6 En de koning Rehabeam
hield raad met de oudsten,
die gestaan hadden voor
het aangezicht van zijn
vader Salomo, als hij leefde,
zeggende: Hoe raadt gijlieden,
dat men dit volk antwoorden
zal?
7 En zij spraken tot hem,
zeggende: Indien gij heden
knecht van dit volk wezen
zult, en hen dienen, en hun
antwoorden, en tot hen goede
woorden spreken zult, zo
zullen zij te allen dage uw
knechten zijn.
8 Maar hij verliet den raad der
oudsten, dien zij hem geraden
hadden; en hij hield raad met
de jongelingen, die met hem
opgewassen waren, die voor
zijn aangezicht stonden.

9 En hij zeide tot hen: Wat raadt gijlieden, dat wij dit volk antwoorden zullen, die tot mij gesproken hebben, zeggende: Maak het juk, dat uw vader ons opgelegd heeft, lichter.

10 En de jongelingen, die met hem opgewassen waren, spraken tot hem, zeggende: Alzo zult gij zeggen tot dat volk, die tot u gesproken hebben, zeggende: Uw vader heeft ons juk zwaar gemaakt, maar maak gij het over ons lichter; alzo zult gij tot hen spreken: Mijn kleinste vinger zal dikker zijn dan mijns vaders lenden.

11 Indien nu mijn vader een zwaar juk op u heeft doen laden, zo zal ik boven uw juk nog daartoe doen; mijn vader heeft u met geselen gekastijd, maar ik zal u met schorpioenen kastijden.

12 Zo kwam Jerobeam en het ganse volk tot Rehabeam op den derden dag, gelijk als de koning gesproken had, zeggende: Komt weder tot mij op den derden dag.

13 En de koning antwoordde het volk hardelijk; want hij verliet den raad der oudsten, dien zij hem geraden hadden.

14 En hij sprak tot hen naar den raad der jongelingen, zeggende: Mijn vader heeft uw juk zwaar gemaakt, maar ik zal boven uw juk nog daartoe doen; mijn vader heeft u met geselen gekastijd, maar ik zal u met schorpioenen kastijden.

15 Alzo hoorde de koning naar het volk niet; want deze omwending was van den Heere, opdat Hij Zijn woord bevestigde, hetwelk de Heere door den dienst van Ahia, den Siloniet, gesproken had tot Jerobeam, den zoon van Nebat.

16 Toen gans Israel zag, dat de koning naar hen niet hoorde, zo gaf het volk den koning weder antwoord, zeggende: Wat deel hebben wij aan David? Ja, geen erve hebben wij aan den zoon van Isai; naar uw tenten, o Israel! Voorzie nu uw huis, o David! Zo ging Israel naar zijn tenten.

17 Doch aangaande de kinderen van Israel, die in de steden van Juda woonden, over die regeerde Rehabeam ook.

18 Toen zond de koning Rehabeam Adoram, die over de schatting was; en het ganse Israel stenigde hem met stenen, dat hij stierf; maar de koning Rehabeam vervloekte zich om op een wagen te klimmen, dat hij naar Jeruzalem vluchtte.

19 Alzo vielen de Israelieten van het huis Davids af, tot op dezen dag.

20 En het geschiedde, als gans Israel hoorde, dat Jerobeam wedergekomen was, dat zij henen zonden, en hem in de vergadering riepen, en hem over gans Israel koning maakten; niemand volgde het huis Davids, dan de stam van Juda alleen.

21 Toen nu Rehabeam te Jeruzalem gekomen was,

vergaderde hij het ganse
huis van Juda en den stam
van Benjamin, honderd en
tachtig duizend uitgelezenen,
geoefend ten oorlog, om tegen
het huis Israels te strijden,
opdat hij het koninkrijk weder
aan Rehabeam, den zoon van
Salomo, bracht.
22 Doch het woord van God
geschiedde tot Semaja, den
man Gods, zeggende:
23 Zeg tot Rehabeam, den
zoon van Salomo, den koning
van Juda, en tot het ganse
huis van Juda en Benjamin, en
overige des volks, zeggende:
24 Zo zegt de HEERE: Gij
zult niet optrekken, noch
strijden tegen uw broederen,
de kinderen Israels; een ieder
kere weder tot zijn huis, want
deze zaak is van Mij geschied.
En zij hoorden het woord des
HEEREN, en keerden weder, om
weg te trekken naar het woord
des HEEREN.
25 Jerobeam nu bouwde
Sichem op het gebergte van
Efraim, en woonde daarin, en
toog van daar uit, en bouwde
Penuel.
26 En Jerobeam zeide in zijn
hart: Nu zal het koninkrijk
weder tot het huis van David
keren.
27 Zo dit volk opgaan zal om
offeranden te doen in het huis
des HEEREN te Jeruzalem, zo
zal het hart dezes volks tot
hun heer, tot Rehabeam, den
koning van Juda, wederkeren;
ja, zij zullen mij doden, en
tot Rehabeam, den koning van
Juda, wederkeren.
28 Daarom hield de koning
een raad, en maakte twee
gouden kalveren; en hij zeide
tot hen: Het is ulieden te veel
om op te gaan naar Jeruzalem;
zie uw goden, o Israel, die u
uit Egypteland opgebracht
hebben.
29 En hij zette het ene te
Beth-El, en het andere stelde
hij te Dan.
30 En deze zaak werd tot
zonde; want het volk ging heen
voor het ene, tot Dan toe.
31 Hij maakte ook een huis
der hoogten; en maakte
priesteren van de geringsten
des volks, die niet waren uit de
zonen van Levi.
32 En Jerobeam maakte een
feest in de achtste maand, op
den vijftienden dag der maand,
gelijk het feest, dat in Juda was,
en offerde op het altaar; van
gelijken deed hij te Beth-El,
offerende den kalveren, die hij
gemaakt had; hij stelde ook te
Beth-El priesteren der hoogten,
die hij gemaakt had.
33 En hij offerde op het altaar,
dat hij te Beth-El gemaakt had,
op den vijftienden dag der
achtste maand, der maand,
dewelke hij uit zijn hart
verdacht had; zo maakte
hij den kinderen Israels een
feest, en offerde op dat altaar,
rokende.

13 En ziet, een man Gods
kwam uit Juda, door
het woord des HEEREN tot
Beth-El; en Jerobeam stond bij
het altaar, om te roken.

2 En hij riep tegen het
altaar, door het woord des
HEEREN, en zeide: Altaar,
altaar, zo zegt de HEERE: Zie,
een zoon zal aan het huis
Davids geboren worden, wiens
naam zal zijn Josia; die zal
op u offeren de priesters der
hoogten, die op u roken, en
men zal mensenbeenderen op
u verbranden.
3 En hij gaf ten zelfden dage
een wonderteken, zeggende:
Dit is dat wonderteken,
waarvan de HEERE gesproken
heeft; ziet, het altaar zal vaneen
gescheurd, en de as, die daarop
is, afgestort worden.
4 Het geschiedde nu, als de
koning het woord van den man
Gods hoorde, hetwelk hij tegen
het altaar te Beth-El geroepen
had, dat Jerobeam zijn hand
van op het altaar uitstrekte,
zeggende: Grijpt hem! Maar
zijn hand, die hij tegen hem
uitgestrekt had, verdorde, dat
hij ze niet weder tot zich
trekken kon.
5 En het altaar werd vaneen
gescheurd, en de as van het
altaar afgestort, naar dat
wonderteken, dat de man Gods
gegeven had, door het woord
des HEEREN.
6 Toen antwoordde de
koning, en zeide tot den
man Gods: Aanbid toch het
aangezicht des HEEREN, uws
Gods, ernstelijk, en bid voor
mij, dat mijn hand weder
tot mij kome! Toen bad de
man Gods het aangezicht des
HEEREN ernstelijk; en de hand
des konings kwam weder tot
hem, en werd gelijk te voren.
7 En de koning sprak tot den
man Gods: Kom met mij naar
huis, en sterk u, en ik zal u een
geschenk geven.
8 Maar de man Gods zeide tot
den koning: Al gaaft gij mij de
helft van uw huis, zo zou ik niet
met u gaan, en ik zou in deze
plaats geen brood eten, noch
water drinken.
9 Want zo heeft mij de HEERE
geboden door Zijn woord,
zeggende: Gij zult geen brood
eten, noch water drinken; en
gij zult niet wederkeren door
den weg, dien gij gegaan zijt.
10 En hij ging door een
anderen weg, en keerde niet
weder door den weg, door
welken hij te Beth-El gekomen
was.
11 Een oud profeet nu
woonde te Beth-El; en zijn
zoon kwam, en vertelde hem
al het werk, dat de man Gods
te dien dage in Beth-El gedaan
had, met de woorden, die hij
tot den koning gesproken had;
deze vertelden zij ook hun
vader.
12 En hun vader sprak tot
hen: Wat weg is hij getogen?
En zijn zonen hadden den
weg gezien, welken de man
Gods was getogen, die uit Juda
gekomen was.
13 Toen zeide hij tot zijn
zonen: Zadelt mij den ezel. En
zij zadelden hem den ezel, en
hij reed daarop.
14 En hij toog den man Gods
na, en vond hem zittende onder

een eik; en hij zeide tot hem: Zijt gij de man Gods, die uit Juda gekomen zijt? En hij zeide: Ik ben het.
15 Toen zeide hij tot hem: Kom met mij naar huis, en eet brood.
16 Doch hij zeide: Ik kan niet met u wederkeren, noch met u inkomen; ik zal ook geen brood eten, noch met u water drinken, in deze plaats.
17 Want een woord is tot mij geschied door het woord des HEEREN: Gij zult aldaar noch brood eten, noch water drinken; gij zult niet wederkeren, gaande door den weg, door denwelken gij gegaan zijt.
18 En hij zeide tot hem: Ik ben ook een profeet, gelijk gij, en een engel heeft tot mij gesproken door het woord des HEEREN, zeggende: Breng hem weder met u in uw huis, dat hij brood ete en water drinke. Doch hij loog hem.
19 En hij keerde met hem wederom, en at brood in zijn huis, en dronk water.
20 En het geschiedde, als zij aan de tafel zaten, dat het woord des HEEREN geschiedde tot den profeet, die hem had doen wederkeren;
21 En hij riep tot den man Gods, die uit Juda gekomen was, zeggende: Zo zegt de HEERE: Daarom dat gij den mond des HEEREN zijt wederspannig geweest, en niet gehouden hebt het gebod, dat u de HEERE, uw God, geboden had,
22 Maar zijt wedergekeerd, en hebt brood gegeten en water gedronken ter plaatse, waarvan Hij tot u gesproken had: Gij zult geen brood eten noch water drinken; zo zal uw dood lichaam in uw vaderen graf niet komen.
23 En het geschiedde, nadat hij brood gegeten, en nadat hij gedronken had, dat hij hem den ezel zadelde, te weten voor den profeet, dien hij had koen wederkeren.
24 Zo toog hij heen, en een leeuw vond hem op den weg, en doodde hem; en zijn dood lichaam lag geworpen op den weg, en de ezel stond daarbij; ook stond de leeuw bij het dode lichaam.
25 En ziet, er gingen lieden voorbij, en zagen het dode lichaam geworpen op den weg, en den leeuw, staande bij het dode lichaam; en zij kwamen en zeiden het in de stad, waarin de oude profeet woonde.
26 Als de profeet, die hem van den weg had doen wederkeren, dit hoorde, zo zeide hij: Het is de man Gods, die den mond des HEEREN wederspannig is geweest; daarom heeft de HEERE hem den leeuw overgegeven die hem gebroken, en hem gedood heeft, naar het woord des HEEREN, dat Hij tot hem gesproken had.
27 Verder sprak hij tot zijn zonen, zeggende: Zadelt mij den ezel. En zij zadelden hem.

28 Toen toog hij heen, en vond zijn dood lichaam geworpen op den weg, en den ezel, en den leeuw, staande bij het dode lichaam; de leeuw had het dode lichaam niet gegeten, en den ezel niet gebroken.
29 Toen nam de profeet het dode lichaam van den man Gods op, en legde dat op den ezel, en voerde het wederom; zo kwam de oude profeet in de stad om rouw te bedrijven en hem te begraven.
30 En hij legde zijn dood lichaam in zijn graf; en zij maakten over hem een weeklage: Ach, mijn broeder!
31 Het geschiedde nu, nadat hij hem begraven had, dat hij sprak tot zijn zonen, zeggende: Als ik zal gestorven zijn, zo begraaft mij in dat graf, waarin de man Gods begraven is, en legt mijn beenderen bij zijn beenderen.
32 Want de zaak zal gewisselijk geschieden, die hij door het woord des HEEREN uitgeroepen heeft tegen het altaar, dat te Beth-El is, en tegen al de huizen der hoogten, die in de steden van Samaria zijn.
33 Na deze geschiedenis keerde zich Jerobeam niet van zijn bozen weg; maar maakte wederom priesters der hoogten van de geringsten des volks; wie wilde, diens hand vulde hij, en werd een van de priesters der hoogten.
34 En hij werd in deze zaak het huis van Jerobeam tot zonde, om hetzelve te doen afsnijden en te verdelgen van den aardbodem.

14 Te dierzelfder tijd was Abia, de zoon van Jerobeam, krank.
2 En Jerobeam zeide tot zijn huisvrouw: Maak u nu op, en verstel u, dat men niet merkte, dat gij Jerobeams huisvrouw zijt, en ga heen naar Silo, zie, daar is de profeet Ahia, die van mij gesproken heeft, dat ik koning zou zijn over dit volk.
3 En neem in uw hand tien broden, en koeken, en een kruik honig, en ga tot hem; hij zal u te kennen geven, wat dezen jongen geschieden zal.
4 En Jerobeams huisvrouw deed alzo, en maakte zich op, en ging naar Silo, en kwam in het huis van Ahia. Ahia nu kon niet zien, want zijn ogen stonden stijf vanwege zijn ouderdom.
5 Maar de HEERE zeide tot Ahia: Zie, Jerobeams huisvrouw komt, om een zaak van u te vragen, aangaande haar zoon, want hij is krank; zo en zo zult gij tot haar spreken, en het zal zijn, als zij inkomt, dat zij zich vreemd aanstellen zal.
6 En het geschiedde, als Ahia het geruis harer voeten hoorde, toen zij ter deure inkwam, dat hij zeide: Kom in, gij huisvrouw van Jerobeam! Waarom stelt gij u dus vreemd aan? Want ik ben tot u gezonden met een harde boodschap.

7 Ga heen, zeg Jerobeam: Zo zegt de HEERE, de God Israels: Daarom, dat Ik u verheven heb uit het midden des volks, en u tot een voorganger over Mijn volk Israel gesteld heb;

8 En het koninkrijk van het huis van David gescheurd, en dat u gegeven heb, en gij niet geweest zijt, gelijk Mijn knecht David, die Mijn geboden hield, en die Mij met zijn ganse hart navolgde, om te doen alleen wat recht is in Mijn ogen;

9 Maar kwaad gedaan hebt, doende des meer dan allen, die voor u geweest zijn, en henengegaan zijt, en hebt u andere goden en gegotene beelden gemaakt, om Mij tot toorn te verwekken, en hebt Mij achter uw rug geworpen;

10 Daarom, zie, Ik zal kwaad over het huis van Jerobeam brengen, en van Jerobeam uitroeien, wat mannelijk is, den beslotene en verlatene in Israel; en Ik zal de nakomelingen van het huis van Jerobeam wegdoen, gelijk de drek weggedaan wordt, totdat het ganselijk vergaan zij.

11 Die van Jerobeam in de stad sterft, zullen de honden eten; en die in het veld sterft, zullen de vogelen des hemels eten; want de HEERE heeft het gesproken.

12 Gij dan maak u op, ga naar uw huis; als uw voeten in de stad zullen gekomen zijn, zo zal het kind sterven.

13 En gans Israel zal hem beklagen, en hem begraven; want deze alleen van Jerobeam zal in het graf komen, omdat in hem wat goeds voor den HEERE, den God Israels, in het huis van Jerobeam gevonden is.

14 Doch de HEERE zal Zich een koning verwekken over Israel, die het huis van Jerobeam ten zelfden dage uitroeien zal; maar wat zal het ook nu zijn?

15 De HEERE zal ook Israel slaan, gelijk een riet in het water omgedreven wordt, en zal Israel uitrukken uit dit goede land, dat Hij hun vaderen gegeven heeft, en zal hen verstrooien op gene zijde der rivier; daarom dat zij hun bossen gemaakt hebben, den HEERE tot toorn verwekkende.

16 En Hij zal Israel overgeven, om Jerobeams zonden wil, die gezondigd heeft, en die Israel heeft doen zondigen.

17 Toen maakte zich Jerobeams vrouw op, en ging heen, en kwam te Thirza; als zij nu op den dorpel van het huis kwam, zo stierf de jongeling.

18 En zij begroeven hem, en gans Israel beklaagde hem; naar het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had door den dienst van Zijn knecht Ahia, den profeet.

19 Het overige nu der geschiedenissen van Jerobeam, hoe hij gekrijgd, en hoe hij geregeerd heeft, ziet, die zijn geschreven in het boek der

kronieken der koningen van Israel.
20 De dagen nu, die Jerobeam heeft geregeerd, zijn twee en twintig jaren; en hij ontsliep met zijn vaderen, en Nadab, zijn zoon, regeerde in zijn plaats.
21 Rehabeam nu, de zoon van Salomo, regeerde in Juda; een en veertig jaren was Rehabeam oud, als hij koning werd, en regeerde zeventien jaren te Jeruzalem, in de stad, die de HEERE verkoren had uit al de stammen van Israel, om Zijn Naam daar te zetten; en de naam zijner moeder was Naama, de Ammonietische.
22 En Juda deed wat kwaad was in de ogen des HEEREN, en zij verwekten Hem tot ijver, meer dan al hun vaderen gedaan hadden, met hun zonden, die zij zondigden.
23 Want ook zij bouwden zich hoogten, en opgerichte beelden, en bossen, op allen hogen heuvel, en onder allen groenen boom.
24 Er waren ook schandjongens in het land; zij deden naar al de gruwelen der heidenen, die de HEERE van het aangezicht der kinderen Israels uit de bezitting verdreven had.
25 Het geschiedde nu in het vijfde jaar van den koning Rehabeam, dat Sisak, de koning van Egypte, optoog tegen Jeruzalem.
26 En hij nam de schatten van het huis des HEEREN, en de schatten van het huis des konings weg, ja, hij nam alles weg; hij nam ook al de gouden schilden weg, die Salomo gemaakt had.
27 En de koning Rehabeam maakte, in plaats van die, koperen schilden; en hij beval die onder de hand van de oversten der trawanten, die de deur van het huis des konings bewaarden.
28 En het geschiedde, zo wanneer de koning in het huis des HEEREN ging, dat de trawanten dezelve droegen, en die wederbrachten in der trawanten wachtkamer.
29 Het overige nu der geschiedenissen van Rehabeam, en al wat hij gedaan heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda?
30 En er was krijg tussen Rehabeam en tussen Jerobeam, al hun dagen.
31 En Rehabeam ontsliep met zijn vaderen, en werd begraven bij zijn vaderen in de stad Davids; en de naam zijner moeder was Naama, de Ammonietische; en zijn zoon Abiam regeerde in zijn plaats.

15 In het achttiende jaar nu van den koning Jerobeam, den zoon van Nebat, werd Abiam koning over Juda.
2 Hij regeerde drie jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Maacha, een dochter van Abisalom.

3 En hij wandelde in al de zonden zijns vaders, die hij voor hem gedaan had; en zijn hart was niet volkomen met den HEERE, zijn God, gelijk het hart van zijn vader David.

4 Maar om Davids wil, gaf de HEERE, zijn God, hem een lamp in Jeruzalem, verwekkende zijn zoon na hem, en bevestigende Jeruzalem.

5 Omdat David gedaan had wat recht was in de ogen des HEEREN, en niet geweken was van alles, wat Hij hem geboden had, al de dagen zijns levens, dan alleen in de zaak van Uria, den Hethiet.

6 En er was krijg geweest tussen Rehabeam en tussen Jerobeam, al de dagen zijns levens.

7 Het overige nu der geschiedenissen van Abiam, en alles, wat hij gedaan heeft, is dat niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? Er was ook krijg tussen Abiam en tussen Jerobeam.

8 En Abiam ontsliep met zijn vaderen, en zij begroeven hem in de stad Davids; en Asa, zijn zoon, regeerde in zijn plaats.

9 In het twintigste jaar van Jerobeam, den koning van Israel, werd Asa koning over Juda.

10 En hij regeerde een en veertig jaren te Jeruzalem, en de naam zijner moeder was Maacha, een dochter van Abisalom.

11 En Asa deed wat recht was in de ogen des HEEREN, gelijk zijn vader David.

12 Want hij nam weg de schandjongens uit het land, en deed weg al de drekgoden, die zijn vaders gemaakt hadden.

13 Ja, zelfs zijn moeder Maacha zette hij ook af, dat zij geen koningin ware, omdat zij een afgrijselijken afgod in een bos gemaakt had; ook roeide Asa uit haar afgrijselijken afgod, en verbrandde hem aan de beek Kidron.

14 De hoogten werden wel niet weggenomen; nochtans was het hart van Asa volkomen met den HEERE, al zijn dagen.

15 En hij bracht in het huis des HEEREN de geheiligde dingen zijns vaders, en zijn geheiligde dingen, zilver, en goud, en vaten.

16 En er was krijg tussen Asa en tussen Baesa, den koning van Israel, al hun dagen.

17 Want Baesa, de koning van Israel, toog op tegen Juda, en bouwde Rama; opdat hij niemand toeliet uit te gaan en in te komen tot Asa, den koning van Juda.

18 Toen nam Asa al het zilver en goud, dat overgebleven was in de schatten van het huis des HEEREN, en de schatten van het huis des konings, en gaf ze in de hand zijner knechten; en de koning Asa zond ze tot Benhadad, den zoon van Tabrimmon, den zoon van Hezion, den koning van Syrie, die te Damaskus woonde,

zeggende:
19 Er is een verbond tussen
mij en tussen u, tussen mijn vader en tussen uw vader; zie, ik zend u een geschenk, zilver en goud; ga heen, maak uw verbond te niet met Baesa, den koning van Israel, dat hij aftrekke van tegen mij.
20 En Benhadad hoorde naar
den koning Asa, en zond de oversten der heiren, die hij had, tegen de steden van Israel; en sloeg Ijon, en Dan, en Abel Beth-Maacha, en het ganse Cinneroth, met het ganse land Nafthali.
21 En het geschiedde, als
Baesa zulks hoorde, dat hij afliet van Rama te bouwen, en hij bleef te Thirza.
22 Toen liet de koning Asa
door gans Juda uitroepen (niemand was vrij), dat zij de stenen van Rama, en het hout daarvan, zouden wegdragen, waarmede Baesa gebouwd had; en de koning Asa bouwde daarmede Geba-Benjamins, en Mizpa.
23 Het overige nu van alle
geschiedenissen van Asa, en al zijn macht, en al wat hij gedaan heeft, en de steden, die hij gebouwd heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda? Doch in den tijd zijns ouderdoms werd hij krank aan zijn voeten.
24 En Asa ontsliep met zijn
vaderen, en werd begraven met zijn vaderen, in de stad van zijn vader David; en zijn zoon Josafat werd koning in zijn plaats.
25 Nadab nu, de zoon van
Jerobeam, werd koning over Israel, in het tweede jaar van Asa, den koning van Juda; en hij regeerde twee jaren over Israel.
26 En hij deed wat kwaad
was in de ogen des HEEREN, en wandelde in den weg zijns vaders, en in zijn zonde, waarmede hij Israel had doen zondigen.
27 En Baesa, de zoon van
Ahia, van het huis van Issaschar, maakte een verbintenis tegen hem, en Baesa sloeg hem te Gibbethon, hetwelk der Filistijnen is, als Nadab en gans Israel Gibbethon belegerden.
28 En Baesa doodde hem, in
het derde jaar van Asa, den koning van Juda, en werd koning in zijn plaats.
29 Het geschiedde nu, als hij
regeerde, dat hij het ganse huis van Jerobeam sloeg; hij liet niets over van Jerobeam, wat adem had, totdat hij hem verdelgd had, naar het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had door den dienst van Zijn knecht Ahia, den Siloniet;
30 Om de zonden van
Jerobeam, die zondigde, en die Israel zondigen deed, en om zijn terging, waarmede hij den HEERE, den God Israels, getergd had.
31 Het overige nu der
geschiedenissen van Nadab, en al wat hij gedaan heeft, is dat

niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israel?

32 En er was oorlog tussen Asa en tussen Baesa, den koning van Israel, al hun dagen.

33 In het derde jaar van Asa, koning van Juda, werd Baesa, de zoon van Ahia, koning over gans Israel, te Thirza, en regeerde vier en twintig jaren.

34 En hij deed wat kwaad was in de ogen des HEEREN, en wandelde in den weg van Jerobeam, en in zijn zonde, waarmede hij Israel had doen zondigen.

16 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot Jehu, den zoon van Hanani, tegen Baesa, zeggende:

2 Daarom, dat Ik u uit het stof verheven, en u tot een voorganger over Mijn volk Israel gesteld heb, en gij gewandeld hebt in den weg van Jerobeam, en Mijn volk Israel hebt doen zondigen, Mij tot toorn verwekkende door hun zonden;

3 Zie, zo zal Ik de nakomelingen van Baesa, en de nakomelingen van zijn huis wegdoen; en Ik zal uw huis maken, gelijk het huis van Jerobeam, den zoon van Nebat.

4 Die van Baesa in de stad sterft, zullen de honden eten, en die van hem in het veld sterft, zullen de vogelen des hemels eten.

5 Het overige nu der geschiedenissen van Baesa, en wat hij gedaan heeft, en zijn macht, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israel?

6 En Baesa ontsliep met zijn vaderen, en werd begraven te Thirza; en zijn zoon Ela regeerde in zijn plaats.

7 Alzo geschiedde ook het woord des HEEREN, door den dienst van den profeet Jehu, den zoon van Hanani, tegen Baesa en tegen zijn huis; en dat om al het kwaad, dat hij gedaan had in de ogen des HEEREN, Hem tot toorn verwekkende door het werk zijner handen, omdat hij was gelijk het huis van Jerobeam, en omdat hij hetzelve verslagen had.

8 In het zes en twintigste jaar van Asa, den koning van Juda, werd Ela, de zoon van Baesa, koning over Israel, te Thirza, en regeerde twee jaren.

9 En Zimri, zijn knecht, overste van de helft der wagenen, maakte een verbintenis tegen hem, als hij te Thirza was, zich dronken drinkende in het huis van Arza, den hofmeester te Thirza;

10 Zo kwam Zimri in, en sloeg hem, en doodde hem, in het zeven en twintigste jaar van Asa, den koning van Juda; en hij werd koning in zijn plaats.

11 En het geschiedde, als hij regeerde, als hij op zijn troon zat, dat hij het ganse huis van Baesa sloeg; hij liet hem niet over die mannelijk was, noch

zijn bloedverwanten, noch zijn
vrienden.
12 Alzo verdelgde Zimri het
ganse huis van Baesa, naar
het woord des HEEREN, dat
Hij over Baesa gesproken
had, door den dienst van den
profeet Jehu;
13 Om al de zonden van
Baesa, en de zonden van
Ela, zijn zoon, waarmede
zij gezondigd hadden, en
waarmede zij Israel hadden
doen zondigen, tot toorn
verwekkende den HEERE,
den God Israels, door hun
ijdelheden.
14 Het overige nu der
geschiedenissen van Ela, en
al wat hij gedaan heeft, is dat
niet geschreven in het boek
der kronieken der koningen
van Israel?
15 In het zeven en twintigste
jaar van Asa, den koning van
Juda, regeerde Zimri zeven
dagen te Thirza; en het volk had
zich gelegerd tegen Gibbethon,
dat der Filistijnen is.
16 Het volk nu, dat zich
gelegerd had, hoorde zeggen:
Zimri heeft een verbintenis
gemaakt, ja, heeft ook den
koning verslagen; daarom
maakte het ganse Israel
ten zelfden dage Omri, den
krijgsoverste, koning over
Israel, in het leger.
17 En Omri toog op, en gans
Israel met hem van Gibbethon,
en belegerde Thirza.
18 En het geschiedde,
als Zimri zag, dat de stad
ingenomen was, dat hij ging
in het paleis van het huis des
konings, en verbrandde boven
zich het huis des konings met
vuur, en stierf;
19 Om zijn zonden, die hij
gezondigd had, doende wat
kwaad was in de ogen des
HEEREN, wandelende in den
weg van Jerobeam, en in zijn
zonde, die hij gedaan had,
doende Israel zondigen.
20 Het overige nu der
geschiedenissen van Zimri,
en zijn verbintenis, die hij
gemaakt heeft, zijn die niet
geschreven in het boek der
kronieken der koningen van
Israel?
21 Toen werd het volk van
Israel verdeeld in twee helften;
de helft des volks volgde Tibni,
den zoon van Ginath, om hem
koning te maken; en de helft
volgde Omri.
22 Maar het volk, dat Omri
volgde, was sterker dan het
volk, dat Tibni, den zoon van
Ginath, volgde; en Tibni stierf,
en Omri regeerde.
23 In het een en dertigste jaar
van Asa, den koning van Juda,
werd Omri koning over Israel,
en regeerde twaalf jaren; te
Thirza regeerde hij zes jaren.
24 En hij kocht den berg
Samaria van Semer, voor twee
talenten zilvers, en bebouwde
den berg; en noemde den naam
der stad, die hij bouwde, naar
den naam van Semer, den heer
des bergs, Samaria.
25 En Omri deed wat kwaad
was in de ogen des HEEREN;
ja, hij deed erger dan allen, die

voor hem geweest waren.
26 En hij wandelde in alle
wegen van Jerobeam, den zoon
van Nebat, en in zijn zonden,
waarmede hij Israel had doen
zondigen, verwekkende den
HEERE, den God Israels, tot
toorn, door hun ijdelheden.
27 Het overige nu der
geschiedenissen van Omri, wat
hij gedaan heeft, en zijn macht
die hij gepleegd heeft, zijn die
niet geschreven in het boek
der kronieken der koningen
van Israel?
28 En Omri ontsliep met zijn
vaderen, en werd begraven te
Samaria; en zijn zoon Achab
regeerde in zijn plaats.
29 En Achab, de zoon van
Omri, werd koning over Israel,
in het acht en dertigste jaar
van Asa, den koning van
Juda; en Achab, de zoon van
Omri, regeerde over Israel, te
Samaria, twee en twintig jaren.
30 En Achab, den zoon van
Omri, deed wat kwaad was in
de ogen des HEEREN, meer dan
allen, die voor hem geweest
waren.
31 En het geschiedde (was
het een lichte zaak, dat hij
wandelde in de zonden van
Jerobeam, den zoon van
Nebat?), dat hij nog ter vrouwe
nam Izebel, de dochter van
Eth-Baal, den koning der
Sidoniers, en heenging, en
diende Baal, en boog zich voor
hem.
32 En hij richtte voor Baal
een altaar op, in het huis van
Baal, hetwelk hij te Samaria
gebouwd had.
33 Ook maakte Achab een
bos, zodat Achab nog meer
deed, om den HEERE, den God
Israels, tot toorn te verwekken,
dan alle koningen van Israel,
die voor hem geweest waren.
34 In zijn dagen bouwde
Hiel, de Betheliet, Jericho; op
Abiram, zijn eerstgeborenen
zoon heeft hij haar
gegrondvest, en op Segub,
zijn jongsten zoon, heeft hij
haar poorten gesteld; naar het
woord des HEEREN, dat Hij
door den dienst van Jozua, den
zoon van Nun, gesproken had.

17 En Elia, de Thisbiet,
van de inwoneren van
Gilead, zeide tot Achab: Zo
waarachtig als de HEERE, de
God Israels, leeft, voor Wiens
aangezicht ik sta, indien deze
jaren dauw of regen zijn zal,
tenzij dan naar mijn woord!
2 Daarna geschiedde het
woord des HEEREN tot hem,
zeggende:
3 Ga weg van hier, en wend
u naar het oosten, en verberg u
aan de beek Krith, die voor aan
de Jordaan is.
4 En het zal geschieden, dat
gij uit de beek drinken zult; en
Ik heb de raven geboden, dat zij
u daar onderhouden zullen.
5 Hij ging dan heen, en deed
naar het woord des HEEREN;
want hij ging en woonde bij
de beek Krith, die voor aan de
Jordaan is.
6 En de raven brachten hem
des morgens brood en vlees,

desgelijks brood en vlees des avonds; en hij dronk uit de beek.
7 En het geschiedde ten einde van vele dagen, dat de beek uitdroogde; want geen regen was in het land geweest.
8 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot hem, zeggende:
9 Maak u op, ga heen naar Zarfath, dat bij Sidon is, en woon aldaar; zie, Ik heb daar een weduwvrouw geboden, dat zij u onderhoude.
10 Toen maakte hij zich op, en ging naar Zarfath. Als hij nu aan de poort der stad kwam, ziet, zo was daar een weduwvrouw, hout lezende; en hij riep tot haar, en zeide: Haal mij toch een weinig waters in dit vat, dat ik drinke.
11 Toen zij nu heenging om te halen, zo riep hij tot haar, en zeide: Haal mij toch ook een bete broods in uw hand.
12 Maar zij zeide: Zo waarachtig als de HEERE, uw God, leeft, indien ik een koek heb, dan alleen een hand vol meels in de kruik, en een weinig olie in de fles! En zie ik heb een paar houten gelezen, en ik ga heen, en zal het voor mij en voor mijn zoon bereiden, dat wij het eten, en sterven.
13 En Elia zeide tot haar: Vrees niet, ga heen, doe naar uw woord; maar maak mij vooreerst een kleinen koek daarvan, en breng mij dien hier uit; doch voor u en uw zoon zult gij daarna wat maken.
14 Want zo zegt de HEERE, de God Israels: Het meel van de kruik zal niet verteerd worden, en de olie der fles zal niet ontbreken, tot op den dag, dat de HEERE regen op den aardbodem geven zal.
15 En zij ging heen, en deed naar het woord van Elia; zo at zij, en hij, en haar huis, vele dagen.
16 Het meel van de kruik werd niet verteerd, en de olie van de fles ontbrak niet, naar het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had door den dienst van Elia.
17 En het geschiedde na deze dingen, dat de zoon dezer vrouw, der waardin van het huis, krank werd; en zijn krankheid werd zeer sterk, totdat geen adem in hem overgebleven was.
18 En zij zeide tot Elia: Wat heb ik met u te doen, gij man Gods? Zijt gij bij mij ingekomen, om mijn ongerechtigheid in gedachtenis te brengen, en om mijn zoon te doden?
19 En hij zeide tot haar: Geef mij uw zoon. En hij nam hem van haar schoot, en droeg hem boven in de opperzaal, waar hij zelf woonde, en hij legde hem neder op zijn bed.
20 En hij riep den HEERE aan, en zeide: HEERE, mijn God, hebt Gij dan ook deze weduwe, bij dewelke ik herberge, zo kwalijk gedaan, dat Gij haar zoon gedood hebt?

21 En hij mat zich driemaal
uit over dat kind, en riep den
HEERE aan, en zeide: HEERE,
mijn God, laat toch de ziel van
dit kind in hem wederkomen.
22 En de HEERE verhoorde de
stem van Elia; en de ziel van het
kind kwam weder in hem, dat
het weder levend werd.
23 En Elia nam het kind, en
bracht het af van de opperzaal
in het huis, en gaf het aan zijn
moeder; en Elia zeide: Zie, uw
zoon leeft.
24 Toen zeide de vrouw tot
Elia: Nu weet ik, dat gij een
man Gods zijt, en dat het
woord des HEEREN in uw mond
waarheid is.

18 En het gebeurde na
vele dagen, dat het
woord des HEEREN geschiedde
tot Elia, in het derde jaar,
zeggende: Ga heen, vertoon u
aan Achab; want Ik zal regen
geven op den aardbodem.
2 En Elia ging heen, om zich
aan Achab te vertonen. En de
honger was sterk in Samaria.
3 En Achab had Obadja,
den hofmeester, geroepen; en
Obadja was den HEERE zeer
vrezende.
4 Want het geschiedde, als
Izebel de profeten des HEEREN
uitroeide, dat Obadja honderd
profeten nam, en verborg ze bij
vijftig man in een spelonk, en
onderhield hen met brood en
water.
5 En Achab had gezegd tot
Obadja: Trek door het land,
tot alle waterfonteinen en tot
alle rivieren; misschien zullen
wij gras vinden, opdat wij de
paarden en de muilezelen in
het leven behouden, en niets
uitroeien van de beesten.
6 En zij deelden het land
onder zich, dat zij het
doortogen; Achab ging
bijzonder op een weg, en
Obadja ging ook bijzonder op
een weg.
7 Als nu Obadja op den weg
was, ziet, zo was hem Elia
tegemoet; en hem kennende, zo
viel hij op zijn aangezicht, en
zeide: Zijt gij mijn heer Elia?
8 Hij zeide: Ik ben het; ga
heen, zeg uw heer: Zie, Elia is
hier.
9 Maar hij zeide: Wat heb ik
gezondigd, dat gij uw knecht
geeft in de hand van Achab, dat
hij mij dode?
10 Zo waarachtig als de
HEERE, uw God, leeft, zo er
een volk of koninkrijk is,
waar mijn heer niet gezonden
heeft, om u te zoeken; en als
zij zeiden: Hij is hier niet; zo
nam hij dat koninkrijk en dat
volk een eed af; dat zij u niet
hadden gevonden.
11 En nu zegt gij: Ga heen, zeg
uw heer: Zie, Elia is hier.
12 En het mocht geschieden,
wanneer ik van u zou
weggegaan zijn, dat de Geest
des HEEREN u wegnam, ik weet
niet waarheen; en ik kwam,
om dat Achab aan te zeggen,
en hij vond u niet, zo zou hij
mij doden; ik, uw knecht, nu
vrees den HEERE van mijn
jonkheid af.

13 Is mijn heer niet
aangezegd, wat ik gedaan
heb, als Izebel de profeten des
HEEREN doodde? Dat ik van de
profeten des HEEREN honderd
man heb verborgen, elk vijftig
man in een spelonk, en die met
brood en water onderhouden
heb?
14 En nu zegt gij: Ga heen, zeg
uw heer: Zie, Elia is hier, en hij
zou mij doodslaan.
15 En Elia zeide: Zo
waarachtig als de HEERE
der heirscharen leeft, voor
Wiens aangezicht ik sta, ik zal
voorzeker mij heden aan hem
vertonen!
16 Toen ging Obadja Achab
tegemoet, en zeide het hem
aan; en Achab ging Elia
tegemoet.
17 En het geschiedde, als
Achab Elia zag, dat Achab
tot hem zeide: Zijt gij die
beroerden van Israel?
18 Toen zeide hij: Ik heb
Israel niet beroerd, maar gij
en uws vaders huis, daarmede,
dat gijlieden de geboden des
HEEREN verlaten hebt en de
Baals nagevolgd zijt.
19 Nu dan, zend heen,
verzamel tot mij het ganse
Israel op den berg Karmel,
en de vierhonderd en vijftig
profeten van Baal, en de
vierhonderd profeten van het
bos, die van de tafel van Izebel
eten.
20 Zo zond Achab onder
alle kinderen Israels, en
verzamelde de profeten op den
berg Karmel.
21 Toen naderde Elia tot het
ganse volk, en zeide: Hoe lang
hinkt gij op twee gedachten?
Zo de HEERE God is, volgt Hem
na, en zo het Baal is, volgt hem
na! Maar het volk antwoordde
hem niet een woord.
22 Toen zeide Elia tot het
volk: Ik ben alleen een profeet
des HEEREN overgebleven,
en de profeten van Baal zijn
vierhonderd en vijftig mannen.
23 Dat men ons dan twee
varren geve, en dat zij voor
zich den enen var kiezen, en
denzelven in stukken delen, en
op het hout leggen, maar geen
vuur daaraan leggen; en ik zal
den anderen var bereiden, en
op het hout leggen, en geen
vuur daaraan leggen.
24 Roept gij daarna den
naam van uw god aan, en ik
zal den Naam des HEEREN
aanroepen; en de God, Die
door vuur antwoorden zal,
Die zal God zijn. En het ganse
volk antwoordde en zeide: Dat
woord is goed.
25 En Elia zeide tot de
profeten van Baal: Kiest
gijlieden voor u den enen var,
en bereidt gij hem eerst, want
gij zijt velen; en roept den
naam uws gods aan, en legt
geen vuur daaraan.
26 En zij namen de var,
dien hij hun gegeven had, en
bereidden hem, en riepen den
naam van Baal aan, van den
morgen tot op den middag,
zeggende: O Baal, antwoord
ons! Maar er was geen stem
en geen antwoorder. En zij

sprongen tegen het altaar, dat
men gemaakt had.
27 En het geschiedde op
den middag, dat Elia met hen
spotte, en zeide: Roept met
luider stem, want hij is een
god; omdat hij in gepeins is, of
omdat hij wat te doen heeft,
of omdat hij een reize heeft;
misschien slaapt hij en zal
wakker worden.
28 En zij riepen met luider
stem, en zij sneden zichzelven
met messen en met priemen,
naar hun wijze, totdat zij bloed
over zich uitstortten.
29 Het geschiedde nu, als
de middag voorbij was, dat
zij profeteerden totdat men
het spijsoffer zou offeren;
maar er was geen stem, en
geen antwoorder, en geen
opmerking.
30 Toen zeide Elia tot het
ganse volk: Nadert tot mij. En
al het volk naderde tot hem;
en hij heelde het altaar des
HEEREN, dat verbroken was.
31 En Elia nam twaalf stenen,
naar het getal der stammen
van de kinderen Jakobs, tot
welke het woord des HEEREN
geschied was, zeggende: Israel
zal uw naam zijn.
32 En hij bouwde met die
stenen het altaar in den Naam
des HEEREN; daarna maakte hij
een groeve rondom het altaar,
naar de wijdte van twee maten
zaads.
33 En hij schikte het hout, en
deelde den var in stukken, en
legde hem op het hout.
34 En hij zeide: Vult vier
kruiken met water, en giet het
op het brandoffer en op het
hout. En hij zeide: Doet het ten
tweeden male. En zij deden het
ten tweeden male. Voorts zeide
hij: Doet het ten derden male.
En zij deden het ten derden
male;
35 Dat het water rondom het
altaar liep; daartoe vulde hij
ook de groeve met water.
36 Het geschiedde nu, als men
het spijsoffer offerde, dat de
profeet Elia naderde, en zeide:
HEERE, God van Abraham, Izak
en Israel, dat het heden bekend
worde, dat Gij God in Israel
zijt, en ik Uw knecht; en dat ik
al deze dingen naar Uw woord
gedaan heb.
37 Antwoord mij, HEERE,
antwoord mij; opdat dit volk
erkenne, dat Gij, o HEERE, die
God zijt, en dat Gij hun hart
achterwaarts omgewend hebt.
38 Toen viel het vuur de
HEEREN, en verteerde dat
brandoffer, en dat hout, en die
stenen, en dat stof, ja, lekte dat
water op, hetwelk in de groeve
was.
39 Als nu het ganse volk
dat zag, zo vielen zij op hun
aangezichten, en zeiden: De
HEERE is God, de HEERE is God!
40 En Elia zeide tot hen:
Grijpt de profeten van Baal,
dat niemand van hen ontkome.
En zij grepen ze; en Elia voerde
hen af naar de beek Kison, en
slachtte hen aldaar.
41 Daarna zeide Elia tot
Achab: Trek op, eet en drink;

want er is een geruis van een
overvloedigen regen.
42 Alzo toog Achab op, om
te eten en te drinken; maar
Elia ging op naar de hoogte
van Karmel, en breidde zich uit
voorwaarts ter aarde; daarna
legde hij zijn aangezicht tussen
zijn knieen.
43 En hij zeide tot zijn jongen:
Ga nu op, en zie uit naar de zee.
Toen ging hij op, en zag uit, en
zeide: Er is niets. Toen zeide hij:
Ga weder henen, zevenmaal.
44 En het geschiedde op de
zevende maal, dat hij zeide: Zie,
een kleine wolk, als eens mans
hand, gaat op van de zee. En
hij zeide: Ga op, zeg tot Achab:
Span aan, en kom af, dat u de
regen niet ophoude.
45 En het geschiedde
ondertussen, dat de hemel
van wolken en wind zwart
werd; en er kwam een grote
regen; en Achab reed weg, en
toog naar Jizreel.
46 En de hand des Heeren
was over Elia, en hij gordde
zijn lenden, en liep voor het
aangezicht van Achab henen,
tot daar men te Jizreel komt.

19 En Achab zeide Izebel
aan al wat Elia gedaan
had, en allen, die hij gedood
had, te weten al de profeten,
met het zwaard.
2 Toen zond Izebel een bode
tot Elia, om te zeggen: Zo
doen mij de goden, en doen
zo daartoe, voorzeker, ik zal
morgen omtrent dezen tijd uw
ziel stellen, als de ziel van een
hunner.
3 Toen hij dat zag, maakte
hij zich op, en ging heen, om
zijns levens wil, en kwam te
Ber-seba, dat in Juda is, en liet
zijn jongen aldaar.
4 Maar hij zelf ging henen
in de woestijn een dagreis,
en kwam, en zat onder een
jeneverboom; en bad, dat zijn
ziel stierve, en zeide: Het is
genoeg; neem nu, Heere, mijn
ziel, want ik ben niet beter dan
mijn vaderen.
5 En hij legde zich neder, en
sliep onder een jeneverboom;
en ziet, toen roerde hem een
engel aan, en zeide tot hem: Sta
op, eet;
6 En hij zag om, en ziet, aan
zijn hoofdeinde was een koek
op de kolen gebakken, en een
fles met water; alzo at hij, en
dronk, en legde zich wederom
neder.
7 En de engel des Heeren
kwam ten anderen male weder,
en roerde hem aan, en zeide:
Sta op, eet, want de weg zou te
veel voor u zijn.
8 Zo stond hij op, en at, en
dronk; en hij ging, door de
kracht derzelver spijs, veertig
dagen en veertig nachten, tot
aan den berg Gods, Horeb.
9 En hij kwam aldaar in een
spelonk, en vernachtte aldaar;
en ziet, het woord des Heeren
geschiedde tot hem, en zeide
tot hem: Wat maakt gij hier,
Elia?
10 En hij zeide: Ik heb zeer
geijverd voor den Heere, den
God der heirscharen; want de

kinderen Israels hebben Uw
verbond verlaten, Uw altaren
afgebroken en Uw profeten
met het zwaard gedood; en ik
alleen ben overgebleven, en zij
zoeken mijn ziel, om die weg te
nemen.
11 En Hij zeide: Ga uit, en
sta op dezen berg, voor het
aangezicht des HEEREN. En
ziet, de HEERE ging voorbij,
en een grote en sterke wind,
scheurende de bergen, en
brekende de steenrotsen,
voor den HEERE henen; doch
de HEERE was in den wind
niet; en na dezen wind een
aardbeving; de HEERE was ook
in de aardbeving niet;
12 En na de aardbeving een
vuur; de HEERE was ook in het
vuur niet; en na het vuur het
suizen van een zachte stilte.
13 En het geschiedde, als
Elia dat hoorde, dat hij zijn
aangezicht bewond met zijn
mantel, en uitging, en stond
in den ingang der spelonk. En
ziet, een stem kwam tot hem,
die zeide: Wat maakt gij hier,
Elia?
14 En hij zeide: Ik heb zeer
geijverd voor den HEERE, den
God der heirscharen; want de
kinderen Israels hebben Uw
verbond verlaten, Uw altaren
afgebroken en Uw profeten
met het zwaard gedood; en ik
alleen ben overgebleven, en zij
zoeken mijn ziel, om die weg te
nemen.
15 En de HEERE zeide tot
hem: Ga, keer weder op uwen
weg, naar de woestijn van
Damaskus; en ga daar in, en
zalf Hazael ten koning over
Syrie.

16 Daartoe zult gij Jehu,
den zoon van Nimsi, zalven
ten koning over Israel; en
Elisa, den zoon van Safat,
van Abel-mehola, zult gij tot
profeet zalven in uw plaats.

17 En het zal geschieden, dat
Jehu hem, die van het zwaard
van Hazael ontkomt, doden zal;
en die van het zwaard van Jehu
ontkomt, dien zal Elisa doden.

18 Ook heb Ik in Israel doen
overblijven zeven duizend, alle
knieen, die zich niet gebogen
hebben voor Baal, en allen
mond, die hem niet gekust
heeft.

19 Zo ging hij van daar, en
vond Elisa, den zoon van Safat;
dezelve ploegde met twaalf juk
runderen voor zich henen, en
hij was bij het twaalfde; en Elia
ging over tot hem, en wierp
zijn mantel op hem.

20 En hij verliet de runderen,
en liep Elia na, en zeide: Dat
ik toch mijn vader en mijn
moeder kusse, daarna zal ik u
navolgen. En hij zeide tot hem:
Ga, keer weder; want wat heb
ik u gedaan?

21 Zo keerde hij weder van
achter hem af, en nam een
juk runderen, en slachtte het,
en met het gereedschap der
runderen zood hij hun vlees,
hetwelk hij aan het volk gaf; en
zij aten. Daarna stond hij op, en
volgde Elia na, en diende hem.

20 En Benhadad, de koning
van Syrie, vergaderde al
zijn macht; en twee en dertig
koningen waren met hem, en
paarden en wagenen; en hij
toog op, en belegerde Samaria
en krijgde tegen haar.
2 En hij zond boden tot
Achab, den koning van Israel,
in de stad.
3 En hij zeide hem aan: Zo
zegt Benhadad: Uw zilver en
uw goud, dat is mijn, daartoe
uw vrouwen en uw beste
kinderen, die zijn mijn.
4 En de koning van Israel
antwoordde en zeide: Naar uw
woord, mijn heer de koning, ik
ben uwe, en al wat ik heb.
5 Daarna kwamen de boden
weder, en zeiden: Alzo spreekt
Benhadad, zeggende: Ik heb
wel tot u gezonden, zeggende:
Uw zilver, en uw goud, en uw
vrouwen, en uw kinderen zult
gij mij geven;
6 Maar morgen om dezen
tijd zal ik mijn knechten
tot u zenden, dat zij uw
huis en de huizen uwer
knechten bezoeken; en het
zal geschieden, dat zij al het
begeerlijke uwer ogen in hun
handen leggen en wegnemen
zullen.
7 Toen riep de koning van
Israel alle oudsten des lands, en
zeide: Merkt toch en ziet, dat
deze het kwade zoekt; want hij
had tot mij gezonden, om mijn
vrouwen, en om mijn kinderen,
en om mijn zilver, en om mijn
goud, en ik heb het hem niet
geweigerd.
8 Doch al de oudsten, en het
ganse volk, zeiden tot hem:
Hoor niet, en bewillig niet.
9 Daarom zeide hij tot de
boden van Benhadad: Zegt
mijn heer den koning: Alles,
waarom gij in het eerst tot
uw knecht gezonden hebt, zal
ik doen; maar deze zaak kan
ik niet doen. Zo gingen de
boden heen en brachten hem
bescheid weder.
10 En Benhadad zond tot hem
en zeide: De goden doen mij
zo, en doen zo daartoe, indien
het stof van Samaria genoeg
zal zijn tot handvollen voor al
het volk, dat mijn voetstappen
volgt!
11 Maar de koning van Israel
antwoordde en zeide: Spreekt
tot hem: Die zich aangordt,
beroeme zich niet, als die zich
los maakt.
12 En het geschiedde, als hij
dit woord hoorde, daar hij was
drinkende, hij en de koningen
in de tenten, dat hij zeide tot
zijn knechten: Legt aan! En zij
legden aan tegen de stad.
13 En ziet, een profeet trad tot
Achab, den koning van Israel,
en zeide: Zo zegt de HEERE:
Hebt gij gezien al deze grote
menigte? Zie, Ik zal ze heden in
uw hand geven, opdat gij weet,
dat Ik de HEERE ben.
14 En Achab zeide: Door
wie? En hij zeide: Zo zegt de
HEERE: Door de jongens van
de oversten der landschappen.
En hij zeide: Wie zal den strijd
aanbinden? En hij zeide: Gij.

15 Toen telde hij de
jongens van de oversten
der landschappen, en zij waren
tweehonderd twee en dertig;
en na hen telde hij al het volk,
al de kinderen Israels, zeven
duizend.
16 En zij togen uit op den
middag. Benhadad nu dronk
zich dronken in de tenten,
hij en de koningen, de twee
en dertig koningen, die hem
hielpen.
17 En de jongens van de
oversten der landschappen
togen eerst uit. Doch
Benhadad zond enigen uit,
en zij boodschapten hem,
zeggende: Uit Samaria zijn
mannen uitgetogen.
18 En hij zeide: Hetzij dat
zij tot vrede uitgetogen zijn,
grijpt hen levend; hetzij ook,
dat zij ten strijde uitgetogen
zijn, grijpt hen levend.
19 Zo togen deze jongens van
de oversten der landschappen
uit de stad, en het heir, dat hen
navolgde.
20 En een ieder sloeg zijn
man, zodat de Syriers vloden,
en Israel jaagde hen na. Doch
Benhadad, de koning van Syrie,
ontkwam op een paard, met
enige ruiteren.
21 En de koning van Israel
toog uit, en sloeg paarden en
wagenen, dat hij een groten
slag aan de Syriers sloeg.
22 Toen trad die profeet tot
den koning van Israel, en zeide
tot hem: Ga heen, sterk u; en
bemerk, en zie, wat gij doen
zult; want met de wederkomst
des jaars zal de koning van
Syrie tegen u optrekken.
23 Want de knechten van den
koning van Syrie hadden tot
hem gezegd: Hun goden zijn
berggoden, daarom zijn zij
sterker geweest dan wij; maar
zeker, laat ons tegen hen op
het effen veld strijden, zo wij
niet sterker zijn dan zij!
24 Daarom doe deze zaak:
Doe de koningen weg,
elkeen uit zijn plaats, en
stel landvoogden in hun plaats.
25 En gij, tel u een heir, als dat
heir, dat van de uwen gevallen
is, en paarden, als die paarden,
en wagenen, als die wagenen;
en laat ons tegen hen op het
effen veld strijden, zo wij niet
sterker zijn dan zij! En hij
hoorde naar hun stem, en deed
alzo.
26 Het geschiedde nu met
de wederkomst des jaars,
dat Benhadad de Syriers
monsterde; en hij toog op naar
Afek, ten krijge tegen Israel.
27 De kinderen Israels
werden ook gemonsterd, en
waren verzorgd van leeftocht,
en trokken hun tegemoet; en
de kinderen Israels legerden
zich tegenover hen, als twee
blote geitenkudden, maar de
Syriers vervulden het land.
28 En de man Gods trad toe,
en sprak tot den koning van
Israel, en zeide: Zo zegt de
HEERE: Daarom dat de Syriers
gezegd hebben: De HEERE is
een God der bergen, en Hij is
niet een God der laagten; zo
zal Ik al deze grote menigte in

uw hand geven, opdat gijlieden
weet, dat Ik de HEERE ben.

29 En dezen waren gelegerd
tegenover die, zeven dagen; het
geschiedde nu op den zevenden
dag, dat de strijd aanging; en
de kinderen Israels sloegen van
de Syriers honderd duizend
voetvolks op een dag.

30 En de overgeblevenen
vloden naar Afek in de stad,
en de muur viel op zeven
en twintig duizend mannen,
die overgebleven waren; ook
vlood Benhadad, en kwam in
de stad van kamer in kamer.

31 Toen zeiden de knechten
tot hem: Zie toch, wij hebben
gehoord, dat de koningen van
het huis Israels goedertierene
koningen zijn; laat ons toch
zakken om onze lenden leggen,
en koorden om onze hoofden,
en uitgaan tot den koning van
Israel; mogelijk zal hij uw ziel
in het leven behouden.

32 Toen gordden zij zakken
om hun lenden, en koorden
om hun hoofden, en kwamen
tot den koning van Israel, en
zeiden: Uw knecht Benhadad
zegt: Laat toch mijn ziel leven.
En hij zeide: Leeft hij dan nog?
Hij is mijn broeder.

33 De mannen nu namen
naarstiglijk waar, en vatten
het haastelijk, of het van hem
ware, en zeiden: Uw broeder
Benhadad leeft. En hij zeide:
Komt, brengt hem. Toen kwam
Benhadad tot hem uit, en
hij deed hem op den wagen
klimmen.

34 En hij zeide tot hem: De
steden, die mijn vader van uw
vader genomen heeft, zal ik
wedergeven, en maak u straten
in Damaskus, gelijk mijn vader
in Samaria gemaakt heeft. En
ik, antwoordde Achab, zal u
met dit verbond dan laten gaan.
Zo maakte hij een verbond met
hem, en liet hem gaan.

35 Toen zeide een man uit
de zonen der profeten tot zijn
naaste, door het woord des
HEEREN: Sla mij toch. En de
man weigerde hem te slaan.

36 En hij zeide tot hem:
Daarom dat gij de stem des
HEEREN niet gehoorzaam zijt
geweest, zie, als gij van mij
weggegaan zijt, zo zal u een
leeuw slaan. En als hij van bij
hem weggegaan was, zo vond
hem een leeuw, die hem sloeg.

37 Daarna vond hij een
anderen man, en zeide: Sla mij
toch. En die man sloeg hem,
slaande en wondende.

38 Toen ging de profeet heen,
en stond voor den koning op
den weg; en hij verstelde zich
met as boven zijn ogen.

39 En het geschiedde, als de
koning voorbijging, dat hij tot
den koning riep, en zeide: Uw
knecht was uitgegaan in het
midden des strijds; en zie, een
man was afgeweken, en bracht
tot mij een man, en zeide:
Bewaar dezen man, indien hij
enigszins gemist wordt, zo zal
uw ziel in de plaats zijner ziel
zijn, of gij zult een talent zilvers
opwegen.

40 Het geschiedde nu, als uw
knecht hier en daar doende
was, dat hij er niet was. Toen
zeide de koning van Israel tot
hem: Zo is uw oordeel; gij hebt
zelf het geveld.
41 Toen haastte hij zich, en
deed de as af van zijn ogen;
en de koning van Israel kende
hem, dat hij een der profeten
was.
42 En hij zeide tot hem: Zo
zegt de HEERE: Omdat gij den
man, dien Ik verbannen heb, uit
de hand hebt laten gaan, zo zal
uw ziel in de plaats van zijn ziel
zijn, en uw volk in de plaats
van zijn volk.
43 En de koning van Israel
toog henen, gemelijk en
toornig, naar zijn huis, en
kwam te Samaria.

21 Het geschiedde nu
na deze dingen, alzo
Naboth, en Jizreeliet, een
wijngaard had, die te Jizreel
was, bij het paleis van Achab,
den koning van Samaria.
2 Dat Achab sprak tot
Naboth, zeggende: Geef mij
uw wijngaard, opdat hij mij
zij tot een kruidhof, dewijl hij
nabij mijn huis is; en ik zal u
daarvoor geven een wijngaard,
die beter is dan die; of, zo het
goed in uw ogen is, zal ik u in
geld deszelfs waarde geven.
3 Maar Naboth zeide tot
Achab: Dat late de HEERE verre
van mij zijn, dat ik u de erve
mijner vaderen geven zou!
4 Toen kwam Achab in zijn
huis, gemelijk en toornig over
het woord, dat Naboth, de
Jizreeliet, tot hem gesproken
had, en gezegd: Ik zal de erve
mijner vaderen niet geven. En
hij legde zich neder op zijn bed,
en keerde zijn aangezicht om,
en at geen brood.
5 Maar Izebel, zijn
huisvrouw, kwam tot hem, en
sprak tot hem: Wat is dit, dat
uw geest dus gemelijk is, en
dat gij geen brood eet?
6 En hij sprak tot haar: Omdat
ik tot Naboth, den Jizreeliet,
gesproken en hem gezegd heb:
Geef mij uw wijngaard om
geld, of, zo het u behaagt, zal ik
u een wijngaard in zijn plaats
geven; maar hij heeft gezegd:
Ik zal u mijn wijngaard niet
geven.
7 Toen zeide Izebel, zijn
huisvrouw, tot hem: Zoudt gij
nu het koninkrijk over Israel
regeren? Sta op, eet brood, en
uw hart zij vrolijk; ik zal u den
wijngaard van Naboth, den
Jizreeliet, geven.
8 Zij dan schreef brieven
in den naam van Achab, en
verzegelde ze met zijn signet;
en zond de brieven tot de
oudsten en tot de edelen, die in
zijn stad waren, wonende met
Naboth.
9 En zij schreef in die brieven,
zeggende: Roept een vasten uit,
en zet Naboth in de hoogste
plaats des volks;
10 En zet tegenover hem twee
mannen, zonen Belials, die
tegen hem getuigen, zeggende:
Gij hebt God en den koning
gezegend; en voert hem uit, en
stenigt hem, dat hij sterve.

11 En de mannen zijner stad,
die oudsten en die edelen, die in
zijn stad woonden, deden gelijk
als Izebel tot hen gezonden
had; gelijk als geschreven was
in de brieven, die zij tot hen
gezonden had.
12 Zij riepen een vasten uit;
en zij zetten Naboth in de
hoogste plaats des volks.
13 Toen kwamen de twee
mannen, zonen Belials, en
zetten zich tegenover hem; en
de mannen Belials getuigden
tegen hem, tegen Naboth, voor
het volk, zeggende: Naboth
heeft God en den koning
gezegend. En zij voerden hem
buiten de stad, en stenigden
hem met stenen, dat hij stierf.
14 Daarna zonden zij tot
Izebel, zeggende: Naboth is
gestenigd en is dood.
15 Het geschiedde nu, toen
Izebel hoorde, dat Naboth
gestenigd en dood was, dat
Izebel tot Achab zeide: Sta
op, bezit den wijngaard van
Naboth, den Jizreeliet, erfelijk,
dien hij u weigerde om geld te
geven; want Naboth leeft niet,
maar is dood.
16 En het geschiedde, als
Achab hoorde, dat Naboth
dood was, dat Achab opstond,
om naar den wijngaard van
Naboth, den Jizreeliet, af
te gaan, om dien erfelijk te
bezitten.
17 Doch het woord des
HEEREN geschiedde tot Elia,
den Thisbiet, zeggende:
18 Maak u op, ga henen af,
Achab, den koning van Israel,
tegemoet, die in Samaria is;
zie hij is in den wijngaard
van Naboth, waarhenen hij
afgegaan is, om dien erfelijk te
bezitten.
19 En gij zult tot hem spreken,
zeggende: Alzo zegt de HEERE:
Hebt gij doodgeslagen, en
ook een erfelijke bezitting
ingenomen? Daartoe zult gij
tot hem spreken, zeggende:
Alzo zegt de HEERE: In plaats
dat de honden het bloed van
Naboth gelekt hebben, zullen
de honden uw bloed lekken, ja
het uwe!
20 En Achab zeide tot Elia:
Hebt gij mij gevonden, o, mijn
vijand? En hij zeide: Ik heb u
gevonden, overmits gij uzelven
verkocht hebt, om te doen
dat kwaad is in de ogen des
HEEREN.
21 Zie, Ik zal kwaad over u
brengen, en uw nakomelingen
wegdoen; en Ik zal van Achab
uitroeien, wat mannelijk is,
mitsgaders den beslotene en
verlatene in Israel.
22 En Ik zal uw huis maken
gelijk het huis van Jerobeam,
den zoon van Nebat, en gelijk
het huis van Baesa, den zoon
van Ahia; om de terging,
waarmede gij Mij getergd hebt,
en dat gij Israel hebt doen
zondigen.
23 Verder ook over Izebel
sprak de HEERE, zeggende: De
honden zullen Izebel eten, aan
den voorwal van Jizreel.
24 Die van Achab sterft in de
stad, zullen de honden eten; en
die in het veld sterft, zullen de

vogelen des hemels eten.
25 Doch er was niemand
geweest gelijk Achab, die
zichzelven verkocht had, om te
doen dat kwaad is in de ogen
des HEEREN, dewijl Izebel, zijn
huisvrouw, hem ophitste.
26 En hij deed zeer gruwelijk,
wandelende achter de
drekgoden; naar alles, wat
de Amorieten gedaan hadden,
die God voor het aangezicht
van de kinderen Israels uit de
bezitting verdreven had.
27 Het geschiedde nu, als
Achab deze woorden hoorde,
dat hij zijn klederen scheurde,
en een zak om zijn vlees legde,
en vastte; hij lag ook neder in
den zak, en ging langzaam.
28 En het woord des HEEREN
geschiedde tot Elia, den
Thisbiet, zeggende:
29 Hebt gij gezien, dat Achab
zich vernedert voor Mijn
aangezicht? Daarom dewijl
hij zich vernedert voor Mijn
aangezicht, zo zal Ik dat kwaad
in zijn dagen niet brengen; in
de dagen zijns zoons zal Ik dat
kwaad over zijn huis brengen.

22 En zij zaten drie jaren
stil, dat er geen krijg
was tussen Syrie en tussen
Israel.
2 Maar het geschiedde in
het derde jaar, als Josafat,
de koning van Juda, tot den
koning van Israel afgekomen
was,
3 Dat de koning van Israel tot
zijn knechten zeide: Weet gij,
dat Ramoth in Gilead onze is?
En wij zijn stil, zonder dat te
nemen uit de hand van den
koning van Syrie.
4 Daarna zeide hij tot Josafat:
Zult gij met mij trekken in den
strijd naar Ramoth in Gilead?
En Josafat zeide tot den koning
van Israel: Zo zal ik zijn gelijk
gij zijt, zo mijn volk als uw
volk, zo mijn paarden als uw
paarden.
5 Verder zeide Josafat tot den
koning van Israel: Vraag toch
als heden naar het woord des
HEEREN.
6 Toen vergaderde de koning
van Israel de profeten, omtrent
vierhonderd man, en hij zeide
tot hen: Zal ik tegen Ramoth
in Gilead ten strijde trekken,
of zal ik het nalaten? En zij
zeiden: Trek op, want de HEERE
zal ze in de hand des konings
geven.
7 Maar Josafat zeide: Is
hier niet nog een profeet des
HEEREN, dat wij het van hem
vragen mochten?
8 Toen zeide de koning van
Israel tot Josafat: Er is nog een
man, om door hem den HEERE
te vragen; maar ik haat hem,
omdat hij over mij niets goeds
profeteert, maar kwaad: Micha,
de zoon van Jimla. En Josafat
zeide: De koning zegge niet
alzo!
9 Toen riep de koning van
Israel een kamerling, en hij
zeide: Haal haastelijk Micha,
den zoon van Jimla.
10 De koning van Israel nu,
en Josafat, de koning van
Juda, zaten elk op zijn troon,

bekleed met hun klederen, op het plein, aan de deur der poort van Samaria; en al de profeten profeteerden in hun tegenwoordigheid.
11 En Zedekia, de zoon van Kenaana, had zich ijzeren horens gemaakt; en hij zeide: Zo zegt de HEERE: Met deze zult gij de Syriers stoten, totdat gij hen gans verdaan zult hebben.
12 En al de profeten profeteerden alzo, zeggende: Trek op naar Ramoth in Gilead, en gij zult voorspoedig zijn; want de HEERE zal hen in de hand des konings geven.
13 De bode nu, die heengegaan was, om Micha te roepen, sprak tot hem, zeggende: Zie toch, de woorden der profeten zijn uit een mond goed tot den koning; dat toch uw woord zij, gelijk als het woord van een uit hen, en spreek het goede.
14 Doch Micha zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft, hetgeen de HEERE tot mij zeggen zal, dat zal ik spreken.
15 Als hij tot den koning gekomen was, zo zeide de koning tot hem: Micha, zullen wij naar Ramoth in Gilead ten strijde trekken, of zullen wij het nalaten? En hij zeide tot hem: Trek op, en gij zult voorspoedig zijn, want de HEERE zal ze in de hand des konings geven.
16 En de koning zeide tot hem: Tot hoe vele reizen zal ik u bezweren, opdat gij tot mij niet spreekt, dan alleen de waarheid, in den Naam des HEEREN?
17 En hij zeide: Ik zag het ganse Israel verstrooid op de bergen, gelijk schapen, die geen herder hebben; en de HEERE zeide: Dezen hebben geen heer; een iegelijk kere weder naar zijn huis in vrede.
18 Toen zeide de koning van Israel tot Josafat: Heb ik tot u niet gezegd: Hij zal over mij niets goed, maar kwaads profeteren?
19 Verder zeide hij: Daarom hoort het woord des HEEREN: Ik zag den HEERE, zittende op Zijn troon, en al het hemelse heir staande nevens Hem, aan Zijn rechter hand en aan Zijn linkerhand.
20 En de HEERE zeide: Wie zal Achab overreden, dat hij optrekke en valle te Ramoth in Gilead? De een nu zeide aldus, en de andere zeide alzo.
21 Toen ging een geest uit, en stond voor het aangezicht des HEEREN, en zeide: Ik zal hem overreden. En de HEERE zeide tot hem: Waarmede?
22 En hij zeide: Ik zal uitgaan, en een leugengeest zijn in den mond van al zijn profeten. En Hij zeide: Gij zult overreden, en zult het ook vermogen; ga uit en doe alzo.
23 Nu dan, zie, de HEERE heeft een leugengeest in den mond van al deze uw profeten gegeven; en de HEERE heeft kwaad over u gesproken.

24 Toen trad Zedekia, de zoon
van Kenaana, toe, en sloeg
Micha op het kinnebakken;
en hij zeide: Door wat weg
is de geest des HEEREN van
mij doorgegaan, om u aan te
spreken?
25 En Micha zeide: Zie, gij zult
het zien, op dienzelfden dag,
als gij zult gaan van kamer in
kamer, om u te versteken.
26 De koning van Israel nu
zeide: Neem Micha, en breng
hem weder tot Amon, den
overste der stad, en tot Joas,
den zoon des konings;
27 En gij zult zeggen: Zo zegt
de koning: Zet dezen in het
gevangenhuis, en spijst hem
met brood der bedruktheid,
en met water der bedruktheid,
totdat ik met vrede weder kom.
28 En Micha zeide: Indien
gij enigszins met vrede
wederkomt, zo heeft de HEERE
door mij niet gesproken!
Verder zeide hij: Hoort, gij
volken altegaar!
29 Alzo toog de koning van
Israel en Josafat, de koning van
Juda, op naar Ramoth in Gilead.
30 En de koning van Israel
zeide tot Josafat: Als ik mij
versteld heb, zal ik in den
strijd komen; maar gij, trek uw
klederen aan. Alzo verstelde
zich de koning van Israel, en
kwam in den strijd.
31 De koning nu van Syrie
had geboden aan de oversten
der wagenen, van welke hij
twee en dertig had, zeggende:
Gij zult noch kleinen noch
groten bestrijden, maar den
koning van Israel alleen.
32 Het geschiedde dan, als
de oversten der wagenen
Josafat zagen, dat zij zeiden:
Gewisselijk, die is de koning
van Israel, en zij keerden zich
naar hem, om te strijden; maar
Josafat riep uit.
33 En het geschiedde, als de
oversten der wagenen zagen,
dat hij de koning van Israel niet
was, dat zij zich van achter hem
afkeerden.
34 Toen spande een man den
boog in zijn eenvoudigheid, en
schoot den koning van Israel
tussen de gespen en tussen het
pantsier. Toen zeide hij tot zijn
voerman: Keer uw hand, en
voer mij uit het leger, want ik
ben zeer verwond.
35 En de strijd nam op
denzelven dag toe, en de
koning werd met den wagen
staande gehouden tegenover
de Syriers; maar hij stierf
des avonds, en het bloed der
wonde vloeide in den bak des
wagens.
36 En er ging een uitroeping
door het heirleger, als de zon
onderging, zeggende: Een ieder
kere naar zijn stad, en een ieder
naar zijn land!
37 Alzo stierf de koning, en
werd naar Samaria gebracht;
en zij begroeven den koning te
Samaria.
38 Als men nu den wagen
in den vijver van Samaria
spoelde, lekten de honden zijn
bloed, waar de hoeren wiesen,
naar het woord des HEEREN„
dat Hij gesproken had.

39 Het overige nu der geschiedenissen van Achab, en al wat hij gedaan heeft, en het elpenbenen huis, dat hij gebouwd heeft, en al de steden, die hij gebouwd heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israel?

40 Alzo ontsliep Achab met zijn vaderen; en zijn zoon Ahazia werd koning in zijn plaats.

41 Josafat nu, de zoon van Asa, werd koning over Juda, in het vierde jaar van Achab, den koning van Israel.

42 Josafat was vijf en dertig jaren oud, als hij koning werd, en regeerde vijf en twintig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Azuba, de dochter van Silchi.

43 En hij wandelde in al den weg van zijn vader Asa; hij week niet daarvan, doende dat recht was in de ogen des HEEREN. Evenwel werden de hoogten niet weggenomen; het volk offerde en rookte nog op de hoogten.

44 En Josafat maakte vrede met den koning van Israel.

45 Het overige nu der geschiedenissen van Josafat, en zijn macht, die hij bewezen heeft, en hoe hij geoorloogd heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda?

46 Ook deed hij uit het land weg de overige schandjongens, die in de dagen van zijn vader Asa overgebleven waren.

47 Toen was er geen koning in Edom, maar een stadhouder des konings.

48 En Josafat maakte schepen van Tharsis, om naar Ofir te gaan om goud; maar zij gingen niet, want de schepen werden gebroken te Ezeon-Geber.

49 Toen zeide Ahazia, de zoon van Achab, tot Josafat: Laat mijn knechten met uw knechten op de schepen varen; maar Josafat wilde niet.

50 En Josafat ontsliep met zijn vaderen, en werd bij zijn vaderen begraven in de stad van zijn vader David; en zijn zoon Joram werd koning in zijn plaats.

51 Ahazia, de zoon van Achab, werd koning over Israel te Samaria, in het zeventiende jaar van Josafat, den koning van Juda, en regeerde twee jaren over Israel.

52 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN; want hij wandelde in den weg van zijn vader, en in den weg van zijn moeder, en in den weg van Jerobeam, den zoon van Nebat, die Israel zondigen deed.

53 En hij diende Baal, en boog zich voor hem, en vertoornde den HEERE, den God Israels, naar alles, wat zijn vader gedaan had.

HET TWEEDE BOEK DER KONINGEN

1 En Moab viel van Israel af,
na Achabs dood.
2 En Ahazia viel door een
tralie in zijn opperzaal, die
te Samaria was, en werd
krank. En hij zond boden,
en zeide tot hen: Gaat heen,
vraagt Baal-Zebub, den god
van Ekron, of ik van deze
krankheid genezen zal.
3 Maar de Engel des HEEREN
sprak tot Elia, den Thisbiet:
Maak u op, ga op, den boden
des konings van Samaria
tegemoet, en spreek tot hen:
Is het, omdat er geen God in
Israel is, dat gijlieden heengaat,
om Baal-Zebub, den god van
Ekron, te vragen?
4 Daarom nu zegt de HEERE
alzo: Gij zult niet afkomen van
dat bed, waarop gij geklommen
zijt, maar gij zult den dood
sterven. En Elia ging weg.
5 Zo kwamen de boden weder
tot hem; en hij zeide tot hen:
Wat is dit, dat gij wederkomt?
6 En zij zeiden tot hem: Een
man kwam op, ons tegemoet,
en zeide tot ons: Gaat heen,
keert weder tot den koning die
u gezonden heeft, en spreekt
tot hem: Zo zegt de HEERE:
Is het, omdat er geen God
in Israel is, dat gij zendt,
om Baal-Zebub, den god van
Ekron, te vragen? Daarom zult
gij van dat bed, waarop gij
geklommen zijt, niet afkomen,
maar gij zult den dood sterven.
7 En hij sprak tot hen:
Hoedanig was de gestalte
des mans, die u tegemoet
opgekomen is, en deze
woorden tot u gesproken
heeft?
8 En zij zeiden tot hem: Hij
was een man met een harig
kleed, en met een lederen
gordel gegord om zijn lenden.
Toen zeide hij: Het is Elia, de
Thisbiet.
9 En hij zond tot hem een
hoofdman van vijftig met zijn
vijftigen. En als hij tot hem
opkwam (want ziet, hij zat op
de hoogte eens bergs), zo sprak
hij tot hem: Gij man Gods! de
koning zegt: Kom af.
10 Maar Elia antwoordde en
sprak tot den hoofdman van
vijftigen: Indien ik dan een
man Gods ben, zo dale vuur
van den hemel, en vertere u en
uw vijftigen. Toen daalde vuur
van den hemel, en verteerde
hem en zijn vijftigen.
11 En hij zond wederom tot
hem een anderen hoofdman
van vijftig met zijn vijftigen.
Deze antwoordde en sprak tot
hem: Gij, man Gods! zo zegt de
koning: Kom haastelijk af.

12 En Elia antwoordde en
sprak tot hem: Ben ik een
man Gods, zo dale vuur van
den hemel, en vertere u en
uw vijftigen. Toen daalde
vuur Gods van den hemel en
verteerde hem en zijn vijftigen.
13 En wederom zond hij
een hoofdman van de derde
vijftigen met zijn vijftigen. Zo
ging de derde hoofdman van
vijftigen op, en kwam en boog
zich op zijn knieen, voor Elia,
en smeekte hem, en sprak tot
hem: Gij, man Gods, laat toch
mijn ziel en de ziel van uw
knechten, van deze vijftigen,
dierbaar zijn in uw ogen!
14 Zie, het vuur is van den
hemel gedaald, en heeft die
twee eerste hoofdmannen van
vijftigen met hun vijftigen
verteerd; maar nu, laat mijn
ziel dierbaar zijn in uw ogen!
15 Toen sprak de Engel des
HEEREN tot Elia: Ga af met
hem; vrees niet voor zijn
aangezicht. En hij stond op,
en ging met hem af tot den
koning.
16 En hij sprak tot hem:
Zo zegt de HEERE: Daarom,
dat gij boden gezonden hebt,
om Baal-Zebub, den god
van Ekron, te vragen (is het,
omdat er geen God in Israel
is, om Zijn woord te vragen?);
daarom, van dat bed, waarop
gij geklommen zijt, zult gij niet
afkomen, maar gij zult den
dood sterven.
17 Alzo stierf hij, naar het
woord des HEEREN, dat Elia
gesproken had; en Joram werd
koning in zijn plaats, in het
tweede jaar van Joram, den
zoon van Josafat, den koning
van Juda; want hij had geen
zoon.
18 Het overige nu der zaken
van Ahazia, die hij gedaan
heeft, is dat niet geschreven
in het boek der kronieken der
koningen van Israel?

2 Het geschiedde nu, als
de HEERE Elia met een
onweder ten hemel opnemen
zou, dat Elia met Elisa ging van
Gilgal.
2 En Elia zeide tot Elisa:
Blijf toch hier, want de
HEERE heeft mij naar Beth-El
gezonden. Maar Elisa zeide: Zo
waarachtig als de HEERE leeft
en uw ziel leeft ik zal u niet
verlaten! Alzo gingen zij af
naar Beth-El.
3 Toen gingen de zonen der
profeten, die te Beth-El waren,
tot Elisa uit, en zeiden tot
hem: Weet gij, dat de HEERE
heden uw heer van uw hoofd
wegnemen zal? En hij zeide: Ik
weet het ook wel, zwijgt gij stil.
4 En Elia zeide tot hem:
Elisa, blijf toch hier, want de
HEERE heeft mij naar Jericho
gezonden. Maar hij zeide: Zo
waarachtig als de HEERE leeft
en uw ziel leeft, ik zal u niet
verlaten! Alzo kwamen zij te
Jericho.
5 Toen traden de zonen der
profeten, die te Jericho waren,
naar Elisa toe, en zeiden tot
hem: Weet gij, dat de HEERE
heden uw heer van uw hoofd

wegnemen zal? En hij zeide: Ik
weet het ook wel, zwijgt gij stil.
6 En Elia zeide tot hem: Blijf
toch hier, want de HEERE heeft
mij naar de Jordaan gezonden.
Maar hij zeide: Zo waarachtig
als de HEERE leeft en uw ziel
leeft, ik zal u niet verlaten! En
zij beiden gingen henen.
7 En vijftig mannen van de
zonen der profeten gingen
henen, en stonden tegenover
van verre; en die beiden
stonden aan de Jordaan.
8 Toen nam Elia zijn mantel,
en wond hem samen, en
sloeg het water, en het werd
herwaarts en derwaarts
verdeeld; en zij beiden gingen
er door op het droge.
9 Het geschiedde nu, als zij
overgekomen waren, dat Elia
zeide tot Elisa: Begeer wat ik
u doen zal, eer ik van bij u
weggenomen worde. En Elisa
zeide: Dat toch twee delen van
uw geest op mij zijn!
10 En hij zeide: Gij hebt een
harde zaak begeerd; indien gij
mij zult zien, als ik van bij u
weggenomen worde, het zal u
alzo geschieden; doch zo niet,
het zal niet geschieden.
11 En het gebeurde, als
zij voortgingen, gaande en
sprekende, ziet, zo was er
een vurige wagen met vurige
paarden, die tussen hen beiden
scheiding maakten. Alzo voer
Elia met een onweder ten
hemel.
12 En Elisa zag het, en hij riep:
Mijn vader, mijn vader, wagen
Israels en zijn ruiteren! En hij
zag hem niet meer; en hij vatte
zijn klederen en scheurde ze in
twee stukken.

13 Hij hief ook Elia's mantel
op, die van hem afgevallen was,
en keerde weder, en stond aan
den oever van de Jordaan.

14 En hij nam den mantel van
Elia, die van hem afgevallen
was, en sloeg het water, en
zeide: Waar is de HEERE, de
God van Elia? Ja, Dezelve? En
hij sloeg het water, en het
werd herwaarts en derwaarts
verdeeld, en Elisa ging er door.

15 Als nu de kinderen der
profeten, die tegenover te
Jericho waren, hem zagen, zo
zeiden zij: De geest van Elia
rust op Elisa; en zij kwamen
hem tegemoet, en bogen zich
voor hem neder ter aarde.

16 En zij zeiden tot hem: Zie
nu, er zijn bij uw knechten
vijftig dappere mannen; laat
hen toch heengaan, en uw
heer zoeken, of niet misschien
de Geest des HEEREN hem
opgenomen, en op een der
bergen, of in een der dalen hem
geworpen heeft. Doch hij zeide:
Zendt niet.

17 Maar zij hielden bij hem
aan tot schamens toe; en hij
zeide: Zendt. En zij zonden
vijftig mannen, die drie
dagen zochten, doch hem niet
vonden.

18 Toen kwamen zij weder
tot hem, daar hij te Jericho
gebleven was; en hij zeide tot
hen: Heb ik tot ulieden niet
gezegd: Gaat niet?

19 En de mannen der stad
zeiden tot Elisa: Zie toch, de
woning dezer stad is goed,
gelijk als mijn heer ziet; maar
het water is kwaad, en het land
onvruchtbaar.
20 En hij zeide: Brengt mij een
nieuwe schaal, en legt er zout
in. En zij brachten ze tot hem.
21 Toen ging hij uit tot de
waterwel, en wierp het zout
daarin, en zeide: Zo zegt de
HEERE: Ik heb dit water gezond
gemaakt, er zal geen dood
noch onvruchtbaarheid meer
van worden.
22 Alzo werd dat water
gezond, tot op dezen dag, naar
het woord van Elisa, dat hij
gesproken had.
23 En hij ging van daar
op naar Beth-El. Als hij nu
den weg opging, zo kwamen
kleine jongens uit de stad; die
bespotten hem, en zeiden tot
hem: Kaalkop, ga op, kaalkop,
ga op!
24 En hij keerde zich
achterom, en hij zag ze,
en vloekte hen, in den Naam
des HEEREN. Toen kwamen
twee beren uit het woud, en
verscheurden van dezelve twee
en veertig kinderen.
25 En hij ging van daar naar
den berg Karmel; en van daar
keerde hij weder naar Samaria.

3 Joram nu, de zoon van
Achab, werd koning
over Israel te Samaria, in het
achttiende jaar van Josafat,
den koning van Juda, en hij
regeerde twaalf jaren.
2 En hij deed dat kwaad was
in de ogen des HEEREN, doch
niet gelijk zijn vader en gelijk
zijn moeder; want hij deed dag
opgerichte beeld van Baal weg,
hetwelk zijn vader gemaakt
had.
3 Evenwel hing hij de zonden
van Jerobeam, den zoon van
Nebat, aan, die Israel deed
zondigen; hij week daarvan
niet af.
4 Mesa nu, de koning
der Moabieten, was een
veehandelaar, en bracht op aan
den koning van Israel honderd
duizend lammeren, en honderd
duizend rammen met de wol.
5 Maar het geschiedde, als
Achab gestorven was, dat de
koning der Moabieten van den
koning van Israel afviel.
6 Zo toog de koning Joram
ter zelfder tijd uit Samaria, en
monsterde gans Israel.
7 En hij ging heen, en zond
tot Josafat, den koning van
Juda, zeggende: De koning
der Moabieten is van mij
afgevallen, zult gij met mij
trekken in den oorlog tegen de
Moabieten? En hij zeide: Ik zal
opkomen; zo zal ik zijn, gelijk
gij zijt, zo mijn volk als uw
volk, zo mijn paarden als uw
paarden.
8 En hij zeide: Door welken
weg zullen wij optrekken? Hij
dan zeide: Door den weg der
woestijn van Edom.
9 Alzo toog de koning van
Israel heen, en de koning van
Juda, en de koning van Edom;
en als zij zeven dagreizen

omgetogen waren, zo had
het leger en het vee, dat hen
navolgde, geen water.
10 Toen zeide de koning van
Israel: Ach, dat de HEERE deze
drie koningen geroepen heeft,
om die in der Moabieten hand
te geven!
11 En Josafat zeide: Is hier
geen profeet des HEEREN,
dat wij door hem den HEERE
mochten vragen? Toen
antwoordde een van de
knechten des konings van
Israel, en zeide: Hier is Elisa,
de zoon van Safat, die water
op Elia's handen goot.
12 En Josafat zeide: Des
HEEREN woord is bij hem. Zo
togen tot hem af de koning van
Israel, en Josafat, en de koning
van Edom.
13 Maar Elisa zeide tot den
koning van Israel: Wat heb ik
met u te doen? Ga heen tot
de profeten uws vaders, en
tot de profeten uwer moeder.
Doch de koning van Israel
zeide tot hem: Neen, want
de HEERE heeft deze drie
koningen geroepen, om die in
der Moabieten hand te geven.
14 En Elisa zeide: Zo
waarachtig als de HEERE
der heirscharen leeft, voor
Wiens aangezicht ik sta, zo ik
niet het aangezicht van Josafat,
den koning van Juda, opnam,
ik zou u niet aanschouwen,
noch u aanzien!
15 Nu dan, brengt mij een
speelman. En het geschiedde,
als de speelman op de snaren
speelde, dat de hand des
HEEREN op hem kwam.
16 En hij zeide: Zo zegt de
HEERE: Maakt in dit dal vele
grachten.
17 Want zo zegt de HEERE:
Gijlieden zult geen wind zien,
en gij zult geen regen zien;
nochtans zal dit dal met water
vervuld worden, zodat gij zult
drinken, gij en uw vee, en uw
beesten.
18 Daartoe is dat slecht in de
ogen des HEEREN, Hij zal ook
de Moabieten in ulieder hand
geven.
19 En gij zult alle vaste
steden, en alle uitgelezene
steden slaan, en zult alle goede
bomen vellen, en zult alle
waterfonteinen stoppen; en
alle goede stukken lands zult
gij met stenen verderven.
20 En het geschiedde des
morgens, als men het spijsoffer
offert, dat er, ziet, water door
den weg van Edom kwam, en
het land met water vervuld
werd.
21 Toen nu al de Moabieten
hoorden, dat koningen
opgetogen waren, om tegen
hen te strijden, zo werden
zij samen geroepen, van al
degenen af, die den gordel
aangordden en daarboven, en
zij stonden aan de landpale.
22 En toen zij zich des
morgens vroeg opmaakten, en
de zon over dat water oprees,
zagen de Moabieten dat water
tegenover rood, gelijk bloed.
23 En zij zeiden: Dit is bloed;
de koningen hebben voorzeker
zich met het zwaard verdorven,

en hebben de een de ander
verslagen; nu dan aan den buit,
gij Moabieten!
24 Maar als zij aan het leger
van Israel kwamen, maakten
zich de Israelieten op, en
sloegen de Moabieten; en zij
vloden van hun aangezicht;
ja, zij kwamen in het land,
slaande ook de Moabieten.
25 De steden nu braken zij af,
en een iegelijk wierp zijn steen
op alle goede stukken lands,
en zij vulden ze, en stopten
alle waterfonteinen, en velden
alle goede bomen, totdat zij in
Kir-hareseth alleen de stenen
daarvan lieten overblijven; en
de slingeraars omsingelden en
sloegen hen.
26 Doch als de koning der
Moabieten zag, dat hem de
strijd te sterk was, nam hij tot
zich zevenhonderd mannen,
die het zwaard uittogen, om
door te breken tegen den
koning van Edom; maar zij
konden niet.
27 Toen nam hij zijn
eerstgeboren zoon, die in
zijn plaats koning zou worden,
en offerde hem ten brandoffer
op den muur. Daaruit werd
een zeer grote toorn in Israel;
daarom trokken zij van hem af,
en keerden weder in hun land.

4 Een vrouw nu uit de
vrouwen van de zonen
der profeten riep tot Elisa,
zeggende: Uw knecht, mijn
man, is gestorven, en gij
weet, dat uw knecht den
Heere was vrezende; nu is de
schuldheer gekomen, om mijn
beide kinderen voor zich tot
knechten te nemen.
2 En Elisa zeide tot haar:
Wat zal ik u doen? Geef mij
te kennen, wat gij in het
huis hebt. En zij zeide: Uw
dienstmaagd heeft niet met al
in het huis, dan een kruik met
olie.
3 Toen zeide hij: Ga, eis voor
u vaten van buiten, van al uw
naburen ledige vaten; maak er
niet weinig te hebben.
4 Kom dan in, en sluit de deur
voor u en voor uw zonen toe;
daarna giet in al die vaten, en
zet weg, dat vol is.
5 Zo ging zij van hem, en
sloot de deur voor zich en voor
haar zonen toe; die brachten
haar de vaten toe, en zij goot in.
6 En het geschiedde, als die
vaten vol waren, dat zij tot haar
zoon zeide: Breng mij nog een
vat aan; maar hij zeide tot haar:
Er is geen vat meer. En de olie
stond stil.
7 Toen kwam zij, en gaf het
den man Gods te kennen; en
hij zeide: Ga heen, verkoop de
olie, en betaal uw schuldheer;
gij dan met uw zonen, leef bij
het overige.
8 Het geschiedde ook op
een dag, als Elisa naar Sunem
doortrok, dat aldaar een grote
vrouw was, dewelke hem
aanhield om brood te eten.
Voorts geschiedde het, zo
dikwijls hij doortrok, week hij
daarin, om brood te eten.
9 En zij zeide tot haar man:
Zie nu, ik heb gemerkt, dat deze
man Gods heilig is, die bij ons

altoos doortrekt.
10 Laat ons toch een kleine
opperkamer van een wand
maken, en laat ons daar voor
hem zetten een bed, en tafel, en
stoel, en kandelaar; zo zal het
geschieden, wanneer hij tot
ons komt, dat hij daar inwijke.
11 En het geschiedde op een
dag, dat hij daar kwam; en hij
week in die opperkamer, en
legde zich daar neder.
12 Toen zeide hij tot zijn
jongen Gehazi: Roep deze
Sunamietische. En als hij ze
geroepen had, stond zij voor
zijn aangezicht.
13 (Want hij had hem gezegd:
Zeg nu tot haar: Zie, gij zijt
zorgvuldig voor ons geweest,
met al deze zorgvuldigheid;
wat is er voor u te doen? Is
er iets om voor u te spreken
tot den koning, of tot den
krijgsoverste? En zij had
gezegd: Ik woon in het midden
mijns volks.
14 Toen had hij gezegd: Wat
is er dan voor haar te doen?
En Gehazi had gezegd: Zij heeft
toch geen zoon, en haar man is
oud.
15 Daarom had hij gezegd:
Roep haar. En als hij ze
geroepen had, stond zij in de
deur.)
16 En hij zeide: Op dezen
gezetten tijd, omtrent dezen
tijd des levens zult gij een zoon
omhelzen. En zij zeide: Neen,
mijn heer, gij, man Gods, lieg
tegen uw dienstmaagd niet.
17 En de vrouw werd
zwanger, en baarde een
zoon op dien gezette tijd,
omtrent den tijd des levens,
dien Elisa tot haar gesproken
had.
18 Toen nu het kind groot
werd, geschiedde het op een
dag, dat het uitging tot zijn
vader, tot de maaiers.
19 En het zeide tot zijn vader:
Mijn hoofd, mijn hoofd! Hij
dan zeide tot een jongen: Draag
hem tot zijn moeder.
20 En hij droeg hem, en bracht
hem tot zijn moeder. En hij
zat op haar knieen tot aan den
middag toe; toen stierf hij.
21 En zij ging op, en legde
hem op het bed van den man
Gods; daarna sloot zij voor hem
toe, en ging uit.
22 En zij riep om haar man,
en zeide: Zend mij toch een
van de jongens, en een van de
ezelinnen, dat ik tot den man
Gods lope, en wederkomen.
23 En hij zeide: Waarom gaat
gij heden tot hem? Het is geen
nieuwe maan, noch sabbat. En
zij zeide: Het zal wel zijn.
24 Toen zadelde zij de ezelin,
en zeide tot haar jongen: Drijf,
en ga voort; houd mij niet op
voort te rijden, tenzij dan dat ik
het u zegge.
25 Alzo toog zij heen, en
kwam tot den man Gods,
tot den berg Karmel. En het
geschiedde, als de man Gods
haar van tegenover zag, dat hij
tot Gehazi, zijn jongen zeide:
Zie, daar is de Sunamietische.
26 Nu loop toch haar
tegemoet, en zeg tot haar:
Is het wel met u? Is het wel

met uw man? Is het wel met
uw kind? En zij zeide: Het is
wel.
27 Toen zij nu tot den man
Gods op den berg kwam, vatte
zij zijn voeten. Maar Gehazi
trad toe, om haar af te stoten.
Doch de man Gods zeide: Laat
ze geworden; want haar ziel
is in haar bitterlijk bedroefd,
en de HEERE heeft het voor
mij verborgen, en mij niet
verkondigd.
28 En zij zeide: Heb ik een
zoon van mijn heer begeerd?
Zeide ik niet: Bedrieg mij niet?
29 En hij zeide tot Gehazi:
Gord uw lenden, en neem mijn
staf in uw hand, en ga henen;
zo gij iemand vindt, groet hem
niet; en zo u iemand groet,
antwoord hem niet; en leg mijn
staf op het aangezicht van den
jongen.
30 Doch de moeder van den
jongen zeide: Zo waarachtig als
de HEERE leeft en uw ziel leeft,
ik zal u niet verlaten! Hij stond
dan op, en volgde haar na.
31 Gehazi nu was voor hun
aangezicht doorgegaan; en
hij legde den staf op het
aangezicht van den jongen;
doch er was geen stem,
noch opmerking. Zo keerde hij
weder hem tegemoet, en bracht
hem boodschap, zeggende: De
jongen is niet ontwaakt.
32 En toen Elisa in het huis
kwam, ziet, zo was de jongen
dood, zijnde gelegd op zijn bed.
33 Zo ging hij in, en sloot de
deur voor hen beiden toe, en
bad tot den HEERE.
34 En hij klom op, en legde
zich neder op het kind, en
leggende zijn mond op deszelfs
mond, en zijn ogen op zijn
ogen, en zijn handen op zijn
handen, breidde zich over hem
uit. En het vlees des kinds werd
warm.
35 Daarna kwam hij weder,
en wandelde in het huis eens
herwaarts, en eens derwaarts,
en klom weder op, en breidde
zich over hem uit; en de jongen
niesde tot zevenmaal toe;
daarna deed de jongen zijn
ogen open.
36 En hij riep Gehazi,
en zeide: Roep deze
Sunamietische. En hij riep
ze, en zij kwam tot hem; en hij
zeide: Neem uw zoon op.
37 Zo kwam zij, en viel voor
zijn voeten, en boog zich ter
aarde, en zij nam haar zoon op,
en ging uit.
38 Als nu Elisa weder te
Gilgal kwam, zo was er honger
in dat land, en de zonen
der profeten zaten voor zijn
aangezicht; en hij zeide tot
zijn jongen: Zet den groten
pot aan, en zied moes voor de
zonen der profeten.
39 Toen ging er een uit in
het veld, om moeskruiden te
lezen, en hij vond een wilden
wijnstok, en las daarvan, zijn
kleed vol wilde kolokwinten,
en kwam, en sneed ze in den
moespot; want zij kenden ze
niet.
40 Daarna schepten zij voor
de mannen op om te eten; en
het geschiedde, als zij aten van

dat moes, dat zij riepen en
zeiden: Man Gods, de dood is in
den pot! En zij konden het niet
eten.
41 Maar hij zeide: Brengt dan
meel; en hij wierp het in den
pot; en hij zeide: Schep voor het
volk op, dat zij eten. Toen was
er niets kwaads in den pot.
42 En er kwam een man van
Baal-Salisa, en bracht den man
Gods broden der eerstelingen,
twintig gerstebroden, en
groene aren in haar hulzen; en
hij zeide: Geef aan het volk,
dat zij eten.
43 Doch zijn dienaar zeide:
Wat zou ik dat aan honderd
mannen voorzetten? En hij
zeide: Geef aan het volk, dat zij
eten; want alzo zegt de HEERE:
Men zal eten en overhouden.
44 Zo zette hij het hun voor,
en zij aten, en zij hielden over,
naar het woord des HEEREN.

5 Naaman nu, de
krijgsoverste van den
koning van Syrie, was een
groot man voor het aangezicht
zijns heren, en van hoog
aanzien; want door hem
had de HEERE den Syriers
verlossing gegeven; zo was
deze man een strijdbaar held,
doch melaats.
2 En er waren benden uit
Syrie getogen, en hadden een
kleine jonge dochter uit het
land van Israel gevankelijk
gebracht, die in den dienst der
huisvrouw van Naaman was.
3 Deze zeide tot haar vrouw:
Och, of mijn heer ware voor
het aangezicht van den profeet,
die te Samaria is, dan zou
hij hem van zijn melaatsheid
ontledigen.
4 Toen ging hij in en gaf het
zijn heer te kennen, zeggende:
Zo en zo heeft de jonge dochter
gesproken, die uit het land van
Israel is.
5 Toen zeide de koning van
Syrie: Ga heen, kom, en ik
zal een brief aan den koning
van Israel zenden. En hij ging
heen, en nam in zijn hand
tien talenten zilvers, en zes
duizend sikkelen gouds, en tien
wisselklederen.
6 En hij bracht den brief
tot den koning van Israel,
zeggende: Zo wanneer nu deze
brief tot u zal gekomen zijn,
zie, ik heb mijn knecht Naaman
tot u gezonden, dat gij hem
ontledigt van zijn melaatsheid.
7 En het geschiedde, als
de koning van Israel den
brief gelezen had, dat hij zijn
klederen scheurde, en zeide:
Ben ik dan God, om te doden
en levend te maken, dat deze
tot mij zendt, om een man van
zijn melaatsheid te ontledigen?
Want voorwaar, merkt toch,
en ziet, dat hij oorzaak tegen
mij zoekt.
8 Maar het geschiedde, als
Elisa, de man Gods, gehoord
had, dat de koning van Israel
zijn klederen gescheurd had,
dat hij tot den koning zond,
om te zeggen: Waarom hebt gij
uw klederen gescheurd? Laat
hem nu tot mij komen, zo zal
hij weten, dat er een profeet in
Israel is.

9 Alzo kwam Naaman met
zijn paarden en met zijn
wagen, en stond voor de deur
van het huis van Elisa.
10 Toen zond Elisa tot hem
een bode, zeggende: Ga heen
en was u zevenmaal in de
Jordaan, en uw vlees zal u
wederkomen, en gij zult rein
zijn.
11 Maar Naaman werd
zeer toornig, en toog weg,
en zeide: Zie, ik zeide bij
mijzelven: Hij zal zekerlijk
uitkomen, en staan, en den
Naam des HEEREN, Zijns Gods,
aanroepen, en zijn hand over
de plaats strijken, en den
melaatse ontledigen.
12 Zijn niet Abana en Farpar,
de rivieren van Damaskus,
beter dan alle wateren van
Israel; zou ik mij in die
niet kunnen wassen en rein
worden? Zo wendde hij zich,
en toog weg met grimmigheid.
13 Toen traden zijn knechten
toe, en spraken tot hem, en
zeiden: Mijn vader, zo die
profeet tot u een grote zaak
gesproken had, zoudt gij ze
niet gedaan hebben? Hoeveel
te meer, naardien hij tot u
gezegd heeft: Was u, en gij zult
rein zijn?
14 Zo klom hij af, en doopte
zich in de Jordaan zevenmaal,
naar het woord van den man
Gods; en zijn vlees kwam
weder, gelijk het vlees van een
kleinen jongen; en hij werd
rein.
15 Toen keerde hij weder tot
den man Gods, hij en zijn ganse
heir, en kwam, en stond voor
zijn aangezicht en zeide: Zie,
nu weet ik, dat er geen God
is op de ganse aarde, dan in
Israel! Nu dan, neem toch een
zegen van uw knecht.
16 Maar hij zeide: Zo
waarachtig als de HEERE
leeft, voor Wiens aangezicht ik
sta, indien ik het neme! En hij
hield bij hem aan, opdat hij het
nam, doch hij weigerde het.
17 En Naaman zeide: Zo niet;
laat toch uw knecht gegeven
worden een last aarde van
een juk muildieren; want uw
knecht zal niet meer brandoffer
of slachtoffer aan andere goden
doen, maar den HEERE.
18 In deze zaak vergeve de
HEERE uw knecht: wanneer
mijn heer in het huis van
Rimmon zal gaan, om zich daar
neder te buigen, en hij op mijn
hand leunen zal en ik mij in het
huis van Rimmon nederbuigen
zal; als ik mij alzo nederbuigen
zal in het huis van Rimmon, de
HEERE vergeve toch uw knecht
in deze zaak.
19 En hij zeide tot hem: Ga in
vrede. En hij ging van hem een
kleine streek lands.
20 Gehazi nu, de jongen van
Elisa, den man Gods, zeide:
Zie, mijn heer heeft Naaman,
dien Syrier belet, dat men uit
zijn hand niet genomen heeft,
wat hij gebracht had; maar zo
waarachtig als de HEERE leeft,
ik zal hem nalopen, en zal wat
van hem nemen!
21 Zo volgde Gehazi Naaman
achterna. En toen Naaman zag,

dat hij hem naliep, viel hij van
den wagen af, hem tegemoet,
en hij zeide: Is het wel?
22 En hij zeide: Het is wel;
mijn heer heeft mij gezonden,
om te zeggen: Zie, nu straks
zijn tot mij twee jongelingen
uit de zonen der profeten,
van het gebergte van Efraim
gekomen; geef hun toch
een talent zilvers en twee
wisselklederen.
23 En Naaman zeide: Belieft
het u, neem twee talenten.
En hij hield aan bij hem, en
bond twee talenten zilvers
in twee buidels, met twee
wisselklederen, en hij legde
ze op twee van zijn jongens,
die ze voor zijn aangezicht
droegen.
24 Als hij nu op de hoogte
kwam, nam hij ze van hun
hand, en bestelde ze in een
huis; en hij liet de mannen
gaan, en zij togen heen.
25 Daarna kwam hij in, en
stond voor zijn heer. En Elisa
zeide tot hem: Van waar,
Gehazi? En hij zeide: Uw
knecht is noch herwaarts noch
derwaarts gegaan.
26 Maar hij zeide tot hem:
Ging niet mijn hart mede, als
die man zich omkeerde van op
zijn wagen u tegemoet? Was
het tijd, om dat zilver te nemen,
en om klederen te nemen,
en olijfbomen, en wijngaarden,
en schapen, en runderen, en
knechten, en dienstmaagden?
27 Daarom zal u de
melaatsheid van Naaman
aankleven, en uw zaad in
eeuwigheid! Toen ging hij
uit van voor zijn aangezicht,
melaats, wit als de sneeuw.

6 En de kinderen der
profeten zeiden tot Elisa:
Zie nu, de plaats, waar wij
wonen voor uw aangezicht, is
voor ons te eng.
2 Laat ons toch tot aan de
Jordaan gaan, en elk van daar
een timmerhout halen, dat wij
ons daar een plaats maken, om
er te wonen. En hij zeide: Gaat
heen.
3 En er zeide een: Het
believe u toch te gaan met uw
knechten. En hij zeide: Ik zal
gaan.
4 Zo ging hij met hen. Als
zij nu aan de Jordaan gekomen
waren, hieuwen zij hout af.
5 En het geschiedde, als een
het timmerhout velde, dat het
ijzer in het water viel; en hij
riep, en zeide: Ach, mijn heer,
want het was geleend.
6 En de man Gods zeide:
Waar is het gevallen? En toen
hij hem de plaats gewezen had,
sneed hij een hout af, en wierp
het daarhenen, en deed het
ijzer boven zwemmen.
7 En hij zeide: Neem het tot u
op. Toen stak hij zijn hand uit,
en nam het,
8 En de koning van Syrie
voerde krijg tegen Israel, en
beraadslaagde zich met zijn
knechten, zeggende: Mijn
legering zal zijn in de plaats
van zulk een.
9 Maar de man Gods zond
henen tot den koning van

Israel, zeggende: Wacht u, dat
gij door die plaats niet trekt,
want de Syriers zijn daarhenen
afgekomen.
10 Daarom zond de koning
van Israel henen aan die plaats,
waarvan hem de man Gods
gezegd en hem gewaarschuwd
had, en wachtte zich aldaar,
niet eenmaal, noch tweemaal.
11 Toen werd het hart des
konings van Syrie onstuimig
over dezen handel; en hij riep
zijn knechten, en zeide tot hen:
Zult gij mij dan niet te kennen
geven, wie van de onzen zij
voor den koning van Israel?
12 En een van zijn knechten
zeide: Neen, mijn heer koning!
Maar Elisa, de profeet, die in
Israel is, geeft den koning van
Israel te kennen de woorden,
die gij in uw binnenste
slaapkamer spreekt.
13 En hij zeide: Gaat heen, en
ziet, waar hij is, dat ik zende en
hem halen late. En hem werd
te kennen gegeven, zeggende:
Zie, hij is te Dothan.
14 Toen zond hij daarhenen
paarden, en wagenen, en een
zwaar heir; welke des nachts
kwamen, en omsingelden de
stad.
15 En de dienaar van den
man Gods stond zeer vroeg op,
en ging uit; en ziet, een heir
omringde de stad met paarden
en wagenen. Toen zeide zijn
jongen tot hem: Ach, mijn heer,
hoe zullen wij doen.
16 En hij zeide: Vrees niet;
want die bij ons zijn, zijn meer,
dan die bij hen zijn.
17 En Elisa bad, en zeide:
HEERE, open toch zijn ogen, dat
hij zie! En de HEERE opende
de ogen van den jongen, dat
hij zag; en ziet, de berg was
vol vurige paarden en wagenen
rondom Elisa.
18 Als zij nu tot hem
afkwamen, bad Elisa tot den
HEERE, en zeide: Sla toch dit
volk met verblindheden. En Hij
sloeg hen met verblindheden,
naar het woord van Elisa.
19 Toen zeide Elisa tot hen:
Dit is de weg niet, en dit is de
stad niet; volgt mij na, en ik
zal u leiden tot den man, dien
gij zoekt; en hij leidde hen naar
Samaria.
20 En het geschiedde, als zij
te Samaria gekomen waren, dat
Elisa zeide: HEERE, open de
ogen van dezen, dat zij zien! En
de HEERE opende hun ogen, dat
zij zagen; en ziet, zij waren in
het midden van Samaria.
21 En de koning van Israel
zeide tot Elisa, als hij hen zag:
Zal ik hen slaan? Zal ik hen
slaan, mijn vader?
22 Doch hij zeide: Gij zult hen
niet slaan; zoudt gij ook slaan,
die gij met uw zwaard en met
uw boog gevangen hadt? Zet
hun brood en water voor, dat
zij eten en drinken, en tot hun
heer trekken.
23 En hij bereidde hun een
groten maaltijd, dat zij aten en
dronken; daarna liet hij hen
gaan, en zij trokken tot hun
heer. Zo kwamen de benden
der Syriers niet meer in het
land van Israel.

24 En het geschiedde daarna,
dat Benhadad, de koning
van Syrie, zijn gehele leger
verzamelde, en optoog, en
Samaria belegerde.
25 En er werd grote honger
in Samaria; want ziet, zij
belegerden ze, totdat een
ezelskop voor tachtig
zilverlingen was verkocht,
en een vierendeel van een
kab duivenmest voor vijf
zilverlingen.
26 En het geschiedde, als
de koning op den muur
voorbijging, dat een vrouw tot
hem riep, zeggende: Help mij,
heer koning!
27 En hij zeide: De HEERE
helpt u niet; waarvan zou ik u
helpen? Van den dorsvloer of
van den wijnpers?
28 Verder zeide de koning
tot haar: Wat is u? En zij
zeide: Deze vrouw heeft tot mij
gezegd: Geef uw zoon, dat wij
hem heden eten, en morgen
zullen wij mijn zoon eten.
29 Zo hebben wij mijn zoon
gezoden, en hebben hem
gegeten; maar als ik des
anderen daags tot haar zeide:
Geef uw zoon, dat wij hem
eten, zo heeft zij haar zoon
verstoken.
30 En het geschiedde, als
de koning de woorden dezer
vrouw gehoord had, dat hij
zijn klederen scheurde, alzo hij
op den muur voortging; en het
volk zag, dat, ziet, een zak van
binnen over zijn vlees was.
31 En hij zeide: Zo doe mij
God, en doe zo daartoe, indien
het hoofd van Elisa, den zoon
van Safat, heden op hem zal
blijven staan!
32 (Elisa nu zat in zijn huis,
en de oudsten zaten bij hem.)
En hij zond een man van
voor zijn aangezicht; maar eer
de bode tot hem gekomen
was, had hij gezegd tot de
oudsten: Hebt gijlieden gezien,
hoe die zoon des moordenaars
gezonden heeft, om mijn hoofd
af te nemen? Ziet toe, als die
bode komt, sluit de deur toe, en
dringt hem uit met de deur; is
niet het geruis der voeten van
zijn heer achter hem?
33 Als hij nog met hen sprak,
ziet, zo kwam de bode tot hem
af; en hij zeide: Zie, dat kwaad
is van den HEERE; wat zou ik
verder op den HEERE wachten?

7 Toen zeide Elisa: Hoort
het woord des HEEREN;
zo zegt de HEERE: Morgen
omtrent dezen tijd zal een maat
meelbloem verkocht worden
voor een sikkel, en twee maten
gerst voor een sikkel, in de
poort van Samaria.
2 Maar een hoofdman, op
wiens hand de koning leunde,
antwoordde den man Gods,
en zeide: Zie, zo de HEERE
vensteren in den hemel
maakte, zou die zaak kunnen
geschieden? En hij zeide: Zie,
gij zult het met uw ogen zien,
doch daarvan niet eten.
3 Er waren nu vier melaatse
mannen voor de deur der
poort; die zeiden, de een tot
den ander: Wat blijven wij

hier, totdat wij sterven?
4 Indien wij zeggen: Laat ons
in de stad komen, zo is de
honger in de stad, en wij zullen
daar sterven, en indien wij hier
blijven, wij zullen ook sterven;
nu dan, komt, en laat ons in het
leger der Syriers vallen; indien
zij ons laten leven, wij zullen
leven; en indien zij ons doden,
wij zullen maar sterven.
5 En zij stonden op in de
schemering, om in het leger der
Syriers te komen. Toen zij aan
het uiterste van het leger der
Syriers kwamen, ziet, toen was
er niemand.
6 Want de HEERE had het heir
der Syriers doen horen een
geluid van wagenen, en een
geluid van paarden, het geluid
ener grote heirkracht; zodat zij
zeiden de een tot den ander:
Zie, de koning van Israel heeft
tegen ons gehuurd de koningen
der Hethieten, en de koningen
der Egyptenaren, om tegen ons
te komen.
7 Derhalve hadden zij zich
opgemaakt, en waren in de
schemering gevloden, en
hadden hun tenten gelaten, en
hun paarden, en hun ezelen,
het leger gelijk als het was;
en waren gevloden om huns
levens wil.
8 Als nu deze melaatsen aan
het uiterste des legers kwamen,
zo gingen zij in een tent, en
aten en dronken, en namen
van daar zilver, en goud, en
klederen, en gingen henen, en
verborgen het; daarna keerden
zij weder, en kwamen in een
andere tent, namen van daar
ook, en gingen henen, en
verborgen het.
9 Toen zeiden zij, de een tot
den ander: Wij doen niet recht;
deze dag is een dag van goede
boodschap, en wij zwijgen
stil. Indien wij vertoeven tot
den lichten morgen, zo zal ons
de ongerechtigheid vinden;
daarom nu, komt, laat ons
gaan, en dit aan het huis des
konings boodschappen.
10 Zo kwamen zij, en riepen
tot den poortier der stad, en
boodschapten hun, zeggende:
Wij zijn gekomen tot het
leger der Syriers, en ziet,
niemand was daar, noch
eens mensen stem; maar
paarden aangebonden, en ezels
aangebonden, en tenten, gelijk
als zij waren.
11 En hij riep de poortiers; en
zij deden de boodschap binnen
in het huis des konings.
12 En de koning stond op
in den nacht, en zeide tot
zijn knechten: Ik zal u nu te
kennen geven, wat de Syriers
ons gedaan hebben; zij weten,
dat wij hongerig zijn; daarom
zijn zij uit het leger gegaan, om
zich in het veld te versteken,
zeggende: Als zij uit de stad
gegaan zullen zijn, dan zullen
wij hen levend grijpen, en wij
zullen in de stad komen.
13 Toen antwoordde een
van zijn knechten, en zeide:
Dat men toch neme vijf
van de overige paarden, die
hierbinnen overgebleven zijn
(zie, zij zijn als de gehele

menigte der Israelieten, die
hierbinnen overgebleven zijn;
zie, zij zijn als de gehele
menigte der Israelieten, die
vergaan zijn), laat ons die
zenden, en zien.

14 Zij namen dan twee
wagenpaarden. En de koning
zond het leger der Syriers
achterna, zeggende: Gaat
henen, en ziet.

15 En zij volgden hen na tot de
Jordaan toe; en ziet, de ganse
weg was vol van klederen en
gereedschap, die de Syriers in
hun verhaasten weggeworpen
hadden. De boden nu keerden
weder, en boodschapten het
den koning.

16 Toen ging het volk uit, en
beroofde het leger der Syriers;
en een maat meelbloem werd
verkocht voor een sikkel, en
twee maten gerst voor een
sikkel, naar het woord des
HEEREN.

17 De koning nu had den
hoofdman, op wiens hand hij
leunde, over die poort gesteld;
en het volk vertrad hem in de
poort, dat hij stierf, gelijk de
man Gods gesproken had, die
het sprak, als de koning tot
hem afgekomen was.

18 Want het was geschied,
gelijk de man Gods gesproken
had tot den koning, zeggende:
Morgen omtrent dezen tijd
zullen twee maten gerst
voor een sikkel, en een maat
meelbloem voor een sikkel
verkocht worden, in de poort
van Samaria.

19 En die hoofdman had
den man Gods geantwoord
en gezegd: Zie, zo de HEERE
vensteren in den hemel
maakte, zou het ook naar dit
woord geschieden kunnen?
En hij had gezegd: Zie, gij zult
het met uw ogen zien, doch
daarvan niet eten.

20 Even alzo geschiedde hem,
want het volk vertrad hem in
de poort, dat hij stierf.

8 Elisa nu had gesproken tot
die vrouw, welker zoon hij
levend gemaakt had, zeggende:
Maak u op, en ga heen, gij en
uw huisgezin, en verkeer als
vreemdeling, waar gij verkeren
kunt; want de HEERE heeft een
honger geroepen, die ook in het
land zeven jaren komen zal.

2 En de vrouw had zich
opgemaakt, en had gedaan
naar het woord van den man
Gods; want zij was gegaan
met haar huisgezin, en had
als vreemdeling verkeerd in
het land der Filistijnen, zeven
jaren.

3 En het geschiedde met het
einde der zeven jaren, dat
de vrouw uit het land der
Filistijnen wederkeerde; en zij
ging uit, dat zij tot den koning
riep, om haar huis en om haar
akker.

4 De koning nu sprak tot
Gehazi, den jongen van den
man Gods, zeggende: Vertel mij
toch al de grote dingen, die
Elisa gedaan heeft.

5 En het geschiedde, als hij
den koning vertelde, hoe hij

een dode had levend gemaakt, ziet, zo riep de vrouw, welker zoon hij levend gemaakt had, tot den koning, om haar huis en om haar akker. Toen zeide Gehazi: Mijn heer koning! Dit is de vrouw, en dit is haar zoon, dien Elisa heeft levend gemaakt.
6 En de koning ondervraagde de vrouw, en zij vertelde het hem. Toen gaf de koning haar een kamerling, zeggende: Doe haar wederhebben alles, wat het hare was, daartoe alle inkomsten des akkers, van den dag af, dat zij het land verlaten heeft, tot nu toe.
7 Daarna kwam Elisa te Damaskus, als Benhadad, de koning van Syrie, krank was; en men boodschapte hem, zeggende: De man Gods is herwaarts gekomen.
8 Toen zeide de koning tot Hazael: Neem een geschenk in uw hand, en ga den man Gods tegemoet; en vraag door hem den HEERE, zeggende: Zal ik van deze krankheid genezen?
9 Zo ging Hazael hem tegemoet, en nam een geschenk in zijn hand, te weten, alle goed van Damaskus, een last van veertig kemelen; en hij kwam, en stond voor zijn aangezicht, en zeide: Uw zoon Benhadad, de koning van Syrie, heeft mij tot u gezonden, om te zeggen: Zal ik van deze krankheid genezen?
10 En Elisa zeide tot hem: Ga, zeg, gij zult ganselijk niet genezen; want de HEERE heeft mij getoond, dat hij den dood sterven zal.
11 En hij hield zijn gezicht staande, en zette het vast tot schamens toe; en de man Gods weende.
12 Toen zeide Hazael: Waarom weent mijn heer? En hij zeide: omdat ik weet, wat kwaad gij den kinderen Israels doen zult; gij zult hun sterkten in het vuur zetten, en hun jonge manschap met het zwaard doden, en hun jonge kinderen verpletteren, en hun zwangere vrouwen opensnijden.
13 En Hazael zeide: Maar wat is uw knecht, die een hond is, dat hij deze grote zaak doen zou? En Elisa zeide: De HEERE heeft mij getoond, dat gij koning zijn zult over Syrie.
14 Zo ging hij weg van Elisa, en kwam tot zijn heer, die tot hem zeide: Wat heeft Elisa tot u gezegd? En hij zeide: Hij heeft tot mij gezegd: Gij zult zekerlijk genezen.
15 En het geschiedde des anderen daags, dat hij een deken nam, en in het water doopte, en over zijn aangezicht uitspreidde, dat hij stierf; en Hazael werd koning in zijn plaats.
16 In het vijfde jaar nu van Joram, den zoon van Achab, den koning van Israel, toen Josafat koning was van Juda, begon Jehoram, de zoon van Josafat, den koning van Juda, te regeren.

17 Hij was twee en dertig
jaren oud, toen hij koning
werd, en hij regeerde acht jaren
te Jeruzalem.
18 En hij wandelde op den
weg der koningen van Israel,
gelijk als het huis van Achab
deed; want de dochter van
Achab was hem ter vrouw
geworden; en hij deed dat
kwaad was in de ogen des
HEEREN.
19 Doch de HEERE wilde Juda
niet verderven, om Davids
Zijns knechts wil; gelijk als Hij
hem gezegd had, dat Hij hem
te allen tijde voor zijn zonen
een lamp zou geven.
20 In zijn dagen vielen de
Edomieten van onder het
gebied van Juda af, en maakten
een koning over zich.
21 Daarom toog Joram over
naar Zair, en al de wagenen
met hem; en hij maakte zich
des nachts op, en sloeg de
Edomieten, die rondom hem
waren, daartoe de oversten der
wagenen; en het volk vlood in
zijn hutten.
22 De Edomieten evenwel
vielen van onder het gebied
van Juda af, tot op dezen dag;
toen viel Libna af in denzelfden
tijd.
23 Het overige nu der
geschiedenissen van Joram, en
alles wat hij gedaan heeft, is
dat niet geschreven in het boek
der kronieken der koningen
van Juda?
24 En Joram ontsliep met zijn
vaderen, en werd begraven bij
zijn vaderen, in de stad Davids;
en Ahazia, zijn zoon, werd
koning in zijn plaats.
25 In het twaalfde jaar van
Joram, den zoon van Achab,
den koning van Israel, begon
Ahazia, de zoon van Jeroham,
den koning van Juda, te
regeren.
26 Twee en twintig jaren was
Ahazia oud, als hij koning
werd, en regeerde een jaar
te Jeruzalem; en de naam
zijner moeder was Athalia, de
dochter van Omri, den koning
van Israel.
27 En hij wandelde in den weg
van het huis van Achab, en
deed dat kwaad was in de ogen
des HEEREN, gelijk het huis
van Achab; want hij was een
schoonzoon van het huis van
Achab.
28 En hij toog met Joram,
den zoon van Achab, naar den
strijd, te Ramoth in Gilead,
tegen Hazael, den koning van
Syrie; en de Syriers sloegen
Joram.
29 Toen keerde Joram, de
koning wederom, opdat hij
zich te Jizreel helen liet van
de slagen, die hem de Syriers
te Rama geslagen hadden, als
hij streed tegen Hazael den
koning van Syrie; en Ahazia,
de zoon van Jehoram, de
koning van Juda, kwam af, om
Joram, den zoon van Achab, te
Jizreel te bezien, want hij was
krank.

9 Toen riep de profeet Elisa
een van de zonen der
profeten, en hij zeide tot hem:
Gord uw lenden, en neem deze

oliekruik in uw hand, en ga
heen naar Ramoth in Gilead.
2 Als gij daar zult gekomen
zijn, zo zie, waar Jehu, de
zoon van Josafat, den zoon van
Nimsi, is; en ga in, en doe hem
opstaan uit het midden zijner
broederen, en breng hem in een
binnenste kamer.
3 En neem de oliekruik, en
giet ze uit op zijn hoofd, en zeg:
Zo zegt de HEERE: Ik heb u tot
koning gezalfd over Israel. Doe
daarna de deur open, en vlied,
en vertoef niet.
4 Zo ging de jongeling, die
jongeling van den profeet, naar
Ramoth in Gilead.
5 En toen hij inkwam, ziet,
daar zaten de hoofdmannen
van het heir, en hij zeide: Ik heb
een woord aan u, o hoofdman!
En Jehu zeide: Tot wien van
ons allen? En hij zeide: Tot u,
o hoofdman!
6 Toen stond hij op, en ging in
huis; hij dan goot de olie op zijn
hoofd, en hij zeide tot hem: Zo
zegt de HEERE, de God Israels:
Ik heb u gezalfd tot koning
over het volk des HEEREN, over
Israel.
7 En gij zult het huis van
Achab, uw heer, slaan, opdat Ik
het bloed van Mijn knechten,
de profeten, en het bloed van
alle knechten des HEEREN,
wreke van de hand van Izebel.
8 En het ganse huis van
Achab zal omkomen; en Ik
zal van Achab uitroeien, wat
mannelijk is, ook den beslotene
en verlatene in Israel.
9 Want Ik zal het huis van
Achab maken als het huis van
Jerobeam, den zoon van Nebat,
en als het huis van Baesa, den
zoon van Ahia.
10 Ook zullen de honden
Izebel eten op het stuk lands
van Jizreel, en er zal niemand
zijn, die haar begrave. Toen
deed hij de deur open en vlood.
11 En als Jehu uitging tot
de knechten zijns heren, zeide
men tot hem: Is het al wel?
Waarom is deze onzinnige tot
u gekomen? En hij zeide tot
hen: Gij kent den man en zijn
spraak.
12 Maar zij zeiden: Het is
leugen; geef het ons nu te
kennen. En hij zeide: Zo en
zo heeft hij tot mij gesproken,
zeggende: Zo zegt de HEERE: Ik
heb u gezalfd tot koning over
Israel.
13 Toen haastten zij zich, en
een iegelijk nam zijn kleed, en
legde het onder hem, op den
hoogsten trap; en zij bliezen
met de bazuin, en zeiden: Jehu
is koning geworden!
14 Alzo maakte Jehu, de zoon
van Josafat, den zoon van
Nimsi, een verbintenis tegen
Joram. (Joram nu had Ramoth
in Gilead bewaard, hij en gans
Israel, uit oorzake van Hazael,
den koning van Syrie;
15 Maar de koning Joram was
wedergekeerd, opdat hij zich te
Jizreel helen liet van de slagen,
die hem de Syriers geslagen
hadden, als hij streed tegen
Hazael, den koning van Syrie.)
En Jehu zeide: Zo het ulieder

wil is, laat niemand van de stad
uittrekken, die ontkome, om dit
in Jizreel te gaan verkondigen.
16 Toen reed Jehu, en toog
naar Jizreel; want Joram lag
aldaar; en Ahazia, de koning
van Juda, was afgekomen, om
Joram te bezien.
17 De wachter nu stond op
den toren te Jizreel, en zag
den hoop van Jehu, als hij
aankwam, en zeide: Ik zie
een hoop. Toen zeide Joram:
Neem een ruiter, en zend dien
hunlieden tegemoet, en dat hij
zegge: Is het vrede?
18 En de ruiter te paard toog
heen hem tegemoet, en zeide:
Zo zegt de koning: Is het vrede?
En Jehu zeide: Wat hebt gij met
den vrede te doen? Keer om
naar achter mij. En de wachter
gaf het te kennen, zeggende: De
bode is tot hen gekomen, maar
hij komt niet weder.
19 Toen zond hij een anderen
ruiter te paard; en als deze tot
hen gekomen was, zeide hij: Zo
zegt de koning: Is het vrede?
En Jehu zeide: Wat hebt gij met
den vrede te doen? Keer om
achter mij.
20 En de wachter gaf dit te
kennen, zeggende: Hij is tot
aan hen gekomen, maar hij
komt niet weder; en het drijven
is als het drijven van Jehu, den
zoon van Nimsi, want hij drijft
onzinniglijk.
21 Toen zeide Joram: Span
aan. En men spande zijn wagen
aan. Zo toog Joram, de koning
van Israel, uit, en Ahazia, de
koning van Juda, een ieder op
zijn wagen; en zij togen uit
Jehu tegemoet, en vonden hem
op het stuk lands van Naboth,
den Jizreeliet.
22 Het geschiedde nu, als
Joram Jehu zag, dat hij zeide: Is
het ook vrede, Jehu? Maar hij
zeide: Wat vrede, zo lang als
de hoererijen van uw moeder
Izebel, en haar toverijen zo
vele zijn?
23 Toen keerde Joram zijn
hand, en vlood, en zeide tot
Ahazia: Het is bedrog, Ahazia!
24 Maar Jehu spande den
boog met volle kracht, en
schoot Joram tussen zijn
armen, dat de pijl door zijn
hart uitging; en hij kromde
zich in zijn wagen.
25 Toen zeide Jehu tot Bidkar,
zijn hoofdman: Neem, werp
hem op dat stuk lands van
Naboth, den Jizreeliet; want
gedenk, als ik en gij nevens
elkander achter zijn vader
Achab reden, dat hem de
HEERE dezen last oplegde,
zeggende:
26 Zo Ik gisteravond niet
gezien heb het bloed van
Naboth, en het bloed zijner
zonen, zegt de HEERE, en Ik
u dat niet vergelde op dit
stuk lands, zegt de HEERE. Nu
dan, neem, werp hem op dat
stuk land, naar het woord des
HEEREN.
27 Als Ahazia, de koning van
Juda, dat zag, zo vlood hij
door den weg van het huis
des hofs; doch Jehu vervolgde
hem achterna, en zeide: Slaat
hem ook op den wagen, aan

den opgang naar Gur, die bij Jibleam is; en hij vlood naar Megiddo, en stierf aldaar.
28 En zijn knechten voerden hem naar Jeruzalem, en zij begroeven hem in zijn graf, bij zijn vaderen in de stad Davids.
29 In het elfde jaar nu van Joram, den zoon van Achab, was Ahazia koning geworden over Juda.
30 En Jehu kwam te Jizreel. Als Izebel dat hoorde, zo blankette zij haar aangezicht, en versierde haar hoofd, en keek ten venster uit.
31 Toen nu Jehu ter poorte inkwam, zeide zij: Is het wel, o Zimri, doodslager van zijn heer?
32 En hij hief zijn aangezicht op naar het venster, en zeide: Wie is met mij? Wie? Toen zagen op hem twee, drie kamerlingen.
33 En hij zeide: Stoot ze van boven neder. En zij stieten haar van boven neder, zodat van haar bloed aan den wand en aan de paarden gesprengd werd; en hij vertrad haar.
34 Als hij nu ingekomen was, en gegeten en gedronken had, zeide hij: Ziet nu naar die vervloekte, en begraaf ze; want zij is eens konings dochter.
35 En zij gingen heen om haar te begraven; doch zij vonden niet van haar, dan het bekkeneel, en de voeten, en de palmen harer handen.
36 Toen kwamen zij weder, en gaven het hem te kennen, en hij zeide: Dit is het woord des HEEREN, dat Hij gesproken heeft door den dienst van Zijn knecht Elia, den Thisbiet, zeggende: Op het stuk lands van Jizreel zullen de honden het vlees van Izebel eten.
37 En het dode lichaam van Izebel zal zijn gelijk mest op het veld, in het stuk lands van Jizreel, dat men niet zal kunnen zeggen: Dit is Izebel.

10 Achab nu had zeventig zonen te Samaria; en Jehu schreef brieven, dewelke hij zond naar Samaria, tot de oversten van Jizreel, de oudsten, en tot de voedsterheren van Achab, zeggende:
2 Zo wanneer nu deze brief tot u zal gekomen zijn, dewijl de zonen van uw heer bij u zijn, ook de wagenen en de paarden bij u zijn, mitsgaders een vaste stad, en wapenen;
3 Zo ziet naar den beste en gerechtigste van de zonen uws heren, zet dien op zijns vaders troon; en strijdt voor het huis uws heren.
4 Doch zij vreesden gans zeer, en zeiden: Ziet, twee koningen bestonden niet voor zijn aangezicht, hoe zouden wij dan bestaan?
5 Die dan over het huis was, en die over de stad was, en de oudsten, en de voedsterheren zonden tot Jehu, zeggende: Wij zijn uw knechten, en al wat gij tot ons zeggen zult, zullen wij doen; wij zullen niemand koning maken; doe wat goed is

in uw ogen.

6 Toen schreef hij ten tweeden male tot hen een brief, zeggende: Zo gij mijn zijt, en gij naar mijn stem hoort, neemt de hoofden van de mannen, de zonen uws heren, en komt tot mij morgen omtrent dezen tijd naar Jizreel. (De zonen nu de konings, zeventig mannen, waren bij de groten stad, die hen opvoedden.)

7 Het geschiedde dan, als die brief tot hen kwam, dat zij de zonen des konings namen, en zeventig mannen sloegen; en zij legden hun hoofden in korven, die zij tot hem zonden naar Jizreel.

8 En er kwam een bode, en boodschapte hem, zeggende: Zij hebben de hoofden van de zonen des konings gebracht. En hij zeide: Legt ze in twee hopen, aan de deur der poort, tot morgen.

9 En het geschiedde des morgens, toen hij uitging, dat hij stil stond, en tot al het volk zeide: Gij zijt rechtvaardig. Ziet, ik heb een verbintenis gemaakt tegen mijn heer, en heb hem doodgeslagen; en wie heeft alle dezen geslagen?

10 Weet nu, dat niets van het woord des HEEREN, hetwelk de HEERE tegen het huis van Achab gesproken heeft, zal op de aarde vallen; want de HEERE heeft gedaan, wat Hij door den dienst van Zijn knecht Elia gesproken heeft.

11 Daartoe sloeg Jehu al de overgeblevenen van het huis van Achab te Jizreel, en al zijn groten, en zijn bekenden, en zijn priesteren; totdat hij hem geen overigen liet overblijven.

12 En hij maakte zich op, en toog heen en ging naar Samaria; en zijnde te Beth-Heked der herderen, op den weg,

13 Vond Jehu de broederen van Ahazia, den koning van Juda, en hij zeide: Wie zijt gijlieden? En zij zeiden: Wij zijn de broederen van Ahazia, en zijn afgekomen, om de zonen des konings en de zonen der koningin te groeten.

14 Toen zeide hij: Grijpt hen levend. En zij grepen hen levend; en zij sloegen hen bij den bornput van Beth-Heked, twee en veertig mannen, en hij liet niet een van hen over.

15 En van daar gegaan zijnde, zo vond hij Jonadab, den zoon van Rechab, hem tegemoet; die hem groette; en hij zeide tot hem: Is uw hart recht, gelijk als mijn hart met uw hart is? En Jonadab zeide: Het is, ja, het is; geef uw hand. En hij gaf zijn hand, en hij deed hem tot zich op den wagen klimmen.

16 En hij zeide: Ga met mij, en zie mijn ijver aan voor den HEERE. Zo deden zij hem rijden op zijn wagen.

17 En toen hij te Samaria kwam, sloeg hij allen, die aan Achab te Samaria overgebleven waren, totdat hij hem verdelgd had, naar het woord des

HEEREN, dat Hij tot Elia
gesproken had.
18 En Jehu verzamelde al het
volk, en zeide tot hen: Achab
heeft Baal een weinig gediend;
Jehu zal hem veel dienen.
19 Nu daarom roept alle
profeten van Baal, al zijn
dienaren, en al zijn priesteren
tot mij, dat niemand gemist
worde; want ik heb een
grote offerande aan Baal; al
wie gemist wordt, zal niet
leven. Doch Jehu deed dat
door listigheid, opdat hij de
dienaren van Baal ombracht.
20 Verder zeide Jehu: Heiligt
Baal een verbods dag. en zij
riepen dien uit.
21 Ook zond Jehu in het ganse
Israel; en alle Baalsdienaren
kwamen, dat niet een man
overbleef, die niet kwam; en zij
kwamen in het huis van Baal,
dat het huis van Baal vervuld
werd van het ene einde tot het
andere einde.
22 Toen zeide hij tot dengene,
die over het klederhuis was:
Breng voor alle dienaren van
Baal de kleding uit. En hij
bracht voor hen de kleding uit.
23 En Jehu kwam met
Jonadab, den zoon van Rechab,
in het huis van Baal; en hij
zeide tot de dienaren van Baal:
Onderzoekt, en ziet toe, dat
hier misschien bij u niemand
zij van de dienaren van Baal
alleen.
24 Toen zij nu inkwamen, om
slachtofferen en brandofferen
te doen, bestelde zich Jehu
daarbuiten tachtig mannen, en
hij zeide: Zo iemand van de
mannen, die ik in uw handen
gebracht heb, ontkomt, zijn ziel
zal voor deszelfs ziel zijn.
25 En het geschiedde, als hij
voleind had het brandoffer
te doen, dat Jehu zeide tot
de trawanten en tot de
hoofdmannen: Komt in, slaat
hen, dat niemand uitkome. En
zij sloegen hen met de scherpte
des zwaard; en de trawanten
en hoofdmannen wierpen hen
weg; daarna kwamen zij tot de
stad in het huis van Baal;
26 En zij brachten de
opgerichte beelden uit het
huis van Baal, en verbrandden
ze.
27 Zij braken ook het
opgerichte beeld van Baal
af; daartoe braken zij het huis
van Baal af, en maakten dat tot
heimelijke gemakken, tot op
dezen dag.
28 Alzo verdelgde Jehu Baal
uit Israel.
29 Maar van de zonden van
Jerobeam, den zoon van Nebat,
die Israel zondigen deed, na te
volgen, week Jehu niet af, te
weten, van de gouden kalveren,
die te Beth-El en die te Dan
waren.
30 De HEERE dan zeide
tot Jehu: Daarom dat gij
welgedaan hebt, doende wat
recht is in Mijn ogen, en
hebt aan het huis van Achab
gedaan, naar alles, wat in Mijn
hart was, zullen u zonen tot
het vierde gelid op den troon
van Israel zitten.

31 Maar Jehu nam niet
waar te wandelen in de wet
des HEEREN, des Gods van
Israel, met zijn ganse hart; hij
week niet van de zonden van
Jerobeam, die Israel zondigen
deed.
32 In die dagen begon de
HEERE Israel af te korten,
want Hazael sloeg ze in alle
landpalen van Israel:
33 Van de Jordaan af, tegen
den opgang der zon, het ganse
land van Gilead, der Gadieten,
en der Rubenieten, en der
Manassieten; van Aroer, dat
aan de beek van Arnon is, en
Gilead, en Basan.
34 Het overige nu der
geschiedenissen van Jehu, en
al wat hij gedaan heeft, en
al zijn macht, zijn die niet
geschreven in het boek der
kronieken der koningen van
Israel?
35 En Jehu ontsliep met zijn
vaderen, en zij begroeven hem
te Samaria, en zijn zoon Joahaz
werd koning in zijn plaats.
36 En de dagen, die Jehu
over Israel geregeerd heeft in
Samaria, zijn acht en twintig
jaren.

11 Toen nu Athalia, de
moeder van Ahazia,
zag, dat haar zoon dood was,
zo maakte zij zich op, en bracht
al het koninklijke zaad om.
2 Maar Joseba, de dochter van
den koning Joram, de zuster
van Ahazia, nam Joas, den zoon
van Ahazia, en stal hem uit het
midden van des konings zonen,
die gedood werden, zettende
hem en zijn voedster in een
slaapkamer; en zij verborgen
hem voor Athalia, dat hij niet
gedood werd.
3 En hij was met haar
verstoken in het huis des
HEEREN zes jaren; en Athalia
regeerde over het land.
4 In het zevende jaar nu zond
Jojada, en nam de oversten van
honderd met de hoofdmannen,
en met de trawanten, en hij
bracht hen tot zich, in het
huis des HEEREN; en hij maakte
een verbond met hen, en hij
beedigde hen in het huis des
HEEREN, en hij toonde hun den
zoon des konings.
5 En hij gebood hun,
zeggende: Dit is de zaak,
die gij doen zult: een derde
deel van u, die op den sabbat
ingaan, zullen de wacht
waarnemen van het huis des
konings;
6 En een derde deel zal
zijn aan de poort Sur; en
een derde deel aan de poort
achter de trawanten; zo zult gij
waarnemen de wacht van dit
huis, tegen inbreking.
7 En de twee delen van
ulieden, allen, die op den
sabbat uitgaan, zullen de
wacht van het huis des
HEEREN waarnemen bij den
koning.
8 En gij zult den koning
rondom omsingelen, een
ieder met zijn wapenen in
zijn hand, en hij, die tussen
de ordeningen intreedt, zal
gedood worden; en zijt gij bij

den koning, als hij uitgaat, en
als hij inkomt.
9 De oversten dan van
honderd deden naar al wat de
priester Jojada geboden had,
en namen ieder zijn mannen,
die op den sabbat ingingen,
met degenen, die op den sabbat
uitgingen; en zij kwamen tot
den priester Jojada.
10 En de priester gaf aan
de oversten van honderd de
spiesen en de schilden, die
van den koning David geweest
waren, die in het huis des
HEEREN geweest waren.
11 En de trawanten stonden,
ieder met zijn wapenen in zijn
hand, van de rechterzijde van
het huis, tot de linkerzijde van
het huis, naar het altaar en naar
het huis toe, bij den koning
rondom.
12 Daarna bracht hij des
konings zoon voor, en zette
hem de kroon op, en gaf hem
de getuigenis; en zij maakten
hem koning, en zalfden hem;
daartoe klapten zij met de
handen, en zeiden: De koning
leve!
13 Toen Athalia hoorde de
stem der trawanten en des
volks, zo kwam zij tot het volk
in het huis des HEEREN.
14 En zij zag toe, en ziet, de
koning stond bij den pilaar,
naar de wijze, en de oversten en
de trompetten bij den koning;
en al het volk des lands was
blijde, en blies met trompetten.
Toen verscheurde Athalia haar
klederen, en zij riep: Verraad,
verraad!
15 Maar de priester Jojada
gebood aan de oversten van
honderd, die over het heir
gesteld waren, en zeide tot hen:
Brengt haar uit tot buiten de
ordeningen, en doodt, wie haar
volgt, met het zwaard; want
de priester had gezegd: Laat ze
in het huis des HEEREN niet
gedood worden.
16 En zij legden de handen
aan haar; en zij ging den weg
van den ingang der paarden
naar het huis des konings, en
zij werd daar gedood.
17 En Jojada maakte een
verbond tussen den HEERE en
tussen den koning, en tussen
het volk, dat het den HEERE tot
een volk zou zijn; mitsgaders
tussen de koning en tussen het
volk.
18 Daarna ging al het volk des
lands in het huis van Baal, en
braken dat af; zijn altaren en
zijn beelden verbraken zij recht
wel; en Mattan, den priester
van Baal, sloegen zij dood
voor de altaren. De priester nu
bestelde de ambten in het huis
des HEEREN.
19 En hij nam de oversten van
honderd, en de hoofdmannen,
en de trawanten, en al het
volk des lands; en zij brachten
den koning af uit het huis
des HEEREN, en kwamen door
den weg van de poort der
trawanten tot het huis des
konings, en hij zat op den troon
der koningen.
20 En al het volk des lands
was blijde, en de stad werd
stil, nadat zij Athalia met het

zwaard gedood hadden bij des
konings huis.
21 Joas was zeven jaren oud,
toen hij koning werd.

12 In het zevende jaar
van Jehu werd Joas
koning, en regeerde veertig
jaren te Jeruzalem; en de naam
zijner moeder was Zibja van
Ber-seba.
2 En Joas deed dat recht was
in de ogen des HEEREN, al zijn
dagen, in dewelke de priester
Jojada hem onderwees.
3 Alleenlijk werden de
hoogten niet weggenomen; het
volk offerde en rookte nog op
de hoogten.
4 En Joas zeide tot de
priesteren: Al het geld
der geheiligde dingen, dat
gebracht zal worden in het
huis des HEEREN, te weten het
geld desgenen, die overgaat
tot de getelden, het geld van
een ieder der personen naar
zijn schatting, en al het geld,
dat in ieders hart komt, om
dat te brengen in het huis des
HEEREN,
5 Zullen de priesters tot
zich nemen, een ieder van
zijn bekende; en zij zullen
de breuken van het huis
verbeteren, naar alles wat
er voor breuk bevonden zal
worden.
6 Maar het geschiedde in het
drie en twintigste jaar van den
koning Joas, dat de priesters
de breuken van het huis niet
gebeterd hadden.
7 Toen riep de koning Joas
den priester Jojada en de
andere priesteren, en zeide tot
hen: Waarom betert gijlieden
niet de breuken van het huis?
Nu dan, neemt geen geld van
uw bekenden, dat gij het zoudt
geven voor de breuken van het
huis.
8 En de priesters bewilligden
van het volk geen geld te
nemen, noch de breuken van
het huis te verbeteren.
9 Maar de priester Jojada nam
een kist, en boorde een gat in
haar deksel, en zette die bij
het altaar ter rechterhand, als
iemand inkwam in het huis des
HEEREN; en de priesters, die
den dorpel bewaarden, staken
daarin al het geld, dat ten huize
des HEEREN gebracht werd.
10 Het geschiedde nu, als zij
zagen, dat veel gelds in de kist
was, dat des konings schrijver
met den hogepriester opkwam,
en zij bonden het samen, en
telden het geld, dat in het huis
des HEEREN gevonden werd.
11 En zij gaven het geld
wel gewogen in handen der
verzorgers van dat werk, die
gesteld waren over het huis
des HEEREN; en zij besteedden
het uit aan de timmerlieden
en aan de bouwlieden, die het
huis des HEEREN vermaakten;
12 En aan de metselaren, en
aan de steenhouwers, en om
hout en gehouwen stenen te
kopen, om de breuken van het
huis des HEEREN te verbeteren,
en voor al wat uitgegeven
werd voor het huis, om dat te

beteren.

13 Evenwel werden niet gemaakt voor het huis des HEEREN zilveren schalen, gaffelen, sprengbekkens, trompetten, noch enig gouden vat, of zilveren vat, van het geld, dat ten huize des HEEREN gebracht werd.

14 Maar zij gaven dat aan degenen, die het werk deden; en zij verbeterden daarmede het huis des HEEREN.

15 Daartoe eisten zij geen rekening van de mannen, wien zij dat geld in hun handen gaven, om aan degenen, die het werk deden, te geven; want zij handelden trouwelijk.

16 Het geld van schuldoffer, en het geld van zondofferen werd ten huize des HEEREN niet gebracht; het was voor de priesteren.

17 Toen trok Hazael, de koning van Syrie op, en krijgde tegen Gath, en nam haar in; daarna stelde Hazael zijn aangezicht, om tegen Jeruzalem op te trekken.

18 Maar Joas, de koning van Juda, nam al de geheiligde dingen, die Josafat, en Joram, en Ahazia, zijn vaderen, de koningen van Juda, geheiligd hadden, en zijn geheiligde dingen, en al het goud, dat gevonden werd in de schatten van het huis des HEEREN, en van het huis des konings, en zond het tot Hazael, den koning van Syrie; toen trok hij op van Jeruzalem.

19 Het overige nu der geschiedenissen van Joas, en al wat hij gedaan heeft, is dat niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda?

20 En zijn knechten stonden op, en maakten een verbintenis, en sloegen Joas, in het huis van Millo, dat afgaat naar Silla;

21 Want Jozacar, de zoon van Simeath, en Jozabad, de zoon van Somer, zijn knechten, sloegen hem, dat hij stierf; en zij begroeven hem met zijn vaderen in de stad Davids; en Amazia, zijn zoon, werd koning in zijn plaats.

13 In het drie en twintigste jaar van Joas, den zoon van Ahazia, den koning van Juda, werd Joahaz, de zoon van Jehu, koning over Israel, te Samaria, en regeerde zeventien jaren.

2 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN; want hij wandelde na de zonden van Jerobeam, den zoon van Nebat, die Israel zondigen deed; hij week daarvan niet af.

3 Daarom ontstak des HEEREN toorn tegen Israel; en Hij gaf hen in de hand van Hazael, den koning van Syrie, en in de hand van Benhadad, den zoon van Hazael, al die dagen.

4 Doch Joahaz bad des HEEREN aangezicht ernstelijk aan; en de HEERE verhoorde hem; want Hij zag de

verdrukking van Israel,
dat de koning van Syrie hen
verdrukte.
5 (Zo gaf de HEERE Israel
een verlosser, dat zij van
onder de hand der Syriers
uitkwamen; en de kinderen
Israels woonden in hun tenten,
als te voren.
6 Nochtans weken zij niet af
van de zonden van het huis van
Jerobeam, die Israel zondigen
deed; maar hij wandelde
daarin; en het bos bleef ook
staan te Samaria.)
7 Want hij had Joahaz
geen volk laten overblijven
dan vijftig ruiteren en tien
wagenen, en tien duizend
voetvolks; want de koning van
Syrie had hen omgebracht, en
had hen dorsende gemaakt als
stof.
8 Het overige nu der
geschiedenissen van Joahaz,
en al wat hij gedaan heeft,
en al zijn macht, zijn die niet
geschreven in het boek der
kronieken der koningen van
Israel?
9 En Joahaz ontsliep met zijn
vaderen, en zij begroeven hem
te Samaria; en Joas, zijn zoon,
regeerde in zijn plaats.
10 In het zeven en dertigste
jaar van Joas, den koning van
Juda, werd Joas, de zoon van
Joahaz, koning over Israel, te
Samaria, en regeerde zestien
jaren.
11 En hij deed dat kwaad was
in de ogen des HEEREN; hij
week niet af van al de zonden
van Jerobeam, dien zoon van
Nebat, die Israel zondigen
deed, maar hij wandelde
daarin.
12 Het overige nu der
geschiedenissen van Joas,
en al wat hij gedaan heeft,
en zijn macht, waarmede hij
gestreden heeft tegen Amazia,
den koning van Juda, zijn die
niet geschreven in het boek
der kronieken der koningen
van Israel?
13 En Joas ontsliep met zijn
vaderen, en Jerobeam zat
op zijn troon. En Joas werd
begraven te Samaria, bij de
koningen van Israel.
14 Elisa nu was krank
geweest van zijn krankheid,
van dewelke hij stierf; en Joas,
de koning van Israel, was
tot hem afgekomen, en had
geweend over zijn aangezicht,
en gezegd: Mijn vader, mijn
vader, wagen Israels en zijn
ruiteren!
15 En Elisa zeide tot hem:
Neem een boog en pijlen. En hij
nam tot zich een boog en pijlen.
16 En hij zeide tot den koning
van Israel: Leg uw hand aan
den boog, en hij leide zijn hand
daaraan; en Elisa leide zijn
handen op des konings handen.
17 En hij zeide: Doe het
venster open tegen het oosten.
En hij deed het open. Toen
zeide Elisa: Schiet. En hij
schoot. En hij zeide: Het is een
pijl der verlossing des HEEREN,
en een pijl der verlossing
tegen de Syriers; want gij zult
de Syriers slaan in Afek, tot
verdoens toe.

18 Daarna zeide hij: Neem de
pijlen. En hij nam ze. Toen
zeide hij tot den koning van
Israel: Sla tegen de aarde. En hij
sloeg driemaal; daarna stond
hij stil.
19 Toen werd de man Gods
zeer toornig op hem, en zeide:
Gij zoudt vijfmaal of zesmaal
geslagen hebben; dan zoudt gij
de Syriers tot verdoens toe
geslagen hebben; doch nu zult
gij de Syriers driemaal slaan.
20 Daarna stierf Elisa, en zij
begroeven hem. De benden nu
der Moabieten kwamen in het
land met het ingaan des jaars.
21 En het geschiedde, als
zij een man begroeven, dat
zij, ziet, een bende zagen; zo
wierpen zij den man in het
graf van Elisa; en toen de man
daarin kwam, en het gebeente
van Elisa aanroerde, werd hij
levend, en rees op zijn voeten.
22 Hazael nu, de koning van
Syrie, verdrukte Israel, al de
dagen van Joahaz.
23 Doch de HEERE was hun
genadig, en ontfermde Zich
hunner, en wendde Zich tot
hen, om Zijns verbonds wil met
Abraham, Izak en Jakob; en Hij
wilde hen niet verderven, en
heeft hen niet verworpen van
Zijn aangezicht, tot nu toe.
24 En Hazael, de koning
van Syrie, stierf, en zijn zoon
Benhadad werd koning in zijn
plaats.
25 Joas nu, de zoon van
Joahaz, nam de steden weder
in, uit de hand van Benhadad,
den zoon van Hazael, die hij
uit de hand van Joahaz, zijn
vader, met krijg genomen had;
Joas sloeg hem driemaal, en
bracht de steden aan Israel
weder.

14 In het tweede jaar van
Joas, den zoon van
Joahaz, den koning van Israel,
werd Amazia koning, de zoon
van Joas, den koning van Juda.
2 Vijf en twintig jaren was
hij oud, toen hij koning werd,
en regeerde negen en twintig
jaren te Jeruzalem; en de naam
zijner moeder was Joaddan van
Jeruzalem.
3 En hij deed dat recht was in
de ogen des HEEREN, nochtans
niet als zijn vader David; hij
deed naar alles, wat zijn vader
Joas gedaan had.
4 Alleenlijk werden de
hoogten niet weggenomen; het
volk offerde en rookt nog op
de hoogten.
5 Het geschiedde nu, als
het koninkrijk in zijn hand
versterkt was, dat hij zijn
knechten sloeg, die den
koning, zijn vader, geslagen
hadden,
6 Doch de kinderen der
doodslagers doodde hij niet;
gelijk geschreven is in het
wetboek van Mozes, waar
de HEERE geboden heeft,
zeggende: De vaders zullen
voor de kinderen niet gedood
worden, en de kinderen zullen
voor de vaders niet gedood
worden; maar een ieder zal om
zijn zonde gedood worden.
7 Hij sloeg de Edomieten in
het Zoutdal tien duizend, en

nam Sela in met krijg, en
noemde haar naam Jokteel, tot
op dezen dag.
8 Toen zond Amazia boden
tot Joas, den zoon van Joahaz,
den zoon van Jehu, den koning
van Israel, zeggende: Kom, laat
ons elkanders aangezicht zien.
9 Maar Joas, de koning van
Israel, zond tot Amazia, den
koning van Juda, zeggende: De
distel, die op den Libanon is,
zond tot den ceder, die op den
Libanon is, zeggende: Geef uw
dochter mijn zoon ter vrouw;
maar het gedierte des velds, dat
op den Libanon is, ging voorbij,
en vertrad den distel.
10 Gij hebt de Edomieten
dapper geslagen, daarom heeft
uw hart u verheven; heb de
eer, en blijf in uw huis; want
waarom zoudt gij u in het
kwade mengen, dat gij vallen
zoudt, gij en Juda met u?
11 Doch Amazia hoorde niet;
daarom toog Joas, de koning
van Israel, op, zodat hij en
Amazia, de koning van Juda,
elkanders aangezicht zagen te
Beth-Semes, dat in Juda is.
12 En Juda werd geslagen
voor het aangezicht van Israel,
en zij vloden, een iegelijk in
zijn tenten.
13 En Joas, de koning van
Israel, greep Amazia, den
koning van Juda, den zoon van
Joas, den zoon van Ahazia,
te Beth-Semes, en kwam te
Jeruzalem; en hij brak aan den
muur van Jeruzalem, van de
poort van Efraim tot aan de
Hoekpoort, vierhonderd ellen.
14 En hij nam al het goud,
en het zilver, en al de vaten,
die gevonden werden in het
huis des HEEREN, en in de
schatten van des konings huis,
mitsgaders gijzelaars; en hij
keerde weder naar Samaria.
15 Het overige nu der
geschiedenissen van Joas, wat
hij gedaan heeft, en zijn macht,
en hoe hij gestreden heeft
tegen Amazia, den koning van
Juda, zijn die niet geschreven
in het boek der kronieken der
koningen van Israel?
16 En Joas ontsliep met zijn
vaderen, en werd te Samaria
begraven bij de koningen van
Israel; en zijn zoon Jerobeam
werd koning in zijn plaats.
17 Amazia nu, de zoon van
Joas, koning van Juda, leefde na
den dood van Joas, den zoon
van Joahaz, den koning van
Israel, vijftien jaren.
18 Het overige nu der
geschiedenissen van Amazia,
is dat niet geschreven in
het boek der kronieken der
koningen van Juda?
19 En zij maakten een
verbintenis tegen hem te
Jeruzalem, dat hij vluchtte
naar Lachis; maar zij zonden
hem na tot Lachis, en doodden
hem aldaar.
20 En zij brachten hem
op paarden; en hij werd te
Jeruzalem begraven, bij zijn
vaderen, in de stad Davids.
21 En het ganse volk van Juda
nam Azaria (die nu zestien
jaren oud was), en maakten
hem koning in plaats van zijn

vader Amazia.
22 Die bouwde Elath, en bracht haar weder aan Juda, nadat de koning met zijn vaderen ontslapen was.
23 In het vijftiende jaar van Amazia, den zoon van Joas, den koning van Juda, werd te Samaria koning, Jerobeam, de zoon van Joas, koning van Israel, en regeerde een en veertig jaren.
24 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN; hij week niet van alle zonden van Jerobeam, den zoon van Nebat, die Israel zondigen deed.
25 Hij bracht ook weder de landpale van Israel van den ingang van Hamath, tot aan de zee van het vlakke veld; naar het woord des HEEREN, des Gods van Israel, dat Hij gesproken had door den dienst van Zijn knecht Jona, den zoon van Amitthai, den profeet, die van Gath-hefer was.
26 Want de HEERE zag, dat de ellende van Israel zeer bitter was, en dat er geen opgeslotenen noch verlatenen waren, en dat Israel geen helper had.
27 En de HEERE had niet gesproken, dat Hij den naam van Israel van onder den hemel verdelgen zou; maar Hij verloste hen door de hand van Jerobeam, den zoon van Joas.
28 Het overige nu der geschiedenissen van Jerobeam, en al wat hij gedaan heeft, en zijn macht, hoe hij gekrijgd heeft, en hoe hij Damaskus en Hamath, tot Juda behorende, aan Israel wedergebracht heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israel?
29 En Jerobeam ontsliep met zijn vaderen, met de koningen van Israel; en zijn zoon Zacharia werd koning in zijn plaats.

15 In het zeven en twintigste jaar van Jerobeam, den koning van Israel, werd koning Azaria, de zoon van Amazia, den koning van Juda.
2 Hij was zestien jaren oud, toen hij koning werd, en hij regeerde twee en vijftig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Jecholia, van Jeruzalem.
3 En hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN, naar al wat zijn vader Amazia gedaan had.
4 Alleenlijk werden de hoogten niet weggenomen; het volk offerde en rookte nog op de hoogten.
5 En de HEERE plaagde den koning, dat hij melaats werd tot den dag zijns doods; en hij woonde in een afgezonderd huis; doch Jotham, de zoon des konings, was over het huis, richtende het volk des lands.
6 Het overige nu der geschiedenissen van Azaria, en al wat hij gedaan heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda?

7 En Azaria ontsliep met zijn vaderen, en zij begroeven hem bij zijn vaderen, in de stad Davids; en zijn zoon Jotham werd koning in zijn plaats.
8 In het acht en dertigste jaar van Azaria, den koning van Juda, regeerde Zacharia, de zoon van Jerobeam, over Israel te Samaria, zes maanden.
9 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, gelijk als zijn vaderen gedaan hadden; hij week niet af van de zonden van Jerobeam, den zoon van Nebat, die Israel zondigen deed.
10 En Sallum, de zoon van Jabes, maakte een verbintenis tegen hem, en sloeg hem voor het volk, en doodde hem; en hij werd koning in zijn plaats.
11 Het overige nu der geschiedenissen van Zacharia, ziet, dat is geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israel.
12 Dit was het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had tot Jehu, zeggende: U zullen zonen van het vierde gelid op den troon van Israel zitten; en het is alzo geschied.
13 Sallum, de zoon van Jabes, werd koning, in het negen en dertigste jaar van Uzzia, den koning van Juda; en hij regeerde een volle maand te Samaria.
14 Want Menahem, de zoon van Gadi, toog op van Thirza, en kwam te Samaria, en sloeg Sallum, den zoon van Jabes, te Samaria, en doodde hem, en werd koning in zijn plaats.
15 Het overige nu der geschiedenissen van Sallum, en zijn verbintenis, die hij maakte, ziet, die zijn geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israel.
16 Toen sloeg Menahem Tifsah, met allen, die daarin waren, ook haar landpalen van Thirza af; omdat men niet voor hem had opengedaan, zo sloeg hij hen; al haar bevruchte vrouwen hieuw hij in stukken.
17 In het negen en dertigste jaar van Azaria, den koning van Juda, werd Menahem, den zoon van Gadi, koning over Israel, en regeerde tien jaren te Samaria.
18 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN; hij week al zijn dagen niet af van de zonden van Jerobeam, den zoon van Nebat, die Israel zondigen deed.
19 Toen kwam Pul, de koning van Assyrie, tegen het land; en Menahem gaf aan Pul duizend talenten zilvers, opdat zijn hand met hem zoude zijn, om het koninkrijk in zijn hand te sterken.
20 Menahem nu bracht dit geld op van Israel, van alle geweldigen van vermogen, om den koning van Assyrie te geven, voor elk man vijftig zilveren sikkels; alzo keerde de koning van Assyrie weder, en bleef daar niet in het land.
21 Het overige nu der geschiedenissen van

Menahem, en al wat hij gedaan
heeft, is dat niet geschreven
in het boek der kronieken der
koningen van Israel?
22 Daarna ontsliep Menahem
met zijn vaderen; en zijn zoon
Pekahia werd koning in zijn
plaats.
23 In het vijftigste jaar van
Azaria, den koning van Juda,
werd Pekahia, de zoon van
Menahem, koning over Israel,
en regeerde twee jaren te
Samaria.
24 En hij deed dat kwaad was
in de ogen des HEEREN; hij
week niet af van de zonden van
Jerobeam, den zoon van Nebat,
die Israel zondigen deed.
25 En Pekah, de zoon van
Remalia, zijn hoofdman,
maakte een verbintenis tegen
hem, en sloeg hem te Samaria,
in het paleis van het huis
des konings, met Argob en
met Arje, en met hem vijftig
mannen van de kinderen der
Gileadieten; alzo doodde hij
hem, en werd koning in zijn
plaats.
26 Het overige nu der
geschiedenissen van Pekahia,
en al wat hij gedaan heeft, ziet,
dat is geschreven in het boek
der kronieken der koningen
van Israel.
27 In het twee en vijftigste
jaar van Azaria, den koning
van Juda, werd Pekah, de zoon
van Remalia, koning over
Israel, en regeerde twintig
jaren te Samaria.
28 En hij deed dat kwaad was
in de ogen des HEEREN; hij
week niet af van de zonden van
Jerobeam, den zoon van Nebat,
die Israel zondigen deed.
29 In de dagen Pekah, den
koning van Israel, kwam
Tiglath-Pilezer, de koning van
Assyrie, en nam Ijon in, en
Abel-Beth-maacha, en Janoah,
en Kedes, en Hazor, en Gilead,
en Galilea, het ganse land van
Nafthali; en hij voerde hen
weg naar Assyrie.
30 En Hosea, de zoon van
Ela, maakte een verbintenis
tegen Pekah, den zoon van
Remalia, en sloeg hem, en
doodde hem, en werd koning
in zijn plaats; in het twintigste
jaar van Jotham, den zoon van
Uzzia.
31 Het overige nu der
geschiedenissen van Pekah, en
al wat hij gedaan heeft, ziet,
dat is geschreven in het boek
der kronieken der koningen
van Israel.
32 In het tweede jaar van
Pekah, den zoon van Remalia,
den koning van Israel, werd
Jotham koning, de zoon van
Uzzia, den koning van Juda.
33 Vijf en twintig jaren was
hij oud, als hij koning werd,
en regeerde zestien jaren te
Jeruzalem; en de naam zijner
moeder was Jerusa, de dochter
van Zadok.
34 En hij deed dat recht was in
de ogen des HEEREN; naar alles,
wat zijn vader Uzzia gedaan
had, deed hij.
35 Alleenlijk werden de
hoogten niet weggenomen; het
volk offerde en rookte nog op

de hoogten; dezelve bouwde
de hoge poort aan het huis des
HEEREN.
36 Het overige nu der
geschiedenissen van Jotham,
en al wat hij gedaan heeft, is
dat niet geschreven in het boek
der kronieken der koningen
van Juda?
37 In die dagen begon de
HEERE in Juda te zenden Rezin,
den koning van Syrie, en
Pekah, den zoon van Remalia.
38 En Jotham ontsliep met
zijn vaderen, en werd begraven
bij zijn vaderen in de stad
van zijn vader David; en zijn
zoon Achaz werd koning in zijn
plaats.

16 In het zeventiende jaar
van Pekah, den zoon
van Remalia, werd Achaz
koning, de zoon van Jotham,
den koning van Juda.
2 Twintig jaren was Achaz
oud, toen hij koning werd, en
hij regeerde zestien jaren te
Jeruzalem; en hij deed niet
dat recht was in de ogen des
HEEREN zijns Gods, als zijn
vader David.
3 Want hij wandelde in den
weg der koningen van Israel;
ja, hij deed ook zijn zoon
door het vuur gaan, naar de
gruwelen der heidenen, die de
HEERE voor de kinderen Israels
verdreven had.
4 Hij offerde ook en rookte op
de hoogten en op de heuvelen,
ook onder alle groen geboomte.
5 Toen toog Rezin, de koning
van Syrie, op, met Pekah, den
zoon van Remalia, den koning
van Israel, naar Jeruzalem
ten strijde; en zij belegerden
Achaz, maar zij vermochten
niet met strijden.
6 Te dierzelfder tijd bracht
Rezin, de koning van Syrie,
Elath weder aan Syrie, en wierp
de Joden uit Elath; en de Syriers
kwamen te Elath, en hebben
daar gewoond tot op dezen dag.
7 Achaz nu zond boden tot
Tiglath-Pilezer, den koning van
Assyrie, zeggende: Ik ben uw
knecht en uw zoon; kom op,
en verlos mij uit de hand
van den koning van Syrie, en
uit de hand van den koning
van Israel, die zich tegen mij
opmaken.
8 En Achaz nam het zilver en
het goud, dat in het huis des
HEEREN, en in de schatten van
het huis des konings gevonden
werd, en hij zond den koning
van Assyrie een geschenk.
9 Zo hoorde de koning van
Assyrie naar hem; want de
koning van Assyrie toog op
tegen Damaskus, en nam haar
in, en voerde hen gevankelijk
naar Kir, en hij doodde Rezin.
10 Toen toog de koning
Achaz Tiglath-Pilezer, den
koning van Assyrie, tegemoet,
naar Damaskus; en gezien
hebbende een altaar, dat te
Damaskus was, zo zond de
koning Achaz aan den priester
Uria de gelijkenis van het
altaar, en zijn afbeelding, naar
zijn ganse maaksel.
11 En Uria, de priester,
bouwde een altaar, naar alles,

wat de koning Achaz van
Damaskus ontboden had; alzo
deed de priester Uria, tegen
dat de koning Achaz van
Damaskus kwam.
12 Als nu de koning van
Damaskus gekomen was, zag
de koning het altaar; en de
koning naderde tot het altaar,
en offerde daarop.
13 En hij stak zijn brandoffer
aan, en zijn spijsoffer, en goot
zijn drankoffer en sprengde het
bloed zijner dankofferen op dat
altaar.
14 Maar het koperen altaar,
dat voor het aangezicht des
HEEREN was, dat bracht hij van
het voorste deel van het huis,
van tussen zijn altaar, en van
tussen het huis des HEEREN, en
hij zette het aan de zijde zijns
altaars noordwaarts.
15 En de koning Achaz
gebood Uria, den priester,
zeggende: Steek op het
grote altaar aan het
morgenbrandoffer, en het
avondspijsoffer, en des
konings brandoffer, en zijn
spijsoffer, en het brandoffer
van al het volk des lands,
en hun spijsoffer, en hun
drankofferen; en spreng
daarop al het bloed des
brandoffers, en al het bloed des
slachtoffer; maar het koperen
altaar zal mij zijn, om te
onderzoeken.
16 En Uria, de priester, deed
naar alles, wat de koning Achaz
geboden had.
17 En de koning Achaz sneed
de lijsten der stellingen af,
en nam die van boven het
wasvat weg, en deed de zee af
van de koperen runderen, die
daaronder waren; en hij zette
die op een stenen vloer.
18 Daartoe het deksel des
sabbats, dat zij in het huis
gebouwd hadden, en den
buitensten ingang des konings
nam hij weg van het huis des
HEEREN, vanwege den koning
van Assyrie.
19 Het overige nu der
geschiedenissen van Achaz,
wat hij gedaan heeft, is dat niet
geschreven in het boek der
kronieken der koningen van
Juda?
20 En Achaz ontsliep met zijn
vaderen, en werd begraven bij
zijn vaderen, in de stad Davids;
en Hizkia, zijn zoon, werd
koning in zijn plaats.

17 In het twaalfde jaar van
Achaz, den koning van
Juda, werd Hosea, de zoon
van Ela, koning over Israel
te Samaria, en regeerde negen
jaren.
2 En hij deed dat kwaad
was in de ogen des HEEREN;
evenwel niet, als de koningen
van Israel, die voor hem
geweest waren.
3 Tegen hem toog op
Salmaneser, koning van
Assyrie; en Hosea werd zijn
knecht, dat hij hem een
geschenk gaf.
4 Maar de koning van Assyrie
bevond een verbintenis in
Hosea, dat hij tot So, den
koning van Egypte, boden

gezonden had, en het geschenk
aan den koning van Assyrie
niet als te voren van jaar tot
jaar opbracht; zo besloot hem
de koning van Assyrie, en bond
hem in het gevangenhuis.
5 Want de koning van
Assyrie toog op in het ganse
land; ja, hij kwam op naar
Samaria, en hij belegerde haar
drie jaren.
6 In het negende jaar van
Hosea, nam de koning van
Assyrie Samaria in, en voerde
Israel weg in Assyrie, en deed
ze wonen in Halah, en in
Habor, aan de rivier Gozan, en
in de steden der Meden.
7 Want het was geschied, dat
de kinderen Israels gezondigd
hadden tegen den HEERE, hun
God, Die hen uit Egypteland
opgebracht had, van onder de
hand van Farao, den koning
van Egypte; en hadden andere
goden gevreesd;
8 En hadden gewandeld in de
inzettingen der heidenen, die
de HEERE voor het aangezicht
der kinderen Israels verdreven
had, en der koningen van
Israel, die ze gemaakt hadden.
9 En de kinderen Israels
hadden de zaken, die niet
recht zijn, tegen den HEERE,
hun God, bemanteld; en
hadden zich hoogten gebouwd
in al hun steden, van den
wachttoren af tot de vaste
steden toe.
10 En zij hadden zich staande
beelden opgericht en bossen,
op allen hogen heuvel en onder
alle groen geboomte.
11 En zij hadden daar gerookt
op alle hoogten, gelijk de
heidenen, die de HEERE van
hun aangezichten weggevoerd
had; en zij hadden kwade
dingen gedaan, om den HEERE
tot toorn te verwekken.
12 En zij hadden de
drekgoden gediend, waarvan
de HEERE tot hen gezegd had:
Gij zult deze zaak niet doen.
13 Als nu de HEERE tegen
Israel en tegen Juda, door
den dienst van alle profeten,
van alle zieners, betuigd had,
zeggende: Bekeert u van uw
boze wegen en houdt Mijn
geboden, en Mijn inzettingen,
naar al de wet, die Ik uw
vaderen geboden heb, en die
Ik tot u door de hand van
Mijn knechten, de profeten,
gezonden heb;
14 Zo hoorden zij niet, maar
zij verhardden hun nek,
gelijk de nek hunner vaderen
geweest was, die aan den
HEERE, hun God, niet geloofd
hadden.
15 Daartoe verwierpen zij
Zijn inzettingen, en Zijn
verbond, dat Hij met hun
vaderen gemaakt had, en
Zijn getuigenissen, die Hij
tegen hen betuigd had, en
wandelden de ijdelheid na,
dat zij ijdel werden, en achter
de heidenen, die rondom hen
waren, van dewelke de HEERE
hun geboden had, dat zij niet
zouden doen gelijk die.
16 Ja, zij verlieten al de
geboden des HEEREN, huns
Gods, en maakten zich gegoten

beelden, twee kalveren; en
maakten bossen, en bogen zich
voor alle heir des hemels, en
dienden Baal.
17 Ook deden zij hun zonen
en hun dochteren door het
vuur gaan, en gebruikten
waarzeggerijen, en gaven
op vogelgeschrei acht, en
verkochten zich, om te doen
dat kwaad was in de ogen des
HEEREN, om Hem tot toorn te
verwekken.
18 Daarom vertoornde zich
de HEERE zeer over Israel, dat
Hij hen wegdeed van Zijn
aangezicht; er bleef niets over,
behalve de stam van Juda
alleen.
19 Zelfs hield Juda de geboden
des HEEREN, huns Gods, niet;
maar zij wandelden in de
inzettingen van Israel, die zij
gemaakt hadden.
20 Zo verwierp de HEERE
het ganse zaad van Israel, en
bedrukte hen, en gaf ze in
de hand der rovers, totdat
Hij hen van Zijn aangezicht
weggeworpen had.
21 Want Hij scheurde Israel
van het huis van David af,
en zij maakten Jerobeam, den
zoon van Nebat, koning; en
Jerobeam dreef Israel af van
achter den HEERE, en hij deed
ze een grote zonde zondigen.
22 Alzo wandelden de
kinderen Israels in alle zonden
van Jerobeam die hij gedaan
had; zij weken daarvan niet af;
23 Totdat de HEERE Israel
van Zijn aangezicht wegdeed,
gelijk als Hij gesproken had
door den dienst van al Zijn
knechten, de profeten; alzo
werd Israel weggevoerd uit
zijn land naar Assyrie, tot op
dezen dag.
24 De koning nu van Assyrie
bracht volk van Babel, en van
Chuta, en van Avva, en van
Hamath, en Sefarvaim, en
deed hen wonen in de steden
van Samaria, in de plaats
der kinderen Israels; en zij
namen Samaria erfelijk in, en
woonden in haar steden.
25 En het geschiedde in
het begin hunner woning
aldaar, dat zij den HEERE niet
vreesden; zo zond de HEERE
leeuwen onder hen, die enigen
van hen doodden.
26 Daarom spraken zij tot den
koning van Assyrie, zeggende:
De volken, die gij vervoerd
hebt, en hebt doen wonen in
de steden van Samaria, weten
de wijze des Gods van het land
niet; daarom heeft Hij leeuwen
onder hen gezonden, en ziet,
zij doden hen, dewijl zij niet
weten de wijze des Gods van
het land.
27 Toen gebood de koning
van Assyrie, zeggende:
Brengt een der priesteren
daarheen, die gijlieden van
daar weggevoerd hebt, dat
zij henentrekken, en wonen
aldaar; en dat hij hun lere de
wijze des Gods van het land.
28 Zo kwam een uit de
priesteren, die zij van Samaria
weggevoerd hadden, en
woonde te Beth-El; en hij
leerde hun, hoe zij den HEERE

vrezen zouden.
29 Maar elk volk maakte zijn
goden; en zij stelden ze in
de huizen der hoogten, die de
Samaritanen gemaakt hadden,
elk volk in hun steden, waarin
zij woonachtig waren.
30 Want de lieden van Babel
maakten Sukkoth Benoth, en
de lieden van Chut maakten
Nergal, en de lieden van
Hamath maakten Asima,
31 En de Avieten maakten
Nibhaz en Tartak, en de
Sefarvieten verbrandden hun
zonen voor Adramelech en
Anamelech, de goden van
Sefarvaim, met vuur.
32 Ook vreesden zij den
HEERE, en maakten zich van
hun geringsten priesteren der
hoogten, dewelke voor hen
dienst deden in de huizen der
hoogten.
33 Zij vreesden den HEERE,
en dienden ook hun goden,
naar de wijze der volken, van
dewelke zij die weggevoerd
hadden.
34 Tot op dezen dag toe doen
die naar de eerste wijzen; zij
vrezen den HEERE niet, en zij
doen niet naar hun inzettingen,
en naar hun rechten, en naar
de wet, en naar het gebod, dat
de HEERE geboden heeft aan de
kinderen van Jakob, dien Hij
den naam Israel gaf.
35 Nochtans had de HEERE
een verbond met hen gemaakt,
en had hun geboden, zeggende:
Gij zult geen andere goden
vrezen, noch u voor hen
nederbuigen, noch hen dienen,
noch hun offerande doen.
36 Maar den HEERE, Die u uit
Egypteland met grote kracht
en met een uitgestrekten arm
opgevoerd heeft, Dien zult gij
vrezen, en voor Hem zult gij
u buigen, en Hem zult gij
offerande doen;
37 En de inzettingen, en de
rechten, en de wet, en het
gebod, die Hij u geschreven
heeft, zult gij waarnemen te
doen te allen dag; en gij zult
andere goden niet vrezen.
38 En het verbond, dat Ik met
u gemaakt heb, zult gij niet
vergeten; en gij zult andere
goden niet vrezen.
39 Maar den HEERE, uw God,
zult gij vrezen; en Hij zal u
redden uit de hand van al uw
vijanden.
40 Doch zij hoorden niet,
maar zij deden naar hun eerste
wijze.
41 Maar deze volken vreesden
den HEERE, en dienden
hun gesneden beelden; ook
doen hun kinderen en hun
kindskinderen, gelijk als hun
vaders gedaan hebben, tot op
dezen dag.

18 Het geschiedde nu
in het derde jaar van
Hosea, den zoon van Ela, den
koning van Israel, dat Hizkia
koning werd, de zoon van
Achaz, koning van Juda.
2 Vijf en twintig jaren was hij
oud, toen hij koning werd, en
hij regeerde negen en twintig
jaren te Jeruzalem, en de naam
zijner moeder was Abi, een

dochter van Zacharia.
3 En hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN, naar alles, wat zijn vader David gedaan had.
4 Hij nam de hoogten weg, en brak de opgerichte beelden, en roeide de bossen uit; en hij verbrijzelde de koperen slang, die Mozes gemaakt had, omdat de kinderen Israels tot die dagen toe haar gerookt hadden; en hij noemde haar Nehustan.
5 Hij betrouwde op den HEERE, den God Israels, zodat na hem zijns gelijke niet was onder alle koningen van Juda, noch die voor hem geweest waren.
6 Want hij kleefde den HEERE aan; hij week niet van Hem na te volgen, en hij hield Zijn geboden, die de HEERE aan Mozes geboden had.
7 Zo was de HEERE met hem; overal, waar hij henen uittrok, handelde hij kloekelijk; daartoe viel hij af van den koning van Assyrie, dat hij hem niet diende.
8 Hij sloeg de Filistijnen tot Gaza toe, en haar landpalen, van den wachttoren af tot de vaste steden toe.
9 Het geschiedde nu in het vierde jaar van den koning Hizkia (hetwelk was het zevende jaar van Hosea, den zoon van Ela, den koning van Israel) dat Salmaneser, de koning van Assyrie, opkwam tegen Samaria, en haar belegerde.
10 En zij namen haar in ten einde van drie jaren, in het zesde jaar van Hizkia; het was het negende jaar van Hosea, den koning van Israel, als Samaria ingenomen werd.
11 En de koning van Assyrie voerde Israel weg naar Assyrie, en deed hen leiden in Halah, en in Habor, bij de rivier Gozan, en in de steden der Meden.
12 Daarom dat zij de stem des HEEREN, huns Gods, niet waren gehoorzaam geweest, maar Zijn verbond overtreden hadden; en al wat Mozes, de knecht des HEEREN, geboden had, dat hadden zij niet gehoord, noch gedaan.
13 Maar in het veertiende jaar van den koning Hizkia kwam Sanherib, de koning van Assyrie, op tegen alle vaste steden van Juda, en nam ze in.
14 Toen zond Hizkia, de koning van Juda, tot den koning van Assyrie, naar Lachis, zeggende: Ik heb gezondigd, keer af van mij, wat gij mij opleggen zult, zal ik dragen. Toen legde de koning van Assyrie Hizkia, den koning van Juda, driehonderd talenten zilvers, en dertig talenten gouds op.
15 Alzo gaf Hizkia al het zilver, dat gevonden werd in het huis des HEEREN, en in de schatten van het huis des konings.
16 Te dier tijd sneed Hizkia het goud af van de deuren van den tempel des HEEREN, en van de posten, die Hizkia,

de koning van Juda, had laten
overtrekken, en gaf dat aan de
koning van Assyrie.
17 Evenwel zond de koning
van Assyrie Tartan, en
Rabsaris, en Rabsake, van
Lachis tot den koning Hizkia,
met een zwaar heir naar
Jeruzalem; en zij togen op, en
kwamen naar Jeruzalem. En
als zij optogen en gekomen
waren, bleven zij staan bij
den watergang des oppersten
vijvers, welke is bij den hogen
weg van het veld des vollers.
18 En zij riepen tot den
koning; zo ging tot hen uit
Eljakim, de zoon van Hilkia,
de hofmeester, en Sebna, de
schrijver, en Joah, de zoon van
Asaf, de kanselier.
19 En Rabsake zeide tot hen:
Zegt nu tot Hizkia: Zo zegt de
grote koning, de koning van
Assyrie: Wat vertrouwen is dit,
waarmede gij vertrouwt?
20 Gij zegt (doch het is een
woord der lippen): Er is raad en
macht tot den oorlog; op wien
vertrouwt gij nu, dat gij tegen
mij rebelleert?
21 Zie nu, vertrouwt gij u
op dien gebroken rietstaf,
op Egypte, op denwelken zo
iemand leunt, zo zal hij in zijn
hand gaan, en die doorboren;
alzo is Farao, de koning van
Egypte, al dengenen, die op
hem vertrouwen.
22 Maar zo gij tot mij zegt:
Wij vertrouwen op den HEERE,
onzen God; is Hij die niet,
Wiens hoogten en Wiens
altaren Hizkia weggenomen
heeft, en tot Juda en tot
Jeruzalem gezegd heeft: Voor
dit altaar zult gij u buigen te
Jeruzalem?
23 Nu dan, wed toch met mijn
heer, den koning van Assyrie;
en ik zal u twee duizend
paarden geven, zo gij voor u
de ruiters daarop zult kunnen
geven.
24 Hoe zoudt gij dan het
aangezicht van een enigen
vorst van de geringste
knechten mijns heren afkeren?
Maar gij vertrouwt op Egypte,
om de wagenen en om de
ruiteren.
25 Nu, ben ik zonder den
HEERE opgetogen tegen deze
plaats, om die te verderven?
De HEERE heeft tot mij gezegd:
Trek op tegen dat land, en
verderf het.
26 Toen zeide Eljakim, de
zoon van Hilkia, en Sebna, en
Joah tot Rabsake: Spreek toch
tot uw knechten in het Syrisch,
want wij verstaan het wel;
en spreek met ons niet in het
Joods, voor de oren des volks,
dat op den muur is.
27 Maar Rabsake zeide tot
hen: Heeft mijn heer mij tot
uw heer en tot u gezonden, om
deze woorden te spreken? Is
het niet tot de mannen, die op
den muur zitten, dat zij met
ulieden hun drek eten, en hun
water drinken zullen?
28 Alzo stond Rabsake, en
riep met luider stem in het
Joods; en hij sprak en zeide:
Hoort het woord des groten
konings, des konings van

Assyrie!
29 Zo zegt de koning: Dat
Hizkia u niet bedriege: want hij
zal u niet kunnen redden uit
zijn hand.
30 Daartoe dat Hizkia u niet
doe vertrouwen op den HEERE,
zeggende: De HEERE zal ons
zekerlijk redden, en deze stad
zal niet in de hand van den
koning van Assyrie gegeven
worden.
31 Hoort naar Hizkia niet;
want zo zegt de koning van
Assyrie: Handelt met mij door
een geschenk, en komt tot mij
uit, en eet, een ieder van zijn
wijnstok, en een ieder van zijn
vijgeboom; en drinkt een ieder
het water zijns bornputs;
32 Totdat ik kom, en u haal
in een land, als ulieder land,
een land van koren en van
most, een land van brood en
van wijngaarden, een land van
olijven, van olie en van honig;
zo zult gij leven en niet sterven;
en hoort niet naar Hizkia, want
hij hitst u op, zeggende: De
HEERE zal ons redden.
33 Hebben de goden der
volken, ieder zijn land,
enigszins gered uit de hand
van den koning van Assyrie?
34 Waar zijn de goden van
Hamath, en van Arpad? Waar
zijn de goden van Sefarvaim,
Hena en Ivva? Ja, hebben zij
Samaria uit mijn hand gered?
35 Welke zijn ze onder alle
goden der landen, die hun land
uit mijn hand gered hebben, dat
de HEERE Jeruzalem uit mijn
hand redden zou?
36 Doch het volk zweeg stil
en antwoordde hem niet een
woord; want het gebod des
konings was, zeggende: Gij zult
hem niet antwoorden.
37 Toen kwam Eljakim,
de zoon van Hilkia, de
hofmeester, en Sebna, de
schrijver, en Joah, de zoon van
Asaf, de kanselier, tot Hizkia,
met gescheurde klederen; en
zij gaven hem de woorden van
Rabsake te kennen.

19 En het geschiedde, als
de koning Hizkia dat
hoorde, zo scheurde hij zijn
klederen, en bedekte zich met
een zak, en ging in het huis des
HEEREN.
2 Daarna zond hij Eljakim,
den hofmeester, en Sebna, den
schrijver, en de oudsten der
priesteren, met zakken bedekt,
tot Jesaja, den profeet, den
zoon van Amoz;
3 En zij zeiden tot hem: Alzo
zegt Hizkia: Deze dag is een
dag der benauwdheid, en der
schelding, en der lastering;
want de kinderen zijn gekomen
tot aan de geboorte, en er is
geen kracht om te baren.
4 Misschien zal de HEERE,
uw God, horen al de woorden
van Rabsake, denwelken zijn
heer, de koning van Assyrie,
gezonden heeft, om den
levenden God te honen, en te
schelden, met woorden, die de
HEERE, uw God, gehoord heeft;
hef dan een gebed op voor
het overblijfsel, dat gevonden
wordt.

5 En de knechten van den
koning Hizkia kwamen tot
Jesaja.
6 En Jesaja zeide tot hen: Zo
zult gij tot uw heer zeggen:
Zo zegt de HEERE: Vrees niet
voor de woorden, die gij
gehoord hebt, waarmede Mij
de dienaars van den koning
van Assyrie gelasterd hebben.
7 Zie, Ik zal een geest in
hem geven, dat hij een gerucht
horen zal, en weder in zijn land
keren; en ik zal hem door het
zwaard in zijn land vellen.
8 Zo kwam Rabsake weder,
en vond den koning van
Assyrie, strijdende tegen
Libna; want hij had gehoord,
dat hij van Lachis vertrokken
was.
9 Als hij nu hoorde van
Tirhaka, den koning van
Cusch, zeggen: Ziet, hij is
uitgetogen om tegen u te
strijden, zond hij weder boden
tot Hizkia, zeggende:
10 Zo zult gij spreken tot
Hizkia, den koning van Juda,
zeggende: Laat u uw God
niet bedriegen, op welken
gij vertrouwt, zeggende:
Jeruzalem zal in de hand des
konings van Assyrie niet
gegeven worden.
11 Zie, gij hebt gehoord, wat
de koningen van Assyrie aan
alle landen gedaan hebben,
die verbannende; en zoudt gij
gered worden?
12 Hebben de goden der
volken, die mijn vaders
verdorven hebben, dezelve
gered, als Gozan, en Haran,
en Rezef, en de kinderen van
Eden, die in Telasser waren?
13 Waar is de koning van
Hamath, en de koning van
Arpad, en de koning der stad
Sefarvaim, Hena en Ivva?
14 Als nu Hizkia de brieven
uit der boden hand ontvangen,
en die gelezen had, ging hij
op in het huis des HEEREN, en
Hizkia breidde die uit voor het
aangezicht des HEEREN.
15 En Hizkia bad voor het
aangezicht des HEEREN, en
zeide: O HEERE, God Israels,
Die tussen de cherubim woont!
Gij zelf, Gij alleen zijt de God
van alle koninkrijken der
aarde, Gij hebt den hemel en
de aarde gemaakt.
16 O, HEERE! neig Uw oor
en hoor, doe, HEERE! Uw
ogen open en zie, en hoor de
woorden van Sanherib, die
dezen gezonden heeft, om den
levenden God te honen.
17 Waarlijk, HEERE, hebben
de koningen van Assyrie
die heidenen en hun land
verwoest;
18 En hebben hun goden in
het vuur geworpen; want zij
waren geen goden, maar het
werk van mensenhanden, hout
en steen; daarom hebben zij die
verdorven.
19 Nu dan, HEERE, onze God,
verlos ons toch uit zijn hand;
zo zullen alle koninkrijken der
aarde weten, dat Gij, HEERE,
alleen God zijt.
20 Toen zond Jesaja, de
zoon van Amoz, tot Hizkia,
zeggende: Zo spreekt de

HEERE, de God Israels: Dat gij
tot Mij gebeden hebt tegen
Sanherib, den koning van
Assyrie, heb Ik gehoord.
21 Dit is het woord, dat de
HEERE over hem gesproken
heeft: De jonkvrouw, de
dochter van Sion, veracht u,
zij bespot u, de dochter van
Jeruzalem schudt het hoofd
achter u.
22 Wien hebt gij gehoond
en gelasterd? en tegen Wien
hebt gij de stem verheven, en
uw ogen omhoog opgeheven?
Tegen den Heilige Israels!
23 Door middel uwer boden
hebt gij den HEERE gehoond, en
gezegd: Ik heb met de menigte
mijner wagenen beklommen
de hoogten der bergen, de
zijden van den Libanon; en
ik zal zijn hoge cederbomen,
en zijn uitgelezen dennebomen
afhouwen; en zal komen in zijn
uiterste herberg, in het woud
zijns schonen velds.
24 Ik heb gegraven en heb
gedronken vreemde wateren;
en ik heb met mijn voetzolen
alle rivieren der belegerde
plaatsen verdroogd.
25 Hebt gij niet gehoord, dat
Ik zulks lang te voren gedaan
heb en dat van oude dagen af
geformeerd heb? Nu heb Ik dat
doen komen, dat gij zoudt zijn,
om de vaste steden te verstoren
tot woeste hopen.
26 Daarom waren haar
inwoners handeloos; zij waren
verslagen en beschaamd; zij
waren als het gras des velds,
en de groene grasscheutjes,
het hooi der daken, en het
brandkoren, eer het over einde
staat.
27 Maar Ik weet uw zitten, en
uw uitgaan, en uw inkomen, en
uw woeden tegen Mij.
28 Om uw woeden tegen Mij,
en dat uw woeling voor Mijn
oren opgekomen is, zo Mijn
gebit in uw lippen, en Ik
zal u doen wederkeren door
dien weg, door denwelken gij
gekomen zijt.
29 En dat zij u een teken, dat
men in dit jaar eten zal, wat
van zelf gewassen is; en in
het tweede jaar, wat daarvan
weder uitspruit; maar zaait in
het derde jaar, en maait, en
plant wijngaarden, en eet hun
vruchten.
30 Want het ontkomene,
dat overgebleven is van het
huis van Juda, zal wederom
nederwaarts wortelen, en zal
opwaarts vrucht dragen.
31 Want van Jeruzalem zal
het overblijfsel uitgaan, en het
ontkomene van den berg Sion;
de ijver van den HEERE der
heirscharen zal dit doen.
32 Daarom zo zegt de HEERE
van den koning van Assyrie:
Hij zal in deze stad niet komen,
noch daar een pijl inschieten;
ook zal hij met geen schild
daarvoor komen, en zal geen
wal daartegen opwerpen.
33 Door den weg, dien hij
gekomen is, door dien zal hij
wederkeren; maar in deze stad
zal hij niet komen, zegt de
HEERE.

34 Want Ik zal deze stad
beschermen, om die te
verlossen, om Mijnentwil,
en om Davids, Mijns knechts
wil.
35 Het geschiedde dan in
dienzelven nacht, dat de Engel
des HEEREN uitvoer, en sloeg in
het leger van Assyrie honderd
vijf en tachtig duizend. En toen
zij zich des morgens vroeg
opmaakten, ziet, die allen
waren dode lichamen.
36 Zo vertrok Sanherib, de
koning van Assyrie, en toog
henen, en keerde weder; en hij
bleef te Nineve.
37 Het geschiedde nu, als
hij in het huis van Nisroch,
zijn god, zich nederboog,
dat Adramelech en Sarezer,
zijn zonen, hem met het
zwaard versloegen; doch zij
ontkwamen in het land van
Ararat; en Esar-Haddon, zijn
zoon, werd koning in zijn
plaats.

20 In die dagen werd
Hizkia krank tot
stervens toe; en de profeet
Jesaja, de zoon van Amoz,
kwam tot hem, en zeide tot
hem: Zo zegt de HEERE: Geef
bevel aan uw huis, want gij
zult sterven, en niet leven.
2 Toen keerde hij zijn
aangezicht om naar den wand,
en hij bad tot den HEERE,
zeggende:
3 Och, HEERE, gedenk toch,
dat ik voor Uw aangezicht in
waarheid en met een volkomen
hart gewandeld, en wat goed
in Uw ogen is, gedaan heb. En
Hizkia weende gans zeer.
4 Het gebeurde nu, als Jesaja
uit het middelvoorhof nog niet
gegaan was, dat het woord des
HEEREN tot hem geschiedde,
zeggende:
5 Keer weder en zeg tot
Hizkia, den voorganger Mijns
volks: Zo zegt de HEERE, de
God van uw vader David: Ik
heb uw gebed gehoord, Ik heb
uw tranen gezien; zie, Ik zal u
gezond maken; aan den derden
dag zult gij opgaan in het huis
des HEEREN;
6 En Ik zal vijftien jaren tot
uw dagen toedoen, en zal u
uit de hand des konings van
Assyrie verlossen, mitsgaders
deze stad; en Ik zal deze stad
beschermen om Mijnentwil, en
om Mijns knechts Davids wil.
7 Daarna zeide Jesaja: Neemt
een klomp vijgen; en zij namen
ze, en legden ze op de zweer, en
hij werd genezen.
8 Hizkia nu had gezegd tot
Jesaja: Welk is het teken, dat de
HEERE mij gezond maken zal,
en dat ik den derden dag in des
HEEREN huis zal opgaan?
9 En Jesaja zeide: Dit zal u
een teken van den HEERE zijn,
dat de HEERE het woord, dat
Hij gesproken heeft, doen zal:
Zal de schaduw tien graden
voorwaarts gaan, of tien
graden achterwaarts keren?
10 Toen zeide Hizkia: Het
is der schaduwe licht, tien
graden nederwaarts te gaan;
neen, maar dat de schaduw
tien graden achterwaarts kere.

11 En Jesaja, de profeet,
riep den HEERE aan; en
Hij deed de schaduw tien
graden achterwaarts keren
in de graden, dewelke zij
nederwaarts gegaan was,
in de graden van Achaz'
zonnewijzer.
12 Te dier tijd zond Berodach
Baladan de zoon van Baladan,
de koning van Babel, brieven
en een geschenk aan Hizkia;
want hij had gehoord, dat
Hizkia krank geweest was.
13 En Hizkia hoorde naar hen,
en hij toonde hun zijn ganse
schathuis, het zilver, en het
goud, en de specerijen, en de
beste olie, en zijn wapenhuis,
en al wat gevonden werd in zijn
schatten; er was geen ding in
zijn huis, noch in zijn ganse
heerschappij, dat hij hun niet
toonde.
14 Toen kwam de profeet
Jesaja tot den koning Hizkia,
en zeide tot hem: Wat hebben
die mannen gezegd, en van
waar zijn zij tot u gekomen?
En Hizkia zeide: Zij zijn uit
verren lande gekomen, uit
Babel.
15 En hij zeide: Wat hebben
zij gezien in uw huis? En
Hizkia zeide: Zij hebben alles
gezien, wat in mijn huis is;
geen ding is er in mijn schatten,
dat ik hun niet getoond heb.
16 Toen zeide Jesaja tot
Hizkia: Hoor des HEEREN
woord.
17 Zie, de dagen komen, dat
al wat in uw huis is, en wat
uw vaderen tot dezen dage toe
opgelegd hebben, naar Babel
weggevoerd zal worden; er zal
niets overgelaten worden, zegt
de HEERE.
18 Daartoe zullen zij van
uw zonen, die uit u zullen
voortkomen, die gij gewinnen
zult, nemen, dat zij hovelingen
zijn in het paleis des konings
van Babel.
19 Maar Hizkia zeide tot
Jesaja: Het woord des HEEREN,
dat gij gesproken hebt, is goed.
Ook zeide hij: Zou het niet,
naardien vrede en waarheid in
mijn dagen wezen zal?
20 Het overige nu der
geschiedenissen van Hizkia,
en al zijn macht, en hoe hij
den vijver en den watergang
gemaakt heeft, en water in de
stad gebracht heeft, zijn die
niet geschreven in het boek
der kronieken der koningen
van Juda?
21 En Hizkia ontsliep met zijn
vaderen; en zijn zoon Manasse
werd koning in zijn plaats.

21 Manasse was twaalf
jaren oud, toen
hij koning werd, en hij
regeerde vijf en vijftig jaren te
Jeruzalem; en de naam zijner
moeder was Hefzi-bah.
2 En hij deed dat kwaad was
in de ogen des HEEREN, naar de
gruwelen der heidenen, die de
HEERE voor het aangezicht der
kinderen Israels uit de bezitting
verdreven had.
3 Want hij bouwde de
hoogten weder op, die Hizkia,
zijn vader, verdorven had;

en hij richtte Baal altaren op, en maakte een bos, gelijk als Achab, de koning van Israel, gemaakt had, en boog zich neder voor het heir des hemels, en diende ze.

4 En hij bouwde altaren in het huis des HEEREN, waarvan de HEERE gezegd had: te Jeruzalem zal Ik Mijn Naam zetten.

5 Daartoe bouwde hij altaren voor al het heir des hemels, in beide de voorhoven van het huis des HEEREN.

6 Ja, hij deed zijn zoon door het vuur gaan, en pleegde guichelarij en gaf op vogelgeschrei acht; en hij stelde waarzeggers en duivelskunstenaren; hij deed zeer veel kwaads in de ogen des HEEREN, om Hem tot toorn te verwekken.

7 Hij stelde ook een gesneden beeld van het bos, dat hij gemaakt had, in het huis waarvan de HEERE gezegd had tot David, en tot zijn zoon Salomo: In dit huis, en in Jeruzalem, die Ik uit alle stammen van Israel verkoren heb, zal Ik Mijn Naam zetten in eeuwigheid.

8 En Ik zal niet voortvaren den voet van Israel te bewegen uit dit land, dat Ik hun vaderen gegeven heb; alleenlijk, zo zij waarnemen te doen, naar alles, wat Ik hun geboden heb, en naar de ganse wet, die Mijn knecht Mozes hun geboden heeft.

9 Maar zij hoorden niet; want Manasse deed hen dwalen, dat zij erger deden dan de heidenen, die de HEERE voor het aangezicht der kinderen Israels verdelgd had.

10 Toen sprak de HEERE door den dienst van Zijn knechten, de profeten, zeggende:

11 Dewijl dat Manasse, de koning van Juda, deze gruwelen gedaan heeft, erger doende dan al wat de Amorieten gedaan hebben, die voor hem geweest zijn, ja, ook Juda door zijn drekgoden heeft doen zondigen;

12 Daarom, alzo zegt de HEERE, de God Israels: Ziet, Ik zal een kwaad over Jeruzalem en Juda brengen, dat een ieder, die het hoort, beide zijn oren klinken zullen.

13 En Ik zal over Jeruzalem het meetsnoer van Samaria trekken, mitsgaders het paslood van het huis van Achab; en Ik zal Jeruzalem uitwissen, gelijk als men een schotel uitwist; men wist dien uit, en men keert hem om op zijn holligheid.

14 En Ik zal het overblijfsel Mijns erfdeels verlaten, en zal ze in de hand hunner vijanden geven; en zij zullen tot een roof en plundering worden al hun vijanden.

15 Daarom, dat zij gedaan hebben dat kwaad was in Mijn ogen, en Mij tot toorn verwekt hebben, van dien dag, dat hun vaderen van Egypte uitgegaan zijn, ook tot op dezen dag toe.

16 Daartoe vergoot Manasse ook zeer veel onschuldig bloed, totdat hij Jeruzalem van het ene einde tot het andere vervuld had; behalve zijn zonde, die hij Juda zondigen deed, doende wat kwaad was in de ogen des HEEREN.

17 Het overige der geschiedenissen van Manasse, en al wat hij gedaan heeft, en zijn zonde, die hij gezondigd heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda?

18 En Manasse ontsliep met zijn vaderen, en werd begraven in den hof van zijn huis, in den hof van Uzza; en zijn zoon Amon werd koning in zijn plaats.

19 Amon was twee en twintig jaren oud, toen hij koning werd, en hij regeerde twee jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Mesullemet, een dochter van Haruz van Jotba.

20 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN; gelijk als zijn vader Manasse gedaan had.

21 Want hij wandelde in al den weg, dien zijn vader gewandeld had, en hij diende de drekgoden, die zijn vader gediend had, en hij boog zich voor die neder.

22 Zo verliet hij den HEERE, den God zijner vaderen, en hij wandelde niet in den weg des HEEREN.

23 En de knechten van Amon maakten een verbintenis tegen hem, en zij doodden den koning in zijn huis.

24 Maar het volk des lands versloeg allen, die tegen den koning Amon een verbintenis gemaakt hadden; en het volk des lands maakte zijn zoon Josia koning in zijn plaats.

25 Het overige nu der geschiedenissen van Amon, wat hij gedaan heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Juda?

26 En men begroef hem in zijn graf, in den hof van Uzza; en zijn zoon Josia werd koning in zijn plaats.

22 Josia was acht jaren oud, toen hij koning werd, en regeerde een en dertig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Jedida, een dochter van Adaja, van Bozkath.

2 En hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN; en hij wandelde in al den weg van zijn vader David, en week niet af ter rechterhand noch ter linkerhand.

3 Het geschiedde nu in het achttiende jaar van den koning Josia, dat de koning den schrijver Safan, den zoon van Azalia, den zoon van Mesullam, zond in het huis des HEEREN, zeggende:

4 Ga op tot Hilkia, den hogepriester, opdat hij het geld opsomme, dat in het huis des HEEREN gebracht is, hetwelk de wachters des dorpels van

het volk verzameld hebben;
5 En dat zij dat geven in de
hand der verzorgers van het
werk, die besteld zijn over het
huis des HEEREN; opdat zij het
geven aan degenen, die het
werk doen, dat in het huis des
HEEREN is, om de breuken van
het huis te beteren;
6 Aan de timmerlieden en de
bouwlieden, en de metselaars,
en om hout en gehouwene
stenen te kopen, om het huis te
beteren.
7 Doch er werd met hen geen
rekening gehouden van het
geld, dat in hun hand geleverd
was, want zij handelden
trouwelijk.
8 Toen zeide de hogepriester
Hilkia tot Safan, den schrijver:
Ik heb het wetboek in het
huis des HEEREN gevonden; en
Hilkia gaf dat boek aan Safan,
die las het.
9 Daarna kwam Safan, de
schrijver, tot den koning, en
bracht den koning bescheid
weder, en hij zeide: Uw
knechten hebben het geld,
dat in het huis gevonden was,
samengebracht, en hebben
het gegeven in de hand der
verzorgers van het werk, die
besteld waren over het huis
des HEEREN.
10 Ook gaf Safan, de
schrijver, den koning te
kennen, zeggende: De priester
Hilkia heeft mij een boek
gegeven. En Safan las dat voor
het aangezicht des konings.
11 Het geschiedde nu, als
de koning de woorden des
wetboeks hoorde, dat hij zijn
klederen scheurde.
12 En de koning gebood
Hilkia, den priester, en
Ahikam, den zoon van Safan,
en Achbor, den zoon van
Michaja, en Safan, den
schrijver, en Asaja, den
knecht des konings, zeggende:
13 Gaat henen, vraagt den
HEERE voor mij, en voor
het volk, en voor het ganse
Juda, over de woorden dezes
boeks, dat gevonden is; want
de grimmigheid des HEEREN
is groot, dewelke tegen ons
aangestoken is, omdat onze
vaderen niet gehoord hebben
naar de woorden dezes boeks,
om te doen naar al wat voor
ons geschreven is.
14 Toen ging de priester
Hilkia, en Ahikam, en Achbor,
en Safan, en Asaja henen tot de
profetes Hulda, de huisvrouw
van Sallum, den zoon van
Tikva, den zoon van Harhas,
den klederbewaarder (zij nu
woonde te Jeruzalem, in het
tweede deel), en zij spraken tot
haar.
15 En zij zeide tot hen: Zo
zegt de HEERE, de God Israels:
Zegt tot den man, die u tot mij
gezonden heeft:
16 Zo zegt de HEERE: Zie,
Ik zal kwaad over deze
plaats brengen, en voer haar
inwoners, namelijk al de
woorden des boeks, dat de
koning van Juda gelezen heeft.
17 Daarom dat zij Mij
verlaten, en anderen goden
gerookt hebben, opdat zij

Mij tot toorn verwekten met al het werk hunner handen, zo zal Mijn grimmigheid aangestoken worden, tegen deze plaats, en niet uitgeblust worden.
18 Maar tot den koning van Juda, die u gezonden heeft, om den HEERE te vragen, alzo zult gij tot hem zeggen: Zo zegt de HEERE, de God Israels: Aangaande de woorden, die gij gehoord hebt;
19 Omdat uw hart week geworden is, en gij u voor het aangezicht des HEEREN vernederd hebt, als gij hoordet, wat Ik gesproken heb tegen deze plaats en derzelver inwoners, dat zij tot een verwoesting en vloek zullen worden, en dat gij uw klederen gescheurd en voor Mijn aangezicht geweend hebt; zo heb Ik u ook verhoord, spreekt de HEERE.
20 Daarom zie, Ik zal u verzamelen tot uw vaderen, en gij zult met vrede in uw graf verzameld worden, en uw ogen zullen al het kwaad niet zien, dat Ik over deze plaats brengen zal. En zij brachten den koning het antwoord weder.

23 Toen zond de koning henen, en tot hem verzamelden al de oudsten van Juda en Jeruzalem.
2 En de koning ging op in het huis des HEEREN, en met hem alle inwoners van Jeruzalem, en de priesters en de profeten, en al het volk, van den minste tot den meeste; en hij las voor hun oren al de woorden van het boek des verbonds, dat in het huis des HEEREN gevonden was.
3 De koning nu stond aan den pilaar, en maakte een verbond voor des HEEREN aangezicht, om den HEERE na te wandelen, en Zijn geboden, en Zijn getuigenissen, en Zijn inzettingen met ganser harte en met ganser ziele te houden, bevestigende de woorden dezes verbonds, die in dit boek geschreven zijn. En het ganse volk stond in dit verbond.
4 En de koning gebood den hogepriester Hilkia, en den priesteren der tweede ordening, en den dorpelbewaarders, dat zij uit den tempel des HEEREN alle gereedschap, dat voor Baal, en voor het beeld van het bos, en voor al het heir des hemels gemaakt was, uitbrengen zouden; en hij verbrandde dat buiten Jeruzalem in de velden van Kidron, en liet het stof daarvan naar Beth-El dragen.
5 Daartoe schafte hij de Chemarim af, die de koningen van Juda gesteld hadden, opdat men roken zou op de hoogten, in de steden van Juda, en rondom Jeruzalem, mitsgaders, die voor Baal, de zon, en de maan, en de andere planeten, en al het heir des hemels rookten.
6 Hij bracht ook het beeld van het bos uit het huis des HEEREN weg, buiten Jeruzalem, tot de beek Kidron, en verbrandde

het aan de beek Kidron, en
vergruisde het tot stof; en hij
wierp het stof daarvan op de
graven der kinderen des volks.
7 Daartoe brak hij de huizen
der schandjongens af, die aan
het huis des HEEREN waren,
alwaar de vrouwen huisjes
voor het beeld van het bos
weefden.
8 En hij bracht al de priesters
uit de steden van Juda, en
verontreinigde de hoogten,
alwaar die priesters gerookt
hadden, van Geba af tot
Ber-seba toe; en hij brak de
hoogten der poort van Jozua,
den overste der stad, was,
welke aan iemands linkerhand
was, in de stadspoort gaande.
9 Doch de priesters der
hoogten offerden niet op
het altaar des HEEREN te
Jeruzalem; maar zij aten
ongezuurde broden in het
midden van hun broederen.
10 Hij verontreinigde ook
Thofeth, dat in het dal der
kinderen van Hinnom is, opdat
niemand zijn zoon of zijn
dochter voor den Molech door
het vuur deed gaan.
11 En hij schafte de paarden
af, die de koningen van Juda
voor de zon gesteld hadden,
van den ingang van het huis
des HEEREN, tot de kamer van
Nathan-Melech, den hoveling,
die in Parvarim was; en de
wagenen der zon verbrandde
hij met vuur.
12 Verder de altaren die op
het dak der opperzaal van
Achaz waren, die de koningen
van Juda gemaakt hadden,
mitsgaders de altaren, die
Manasse in de twee voorhoven
van het huis des HEEREN
gemaakt had, brak de koning
af; en hij verbrijzelde ze van
daar, en wierp het stof daarvan
in de beek Kidron.
13 De hoogten ook, die
vooraan Jeruzalem waren,
dewelke waren ter rechterhand
van de berg Mashith, die
Salomo, de koning van Israel,
voor Astoreth, het verfoeisel
der Sidoniers, en voor Kamos,
het verfoeisel der Moabieten,
en voor Milchom, den gruwel
der kinderen Ammons,
gebouwd had, verontreinigde
de koning.
14 Insgelijks brak hij de
opgerichte beelden, en
roeide de bossen uit; en
hij vervulde hun plaats met
mensenbeenderen.
15 Daartoe ook het altaar, dat
te Beth-El was, en de hoogte,
die Jerobeam, de zoon van
Nebat, dewelke Israel zondigen
deed, gemaakt had; te zamen
dat altaar en die hoogte brak hij
af; ja, hij verbrandde de hoogte,
hij vergruisde ze tot stof, en hij
verbrandde het bos.
16 En als Josia zich omkeerde,
zag hij de graven, die daar
op den berg waren, en
zond henen, en nam de
beenderen uit de graven, en
verbrandde ze op dat altaar, en
verontreinigde dat; naar het
woord des HEEREN, dat de man
Gods uitgeroepen had, die deze
woorden uitriep.

17 Verder zeide hij: Wat is dat
voor een grafteken, dat ik zie?
En de lieden der stad zeiden tot
hem: Het is het graf van den
man Gods, die uit Juda kwam,
en deze dingen, die gij tegen dit
altaar van Beth-El gedaan hebt,
uitgeroepen heeft.
18 En hij zeide: Laat hem
liggen, dat niemand zijn
beenderen verroere. Zo
bevrijdden zij zijn beenderen,
met de beenderen van den
profeet, die uit Samaria
gekomen was.
19 Daartoe nam Josia ook
weg al de huizen der hoogten,
die in de steden van Samaria
waren, die de koningen van
Israel gemaakt hadden, om den
HEERE tot toorn te verwekken;
en hij deed dezelve naar al
de daden, die hij te Beth-El
gedaan had.
20 En hij slachtte al de
priesteren der hoogten, die
daar waren, op de altaren, en
verbrandde mensenbeenderen
op dezelve. Daarna keerde hij
weder naar Jeruzalem.
21 En de koning gebood het
ganse volk, zeggende: Houdt
den HEERE, uw God, pascha,
gelijk in dit boek des verbonds
geschreven is.
22 Want gelijk dit pascha
was er geen gehouden, van
de dagen der richteren af, die
Israel gericht hadden, noch in
al de dagen der koningen van
Israel, noch der koningen van
Juda.
23 Maar in het achttiende jaar
van den koning Josia, werd dit
pascha den HEERE te Jeruzalem
gehouden.

24 En ook deed Josia weg
de waarzeggers, en de
duivelskunstenaars, en de
terafim, en de drekgoden, en
alle verfoeiselen, die in het
land van Juda en in Jeruzalem
gezien werden; opdat hij
bevestigde de woorden der
wet, die geschreven waren
in het boek, dat de priester
Hilkia in het huis des HEEREN
gevonden had.

25 En voor hem was geen
koning zijns gelijke, die zich tot
den HEERE, met zijn ganse hart,
en met zijn ganse ziel, en met
zijn ganse kracht, naar al de
wet van Mozes, bekeerd had;
en na hem stond zijns gelijke
niet op.

26 Nochtans keerde zich
de HEERE van den brand
Zijns groten toorns niet af,
waarmede Zijn toorn brandde
tegen Juda, om al de tergingen,
waarmede Manasse Hem
getergd had.

27 En de HEERE zeide: Ik zal
Juda ook van Mijn aangezicht
wegdoen, gelijk als Ik Israel
weggedaan heb; en Ik zal deze
stad Jeruzalem verwerpen, die
Ik verkoren heb, en het huis,
waarvan Ik gezegd heb: Mijn
Naam zal daar wezen.

28 Het overige nu der
geschiedenissen van Josia, en
al wat hij gedaan heeft, zijn
die niet geschreven in het boek
der kronieken der koningen
van Juda?

29 In zijn dagen toog Farao Necho, de koning van Egypte, op tegen den koning van Assyrie, naar de rivier Frath; en de koning Josia toog hem tegemoet, en hij doodde hem te Megiddo, als hij hem gezien had.

30 En zijn knechten voerden hem dood op een wagen van Megiddo, en brachten hem te Jeruzalem, en begroeven hem in zijn graf; en het volk des lands nam Joahaz, den zoon Josia, en zalfden hem, en maakten hem koning in zijns vaders plaats.

31 Drie en twintig jaren was Joahaz oud, toen hij koning werd, en hij regeerde drie maanden te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Hamutal, de dochter van Jeremia, van Libna.

32 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, naar alles, wat zijn vaderen gedaan hadden.

33 Doch Farao Necho liet hem binden te Ribla in het land van Hamath, opdat hij te Jeruzalem niet regeren zou; en hij legde het land een boete op van honderd talenten zilvers en een talent gouds.

34 Ook maakte Farao Necho Eljakim, den zoon van Josia, koning, in de plaats van zijn vader Josia, en veranderde zijn naam in Jojakim; maar Joahaz nam hij mede, en hij kwam in Egypte, en stierf aldaar.

35 En Jojakim gaf dat zilver en dat goud aan Farao; doch hij schatte het land, om dat geld naar het bevel van Farao te geven; een ieder naar zijn schatting eiste hij het zilver en goud af van het volk des lands, om aan Farao Necho te geven.

36 Vijf en twintig jaren was Jojakim oud, toen hij koning werd, en regeerde elf jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Zebudda, een dochter van Pedaja, van Ruma.

37 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, naar alles, wat zijn vaders gedaan hadden.

24 In zijn dagen toog Nebukadnezar, de koning van Babel, op, en Jojakim werd zijn knecht drie jaren; daarna keerde hij zich om, en rebelleerde tegen hem.

2 En de HEERE zond tegen hem de benden der Chaldeen, en de benden der Syriers, en de benden der Moabieten, en de benden der kinderen Ammons, en zond hen tegen Juda, om dat te verderven, naar het woord des HEEREN, dat Hij gesproken had door den dienst Zijner knechten, de profeten.

3 Zekerlijk geschiedde dit naar het bevel des HEEREN tegen Juda, dat Hij hen van Zijn aangezicht wegdeed, om de zonden van Manasse, naar alles, wat hij gedaan had;

4 Als ook om het onschuldig bloed, dat hij vergoten had, zodat hij Jeruzalem met onschuldig bloed vervuld had; daarom wilde de HEERE niet vergeven.

5 Het overige nu der
geschiedenissen van Jojakim,
en al wat hij gedaan heeft, is
dat niet geschreven in het boek
der kronieken der koningen
van Juda?
6 En Jojakim ontsliep met zijn
vaderen; en zijn zoon Jojachin
werd koning in zijn plaats.
7 De koning nu van Egypte
toog voortaan niet meer uit
zijn land; want de koning van
Babel had, van de rivier van
Egypte af tot aan de rivier
Frath, ingenomen al wat van
den koning van Egypte was.
8 Jojachin was achttien jaren
oud, toen hij koning werd,
en regeerde drie maanden te
Jeruzalem; en de naam zijner
moeder was Nehusta, een
dochter van Elnathan, van
Jeruzalem.
9 En hij deed dat kwaad was
in de ogen des HEEREN, naar
alles, wat zijn vader gedaan
had.
10 Te dier tijd togen de
knechten van Nebukadnezar,
den koning van Babel, naar
Jeruzalem; en de stad werd
belegerd.
11 Zelfs kwam
Nebukadnezar, de koning
van Babel, tegen de stad, als
zijn knechten die belegerden.
12 Toen ging Jojachin, de
koning van Juda, uit tot den
koning van Babel, hij, en zijn
moeder, en zijn knechten,
en zijn vorsten, en zijn
hovelingen; en de koning van
Babel nam hem gevangen in
het achtste jaar zijner regering.
13 En hij bracht van daar uit
al de schatten van het huis des
HEEREN, en de schatten van
het huis des konings; en hij
hieuw alle gouden vaten af, die
Salomo, de koning van Israel,
in den tempel des HEEREN
gemaakt had, gelijk als de
HEERE gesproken had.
14 En hij voerde gans
Jeruzalem weg, mitsgaders al
de vorsten, en alle strijdbare
helden, tien duizend gevangen,
en alle timmerlieden en
smeden; niemand werd
overgelaten, dan het arme volk
des lands.
15 Zo voerde hij Jojachin
weg naar Babel, mitsgaders
des konings moeder, en
des konings vrouwen, en
zijn hovelingen; daartoe de
machtigen des lands bracht
hij gevankelijk van Jeruzalem
naar Babel;
16 En alle kloeke mannen
tot zeven duizend, en
timmerlieden en smeden
tot een duizend, en alle helden,
die ten oorlog geoefend waren;
dezen bracht de koning van
Babel gevankelijk naar Babel.
17 En de koning van Babel
maakte Mattanja, deszelfs oom,
koning in plaats van hem,
en veranderde zijn naam in
Zedekia.
18 Zedekia was een en twintig
jaren oud, als hij koning werd,
en hij regeerde elf jaren te
Jeruzalem; en de naam zijner
moeder was Hamutal, een
dochter van Jeremia, van
Libna.

19 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, naar alles, wat Jojakim gedaan had.

20 Want het geschiedde, om den toorn des HEEREN tegen Jeruzalem en tegen Juda, totdat Hij hen van Zijn aangezicht weggeworpen had. En Zedekia rebelleerde tegen den koning van Babel.

25 En het geschiedde in het negende jaar zijner regering, in de tiende maand, op den tienden der maand, dat Nebukadnezar, de koning van Babel, kwam tegen Jeruzalem, hij en zijn ganse heir, en legerde zich tegen haar; en zij bouwden tegen haar sterkten rondom.

2 Zo kwam de stad in belegering, tot in het elfde jaar van den koning Zedekia.

3 Op den negenden der vierde maand, als de honger in de stad sterk werd, en het volk des lands geen brood had,

4 Toen werd de stad doorgebroken, en al de krijgslieden vloden des nachts door den weg der poort, tussen de twee muren, die aan des konings hof waren (de Chaldeen nu waren tegen de stad rondom), en de koning trok door den weg des vlakken velds.

5 Doch het heir der Chaldeen jaagde den koning na, en zij achterhaalden hem in de vlakke velden van Jericho, en zal zijn heir werd van bij hem verstrooid.

6 Zij dan grepen den koning, en voerden hem opwaarts tot den koning van Babel, naar Ribla; en zij spraken een oordeel tegen hem.

7 En zij slachtten de zonen van Zedekia voor zijn ogen, en men verblindde Zedekia's ogen, en zij bonden hem met twee koperen ketenen, en voerden hem naar Babel.

8 Daarna in de vijfde maand, op de zevenden der maand (dit was het negentiende jaar van Nebukadnezar, den koning van Babel) kwam Nebuzaradan, de overste der trawanten, de knecht des konings van Babel, te Jeruzalem.

9 En hij verbrandde het huis des HEEREN, en het huis des konings, mitsgaders alle huizen van Jeruzalem; en alle huizen der groten verbrandde hij met vuur.

10 En het ganse heir de Chaldeen, dat met den overste der trawanten was, brak de muren van Jeruzalem rondom af.

11 Het overige nu des volks, die in de stad overgelaten waren, en de afvalligen, die tot den koning van Babel gevallen waren, en het overige der menigte, voerde Nebuzaradan, de overste der trawanten, gevankelijk weg.

12 Maar van de armsten des lands liet de overste der trawanten enigen overig tot wijngaardeniers en tot akkerlieden.

13 Verder braken de Chaldeen
de koperen pilaren, die in het
huis des HEEREN waren, en de
stellingen, en de koperen zee,
die in het huis des HEEREN
was; en zij voerden het koper
daarvan naar Babel.
14 Zij namen ook de potten,
en de schoffelen, en de
gaffelen, en de rookschalen, en
al de koperen vaten, daar men
den dienst mede deed.
15 En de overste der
trawanten nam weg
de wierookvaten en de
sprengbekkens, wat geheel
goud en wat geheel zilver was.
16 De twee pilaren, de ene
zee, en de stellingen, die
Salomo voor het huis des
HEEREN gemaakt had; het
koper van al deze vaten was
zonder gewicht.
17 De hoogte van een pilaar
was achttien ellen, en het
kapiteel daarop was koper; en
de hoogte des kapiteels was
drie ellen; en het net, en de
granaatappelen op het kapiteel
rondom, waren alle van koper;
en dezen gelijk had de andere
pilaar, met het net.
18 Ook nam de overste
der trawanten Seraja, den
hoofdpriester, en Zefanja, den
tweeden priester, en de drie
dorpelbewaarders.
19 En uit de stad nam hij
een hoveling, die over de
krijgslieden gesteld was, en
vijf mannen uit degenen,
die des konings aangezicht
zagen, die in de stad gevonden
werden, mitsgaders den
oversten schrijver des heirs,
die het volk des lands ten
oorlog opschreef, en zestig
mannen van het volk des
lands, die in de stad gevonden
werden.
20 Als Nebuzaradan, de
overste der trawanten, dezen
genomen had, zo bracht hij
hen tot den koning van Babel,
naar Ribla.
21 En de koning van Babel
sloeg hen, en doodde hen te
Ribla, in het land van Hamath.
Alzo werd Juda uit zijn land
gevankelijk weggevoerd.
22 Maar aangaande het
volk, dat in het land van
Juda overgebleven was, dat
Nebukadnezar, de koning van
Babel, had laten overblijven,
daarover stelde hij Gedalia,
den zoon van Ahikam, den
zoon van Safan.
23 Toen nu al de oversten der
heiren, zij en hun mannen,
hoorden, dat de koning van
Babel Gedalia tot overste
gesteld had, kwamen zij tot
Gedalia naar Mizpa; namelijk,
Ismael, de zoon van Nethanja,
en Johanan, de zoon van
Kareah, en Seraja, de zoon van
Tanhumeth, de Netofathiet,
en Jaazanja, de zoon van
den Maachathiet, zij en hun
mannen.
24 En Gedalia zwoer hun en
hun mannen, en zeide tot hen:
Vreest niet van te zijn knechten
der Chaldeen, blijft in het land,
en dient den koning van Babel,
zo zal het u wel gaan.

25 Maar het geschiedde
in de zevende maand, dat
Ismael, de zoon van Nethanja,
den zoon van Elisama, van
koninklijk zaad, kwam, en
tien mannen met hem; en
zij sloegen Gedalia, dat hij
stierf; mitsgaders de Joden en
de Chaldeen, die met hem te
Mizpa waren.

26 Toen maakte zich al het
volk op, van de minste tot
den meeste, en de oversten der
heiren, en kwamen in Egypte;
want zij vreesden voor de
Chaldeen.

27 Het geschiedde daarna in
het zeven en dertigste jaar
der wegvoering van Jojachin,
den koning van Juda, in de
twaalfde maand, op den zeven
en twintigsten der maand, dat
Evilmerodach, de koning van
Babel, in het jaar, als hij koning
werd, het hoofd van Jojachin,
den koning van Juda, uit het
gevangenhuis, verhief.

28 En hij sprak vriendelijk
met hem, en stelde zijn stoel
boven den stoel der koningen,
die bij hem te Babel waren.

29 En hij veranderde de
klederen zijner gevangenis, en
hij at geduriglijk brood voor
zijn aangezicht, al de dagen
zijns levens.

30 En aangaande zijn tering,
een gedurige tering werd hem
van den koning gegeven, elk
dagelijks bestemde deel op zijn
dag, al de dagen zijns levens.

DE PROFEET

JESAJA

1 Het gezicht van Jesaja, den zoon van Amoz, hetwelk hij zag over Juda en Jeruzalem, in de dagen van Uzzia, Jotham, Achaz en Hizkia, de koningen van Juda.
2 Hoort, gij hemelen! en neem ter ore, gij aarde! want de HEERE spreekt: Ik heb kinderen groot gemaakt en verhoogd; maar zij hebben tegen Mij overtreden.
3 Een os kent zijn bezitter, en een ezel de krib zijns heren; maar Israel heeft geen kennis, Mijn volk verstaat niet.
4 Wee het zondige volk, het volk van zware ongerechtigheid, het zaad der boosdoeners, de verdervende kinderen! Zij hebben den HEERE verlaten, zij hebben den Heilige Israels gelasterd, zij hebben zich vervreemd, wijkende achterwaarts.
5 Waartoe zoudt gij meer geslagen worden? Gij zoudt des afvals des te meer maken; het ganse hoofd is krank, en het ganse hart is mat.
6 Van de voetzool af tot het hoofd toe is er niets geheels aan hetzelve; maar wonden, en striemen, en etterbuilen, die niet uitgedrukt noch verbonden zijn, en geen derzelve is met olie verzacht.
7 Uw aardrijk is een verwoesting, uw steden zijn met het vuur verbrand; uw land verteren de vreemden in uw tegenwoordigheid, en een verwoesting is er, als een omkering door de vreemden.
8 En de dochter van Sion is overgebleven als een hutje in den wijngaard, als een nachthutje in den komkommerhof als een belegerde stad.
9 Zo niet de HEERE der heirscharen ons nog een weinig overblijfsel had gelaten, als Sodom zouden wij geworden zijn; wij zouden Gomorra gelijk zijn geworden.
10 Hoort des HEEREN woord, gij oversten van Sodom! neemt ter ore de wet onzes Gods, gij volk van Gomorra!
11 Waartoe zal Mij zijn de veelheid uwer slachtoffers? zegt de HEERE; Ik ben zat van de brandoffers der rammen, en het smeer der vette beesten, en heb geen lust aan het bloed der varren, noch der lammeren, noch der bokken.
12 Wanneer gijlieden voor Mijn aangezicht komt te verschijnen, wie heeft zulks van uw hand geeist, dat gij Mijn voorhoven betreden zoudt?
13 Brengt niet meer vergeefs offer, het reukwerk is Mij een gruwel; de nieuwe maanden, en sabbatten, en het bijeenroepen der vergaderingen vermag Ik niet,

het is ongerechtigheid, zelfs de
verbodsdagen.
14 Uw nieuwe maanden en
uw gezette hoogtijden haat
Mijn ziel, zij zijn Mij tot een
last; Ik ben moede geworden,
die te dragen.
15 En als gijlieden uw handen
uitbreidt, verberg Ik Mijn ogen
voor u; ook wanneer gij het
gebed vermenigvuldigt, hoor Ik
niet; want uw handen zijn vol
bloed.
16 Wast u, reinigt u, doet
de boosheid uwer handelingen
van voor Mijn ogen weg, laat af
van kwaad te doen.
17 Leert goed doen, zoekt het
recht, helpt den verdrukte, doet
den wees recht, handelt de
twistzaak der weduwe.
18 Komt dan, en laat ons
samen rechten, zegt de HEERE;
al waren uw zonden als
scharlaken, zij zullen wit
worden als sneeuw, al waren
zij rood als karmozijn, zij
zullen worden als witte wol.
19 Indien gijlieden willig zijt
en hoort, zo zult gij het goede
dezes lands eten.
20 Maar indien gij weigert,
en wederspannig zijt, zo zult
gij van het zwaard gegeten
worden; want de mond des
HEEREN heeft het gesproken.
21 Hoe is de getrouwe stad tot
een hoer geworden! Zij was vol
recht, gerechtigheid herbergde
daarin, maar nu doodslagers.
22 Uw zilver is geworden tot
schuim; uw wijn is vermengd
met water.
23 Uw vorsten zijn afvalligen,
en metgezellen der dieven,
een ieder van hen heeft de
geschenken lief, en zij jagen
de vergeldingen na; den wezen
doen zij geen recht, en de
twistzaak der weduwen komt
voor hen niet.
24 Daarom spreekt de Heere,
HEERE der heirscharen, de
Machtige Israels: O wee! Ik
zal Mij troosten van Mijn
wederpartijders. Ik zal Mij
wreken van Mijn vijanden.
25 En Ik zal Mijn hand tegen u
keren, en Ik zal uw schuim op
het allerreinste afzuiveren, en
Ik zal al uw tin wegnemen.
26 En Ik zal u uw rechters
wedergeven, als in het eerste,
en uw raadslieden als in
den beginne; daarna zult gij
een stad der gerechtigheid,
een getrouwe stad, genoemd
worden.
27 Sion zal door recht
verlost worden, en haar
wederkerenden door
gerechtigheid.
28 Maar er zal verbreking
zijn der overtreders, en der
zondaars te zamen; en die
den HEERE verlaten, zullen
omkomen.
29 Want zij zullen beschaamd
worden om der eiken wil, die
gijlieden begeerd hebt, en gij
zult schaamrood worden, om
der hoven wil, die gij verkoren
hebt.
30 Want gij zult zijn als een
eik, welks bladeren afvallen, en
als een hof, die geen water
heeft.

31 En de sterke zal wezen tot
grof vlas, en zijn werkmeester
tot een vonk, en zij zullen
beiden te zamen branden, en er
zal geen uitblusser wezen.

2 Het woord, dat Jesaja, de zoon van Amoz, gezien heeft over Juda en Jeruzalem.
2 En het zal geschieden in het
laatste der dagen, dat de berg
van het huis des HEEREN zal
vastgesteld zijn op den top der
bergen, en dat hij zal verheven
worden boven de heuvelen,
en tot denzelven zullen alle
heidenen toevloeien.
3 En vele volken zullen
heengaan en zeggen: Komt,
laat ons opgaan tot den berg
des HEEREN, tot het huis van
den God Jakobs, opdat Hij ons
lere van Zijn wegen, en dat wij
wandelen in Zijn paden; want
uit Sion zal de wet uitgaan,
en des HEEREN woord uit
Jeruzalem.
4 En Hij zal rechten onder
de heidenen, en bestraffen
vele volken; en zij zullen hun
zwaarden slaan tot spaden, en
hun spiesen tot sikkelen; het
ene volk zal tegen het andere
volk geen zwaard opheffen,
en zij zullen geen oorlog meer
leren.
5 Komt, gij huis van Jakob, en
laat ons wandelen in het licht
des HEEREN.
6 Maar Gij hebt Uw volk,
het huis van Jakob, verlaten,
want zij zijn vervuld met
goddeloosheid, meer dan het
oosten, en zij zijn guichelaars
gelijk de Filistijnen, en aan de
kinderen der vreemden tonen
zij hun behagen.
7 En hun land is vervuld
met zilver en goud, en hunner
schatten is geen einde; hun
land is ook vervuld met
paarden, en hunner wagenen
is geen einde.
8 Ook is hun land vervuld met
afgoden; voor het werk hunner
handen buigen zij zich neder,
voor hetgeen hun vingeren
gemaakt hebben.
9 Daar bukt zich de gemene
man, en de aanzienlijke man
vernedert zich; daarom zult Gij
het hun niet vergeven.
10 Ga in den rotssteen, en
verberg u in het stof, vanwege
den schrik des HEEREN, en
om de heerlijkheid Zijner
majesteit.
11 De hoge ogen de mensen
zullen vernederd worden, en
de hoogheid der mannen zal
nedergebogen worden; en de
HEERE alleen zal in dien dag
verheven zijn.
12 Want de dag des HEEREN
der heirscharen zal zijn tegen
allen hovaardige en hoge, en
tegen allen verhevene, opdat
hij vernederd worde;
13 En tegen alle hoge en
verhevene cederen van
Libanon, en tegen alle eiken
van Basan;
14 En tegen alle hoge bergen,
en tegen alle verhevene
heuvelen;
15 En tegen allen hogen toren,
en tegen allen vasten muur;

16 En tegen alle schepen van
Tarsis, en tegen alle gewenste
schilderijen.
17 En de hoogheid der
mensen zal gebogen, en de
hoogheid der mannen zal
vernederd worden; en de
HEERE alleen zal in die dag
verheven zijn.
18 En elkeen der afgoden zal
ganselijk vergaan.
19 Dan zullen zij in de
spelonken der rotsstenen
gaan, en in de holen der
aarde, vanwege den schrik
des HEEREN, en vanwege de
heerlijkheid Zijner majesteit,
wanneer Hij Zich opmaken zal,
om de aarde te verschrikken.
20 In dien dag zal de mens
zijn zilveren afgoden, en zijn
gouden afgoden, welke zij
zich gemaakt hadden, om zich
daarvoor neder te buigen,
wegwerpen voor de mollen en
de vledermuizen;
21 Gaande in de reten
der rotsen en in de kloven
der steenrotsen, vanwege
den schrik des HEEREN, en
vanwege de heerlijkheid Zijner
majesteit, wanneer Hij Zich
opmaken zal, om de aarde
geweldiglijk te verschrikken.
22 Laat gijlieden dan af van
den mens, wiens adem in zijn
neus is, want waarin is hij te
achten?

3 Want ziet, de Heere,
HEERE der heirscharen,
zal van Jeruzalem en van Juda
wegnemen den stok en den
staf, allen stok des broods, en
allen stok des waters;
2 Den held en den krijgsman,
den rechter en den profeet, en
den waarzegger, en den oude;
3 Den overste van vijftig,
en den aanzienlijke, en den
raadsman, en den wijze onder
de werkmeesters, en dien, die
kloek ter tale is.
4 En Ik zal jongelingen stellen
tot hun vorsten, en kinderen
zullen over hen heersen;
5 En het volk zal gedrongen
worden, de een zal zijn tegen
den ander, en een iegelijk tegen
zijn naaste; de jongeling zal
stout zijn tegen den oude, de
verachte tegen den eerlijke.
6 Wanneer iemand zijn
broeder uit het huis zijns
vaders zal aangrijpen,
zeggende: Gij hebt een kleed,
wees ons ten overste, laat toch
dezen aanstoot onder uw hand
wezen;
7 Zo zal hij in dien dag zijn
hand opheffen, zeggende: Ik
kan geen heelmeester wezen;
er is ook geen brood en geen
kleed in mijn huis; zet mij niet
tot een overste des volks.
8 Want Jeruzalem heeft
aangestoten, en Juda is
gevallen, dewijl hun tong
en handelingen tegen den
HEERE zijn, om de ogen Zijner
heerlijkheid te verbitteren.
9 Het gelaat huns aangezichts
getuigt tegen hen, en hun
zonden spreken zij vrij uit,
gelijk Sodom; zij verbergen ze
niet. Wee hunlieder ziel; want
zij doen zichzelven kwaad.
10 Zegt den rechtvaardige,
dat het hem wel gaan zal; dat

zij de vrucht hunner werken
zullen eten.
11 Wee den goddeloze, het zal
hem kwalijk gaan, want de
vergelding zijner handen zal
hem geschieden.
12 De drijvers Mijns volks zijn
kinderen, en vrouwen heersen
over hetzelve. O Mijn volk! die
u leiden, verleiden u, en den
weg uwer paden slokken zij in.
13 De HEERE stelt Zich om
te pleiten, en Hij staat, om de
volken te richten.
14 De HEERE komt ten
gerichte tegen de oudsten
Zijns volks en deszelfs vorsten,
want gijlieden hebt dezen
wijngaard verteerd; de roof des
ellendigen is in uwe huizen.
15 Wat is ulieden, dat gij
Mijn volk verbrijzelt, en de
aangezichten der ellendigen
vermaalt? spreekt de Heere,
HEERE der heirscharen.
16 Verder zegt de HEERE:
Daarom dat de dochteren van
Sion zich verheffen, en gaan
met uitgestrekten hals, en
lonken met de ogen, al gaande
en trippelende daarhenen
treden, en alsof haar voeten
gebonden waren.
17 Zo zal de HEERE den
schedel der dochteren van Sion
schurftig maken, en de HEERE
zal haar schaamte ontbloten.
18 Ten zelfden dage zal de
HEERE wegnemen het sieraad
der kousebanden, en de netjes,
en de maantjes.
19 De reukdoosjes, en
de kleine ketentjes, en de
glinsterende kledingen,
20 De hoofdkroning, en
de armversierselen, en de
bindselen, en de reukballetjes,
en de oorringen,
21 De ringen en de
voorhoofdsierselen,
22 De wisselklederen, en de
manteltjes, en de hoedjes, en de
buidels,
23 De spiegels, en de
fijn-linnen deksels, en de
hulledoeken, en de sluiers.
24 En het zal geschieden, dat
er voor specerij stank zal zijn,
en lossigheid voor een gordel,
en kaalheid in plaats van
haarvlechten, en omgording
eens zaks in plaats van een
wijden rok, en verbranding in
plaats van schoonheid.
25 Uw mannen zullen door
het zwaard vallen, en uw
helden in den strijd.
26 En haar poorten zullen
treuren, en leed dragen, en zij
zal, ledig gemaakt zijnde, op de
aarde zitten.

4 En te dien dage zullen
zeven vrouwen een man
aangrijpen, zeggende: Ons
brood zullen wij eten, en
met onze klederen zullen wij
bekleed zijn, laat ons alleenlijk
naar uw naam genoemd
worden, neem onze smaadheid
weg.
2 Te dien dage zal des HEEREN
SPRUIT zijn tot sieraad en tot
heerlijkheid, en de vrucht der
aarde tot voortreffelijkheid en
tot versiering dengenen, die
het ontkomen zullen in Israel.
3 En het zal geschieden, dat
de overgeblevene in Sion, en

de overgelatene in Jeruzalem zal heilig geheten worden, een iegelijk, die geschreven is ten leven te Jeruzalem;
4 Als de Heere zal afgewassen hebben den drek der dochteren van Sion, en de bloedschulden van Jeruzalem zal verdreven hebben uit derzelver midden, door den Geest des oordeels, en door den Geest der uitbranding.
5 En de HEERE zal over alle woning van den berg Sions, en over haar vergaderingen, scheppen een wolk des daags, en een rook, en den glans eens vlammenden vuurs des nachts; want over alles wat heerlijk is, zal een beschutting wezen.
6 En daar zal een hut zijn tot een schaduw des daags tegen de hitte, en tot een toevlucht, en tot een verberging tegen den vloed en tegen den regen.

5 Nu zal ik mijn Beminde een lied mijns Liefsten zingen van Zijn wijngaard; Mijn Beminde heeft een wijngaard op een vetten heuvel.
2 En Hij heeft dien omtuind, en van stenen gezuiverd, en Hij heeft hem beplant met edele wijnstokken; en Hij heeft in deszelfs midden een toren gebouwd, en ook een wijnbak daarin uitgehouwen; en Hij heeft verwacht, dat hij goede druiven zou voortbrengen, maar hij heeft stinkende druiven voortgebracht.
3 Nu dan, gij inwoners van Jeruzalem, en gij mannen van Juda, oordeelt toch tussen Mij en tussen Mijn wijngaard.
4 Wat is er meer te doen aan Mijn wijngaard, hetwelk Ik aan hem niet gedaan heb? Waarom heb Ik verwacht, dat hij goede druiven voortbrengen zou, en hij heeft stinkende druiven voortgebracht?
5 Nu dan, Ik zal ulieden nu bekend maken, wat Ik Mijn wijngaard doen zal; Ik zal zijn tuin wegnemen, opdat hij zij tot afweiding; zijn muur zal Ik verscheuren, opdat hij zij tot vertreding.
6 En Ik zal hem tot woestheid maken; hij zal niet besnoeid, noch omgehakt worden, maar distelen en doornen zullen daarin opgaan; en Ik zal den wolken gebieden, dat zij geen regen daarop regenen.
7 Want de wijngaard van den HEERE der heirscharen is het huis van Israel, en de mannen van Juda zijn een plant Zijner verlustigingen; en Hij heeft gewacht naar recht, maar ziet, het is schurftheid, naar gerechtigheid, maar ziet, het is geschreeuw.
8 Wee dengenen, die huis aan huis trekken, akker aan akker brengen, totdat er geen plaats meer zij, en dat gijlieden alleen inwoners gemaakt wordt in het midden des lands!
9 Voor mijn oren heeft de HEERE der heirscharen gesproken: Zo niet vele huizen tot verwoesting zullen worden, de grote en de treffelijke zonder inwoner!

10 Ja, tien bunderen
wijngaards zullen een enig
bath geven, en een homer
zaads zal een efa geven.
11 Wee dengenen, die, zich
vroeg opmakende in den
morgenstond, sterken drank
najagen, en vertoeven tot in de
schemering, totdat de wijn hen
heeft verhit!
12 En harpen en luiten,
trommelen en pijpen, en wijn
zijn in hun maaltijden; maar
zij aanschouwen het werk des
HEEREN niet, en zij zien niet
op het maaksel Zijner handen.
13 Daarom zal mijn volk
gevankelijk weggevoerd
worden, omdat het geen
wetenschap heeft; en deszelfs
heerlijken zullen honger lijden,
en hun menigte zal verdorren
van dorst.
14 Daarom zal het graf
zichzelf wijd opensperren, en
zijn mond opendoen, zonder
maat; opdat nederdale haar
heerlijkheid, en haar menigte,
met haar gedruis, en die in
haar van vreugde opspringt.
15 Dan zal de gemene man
nedergebogen worden, en de
aanzienlijke man zal vernederd
worden, en de ogen der
hovaardigen zullen vernederd
worden.
16 Doch de HEERE der
heirscharen zal verhoogd
worden door het recht; en
God, die Heilige, zal geheiligd
worden door gerechtigheid.
17 En de lammeren zullen
weiden naar hun wijze, en
de vreemdelingen zullen de
woeste plaatsen der vetten
eten.
18 Wee dengenen, die de
ongerechtigheid trekken
met koorden der ijdelheid,
en de zonde als met dikke
wagenzelen!
19 Die daar zeggen: Dat Hij
haaste, dat Hij Zijn werk
bespoedige, opdat wij het zien;
en laat naderen en komen
den raadslag des Heiligen van
Israel, dat wij het vernemen!
20 Wee dengenen, die het
kwade goed heten, en het
goede kwaad; die duisternis
tot licht stellen, en het licht tot
duisternis; die het bittere tot
zoet stellen, en het zoete tot
bitterheid!
21 Wee dengenen, die in hun
ogen wijs, en bij zichzelven
verstandig zijn!
22 Wee dengenen, die helden
zijn om wijn te drinken, en die
kloeke mannen zijn om sterken
drank te mengen!
23 Die den goddeloze
rechtvaardigen om een
geschenk, en de gerechtigheid
der rechtvaardigen van
dezelven afwenden.
24 Daarom, gelijk de tong des
vuurs den stoppel verteert, en
het kaf door de vlam verdaan
wordt, alzo zal hun wortel als
een uittering wezen; en hun
bloem zal als stof opvaren;
omdat zij verwerpen de wet
des HEEREN der heirscharen, en
de rede des Heiligen van Israel
versmaden.
25 Daarom is de toorn des
HEEREN ontstoken tegen

Zijn volk, en Hij heeft tegen hetzelve Zijn hand uitgestrekt, en Hij heeft het geslagen, zodat de bergen hebben gebeefd, en hun dode lichamen zijn geworden als drek in het midden der straten. Om dit alles keert zich Zijn toorn niet af, maar Zijn hand is nog uitgestrekt.

26 Want Hij zal een banier opwerpen onder de heidenen van verre, en Hij zal hen herwaarts sissen van het einde der aarde; en ziet, haastelijk, snellijk zullen zij aankomen.

27 Geen moede, en geen struikelende zal onder hen wezen; niemand zal sluimeren noch slapen, noch de gordel zijner lendenen ontbonden worden, noch de schoenriem zijner schoenen afgescheurd worden.

28 Welker pijlen scherp zullen zijn, en al hun bogen gespannen; hunner paarden hoeven zullen als een rots geacht zijn, en hun raderen als een wervelwind.

29 Hun gebrul zal zijn als van een ouden leeuw, en zij zullen brullen als de jonge leeuwen, en zij zullen briesen, en den roof aangrijpen en wegvoeren; en er zal geen verlosser zijn.

30 En zij zullen tegen hetzelve te dien dage bruisen, als het bruisen der zee. Dan zal men de aarde aanzien, maar ziet, er zal duisternis en benauwdheid zijn, en het licht zal verduisterd worden in hun verwoestingen.

6 In het jaar, toen de koning Uzzia stierf, zo zag ik den Heere, zittende op een hogen en verheven troon, en Zijn zomen vervullende den tempel.

2 De serafs stonden boven Hem; een iegelijk had zes vleugelen; met twee bedekte ieder zijn aangezicht, en met twee bedekte hij zijn voeten, en met twee vloog hij.

3 En de een riep tot den ander, en zeide: Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen! De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol!

4 Zodat de posten der dorpels zich bewogen van de stem des roependen; en het huis werd vervuld met rook.

5 Toen zeide ik: Wee mij, want ik verga! dewijl ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden eens volks, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben den Koning, den HEERE der heirscharen gezien.

6 Maar een van de serafs vloog tot mij, en had een gloeiende kool in zijn hand, die hij met de tang van het altaar genomen had.

7 En hij roerde mijn mond daarmede aan, en zeide: Zie, deze heeft uw lippen aangeroerd; alzo is uw misdaad van u geweken, en uw zonde is verzoend.

8 Daarna hoorde ik de stem des Heeren, dewelke zeide: Wien zal Ik zenden, en wie zal voor Ons henengaan? Toen

zeide ik: Zie, hier ben ik, zend
mij henen.
9 Toen zeide Hij: Ga henen,
en zeg tot dit volk: Horende
hoort, maar verstaat niet, en
ziende ziet, maar merkt niet.
10 Maak het hart dezes volks
vet, en maak hun oren zwaar,
en sluit hun ogen, opdat het
niet zie met zijn ogen, noch met
zijn oren hore, noch met zijn
hart versta, noch zich bekere,
en Hij het geneze.
11 Toen zeide ik: Hoe lang,
Heere? En Hij zeide: Totdat de
steden verwoest worden, zodat
er geen inwoner zij, en de
huizen, dat er geen mens zij, en
dat het land met verwoesting
verstrooid worde.
12 Want de HEERE zal die
mensen verre wegdoen, en de
verlating zal groot wezen in het
binnenste des lands.
13 Doch nog een tiende deel
zal daarin zijn, en het zal
wederkeren, en zijn om af te
weiden; maar gelijk de eik, en
gelijk de haageik, in dewelke
na de afwerping der bladeren
nog steunsel is, alzo zal het
heilige zaad het steunsel
daarvan zijn.

7 Het geschiedde nu in de
dagen van Achaz, den zoon
van Jotham, den zoon van
Uzzia, den koning van Juda, dat
Rezin, de koning van Syrie, en
Pekah, de zoon van Remalia, de
koning van Israel, optoog naar
Jeruzalem, ten oorlog tegen
haar; maar hij vermocht met
strijden niet tegen haar.
2 Als men den huize Davids
boodschapte, zeggende: De
Syriers rusten op Efraim, zo
bewoog zich zijn hart en het
hart zijns volks, gelijk de
bomen des wouds bewogen
worden van den wind.
3 En de HEERE zeide tot
Jesaja: Ga nu uit, Achaz
tegemoet, gij en uw zoon,
Schear-Jaschub, aan het
einde van den watergang des
oppersten vijvers, aan den
hogen weg van het veld des
vollers;
4 En zeg tot hem: Wacht
u, en zijt gerust, vrees niet,
en uw hart worde niet week,
vanwege die twee staarten
dezer rokende vuurbranden;
vanwege de ontsteking des
toorns van Rezin en der
Syriers, en van den zoon van
Remalia;
5 Omdat de Syrier kwaad
tegen u beraadslaagd heeft,
met Efraim en den zoon van
Remalia, zeggende:
6 Laat ons optrekken tegen
Juda, en het verdriet aandoen,
en het onder ons delen, en den
zoon van Tabeal koning maken
in het midden van hen.
7 Alzo zegt de Heere HEERE:
Het zal niet bestaan, en het zal
niet geschieden.
8 Maar Damaskus zal het
hoofd van Syrie zijn, en Rezin
het hoofd van Damaskus; en
in nog vijf en zestig jaren zal
Efraim verbroken worden, dat
het geen volk zij.
9 Ondertussen zal Samaria
Efraims hoofd zijn, en de zoon

van Remalia het hoofd van
Samaria. Indien gijlieden niet
gelooft, zekerlijk, gij zult niet
bevestigd worden.
10 En de HEERE voer voort te
spreken tot Achaz, zeggende:
11 Eis u een teken van den
HEERE, uw God; eis beneden in
de diepte, of eis boven uit de
hoogte.
12 Doch Achaz zeide: Ik zal
het niet eisen, en ik zal den
HEERE niet verzoeken.
13 Toen zeide hij: Hoort
gijlieden nu, gij, huis van
David! is het ulieden te weinig,
dat gij de mensen moede
maakt, dat gij ook mijn God
moede maakt?
14 Daarom zal de Heere
Zelf ulieden een teken
geven; ziet, een maagd zal
zwanger worden, en zij zal
een Zoon baren, en Zijn naam
IMMANUEL heten.
15 Boter en honig zal Hij eten,
totdat Hij wete te verwerpen
het kwade, en te verkiezen het
goede.
16 Zekerlijk, eer dit Knechtje
weet te verwerpen het kwade,
en te verkiezen het goede,
zal dat land, waarover gij
verdrietig zijt, verlaten zijn
van zijn twee koningen.
17 Doch de HEERE zal over
u, en over uw volk, en over
uws vaders huis, dagen
doen komen, hoedanige niet
gekomen zijn van dien dag
af, dat Efraim van Juda is
afgeweken, door den koning
van Assyrie.
18 Want het zal te dien dage
geschieden, dat de HEERE zal
toesissen de vliegen, die aan
het einde der rivieren van
Egypte zijn, en de bijen die in
het land van Assur zijn.
19 En zij zullen komen,
en zij allen zullen rusten in
de woeste dalen, en in de
kloven der steenrotsen, en in
al de doornhagen, en in alle
geprezene plaatsen.
20 Te dien dage zal de Heere
door een gehuurd scheermes,
hetwelk aan gene zijde der
rivier is, door den koning van
Assyrie, afscheren het hoofd,
en het haar der voeten; ja,
het zal ook den baard gans
wegnemen.
21 En het zal geschieden
te dien dage, dat iemand
een koetje in het leven zal
behouden hebben, en twee
schapen;
22 En het zal geschieden, dat
hij vanwege de veelheid der
melk, die zij geven zullen, boter
zal eten; ja, een ieder, die
overgebleven zal zijn in het
midden des lands, die zal boter
en honig eten.
23 Ook zal het te dienzelfden
dage geschieden, dat iedere
plaats, alwaar duizend
wijnstokken geweest zijn,
van duizend zilverlingen, tot
doornen en distelen zal zijn;
24 Dat men met pijlen en met
den boog aldaar zal moeten
gaan; want het ganse land zal
doornen en distelen zijn.
25 Ook al de bergen, die men
met houwelen pleegt om te

hakken, daar zal men niet
komen uit vrees der doornen
en der distelen; maar die zullen
wezen tot inzending van den
os, en tot vertreding van het
kleinvee.

8 Verder zeide de HEERE tot
mij: Neem u een grote rol,
en schrijf daarop met eens
mensen griffel: Haastende tot
den roof, is hij spoedig tot den
buit!
2 Toen nam ik mij getrouwe
getuigen, Uria, den priester,
en Zacharia, den zoon van
Jeberechja.
3 En ik was tot de profetesse
genaderd, die werd zwanger,
en baarde een zoon; en de
HEERE zeide tot mij: Noem
zijn naam MAHER-SCHALAL,
CHAZ-BAZ.
4 Want eer dat knechtje zal
kunnen roepen: Mijn vader!
of, mijn moeder! zal men den
rijkdom van Damaskus, en den
buit van Samaria dragen voor
het aangezicht van den koning
van Assur.
5 En de HEERE sprak nog
verder tot mij, zeggende:
6 Dewijl dit volk veracht de
wateren van Siloa, die zachtjes
gaan, en er vreugde is bij Rezin
en den zoon van Remalia;
7 Daarom ziet, zo zal de Heere
over hen doen opkomen die
sterke en geweldige wateren
der rivier, den koning van
Assyrie en al zijn heerlijkheid;
en hij zal opkomen over al zijn
stromen, en gaan over al zijn
oevers;
8 En hij zal doortrekken in
Juda, hij zal het overstromen,
en er doorgaan, hij zal tot
aan den hals reiken; en de
uitstrekkingen zijner vleugelen
zullen vervullen de breedte
uws lands, o Immanuel!
9 Vergezelt u te zamen, gij
volken! doch wordt verbroken;
en neemt ter ore, allen gij, die
in verre landen zijt, omgordt
u, doch wordt verbroken;
omgordt u, doch wordt
verbroken!
10 Beraadslaagt een raad,
doch hij zal vernietigd worden;
spreekt een woord, doch het
zal niet bestaan; want God is
met ons!
11 Want alzo heeft de HEERE
tot mij gezegd, met een sterke
hand, en Hij onderwees mij van
niet te wandelen op den weg
dezes volks, zeggende:
12 Gijlieden zult niet zeggen:
Een verbintenis, van alles, waar
dit volk van zegt: Het is een
verbintenis; en vreest gijlieden
hun vreze niet, en verschrikt
niet.
13 Den HEERE der
heirscharen, Dien zult gijlieden
heiligen, en Hij zij uw vreze,
en Hij zij uw verschrikking.
14 Dan zal Hij ulieden tot
een Heiligdom zijn; maar tot
een steen des aanstoots en tot
een rotssteen der struikeling
den twee huizen van Israel, tot
een strik en tot een net den
inwoners te Jeruzalem.
15 En velen onder hen zullen
struikelen, en vallen, en
verbroken worden, en zullen

verstrikt en gevangen worden.
16 Bind de getuigenis toe;
verzegel de wet onder mijn
leerlingen.
17 Daarom zal ik den
Heere verbeiden, Die Zijn
aangezicht verbergt voor het
huis van Jakob, en ik zal Hem
verwachten.
18 Ziet, ik en de kinderen,
die mij de HEERE gegeven
heeft, zijn tot tekenen en tot
wonderen in Israel, van den
HEERE der heirscharen, Die op
den berg Sion woont.
19 Wanneer zij dan tot
ulieden zeggen zullen:
Vraagt waarzeggers en
duivelskunstenaars, die
daar piepen, en binnensmonds
mompelen; zo zegt: Zal niet
een volk zijn God vragen?
zal men voor de levenden de
doden vragen?
20 Tot de wet en tot de
getuigenis! zo zij niet spreken
naar dit woord, het zal zijn,
dat zij geen dageraad zullen
hebben.
21 En een ieder van hen
zal daar doorgaan, hard
gedrukt en hongerig; en het
zal geschieden, wanneer hem
hongert, en hij zeer toornig zal
zijn, dan zal hij vloeken op zijn
koning en op zijn God, als hij
opwaarts zal zien;
22 Als hij de aarde
aanschouwen zal, ziet, er
zal benauwdheid en duisternis
zijn; hij zal verduisterd zijn
door angst, en voortgedreven
door donkerheid.

9 Maar het land, dat
beangstigd was, zal
niet gans verduisterd worden;
gelijk als Hij het in den eersten
tijd verachtelijk gemaakt heeft,
naar het land van Zebulon aan,
en naar het land van Nafthali
aan, alzo heeft Hij het in het
laatste heerlijk gemaakt, naar
den weg zeewaarts aan gelegen
over de Jordaan, aan Galilea
der heidenen.
2 Het volk, dat in duisternis
wandelt, zal een groot licht
zien; degenen, die wonen in
het land van de schaduw des
doods, over dezelve zal een
licht schijnen.
3 Gij hebt dit volk
vermenigvuldigd, maar
Gij hebt de blijdschap niet
groot gemaakt; zij zullen
nochtans blijde wezen voor
Uw aangezicht, gelijk men zich
verblijdt in den oogst, gelijk
men verheugd is, wanneer
men de buit uitdeelt.
4 Want het juk van hun last,
en den stok hunner schouders,
en den staf desgenen, die
hen dreef, hebt Gij verbroken,
gelijk ten dage der Midianieten;
5 Toen de ganse strijd
dergenen, die streden, met
gedruis geschiedde, en
de klederen in het bloed
gewenteld en verbrand
werden, tot een voedsel des
vuurs.
6 Want een Kind is ons
geboren, een Zoon is ons
gegeven, en de heerschappij
is op Zijn schouder; en men
noemt Zijn naam Wonderlijk,

Raad, Sterke God, Vader der
eeuwigheid, Vredevorst;
7 Der grootheid dezer
heerschappij en des vredes zal
geen einde zijn op den troon
van David en in zijn koninkrijk,
om dat te bevestigen, en dat
te sterken met gericht en met
gerechtigheid, van nu aan tot
in eeuwigheid toe. De ijver des
HEEREN der heirscharen zal
zulks doen.
8 De Heere heeft een woord
gezonden in Jakob, en het is
gevallen in Israel.
9 En al dit volk zal het gewaar
worden, Efraim en de inwoner
van Samaria; in hoogmoed
en grootsheid des harten,
zeggende:
10 De tichelstenen
zijn gevallen, maar met
uitgehouwen stenen zullen wij
wederom bouwen; de wilde
vijgebomen zijn afgehouwen,
maar wij zullen ze in cederen
veranderen;
11 Want de HEERE zal Rezins
tegenpartijders tegen hem
verheffen, en Hij zal zijn
vijanden samen vermengen:
12 De Syriers van voren, en de
Filistijnen van achteren, dat zij
Israel opeten met vollen mond.
Om dit alles keert Zijn toorn
zich niet af, maar Zijn hand is
nog uitgestrekt.
13 Want dit volk keert zich
niet tot Dien, Die het slaat,
en den HEERE der heirscharen
zoeken zij niet.
14 Daarom zal de HEERE
afhouwen uit Israel den kop en
den staart, den tak en de bieze,
op een dag.
15 (De oude en aanzienlijke,
die is de kop; maar de profeet,
die valsheid leert, die is de
staart.)
16 Want de leiders dezes volks
zijn verleiders, en die van
hen geleid worden, worden
ingeslokt.
17 Daarom zal zich de Heere
niet verblijden over hun
jongelingen, en hunner wezen
en hunner weduwen zal Hij
zich niet ontfermen, want zij
zijn allen te zamen huichelaars
en boosdoeners, en alle mond
spreekt dwaasheid. Om dit
alles keert Zijn toorn zich
niet af, maar Zijn hand is nog
uitgestrekt.
18 Want de goddeloosheid
brandt als vuur, doornen en
distelen zal zij verteren, en
zal aansteken de verwarde
struiken des wouds, die
zich verheven hebben als de
verheffing des rooks.
19 Vanwege de verbolgenheid
des HEEREN der heirscharen,
zal het land verduisterd
worden; en het volk zal zijn als
een voedsel des vuurs: de een
zal den ander niet verschonen.
20 Zo hij ter rechterhand
snijdt, zal hij toch hongeren,
en zo hij ter linkerhand eet, zal
hij toch niet verzadigd worden;
een iegelijk zal het vlees zijns
arms eten;
21 Manasse Efraim, en Efraim
Manasse, en zij zullen te
zamen tegen Juda zijn. Om
dit alles keert Zijn toorn zich
niet af, maar Zijn hand is nog

uitgestrekt.

10 Wee dengenen, die
ongerechte inzettingen
inzetten, en den schrijvers, die
moeite voorschrijven;
2 Om de armen van het recht
af te wenden, en om het recht
der ellendigen Mijns volks te
roven, opdat de weduwen hun
buit worden, en opdat zij de
wezen mogen plunderen!
3 Maar wat zult gijlieden
doen ten dage der bezoeking,
en der verwoesting, die van
verre komen zal? Tot wien zult
gij vlieden om hulp, en waar
zult gij uw heerlijkheid laten?
4 Dat elkeen zich niet zou
buigen onder de gevangenen,
en vallen onder de gedoden?
Om dit alles keert Zijn toorn
zich niet af, maar Zijn hand is
nog uitgestrekt.
5 Wee den Assyrier, die de
roede Mijns toorns is, en Mijn
grimmigheid is een stok in hun
hand!
6 Ik zal hem zenden tegen een
huichelachtig volk, en Ik zal
hem bevel geven tegen het volk
Mijner verbolgenheid; opdat
hij den roof rove, en plundere
de plundering, en stelle het ter
vertreding, gelijk het slijk der
straten.
7 Hoewel hij het zo niet
meent, en zijn hart alzo niet
denkt, maar hij zal in zijn hart
hebben te verdelgen, en uit te
roeien niet weinige volken.
8 Want hij zegt: Zijn niet mijn
vorsten al te zamen koningen?
9 Is niet Kalno gelijk
Karchemis? Is Hamath niet
gelijk Arfad? Is niet Samaria
gelijk Damaskus?
10 Gelijk als mijn
hand gevonden heeft de
koninkrijken der afgoden,
ofschoon hun gesneden
beelden beter zijn, dan die
van Jeruzalem, en dan die van
Samaria;
11 Gelijk als ik gedaan heb
aan Samaria en aan haar
afgoden, zou ik alzo niet
kunnen doen aan Jeruzalem en
aan haar afgoden?
12 Want het zal geschieden,
als de HEERE een einde zal
gemaakt hebben van al Zijn
werk op den berg Sion en
te Jeruzalem, dan zal Ik te
huis zoeken de vrucht van
de grootsheid des harten van
den koning van Assyrie, en de
pracht van de hoogheid zijner
ogen.
13 Omdat hij gezegd heeft:
Door de kracht mijner hand
heb ik het gedaan, en door
mijn wijsheid, want ik
ben verstandig; en ik heb
de landpalen der volken
weggenomen, en heb hun
voorraad geroofd, en heb als
een geweldige de inwoners
doen nederdalen;
14 En mijn hand heeft
gevonden het vermogen
der volken, als een nest, en
ik heb het ganse aardrijk
samengeraapt, gelijk men
de eieren die verlaten
zijn, samenraapt; en er is
niemand geweest, die een

vleugel verroerde, of den bek opendeed, of piepte.
15 Zal een bijl zich beroemen tegen dien, die daarmede houwt? Zal een zaag pochen tegen dien, die ze trekt? Alsof een staf bewoog degenen, die hem opheffen? Als men een stok opheft, is het geen hout?
16 Daarom zal de Heere HEERE der heirscharen onder zijn vetten een magerheid zenden; en onder zijn heerlijkheid zal Hij een brand doen branden, als den brand des vuurs.
17 Want het Licht van Israel zal tot een vuur zijn, en zijn Heilige tot een vlam, welke in brand steken en verteren zal zijn doornen en zijn distelen, op een dag.
18 Ook zal Hij verteren de heerlijkheid zijns wouds en zijns vruchtbaren velds; van de ziel af, tot het vlees toe; en hij zal zijn, gelijk als wanneer een vaandrager versmelt.
19 En de overgebleven bomen zijns wouds zullen weinig in getal zijn, ja, een jongen zou ze opschrijven.
20 En het zal geschieden te dien dage, dat het overblijfsel van Israel, en de ontkomenen van het huis Jakobs niet meer steunen zullen op dien, die ze geslagen heeft; maar zij zullen steunen op den HEERE, den Heilige Israels, oprechtelijk.
21 Het overblijfsel zal wederkeren, het overblijfsel van Jakob, tot den sterken God!
22 Want ofschoon uw volk, o Israel! is gelijk het zand der zee, zo zal toch maar het overblijfsel daarvan wederkeren; de verdelging is vastelijk besloten, overvloeiende met gerechtigheid.
23 Want een verdelging, die vastelijk besloten is, zal de Heere HEERE der heirscharen doen in het midden dezes gansen lands.
24 Daarom zegt de Heere HEERE der heirscharen alzo: Vreest niet, gij Mijn volk, dat te Sion woont! voor Assur, als hij u met de roede zal slaan, en hij zijn staf tegen u zal opheffen, naar de wijze der Egyptenaren;
25 Want nog een klein weinig, zo zal volbracht worden de gramschap, en Mijn toorn tot hun vernieling.
26 Want de HEERE der heirscharen zal tegen hem een gesel verwekken, gelijk de slachting van Midian was aan de rots van Oreb; en gelijk Zijn staf over de zee was, denwelken Hij verheffen zal, naar de wijze der Egyptenaren.
27 En het zal geschieden ten zelfden dage, dat zijn last zal afwijken van uw schouder, en zijn juk van uw hals; en het juk zal verdorven worden, om des Gezalfden wil.
28 Hij komt te Ajath, hij trekt door Migron; te Michmas legt hij zijn gereedschap af.
29 Zij trekken door den doorgang, te Geba houden zij hun vernachting; Rama beeft, Gibea Sauls vlucht.

30 Roep luide met uw stem,
gij dochter van Gallim! laat ze
horen tot Lais toe, o ellendige
Anathoth!
31 Madmena vliedt weg, de
inwoners van Gebim vluchten
met hopen.
32 Nog een dag blijft hij te
Nob; hij zal zijn hand bewegen
tegen den berg der dochter
van Sion, den heuvel van
Jeruzalem.
33 Doch ziet, de Heere HEERE
der heirscharen zal met geweld
de takken afkappen, en die
hoog van gestalte zijn, zullen
nedergehouwen worden; en de
verhevenen zullen vernederd
worden.
34 En Hij zal met ijzer de
verwarde struiken des wouds
omhouwen; en de Libanon zal
vallen door den Heerlijke.

11 Want er zal een Rijsje
voortkomen uit den
afgehouwen tronk van Isai, en
een Scheut uit zijn wortelen
zal Vrucht voortbrengen.
2 En op Hem zal de Geest des
HEEREN rusten, de Geest der
wijsheid en des verstands, de
Geest des raads en der sterkte,
de Geest der kennis en der
vreze des HEEREN.
3 En Zijn rieken zal zijn in
de vreze des HEEREN; en Hij
zal naar het gezicht Zijner ogen
niet richten; Hij zal ook naar
het gehoor Zijner oren niet
bestraffen.
4 Maar Hij zal de armen
met gerechtigheid richten, en
de zachtmoedigen des lands
met rechtmatigheid bestraffen;
doch Hij zal de aarde slaan met
de roede Zijns monds, en met
den adem Zijner lippen zal Hij
den goddeloze doden.
5 Want gerechtigheid zal de
gordel Zijner lendenen zijn;
ook zal de waarheid de gordel
Zijner lendenen zijn.
6 En de wolf zal met het lam
verkeren, en de luipaard bij den
geitenbok nederliggen; en het
kalf, en de jonge leeuw, en het
mestvee te zamen, en een klein
jongske zal ze drijven.
7 De koe en de berin zullen
te zamen weiden, haar jongen
zullen te zamen nederliggen,
en de leeuw zal stro eten, gelijk
de os.
8 En een zoogkind zal zich
vermaken over het hol van een
adder; en een gespeend kind zal
zijn hand uitsteken in de kuil
van den basilisk.
9 Men zal nergens leed doen
noch verderven op den gansen
berg Mijner heiligheid; want de
aarde zal vol van kennis des
HEEREN zijn, gelijk de wateren
den bodem der zee bedekken.
10 Want het zal geschieden
ten zelven dage, dat de
heidenen naar den Wortel
van Isai, Die staan zal tot
een banier der volken, zullen
vragen, en Zijn rust zal heerlijk
zijn.
11 Want het zal geschieden
te dien dage, dat de Heere
ten anderen male Zijn
hand aanleggen zal om
weder te verwerven het
overblijfsel Zijns volks,

hetwelk overgebleven zal zijn van Assyrie, en van Egypte, en van Pathros, en van Morenland, en van Elam, en van Sinear, en van Hamath, en van de eilanden der zee.

12 En Hij zal een banier oprichten onder de heidenen, en Hij zal de verdrevenen van Israel verzamelen, en de verstrooiden uit Juda vergaderen, van de vier einden des aardrijks.

13 En de nijd van Efraim zal wegwijken, en de tegenpartijders van Juda zullen uitgeroeid worden; Efraim zal Juda niet benijden, en Juda zal Efraim niet benauwen.

14 Maar zij zullen den Filistijnen op den schouder vliegen tegen het westen, en zij zullen te zamen die van het oosten beroven; aan Edom en Moab zullen zij hun handen slaan, en de kinderen Ammons zullen hun gehoorzaam zijn.

15 Ook zal de HEERE den inham der zee van Egypte verbannen, en Hij zal Zijn hand bewegen tegen de rivier, door de sterkte Zijns winds; en Hij zal dezelve slaan in de zeven stromen, en Hij zal maken, dat men met schoenen daardoor zal gaan.

16 En er zal een gebaande weg zijn voor het overblijfsel Zijns volks, dat overgebleven zal zijn van Assur, gelijk als Israel geschiedde ten dage, toen het uit Egypteland optoog.

12 En te dienzelfden dage zult gij zeggen: Ik dank U, HEERE! dat Gij toornig op mij geweest zijt, maar Uw toorn is afgekeerd, en Gij troost mij.
2 Ziet, God is mijn Heil, ik zal vertrouwen en niet vrezen; want de Heere HEERE is mijn Sterkte en mijn Psalm, en Hij is mij tot Heil geworden.
3 En gijlieden zult water scheppen met vreugde uit de fonteinen des heils;
4 En zult te dienzelfden dage zeggen: Dankt den HEERE, roept Zijn Naam aan, maakt Zijn daden bekend onder de volken! vermeldt, dat Zijn Naam verhoogd is.
5 Psalmzingt den HEERE, want Hij heeft heerlijk dingen gedaan; zulks zij bekend op den gansen aardbodem.
6 Juich en zing vrolijk, gij inwoneres van Sion! want de Heilige Israels is groot in het midden van u.

13 De last van Babel, dien Jesaja, de zoon van Amoz, gezien heeft.
2 Heft op een banier, op een hogen berg; verheft een stem tot hen; beweegt de hand omhoog, dat zij intrekken door de deuren der prinsen.
3 Ik heb aan Mijn geheiligden bevel gegeven; ook heb Ik tot Mijn toorn geroepen Mijn helden, de vrolijken Mijner hoogheid.
4 Er is een ruisende stem op de bergen, gelijk eens groten volks; een stem van

gedruis der koninkrijken, der verzamelde heidenen; de HEERE der heirscharen monstert het krijgsheir.
5 Zij komen uit verren lande, van het einde des hemels; de HEERE en de instrumenten Zijner gramschap, om dat ganse land te verderven.
6 Huilt gijlieden, want de dag des HEEREN is nabij; hij komt als een verwoesting van den Almachtige.
7 Daarom zullen alle handen slap worden, en aller mensen hart zal versmelten;
8 En zij zullen verschrikt worden, smarten en weeen zullen hen aangrijpen, zij zullen bang zijn als een barende vrouw; een iegelijk zal over zijn naaste verbaasd zijn; hun aangezichten zullen vlammende aangezichten zijn.
9 Ziet, de dag des HEEREN komt, gruwelijk, met verbolgenheid en hittigen toorn, om het land te stellen tot verwoesting, en deszelfs zondaars daaruit te verdelgen.
10 Want de sterren des hemels en zijn gesternten zullen haar licht niet laten lichten; de zon zal verduisterd worden, wanneer zij zal opgaan, en de maan zal haar licht niet laten schijnen.
11 Want Ik zal over de wereld de boosheid bezoeken, en over de goddelozen hun ongerechtigheid; en Ik zal den hoogmoed der stouten doen ophouden, en de hovaardij der tirannen zal Ik vernederen.
12 Ik zal maken, dat een man dierbaarder zal zijn dan dicht goud, en een mens dan fijn goud van Ofir.
13 Daarom zal Ik den hemel beroeren, en de aarde zal bewogen worden van haar plaats, vanwege de verbolgenheid des HEEREN der heirscharen, en vanwege den dag Zijns hittigen toorns.
14 En een iegelijk zal zijn als een verjaagde ree, en als een schaap, dat niemand vergadert; een iegelijk zal naar zijn volk omzien, en een iegelijk zal naar zijn land vluchten.
15 Al wie gevonden wordt, zal doorstoken worden, en al wie daarbij gevoegd is, zal door het zwaard vallen.
16 Ook zullen hun kinderkens voor hun ogen verpletterd worden; hun huizen zullen geplunderd, en hun vrouwen geschonden worden.
17 Ziet, Ik zal de Meden tegen hen verwekken, die het zilver niet zullen achten, en aan het goud zullen zij geen lust hebben.
18 Maar hun bogen zullen de jongelingen verpletteren, en zij zullen zich niet ontfermen over de vrucht des buiks; hun oog zal de kinderen niet verschonen.
19 Alzo zal Babel, het sieraad der koninkrijken, de heerlijkheid, de hovaardigheid der Chaldeen, zijn gelijk als God Sodom en Gomorra omgekeerd heeft.

20 Daar zal geen woonplaats zijn in der eeuwigheid, en zij zal niet bewoond worden van geslacht tot geslacht; en de Arabier zal daar geen tent spannen, en de herders zullen er niet legeren.
21 Maar daar zullen nederliggen de wilde dieren der woestijnen, en hun huizen zullen vervuld worden met schrikkelijke gedierten, en daar zullen de jonge struisen wonen, en de duivelen zullen er huppelen.
22 En wilde dieren der eilanden zullen in zijn verlaten plaatsen elkander toeroepen, mitsgaders de draken in de wellustige paleizen; hun tijd toch is nabij om te komen, en hun dagen zullen niet vertogen worden.

14 Want de HEERE zal Zich over Jakob ontfermen, en Hij zal Israel nog verkiezen, en Hij zal hen in hun land zetten; en de vreemdeling zal zich tot hen vervoegen, en zij zullen het huis van Jakob aanhangen.
2 En de volken zullen hen aannemen, en in hun plaats brengen; en het huis Israels zal hen erfelijk bezitten in het land des HEEREN tot knechten en tot maagden; en zij zullen gevangen houden degenen, die hen gevangen hielden, en zij zullen heersen over hun drijvers.
3 En het zal geschieden ten dage, wanneer u de HEERE rust geven zal van uw smart, en van uw beroering, en van de harde dienstbaarheid, waarin men u heeft doen dienen;
4 Dan zult gij deze spreuk opnemen tegen den koning van Babel, en zeggen: Hoe houdt de drijver op? Hoe houdt de goudene op?
5 De HEERE heeft den stok der goddelozen gebroken, den scepter der heersers.
6 Die de volken plaagde in verbolgenheid met een plaag zonder ophouden, die in toorn over de heidenen heerste, die wordt vervolgd, zonder dat het iemand afweren kan.
7 De ganse aarde rust, zij is stil; zij maken groot geschal met gejuich.
8 Ook verheugen zich de dennen over u, en de cederen van Libanon, zeggende: Sinds dat gij daar nederligt, komt niemand tegen ons op, die ons afhouwe.
9 De hel van onderen was beroerd om uwentwil, om u tegemoet te gaan, als gij kwaamt; zij wekt om uwentwil de doden op, al de bokken der aarde; zij doet al de koningen der heidenen van hun tronen opstaan.
10 Die altegader zullen antwoorden, en tot u zeggen: Gij zijt ook krank geworden, gelijk wij, gij zijt ons gelijk geworden.
11 Uw hovaardij is in de hel nedergestort, met het geklank uwer luiten; de maden zullen onder u gestrooid worden, en de wormen zullen u bedekken.

12 Hoe zijt gij uit den hemel
gevallen, o morgenster, gij
zoon des dageraads! hoe zijt
gij ter aarde nedergehouwen,
gij, die de heidenen krenktet!
13 En zeidet in uw hart: Ik
zal ten hemel opklimmen,
ik zal mijn troon boven de
sterren Gods verhogen; en ik
zal mij zetten op den berg der
samenkomst aan de zijden van
het noorden.
14 Ik zal boven de hoogten
der wolken klimmen, ik zal den
Allerhoogste gelijk worden.
15 Ja, in de hel zult gij
nedergestoten worden, aan de
zijden van den kuil!
16 Die u zien zullen, zullen
u aanschouwen, zij zullen op
u letten, en zeggen: Is dat die
man, die de aarde beroerde, die
de koninkrijken deed beven?
17 Die de wereld als een
woestijn stelde, en derzelver
steden verstoorde, die zijn
gevangenen niet liet los gaan
naar huis toe?
18 Al de koningen der
heidenen, zij allen liggen neder
met eer, een iegelijk in zijn
huis;
19 Maar gij zijt verworpen
van uw graf, als een gruwelijke
scheut, als een kleed der
gedoden, die met het zwaard
doorstoken zijn; als die
nederdalen in een steenkuil,
als een vertreden dood
lichaam.
20 Gij zult bij dezelve
niet gevoegd worden in de
begrafenis; want gij hebt
uw land verdorven, en
uw volk gedood; het zaad
der boosdoeners zal in der
eeuwigheid niet genoemd
worden.
21 Maakt de slachting
voor zijn kinderen gereed,
om hunner vaderen
ongerechtigheid wil; dat
zij niet opstaan, en de aarde
erven, en de wereld vervullen
met steden;
22 Want Ik zal tegen hen
opstaan, spreekt de HEERE der
heirscharen, en Ik zal van Babel
uitroeien den naam en het
overblijfsel, en den zoon en den
zoonszoon, spreekt de HEERE.
23 En Ik zal hen stellen tot
een erve der nachtuilen, en
tot waterpoelen; en Ik zal hen
met een bezem des verderfs
uitvagen, spreekt de HEERE der
heirscharen.
24 De HEERE der heirscharen
heeft gezworen, zeggende:
Indien niet, gelijk Ik gedacht
heb, het alzo geschiede, en
gelijk Ik beraadslaagd heb, het
bestaan zal!
25 Dat Ik Assur in Mijn land
zal verbreken, en hem op Mijn
bergen vertreden; opdat zijn
juk van hen afwijke, en zijn last
van hun schouder wijke.
26 Dit is de raadslag, die
beraadslaagd is over dat ganse
land; en dit is de hand, die
uitgestrekt is over alle volken.
27 Want de HEERE der
heirscharen heeft het in Zijn
raad besloten, wie zal het
dan breken? en Zijn hand is
uitgestrekt, wie zal ze dan
keren?

28 In het jaar, toen de koning
Achaz stierf, geschiedde deze
last.
29 Verheug u niet, gij gans
Palestina! dat de roede die u
sloeg, gebroken is; want uit de
wortel der slang zal een basilisk
voortkomen, en haar vrucht
zal een vurige vliegende draak
zijn.
30 En de eerstgeborenen
der armen zullen weiden,
en de nooddruftigen zullen
zeker nederliggen; uw wortel
daarentegen zal Ik door
den honger doden, en uw
overblijfsel zal hij ombrengen.
31 Huil, gij poort, schreeuw,
gij stad! gij zijt gesmolten, gij
gans Palestina! want van het
noorden komt een rook, en
er is geen eenzame in zijn
samenkomsten.
32 Wat zal men dan
antwoorden den boden
des volks? Dat de HEERE
Sion gegrond heeft, opdat
de bedrukten Zijns volks
een toevlucht daarin hebben
zouden.

15 De last van Moab.
Zekerlijk, in den nacht
is Ar-Moabs verwoest, zij is
uitgeroeid; zekerlijk, in den
nacht is Kir-Moabs verwoest,
zij is uitgeroeid!
2 Hij gaat op naar Baith en
Dibon, en naar Bamoth, om
te wenen; over Nebo en over
Medeba zal Moab huilen; op al
hun hoofden is kaalheid, aller
baard is afgesneden.
3 Op hun wijken hebben zij
zakken aangegord; op hun
daken en op hun straten huilen
zij altemaal, afgaande met
geween.
4 Zo Hesbon als Eleale
schreeuwt, hun stem wordt
gehoord tot Jahaz toe; daarom
maken de toegerusten van
Moab een geschrei, eens
iegelijks ziel in hem is kwalijk
gesteld.
5 Mijn hart schreeuwt over
Moab, haar grendelen zijn
naar Zoar toe, de driejarige
vaars; want hij gaat op met
geween naar den opgang van
Luhith, want op den weg naar
Horonaim verwekken zij een
jammergeschrei.
6 Want de wateren van
Nimrim zullen enkel
verwoesting wezen; want
het gras is verdord, het tedere
gras is vergaan, er is geen
groente.
7 Daarom zullen zij den
overvloed, dien zij vergaderd
hebben, en hetgeen zij
weggelegd hebben, aan de
beek der wilgen voeren.
8 Want dat geschreeuw zal
omgaan door de landpale van
Moab, haar gehuil tot Eglaim
toe, ja, tot Beer-Elim toe zal
haar gehuil zijn.
9 Want de wateren van
Dimon zijn vol bloeds, want
Ik zal Dimon nog meer
toeschikken: te weten leeuwen
over de ontkomenen van
Moab, mitsgaders over het
overblijfsel des lands.

16 Zendt de lammeren van
den heerser des lands

van Sela af, naar de woestijn
henen, tot den berg der dochter
van Sion.
2 Anderszins zal het
geschieden, dat de dochteren
van Moab aan de veren van
Arnon zullen zijn, als een
zwervende vogel, uit het nest
gedreven zijnde.
3 Brengt een raad aan, houdt
gericht, maakt uw schaduw op
het midden van den middag,
gelijk van den nacht; verbergt
de verdrevenen, en meldt den
omzwervende niet.
4 Laat mijn verdrevenen
onder u verkeren, o Moab!
wees gij hun een schuilplaats
voor het aangezicht des
verstoorders; want de
onderdrukker heeft een
einde, de verstoring is te niet
geworden, de vertreders zijn
van de aarde verdaan.
5 Want er zal een troon
bevestigd worden in
goedertierenheid, en op
denzelven zal bestendig een
zitten in de tent van David, een,
die oordeelt en het recht zoekt,
en vaardig is ter gerechtigheid.
6 Wij hebben gehoord de
hovaardij van Moab, hij is zeer
hovaardig; zijn hoogmoed,
en zijn hovaardij, en zijn
verbolgenheid, zijn alzo zijn
grendelen niet.
7 Daarom zal Moab over
Moab huilen, altemaal
zullen zij huilen; over de
fondamenten van Kir-Hareseth
zult gijlieden zuchten,
gewisselijk, zij zijn gebroken.
8 Want de velden van
Hesbon zijn verflauwd, ook de
wijnstok van Sibma, de heren
der heidenen hebben zijn
uitgelezen planten verpletterd;
zij reiken tot Jaezer toe, zij
dwalen door de woestijn; hun
scheuten zijn uitgespreid, zij
zijn gegaan over zee.
9 Daarom beween ik, in
de wening over Jaezer, den
wijnstok van Sibma, ik maak
u doornat met mijn tranen,
o Hesbon en Eleale! want
het vreugdegeschrei over uw
zomervruchten en over uw
oogst is gevallen;
10 Alzo dat de blijdschap
en vrolijkheid weggenomen
is van het vruchtbare veld,
en in de wijngaarden wordt
niet gezongen, noch enig
gejuich gemaakt; de druiven
treder treedt geen wijn uit
in de wijnbakken, ik heb
het vreugdegeschrei doen
ophouden.
11 Daarom rommelt mijn
ingewand over Moab, als een
harp, en mijn binnenste over
Kir-heres.
12 En het zal geschieden,
als men zien zal, dat Moab
vermoeid is geworden op
de hoogten, dan zal hij in
zijn heiligdom gaan om te
aanbidden, maar hij zal niet
vermogen.
13 Dit is het woord, dat de
HEERE tegen Moab gesproken
heeft, van toen af.
14 Maar nu spreekt de HEERE,
zeggende: Binnen drie jaren
(als de jaren eens huurlings),

dan zal de eer van Moab verachtzaam gemaakt worden, met al die grote menigte; en het overblijfsel zal klein, weinig, onmachtig wezen.

17 De last van Damaskus. Ziet, Damaskus zal weggenomen worden, dat zij geen stad meer zij, maar zij zal een vervallen steenhoop zijn.

2 De steden van Aroer zullen verlaten worden; voor de kudden zullen zij wezen, die zullen daar nederliggen, en niemand zal ze verschrikken.

3 En de vesting zal ophouden van Efraim, en het koninkrijk van Damaskus, en het overblijfsel der Syriers; zij zullen zijn gelijk de heerlijkheid der kinderen Israels, spreekt de HEERE der heirscharen.

4 En het zal geschieden te dien dage, dat de heerlijkheid van Jakob verdund zal worden, en dat de vettigheid van zijn vlees mager worden zal.

5 Want hij zal zijn, gelijk wanneer een maaier het staande koren verzamelt, en zijn arm aren afmaait; ja, hij zal zijn, gelijk wanneer iemand aren leest in het dal Refraim.

6 Doch een nalezing zal daarin overig blijven, gelijk in de afschudding eens olijfbooms, twee of drie bezien in den top der opperste twijg, en vier of vijf aan zijn vruchtbare takken, spreekt de HEERE, de God Israels.

7 Te dien dage zal de mens zien naar Dien, Die hem gemaakt heeft, en zijn ogen zullen op den Heilige Israels zien.

8 En hij zal niet aanschouwen de altaren, het werk zijner handen, ook hetgeen zijn vingeren gemaakt hebben, zal hij niet aanzien, noch de bossen, noch de zonnebeelden.

9 Te dien dage zullen zijn sterke steden zijn, als een verlaten struik, en opperste tak, welke zij verlaten hebben, om der kinderen Israels wil, hoewel daar verwoesting zal wezen.

10 Want gij hebt den God uws heils vergeten, en niet gedacht aan den Rotssteen uwer sterkte; daarom zult gij wel liefelijke planten planten, en gij zult hem met uitlandse ranken bezetten;

11 Ten dage, als gij ze zult geplant hebben, zult gij die doen wassen, en in den morgenstond zult gij uw zaad doen bloeien; doch het zal maar een hoop van het gemaaide zijn, in den dag der krankheid en der pijnlijke smart.

12 Wee der veelheid der grote volken, die daar bruisen, gelijk de zeeen bruisen; en wee het geruis der natien, die daar ruisen, gelijk de geweldige wateren ruisen!

13 De natien zullen wel ruisen, gelijk grote wateren ruisen; doch Hij zal hem schelden, zo zal hij verre

wegvlieden, ja, hij zal gejaagd
worden, als het kaf der bergen
van den wind, en gelijk een
kloot van den wervelwind.
14 Ten tijde des avonds, ziet,
zo is er verschrikking, eer het
morgen is, is hij er niet meer.
Dit is het deel dergenen, die ons
beroven, en het lot dergenen,
die ons plunderen.

18 Wee het land, dat
schaduwachtig is aan
de frontieren, dat aan de zijde
der rivieren van Morenland is;
2 Dat gezanten zendt over de
zee, en in schepen van biezen
op de wateren! Gaat henen,
gij snelle boden! tot een volk,
dat getrokken is en geplukt,
tot een volk, dat vreselijk is
van dat het was en voortaan;
een volk van regel en regel, en
van vertreding, welks land de
rivieren beroven.
3 Allen gij ingezetenen der
wereld, en gij inwoners der
aarde! als men de banier zal
oprichten op de bergen, zult
gijlieden het zien, en als de
bazuin zal blazen, zult gijlieden
het horen.
4 Want alzo heeft de HEERE
tot mij gezegd: Ik zal stil zijn,
en zien in Mijn woning, als
de glinsterende hitte op den
regen, als een wolk des dauws
in de hitte des oogstes;
5 Want voor den oogst, als
de botte volkomen is, en de
onrijpe druif rijp wordt na den
bloesem, zo zal Hij de ranken
met snoeimessen afsnijden,
en de takken wegdoen, en
afkappen.
6 Zij zullen te zamen gelaten
worden den roofvogelen der
bergen, en den dieren der
aarde; en de roofvogelen zullen
op hen overzomeren, en alle
dieren der aarde zullen daarop
overwinteren.
7 Te dien tijd zal den HEERE
der heirscharen een geschenk
gebracht worden van het volk,
dat getrokken is en geplukt, en
van het volk, dat vreselijk is
van dat het was en voortaan;
een volk van regel en regel, en
van vertreding, welks land de
rivieren beroven; tot de plaats
van den Naam des HEEREN der
heirscharen, tot den berg Sion.

19 De last van Egypte. Ziet,
de HEERE rijdt op een
snelle wolk, en Hij zal in
Egypte komen; en de afgoden
van Egypte zullen bewogen
worden van Zijn aangezicht, en
het hart der Egyptenaren zal
smelten in het binnenste van
hen.
2 Want Ik zal de Egyptenaren
tegen de Egyptenaren
verwarren, dat zij zullen
strijden een iegelijk tegen zijn
broeder, en een iegelijk tegen
zijn naaste, stad tegen stad,
koninkrijk tegen koninkrijk.
3 En de geest der
Egyptenaren zal uitgeledigd
worden in het binnenste
van hen, en hun raad zal
Ik verslinden; dan zullen
zij hun afgoden vragen,
en den bezweerders, en
den waarzeggers, en den

duivelskunstenaars.
4 En Ik zal de Egyptenaars besluiten in de hand van harde heren, en een strenge koning zal over hen heersen, spreekt de Heere HEERE der heirscharen.
5 En zij zullen de wateren uit de zee doen vergaan, en de rivier zal verzijpen en verdrogen.
6 Zij zullen ook de rivieren verre terugdrijven, zij zullen ze uithozen, en de gedamde stromen opdrogen; het riet en het schilf zullen verwelken.
7 Het papiergewas bij de stromen, aan de oevers der stromen, en al het gezaaide aan de stromen, zal verdrogen; het zal weggestoten worden, en niet meer zijn.
8 En de vissers zullen treuren, en allen, die den angel in de stromen werpen, zullen rouw maken; en die het werpnet uitbreiden op de wateren, zullen kwijnen.
9 En de werkers in het fijne vlas zullen beschaamd worden, ook de wevers van de witte stof.
10 En zij zullen met hun fondamenten verbrijzeld worden, allen, die voor loon lustige staande wateren maken.
11 Gewisselijk, de vorsten van Zoan zijn dwazen, de raad der wijzen, der raadgevers van Farao, is onvernuftig geworden; hoe kunt gijlieden dan zeggen tot Farao; Ik ben een zoon der wijzen, een zoon der oude koningen?
12 Waar zijn nu uw wijzen? Dat zij u nu te kennen geven of vernemen, wat de HEERE der heirscharen beraadslaagd heeft tegen Egypte.
13 De vorsten van Zoan zijn zot geworden, de vorsten van Nof zijn bedrogen; zij zullen ook Egypte doen dwalen, tot den uitersten hoek zijner stammen.
14 De HEERE heeft een zeer verkeerden geest ingeschonken in het midden van hen, en zij hebben Egypte doen dwalen in al zijn doen, gelijk een dronkaard zich om en om wentelt in zijn uitspuwsel.
15 En er zal geen werk wezen voor de Egyptenaren, hetwelk het hoofd of de staart, de tak of de bieze doen mag.
16 Te dien dage zullen de Egyptenaars zijn als de vrouwen; en zij zullen beven en vrezen vanwege de beweging van de hand des HEEREN der heirscharen, welke Hij tegen hen bewegen zal.
17 En het land van Juda zal den Egyptenaren tot een schrik zijn; zo wie het vermelden zal, die zal in zichzelven bevreesd wezen vanwege den raad des HEEREN der heirscharen, dien Hij tegen hen beraadslaagd heeft.
18 Te dien dage zullen er vijf steden in Egypteland zijn, sprekende de spraak van Kanaan, en zwerende den HEERE der heirscharen; een

zal genoemd zijn een stad der
verstoring.
19 Te dien dage zal de HEERE
een altaar hebben in het
midden van Egypteland, en
een opgericht teken aan haar
landpalen voor den HEERE.
20 En het zal zijn tot een
teken, en tot een getuigenis
den HEERE der heirscharen in
Egypteland, want zij zullen tot
den HEERE roepen vanwege de
verdrukkers, en Hij zal hun een
Heiland en Meester zenden,
Die zal hen verlossen.
21 En de HEERE zal den
Egyptenaren bekend worden,
en de Egyptenaars zullen den
HEERE kennen te dien dage;
en zij zullen Hem dienen met
slachtoffer, en spijsoffer, en zij
zullen den HEERE een gelofte
beloven en betalen.
22 En de HEERE zal de
Egyptenaars dapper slaan, en
genezen; en zij zullen zich tot
den HEERE bekeren, en Hij zal
Zich van hen verbidden laten,
en Hij zal hen genezen.
23 Te dien dage zal er een
gebaande weg wezen van
Egypte in Assyrie, dat de
Assyriers in Egypte, en de
Egyptenaars in Assyrie komen
zullen; en de Egyptenaars
zullen met de Assyriers den
Heere dienen.
24 Te dien dage zal Israel
de derde wezen met de
Egyptenaren en met de
Assyriers, een zegen in het
midden van het land.
25 Want de HEERE der
heirscharen zal hen zegenen,
zeggende: Gezegend zij Mijn
volk, de Egyptenaars, en de
Assyriers, het werk Mijner
handen, en Israel, Mijn erfdeel!

20 In het jaar, toen Tartan
naar Asdod kwam, als
hem Sargon, de koning van
Assyrie gezonden had, toen hij
krijg voerde tegen Asdod, en
het innam;
2 Ter zelfder tijd sprak de
HEERE, door den dienst van
Jesaja, den zoon van Amoz,
zeggende: Ga heen, en ontbind
den zak van uw lendenen,
en doe uw schoenen van
uw voeten. En hij deed alzo,
gaande naakt en barrevoets.
3 Toen zeide de HEERE: Gelijk
als Mijn knecht Jesaja naakt en
barrevoets wandelt, drie jaren,
tot een teken en wonder over
Egypte en over Morenland;
4 Alzo zal de koning van
Assyrie voortdrijven de
gevangenen der Egyptenaren,
en de Moren, die weggevoerd
zullen worden, jongen en
ouden, naakt en barrevoets,
en met blote billen, den
Egyptenaren tot schaamte.
5 En zij zullen verschrikken
en beschaamd zijn van de
Moren, op dewelke zij zagen,
en van de Egyptenaars, hun
roem.
6 En de inwoners van dit
eiland zullen te dien dage
zeggen: Ziet, alzo is het gegaan
dien, op welken wij zagen,
werwaarts wij henenvloden
om hulp, om gered te worden
van het aangezicht des konings

van Assyrie; hoe zullen wij dan ontkomen?

21 De last der woestijn aan de zee. Gelijk de wervelwinden in het zuiden henen doorgaan, zal hij uit de woestijn komen, uit een vreselijk land.

2 Een hard gezicht is mij te kennen gegeven: die trouweloze handelt trouwelooslijk, en die verstoorder verstoort; trek op, o Elam! beleger ze, o Media! Ik heb al haar zuchting doen ophouden.

3 Daarom zijn mijn lendenen vol van grote krankheid, bange weeen hebben mij aangegrepen, gelijk de bange weeen van een, die baart; ik krom mij van horen, ik word ontsteld van het aanzien.

4 Mijn hart dwaalt, gruwen verschrikt mij, de schemering, waar ik naar verlangd heb, stelt Hij mij tot beving.

5 Bereid de tafel, zie toe, gij wachter! eet, drink; maakt u op, gij vorsten, bestrijkt het schild!

6 Want aldus heeft de Heere tot mij gezegd: Ga heen, zet een wachter, laat hem aanzeggen, wat hij ziet.

7 En hij zag een wagen, een paar ruiters, een wagen met ezels, een wagen met kemels; en hij merkte zeer nauw op, met grote opmerking.

8 En hij riep: Een leeuw, Heere! ik sta op den wachttoren geduriglijk bij dag, en op mijn hoede zet ik mij ganse nachten.

9 En zie nu, daar komt een wagen mannen, en een paar ruiters! Toen antwoordde hij, en zeide: Babel is gevallen, zij is gevallen! en al de gesneden beelden harer goden heeft Hij verbroken tegen de aarde.

10 O mijn dorsing, en de tarwe mijns dorsvloers! wat ik gehoord heb van den HEERE der heirscharen, den God Israels, dat heb ik ulieden aangezegd.

11 De last van Duma. Men roept tot mij uit Seir: Wachter! wat is er van den nacht? Wachter! wat is er van den nacht?

12 De wachter zeide: De morgenstond is gekomen, en het is nog nacht; wilt gijlieden vragen, vraagt; keert weder, komt.

13 De last tegen Arabie. In het woud van Arabie zult gijlieden vernachten, o gij reizende gezelschappen van Dedanieten!

14 Komt den dorstige tegemoet met water; de inwoners des lands van Thema zijn den vluchtende met zijn brood bejegend.

15 Want zij vluchten voor de zwaarden, voor het uitgetrokken zwaard, en voor den gespannen boog, en voor de zwarigheid des krijgs.

16 Want alzo heeft de HEERE tot mij gezegd: Nog binnen een jaar, gelijk de jaren eens dagloners zijn, zo zal de

heerlijkheid van Kedar ten
ondergaan.
17 En het overgebleven getal
der schutters, de helden der
Kedarenen, zullen minder
worden, want de HEERE,
de God Israels, heeft het
gesproken.

22 De last van het dal des
gezichts. Wat is u nu,
dat gij altegader op de daken
klimt?
2 Gij, die vol van groot
gedruis waart, gij woelige
stad, gij, vrolijk huppelende
stad! Uw verslagenen zijn niet
verslagen met het zwaard,
noch gestorven in den strijd.
3 Al uw oversten zijn te
zamen weggevlucht; zij zijn
van de schutters gebonden,
allen, die in u gevonden zijn,
zijn samengebonden, zij zijn
van verre gevloden.
4 Daarom zeg ik: Wendt het
gezicht van mij af; laat mij
bitterlijk wenen; dringt niet
aan, om mij te troosten over de
verstoring der dochteren mijns
volks.
5 Want het is een dag van
beroering, en van vertreding,
en van verwarring van
den Heere, den HEERE der
heirscharen, in het dal
des gezicht, een dag van
ontmuring des muurs, en van
geschreeuw naar het gebergte
toe.
6 Want Elam heeft den
pijlkoker genomen, de man is
op den wagen, er zijn ruiters;
en Kir ontbloot het schild.
7 En het zal geschieden,
dat uw uitgelezen dalen vol
wagenen zullen zijn, en dat de
ruiters zich gewisselijk zullen
zetten ter poorten aan.
8 En hij zal het deksel van
Juda ontdekken; en te dien
dage zult gij zien naar de
wapenen in het huis des
wouds.
9 En gijlieden zult bezien de
reten der stad Davids, omdat
zij vele zijn; en gij zult de
wateren des ondersten vijvers
vergaderen.
10 Gij zult ook de huizen van
Jeruzalem tellen; en gij zult
huizen afbreken, om de muren
te bevestigen.
11 Ook zult gij een gracht
maken tussen beide de muren,
voor de wateren des ouden
vijvers; maar gij zult niet
opwaarts zien op Dien, Die
zulks gedaan heeft, noch
aanmerken Dien, Die dat van
verre tijden geformeerd heeft.
12 En te dien dage zal
de Heere, de HEERE der
heirscharen, roepen tot
geween, en tot rouwklage, en
tot kaalheid, en tot omgording
des zaks.
13 Maar ziet, er is vreugde
en blijdschap met runderen te
doden, en schapen te kelen,
vlees te eten, en wijn te
drinken, en te zeggen: Laat ons
eten en drinken, want morgen
zullen wij sterven.
14 Maar de HEERE der
heirscharen heeft Zich voor
mijn oren geopenbaard,
zeggende: Indien ulieden deze

ongerechtigheid verzoend
wordt, totdat gij sterft! zegt
de Heere, de HEERE der
heirscharen.
15 Alzo zegt de Heere,
de HEERE der heirscharen:
Ga heen, ga in tot dien
schatmeester, tot Sebna, den
hofmeester, en spreek:
16 Wat hebt gij hier, of wien
hebt gij hier, dat gij u hier een
graf uitgehouwen hebt als die
zijn graf in de hoogte uithouwt,
die een woning voor zich op
een rotssteen laat aftekenen?
17 Zie, de HEERE zal
u wegwerpen met een
mannelijke wegwerping, en
Hij zal u ganselijk overdekken.
18 Hij zal u gewisselijk
voortrollen, gelijk men een
bal rolt, in een land, wijd van
begrip; aldaar zult gij sterven,
en aldaar zullen uw heerlijke
wagenen zijn, o gij schandvlek
van het huis uws heren!
19 En Ik zal u afstoten van uw
staat, en van uw stand zal Hij u
verstoren.
20 En het zal te dien dage
geschieden, dat Ik Mijn knecht,
Eljakim, den zoon van Hilkia,
roepen zal.
21 En Ik zal hem met uw
rok bekleden, en Ik zal hem
met uw gordel sterken, en uw
heerschappij zal Ik in zijn hand
geven; en hij zal den inwoneren
te Jeruzalem en den huize van
Juda tot een vader zijn.
22 En Ik zal den sleutel van
het huis van David op zijn
schouder leggen; en hij zal
opendoen, en niemand zal
sluiten, en hij zal sluiten, en
niemand zal opendoen.
23 En Ik zal hem als een nagel
inslaan in een vaste plaats; en
hij zal wezen tot een stoel der
eer voor het huis zijns vaders.
24 En men zal aan hem
hangen alle heerlijkheid
van het huis zijns vaders,
der uitspruitelingen en der
afkomelingen, ook alle kleine
vaten, van de vaten der bekers
af, zelfs tot al de vaten der
flessen.
25 Te dien dage, spreekt de
HEERE der heirscharen, zal die
nagel, die aan een vaste plaats
gestoken was, weggenomen
worden; en hij zal afgehouwen
worden, en hij zal vallen, en
de last, die daaraan is, zal
afgesneden worden; want de
HEERE heeft het gesproken.

23 De last van Tyrus.
Huilt, gij schepen van
Tarsis! want zij is verwoest,
dat er geen huis meer is, dat
niemand er meer ingaat; uit
het land Chittim is het aan hen
openbaar geworden.
2 Zwijgt, gij inwoners des
eilands! gij, die de kooplieden
van Sidon, over zee varende,
vervulden,
3 En wiens inkomst was het
zaad van Sichor over de grote
wateren, de oogst der rivier; en
zij was de markt der heidenen.
4 Word beschaamd, o Sidon!
want de zee spreekt, ja, de
sterkte der zee, zeggende: Ik
heb geen barensnood gehad,
ik heb ook niet gebaard,

en ik heb geen jongelingen
groot gemaakt, en geen jonge
dochters opgebracht.
5 Gelijk als geweest is de
tijding van Egypte, zal men ook
in weedom zijn, als men van
Tyrus horen zal.
6 Vaart over naar Tarsis,
huilt, gij inwoners des eilands!
7 Is dit uw vrolijk huppelende
stad? welker oudheid wel van
oude dagen af is; maar haar
eigen voeten zullen haar
verre wegdragen, om in
vreemdelingschap te verkeren.
8 Wie heeft dit beraadslaagd
over Tyrus, die kronende stad,
welker kooplieden vorsten
zijn, welker handelaars de
heerlijkste in het land zijn?
9 De HEERE der heirscharen
heeft het beraadslaagd,
opdat Hij ontheilige de
hovaardij van alle sieraad, om
al de heerlijksten der aarde
verachtelijk te maken.
10 Ga door naar uw land,
als een rivier, gij dochter van
Tarsis! er is geen gordel meer.
11 Hij heeft Zijn hand
uitgestrekt over de zee, Hij
heeft de koninkrijken beroerd;
de HEERE heeft bevel gegeven
tegen Kanaan, om haar
sterkten te verdelgen.
12 En Hij heeft gezegd:
Gij zult niet meer vrolijk
huppelen, o gij verdrukte
maagd, gij dochter van Sidon!
Naar Chittim toe, maak u op,
vaar over; ook zult gij aldaar
geen rust hebben.
13 Ziet, het land der
Chaldeen; dit volk was er niet;
Assur heeft het gefondeerd
voor degenen, die in de
wildernissen woonden; zij
richtten hun sterkten op, en
bouwden hun paleizen, maar
Hij heeft het tot een vervallen
hoop gesteld.
14 Huilt, gij schepen van
Tarsis! want ulieder sterkte is
verstoord.
15 En het zal geschieden
te dien dage, dat Tyrus zal
vergeten worden zeventig
jaren, gelijk eens konings
dagen; maar ten einde van
zeventig jaren zal in Tyrus als
een hoerenlied zijn:
16 Neem de harp, ga in de
stad rondom, gij vergeten hoer!
speel wel, zing veel liederen,
opdat uwer gedacht worde!
17 Want het zal geschieden
ten einde van zeventig
jaren, dat de HEERE Tyrus
zal bezoeken, en dat zij
wederkeren zal tot haar
hoerenloon, en zij zal
hoererij bedrijven met alle
koninkrijken der aarde, die op
den aardbodem zijn.
18 En haar koophandel en
haar hoerenloon zal den HEERE
heilig zijn, het zal niet ten schat
vergaderd noch opgesloten
worden; maar haar koophandel
zal wezen voor hen, die voor
den HEERE wonen, opdat zij
eten tot verzadiging, en dat zij
durig deksel hebben.

24 Ziet, de HEERE maakt
het land ledig, en Hij
maakt het woest; en Hij keert
deszelfs gestaltenis om, en Hij

verstrooit zijn inwoners.
2 En gelijk het volk, alzo
zal de priester wezen; gelijk
de knecht, alzo zijn heer;
gelijk de dienstmaagd, alzo
haar vrouw; gelijk de koper,
alzo de verkoper; gelijk de
lener, alzo de ontlener; gelijk
de woekeraar, alzo die, van
welken hij woeker ontvangt.
3 Dat land zal ganselijk ledig
gemaakt worden, en het zal
ganselijk beroofd worden;
want de HEERE heeft dit woord
gesproken.
4 Het land treurt, het
verwelkt; het aardrijk kweelt,
het verwelkt; de hoogsten van
het volk des lands kwelen.
5 Want het land is bevlekt
vanwege zijn inwoners; want
zij overtreden de wetten, zij
veranderen de inzettingen,
zij vernietigen het eeuwig
verbond.
6 Daarom verteert de vloek
het land, en die daarin wonen,
zullen verwoest worden;
daarom zullen de inwoners
des lands verbrand worden,
en er zullen weinig mensen
overblijven.
7 De most treurt, de wijnstok
kweelt, allen die blijhartig
waren, zuchten.
8 De vreugde der trommelen
rust; het geluid der vrolijk
huppelenden houdt op, de
vreugde der harp rust.
9 Zij zullen geen wijn drinken
met gezang; de sterke drank zal
bitter zijn dengenen, die hem
drinken.
10 De woeste stad is
verbroken, al de huizen
staan gesloten, dat er niemand
inkomen kan.
11 Er is een klagelijk geroep
op de straten, om des wijns wil;
alle blijdschap is verduisterd,
de vreugde des lands is
heengevaren.
12 Verwoesting is in de stad
overgebleven, en met gekraak
wordt de poort in stukken
verbroken.
13 Want in het binnenste
van het land, in het midden
dezer volken, zal het alzo
wezen, gelijk de afschudding
des olijfbooms, gelijk de
nalezingen, wanneer de
wijnoogst geeindigd is.
14 Die zullen hun stem
opheffen, zij zullen vrolijk
zingen; vanwege de
heerlijkheid des HEEREN
zullen zij juichen van de zee af.
15 Daarom eert den HEERE in
de valleien, in de eilanden der
zee den Naam des HEEREN, des
Gods van Israel.
16 Van het uiterste einde der
aarde horen wij psalmen,
tot verheerlijking des
Rechtvaardigen. Doch nu
zeg ik: Ik word mager,
ik word mager, wee mij!
de trouwelozen handelen
trouwelooslijk, en met
trouwelooosheid handelen
de trouwelozen trouwelooslijk.
17 De vrees, en de kuil, en de
strik over u, o inwoners des
lands!
18 En het zal geschieden,
zo wie voor de stem der

vreze vlieden zal, die zal in den kuil vallen; en die uit den kuil opklimt, die zal in den strik gevangen worden; want de sluizen in de hoogte zijn opengedaan, en de fondamenten der aarde zullen beven.

19 De aarde zal ganselijk verbroken worden, de aarde zal ganselijk vaneen gescheurd worden, de aarde zal ganselijk bewogen worden.

20 De aarde zal ganselijk waggelen, gelijk een dronkaard, en zij zal heen en weder bewogen worden, gelijk een nachthut; en haar overtreding zal zwaar op haar zijn, en zij zal vallen, en niet weder opstaan.

21 En het zal geschieden te dien dage, dat de HEERE bezoeking doen zal over de heirscharen des hogen in de hoogte, en over de koningen des aardbodems op den aardbodem.

22 En zij zullen samenvergaderd worden, gelijk de gevangenen in een put, en zij zullen besloten worden in een gevangenis, maar na vele dagen weder bezocht worden.

23 En de maan zal schaamrood worden, en de zon zal beschaamd worden, als de HEERE der heirscharen regeren zal op den berg Sion en te Jeruzalem, en voor zijn oudsten zal heerlijkheid zijn.

25 HEERE! Gij zijt mijn God, U zal ik verhogen, Uw Naam zal ik loven, want Gij hebt wonder gedaan; Uw raadslagen van verre zijn waarheid en vastigheid.

2 Want Gij hebt van de stad een steenhoop gemaakt; de vaste stad tot een vervallen hoop; het paleis der vreemdelingen, dat het geen stad meer zij, in eeuwigheid zal zij niet herbouwd worden.

3 Daarom zal U een machtig volk eren, de stad der tirannische volken zal U vrezen.

4 Want Gij zijt den arme een Sterkte geweest, een Sterkte den nooddruftige, als hem bange was; een Toevlucht tegen den vloed, een Schaduw tegen de hitte; want het blazen der tirannen is als een vloed tegen een wand.

5 Gelijk de hitte in een dorre plaats, zult Gij de onstuimigheid der vreemdelingen nederdrukken; gelijk de hitte door de schaduw ener dikke wolk, zal het gezang der tirannen vernederd worden.

6 En de HEERE der heirscharen zal op dezen berg allen volken een vetten maaltijd maken, een maaltijd van reinen wijn, van vet vol mergs, van reine wijnen, die gezuiverd zijn.

7 En Hij zal op dezen berg verslinden het bewindsel des aangezichts, waarmede alle volken bewonden zijn, en het

deksel, waarmede alle natien
bedekt zijn.
8 Hij zal den dood verslinden
tot overwinning, en de Heere
HEERE zal de tranen van alle
aangezichten afwissen; en Hij
zal de smaadheid Zijns volks
van de ganse aarde wegnemen;
want de HEERE heeft het
gesproken.
9 En men zal te dien dage
zeggen: Ziet, Deze is onze God;
wij hebben Hem verwacht,
en Hij zal ons zalig maken.
Deze is de HEERE, wij hebben
Hem verwacht, wij zullen ons
verheugen en verblijden in Zijn
zaligheid.
10 Want de hand des HEEREN
zal op dezen berg rusten; maar
Moab zal onder Hem verdorst
worden, gelijk het stro verdorst
wordt tot mest.
11 En Hij zal Zijn handen
uitbreiden in het midden van
hen, gelijk als een zwemmer
die uitbreidt om te zwemmen,
en Hij zal hun hoogmoed
vernederen met de lagen
hunner handen.
12 En Hij zal de hoge
vesten uwer muren buigen,
vernederen, ja, Hij zal ze ter
aarde tot het stof toe doen
reiken.

26 Te dien dage zal dit lied
gezongen worden in het
land van Juda; Wij hebben een
sterke stad, God stelt heil tot
muren en voorschansen.
2 Doet de poorten open, dat
het rechtvaardige volk daarin
ga, hetwelk de getrouwigheden
bewaart.
3 Het is een bevestigd
voornemen, Gij zult allerlei
vrede bewaren, want men
heeft op U vertrouwd.
4 Vertrouwt op den HEERE tot
in der eeuwigheid; want in den
Heere HEERE is een eeuwige
rotssteen.
5 Want Hij buigt de
hooggezetenen neder, de
verheven stad; Hij vernedert
ze, Hij vernedert ze tot de
aarde toe, Hij doet ze tot aan
het stof reiken.
6 De voet zal ze vertreden,
de voeten des ellendigen, de
treden der armen.
7 Het pad des rechtvaardigen
is geheel effen, den gang des
rechtvaardigen weegt Gij
recht.
8 Wij hebben ook in den weg
Uwer gerichten, U, o HEERE!
verwacht; tot Uw Naam en tot
Uw gedachtenis is de begeerte
onzer ziel.
9 Met mijn ziel heb ik U
begeerd in den nacht, ook
zal ik met mijn geest, die in
het binnenste van mij is, U
vroeg zoeken; want wanneer
Uw gerichten op de aarde
zijn, zo leren de inwoners der
wereld gerechtigheid.
10 Wordt den goddeloze
genade bewezen, hij leert
evenwel geen gerechtigheid,
hij drijft onrecht in een gans
richtig land, en hij ziet de
hoogheid des HEEREN niet aan.
11 HEERE! is Uw hand
verhoogd, zij zien het niet;
maar zij zullen het zien, en
beschaamd worden, vanwege

den ijver over Uw volk, ook zal
het vuur Uw wederpartijders
verteren.
12 HEERE! Gij zult ons vrede
bestellen, want Gij hebt ons
ook al onze zaken uitgericht.
13 HEERE, onze God! andere
heren, behalve Gij, hebben
over ons geheerst; doch door
U alleen gedenken wij Uws
Naams.
14 Dood zijnde zullen zij niet
weder leven, overleden zijnde
zullen zij niet opstaan; daarom
hebt Gij hen bezocht, en hebt
hen verdelgd, en Gij hebt al
hun gedachtenis doen vergaan.
15 Gij, o HEERE! hadt dit
volk vermeerderd, Gij hadt dit
volk vermeerderd; Gij waart
verheerlijkt geworden; maar
Gij hebt hen in al de einden des
aardrijks verre weggedaan.
16 HEERE! in benauwdheid
hebben zij U bezocht; zij
hebben hun stil gebed
uitgestort, als Uw tuchtiging
over hen was.
17 Gelijk een bevruchte
vrouw, als zij nadert tot
het baren, smarten heeft, en
schreeuwt in haar weeen, alzo
zijn wij geweest, o HEERE!
vanwege Uw aangezicht.
18 Wij waren bevrucht, wij
hadden de smarten, maar
wij hebben niet dan wind
gebaard; wij deden het land
geen behoudenis aan, en de
inwoners der wereld vielen
niet neder.
19 Uw doden zullen leven,
ook mijn dood lichaam, zij
zullen opstaan; waakt op en
juicht, gij, die in het stof
woont! want uw dauw zal zijn
als een dauw der moeskruiden,
en het land zal de overledenen
uitwerpen.
20 Ga henen, mijn volk! ga in
uw binnenste kamers, en sluit
uw deuren na u toe; verberg u
als een klein ogenblik, totdat de
gramschap overga.
21 Want ziet, de HEERE zal
uit Zijn plaats uitgaan, om
de ongerechtigheid van de
inwoners der aarde over hen te
bezoeken; en de aarde zal haar
bloed ontdekken, en zal haar
doodgeslagenen niet langer
bedekt houden.

27 Te dien dage zal de
HEERE met Zijn hard,
en groot, en sterk zwaard
bezoeken den Leviathan, de
langwemelende slang, ja, den
Leviathan, de kromme slomme
slang; en Hij zal den draak, die
in de zee is, doden.
2 Te dien dage zal er een
wijngaard van roden wijn zijn;
zingt van denzelven bij beurte.
3 Ik, de HEERE, behoede
dien, alle ogenblik zal Ik hem
bevochtigen; opdat de vijand
hem niet bezoeke, zal Ik hem
bewaren nacht en dag.
4 Grimmigheid is bij Mij niet;
wie zou Mij als een doorn en
distel in oorlog stellen, dat Ik
tegen hem zou aanvallen, en
hem te gelijk verbranden zou?
5 Of hij moest Mijn sterkte
aangrijpen, hij zal vrede met
Mij maken; vrede zal hij met
Mij maken.

6 In de toekomende zal Jakob wortelen schieten, Israel zal bloeien en groeien; en zij zullen de wereld met inkomsten vervullen.

7 Heeft Hij hem geslagen, gelijk Hij dien geslagen heeft, die hem sloeg? Is hij gedood, gelijk zijn gedoden gedood zijn geworden?

8 Met mate hebt Gij met hem getwist, wanneer Gij hem wegstiet; als Hij hem wegnam door Zijn harden wind, in den dag des oostenwinds.

9 Daarom zal daardoor de ongerechtigheid van Jakob verzoend worden, en dit is de ganse vrucht, dat Hij deszelfs zonde zal wegdoen, wanneer Hij al de stenen des altaar maken zal als verstrooide kalkstenen, de bossen en de zonnebeelden zullen niet bestaan.

10 Want de vaste stad zal eenzaam, de woonstede zal verstoten en verlaten worden, gelijk een woestijn; daar zullen de kalveren weiden, en daar zullen zij nederliggen, en zullen haar takken verslinden.

11 Als haar takken verdord zullen zijn, zullen zij afgebroken worden, en de vrouwen, komende, zullen ze aansteken; want het is geen volk van enig verstand; daarom zal Hij, Die het gemaakt heeft, Zich deszelven niet ontfermen, en Die het geformeerd heeft, zal aan hetzelve geen genade bewijzen.

12 En het zal te dien dage geschieden, dat de HEERE dorsen zal, van den stroom der rivier af tot aan de rivier van Egypte; doch gijlieden zult opgelezen worden, een bij een, o gij kinderen Israels!

13 En het zal te dien dage geschieden, dat er met een grote bazuin geblazen zal worden; dan zullen die komen, die in het land van Assur verloren zijn, en de heengedrevenen in het land van Egypte; en zij zullen den HEERE aanbidden op den heiligen berg te Jeruzalem.

28 Wee de hovaardige kroon der dronkenen van Efraim, welker heerlijk sieraad is een afvallende bloem, die daar is op het hoofd der zeer vette vallei, der geslagenen van den wijn.

2 Ziet, de Heere heeft een sterke en machtige, er is gelijk een hagelvloed, een poort des verderfs; gelijk een vloed der sterke wateren; die overvloeien, zal Hij ze ter aarde nederwerpen met de hand.

3 De hovaardige kronen der dronkenen van Efraim zullen met voeten vertreden worden.

4 En de afvallende bloem zijns heerlijken sieraads, die op het hoofd der zeer vette vallei is, zal zijn gelijk een vroegrijpe vrucht voor den zomer, welke, wanneer ze iemand ziet, terwijl zij nog in zijn hand is, slokt hij ze op.

5 Te dien dage zal de HEERE der heirscharen tot een heerlijke Kroon en tot een sierlijken Krans zijn den overgeblevenen Zijns volks.

6 En tot een Geest des oordeels dien, die ten oordeel zit, en tot een sterkte dengenen, die den strijd afkeren tot de poort toe.

7 En ook dwalen dezen van den wijn, en zij dolen van den sterken drank; de priester en de profeet dwalen van den sterken drank; zij zijn verslonden van den wijn, zij dolen van sterken drank; zij dwalen in het gezicht; zij waggelen in het gericht.

8 Want alle tafels zijn vol van uitspuwsel en van drek, zodat er geen plaats schoon is.

9 Wien zou Hij dan de kennis leren, en wien zou Hij het gehoorde te verstaan geven? Den gespeenden van de melk, den afgetrokkenen van de borsten?

10 Want het is gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een weinig, daar een weinig.

11 Daarom zal Hij door belachelijke lippen, en door een andere tong tot dit volk spreken;

12 Tot dewelken Hij gezegd heeft: Dit is de rust, geeft den moeden rust, en dit is de verkwikking; doch zij hebben niet willen horen.

13 Zo zal hun het woord des HEEREN zijn; gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een weinig, daar een weinig; opdat zij heengaan, en achterwaarts vallen, en verbreken, en verstrikt en gevangen worden.

14 Daarom, hoort des HEEREN woord, gij bespotters, gij heersers over dit volk, dat te Jeruzalem is!

15 Omdat gijlieden zegt: Wij hebben een verbond met den dood gemaakt, en met de hel hebben wij een voorzichtig verdrag gemaakt; wanneer de overvloeiende gesel doortrekken zal, zal hij tot ons niet komen; want wij hebben de leugen ons tot een toevlucht gesteld, en onder de valsheid hebben wij ons verborgen.

16 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik leg een grondsteen in Sion, een beproefden steen, een kostelijken hoeksteen, die wel vast gegrondvest is; wie gelooft, die zal niet haasten.

17 En Ik zal het gericht stellen naar het richtsnoer, en de gerechtigheid naar het paslood; en de hagel zal de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overlopen.

18 En ulieder verbond met den dood zal te niet worden, en uw voorzichtig verdrag met de hel zal niet bestaan; wanneer de overvloeiende gesel doortrekken zal, dan zult gijlieden van denzelven vertreden worden.

19 Van den tijd af, als hij
doortrekt, zal hij ulieden
wegnemen, want allen morgen
zal hij doortrekken, bij dag en
bij nacht; en het zal geschieden,
dat het gerucht te verstaan,
enkel beroering wezen zal.
20 Want het bed zal korter
zijn, dan dat men zich daarop
uitstrekken kunne; en het
deksel zal te smal wezen, als
men zich daaronder voegt.
21 Want de HEERE zal Zich
opmaken, gelijk op den berg
Perazim, Hij zal beroerd zijn,
gelijk in het dal van Gibeon,
om Zijn werk te doen, Zijn
werk zal vreemd zijn; en om
Zijn daad te doen, Zijn daad zal
vreemd zijn!
22 Nu dan, drijft den spot
niet, opdat uw banden niet
vaster gemaakt worden; want
ik heb van den Heere HEERE
der heirscharen gehoord een
verdelging, ja, een, die vast
besloten is over het ganse land.
23 Neemt ter ore en hoort
mijn stem, merkt op en hoort
mijn rede!
24 Ploegt de ploeger den
gehelen dag om te zaaien?
Opent en egt hij zijn land den
gehelen dag?
25 Is het niet alzo? Wanneer
hij het bovenste van hetzelve
effen gemaakt heeft, dan
strooit hij wikken, en spreidt
komijn, of hij werpt er van de
beste tarwe in, of uitgelezen
gerst, of spelt, elk aan zijn
plaats.
26 En zijn God onderricht
hem van de wijze, Hij leert
hem.
27 Want men dorst de wikken
niet met den dorswagen, en
men laat het wagenrad niet
rondom over het komijn gaan;
maar de wikken slaat men uit
met een staf, en het komijn met
een stok;
28 Het brood koren moet
verbrijzeld worden, maar
hij dorst het niet geduriglijk
dorsende; noch hij breekt het
met het wiel zijn wagens, noch
hij verbrijzelt het met zijn
paarden.
29 Zulks komt ook voort van
den HEERE der heirscharen; Hij
is wonderlijk van raad, Hij is
groot van daad.

29 Wee Ariel, Ariel! de
stad, waarin David
gelegerd heeft; doet jaar
tot jaar; laat ze feestofferen
slachten.
2 Evenwel zal Ik Ariel
beangstigen, en er zal treuring
en droefheid wezen, en die
stad zal Mij gelijk Ariel zijn.
3 Want Ik zal een leger in
het rond om u slaan, en Ik
zal u belegeren met bolwerken,
en Ik zal vestingen tegen u
opwerpen.
4 Dan zult gij vernederd
worden, gij zult uit de aarde
spreken, en uw spraak zal uit
het stof zachtjes voortkomen;
en uw stem zal zijn uit de aarde
als van een tovenaar, en uw
spraak zal uit het stof piepen.
5 En de menigte uwer
vreemde soldaten zal zijn gelijk
dun stof, en de menigte der

tirannen als voorbijvliegend kaf; en het zal in een ogenblik haastelijk geschieden.
6 Gij zult van den HEERE der heirscharen bezocht worden met donder, en met aardbeving, en groot geluid, met wervelwind, en onweder, en de vlam eens verterenden vuurs.
7 En gelijk de droom van een nachtgezicht is, alzo zal de veelheid aller heidenen zijn, die tegen Ariel strijden zullen; zelfs allen, die tegen haar en haar vestingen strijden, en haar beangstigen zullen.
8 Het zal alzo zijn, gelijk wanneer een hongerige droomt, en ziet, hij eet; maar als hij ontwaakt, zo is zijn ziel ledig; of, gelijk als wanneer een dorstige droomt, en ziet, hij drinkt; maar als hij ontwaakt, ziet, zo is hij nog mat, en zijn ziel is begerig; alzo zal de menigte aller heidenen zijn, die tegen den berg Sion krijgen.
9 Zij vertoeven, daarom verwondert u; zij zijn vrolijk, derhalve roept gijlieden; zij zijn dronken, maar niet van wijn; zij waggelen, maar niet van sterken drank.
10 Want de HEERE heeft over ulieden uitgegoten een geest des diepen slaaps, en Hij heeft uw ogen toegesloten; de profeten, en uw hoofden, en de zieners heeft Hij verblind.
11 Daarom is ulieden alle gezicht geworden als de woorden van een verzegeld boek, hetwelk men geeft aan een, die lezen kan, zeggende: Lees toch dit; en hij zegt: Ik kan niet, want het is verzegeld.
12 Of men geeft het boek aan een, die niet lezen kan, zeggende: Lees toch dit; en hij zegt: Ik kan niet lezen.
13 Want de Heere heeft gezegd: Daarom dat dit volk tot Mij nadert met zijn mond, en zij Mij met hun lippen eren, doch hun hart verre van Mij doen; en hun vreze, waarmede zij Mij vrezen, mensengeboden zijn, die hun geleerd zijn;
14 Daarom, ziet, Ik zal voorts wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk; want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen.
15 Wee dengenen, die zich diep versteken willen voor den HEERE, hun raad verbergende; en welker werken in duisterheid geschieden, en zij zeggen: Wie ziet ons, en wie kent ons?
16 Ulieder omkeren is, alsof de pottenbakker geacht werd als leem, dat het maaksel zeide van zijn maker: Hij heeft mij niet gemaakt; en het geformeerde vat van zijn pottenbakker zeide: Hij verstaat het niet.
17 Is het niet nog om een klein weinig, dat de Libanon in een vruchtbaar veld zal veranderd worden, en het vruchtbare veld voor een woud geacht zal worden?

18 En te dien dage zullen de
doven horen de woorden des
Boeks; en de ogen der blinden,
zijnde uit de donkerheid en uit
de duisternis, zullen zien.
19 En de zachtmoedigen
zullen vreugde op vreugde
hebben in den HEERE; en de
behoeftigen onder de mensen
zullen zich in de Heilige Israels
verheugen.
20 Wanneer de tiran een
einde zal hebben, en dat
het met den bespotter uit
zal zijn, en dat allen, die
tot ongerechtigheid waken,
uitgeroeid zullen zijn;
21 Die een mens schuldig
maken om een woord, en
leggen dien strikken, die hen
bestraft in de poort; en die den
rechtvaardige verdrijven in het
woeste.
22 Daarom zegt de HEERE,
Die Abraham verlost heeft,
tot het huis van Jakob alzo:
Jakob zal nu niet meer
beschaamd worden, en nu zal
zijn aangezicht niet meer bleek
worden;
23 Want als hij zijn kinderen,
het werk Mijner handen, zien
zal in het midden van hen,
zullen zij Mijn Naam heiligen;
en zij zullen den Heilige Jakobs
heiligen, en den God van Israel
vrezen.
24 En die dwalende van geest
zijn, zullen tot verstand komen,
en de murmureerders zullen de
lering aannemen.

30 Wee den kinderen, die
afvallen, spreekt de
HEERE, om een raadslag te
maken, maar niet uit Mij, en
om zich met een bedekking te
bedekken, maar niet uit Mijn
Geest, om zonde tot zonde te
doen;
2 Die gaan, om af te trekken
in Egypte, en vragen Mijn
mond niet; om zich te sterken
met de macht van Farao, en om
hun toevlucht te nemen onder
de schaduw van Egypte.
3 Want de sterkte van Farao
zal ulieden tot schaamte
zijn, en die toevlucht onder
de schaduw van Egypte tot
schande.
4 Wanneer zijn vorsten zullen
geweest zijn tot Zoan, en zijn
gezanten zullen gekomen zijn
tot nabij Chanes;
5 Hij zal hen allen beschaamd
maken door een volk, dat
hun geen nut kan doen, noch
tot hulp, noch tot voordeel,
maar tot schande en ook tot
smaadheid zijn zal.
6 De last der beesten, van
het zuiden, naar het land des
angstes, en der benauwdheid,
van waar de sterke leeuw en
de oude leeuw is, de basilisk
en de vurige vliegende draak;
hun goederen zullen zij voeren
op den rug der veulens, en
hun schatten op de bulten der
kemelen, tot het volk, dat hun
geen nut doen zal.
7 Want Egypte zal ijdellijk en
te vergeefs helpen; daarom heb
Ik hierover geroepen; Stilzitten
zal hun sterkte zijn.
8 Nu dan, ga henen, schrijf
voor hen op een tafel, en teken

het in een boek, opdat het
blijve tot den laatsten dag, voor
altoos, tot in eeuwigheid.
9 Want het is een
wederspannig volk; het
zijn leugenachtige kinderen;
kinderen, die des HEEREN wet
niet horen willen.
10 Die daar zeggen tot de
zieners: Ziet niet; en tot de
schouwers: Schouwt ons niet,
wat recht is; spreekt tot ons
zachte dingen, schouwt ons
bedriegerijen.
11 Wijkt af van den weg,
maakt u van de baan; laat
den Heilige Israels van ons
ophouden!
12 Daarom, zo zegt de Heilige
Israels: Omdat gijlieden
dit woord verwerpt, en
vertrouwt op onderdrukking
en verkeerdheid, en steunt
daarop:
13 Daarom zal ulieden
deze misdaad zijn gelijk een
vallende scheur, uitwaarts
gebogen in een hogen muur,
welks breuk haastelijk in een
ogenblik komen zal.
14 Ja, Hij zal ze verbreken,
gelijk een pottenbakkerskruik
verbroken wordt; in het
brijzelen zal Hij niet
verschonen; alzo dat van haar
verbrijzeling niet een scherf
zal gevonden worden, om vuur
uit den haard te nemen, of
om water te scheppen uit een
gracht.
15 Want alzo zegt de Heere
HEERE, de Heilige Israels: Door
wederkering en rust zoudt
gijlieden behouden worden, in
stilheid en in vertrouwen zou
uw sterkte zijn; doch gij hebt
niet gewild.
16 En gij zegt: Neen, maar
op paarden zullen wij vlieden;
daarom zult gij vlieden! En:
Op snelle paarden zullen wij
rijden; daarom zullen uw
vervolgers ook snel zijn!
17 Een duizend van het
schelden van een enige, van
het schelden van vijf zult
gij allen vlieden; totdat gij
overgelaten wordt, gelijk een
mast op den top van een
berg, en als een banier op een
heuvel.
18 En daarom zal de HEERE
wachten, opdat Hij u genadig
zij, en daarom zal Hij verhoogd
worden, opdat Hij Zich over
ulieden ontferme, want de
HEERE is een God des gerichts;
welgelukzalig zijn die allen,
die Hem verwachten.
19 Want het volk zal in
Sion wonen, te Jeruzalem;
gij zult ganselijk niet wenen;
gewisselijk zal Hij u genadig
zijn op de stem uws geroeps;
zo haast Hij die horen zal, zal
Hij u antwoorden.
20 De Heere zal ulieden
wel brood der benauwdheid,
en wateren der verdrukking
geven; maar uw leraars zullen
niet meer als met vleugelen
wegvliegen, maar uw ogen
zullen uw leraars zien;
21 En uw oren zullen horen
het woord desgenen, die achter
u is, zeggende: Dit is de weg,
wandelt in denzelven; als gij
zoudt afwijken ter rechterhand

of ter linkerhand.
22 En gijlieden zult voor
onrein houden het deksel uwer
zilveren gesneden beelden, en
het overtreksel uwer gouden
gegoten beelden; gij zult
ze wegwerpen gelijk een
maanstondig kleed, en tot elk
van die zeggen: Henen uit!
23 Dan zal Hij uw zaad,
waarmede gij het land bezaaid
hebt, regen geven, en brood
van des lands inkomen, en
hetzelve zal vet en smoutig
zijn; uw vee zal te dien dage in
een wijde landouwe weiden.
24 En de ossen, en
ezelveulens, die het land
bouwen, zullen zuiver voeder
eten, hetwelk verschud is met
de werpschoffel en met de
wan.
25 En er zullen op allen hogen
berg, en op allen verhevenen
heuvel beekjes en watervlieten
zijn, in den dag der grote
slachting, wanneer de torens
vallen zullen.
26 En het licht der maan
zal zijn als het licht der
zon, en het licht der zon zal
zevenvoudig zijn als het licht
van zeven dagen; ten dage als
de HEERE de breuk Zijns volks
zal verbinden, en de wonde,
waarmede het geslagen is,
genezen.
27 Ziet, de Naam des HEEREN
komt van verre, Zijn toorn
brandt, en de last is zwaar; Zijn
lippen zijn vol gramschap, en
Zijn tong, als een verterend
vuur;
28 En Zijn adem is als een
overlopende beek, die tot aan
den hals toe raakt; om de
heidenen te schudden met een
schudding der ijdelheid, en als
een misleidende toom in de
kinnebakkens der volken.
29 Er zal een lofzang bij
ulieden zijn, gelijk in den
nacht, wanneer het feest
geheiligd wordt; en blijdschap
des harten, gelijk van een,
die met pijpen wandelt, om
te komen tot den berg des
HEEREN, tot den Rotssteen van
Israel.
30 En de HEERE zal Zijn
heerlijke stem doen horen,
en de nederlating Zijns arms
doen zien, met grimmigheid
van toorn, en een vlam van
verterend vuur, stralen, en een
vloed, en hagelstenen.
31 Want door de stem des
HEEREN zal Assur te morzel
geslagen worden, die met de
roede sloeg.
32 En alwaar die
gegrondveste staf doorgegaan
zal zijn (op welken de HEERE
dien zal hebben doen rusten),
daar zal men met trommelen
en harpen zijn; want met
bewegende bestrijdingen zal
Hij tegen hen strijden.
33 Want Tofeth is van
gisteren bereid; ja, hij is
ook voor den koning bereid;
Hij heeft hem diep en wijd
gemaakt, het vuur en hout
van zijn brandstapel is
veel; de adem des HEEREN
zal hem aansteken als een
zwavelstroom.

31 Wee dengenen, die in Egypte om hulp
aftrekken, en steunen op
paarden, en vertrouwen op
wagenen, omdat er vele zijn,
en op ruiters, omdat die zeer
machtig zijn; en zien niet op
den Heilige Israels, en zoeken
den HEERE niet.
2 Nochtans is Hij ook wijs,
en Hij doet het kwaad komen,
en trekt Zijn woorden niet
terug; maar Hij zal Zich
opmaken tegen het huis der
boosdoeners, en tegen de hulp
dergenen, die ongerechtigheid
werken.
3 Want de Egyptenaren zijn
mensen, en geen God, en hun
paarden zijn vlees, en geen
geest; en de HEERE zal Zijn
hand uitstrekken, dat de helper
struikelen zal, en die geholpen
wordt, zal nedervallen, en zij
zullen al te zamen te niet
komen.
4 Want alzo heeft de HEERE
tot mij gezegd: Gelijk als een
leeuw, en een jonge leeuw
over zijn roof brult, wanneer
schoon een volle menigte
der herderen samengeroepen
wordt tegen hem, verschrikt
hij voor hun stem niet, en
vernedert zich niet vanwege
hun veelheid; alzo zal de HEERE
der heirscharen nederdalen,
om te strijden voor den berg
Sions en voor haar heuvel.
5 Gelijk vliegende vogelen,
alzo zal de HEERE der
heirscharen Jeruzalem
beschutten, beschuttende
zal Hij haar ook verlossen,
doorgaande zal Hij haar ook
uithelpen.
6 Bekeert u tot Hem, van
Denwelken de kinderen Israels
diep afgeweken zijn.
7 Want te dien dage zullen
zij verwerpen, een ieder
zijn zilveren afgoden en zijn
gouden afgoden, welke u uw
handen tot zonde gemaakt
hadden;
8 En Assur zal vallen door het
zwaard, niet eens mans, en het
zwaard, niet eens mensen, zal
hem verteren; en hij zal voor
het zwaard vlieden, en zijn
jongelingen zullen versmelten.
9 En hij zal van vreze
doorgaan naar zijn rotssteen,
en zijn vorsten zullen voor de
banier verschrikken, spreekt
de HEERE, die te Sion vuur, en
te Jeruzalem een oven heeft.

32 Ziet, een koning zal regeren in
gerechtigheid, en de vorsten
zullen heersen naar recht.
2 En die man zal zijn als
een verberging tegen den wind,
en een schuilplaats tegen den
vloed, als waterbeken in een
dorre plaats, als de schaduw
van een zwaren rotssteen in
een dorstig land.
3 En de ogen dergenen, die
zien, zullen niet terugzien, en
de oren dergenen, die horen,
zullen opmerken.
4 En het hart der
onbedachtzamen zal de
wetenschap verstaan, en de
tong der stamelenden zal
vaardig zijn, om bescheidenlijk

te spreken.
5 De dwaas zal niet meer
genoemd worden milddadig,
en de gierige zal niet meer mild
geheten worden.
6 Want een dwaas spreekt
dwaasheid, en zijn hart
doet ongerechtigheid, om
huichelarij te plegen, en om
dwaling te spreken tegen
den HEERE, om de ziel des
hongerigen ledig te laten, en
den dorstige drank te doen
ontbreken.
7 En eens gierigaards ganse
gereedschap is kwaad; hij
beraadslaagt schandelijke
verdichtselen, om de
ellendigen te bederven met
valse redenen, en het recht, als
de arme spreekt.
8 Maar een milddadige
beraadslaagt milddadigheden,
en staat op milddadigheden.
9 Staat op, gij geruste
vrouwen, hoort mijn stem;
gij dochters, die zo zeker zijt,
neemt mijn redenen ter ore.
10 Vele dagen over het
jaar zult gij beroerd zijn, gij
dochters, die zo zeker zijt,
want de wijnoogst zal uit zijn,
er zal geen inzameling komen.
11 Beeft, gij geruste vrouwen;
weest beroerd, dochters, die
zo zeker zijt; trekt u uit, en
ontbloot u, en gordt zakken om
uw lendenen.
12 Men zal rouwklagen over
de borsten, over de gewenste
akkers, over de vruchtbare
wijnstokken.
13 Op het land mijns volks zal
de doorn en de distel opgaan;
ja, op alle vreugdehuizen, in de
vrolijk huppelende stad.
14 Want het paleis zal
verlaten zijn, het gewoel der
stad zal ophouden; Ofel en
de wachttorens zullen tot
spelonken zijn, tot in der
eeuwigheid, een vreugde der
woudezelen, een weide der
kudden.
15 Totdat over ons uitgegoten
worde de Geest uit de hoogte;
dan zal de woestijn tot een
vruchtbaar veld worden, en het
vruchtbare veld zal voor een
woud geacht worden.
16 En het recht zal in
de woestijn wonen, en de
gerechtigheid zal op het
vruchtbare veld verblijven.
17 En het werk der
gerechtigheid zal vrede zijn; en
de werking der gerechtigheid
zal zijn gerustheid en zekerheid
tot in eeuwigheid.
18 En mijn volk zal in een
woonplaats des vredes wonen,
en in welverzekerde woningen,
en in stille geruste plaatsen.
19 Maar het zal hagelen, waar
men afgaat in het woud, en
de stad zal laag worden in de
laagte.
20 Welgelukzalig zijt
gijlieden, die aan alle wateren
zaait; gij, die den voet des
osses en des ezels derwaarts
henenzendt!

33 Wee u, gij verwoester,
die niet verwoest zijt, en
gij, die trouwelooslijk handelt,
waar men niet trouwelooslijk
tegen u gehandeld heeft! Als gij
het verwoesten zult volbracht

hebben, zult gij verwoest
worden; als gij het trouweloos
handelen zult voleind hebben,
zal men trouwelooslijk tegen u
handelen.
2 HEERE, wees ons genadig,
wij hebben op U gewacht; wees
hun arm allen morgen, daartoe
onze behoudenis ten tijde der
benauwdheid.
3 Van het geluid des rumoers
zullen de volken wegvlieden;
van Uw verhoging zullen de
heidenen verstrooid worden.
4 Dan zal ulieder buit
verzameld worden, gelijk de
kevers verzameld worden;
men zal daarin ginds en
weder huppelen, gelijk de
sprinkhanen ginds en weder
huppelen.
5 De HEERE is verheven, want
Hij woont in de hoogte; Hij
heeft Sion vervuld met gericht
en gerechtigheid.
6 En het zal geschieden, dat
de vastigheid uwer tijden, de
sterkte van uw behoudenissen
zal zijn wijsheid en kennis; de
vreze des HEEREN zal zijn schat
zijn.
7 Ziet, hun allersterksten
roepen daar buiten; de boden
des vredes wenen bitterlijk.
8 De gebaande wegen zijn
verwoest, die door de paden
gaat, houdt op; hij vernietigt
het verbond, hij veracht de
steden, hij acht geen mens.
9 Het land treurt, het kweelt;
de Libanon schaamt zich, hij
verwelkt; Saron is geworden
als een woestijn; zo Basan als
Karmel zijn geschud.
10 Nu zal Ik opstaan, zegt
de HEERE, nu zal Ik verhoogd
worden, nu zal Ik verheven
worden.
11 Gijlieden gaat met stro
zwanger, gij zult stoppelen
baren; uw geest zal u als vuur
verslinden.
12 En de volken zullen zijn als
de verbrandingen des kalks; als
afgehouwen doornen zullen zij
met het vuur verbrand worden.
13 Hoort gijlieden, die verre
zijt, wat Ik gedaan heb; en
gijlieden, die nabij zijt, bekent
Mijn macht!
14 De zondaren te Sion zijn
verschrikt; beving heeft de
huichelaren aangegrepen; zij
zeggen: Wie is er onder ons,
die bij een verterend vuur
wonen kan? Wie is er onder
ons, die bij een eeuwigen gloed
wonen kan?
15 Die in gerechtigheden
wandelt, en die billijkheden
spreekt; die het gewin der
onderdrukkingen verwerpt;
die zijn handen uitschudt, dat
zij geen geschenken behouden;
die zijn oor stopt, dat hij geen
bloedschulden hore, en zijn
ogen toesluit; dat hij het kwade
niet aanzie;
16 Die zal in de hoogten
wonen, de sterkten der
steenrotsen zullen zijn hoog
vertrek zijn; zijn brood wordt
hem gegeven, zijn wateren zijn
gewis.
17 Uw ogen zullen den
Koning zien in Zijn
schoonheid; zij zullen een
ver gelegen land zien.

18 Uw hart zal de
verschrikking overdenken,
zeggende: Waar is de schrijver?
Waar is de betaalsheer? Waar
is hij, die de torens telt?
19 Gij zult niet meer dat
stuurse volk zien, het volk,
dat zo diep van spraak is, dat
men het niet horen kan, van
belachelijke tong, hetwelk men
niet verstaan kan.
20 Schouwt Sion aan, de stad
onzer bijeenkomsten; uw ogen
zullen Jeruzalem zien, een
geruste woonplaats, een tent,
die niet ter neder geworpen
zal worden, welker pinnen
in der eeuwigheid niet zullen
uitgetogen worden, en van
welker zelen geen verscheurd
worden.
21 Maar de HEERE zal aldaar
bij ons heerlijk zijn, het zal
zijn een plaats van rivieren,
van wijde stromen; geen
roeischuit zal daar doorvaren,
en geen treffelijk schip zal daar
overvaren.
22 Want de HEERE is onze
Rechter, de HEERE is onze
Wetgever, de HEERE is onze
Koning. Hij zal ons behouden.
23 Uw touwen zijn slap
geworden, zij zullen hun
mastboom niet kunnen recht
stijf houden, zij zullen het zeil
niet uitspannen; dan zal de
roof van een overvloedigen
buit uitgedeeld worden, zelfs
zullen de lammen den roof
roven.
24 En geen inwoner zal
zeggen: Ik ben ziek, want het
volk, dat daarin woont, zal
vergeving van ongerechtigheid
hebben.

34 Nadert, gij heidenen,
om te horen, en gij
volken, luistert toe; de aarde
hore, en haar volheid, de
wereld en al wat daaruit
voortkomt.
2 Want de verbolgenheid des
HEEREN is over al de heidenen,
en grimmigheid over al hun
heir; Hij heeft hen verbannen,
Hij heeft ze ter slachting
overgegeven.
3 En hun verslagenen zullen
weggeworpen worden, en van
hun dode lichamen zal hun
stank opgaan; en de bergen
zullen smelten van hun bloed.
4 En al het heir der hemelen
zal uitteren, en de hemelen
zullen toegerold worden,
gelijk een boek, en al hun heir
zal afvallen, gelijk een blad
van den wijnstok afvalt, en
gelijk een vijg afvalt van den
vijgeboom.
5 Want Mijn zwaard is
dronken geworden in den
hemel; ziet, het zal ten oordeel
nederdalen op Edom, en op het
volk, hetwelk Ik verbannen
heb.
6 Het zwaard des HEEREN
is vol van bloed, het is vet
geworden van smeer, van het
bloed der lammeren en der
bokken, van het smeer der
nieren van de rammen; want de
HEERE heeft een slachtoffer te
Bozra, en een grote slachting in
het land der Edomieten.
7 En de eenhoornen zullen
met hen afgaan, en de varren

met de stieren; en hun land
zal doordronken zijn van het
bloed, en hun stof zal van het
smeer vet gemaakt worden.
8 Want het zal zijn de dag
der wraak des HEEREN, een
jaar der vergeldingen, om Sions
twistzaak.
9 En hun beken zullen in pek
verkeerd worden, en hun stof
in zwavel; ja, hun aarde zal tot
brandend pek worden.
10 Het zal des nachts of des
daags niet uitgeblust worden,
tot in der eeuwigheid zal zijn
rook opgaan; van geslacht
tot geslacht zal het woest
zijn, tot in eeuwigheid der
eeuwigheden zal niemand daar
doorgaan.
11 Maar de roerdomp en de
nachtuil zullen het erfelijk
bezitten, en de schuifuit, en de
raaf zal daarin wonen; want
Hij zal een richtsnoer der
woestigheid over hen trekken,
en een richtlood der ledigheid.
12 Hun edelen (doch zij
zijn er niet) zullen zij tot het
koninkrijk roepen, maar al hun
vorsten zullen niets zijn.
13 En in hun paleizen zullen
doornen opgaan, netelen en
distelen in hun vestingen; en
het zal een woning der draken
zijn, een zaal voor de jongen
der struisen.
14 En de wilde dieren der
woestijnen zullen de wilde
dieren der eilanden daar
ontmoeten, en de duivel zal
zijn metgezel toeroepen; ook
zal het nachtgedierte zich
aldaar nederzetten, en het
zal een rustplaats voor zich
vinden.
15 Daar zal de wilde meerle
nestelen en leggen, en haar
jongen uitbikken, en onder
haar schaduw vergaderen; ook
zullen aldaar de gieren met
elkaar verzameld worden.
16 Zoekt in het boek des
HEEREN, en leest; niet een van
dezen zal er feilen, het een
noch het ander zal men missen;
want mijn mond zelf heeft het
geboden, en Zijn Geest Zelf zal
ze samenbrengen.
17 Want Hij Zelf heeft voor
hen het lot geworpen, en Zijn
hand heeft het hun uitgedeeld
met het richtsnoer; tot in
der eeuwigheid zullen zij dat
erfelijk bezitten, van geslacht
tot geslacht zullen zij daarin
wonen.

35 De woestijn en de dorre
plaatsen zullen hierover
vrolijk zijn, en de wildernis zal
zich verheugen, en zal bloeien
als een roos.
2 Zij zal lustig bloeien, en zich
verheugen, ja, met verheuging,
en juichen; de heerlijkheid van
Libanon is haar gegeven, het
sieraard van Karmel en Saron;
zij zullen zien de heerlijkheid
des HEEREN, het sieraad onzes
Gods.
3 Versterkt de slappe handen,
en stelt de struikelende knieen
vast.
4 Zegt den onbedachtzamen
van harte: Weest sterk, en
vreest niet; ziet, ulieder God
zal ter wrake komen met de
vergelding Gods. Hij zal komen

en ulieden verlossen.
5 Alsdan zullen der blinden
ogen opengedaan worden, en
der doven oren zullen geopend
worden.
6 Alsdan zal de kreupele
springen als een hert, en de
tong des stommen zal juichen;
want in de woestijn zullen
wateren uitbarsten, en beken
in de wildernis.
7 En het dorre land zal tot
staand water worden, en het
dorstige land tot springaders
der wateren; in de woningen
der draken, waar zij gelegen
hebben, zal gras met riet en
biezen zijn.
8 En aldaar zal een verheven
baan en een weg zijn, welke
de heilige weg zal genaamd
worden; de onreine zal er
niet doorgaan, maar hij zal
voor deze zijn; die dezen weg
wandelt, zelfs de dwazen
zullen niet dwalen.
9 Er zal geen leeuw zijn, en
geen verscheurend gedierte
zal daarop komen, noch aldaar
gevonden worden; maar
de verlosten zullen daarop
wandelen.
10 En de vrijgekochten des
HEEREN zullen wederkeren, en
tot Sion komen met gejuich, en
eeuwige blijdschap zal op hun
hoofd wezen; vrolijkheid en
blijdschap zullen zij verkrijgen,
maar droefenis en zuchting
zullen wegvlieden.

36 En het geschiedde in het
veertiende jaar van den
koning Hizkia, dat Sanherib,
de koning van Assyrie, optoog
tegen alle vaste steden van
Juda, en nam ze in.
2 En de koning van Assyrie
zond Rabsake van Lachis naar
Jeruzalem tot den koning
Hizkia, met een zwaar heir; en
hij stond aan den watergang
des oppersten vijvers, aan den
hogen weg van het veld des
vollers.
3 Toen ging tot hem uit
Eljakim, de zoon van Hilkia,
de hofmeester, en Sebna, de
schrijver, en Joah, de zoon van
Asaf, de kanselier.
4 En Rabsake zeide tot hen:
Zegt nu tot Hizkia: Zo zegt de
grote koning, de koning van
Assyrie: Wat vertrouwen is dit,
waarmede gij vertrouwt;
5 Ik mocht zeggen (doch het
is een woord der lippen): Er is
raad en macht tot den oorlog;
op wien vertrouwt gij nu, dat
gij tegen mij rebelleert?
6 Zie, gij vertrouwt op dien
gebrokenen rietstaf, op Egypte;
op denwelken zo iemand leunt,
zo zal hij in zijn hand gaan
en die doorboren; alzo is
Farao, de koning van Egypte,
al dengenen, die op hem
vertrouwen.
7 Maar zo gij tot mij zegt:
Wij vertrouwen op den HEERE,
onzen God; is Hij Die niet,
Wiens hoogten en Wiens
altaren Hizkia weggenomen
heeft, en Die tot Juda en
tot Jeruzalem gezegd heeft:
Voor dit altaar zult gij u
nederbuigen?

8 Nu dan, wed toch met mijn
heer, den koning van Assyrie;
en ik zal u twee duizend
paarden geven, zo gij voor u
de ruiters daarop zult kunnen
geven.
9 Hoe zoudt gij dan het
aangezicht van een enigen
vorst, van de geringste
knechten mijns heren,
afkeren? Maar gij vertrouwt
op Egypte, om de wagenen en
om de ruiteren.
10 En nu ben ik zonder den
HEERE opgetogen tegen dit
land, om dat te verderven. De
HEERE heeft tot mij gezegd:
Trek op tegen dat land, en
verderf het.
11 Toen zeide Eljakim, en
Sebna, en Joah tot Rabsake:
Spreek toch tot uw knechten in
het Syrisch, want wij verstaan
het wel; en spreek niet met ons
in het Joods, voor de oren des
volks, dat op den muur is.
12 Maar Rabsake zeide: Heeft
mijn heer mij tot uw heer
en tot u gezonden, om deze
woorden te spreken? Is het niet
tot de mannen, die op den
muur zitten, dat zij met ulieden
hun drek eten, en hun water
drinken zullen?
13 Alzo stond Rabsake, en
riep met luider stem in het
Joods, en zeide: Hoort de
woorden des groten konings,
des konings van Assyrie!
14 Alzo zegt de koning: Dat
Hizkia u niet bedriege, want hij
zal u niet kunnen redden.
15 Daartoe, dat Hizkia u niet
doe vertrouwen op den HEERE,
zeggende: De HEERE zal ons
zekerlijk redden; deze stad zal
niet in de hand des konings van
Assyrie gegeven worden.
16 Hoort naar Hizkia niet;
want alzo zegt de koning van
Assyrie: Handelt met mij door
een geschenk, en komt tot mij
uit, en eet, een ieder van zijn
wijnstok, en een ieder van zijn
vijgeboom, en drinkt een ieder
het water zijns bornputs;
17 Totdat ik kom en u haal
in een land, als ulieder land
is, een land van koren en van
most, een land van brood en
van wijngaarden.
18 Dat Hizkia ulieden niet
verleide, zeggende: De HEERE
zal ons redden; hebben de
goden der volken, een ieder
zijn land, gered uit de hand des
konings van Assyrie?
19 Waar zijn de goden van
Hamath en Arpad? Waar
zijn de goden van Sefarvaim?
Hebben zij ook Samaria van
mijn hand gered?
20 Welke zijn ze onder
al de goden dezer landen,
die hun land uit mijn hand
gered hebben, dat de HEERE
Jeruzalem uit mijn hand zou
redden?
21 Doch zij zwegen stil, en
antwoordden hem niet een
woord; want het gebod des
konings was, zeggende: Gij zult
hem niet antwoorden.
22 Toen kwam Eljakim,
de zoon van Hilkia, de
hofmeester, en Sebna, de
schrijver, en Joah, de zoon van
Asaf, de kanselier, tot Hizkia

met gescheurde klederen; en zij gaven hem de woorden van Rabsake te kennen.

37 En het geschiedde, als de koning Hizkia dat hoorde, zo scheurde hij zijn klederen, en bedekte zich met een zak, en ging in het huis des HEEREN.

2 Daarna zond hij Eljakim, den hofmeester, en Sebna, den schrijver, en de oudsten der priesteren, met zakken bedekt, tot Jesaja, den profeet, den zoon van Amoz;

3 En zij zeiden tot hem: Alzo zegt Hizkia: Deze dag is een dag der benauwdheid, en der schelding, en der lastering; want de kinderen zijn gekomen tot aan de geboorte, en er is geen kracht om te baren.

4 Misschien zal de HEERE, uw God, horen de woorden van Rabsake, denwelken zijn heer, de koning van Assyrie, gezonden heeft, om den levenden God te honen, en te schelden met woorden, die de HEERE, uw God, gehoord heeft; hef dan een gebed op voor het overblijfsel, dat gevonden wordt.

5 En de knechten van den koning Hizkia kwamen tot Jesaja.

6 En Jesaja zeide tot hen: Zo zult gijlieden tot uw heer zeggen: Zo zegt de HEERE: Vrees niet voor de woorden, die gij gehoord hebt, waarmede Mij de dienaars des konings van Assyrie gelasterd hebben.

7 Zie, Ik zal een geest in hem geven, dat hij een gerucht horen zal, en weder in zijn land keren; en Ik zal hem door het zwaard in zijn land vellen.

8 Zo kwam Rabsake weder, en hij vond den koning van Assyrie strijdende tegen Libna; want hij had gehoord, dat hij van Lachis vertrokken was.

9 Als hij nu hoorde van Tirhaka, den koning van Cusch, zeggen: Hij is uitgetogen, om tegen u te strijden; toen hij zulks hoorde, zo zond hij weder boden tot Hizkia, zeggende:

10 Zo zult gijlieden spreken tot Hizkia, den koning van Juda, zeggende: Laat u uw God niet bedriegen, op Welken gij vertrouwt, zeggende: Jeruzalem zal in de hand des konings van Assyrie niet gegeven worden.

11 Zie, gij hebt gehoord, wat de koningen van Assyrie aan alle landen gedaan hebben, die verbannende; en zoudt gij gered worden?

12 Hebben de goden der volken die mijn vaders verdorven hebben, dezelven gered, als Gozan, en Haran, en Rezef, en de kinderen van Eden, die in Telasser waren?

13 Waar is de koning van Hamath, en de koning van Arpad, en de koning der stad Sefarvaim, Hena en Ivva?

14 Als nu Hizkia de brieven uit der boden hand ontvangen, en die gelezen had, ging hij op in het huis des HEEREN; en

Hizkia breidde die uit voor het
aangezicht des HEEREN.
15 En Hizkia bad tot den
HEERE, zeggende:
16 O HEERE der heirscharen,
Gij, God van Israel, Die tussen
de cherubim woont! Gij Zelf,
Gij alleen zijt de God van
alle koninkrijken der aarde; Gij
hebt den hemel en de aarde
gemaakt!
17 O HEERE! neig Uw oor
en hoor, HEERE! doe Uw
ogen open, en zie; en hoor
al de woorden van Sanherib,
die gezonden heeft om den
levenden God te honen.
18 Waarlijk, HEERE! hebben
de koningen van Assyrie al de
landen, mitsgaders derzelver
landerijen verwoest;
19 En hebben hun goden in
het vuur geworpen; want zij
waren geen goden, maar het
werk van mensenhanden, hout
en steen; daarom hebben zij die
verdorven.
20 Nu dan, HEERE, onze God,
verlos ons uit zijn hand, zo
zullen alle koninkrijken der
aarde weten, dat Gij alleen de
HEERE zijt.
21 Toen zond Jesaja, de zoon
van Amoz, tot Hizkia, om te
zeggen: Alzo zegt de HEERE,
de God Israels: Dat gij tot Mij
gebeden hebt tegen Sanherib,
den koning van Assyrie, heb Ik
gehoord.
22 Dit is het woord, dat de
HEERE over hem gesproken
heeft: De jonkvrouw, de
dochter van Sion, veracht u,
zij bespot u, de dochter van
Jeruzalem schudt het hoofd
achter u.
23 Wien hebt gij gehoond, en
gij gelasterd, en tegen Wien
hebt gij de stem verheven, en
uw ogen omhoog opgeheven?
Tegen den Heilige Israels!
24 Door middel uwer
dienstknechten hebt gij
den HEERE gehoond, en
gezegd: Ik heb met de menigte
mijner wagenen beklommen
de hoogte der bergen, de zijden
van Libanon; en ik zal zijn hoge
cederbomen en zijn uitgelezen
dennebomen afhouwen; en zal
komen tot zijn uiterste hoogte,
in het woud zijns schonen
velds.
25 Ik heb gegraven en de
wateren gedronken; en ik
heb met mijn voetzolen alle
rivieren der belegerde plaatsen
verdroogd.
26 Hebt gij niet gehoord, dat
Ik zulks lang te voren gedaan
heb, en dat van de oude dagen
af geformeerd heb? Nu heb Ik
dat doen komen, dat gij zoudt
zijn, om de vaste steden te
verstoren tot woeste hopen.
27 Daarom waren haar
inwoners handeloos, zij waren
verslagen en beschaamd; zij
waren als het gras des velds
en de groene grasscheutjes,
als het hooi der daken, en het
brandkoren, eer het overeind
staat.
28 Maar Ik weet uw zitten, en
uw uitgaan, en uw inkomen, en
uw woeden tegen Mij.
29 Om uw woeden tegen Mij,
en dat uw woeling voor Mijn

oren opgekomen is, zo zal Ik Mijn haak in uw neus leggen, en Mijn gebit in uw lippen, en Ik zal u doen wederkeren door dien weg, door denwelken gij gekomen zijt.
30 En dat zij u een teken, dat men in dit jaar, wat van zelf gewassen is, eten zal, en in het tweede jaar, wat daarvan weder uitspruit; maar zaait in het derde jaar, en maait, en plant wijngaarden, en eet hun vruchten.
31 Want het ontkomene, dat overgebleven is van het huis van Juda, zal wederom nederwaarts wortelen, en het zal opwaarts vrucht dragen.
32 Want van Jeruzalem zal het overblijfsel uitgaan, en het ontkomene van den berg Sion; de ijver des HEEREN der heirscharen zal dit doen.
33 Daarom, zo zegt de HEERE van den koning van Assyrie: Hij zal in deze stad niet komen, noch daar een pijl inschieten; ook zal hij met geen schild daarvoor komen, en zal geen wal daartegen opwerpen.
34 Door den weg, dien hij gekomen is, door dien zal hij wederkeren; maar in deze stad zal hij niet komen, zegt de HEERE.
35 Want Ik zal deze stad beschermen, om die te verlossen, om Mijnentwil, en om Davids, Mijns knechts wil.
36 Toen voer de engel des HEEREN uit, en sloeg in het leger van Assyrie honderd vijf en tachtig duizend. En toen zij zich des morgens vroeg opmaakten, ziet, die allen waren dode lichamen.
37 Zo vertrok Sanherib, de koning van Assyrie, en toog henen, en keerde weder; en hij bleef te Nineve.
38 Het geschiedde nu, als hij in het huis van Nisroch, zijn god, zich nederboog, dat Adramelech en Sarezer, zijn zonen, hem met het zwaard versloegen; doch zij ontkwamen in het land van Ararat; en Esar-Haddon, zijn zoon, werd koning in zijn plaats.

38 In die dagen werd Hizkia krank tot stervens toe; en de profeet Jesaja, de zoon van Amoz, kwam tot hem, en zeide tot hem: Alzo zegt de HEERE: Geef bevel aan uw huis; want gij zult sterven, en niet leven.
2 Toen keerde Hizkia zijn aangezicht om naar den wand, en hij bad tot den HEERE.
3 En hij zeide: Och HEERE, gedenk toch, dat ik voor Uw aangezicht in waarheid en met een volkomen hart gewandeld, en wat goed in Uw ogen is, gedaan heb. En Hizkia weende gans zeer.
4 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot Jesaja, zeggende:
5 Ga henen, en zeg tot Hizkia: Zo zegt de HEERE, de God van uw vader David: Ik heb uw gebed gehoord, Ik heb

uw tranen gezien; zie, Ik zal
vijftien jaren tot uw dagen
toedoen;
6 En Ik zal u uit de hand des
konings van Assyrie verlossen,
mitsgaders deze stad; en Ik zal
deze stad beschermen.
7 En dit zal u een teken zijn
van den HEERE, dat de HEERE
het woord, dat Hij gesproken
heeft, doen zal:
8 Zie, Ik zal de schaduw
der graden, die met de zon
in de graden van Achaz'
zonnewijzer nederwaarts
gegaan is, tien graden
achterwaarts doen keren.
Dies is de zon tien graden
teruggekeerd, in de graden, die
zij nederwaarts gegaan was.
9 Dit is het schrift van Hizkia,
koning van Juda, toen hij ziek
geweest en van zijn ziekte
genezen was.
10 Ik zeide: Vanwege de
afsnijding mijner dagen, zal
ik tot de poorten des grafs
heengaan, ik word beroofd van
het overige mijner jaren.
11 Ik zeide: Ik zal den HEERE
niet meer zien, den HEERE,
in het land der levenden;
ik zal de mensen niet meer
aanschouwen met de inwoners
der wereld.
12 Mijn levenstijd is
weggetogen, en van mij
weggevoerd gelijk eens
herders hut; ik heb mijn leven
afgesneden, gelijk een wever
zijn web; Hij zal mij afsnijden,
als van den drom; van den dag
tot den nacht zult Gij mij ten
einde gebracht hebben.
13 Ik stelde mij voor tot den
morgenstond toe; gelijk een
leeuw, alzo zal Hij al mijn
beenderen breken; van den dag
tot den nacht, zult Gij mij ten
einde gebracht hebben.
14 Gelijk een kraan of
zwaluw, alzo piepte ik; ik
kirde als een duif; mijn ogen
verhieven zich omhoog; o
HEERE! ik word onderdrukt,
wees Gij mijn Borg.
15 Wat zal ik spreken? Gelijk
Hij het mij heeft toegezegd,
alzo heeft Hij het gedaan; ik
zal nu al zoetjes voorttreden
al mijn jaren, vanwege de
bitterheid mijner ziel.
16 Heere, bij deze dingen leeft
men, en in dit alles is het leven
van mijn geest; want Gij hebt
mij gezond gemaakt en mij
genezen.
17 Zie, in vrede is mij de
bitterheid bitter geweest; maar
Gij hebt mijn ziel liefelijk
omhelsd, dat zij in de groeve
der vertering niet kwame;
want Gij hebt al mijn zonden
achter Uw rug geworpen.
18 Want het graf zal U
niet loven, de dood zal U
niet prijzen; die in den kuil
nederdalen, zullen op Uw
waarheid niet hopen.
19 De levende, de levende, die
zal U loven, gelijk ik heden doe;
de vader zal den kinderen Uw
waarheid bekend maken.
20 De HEERE was gereed om
mij te verlossen; daarom zullen
wij op mijn snarenspel spelen;
al de dagen onzes levens, in het
huis des HEEREN.

21 Jesaja nu had gezegd:
Laat men nemen een klomp
vijgen, en tot een pleister op
het gezwel maken, en hij zal
genezen.
22 En Hizkia had gezegd:
Welk zal het teken zijn, dat
ik ten huize des HEEREN zal
opgaan?

39 Te dien tijd zond
Merodach Baladan,
de zoon van Baladan, de
koning van Babel, brieven
en een geschenk aan Hizkia;
want hij had gehoord dat hij
krank geweest en weder sterk
geworden was.
2 En Hizkia verblijdde zich
over hen, en hij toonde hun
zijn schathuis, het zilver, en
het goud, en de specerijen, en
de beste olie, en zijn ganse
wapenhuis, en al wat gevonden
werd in zijn schatten; er was
geen ding in zijn huis, noch
in zijn ganse heerschappij, dat
Hizkia hun niet toonde.
3 Toen kwam de profeet
Jesaja tot den koning Hizkia,
en zeide tot hem: Wat hebben
die mannen gezegd, en van
waar zijn zij tot u gekomen?
En Hizkia zeide: Zij zijn uit
verren lande tot mij gekomen,
uit Babel.
4 En hij zeide: Wat hebben zij
gezien in uw huis? En Hizkia
zeide: Zij hebben alles gezien,
wat in mijn huis is; geen ding is
er in mijn schatten, dat ik hun
niet getoond heb.
5 Toen zeide Jesaja tot Hizkia:
Hoor het woord des HEEREN
der heirscharen.
6 Zie, de dagen komen, dat
al wat in uw huis is, en wat
uw vaders opgelegd hebben
tot een schat tot op dezen
dag, naar Babel weggevoerd
zal worden; er zal niets
overgelaten worden, zegt de
HEERE.
7 Daartoe zullen zij van
uw zonen, die uit u zullen
voortkomen, die gij gewinnen
zult, nemen, dat zij hovelingen
zijn in het paleis des konings
van Babel.
8 Maar Hizkia zeide tot
Jesaja: Het woord des HEEREN,
dat gij gesproken hebt, is goed.
Ook zeide hij: Doch het zij
vrede en waarheid in mijn
dagen!

40 Troost, troost Mijn volk,
zal ulieder God zeggen.
2 Spreekt naar het hart van
Jeruzalem, en roept haar toe,
dat haar strijd vervuld is, dat
haar ongerechtigheid verzoend
is, dat zij van de hand des
HEEREN dubbel ontvangen
heeft voor al haar zonden.
3 Een stem des roependen in
de woestijn: Bereidt den weg
des HEEREN, maakt recht in de
wildernis een baan voor onzen
God!
4 Alle dalen zullen verhoogd
worden, en alle bergen en
heuvelen zullen vernederd
worden; en wat krom is, dat zal
recht, en wat hobbelachtig is,
dat zal tot een vallei gemaakt
worden.

5 En de heerlijkheid des
HEEREN zal geopenbaard
worden; en alle vlees te gelijk
zal zien, dat het de mond des
HEEREN gesproken heeft.
6 Een stem zegt: Roept! En
hij zegt: Wat zal ik roepen?
Alle vlees is gras, en al zijn
goedertierenheid als een bloem
des velds.
7 Het gras verdort, de bloem
valt af, als de Geest des HEEREN
daarin blaast; voorwaar, het
volk is gras.
8 Het gras verdort, de bloem
valt af; maar het Woord
onzes Gods bestaat in der
eeuwigheid.
9 O Sion, gij verkondigster
van goede boodschap, klim op
een hogen berg; o Jeruzalem,
gij verkondigster van goede
boodschap, hef uw stem op met
macht, hef ze op, vrees niet, zeg
den steden van Juda: Zie hier is
uw God!
10 Ziet, de Heere HEERE zal
komen tegen den sterke, en
Zijn arm zal heersen; ziet,
Zijn loon is bij Hem, en
Zijn arbeidsloon is voor Zijn
aangezicht.
11 Hij zal Zijn kudde weiden
gelijk een herder; Hij zal
de lammeren in Zijn armen
vergaderen, en in Zijn schoot
dragen; de zogenden zal Hij
zachtjes leiden.
12 Wie heeft de wateren
met Zijn vuist gemeten, en
van de hemelen met de span
de maat genomen, en heeft
met een drieling het stof der
aarde begrepen, en de bergen
gewogen in een waag, en de
heuvelen in een weegschaal?
13 Wie heeft den Geest
des HEEREN bestierd, en wie
heeft Hem als Zijn raadsman
onderwezen?
14 Met wien heeft Hij raad
gehouden, die Hem verstand
zou geven, en Hem zou leren
van het pad des rechts, en Hem
wetenschap zou leren, en Hem
zou bekend maken den weg des
veelvoudigen verstands?
15 Ziet, de volken zijn geacht
als een druppel van een
emmer, en als een stofje van
de weegschaal; ziet, Hij werpt
de eilanden henen als dun stof!
16 En de Libanon is niet
genoegzaam om te branden,
en zijn gedierte is niet
genoegzaam ten brandoffer.
17 Alle volken zijn als niets
voor Hem; en zij worden bij
Hem geacht minder dan niet,
en ijdelheid.
18 Bij wien dan zult gij God
vergelijken, of wat gelijkenis
zult gij op Hem toepassen?
19 De werkmeester giet
een beeld, en de goudsmid
overtrekt het met goud, en giet
er zilveren ketenen toe.
20 Die verarmd is, dat hij
niet te offeren heeft, die kiest
een hout uit, dat niet verrotte;
hij zoekt zich een wijzen
werkmeester, om een beeld te
bereiden, dat niet wankele.
21 Weet gijlieden niet? Hoort
gij niet? Is het u van den
beginne aan niet bekend
gemaakt! Hebt gij op de
grondvesten der aarde niet

gelet?
22 Hij is het, Die daar zit
boven den kloot der aarde,
en derzelver inwoners zijn als
sprinkhanen; Hij is het, Die
de hemelen uitspant als een
dunnen doek, en breidt ze uit
als een tent, om te bewonen;
23 Die de vorsten te niet
maakt; de richters der aarde
maakt Hij tot ijdelheid.
24 Ja, zij worden niet geplant,
ja, zij worden niet gezaaid,
ja, hun afgehouwen stam
wortelt niet in de aarde; ook
als Hij op hen blazen zal, zo
zullen zij verdorren, en een
stormwind zal hen als een
stoppel wegnemen.
25 Bij wien dan zult gijlieden
Mij vergelijken, dien Ik gelijk
zij? zegt de Heilige.
26 Heft uw ogen op omhoog,
en ziet, Wie deze dingen
geschapen heeft; Die in getal
hun heir voortbrengt; Die ze
alle bij name roept, vanwege de
grootheid Zijner krachten, en
omdat Hij sterk van vermogen
is; er wordt er niet een gemist.
27 Waarom zegt gij dan, o
Jakob! en spreekt, o Israel!
mijn weg is voor den HEERE
verborgen, en mijn recht gaat
van mijn God voorbij?
28 Weet gij het niet? Hebt gij
niet gehoord, dat de eeuwige
God, de HEERE, de Schepper
van de einden der aarde, noch
moede noch mat wordt? Er is
geen doorgronding van Zijn
verstand.
29 Hij geeft den moeden
kracht, en Hij vermenigvuldigt
de sterkte dien, die geen
krachten heeft.
30 De jongen zullen moede en
mat worden, en de jongelingen
zullen gewisselijk vallen;
31 Maar dien den HEERE
verwachten, zullen de kracht
vernieuwen; zij zullen opvaren
met vleugelen, gelijk de
arenden; zij zullen lopen, en
niet moede worden; zij zullen
wandelen, en niet mat worden.

41 Zwijgt voor Mij, gij
eilanden! en laat de
volken de kracht vernieuwen;
laat ze toetreden, laat ze dan
spreken; laat ons samen ten
gerichte naderen.
2 Wie heeft van den opgang
dien rechtvaardige verwekt?
heeft hem geroepen op zijn
voet? de heidenen voor
zijn aangezicht gegeven, en
gemaakt, dat hij over koningen
heerste? heeft ze zijn zwaard
gegeven als stof, zijn boog als
een voortgedreven stoppel?
3 Dat hij ze najaagde en
doortrok met vrede, door
een pad, hetwelk hij met zijn
voeten niet gegaan had?
4 Wie heeft dit gewrocht
en gedaan, roepende de
geslachten van den beginne?
Ik, de HEERE, Die de Eerste
ben, en met den Laatste ben Ik
Dezelfde.
5 De eilanden zagen het, en
zij vreesden; de einden der
aarde beefden; zij naderden en
kwamen toe;
6 De een hielp den ander, en
zeide tot zijn metgezel: Wees

sterk!
7 En de werkmeester
versterkte den goudsmid;
die met den hamer glad maakt,
dien, die op het aambeeld slaat,
zeggende van het soldeersel:
Het is goed; daarna maakt hij
het vast met nagelen, dat het
niet wankele.
8 Maar gij, Israel, Mijn
knecht! gij Jakob, dien Ik
verkoren heb! het zaad van
Abraham, Mijn liefhebber!
9 Gij, welken Ik gegrepen heb
van de einden der aarde, en
uit haar bijzonderste geroepen
heb; en zeide tot u: Gij zijt Mijn
knecht; u heb Ik uitverkoren,
en heb u niet verworpen.
10 Vrees niet, want Ik ben met
u; zijt niet verbaasd, want Ik
ben uw God; Ik sterk u, ook
help Ik u, ook ondersteun Ik
u met de rechterhand Mijner
gerechtigheid.
11 Ziet, zij zullen beschaamd
en te schande worden, allen,
die tegen u ontstoken zijn; zij
zullen worden als niet, en die
lieden, die met u twisten, zullen
vergaan.
12 Gij zult hen zoeken, maar
zult hen niet vinden; de lieden,
die met u kijven, zullen worden
als niet, en die lieden, die met u
oorlogen, als een nietig ding.
13 Want Ik, de HEERE, uw
God, grijp uw rechterhand aan,
Die tot u zeg: Vrees niet, Ik help
u.
14 Vrees niet, gij wormpje
Jakobs, gij volkje Israels! Ik
help u, spreekt de HEERE, en uw
Verlosser is de Heilige Israels!
15 Ziet, Ik heb u tot een
scherpe nieuwe dorsslede
gesteld, die scherpe pinnen
heeft; gij zult bergen dorsen en
vermalen, en heuvelen zult gij
stellen gelijk kaf.
16 Gij zult ze wannen, en de
wind zal ze wegnemen, en de
stormwind zal ze verstrooien;
maar gij zult u verheugen in
den HEERE; in den Heilige
Israels zult gij u roemen.
17 De ellendigen en
nooddruftigen zoeken water,
maar er is geen, hun tong
versmacht van dorst; Ik, de
HEERE zal hen verhoren, Ik,
de God Israels, zal hen niet
verlaten.
18 Ik zal rivieren op de hoge
plaatsen openen, en fonteinen
in het midden der valleien;
Ik zal de woestijn tot een
waterpoel zetten, en het dorre
land tot watertochten.
19 Ik zal in de woestijn den
cederboom, den sittimboom,
en den mirteboom, en den
olieachtigen boom zetten; Ik
zal in de wildernis stellen den
denneboom, den beuk, en den
busboom te gelijk;
20 Opdat zij zien, en
bekennen, en overleggen,
en te gelijk verstaan, dat de
hand des HEEREN zulks gedaan,
en dat de Heilige Israels zulks
geschapen heeft.
21 Brengt ulieder twistzaak
voor, zegt de HEERE; brengt uw
vaste bewijsredenen bij, zegt de
Koning van Jakob.
22 Laat hen voortbrengen en
ons verkondigen de dingen, die

gebeuren zullen; verkondigt
de vorige dingen, welke die
geweest zijn, opdat wij het
ter harte nemen, en het einde
daarvan weten; of doet ons de
toekomende dingen horen.
23 Verkondigt dingen, die
hierna komen zullen, opdat
wij weten, dat gij goden zijt;
ja, doet goed, en doet kwaad,
dat wij verbaasd staan, en te
zamen toezien.
24 Ziet, gijlieden zijt minder
dan niet, en ulieder werk is
erger dan een adder; hij is een
gruwel, die ulieden verkiest.
25 Ik verwek een van het
noorden, en hij zal opkomen
van den opgang der zon; hij zal
Mijn Naam aanroepen; en hij
zal komen over de overheden
als over leem, en gelijk een
pottenbakker het slijk treedt.
26 Wie heeft wat verkondigd
van den beginne aan, dat wij
het weten mogen, of van te
voren, dat wij zeggen mogen:
Hij is rechtvaardig; maar er is
niemand, die het verkondigt,
ook niemand, die wat horen
doet, ook niemand, die ulieder
woorden hoort.
27 Ik, de Eerste zeg tot
Sion: Zie, zie ze daar! en tot
Jeruzalem; Ik zal een blijden
boodschapper geven.
28 Want Ik zag toe, maar
er was niemand, zelfs onder
dezen, maar er was geen
raadgever, dat Ik hen zou
vragen, en zij Mij antwoord
geven zouden.
29 Ziet, zij zijn altemaal
ijdelheid, hun werken zijn
een nietig ding, hun gegoten
beelden zijn wind, en een ijdel
ding.

42 Ziet, Mijn Knecht, Dien
Ik ondersteun, Mijn
Uitverkorene, in Denwelken
Mijn ziel een welbehagen
heeft! Ik heb Mijn geest op
Hem gegeven; Hij zal het recht
den heidenen voortbrengen.
2 Hij zal niet schreeuwen,
noch Zijn stem verheffen, noch
Zijn stem op de straat horen
laten.
3 Het gekrookte riet zal
Hij niet verbreken, en de
rokende vlaswiek zal Hij niet
uitblussen; met waarheid zal
Hij het recht voortbrengen.
4 Hij zal niet verdonkerd
worden, en Hij zal niet
verbroken worden, totdat Hij
het recht op aarde zal hebben
besteld; en de eilanden zullen
naar Zijn leer wachten.
5 Alzo zegt God, de Heere,
Die de hemelen geschapen, en
dezelve uitgebreid heeft, Die de
aarde uitgespannen heeft, en
wat daaruit voortkomt; Die den
volke, dat daarop is, den adem
geeft, en den geest dengenen,
die daarop wandelen:
6 Ik, de Heere, heb u
geroepen in gerechtigheid, en
Ik zal u bij uw hand grijpen;
en Ik zal u behoeden, en Ik
zal u geven tot een Verbond
des volks, tot een Licht der
heidenen.
7 Om te openen de blinde
ogen, om de gebondenen uit
te voeren uit de gevangenis,

en uit het gevangenhuis, die in
duisternis zitten.
8 Ik ben de HEERE, dat is Mijn
Naam; en Mijn eer zal Ik geen
anderen geven, noch Mijn lof
den gesneden beelden.
9 Ziet, de voorgaande dingen
zijn gekomen, en nieuwe
dingen verkondig Ik; eer dat
zij uitspruiten, doe Ik ulieden
die horen.
10 Zingt den HEERE een
nieuw lied, Zijn lof van het
einde der aarde; gij, die ter zee
vaart, en al wat daarin is, gij
eilanden en hun inwoners.
11 Laat de woestijn en haar
steden de stem verheffen, met
de dorpen, die Kedar bewoont;
laat hen juichen, die in de
rotsstenen wonen, en van den
top der bergen af schreeuwen.
12 Laat ze den HEERE de
eer geven, en Zijn lof in de
eilanden verkondigen.
13 De HEERE zal uittrekken
als een held; Hij zal den ijver
opwekken als een krijgsman;
Hij zal juichen, ja, Hij zal een
groot getier maken; Hij zal Zijn
vijanden overweldigen.
14 Ik heb van ouds gezwegen,
Ik heb Mij stil gehouden
en Mij ingehouden; Ik zal
uitschreeuwen, als een, die
baart, Ik zal ze verwoesten, en
te zamen opslokken.
15 Ik zal bergen en heuvelen
woest maken, en al hun gras zal
Ik doen verdorren; en Ik zal de
rivieren tot eilanden maken, en
de poelen uitdrogen.
16 En Ik zal de blinden leiden
door den weg, dien zij niet
geweten hebben, Ik zal ze
doen treden door de paden,
die zij niet geweten hebben;
Ik zal de duisternis voor hun
aangezicht ten licht maken, en
het kromme tot recht; deze
dingen zal Ik hun doen, en Ik
zal hen niet verlaten.
17 Maar die zich op gesneden
beelden verlaten, die tot de
gegoten beelden zeggen: Gij
zijt onze goden; die zullen
achterwaarts keren, en met
schaamte beschaamd worden.
18 Hoort, gij doven! en
schouwt aan, gij blinden! om
te zien.
19 Wie is er blind als Mijn
knecht, en doof, gelijk Mijn
bode, dien Ik zende? Wie is
blind, gelijk de volmaakte, en
blind, gelijk de knecht des
HEEREN?
20 Gij ziet wel veel dingen,
maar gij bewaart ze niet; of
schoon hij de oren opendoet, zo
hoort hij toch niet.
21 De HEERE had lust aan
hem, om Zijner gerechtigheid
wil; Hij maakte hem groot door
de wet, en Hij maakte hem
heerlijk.
22 Maar nu is het een
beroofd en geplunderd volk;
zij zijn allen verstrikt in de
holen, en verstoken in de
gevangenhuizen; zij zijn tot
een roof geworden, en er is
niemand, die ze redt; tot een
plundering, en niemand zegt:
Geeft ze weder.
23 Wie onder ulieden neemt
zulks ter oren? Wie merkt op
en hoort, wat hierna zijn zal?

24 Wie heeft Jakob tot een
plundering overgegeven, en
Israel den rovers? Is het niet
de HEERE, Hij, tegen Wien wij
gezondigd hebben? Want zij
wilden niet wandelen in Zijn
wegen, en zij hoorden niet
naar Zijn wet.
25 Daarom heeft Hij over
hen uitgestort de grimmigheid
Zijns toorns en de macht
des oorlogs; en Hij heeft ze
rondom in vlam gezet, doch zij
merken het niet; en Hij heeft
ze in brand gestoken, doch zij
nemen het niet ter harte.

43 Maar nu, alzo zegt de
HEERE, uw Schepper, o
Jakob! en uw Formeerder, o
Israel! vrees niet, want Ik heb
u verlost; Ik heb u bij uw naam
geroepen, gij zijt Mijn.
2 Wanneer gij zult gaan door
het water, Ik zal bij u zijn, en
door de rivieren, zij zullen u
niet overstromen; wanneer gij
door het vuur zult gaan, zult gij
niet verbranden, en de vlam zal
u niet aansteken.
3 Want Ik ben de HEERE,
uw God, de Heilige Israels,
uw Heiland; Ik heb Egypte,
Morenland en Seba gegeven tot
uw losgeld in uw plaats.
4 Van toen af, dat gij kostelijk
zijt geweest in Mijn ogen, zijt
gij verheerlijkt geweest, en Ik
heb u liefgehad; daarom heb Ik
mensen in uw plaats gegeven,
en volken in plaats van uw ziel.
5 Vrees niet, want Ik ben
met u; Ik zal uw zaad van
den opgang brengen, en Ik
zal u verzamelen van den
ondergang.
6 Ik zal zeggen tot het
noorden: Geef; en tot het
zuiden: Houd niet terug; breng
Mijn zonen van verre, en Mijn
dochters van het einde der
aarde;
7 Een ieder, die naar Mijn
Naam genoemd is, en dien Ik
geschapen heb tot Mijn eer,
dien Ik geformeerd heb, dien Ik
ook gemaakt heb.
8 Breng voort het blinde volk,
hetwelk ogen heeft, en de
doven, die oren hebben.
9 Laat al de heidenen samen
vergaderd worden, en laat de
volken verzameld worden; wie
onder hen zal dit verkondigen?
Of laat hen ons doen horen
de vorige dingen, laat hen hun
getuigen voortbrengen, opdat
zij gerechtvaardigd worden, en
men het hore en zegge: Het is
de waarheid.
10 Gijlieden zijt Mijn
getuigen, spreekt de HEERE,
en Mijn knecht, dien Ik
uitverkoren heb; opdat gij
het weet, en Mij gelooft,
en verstaat, dat Ik Dezelve
ben, dat voor Mij geen God
geformeerd is, en na Mij geen
zijn zal.
11 Ik, Ik ben de HEERE, en er
is geen Heiland behalve Mij.
12 Ik heb verkondigd, en Ik
heb verlost, en Ik heb het doen
horen, en geen vreemd god was
onder ulieden; en gij zijt Mijn
getuigen, spreekt de HEERE, dat
Ik God ben.
13 Ook eer de dag was, ben
Ik, en er is niemand, die uit

Mijn hand redden kan; Ik zal
werken, en wie zal het keren?
14 Alzo zegt de HEERE, uw
Verlosser, de Heilige Israels:
Om ulieder wil heb Ik naar
Babel gezonden, en heb hen
allen vluchtig doen nederdalen,
te weten de Chaldeen, in de
schepen, op welke zij juichten.
15 Ik ben de HEERE, uw
Heilige; de Schepper van
Israel, ulieder Koning.
16 Alzo zegt de HEERE, Die in
de zee een weg, en in de sterke
wateren een pad maakte;
17 Die wagenen en paarden,
heir en macht voortbracht; te
zamen zijn zij nedergelegen,
zij zullen niet weder opstaan,
zij zijn uitgeblust, gelijk een
vlaswiek zijn zij uitgegaan.
18 Gedenkt der vorige dingen
niet, en overlegt de oude
dingen niet.
19 Ziet, Ik zal wat nieuws
maken, nu zal het uitspruiten,
zult gijlieden dat niet weten?
Ja, Ik zal in de woestijn een
weg leggen, en rivieren in de
wildernis.
20 Het gedierte des velds zal
Mij eren, de draken en de
jonge struisen; want Ik zal in
de woestijn wateren geven, en
rivieren in de wildernis, om
Mijn volk, Mijn uitverkorenen
drinken te geven.
21 Dit volk heb Ik Mij
geformeerd, zij zullen Mijn lof
vertellen.
22 Doch gij hebt Mij niet
aangeroepen, o Jakob! als gij
u tegen Mij vermoeid hebt, o
Israel!
23 Mij hebt gij niet
gebracht het kleine vee
uwer brandofferen, en met
uw slachtofferen hebt gij Mij
niet geeerd; Ik heb u Mij niet
doen dienen met spijsoffer, en
Ik heb u niet vermoeid met
wierook.
24 Mij hebt gij geen kalmus
voor geld gekocht, en met het
vette uwer slachtoffers hebt gij
Mij niet gedrenkt; maar gij hebt
Mij arbeid gemaakt, met uw
zonden, gij hebt Mij vermoeid
met uw ongerechtigheden.
25 Ik, Ik ben het, Die uw
overtredingen uitdelg, om
Mijnentwil, en Ik gedenk uwer
zonden niet.
26 Maakt Mij indachtig, laat
ons te zamen richten, vertelt gij
uw redenen, opdat gij moogt
gerechtvaardigd worden.
27 Uw eerste vader heeft
gezondigd, en uw uitleggers
hebben tegen Mij overtreden.
28 Daarom zal Ik de oversten
des heiligdoms ontheiligen, en
Jakob ten ban overgeven, en
Israel tot beschimpingen.

44 Maar hoor nu Mijn
knecht Jakob, en Israel,
dien Ik verkoren heb!
2 Zo zegt de HEERE, uw
Maker, en uw Formeerder van
den buik af, Die u helpt: Vrees
niet, o Jakob, Mijn knecht,
en gij, Jeschurun, dien Ik
uitverkoren heb!
3 Want Ik zal water gieten op
de dorstigen, en stromen op het
droge; Ik zal Mijn Geest op uw
zaad gieten, en Mijn zegen op

uw nakomelingen.
4 En zij zullen uitspruiten
tussen in het gras, als de wilgen
aan de waterbeken.
5 Deze zal zeggen: Ik ben
des HEEREN; en die zal zich
noemen met den naam van
Jakob; en gene zal met zijn
hand schrijven: Ik ben des
HEEREN, en zich toenoemen
met den naam van Israel.
6 Zo zegt de HEERE, de
Koning van Israel, en zijn
Verlosser, de HEERE der
heirscharen: Ik ben de Eerste,
en Ik ben de Laatste, en behalve
Mij is er geen God.
7 En wie zal, gelijk als Ik,
roepen en het verkondigen,
en het ordentelijk voor Mij
stellen, sedert dat Ik een
eeuwig volk gesteld heb? en
laat ze de toekomstige dingen,
en die komen zullen, hun
verkondigen.
8 Verschrikt niet, en vreest
niet; heb Ik het u van
toen af niet doen horen
en verkondigd? Want gijlieden
zijt Mijn getuigen: is er ook
een God behalve Mij? Immers,
er is geen andere rotssteen: Ik
ken er geen?
9 De formeerders van
gesneden beelden zijn al
te zamen ijdelheid, en hun
gewenste dingen doen geen
nut; ja, zij zelven zijn hun
getuigen; zij zien niet, en zij
weten niet, daarom zullen zij
beschaamd worden.
10 Wie formeert een god, en
giet een beeld, dat geen nut
doet?
11 Ziet, al hun medegenoten
zullen beschaamd worden,
want de werkmeesters zijn uit
de mensen; dat zij zich altemaal
vergaderen, dat zij opstaan, zij
zullen verschrikken, zij zullen
te zamen beschaamd worden.
12 De ijzersmid maakt een
bijl, en werkt in den gloed, en
formeert het met hamers, en
werkt het met zijn sterken arm;
ook lijdt hij honger, totdat hij
krachteloos wordt, hij drinkt
geen water, totdat hij amechtig
wordt.
13 De timmerman trekt het
richtsnoer uit, hij tekent het
af met den draad, hij maakt
het effen met de schaven, en
tekent het met den passer, en
maakt het naar de beeltenis
eens mans, naar de schoonheid
van een mens, dat het in het
huis blijve.
14 Als hij zich cederen
afhouwt, zo neemt hij een
cypressenboom of een eik, en
hij versterkt zich onder de
bomen des wouds; hij plant
een olmboom, en de regen
maakt dien groot.
15 Dan is het voor den mens
om te verbranden, dan neemt
hij daarvan, en warmt er zich
bij; ook ontsteekt hij het, en
bakt er brood bij; daarenboven
maakt hij er een god van, en
buigt zich daarvoor, hij maakt
er een gesneden beeld van, en
knielt er voor neder.
16 Zijn helft brandt hij in
het vuur, bij de andere helft
daarvan eet hij vlees; hij
braadt een gebraad, en hij

wordt verzadigd; ook warmt
hij zichzelven, en hij zegt: Hei!
ik ben warm geworden, ik heb
het vuur gezien!
17 Het overige nu daarvan
maakt hij tot een god, tot zijn
gesneden beeld; hij knielt er
voor neder, en buigt zich, en
bidt het aan, en zegt: Red mij,
want gij zijt mijn god!
18 Zij weten niet, en verstaan
niet, want het heeft hun ogen
bestreken, dat zij niet zien,
en hun harten, dat zij niet
verstaan.
19 En niemand van hen
brengt het in zijn hart, en er
is noch kennis noch verstand,
dat hij zeggen zou: De helft
daarvan heb ik verbrand
in het vuur, ja, ook op de
kolen daarvan heb ik brood
gebakken, ik heb vlees daarbij
gebraden, en heb het gegeten;
en zou ik het overblijfsel
daarvan tot een gruwel
maken, zou ik nederknielen
voor hetgeen van een boom
gekomen is?
20 Hij voedt zich met as, het
bedrogen hart heeft hem ter
zijde afgeleid; zodat hij zijn ziel
niet redden kan, noch zeggen:
Is er niet een leugen in mijn
rechterhand?
21 Gedenk aan deze dingen,
o Jakob, en Israel! Want gij
zijt Mijn knecht, Ik heb u
geformeerd; gij zijt Mijn
knecht, Israel, gij zult van Mij
niet vergeten worden.
22 Ik delg uw overtredingen
uit als een nevel, en uw zonden
als een wolk; keer weder tot
Mij, want Ik heb u verlost.

23 Zingt met vreugde, gij
hemelen! want de HEERE
heeft het gedaan; juicht, gij
benedenste delen der aarde!
gij bergen! maakt een groot
gedreun met vreugdegezang,
gij bossen, en alle geboomte
daarin! Want de HEERE heeft
Jakob verlost, en Zich heerlijk
gemaakt in Israel.

24 Alzo zegt de HEERE, uw
Verlosser, en die u geformeerd
heeft van den buik af: Ik ben
de HEERE, Die alles doet, Die
den hemel uitbreidt, Ik alleen,
en Die de aarde uitspant door
Mijzelven;

25 Die de tekenen der
leugendichters vernietigt, en
de waarzeggers dol maakt; Die
de wijzen achterwaarts doet
keren, en Die hun wetenschap
verdwaast;

26 Die het woord Zijns
knechts bevestigt, en den
raad Zijner boden volbrengt;
Die tot Jeruzalem zegt: Gij
zult bewoond worden; en
tot de steden van Juda: Gij
zult herbouwd worden, en Ik
zal haar verwoeste plaatsen
oprichten.

27 Die tot de diepte zegt:
Verdroog, en uw rivieren zal Ik
verdrogen.

28 Die van Cores zegt: Hij
is Mijn herder, en hij zal al
Mijn welgevallen volbrengen;
zeggende ook tot Jeruzalem:
Word gebouwd; en tot den
tempel: Word gegrond.

45 Alzo zegt de HEERE
tot Zijn gezalfde, tot
Cores, wiens rechterhand Ik
vat, om de volken voor zijn
aangezicht neder te werpen;
en Ik zal de lendenen der
koningen ontbinden, om voor
zijn aangezicht de deuren te
openen, en de poorten zullen
niet gesloten worden:

2 Ik zal voor uw aangezicht
gaan, en Ik zal de kromme
wegen recht maken; de
koperen deuren zal Ik
verbreken, en de ijzeren
grendelen zal Ik in stukken
slaan.

3 En Ik zal u geven
de schatten, die in de
duisternissen zijn, en de
verborgene rijkdommen; opdat
gij moogt weten, dat Ik de
HEERE ben, Die u bij uw naam
roept, de God van Israel;

4 Om Jakobs, Mijns knechts
wil, en Israels, Mijns
uitverkorenen; ja, Ik riep
u bij uw naam, Ik noemde u
toe, hoewel gij Mij niet kendet.

5 Ik ben de HEERE, en
niemand meer, buiten Mij is
er geen God; Ik zal u gorden,
hoewel gij Mij niet kent.

6 Opdat men wete, van den
opgang der zon en van den
ondergang, dat er buiten Mij
niets is, Ik ben de HEERE, en
niemand meer.

7 Ik formeer het licht, en
schep de duisternis; Ik maak
den vrede en schep het kwaad,
Ik, de HEERE, doe al deze
dingen.

8 Drupt, gij hemelen! van
boven af, en dat de wolken
vloeien van gerechtigheid;
en de aarde opene zich, en
dat allerlei heil uitwasse,
en gerechtigheid te zamen
uitspruiten; Ik, de HEERE, heb
ze geschapen.

9 Wee dien, die met zijn
Formeerder twist, gelijk
een potscherf met aarden
potscherven! Zal ook het leem
tot zijn formeerder zeggen:
Wat maakt gij? of zal uw werk
zeggen: Hij heeft geen handen?

10 Wee dien, die tot den vader
zegt: Wat genereert gij? en tot
de vrouw: Wat baart gij?

11 Alzo zegt de HEERE, de
Heilige Israels, en deszelfs
Formeerder: Zij hebben Mij
van toekomende dingen
gevraagd; van Mijn kinderen,
zoudt gij Mij van het werk
Mijner handen bevel geven?

12 Ik heb de aarde gemaakt,
en Ik heb den mens daarop
geschapen; Ik ben het! Mijn
handen hebben de hemelen
uitgebreid, en Ik heb al hun heir
bevel gegeven.

13 Ik heb hem verwekt in
gerechtigheid, en al zijn wegen
zal Ik recht maken; hij zal Mijn
stad bouwen, en hij zal Mijn
gevangenen loslaten, niet voor
prijs, noch voor geschenk, zegt
de HEERE der heirscharen.

14 Alzo zegt de HEERE: De
arbeid der Egyptenaren en de
koophandel der Moren en der
Sabeers, der mannen van grote
lengte, zullen tot u overkomen,
en zij zullen de uwe zijn, zij

zullen u navolgen, in boeien zullen zij overkomen; en zij zullen zich voor u buigen, zij zullen u smeken, zeggende: Gewisselijk, God is in u, en er is anders geen God meer.
15 Voorwaar, Gij zijt een God, Die Zich verborgen houdt, de God Israels, de Heiland.
16 Zij zullen beschaamd en ook tot schande worden, zij allen; te zamen zullen zij met schande heengaan, die de afgoden maken.
17 Maar Israel wordt verlost door den HEERE, met een eeuwige verlossing; gijlieden zult niet beschaamd noch tot schande worden, tot in alle eeuwigheden.
18 Want alzo zegt de HEERE, Die de hemelen geschapen heeft, Die God, Die de aarde geformeerd, en Die ze gemaakt heeft; Hij heeft ze bevestigd, Hij heeft ze niet geschapen, dat zij ledig zijn zou, maar heeft ze geformeerd, opdat men daarin wonen zou: Ik ben de HEERE, en niemand meer.
19 Ik heb niet in het verborgene gesproken, in een donkere plaats der aarde; Ik heb tot het zaad van Jakob niet gezegd: Zoekt Mij te vergeefs; Ik ben de HEERE, Die gerechtigheid spreekt, Die rechtmatige dingen verkondigt.
20 Verzamelt u, en komt, treedt hier toe samen, gijlieden, die van de heidenen ontkomen zijt! Zij weten niets, die hun houten gesneden beelden dragen, en een god aanbidden, die niet verlossen kan.
21 Verkondigt en treedt hier toe, ja, beraadslaagt samen: wie heeft dat laten horen van ouds her? Wie heeft dat van toen af verkondigd? Ben Ik het niet, de HEERE? en er is geen God meer behalve Mij, een rechtvaardig God, en een Heiland, niemand is er dan Ik.
22 Wendt U naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde! want Ik ben God, en niemand meer.
23 Ik heb gezworen bij Mijzelven, er is een woord der gerechtigheid uit Mijn mond gegaan, en het zal niet wederkeren: dat Mij alle knie zal gebogen worden, alle tong Mij zal zweren.
24 Men zal van Mij zeggen: Gewisselijk, in den HEERE zijn gerechtigheden en sterkte; tot Hem zal men komen; maar zij zullen beschaamd worden allen, die tegen Hem ontstoken zijn.
25 Maar in den HEERE zullen gerechtvaardigd worden en zich beroemen, het ganse zaad van Israel.

46 Bel is gekromd, Nebo wordt nedergebogen, hun afgoden zijn geworden voor de dieren en voor de beesten; uw opgeladen pakken zijn een last voor de vermoeide beesten.
2 Samen zijn zij nedergebogen, zij zijn gekromd, zij hebben den last niet kunnen redden, maar

zijzelven zijn in de gevangenis
gegaan.
3 Hoor naar Mij, o huis van
Jakob, en het ganse overblijfsel
van het huis Israels! die van
Mij gedragen zijt van den buik
aan, en opgenomen van de
baarmoeder af.
4 En tot de ouderdom toe
zal Ik Dezelfde zijn, ja, tot
de grijsheid toe zal Ik ulieden
dragen; Ik heb het gedaan, en Ik
zal u opnemen, en Ik zal dragen
en redden.
5 Wien zoudt gijlieden Mij
nabeelden, en evengelijk
maken, en Mij vergelijken, dat
wij elkander gelijken zouden?
6 Zij verkwisten het goud uit
de beurs, en wegen het zilver
met de waag; zij huren een
goudsmid, en die maakt het tot
een god, zij knielen neder, ook
buigen zij zich daarvoor.
7 Zij nemen hem op den
schouder, zij dragen hem, en
zetten hem aan zijn plaats; daar
staat hij, hij wijkt van zijn
stede niet; ja, roept iemand tot
hem, zo antwoordt hij niet,
hij verlost hem niet uit zijn
benauwdheid.
8 Gedenkt hieraan, en houdt
u kloekelijk, brengt het weder
in het hart, o gij overtreders!
9 Gedenkt der vorige dingen
van oude tijden af, dat Ik God
ben, en er is geen God meer, en
er is niet gelijk Ik;
10 Die van den beginne aan
verkondigt het einde, en van
ouds af die dingen, die nog niet
geschied zijn; Die zegt: Mijn
raad zal bestaan, en Ik zal al
Mijn welbehagen doen.
11 Die een roofvogel roept
van het oosten, een man Mijns
raads uit verren lande; ja, Ik
heb het gesproken, Ik zal het
ook doen opkomen; Ik heb
het geformeerd, Ik zal het ook
doen.
12 Hoort naar Mij, gij stijven
van harte, gij, die verre van de
gerechtigheid zijt!
13 Ik breng Mijn
gerechtigheid nabij, zij zal
niet verre wezen, en Mijn heil
zal niet vertoeven; maar Ik zal
heil geven in Sion, aan Israel
Mijn heerlijkheid.

47 Daal af, en zit in het stof,
gij jonkvrouw, dochter
van Babel! zit op de aarde, er
is geen troon meer, gij dochter
der Chaldeen! want gij zult
niet meer genaamd worden de
tedere, noch de wellustige.
2 Neem de molen, en maal
meel; ontdek uw vlechten,
ontbloot de enkelen, ontdek
de schenkelen, ga door de
rivieren.
3 Uw schaamte zal ontdekt
worden, ook zal uw schande
gezien worden; Ik zal wraak
nemen, en Ik zal op u niet
aanvallen als een mens.
4 Onzes Verlossers Naam
is HEERE der heirscharen, de
Heilige Israels.
5 Zit stilzwijgende, en ga
in de duisternis, gij dochter
der Chaldeen! want gij zult
niet meer genoemd worden
koningin der koninkrijken.

6 Ik was op Mijn volk zeer
toornig, Ik ontheiligde Mijn
erve, en Ik gaf hen over in
uw hand; doch gij beweest hun
geen barmhartigheden, ja, zelfs
over den oude maaktet gij uw
juk zeer zwaar.
7 En gij zeidet: Ik zal koningin
zijn in eeuwigheid; tot nog toe
hebt gij deze dingen niet in uw
hart genomen, gij hebt aan het
einde daarvan niet gedacht.
8 Nu dan, hoor dit, gij
weelderige! die zo zeker
woont, die in haar hart zegt: Ik
ben het, en niemand meer dan
ik: ik zal geen weduwe zitten,
noch de beroving van kinderen
kennen.
9 Doch deze beide dingen
zullen u in een ogenblik
overkomen, op een dag, de
beroving van kinderen en
weduwschap; volkomenlijk
zullen zij u overkomen,
vanwege de veelheid uwer
toverijen, vanwege de menigte
uwer bezweringen.
10 Want gij hebt op uw
boosheid vertrouwd; gij hebt
gezegd: Niemand ziet mij; uw
wijsheid en uw wetenschap
heeft u afkerig gemaakt; en gij
hebt in uw hart gezegd: Ik ben
het, en niemand meer dan ik.
11 Daarom zal er over u een
kwaad komen, gij zult den
dageraad daarvan niet weten;
en een verderf zal er op u
vallen, hetwelk gij niet zult
kunnen verzoenen; want er
zal snellijk een onstuimige
verwoesting over u komen, dat
gij het niet weten zult.
12 Sta nu met uw
bezweringen, en met de
veelheid uwer toverijen,
waarin gij gearbeid hebt van
uw jeugd af; of gij misschien
voordeel kondet doen, of gij
misschien u kondet sterken.
13 Gij zijt moede geworden in
de veelheid uwer raadslagen;
laat nu opstaan, die den hemel
waarnemen, die in de sterren
kijken, die naar de nieuwe
manen voorzeggen; en laat ze
u verlossen van die dingen, die
over u komen zullen.
14 Ziet, zij zullen zijn als
stoppelen, het vuur zal
ze verbranden, zij zullen
zichzelven niet kunnen rukken
uit de macht der vlam; het
zal geen kool zijn om bij
te warmen, geen vuur om
daarvoor neder te zitten.
15 Alzo zullen zij u zijn, met
dewelke gij gearbeid hebt, uw
handelaars van uw jeugd aan,
elk zal zijns weegs dwalen,
niemand zal u verlossen.

48 Hoort dit, gij huis van
Jakob, die genoemd
wordt met den naam van
Israel, en uit de wateren van
Juda voortgekomen zijt! die
daar zweert bij den Naam des
HEEREN, en vermeldt den God
Israels, maar niet in waarheid,
noch in gerechtigheid.
2 Ja, van de heilige stad
worden zij genoemd, en zij
steunen op den God Israels;
HEERE der heirscharen is Zijn
Naam.
3 De vorige dingen heb
Ik verkondigd van toen af,

en uit Mijn mond zijn zij
voortgekomen, en Ik heb ze
doen horen; Ik heb ze snellijk
gedaan, en zij zijn gekomen;
4 Omdat Ik wist, dat gij hard
zijt, en uw nek een ijzeren
zenuw is, en uw voorhoofd
koper;
5 Daarom heb Ik het u van
toen af verkondigd, eer dat
het kwam, heb Ik het u doen
horen; opdat gij niet misschien
zoudt zeggen: Mijn afgod
heeft die dingen gedaan, of
mijn gesneden beeld, of mijn
gegoten beeld heeft ze bevolen.
6 Gij hebt het gehoord,
aanmerkt dat alles; zult
gijlieden het ook niet
verkondigen? Van nu af
doe Ik u nieuwe dingen horen,
en verborgen dingen, en die gij
niet geweten hebt.
7 Nu zijn zij geschapen, en
niet van toen af, en voor
dezen dag hebt gij ze ook
niet gehoord; opdat gij niet
misschien zeggen zoudt: Ziet,
ik heb ze geweten.
8 Ook hebt gij ze niet
gehoord, ook hebt gij ze niet
geweten, ook van toen af is
uw oor niet geopend geweest;
want Ik heb geweten, dat gij
gans trouwelooslijk handelen
zoudt, en dat gij van den buik
af een overtreder genaamd zijt.
9 Om Mijns Naams wil zal Ik
Mijn toorn langer uitstellen, en
om Mijns roems wil zal Ik, u ten
goede, Mij bedwingen, opdat Ik
u niet afhouwe.
10 Ziet, Ik heb u gelouterd,
doch niet als zilver, Ik heb u
gekeurd in den smeltkroes der
ellende.
11 Om Mijnentwil, om
Mijnentwil zal Ik het doen,
want hoe zou Hij ontheiligd
worden? en Ik zal Mijn eer aan
geen ander geven.
12 Hoor naar Mij, o Jakob! en
gij Israel, Mijn geroepene! Ik
ben Dezelfde; Ik ben de Eerste,
ook ben Ik de Laatste.
13 Ook heeft Mijn hand
de aarde gegrond, en Mijn
rechterhand heeft de hemelen
met de palm afgemeten;
wanneer Ik ze roep, staan zij
daar te zamen.
14 Vergadert u, gij allen, en
hoort; wie onder hen heeft
deze dingen verkondigd? De
HEERE heeft hem lief, Hij zal
Zijn welbehagen tegen Babel
doen, en Zijn arm zal tegen de
Chaldeen zijn.
15 Ik, Ik heb het gesproken,
ook heb Ik hem geroepen; Ik
zal hem doen komen, en hij zal
voorspoedig zijn op zijn weg.
16 Nadert gijlieden tot Mij,
hoort dit: Ik heb van den
beginne niet in het verborgene
gesproken, maar van dien tijd
af, dat het geschied is, ben Ik
daar; en nu, de Heere HEERE, en
Zijn Geest heeft Mij gezonden.
17 Alzo zegt de HEERE, uw
Verlosser, de Heilige Israels: Ik
ben de HEERE, uw God, Die u
leert, wat nut is, Die u leidt op
den weg, dien gij gaan moet.
18 Och, dat gij naar Mijn
geboden geluisterd hadt! zo
zou uw vrede geweest zijn als
een rivier, en uw gerechtigheid

als de golven der zee.
19 Ook zou uw zaad geweest
zijn als het zand, en die uit uw
ingewanden voortkomen als
deszelfs steentjes; wiens naam
niet zou worden afgehouwen,
noch verdelgd van voor Mijn
aangezicht.
20 Gaat uit van Babel, vliedt
van de Chaldeen, verkondigt
met de stemme des gejuichs,
doet zulks horen, brengt het
uit tot aan het einde der aarde,
zegt: De HEERE heeft Zijn
knecht Jakob verlost!
21 En: Zij hadden geen dorst,
toen Hij hen leidde door de
woeste plaatsen; Hij deed
hun water uit den rotssteen
vlieten; als Hij den rotssteen
kliefde, zo vloeiden de wateren
daarhenen.
22 Maar de goddelozen
hebben geen vrede, zegt de
HEERE.

49 Hoort naar Mij, gij
eilanden! en luistert toe,
gij volken van verre! De HEERE
heeft Mij geroepen van den
buik af, van Mijner moeders
ingewand af heeft Hij Mijn
Naam gemeld.
2 En Hij heeft Mijn mond
gemaakt als een scherp zwaard,
onder de schaduw Zijner hand
heeft Hij Mij bedekt; en Hij
heeft Mij tot een zuiveren pijl
gesteld, in Zijn pijlkoker heeft
Hij Mij verborgen.
3 En Hij heeft tot Mij gezegd:
Gij zijt Mijn Knecht, Israel,
door Welken Ik verheerlijkt zal
worden.
4 Doch Ik zeide: Ik heb te
vergeefs gearbeid, Ik heb Mijn
kracht onnuttelijk en ijdelijk
toegebracht; gewisselijk, Mijn
recht is bij den HEERE, en Mijn
werkloon is bij Mijn God.
5 En nu zegt de HEERE, Die
Mij Zich van moeders buik
af tot een Knecht geformeerd
heeft, dat Ik Jakob tot Hem
wederbrengen zou; maar Israel
zal zich niet verzamelen laten;
nochtans zal Ik verheerlijkt
worden in de ogen des HEEREN,
en Mijn God zal Mijn Sterkte
zijn.
6 Verder zeide Hij: Het is
te gering, dat Gij Mij een
Knecht zoudt zijn, om op te
richten de stammen van Jakob,
en om weder te brengen de
bewaarden in Israel; Ik heb U
ook gegeven tot een Licht der
heidenen, om Mijn heil te zijn
tot aan het einde der aarde.
7 Alzo zegt de HEERE, de
Verlosser van Israel, Zijn
Heilige, tot de verachte ziel,
tot Dien, aan Welken het volk
een gruwel heeft, tot den
Knecht dergenen, die heersen:
Koningen zullen het zien en
opstaan, ook vorsten, en zij
zullen zich voor U buigen; om
des HEEREN wil, Die getrouw
is, om den Heilige Israels, Die
U verkoren heeft.
8 Alzo zegt de HEERE: In dien
tijd des welbehagens heb Ik U
verhoord, en ten dage des heils
heb Ik U geholpen; en Ik zal U
bewaren, en Ik zal U geven tot
een verbond des volks, om het
aardrijk op te richten, om de

verwoeste erfenissen te doen
beerven;
9 Om te zeggen tot de
gebondenen: Gaat uit; tot hen,
die in duisternis zijn: Komt
te voorschijn; zij zullen op de
wegen weiden, en op alle hoge
plaatsen zal hun weide wezen.
10 Zij zullen niet hongeren,
noch dorsten, en de hitte en de
zon zal hen niet steken; want
hun Ontfermer zal ze leiden, en
Hij zal hen aan de springaders
der wateren zachtjes leiden.
11 En Ik zal al Mijn bergen tot
een weg maken, en Mijn banen
zullen verhoogd zijn.
12 Zie, deze zullen van verre
komen; en zie, die van het
noorden en van het westen, en
geen uit het land van Sinim.
13 Juicht, gij hemelen! en
verheug u, gij aarde! en gij
bergen! maakt gedreun met
gejuich; want de HEERE heeft
Zijn volk vertroost, en Hij
zal Zich over Zijn ellendigen
ontfermen.
14 Doch Sion zegt: De HEERE
heeft mij verlaten, en de HEERE
heeft mij vergeten.
15 Kan ook een vrouw haar
zuigeling vergeten, dat zij zich
niet ontferme over den zoon
haars buiks? Ofschoon deze
vergate, zo zal Ik toch u niet
vergeten.
16 Zie, Ik heb u in de beide
handpalmen gegraveerd; uw
muren zijn steeds voor Mij.
17 Uw zonen zullen zich
haasten; maar uw verstoorders
en uw verwoesters zullen van
u uitgaan.
18 Hef uw ogen op rondom,
en zie, alle deze vergaderen
zich, zij komen tot u; Zo
waarachtig als Ik leef, spreekt
de HEERE, zekerlijk, gij zult
u met alle dezen als met een
sieraad bekleden, en gij zult ze
u aanbinden, gelijk een bruid.
19 Want in uw woeste en
uw eenzame plaatsen, en uw
verstoord land, gewisselijk, nu
zult gij benauwd worden van
inwoners; en die u verslonden,
zullen zich verre van u maken.
20 Nog zullen de kinderen,
waarvan gij beroofd waart,
zeggen voor uw oren: De plaats
is mij te nauw, wijk van mij, dat
ik wonen moge.
21 En gij zult zeggen in uw
hart: Wie heeft mij dezen
gegenereerd, aangezien ik van
kinderen beroofd en eenzaam
was? Ik was in de gevangenis
gegaan, en weggeweken; wie
heeft mij dan deze opgevoed?
Ziet, ik was alleen overgelaten,
waar waren dezen?
22 Alzo zegt de Heere HEERE:
Ziet, Ik zal Mijn hand opheffen
tot de heidenen, en tot de
volken zal Ik Mijn banier
opsteken; dan zullen zij uw
zonen in de armen brengen,
en uw dochters zullen op den
schouders gedragen worden.
23 En koningen zullen uw
voedsterheren zijn, hun
vorstinnen uw zoogvrouwen;
zij zullen zich voor u buigen
met het aangezicht ter aarde,
en zij zullen het stof uwer
voeten lekken; en gij zult
weten, dat Ik de HEERE ben,

dat zij niet beschaamd zullen
worden die Mij verwachten.
24 Zou ook een machtige de
vangst ontnomen worden, of
zouden de gevangenen eens
rechtvaardigen ontkomen?
25 Doch alzo zegt de
Heere: Ja, de gevangenen
des machtigen zullen hem
ontnomen worden, en de
vangst des tirans zal ontkomen;
want met uw twisters zal Ik
twisten, en uw kinderen zal Ik
verlossen.
26 En Ik zal uw verdrukkers
spijzen met hun eigen vlees,
en van hun eigen bloed zullen
zij dronken worden, als van
zoeten wijn; en alle vlees zal
gewaar worden, dat Ik, de
Heere, uw Heiland ben, en uw
Verlosser, de Machtige Jakobs.

50 Alzo zegt de Heere:
Waar is de scheidbrief
van ulieder moeder, waarmede
Ik haar weggezonden heb? Of
wie is er van Mijn schuldeisers,
aan wien Ik u verkocht heb?
Ziet, om uw ongerechtigheden
zijt gij verkocht, en om uw
overtredingen is uw moeder
weggezonden.
2 Waarom kwam Ik, en er was
niemand, waarom riep Ik, en
niemand antwoordde? Is Mijn
hand dus gans kort geworden,
dat zij niet verlossen kan,
of is er in Mij geen kracht
om uit te redden? Ziet, door
Mijn schelding maak Ik de
zee droog, Ik stel de rivieren
tot een woestijn, dat haar vis
stinkt, omdat er geen water is,
en sterft van dorst.
3 Ik bekleed den hemel met
zwartheid, en stel een zak tot
zijn deksel.
4 De Heere Heere heeft
Mij een tong der geleerden
gegeven, opdat Ik wete met
den moede een woord ter
rechter tijd te spreken; Hij
wekt allen morgen, Hij wekt
Mij het oor, dat Ik hore, gelijk
die geleerd worden.
5 De Heere Heere heeft Mij
het oor geopend, en Ik ben
niet wederspannig, Ik wijk niet
achterwaarts.
6 Ik geef Mijn rug dengenen,
die Mij slaan, en Mijn
wangen dengenen, die Mij
het haar uitplukken; Mijn
aangezicht verberg Ik niet voor
smaadheden en speeksel.
7 Want de Heere Heere helpt
Mij, daarom word Ik niet te
schande; daarom heb Ik Mijn
aangezicht gesteld als een
keisteen, want Ik weet, dat Ik
niet zal beschaamd worden.
8 Hij is nabij, Die Mij
rechtvaardigt, wie zal met Mij
twisten? Laat ons te zamen
staan; wie heeft een rechtzaak
tegen Mij? hij kome herwaarts
tot Mij.
9 Ziet, de Heere Heere
helpt Mij, wie is het, die
Mij zal verdoemen? Ziet, zij
zullen altemaal als een kleed
verouden, die mot zal hen eten.
10 Wie is er onder ulieden, die
den Heere vreest, die naar de
stem Zijns Knechts hoort? Als
hij in de duisternissen wandelt,
en geen licht heeft, dat hij

betrouwe op den Naam des HEEREN, en steune op zijn God.
11 Ziet, gij allen, die een vuur aansteekt, die u met spranken omgordt! wandelt in de vlam van uw vuur, en in de spranken, die gij ontstoken hebt. Dat geschiedt u van Mijn hand, in smart zult gijlieden liggen.

51 Hoort naar Mij, gij, die de gerechtigheid najaagt, gij, die den HEERE zoekt! aanschouwt den rotssteen, waaruit gijlieden gehouwen zijt, en de holligheid des bornputs, waaruit gij gegraven zijt.
2 Aanschouwt Abraham, ulieder vader, en Sara, die ulieden gebaard heeft; want Ik riep hem, toen hij nog alleen was, en Ik zegende hem, en Ik vermenigvuldigde hem.
3 Want de HEERE zal Sion troosten, Hij zal troosten al haar woeste plaatsen, en Hij zal haar woestijn maken als Eden, en haar wildernis als den hof des HEEREN; vreugde en blijdschap zal daarin gevonden worden, dankzegging en een stem des gezangs.
4 Luistert naar Mij, Mijn volk! en Mijn lieden, neigt naar Mij het oor! want een wet zal van Mij uitgaan, en Ik zal Mijn recht doen rusten tot een licht der volken.
5 Mijn gerechtigheid is nabij, Mijn heil trekt uit, en Mijn armen zullen de volken richten; op Mij zullen de eilanden wachten, en op Mijn arm zullen zij hopen.
6 Heft ulieder ogen op naar den hemel, en aanschouwt de aarde beneden; want de hemel zal als een rook verdwijnen, en de aarde zal als een kleed verouden, en haar inwoners zullen van gelijken sterven; maar Mijn heil zal in eeuwigheid zijn, Mijn gerechtigheid zal niet verbroken worden.
7 Hoort naar Mij, gijlieden, die de gerechtigheid kent, gij volk, in welks hart Mijn wet is! vreest niet de smaadheid van den mens, en voor hun smaadredenen ontzet u niet.
8 Want de mot zal ze opeten als een kleed, en het schietwormpje zal ze opeten als wol; maar Mijn gerechtigheid zal in eeuwigheid zijn, en Mijn heil van geslacht tot geslachten.
9 Ontwaak, ontwaak, trek sterkte aan, Gij arm des HEEREN! ontwaak als in de verledene dagen, als in de geslachten van ouds; zijt Gij het niet, Die Rahab uitgehouwen hebt, Die den zeedraak verwond hebt?
10 Zijt Gij het niet, Die de zee, de wateren des groten afgronds, droog gemaakt hebt? Die de diepten der zee gemaakt hebt tot een weg, opdat de verlosten daardoor gingen?
11 Alzo zullen de vrijgekochten des HEEREN wederkeren, en met gejuich tot Sion komen; en eeuwige

blijdschap zal op hun hoofd wezen; vreugde en blijdschap zullen zij aangrijpen, treuring en zuchting zullen wegvlieden.
12 Ik, Ik ben het, Die u troost; wie zijt gij, dat gij vreest voor den mens, die sterven zal? en voor eens mensen kind, dat hooi worden zal?
13 En vergeet den HEERE, Die u gemaakt heeft, Die de hemelen heeft uitgebreid, en de aarde gegrond heeft, en vreest geduriglijk den gansen dag, vanwege de grimmigheid des benauwers, wanneer hij zich bereidt om te verderven? Waar is dan de grimmigheid des benauwers?
14 De omzwevende gevangene zal haastelijk los gelaten worden; en hij zal in den kuil niet sterven, en zijn brood zal hem niet ontbreken.
15 Want Ik ben de HEERE, uw God, Die de zee klieft, dat haar golven bruisen; HEERE der heirscharen is Zijn Naam.
16 En Ik leg Mijn woorden in uw mond, en bedek u onder de schaduw Mijner hand; om den hemel te planten, en om de aarde te gronden, en om te zeggen tot Sion: Gij zijt Mijn volk.
17 Waak op, waak op, sta op, Jeruzalem! gij, die gedronken hebt van de hand des HEEREN den beker Zijner grimmigheid; den droesem van den beker der zwijmeling hebt gij gedronken, ja, uitgezogen.
18 Er is niemand van al de kinderen, die zij gebaard heeft, die haar zachtjes leidt; en niemand van al de kinderen, die zij opgevoed heeft, die haar bij de hand grijpt.
19 Deze twee dingen zijn u wedervaren, wie heeft medelijden met u? Er is verwoesting, en verbreking, en honger, en zwaard, door wien zal Ik u troosten?
20 Uw kinderen zijn in bezwijming gevallen, zij liggen vooraan op alle straten, gelijk een wilde os in het net; zij zijn vol van de grimmigheid des HEEREN, van de schelding uws Gods.
21 Daarom hoort nu dit, gij bedrukten! en gij dronkenen, maar niet van wijn!
22 Alzo zegt uw Heere, de HEERE en uw God, Die Zijns volks zaak twisten zal: Zie, Ik neem den beker der zwijmeling van uw hand, den droesem van den beker Mijner grimmigheid; gij zult dien voortaan niet meer drinken.
23 Maar Ik zal hem dien, die u bedroefd hebben, in de hand zetten, die tot uw ziel zeiden: Buig u neder, dat wij over u gaan; en gij legdet uw rug neder als aarde, en als een straat dergenen, die daarover gaan.

52 Waak op, waak op, trek uw sterkte aan, o Sion! trek uw sierlijke klederen aan, o Jeruzalem, gij heilige stad? want in u zal voortaan geen onbesnedene noch onreine meer komen.

2 Schud u uit het stof, maak
u op, zit neder, o Jeruzalem!
maak u los van de banden van
uw hals, gij gevangene dochter
van Sion!
3 Want zo zegt de HEERE;
Gijlieden zijt om niet verkocht,
gij zult ook zonder geld gelost
worden.
4 Want zo zegt de Heere
HEERE: In vorige tijden trok
Mijn volk af in Egypte, om
als vreemdeling aldaar te
verkeren; en Assur heeft
hetzelve om niet onderdrukt.
5 En nu, wat heb Ik hier
te doen? spreekt de HEERE,
dewijl Mijn volk om niet
weggenomen is, en degenen
die over hetzelve heersen, het
doen huilen, spreekt de HEERE,
en Mijn Naam geduriglijk den
gansen dag gelasterd wordt;
6 Daarom zal Mijn volk,
daarom zal het Mijn Naam in
dien dag kennen, dat Ik het
Zelf ben, Die spreekt: Zie, hier
ben Ik.
7 Hoe liefelijk zijn op de
bergen de voeten desgenen, die
het goede boodschapt, die den
vrede doet horen; desgenen, die
goede boodschap brengt van
het goede, die heil doet horen;
desgenen, die tot Sion zegt: Uw
God is Koning.
8 Er is een stem uwer
wachters; zij verheffen de
stem, zij juichen te zamen;
want zij zullen oog aan
oog zien, als de HEERE Sion
wederbrengen zal.
9 Maakt een geschal, juicht
te zamen, gij woeste plaatsen
van Jeruzalem! want de HEERE
heeft Zijn volk getroost, Hij
heeft Jeruzalem verlost.
10 De HEERE heeft Zijn
heiligen arm ontbloot voor de
ogen aller heidenen; en al de
einden der aarde zullen zien
het heil onzes Gods.
11 Vertrekt, vertrekt, gaat uit
van daar, raakt het onreine niet
aan; gaat uit het midden van
hen, reinigt u, gij, die de vaten
des HEEREN draagt!
12 Want gijlieden zult niet
met haast uitgaan, noch met
der vlucht henengaan; want
de HEERE zal voor ulieder
aangezicht henentrekken, en
de God van Israel zal uw
achtertocht wezen.
13 Ziet, Mijn Knecht zal
verstandelijk handelen; Hij zal
verhoogd en verheven, ja, zeer
hoog worden.
14 Gelijk als velen zich
over u ontzet hebben, alzo
verdorven was Zijn gelaat,
meer dan van iemand, en Zijn
gedaante, meer dan van andere
mensenkinderen;
15 Alzo zal Hij vele heidenen
besprengen, ja, de koningen
zullen hun mond over Hem
toehouden; want denwelken
het niet verkondigd was, die
zullen het zien, en welken het
niet gehoord hebben, die zullen
het verstaan.

53 Wie heeft onze
prediking geloofd,
en aan wien is de arm des
HEEREN geopenbaard?
2 Want Hij is als een
rijsje voor Zijn aangezicht

opgeschoten, en als een wortel uit een dorre aarde; Hij had geen gedaante noch heerlijkheid; als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben.

3 Hij was veracht, en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, en verzocht in krankheid; en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem; Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht.

4 Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was.

5 Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden.

6 Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; doch de Heere heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen.

7 Als dezelve geeist werd, toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.

8 Hij is uit den angst en uit het gericht weggenomen; en wie zal Zijn leeftijd uitspreken? Want Hij is afgesneden uit het land der levenden; om de overtreding Mijns volks is de plage op Hem geweest.

9 En men heeft Zijn graf bij de goddelozen gesteld, en Hij is bij den rijke in Zijn dood geweest, omdat Hij geen onrecht gedaan heeft, noch bedrog in Zijn mond geweest is.

10 Doch het behaagde den Heere Hem te verbrijzelen; Hij heeft Hem krank gemaakt; als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien, Hij zal de dagen verlengen; en het welbehagen des Heeren zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan.

11 Om den arbeid Zijner ziel zal Hij het zien, en verzadigd worden; door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, want Hij zal hun ongerechtigheden dragen.

12 Daarom zal Ik Hem een deel geven van velen, en Hij zal de machtigen als een roof delen, omdat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in den dood, en met de overtreders is geteld geweest, en Hij veler zonden gedragen heeft, en voor de overtreders gebeden heeft.

54 Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt! maak

geschal met vrolijk gezang, en juich, die geen barensnood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE.
2 Maak de plaats uwer tenten wijd, en dat men de gordijnen uwer woningen uitbreide, verhinder het niet; maak uw koorden lang, en steek uw pinnen vast in.
3 Want gij zult uitbreken ter rechterhand en ter linkerhand; en uw zaad zal de heidenen erven, en zij zullen de verwoeste steden doen bewonen.
4 Vrees niet, want gij zult niet beschaamd worden, en word niet schaamrood, want gij zult niet te schande worden; maar gij zult de schaamte uwer jonkheid vergeten, en den smaad uws weduwschaps zult gij niet meer gedenken.
5 Want uw Maker is uw Man, HEERE der heirscharen is Zijn Naam; en de Heilige Israels is uw Verlosser; Hij zal de God des gansen aardbodems genaamd worden.
6 Want de HEERE heeft u geroepen, als een verlaten vrouw en bedroefde van geest; nochtans zijt gij de huisvrouw der jeugd, hoewel gij versmaad zijt geweest, zegt uw God.
7 Voor een klein ogenblik heb Ik u verlaten; maar met grote ontfermingen zal Ik u vergaderen.
8 In een kleinen toorn heb Ik Mijn aangezicht van u een ogenblik verborgen; maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij uwer ontfermen, zegt de HEERE, uw Verlosser.
9 Want dat zal Mij zijn als de wateren van Noach, toen Ik zwoer, dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden gaan; alzo heb Ik gezworen, dat Ik niet meer op u toornen, noch u schelden zal.
10 Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, uw Ontfermer.
11 Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste! zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten.
12 En uw glasvensters zal Ik kristallijnen maken, en uw poorten van robijnstenen, en uw ganse landpale van aangename stenen.
13 En al uw kinderen zullen van den HEERE geleerd zijn, en de vrede uwer kinderen zal groot zijn.
14 Gij zult door gerechtigheid bevestigd worden; wees verre van verdrukking, want gij zult niet vrezen; en verre van verschrikking, want zij zal tot u niet naken.
15 Ziet, zij zullen zich zekerlijk vergaderen, doch niet uit Mij; wie zich tegen u vergaderen zal, die zal om uwentwil vallen.

16 Zie, Ik heb den smid
geschapen, die de kolen in
het vuur opblaast, en die het
instrument voortbrengt tot
zijn werk; ook heb Ik den
verderver geschapen, om te
vernielen.
17 Alle instrument, dat
tegen u bereid wordt, zal niet
gelukken, en alle tong, die in
gericht tegen u opstaat, zult
gij verdoemen; dit is de erve
der knechten des HEEREN, en
hun gerechtigheid is uit Mij,
spreekt de HEERE.

55 O alle gij dorstigen!
komt tot de wateren, en
gij, die geen geld hebt, komt,
koopt en eet, ja komt, koopt
zonder geld, en zonder prijs,
wijn en melk!
2 Waarom weegt gijlieden
geld uit voor hetgeen geen
brood is, en uw arbeid voor
hetgeen niet verzadigen kan?
Hoort aandachtiglijk naar
Mij, en eet het goede, en laat
uw ziel in vettigheid zich
verlustigen.
3 Neigt uw oor, en komt tot
Mij, hoort, en uw ziel zal leven;
want Ik zal met u een eeuwig
verbond maken, en u geven
de gewisse weldadigheden van
David.
4 Ziet, Ik heb hem tot een
getuige der volken gegeven,
een vorst en gebieder der
volken.
5 Ziet, gij zult een volk
roepen, dat gij niet kendet, en
het volk, dat u niet kende, zal
tot u lopen, om des HEEREN
uws Gods wil, en om des
Heiligen Israels wil, want Hij
heeft u verheerlijkt.
6 Zoekt den HEERE, terwijl
Hij te vinden is; roept Hem aan,
terwijl Hij nabij is.
7 De goddeloze verlate zijn
weg, en de ongerechtige man
zijn gedachten; en hij bekere
zich tot den HEERE, zo zal Hij
Zich Zijner ontfermen, en tot
onzen God, want Hij vergeeft
menigvuldiglijk.
8 Want Mijn gedachten zijn
niet ulieder gedachten, en uw
wegen zijn niet Mijn wegen,
spreekt de HEERE.
9 Want gelijk de hemelen
hoger zijn dan de aarde, alzo
zijn Mijn wegen hoger dan uw
wegen, en Mijn gedachten dan
ulieder gedachten.
10 Want gelijk de regen en
de sneeuw van den hemel
nederdaalt, en derwaarts niet
wederkeert; maar doorvochtigt
de aarde, en maakt, dat zij
voortbrenge en uitspruite, en
zaad geve den zaaier, en brood
den eter;
11 Alzo zal Mijn woord, dat
uit Mijn mond uitgaat, ook
zijn, het zal niet ledig tot Mij
wederkeren; maar het zal doen,
hetgeen Mij behaagt, en het zal
voorspoedig zijn in hetgeen,
waartoe Ik het zende.
12 Want in blijdschap zult
gijlieden uittrekken, en met
vrede voortgeleid worden; de
bergen en heuvelen zullen
geschal maken met vrolijk
gezang voor uw aangezicht, en
alle bomen des velds zullen de

handen samenklappen.

13 Voor een doorn zal een denneboom opgaan, voor een distel zal een mirteboom opgaan; en het zal den HEERE wezen tot een naam, tot een eeuwig teken, dat niet uitgeroeid zal worden.

56 Alzo zegt de HEERE: Bewaart het recht, en doet gerechtigheid; want Mijn heil is nabij om te komen, en Mijn gerechtigheid om geopenbaard te worden.

2 Welgelukzalig is de mens, die zulks doet, en des mensen kind, dat daaraan vasthoudt; die den sabbat houdt, zodat gij dien niet ontheiligt, en die zijn hand bewaart van enig kwaad te doen.

3 En de vreemde, die zich tot den HEERE gevoegd heeft, spreke niet, zeggende: De HEERE heeft mij gans en al van Zijn volk gescheiden; en de gesnedene zegge niet: Ziet, ik ben een dorre boom.

4 Want alzo zegt de HEERE van de gesnedenen, die Mijn sabbatten houden, en verkiezen hetgeen, waartoe Ik lust heb, en vasthouden aan Mijn verbond;

5 Ik zal hen ook in Mijn huis en binnen Mijn muren een plaats en een naam geven, beter dan der zonen en dan der dochteren; een eeuwigen naam zal Ik een ieder van hen geven, die niet uitgeroeid zal worden.

6 En de vreemden, die zich tot den HEERE voegen, om Hem te dienen, en om den Naam des HEEREN lief te hebben, om Hem tot knechten te zijn; al wie den sabbat houdt, dat hij dien niet ontheilige, en die aan Mijn verbond vasthouden;

7 Die zal Ik ook brengen tot Mijn heiligen berg, en Ik zal hen verheugen in Mijn bedehuis; hun brandoffers en hun slachtoffers zullen aangenaam wezen op Mijn altaar; want Mijn huis zal een bedehuis genoemd worden voor alle volken.

8 De Heere HEERE, Die de verdrevenen van Israel vergadert, spreekt: Ik zal tot hem nog meer vergaderen, nevens hen, die tot hem vergaderd zijn.

9 Al gij gedierten des velds, komt om te eten, ja, al gij gedierten in het woud!

10 Hun wachters zijn allen blind, zij weten niet; zij allen zijn stomme honden, zij kunnen niet bassen; zij zijn slaperig, zij liggen neder, zij hebben het sluimeren lief.

11 En deze honden zijn sterk van begeerte, zij kunnen niet verzadigd worden, ja, het zijn herders, die niet verstaan kunnen; zij allen keren zich naar hun weg, elkeen naar zijn gewin, elk uit zijn einde.

12 Komt herwaarts, zeggen zij: ik zal wijn halen, en wij zullen sterken drank zuipen; en de dag van morgen zal zijn als deze, ja, groter, veel treffelijker.

57 De rechtvaardige komt om, en er is niemand, die het ter harte neemt; en de weldadige lieden worden weggeraapt, zonder dat er iemand op let, dat de rechtvaardige weggeraapt wordt voor het kwaad.
2 Hij zal ingaan in den vrede; zij zullen rusten op hun slaapsteden, een iegelijk, die in zijn oprechtheid gewandeld heeft.
3 Doch nadert gijlieden hier toe, gij kinderen der guichelares! gij overspelig zaad, en gij, die hoererij bedrijft!
4 Over wien maakt gij u lustig, over wien spert gij den mond wijd open en steekt de tong lang uit? Zijt gij niet kinderen der overtreding, een zaad der valsheid?
5 Die hittig zijt in de eikenbossen, onder allen groenen boom; slachtende de kinderen aan de beken, onder de hoeken der steenrotsen.
6 Aan de gladde stenen der beken is uw deel, die, die zijn uw lot; ook stort gij denzelven drankoffer uit, gij offert hun spijsoffer; zou Ik Mij over deze dingen troosten laten?
7 Gij stelt uw leger op een hogen en verhevenen berg; ook klimt gij derwaarts op, om slachtoffer te offeren.
8 En achter de deur en posten zet gij uw gedenkteken; want van Mij wijkende ontdekt gij u, en klimt op; gij maakt uw leger wijd, en maakt u een verbond met enigen uit dezelve, gij hebt hun leger lief in elke plaats, die gij ziet.
9 En gij trekt met olie tot den koning, en gij vermenigvuldigt uw welriekende zalven; en gij zendt uw gezanten verre weg, en vernedert u tot de hel toe.
10 Gij zijt vermoeid door uw grote reis, maar gij zegt niet: Het is buiten hoop; gij hebt het leven uwer hand gevonden, daarom wordt gij niet ziek.
11 Maar voor wien hebt gij geschroomd of gevreesd? Want gij hebt gelogen, en zijt Mijner niet gedachtig geweest, gij hebt Mij op uw hart niet gelegd; is het niet, om dat Ik zwijg, en dat van ouds af, en gij vreest Mij niet?
12 Ik zal uw gerechtigheid bekend maken, en uw werken, dat zij u geen nut doen zullen.
13 Wanneer gij roepen zult, zo laat die, die van u vergaderd zijn, u redden; doch de wind zal hen allen wegvoeren, de ijdelheid zal hen wegnemen. Maar die op Mij betrouwt, die zal het aardrijk erven, en Mijn heiligen berg erfelijk bezitten.
14 En men zal zeggen: Verhoogt de baan, verhoogt de baan, bereidt den weg, neemt den aanstoot uit den weg Mijns volks.
15 Want alzo zegt de Hoge en Verhevene, Die in de eeuwigheid woont, en Wiens Naam heilig is: Ik woon in de hoogte en in het heilige, en bij dien, die van een verbrijzelden en nederigen geest is, opdat

Ik levend make den geest
der nederigen, en opdat Ik
levend make het hart der
verbrijzelden.
16 Want Ik zal niet eeuwiglijk
twisten, en Ik zal niet
geduriglijk verbolgen zijn;
want de geest zou van voor
Mijn aangezicht overstelpt
worden, en de zielen, die Ik
gemaakt heb.
17 Ik was verbolgen over
de ongerechtigheid hunner
gierigheid, en sloeg hen; Ik
verborg Mij, en was verbolgen;
evenwel gingen zij afkerig
henen in den weg huns harten.
18 Ik zie hun wegen, en
Ik zal hen genezen; en Ik
zal hen geleiden, en hun
vertroostingen wedergeven,
namelijk aan hun treurigen.
19 Ik schep de vrucht der
lippen, vrede, vrede dengenen,
die verre zijn, en dengenen, die
nabij zijn, zegt de HEERE, en Ik
zal hen genezen.
20 Doch de goddelozen zijn
als een voortgedreven zee,
want die kan niet rusten, en
haar wateren werpen slijk en
modder op.
21 De goddelozen, zegt mijn
God, hebben geen vrede.

58 Roep uit de keel, houd
niet in, verhef uw stem
als een bazuin, en verkondig
Mijn volk hun overtreding, en
het huis Jakobs hun zonden.
2 Hoewel zij Mij dagelijks
zoeken, en een lust hebben
aan de kennis Mijner wegen,
als een volk, dat gerechtigheid
doet en het recht zijns Gods
niet verlaat, vragen zij Mij naar
de rechten der gerechtigheid;
zij hebben een lust tot God te
naderen;
3 Zeggende: Waarom vasten
wij, en Gij ziet het niet aan,
waarom kwellen wij onze ziel,
en Gij weet het niet? Ziet, ten
dage, wanneer gijlieden vast,
zo vindt gij uw lust, en gij eist
gestrengelijk al uw arbeid.
4 Ziet, tot twist en gekijf vast
gijlieden, en om goddelooslijk
met de vuist te slaan; vast niet
gelijk heden, om uw stem te
doen horen in de hoogte.
5 Zou het zulk een vasten
zijn, dat Ik verkiezen zou,
dat de mens zijn ziel een
dag kwelle, dat hij zijn hoofd
kromme gelijk een bieze, en
een zak en as onder zich
spreide? Zoudt gij dat een
vasten heten, en een dag den
HEERE aangenaam?
6 Is niet dit het vasten, dat
Ik verkies: dat gij losmaakt
de knopen der goddeloosheid,
dat gij ontdoet de banden des
juks, en dat gij vrij loslaat
de verpletterden, en alle juk
verscheurt?
7 Is het niet, dat gij
den hongerige uw brood
mededeelt, en de armen,
verdrevenen in huis brengt?
Als gij een naakte ziet, dat gij
hem dekt, en dat gij u voor uw
vlees niet verbergt?
8 Dan zal uw licht
voortbreken als de dageraad,
en uw genezing zal
snellijk uitspruiten; en uw

gerechtigheid zal voor uw
aangezicht heengaan, en de
heerlijkheid des HEEREN zal
uw achtertocht wezen.
9 Dan zult gij roepen, en
de HEERE zal antwoorden;
gij zult schreeuwen, en Hij
zal zeggen: Ziet, hier ben Ik.
Zo gij uit het midden van u
wegdoet het juk, het uitsteken
des vingers, en het spreken der
ongerechtigheid;
10 En zo gij uw ziel opent
voor den hongerige, en de
bedrukte ziel verzadigt; dan
zal uw licht in de duisternis
opgaan, en uw donkerheid zal
zijn als de middag.
11 En de HEERE zal u
geduriglijk leiden, en Hij
zal uw ziel verzadigen in grote
droogten, en uw beenderen
vaardig maken; en gij zult
zijn als een gewaterde hof,
en als een springader der
wateren, welker wateren niet
ontbreken.
12 En die uit u voortkomen,
zullen bouwen de oude
verwoeste plaatsen; de
fondamenten, van geslacht
tot geslacht verwoest, zult gij
oprichten; en gij zult genaamd
worden: Die de bressen
toemuurt, die de paden weder
opmaakt, om te bewonen.
13 Indien gij uw voet van
den sabbat afkeert, van te
doen uw lust op Mijn heiligen
dag; en indien gij den sabbat
noemt een verlustiging, opdat
de HEERE geheiligd worde, Die
te eren is; en indien gij dien
eert, dat gij uw wegen niet
doet, en uw eigen lust niet
vindt, noch een woord daarvan
spreekt;
14 Dan zult gij u verlustigen
in den HEERE, en Ik zal u doen
rijden op de hoogten der aarde,
en Ik zal u spijzigen met de
erve van uw vader Jakob; want
de mond des HEEREN heeft het
gesproken.

59 Ziet, de hand des
HEEREN is niet verkort,
dat zij niet zou kunnen
verlossen; en Zijn oor is niet
zwaar geworden, dat het niet
zou kunnen horen.
2 Maar uw ongerechtigheden
maken een scheiding tussen
ulieden en tussen uw God,
en uw zonden verbergen het
aangezicht van ulieden, dat Hij
niet hoort.
3 Want uw handen zijn met
bloed bevlekt; en uw vingeren
met ongerechtigheid; uw
lippen spreken valsheid, uw
tong dicht onrecht.
4 Er is niemand, die voor
de gerechtigheid roept, en
niemand, die voor de waarheid
in het gericht zich begeeft; zij
vertrouwen op ijdelheid, en
spreken leugen; met moeite
zijn zij zwanger, en zij baren
ongerechtigheid.
5 Zij broeden
basiliskus-eieren uit, en zij
weven spinnewebben; die van
hun eieren eet, moet sterven,
en als het in stukken gedrukt
wordt, er berst een adder uit.
6 Hun webben deugen niet
tot klederen, en zij zullen

zichzelven niet kunnen
dekken met hun werken;
hun werken zijn werken
der ongerechtigheid, en een
maaksel des wrevels is in hun
handen.
7 Hun voeten lopen tot het
kwade, en zij haasten om
onschuldig bloed te vergieten;
hun gedachten zijn gedachten
der ongerechtigheid,
verstoring en verbreking
is op hun banen.
8 Den weg des vredes kennen
zij niet; en er is geen recht in
hun gangen; hun paden maken
zij verkeerd voor zich zelven, al
wie daarop gaat, die kent den
vrede niet.
9 Daarom is het recht verre
van ons, en de gerechtigheid
achterhaalt ons niet; wij
wachten op het licht, maar
ziet, er is duisternis, op
een groten glans, maar wij
wandelen in donkerheden.
10 Wij tasten naar den wand,
gelijk de blinden, en, gelijk die
geen ogen hebben, tasten wij;
wij stoten ons op den middag,
als in de schemering, wij zijn
in woeste plaatsen gelijk de
doden.
11 Wij brommen allen gelijk
als de beren, en wij kirren
doorgaans gelijk de duiven; wij
wachten naar recht, maar er
is geen, naar heil, maar het is
verre van ons.
12 Want onze overtredingen
zijn vele voor U, en onze
zonden getuigen tegen ons;
want onze overtredingen
zijn bij ons, en onze
ongerechtigheden kennen
wij;
13 Het overtreden en het
liegen tegen den HEERE, en
het achterwaarts wijken van
onzen God; het spreken van
onderdrukking en afval, het
ontvangen en het dichten van
valse woorden uit het hart.
14 Daarom is het recht
achterwaarts geweken, en de
gerechtigheid staat van verre;
want de waarheid struikelt op
de straat, en wat recht is, kan
er niet ingaan.
15 Ja, de waarheid ontbreekt
er, en wie van het boze wijkt,
stelt zich tot een roof; en de
HEERE zag het, en het was
kwaad in Zijn ogen, dat er geen
recht was.
16 Dewijl Hij zag, dat er
niemand was, zo ontzette
Hij Zich, omdat er geen
voorbidder was; daarom
bracht Hem Zijn arm heil
aan, en Zijn gerechtigheid
ondersteunde Hem.
17 Want Hij trok
gerechtigheid aan als een
pantser, en den helm des heils
zette Hij op Zijn hoofd, en de
klederen der wraak trok Hij
aan tot kleding, en Hij deed
den ijver aan als een mantel.
18 Even naar de werken,
even daarnaar zal Hij
vergelden, grimmigheid
aan Zijn wederpartijders,
vergelding aan Zijn vijanden;
den eilanden zal Hij het loon
vergelden.
19 Dan zullen zij den Naam
des HEEREN vrezen van

den nedergang, en Zijn heerlijkheid van den opgang der zon; als de vijand zal komen gelijk een stroom, zal de Geest des HEEREN de banier tegen hen oprichten.
20 En er zal een Verlosser tot Sion komen, namelijk voor hen, die zich bekeren van de overtreding in Jakob, spreekt de HEERE.
21 Mij aangaande, dit is Mijn Verbond met hen, zegt de HEERE: Mijn Geest, Die op u is, en Mijn woorden, die Ik in uw mond gelegd heb, die zullen van uw mond niet wijken, noch van den mond van uw zaad, noch van den mond van het zaad uws zaads, zegt de HEERE, van nu aan tot in eeuwigheid toe.

60 Maak u op, word verlicht, want uw Licht komt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op.
2 Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken; doch over u zal de HEERE opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden.
3 En de heidenen zullen tot uw licht gaan, en koningen tot den glans, die u is opgegaan.
4 Hef uw ogen rondom op, en zie, die allen zijn vergaderd, zij komen tot u; uw zonen zullen van verre komen, en uw dochters zullen aan uw zijde gevoedsterd worden.
5 Dan zult gij het zien en samenvloeien, en uw hart zal vervaard zijn en verwijd worden; want de menigte de zee zal tot u gekeerd worden, het heir der heidenen zal tot u komen.
6 Een hoop kemelen zal u bedekken, de snelle kemelen van Midian en Hefa; zij allen uit Scheba zullen komen; goud en wierook zullen zij aanbrengen, en zij zullen den overvloedigen lof des HEEREN boodschappen.
7 Al de schapen van Kedar zullen tot u verzameld worden; de rammen van Nebajoth zullen u dienen; zij zullen met welgevallen komen op Mijn altaar, en Ik zal het huis Mijner heerlijkheid heerlijk maken.
8 Wie zijn deze, die daar komen gevlogen als een wolk, en als duiven tot haar vensters?
9 Want de eilanden zullen Mij verwachten, en de schepen van Tarsis vooreerst, om uw kinderen van verre te brengen, hun zilver en hun goud met hen, tot den Naam des HEEREN uws Gods, en tot den Heilige Israels, dewijl Hij u heerlijk gemaakt heeft.
10 En de vreemden zullen uw muren bouwen, en hun koningen zullen u dienen; want in Mijn verbolgenheid heb Ik u geslagen, maar in Mijn welbehagen heb Ik Mij over u ontfermd.
11 En uw poorten zullen steeds openstaan, zij zullen des daags of des nachts niet toegesloten worden; opdat men tot u inbrenge het heir der

heidenen, en hun koningen tot
u geleid worden.
12 Want het volk en het
koninkrijk, welke u niet zullen
dienen, die zullen vergaan;
en die volken zullen gans
verwoest worden.
13 De heerlijkheid van
Libanon zal tot u komen, de
denneboom, de beukeboom
en de busboom te gelijk, om
te versieren de plaats Mijns
heiligdoms, en Ik zal de plaats
Mijner voeten heerlijk maken.
14 Ook zullen, zich buigende,
tot u komen de kinderen
dergenen, die u onderdrukt
hebben, en allen, die u
gelasterd hebben zullen zich
nederbuigen aan de planten
uwer voeten; en zij zullen u
noemen de stad des HEEREN,
het Sion van den Heilige
Israels.
15 In plaats dat gij verlaten
en gehaat zijt geweest, zodat
niemand door u henen ging, zo
zal Ik u stellen tot een eeuwige
heerlijkheid, tot een vreugde
van geslacht tot geslacht.
16 En gij zult de melk der
heidenen zuigen, en gij zult de
borsten der koningen zuigen;
en gij zult weten, dat Ik de
HEERE ben, uw Heiland, en uw
Verlosser, de Machtige Jakobs.
17 Voor koper zal Ik goud
brengen, en voor ijzer zal
Ik zilver brengen, en voor
hout koper, en voor stenen
ijzer; en zal uw opzieners
vreedzaam maken, en uw
drijvers rechtvaardigen.
18 Er zal geen geweld meer
gehoord worden in uw land,
verstoring noch verbreking in
uw landpale; maar uw muren
zult gij Heil heten, en uw
poorten Lof.
19 De zon zal u niet meer
wezen tot een licht des daags,
en tot een glans zal u de maan
niet lichten; maar de HEERE zal
u wezen tot een eeuwig Licht,
en uw God tot uw Sierlijkheid.
20 Uw zon zal niet meer
ondergaan, en uw maan zal
haar licht niet intrekken; want
de HEERE zal u tot een eeuwig
licht wezen, en de dagen uwer
treuring zullen een einde
nemen.
21 En uw volk zullen allen te
zamen rechtvaardigen zijn, zij
zullen in eeuwigheid de aarde
erfelijk bezitten; zij zullen zijn
een spruit Mijner plantingen,
een werk Mijner handen, opdat
Ik verheerlijkt worde.
22 De kleinste zal tot duizend
worden, en de minste tot een
machtig volk; Ik, de HEERE, zal
zulks te zijner tijd snellijk doen
komen.

61 De Geest des Heeren
HEEREN is op Mij,
omdat de Heere Mij gezalfd
heeft, om een blijde boodschap
te brengen den zachtmoedigen;
Hij heeft Mij gezonden om
te verbinden de gebrokenen
van harte, om den gevangenen
vrijheid uit te roepen, en
den gebondenen opening der
gevangenis;
2 Om uit te roepen het
jaar van het welbehagen des

HEEREN, en den dag der wraak onzes Gods; om alle treurigen te troosten;

3 Om den treurigen Sions te beschikken dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwden geest; opdat zij genaamd worden eikebomen der gerechtigheid, een planting des HEEREN, opdat Hij verheerlijkt worde.

4 En zij zullen de oude verwoeste plaatsen bouwen, de vorige verstoringen weder oprichten, en de verwoeste steden vernieuwen, die verstoord waren van geslacht tot geslacht.

5 En uitlanders zullen staan, en uw kudden weiden; en vreemden zullen uw akkerlieden en uw wijngaardeniers zijn.

6 Doch gijlieden zult priesters des HEEREN heten, men zal u dienaren onzes Gods noemen; gij zult het vermogen der heidenen eten, en in hun heerlijkheid zult gij u roemen.

7 Voor uw dubbele schaamte en schande zullen zij juichen over hun deel; daarom zullen zij in hun land erfelijk het dubbele bezitten; zij zullen eeuwige vreugde hebben.

8 Want Ik, de HEERE, heb het recht lief, Ik haat den roof in het brandoffer, en Ik zal geven, dat hun werk in der waarheid zal zijn; en Ik zal een eeuwig verbond met hen maken.

9 En hun zaad zal onder de heidenen bekend worden, en hun nakomelingen in het midden der volken; allen, die hen zien zullen, zullen hen kennen, dat zij zijn een zaad, dat de HEERE gezegend heeft.

10 Ik ben zeer vrolijk in den HEERE, mijn ziel verheugt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, den mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan; gelijk een bruidegom zich met priesterlijk sieraad versiert, en als een bruid zich versiert met haar gereedschap.

11 Want gelijk de aarde haar spruit voortbrengt, en gelijk een hof, hetgeen in hem gezaaid is, doet uitspruiten; alzo zal de Heere HEERE gerechtigheid en lof doen uitspruiten voor al de volken.

62 Om Sions wil zal ik niet zwijgen, en om Jeruzalems wil zal ik niet stil zijn; totdat haar gerechtigheid voortkome als een glans, en haar heil als een fakkel, die brandt.

2 En de heidenen zullen uw gerechtigheid zien, en alle koningen uw heerlijkheid; en gij zult met een nieuwen naam genoemd worden, welken des HEEREN mond uitdrukkelijk noemen zal.

3 En gij zult een sierlijke kroon zijn in de hand des HEEREN, en een koninklijke hoed in de hand uws Gods.

4 Tot u zal niet meer gezegd worden: De verlatene, en tot uw land zal niet meer gezegd worden: Het verwoeste; maar gij zult genoemd worden: Mijn lust is aan haar! en uw land: Het getrouwde; want de HEERE heeft een lust aan u, en uw land zal getrouwd worden.

5 Want gelijk een jongeling een jonkvrouw trouwt, alzo zullen uw kinderen u trouwen; en gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid, alzo zal uw God over u vrolijk zijn.

6 O Jeruzalem! Ik heb wachters op uw muren besteld, die geduriglijk al den dag en al den nacht niet zullen zwijgen. O gij, die des HEEREN doet gedenken, laat geen stilzwijgen bij ulieden wezen!

7 En zwijgt niet stil voor Hem, totdat Hij bevestige, en totdat Hij Jeruzalem stelle tot een lof op aarde.

8 De HEERE heeft gezworen bij Zijn rechterhand, en bij den arm Zijner sterkte: indien Ik uw koren meer zal geven tot spijs voor uw vijanden, en indien de vreemden zullen drinken uw most, waaraan gij gearbeid hebt!

9 Maar die het inzamelen zullen, die zullen het eten, en zij zullen den HEERE prijzen; en die hem vergaderen zullen, zullen hem drinken in de voorhoven Mijns heiligdoms.

10 Gaat door, gaat door, door de poorten, bereidt den weg des volks; verhoogt, verhoogt een baan, ruimt de stenen weg, steekt een banier omhoog tot de volken!

11 Ziet, de HEERE heeft doen horen, tot aan het einde der aarde: zegt de dochter van Sion: Zie, uw Heil komt; zie, Zijn loon is met Hem, en Zijn arbeidsloon is voor Zijn aangezicht.

12 En zij zullen hen noemen het heilige volk, de verlosten des HEEREN; en gij zult genoemd worden de gezochte, de stad, die niet verlaten is.

63 Wie is Deze, Die van Edom komt met besprenkelde klederen, van Bozra? Deze, Die versierd is in Zijn gewaad? Die voorttrekt in Zijn grote kracht? Ik ben het, Die in gerechtigheid spreek, Die machtig ben te verlossen.

2 Waarom zijt Gij rood aan Uw gewaad, en Uw klederen als van een, die in de wijnpers treedt?

3 Ik heb de pers alleen getreden, en er was niemand van de volken met Mij; en Ik heb hen getreden in Mijn toorn, en heb hen vertrapt in Mijn grimmigheid; en hun kracht is gesprengd op Mijn klederen, en al Mijn gewaad heb Ik bezoedeld.

4 Want de dag der wraak was in Mijn hart, en het jaar Mijner verlosten was gekomen.

5 En Ik zag toe, en er was niemand die hielp; en Ik ontzette Mij, en er was niemand, die ondersteunde; daarom heeft Mijn arm Mij heil

beschikt, en Mijn grimmigheid
heeft Mij ondersteund,
6 En Ik heb de volken
vertreden in Mijn toorn, en
Ik heb hen dronken gemaakt
in Mijn grimmigheid; en Ik
heb hun kracht ter aarde doen
nederdalen.
7 Ik zal de goedertierenheden
des HEEREN vermelden,
den veelvoudigen lof des
HEEREN, naar alles, wat de
HEERE ons heeft bewezen,
en de grote goedigheid aan
het huis van Israel, die Hij
hun bewezen heeft, naar
Zijn barmhartigheden, en
naar de veelheid Zijner
goedertierenheden.
8 Want Hij zeide: Zij zijn
immers Mijn volk, kinderen,
die niet liegen zullen? Alzo
is Hij hun geworden tot een
Heiland.
9 In al hun benauwdheid was
Hij benauwd, en de Engel
Zijns aangezichts heeft hen
behouden; door Zijn liefde en
door Zijn genade heeft Hij hen
verlost; en Hij nam hen op, en
Hij droeg hen al de dagen van
ouds.
10 Maar zij zijn wederspannig
geworden, en zij hebben Zijn
Heiligen Geest smarten
aangedaan; daarom is Hij hun
in een vijand verkeerd, Hij Zelf
heeft tegen hen gestreden.
11 Nochtans dacht Hij aan de
dagen van ouds, aan Mozes en
Zijn volk; maar nu, waar is Hij,
Die hen uit de zee opgebracht
heeft, met de herders Zijner
kudde? Waar is Hij, Die Zijn
Heiligen Geest in het midden
van hen stelde?
12 Die den arm Zijner
heerlijkheid heeft doen gaan
aan de rechterhand van Mozes;
Die de wateren voor hunlieder
aangezichten kliefde opdat
Hij Zich een eeuwigen Naam
maakte?
13 Die hen leidde door de
afgronden; als een paard in de
woestijn, struikelden zij niet.
14 Gelijk een beest, dat
afgaat in de valleien, heeft
hun de Geest des HEEREN rust
gegeven. Alzo hebt Gij Uw
volk geleid, opdat Gij U een
heerlijken Naam zoudt maken.
15 Zie van den hemel af, en
aanschouw van Uw heilige en
Uw heerlijke woning; waar zijn
Uw ijver en Uw mogendheden,
het gerommel Uws ingewands
en Uwer barmhartigheden? Zij
houden zich tegen mij in.
16 Gij zijt toch onze Vader,
want Abraham weet van ons
niet, en Israel kent ons niet;
Gij, o HEERE! zijt onze Vader,
onze Verlosser van ouds af is
Uw Naam.
17 HEERE! waarom doet Gij
ons van Uw wegen dwalen,
waarom verstokt Gij ons hart,
dat wij U niet vrezen? Keer
weder om Uwer knechten wil,
de stammen Uws erfdeels.
18 Uw heilig volk heeft het
maar een weinig tijds bezeten;
onze wederpartijders hebben
Uw heiligdom vertreden.
19 Wij zijn geworden als die,
over welke Gij van ouds niet
hebt geheerst, en die naar Uw

Naam niet zijn genoemd.

64 Och, dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt, dat de bergen van Uw aangezicht vervloten;

2 Gelijk een smeltvuur brandt, en het vuur de wateren doet opbobbelen, om Uw Naam aan Uw wederpartijders bekend te maken! Laat alzo de heidenen voor Uw aangezicht beven.

3 Toen Gij vreselijke dingen deedt, die wij niet verwachtten; Gij kwaamt neder, van Uw aangezicht vervloten de bergen.

4 Ja, van ouds heeft men het niet gehoord, noch met oren vernomen, en geen oog heeft het gezien, behalve Gij, o God! wat Hij doen zal dien, die op Hem wacht.

5 Gij ontmoet den vrolijke, en die gerechtigheid doet dengenen, die Uwer gedenken op Uw wegen; zie, Gij waart verbolgen, omdat wij gezondigd hebben; in dezelve is de eeuwigheid, opdat wij behouden wierden.

6 Doch wij allen zijn als een onreine, en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed; en wij allen vallen af als een blad, en onze misdaden voeren ons henen weg als een wind.

7 En er is niemand, die Uw Naam aanroept, die zich opwekt, dat hij U aangrijpe; want Gij verbergt Uw aangezicht voor ons, en Gij doet ons smelten, door middel van onze ongerechtigheden.

8 Doch nu, HEERE! Gij zijt onze Vader; wij zijn leem, en Gij zijt onze pottenbakker, en wij allen zijn Uwer handen werk.

9 HEERE! wees niet zo zeer verbolgen, en gedenk niet eeuwiglijk der ongerechtigheid; zie, aanschouw toch, wij allen zijn Uw volk.

10 Uw heilige steden zijn een woestijn geworden, Sion is een woestijn geworden, Jeruzalem een verwoesting.

11 Ons heilig en ons heerlijk huis, waarin onze vaders U loofden, is met vuur verbrand; en al onze gewenste dingen zijn tot woestheid geworden.

12 HEERE! zoudt Gij U over deze dingen inhouden, zoudt Gij stilzwijgen, en ons zozeer bedrukken?

65 Ik ben gevonden van hen, die naar Mij niet vraagden; Ik ben gevonden van degenen, die Mij niet zochten; tot het volk, dat naar Mijn Naam niet genoemd was, heb Ik gezegd: Ziet, hier ben Ik, ziet, hier ben Ik.

2 Ik heb Mijn handen uitgebreid, den gansen dag tot een wederstrevig volk, die wandelen op een weg, die niet goed is, naar hun eigen gedachten.

3 Een volk, Mij geduriglijk tergende in Mijn aangezicht, in hoven offerende, en rokende op tichelstenen;

4 Zittende bij de graven, zo
vernachten zij bij degenen,
die bewaard worden, etende
zwijnenvlees, en er is sap
van gruwelijke dingen in hun
vaten.
5 Die daar zeggen: Houd u tot
uzelven, en naak tot mij niet,
want ik ben heiliger dan gij.
Dezen zijn een rook in Mijn
neus, een vuur, den gansen dag
brandende.
6 Ziet, het is voor Mijn
aangezicht geschreven; Ik
zal niet zwijgen, maar Ik zal
vergelden, ja, in hun boezem
zal Ik vergelden;
7 Uw ongerechtigheden,
en uwer vaderen
ongerechtigheden tegelijk,
zegt de HEERE, die gerookt
hebben op de bergen, en Mij
smaadheid aangedaan hebben
op de heuvelen; daarom zal
Ik hun vorig werkloon in hun
boezem weder toemeten.
8 Alzo zegt de HEERE: Gelijk
wanneer men most in een
bos druiven vindt, men zegt:
Verderf ze niet, want er is een
zegen in; alzo zal Ik het om
Mijner knechten wil doen, dat
Ik hen niet allen verderve.
9 En Ik zal zaad uit Jakob
voortbrengen, en uit Juda een
erfbezitter van Mijn bergen;
en Mijn uitverkorenen zullen
het erfelijk bezitten, en Mijn
knechten zullen aldaar wonen.
10 En Saron zal tot een
schaapskooi worden, en
het dal van Achor tot een
runderleger, voor Mijn volk,
dat Mij gezocht heeft.
11 Maar gij verlaters des
HEEREN, gij vergeters van den
berg Mijner heiligheid, gij
aanrichters ener tafel voor die
bende, en gij opvullers des
dranks voor dat getal!
12 Ik zal ulieden ook ten
zwaarde tellen, dat gij allen u
ter slachting zult krommen,
omdat Ik geroepen heb, maar
gij hebt niet geantwoord,
Ik gesproken heb, maar gij
hebt niet gehoord, maar hebt
gedaan, dat kwaad was in
Mijn ogen, en hebt verkoren
hetgeen, waaraan Ik geen lust
heb.
13 Daarom zegt de Heere
HEERE alzo: Ziet, Mijn
knechten zullen eten, doch
gijlieden zult hongeren; ziet,
Mijn knechten zullen drinken,
doch gijlieden zult dorsten;
ziet, Mijn knechten zullen
blijde zijn, doch gijlieden zult
beschaamd zijn.
14 Ziet, Mijn knechten zullen
juichen van goeder harte, maar
gijlieden zult schreeuwen van
weedom des harten, en van
verbreking des geestes zult gij
huilen.
15 En gijlieden zult uw naam
Mijn uitverkorenen tot een
vervloeking laten; en de Heere
HEERE zal ulieden doden, maar
Zijn knechten zal Hij met een
anderen naam noemen;
16 Zodat, wie zich zegenen
zal op aarde, die zal zich
zegenen in den God der
waarheid; en wie zal zweren
op aarde, die zal zweren bij den
God der waarheid, omdat de

vorige benauwdheden zullen
vergeten zijn, en omdat zij
voor Mijn ogen verborgen zijn.
17 Want ziet, Ik schep nieuwe
hemelen en een nieuwe aarde;
en de vorige dingen zullen
niet meer gedacht worden,
en zullen in het hart niet
opkomen.
18 Maar weest gijlieden
vrolijk, en verheugt u tot in
der eeuwigheid in hetgeen
Ik schep; want ziet, Ik schep
Jeruzalem een verheuging, en
haar volk een vrolijkheid.
19 En Ik zal Mij verheugen
over Jeruzalem, en vrolijk zijn
over Mijn volk; en in haar zal
niet meer gehoord worden de
stem der wening, noch de stem
des geschreeuws.
20 Van daar zal niet meer
wezen een zuigeling van
weinig dagen, noch een oud
man, die zijn dagen niet zal
vervullen; want een jongeling
zal sterven, honderd jaren
oud zijnde, maar een zondaar,
honderd jaren oud zijnde, zal
vervloekt worden.
21 En zij zullen huizen
bouwen en bewonen, en zij
zullen wijngaarden planten, en
derzelver vrucht eten.
22 Zij zullen niet bouwen,
dat het een ander bewone; zij
zullen niet planten, dat het
een ander ete, want de dagen
Mijns volks zullen zijn als de
dagen eens booms, en Mijn
uitverkorenen zullen het werk
hunner handen verslijten.
23 Zij zullen niet tevergeefs
arbeiden, noch baren ter
verstoring; want zij zijn het
zaad der gezegenden des
HEEREN, en hun nakomelingen
met hen.
24 En het zal geschieden,
eer zij roepen, zo zal Ik
antwoorden; terwijl zij nog
spreken, zo zal Ik horen.
25 De wolf en het lam zullen
te zamen weiden, en de leeuw
zal stro eten als een rund, en
stof zal de spijze der slang
zijn; zij zullen geen kwaad
doen noch verderven op Mijn
gansen heiligen berg zegt de
HEERE.

66 Alzo zegt de HEERE: De
hemel is Mijn troon, en
de aarde is de voetbank Mijner
voeten; waar zou dat huis
zijn, dat gijlieden Mij zoudt
bouwen, en waar is de plaats
Mijner rust?
2 Want Mijn hand heeft al
deze dingen gemaakt, en al
deze dingen zijn geweest,
spreekt de HEERE; maar op
dezen zal Ik zien, op den arme
en verslagene van geest, en die
voor Mijn woord beeft.
3 Wie een os slacht, slaat
een man; wie een lam offert,
breekt een hond den hals;
wie spijsoffer offert, is als
die zwijnenbloed offert;
wie wierook brandt ten
gedenkoffer, is als die een
afgod zegent. Dezen verkiezen
ook hun wegen, en hun ziel
heeft lust aan hun verfoeiselen.
4 Ik zal ook verkiezen het
loon hunner handelingen, en
hun vreze zal Ik over hen doen
komen, omdat Ik geroepen

heb, en niemand antwoordde,
Ik gesproken heb, en zij niet
hoorden, maar deden dat
kwaad is in Mijn ogen, en
verkoren hetgeen waartoe Ik
geen lust had.
5 Hoort des HEEREN woord,
gij, die voor Zijn woord beeft!
Uw broeders, die u haten, die
u verre afzonderen, om Mijns
Naams wil, zeggen: Dat de
HEERE heerlijk worde! Doch
Hij zal verschijnen tot ulieder
vreugde, zij daarentegen zullen
beschaamd worden.
6 Er zal een stem van een
groot rumoer uit de stad zijn,
een stem uit den tempel,
de stem des HEEREN, Die
Zijn vijanden de verdiensten
vergeldt.
7 Eer zij barensnood had,
heeft zij gebaard, eer haar
smart overkwam, zo is zij van
een knechtje verlost.
8 Wie heeft ooit zulks
gehoord? Wie heeft dergelijks
gezien? Zou een land kunnen
geboren worden op een enigen
dag? Zou een volk kunnen
geboren worden op een enige
reize? Maar Sion heeft weeen
gekregen, en zij heeft haar
zonen gebaard.
9 Zou Ik de baarmoeder
openbreken, en niet
genereren? zegt de HEERE;
zou Ik, Die genereer, voortaan
toesluiten? zegt uw God.
10 Verblijdt u met Jeruzalem,
en verheugt u over haar, al haar
liefhebbers! Weest vrolijk over
haar met vreugde, gij allen, die
over haar zijt treurig geweest!
11 Opdat gij moogt zuigen,
en verzadigd worden van de
borsten harer vertroostingen;
opdat gij moogt uitzuigen, en u
verlusten met den glans harer
heerlijkheid.
12 Want alzo zegt de HEERE:
Ziet, Ik zal den vrede over haar
uitstrekken als een rivier, en
de heerlijkheid der heidenen
als een overlopende beek; dan
zult gijlieden zuigen; gij zult op
de zijden gedragen worden, en
op de knieen zeer vriendelijk
getroeteld worden.
13 Als een, dien zijn moeder
troost, alzo zal Ik u troosten;
ja, gij zult te Jeruzalem getroost
worden.
14 En gij zult het zien, en
uw hart zal vrolijk zijn, en uw
beenderen zullen groenen als
het tedere gras; dan zal de hand
des HEEREN bekend worden
aan Zijn knechten, en Hij zal
Zijn vijanden gram worden.
15 Want ziet, de HEERE zal
met vuur komen, en Zijn
wagenen als een wervelwind;
om met grimmigheid Zijn
toorn hiertoe te wenden,
en Zijn schelding met
vuurvlammen.
16 Want met vuur, en met
Zijn zwaard zal de HEERE in
het recht treden met alle vlees;
en de verslagenen des HEEREN
zullen vermenigvuldigd zijn.
17 Die zichzelven heiligen,
en zichzelven reinigen in
de hoven, achter een in
het midden derzelve, die
zwijnenvlees eten, en
verfoeisel, en muizen; te

zamen zullen zij verteerd worden, spreekt de HEERE.

18 Hun werken en hun gedachten! Het komt, dat Ik vergaderen zal alle heidenen en tongen, en zij zullen komen, en zij zullen Mijn heerlijkheid zien.

19 En Ik zal een teken aan hen zetten, en uit hen, die het ontkomen zullen zijn, zal Ik zenden tot de heidenen naar Tarsis, Pul, en Lud, de boogschutters, naar Tubal en Javan, tot de ver gelegen eilanden, die Mijn gerucht niet gehoord, noch Mijn heerlijkheid gezien hebben; en zij zullen Mijn heerlijkheid onder de heidenen verkondigen.

20 En zij zullen al uw broeders uit alle heidenen den HEERE ten spijsoffer brengen, op paarden, en op wagenen, en op rosbaren, en op muildieren, en op snelle lopers, naar Mijn heiligen berg toe, naar Jeruzalem, zegt de HEERE, gelijk als de kinderen Israels het spijsoffer in een rein vat brengen ten huize des HEEREN.

21 En ook zal Ik uit dezelve enigen tot priesters en tot Levieten nemen, zegt de HEERE.

22 Want gelijk als die nieuwe hemel en die nieuwe aarde, die Ik maken zal, voor Mijn aangezicht zullen staan, spreekt de HEERE, alzo zal ook ulieder zaad en ulieder naam staan.

23 En het zal geschieden, dat van de ene nieuwe maan tot de andere, en van den enen sabbat tot den anderen, alle vlees komen zal om aan te bidden voor Mijn aangezicht, zegt de HEERE.

24 En zij zullen henen uitgaan, en zij zullen de dode lichamen der lieden zien, die tegen Mij overtreden hebben; want hun worm zal niet sterven, en hun vuur zal niet uitgeblust worden, en zij zullen allen vlees een afgrijzing wezen.

DE PROFEET

JEREMÍA

1 De woorden van Jeremia,
den zoon van Hilkia,
uit de priesteren, die te
Anathoth waren, in het land
van Benjamin;
2 Tot welken het woord des
HEEREN geschiedde, in de
dagen van Josia, zoon van
Amon, koning van Juda, in het
dertiende jaar zijner regering.
3 Ook geschiedde het tot
hem in de dagen van Jojakim,
zoon van Josia, koning van
Juda, totdat voleind werd het
elfde jaar van Zedekia, zoon
van Josia, koning van Juda;
totdat Jeruzalem gevankelijk
werd weggevoerd in de vijfde
maand.
4 Het woord des HEEREN dan
geschiedde tot mij, zeggende:
5 Eer Ik u in moeders buik
formeerde, heb Ik u gekend,
en eer gij uit de baarmoeder
voortkwaamt, heb Ik u
geheiligd; Ik heb u den volken
tot een profeet gesteld.
6 Toen zeide ik: Ach, Heere
HEERE! zie, ik kan niet spreken,
want ik ben jong.
7 Maar de HEERE zeide tot
mij: Zeg niet: Ik ben jong;
want overal, waarhenen Ik u
zenden zal, zult gij gaan, en
alles, wat Ik u gebieden zal, zult
gij spreken.
8 Vrees niet voor hun
aangezicht, want Ik ben met
u, om u te redden, spreekt de
HEERE.
9 En de HEERE stak Zijn hand
uit, en roerde mijn mond aan;
en de HEERE zeide tot mij: Zie,
Ik geef Mijn woorden in uw
mond.
10 Zie, Ik stel u te dezen
dage over de volken en over
de koninkrijken, om uit te
rukken, en af te breken, en te
verderven, en te verstoren; ook
om te bouwen en te planten.
11 Wijders geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende: Wat ziet gij,
Jeremia? En ik zeide: Ik
zie een amandelroede.
12 En de HEERE zeide tot mij:
Gij hebt wel gezien; want Ik zal
wakker zijn over Mijn woord,
om dat te doen.
13 En des HEEREN woord
geschiedde ten tweeden male
tot mij, zeggende: Wat ziet
gij? En ik zeide: Ik zie een
ziedenden pot, welks voorste
deel tegen het noorden is.
14 En de HEERE zeide tot
mij: Van het noorden zal zich
dit kwaad opdoen over alle
inwoners des lands.
15 Want zie, Ik roep alle
geslachten der koninkrijken
van het noorden, spreekt de
HEERE; en zij zullen komen, en
zetten een iegelijk zijn troon
voor de deur der poorten van
Jeruzalem, en tegen al haar
muren rondom, en tegen alle
steden van Juda.

16 En Ik zal Mijn oordelen tegen hen uitspreken over al hun boosheid; dat zij Mij verlaten hebben, en anderen goden gerookt, en zich gebogen hebben voor de werken hunner handen.

17 Gij dan, gord uw lendenen, en maakt u op, en spreek tot hen alles, wat Ik u gebieden zal; wees niet verslagen voor hun aangezicht, opdat Ik u voor hun aangezicht niet versla.

18 Want zie, Ik stel u heden tot een vaste stad, en tot een ijzeren pilaar, en tot koperen muren tegen het ganse land; tegen de koningen van Juda, tegen haar vorsten, tegen haar priesteren, en tegen het volk van het land.

19 En zij zullen tegen u strijden, maar tegen u niet vermogen; want Ik ben met u, spreekt de HEERE, om u uit te helpen.

2 En des HEEREN woord geschiedde tot mij, zeggende:

2 Ga en roep voor de oren van Jeruzalem, zeggende: Zo zegt de HEERE: Ik gedenk der weldadigheid uwer jeugd, der liefde uwer ondertrouw, toen gij Mij nawandeldet in de woestijn, in onbezaaid land.

3 Israel was den HEERE een heiligheid, de eerstelingen Zijner inkomste; allen, die hem opaten, werden voor schuldig gehouden; kwaad kwam hun over, spreekt de HEERE.

4 Hoort des HEEREN woord, gij huis van Jakob, en alle geslachten van het huis Israels!

5 Zo zegt de HEERE: Wat voor onrecht hebben uw vaders aan Mij gevonden, dat zij verre van Mij geweken zijn, en hebben de ijdelheid nagewandeld, en zij zijn ijdel geworden?

6 En zeiden niet: Waar is de HEERE, Die ons opvoerde uit Egypteland, Die ons leidde in de woestijn, in een land van wildernissen en kuilen, in een land van dorheid en schaduw des doods, in een land, waar niemand doorging, en waar geen mens woonde?

7 En Ik bracht u in een vruchtbaar land, om de vrucht van hetzelve en het goede er van te eten; maar toen gij daarin kwaamt, verontreinigdet gij Mijn land, en steldet Mijn erfenis tot een gruwel.

8 De priesters zeiden niet: Waar is de HEERE? en die de wet handelden, kenden Mij niet; en de herders overtraden tegen Mij; en de profeten profeteerden door Baal, en wandelden naar dingen, die geen nut doen.

9 Daarom zal Ik nog met ulieden twisten, spreekt de HEERE; ja, met uw kindskinderen zal Ik twisten.

10 Want, gaat over in de eilanden der Chitteers, en ziet toe, en zendt naar Kedar, en merkt er wel op; en ziet, of diesgelijks geschied zij?

11 Heeft ook een volk de
goden veranderd, hoewel
dezelve geen goden zijn?
Nochtans heeft Mijn volk zijn
Eer veranderd in hetgeen geen
nut doet.
12 Ontzet u hierover, gij
hemelen, en zijt verschrikt,
wordt zeer woest, spreekt de
HEERE.
13 Want Mijn volk heeft
twee boosheden begaan; Mij,
den Springader des levenden
waters, hebben zij verlaten,
om zichzelven bakken uit te
houwen, gebroken bakken, die
geen water houden.
14 Is dan Israel een knecht,
of is hij een ingeborene des
huizes? Waarom is hij dan ten
roof geworden?
15 De jonge leeuwen hebben
over hem gebruld, zij hebben
hun stem verheven; en zij
hebben zijn land gezet in
verwoesting; zijn steden zijn
verbrand, dat er niemand in
woont.
16 Ook hebben u de kinderen
van Nof en Tachpanhes den
schedel afgeweid.
17 Doet gij dit niet zelven,
doordien gij den HEERE, uw
God, verlaat, ten tijde als Hij u
op den weg leidt?
18 En nu, wat hebt gij te doen
met den weg van Egypte, om de
wateren van Sihor te drinken?
En wat hebt gij te doen met den
weg van Assur, om de wateren
der rivier te drinken?
19 Uw boosheid zal u
kastijden, en uw afkeringen
zullen u straffen; weet dan en
ziet, dat het kwaad en bitter
is, dat gij den HEERE, uw God,
verlaat, en Mijn vreze niet bij u
is, spreekt de Heere, de HEERE
der heirscharen.
20 Als Ik van ouds uw juk
verbroken, en uw banden
verscheurd had, zo zeidet gij:
Ik zal niet dienen; maar op
allen hogen heuvel en onder
allen groenen boom loopt gij
om, hoererende.
21 Ik had u toch geplant, een
edelen wijnstok, een geheel
getrouw zaad; hoe zijt gij Mij
dan veranderd in verbasterde
ranken van een vreemden
wijnstok?
22 Want, al wiest gij u met
salpeter, en naamt u veel zeep,
zo is toch uw ongerechtigheid
voor Mijn aangezicht getekend,
spreekt de Heere HEERE.
23 Hoe zegt gij: Ik ben niet
verontreinigd, ik heb de Baals
niet nagewandeld? Zie uw weg
in het dal, ken, wat gij gedaan
hebt, gij lichte, snelle kemelin,
die haar wegen verdraait!
24 Zij is een woudezelin,
gewend in de woestijn, naar
den lust harer ziel schept
zij den wind, wie zou haar
ontmoeting afkeren? Allen, die
haar zoeken, zullen niet moede
worden, in haar maand zullen
zij haar vinden.
25 Bedwing uw voet van
ontschoeiing, en uw keel van
dorst; maar gij zegt: Het is
buiten hoop; neen, want ik heb
de vreemden lief, en die zal ik
nawandelen!

26 Gelijk een dief beschaamd
wordt, wanneer hij gevonden
wordt, alzo zijn die van het
huis Israels beschaamd; zij, hun
koningen, hun vorsten, en hun
priesters, en hun profeten;
27 Die tot een hout zeggen:
Gij zijt mijn vader; en tot
een steen: Gij hebt mij
gegenereerd; want zij keren
Mij den nek toe, en niet het
aangezicht; maar ten tijde
huns kwaads zeggen zij: Sta op
en verlos ons.
28 Waar zijn dan uw goden,
die gij u gemaakt hebt? Laat ze
opstaan, of zij u ten tijde uws
kwaads zullen verlossen; want
naar het getal uwer steden zijn
uw goden, o Juda!
29 Waarom twist gij tegen
Mij? Gij hebt allen tegen Mij
overtreden, spreekt de HEERE.
30 Tevergeefs heb Ik uw
kinderen geslagen; zij hebben
de tucht niet aangenomen;
ulieder zwaard heeft uw
profeten verteerd, als een
verdorven leeuw.
31 O geslacht, aanmerkt toch
gijlieden des HEEREN woord!
Ben Ik Israel een woestijn
geweest, of een land der
uiterste donkerheid? Waarom
zegt dan Mijn volk: Wij zijn
heren, wij zullen niet meer tot
U komen?
32 Vergeet ook een
jonkvrouw haar versiersel,
of een bruid haar bindselen?
Nochtans heeft Mijn volk Mij
vergeten, dagen zonder getal.
33 Wat maakt gij uw weg
goed, daar gij boelering zoekt?
Waarom gij ook de booste
hoeren uw wegen geleerd hebt.
34 Ja, het bloed van de zielen
der onschuldige nooddruftigen
is in uw zomen gevonden; Ik
heb dat niet met opgraven
gevonden, maar aan alle die.
35 Nog zegt gij: Zeker, ik
ben onschuldig; Zijn toorn
is immers van mij afgekeerd.
Ziet, Ik zal met u rechten,
omdat gij zegt: Ik heb niet
gezondigd.
36 Wat reist gij veel uit,
veranderende uw weg? Gij zult
ook van Egypte beschaamd
worden, gelijk als gij van Assur
beschaamd zijt.
37 Gij zult ook van hier
uitgaan met uw handen op uw
hoofd; want de HEERE heeft
al uw vertrouwen verworpen,
zodat gij daarmede niet zult
gedijen.

3 Men zegt: Zo een man zijn
huisvrouw verlaat, en zij
gaat van hem, en wordt eens
anderen mans, zal hij ook tot
haar nog wederkeren? Zou
datzelve land niet grotelijks
ontheiligd worden? Gij nu
hebt met veel boeleerders
gehoereerd, keer nochtans
weder tot Mij, spreekt de
HEERE.
2 Hef uw ogen op naar de
hoge plaatsen, en zie toe,
waar zijt gij niet beslapen? Gij
hebt voor hen gezeten aan de
wegen, als een Arabier in de
woestijn; alzo hebt gij het land
ontheiligd met uw hoererijen
en met uw boosheid.

3 Daarom zijn de
regendruppelen ingehouden,
en er is geen spade regen
geweest. Maar gij hebt een
hoerenvoorhoofd, gij weigert
schaamrood te worden.
4 Zult gij niet van nu af tot
Mij roepen: Mijn Vader! Gij zijt
de leidsman mijner jeugd!
5 Zal Hij in eeuwigheid den
toorn behouden? Zal Hij dien
gestadig bewaren? Zie, gij
spreekt en doet die boosheden,
en neemt de overhand.
6 Voorts zeide de HEERE
tot mij, in de dagen van den
koning Josia: Hebt gij gezien,
wat de afgekeerde Israel
gedaan heeft? Zij ging henen
op allen hogen berg, en tot
onder allen groenen boom, en
hoereerde aldaar.
7 En Ik zeide, nadat zij zulks
alles gedaan had: Bekeer u tot
Mij; maar zij bekeerde zich
niet. Dit zag de trouweloze,
haar zuster Juda.
8 En Ik zag, als Ik ter oorzake
van alles, waarin de afgekeerde
Israel overspel bedreven had,
haar verlaten, en haar haar
scheidbrief gegeven had, dat de
trouweloze, haar zuster Juda,
niet vreesde, maar ging henen,
en hoereerde zelve ook.
9 Ja, het geschiedde, vanwege
het gerucht harer hoererij, dat
zij het land ontheiligde; want
zij bedreef overspel met steen
en met hout.
10 En zelfs in dit alles heeft
zich haar trouweloze zuster
Juda tot Mij niet bekeerd met
haar ganse hart, maar valselijk,
spreekt de HEERE.
11 Dies de HEERE tot mij
zeide: De afgekeerde Israel
heeft haar ziel gerechtvaardigd,
meer dan de trouweloze Juda.
12 Gij henen, en roep deze
woorden uit tegen het noorden,
en zeg: Bekeer u, gij afgekeerde
Israel! spreekt de HEERE, zo
zal Ik Mijn toorn op ulieden
niet doen vallen; want Ik
ben goedertieren, spreekt de
HEERE. Ik zal den toorn niet in
eeuwigheid behouden.
13 Alleen ken uw
ongerechtigheid, dat gij
tegen den HEERE, uw God,
hebt overtreden, en uw
wegen verstrooid hebt tot
de vreemden, onder allen
groenen boom, maar gij zijt
Mijner stem niet gehoorzaam
geweest, spreekt de HEERE.
14 Bekeert u, gij afkerige
kinderen! spreekt de HEERE,
want Ik heb u getrouwd, en Ik
zal u aannemen, een uit een
stad, en twee uit een geslacht,
en zal u brengen te Sion.
15 En Ik zal ulieden herders
geven naar Mijn hart;
die zullen u weiden met
wetenschap en verstand.
16 En het zal geschieden,
wanneer gij vermenigvuldigd
en vruchtbaar zult geworden
zijn in het land, in die dagen,
spreekt de HEERE, zullen zij
niet meer zeggen: De ark
des verbonds des HEEREN,
ook zal zij in het hart niet
opkomen; en zij zullen aan
haar niet gedenken, en haar
niet bezoeken, en zij zal niet

weder gemaakt worden.

17 Te dier tijd zullen zij Jeruzalem noemen, des HEEREN troon; en al de heidenen zullen tot haar vergaderd worden, om des HEEREN Naams wil, te Jeruzalem; en zij zullen niet meer wandelen naar het goeddunken van hun boos hart.

18 In die dagen zal het huis van Juda gaan tot het huis van Israel; en zij zullen te zamen komen uit het land van het noorden, in het land, dat Ik uw vaderen ten erve gegeven heb.

19 Ik zeide wel: Hoe zal Ik u onder de kinderen zetten, en u geven het gewenste land, de sierlijke erfenis van de heirscharen der heidenen? Maar Ik zeide: Gij zult tot Mij roepen: Mijn Vader! en gij zult van achter Mij niet afkeren.

20 Waarlijk, gelijk een vrouw trouwelooslijk scheidt van haar vriend, alzo hebt gijlieden trouwelooslijk tegen Mij gehandeld, gij huis Israels! spreekt de HEERE.

21 Er is een stem gehoord op de hoge plaatsen, een geween en smekingen der kinderen Israels, omdat zij hun weg verkeerd, en den HEERE, hun God, vergeten hebben.

22 Keert weder, gij afkerige kinderen! Ik zal uw afkeringen genezen. Zie, hier zijn wij, wij komen tot U, want Gij zijt de HEERE, onze God!

23 Waarlijk, tevergeefs verwacht men het van de heuvelen en de menigte der bergen; waarlijk, in den HEERE, onzen God, is Israels heil!

24 Want de schaamte heeft den arbeid onzer vaderen opgegeten, van onze jeugd aan; hun schapen en hun runderen, hun zonen en hun dochteren.

25 Wij liggen in onze schaamte, en onze schande overdekt ons, want wij hebben tegen den HEERE, onzen God, gezondigd, wij en onze vaderen, van onze jeugd aan tot op dezen dag; en wij zijn der stem des HEEREN, onzes Gods, niet gehoorzaam geweest.

4 Zo gij u bekeren zult, Israel! spreekt de HEERE, bekeer u tot Mij; en zo gij uw verfoeiselen van Mijn aangezicht zult wegdoen, zo zwerft niet om.

2 Maar zweer: Zo waarachtig als de HEERE leeft! in waarheid, in recht en in gerechtigheid; zo zullen zich de heidenen in Hem zegenen, en zich in Hem beroemen.

3 Want zo zegt de HEERE tot de mannen van Juda, en tot Jeruzalem: Braakt ulieden een braakland, en zaait niet onder de doornen.

4 Besnijdt u den HEERE en doet weg de voorhuiden uwer harten, gij mannen van Juda en inwoners van Jeruzalem! opdat Mijner grimmigheid niet uitvare als een vuur, en brande, dat niemand blussen kunne,

vanwege de boosheid uwer
handelingen.
5 Verkondigt in Juda, en laat
het horen te Jeruzalem, en zegt
het; ja, blaast de bazuin in het
land; roept met volle stem en
zegt: Verzamelt ulieden, en laat
ons ingaan in de vaste steden!
6 Werpt de banier op naar
Sion, vlucht met hopen, blijft
niet staan! want Ik breng een
kwaad aan van het noorden, en
een grote breuk.
7 De leeuw is opgekomen
uit zijn haag, en de verderver
der heidenen is opgetrokken,
hij is uitgegaan uit zijn plaats,
om uw land te stellen in
verwoestingen; uw steden
zullen verstoord worden, dat
er niemand in wone.
8 Hierom, gordt zakken aan,
bedrijft misbaar en huilt; want
de hittigheid van des HEEREN
toorn is niet van ons afgekeerd.
9 En het zal te dier tijd
geschieden, spreekt de HEERE,
dat het hart des konings en
het hart der vorsten vergaan
zal; en de priesters zullen zich
ontzetten, en de profeten zich
verwonderen.
10 Toen zeide ik: Ach, Heere
HEERE! waarlijk, Gij hebt dit
volk en Jeruzalem grotelijks
bedrogen, zeggende: Gijlieden
zult vrede hebben; daar het
zwaard tot aan de ziel raakt.
11 Te dier tijd zal tot dit
volk en tot Jeruzalem gezegd
worden: Een dorre wind van de
hoge plaatsen in de woestijn,
van den weg der dochter Mijns
volks; niet om te wannen, noch
om te zuiveren.
12 Er zal Mij een wind komen,
die hun te sterk zal zijn. Nu
zal Ik ook oordelen tegen hen
uitspreken.
13 Ziet, hij komt op als
wolken, en zijn wagenen
zijn als een wervelwind,
zijn paarden zijn sneller dan
arenden; wee ons, want wij
zijn verwoest!
14 Was uw hart van boosheid,
o Jeruzalem! opdat gij
behouden wordt; hoe lang
zult gij de gedachten uwer
ijdelheid in het binnenste van
u laten vernachten?
15 Want een stem verkondigt
van Dan af, en doet ellende
horen van het gebergte van
Efraim.
16 Vermeldt den volke,
ziet, doet het horen tegen
Jeruzalem; daar komen
hoeders uit verren lande; en zij
verheffen hun stem tegen de
steden van Juda.
17 Als de wachters der
velden zijn zij rondom tegen
haar; omdat zij tegen Mij
wederspannig geweest is,
spreekt de HEERE.
18 Uw weg en uw
handelingen hebben u deze
dingen gedaan; dit is uw
boosheid, dat het zo bitter is,
dat het tot aan uw hart raakt.
19 O mijn ingewand, mijn
ingewand! ik heb barenswee,
o wanden mijns harten! mijn
hart maakt getier in mij, ik
kan niet zwijgen; want gij,
mijn ziel! hoort het geluid der
bazuin en het krijgsgeschrei.

20 Breuk op breuk wordt
er uitgeroepen; want het
ganse land is verstoord;
haastelijk zijn mijn tenten
verstoord, mijn gordijnen in
een ogenblik!
21 Hoe lang zal ik de banier
zien, het geluid der bazuin
horen?
22 Zekerlijk, Mijn volk is
dwaas, Mij kennen zij niet; het
zijn zotte kinderen, en zij zijn
niet verstandig; wijs zijn zij
om kwaad te doen, maar goed
te doen weten zij niet.
23 Ik zag het land aan, en ziet,
het was woest en ledig; ook
naar den hemel, en zijn licht
was er niet.
24 Ik zag de bergen aan, en
ziet, zij beefden; en al de
heuvelen schudden.
25 Ik zag, en ziet, er was
geen mens; en alle vogelen des
hemels waren weggevlogen.
26 Ik zag, en ziet, het
vruchtbare land was een
woestijn, en al zijn steden
waren afgebroken, vanwege
den HEERE, vanwege de
hittigheid Zijns toorns.
27 Want zo zegt de HEERE: Dit
ganse land zal een woestijn zijn
(doch Ik zal geen voleinding
maken);
28 Hierom zal de aarde
treuren, en de hemel
daarboven zwart zijn; omdat
Ik het heb gesproken, Ik heb
het voorgenomen en het zal
Mij niet rouwen, en Ik zal Mij
daarvan niet afkeren.
29 Van het geroep der
ruiteren en boogschutters
vluchten al de steden; zij gaan
in de wolken, en klimmen op
de rotsen; al de steden zijn
verlaten, zodat niemand in
dezelve woont.
30 Wat zult gij dan doen, gij
verwoeste? Al kleeddet gij u
met scharlaken, al versierdet
gij u met gouden sieraad, al
schuurdet gij uw ogen met
blanketsel, zo zoudt gij u
toch tevergeefs oppronken; de
boelen versmaden u, zij zullen
uw ziel zoeken.
31 Want ik hoor een stem als
van een vrouw, die in arbeid
is, een benauwdheid als van
een, die in des eersten kinds
nood is, de stem van de dochter
Sions; zij hijgt, zij breidt haar
handen uit, zeggende: O, wee
mij nu, want mijn ziel is moede
vanwege de doodslagers!

5 Gaat om door de wijken
van Jeruzalem, en ziet nu
toe, en verneemt, en zoekt
op haar straten, of gij iemand
vindt, of er een is, die recht
doet, die waarheid zoekt, zo zal
Ik haar genadig zijn.
2 En of zij al zeggen: Zo
waarachtig als de HEERE leeft!
zo zweren zij toch valselijk.
3 O HEERE! zien Uw ogen
niet naar waarheid? Gij
hebt hen geslagen, maar zij
hebben geen pijn gevoeld; Gij
hebt hen verteerd, maar zij
hebben geweigerd de tucht
aan te nemen; zij hebben hun
aangezichten harder gemaakt
dan een steenrots, zij hebben
geweigerd zich te bekeren.

4 Doch ik zeide: Zekerlijk,
deze zijn arm; zij handelen
zottelijk, omdat zij den weg des
HEEREN, het recht hun Gods
niet weten.
5 Ik zal gaan tot de groten,
en met hen spreken, want die
weten den weg des HEEREN,
het recht huns Gods; maar
zij hadden te zamen het juk
verbroken, en de banden
verscheurd.
6 Daarom heeft hen een
leeuw uit het woud verslagen,
een wolf der wildernissen zal
hen verwoesten; een luipaard
waakt tegen hun steden;
al wie uit dezelve uitgaat,
zal verscheurd worden;
want hun overtredingen
zijn vermenigvuldigd, hun
afkeringen zijn machtig veel
geworden.
7 Hoe zou Ik over zulks
u vergeven? Uw kinderen
verlaten Mij, en zweren bij
hen, die geen God zijn; als
Ik hen verzadigd heb, zo
bedrijven zij overspel, en
verzamelen bij hopen in het
hoerenhuis.
8 Als welgevoederde
hengsten zijn zij vroeg op;
zij hunkeren een iegelijk naar
zijns naasten huisvrouw.
9 Zou Ik over die dingen geen
bezoeking doen? spreekt de
HEERE. Of zou Mijn ziel zich
niet wreken aan zulk een volk,
als dit is?
10 Beklimt haar muren, en
verderft ze (doch maakt geen
voleinding); doet haar spitsen
weg, want zij zijn des HEEREN
niet.
11 Want het huis van Israel
en het huis van Juda hebben
gans trouwelooslijk tegen Mij
gehandeld, spreekt de HEERE.
12 Zij verloochenen den
HEERE, en zeggen: Hij is het
niet, en ons zal geen kwaad
overkomen, wij zullen noch
zwaard noch honger zien.
13 Ja, die profeten zullen tot
wind worden, want het woord
is niet bij hen; hun zelven zal zo
geschieden.
14 Daarom zegt de HEERE,
de God der heirscharen, alzo,
omdat gijlieden dit woord
spreekt: Ziet, Ik zal Mijn
woorden in uw mond tot vuur
maken, en dit volk tot hout, en
het zal hen verteren.
15 Ziet, Ik zal over ulieden een
volk van verre brengen, o huis
Israels! spreekt de HEERE; het
is een sterk volk, het is een
zeer oud volk, een volk, welks
spraak gij niet zult kennen, en
niet horen, wat het spreken zal.
16 Zijn pijlkoker is als een
open graf; zij zijn altemaal
helden.
17 En het zal uw oogst en uw
brood opeten, dat uw zonen
en uw dochteren zouden eten;
het zal uw schapen en uw
runderen opeten; het zal uw
wijnstok en uw vijgeboom
opeten; uw vaste steden, op
dewelke gij vertrouwt, zal het
arm maken, door het zwaard.
18 Nochtans zal Ik ook in die
dagen, spreekt de HEERE, geen
voleinding met ulieden maken.

19 En het zal geschieden,
wanneer gij zult zeggen:
Waarom heeft ons de HEERE,
onze God, al deze dingen
gedaan? dat gij tot hen zeggen
zult: Gelijk als gijlieden Mij
hebt verlaten, en vreemde
goden in uw land gediend, alzo
zult gij de uitlandse dienen, in
een land, dat het uwe niet is.
20 Verkondigt dit in het huis
van Jakob, en laat het horen in
Juda, zeggende:
21 Hoort nu dit, gij dwaas
en harteloos volk! die ogen
hebben, maar zien niet, die
oren hebben, maar horen niet.
22 Zult gijlieden Mij niet
vrezen? spreekt de HEERE;
zult gij voor Mijn aangezicht
niet beven? Die der zee het
zand tot een paal gesteld heb,
met een eeuwige inzetting,
dat zij daarover niet zal gaan;
ofschoon haar golven zich
bewegen, zo zullen zij toch
niet vermogen, ofschoon zij
bruisen, zo zullen zij toch
daarover niet gaan.
23 Maar dit volk heeft een
afvallig en wederspannig
hart; zij zijn afgevallen en
heengegaan;
24 En zij zeggen niet in hun
hart: Laat ons nu den HEERE,
onzen God, vrezen, Die den
regen geeft, zo vroegen regen
als spaden regen, op Zijn tijd;
Die ons de weken, de gezette
tijden van den oogst, bewaart.
25 Uw ongerechtigheden
wenden die dingen af, en uw
zonden weren dat goede van
ulieden.
26 Want onder Mijn volk
worden goddelozen gevonden;
een ieder van hen loert, gelijk
zich de vogelvangers schikken;
zij zetten een verderfelijken
strik, zij vangen de mensen.
27 Gelijk een kouw vol is van
gevogelte, alzo zijn hun huizen
vol van bedrog; daarom zijn zij
groot en rijk geworden.
28 Zij zijn vet, zij zijn glad,
zelfs de daden der bozen gaan
zij te boven; de rechtzaak
richten zij niet, zelfs de
rechtzaak des wezen, nochtans
zijn zij voorspoedig; ook
oordelen zij het recht der
nooddruftigen niet.
29 Zou Ik over die dingen
geen bezoeking doen? spreekt
de HEERE; zou Mijn ziel zich
niet wreken aan zulk een volk
als dit is?
30 Een schrikkelijke en
afschuwelijke zaak geschiedt
er in het land.
31 De profeten profeteren
valselijk, en de priesters
heersen door hun handen; en
Mijn volk heeft het gaarne
alzo; maar wat zult gij ten
einde van dien maken?

6 Vlucht met hopen, gij
kinderen van Benjamin!
uit het midden van Jeruzalem,
en blaast de bazuin te Thekoa,
en heft een vuurteken op te
Beth-Cherem; want er kijkt
een kwaad uit van het noorden,
en een grote breuk.
2 Ik heb wel de dochter Sions
bij een schone en wellustige
vrouw vergeleken.

3 Maar er zullen herders tot
haar komen met hun kudden;
zij zullen tenten rondom tegen
haar opslaan; zij zullen een
iegelijk zijn ruimte afweiden.
4 Heiligt den krijg tegen
haar, maakt u op, en laat ons
optrekken op den middag;
o, wee ons! want de dag
heeft zich gewend, want de
avondschaduwen neigen zich.
5 Maakt u op, en laat ons
optrekken in den nacht, en
haar paleizen verderven!
6 Want zo zegt de HEERE der
heirscharen: Houwt bomen
af, en werpt een wal op tegen
Jeruzalem; zij is de stad, die
bezocht zal worden; in het
midden van haar is enkel
verdrukking.
7 Gelijk een bornput zijn
water opgeeft, alzo geeft zij
haar boosheid op; geweld
en verstoring wordt in haar
gehoord, weedom en plaging
is steeds voor Mijn aangezicht.
8 Laat u tuchtigen, Jeruzalem!
opdat Mijn ziel niet van u
afgetrokken worde, opdat Ik u
niet stelle tot een woestheid,
tot een onbewoond land.
9 Zo zegt de HEERE der
heirscharen: Zij zullen Israels
overblijfsel vlijtiglijk nalezen,
gelijk een wijnstok; breng
uw hand weder, gelijk een
wijnlezer, aan de korven.
10 Tot wie zal ik spreken
en betuigen, dat zij het
horen? Ziet, hun oor is
onbesneden, dat zij niet
kunnen toeluisteren; ziet, het
woord des HEEREN is hun tot
een smaad, zij hebben geen
lust daartoe.
11 Daarom ben ik vol van
des HEEREN grimmigheid,
ik ben moede geworden van
inhouden; ik zal ze uitstorten
over de kinderkens op de
straat, en over de vergadering
der jongelingen te zamen; want
zelfs de man met de vrouw
zullen gevangen worden, de
oude met dien, die vol is van
dagen.
12 En hun huizen zullen
omgewend worden tot
anderen, met te zamen de
akkers en vrouwen; want Ik zal
Mijn hand uitstrekken tegen de
inwoners dezes lands, spreekt
de HEERE.
13 Want van hun kleinste aan
tot hun grootste toe pleegt een
ieder van hen gierigheid, en
van den profeet aan tot den
priester toe bedrijft een ieder
van hen valsheid.
14 En zij genezen de breuk
van de dochter Mijns volks op
het lichtste, zeggende: Vrede,
vrede! doch daar is geen vrede.
15 Zijn zij beschaamd, omdat
zij gruwel bedreven hebben?
Ja, zij schamen zich in het
minste niet, weten ook niet
van schaamrood te maken;
daarom zullen zij vallen onder
de vallenden, ten tijde als Ik
hen bezoeken zal, zullen zij
struikelen, zegt de HEERE.
16 Zo zegt de HEERE: Staat
op de wegen, en ziet toe, en
vraagt naar de oude paden,
waar toch de goede weg zij, en
wandelt daarin; zo zult gij rust

vinden voor uw ziel; maar zij
zeggen: Wij zullen daarin niet
wandelen.
17 Ik heb ook wachters over
ulieden gesteld, zeggende:
Luistert naar het geluid der
bazuin; maar zij zeggen: Wij
zullen niet luisteren.
18 Daarom hoort, gij
heidenen! en verneem, o
gij vergadering! wat onder hen
is.
19 Hoor toe, gij aarde! Zie, Ik
zal een kwaad brengen over
dit volk, de vrucht hunner
gedachten; want zij merken
niet op Mijn woorden, en Mijn
wet verwerpen zij.
20 Waartoe zal dan de
wierook voor Mij uit Scheba
komen, en de beste kalmus uit
verren lande? Uw brandofferen
zijn Mij niet behagelijk, en uw
slachtofferen zijn Mij niet zoet.
21 Daarom zegt de HEERE
alzo: Ziet, Ik zal dit volk allerlei
aanstoot stellen; en daaraan
zullen zich stoten te zamen
vaders en kinderen, de nabuur
en zijn metgezel, en zullen
omkomen.
22 Zo zegt de HEERE: Ziet, er
komt een volk uit het land van
het noorden, en een grote natie
zal opgewekt worden uit de
zijden der aarde.
23 Boog en spies zullen zij
voeren, het is een wreed volk,
en zij zullen niet barmhartig
zijn; hun stem zal bruisen als
de zee, en op paarden zullen
zij rijden; het is toegerust, als
een man ten oorlog tegen u, o
dochter van Sion!
24 Wij hebben zijn gerucht
gehoord, onze handen zijn slap
geworden; benauwdheid heeft
ons aangegrepen, weedom als
van een barende vrouw.
25 Gaat niet uit in het veld,
noch wandelt op den weg;
want des vijands zwaard is er,
schrik van rondom!
26 O dochter Mijns volks!
gord een zak aan, en wentel
u in de as, maak u rouw eens
enigen zoons, een zeer bitter
misbaar; want de verstoorder
zal ons snellijk overkomen.
27 Ik heb u onder Mijn volk
gesteld, tot een wachttoren, tot
een vesting; opdat gij hun weg
zoudt weten en proeven.
28 Zij zijn allen de
afvalligsten der afvalligen,
wandelende in achterklap; zij
zijn koper en ijzer; zij zijn
altemaal verdervers.
29 De blaasbalg is verbrand,
het lood is van het vuur
verteerd; te vergeefs heeft
de smelter zo vlijtiglijk
gesmolten, dewijl de bozen
niet afgetrokken zijn.
30 Men noemt ze een
verworpen zilver; want de
HEERE heeft hen verworpen.

7 Het woord, dat tot Jeremia
geschied is, van den HEERE,
zeggende:
2 Sta in de poort van des
HEEREN huis, en roep aldaar
dit woord uit, en zeg: Hoort
des HEEREN woord, o gans
Juda! gij, die door deze poorten
ingaat, om den HEERE aan te
bidden.

3 Zo zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels:
Maakt uw wegen en uw
handelingen goed, zo zal Ik
ulieden doen wonen in deze
plaats.
4 Vertrouwt niet op valse
woorden, zeggende: Des
HEEREN tempel, des HEEREN
tempel, des HEEREN tempel,
zijn deze!
5 Maar indien gij uw wegen
en uw handelingen waarlijk
zult goed maken; indien gij
waarlijk zult recht doen tussen
den man en tussen zijn naaste;
6 De vreemdeling, wees en
weduwe niet zult verdrukken,
en geen onschuldig bloed
in deze plaats vergieten;
en andere goden niet zult
nawandelen, ulieden ten
kwade;
7 Zo zal Ik u in deze plaats,
in het land, dat Ik uw vaderen
gegeven heb, doen wonen van
eeuw tot eeuw.
8 Ziet, gij vertrouwt u op
valse woorden, die geen nut
doen.
9 Zult gij stelen, doodslaan en
overspel bedrijven, en valselijk
zweren, en Baal roken, en
andere goden nawandelen, die
gij niet kent?
10 En dan komen en staan
voor Mijn aangezicht in
dit huis, dat naar Mijn Naam
genoemd is, en zeggen: Wij zijn
verlost, om al deze gruwelen te
doen?
11 Is dan dit huis, dat naar
Mijn Naam genoemd is, in
uw ogen een spelonk der
moordenaren? Ziet, Ik heb het
ook gezien, spreekt de HEERE.
12 Want gaat nu henen naar
Mijn plaats, die te Silo was,
alwaar Ik Mijn Naam in het
eerst had doen wonen; en ziet,
wat Ik daaraan gedaan heb
vanwege de boosheid van Mijn
volk Israel.
13 En nu, omdat gijlieden al
deze werken doet, spreekt de
HEERE, en Ik tot u gesproken
heb, vroeg op zijnde en
sprekende, maar gij niet
gehoord hebt, en Ik u geroepen,
maar gij niet geantwoord hebt;
14 Zo zal Ik aan dit huis,
dat naar Mijn Naam genoemd
is, waarop gij vertrouwt, en
aan deze plaats, die Ik u en
uw vaderen gegeven heb, doen,
gelijk als Ik aan Silo gedaan
heb.
15 En Ik zal ulieden van
Mijn aangezicht wegwerpen,
gelijk als Ik al uw broederen,
het ganse zaad van Efraim,
weggeworpen heb.
16 Gij dan, bid niet voor dit
volk, en hef geen geschrei noch
gebed voor hen op, en loop Mij
niet aan; want Ik zal u niet
horen.
17 Ziet gij niet, wat zij doen
in de steden van Juda, en op de
straten van Jeruzalem?
18 De kinderen lezen hout op,
en de vaders steken het vuur
aan, en de vrouwen kneden
het deeg, om gebeelde koeken
te maken voor de Melecheth
des hemels, en anderen goden
drankofferen te offeren, om Mij
verdriet aan te doen.

19 Doen zij Mij verdriet aan?
spreekt de HEERE. Doen zij
het zichzelven niet aan, tot
beschaming huns aangezichts?
20 Daarom zegt de Heere
HEERE alzo: Ziet, Mijn toorn
en Mijn grimmigheid zal
uitgestort worden over deze
plaats, over de mensen en
over de beesten, en over het
geboomte des velds, en over
de vrucht des aardrijks; en zal
branden, en niet uitgeblust
worden.
21 Zo zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels:
Doet uw brandofferen tot uw
slachtofferen, en eet vlees.
22 Want Ik heb met uw
vaderen, ten dage als Ik hen
uit Egypteland uitvoerde, niet
gesproken, noch hun geboden
van zaken des brandoffers of
slachtoffers.
23 Maar deze zaak heb Ik hun
geboden, zeggende: Hoort naar
Mijn stem, zo zal Ik u tot een
God zijn, en gij zult Mij tot
een volk zijn; en wandelt in al
den weg, dien Ik u gebieden zal,
opdat het u welga.
24 Doch zij hebben niet
gehoord, noch hun oor
geneigd, maar gewandeld in de
raadslagen, in het goeddunken
van hun boos hart; en zij zijn
achterwaarts gekeerd, en niet
voorwaarts.
25 Van dien dag af, dat uw
vaders uit Egypteland zijn
uitgegaan, tot op dezen dag,
zo heb Ik tot u gezonden al
Mijn knechten, de profeten,
dagelijks vroeg op zijnde en
zendende.
26 Doch zij hebben naar Mij
niet gehoord, noch hun oor
geneigd; maar zij hebben hun
nek verhard, zij hebben het
erger gemaakt dan hun vaders.
27 Ook zult gij al deze
woorden tot hen spreken,
maar zij zullen naar u niet
horen; gij zult wel tot hen
roepen, maar zij zullen u niet
antwoorden.
28 Daarom zeg tot hen: Dit is
het volk, dat naar de stem des
HEEREN, zijns Gods, niet hoort,
en de tucht niet aanneemt; de
waarheid is ondergegaan, en
uitgeroeid van hun mond.
29 Scheer uw hoofdhaar af, o
Jeruzalem! en werp het weg,
en verhef een weeklacht op
de hoge plaatsen; want de
HEERE heeft het geslacht Zijner
verbolgenheid verworpen en
verlaten.
30 Want de kinderen van Juda
hebben gedaan, dat kwaad is in
Mijn ogen, spreekt de HEERE;
zij hebben hun verfoeiselen
gesteld in het huis, dat naar
Mijn Naam genoemd is, om dat
te verontreinigen.
31 En zij hebben gebouwd
de hoogten van Tofeth, dat
in het dal des zoons van
Hinnom is, om hun zonen en
hun dochteren met vuur te
verbranden; hetwelk Ik niet
heb geboden, noch in Mijn
hart is opgekomen.
32 Daarom ziet, de dagen
komen, spreekt de HEERE,
dat het niet meer zal geheten
worden Tofeth, noch dal des

zoons van Hinnom, maar
moorddal; en zij zullen ze in
Tofeth begraven, omdat er
geen plaats zal zijn.
33 En de dode lichamen dezes
volks zullen het gevogelte
des hemels, en het gedierte
der aarde tot spijze zijn, en
niemand zal ze afschrikken.
34 En Ik zal uit de steden
van Juda en uit de straten
van Jeruzalem doen ophouden
de stem der vrolijkheid en de
stem der vreugde, de stem des
bruidegoms en de stem der
bruid; want het land zal tot een
verwoesting worden.

8 Ter zelfder tijd, spreekt
de HEERE, zullen zij de
beenderen der koningen van
Juda, en de beenderen hunner
vorsten, en de beenderen der
priesteren, en de beenderen der
profeten, en de beenderen der
inwoners van Jeruzalem, uit
hun graven uithalen.
2 En zij zullen ze uitspreiden
voor de zon, en voor de
maan, en voor het ganse
heir des hemels, die zij
liefgehad, en die zij gediend,
en die zij nagewandeld,
en die zij gezocht hebben,
en voor dewelke zij zich
nedergebogen hebben; zij
zullen niet verzameld noch
begraven worden; tot mest op
den aardbodem zullen zij zijn.
3 En de dood zal voor het
leven verkoren worden, bij
het ganse overblijfsel der
overgeblevenen uit dit boze
geslacht, in al de plaatsen
der overgeblevenen, waar
Ik hen henengedreven zal
hebben, spreekt de HEERE der
heirscharen.
4 Zeg wijders tot hen: Zo zegt
de HEERE: Zal men vallen, en
niet weder opstaan? Zal men
afkeren, en niet wederkeren?
5 Waarom keert dan dit
volk te Jeruzalem af met een
altoosdurende afkering? Zij
houden vast aan bedrog, zij
weigeren weder te keren.
6 Ik heb geluisterd en
toegehoord, zij spreken dat
niet recht is, er is niemand,
die berouw heeft over zijn
boosheid, zeggende: Wat heb
ik gedaan? Een ieder keert
zich om in zijn loop, gelijk een
onbesuisd paard in den strijd.
7 Zelfs een ooievaar aan den
hemel weet zijn gezette tijden,
en een tortelduif, en kraan,
en zwaluw, nemen den tijd
hunner aankomst waar; maar
Mijn volk weet het recht des
HEEREN niet.
8 Hoe zegt gij dan: Wij zijn
wijs en de wet des HEEREN
is bij ons! Ziet, waarlijk
tevergeefs werkt de valse pen
der schriftgeleerden.
9 De wijzen zijn beschaamd,
verschrikt en gevangen; ziet,
zij hebben des HEEREN woord
verworpen, wat wijsheid
zouden zij dan hebben?
10 Daarom zal Ik hun
vrouwen aan anderen geven,
hun akkers aan andere
bezitters; want van den
kleinste aan tot den grootste
toe pleegt een ieder van hen

gierigheid; van den profeet aan
tot den priester toe bedrijft een
ieder van hen valsheid.
11 En zij genezen de breuk
van de dochter Mijns volks op
het lichtste, zeggende: Vrede,
vrede! doch daar is geen vrede.
12 Zijn zij beschaamd,
omdat zij gruwel bedreven
hebben? Ja, zij schamen zich
in het minste niet, en weten
niet schaamrood te worden;
daarom zullen zij vallen onder
de vallenden; ten tijde hunner
bezoeking zullen zij struikelen,
zegt de HEERE.
13 Ik zal hen voorzeker
wegrapen, spreekt de HEERE;
er zijn geen druiven aan den
wijnstok, en geen vijgen aan
den vijgeboom, ja, het blad
is afgevallen; en de geboden,
die Ik hun gegeven heb, die
overtreden zij.
14 Waarom blijven wij zitten?
Verzamelt u, en laat ons
ingaan in de vaste steden, en
aldaar stilzwijgen; immers
heeft ons de HEERE, onze God,
doen stilzwijgen, en ons met
gallewater gedrenkt, omdat wij
tegen den HEERE gezondigd
hebben.
15 Men wacht naar vrede,
maar er is niets goeds, naar tijd
van genezing, maar ziet, er is
verschrikking.
16 Van Dan af wordt het
gesnuif zijner paarden
gehoord; het ganse land beeft
van het geluid der briesingen
zijner sterken; en zij komen
daarhenen, dat zij het land
opeten en diens volheid, de
stad en die daarin wonen.
17 Want ziet, Ik zend slangen,
basilisken onder ulieden, tegen
dewelke geen bezwering is;
die zullen u bijten, spreekt de
HEERE.
18 Mijn verkwikking is in
droefenis; mijn hart is flauw in
mij.
19 Ziet, de stem van het
geschrei der dochteren mijns
volks is uit zeer verren lande:
Is dan de HEERE niet te
Sion, is haar koning niet bij
haar? Waarom hebben zij Mij
vertoornd met hun gesneden
beelden, met ijdelheden der
vreemden?
20 De oogst is voorbijgaande,
de zomer is ten einde; nog zijn
wij niet verlost.
21 Ik ben gebroken vanwege
de breuk der dochter
mijns volks; ik ga in het
zwart, ontzetting heeft mij
aangegrepen.
22 Is er geen balsem in
Gilead? Is er geen heelmeester
aldaar? Want waarom is de
gezondheid der dochter mijns
volks niet gerezen?

9 Och, dat mijn hoofd water
ware, en mijn oog een
springader van tranen! zo zou
ik dag en nacht bewenen de
verslagenen van de dochter
mijns volks.
2 Och, dat ik in de woestijn
een herberg der wandelaars
had, zo zou ik mijn volk
verlaten, en van hen trekken;
want zij zijn allen overspelers,
een trouweloze hoop.

3 En zij spannen hun tong
als hun boog tot leugen; zij
worden geweldig in het land,
doch niet tot waarheid; want
zij gaan voort van boosheid tot
boosheid, maar Mij kennen zij
niet, spreekt de HEERE.
4 Wacht u, een iegelijk van
zijn vriend, en vertrouwt
niet op enigen broeder; want
elk broeder doet niet dan
bedriegen, en elk vriend
wandelt in achterklap.
5 En zij handelen
bedriegelijk, een ieder met
zijn vriend, en spreken de
waarheid niet; zij leren hun
tong leugen spreken, zij maken
zich moede met verkeerdelijk
te handelen.
6 Uw woning is in het
midden van bedrog; door
bedrog weigeren zij Mij te
kennen, spreekt de HEERE.
7 Daarom zegt de HEERE
der heirscharen alzo: Ziet, Ik
zal hen smelten en zal hen
beproeven; want hoe zou Ik
anders doen ten aanzien der
dochter Mijns volks?
8 Hun tong is een moordpijl,
zij spreekt bedrog; een ieder
spreekt met zijn naaste van
vrede met zijn mond, maar in
zijn binnenste legt hij lagen.
9 Zou Ik hen om deze dingen
niet bezoeken? spreekt de
HEERE; zou Mijn ziel zich niet
wreken aan zulk een volk, als
dit is?
10 Ik zal een geween en een
weeklage opheffen over de
bergen, en een klaaglied over
de herdershutten der woestijn;
want zij zijn afgebrand, dat
er niemand doorgaat, en men
hoort er geen stem van vee;
van de vogelen des hemels
aan tot de beesten toe zijn zij
weggezworven, doorgegaan!
11 En Ik zal Jeruzalem stellen
tot steen hopen, tot een woning
der draken; en de steden van
Juda zal Ik stellen tot een
verwoesting, zonder inwoner.
12 Wie is de wijze man, die
dit versta? En tot wien heeft de
mond des HEEREN gesproken,
dat hij het verkondige, waarom
het land vergaan en afgebrand
zij als een woestijn, dat er
niemand doorgaat?
13 En de HEERE zeide: Omdat
zij Mijn wet, die Ik voor
hun aangezicht gegeven had,
verlaten hebben, en naar
Mijn stem niet gehoord, noch
daarnaar gewandeld hebben;
14 Maar hebben gewandeld
naar het goeddunken huns
harten, en naar de Baals,
hetwelk hun vaders hun
geleerd hadden.
15 Daarom zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels,
alzo: Ziet, Ik zal dit volk
spijzen met alsem, en Ik zal
hen drenken met gallewater;
16 En Ik zal hen verstrooien
onder de heidenen, die zij niet
gekend hebben, zij noch hun
vaders; en Ik zal het zwaard
achter hen zenden, totdat Ik
hen verteerd zal hebben.
17 Zo zegt de HEERE der
heirscharen: Merkt daarop, en
roept klaagvrouwen, dat zij
komen; en zendt henen naar de

wijze vrouwen, dat zij komen.
18 En haasten, en een weeklage over ons opheffen, dat onze ogen van tranen nederdalen, en onze oogleden van water vlieten.
19 Want er is een stem van weeklage gehoord uit Sion: Hoe zijn wij verstoord! wij zijn zeer beschaamd, omdat wij het land hebben verlaten, omdat zij onze woningen hebben omgeworpen.
20 Hoort dan des HEEREN woord, gij vrouwen! en uw oor ontvange het woord Zijns monds, en leert uw dochters weeklagen, en elke een haar metgezellin klaagliederen.
21 Want de dood is geklommen in onze vensteren, hij is in onze paleizen gekomen, om de kinderkens uit te roeien van de wijken, de jongelingen van de straten.
22 Spreek: Zo spreekt de HEERE: Ja, een dood lichaam des mensen zal liggen, als mest op het open veld, en als een garve achter den maaier, die niemand opzamelt.
23 Zo zegt de HEERE: Een wijze beroeme zich niet in zijn wijsheid, en de sterke beroeme zich niet in zijn sterkheid; een rijke beroeme zich niet in zijn rijkdom;
24 Maar die zich beroemt, beroeme zich hierin, dat hij verstaat, en Mij kent, dat Ik de HEERE ben, doende weldadigheid, recht en gerechtigheid op de aarde, want in die dingen heb Ik lust, spreekt de HEERE.
25 Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik bezoeking zal doen over alle besnedenen, met degenen, die de voorhuid hebben;
26 Over Egypte, en over Juda, en over Edom, en over de kinderen Ammons, en over Moab, en over allen, die aan de hoeken afgekort zijn, die in de woestijn wonen; want al de heidenen hebben de voorhuid, maar het ganse huis Israels heeft de voorhuid des harten.

10 Hoort het woord, dat de HEERE tot ulieden spreekt, o huis Israels!
2 Zo zegt de HEERE: Leert den weg der heidenen niet, en ontzet u niet voor de tekenen des hemels, dewijl zich de heidenen voor dezelve ontzetten.
3 Want de inzettingen der volken zijn ijdelheid; want het is hout, dat men uit het woud gehouwen heeft, een werk van des werkmeesters handen met de bijl.
4 Men pronkt het op met zilver en met goud; zij hechten ze met nagelen en met hameren, opdat het niet waggele.
5 Zij zijn gelijk een palmboom van dicht werk, maar kunnen niet spreken; zij moeten gedragen worden, want zij kunnen niet gaan; vreest niet voor hen, want zij kunnen geen kwaad doen, ook is er geen goeddoen bij hen.

6 Omdat niemand U gelijk
is, o HEERE! zo zijt Gij groot,
en groot is Uw Naam in
mogendheid.
7 Wie zou U niet vrezen, Gij
Koning der heidenen? Want
het komt U toe; omdat toch
onder alle wijzen der heidenen,
en in hun ganse koninkrijk,
niemand U gelijk is.
8 In een ding zijn zij toch
onvernuftig en zot: een hout is
een onderwijs der ijdelheden.
9 Uitgerekt zilver wordt
van Tarsis gebracht, en
goud van Ufaz, tot een werk
des werkmeesters en van
de handen des goudsmids;
hemelsblauw en purper is hun
kleding, een werk der wijzen
zijn zij al te zamen.
10 Maar de HEERE God is de
Waarheid, Hij is de levende
God, en een eeuwig Koning;
van Zijn verbolgenheid beeft
de aarde, en de heidenen
kunnen Zijn gramschap niet
verdragen.
11 (Aldus zult gijlieden tot
hen zeggen: De goden, die den
hemel en de aarde niet gemaakt
hebben, zullen vergaan van
de aarde, en van onder dezen
hemel.)
12 Die de aarde gemaakt heeft
door Zijn kracht, Die de wereld
bereid heeft door Zijn wijsheid,
en den hemel uitgebreid door
Zijn verstand.
13 Als Hij Zijn stem geeft, zo
is er een gedruis van wateren
in den hemel, en Hij doet de
dampen opklimmen van het
einde der aarde; Hij maakt de
bliksemen met den regen, en
doet den wind voortkomen uit
Zijn schatkameren.
14 Een ieder mens is
onvernuftig geworden, zodat
hij geen wetenschap heeft, een
ieder goudsmid is beschaamd
van het gesneden beeld; want
zijn gegoten beeld is leugen;
en er is geen geest in hen.
15 Ijdelheid zijn zij, een werk
van verleidingen; ten tijde
hunner bezoeking zullen zij
vergaan.
16 Jakobs deel is niet gelijk
die, want Hij is de Formeerder
van alles, en Israel is de roede
Zijner erfenis; HEERE der
heirscharen is Zijn Naam.
17 Raap uw kramerij weg uit
het land, gij inwoneres der
vesting!
18 Want zo zegt de HEERE:
Ziet, Ik zal de inwoners des
lands op ditmaal wegslingeren,
en zal ze benauwen, opdat zij
het vinden.
19 O, wee mij over mijn
breuk! mijn plage is smartelijk;
en ik had gezegd: Dit is immers
een krankheid, die ik wel
dragen zal!
20 Mijn tent is verstoord, en
al mijn zelen zijn verscheurd;
mijn kinderen zijn van mij
uitgegaan, en zij zijn er niet; er
is niemand meer, die mijn tent
uitspant, en mijn gordijnen
opricht.
21 Want de herders zijn
onvernuftig geworden, en
hebben den HEERE niet
gezocht; daarom hebben zij
niet verstandiglijk gehandeld,

en hun ganse weide is verstrooid.
22 Ziet, er komt een stem des geruchts, en een groot beven uit het land van het noorden; dat men de steden van Juda zal stellen tot een verwoesting, een woning der draken.
23 Ik weet, o HEERE! dat bij den mens zijn weg niet is; het is niet bij een man, die wandelt, dat hij zijn gang richte.
24 Kastijd mij, HEERE! doch met mate; niet in Uw toorn, opdat Gij mij niet te niet maakt.
25 Stort Uw grimmigheid uit over de heidenen, die U niet kennen, en over de geslachten, die Uw Naam niet aanroepen; want zij hebben Jakob opgegeten, ja, zij hebben hem opgegeten, en hem verteerd, en zijn woning verwoest.

11 Het woord, dat tot Jeremia geschied is, van den HEERE, zeggende:
2 Hoort gijlieden de woorden dezes verbonds, en spreekt tot de mannen van Juda, en tot de inwoners van Jeruzalem;
3 Zeg dan tot hen: Zo zegt de HEERE, de God Israels: Vervloekt zij de man, die niet hoort de woorden deze verbonds.
4 Dat Ik uw vaderen geboden heb, ten dage als Ik hen uit Egypteland, uit den ijzeroven, uitvoerde, zeggende: Zijt Mijner stem gehoorzaam, en doet dezelve, naar alles wat Ik ulieden gebiede; zo zult gij Mij tot een volk zijn, en Ik zal u tot een God zijn;
5 Opdat Ik den eed bevestige, dien Ik uw vaderen gezworen heb, hun te geven een land, vloeiende van melk en honig, als het is te dezen dage. Toen antwoordde ik en zeide: Amen, o HEERE!
6 En de HEERE zeide tot mij: Roep al deze woorden uit in de steden van Juda, en in de straten van Jeruzalem, zeggende: Hoort de woorden dezes verbonds, en doet dezelve.
7 Want Ik heb uw vaderen ernstiglijk betuigd, ten dage als Ik hen uit Egypteland opvoerde, tot op dezen dag, vroeg op zijnde en betuigende, zeggende: Hoort naar Mijn stem!
8 Maar zij hebben niet gehoord, noch hun oor geneigd, maar hebben gewandeld, een iegelijk naar het goeddunken van hunlieder boos hart; daarom heb Ik over hen gebracht al de woorden dezes verbonds, dat Ik geboden heb te doen, maar zij niet gedaan hebben.
9 Voorts zeide de HEERE tot mij: Er is een verbintenis bevonden onder de mannen van Juda, en onder de inwoners van Jeruzalem.
10 Zij zijn wedergekeerd tot de ongerechtigheden hunner voorvaderen, die Mijn woorden geweigerd hebben te horen; en zij hebben andere goden nagewandeld, om die

te dienen; het huis Israels en
het huis van Juda hebben Mijn
verbond gebroken, dat Ik met
hun vaderen gemaakt heb.
11 Daarom zegt de HEERE
alzo: Ziet, Ik zal een kwaad
over hen brengen, uit hetwelk
zij niet zullen kunnen
uitkomen; als zij dan tot
Mij zullen roepen, zal Ik naar
hen niet horen.
12 Dan zullen de steden
van Juda en de inwoners
van Jeruzalem henengaan,
en roepen tot de goden, dien
zij gerookt hebben; maar zij
zullen hen gans niet kunnen
verlossen ten tijde huns
kwaads.
13 Want naar het getal uwer
steden zijn uw goden geweest,
o Juda! en naar het getal
der straten van Jeruzalem hebt
gijlieden altaren gesteld voor
die schaamte, altaren om den
Baal te roken.
14 Gij dan, bid niet voor dit
volk, en hef geen geschrei noch
gebed voor hen op; want Ik
zal niet horen, ten tijde als zij
over hun kwaad tot Mij zullen
roepen.
15 Wat heeft Mijn beminde
in Mijn huis te doen, dewijl
zij die schandelijke daad met
velen doet, en het heilige vlees
van u geweken is? Wanneer gij
kwaad doet, dan springt gij op
van vreugde.
16 De HEERE had uw
naam genoemd een groenen
olijfboom, schoon van liefelijke
vruchten; maar nu heeft Hij
met een geluid van een groot
geroep een vuur om denzelven
aangestoken, en zijn takken
zullen verbroken worden.
17 Want de HEERE der
heirscharen, Die u heeft
geplant, heeft een kwaad over u
uitgesproken; om der boosheid
wil van het huis Israels en
van het huis van Juda, die zij
onder zich bedrijven, om Mij te
vertoornen, rokende den Baal.
18 De HEERE nu heeft het mij
te kennen gegeven, dat ik het
wete; toen hebt Gij mij hun
handelingen doen zien.
19 En ik was als een lam,
als een os, die geleid wordt
om te slachten; want ik wist
niet, dat zij gedachten tegen
mij dachten, zeggende: Laat
ons den boom met zijn vrucht
verderven, en laat ons hem
uit het land der levenden
uitroeien, dat zijn naam niet
meer gedacht worde.
20 Maar, o HEERE der
heirscharen, Gij rechtvaardige
Rechter, Die de nieren en het
hart proeft! laat mij Uw wraak
van hen zien; want aan U heb
ik mijn twistzaak ontdekt.
21 Daarom, zo zegt de HEERE
van de mannen van Anathoth,
die uw ziel zoeken, zeggende:
Profeteer niet in den Naam des
HEEREN, opdat gij van onze
handen niet sterft.
22 Daarom, zo zegt de HEERE
der heirscharen: Ziet, Ik zal
bezoeking over hen doen: de
jongelingen zullen door het
zwaard sterven, hun zonen
en hun dochteren zullen van
honger sterven.

23 En zij zullen geen overblijfsel hebben; want Ik zal een kwaad brengen over de mannen van Anathoth, in het jaar hunner bezoeking.

12 Gij zoudt rechtvaardig zijn, o HEERE! wanneer ik tegen U zou twisten; ik zal nochtans van Uw oordelen met U spreken; waarom is der goddelozen weg voorspoedig, waarom hebben zij rust, allen, die trouwelooslijk trouweloosheid bedrijven?
2 Gij hebt ze geplant, zij zijn ook ingeworteld, zij gaan voort, ook dragen zij vrucht; Gij zijt wel nabij in hun mond, maar verre van hun nieren.
3 Maar Gij, o HEERE! kent mij, Gij ziet mij, en proeft mijn hart, dat het met U is. Ruk ze uit als schapen ter slachting, en heilig ze tot den dag der doding.
4 Hoe lang zal het land treuren, en het kruid des gansen velds verdorren? Vanwege de boosheid dergenen, die daarin wonen, vergaan de beesten en het gevogelte; dewijl zij zeggen: Hij ziet ons einde niet.
5 Als gij loopt met de voetgangers, zo maken zij u moede; hoe zult gij u dan mengen met de paarden? Zo gij alleenlijk vertrouwt in een land van vrede, hoe zult gij het dan maken in de verheffing van de Jordaan?
6 Want ook uw broeders en uws vaders huis, ook diezelve handelen trouwelooslijk tegen u; ook diezelve roepen u met volle stem achterna; geloof hen niet, wanneer zij vriendelijk tot u spreken.
7 Ik heb Mijn huis verlaten, Ik heb Mijn erfenis laten varen; Ik heb de beminde Mijner ziel in de hand harer vijanden gegeven.
8 Mijn erfenis is Mij geworden als een leeuw in het woud; zij heeft haar stem tegen Mij verheven, daarom heb Ik haar gehaat.
9 Mijn erfenis is Mij een gesprenkelde vogel; de vogelen zijn rondom tegen haar; komt aan, verzamelt, al gij gedierte des velds, komt om te eten!
10 Veel herders hebben Mijn wijngaard verdorven, zij hebben Mijn akker vertreden; zij hebben Mijn gewensten akker gesteld tot een woeste wildernis.
11 Men heeft hem gesteld tot een woestheid, verwoest zijnde treurt hij tot Mij; het ganse land is verwoest, omdat er niemand is, die het ter harte neemt.
12 Op alle hoge plaatsen in de woestijn zijn verstoorders gekomen, want het zwaard des HEEREN verteert van het ene einde des lands tot aan het andere einde des lands; er is geen vrede voor enig vlees.
13 Zij hebben tarwe gezaaid, maar doornen gemaaid; zij hebben zich gepijnigd, maar niet gevorderd; wordt alzo beschaamd vanwege ulieder inkomsten, vanwege de hittigheid van den toorn des

HEEREN.
14 Alzo zegt de HEERE:
Aangaande al Mijn boze
naburen, die Mijn erfenis
aanroeren, dewelke Ik Mijn
volke Israel erfelijk gegeven
heb; ziet, Ik zal hen uit hun
land uitrukken, maar het huis
van Juda zal Ik uit hunlieder
midden uitrukken.
15 En het zal geschieden,
nadat Ik hen zal uitgerukt
hebben, zo zal Ik wederkeren,
en Mij hunner ontfermen; en
Ik zal hen wederbrengen, een
iegelijk tot zijn erfenis, en een
iegelijk tot zijn land.
16 En het zal geschieden,
indien zij de wegen Mijns
volks vlijtiglijk zullen leren,
zwerende bij Mijn Naam: Zo
waarachtig als de HEERE leeft!
gelijk als zij Mijn volk geleerd
hebben te zweren bij Baal, zo
zullen zij in het midden Mijns
volks gebouwd worden.
17 Maar indien zij niet zullen
horen, zo zal Ik diezelve natie
ten enenmale uitrukken en
verdoen, spreekt de HEERE.

13 Alzo heeft de HEERE tot
mij gezegd: Ga henen,
en koop u een linnen gordel, en
doe dien aan uw lenden, maar
breng hem niet in het water.
2 En ik kocht een gordel naar
het woord des HEEREN, en ik
deed dien aan mijn lenden.
3 Toen geschiedde des
HEEREN woord ten tweeden
male tot mij, zeggende:
4 Neem den gordel, dien
gij gekocht hebt, die aan uw
lenden is, en maak u op, en
ga henen naar den Frath, en
versteek dien aldaar in de
klove ener steenrots.
5 Zo ging ik henen, en verstak
dien bij den Frath, gelijk als de
HEERE mij geboden had.
6 Het geschiedde nu ten einde
van vele dagen, dat de HEERE
tot mij zeide: Maak u op,
ga henen naar den Frath, en
neem den gordel van daar, dien
Ik u geboden heb aldaar te
versteken.
7 Zo ging ik naar den Frath,
en groef, en nam den gordel
van de plaats, alwaar ik dien
verstoken had; en ziet, de
gordel was verdorven en
deugde nergens toe.
8 Toen geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
9 Zo zegt de HEERE: Alzo zal
Ik verderven de hovaardij van
Juda, en die grote hovaardij van
Jeruzalem.
10 Ditzelve boze volk, dat
Mijn woorden weigert te
horen, dat in het goeddunken
zijns harten wandelt, en
andere goden navolgt, om
die te dienen, en voor die
zich neder te buigen; dat zal
worden gelijk deze gordel, die
nergens toe deugt.
11 Want gelijk als een gordel
kleeft aan de lenden eens mans,
alzo heb Ik het ganse huis
Israels en het ganse huis van
Juda aan Mij doen kleven,
spreekt de HEERE, om Mij
te zijn tot een volk, en tot
een naam, en tot lof, en tot

heerlijkheid; maar zij hebben
niet gehoord.
12 Daarom zeg dit woord tot
hen: Zo zegt de HEERE, de
God Israels: Alle flessen zullen
met wijn gevuld worden. Dan
zullen zij tot u zeggen: Weten
wij niet zeer wel, dat alle
flessen met wijn gevuld zullen
worden?
13 Maar gij zult tot hen
zeggen: Zo zegt de HEERE:
Ziet, Ik zal alle inwoners deze
lands, zelfs de koningen, die
op Davids troon zitten, en de
priesters, en de profeten, en
alle inwoners van Jeruzalem,
opvullen met dronkenschap.
14 En Ik zal hen in stukken
slaan, den een tegen den ander,
zo de vaders als de kinderen te
zamen, spreekt de HEERE; Ik zal
niet verschonen noch sparen,
noch Mij ontfermen, dat Ik hen
niet zou verderven.
15 Hoort en neemt ter ore,
verheft u niet; want de HEERE
heeft het gesproken.
16 Geeft eer den HEERE, uw
God, eer dat Hij het duister
maakt, en eer uw voeten zich
stoten aan de schemerende
bergen; dat gij naar licht
wacht, en Hij datzelve tot een
schaduw des doods stelle, en
tot een donkerheid zette.
17 Zult gijlieden dat dan nog
niet horen, zo zal mijn ziel in
verborgene plaatsen wenen
vanwege den hoogmoed, en
mijn oog zal bitterlijk tranen,
ja, van tranen nederdalen,
omdat des HEEREN kudde
gevankelijk is weggevoerd.
18 Zeg tot den koning en
tot de koningin: Vernedert u,
zet u neder; want uw ganse
hoofdsieraad, de kroon uwer
heerlijkheid, is nedergedaald.
19 De steden van het zuiden
zijn toegesloten, en er is
niemand, die ze opent; het
ganse Juda is weggevoerd, het
is geheel en al weggevoerd.
20 Hef uw ogen op, en zie,
die daar van het noorden
komen! waar is de kudde, die u
gegeven was, de schapen uwer
heerlijkheid?
21 Wat zult gij zeggen,
wanneer Hij bezoeking over u
doen zal, daar gij hem geleerd
hebt tot vorsten, tot een hoofd
over u te zijn; zullen u de
smarten niet aangrijpen, als
een barende vrouw?
22 Wanneer gij dan in uw
hart zult zeggen: Waarom zijn
mij deze dingen bejegend?
Om de veelheid uwer
ongerechtigheid, zijn uw
zomen ontdekt, en uw hielen
hebben geweld geleden.
23 Zal ook een Moorman
zijn huid veranderen? of een
luipaard zijn vlekken? Zo zult
gijlieden ook kunnen goed
doen, die geleerd zijt kwaad te
doen.
24 Daarom zal Ik hen
verstrooien als een stoppel, die
doorgaat, door een wind der
woestijn.
25 Dit zal uw lot, het deel
uwer maten zijn van Mij,
spreekt de HEERE; gij, die Mij
hebt vergeten, en op leugen
vertrouwt.

26 Zo zal Ik ook uw
zomen ontbloten boven
uw aangezicht, en uw schande
zal gezien worden.
27 Uw overspelen en
uw hunkeringen, de
schandelijkheid uws
hoerdoms, op heuvelen, in het
veld; Ik heb uw verfoeiselen
gezien; wee u, Jeruzalem! zult
gij niet rein worden? Hoe lang
nog na dezen?

14 Het woord des HEEREN,
dat tot Jeremia geschied
is, over de zaken der grote
droogte.
2 Juda treurt en haar poorten
zijn verzwakt; zij zijn in het
zwart gekleed ter aarde toe, en
Jeruzalems geschrei klimt op.
3 En hun voortreffelijken
zenden hun kleinen naar
water; zij komen tot de
grachten, zij vinden geen
water, zij komen met hun
vaten ledig weder; zij zijn
beschaamd, ja, worden
schaamrood, en bedekken
hun hoofd.
4 Omdat het aardrijk
gescheurd is, dewijl er geen
regen op de aarde is; de
akkerlieden zijn beschaamd,
zij bedekken hun hoofd.
5 Want ook de hinden in
het veld werpen jongen, en
verlaten die, omdat er geen
jong gras is.
6 En de woudezels staan op
de hoge plaatsen, zij scheppen
den wind gelijk de draken; hun
ogen versmachten, omdat er
geen kruid is.
7 Hoewel onze
ongerechtigheden tegen
ons getuigen, o HEERE! doe het
om Uws Naams wil; want onze
afkeringen zijn menigvuldig,
wij hebben tegen U gezondigd.
8 O Israels Verwachting,
Zijn Verlosser in tijd van
benauwdheid! waarom zoudt
Gij zijn als een vreemdeling in
het land, en als een reiziger,
die slechts inkeert om te
vernachten?
9 Waarom zoudt Gij zijn als
een versaagd man, als een held,
die niet kan verlossen? Gij zijt
toch in het midden van ons,
o HEERE! en wij zijn naar Uw
Naam genoemd, verlaat ons
niet.
10 Alzo zegt de HEERE van dit
volk: Zij hebben zo liefgehad
te zwerven, zij hebben hun
voeten niet bedwongen;
daarom heeft de HEERE geen
welgevallen aan hen, nu zal
Hij hunner ongerechtigheden
gedenken, en hun zonden
bezoeken.
11 Wijders zeide de HEERE tot
mij: Bid niet voor dit volk ten
goede.
12 Ofschoon zij vasten, Ik zal
naar hun geschrei niet horen,
en ofschoon zij brandoffer en
spijsoffer offeren, Ik zal aan
hen geen welgevallen hebben;
maar door het zwaard, en
door den honger, en door de
pestilentie zal Ik hen verteren.
13 Toen zeide ik: Ach, Heere
HEERE! zie, die profeten zeggen
hun: Gij zult geen zwaard zien,
en gij zult geen honger hebben;

maar Ik zal u een gewissen
vrede geven in deze plaats.
14 En de HEERE zeide tot
mij: Die profeten profeteren
vals in Mijn Naam; Ik heb
hen niet gezonden, noch hun
bevel gegeven, noch tot hen
gesproken; zij profeteren
ulieden een vals gezicht, en
waarzegging, en nietigheid, en
bedriegerij huns harten.
15 Daarom zegt de HEERE
alzo: Aangaande de profeten,
die in Mijn Naam profeteren,
daar Ik hen niet gezonden heb,
en zij dan nog zeggen: Er zal
geen zwaard noch honger in
dit land zijn; diezelve profeten
zullen door het zwaard en door
den honger verteerd worden.
16 En het volk, tot hetwelk zij
profeteren, zullen op de straten
van Jeruzalem weggeworpen
zijn vanwege den honger en
het zwaard; en er zal niemand
zijn, die hen begrave, hen, hun
vrouwen, en hun zonen, en
hun dochteren; alzo zal Ik hun
boosheid over hen uitstorten.
17 Daarom zult gij dit
woord tot hen zeggen: Mijn
ogen zullen van tranen
nederdalen nacht en dag,
en niet ophouden; want de
jonkvrouw der dochter Mijns
volks is gebroken met een
grote breuk, een plage, die zeer
smartelijk is.
18 Zo ik uitga in het veld,
ziet daar de verslagenen van
het zwaard, en zo ik in de stad
komen, ziet daar de kranken
van honger! Ja, zowel de
profeten als de priesters lopen
om in het land, en weten niet.
19 Hebt Gij dan Juda ganselijk
verworpen? Heeft Uw ziel een
walging aan Sion? Waarom
hebt Gij ons geslagen, dat er
geen genezing voor ons is?
Men wacht naar vrede, maar
daar is niets goeds, en naar tijd
van genezing, maar ziet, daar is
verschrikking.
20 HEERE! wij kennen onze
goddeloosheid, en onzer
vaderen ongerechtigheid, want
wij hebben tegen U gezondigd.
21 Versmaad ons niet, om
Uws Naams wil; werp den
troon Uwer heerlijkheid niet
neder; gedenk, vernietig niet
Uw verbond met ons.
22 Zijn er onder de ijdelheden
der heidenen, die doen
regenen, of kan de hemel
druppelen geven? Zijt Gij
die niet, o HEERE, onze God?
Daarom zullen wij op U
wachten, want Gij doet al die
dingen.

15 Maar de HEERE zeide tot
mij: Al stond Mozes en
Samuel voor Mijn aangezicht,
zo zou toch Mijn ziel tot dit
volk niet wezen; drijf ze weg
van Mijn aangezicht, en laat ze
uitgaan.
2 En het zal geschieden,
wanneer zij tot u zullen
zeggen: Waarhenen zullen wij
uitgaan? dat gij tot hen zult
zeggen: Zo zegt de HEERE: Wie
ten dood, ten dode; en wie
tot het zwaard, ten zwaarde,
en wie tot den honger, ten
honger; en wie ter gevangenis,

ter gevangenis!
3 Want Ik zal bezoeking over
hen doen met vier geslachten,
spreekt de HEERE: met het
zwaard, om te doden; en met
de honden, om te slepen; en
met het gevogelte des hemels,
en met het gedierte der aarde,
om op te eten en te verderven.
4 En Ik zal hen overgeven
tot een beroering aan alle
koninkrijken der aarde,
vanwege Manasse, zoon van
Jehizkia, koning van Juda,
om hetgeen hij te Jeruzalem
gedaan heeft.
5 Want wie zou u verschonen,
o Jeruzalem? of wie zou
medelijden met u hebben, of
wie zou aftreden, om u naar
vrede te vragen?
6 Gij hebt Mij verlaten,
spreekt de HEERE; gij zijt
achterwaarts gegaan; daarom
zal Ik Mijn hand tegen u
uitstrekken en u verderven;
Ik ben des berouwens moede
geworden.
7 En Ik zal hen wannen met
een wan, in de poorten des
lands; Ik heb Mijn volk van
kinderen beroofd en verdaan;
zij zijn van hun wegen niet
wedergekeerd.
8 Hun weduwen zijn Mij
meerder geworden dan zand
der zeeen; Ik heb hun over
de moeder doen komen een
jongeling, een verwoester
op den middag; Ik heb hem
haastelijk hen doen overvallen,
de stad met verschrikkingen.
9 Zij, die zeven baarde, is
zwak geworden; zij heeft haar
ziel uitgeblazen, haar zon
is ondergegaan, als het nog
dag was; zij is beschaamd en
schaamrood geworden; en
hunlieder overblijfsel zal Ik
aan het zwaard overgeven,
voor het aangezicht hunner
vijanden, spreekt de HEERE.
10 Wee mij, mijn moeder,
dat gij mij gebaard hebt, een
man van twist, en een man
van krakeel den gansen lande!
Ik heb hun niet op woeker
gegeven, ook hebben zij mij
niet op woeker gegeven, nog
vloekt mij een ieder van hen.
11 De HEERE zeide: Zo niet uw
overblijfsel ten goede zal zijn;
zo Ik niet, in de tijd des kwaads
en in tijd der benauwdheid, bij
den vijand voor u tussenkome!
12 Zal ook enig ijzer het ijzer
van het noorden of koper
verbreken?
13 Ik zal uw vermogen en uw
schatten tot een roof geven,
zonder prijs; en dat om al uw
zonden, en in al uw landpalen.
14 En Ik zal u overvoeren met
uw vijanden, in een land, dat
gij niet kent; want een vuur is
aangestoken in Mijn toorn, het
zal over u branden.
15 O HEERE! Gij weet het,
gedenk mijner, en bezoek
mij, en wreek mij van mijn
vervolgers; neem mij niet weg
in Uw lankmoedigheid over
hen; weet, dat ik om Uwentwil
versmaadheid drage.
16 Als Uw woorden gevonden
zijn, zo heb ik ze opgegeten, en
Uw woord is mij geweest tot
vreugde en tot blijdschap mijns

harten; want ik ben naar Uw
Naam genoemd, o HEERE, God
der heirscharen!
17 Ik heb in den raad der
bespotters niet gezeten,
noch ben van vreugde
opgesprongen; vanwege
Uw hand heb ik alleen
gezeten, want Gij hebt mij met
gramschap vervuld.
18 Waarom is mijn pijn
steeds durende, en mijn
plage smartelijk? Zij weigert
geheeld te worden; zoudt
Gij mij ganselijk zijn als een
leugenachtige, als wateren, die
niet bestendig zijn?
19 Daarom zegt de HEERE
alzo: Zo gij zult wederkeren,
zo zal Ik u doen wederkeren;
gij zult voor Mijn aangezicht
staan; en zo gij het kostelijke
van het snode uittrekt, zult gij
als Mijn mond zijn; laat hen
tot u wederkeren, maar gij zult
tot hen niet wederkeren.
20 Want Ik heb u tegen dit
volk gesteld tot een koperen
vasten muur; zij zullen wel
tegen u strijden, maar u niet
overmogen; want Ik ben met u,
om u te behouden en om u uit
te rukken, spreekt de HEERE.
21 Ja, Ik zal u rukken uit de
hand der bozen, en Ik zal u
verlossen uit de handpalm der
tirannen.

16 En des HEEREN woord
geschiedde tot mij,
zeggende:
2 Gij zult u geen vrouw
nemen, en gij zult geen zonen
noch dochteren hebben in deze
plaats.
3 Want zo zegt de HEERE van
de zonen en van de dochteren,
die in deze plaats geboren
worden; daartoe van hun
moeders, die ze baren, en van
hun vaders, die ze gewinnen in
dit land:
4 Zij zullen pijnlijke doden
sterven, zij zullen niet beklaagd
noch begraven worden,
zij zullen tot mest op den
aardbodem zijn, en zij zullen
door het zwaard en door den
honger verteerd worden, en
hun dode lichamen zullen het
gevogelte des hemels en het
gedierte der aarde tot spijze
zijn.
5 Want zo zegt de HEERE:
Ga niet in het huis desgenen,
die een rouwmaaltijd houdt,
en ga niet henen om te
rouwklagen, en heb geen
medelijden met hen; want Ik
heb van dit volk (spreekt de
HEERE) weggenomen Mijn
vrede, goedertierenheid en
barmhartigheden;
6 Zodat groten en kleinen
in dit land zullen sterven,
zij zullen niet begraven
worden; en men zal hen niet
beklagen, noch zichzelven
insnijden, noch kaal maken om
hunnentwil.
7 Ook zal men hun niets
uitdelen over den rouw, om
iemand te troosten over een
dode; noch hun te drinken
geven uit den troostbeker, over
iemands vader of over iemands
moeder.
8 Ga ook niet in een huis des
maaltijds, om bij hen te zitten,

om te eten en te drinken.
9 Want zo zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels:
Ziet, Ik zal van deze plaats,
voor ulieder ogen en in ulieder
dagen, doen ophouden de
stem der vreugde en de stem
der blijdschap, de stem des
bruidegoms en de stem der
bruid.
10 En het zal geschieden, als
gij dit volk al deze woorden
zult aanzeggen, en zij tot u
zeggen: Waarom spreekt de
HEERE al dit grote kwaad over
ons, en welke is onze misdaad,
en welke is onze zonde, die wij
tegen den HEERE, onzen God,
gezondigd hebben?
11 Dat gij tot hen zult zeggen:
Omdat uw vaders Mij verlaten
hebben, spreekt de HEERE,
en hebben andere goden
nagewandeld, en die gediend,
en zich voor die nedergebogen;
maar Mij verlaten, en Mijn wet
niet gehouden hebben;
12 En gijlieden erger gedaan
hebt dan uw vaderen; want
ziet, gijlieden wandelt, een
iegelijk naar het goeddunken
van zijn boos hart, om naar
Mij niet te horen.
13 Daarom zal Ik ulieden uit
dit land werpen, in een land,
dat gij niet gekend hebt, gij
noch uw vaders; en aldaar zult
gij andere goden dienen, dag en
nacht, omdat Ik u geen genade
zal geven.
14 Daarom, ziet, de dagen
komen, spreekt de HEERE, dat
er niet meer zal gezegd worden:
Zo waarachtig als de HEERE
leeft, Die de kinderen Israels uit
Egypteland heeft opgevoerd!
15 Maar: Zo waarachtig als de
HEERE leeft, Die de kinderen
Israels heeft opgevoerd uit het
land van het noorden, en uit al
de landen waarhenen Hij hen
gedreven had! want Ik zal hen
wederbrengen in hun land, dat
Ik hun vaderen gegeven heb.
16 Ziet, Ik zal zenden tot veel
vissers, spreekt de HEERE, die
zullen hen vissen; en daarna zal
Ik zenden tot veel jagers, die
zullen hen jagen, van op allen
berg, en van op allen heuvel, ja,
uit de kloven der steenrotsen.
17 Want Mijn ogen zijn op al
hun wegen; zij zijn voor Mijn
aangezicht niet verborgen,
noch hun ongerechtigheid
verholen van voor Mijn ogen.
18 Dies zal Ik eerst hun
ongerechtigheid en hun zonde
dubbel vergelden, omdat zij
Mijn land ontheiligd hebben;
zij hebben Mijn erfenis met
de dode lichamen hunner
verfoeiselen en hunner
gruwelen vervuld.
19 O HEERE! Gij zijt mijn
Sterkte, en mijn Sterkheid, en
mijn Toevlucht ten dage der
benauwdheid; tot U zullen de
heidenen komen van de einden
der aarde, en zeggen: Immers
hebben onze vaders leugen
erfelijk bezeten, en ijdelheid,
waarin toch niets was, dat nut
deed.
20 Zal een mens zich goden
maken? Zij zijn toch geen
goden.

21 Daarom, ziet, Ik zal hun
bekend maken op ditmaal; Ik
zal hun bekend maken Mijn
hand en Mijn macht; en zij
zullen weten, dat Mijn Naam is
HEERE.

17 De zonde van Juda is
geschreven met een
ijzeren griffie, met de punt
eens diamants; gegraven in de
tafel van hunlieder hart, en
aan de hoornen uwer altaren;
2 Gelijk hun kinderen hunner
altaren gedenken, en hunner
bossen, bij het groen geboomte,
op de hoge heuvelen.
3 Ik zal Mijn berg met het
veld, uw vermogen en al
uw schatten ten roof geven,
mitsgaders uw hoogten, om de
zonde in al uw landpalen.
4 Alzo zult gij aflaten (en dat
om u zelven) van uw erfenis,
die Ik u gegeven heb, en Ik
zal u uw vijanden doen dienen
in een land, dat gij niet kent;
want gijlieden hebt een vuur
aangestoken in Mijn toorn, tot
in eeuwigheid zal het branden.
5 Zo zegt de HEERE: Vervloekt
is de man, die op een mens
vertrouwt, en vlees tot zijn arm
stelt, en wiens hart van den
HEERE afwijkt!
6 Want hij zal zijn als de
heide in de wildernis, die het
niet gevoelt, wanneer het
goede komt; maar blijft in
dorre plaatsen in de woestijn,
in zout en onbewoond land.
7 Gezegend daarentegen
is de man, die op den
HEERE vertrouwt, en wiens
vertrouwen de HEERE is!
8 Want hij zal zijn als een
boom, die aan het water
geplant is, en zijn wortelen
uitschiet aan een rivier, en
gevoelt het niet, wanneer er
een hitte komt, maar zijn loof
blijft groen; en in een jaar van
droogte zorgt hij niet, en houdt
niet op van vrucht te dragen.
9 Arglistig is het hart, meer
dan enig ding, ja, dodelijk is
het, wie zal het kennen?
10 Ik, de HEERE, doorgrond
het hart, en proef de nieren; en
dat, om een iegelijk te geven
naar zijn wegen, naar de vrucht
zijner handelingen.
11 Gelijk een veldhoen eieren
vergadert, maar broedt ze niet
uit, alzo is hij, die rijkdom
vergadert, doch niet met recht;
in de helft zijner dagen zal hij
dien moeten verlaten, en in zijn
laatste een dwaas zijn.
12 Een troon der heerlijkheid,
een hoogheid van het eerste
aan, is de plaats onzes
heiligdoms.
13 O HEERE, Israels
Verwachting! allen, die U
verlaten, zullen beschaamd
worden; en die van mij
afwijken, zullen in de aarde
geschreven worden; want
zij verlaten den HEERE, den
Springader des levenden
waters.
14 Genees mij, HEERE! zo zal
ik genezen worden, behoud
mij, zo zal ik behouden
worden; want Gij zijt mijn Lof.
15 Ziet, zij zeggen tot mij:
Waar is het woord des
HEEREN? Laat het nu komen!

16 Ik heb toch niet
aangedrongen, meer dan
een herder achter U betaamde;
ook heb ik den dodelijken dag
niet begeerd, Gij weet het; wat
uit mijn lippen is gegaan, is
voor Uw aangezicht geweest.
17 Wees Gij mij niet tot een
verschrikking; Gij zijt mijn
Toevlucht ten dage des kwaads.
18 Laat mijn vervolgers
beschaamd worden, maar
laat mij niet beschaamd
worden; laat hen verschrikt
worden, maar laat mij niet
verschrikt worden; breng over
hen den dag des kwaads, en
verbreek hen met een dubbele
verbreking.
19 Alzo heeft de HEERE tot
mij gezegd: Ga henen en sta
in de poort van de kinderen
des volks, door dewelke de
koningen van Juda ingaan, en
door dewelke zij uitgaan, ja, in
alle poorten van Jeruzalem;
20 En zeg tot hen: Hoort des
HEEREN woord, gij koningen
van Juda, en gans Juda, en alle
inwoners van Jeruzalem, die
door deze poorten ingaat!
21 Zo zegt de HEERE: Wacht
u op uw zielen, en draagt geen
last op den sabbatdag, noch
brengt in door de poorten van
Jeruzalem.
22 Ook zult gijlieden geen
last uitvoeren uit uw huizen
op den sabbatdag, noch enig
werk doen; maar gij zult den
sabbatdag heiligen, gelijk als Ik
uw vaderen geboden heb.
23 Maar zij hebben niet
gehoord, noch hun oor
geneigd; maar zij hebben hun
nek verhard, om niet te horen,
en om de tucht niet aan te
nemen.

24 Het zal dan geschieden,
indien gij vlijtiglijk naar Mij
zult horen, spreekt de HEERE,
dat gij geen last door de
poorten dezer stad op den
sabbatdag inbrengt, en gij den
sabbatdag heiligt, dat gij geen
werk daarop doet;

25 Zo zullen door de poorten
dezer stad ingaan koningen
en vorsten, zittende op den
troon van David, rijdende op
wagenen en op paarden, zij
en hun vorsten, de mannen
van Juda en de inwoners
van Jeruzalem; en deze stad
zal bewoond worden in
eeuwigheid.

26 En zij zullen komen uit
de steden van Juda, en uit de
plaatsen rondom Jeruzalem,
en uit het land van Benjamin,
en uit de laagte, en van het
gebergte, en van het zuiden,
aanbrengende brandoffer, en
slachtoffer, en spijsoffer, en
wierook, en aanbrengende
lofoffer, ten huize des HEEREN.

27 Maar indien gij naar
Mij niet zult horen, om den
sabbatdag te heiligen, en om
geen last te dragen als gij op
den sabbatdag door de poorten
van Jeruzalem ingaat; zo zal
Ik een vuur in haar poorten
aansteken, dat de paleizen van
Jeruzalem zal verteren, en niet
worden uitgeblust.

18 Het woord, dat tot
Jeremia geschied is van
den HEERE, zeggende:
2 Maak u op, en ga af in
het huis des pottenbakkers, en
aldaar zal Ik u Mijn woorden
doen horen.
3 Zo ging ik af in het huis
des pottenbakkers; en ziet,
hij maakte een werk op de
schijven.
4 En het vat, dat hij maakte,
werd verdorven, als leem, in
de hand des pottenbakkers;
toen maakte hij daarvan weder
een ander vat, gelijk als het
recht was in de ogen des
pottenbakkers te maken.
5 Toen geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
6 Zal Ik ulieden niet kunnen
doen, gelijk deze pottenbakker,
o huis Israels? spreekt de
HEERE; ziet, gelijk leem in de
hand des pottenbakkers, alzo
zijt gijlieden in Mijn hand, o
huis Israels!
7 In een ogenblik zal Ik
spreken over een volk en over
een koninkrijk, dat Ik het zal
uitrukken, en afbreken, en
verdoen;
8 Maar indien datzelve
volk, over hetwelk Ik zulks
gesproken heb, zich van zijn
boosheid bekeert, zo zal Ik
berouw hebben over het
kwaad, dat Ik hetzelve gedacht
te doen.
9 Ook zal Ik in een ogenblik
spreken over een volk en over
een koninkrijk, dat Ik het zal
bouwen en planten;
10 Maar indien het doet, dat
kwaad is in Mijn ogen, dat het
naar Mijn stem niet hoort, zo
zal Ik berouw hebben over het
goede, met hetwelk Ik gezegd
had hetzelve te zullen weldoen.
11 Nu dan, spreek nu tot
de mannen van Juda en tot
de inwoners van Jeruzalem,
zeggende: Zo zegt de HEERE:
Ziet, Ik formeer een kwaad
tegen ulieden, en denk tegen
ulieden een gedachte; zo
bekeert u nu, een iegelijk van
zijn bozen weg, en maakt uw
wegen en uw handelingen
goed.
12 Doch zij zeggen: Het is
buiten hoop; maar wij zullen
naar onze gedachten wandelen,
en wij zullen doen, een iegelijk
het goeddunken van zijn boos
hart.
13 Daarom, zo zegt de HEERE:
Vraagt nu onder de heidenen;
wie heeft alzulks gehoord? De
jonkvrouw Israels doet een
zeer afschuwelijke zaak.
14 Zal men ook om een
rotssteen des velds verlaten
de sneeuw van Libanon?
Zullen ook de vreemde, koude,
vlietende wateren verlaten
worden?
15 Nochtans heeft Mijn volk
Mij vergeten, zij roken der
ijdelheid; want zij hebben
hen doen aanstoten op hun
wegen, op de oude paden,
opdat zij mochten wandelen in
stegen van een weg, die niet
opgehoogd is;
16 Om hun land te stellen tot
een ontzetting, tot eeuwige

aanfluitingen; al wie daar
voorbijgaat, zal zich ontzetten,
en met zijn hoofd schudden.
17 Als een oostenwind zal
Ik hen verstrooien voor het
aangezicht des vijands; Ik
zal hun den nek en niet het
aangezicht laten zien, ten dage
huns verderfs.
18 Toen zeiden zij: Komt
aan, laat ons gedachten tegen
Jeremia denken; want de
wet zal niet vergaan van den
priester, noch de raad van den
wijze, noch het woord van den
profeet; komt aan, en laat ons
hem slaan met de tong, en laat
ons niet luisteren naar enige
zijner woorden!
19 HEERE! luister naar mij,
en hoor naar de stem mijner
twisters.
20 Zal dan kwaad voor goed
vergolden worden? want zij
hebben mijn ziel een kuil
gegraven; gedenk, dat ik voor
Uw aangezicht gestaan heb,
om goed voor hen te spreken,
om Uw grimmigheid van hen
af te wenden.
21 Daarom, geef hun zonen
den honger over, en doe ze
wegvloeien door het geweld
des zwaards, en laat hun
vrouwen van kinderen beroofd
en weduwen worden, en
laat hun mannen door den
dood omgebracht, en hun
jongelingen met het zwaard
geslagen worden in den strijd.
22 Laat er een geschrei uit
hun huizen gehoord worden,
wanneer Gij haastelijk een
bende over hen zult brengen;
dewijl zij een kuil gegraven
hebben om mij te vangen, en
strikken verborgen voor mijn
voeten.
23 Doch Gij, HEERE! weet al
hun raad tegen mij ten dode;
maak geen verzoening over
hun ongerechtigheid, en delg
hun zonde niet uit van voor
Uw aangezicht; maar laat hen
nedergeveld worden voor Uw
aangezicht; handel alzo met
hen, ten tijde Uws toorns.

19 Zo zegt de HEERE: Ga
henen en koop een
pottenbakkerskruik, en neem
tot u van de oudsten des
volks, en van de oudsten der
priesteren.
2 En ga uit naar het dal des
zoons van Hinnom, dat voor de
deur der Zonnepoort is, en roep
aldaar uit de woorden, die Ik
tot u spreken zal;
3 En zeg: Hoort des HEEREN
woord, gij koningen van Juda
en inwoners van Jeruzalem!
Alzo zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels:
Ziet, Ik zal een kwaad brengen
over deze plaats, van hetwelk
een ieder, die het hoort, zijn
oren klinken zullen;
4 Omdat zij Mij verlaten,
en deze plaats vervreemd, en
andere goden daarin gerookt
hebben die zij niet gekend
hebben, zij, noch hun vaderen,
noch de koningen van Juda;
en hebben deze plaats vervuld
met bloed der onschuldigen.
5 Want zij hebben de hoogten
van Baal gebouwd, om hun

zonen met vuur te verbranden,
aan Baal tot brandofferen;
hetwelk Ik niet geboden, noch
gesproken heb, noch in Mijn
hart is opgekomen?
6 Daarom, ziet, de dagen
komen, spreekt de HEERE,
dat deze plaats niet meer zal
genoemd worden het Tofeth,
of dat des zoons van Hinnom,
maar Moorddal.
7 Want Ik zal den raad van
Juda en Jeruzalem in deze
plaats verijdelen, en zal hen
voor het aangezicht hunner
vijanden doen vallen door
het zwaard, en door de hand
dergenen, die hun ziel zoeken;
en Ik zal hun dode lichamen
het gevogelte des hemels en
het gedierte der aarde tot spijze
geven.
8 En Ik zal deze stad zetten
tot een ontzetting en tot een
aanfluiting; al wie voorbij haar
gaat, zal zich ontzetten en
fluiten over al haar plagen.
9 En Ik zal hunlieden het
vlees hunner zonen en het
vlees hunner dochteren doen
eten, en zij zullen eten, een
iegelijk het vlees zijns naasten,
in de belegering en in de
benauwing, waarmede hen
hun vijanden, en die hun ziel
zoeken, benauwen zullen.
10 Dan zult gij de kruik
verbreken voor de ogen der
mannen, die met u gegaan zijn;
11 En gij zult tot hen
zeggen: Zo zegt de HEERE
der heirscharen: Alzo zal
Ik dit volk en deze stad
verbreken, gelijk als men een
pottenbakkersvat verbreekt,
dat niet weder geheeld kan
worden; en zij zullen hen in
Tofeth begraven, omdat er
geen andere plaats zal zijn om
te begraven.
12 Zo zal Ik deze plaats doen,
spreekt de HEERE, en haar
inwoners; en dat om deze stad
te stellen als een Tofeth.
13 En de huizen van
Jeruzalem en de huizen
der koningen van Juda zullen,
gelijk alle plaatsen van Tofeth,
onrein worden, met al de
huizen, op welker daken zij
aan al het heir des hemels
gerookt en aan vreemde goden
drankofferen geofferd hebben.
14 Toen nu Jeremia van
Tofeth kwam, waarhenen hem
de HEERE gezonden had, om
te profeteren, stond hij in het
voorhof van des HEEREN huis,
en zeide tot al het volk:
15 Zo zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels:
Ziet, Ik zal over deze stad,
en over al haar steden, al het
kwaad brengen, dat Ik over
haar gesproken heb; omdat zij
hun nek verhard hebben, om
Mijn woorden niet te horen.

20 Als Pashur, de zoon van
Immer, de priester (deze
nu was bestelde voorganger in
het huis des HEEREN), Jeremia
hoorde, diezelve woorden
profeterende,
2 Zo sloeg Pashur den profeet
Jeremia, en hij stelde hem in
de gevangenis, dewelke is in de
bovenste poort van Benjamin,

die aan het huis des HEEREN is.
3 Maar het geschiedde des
anderen daags, dat Pashur
Jeremia uit de gevangenis
voortbracht; toen zeide
Jeremia tot hem: De HEERE
noemt uw naam niet Pashur,
maar Magor-missabib.
4 Want zo zegt de HEERE:
Zie, Ik stel u tot een schrik
voor uzelven en voor al uw
liefhebbers; die zullen vallen
door het zwaard hunner
vijanden, dat het uw ogen
aanzien; en Ik zal gans Juda
geven in de hand des konings
van Babel, die hen naar Babel
gevankelijk zal wegvoeren, en
slaan hen met het zwaard.
5 Ook zal Ik geven al het
vermogen dezer stad, en al haar
arbeid, en al haar kostelijkheid,
en alle schatten der koningen
van Juda, Ik zal ze geven
in de hand hunner vijanden,
die zullen ze roven, zullen ze
nemen, en zullen ze brengen
naar Babel.
6 En gij, Pashur, en alle
inwoners van uw huis!
gijlieden zult gaan in de
gevangenis; en gij zult te Babel
komen, en aldaar sterven, en
aldaar begraven worden, gij en
al uw vrienden, denwelken gij
valselijk geprofeteerd hebt.
7 HEERE! Gij hebt mij
overreed, en ik ben overreed
geworden; Gij zijt mij te sterk
geweest, en hebt overmocht;
ik ben den gansen dag tot een
belachen, een ieder van hen
bespot mij.
8 Want sinds ik spreke,
roep ik uit, ik roep geweld
en verstoring; omdat mij des
HEEREN woord den gansen dag
tot smaad en tot schimp is.
9 Dies zeide ik: Ik zal Zijner
niet gedenken, en niet meer
in Zijn Naam spreken; maar
het werd in mijn hart als
een brandend vuur, besloten
in mijn beenderen; en ik
bemoeide mij om te verdragen,
maar konde niet.
10 Want ik heb gehoord
de naspraak van velen, van
Magor-missabib, zeggende:
Geef ons te kennen, en wij
zullen het te kennen geven; al
mijn vredegenoten nemen acht
op mijn hinking; zij zeggen:
Misschien zal hij overreed
worden, dan zullen wij hem
overmogen, en onze wraak van
hem nemen.
11 Maar de HEERE is met
mij als een verschrikkelijk
Held; daarom zullen mijn
vervolgers struikelen, en
niets vermogen; zij zijn
zeer beschaamd geworden,
omdat zij niet verstandiglijk
gehandeld hebben; het zal een
eeuwige schande zijn, zij zal
niet vergeten worden.
12 Gij dan, o HEERE
der heirscharen, Die den
rechtvaardige proeft, Die de
nieren en het hart ziet, laat
mij Uw wraak van hen zien,
want ik heb U mijn twistzaak
ontdekt.
13 Zingt den HEERE, prijst den
HEERE; want Hij heeft de ziel
des nooddruftigen uit de hand

der boosdoeners verlost.

14 Vervloekt zij de dag, op welken ik geboren ben; de dag, op welken mijn moeder mij gebaard heeft, zij niet gezegend!

15 Vervloekt zij de man, die mijn vader geboodschapt heeft, zeggende: U is een jonge zoon geboren, verblijdende hem grotelijks!

16 Ja, dezelve man zij, als de steden, die de HEERE heeft omgekeerd, en het heeft Hem niet berouwd; en hij hore in den morgenstond een geroep, en op den middagtijd een geschrei.

17 Dat Hij mij niet gedood heeft van de baarmoeder af! Of mijn moeder mijn graf geweest is, of haar baarmoeder als van een, die eeuwiglijk zwanger is!

18 Waarom ben ik toch uit de baarmoeder voortgekomen, om moeite en droefenis te zien, en dat mijn dagen in beschaamdheid vergaan?

21 Het woord, dat van den HEERE geschied is tot Jeremia, als koning Zekekia tot hem zond Pashur, den zoon van Malchia, en Zefanja, den zoon van Maaseja, den priester, zeggende:

2 Vraag toch den HEERE voor ons, want Nebukadrezar, de koning van Babel, strijdt tegen ons; misschien zal de HEERE met ons doen naar al Zijn wonderen, dat hij van ons optrekke.

3 Toen zeide Jeremia tot hen: Zo zult gijlieden tot Zedekia zeggen:

4 Zo zegt de HEERE, de God Israels: Ziet, Ik zal de krijgswapenen omwenden, die in ulieder hand zijn, met dewelke gij strijdt tegen den koning van Babel en tegen de Chaldeen, die u belegeren, van buiten aan den muur; en Ik zal ze verzamelen in het midden van deze stad.

5 En Ik Zelf zal tegen ulieden strijden, met een uitgestrekte hand en met een sterken arm, ja, met toorn, en met grimmigheid, en met grote verbolgenheid.

6 En Ik zal de inwoners dezer stad slaan, zowel de mensen als de beesten; door een grote pestilentie zullen zij sterven.

7 En daarna, spreekt de HEERE, zal Ik Zedekia, den koning van Juda, en zijn knechten, en het volk, en die in deze stad overgebleven zijn, van de pestilentie, van het zwaard en van den honger, geven in de hand van Nebukadrezar, den koning van Babel, en in de hand hunner vijanden, en in de hand dergenen, die hun ziel zoeken; en hij zal ze slaan met de scherpte des zwaards; hij zal ze niet sparen, noch verschonen, noch zich ontfermen.

8 En tot dit volk zult gij zeggen: Zo zegt de HEERE: Ziet, Ik stel voor ulieder aangezicht den weg des levens en den weg des doods.

9 Die in deze stad blijft, zal
sterven door het zwaard, of
door den honger, of door de
pestilentie; maar die er uitgaat
en valt tot de Chaldeeen, die
ulieden belegeren, die zal
leven, en zijn ziel zal hem tot
een buit zijn.

10 Want Ik heb Mijn
aangezicht tegen deze stad
gesteld ten kwade en niet ten
goede, spreekt de HEERE; zij
zal gegeven worden in de hand
des konings van Babel, en hij
zal ze met vuur verbranden.

11 En aangaande het huis des
konings van Juda, hoort des
HEEREN woord.

12 O huis Davids! zo zegt
de HEERE: Richt des morgens
recht, en verlost den beroofde
uit den hand des verdrukkers;
opdat Mijn gramschap niet
uitvare als een vuur, en brande,
dat niemand blussen kunne,
vanwege de boosheid uwer
handelingen.

13 Ziet, Ik wil aan u, gij
inwoneres des dals, gij rots van
het plein! spreekt de HEERE;
gijlieden, die zegt: Wie zou
tegen ons afkomen, of wie zou
komen in onze woningen?

14 En Ik zal over ulieden
bezoeking doen naar de vrucht
uwer handelingen, spreekt de
HEERE; en Ik zal een vuur
aansteken in haar woud, dat zal
verteren al wat rondom haar is.

22 Alzo zegt de HEERE:
Ga af in het huis des
konings van Juda, en spreek
aldaar dit woord.

2 En zeg: Hoor het woord des
HEEREN, gij koning van Juda,
gij, die zit op Davids troon, gij,
en uw knechten, en uw volk,
die door deze poorten ingaan!

3 Zo zegt de HEERE: Doet
recht en gerechtigheid, en redt
den beroofde uit de hand des
verdrukkers; en onderdrukt
den vreemdeling niet, den
wees noch de weduwe; doet
geen geweld en vergiet geen
onschuldig bloed in deze
plaats.

4 Want indien gijlieden deze
zaak ernstiglijk zult doen, zo
zullen door de poorten van
dit huis koningen ingaan,
zittende den David op zijn
troon, rijdende op wagens
en op paarden, hij, en zijn
knechten, en zijn volk.

5 Indien gij daarentegen deze
woorden niet zult horen, zo heb
Ik bij Mij gezworen, spreekt
de HEERE, dat dit huis tot een
woestheid worden zal.

6 Want zo zegt de HEERE van
het huis des konings van Juda:
Gij zijt Mij een Gilead, een
hoogte van Libanon; maar zo Ik
u niet zette als een woestijn en
onbewoonde steden!

7 Want Ik zal verdervers
tegen u heiligen, elk met zijn
gereedschap, die zullen uw
uitgelezen cederen omhouwen,
en in het vuur werpen.

8 Dan zullen veel heidenen
voorbij deze stad gaan, en
zullen zeggen, een ieder tot
zijn naaste: Waarom heeft de
HEERE alzo gedaan aan deze
grote stad?

9 En zij zullen zeggen: Omdat
zij het verbond des HEEREN,
huns Gods, hebben verlaten, en
hebben zich voor andere goden
nedergebogen, en die gediend.
10 Weent niet over den dode,
en beklaagt hem niet; weent
vrij over dien, die weggegaan
is, want hij zal nimmermeer
wederkomen, dat hij het land
zijner geboorte zie.
11 Want zo zegt de HEERE
van Sallum, den zoon van
Josia, koning van Juda, die
in de plaats van zijn vader
Josia regeerde, die uit deze
plaats is uitgegaan: Hij zal daar
nimmermeer wederkomen.
12 Maar in de plaats,
waarhenen zij hem gevankelijk
hebben weggevoerd, zal hij
sterven, en dit land zal hij niet
meer zien.
13 Wee dien, die zijn huis
bouwt met ongerechtigheid, en
zijn opperzalen met onrecht;
die zijns naasten dienst om
niet gebruikt, en geeft hen zijn
arbeidsloon niet!
14 Die daar zegt: Ik zal mij
een zeer hoog huis bouwen,
en doorluchtige opperzalen; en
hij houwt zich vensteren uit,
en het is bedekt met ceder, en
aangestreken met menie.
15 Zoudt gij regeren, omdat
gij u mengt met den ceder?
Heeft niet uw vader gegeten
en gedronken, en recht en
gerechtigheid gedaan, en het
ging hem toen wel?
16 Hij heeft de rechtzaak des
ellendigen en nooddruftigen
gericht, toen ging het hem wel;
is dat niet Mij te kennen?
spreekt de HEERE.
17 Maar uw ogen en uw hart
zijn niet dan op uw gierigheid,
en op onschuldig bloed, om dat
te vergieten, en op verdrukking
en overlast, om die te doen.
18 Daarom zegt de HEERE alzo
van Jojakim, zoon van Josia,
koning van Juda: Zij zullen
hem niet beklagen: Och mijn
broeder! of, och zuster! Zij
zullen hem niet beklagen: Och,
heer! of, och zijn majesteit!
19 Met een ezelsbegrafenis
zal hij begraven worden; men
zal hem slepen en daarhenen
werpen, verre weg van de
poorten van Jeruzalem.
20 Klim op den Libanon en
roep, en verhef uw stem op
den Basan; roep ook van de
veren; maar al uw liefhebbers
zijn verbroken.
21 Ik sprak u aan in uw groten
voorspoed, maar gij zeidet: Ik
zal niet horen. Dit is uw weg
van uw jeugd af, dat gij Mijner
stem niet hebt gehoorzaamd.
22 De wind zal al uw herders
weiden, en uw liefhebbers
zullen in de gevangenis
gaan; dan zult gij zekerlijk
beschaamd en te schande
worden, vanwege al uw
boosheid.
23 O gij, die nu op den
Libanon woont, en in
de cederen nestelt! hoe
begenadigd zult gij zijn, als u
de smarten zullen aankomen,
het wee als ener barende
vrouw!

24 Zo waarachtig als Ik leef,
spreekt de HEERE, ofschoon
Chonia, de zoon van Jojakim,
den koning van Juda, een
zegelring ware aan Mijn
rechterhand, zo zal Ik u toch
van daar wegrukken.

25 En Ik zal u geven in
de hand dergenen, die
uw ziel zoeken, en in de
hand dergenen, voor welker
aangezicht gij schrikt, namelijk
in de hand van Nebukadrezar,
den koning van Babel, en in de
hand der Chaldeen.

26 En Ik zal u, en uw moeder,
die u gebaard heeft, uitwerpen
in een ander land, waarin
gijlieden niet geboren zijt, en
daar zult gij sterven.

27 En in het land, naar
hetwelk hun ziel verlangt
om daar weder te komen,
daarhenen zullen zij niet
wederkomen.

28 Is dan deze man Chonia
een veracht, verstrooid,
afgodisch beeld? Of is hij
een vat, waaraan men geen
lust heeft? Waarom zijn hij
en zijn zaad uitgeworpen, ja,
weggeworpen in een land, dat
zij niet kennen?

29 O land, land, land! hoor des
HEEREN woord!

30 Zo zegt de HEERE: Schrijft
dezen zelfden man kinderloos,
een man, die niet voorspoedig
zal zijn in zijn dagen; want
er zal niemand van zijn zaad
voorspoedig zijn, zittende op
den troon Davids, en heersende
meer in Juda.

23 Wee den herderen,
die de schapen
Mijner weide ombrengen
en verstrooien! spreekt de
HEERE.

2 Daarom zegt de HEERE,
de God Israels, alzo van
de herderen, die Mijn volk
weiden: Gijlieden hebt Mijn
schapen verstrooid, en hebt
ze verdreven, en hebt ze niet
bezocht; ziet, Ik zal over u
bezoeken de boosheid uwer
handelingen, spreekt de HEERE.

3 En Ik zal het overblijfsel
Mijner schapen Zelf
vergaderen uit al de landen,
waarhenen Ik ze verdreven
heb; en Ik zal ze wederbrengen
tot hun kooien, en zij
zullen vruchtbaar zijn, en
vermenigvuldigen.

4 En Ik zal herderen over
hen verwekken, die ze weiden
zullen; en zij zullen niet
meer vrezen, noch verschrikt
worden, noch gemist worden,
spreekt de HEERE.

5 Ziet, de dagen komen,
spreekt de HEERE, dat Ik aan
David een rechtvaardige Spruit
zal verwekken; Die zal Koning
zijnde regeren, en voorspoedig
zijn, en recht en gerechtigheid
doen op de aarde.

6 In Zijn dagen zal Juda
verlost worden, en Israel zeker
wonen; en dit zal Zijn naam
zijn, waarmede men Hem zal
noemen: De HEERE: ONZE
GERECHTIGHEID.

7 Daarom, ziet, de dagen
komen, spreekt de HEERE, dat
zij niet meer zullen zeggen: Zo

waarachtig als de HEERE leeft,
Die de kinderen Israels uit
Egypteland heeft opgevoerd.
8 Maar: Zo waarachtig
als de HEERE leeft, Die het
zaad van het huis Israels
heeft opgevoerd, en Die het
aangebracht heeft uit het land
van het noorden, en uit al
de landen, waarheen Ik ze
gedreven had! want zij zullen
wonen in hun land.
9 Aangaande de profeten.
Mijn hart wordt in mijn
binnenste gebroken, al mijn
beenderen bewegen zich; ik
ben als een dronken man,
en als een man, dien de
wijn te boven gaat; vanwege
den HEERE, en vanwege de
woorden Zijner heiligheid.
10 Want het land is vol
overspelers, want het land
treurt vanwege den vloek, de
weiden der woestijn verdorren,
omdat hun loop boos is, en
hun macht niet recht.
11 Want beiden, profeten en
priesters, zijn huichelaars; zelfs
in Mijn huis vind Ik hun
boosheid, spreekt de HEERE.
12 Daarom zal hun weg hun
zijn als zeer gladde plaatsen
in de donkerheid; zij zullen
aangedreven worden en daarin
vallen; want Ik zal een kwaad
over hen brengen in het jaar
hunner bezoeking, spreekt de
HEERE.
13 Ik heb wel ongerijmdheid
gezien in de profeten van
Samaria, die door Baal,
profeteerden, en Mijn volk
Israel verleidden.
14 Maar in de profeten
van Jeruzalem zie Ik
afschuwelijkheid; zij bedrijven
overspel, en gaan om met
valsheid, en sterken de handen
der boosdoeners, opdat zij zich
niet bekeren, een iegelijk van
zijn boosheid; zij allen zijn Mij
als Sodom, en haar inwoners
als Gomorra.
15 Daarom zegt de HEERE der
heirscharen van deze profeten
alzo: Ziet, Ik zal hen met alsem
spijzigen, en met gallewater
drenken; want van Jeruzalems
profeten is de huichelarij
uitgegaan in het ganse land.
16 Zo zegt de HEERE der
heirscharen: Hoort niet naar
de woorden der profeten, die u
profeteren; zij maken u ijdel;
zij spreken het gezicht huns
harten, niet uit des HEEREN
mond.
17 Zij zeggen steeds tot
degenen, die Mij lasteren: De
HEERE heeft het gesproken,
gijlieden zult vrede hebben;
en tot al wie naar zijns harten
goeddunken wandelt, zeggen
zij: Ulieden zal geen kwaad
overkomen.
18 Want wie heeft in des
HEEREN raad gestaan, en Zijn
woord gezien of gehoord? Wie
heeft Zijn woord aangemerkt
en gehoord?
19 Ziet, een onweder des
HEEREN, een grimmigheid
is uitgegaan, ja, een pijnlijk
onweder, het zal blijven op der
goddelozen hoofd.
20 Des HEEREN toorn zal
zich niet afwenden, totdat Hij

zal hebben gedaan, en totdat Hij zal hebben daargesteld de gedachten Zijns harten; in het laatste der dagen zult gij met verstand daarop letten.

21 Ik heb die profeten niet gezonden, nochtans hebben zij gelopen; Ik heb tot hen niet gesproken, nochtans hebben zij geprofeteerd.

22 Maar zo zij in Mijn raad hadden gestaan, zo zouden zij Mijn volk Mijn woorden hebben doen horen, en zouden hen afgekeerd hebben van hun bozen weg, en van de boosheid hunner handelingen.

23 Ben Ik een God van nabij, spreekt de HEERE, en niet een God van verre?

24 Zou zich iemand in verborgene plaatsen kunnen verbergen, dat Ik hem niet zou zien? spreekt de HEERE; vervul Ik niet den hemel en de aarde? spreekt de HEERE.

25 Ik heb gehoord, wat de profeten zeggen, die in Mijn Naam leugen profeteren, zeggende: Ik heb gedroomd, ik heb gedroomd.

26 Hoe lang? Is er dan een droom in het hart der profeten, die de leugen profeteren? Ja, het zijn profeten van huns harten bedriegerij.

27 Die daar denken om Mijn volk Mijn Naam te doen vergeten, door hun dromen, die zij, een ieder zijn naaste, vertellen; gelijk als hun vaders Mijn Naam vergeten hebben door Baal.

28 De profeet, bij welken een droom is, die vertelle den droom; en bij welken Mijn woord is, die spreke Mijn woord waarachtiglijk; wat heeft het stro met het koren te doen? spreekt de HEERE.

29 Is Mijn woord niet alzo, als een vuur? spreekt de HEERE, en als een hamer, die een steenrots te morzel slaat?

30 Daarom, ziet, Ik wil aan de profeten, spreekt de HEERE, die Mijn woorden stelen, een ieder van zijn naaste;

31 Ziet, Ik wil aan de profeten, spreekt de HEERE, die hun tong nemen, en spreken: Hij heeft het gesproken;

32 Ziet, Ik wil aan degenen, die valse dromen profeteren, spreekt de HEERE, en vertellen die, en verleiden Mijn volk met hun leugenen en met hun lichtvaardigheid; daar Ik hen niet gezonden, en hun niets bevolen heb, en zij dit volk gans geen nut doen, spreekt de HEERE.

33 Wanneer dan dit volk, of een profeet, of priester u vragen zal, zeggende: Wat is des HEEREN last? Zo zult gij tot hen zeggen: Wat last? Dat Ik ulieden verlaten zal, spreekt de HEERE.

34 En aangaande den profeet, of den priester, of het volk, dat zeggen zal: Des HEEREN last; dat Ik bezoeking zal doen over dien man en over zijn huis.

35 Aldus zult gijlieden zeggen, een iegelijk tot zijn naaste, en een iegelijk tot zijn

broeder: Wat heeft de HEERE geantwoord, en wat heeft de HEERE gesproken?
36 Maar des HEEREN last zult gij niet meer gedenken; want een iegelijk zal zijn eigen woord een last zijn, dewijl gij verkeert de woorden van den levenden God, den HEERE der heirscharen, onzen God.
37 Aldus zult gij zeggen tot den profeet: Wat heeft u de HEERE geantwoord en wat heeft de HEERE gesproken?
38 Maar dewijl gij zegt: Des HEEREN last; daarom, zo zegt de HEERE: Omdat gij dit woord zegt: Des HEEREN last, daar Ik tot u gezonden heb, zeggende: Gij zult niet zeggen: Des HEEREN last;
39 Daarom, ziet, Ik zal u ook ganselijk vergeten, en u, mitsgaders de stad, die Ik u en uw vaderen gegeven heb, van Mijn aangezicht laten varen.
40 En Ik zal u eeuwige smaadheid aandoen, en eeuwige schande, die niet zal worden vergeten.

24 De HEERE deed mij zien, en ziet, er waren twee vijgenkorven, gezet voor den tempel des HEEREN; nadat Nebukadrezar, koning van Babel, gevankelijk had weggevoerd Jechonia, den zoon van Jojakim, den koning van Juda, mitsgaders de vorsten van Juda, en de timmerlieden, en de smeden van Jeruzalem, en hen te Babel gebracht had.
2 In den enen korf waren zeer goede vijgen, als de eerste rijpe vijgen zijn; maar in den anderen korf waren zeer boze vijgen, die vanwege de boosheid niet konden gegeten worden.
3 En de HEERE zeide tot mij: Wat ziet gij, Jeremia? En ik zeide: Vijgen; de goede vijgen zijn zeer goed, en de boze zeer boos, die vanwege de boosheid niet kunnen gegeten worden.
4 Toen geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende:
5 Zo zegt de HEERE, de God Israels: Gelijk die goede vijgen, alzo zal Ik kennen de gevankelijk weggevoerden van Juda, die Ik uit deze plaats naar het land der Chaldeen heb weggeschikt, ten goede.
6 En Ik zal Mijn oog op hen stellen ten goede, en zal hen wederbrengen in dit land; en Ik zal hen bouwen, en niet afbreken; en zal hen planten, en niet uitrukken.
7 En Ik zal hun een hart geven om Mij te kennen, dat Ik de HEERE ben; en zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn; want zij zullen zich tot Mij met hun ganse hart bekeren.
8 En gelijk de boze vijgen, die vanwege de boosheid niet kunnen gegeten worden (want aldus zegt de HEERE), alzo zal Ik maken Zedekia, den koning van Juda, mitsgaders zijn vorsten, en het overblijfsel van Jeruzalem, die in dit land

zijn overgebleven, en die in
Egypteland wonen;
9 En Ik zal hen overgeven
tot een beroering ten kwade,
allen koninkrijken der aarde;
tot smaadheid, en tot een
spreekwoord, tot een spotrede,
en tot een vloek, in al de
plaatsen, waarhenen Ik hen
gedreven zal hebben;
10 En Ik zal onder hen zenden
het zwaard, den honger en de
pestilentie, totdat zij verteerd
zullen zijn uit het land, dat Ik
hun en hun vaderen gegeven
had.

25 Het woord, dat tot
Jeremia geschied is over
het ganse volk van Juda, in
het vierde jaar van Jojakim,
zoon van Josia, koning van
Juda (dit was het eerste jaar
van Nebukadrezar, koning van
Babel);
2 Hetwelk de profeet Jeremia
gesproken heeft tot het ganse
volk van Juda, en tot al de
inwoners van Jeruzalem,
zeggende:
3 Van het dertiende jaar van
Josia, den zoon van Amon,
den koning van Juda, tot
op dezen dag toe (dit is het
drie en twintigste jaar) is het
woord des HEEREN tot mij
geschied; en ik heb tot ulieden
gesproken, vroeg op zijnde en
sprekende, maar gij hebt niet
gehoord.
4 Ook heeft de HEERE tot u
gezonden al Zijn knechten, de
profeten, vroeg op zijnde en
zendende (maar gij hebt niet
gehoord, noch uw oor geneigd
om te horen);
5 Zeggende: Bekeert u toch,
een iegelijk van zijn bozen
weg, en van de boosheid uwer
handelingen, en woont in het
land, dat de HEERE u en uw
vaderen gegeven heeft, van
eeuw tot eeuw;
6 En wandelt andere goden
niet na, om die te dienen, en
u voor die neder te buigen; en
vertoornt Mij niet door uwer
handen werk, opdat Ik u geen
kwaad doe.
7 Maar gij hebt naar Mij niet
gehoord, spreekt de HEERE;
opdat gij Mij vertoorndet door
het werk uwer handen, u
zelven ten kwade.
8 Daarom, zo zegt de HEERE
der heirscharen; Omdat gij
Mijn woorden niet hebt
gehoord;
9 Ziet, Ik zal zenden, en
nemen alle geslachten van het
noorden, spreekt de HEERE; en
tot Nebukadrezar, den koning
van Babel, Mijn knecht; en zal
ze brengen over dit land, en
over de inwoners van hetzelve,
en over al deze volken rondom;
en Ik zal ze verbannen, en zal
ze stellen tot een ontzetting,
en tot een aanfluiting, en tot
eeuwige woestheden.
10 En Ik zal van hen
doen vergaan de stem der
vrolijkheid en de stem
de vreugde, de stem des
bruidegoms en de stem der
bruid, het geluid der molens en
het licht der lamp.
11 En dit ganse land zal
worden tot een woestheid, tot

een ontzetting; en deze volken
zullen den koning van Babel
dienen zeventig jaren.
12 Maar het zal geschieden,
als de zeventig jaren vervuld
zijn, dan zal Ik over den
koning van Babel, en over dat
volk, spreekt de HEERE, hun
ongerechtigheid bezoeken,
mitsgaders over het land der
Chaldeen, en zal dat stellen tot
eeuwige verwoestingen.
13 En Ik zal over dat land
brengen al Mijn woorden, die
Ik daarover gesproken heb; al
wat in dit boek geschreven is,
wat Jeremia geprofeteerd heeft
over al deze volken.
14 Want van hen zullen zich
doen dienen, die ook machtige
volken en grote koningen zijn;
alzo zal Ik hun vergelden naar
hun doen, en naar het werk
hunner handen.
15 Want alzo heeft de HEERE,
de God Israels, tot mij gezegd:
Neem dezen beker des wijns
der grimmigheid van Mijn
hand, en geef dien te drinken
al den volken, tot welke Ik u
zende;
16 Dat zij drinken, en beven,
en dol worden, vanwege het
zwaard, dat Ik onder hen zal
zenden.
17 En ik nam den beker van
des HEEREN hand, en ik gaf
te drinken al den volken, tot
welke de HEERE mij gezonden
had;
18 Namelijk Jeruzalem en
de steden van Juda, en haar
koningen, en haar vorsten;
om die te stellen tot een
woestheid, tot een ontzetting,
tot een aanfluiting en tot een
vloek, gelijk het is te dezen
dage;
19 Farao, den koning van
Egypte, en zijn knechten, en
zijn vorsten, en al zijn volk;
20 En den gansen gemengden
hoop, en allen koningen
des lands van Uz; en allen
koningen van der Filistijnen
land, en Askelon, en Gaza, en
Ekron, en het overblijfsel van
Asdod;
21 Edom, en Moab, en den
kinderen Ammons;
22 En allen koningen van
Tyrus, en allen koningen van
Sidon; en den koningen der
eilanden, die aan gene zijde
der zee zijn.
23 Dedan, en Thema, en Buz,
en allen, die aan de hoeken
afgekort zijn;
24 En allen koningen van
Arabie; en allen koningen des
gemengden hoops, die in de
woestijn wonen;
25 En allen koningen van
Zimri, en allen koningen van
Elam, en allen koningen van
Medie;
26 En allen koningen van het
noorden, die nabij en die verre
zijn, den een met den anderen;
ja, allen koninkrijken der
aarde, die op den aardbodem
zijn. En de koning van Sesach
zal na hen drinken.
27 Gij zult dan tot hen
zeggen: Zo zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels:
Drinkt, en wordt dronken, en
spuwt, en valt neder, dat gij

niet weder opstaat, vanwege het zwaard, dat Ik onder u zal zenden.
28 En het zal geschieden, wanneer zij weigeren zullen den beker van uw hand te nemen om te drinken, dat gij tot hen zeggen zult: Zo zegt de HEERE der heirscharen: Gij zult zekerlijk drinken!
29 Want ziet, in de stad, die naar Mijn Naam genoemd is, begin Ik te plagen, en zoudt gij enigszins onschuldig gehouden worden? Gij zult niet onschuldig gehouden worden; want Ik roep het zwaard over alle inwoners der aarde, spreekt de HEERE der heirscharen.
30 Gij zult dan al deze woorden tot hen profeteren, en gij zult tot hen zeggen: De HEERE zal brullen uit de hoogte, en Zijn stem verheffen uit de woning Zijner heiligheid; Hij zal schrikkelijk brullen over Zijn woonstede; Hij zal een vreugdegeschrei, als de druiven treders, uitroepen tegen alle inwoners der aarde.
31 Het geschal zal komen tot aan het einde der aarde; want de HEERE heeft een twist met de volken, Hij zal gericht houden met alle vlees; de goddelozen heeft Hij aan het zwaard overgegeven, spreekt de HEERE.
32 Zo zegt de HEERE der heirscharen: Ziet, een kwaad gaat er uit van volk tot volk. en een groot onweder zal er verwekt worden van de zijden der aarde.
33 En de verslagenen des HEEREN zullen te dien dage liggen van het ene einde der aarde tot aan het andere einde der aarde; zij zullen niet beklaagd, noch opgenomen, noch begraven worden; tot mest op den aardbodem zullen zij zijn.
34 Huilt, gij herders! en schreeuwt, en wentelt u in de as, gij heerlijken van de kudde! want uw dagen zijn vervuld, dat men slachten zal, en van uw verstrooiingen, dan zult gij vervallen als een kostelijk vat.
35 En de vlucht zal vergaan van de herders, en de ontkoming van de heerlijken der kudde.
36 Er zal zijn een stem des geroeps der herderen, en een gehuil der heerlijken van de kudde, omdat de HEERE hun weide verstoort.
37 Want de landouwen des vredes zullen uitgeroeid worden, vanwege de hittigheid des toorns des HEEREN.
38 Hij heeft, als een jonge leeuw, Zijn hutte verlaten; want hunlieder land is geworden tot een verwoesting, vanwege de hittigheid des verdrukkers, ja, vanwege de hittigheid Zijns toorns.

26 In het begin des koninkrijks van Jojakim, den zoon van Josia, koning van Juda, geschiedde dit woord van den HEERE, zeggende:

2 Zo zegt de HEERE: Sta in
het voorhof van het huis des
HEEREN, en spreek tot alle
steden van Juda, die komen om
aan te bidden in het huis des
HEEREN, al de woorden, die Ik u
geboden heb tot hen te spreken,
doe er niet een woord af.
3 Misschien zullen zij horen,
en zich bekeren, een iegelijk
van zijn bozen weg; zo zou
Ik berouw hebben over het
kwaad, dat Ik hun denk te doen
vanwege de boosheid hunner
handelingen.
4 Zeg dan tot hen: Zo zegt de
HEERE: Zo gijlieden naar Mij
niet zult horen, dat gij wandelt
in Mijn wet, die Ik voor uw
aangezicht gegeven heb;
5 Horende naar de woorden
Mijner knechten, de profeten,
die Ik tot u zende, zelfs vroeg
op zijnde en zendende; doch gij
niet gehoord hebt;
6 Zo zal Ik dit huis stellen als
Silo, en deze stad zal Ik stellen
tot een vloek allen volken der
aarde.
7 En de priesters, en de
profeten, en al het volk,
hoorden Jeremia deze woorden
spreken in het huis des
HEEREN.
8 Zo geschiedde het, als
Jeremia geeindigd had te
spreken alles, wat de HEERE
geboden had tot al het volk te
spreken, dat de priesters en de
profeten en al het volk hem
grepen, zeggende: Gij zult den
dood sterven!
9 Waarom hebt gij in
den Naam des HEEREN
geprofeteerd, zeggende: Dit
huis zal worden als Silo, en
deze stad zal woest worden,
dat er niemand wone? En het
ganse volk werd vergaderd
tegen Jeremia, in het huis des
HEEREN.
10 Als nu de vorsten van Juda
deze woorden hoorden, gingen
zij op uit het huis des konings
naar het huis des HEEREN; en
zij zetten zich bij de deur der
nieuwe poort des HEEREN.
11 Toen spraken de priesters
en de profeten tot de vorsten
en tot al het volk, zeggende:
Aan dezen man is een oordeel
des doods, want hij heeft
geprofeteerd tegen deze stad,
gelijk als gij met uw oren
gehoord hebt.
12 Maar Jeremia sprak tot al
de vorsten en tot al het volk,
zeggende: De HEERE heeft mij
gezonden, om tegen dit huis en
tegen deze stad te profeteren
al de woorden, die gij gehoord
hebt;
13 Nu dan, maakt uw wegen
en uw handelingen goed, en
gehoorzaamt de stem des
HEEREN, uws Gods; zo zal het
den HEERE berouwen over
het kwaad, dat Hij tegen u
gesproken heeft.
14 Doch ik, ziet, ik ben in uw
handen; doet mij, als het goed,
en als het recht is in uw ogen;
15 Maar weet voorzeker, dat
gij, zo gij mij doodt, gewisselijk
onschuldig bloed zult brengen
op u, en op deze stad, en
op haar inwoners; want in
der waarheid, de HEERE heeft

mij tot u gezonden, om al
deze woorden voor uw oren te
spreken.
16 Toen zeiden de vorsten en
al het volk tot de priesteren en
tot de profeten: Aan dezen man
is geen oordeel des doods, want
hij heeft tot ons gesproken in
den Naam des HEEREN, onzes
Gods.
17 Ook stonden er mannen
op, van de oudsten des lands,
en spraken tot de ganse
gemeente des volks, zeggende:
18 Micha, de Morastiet, heeft
in de dagen van Hizkia, koning
van Juda, geprofeteerd, en tot
al het volk van Juda gesproken,
zeggende: Zo zegt de HEERE des
heirscharen: Sion zal als een
akker geploegd, en Jeruzalem
tot steen hopen worden, en de
berg dezes huizes tot hoogten
des wouds.
19 Hebben ook Hizkia, de
koning van Juda, en gans Juda
hem ooit gedood? Vreesde hij
niet den HEERE, en smeekte
des HEEREN aangezicht, zodat
het den HEERE berouwde over
het kwaad, dat Hij tegen hen
gesproken had? Wij dan doen
een groot kwaad tegen onze
zielen.
20 Er was ook een man, die
in den Naam des HEEREN
profeteerde, Uria, de zoon van
Semaja, van Kirjath-Jearim;
die profeteerde tegen deze stad
en tegen dit land, naar al de
woorden van Jeremia.
21 En als de koning Jojakim,
mitsgaders al zijn geweldigen,
en al de vorsten zijn woorden
hoorden, zocht de koning hem
te doden; als Uria dat hoorde,
zo vreesde hij, en vluchtte, en
kwam in Egypte;
22 Maar de koning Jojakim
zond mannen naar Egypte,
Elnathan, den zoon van
Achbor, en andere mannen
met hem, in Egypte;
23 Die voerden Uria uit
Egypte, en brachten hem tot
den koning Jojakim, en hij
sloeg hem met het zwaard, en
hij wierp zijn dood lichaam in
de graven van de kinderen des
volks.
24 Maar de hand van Ahikam,
den zoon van Safan, was met
Jeremia, dat men hem niet
overgaf in de hand des volk, om
hem te doden.

27 In het begin des
koninkrijks van
Jojakim, zoon van Josia,
koning van Juda, geschiedde
dit woord tot Jeremia, van den
HEERE, zeggende:
2 Alzo zeide de HEERE tot mij:
Maak u banden en jukken, en
doe die aan uw hals;
3 En zend ze tot den koning
van Edom, en tot den koning
van Moab, en tot den koning
der kinderen Ammons, en tot
den koning van Tyrus, en
tot den koning van Sidon;
door de hand der boden, die
te Jeruzalem tot Zedekia, den
koning van Juda, komen.
4 En beveel hun aan hun
heren te zeggen: Zo zegt de
HEERE der heirscharen, de God
Israels: Zo zult gij tot uw heren
zeggen:

5 Ik heb gemaakt de aarde,
den mens en het vee, die op
den aardbodem zijn, door Mijn
grote kracht, en door Mijn
uitgestrekten arm, en Ik geef ze
aan welken het recht is in Mijn
ogen.
6 En nu, Ik heb al deze
landen gegeven in de hand van
Nebukadnezar, den koning
van Babel, Mijn knecht; zelfs
ook het gedierte des velds heb
Ik hem gegeven, om hem te
dienen.
7 En alle volken zullen hem,
en zijn zoon, en zijns zoons
zoon dienen, totdat ook de tijd
zijns eigenen lands kome; dan
zullen zich machtige volken en
grote koningen van hem doen
dienen.
8 En het zal geschieden,
het volk en het koninkrijk,
dat hem, Nebukadnezar,
den koning van Babel, niet
zal dienen, en dat zijn hals
niet zal geven onder het juk
des konings van Babel; over
datzelve volk zal Ik, spreekt
de HEERE, bezoeking doen
door het zwaard, en door den
honger, en door de pestilentie,
totdat Ik ze zal verteerd hebben
door zijn hand.
9 Gijlieden dan, hoort niet
naar uw profeten, en naar
uw waarzeggers, en naar
uw dromers, en naar uw
guichelaars, en naar uw
tovenaars, dewelke tot u
spreken, zeggende: Gij zult den
koning van Babel niet dienen.
10 Want zij profeteren u
valsheid, om u verre uit uw
land te brengen, en dat Ik u
uitstote, en gij omkomt.
11 Maar het volk, dat zijn hals
zal brengen onder het juk des
konings van Babel, en hem
dienen, datzelve zal Ik in zijn
land laten, spreekt de HEERE,
en het zal dat bouwen en daarin
wonen.
12 Daarna sprak ik tot
Zedekia, den koning van
Juda, naar al deze woorden,
zeggende: Brengt uw halzen
onder het juk des konings van
Babel, en dient hem en zijn
volk, zo zult gij leven.
13 Waarom zoudt gij sterven,
gij en uw volk door het zwaard,
door den honger en door de
pestilentie, gelijk als de HEERE
gesproken heeft van het volk,
dat den koning van Babel niet
zal dienen.
14 Hoort dan niet naar de
woorden der profeten, die tot u
spreken, zeggende: Gij zult den
koning van Babel niet dienen;
want zij profeteren u valsheid.
15 Want Ik heb ze niet
gezonden, spreekt de HEERE,
en zij profeteren valselijk
in Mijn Naam; opdat Ik u
uitstote, en gij omkomt, gij en
de profeten, die u profeteren.
16 Ook sprak ik tot de
priesteren, en tot dit ganse
volk, zeggende: Zo zegt de
HEERE: Hoort niet naar de
woorden uwer profeten, die
u profeteren, zeggende: Ziet,
de vaten van des HEEREN
huis zullen nu haast uit Babel
wedergebracht worden; want
zij profeteren u valsheid.

17 Hoort niet naar hen, maar dient den koning van Babel, zo zult gijlieden leven; waarom zou deze stad tot een woestheid worden?

18 Maar zo zij profeten zijn, en zo des HEEREN woord bij hen is, laat hen nu bij den HEERE der heirscharen voorbidden, opdat de vaten, die in het huis des HEEREN, en in het huis des konings van Juda, en te Jeruzalem zijn overgebleven, niet naar Babel komen.

19 Want zo zegt de HEERE der heirscharen, van de pilaren, en van de zee, en van de stellingen, en van het overige der vaten, die in deze stad zijn overgebleven,

20 Die Nebukadnezar, de koning van Babel, niet heeft weggenomen, als hij Jechonia, den zoon van Jojakim, koning van Juda, van Jeruzalem, naar Babel gevankelijk wegvoerde, mitsgaders al de edelen van Juda en Jeruzalem;

21 Ja, zo zegt de HEERE der heirscharen, de God Israels, van de vaten, die in het huis des HEEREN, en in het huis des konings van Juda, en te Jeruzalem zijn overgebleven:

22 Naar Babel zullen zij gebracht worden, en aldaar zullen zij zijn, tot den dag toe, dat Ik ze bezoeken zal, spreekt de HEERE; dan zal Ik ze opvoeren, en zal ze wederbrengen tot deze plaats.

28 Voorts geschiedde het in hetzelfde jaar, in het begin des koninkrijks van Zedekia, koning van Juda, in het vierde jaar, in de vijfde maand, dat Hananja, zoon van Azur, de profeet, die van Gibeon was, tot mij sprak, in het huis des HEEREN, voor de ogen der priesteren en des gansen volks, zeggende:

2 Zo spreekt de HEERE der heirscharen, de God Israels, zeggende: Ik heb het juk des konings van Babel verbroken.

3 In nog twee volle jaren zal Ik tot deze plaats wederbrengen al de vaten van het huis des HEEREN, die Nebukadnezar, de koning van Babel, uit deze plaats heeft weggenomen, en dezelve naar Babel gebracht.

4 Ook zal Ik Jechonia, den zoon van Jojakim, koning van Juda, en allen, die gevankelijk weggevoerd zijn van Juda, die te Babel gekomen zijn, tot deze plaats wederbrengen, spreekt de HEERE; want Ik zal het juk des konings van Babel verbreken.

5 Toen sprak de profeet Jeremia tot den profeet Hananja, voor de ogen der priesteren, en voor de ogen des gansen volks, die in het huis des HEEREN stonden;

6 En de profeet Jeremia zeide: Amen, de HEERE doe alzo! de HEERE bevestige uw woorden, die gij geprofeteerd hebt, dat Hij de vaten van des HEEREN huis, en allen, die gevankelijk

zijn weggevoerd, van Babel
wederbrenge tot deze plaats!
7 Maar hoor nu dit woord, dat
ik spreek voor uw oren, en voor
de oren des gansen volks:
8 De profeten, die voor mij en
voor u van ouds geweest zijn,
die hebben tegen veel landen
en tegen grote koninkrijken
geprofeteerd, van krijg, en van
kwaad, en van pestilentie.
9 De profeet, die geprofeteerd
zal hebben van vrede, als het
woord van dien profeet komt,
dan zal die profeet bekend
worden, dat hem de HEERE in
der waarheid gezonden heeft.
10 Toen nam de profeet
Hananja het juk van den hals
van den profeet Jeremia, en
verbrak het.
11 En Hananja sprak voor
de ogen des gansen volks,
zeggende: Zo zegt de HEERE:
Alzo zal Ik verbreken het juk
van Nebukadnezar, den koning
van Babel, in nog twee volle
jaren, van den hals al der
volken. En de profeet Jeremia
ging zijns weegs.
12 Doch des HEEREN woord
geschiedde tot Jeremia (nadat
de profeet Hananja het juk
van den hals van den profeet
Jeremia verbroken had),
zeggende:
13 Ga henen en spreek tot
Hananja, zeggende: Zo zegt de
HEERE: Houten jukken hebt gij
verbroken, nu zult gij in plaats
van die ijzeren jukken maken.
14 Want zo zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels: Ik
heb een ijzeren juk gedaan aan
den hals van al deze volken, om
Nebukadnezar, den koning van
Babel, te dienen, en zij zullen
hem dienen; ja, Ik heb hem ook
het gedierte des velds gegeven.
15 En de profeet Jeremia zeide
tot den profeet Hananja: Hoor
nu, Hananja! de HEERE heeft
u niet gezonden, maar gij hebt
gemaakt, dat dit volk op leugen
vertrouwt.
16 Daarom, zo zegt de HEERE:
Zie, Ik zal u wegwerpen van
den aardbodem; dit jaar zult
gij sterven, omdat gij een afval
gesproken hebt tegen den
HEERE.
17 Alzo stierf de profeet
Hananja in datzelfde jaar, in
de zevende maand.

29 Voorts zijn dit de
woorden des briefs,
dien de profeet Jeremia zond
van Jeruzalem tot de overige
oudsten, die gevankelijk waren
weggevoerd, mitsgaders tot de
priesteren, en tot de profeten,
en tot het ganse volk, dat
Nebukadnezar van Jeruzalem
gevankelijk had weggevoerd
naar Babel.
2 (Nadat de koning Jechonia,
en de koningin, en de
kamerlingen, de vorsten
van Juda en Jeruzalem,
mitsgaders de timmerlieden en
smeden van Jeruzalem waren
uitgegaan);
3 Door de hand van Elasa,
den zoon van Safan, en
Gemarja, den zoon van Hilkia,
die Zedekia, de koning van
Juda, naar Babel zond, tot
Nebukadnezar, den koning van

Babel, zeggende:
4 Zo zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels,
tot allen, die gevankelijk zijn
weggevoerd, die Ik gevankelijk
heb doen wegvoeren van
Jeruzalem naar Babel:
5 Bouwt huizen en woont
daarin, en plant hoven en eet de
vrucht daarvan;
6 Neemt vrouwen, en gewint
zonen en dochteren, en neemt
vrouwen voor uw zonen,
en geeft uw dochteren aan
mannen, dat zij zonen en
dochteren baren; en wordt
aldaar vermenigvuldigd, en
wordt niet verminderd.
7 En zoekt den vrede der stad,
waarhenen Ik u gevankelijk
heb doen wegvoeren, en bidt
voor haar tot den HEERE; want
in haar vrede zult gij vrede
hebben.
8 Want zo zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels:
Laat uw profeten en uw
waarzeggers, die in het midden
van u zijn, u niet bedriegen, en
hoort niet naar uw dromers,
die gij doet dromen.
9 Want zij profeteren u
valselijk in Mijn Naam; Ik heb
hen niet gezonden, spreekt de
HEERE.
10 Want zo zegt de HEERE:
Zekerlijk, als zeventig jaren
te Babel zullen vervuld zijn,
zal Ik ulieden bezoeken, en Ik
zal Mijn goed woord over u
verwekken, u wederbrengende
tot deze plaats.
11 Want Ik weet de
gedachten, die Ik over u
denk, spreekt de HEERE,
gedachten des vredes, en niet
des kwaads, dat Ik u geve het
einde en de verwachting.
12 Dan zult gij Mij aanroepen,
en henengaan, en tot Mij
bidden; en Ik zal naar u horen.
13 En gij zult Mij zoeken en
vinden, wanneer gij naar Mij
zult vragen met uw ganse hart.
14 En Ik zal van ulieden
gevonden worden, spreekt de
HEERE, en Ik zal uw gevangenis
wenden, en u vergaderen uit al
de volken, en uit al de plaatsen,
waarhenen Ik u gedreven heb,
spreekt de HEERE; en Ik zal u
wederbrengen tot de plaats,
van waar Ik u gevankelijk heb
doen wegvoeren.
15 Omdat gij zegt: de HEERE
heeft ons profeten naar Babel
verwekt;
16 Daarom zegt de HEERE alzo
van den koning, die op Davids
troon zit, en van al het volk,
dat in deze stad woont, te
weten, uw broederen, die met
u niet zijn uitgegaan in de
gevangenis;
17 Alzo zegt de HEERE der
heirscharen: Ziet, Ik zal het
zwaard, den honger en de
pestilentie onder hen zenden;
en Ik zal ze maken als de
afschuwelijke vijgen, die
vanwege de boosheid niet
kunnen gegeten worden.
18 En Ik zal ze achterna
jagen met het zwaard, met den
honger en met de pestilentie;
en Ik zal ze overgeven tot een
beroering, allen koninkrijken
der aarde, tot een vloek,

en tot een schrik, en tot
een aanfluiting, en tot een
smaadheid, onder al de volken,
waar Ik ze henengedreven zal
hebben;
19 Omdat zij naar Mijn
woorden niet gehoord hebben,
spreekt de HEERE, als Ik Mijn
knechten, de profeten, tot
hen zond, vroeg op zijnde
en zendende; maar gijlieden
hebt niet gehoord, spreekt de
HEERE.
20 Gij dan, hoort des
HEEREN woord, gij allen, die
gevankelijk zijt weggevoerd,
die Ik van Jeruzalem naar
Babel heb weggezonden!
21 Zo zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels,
van Achab, zoon van Kolaja,
en van Zedekia, zoon van
Maaseja, die ulieden in Mijn
Naam valselijk profeteren:
Ziet, Ik zal hen geven in de
hand van Nebukadrezar, den
koning van Babel, en hij zal ze
voor uw ogen slaan.
22 En van hen zal een vloek
genomen worden bij al de
gevankelijk weggevoerden van
Juda, die in Babel zijn, dat men
zegge: De HEERE stelle u als
Zedekia, en als Achab, die de
koning van Babel aan het vuur
braadde;
23 Omdat zij een dwaasheid
deden in Israel, en overspel
bedreven met de vrouwen
hunner naasten, en spraken
het woord valselijk in Mijn
Naam, dat Ik hun niet geboden
had; en Ik ben Degene, Die het
weet, en een getuige daarvan,
spreekt de HEERE.
24 Tot Semaja nu, den
Nechelamiet, zult gij spreken,
zeggende:
25 Zo spreekt de HEERE der
heirscharen, de God Israels,
zeggende: Omdat gij brieven in
uw naam gezonden hebt tot al
het volk, dat te Jeruzalem is,
en tot Zefanja, den zoon van
Maaseja, den priester, en tot al
de priesteren, zeggende:
26 De HEERE heeft u tot
priester gesteld, in plaats van
den priester Jojada, dat gij
opzieners zoudt zijn in des
HEEREN huis over allen man,
die onzinnig is, en zich voor
een profeet uitgeeft, dat gij
dien stelt in de gevangenis en
in den stok.
27 Nu dan, waarom hebt gij
Jeremia, den Anathothiet, niet
gescholden, die zich bij ulieden
voor een profeet uitgeeft?
28 Want daarom heeft hij
tot ons naar Babel gezonden,
zeggende: Het zal lang duren;
bouwt huizen, en woont
daarin en plant hoven, en eet
de vrucht daarvan.
29 Zefanja nu, de priester, had
dezen brief gelezen voor de
oren van den profeet Jeremia.
30 Daarom geschiedde des
HEEREN woord tot Jeremia,
zeggende:
31 Zend henen tot allen,
die gevankelijk weggevoerd
zijn, zeggende: Zo zegt de
HEERE van Semaja, den
Nechelamiet: Omdat Semaja
ulieden geprofeteerd heeft,
daar Ik hem niet gezonden

heb, en heeft gemaakt, dat gij op leugen vertrouwt;
32 Daarom zegt de HEERE alzo: Ziet, Ik zal bezoeking doen over Semaja, den Nechelamiet, en over zijn zaad; hij zal niemand hebben, die in het midden dezes volks wone, en zal het goede niet zien, dat Ik Mijn volke doen zal, spreekt de HEERE; want hij heeft een afval gesproken tegen den HEERE.

30 Het woord, dat tot Jeremia geschied is van den HEERE, zeggende:
2 Zo spreekt de HEERE, de God Israels, zeggende: Schrijf u al de woorden, die Ik tot u gesproken heb, in een boek.
3 Want zie, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik de gevangenis van Mijn volk, Israel en Juda, wenden zal, zegt de HEERE; en Ik zal hen wederbrengen in het land, dat Ik hun vaderen gegeven heb, en zij zullen het erfelijk bezitten.
4 En dit zijn de woorden, die de HEERE gesproken heeft van Israel en van Juda.
5 Want zo zegt de HEERE: Wij horen een stem der verschrikking; er is vrees en geen vrede.
6 Vraagt toch en ziet, of een manspersoon baart? Waarom zie Ik dan eens iegelijken mans handen op zijn lenden, als van een barende vrouw, en alle aangezichten veranderd in bleekheid?
7 O wee! want die dag is zo groot, dat zijns gelijke niet geweest is; en het is een tijd van benauwdheid voor Jakob; nog zal hij daaruit verlost worden.
8 Want het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE der heirscharen, dat Ik zijn juk van uw hals verbreken, en uw banden verscheuren zal; en vreemden zullen zich niet meer van hem doen dienen.
9 Maar zij zullen dienen den HEERE, hun God, en hun koning David, dien Ik hun verwekken zal.
10 Gij dan, vrees niet, o Mijn knecht Jakob! spreekt de HEERE, ontzet u niet, Israel! want zie, Ik zal u uit verre landen verlossen, en uw zaad uit het land hunner gevangenis; en Jakob zal wederkomen, en stil en gerust zijn, en er zal niemand zijn, die hem verschrikke.
11 Want Ik ben met u, spreekt de HEERE, om u te verlossen; want Ik zal een voleinding maken met al de heidenen, waarhenen Ik u verstrooid heb; maar met u zal Ik geen voleinding maken; maar Ik zal u kastijden met mate, en u niet gans onschuldig houden.
12 Want zo zegt de HEERE: Uw breuk is dodelijk, uw plage is smartelijk.
13 Er is niemand, die uw zaak oordeelt, aangaande het gezwel; gij hebt geen heelpleisters.

14 Al uw liefhebbers hebben
u vergeten, zij vragen niet
naar u; want Ik heb u
geslagen met eens vijands
plage, met de kastijding eens
wreden; om de grootheid uwer
ongerechtigheid, omdat uw
zonden machtig veel zijn.
15 Wat krijt gij over uw
breuk, dat uw smart dodelijk
is? Om de grootheid uwer
ongerechtigheid, omdat uw
zonden machtig veel zijn, heb
Ik u deze dingen gedaan.
16 Daarom, allen, die u
opeten, zullen opgegeten
worden, en al uw
wederpartijders, zij allen
zullen gaan in gevangenis;
en die u beroven, zullen
ter beroving zijn, en allen,
die u plunderen, zal Ik ter
plundering overgeven.
17 Want Ik zal u de
gezondheid doen rijzen,
en u van uw plagen genezen,
spreekt de HEERE; omdat zij u
noemen: De verdrevene. Het
is Sion, zeggen zij; niemand
vraagt naar haar.
18 Zo zegt de HEERE: Ziet, Ik
zal de gevangenis der tenten
Jakobs wenden, en Mij over
hun woningen ontfermen; en
de stad zal herbouwd worden
op haar hoop, en het paleis zal
liggen naar zijn wijze.
19 En van hen zal
dankzegging uitgaan, en een
stem der spelenden; en Ik zal
hen vermeerderen, en zij zullen
niet verminderd worden, en
Ik zal hen verheerlijken, en zij
zullen niet gering worden.
20 En zijn zonen zullen zijn
als eertijds, en zijn gemeente
zal voor Mijn aangezicht
bevestigd worden; en Ik zal
bezoeking doen over al zijn
onderdrukkers.
21 En zijn Heerlijke zal uit
hem zijn, en zijn Heerser
uit het midden van hem
voortkomen; en Ik zal hem
doen naderen, en hij zal tot Mij
genaken; want wie is hij, die
met zijn hart borg worde, om
tot Mij te genaken? spreekt de
HEERE.
22 En gij zult Mij tot een volk
zijn, en Ik zal u tot een God zijn.
23 Ziet, een onweder des
HEEREN, een grimmigheid is
uitgegaan, een aanhoudend
onweder; het zal blijven op het
hoofd der goddelozen.
24 De hittigheid van des
HEEREN toorn zal zich niet
afwenden, totdat Hij gedaan,
en totdat Hij daargesteld zal
hebben de gedachten Zijns
harten; in het laatste der dagen
zult gij daarop letten.

31 Ter zelfder tijd, spreekt
de HEERE, zal Ik allen
geslachten Israels tot een God
zijn; en zij zullen Mij tot een
volk zijn.
2 Zo zegt de HEERE: Het volk
der overgeblevenen van het
zwaard heeft genade gevonden
in de woestijn, namelijk Israel,
als Ik henenging om hem tot
rust te brengen.
3 De HEERE is mij verschenen
van verre tijden! Ja, Ik
heb u liefgehad met een

eeuwige liefde; daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid.

4 Ik zal u weder bouwen, en gij zult gebouwd worden, o jonkvrouw Israels! gij zult weder versierd zijn met uw trommelen, en uitgaan met den rei der spelenden.

5 Gij zult weder wijngaarden planten op de bergen van Samaria; de planters zullen planten, en de vrucht genieten.

6 Want er zal een dag zijn, waarin de hoeders op Efraims gebergte zullen roepen: Maakt ulieden op, en laat ons opgaan naar Sion, tot den HEERE, onzen God!

7 Want zo zegt de HEERE: Roept luide over Jakob met vreugde, en juicht vanwege het hoofd der heidenen; doet het horen, lofzingt, en zegt: O HEERE! behoud Uw volk, het overblijfsel van Israel.

8 Ziet, Ik zal ze aanbrengen uit het land van het noorden, en zal hen vergaderen van de zijden der aarde; onder hen zullen zijn blinden en lammen, zwangeren en barenden te zamen; met een grote gemeente zullen zij herwaarts wederkomen.

9 Zij zullen komen met geween, en met smekingen zal Ik hen voeren; Ik zal hen leiden aan de waterbeken, in een rechten weg, waarin zij zich niet zullen stoten; want Ik ben Israel tot een Vader, en Efraim is Mijn eerstgeborene.

10 Hoort des HEEREN woord, gij heidenen! en verkondigt in de eilanden, die verre zijn, en zegt: Hij, Die Israel verstrooid heeft, zal hem weder vergaderen, en hem bewaren als een herder zijn kudde.

11 Want de HEERE heeft Jakob vrijgekocht, en Hij heeft hem verlost uit de hand desgenen, die sterker was dan hij.

12 Dies zullen zij komen, en op de hoogte van Sion juichen, en toevloeien tot des HEEREN goed, tot het koren, en tot den most, en tot de olie, en tot de jonge schapen en runderen; en hun ziel zal zijn als een gewaterde hof, en zij zullen voortaan niet meer treurig zijn.

13 Dan zal zich de jonkvrouw verblijden in den rei, daartoe de jongelingen en ouden te zamen; want Ik zal hunlieder rouw in vrolijkheid veranderen, en zal hen troosten, en zal hen verblijden naar hun droefenis.

14 En Ik zal de ziel der priesteren met vettigheid dronken maken; en Mijn volk zal met Mijn goed verzadigd worden, spreekt de HEERE.

15 Zo zegt de HEERE: Er is een stem gehoord in Rama, een klage, een zeer bitter geween; Rachel weent over haar kinderen; zij weigert zich te laten troosten over haar kinderen, omdat zij niet zijn.

16 Zo zegt de HEERE: Bedwing uw stem van geween, en uw ogen van tranen; want er is

loon voor uw arbeid, spreekt de HEERE; want zij zullen uit des vijands land wederkomen.
17 En er is verwachting voor uw nakomelingen, spreekt de HEERE; want uw kinderen zullen wederkomen tot hun landpale.
18 Ik heb wel gehoord, dat zich Efraim beklaagt, zeggende: Gij hebt mij getuchtigd, en ik ben getuchtigd geworden als een ongewend kalf. Bekeer mij, zo zal ik bekeerd zijn, want Gij zijt de HEERE, mijn God!
19 Zekerlijk, nadat ik bekeerd ben, heb ik berouw gehad, en nadat ik mijzelven ben bekend gemaakt, heb ik op de heup geklopt, ik ben beschaamd, ja, ook schaamrood geworden, omdat ik de smaadheid mijner jeugd gedragen heb.
20 Is niet Efraim Mij een dierbare zoon, is hij Mij niet een troetelkind? Want sinds Ik tegen hem gesproken heb, denk Ik nog ernstelijk aan hem; daarom rommelt Mijn ingewand over hem; Ik zal Mij zijner zekerlijk ontfermen, spreekt de HEERE.
21 Richt u merktekenen op, stel u spitse pilaren, zet uw hart op de baan, op den weg, dien gij gewandeld hebt; keer weder, o jonkvrouw Israels, keer weder tot deze uw steden!
22 Hoe lang zult gij u onttrekken, gij afkerige dochter? Want de HEERE heeft wat nieuws op de aarde geschapen: de vrouw zal den man omvangen.
23 Zo zegt de HEERE der heirscharen, de God Israels: Dit woord zullen zij nog zeggen in het land van Juda, en in zijn steden, als Ik hun gevangenis wenden zal: De HEERE zegene u, gij woning der gerechtigheid, gij berg der heiligheid!
24 En Juda, mitsgaders al zijn steden, zullen te zamen daarin wonen; de akkerlieden, en die met de kudde reizen.
25 Want Ik heb de vermoeide ziel dronken gemaakt, en Ik heb alle treurige ziel vervuld.
26 (Hierop ontwaakte ik, en zag toe, en mijn slaap was mij zoet.)
27 Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik het huis van Israel en het huis van Juda bezaaien zal met zaad van mensen en zaad van beesten.
28 En het zal geschieden, gelijk als Ik over hen gewaakt heb, om uit te rukken, en af te breken, en te verstoren, en te verderven, en kwaad aan te doen; alzo zal Ik over hen waken, om te bouwen en te planten, spreekt de HEERE.
29 In die dagen zullen zij niet meer zeggen: De vaders hebben onrijpe druiven gegeten, en der kinderen tanden zijn stomp geworden.
30 Maar een iegelijk zal om zijn ongerechtigheid sterven; een ieder mens, die de onrijpe druiven eet, zijn tanden zullen stomp worden.

31 Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israel en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken;

32 Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaderen gemaakt heb, ten dage als Ik hun hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk Mijn verbond zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen getrouwd had, spreekt de HEERE;

33 Maar dit is het verbond, dat Ik na die dagen met het huis van Israel maken zal, spreekt de HEERE: Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn.

34 En zij zullen niet meer, een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder, leren, zeggende: Kent den HEERE! want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe, spreekt de HEERE; want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hunner zonden niet meer gedenken.

35 Zo zegt de HEERE, Die de zon ten lichte geeft des daags, de ordeningen der maan en der sterren ten lichte des nachts, Die de zee klieft, dat haar golven bruisen, HEERE der heirscharen is Zijn Naam:

36 Indien deze ordeningen van voor Mijn aangezicht zullen wijken, spreekt de HEERE, zo zal ook het zaad Israels ophouden, dat het geen volk zij voor Mijn aangezicht, al de dagen.

37 Zo zegt de HEERE: Indien de hemelen daarboven gemeten, en de fondamenten der aarde beneden doorgrond kunnen worden, zo zal Ik ook het ganse zaad Israels verwerpen, om alles, wat zij gedaan hebben, spreekt de HEERE.

38 Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat deze stad den HEERE zal herbouwd worden, van den toren Hananeel af tot aan de Hoekpoort.

39 En het meetsnoer zal wijders nevens dezelve uitgaan tot aan den heuvel Gareb, en zich naar Goath omwenden.

40 En het ganse dal der dode lichamen en der as, en al de velden tot aan de beek Kidron, tot aan den hoek van de Paardenpoort tegen het oosten, zal den HEERE een heiligheid zijn; er zal niets weder uitgerukt, noch afgebroken worden in eeuwigheid.

32 Het woord, dat tot Jeremia geschied is van den HEERE, in het tiende jaar van Zedekia, koning van Juda; dit jaar was het achttiende jaar van Nebukadrezar.

2 (Het heir nu des konings van Babel belegerde toen Jeruzalem, en de profeet Jeremia was besloten in het voorhof der bewaring, dat in

het huis des konings van Juda
is.
3 Want Zedekia, de koning
van Juda, had hem besloten,
zeggende: Waarom profeteert
gij, zeggende: Zo zegt de
HEERE: Ziet, Ik geef deze stad
in de hand des konings van
Babel, en hij zal ze innemen;
4 En Zedekia, de koning
van Juda, zal van de hand
der Chaldeen niet ontkomen;
maar hij zal zekerlijk gegeven
worden in de hand des konings
van Babel, en zijn mond zal tot
deszelfs mond spreken, en zijn
ogen zullen deszelfs ogen zien;
5 En hij zal Zedekia naar
Babel voeren, en aldaar zal
hij zijn, totdat Ik hem bezoek,
spreekt de HEERE; ofschoon
gijlieden tegen de Chaldeen
strijdt, gij zult toch geen geluk
hebben.)
6 Jeremia dan zeide: Des
HEEREN woord is tot mij
geschied, zeggende:
7 Zie, Hanameel, de zoon van
Sallum, uw oom, zal tot u
komen, zeggende: Koop u mijn
veld, dat bij Anathoth is, want
gij hebt het recht van lossing,
om te kopen.
8 Alzo kwam Hanameel,
mijns ooms zoon, naar des
HEEREN woord, tot mij, in het
voorhof der bewaring, en zeide
tot mij: Koop toch mijn veld,
hetwelk is bij Anathoth, dat
in het land van Benjamin is;
want gij hebt het erfrecht, en
gij hebt de lossing, koop het
voor u. Toen merkte ik, dat het
des HEEREN woord was.
9 Dies kocht ik van
Hanameel, mijns ooms zoon,
het veld, dat bij Anathoth is;
en ik woog hem het geld toe,
zeventien zilveren sikkelen.
10 En ik onderschreef den
brief en verzegelde dien, en
deed het getuigen betuigen, als
ik het geld op de weegschaal
gewogen had.
11 En ik nam den koopbrief,
die verzegeld was naar het
gebod en de inzettingen, en den
open brief;
12 En ik gaf den koopbrief aan
Baruch, den zoon van Nerija,
den zoon van Machseja, voor
de ogen van Hanameel, mijns
ooms zoon, en voor de ogen
der getuigen die den koopbrief
hadden onderschreven; voor de
ogen van al de Joden, die in het
voorhof der bewaring zaten.
13 En ik beval Baruch voor
hun ogen, zeggende:
14 Zo zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels:
Neem deze brieven, dezen
koopbrief, zo den verzegelden
als dezen open brief, en doe
ze in een aarden vat, opdat zij
vele dagen mogen bestaan.
15 Want zo zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels: Er
zullen nog huizen, en velden,
en wijngaarden in dit land
gekocht worden.
16 Voorts, nadat ik den
koopbrief aan Baruch, den
zoon van Nerija, gegeven
had, bad ik tot den HEERE,
zeggende:
17 Ach, Heere HEERE! Zie, Gij
hebt de hemelen en de aarde

gemaakt, door Uw grote kracht
en door Uw uitgestrekten arm;
geen ding is U te wonderlijk.
18 Gij, Die goedertierenheid
doet aan duizenden, en de
ongerechtigheid der vaderen
vergeldt in den schoot hunner
kinderen na hen; Gij grote, Gij
geweldige God, Wiens Naam is
HEERE der heirscharen!
19 Groot van raad en machtig
van daad; want Uw ogen
zijn open over alle wegen
der mensenkinderen, om een
iegelijk te geven naar zijn
wegen, en naar de vrucht
zijner handelingen.
20 Gij, Die tekenen en
wonderen gesteld hebt in
Egypteland, tot op dezen dag,
zo in Israel, als onder andere
mensen, en hebt U een Naam
gemaakt, als Hij is te dezen
dage!
21 En hebt Uw volk Israel uit
Egypteland uitgevoerd, door
tekenen en door wonderen, en
door een sterke hand, en door
een uitgestrekten arm, en door
grote verschrikking.
22 En hebt hun dit land
gegeven, dat Gij hun vaderen
gezworen hadt hun te zullen
geven, een land vloeiende van
melk en honig;
23 Zij zijn er ook ingekomen
en hebben het erfelijk bezeten,
maar hebben Uwer stem niet
gehoorzaamd, en in Uw wet
niet gewandeld; zij hebben
niets gedaan van alles, wat Gij
hun geboden hadt te doen; dies
hebt Gij hun al dit kwaad doen
bejegenen.
24 Zie, de wallen! zij zijn
gekomen aan de stad, om die in
te nemen, en de stad is gegeven
in de hand der Chaldeen, die
tegen haar strijden; vanwege
het zwaard en den honger
en de pestilentie; en wat Gij
gesproken hebt, is geschied, en
zie, Gij ziet het.
25 Evenwel hebt Gij tot mij
gezegd, Heere HEERE! koop u
dat veld voor geld, en doe het
getuigen betuigen; daar de stad
in der Chaldeen hand gegeven
is.
26 Toen geschiedde des
HEEREN woord tot Jeremia,
zeggende:
27 Zie, Ik ben de HEERE, de
God van alle vlees; zou Mij enig
ding te wonderlijk zijn?
28 Daarom zegt de HEERE
alzo: Zie, Ik geef deze stad in
de hand der Chaldeen, en in de
hand van Nebukadrezar, den
koning van Babel, en hij zal ze
innemen.
29 En de Chaldeen, die tegen
deze stad strijden, zullen er
inkomen, en deze stad met
vuur aansteken, en zullen ze
verbranden, met de huizen,
op welker daken zij aan Baal
gerookt, en anderen goden
drankofferen geofferd hebben,
om Mij te vertoornen.
30 Want de kinderen Israels
en de kinderen van Juda
hebben van hun jeugd aan
alleenlijk gedaan, dat kwaad
was in Mijn ogen; want de
kinderen Israels hebben Mij
door het werk hunner handen
alleenlijk vertoornd, spreekt

de HEERE.
31 Want tot Mijn toorn en tot
Mijn grimmigheid is Mij deze
stad geweest, van den dag af,
dat zij haar gebouwd hebben,
tot op dezen dag toe; opdat
Ik haar van Mijn aangezicht
wegdeed;
32 Om al de boosheid der
kinderen Israels en der
kinderen van Juda, die zij
gedaan hebben om Mij te
vertoornen, zij, hun koningen,
hun vorsten, hun priesteren,
en hun profeten, en de mannen
van Juda, en de inwoners van
Jeruzalem;
33 Die Mij den nek hebben
toegekeerd en niet het
aangezicht; hoewel Ik hen
leerde, vroeg op zijnde en
lerende, evenwel hoorden zij
niet, om tucht aan te nemen;
34 Maar zij hebben hun
verfoeiselen gesteld in het huis,
dat naar Mijn Naam genoemd
is, om dat te verontreinigen.
35 En zij hebben de hoogten
van Baal gebouwd, die in het
dal des zoons van Hinnom
zijn, om hun zonen en hun
dochteren den Molech door het
vuur te laten gaan; hetwelk Ik
hun niet heb geboden, noch in
Mijn hart is opgekomen, dat
zij dezen gruwel zouden doen;
opdat zij Juda mochten doen
zondigen.
36 En nu, daarom zegt de
HEERE, de God Israels, alzo van
deze stad, waar gij van zegt:
Zij is gegeven in de hand des
konings van Babel, door het
zwaard, en door den honger, en
door de pestilentie;
37 Ziet, Ik zal hen vergaderen
uit al de landen, waarhenen
Ik hen zal verdreven hebben
in Mijn toorn, en in Mijn
grimmigheid, en in grote
verbolgenheid; en Ik zal hen
tot deze plaats wederbrengen,
en zal hen zeker doen wonen.
38 Ja, zij zullen Mij tot een
volk zijn, en Ik zal hun tot een
God zijn.
39 En Ik zal hun enerlei hart
en enerlei weg geven, om Mij
te vrezen al de dagen, hun
ten goede, mitsgaders hun
kinderen na hen.
40 En Ik zal een eeuwig
verbond met hen maken, dat Ik
van achter hen niet zal afkeren,
opdat Ik hun weldoe; en Ik zal
Mijn vreze in hun hart geven,
dat zij niet van Mij afwijken.
41 En Ik zal Mij over hen
verblijden, dat Ik hun weldoe;
en Ik zal hen getrouwelijk in
dat land planten, met Mijn
ganse hart en met Mijn ganse
ziel.
42 Want zo zegt de HEERE:
Gelijk als Ik over dit volk
gebracht heb al dit grote
kwaad, alzo zal Ik over hen
brengen al het goede, dat Ik
over hen spreke.
43 En er zullen velden
gekocht worden in dit land,
waarvan gij zegt: Het is woest,
dat er geen mens noch beest in
is; het is in der Chaldeen hand
gegeven.
44 Velden zal men voor
geld kopen, en de brieven
onderschrijven, en verzegelen,

en getuigen doen betuigen, in
het land van Benjamin, en in
de plaatsen rondom Jeruzalem,
en in de steden van Juda, en in
de steden van het gebergte, en
in de steden der laagte, en in
de steden van het zuiden; want
Ik zal hun gevangenis wenden,
spreekt de HEERE.

33 Voorts geschiedde des
HEEREN woord ten
tweeden male tot Jeremia, als
hij nog in het voorhof der
bewaring was opgesloten,
zeggende:
2 Zo zegt de HEERE, Die
het doet, de HEERE, Die
dat formeert, opdat Hij het
bevestige, HEERE is Zijn Naam;
3 Roep tot Mij, en Ik zal u
antwoorden, en Ik zal u bekend
maken grote en vaste dingen,
die gij niet weet.
4 Want zo zegt de HEERE,
de God Israels, van de huizen
dezer stad, en van de huizen
der koningen van Juda, die
door de wallen en door het
zwaard zijn afgebroken:
5 Er zijn er wel ingekomen,
om te strijden tegen de
Chaldeen, maar het is om die
te vullen met dode lichamen
van mensen, die Ik verslagen
heb in Mijn toorn en in Mijn
grimmigheid; en omdat Ik
Mijn aangezicht van deze stad
verborgen heb, om al hunlieder
boosheid.
6 Zie, Ik zal haar de
gezondheid en de genezing
doen rijzen, en zal henlieden
genezen, en zal hun openbaren
overvloed van vrede en
waarheid.
7 En Ik zal de gevangenis
van Juda en de gevangenis
van Israel wenden, en zal ze
bouwen als in het eerste.
8 En Ik zal hen reinigen
van al hun ongerechtigheid,
met dewelke zij tegen Mij
gezondigd hebben; en
Ik zal vergeven al hun
ongerechtigheden, met
dewelke zij tegen Mij
gezondigd en met dewelke
zij tegen Mij overtreden
hebben.
9 En het zal Mij zijn tot een
vrolijken naam, tot een roem,
en tot een sieraad bij alle
heidenen der aarde; die al het
goede zullen horen, dat Ik hun
doe; en zij zullen vrezen en
beroerd zijn over al het goede,
en over al den vrede, dien Ik
hun beschikke.
10 Alzo zegt de HEERE: In deze
plaats (waarvan gij zegt: Zij is
woest, dat er geen mens en
geen beest in is), in de steden
van Juda, en op de straten
van Jeruzalem, die zo verwoest
zijn, dat er geen mens, en geen
inwoner, en geen beest in is, zal
wederom gehoord worden,
11 De stem der vrolijkheid
en de stem der blijdschap,
de stem des bruidegoms en
de stem der bruid, de stem
dergenen, die zeggen: Looft
den HEERE der heirscharen,
want de HEERE is goed, want
Zijn goedertierenheid is in
eeuwigheid! de stem dergenen,
die lof aanbrengen ten huize

des HEEREN; want Ik zal de gevangenis des lands wenden, als in het eerste, zegt de HEERE.
12 Zo zegt de HEERE der heirscharen: In deze plaats, die zo woest is, dat er geen mens, zelfs tot het vee toe, in is, mitsgaders in al derzelver steden, zullen wederom woningen zijn van herderen, die de kudden doen legeren.
13 In de steden van het gebergte, in de steden der laagte, en in de steden van het zuiden, en in het land van Benjamin, en in de plaatsen rondom Jeruzalem, en in de steden van Juda, zullen de kudden wederom onder de handen des tellers doorgaan, zegt de HEERE.
14 Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik het goede woord verwekken zal, dat Ik tot het huis van Israel en over het huis van Juda gesproken heb.
15 In die dagen, en te dier tijd zal Ik David een SPRUIT der gerechtigheid doen uitspruiten; en Hij zal recht en gerechtigheid doen op aarde.
16 In die dagen zal Juda verlost worden, en Jeruzalem zeker wonen; en deze is, die haar roepen zal: De HEERE, onze GERECHTIGHEID.
17 Want zo zegt de HEERE: Aan David zal niet worden afgesneden een Man, Die op den troon van het huis Israels zitte.
18 Ook zal den Levietischen priesteren, van voor Mijn aangezicht, niet worden afgesneden een Man, Die brandoffer offere, en spijsoffer aansteke, en slachtoffer bereide al de dagen.
19 En des HEEREN woord geschiedde tot Jeremia, zeggende:
20 Alzo zegt de HEERE: Indien gijlieden Mijn verbond van den dag; en Mijn verbond van den nacht kondt vernietigen, zodat dag en nacht niet zijn op hun tijd;
21 Zo zal ook vernietigd kunnen worden Mijn verbond met Mijn knecht David, dat hij geen zoon hebbe, die op zijn troon regere, en met de Levieten, de priesteren, Mijn dienaren.
22 Gelijk het heir des hemels niet geteld, en het zand der zee niet gemeten kan worden, alzo zal Ik vermenigvuldigen het zaad van Mijn knecht David, en de Levieten, die Mij dienen.
23 Voorts geschiedde des HEEREN woord tot Jeremia, zeggende:
24 Hebt gij niet gezien, wat dit volk spreekt, zeggende: De twee geslachten, die de HEERE verkoren had, die heeft Hij nu verworpen? Ja, zij versmaden Mijn volk, zodat het geen volk meer is voor hun aangezicht.
25 Zo zegt de HEERE: Indien Mijn verbond niet is van dag en nacht; indien Ik de ordeningen des hemels en der aarde niet gesteld heb;
26 Zo zal Ik ook het zaad van Jakob en van Mijn knecht

David verwerpen, dat Ik van
zijn zaad niet neme, die daar
heerse over het zaad van
Abraham, Izak en Jakob; want
Ik zal hun gevangenis wenden
en Mij hunner ontfermen.

34 Het woord, dat tot
Jeremia geschied is van
den HEERE (als Nebukadrezar,
koning van Babel, en zijn ganse
heir, en alle koninkrijken
der aarde, die onder de
heerschappij zijner hand
waren, en al de volken tegen
Jeruzalem streden, en tegen al
haar steden), zeggende:
2 Zo zegt de HEERE, de God
Israels: Ga henen en spreek tot
Zedekia, den koning van Juda,
en zeg tot hem: Zo zegt de
HEERE: Zie, Ik geef deze stad
in de hand des konings van
Babel, en hij zal ze met vuur
verbranden.
3 En gij zult van zijn hand
niet ontkomen, maar zekerlijk
gegrepen, en in zijn hand
gegeven worden; en uw ogen
zullen de ogen des konings van
Babel zien, en zijn mond zal tot
uw mond spreken, en gij zult
te Babel komen.
4 Maar hoor des HEEREN
woord, o Zedekia, koning van
Juda! zo zegt de HEERE van u:
Gij zult door het zwaard niet
sterven.
5 Gij zult sterven in vrede,
en naar de brandingen van uw
vaderen, de vorige koningen,
die voor u geweest zijn, alzo
zullen zij over u branden, en
u beklagen, zeggende: Och
heer! want Ik heb het woord
gesproken, spreekt de HEERE.
6 En de profeet Jeremia
sprak al deze woorden tot
Zedekia, den koning van Juda,
te Jeruzalem.
7 Als het heir des konings van
Babel streed tegen Jeruzalem,
en tegen al de overgeblevene
steden van Juda, tegen Lachis
en tegen Azeka; want deze,
zijnde vaste steden, waren
overgebleven onder de steden
van Juda.
8 Het woord, dat tot Jeremia
geschied is van den HEERE,
nadat de koning Zedekia een
verbond gemaakt had met het
ganse volk, dat te Jeruzalem
was, om vrijheid voor hen uit
te roepen.
9 Dat een iegelijk zijn knecht,
en een iegelijk zijn maagd,
zijnde een Hebreer of een
Hebreinne, zou laten vrijgaan;
zodat niemand zich van hen,
van een Jood, zijn broeder, zou
doen dienen.
10 Nu hoorden al de vorsten
en al het volk, die het verbond
hadden ingegaan, dat zij, een
iegelijk zijn knecht, en een
iegelijk zijn maagd zouden
laten vrijgaan, zodat zij zich
niet meer van hen zouden
doen dienen; zij hoorden dan,
en lieten hen gaan;
11 Maar zij keerden daarna
wederom, en deden de
knechten en maagden
wederkomen, die zij hadden
laten vrijgaan, en zij brachten
hen ten onder tot knechten en
tot maagden.

12 Daarom geschiedde des
HEEREN woord tot Jeremia,
van den HEERE, zeggende:
13 Zo zegt de HEERE, de God
Israels: Ik heb een verbond
gemaakt met uw vaderen, ten
dage, als Ik hen uit Egypteland,
uit het diensthuis uitvoerde,
zeggende:
14 Ten einde van zeven jaren
zult gij laten gaan, een iegelijk
zijn broeder, een Hebreer, die u
zal verkocht zijn, en u zes jaren
gediend heeft; gij zult hem dan
van u laten vrijgaan; maar uw
vaders hoorden niet naar Mij,
en neigden hun oor niet.
15 Gijlieden nu waart heden
wedergekeerd, en hadt gedaan,
dat recht is in Mijn ogen,
vrijheid uitroepende, een
iegelijk voor zijn naaste; en
gij hadt een verbond gemaakt
voor Mijn aangezicht, in het
huis, dat naar Mijn Naam
genoemd is.
16 Maar gij zijt weder
omgekeerd, en hebt Mijn
Naam ontheiligd, en doen
wederkomen, een iegelijk
zijn knecht, en een iegelijk
zijn maagd, die gij hadt laten
vrijgaan naar hun lust; en gij
hebt hen ten ondergebracht,
om ulieden te wezen tot
knechten en tot maagden.
17 Daarom zegt de HEERE
alzo: Gijlieden hebt naar Mij
niet gehoord, om vrijheid uit
te roepen, een iegelijk voor
zijn broeder, en een iegelijk
voor zijn naaste; ziet, zo roep
Ik uit tegen ulieden, spreekt
de HEERE, een vrijheid ten
zwaarde, ter pestilentie, en ten
honger, en zal u overgeven ter
beroering allen koninkrijken
der aarde.
18 En Ik zal de mannen
overgeven, die Mijn verbond
hebben overtreden, die niet
bevestigd hebben de woorden
des verbonds, dat zij voor
Mijn aangezicht gemaakt
hadden, met het kalf, dat zij
in tweeen hadden gehouwen,
en waren tussen zijn stukken
doorgegaan:
19 De vorsten van Juda, en
de vorsten van Jeruzalem, de
kamerlingen, en de priesteren,
en al het volk des lands, die
door de stukken des kalfs zijn
doorgegaan.
20 Ja, Ik zal hen overgeven in
de hand hunner vijanden, en in
de hand dergenen, die hun ziel
zoeken; en hun dode lichamen
zullen het gevogelte des hemels
en het gedierte der aarde tot
spijze zijn.
21 Zelfs Zedekia, den koning
van Juda, en zijn vorsten,
zal Ik overgeven in de hand
hunner vijanden, en in de hand
dergenen, die hun ziel zoeken,
te weten, in de hand van het
heir des konings van Babel, die
van ulieden nu zijn opgetogen.
22 Ziet, Ik zal bevel geven,
spreekt de HEERE, en zal hen
weder tot deze stad brengen, en
zij zullen tegen haar strijden,
en zullen ze innemen, en zullen
ze met vuur verbranden; en Ik
zal de steden van Juda stellen
tot een verwoesting, dat er
niemand in wone.

35 Het woord, dat tot
Jeremia geschied is
van den Heere, in de dagen
van Jojakim, den zoon van
Josia, den koning van Juda,
zeggende:
2 Ga henen tot der
Rechabieten huis, en spreek
met hen, en breng hen in
des Heeren huis, in een der
kameren, en geef hun wijn te
drinken.
3 Toen nam ik Jaazanja, den
zoon van Jeremia, den zoon
van Habazzinja, mitsgaders
zijn broederen, en al zijn
zonen, en het ganse huis der
Rechabieten;
4 En bracht hen in des
Heeren huis, in de kamer
der zonen van Hanan, den
zoon van Jigdalia, den man
Gods; welke is bij de kamer
der oversten, die daar is
boven de kamer van Maaseja,
den zoon van Sallum, den
dorpelbewaarder.
5 En ik zette den kinderen
van het huis der Rechabieten
koppen vol wijn en bekers
voor; en ik zeide tot hen: Drinkt
wijn.
6 Maar zij zeiden: Wij zullen
geen wijn drinken; want
Jonadab, de zoon van Rechab,
onze vader, heeft ons geboden,
zeggende: Gijlieden zult geen
wijn drinken, gij, noch uw
kinderen, tot in eeuwigheid.
7 Ook zult gijlieden geen huis
bouwen, noch zaad zaaien,
noch wijngaard planten, noch
hebben; maar gij zult in tenten
wonen al uw dagen; opdat gij
veel dagen leeft in het land,
alwaar gij als vreemdeling
verkeert.
8 Zo hebben wij der stemme
van Jonadab, den zoon
van Rechab, onzen vader,
gehoorzaamd in alles, wat
hij ons geboden heeft; zodat
wij geen wijn drinken al onze
dagen, wij, onze vrouwen, onze
zonen, en onze dochteren;
9 En dat wij geen huizen
bouwen tot onze woning; ook
hebben wij geen wijngaard,
noch veld, noch zaad;
10 En wij hebben in tenten
gewoond; alzo hebben wij
gehoord en gedaan naar alles,
wat ons onze vader Jonadab
geboden heeft.
11 Maar het is geschied,
als Nebukadrezar, de koning
van Babel, naar dit land
optoog, dat wij zeiden: Komt,
en laat ons naar Jeruzalem
trekken vanwege het heir der
Chaldeen, en vanwege het heir
der Syriers; alzo zijn wij te
Jeruzalem gebleven.
12 Toen geschiedde des
Heeren woord tot Jeremia,
zeggende:
13 Zo zegt de Heere der
heirscharen, de God Israels: Ga
henen en zeg tot de mannen
van Juda en tot de inwoners
van Jeruzalem: Zult gijlieden
geen tucht aannemen, dat gij
hoort naar Mijn woorden?
spreekt de Heere.
14 De woorden van Jonadab,
den zoon van Rechab, die
hij zijn kinderen geboden
heeft, dat zij geen wijn zouden

drinken, zijn bevestigd; want zij hebben geen wijn gedronken tot op dezen dag, maar het gebod huns vaders gehoord; en Ik heb tot ulieden gesproken, vroeg op zijnde en sprekende, maar gij hebt naar Mij niet gehoord.

15 En Ik heb tot u gezonden al Mijn knechten, de profeten, vroeg op zijnde en zendende, om te zeggen: Bekeert u toch, een iegelijk van zijn bozen weg, en maakt uw handelingen goed, en wandelt andere goden niet na, om hen te dienen, zo zult gij in het land blijven, dat Ik u en uw vaderen gegeven heb; maar gij hebt uw oor niet geneigd, en naar Mij niet gehoord.

16 Dewijl dan de kinderen van Jonadab, den zoon van Rechab, het gebod huns vaders, dat hij hun geboden heeft, bevestigd hebben, maar dit volk naar Mij niet hoort;

17 Daarom alzo zegt de HEERE, de God der heirscharen, de God Israels: Ziet, Ik zal over Juda en over alle inwoners van Jeruzalem brengen al het kwaad, dat Ik tegen hen gesproken heb; omdat Ik tot hen gesproken heb, maar zij niet gehoord hebben, en Ik tot hen geroepen heb, maar zij niet hebben geantwoord.

18 Tot het huis nu der Rechabieten zeide Jeremia: Zo zegt de HEERE der heirscharen, de God Israels: Omdat gijlieden het gebod van uw vader Jonadab zijt gehoorzaam geweest, en hebt al zijn geboden bewaard, en gedaan naar alles, wat hij ulieden geboden heeft;

19 Daarom alzo zegt de HEERE der heirscharen, de God Israels: Er zal Jonadab, den zoon van Rechab, niet worden afgesneden een man, die voor Mijn aangezicht sta, al de dagen.

36 Het gebeurde ook in het vierde jaar van Jojakim, den zoon van Josia, den koning van Juda, dat dit woord tot Jeremia geschiedde van den HEERE, zeggende:

2 Neem u een rol des boeks, en schrijf daarop al de woorden, die Ik tot u gesproken heb, over Israel, en over Juda, en over al de volken, van den dag aan, dat Ik tot u gesproken heb, van de dagen van Josia aan, tot op dezen dag.

3 Misschien zullen die van het huis van Juda horen al het kwaad, dat Ik hun gedenk te doen; opdat zij zich bekeren, een iegelijk van zijn bozen weg, en Ik hun ongerechtigheid en hun zonde vergeve.

4 Toen riep Jeremia Baruch, den zoon van Nerija; en Baruch schreef uit den mond van Jeremia alle woorden des HEEREN, die Hij tot hem gesproken had, op een rol des boeks.

5 En Jeremia gebood Baruch, zeggende: Ik ben opgehouden, ik zal in des HEEREN huis niet kunnen gaan.

6 Zo ga gij henen, en lees in de rol, in dewelke gij uit mijn mond geschreven hebt, de woorden des HEEREN, voor de oren des volks, in des HEEREN huis, op den vastendag; en gij zult ze ook lezen voor de oren van gans Juda, die uit hun steden komen.

7 Misschien zal hunlieder smeking voor des HEEREN aangezicht nedervallen, en zij zullen zich bekeren, een iegelijk van zijn bozen weg; want groot is de toorn en de grimmigheid, die de HEERE tegen dit volk heeft uitgesproken.

8 En Baruch, de zoon van Nerija, deed naar alles, wat hem de profeet Jeremia geboden had, lezende in dat boek de woorden des HEEREN, in het huis des HEEREN.

9 Want het geschiedde in het vijfde jaar van Jojakim, den zoon van Josia, den koning van Juda, in de negende maand, dat zij een vasten voor des HEEREN aangezicht uitriepen, allen volke te Jeruzalem, mitsgaders allen volke, die uit de steden van Juda te Jeruzalem kwamen.

10 Zo las Baruch in dat boek de woorden van Jeremia in des HEEREN huis, in de kamer van Gemarja, den zoon van Safan, den schrijver, in het bovenste voorhof, aan de deur der nieuwe poort van het huis des HEEREN, voor de oren des gansen volks.

11 Als nu Michaja, de zoon van Gemarja, den zoon van Safan, al de woorden des HEEREN uit dat boek gehoord had;

12 Zo ging hij af ten huize des konings in de kamer des schrijvers; en ziet, aldaar zaten al de vorsten: Elisama, de schrijver, en Delaja, de zoon van Semaja, en Elnathan, de zoon van Achbor, en Gemarja, de zoon van Safan, en Zedekia, de zoon van Hananja, en al de vorsten.

13 En Michaja maakte hun bekend al de woorden, die hij gehoord had, als Baruch uit dat boek las voor de oren des volks.

14 Toen zonden al de vorsten Jehudi, den zoon van Nethanja, den zoon van Selemja, den zoon van Cuschi, tot Baruch, om te zeggen: De rol, waarin gij voor de oren des volks gelezen hebt, neem die in uw hand, en kom. Alzo nam Baruch, de zoon van Nerija, de rol in zijn hand, en kwam tot hen.

15 En zij zeiden tot hem: Zit toch neder, en lees ze voor onze oren; en Baruch las voor hun oren.

16 En het geschiedde, als zij al de woorden hoorden, dat zij verschrikten, de een tegen den ander; en zij zeiden tot Baruch: Voorzeker zullen wij al deze woorden den koning bekend maken.

17 En zij vraagden Baruch, zeggende: Verklaar ons toch, hoe hebt gij al deze woorden uit zijn mond geschreven?

18 En Baruch zeide tot hen: Uit zijn mond las hij tot mij al

deze woorden, en ik schreef ze met inkt in dit boek.

19 Toen zeiden de vorsten tot Baruch: Ga henen, verberg u, gij en Jeremia; en niemand wete, waar gijlieden zijt.

20 Zij dan gingen in tot den koning in het voorhof; maar de rol legden zij weg in de kamer van Elisama, den schrijver; en zij verklaarden al die woorden voor de oren des konings.

21 Toen zond de koning Jehudi, om de rol te halen; en hij haalde ze uit de kamer van Elisama, den schrijver; en Jehudi las ze voor de oren des konings, en voor de oren van al de vorsten, die omtrent den koning stonden.

22 (De koning nu zat in het winterhuis in de negende maand; en er was een vuur voor zijn aangezicht op den haard aangestoken.)

23 En het geschiedde, als Jehudi drie stukken, of vier gelezen had, versneed hij ze met een schrijfmes, en wierp ze in het vuur, dat op den haard was, totdat de ganse rol verteerd was in het vuur, dat op den haard was.

24 En zij verschrikten niet, en scheurden hun klederen niet, de koning noch al zijn knechten, die al deze woorden gehoord hadden.

25 Hoewel ook Elnathan, en Delaja, en Gemarja bij den koning daarvoor spraken, dat hij de rol niet zou verbranden; doch hij hoorde naar hen niet.

26 Daartoe gebood de koning aan Jerahmeel, den zoon van Hammelech, en Zeraja, den zoon van Azriel, en Selemja, den zoon van Abdeel, om den schrijver Baruch en den profeet Jeremia te vangen. Maar de HEERE had hen verborgen.

27 Toen geschiedde des HEEREN woord tot Jeremia, nadat de koning de rol en de woorden, die Baruch geschreven had uit den mond van Jeremia, verbrand had, zeggende:

28 Neem u weder een andere rol, en schrijf daarop al de eerste woorden, die geweest zijn op de eerste rol, die Jojakim, de koning van Juda, verbrand heeft.

29 En tot Jojakim, den koning van Juda, zult gij zeggen: Zo zegt de HEERE: Gij hebt deze rol verbrand, zeggende: Waarom hebt gij daarop geschreven, zeggende: De koning van Babel zal zekerlijk komen, en dit land verderven, en maken, dat mens en beest daarin ophouden?

30 Daarom zegt de HEERE alzo van Jojakim, den koning van Juda: Hij zal geen hebben, die op Davids troon zitte; en zijn dood lichaam zal weggeworpen zijn, des daags in de hitte, en des nachts in de vorst.

31 En Ik zal over hem, en over zijn zaad, en over zijn knechten hunlieder ongerechtigheid bezoeken; en Ik zal over hen, en over de inwoners van Jeruzalem, en

over de mannen van Juda, al
het kwaad brengen, dat Ik tot
hen gesproken heb; maar zij
hebben niet gehoord.
32 Jeremia dan nam een
andere rol, en gaf ze aan den
schrijver Baruch, den zoon
van Nerija; die schreef daarop,
uit den mond van Jeremia,
al de woorden des boeks, dat
Jojakim, de koning van Juda,
met vuur verbrand had; en
tot dezelve werden nog veel
dergelijke woorden toegedaan.

37 En Zedekia, zoon van
Josia, regeerde, koning
zijnde, in plaats van Chonja,
Jojakims zoon, welken Zedekia
Nebukadrezar, de koning van
Babel, koning gemaakt had in
het land van Juda.
2 Maar hij hoorde niet, hij,
noch zijn knechten, noch
het volk des lands, naar de
woorden des HEEREN, die Hij
sprak door den dienst van den
profeet Jeremia.
3 Nochtans zond de koning
Zedekia Juchal, den zoon van
Selemja, en Sefanja, den zoon
van Maaseja, den priester, tot
den profeet Jeremia, om te
zeggen: Bid toch voor ons tot
den HEERE, onzen God!
4 (Want Jeremia was nog
ingaande en uitgaande in
het midden des volks, en
zij hadden hem nog in het
gevangenhuis niet gesteld.
5 En Farao’s heir was uit
Egypte uitgetogen; en de
Chaldeen, die Jeruzalem
belegerden, als zij het gerucht
van hen gehoord hadden,
zo waren zij van Jeruzalem
opgetogen.)
6 Toen geschiedde des
HEEREN woord tot den profeet
Jeremia, zeggende:
7 Zo zegt de HEERE, de God
Israels: Zo zult gijlieden zeggen
tot den koning van Juda, die u
tot Mij gezonden heeft, om Mij
te vragen: Ziet, Farao’s heir,
dat u ter hulpe uitgetogen is,
zal wederkeren in zijn land, in
Egypte;
8 En de Chaldeen zullen
wederkeren, en tegen deze
stad strijden; en zij zullen ze
innemen, en zullen ze met
vuur verbranden.
9 Zo zegt de HEERE: Bedriegt
uw zielen niet, zeggende:
De Chaldeen zullen zekerlijk
van ons wegtrekken; want zij
zullen niet wegtrekken.
10 Want al sloegt gijlieden het
ganse heir der Chaldeen, die
tegen u strijden, en er bleven
van hen enige verwonde
mannen over, zo zouden zich
die, een iegelijk in zijn tent,
opmaken, en deze stad met
vuur verbranden.
11 Voorts geschiedde het,
als het heir der Chaldeen van
Jeruzalem was opgetogen,
vanwege Farao’s heir;
12 Dat Jeremia uit Jeruzalem
uitging, om te gaan in het land
van Benjamin, om van daar te
scheiden door het midden des
volks.
13 Als hij in de poort van
Benjamin was, zo was daar
de wachtmeester, wiens

naam was Jerija, de zoon
van Selemja, den zoon van
Hananja; die greep den profeet
Jeremia, zeggende: Gij wilt tot
de Chaldeen vallen!
14 En Jeremia zeide: Het is
vals, ik wil niet tot de Chaldeen
vallen. Doch hij hoorde niet
naar hem; maar Jerija greep
Jeremia aan, en bracht hem tot
de vorsten.
15 En de vorsten werden zeer
toornig op Jeremia en sloegen
hem; en zij stelden hem in
het gevangenhuis, ten huize
van Jonathan, den schrijver;
want zij hadden dat tot een
gevangenhuis gemaakt.
16 Als Jeremia in de plaats des
kuils, en in de kotjes gekomen
was, en Jeremia aldaar veel
dagen gezeten had;
17 Zo zond de koning Zedekia
henen, en liet hem halen; en
de koning vraagde hem in zijn
huis, in het verborgen, en zeide:
Is er ook een woord van den
HEERE? En Jeremia zeide: Er is;
en hij zeide: Gij zult in de hand
des konings van Babel gegeven
worden.
18 Voorts zeide Jeremia tot
den koning Zedekia: Wat
heb ik tegen u, of tegen uw
knechten, of tegen dit volk
gezondigd, dat gijlieden mij
in het gevangenhuis gesteld
hebt?
19 Waar zijn nu ulieder
profeten, die u geprofeteerd
hebben, zeggende: De koning
van Babel zal niet tegen
ulieden, noch tegen dit land
komen.
20 Nu dan, hoor toch, o mijn
heer koning! laat toch mijn
smeking voor uw aangezicht
nedervallen, en breng mij niet
weder in het huis van Jonathan,
den schrijver, opdat ik aldaar
niet sterve.
21 Toen gaf de koning
Zedekia bevel; en zij bestelden
Jeremia in het voorhof der
bewaring, en men gaf hem
des daags een bol broods uit
de Bakkerstraat, totdat al het
brood van de stad op was. Alzo
bleef Jeremia in het voorhof
der bewaring.

38 Als Sefatja, de zoon van
Matthan, en Gedalia, de
zoon van Pashur, en Juchal, de
zoon van Selemja, en Pashur,
de zoon van Malchia, de
woorden hoorden, die Jeremia
tot al het volk sprak, zeggende:
2 Zo zegt de HEERE: Wie
in deze stad blijft, zal door
het zwaard, door den honger
of door de pestilentie sterven;
maar wie tot de Chaldeen
uitgaat, die zal leven, want hij
zal zijn ziel tot een buit hebben,
en zal leven.
3 Zo zegt de HEERE: Deze stad
zal zekerlijk gegeven worden
in de hand van het heir des
konings van Babel, datzelve zal
ze innemen;
4 Zo zeiden de vorsten tot
den koning: Laat toch dezen
man gedood worden; want
aldus maakt hij de handen
der krijgslieden, die in deze
stad zijn overgebleven, en
de handen des gansen volks

slap, alzulke woorden tot hen sprekende; want deze man zoekt den vrede dezes volks niet, maar het kwaad.
5 En de koning Zedekia zeide: Ziet, hij is in uw hand; want de koning zou geen ding tegen u vermogen.
6 Toen namen zij Jeremia en wierpen hem in den kuil van Malchia, den zoon van Hammelech, die in het voorhof der bewaring was, en zij lieten Jeremia af met zelen; in den kuil nu was geen water, maar slijk; en Jeremia zonk in het slijk.
7 Als nu Ebed-melech, de Moorman, een der kamerlingen, die toen in des konings huis was, hoorde, dat zij Jeremia in den kuil gedaan hadden (de koning nu zat in de poort van Benjamin);
8 Zo ging Ebed-melech uit het huis des konings uit, en hij sprak tot den koning, zeggende:
9 Mijn heer koning! deze mannen hebben kwalijk gehandeld in alles, wat zij gedaan hebben aan den profeet Jeremia, dien zij in den kuil geworpen hebben; daar hij toch in zijn plaats zou gestorven zijn vanwege den honger, dewijl geen brood meer in de stad is.
10 Toen gebood de koning den Moorman Ebed-melech, zeggende: Neem van hier dertig mannen onder uw hand, en haal den profeet Jeremia op uit den kuil, eer dat hij sterft.
11 Alzo nam Ebed-melech de mannen onder zijn hand, en ging in des konings huis tot onder de schatkamer, en nam van daar enige oude verscheurde en oude versleten lompen; en hij liet ze met zelen af tot Jeremia in den kuil.
12 En Ebed-melech, de Moorman, zeide tot Jeremia: Leg nu deze oude verscheurde en versleten lompen onder de oksels uwer armen, van onder aan de zelen. En Jeremia deed alzo.
13 En zij trokken Jeremia bij de zelen, en haalden hem op uit de kuil; en Jeremia bleef in het voorhof der bewaring.
14 Toen zond de koning Zedekia henen, en liet den profeet Jeremia tot zich halen, in den derden ingang, die aan des HEEREN huis was; en de koning zeide tot Jeremia: Ik zal u een ding vragen, verheel geen ding voor mij.
15 En Jeremia zeide tot Zedekia: Als ik het u verklaren zal, zult gij mij niet zekerlijk doden? En als ik u raad zal geven, gij zult toch naar mij niet horen.
16 Toen zwoer de koning Zedekia aan Jeremia in het verborgene, zeggende: Zo waarachtig als de HEERE leeft, Die ons deze ziel gemaakt heeft: Indien ik u zal doden, of indien ik u zal overgeven in de hand dezer mannen, die uw ziel zoeken!
17 Jeremia dan zeide tot Zedekia: Zo zegt de HEERE, de

God der heirscharen, de God
Israels: Indien gij gewilliglijk
tot de vorsten des koning van
Babel zult uitgaan, zo zal uw
ziel leven, en deze stad zal niet
verbrand worden met vuur; en
gij zult leven, gij en uw huis.
18 Maar indien gij tot de
vorsten des konings van Babel
niet zult uitgaan, zo zal deze
stad gegeven worden in de
hand der Chaldeen, en zij
zullen ze met vuur verbranden;
ook zult gij van hunlieder hand
niet ontkomen.
19 En de koning Zedekia zeide
tot Jeremia: Ik ben bevreesd
voor de Joden, die tot de
Chaldeen gevallen zijn, dat
zij mij misschien in derzelver
hand overgeven, en zij den spot
met mij drijven.
20 En Jeremia zeide: Zij zullen
u niet overgeven; wees toch
gehoorzaam aan de stem des
HEEREN, naar dewelke ik tot u
spreek; zo zal het u welgaan, en
uw ziel zal leven.
21 Maar indien gij weigert uit
te gaan, zo is dit het woord, dat
de HEERE mij heeft doen zien;
22 Ziedaar, al de vrouwen,
die in het huis des konings van
Juda zijn overgebleven, zullen
uitgevoerd worden tot de
vorsten des konings van Babel;
en dezelve zullen zeggen:
Uw vredegenoten hebben
u aangehitst, en hebben u
overmocht; uw voeten zijn in
den modder gezonken; zij zijn
achterwaarts gekeerd!
23 Zij zullen dan al uw
vrouwen en al uw zonen tot
de Chaldeen uitvoeren; ook
zult gij zelf van hun hand
niet ontkomen; maar gij zult
door de hand des konings van
Babel gegrepen worden, en
gij zult deze stad met vuur
verbranden.
24 Toen zeide Zedekia tot
Jeremia: Dat niemand wete
van deze woorden, zo zult gij
niet sterven.
25 En als de vorsten zullen
horen, dat ik met u gesproken
heb, en tot u komen, en tot
u zeggen: Verklaar ons nu,
wat hebt gij tot den koning
gesproken? verheel het niet
voor ons, zo zullen wij u niet
doden; en wat heeft de koning
tot u gesproken?
26 Zo zult gij tot hen zeggen:
Ik wierp mijn smeking voor des
konings aangezicht neder, dat
hij mij niet zou weder laten
brengen in Jonathans huis, om
aldaar te sterven.
27 Als dan al de vorsten
tot Jeremia kwamen, en hem
vraagden, verklaarde hij hun,
naar al deze woorden, die de
koning geboden had; en zij
lieten van hem af, omdat de
zaak niet was gehoord.
28 En Jeremia bleef in het
voorhof der bewaring tot op
den dag, dat Jeruzalem werd
ingenomen; en hij was er nog,
als Jeruzalem was ingenomen.

39 In het negende jaar
van Zedekia, koning
van Juda, in de tiende maand,
kwam Nebukadrezar, de
koning van Babel, en al zijn

heir, tegen Jeruzalem, en zij belegerden haar.
2 In het elfde jaar van Zedekia, in de vierde maand, op den negenden der maand, werd de stad doorgebroken.
3 En alle vorsten des konings van Babel togen henen in, en hielden bij de middelste poort; namelijk Nergal-Sarezer Samgar-Nebu, Sarsechim Rab-Saris, Nergal-Sarezer Rab-Mag, en al de overige vorsten des konings van Babel.
4 En het geschiedde, als Zedekia, de koning van Juda, en al de krijgslieden hen zagen, zo vloden zij, en togen bij nacht uit de stad, door den weg van des konings hof, door de poort tussen de twee muren; en hij toog uit door den weg des vlakken velds.
5 Doch het heir der Chaldeen jaagde hen achterna; en zij achterhaalden Zedekia in de vlakke velden van Jericho, en vingen hem, en brachten hem opwaarts tot Nebukadrezar, den koning van Babel, naar Ribla, in het land van Hamath; die sprak oordelen tegen hem uit.
6 En de koning van Babel slachtte de zonen van Zedekia te Ribla voor zijn ogen; ook slachtte de koning van Babel alle edelen van Juda.
7 En hij verblindde de ogen van Zedekia, en bond hem met twee koperen ketenen, om hem naar Babel te voeren.
8 En de Chaldeen verbrandden het huis des konings en de huizen des volks met vuur; en zij braken de muren van Jeruzalem af.
9 Het overige nu des volks, die in de stad waren overgebleven, en de afvalligen, die tot hem gevallen waren, met het overige des volks, die overgebleven waren, voerde Nebuzaradan, de overste der trawanten, gevankelijk naar Babel.
10 Maar van het volk, die arm waren, die niet met al hadden, liet Nebuzaradan, de overste der trawanten, enigen overig in het land van Juda; en hij gaf hun te dien dage wijngaarden en akkers.
11 Maar van Jeremia had Nebukadrezar, de koning van Babel, bevel gegeven in de hand van Nebuzaradan, den overste der trawanten, zeggende:
12 Neem hem, en stel uw ogen op hem, en doe hem niets kwaads; maar gelijk als hij tot u spreken zal, doe alzo met hem.
13 Zo zond Nebuzaradan, de overste der trawanten, mitsgaders Nebusazban Rab-Saris en Nergal-Sarezer Rab-Mag, en al de oversten des konings van Babel;
14 Zij zonden dan henen en namen Jeremia uit het voorhof der bewaring, en gaven hem over aan Gedalia, den zoon van Ahikam, den zoon van Safan, dat hij hem henen uitbracht naar huis; alzo bleef hij in het midden des volks.

15 Het woord des HEEREN was ook tot Jeremia geschied, als hij in het voorhof der bewaring besloten was, zeggende:

16 Ge henen, en spreek tot Ebed-melech, den Moorman, zeggende: Zo zegt de HEERE der heirscharen, de God Israels: Zie, Ik zal Mijn woorden brengen over deze stad, ten kwade en niet ten goede; en zij zullen te dien dage voor uw aangezicht zijn.

17 Maar Ik zal u te dien dage redden, spreekt de HEERE; en gij zult niet overgegeven worden in de hand der mannen, voor welker aangezicht gij vreest.

18 Want Ik zal u zekerlijk bevrijden, en gij zult door het zwaard niet vallen; maar gij zult uw ziel tot een buit hebben, omdat gij op Mij vertrouwd hebt, spreekt de HEERE.

40 Het woord, dat van den HEERE geschied is tot Jeremia, nadat Nebuzaradan, de overste der trawanten, hem had laten gaan van Rama; als hij hem had laten halen, daar hij met ketenen gebonden was in het midden aller gevangenen van Jeruzalem en Juda, die naar Babel gevankelijk werden weggevoerd.

2 Want de overste der trawanten liet Jeremia halen, en zeide tot hem: De HEERE, uw God, heeft dit kwaad over deze plaats gesproken.

3 En de HEERE heeft het doen komen, en gedaan, gelijk als Hij gesproken had; want gijlieden hebt gezondigd tegen den HEERE, en Zijner stem niet gehoorzaamd; daarom is ulieden deze zaak geschied.

4 Nu dan, zie, ik heb u heden losgemaakt van de ketenen, die aan uw hand waren; indien het goed is in uw ogen met mij naar Babel te komen, zo kom, en ik zal mijn oog op u stellen; maar indien het kwaad is in uw ogen met mij naar Babel te komen, zo laat het; zie, het ganse land is voor uw aangezicht, waarhenen het goed en recht in uw ogen is te gaan, ga daar.

5 En dewijl hij nog niet zal wederkeren, zo keer gij tot Gedalia, den zoon van Ahikam, den zoon van Safan, dien de koning van Babel over de steden van Juda gesteld heeft; en woon bij hem in het midden des volks; of overal, waar het in uw ogen recht is te gaan, ga er henen. En de overste der trawanten gaf hem reiskost en een geschenk, en liet hem gaan.

6 Alzo kwam Jeremia tot Gedalia, den zoon van Ahikam, te Mizpa; en hij woonde bij hem in het midden des volks, die in het land waren overgelaten.

7 Toen nu alle oversten der heiren, die in het veld waren, zij en hun mannen, hoorden, dat de koning van Babel Gedalia, den zoon van

Ahikam, over het land gesteld had, en dat hij aan hem bevolen had de mannen, en de vrouwen, en de kinderkens, en van de armsten des lands, van degenen, die niet naar Babel gevankelijk waren weggevoerd;
8 Zo kwamen zij tot Gedalia te Mizpa, namelijk, Ismael, de zoon van Nethanja, en Johanan en Jonathan, de zonen van Kareah, en Seraja, de zoon van Tanhumeth, en de zonen van Efai, den Netofathiet, en Jezanja, de zoon eens Maachathiets, zij en hun mannen.
9 En Gedalia, de zoon van Ahikam, den zoon van Safan, zwoer hun en hun mannen, zeggende: Vreest niet van de Chaldeen te dienen; blijft in het land, en dient den koning van Babel, zo zal het u welgaan.
10 En ziet, ik woon te Mizpa, om te staan voor het aangezicht der Chaldeen, die tot ons zullen komen; gijlieden dan verzamelt wijn, en zomervruchten, en olie, en doet ze in uw vaten, en woont in uw steden, die gij hebt ingenomen.
11 Als ook al de Joden, die in Moab, en onder de kinderen Ammons, en in Edom, en die in al die landen waren, hoorden, dat de koning van Babel in Juda een overblijfsel gelaten had; en dat hij Gedalia, den zoon van Ahikam, den zoon van Safan, over hen gesteld had;
12 Zo keerden al de Joden weder uit al de plaatsen, waarhenen zij gedreven waren, en kwamen in het land van Juda tot Gedalia te Mizpa; en zij verzamelden zeer veel wijns en zomervruchten.
13 Doch Johanan, de zoon van Kareah, en alle oversten der heiren, die in het veld waren, kwamen tot Gedalia te Mizpa;
14 En zeiden tot hem: Weet gij wel, dat Baalis, de koning der kinderen Ammons, Ismael, den zoon van Nethanja, uitgezonden heeft, om u aan het leven te slaan? Maar Gedalia, de zoon van Ahikam, geloofde hen niet.
15 Johanan nochtans, de zoon van Kareah, sprak tot Gedalia, in het verborgene, te Mizpa, zeggende: Laat mij toch henengaan, en Ismael, den zoon van Nethanja, slaan, en niemand zal het weten; waarom zou hij u aan het leven slaan, en gans Juda, die tot u vergaderd zijn, verstrooid worden, en het overblijfsel van Juda verloren gaan?
16 Maar Gedalia, de zoon van Ahikam, zeide tot Johanan, den zoon van Kareah: Doe deze zaak niet, want gij spreekt vals van Ismael.

41 Maar het geschiedde in de zevende maand, dat Ismael, de zoon van Nethanja, den zoon van Elisama, van koninklijken zade, en de oversten des konings, te weten tien mannen, met hem kwamen tot Gedalia, den zoon van Ahikam, te Mizpa; en zij aten aldaar brood te zamen, te

Mizpa.
2 En Ismael, de zoon van Nethanja, maakte zich op, mitsgaders de tien mannen, die met hem waren, en zij sloegen Gedalia, den zoon van Ahikam, den zoon van Safan, met het zwaard; alzo doodde hij hem, dien de koning van Babel over het land gesteld had.
3 Ook sloeg Ismael al de Joden, die met hem, namelijk met Gedalia, te Mizpa waren, en de Chaldeen, de krijgslieden, die aldaar gevonden werden.
4 Het geschiedde nu op den tweeden dag, nadat hij Gedalia gedood had, en niemand het wist;
5 Zo kwamen er lieden van Sichem, van Silo, en van Samaria, tachtig man, hebbende den baard afgeschoren, en de klederen gescheurd, en zichzelven gesneden; en spijsoffer en wierook waren in hun hand, om ten huize des HEEREN te brengen.
6 En Ismael, de zoon van Nethanja, ging uit van Mizpa hun tegemoet, al gaande en wenende; en het geschiedde, als hij hen aantrof dat hij zeide: Komt tot Gedalia, den zoon van Ahikam!
7 Maar het geschiedde, als zij in het midden der stad gekomen waren, dat Ismael, de zoon van Nethanja, hen keelde, en wierp hen in het midden des kuils, hij en de mannen, die met hem waren.
8 Doch onder hen werden tien mannen gevonden, die tot Ismael zeiden: Dood ons niet, want wij hebben verborgen schatten in het veld, van tarwe, en gerst, en olie, en honig. Zo liet hij af, en doodde ze niet in het midden hunner broederen.
9 De kuil nu, waarin Ismael al de dode lichamen der mannen, die hij aan de zijde van Gedalia geslagen had, henenwierp, is dezelfde, dien de koning Asa maakte vanwege Baesa, den koning Israels; dezen vulde Ismael, de zoon van Nethanja, met de verslagenen.
10 En Ismael voerde het ganse overblijfsel des volks, dat te Mizpa was, gevankelijk, te weten des konings dochteren, en al het volk, die te Mizpa waren overgelaten, die Nebuzaradan, de overste der trawanten, aan Gedalia, den zoon van Ahikam, bevolen had; Ismael dan, den zoon van Nethanja, voerde ze gevankelijk weg, en toog henen, om over te gaan tot de kinderen Ammons.
11 Toen nu Johanan, de zoon van Kareah, en al de oversten der heiren, die met hem waren, al het kwaad hoorden, dat Ismael, de zoon van Nethanja, gedaan had;
12 Zo namen zij al de mannen, en togen henen, om met Ismael, den zoon van Nethanja, te strijden; en zij vonden hem aan het grote water, dat bij Gibeon is.

13 En het geschiedde, als
het volk, dat met Ismael was,
Johanan zag, den zoon van
Kareah, en al de oversten der
heiren, die met hem waren, zo
werden zij verblijd.
14 En al het volk, dat Ismael
van Mizpa gevankelijk had
weggevoerd, wendde zich om;
en zij keerden zich en gingen
over tot Johanan, den zoon van
Kareah.
15 Doch Ismael, de zoon
van Nethanja, ontkwam van
Johanans aangezicht, met acht
mannen, en hij toog tot de
kinderen Ammons.
16 Toen nam Johanan, de
zoon van Kareah, mitsgaders
al de oversten der heiren, die
met hem waren, het ganse
overblijfsel des volks, dat hij
wedergebracht had van Ismael,
den zoon van Nethanja, van
Mizpa, (nadat hij Gedalia, den
zoon van Ahikam, geslagen
had) te weten de mannen,
die krijgslieden waren, en
de vrouwen, en kinderkens,
en kamerlingen, die hij van
Gibeon had wedergebracht;
17 En zij togen henen,
en sloegen zich neder te
Geruth-Chimham, dat bij
Bethlehem is, om voort te
trekken, dat zij in Egypte
kwamen.
18 Voor het aangezicht der
Chaldeen; want zij vreesden
voor hunlieder aangezicht,
omdat Ismael, de zoon van
Nethanja, Gedalia, den zoon
van Ahikam, geslagen had,
dien de koning van Babel over
het land gesteld had.

42 Toen traden toe alle
oversten der heiren,
Johanan, de zoon van Kareah,
en Jezanja, de zoon van Hosaja,
en al het volk, van den kleinste
tot den grootste toe;
2 En zij zeiden tot den
profeet Jeremia: Laat toch onze
smeking voor uw aangezicht
nedervallen, en bid voor ons
tot den HEERE, uw God, voor
dit ganse overblijfsel; want
wij zijn weinigen van velen
overgelaten, gelijk als uw ogen
ons zien;
3 Dat ons de HEERE, uw God,
bekend make den weg, dien wij
zullen ingaan, en de zaak, die
wij zullen doen.
4 En de profeet Jeremia zeide
tot hen: Ik heb het gehoord;
ziet, ik zal tot den HEERE, uw
God, bidden naar uw woorden;
en het zal geschieden, het
ganse woord, dat de HEERE u
zal antwoorden, zal ik u bekend
maken, ik zal u niet een woord
onthouden.
5 Toen zeiden zij tot Jeremia:
De HEERE zij tussen ons tot een
waarachtig en gewis Getuige:
indien wij niet naar alle woord,
met hetwelk u de HEERE, uw
God, tot ons zal zenden, alzo
zullen doen!
6 Hetzij dan goed of kwaad,
wij zullen der stem des
HEEREN, onzes Gods, tot
Welken wij u zenden,
gehoorzaam zijn; opdat
het ons welga, wanneer wij
der stem des HEEREN, onzes

Gods, zullen gehoorzaam zijn.
7 En het gebeurde ten einde
van tien dagen, dat des HEEREN
woord tot Jeremia geschiedde.
8 Toen riep hij Johanan,
den zoon van Kareah, en alle
oversten der heiren, die met
hem waren, en al het volk, van
den kleinste af tot den grootste
toe;
9 En hij zeide tot hen: Zo
zegt de HEERE, de God Israels,
tot Welken gij mij gezonden
hebt, om uw smeking voor Zijn
aangezicht neder te werpen:
10 Indien gijlieden in dit land
zult blijven wonen, zo zal Ik
u bouwen en niet afbreken, en
u planten en niet uitrukken;
want Ik heb berouw over het
kwaad, dat Ik u aangedaan heb.
11 Vreest niet voor het
aangezicht des konings van
Babel, voor wiens aangezicht
gij vreest; vreest niet voor
hem, spreekt de HEERE; want
Ik zal met u zijn, om u te
behouden en u van zijn hand
te redden.
12 En Ik zal ulieden
barmhartigheid geven, dat
hij zich uwer erbarme, en u
weder in uw land brenge.
13 Maar zo gijlieden zult
zeggen: Wij zullen in dit land
niet blijven; opdat gij der stem
des HEEREN, uws Gods, niet
gehoorzaam zijt,
14 Zeggende: Neen, maar wij
zullen gaan in Egypteland,
alwaar wij geen krijg zullen
zien, noch het geluid der
bazuin horen, noch naar brood
hongeren, en daar zullen wij
blijven;
15 Nu dan, daarom hoort des
HEEREN woord, gij overblijfsel
van Juda! Zo zegt de HEERE
der heirscharen, de God
Israels: Indien gij ganselijk
uw aangezichten zult stellen
om in Egypte te gaan, en zult
henen ingaan, om aldaar als
vreemdelingen te verkeren;
16 Zo zal het geschieden, dat
het zwaard, waar gij voor
vreest, u aldaar in Egypteland
zal achterhalen; en de honger,
waar gij voor zorgt, zal u aldaar
in Egypte achter aankleven, en
gij zult aldaar sterven.
17 Zo zullen al de mannen
zijn, die hun aangezichten
stellen, om in Egypte te gaan,
om aldaar als vreemdelingen
te verkeren; zij zullen sterven
door het zwaard, door den
honger en door de pestilentie;
en zij zullen niemand hebben,
die overblijve of ontkome van
het kwaad, dat Ik over hen zal
brengen.
18 Want zo zegt de HEERE
der heirscharen, de God Israels:
Gelijk als Mijn toorn, en Mijn
grimmigheid is uitgestort over
de inwoners van Jeruzalem,
alzo zal Mijn grimmigheid over
ulieden uitgestort worden, als
gij in Egypte zult gekomen
zijn; en gij zult wezen tot
een vervloeking, en tot een
ontzetting, en tot een vloek,
en tot smaadheid, en zult deze
plaats niet meer zien.
19 De HEERE heeft tegen
ulieden gesproken, gij
overblijfsel van Juda! Gaat

niet in Egypte; weet zekerlijk,
dat ik heden tegen u betuigd
heb.
20 Gewisselijk, gij hebt uw
zielen verleid; want gij hebt
mij tot den HEERE, uw God,
gezonden, zeggende: Bid voor
ons tot den HEERE, onzen God,
en naar alles, wat de HEERE,
onze God, zal zeggen, alzo
maak het ons bekend, en wij
zullen het doen.
21 Nu heb ik het u heden
bekend gemaakt; maar gij hebt
niet gehoord naar de stem des
HEEREN, uws Gods, noch naar
al hetgeen, met hetwelk Hij mij
tot u gezonden heeft.
22 Zo weet nu zekerlijk,
dat gij door het zwaard,
door den honger en door de
pestilentie sterven zult, ter
plaatse, waar het u gelust heeft
henen te gaan, om aldaar als
vreemdelingen te verkeren.

43 En het geschiedde, als
Jeremia geeindigd had
tot het ganse volk te spreken
al de woorden des HEEREN,
huns Gods, met dewelke hem
de HEERE, hun God, tot hen
gezonden had, te weten al die
woorden,
2 Zo sprak Azaria, de zoon
van Hosaja, en Johanan, de
zoon van Kareah, en al de
trotse mannen, zeggende tot
Jeremia: Gij spreekt leugen;
de HEERE, onze God, heeft
u niet gezonden, om te
zeggen: Gijlieden zult niet
gaan in Egypte, om aldaar als
vreemdelingen te verkeren.
3 Maar Baruch, de zoon van
Nerija, hitst u tegen ons op,
opdat hij ons overgeve in de
hand der Chaldeen, dat zij ons
doden en ons gevankelijk naar
Babel wegvoeren.
4 Alzo gehoorzaamde
Johanan, de zoon van Kareah,
en al de oversten der heiren,
en al het volk, der stem des
HEEREN niet, om in het land
van Juda te blijven.
5 Maar Johanan, de zoon
van Kareah, en al de oversten
der heiren namen het ganse
overblijfsel van Juda, die van
al de heidenen, waar zij waren
henengedreven, wedergekeerd
waren, om in het land van Juda
te wonen;
6 De mannen, en de vrouwen,
en de kinderkens, en des
konings dochteren, en alle ziel,
die Nebuzaradan, de overste
der trawanten, bij Gedalia,
den zoon van Ahikam, den
zoon van Safan, gelaten had,
ook den profeet Jeremia, en
Baruch, den zoon van Nerija;
7 En zij togen in Egypteland,
want zij waren der stem des
HEEREN niet gehoorzaam; en
zij kwamen tot Tachpanhes.
8 Toen geschiedde des
HEEREN woord tot Jeremia te
Tachpanhes, zeggende:
9 Neem grote stenen in uw
hand, en verberg ze in de klei in
den ticheloven, die bij de deur
van Farao's huis te Tachpanhes
is, voor de ogen der Joodse
mannen;
10 En zeg tot hen: Zo zegt
de HEERE der heirscharen,

de God Israels: Ziet,
Ik zal henenzenden, en
Nebukadrezar, den koning
van Babel, Mijn knecht, halen,
en Ik zal zijn troon zetten
boven op deze stenen, die Ik
verborgen heb; en hij zal zijn
schone tent daarover spannen.

11 En hij zal komen en
Egypteland slaan: wie ten
dood, ten dode; en wie ter
gevangenis, ter gevangenis; en
wie ten zwaard, ten zwaarde.

12 En Ik zal een vuur
aansteken in de huizen
der goden van Egypte, en
hij zal ze verbranden, en
gevankelijk wegvoeren; en hij
zal Egypteland aantrekken,
gelijk als een herder zijn kleed
aantrekt, en hij zal van daar
uittrekken in vrede.

13 En hij zal de opgerichte
beelden van Beth-Semes,
hetwelk in Egypteland is,
verbreken; en hij zal de huizen
der goden van Egypte met
vuur verbranden.

44 Het woord, dat tot
Jeremia geschiedde aan
al de Joden, die in Egypteland
woonden, die te Migdol
woonden, en te Tachpanhes,
en te Nof, en in het land
Pathros, zeggende:

2 Alzo zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels: Gij
hebt gezien al het kwaad, dat
Ik gebracht heb over Jeruzalem
en over alle steden van Juda; en
ziet, zij zijn een woestheid te
deze dage, en niemand woont
daarin;

3 Vanwege hun boosheid, die
zij gedaan hebben, om Mij te
tergen, gaande om te roken en
andere goden te dienen, die zij
niet kenden, zij, gij, noch uw
vaders.

4 En Ik heb tot u gezonden
al Mijn knechten, de profeten,
vroeg op zijnde en zendende,
om te zeggen: Doet toch deze
gruwelijke zaak niet, die Ik
haat.

5 Maar zij hebben niet
gehoord, noch hun oor
geneigd, om zich van hun
boosheid te bekeren, dat zij
anderen goden niet roken.

6 Daarom is Mijn
grimmigheid en Mijn toorn
uitgestort, en heeft gebrand in
de steden van Juda en in de
straten van Jeruzalem; zodat
zij tot eenzaamheid en tot
verwoesting geworden zijn,
gelijk het is te dezen dage.

7 En nu, zo zegt de HEERE,
de God der heirscharen, de
God Israels: Waarom doet gij
zulk een groot kwaad tegen uw
zielen, opdat gij u den man
en de vrouw, het kind en den
zuigeling uit het midden van
Juda uitroeit, opdat gij u geen
overblijfsel overlaat?

8 Tergende Mij door de
werken uwer handen, rokende
anderen goden in het land van
Egypte, alwaar gij gekomen
zijt, om daar als vreemdeling
te verkeren; opdat gij uzelven
uitroeit, en opdat gij wordt
tot een vloek, en tot een
smaadheid onder alle volken
der aarde?

9 Hebt gij vergeten de
boosheden uwer vaderen, en
de boosheden der koningen
van Juda, en de boosheden
hunner vrouwen, en uw
boosheden, en de boosheden
uwer vrouwen, die zij gedaan
hebben in het land van Juda en
in de straten van Jeruzalem?
10 Zij zijn tot op dezen dag
nog niet verbrijzeld van hart,
en zij hebben niet gevreesd,
noch gewandeld in Mijn wet
en in Mijn inzettingen, die
Ik voor ulieder aangezicht
en voor het aangezicht uwer
vaderen gegeven heb.
11 Daarom, zo zegt de HEERE
der heirscharen, de God Israels:
Ziet, Ik zal Mijn aangezicht
tegen ulieden stellen ten
kwade, en om gans Juda uit te
roeien.
12 En Ik zal het overblijfsel
van Juda wegnemen, die hun
aangezichten gesteld hebben,
om in Egypteland te gaan, om
aldaar als vreemdelingen te
verkeren; en zij zullen allen in
Egypteland verteerd worden;
door het zwaard zullen zij
vallen, door den honger zullen
zij verteerd worden, van den
kleinste tot den grootste toe;
door het zwaard en door den
honger zullen zij sterven;
en zij zullen worden tot een
vervloeking, tot een ontzetting
en tot een vloek, en tot een
smaadheid.
13 Want Ik zal bezoeking
doen over degenen, die in
Egypteland wonen, gelijk als
Ik bezoeking gedaan heb over
Jeruzalem, door het zwaard,
door den honger en door de
pestilentie;
14 Zodat het overblijfsel
van Juda, die in Egypteland
gekomen zijn, om aldaar als
vreemdelingen te verkeren,
geen zal hebben, die ontkome,
of overblijve; te weten om
weder te keren in het land
van Juda, waarnaar hun ziel
verlangt weder te keren, om
aldaar te wonen; maar zij
zullen er niet wederkeren,
behalve die ontkomen zullen.
15 Toen antwoordden aan
Jeremia al de mannen, die
wisten, dat hun vrouwen
anderen goden rookten, en
al de vrouwen, die daar
stonden, zijnde een grote
hoop, mitsgaders al het volk,
die in Egypteland, in Pathros,
woonde, zeggende:
16 Aangaande het woord, dat
gij tot ons in des HEEREN Naam
gesproken hebt, wij zullen naar
u niet horen.
17 Maar wij zullen ganselijk
doen al hetgeen uit onzen
mond is uitgegaan, rokende
aan Melecheth des hemels, en
haar drankofferen offerende,
gelijk als wij gedaan hebben,
wij en onze vaders, onze
koningen en onze vorsten,
in de steden van Juda en in
de straten van Jeruzalem;
toen werden wij met brood
verzadigd, en waren vrolijk, en
zagen geen kwaad.
18 Maar van toen af, dat
wij opgehouden hebben aan
Melecheth des hemels te

roken, en haar drankofferen te offeren, hebben wij van alles gebrek gehad, en zijn door het zwaard en door den honger verteerd.
19 Ook wanneer wij aan Melecheth des hemels roken en haar drankofferen offeren, maken wij haar gebeelde koeken, om haar af te beelden, en offeren wij haar drankofferen, zonder onze mannen?
20 Toen sprak Jeremia tot al het volk, tot de mannen en tot de vrouwen, en tot al het volk, die hem zulks geantwoord hadden, zeggende:
21 Het roken, dat gijlieden in de steden van Juda en in de straten van Jeruzalem gerookt hebt, gij en uw vaderen, uw koningen en uw vorsten, en het volk des lands, heeft de HEERE daaraan niet gedacht, en is het niet in Zijn hart opgekomen?
22 Zodat het de HEERE niet meer kon verdragen, vanwege de boosheid uwer handelingen, vanwege de gruwelen, die gij deedt; daarom is uw land geworden tot een woestheid, en tot ontzetting, en tot een vloek, dat er niemand in woont, gelijk het is te dezen dage;
23 Vanwege dat gij gerookt hebt, en dat gij tegen den HEERE gezondigd hebt, en des HEEREN stem niet gehoorzaam zijt geweest, en in Zijn wet en in Zijn inzettingen, en in Zijn getuigenissen niet hebt gewandeld; daarom is u dit kwaad wedervaren, gelijk het is te dezen dage.
24 Voorts zeide Jeremia tot al het volk, en tot al de vrouwen: Hoort des HEEREN woord, gij gans Juda, die in Egypteland zijt!
25 Zo spreekt de HEERE der heirscharen, de God Israels, zeggende: Aangaande u en uw vrouwen, zij hebben toch met uw mond gesproken, en gij hebt het met uw handen vervuld, zeggende: Wij zullen onze geloften, die wij beloofd hebben, ganselijk houden, rokende aan Melecheth des hemels, en haar drankofferen offerende; nu, zij hebben uw geloften volkomenlijk bevestigd en uw geloften volkomenlijk gehouden.
26 Daarom hoort des HEEREN woord, gij gans Juda, die in Egypteland woont! Ziet, Ik zweer bij Mijn groten Naam, zegt de HEERE, zo Mijn Naam met den mond van enig man van Juda in gans Egypteland meer zal genoemd worden, die zegge: Zo waarachtig als de Heere HEERE leeft!
27 Ziet, Ik zal over hen waken ten kwade en niet ten goede; en alle mannen van Juda, die in Egypteland zijn, zullen door het zwaard en door den honger verteerd worden, totdat zij ten einde zijn.
28 Maar die van het zwaard ontkomen, zullen uit Egypteland wederkeren in het land van Juda, weinig in getal; en het ganse overblijfsel

van Juda, die in Egypteland
gekomen zijn, om aldaar als
vreemdelingen te verkeren,
zullen weten, wiens woord
bestaan zal, het Mijn of het
hunne.
29 En dit zal ulieden het teken
zijn, spreekt de HEERE, dat Ik
in deze plaats over u bezoeking
zal doen; opdat gij weet, dat
Mijn woorden zekerlijk over u
bestaan zullen ten kwade;
30 Alzo zegt de HEERE: Ziet,
Ik zal Farao Hofra, den koning
van Egypte, geven in de hand
zijner vijanden, en in de hand
dergenen, die zijn ziel zoeken,
gelijk als Ik Zedekia, den
koning van Juda, gegeven heb
in de hand van Nebukadrezar,
den koning van Babel, zijn
vijand, en die zijn ziel zocht.

45 Het woord, dat
de profeet Jeremia
gesproken heeft tot Baruch,
den zoon van Nerija, als hij
die woorden uit den mond van
Jeremia in een boek schreef,
in het vierde jaar van Jojakim,
den zoon van Josia, den koning
van Juda, zeggende:
2 Alzo zegt de HEERE, de God
Israels, van u, o Baruch!
3 Gij zegt: Wee nu mij, want
de HEERE heeft droefenis tot
mijn smart gedaan; ik ben
moede van mijn zuchten, en
vind geen rust!
4 Zo zult gij tot hem zeggen:
Zo zegt de HEERE: Zie, dat Ik
gebouwd heb, breek Ik af, en
dat Ik geplant heb, ruk Ik uit,
zelfs dit ganse land.
5 En zoudt gij u grote dingen
zoeken? Zoek ze niet; want zie,
Ik breng een kwaad over alle
vlees, spreekt de HEERE; maar
Ik zal u uw ziel tot een buit
geven, in alle plaatsen, waar gij
zult henentrekken.

46 Het woord des HEEREN,
dat tot den profeet
Jeremia geschied is tegen de
heidenen.
2 Tegen Egypte; tegen het
heir van Farao Necho, koning
van Egypte, dat aan de rivier
Frath, bij Karchemis was, dat
Nebukadrezar, de koning van
Babel, sloeg, in het vierde jaar
van Jojakim, den zoon van
Josia, den koning van Juda.
3 Rust het schild en de rondas
toe, en nadert tot den strijd!
4 Spant de paarden aan, en
klimt op, gij ruiters! en stelt u
met helmen; vaagt de spiesen,
trekt de pantsiers aan!
5 Waarom zie Ik, dat zij
versaagd en achterwaarts
gedreven zijn? Zelfs hun
helden zijn verslagen, en
nemen de vlucht, en zien niet
om; er is schrik van rondom,
spreekt de HEERE.
6 De snelle ontvliede niet, en
de held ontkome niet; tegen
het noorden, aan den oever der
rivier Frath zijn zij gestruikeld
en gevallen.
7 Wie is deze, die optrekt als
een stroom, wiens wateren zich
bewegen als de rivieren?
8 Egypte trekt op als een
stroom, en zijn wateren
bewegen zich als de rivieren;
en hij zegt: Ik zal optrekken, ik

zal de aarde bedekken, ik zal
de stad, en die daarin wonen,
verderven.
9 Trekt op, gij paarden! en
raast, gij wagens! en laat de
helden uittrekken: de Moren,
en de Puteers, die het schild
handelen, en de Lydiers, die
den boog handelen en spannen.
10 Maar deze dag is des
HEEREN, des HEEREN der
heirscharen, een dag der
wrake, dat Hij zich wreke
van Zijn wederpartijders, en
het zwaard zal vreten, en
verzadigd, en dronken worden
van hun bloed; want de Heere,
HEERE der heirscharen, heeft
een slachtoffer in het land
van het noorden, aan de rivier
Frath.
11 Ga henen op naar Gilead,
en haal balsem, gij jonkvrouw,
dochter van Egypte!
Tevergeefs vermenigvuldigt
gij de medicijnen, er is geen
heling voor u.
12 De volken hebben uw
schande gehoord, en het land
is vol van uw gekrijt; want
zij hebben zich gestoten, held
tegen held, zij zijn beiden te
zamen gevallen.
13 Het woord, dat de HEERE
tot den profeet Jeremia
sprak, van de aankomst van
Nebukadrezar, den koning van
Babel, om Egypteland te slaan.
14 Verkondigt in Egypte,
en doet het horen te Migdol;
doet het ook horen te Nof en
Tachpanhes; zegt: Stelt er u
naar, en maakt u gereed, want
het zwaard heeft verteerd, wat
rondom u is.
15 Waarom zijn uw sterken
weggeveegd? Zij stonden
niet, omdat hen de HEERE
voortdreef.
16 Hij maakte der
struikelenden veel; ja, de
een viel op den ander; zodat
zij zeiden: Staat op en laat ons
wederkeren tot ons volk, en
tot het land onzer geboorte,
vanwege het verdrukkende
zwaard.
17 Daar riepen zij: Farao, de
koning van Egypte, is maar een
gedruis; hij heeft den gezetten
tijd laten voorbijgaan.
18 Zo waarachtig als Ik
leef, spreekt de Koning,
Wiens Naam is HEERE der
heirscharen; hij zal voorzeker,
als Thabor onder de bergen,
en als Karmel bij de zee,
aankomen!
19 Maak voor u gereedschap
der gevankelijke wegvoering,
gij inwoneres, gij dochter
van Egypte! want Nof zal
ter verwoesting worden, en
zal verbrand worden, dat er
niemand in wone.
20 Egypte is een zeer schone
vaarze; de slachter komt, hij
komt van het noorden.
21 Zelfs haar gehuurden in
haar midden zijn als gemeste
kalveren; maar die hebben
zich ook gewend, zij zijn te
zamen gevlucht, zij hebben
niet gestaan; want de dag huns
verderfs is over hen gekomen,
de tijd hunner bezoeking.
22 Haar stem zal gaan als
van een slang; want zij zullen

met krijgsmacht daarhenen
trekken, en tot haar met bijlen
komen, gelijk houthouwers.
23 Zij hebben haar woud
afgehouwen, spreekt de
HEERE, hoewel het niet is te
onderzoeken; want zij zijn
meerder dan de sprinkhanen,
zodat men hen niet tellen kan.
24 De dochter van Egypte is
beschaamd; zij is gegeven in
de hand des volks van het
noorden.
25 De HEERE der heirscharen,
de God Israels, zegt: Ziet, Ik
zal bezoeking doen over de
menigte van No, en over Farao,
en over Egypte, en over haar
goden, en over haar koningen,
ja, over Farao, en over degenen,
die op hem vertrouwen.
26 En Ik zal hen geven in de
hand dergenen, die hunlieder
ziel zoeken, en in de hand van
Nebukadrezar, den koning van
Babel, en in de hand zijner
knechten. Maar daarna zal zij
bewoond worden als in de
dagen van ouds, spreekt de
HEERE.
27 Maar gij, Mijn knecht
Jakob! vrees niet, en ontzet
u niet, o Israel! want zie,
Ik zal u verlossen uit verre
landen, en uw zaad uit het
land hunner gevangenis; en
Jakob zal wederkomen, en stil
en gerust zijn, en niemand zal
hem verschrikken.
28 Gij dan Mijn knecht Jakob!
vrees niet, spreekt de HEERE;
want Ik ben met u; want Ik zal
een voleinding maken met al
de heidenen, waarhenen Ik u
gedreven zal hebben, doch met
u zal Ik geen voleinding maken,
maar u kastijden met mate, en
u niet gans onschuldig houden.

47 Het woord des HEEREN,
dat tot den profeet
Jeremia geschiedde, tegen de
Filistijnen; eer dat Farao Gaza
sloeg.
2 Zo zegt de HEERE: Ziet,
wateren komen op van het
noorden, en zullen worden
tot een overlopende beek,
en overlopen het land en de
volheid van hetzelve, de stad
en die daarin wonen; en de
mensen zullen schreeuwen, en
al de inwoners des lands zullen
huilen;
3 Vanwege het geluid van
het geklater der hoeven zijner
sterke paarden, vanwege het
geraas zijner wagenen, en
het bulderen zijner raderen;
de vaders zien niet om naar
de kinderen, vanwege de
slappigheid der handen;
4 Vanwege den dag, die
er komt om alle Filistijnen
te verstoren, om Tyrus en
Sidon allen overgeblevenen
helper af te snijden; want de
HEERE zal de Filistijnen, het
overblijfsel des eilands van
Kafthor, verstoren.
5 Kaalheid is op Gaza
gekomen; Askelon is
uitgeroeid, met het overblijfsel
huns dals; hoe lang zult gij
uzelven insnijdingen maken?
6 O wee, gij zwaard des
HEEREN! Hoe lang zult gij
niet stil houden? Vaar in uw

schede, rust en wees stil!
7 Hoe zoudt gij stil houden?
De HEERE heeft toch aan het
zwaard bevel gegeven; tegen
Askelon en tegen de zeehaven,
aldaar heeft Hij het besteld.

48 Tegen Moab zegt de
HEERE der heirscharen,
de God Israels, alzo: Wee over
Nebo, want zij is verstoord;
Kirjathaim is beschaamd, zij
is ingenomen; de stad des
hogen vertreks is beschaamd
en verschrikt.
2 Moabs roem van Hesbon
is er niet meer; zij hebben
kwaad tegen haar gedacht,
zeggende: Komt, en laat ons
haar uitroeien, dat zij geen
volk meer zij; ook gij, o
Madmen! zult nedergehouwen
worden, het zwaard zal achter
u heengaan.
3 Er is een stem des gekrijts
van Horonaim; verstoring en
een grote breuk!
4 Moab is verbroken; haar
kleine kinderen hebben een
gekrijt laten horen.
5 Want in den opgang
van Luhith zal geween bij
geween opgaan, want in den
afgang van Horonaim hebben
Moabs wederpartijders een
jammergeschrei gehoord.
6 Vlucht, redt ulieder ziel!
en wordt als de heide in de
woestijn;
7 Want om uw vertrouwen op
uw werken, en op uw schatten,
zult gij ook ingenomen
worden; en Kamos zal henen
uitgaan in gevangenis, zijn
priesteren en zijn vorsten te
zamen.
8 Want de verstoorder zal
komen over elke stad, dat niet
een stad ontkomen zal; en het
dal zal verderven, en het effen
veld verdelgd worden; want de
HEERE heeft het gezegd.
9 Geeft Moab vederen, want
al vliegende zal zij uitgaan;
en haar steden zullen ter
verwoesting worden, dat
niemand in dezelve wone.
10 Vervloekt zij, die des
HEEREN werk bedriegelijk
doet; ja, vervloekt zij, die
zijn zwaard van het bloed
onthoudt!
11 Moab is van zijn jeugd aan
gerust geweest, en hij heeft
op zijn heffe stil gelegen, en
is van vat in vat niet geledigd,
en heeft niet gewandeld in
gevangenis; daarom is zijn
smaak in hem gebleven, en zijn
reuk niet veranderd.
12 Daarom, ziet, de dagen
komen, spreekt de HEERE,
dat Ik hem vreemde gasten
zal toeschikken, die hem
in vreemde plaatsen zullen
voeren, en zijn vaten ledigen,
en hunlieder flessen in stukken
slaan.
13 En Moab zal beschaamd
worden vanwege Kamos, gelijk
als het huis Israels beschaamd
is geworden vanwege Beth-El,
hunlieder vertrouwen.
14 Hoe zult gij zeggen: Wij
zijn helden en dappere mannen
ten strijde?
15 Moab is verstoord, en uit
zijn steden opgegaan, en de

keur zijner jongelingen is ter
slachting afgegaan, spreekt de
Koning, Wiens Naam is HEERE
der heirscharen.
16 Moabs verderf is nabij om
te komen, en zijn kwaad haast
zeer.
17 Beklaagt hem, gij allen, die
rondom hem zijt, en allen, die
zijn naam kent; zegt: Hoe is
de sterke staf, de sierlijke stok
verbroken?
18 Daal neder uit uw
heerlijkheid, en woon in
dorst, gij inwoneres, gij
dochter van Dibon! want
Moabs verstoorder is tegen
u opgetogen, hij heeft uw
vestingen verdorven.
19 Sta aan den weg, en zie
toe, gij inwoneres van Aroer!
Vraag den vluchtenden man en
de ontkomene vrouw; zeg: Wat
is er geschied?
20 Moab is beschaamd, want
hij is verslagen; huilt en krijt!
verkondigt te Arnon, dat Moab
verstoord is.
21 En het oordeel is gekomen
over het vlakke land; over
Holon, en over Jahza, en over
Mefaath.
22 En over Dibon, en
over Nebo, en over
Beth-Diblathaim,
23 En over Kirjathaim, en
over Beth-Gamul, en over
Beth-Meon,
24 En over Kerioth, en over
Bozra; ja, over alle steden van
Moabs land, die verre en die
nabij zijn.
25 Moabs hoorn is
afgesneden, en zijn arm
verbroken, spreekt de HEERE.
26 Maak hem dronken, omdat
hij zich groot gemaakt heeft
tegen den HEERE; zo zal Moab
met de handen klappen in zijn
uitspuwsel, en hij zelf zal ook
ter belaching zijn.
27 Want is u niet Israel ter
belaching geweest? Was hij
onder de dieven gevonden, dat
gij u zo bewoogt, van den tijd
af, dat uw woorden van hem
waren?
28 Verlaat de steden, en
woont in de steenrots, gij
inwoners van Moab! en wordt
gelijk een duif, die in de
doorgangen van den mond
eens hols nestelt.
29 Wij hebben Moabs
hovaardij gehoord (hij is
zeer hovaardig), zijn trotsheid,
en zijn hovaardij, en zijn
hoogmoed, en zijns harten
hoogmoed.
30 Ik ken zijn verbolgenheid,
spreekt de HEERE, maar niet
alzo; zijn grendelen doen het zo
niet.
31 Daarom zal Ik over Moab
huilen, ja, om gans Moab zal
Ik krijten; over de lieden van
Kir-heres zal men zuchten.
32 Boven het geween van
Jaezer zal Ik u bewenen,
gij wijnstok van Sibma! uw
wijnranken zijn over zee
gegaan, zij hebben gereikt
tot aan Jaezers zee; maar de
verstoorder is gevallen op
uw zomervruchten en op uw
wijnoogst;
33 Zodat de blijdschap en
verheuging uit het vruchtbare

veld, namelijk uit Moabs land,
weggenomen is; want Ik heb
den wijn doen ophouden uit de
kuipen; men zal geen druiven
treden met vreugdegeschrei;
het vreugdegeschrei zal geen
vreugdegeschrei zijn.
34 Vanwege Hesbons gekrijt
tot Eleale toe, tot Jahaz toe,
hebben zij hun stem verheven,
van Zoar tot aan Horonaim, die
driejarige vaarze; want ook de
wateren van Nimrim zullen tot
verwoestingen worden.
35 En Ik zal in Moab doen
ophouden, spreekt de HEERE,
dien, die op de hoogte offert, en
die zijn goden rookt.
36 Daarom zal Mijn hart over
Moab getier maken als de
fluiten; ook zal Mijn hart over
de lieden van Kir-heres getier
maken als de fluiten, omdat het
overschot, dat hij gemaakt had,
verloren is.
37 Want alle hoofden
zijn kaal, en alle baarden
afgekort; op alle handen zijn
insnijdingen, en op de lenden
is een zak.
38 Op alle daken van Moab,
en op al haar straten is overal
misbaar; want Ik heb Moab
verbroken als een vat, waar
men geen lust aan heeft,
spreekt de HEERE.
39 Hoe is hij verslagen! zij
huilen; hoe heeft Moab den nek
met schaamte gewend! Alzo zal
Moab allen, die rondom hem
zijn, tot belaching en tot een
ontzetting worden.
40 Want zo zegt de HEERE:
Ziet, hij zal snel vliegen als een
arend, en hij zal zijn vleugelen
over Moab uitbreiden.
41 Elk een der steden is
gewonnen, en elk een der
vastigheden is ingenomen; en
het hart van Moabs helden zal
te dien dage wezen, als het hart
ener vrouw, die in nood is.
42 Want Moab zal verdelgd
worden, dat hij geen volk zij,
omdat hij zich groot gemaakt
heeft tegen den HEERE.
43 De vreze, en de kuil, en de
strik, over u, gij inwoner van
Moab! spreekt de HEERE.
44 Die van de vreze ontvliedt,
zal in den kuil vallen, en die
uit den kuil opkomt, zal in den
strik gevangen worden; want
Ik zal over haar, over Moab, het
jaar van hunlieder bezoeking
brengen, spreekt de HEERE.
45 Die voor des vijands
macht vluchtten, bleven staan
in de schaduw van Hesbon;
maar een vuur is uitgegaan
van Hesbon, en een vlam
van tussen Sihon, en heeft
de hoeken van Moab en den
schedel der kinderen van het
gedruis verteerd.
46 Wee u, Moab! het volk
van Kamos is verloren; want
uw zonen zijn weggenomen
in gevangenis; ook zijn uw
dochters in gevangenis.
47 Maar in het laatste der
dagen, zal Ik Moabs gevangenis
wenden, spreekt de HEERE. Tot
hiertoe is Moabs oordeel.

49 Tegen de kinderen
Ammons zegt de HEERE
alzo: Heeft dan Israel geen
kinderen? Heeft hij geen

erfgenaam? Waarom is dan Malcham erfgenaam van Gad, en waarom woont zijn volk in deszelfs steden?
2 Daarom ziet, de dagen
komen, spreekt de HEERE, dat Ik over Rabba der kinderen Ammons een krijgsgeschrei zal doen horen, en zij zal tot een woesten hoop worden, en haar onderhorige plaatsen zullen met vuur aangestoken worden; en Israel zal erven degenen, die hem geerfd hadden, zegt de HEERE.
3 Huil, o Hesbon! want Ai is
verstoord; krijt, gij dochteren van Rabba, gordt zakken aan, drijft misbaar, en loopt om bij de tuinen; want Malcham zal wandelen in gevangenis, zijn priesteren en zijn vorsten te zamen.
4 Wat roemt gij op uw dalen?
Uw dal is weggevloten, gij afkerige dochter! die op haar schatten vertrouwt, zeggende: Wie zou tegen mij komen?
5 Ziet, Ik zal vreze over u
brengen, spreekt de HEERE, de HEERE der heirscharen, van allen, die rondom u zijn, en gijlieden zult, een iegelijk voor zich henen, uitgedreven worden, en niemand zal den omdolende vergaderen.
6 Maar daarna zal Ik de
gevangenis der kinderen Ammons wenden, spreekt de HEERE.
7 Tegen Edom zegt de HEERE
der heirscharen alzo: Is er dan geen wijsheid meer te Theman? Is de raad vergaan van de verstandigen? Is hunlieder wijsheid onnut geworden?
8 Vliedt, wendt u, woont in
diepe plaatsen, gij inwoners van Dedan! want Ik heb Ezau's verderf over hem gebracht, den tijd, dat Ik hem bezocht heb.
9 Zo er wijnlezers tot u
gekomen waren, zouden zij niet een nalezing hebben overgelaten? Zo er dieven bij nacht gekomen waren, zouden zij niet verdorven hebben zoveel hun genoeg ware?
10 Maar Ik heb Ezau ontbloot,
Ik heb zijn verborgene plaatsen ontdekt, dat hij zich niet zal kunnen versteken; zijn zaad is verstoord, ook zijn broeders, en zijn naburen, en hij is er niet meer.
11 Laat uw wezen achter,
en Ik zal hen in het leven behouden, en laat uw weduwen op Mij vertrouwen.
12 Want zo zegt de HEERE:
Ziet, degenen, welker oordeel het niet is den beker te drinken, zullen ganselijk drinken; en zoudt gij enigszins onschuldig gehouden worden? Gij zult niet onschuldig worden gehouden, maar gij zult ganselijk drinken.
13 Want Ik heb bij Mijzelven
gezworen, spreekt de HEERE, dat Bozra worden zal tot een ontzetting, tot een smaadheid, tot een woestheid, en tot een vloek; en al haar steden zullen worden tot eeuwige woestheden.
14 Ik heb een gerucht gehoord
van den HEERE, en er is een

gezant geschikt onder de
heidenen, om te zeggen:
Vergadert u, en komt aan
tegen haar, en maakt u op ten
strijde.
15 Want zie, Ik heb u klein
gemaakt onder de heidenen,
veracht onder de mensen.
16 Uw schrikkelijkheid heeft
u bedrogen, en de trotsheid
uws harten, gij, die woont in
de kloven der steenrotsen, die
u houdt op de hoogte der
heuvelen! Al zoudt gij uw nest
zo hoog maken als de arend, zo
zal Ik u van daar nederstoten,
spreekt de HEERE.
17 Alzo zal Edom worden tot
een ontzetting; al wie voorbij
haar gaat, zal zich ontzetten, en
fluiten over al haar plagen.
18 Gelijk de omkering van
Sodom en Gomorra en haar
naburen, zal het zijn, zegt
de HEERE; niemand zal daar
wonen, en geen mensenkind
daarin verkeren.
19 Ziet, gelijk een leeuw van
de verheffing der Jordaan, zal
hij opkomen tegen de sterke
woning; want Ik zal hem in een
ogenblik daaruit doen lopen;
en wie daartoe verkoren is,
dien zal Ik tegen haar bestellen;
want wie is Mij gelijk, en wie
zou Mij dagvaarden, en wie
is die herder, die voor Mijn
aangezicht bestaan zou?
20 Daarom hoort des HEEREN
raadslag, dien Hij over Edom
heeft beraadslaagd, en Zijn
gedachten, die Hij gedacht
heeft over de inwoners van
Theman: Zo de geringsten
van de kudde hen niet zullen
nedertrekken! Indien hij
hunlieder woning niet boven
hen zal verwoesten!
21 De aarde heeft gebeefd van
het geluid huns vals, van het
gekrijt, welks geluid gehoord is
bij de Schelfzee.
22 Ziet, hij zal opkomen en
snel vliegen, als een arend,
en zijn vleugelen over Bozra
uitbreiden; en het hart van
Edoms helden zal te dien dage
wezen, als het hart ener vrouw,
die in nood is.
23 Tegen Damaskus.
Beschaamd is Hamath en
Arpad; omdat zij een boos
gerucht gehoord hebben, zijn
zij gesmolten; bij de zee is
bekommernis, men kan er niet
rusten.
24 Damaskus is slap
geworden, zij heeft zich
gewend, om te vluchten,
en siddering heeft haar
aangegrepen; benauwdheid en
smarten als van een barende
vrouw hebben haar bevangen;
25 Hoe is de beroemde stad
niet gelaten, de stad Mijner
vrolijkheid!
26 Daarom zullen haar
jongelingen vallen op
haar straten; en al haar
krijgslieden zullen te dien dage
nedergehouwen worden,
spreekt de HEERE der
heirscharen.
27 En Ik zal een vuur
aansteken in den muur
van Damaskus, en het zal
Benhadads paleizen verteren.

28 Tegen Kedar, en tegen de koninkrijken van Hazor, die Nebukadrezar, de koning van Babel, sloeg, zegt de HEERE alzo: Maakt u op, trekt op tegen Kedar, en verstoort de kinderen van het oosten.

29 Zij zullen hun tenten en hun kudden nemen, hun gordijnen en al hun gereedschap, en hun kemelen voor zich wegnemen; en zij zullen tegen hen uitroepen: Schrik van rondom!

30 Vliedt, zwerft fluks henen weg, woont in diepe plaatsen, gij inwoners van Hazor! spreekt de HEERE; want Nebukadrezar, de koning van Babel, heeft een raadslag tegen ulieden beraadslaagd, en een gedachte tegen hen gedacht.

31 Maakt u op, trekt op tegen het volk, dat rust heeft, dat in zekerheid woont, spreekt de HEERE; dat geen deuren noch grendel heeft, die alleen wonen.

32 En hun kemelen zullen ten roof zijn, en de menigte van hun vee zal ten buit zijn; en Ik zal hen verstrooien in alle winden, te weten degenen, die aan de hoeken afgekort zijn; en Ik zal hunlieder verderf van al zijn zijden aanbrengen, spreekt de HEERE.

33 En Hazor zal worden tot een drakenwoning, een verwoesting tot in eeuwigheid; niemand zal daar wonen, en geen mensenkind daarin verkeren.

34 Het woord des HEEREN, dat tot den profeet Jeremia geschied is tegen Elam, in het begin des koninkrijks van Zedekia, den koning van Juda, zeggende:

35 Zo zegt de HEERE der heirscharen: Ziet, Ik zal verbreken Elams boog, het voornaamste van hunlieder geweld.

36 En Ik zal de vier winden uit de vier hoeken des hemels over Elam aanbrengen, en zal hen in al diezelve winden verstrooien; en er zal geen volk zijn, waarhenen Elams verdrevenen niet zullen komen.

37 En Ik zal Elam versaagd maken voor het aangezicht hunner vijanden, en voor het aangezicht dergenen, die hun ziel zoeken, en zal een kwaad over hen brengen, de hittigheid Mijns toorns, spreekt de HEERE; en Ik zal het zwaard achter hen zenden, totdat Ik hen verteerd zal hebben.

38 En Ik zal Mijn troon in Elam stellen; en zal den koning en de vorsten van daar vernielen, spreekt de HEERE;

39 Maar het zal geschieden in het laatste der dagen, dat Ik Elams gevangenis wenden zal, spreekt de HEERE.

50 Het woord, dat de HEERE gesproken heeft tegen Babel, tegen het land der Chaldeen, door den dienst van den profeet Jeremia.

2 Verkondigt onder de
heidenen, en doet horen, en
werpt een banier op, laat
horen, verbergt het niet;
zegt: Babel is ingenomen, Bel
is beschaamd, Merodach is
verpletterd, haar afgoden zijn
beschaamd, haar drekgoden
zijn verpletterd!
3 Want een volk komt tegen
haar op van het noorden;
dat zal haar land zetten in
verwoesting, dat er geen
inwoner in zal zijn; van de
mensen aan tot de beesten
toe zijn zij weggezworven,
doorgegaan!
4 In dezelve dagen en ter
zelver tijd, spreekt de HEERE,
zullen de kinderen Israels
komen, zij en de kinderen van
Juda te zamen; wandelende en
wenende zullen zij henengaan,
en den HEERE, hun God,
zoeken.
5 Zij zullen naar Sion vragen;
op den weg herwaarts zullen
hun aangezichten zijn; zij
zullen komen en den HEERE
toegevoegd worden, met een
eeuwig verbond, dat niet zal
worden vergeten.
6 Mijn volk waren verloren
schapen, hun herders hadden
hen verleid, zij hadden hen
gevoerd naar de bergen, zij
gingen van berg tot heuvel, zij
vergaten hun legering.
7 Allen, die hen vonden, aten
hen op, en hun wederpartijders
zeiden: Wij zullen geen schuld
hebben; daarom dat zij
gezondigd hebben tegen den
HEERE, in de woning der
gerechtigheid, ja, tegen den
HEERE, de Verwachting hunner
vaderen.
8 Vliedt weg uit het midden
van Babel, en gaat uit der
Chaldeen land; en weest als de
bokken voor de kudde henen.
9 Want ziet, Ik zal een
verzameling van grote volken
uit het land van het noorden
verwekken, en tegen Babel
opbrengen; die zullen zich
tegen haar rusten; van daar
zal zij ingenomen worden;
hun pijlen zullen zijn als eens
kloeken helds, geen zal ledig
wederkeren.
10 En Chaldea zal ten roof
zijn; allen, die het beroven,
zullen verzadigd worden,
spreekt de HEERE.
11 Omdat gij u verblijd hebt,
omdat gij van vreugde hebt
opgesprongen, gij plunderaars
Mijner erfenis! omdat gij geil
geworden zijt als een grazige
vaars, en hebt gebriest als de
sterke paarden;
12 Zo is uw moeder zeer
beschaamd; die u gebaard
heeft, is schaamrood
geworden; ziet, zij is geworden
de achterste der heidenen, een
woestijn, dorheid en wildernis.
13 Vanwege de verbolgenheid
des HEEREN zal zij niet
bewoond worden, maar zij
zal geheel een verwoesting
worden; al wie aan Babel
voorbijgaat, zal zich ontzetten,
en fluiten over al haar plagen.
14 Rust u tegen Babel
rondom, gij allen, die den boog
spant! schiet in haar, en spaart

de pijlen niet; want zij heeft tegen den HEERE gezondigd.
15 Juicht over haar rondom, zij heeft haar hand gegeven; haar fondamenten zijn gevallen, haar muren zijn afgebroken; want dat is des HEEREN wraak, wreekt u aan haar, doet haar, gelijk als zij gedaan heeft!
16 Roeit uit van Babel den zaaier, en dien, die de sikkel handelt in den oogsttijd; laat hen vanwege het verdrukkende zwaard, zich keren, een iegelijk tot zijn volk, en vlieden, een iegelijk naar zijn land.
17 Israel is een verbijsterd lam, dat de leeuwen verjaagd hebben; de eerste, die hem heeft opgegeten, was de koning van Assur, en deze de laatste, Nebukadrezar, de koning van Babel, heeft hem de beenderen verbrijzeld.
18 Daarom, zo zegt de HEERE der heirscharen, de God Israels: Ziet, Ik zal bezoeking doen over den koning van Babel en over zijn land, gelijk als Ik bezoeking gedaan heb over den koning van Assur.
19 En Ik zal Israel weder tot zijn woning brengen, en hij zal weiden op den Karmel en op den Basan; en zijn ziel zal op het gebergte van Efraim en Gilead verzadigd worden.
20 In die dagen en te dier tijd, spreekt de HEERE, zal Israels ongerechtigheid gezocht worden, maar zij zal er niet zijn, en de zonden van Juda, maar zullen niet gevonden worden; want Ik zal ze dengenen vergeven, die Ik zal doen overblijven.
21 Tegen het land Merathaim, trek tegen hetzelve op, en tegen de inwoners van Pekod; verwoest en verban achter hen, spreekt de HEERE, en doe naar alles, wat Ik u geboden heb.
22 Er is een krijgsgeschrei in het land, en een grote breuk.
23 Hoe is de hamer der ganse aarde zo afgehouwen en verbroken! Hoe is Babel geworden tot een ontzetting onder de heidenen.
24 Ik heb u een strik gesteld, dies zijt gij ook gevangen, o Babel! dat gij het niet wist; gij zijt gevonden, en ook gegrepen, omdat gij u tegen den HEERE in strijd gemengd hebt.
25 De HEERE heeft Zijn schatkamer opengedaan, en de instrumenten Zijner gramschap voortgebracht; want dat is een werk van den HEERE, den HEERE der heirscharen, in het land der Chaldeen.
26 Komt aan tegen haar van het uiterste, opent haar schuren, vertreedt haar als korenhopen, en verbant ze; laat ze geen overblijfsel hebben.
27 Doodt met het zwaard al haar varren, laat ze afgaan ter slachting; wee over hen, want hun dag is gekomen, de tijd hunner bezoeking!

28 Er is een stem der
gevluchten en ontkomenen uit
het land van Babel, om in Sion
te verkondigen de wraak des
HEEREN, onzes Gods, de wraak
Zijns tempels.
29 Laat u horen tegen Babel,
gij schutters! gij allen, die den
boog spant! legert u tegen haar
rondom, laat niemand van hen
ontkomen; vergeldt haar naar
haar werk, doet haar naar alles,
wat zij gedaan heeft; want
zij heeft trotselijk gehandeld
tegen den HEERE, tegen den
Heilige Israels.
30 Daarom zullen haar
jongelingen vallen op haar
straten, en al haar krijgslieden
te dien dage uitgeroeid worden,
spreekt de HEERE.
31 Ziet, Ik wil aan u, gij trotse!
spreekt de HEERE, de HEERE
der heirscharen; want uw dag
is gekomen, de tijd, dat Ik u
bezoeken zal.
32 Dan zal de trotse aanstoten
en vallen, en er zal niemand
zijn, die hem opricht; ja, Ik
zal een vuur aansteken in zijn
steden, dat zal alle plaatsen
rondom hem verteren.
33 Zo zegt de HEERE der
heirscharen: De kinderen
Israels en de kinderen van
Juda zijn te zamen verdrukt
geweest; en allen, die hen
gevangen hadden, hebben hen
vast gehouden; zij hebben hen
geweigerd los te laten.
34 Maar hun Verlosser is
sterk, HEERE der heirscharen
is Zijn Naam; Hij zal hun twist
zekerlijk twisten, opdat Hij het
land in rust brenge, maar de
inwoners van Babel beroere.
35 Het zwaard zal zijn over de
Chaldeen, spreekt de HEERE; en
over de inwoners van Babel, en
over haar vorsten, en over haar
wijzen.
36 Het zwaard zal zijn over de
leugenaars, dat zij zot worden;
het zwaard zal zijn over haar
helden, dat zij versagen;
37 Het zwaard zal zijn over
zijn paarden en over zijn
wagenen, en over den gansen
gemengden hoop, die in het
midden van hen is, dat zij tot
wijven worden; het zwaard zal
zijn over haar schatten, dat zij
geplunderd worden.
38 Droogte zal zijn over haar
wateren, dat zij uitdrogen;
want het is een land van
gesneden beelden, en zij razen
naar de schrikkelijke afgoden.
39 Daarom zo zullen de wilde
dieren der woestijnen met
de wilde dieren der eilanden
daarin wonen; ook zullen de
jonge struisen daarin wonen;
en men zal er geen verblijf
meer hebben in eeuwigheid,
en zij zal niet bewoond worden
van geslacht tot geslacht.
40 Gelijk God Sodom en
Gomorra en haar naburen
heeft omgekeerd, spreekt de
HEERE, alzo zal niemand aldaar
wonen, en geen mensenkind
in haar verkeren.
41 Ziet, daar komt een volk
uit het noorden; en een grote
natie, en geweldige koningen
zullen van de zijden der aarde
opgewekt worden.

42 Boog en spies zullen zij
voeren; wreed zijn zij, en zullen
niet barmhartig zijn; hun stem
zal bruisen als de zee, en op
paarden zullen zij rijden; het
is toegerust als een man ten
oorlog, tegen u, o dochter van
Babel!
43 De koning van Babel heeft
hunlieder gerucht gehoord,
en zijn handen zijn slap
geworden; benauwdheid heeft
hem aangegrepen, weedom als
van een barende vrouw.
44 Ziet, gelijk een leeuw van
de verheffing der Jordaan, zal
hij opkomen tegen de sterke
woning; want Ik zal hen in een
ogenblik daaruit doen lopen;
en wie daartoe verkoren is,
dien zal Ik tegen haar bestellen;
want wie is Mij gelijk, en wie
zou Mij dagvaarden? En wie
is de herder, die voor Mijn
aangezicht bestaan zou?
45 Daarom hoort den raadslag
des HEEREN, dien Hij over
Babel heeft beraadslaagd,
en Zijn gedachten, die Hij
gedacht heeft over het land der
Chaldeen: Zo de geringsten
van de kudde hen niet zullen
nedertrekken! Zo hij de
woning boven hen niet zal
verwoesten!
46 De aarde is bevende
geworden van het geluid der
inneming van Babel, en het
gekrijt is gehoord onder de
volken.

51 Zo zegt de HEERE: Ziet,
Ik zal een verdervenden
wind opwekken tegen Babel,
en tegen degenen, die daar
wonen in het hart van degenen,
die tegen Mij opstaan.
2 En Ik zal Babel wanners
toeschikken, die haar wannen,
en haar land uitledigen zullen;
want zij zullen ten dage des
kwaads van rondom tegen haar
zijn.
3 De schutter spanne zijn
boog tegen dien, die spant, en
tegen dien, die zich verheft
in zijn pantsier; en verschoont
haar jongelingen niet, verbant
al haar heir;
4 Dat de verslagenen liggen
in het land der Chaldeen, en de
doorstokenen op haar straten.
5 Want Israel of Juda zal
niet in weduwschap gelaten
worden van zijn God, van den
HEERE der heirscharen (hoewel
hunlieder land vol van schuld
is), van den Heilige Israels.
6 Vliedt uit het midden van
Babel, en redt, een iegelijk
zijn ziel; wordt niet uitgeroeid
in haar ongerechtigheid; want
dit is de tijd der wraak des
HEEREN, Die haar de verdienste
betaalt.
7 Babel was een gouden beker
in de hand des HEEREN, die de
ganse aarde dronken maakte;
de volken hebben van haar
wijn gedronken, daarom zijn
de volken dol geworden.
8 Schielijk is Babel gevallen
en verbroken; huilt over haar,
neemt balsem tot haar pijn,
misschien zal zij genezen
worden.
9 Wij hebben Babel
gemeesterd, maar zij is
niet genezen; verlaat haar

dan, en laat ons een iegelijk in zijn land trekken; want haar oordeel reikt tot aan den hemel, en is verheven tot aan de bovenste wolken.

10 De HEERE heeft onze gerechtigheden hervoor gebracht; komt en laat ons te Sion het werk des HEEREN, onzes Gods, vertellen!

11 Zuivert de pijlen, rust de schilden volkomenlijk toe; de HEERE heeft den geest der koningen van Medie opgewekt; want Zijn voornemen is tegen Babel, dat Hij haar verderve; want dit is de wraak des HEEREN, de wraak Zijns tempels.

12 Verheft de banier op de muren van Babel, versterkt de wacht, stelt wachters, bereidt de lagen; want gelijk de HEERE heeft voorgenomen, alzo heeft Hij gedaan, wat Hij over de inwoners van Babel gesproken heeft.

13 Gij, die aan vele wateren woont, die machtig zijt van schatten! uw einde is gekomen, de maat uwer gierigheid.

14 De HEERE der heirscharen heeft gezworen bij Zijn ziel: Ofschoon Ik u met mensen als met kevers vervuld heb, nochtans zullen zij elkander een vreugdegeschrei over u toeroepen!

15 Die de aarde gemaakt heeft door Zijn kracht, Die de wereld bereid heeft door Zijn wijsheid, en den hemel uitgebreid door Zijn verstand;

16 Als Hij Zijn stem geeft, zo is er een gedruis van wateren in den hemel, en Hij doet de dampen opklimmen van het einde der aarde; Hij maakt de bliksemen met den regen, en doet den wind voortkomen uit Zijn schatkameren.

17 Een ieder mens is onvernuftig geworden, zodat hij geen wetenschap heeft; een ieder goudsmid is beschaamd van het gesneden beeld; want zijn gegoten beeld is leugen, en er is geen geest in hen.

18 Ijdelheid zijn zij, een werk van verleidingen; ten tijde hunner bezoeking zullen zij vergaan.

19 Jakobs deel is niet gelijk die; want Hij is de Formeerder van alles, en Israel is de roede Zijner erfenis; HEERE der heirscharen is Zijn Naam.

20 Gij zijt Mij een voorhamer, en krijgswapenen; en door u zal Ik volken in stukken slaan, en door u zal Ik koninkrijken verderven.

21 En door u zal Ik in stukken slaan het paard en zijn ruiter; en door u zal Ik in stukken slaan den wagen en zijn ruiter.

22 En door u zal Ik in stukken slaan den man en de vrouw; en door u zal Ik in stukken slaan den oude en den jonge; en door u zal Ik in stukken slaan den jongeling en de jonkvrouw.

23 En door u zal Ik in stukken slaan den herder en zijn kudde; en door u zal Ik in stukken slaan den akkerman en zijn juk ossen; en door u zal Ik in

stukken slaan landvoogden en
overheden.
24 Maar Ik zal Babel en
allen inwoneren van Chaldea
vergelden al hun boosheid, die
zij gedaan hebben aan Sion,
voor ulieder ogen, spreekt de
HEERE.
25 Ziet, Ik wil aan u, gij
verdervende berg! spreekt de
HEERE, gij, die de ganse aarde
verderft, en Ik zal Mijn hand
tegen u uitstrekken, en u van
de steenrotsen afwentelen, en
zal u stellen tot een berg des
brands.
26 En zij zullen uit u geen
steen nemen tot een hoek, ook
geen steen tot fondamenten;
want gij zult tot eeuwige
woestheden zijn, spreekt de
HEERE.
27 Verheft de banier in het
land, blaast de bazuin onder de
heidenen, heiligt de heidenen
tegen haar, roept tegen haar
bijeen de koninkrijken van
Ararat, Minni en Askenaz;
bestelt een krijgsoverste tegen
haar, brengt paarden opwaarts,
als ruige kevers!
28 Heiligt tegen haar de
heidenen, de koningen van
Medie, haar landvoogden en al
haar overheden, ja, het ganse
land harer heerschappij.
29 Dan zal het land beven
en pijn lijden; want elk een
van des HEEREN gedachten
staat vast tegen Babel, om
Babels land te stellen tot
een verwoesting, dat er geen
inwoner zij.
30 Babels helden hebben
opgehouden te strijden, zij zijn
gebleven in de vestingen, hun
macht is bezweken, zij zijn tot
wijven geworden; zij hebben
hun woningen aangestoken,
hun grendels zijn verbroken.
31 De loper zal den
loper tegemoet lopen,
en de kondschapper den
kondschapper tegemoet, om
den koning van Babel bekend
te maken, dat zijn stad van het
einde is ingenomen;
32 En dat de veren
ingenomen, en de rietpoelen
met vuur verbrand zijn; en dat
de krijgslieden verbaasd zijn.
33 Want zo zegt de HEERE der
heirscharen, de God Israels: De
dochter van Babel is als een
dorsvloer, het is tijd, dat men
ze trede; nog een weinig, dan
zal haar de tijd des oogstes
overkomen.
34 Nebukadrezar, de koning
van Babel, heeft mij opgegeten,
hij heeft mij verpletterd, hij
heeft mij gesteld als een ledig
vat, hij heeft mij verslonden als
een draak, hij heeft zijn balg
gevuld van mijn lekkernijen;
hij heeft mij verdreven.
35 Het geweld, dat mij en
mijn vlees is aangedaan, zij op
Babel! zegge de inwoneres van
Sion; en mijn bloed zij op de
inwoners van Chaldea! zegge
Jeruzalem.
36 Daarom, zo zegt de HEERE:
Ziet, Ik zal uw twist twisten,
en uw wraak wreken; en Ik zal
haar zee droog maken, en haar
springader opdrogen.

37 En Babel zal worden tot steen hopen, een woning der draken, een ontzetting en aanfluiting, dat er geen inwoner zij.
38 Zij zullen te zamen brullen als jonge leeuwen, briesen als leeuwenwelpen.
39 Als zij verhit zijn, zal Ik hun drank opzetten, en zal hen dronken maken, opdat zij opspringen; maar zij zullen een eeuwigen slaap slapen, en niet opwaken, spreekt de HEERE.
40 Ik zal hen afvoeren als lammeren om te slachten, als rammen met bokken.
41 Hoe is Sesach zo veroverd, en de roem der ganse aarde ingenomen! Hoe is Babel geworden tot een ontzetting onder de heidenen!
42 Een zee is over Babel gerezen, door de veelheid harer golven is zij bedekt.
43 Haar steden zijn geworden tot verwoesting, een dor land en wildernis; een land, waarin niemand woont, en waar geen mensenkind doorgaat.
44 En Ik zal bezoeking doen over Bel te Babel, en Ik zal uit zijn muil uithalen, wat hij verslonden heeft; en de heidenen zullen niet meer tot hem toevloeien, want ook Babels muur is gevallen.
45 Gaat uit, Mijn volk, uit het midden van haar, en redt een iegelijk zijn ziel, vanwege de hittigheid van den toorn des HEEREN.
46 En opdat ulieder hart misschien niet week worde, en gij vreest van het gerucht, dat gehoord zal worden in het land; want er zal een gerucht komen in het ene jaar, en daarna een gerucht in het andere jaar; en er zal geweld zijn in het land, heer over heer.
47 Daarom ziet, de dagen komen, dat Ik bezoeking zal doen over de gesneden beelden van Babel; en haar ganse land zal beschaamd worden, en al haar verslagenen zullen in het midden van haar liggen.
48 En de hemel en de aarde, mitsgaders al wat daarin is, zullen juichen over Babel; want van het noorden zullen haar de verstoorders aankomen, spreekt de HEERE.
49 Gelijk Babel geweest is tot een val der verslagenen van Israel, alzo zullen te Babel de verslagenen des gansen lands vallen.
50 Gij ontkomenen van het zwaard, gaat weg, en blijft niet staan; gedenkt des HEEREN van verre, en laat Jeruzalem in ulieder hart opkomen.
51 Gij moogt zeggen: Wij zijn beschaamd geworden, want wij hebben versmaadheid gehoord, schaamroodheid heeft ons aangezicht bedekt; omdat uitlandsen over de heiligdommen van des HEEREN huis gekomen zijn;
52 Daarom ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik bezoeking doen zal over haar gesneden beelden; en de dodelijk verwonde zal kermen in haar ganse land.

53 Al klom Babel ten hemel
op, en al maakte zij vast de
hoogte harer sterkte, zo zullen
haar toch verstoorders van Mij
overkomen, spreekt de HEERE.
54 Er is een stem des gekrijts
uit Babel, en een grote breuk
uit het land der Chaldeen.
55 Want de HEERE verstoort
Babel, en zal de grootse
stem uit haar doen vergaan;
want hunlieder golven zullen
bruisen als grote wateren; het
geruis van hunlieder geluid zal
zich verheffen.
56 Want de verstoorder komt
over haar, over Babel, en
haar helden zullen gevangen
worden; hunlieder bogen zijn
verbroken; want de HEERE, de
God der vergelding, zal hun
zekerlijk betalen.
57 En Ik zal haar vorsten, en
haar wijzen, haar landvoogden,
en haar overheden, en haar
helden dronken maken; en
zij zullen een eeuwigen
slaap slapen, en niet
opwaken, spreekt de Koning,
Wiens Naam is HEERE der
heirscharen.
58 Zo zegt de HEERE der
heirscharen: Die brede muur
van Babel zal ten enenmale
ontbloot worden, en haar
hoge poorten zullen met vuur
aangestoken worden; zodat
de volken tevergeefs, en de
natien ten vure zullen gearbeid
hebben, dat zij mat worden.
59 Het woord, dat de profeet
Jeremia beval aan Seraja, den
zoon van Nerija, den zoon van
Machseja, als hij van Zedekia,
den koning van Juda, naar
Babel toog, in het vierde jaar
zijner regering; en Seraja was
een vreemdzaam vorst.
60 Jeremia nu schreef al het
kwaad, dat over Babel komen
zou, in een boek, te weten al
deze woorden, die tegen Babel
geschreven zijn.
61 En Jeremia zeide tot Seraja:
Als gij te Babel komt, zo zult gij
zien en lezen al deze woorden;
62 En gij zult zeggen: O
HEERE, Gij hebt over deze
plaats gesproken, dat Gij ze
zult uitroeien, zodat er geen
inwoner in zij, van den mens
tot op het beest, maar dat
zij worden zal tot eeuwige
woestheden.
63 En het zal geschieden, als
gij geeindigd zult hebben dit
boek te lezen, dan zult gij
een steen daaraan binden, en
werpen het in het midden van
den Frath;
64 En zult zeggen: Alzo zal
Babel zinken, en niet weder
opkomen, vanwege het kwaad,
dat Ik over haar zal brengen,
en zij zullen mat worden. Tot
hiertoe zijn de woorden van
Jeremia.

52 Zedekia was een en
twintig jaren oud,
als hij koning werd, en hij
regeerde elf jaren te Jeruzalem;
en de naam zijner moeder
was Hamutal, een dochter van
Jeremia, van Libna.
2 En hij deed dat kwaad was
in de ogen des HEEREN, naar
alles, wat Jojakim gedaan had.

3 Want het geschiedde, om den toorn des HEEREN tegen Jeruzalem en Juda, totdat Hij hen van Zijn aangezicht weggeworpen had; en Zedekia rebelleerde tegen den koning van Babel.
4 En het geschiedde in het negende jaar zijner regering, in de tiende maand, op den tienden der maand, dat Nebukadrezar, de koning van Babel, kwam tegen Jeruzalem, hij en zijn ganse heir, en zij legerden zich tegen haar, en zij bouwden tegen haar sterkten rondom.
5 Alzo kwam de stad in belegering, tot in het elfde jaar van den koning Zedekia.
6 In de vierde maand, op den negenden der maand, als de honger in de stad sterk werd, en het volk des lands geen brood had;
7 Toen werd de stad doorgebroken, en al de krijgslieden vloden, en trokken uit des nachts, uit de stad, door den weg der poort tussen de twee muren, die aan des konings hof waren (de Chaldeen nu waren tegen de stad rondom), en zij togen door den weg des vlakken velds.
8 Doch het heir der Chaldeen jaagde den koning na, en zij achterhaalden Zedekia in de vlakke velden van Jericho; en al zijn heir werd van bij hem verstrooid.
9 Zij dan grepen den koning, en voerden hem opwaarts tot den koning van Babel naar Ribla, in het land van Hamath; die sprak oordelen tegen hem.
10 En de koning van Babel slachtte de zonen van Zedekia voor zijn ogen; en hij slachtte ook al de vorsten van Juda te Ribla.
11 En hij verblindde de ogen van Zedekia, en hij bond hem met twee koperen ketenen; alzo bracht hem de koning van Babel naar Babel, en stelde hem in het gevangenhuis, tot den dag zijns doods toe.
12 Daarna, in de vijfde maand, op den tienden der maand (dit jaar was het negentiende jaar van den koning Nebukadrezar, den koning van Babel), als Nebuzaradan, de overste der trawanten, die voor het aangezicht des konings van Babel stond, te Jeruzalem gekomen was;
13 Zo verbrandde hij het huis des HEEREN en het huis des konings; mitsgaders alle huizen van Jeruzalem en alle huizen der groten verbrandde hij met vuur.
14 En het ganse heir der Chaldeen, dat met den overste der trawanten was, brak alle muren van Jeruzalem rondom af.
15 Van de armsten nu des volks en het overige des volks, die in de stad overgelaten waren, en de afvalligen, die tot den koning van Babel gevallen waren, en het overige der menigte, voerde Nebuzaradan, de overste der trawanten, gevankelijk weg.

16 Maar van de armsten des
lands liet Nebuzaradan, de
overste der trawanten, enigen
over tot wijngaardeniers en tot
akkerlieden.
17 Verder braken de Chaldeen
de koperen pilaren, die in het
huis des HEEREN waren, en de
stellingen, en de koperen zee,
die in het huis des HEEREN
was; en zij voerden al het koper
daarvan naar Babel.
18 Ook namen zij de potten en
de schoffelen, en de gaffelen,
en de sprengbekkens, en de
rookschalen, en al de koperen
vaten, waar men den dienst
mede deed.
19 En de overste der
trawanten nam weg de
schalen, en de wierookvaten,
en de sprengbekkens, en de
potten, en de kandelaars, en
de rookschalen, en de kroezen;
wat geheel goud, en wat geheel
zilver was.
20 De twee pilaren, de ene
zee, en de twaalf koperen
runderen, die in de plaats
der stellingen waren, die de
koning Salomo voor het huis
des HEEREN gemaakt had;
het koper daarvan, te weten
van al deze vaten, was zonder
gewicht.
21 Aangaande de pilaren,
achttien ellen was de hoogte
eens pilaars, en een draad van
twaalf ellen omving hem; en
zijn dikte was vier vingeren,
en hij was hol.
22 En het kapiteel daarop was
koper, en de hoogte des enen
kapiteels was vijf ellen, en een
net, en granaatappelen op het
kapiteel rondom, alles koper;
en dezen gelijk had de andere
pilaar, met granaatappelen.
23 En de granaatappelen
waren zes en negentig,
gezet naar den wind; alle
granaatappelen waren
honderd, over het net rondom.
24 Ook nam de overste
der trawanten Seraja, den
hoofdpriester, en Zefanja, den
tweeden priester, en de drie
dorpelbewaarders.
25 En uit de stad nam hij
een hoveling, die over de
krijgslieden gesteld was, en
zeven mannen uit degenen,
die des konings aangezicht
zagen, die in de stad gevonden
werden, mitsgaders den
oversten schrijver des heirs,
die het volk des lands ten
oorlog opschreef, en zestig
mannen van het volk des
lands, die in het midden der
stad gevonden werden.
26 Als Nebuzaradan, de
overste der trawanten, dezen
genomen had, zo bracht hij
hen tot den koning van Babel
naar Ribla.
27 En de koning van Babel
sloeg hen en doodde hen te
Ribla, in het land van Hamath.
Alzo werd Juda uit zijn land
gevankelijk weggevoerd.
28 Dit is het volk, dat
Nebukadrezar gevankelijk
heeft weggevoerd; in het
zevende jaar, drie duizend drie
en twintig Joden;
29 In het achttiende jaar
van Nebukadrezar, voerde hij

gevankelijk weg achthonderd twee en dertig zielen uit Jeruzalem;

30 In het drie en twintigste jaar van Nebukadrezar voerde Nebuzaradan, de overste der trawanten, gevankelijk weg van de Joden zevenhonderd vijf en veertig zielen. Alle zielen zijn vier duizend en zeshonderd.

31 Het geschiedde daarna, in het zeven en dertigste jaar der gevankelijke wegvoering van Jojachin, den koning van Juda, in de twaalfde maand, op den vijf en twintigsten der maand, dat Evilmerodach, de koning van Babel, in het eerste jaar zijns koninkrijks, het hoofd van Jojachin, den koning van Juda, verhief, en hem uit het gevangenhuis uitbracht.

32 En hij sprak vriendelijk met hem, en stelde zijn stoel boven den stoel der koningen, die bij hem te Babel waren.

33 En hij veranderde de klederen zijner gevangenis; en hij at geduriglijk brood voor zijn aangezicht, al de dagen zijns levens.

34 En aangaande zijn tering, een gedurige tering werd hem van den koning van Babel gegeven, elk dagelijks bestemde deel op zijn dag, tot op den dag zijns doods, al de dagen zijns levens.

DE PROFEET

EZECHIËL

1 In het dertigste jaar,
in de vierde maand, op
den vijfden derzelve maand,
als ik in het midden der
weggevoerden was bij de rivier
Chebar, zo geschiedde het, dat
de hemelen werden geopend,
en ik gezichten Gods zag.
2 Op den vijfden derzelve
maand (dit was het vijfde jaar
van de wegvoering van den
koning Jojachin),
3 Geschiedde het woord
des HEEREN uitdrukkelijk tot
Ezechiel, den zoon van Buzi,
den priester, in het land der
Chaldeen, bij de rivier Chebar;
en de hand des HEEREN was
daar op hem.
4 Toen zag ik, en ziet, een
stormwind kwam van het
noorden af, een grote wolk,
en een vuur daarin vervangen,
en een glans was rondom
die wolk; en uit het midden
daarvan was als de verf van
Hasmal, uit het midden des
vuurs.
5 En uit het midden daarvan
kwam de gelijkenis van
vier dieren; en dit was hun
gedaante: zij hadden de
gelijkenis van een mens;
6 En elkeen had vier
aangezichten; insgelijks had
elkeen van hen vier vleugelen.
7 En hun voeten waren rechte
voeten, en hun voetplanten
waren gelijk de voetplanten
van een kalf, en glinsterden
gelijk de verf van glad koper.
8 En mensenhanden waren
onder hun vleugelen, aan hun
vier zijden; en die vier hadden
hun aangezichten en hun
vleugelen.
9 Hun vleugelen waren
samengevoegd, de een aan den
ander; zij keerden zich niet om,
als zij gingen; zij gingen elkeen
recht uit voor zijn aangezicht
henen.
10 De gelijkenis nu van hun
aangezicht was het aangezicht
eens mensen, en het aangezicht
eens leeuws hadden zij vier
aan de rechterzijde; en ter
linkerzijde hadden die vier
eens ossen aangezicht; ook
hadden die vier eens arends
aangezicht.
11 Ook waren hun
aangezichten en hun vleugelen
opwaarts verdeeld; elkeen had
er twee samengevoegd aan de
andere, en twee bedekten hun
lichamen.
12 En zij gingen elkeen
rechtuit voor zijn aangezicht
henen; waarhenen de geest
was om te gaan, gingen zij; zij
keerden zich niet om, als zij
gingen.
13 Aangaande de gelijkenis
der dieren, hun gedaante was
als brandende kolen des vuurs,
als de gedaante der fakkelen;
datzelve vuur ging steeds
tussen die dieren; en het vuur
had een glans, en uit het vuur

kwam een bliksem voort.
14 De dieren nu liepen en
keerden weder als de gedaante
van een weerlicht.
15 Als ik die dieren zag, ziet,
zo was er een rad op de
aarde bij die dieren, naar vier
aangezichten van hetzelve.
16 De gedaante der raderen en
derzelver maaksel was als de
verf van een turkoois; en die
vier hadden enerlei gelijkenis;
daartoe was hun gedaante, en
hun maaksel, alsof het ware
een rad in het midden van een
rad.
17 Als zij gingen, zij gingen
op hun vier zijden; zij keerden
zich niet om, als zij gingen.
18 En hun velgen, die waren
zo hoog, dat zij vreselijk waren;
en hun velgen waren vol ogen
rondom aan die vier raderen.
19 Als nu de dieren gingen,
gingen de raderen bij hen; en
als de dieren van de aarde
opgeheven werden, werden de
raderen opgeheven.
20 Waarhenen de geest
was om te gaan, gingen zij,
waarhenen de geest was om
te gaan; en de raderen werden
tegenover hen opgeheven;
want de geest der dieren was
in de raderen.
21 Als die gingen, gingen
deze; en als die stonden,
stonden zij; en als die van
de aarde opgeheven werden,
werden de raderen tegenover
hen opgeheven; want de geest
der dieren was in de raderen.
22 En over de hoofden der
dieren was de gelijkenis eens
uitspansels, gelijk de verf
van het vreselijke kristal, van
boven af over hun hoofden
uitgespreid.
23 En onder dat uitspansel
waren hun vleugelen rechtop,
de een aan den ander; ieder
had er twee, die herwaarts hun
lichamen bedekten, en ieder
had er twee, die ze derwaarts
bedekten.
24 En als zij gingen, hoorde
ik een geruis hunner vleugelen,
als het geruis van vele wateren,
als de stem des Almachtigen,
als de stem eens geroeps, als
het gedreun eens heirlegers; als
zij stonden, zo lieten zij hun
vleugelen neder.
25 En er geschiedde een stem
van boven het uitspansel,
hetwelk boven hun hoofden
was, als zij stonden, en
hun vleugelen nedergelaten
hadden.
26 En boven het uitspansel,
hetwelk was boven hun
hoofden, was de gelijkenis
eens troons, als de gedaante
van een saffiersteen; en op de
gelijkenis als de gedaante eens
mensen, daarboven op zijnde.
27 En ik zag als de verf van
Hasmal, als de gedaante van
vuur rondom daarbinnen, van
de gedaante Zijner lenden en
opwaarts; en van de gedaante
Zijner lenden en nederwaarts,
zag ik als de gedaante van vuur,
en glans aan Hem rondom.
28 Gelijk de gedaante van
den boog, die in de wolk is
ten dage des plasregens, alzo
was de gedaante van den

glans rondom; dit was de gedaante van de gelijkenis der heerlijkheid des HEEREN; en als ik het zag, viel ik op mijn aangezicht, en ik hoorde een stem van Een, Die sprak.

2 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, sta op uw voeten, en Ik zal met u spreken.
2 Zo kwam in mij, als Hij tot mij sprak, de Geest, Die mij stelde op mijn voeten; en ik hoorde Dien, Die tot mij sprak.
3 En Hij zeide tot mij: Mensenkind! Ik zend u tot de kinderen Israels, tot de rebellerende volken, die tegen Mij gerebelleerd hebben; zij en hun vaderen hebben overtreden tegen Mij tot op dezen zelven huidigen dag.
4 En deze kinderen zijn hard van aangezicht, en stijf van hart; Ik zend u tot hen, en gij zult tot hen zeggen: Zo zegt de Heere HEERE!
5 En zij, hetzij dat zij het horen zullen, of hetzij dat zij het laten zullen (want zij zijn een wederspannig huis), zo zullen zij weten, dat een profeet in het midden van hen geweest is.
6 En gij, mensenkind! vrees niet voor hen, en vrees niet voor hun woorden, hoewel wederwilligen en doornen bij u zijn, en gij bij schorpioenen woont; vrees voor hun woorden niet, en ontzet u niet voor hun aangezicht, want zij zijn een wederspannig huis.
7 Maar gij zult Mijn woorden tot hen spreken, hetzij dat zij horen zullen, of hetzij dat zij het laten zullen; want zij zijn wederspannig.
8 Doch gij, mensenkind, hoor hetgeen Ik tot u spreek; wees gij niet wederspannig, gelijk dat wederspannig huis; open uw mond, en eet, wat Ik u geef.
9 Toen zag ik, en ziet, er was een hand tot mij uitgestoken; en ziet, daarin was de rol eens boeks.
10 En Hij spreidde die voor mijn aangezicht uit; en zij was beschreven voor en achter; en daarin waren geschreven klaagliederen, en zuchting, en wee.

3 Daarna zeide Hij tot mij: Mensenkind, eet, wat gij vinden zult; eet deze rol, en ga, spreek tot het huis Israels.
2 Toen opende ik mijn mond, en Hij gaf mij die rol te eten.
3 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, geef uw buik te eten, en vul uw ingewand met deze rol, die Ik u geef. Toen at ik, en het was in mijn mond als honig, vanwege de zoetigheid.
4 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, ga henen, kom tot het huis Israels, en spreek tot hen met Mijn woorden.
5 Want gij zijt niet gezonden tot een volk, diep van spraak en zwaar van tong, maar tot het huis Israels;
6 Niet tot vele volken, diep van spraak en zwaar van tong, welker woorden gij niet kunt verstaan; zouden zij niet, zo Ik

u tot hen gezonden had, naar u
gehoord hebben?
7 Maar het huis Israels wil
naar u niet horen, omdat zij
naar Mij niet willen horen;
want het ganse huis Israels is
stijf van voorhoofd, en hard
van hart zijn zij.
8 Ziet, Ik heb uw aangezicht
stijf gemaakt tegen hun
aangezichten, en uw voorhoofd
stijf tegen hun voorhoofd.
9 Uw voorhoofd heb Ik
gemaakt als een diamant,
harder dan een rots; vrees hen
niet, en ontzet u niet voor hun
aangezichten, omdat zij een
wederspannig huis zijn.
10 Verder zeide Hij tot mij:
Mensenkind, vat al Mijn
woorden, die Ik tot u spreken
zal, in uw hart, en hoor ze met
uw oren.
11 En ga henen, kom tot de
weggevoerden, tot de kinderen
uws volks, en spreek tot hen,
en zeg tot hen: Zo zegt de
Heere HEERE, hetzij dat zij
horen zullen, of hetzij dat zij
het laten zullen.
12 Toen nam de Geest mij
op, en ik hoorde achter mij
een stem van grote ruising,
zeggende: Geloofd zij de
heerlijkheid des HEEREN uit
Zijn plaats!
13 En ik hoorde het geluid van
der dieren vleugelen, die de
een den ander raakten, en het
geluid der raderen tegenover
hen; en het geluid ener grote
ruising.
14 Toen hief de Geest mij op,
en nam mij weg, en ik ging
henen, bitterlijk bedroefd door
de hitte mijns geestes; maar de
hand des HEEREN was sterk op
mij.
15 En ik kwam tot de
weggevoerden te Tel-Abib, die
aan de rivier Chebar woonden,
en ik bleef daar zij woonden;
ja, ik bleef daar verbaasd in het
midden van hen zeven dagen.
16 Het gebeurde nu ten einde
van zeven dagen, dat het woord
des HEEREN tot mij geschiedde,
zeggende:
17 Mensenkind! Ik heb u tot
een wachter gesteld over het
huis Israels; zo zult gij het
woord uit Mijn mond horen,
en hen van Mijnentwege
waarschuwen.
18 Als Ik tot den goddeloze
zeg: Gij zult den dood sterven,
en gij waarschuwt hem niet, en
spreekt niet, om den goddeloze
van zijn goddelozen weg
te waarschuwen, opdat gij
hem in het leven behoudt;
die goddeloze zal in zijn
ongerechtigheid sterven, maar
zijn bloed zal Ik van uw hand
eisen.
19 Doch als gij den goddeloze
waarschuwt, en hij zich van
zijn goddeloosheid en van zijn
goddelozen weg niet bekeert,
hij zal in zijn ongerechtigheid
sterven; maar gij hebt uw ziel
bevrijd.
20 Als ook een rechtvaardige
zich van zijn gerechtigheid
afkeert, en onrecht doet,
en Ik een aanstoot voor
zijn aangezicht leg, hij zal
sterven; omdat gij hem niet

gewaarschuwd hebt, zal hij in zijn zonde sterven, en zijn gerechtigheden, die hij gedaan heeft, zullen niet gedacht worden; maar zijn bloed zal Ik van uw hand eisen.
21 Doch als gij den rechtvaardige waarschuwt, opdat de rechtvaardige niet zondige, en hij niet zondigt; hij zal zekerlijk leven, omdat hij gewaarschuwd is; en gij hebt uw ziel bevrijd.
22 En de hand des HEEREN was daar op mij, en Hij zeide tot mij: Maak u op, ga uit in de vallei, en Ik zal daar met u spreken.
23 En ik maakte mij op, en ging uit in de vallei, en ziet, de heerlijkheid des HEEREN stond aldaar, gelijk de heerlijkheid, die ik gezien had bij de rivier Chebar; en ik viel op mijn aangezicht.
24 Toen kwam de Geest in mij, en stelde mij op mijn voeten, en Hij sprak met mij, en Hij zeide tot mij: Ga, besluit u binnen in uw huis.
25 Want u aangaande, mensenkind, ziet, zij zouden dikke touwen aan u leggen, en zij zouden u daarmede binden; daarom zult gij niet uitgaan in het midden van hen.
26 En Ik zal uw tong aan uw gehemelte doen kleven, dat gij stom worden zult, en zult hun niet zijn tot een bestraffenden man; want zij zijn een wederspannig huis.
27 Maar als Ik met u spreken zal, zal Ik uw mond opendoen, en gij zult tot hen zeggen: Zo zegt de Heere HEERE, wie hoort, die hore, en wie het laat, die late het; want zij zijn een wederspannig huis.

4 En gij, mensenkind, neem u een tichelsteen, en leg dien voor uw aangezicht, en bewerp daarop de stad Jeruzalem.
2 En maak een belegering tegen haar, en bouw tegen haar sterkten, en werp tegen haar een wal op, en stel legers tegen haar, en zet tegen haar stormrammen rondom.
3 Verder, neem gij u een ijzeren pan, en stel ze tot een ijzeren muur tussen u en tussen die stad; en richt uw aangezicht tegen haar, dat zij in belegering kome, en gij zult ze belegeren. Dit zij den huize Israels een teken.
4 Lig gij ook neder op uw linkerzijde, en leg daarop de ongerechtigheid van het huis Israels, naar het getal der dagen, dat gij daarop zult liggen, zult gij hun ongerechtigheid dragen.
5 Want Ik heb u gegeven de jaren hunner ongerechtigheid, naar het getal der dagen, driehonderd en negentig dagen, dat gij de ongerechtigheid van het huis Israels dragen zult.
6 Als gij nu deze voleinden zult, lig ten anderen male neder op uw rechterzijde, en gij zult de ongerechtigheid van het huis van Juda dragen veertig

dagen; Ik heb u gegeven elken
dag voor elk jaar.
7 Daarom zult gij uw
aangezicht richten tegen de
belegering van Jeruzalem, en
uw arm zal ontbloot zijn; en
gij zult tegen haar profeteren.
8 En ziet, Ik zal dikke touwen
aan u leggen, dat gij u niet
omkeert van uw ene zijde tot
uw andere zijde, totdat gij de
dagen uwer belegering voleind
hebt.
9 En neemt gij voor u tarwe,
en gerst, en bonen, en linzen,
en gierst, en spelt; en doe die
in een vat, en maak die u tot
brood; naar het getal der dagen,
die gij op uw zijde nederliggen
zult, driehonderd en negentig
dagen, zult gij dat eten.
10 Uw spijze nu, die gij eten
zult, zal in gewicht zijn twintig
sikkelen daags; van tijd tot tijd
zult gij die eten.
11 Gij zult ook water naar
zekere maat drinken, het zesde
deel van een hin; van tijd tot
tijd zult gij het drinken.
12 En gij zult een gerstekoek
eten, en dien zult gij met drek
van des mensen afgang bakken
voor hun ogen.
13 En de HEERE zeide: Alzo
zullen de kinderen Israels hun
brood onrein eten onder de
heidenen, waarhenen Ik hen
verdrijven zal.
14 Toen zeide ik: Ach, Heere,
HEERE, zie, mijn ziel is niet
verontreinigd geweest; want ik
heb, van mijn jeugd af tot
nu toe, geen dood aas, noch
dat verscheurd is, gegeten, en
geen verfoeilijk vlees is in mijn
mond gekomen.
15 En Hij zeide tot mij: Zie,
Ik heb u rundermest gegeven
voor mensendrek, zo zult gij
uw brood daarmede bereiden.
16 Daarna zeide Hij tot
mij: Gij mensenkind, zie, Ik
breek den staf des broods
in Jeruzalem, en zij zullen
het brood met gewicht en
met kommer eten, en het
water met zekere maat en met
verbaasdheid drinken;
17 Opdat zij des broods en
des waters gebrek hebben,
en de een met den ander
verbaasd worden, en in hun
ongerechtigheid uitteren.

5 En gij, mensenkind, neem
u een scherp mes, een
scheermes der barbieren zult
gij u nemen, hetwelk gij zult
laten gaan over uw hoofd en
over uw baard; daarna zult gij u
een weegschaal nemen, en die
haren delen.
2 Een derde deel zult gij
in het midden der stad met
vuur verbranden, nadat de
dagen der belegering vervuld
worden; dan zult gij een derde
deel nemen, slaande met een
zwaard rondom hetzelve, en
een derde deel zult gij in den
wind strooien; want Ik zal het
zwaard achter hen uittrekken.
3 Gij zult ook weinige in
getal daarvan nemen, en in uw
slippen binden.
4 En nog zult gij van die
nemen, en die werpen in het
midden des vuurs, en zult ze

verbranden met vuur; daaruit
zal voortkomen een vuur tegen
het gehele huis van Israel.

5 Alzo zegt de Heere HEERE:
Dit is Jeruzalem, welke Ik in het
midden der heidenen gezet heb,
en landen rondom haar henen.

6 Doch zij heeft Mijn rechten
veranderd in goddeloosheid
meer dan de heidenen, en
Mijn inzettingen meer dan
de landen, die rondom haar
zijn; want zij hebben Mijn
rechten verworpen, en in Mijn
inzettingen hebben zij niet
gewandeld.

7 Daarom zegt de Heere
HEERE alzo: Dewijl gijlieden
dies meer gemaakt hebt dan
de heidenen, die rondom u
zijn, in Mijn inzettingen niet
gewandeld hebt, en Mijn
rechten niet gedaan hebt, zelfs
naar de rechten der heidenen,
die rondom u zijn, niet gedaan
hebt;

8 Daarom zegt de Heere
HEERE alzo: Ziet, Ik wil aan
u, ja Ik, want Ik zal gerichten
in het midden van u oefenen,
voor de ogen van die heidenen.

9 En Ik zal onder u doen,
hetgeen Ik niet gedaan heb,
en desgelijks Ik voortaan niet
doen zal, om al uwer gruwelen
wil.

10 Daarom zullen de vaders
de kinderen eten in het midden
van u, en de kinderen zullen
hun vaderen eten; en Ik zal
gerichten onder u oefenen, en
zal al uw overblijfsel in alle
winden verstrooien.

11 Daarom zo waarachtig als
Ik leef, spreekt de Heere HEERE
(omdat gij Mijn heiligdom
verontreinigd hebt met al
uw verfoeiselen, en met al
uw gruwelen), zo Ik ook niet
daarom u verminderen, en
Mijn oog u niet verschonen
zal, en Ik ook niet zal sparen!

12 Een derde deel van u zal
van de pestilentie sterven, en
zal door honger in het midden
van u te niet worden; en een
derde deel zal in het zwaard
vallen rondom u; en een derde
deel zal Ik in alle winden
verstrooien, en Ik zal het
zwaard achter hen uittrekken.

13 Alzo zal Mijn toorn
volbracht worden, en Ik zal
Mijn grimmigheid op hen doen
rusten, en Mij troosten; en zij
zullen weten, dat Ik, de HEERE,
in Mijn ijver gesproken heb,
als Ik Mijn grimmigheid tegen
hen volbracht zal hebben.

14 Daartoe zal Ik u ter
woestheid en ter smaadheid
zetten onder de heidenen, die
rondom u zijn, voor de ogen
van al degene, die voorbijgaat.

15 Zo zal de smaadheid
en hoon een onderwijs en
ontzetting den heidenen zijn,
die rondom u zijn, wanneer Ik
over u gerichten in toorn, en in
grimmigheid, en in grimmige
straffen oefenen zal; Ik, de
HEERE, heb het gesproken!

16 Wanneer Ik de boze
pijlen des hongers tegen hen
uitzenden zal, die ten verderve
zijn zullen, die Ik uitzenden
zal om u te verderven; zo

zal Ik den honger over u vermeerderen, en u den staf des broods breken.
17 Ja, honger en boos gedierte, die u van kinderen beroven zullen, zal Ik over u zenden; ook zal pestilentie en bloed onder u omgaan; en het zwaard zal Ik over u brengen; Ik, de HEERE, heb het gesproken!

6 En het woord des HEEREN geschiedde tot mij, zeggende:
2 Mensenkind, zet uw aangezicht tegen de bergen Israels, en profeteer tegen dezelve;
3 En zeg: Gij bergen Israels, hoort het woord des Heeren HEEREN! Zo zegt de Heere HEERE tot de bergen en tot de heuvelen, tot de beken en tot de dalen: Ziet, Ik, Ik breng over u het zwaard, en Ik zal uw hoogten verderven.
4 Daartoe zullen uw altaren verwoest, en uw zonnebeelden verbroken worden; en Ik zal uw verslagenen nedervellen voor het aangezicht uwer drekgoden.
5 En Ik zal de dode lichamen der kinderen Israels voor het aangezicht hunner drekgoden leggen, en Ik zal uw beenderen rondom uw altaren strooien.
6 In al uw woningen zullen de steden verwoest en de hoogten tot wildernis worden, opdat uw altaren woest en eenzaam zijn, en uw drekgoden verbroken worden en ophouden, en uw zonnebeelden afgehouwen, en uw werken uitgedelgd worden.
7 En de verslagenen zullen in het midden van u liggen, opdat gij weet, dat Ik de HEERE ben.
8 Ik zal dan nog een overblijfsel laten, als gij enigen zult hebben, die het zwaard ontkomen onder de heidenen, wanneer gij in de landen zult verstrooid worden.
9 Dan zullen uw ontkomenen Mijner gedenken onder de heidenen, waar zij gevankelijk zullen geworden zijn, omdat Ik verbroken ben door hun hoerachtig hart, dat van Mij afgeweken is, en door hun ogen, die hun drekgoden nahoereren; en zij zullen een walging aan zichzelven hebben over de boosheden, die zij in al hun gruwelen gedaan hebben.
10 En zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben; Ik heb niet tevergeefs gesproken, van hun dit kwaad aan te doen.
11 Zo zegt de Heere HEERE: Sla met uw hand, en stamp met uw voet, en zeg: Ach, over alle gruwelen der boosheden van het huis Israels; want zij zullen door het zwaard, door den honger en door de pestilentie vallen.
12 Die verre af is, zal door de pest sterven, en die nabij is, zal door het zwaard vallen; maar die overgebleven en belegerd is, zal door honger sterven; alzo zal Ik Mijn grimmigheid tegen hen volbrengen.
13 Dan zult gij weten, dat Ik de HEERE ben, als hun

verslagenen in het midden
hunner drekgoden rondom
hun altaren wezen zullen op
alle hoge heuvelen, op alle
toppen der bergen, en onder
allen groenen boom, en onder
alle dichte eiken, de plaats,
alwaar zij al hun drekgoden
liefelijken reuk maakten.
14 Daarom zal Ik Mijn hand
over hen uitstrekken, en zal het
land woest maken, ja, woester
dan de woestijn naar Diblath
henen, in al hun woningen; en
zij zullen bevinden, dat Ik de
HEERE ben.

7 Daarna geschiedde het
woord des HEEREN tot mij,
zeggende:
2 Verder, gij mensenkind, zo
zegt de Heere HEERE, van het
land Israels: Het einde is er, het
einde is gekomen over de vier
hoeken des lands.
3 Nu is het einde over u;
want Ik zal Mijn toorn tegen
u zenden, en Ik zal u richten
naar uw wegen, en Ik zal op u
brengen al uw gruwelen.
4 En Mijn oog zal u niet
verschonen, en Ik zal niet
sparen; maar Ik zal uw wegen
op u brengen, en uw gruwelen
zullen in het midden van u zijn,
en gijlieden zult weten, dat Ik
de HEERE ben.
5 Zo zegt de Heere HEERE:
Een kwaad, een enig kwaad,
ziet, is gekomen;
6 Een einde is er gekomen,
dat einde is gekomen, het is
opgewaakt tegen u; ziet, het
kwaad is gekomen!
7 De morgenstond is tot u
gekomen, o inwoner des lands,
de tijd is gekomen, de dag der
beroerte is nabij, en er is geen
wederklank der bergen.
8 Nu zal Ik in kort Mijn
grimmigheid over u uitgieten,
en Mijn toorn tegen u
volbrengen, en u richten
naar uw wegen, en zal op u
brengen al uw gruwelen.
9 En Mijn oog zal niet
verschonen, en Ik zal niet
sparen; Ik zal u geven naar uw
wegen, en uw gruwelen zullen
in het midden van u zijn; en
gijlieden zult weten, dat Ik de
HEERE ben, Die slaat.
10 Ziet, de dag, ziet, de
morgenstond is gekomen, de
morgenstond is voortgekomen,
de roede heeft gebloeid, de
hovaardij heeft gegroend.
11 Het geweld is
opgerezen tot een roede
der goddeloosheid; niets van
hen zal overblijven, noch van
hun menigte, noch van hun
gedruis, en geen klage zal over
hen zijn.
12 De tijd is gekomen, de
dag is genaakt; de koper zij
niet blijde, en de verkoper
bedrijve geen rouw; want een
brandende toorn is over de
gehele menigte van het land.
13 Want de verkoper zal tot
het verkochte niet wederkeren,
ofschoon hun leven nog onder
de levenden ware; overmits het
gezicht, aangaande de gehele
menigte van het land, niet
zal terugkeren; en niemand zal
door zijn ongerechtigheid zijn

leven sterken.
14 Zij hebben met de trompet
getrompet, en hebben alles
bereid, maar niemand trekt ten
strijde; want Mijn brandende
toorn is over de gehele menigte
van het land.
15 Het zwaard is buiten, en de
pest, en de honger van binnen;
die op het veld is, zal door het
zwaard sterven, en die in de
stad is, dien zal de honger en de
pest verteren.
16 En hun ontkomenden
zullen wel ontkomen, maar zij
zullen op de bergen zijn, zij
allen zullen zijn gelijk duiven
der dalen, kermende, een ieder
om zijn ongerechtigheid.
17 Alle handen zullen slap
worden, en alle knieen zullen
henenvlieten als water.
18 Ook zullen zij zakken
aangorden, gruwen zal
ze bedekken, en over alle
aangezichten zal schaamte
wezen, en op al hun hoofden
kaalheid.
19 Zij zullen hun zilver op
de straten werpen, en hun
goud zal tot onreinigheid zijn;
hun zilver en hun goud zal
hen niet kunnen uithelpen
ten dage der verbolgenheid
des HEEREN; hun ziel zullen
zij niet verzadigen, en hun
ingewanden zullen zij niet
vullen; want het zal de aanstoot
hunner ongerechtigheid zijn.
20 En Hij heeft de
schoonheid Zijns sieraads
ter overtreffelijkheid gezet;
maar zij hebben daarin beelden
hunner gruwelen en hunner
verfoeiselen gemaakt; daarom
heb Ik dat hun tot onreinigheid
gesteld.
21 En Ik zal het in de hand
der vreemden overgeven ten
roof, en den goddelozen der
aarde ten buit, en zij zullen het
ontheiligen.
22 Ook zal Ik Mijn aangezicht
van hen omwenden, en zij
zullen Mijn verborgen plaats
ontheiligen; want inbrekers
zullen daar inkomen en die
ontheiligen.
23 Maak een keten; want het
land is vol van bloedgerichten,
en de stad is vol van geweld.
24 Daarom zal Ik de kwaadste
der heidenen doen komen, die
hun huizen erfelijk bezitten
zullen, en zal den hoogmoed
der sterken doen ophouden,
en die hen heiligen, zullen
ontheiligd worden.
25 De ondergang komt; en zij
zullen den vrede zoeken, maar
hij zal er niet zijn.
26 Ellende zal op ellende
komen, en er zal gerucht op
gerucht wezen; dan zullen zij
het gezicht van een profeet
zoeken; maar de wet zal
vergaan van den priester, en
de raad van de oudsten.
27 De koning zal rouw
bedrijven, en de vorsten zullen
met verwoesting bekleed zijn,
en de handen van het volk des
lands zullen beroerd zijn; Ik
zal hun doen naar hun weg,
en met hun rechten zal Ik ze
richten; en zij zullen weten,
dat Ik de HEERE ben.

8 Het geschiedde nu in het
zesde jaar, in de zesde
maand, op den vijfden der
maand, als ik in mijn huis zat,
en de oudsten van Juda voor
mijn aangezicht zaten, dat de
hand des Heeren HEEREN daar
over mij viel.
2 Toen zag ik, en ziet, een
gelijkenis, als de gedaante
van vuur; van de gedaante
Zijner lenden en nederwaarts
was vuur; en van Zijn lenden
en opwaarts, als de gedaante
ener klaarheid, als de verf van
Hasmal.
3 En Hij stak de gelijkenis
ener hand uit, en nam mij bij
het haar mijns hoofds; en de
Geest voerde mij op tussen
de aarde en tussen den hemel,
en bracht mij in de gezichten
Gods te Jeruzalem, tot de deur
der poort van het binnenste
voorhof, dewelke ziet naar het
noorden, alwaar de zitplaats
was van een beeld der ijvering,
dat tot ijver verwekt.
4 En ziet, de heerlijkheid des
Gods van Israel was aldaar,
naar de gedaante, die ik in de
vallei gezien had.
5 En Hij zeide tot mij:
Mensenkind, hef nu uw ogen
op naar den weg van het
noorden; en ik hief mijn ogen
op naar den weg van het
noorden, en ziet, tegen het
noorden aan de poort van
het altaar was dit beeld der
ijvering, in den ingang.
6 En Hij zeide tot mij:
Mensenkind, ziet gij wel, wat
zij doen, de grote gruwelen,
die het huis Israels hier doet,
opdat Ik van Mijn heiligdom
verre wegga? Doch gij zult nog
wederom grote gruwelen zien.
7 Zo bracht Hij mij tot de deur
van het voorhof. Toen zag ik,
en ziet, er was een hol in den
wand.
8 En Hij zeide tot mij:
Mensenkind, graaf nu in dien
wand. En ik groef in dien
wand, en ziet, daar was een
deur.
9 Toen zeide Hij tot mij: Ga
in, en zie de boze gruwelen, die
zij hier doen.
10 Zo ging ik in, en ik zag,
en ziet, er was alle beeltenis
van kruipende dieren en
verfoeilijke beesten, en van
alle drekgoden van het huis
Israels, geheel rondom aan den
wand gemaald.
11 En zeventig mannen uit de
oudsten van het huis Israels,
met Jaazanja, den zoon van
Safan, staande in het midden
van hen, stonden voor hun
aangezichten; en een ieder
had zijn rookvat in zijn hand,
en een overvloedige wolk des
reukwerks ging op.
12 Toen zeide Hij tot mij:
Hebt gij gezien, mensenkind,
wat de oudsten van het huis
Israels doen in de duisternis,
een ieder in zijn gebeelde
binnenkameren? want zij
zeggen: De HEERE ziet ons
niet, de HEERE heeft het land
verlaten.
13 En Hij zeide tot mij: Gij zult
nog wederom grote gruwelen
zien, die zij doen.

14 En Hij bracht mij tot de deur der poort van het huis des HEEREN, die naar het noorden is, en ziet, daar zaten vrouwen, bewenende den Thammuz.
15 En Hij zeide tot mij: Hebt gij, mensenkind, dat gezien? Gij zult nog wederom grotere gruwelen zien dan deze.
16 En Hij bracht mij tot het binnenste voorhof van het huis des HEEREN; en ziet, aan de deur van den tempel des HEEREN, tussen het voorhuis en tussen het altaar, waren omtrent vijf en twintig mannen; hun achterste leden waren naar den tempel des HEEREN, en hun aangezichten naar het oosten, en deze bogen zich neder naar het oosten voor de zon.
17 Toen zeide Hij tot mij: Hebt gij, mensenkind, dat gezien? Is er iets lichter geacht bij het huis van Juda, dan deze gruwelen te doen, die zij hier doen? Als zij het land met geweld vervuld hebben, zo keren zij zich, om Mij te vertoornen; want zie, zij steken de wijnranken aan hun neus.
18 Daarom zal Ik ook handelen in grimmigheid, Mijn oog zal niet verschonen, en Ik zal niet sparen; hoewel zij voor Mijn oren met luider stem roepen, nochtans zal Ik hen niet horen.

9 Daarna riep Hij voor mijn oren met luider stem, zeggende: Doet de opzieners der stad naderen, en elkeen met zijn verdervend wapen in zijn hand.
2 En ziet, zes mannen kwamen van den weg der Hoge poort, die gekeerd is naar het noorden, en elkeen met zijn verpletterend wapen in zijn hand; en een man in het midden van hen was met linnen bekleed, en een schrijvers-inktkoker was aan zijn lenden; en zij kwamen in, en stonden bij het koperen altaar.
3 En de heerlijkheid des Gods van Israel hief zich op van den cherub, waarop Hij was, tot den dorpel van het huis; en Hij riep tot den man, die met linnen bekleed was, die de schrijvers-inktkoker aan zijn lenden had.
4 En de HEERE zeide tot hem: Ga door, door het midden der stad, door het midden van Jeruzalem, en teken een teken op de voorhoofden der lieden, die zuchten en uitroepen over al deze gruwelen, die in het midden derzelve gedaan worden.
5 Maar tot die anderen zeide Hij voor mijn oren: Gaat door, door de stad achter hem, en slaat, ulieder oog verschone niet, en spaart niet!
6 Doodt ouden, jongelingen en maagden, en kinderkens en vrouwen, tot verdervens toe; maar genaakt aan niemand, op denwelken het teken is, en begint van Mijn heiligdom. En zij begonnen van de oude mannen, die voor het huis waren.

7 En Hij zeide tot hen:
Verontreinigt het huis, en
vervult de voorhoven met
verslagenen; gaat henen uit.
En zij gingen henen uit, en zij
sloegen in de stad.

8 Het geschiedde nu, als zij
hen geslagen hadden, en ik
overgebleven was, dat ik op
mijn aangezicht viel, en riep,
en zeide: Ach, Heere HEERE,
zult Gij al het overblijfsel
van Israel verderven, met Uw
grimmigheid uit te gieten over
Jeruzalem?

9 Toen zeide Hij tot mij: De
ongerechtigheid van het huis
van Israel en van Juda is gans
zeer groot, en het land is met
bloed vervuld, en de stad is
vol van afwijking; want zij
zeggen: De HEERE heeft het
land verlaten, en de HEERE ziet
niet.

10 Daarom ook, wat Mij
aangaat, Mijn oog zal niet
verschonen, en Ik zal niet
sparen; Ik zal hun weg op hun
hoofd geven.

11 En ziet, de man, die met
linnen bekleed was, aan
wiens lenden de inktkoker
was, bracht bescheid weder,
zeggende: Ik heb gedaan, gelijk
als Gij mij geboden hadt.

10 Daarna zag ik, en ziet,
boven het uitspansel,
hetwelk was over het hoofd
der cherubs, was als een
saffiersteen, als de gedaante
van de gelijkenis eens troons;
en Hij verscheen op dezelve.

2 En Hij sprak tot den man,
bekleed met linnen, en Hij
zeide: Ga in tot tussen de
wielen, tot onder den cherub,
en vul uw vuisten met vurige
kolen van tussen de cherubs, en
strooi ze over de stad; en hij
ging in voor mijn ogen.

3 De cherubs nu stonden
ter rechterzijde van het huis,
als die man inging; en een
wolk vervulde het binnenste
voorhof.

4 Toen hief zich de
heerlijkheid des HEEREN
omhoog van boven den
cherub, op den dorpel van het
huis; en het huis werd vervuld
met een wolk, en het voorhof
was vol van den glans der
heerlijkheid des HEEREN.

5 En het geruis van de
vleugelen der cherubs werd
gehoord tot het uiterste
voorhof, als de stem des
almachtigen Gods, wanneer
Hij spreekt.

6 Het geschiedde nu, als Hij
den man, bekleed met linnen,
geboden had, zeggende: Neem
vuur van tussen de wielen,
van tussen de cherubs, dat hij
inging en stond bij een rad.

7 Toen stak een cherub
zijn hand uit van tussen de
cherubs tot het vuur, hetwelk
was tussen de cherubs, en
nam daarvan, en gaf het in
de vuisten desgenen, die met
linnen bekleed was; die nam
het, en ging uit.

8 Want er werd gezien aan
de cherubs de gelijkenis van
eens mensen hand onder hun

vleugelen.
9 Toen zag ik, en ziet, vier
raderen waren bij de cherubs;
een rad was bij elken cherub;
en de gedaante der raderen
was als de verf van een
turkoois-steen.
10 En aangaande hun
gedaanten, die vier hadden
enerlei gelijkenis, gelijk of het
ware geweest een rad in het
midden van een rad.
11 Als die gingen, zo gingen
deze op hun vier zijden; zij
keerden zich niet om, als
zij gingen; maar de plaats,
waarheen het hoofd zag, die
volgden zij na; zij keerden zich
niet om, als zij gingen.
12 Hun ganse lichaam nu, en
hun ruggen, en hun handen,
en hun vleugelen, mitsgaders
de raderen, waren vol ogen
rondom; die vier hadden hun
raderen.
13 Aangaande de raderen,
elkeen derzelve werd voor
mijn ogen genoemd Galgal.
14 En elkeen had vier
aangezichten; het eerste
aangezicht was het aangezicht
eens cherubs, en het tweede
aangezicht was het aangezicht
eens mensen, en het derde het
aangezicht eens leeuws, en
het vierde het aangezicht eens
arends.
15 En die cherubs hieven zich
omhoog; dit was hetzelfde dier,
dat ik bij de rivier Chebar
gezien had.
16 En als de cherubs gingen,
zo gingen die raderen nevens
dezelven; en als de cherubs
hun vleugelen ophieven, om
zich van de aarde omhoog
te heffen, zo keerden zich
diezelve raderen ook niet om
van bij hen.
17 Als die stonden, stonden
deze, en als die opgeheven
werden, hieven zich deze ook
op; want de geest der dieren
was in hen.
18 Toen ging de heerlijkheid
des HEEREN van boven den
dorpel des huizes weg, en stond
boven de cherubs.
19 En de cherubs hieven hun
vleugelen op, en verhieven
zich van de aarde omhoog voor
mijn ogen, als zij uitgingen; en
de raderen waren tegenover
hen; en elkeen stond aan
de deur der Oostpoort van
het huis des HEEREN; en de
heerlijkheid des Gods Israels
was van boven over hen.
20 Dit is het dier, dat ik zag
onder den Gods Israels bij de
rivier Chebar; en ik bemerkte,
dat het cherubs waren.
21 Elkeen had vier
aangezichten, en elkeen
had vier vleugelen; en de
gelijkenis van mensenhanden
was onder hun vleugelen.
22 En aangaande de gelijkenis
van hun aangezichten, het
waren dezelfde aangezichten,
die ik gezien had bij de rivier
Chebar, hun gedaanten en zij
zelven; zij gingen ieder recht
uit voor zijn aangezicht henen.

11 Toen hief mij de Geest
op, en bracht mij tot
de Oostpoort van het huis

des HEEREN, dewelke ziet oostwaarts; en ziet, aan de deur der poort waren vijf en twintig mannen, en in het midden van hen zag ik Jaazanja, den zoon van Azzur, en Pelatja, den zoon van Benaja, vorsten des volks.
2 En Hij zeide tot mij: Mensenkind, deze zijn de mannen, die ongerechtigheid bedenken, en die kwaden raad raden in deze stad.
3 Die zeggen: Men moet geen huizen nabij bouwen; deze stad zou de pot, en wij het vlees zijn.
4 Daarom profeteer tegen hen; profeteer, o mensenkind!
5 Zo viel dan de Geest des HEEREN op mij, en Hij zeide tot mij: Zeg: Zo zegt de HEERE: Alzo zegt gijlieden o huis Israels! want Ik weet elkeen der dingen, die in uw geest opklimmen.
6 Gij hebt uw verslagenen in deze stad vermenigvuldigd, en gij hebt derzelver straten met de verslagenen vervuld.
7 Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Uw verslagenen, die gij in het midden derzelve nedergelegd hebt, die zijn dat vlees, en deze stad is de pot; maar ulieden zal Ik uit het midden derzelve doen uitgaan.
8 Gijlieden hebt het zwaard gevreesd; en het zwaard zal Ik over u brengen, spreekt de Heere HEERE.
9 Ook zal Ik ulieden uit het midden derzelve doen uitgaan, en Ik zal u overgeven in de hand der vreemden; en Ik zal recht onder u doen.
10 Gij zult door het zwaard vallen; in de landpale Israels zal Ik u richten, en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben.
11 Deze stad zal ulieden niet tot een pot zijn, en gij zult in het midden derzelve niet tot vlees zijn; in de landpale Israels zal Ik u richten.
12 En gij zult weten, dat Ik de HEERE ben, omdat gij in Mijn inzettingen niet gewandeld, en Mijn rechten niet gedaan hebt, maar naar de rechten der heidenen, die rondom u zijn, gedaan hebt.
13 Het geschiedde nu, als ik profeteerde, dat Pelatja, de zoon van Benaja, stierf. Toen viel ik neder op mijn aangezicht, en riep met luider stem; en zeide: Ach, Heere HEERE! zult Gij gans een voleinding maken met het overblijfsel van Israel?
14 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot mij, zeggende:
15 Mensenkind, het zijn uw broederen, uw broederen, de mannen uwer maagschap, en het ganse huis Israels, ja, dat ganse, tot welke de inwoners van Jeruzalem gezegd hebben: Maakt u verre af van den HEERE, ditzelve land is ons tot een erfbezitting gegeven.
16 Daarom zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Hoewel Ik hen verre onder de heidenen weggedaan heb, en hoewel Ik hen in de landen verstrooid heb, nochtans zal Ik hun een weinig tijds tot een heiligdom

zijn, in de landen, waarin zij
gekomen zijn.
17 Daarom zeg: Alzo zegt de
Heere HEERE: Ja, Ik zal ulieden
vergaderen uit de volken, en Ik
zal u verzamelen uit de landen,
waarin gij verstrooid zijt, en Ik
zal u het land Israels geven.
18 En zij zullen daarhenen
komen, en al deszelfs
verfoeiselen en al deszelfs
gruwelen van daar wegdoen.
19 En Ik zal hun enerlei hart
geven, en zal een nieuwen
geest in het binnenste van u
geven; en Ik zal het stenen hart
uit hun vlees wegnemen, en zal
hun een vlesen hart geven;
20 Opdat zij wandelen in Mijn
inzettingen, en Mijn rechten
bewaren, en dezelve doen; en
zij zullen Mij tot een volk zijn,
en Ik zal hun tot een God zijn.
21 Maar welker hart het hart
hunner verfoeiselen en hunner
gruwelen nawandelt, derzelver
weg zal Ik op hun hoofd geven,
spreekt de Heere HEERE.
22 Toen hieven de cherubs
hun vleugelen op, en de
raderen tegenover hen; en
de heerlijkheid des Gods van
Israel was over hen van boven.
23 En de heerlijkheid des
HEEREN rees op van het
midden der stad, en stond op
den berg, die tegen het oosten
der stad is.
24 Daarna nam mij de Geest
op, en bracht mij in gezicht
door den Geest Gods in
Chaldea tot de gevankelijk
weggevoerden; en het gezicht,
dat ik gezien had, voer van mij
op.
25 En ik sprak tot de
gevankelijk weggevoerden
al de woorden des HEEREN, die
Hij mij had doen zien.

12 Verder geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
2 Mensenkind! gij woont
in het midden van een
wederspannig huis, dewelke
ogen hebben om te zien, en
niet zien, oren hebben om te
horen, en niet horen, want zij
zijn een wederspannig huis.
3 Daarom gij, mensenkind,
maak u gereedschap van
vertrekking; en vertrek bij
dag voor hun ogen; en gij zult
vertrekken van uw plaats tot
een andere plaats voor hun
ogen; misschien zullen zij
het merken, hoewel zij een
wederspannig huis zijn.
4 Gij zult dan uw
gereedschap bij dag voor
hun ogen uitbrengen, als het
gereedschap dergenen, die
vertrekken; daarna zult gij in
den avond uitgaan voor hun
ogen, gelijk zij uitgaan, die
vertrekken.
5 Doorgraaf u den wand voor
hun ogen, en breng daardoor
uw gereedschap uit.
6 Voor hun ogen zult
gij het op de schouders
dragen, in donker zult gij het
uitbrengen; uw aangezicht
zult gij bedekken, dat gij het
land niet ziet; want Ik heb
u den huize Israels tot een
wonderteken gegeven.

7 En ik deed alzo, gelijk als
mij bevolen was; ik bracht
mijn gereedschap uit bij dag,
als het gereedschap dergenen,
die vertrekken; daarna in den
avond doorgroef ik mij den
wand met de hand; ik bracht
het uit in donker, en ik droeg
het op den schouder voor hun
ogen.
8 En des morgens geschiedde
het woord des HEEREN tot mij,
zeggende:
9 Mensenkind, heeft niet het
huis Israels, het wederspannig
huis, tot u gezegd: Wat doet
gij?
10 Zeg tot hen: Alzo zegt de
Heere HEERE: Deze last is tegen
den vorst te Jeruzalem, en het
ganse huis Israels, dat in het
midden van hen is.
11 Zeg: Ik ben ulieder
wonderteken; gelijk als ik
gedaan heb, alzo zal hun
gedaan worden; zij zullen door
wegvoering in de gevangenis
heengaan.
12 En de vorst, die in het
midden van hen is, zal het
gereedschap op den schouder
dragen in donker, en hij
zal uitgaan; zij zullen door
den wand graven, om hem
daardoor uit te brengen; hij
zal zijn aangezicht bedekken,
opdat hij met het oog de aarde
niet zie.
13 Ik zal ook Mijn net over
hem uitspreiden, dat hij in
Mijn jachtgaren gegrepen
worde; en Ik zal hem brengen
in Babylonie, het land der
Chaldeen; ook zal hij dat niet
zien, hoewel hij daar sterven
zal.
14 En allen, die rondom hem
zijn tot zijn hulp, en al zijn
benden zal Ik in alle winden
verstrooien; en Ik zal het
zwaard achter hen uittrekken.
15 Alzo zullen zij weten, dat
Ik de HEERE ben, wanneer
Ik hen onder de heidenen
verspreiden en hen in de
landen verstrooien zal.
16 Doch Ik zal van
hen weinige lieden doen
overblijven van het zwaard,
van den honger en van de
pestilentie; opdat zij al hun
gruwelen vertellen onder
de heidenen, waarhenen zij
komen zullen, en zij zullen
weten, dat Ik de HEERE ben.
17 Daarna geschiedde het
woord des HEEREN tot mij,
zeggende:
18 Mensenkind, gij zult uw
brood eten met beven, en uw
water zult gij met beroerte en
met kommer drinken.
19 En gij zult tot het volk
des lands zeggen: Alzo zegt
de Heere HEERE, van de
inwoners van Jeruzalem, in
het land Israels: Zij zullen
hun brood met kommer eten,
en hun water zullen zij met
verbaasdheid drinken, omdat
hun land woest zal worden
van zijn volheid, vanwege het
geweld van al degenen, die
daarin wonen;
20 En de bewoonde steden
zullen woest worden, en het
land zal een wildernis zijn; en
gij zult weten, dat Ik de HEERE

ben.
21 Wederom geschiedde het
woord des HEEREN tot mij,
zeggende:
22 Mensenkind, wat is dit
voor een spreekwoord, dat
gijlieden hebt in het land
Israels, zeggende: de dagen
zullen verlengd worden, en al
het gezicht zal vergaan?
23 Daarom zeg tot hen: Alzo
zegt de Heere HEERE: Ik zal dit
spreekwoord doen ophouden,
dat zij het niet meer ten
spreekwoord gebruiken zullen
in Israel. Maar spreek tot hen:
De dagen zijn nabij gekomen,
en het woord van ieder gezicht.
24 Want geen ijdel gezicht zal
er meer wezen, noch vleiende
waarzegging, in het midden
van het huis Israels.
25 Want Ik ben de HEERE,
Ik zal spreken; het woord, de
tijd zal niet meer uitgesteld
worden; want in uw dagen,
o wederspannig huis, zal Ik
een woord spreken, en hetzelve
doen, spreekt de Heere HEERE.
26 Verder geschiedde het
woord des HEEREN tot mij,
zeggende:
27 Mensenkind, zie, die van
het huis Israels zeggen: Het
gezicht dat hij ziet, is voor vele
dagen, en hij profeteert van
tijden, die verre zijn.
28 Daarom zeg tot hen: Alzo
zegt de Heere HEERE: Geen
Mijner woorden zullen meer
uitgesteld worden; het woord,
hetwelk Ik gesproken heb, dat
zal gedaan worden, spreekt de
Heere HEERE.

13 En des HEEREN woord
geschiedde tot mij,
zeggende:
2 Mensenkind, profeteer
tegen de profeten Israels, die
profeteren, en zeg tot degenen,
die uit hun hart profeteren:
Hoort des HEEREN woord.
3 Zo zegt de Heere HEERE:
Wee over die dwaze profeten,
die hun geest nawandelen, en
hetgeen zij niet gezien hebben!
4 Uw profeten, o Israel,
zijn als vossen in de woeste
plaatsen.
5 Gij zijt in de bressen niet
opgetreden, noch hebt den
muur toegemuurd voor het
huis Israels, om in den strijd te
staan, ten dage des HEEREN.
6 Zij zien ijdelheid en
leugenachtige voorzegging, die
daar zeggen: De HEERE heeft
gesproken, daar de HEERE hen
niet gezonden heeft; en zij
geven hope van het woord te
zullen bevestigen.
7 Ziet gij niet een ijdel
gezicht, en spreekt een
leugenachtige voorzegging,
als gij zegt: De HEERE spreekt,
daar Ik niet gesproken heb?
8 Daarom zo zegt de Heere
HEERE: omdat gijlieden
ijdelheid spreekt, en leugen
ziet; daarom, ziet, Ik wil aan u,
spreekt de Heere HEERE.
9 En Mijn hand zal zijn
tegen de profeten, die ijdelheid
zien, en leugen voorzeggen;
zij zullen in de vergadering
Mijns volks niet zijn, en in het
schrift van het huis Israels niet
geschreven worden, en in het

land Israels niet komen; en gij zult weten, dat Ik de Heere HEERE ben.
10 Daarom, ja, daarom dat zij Mijn volk verleiden, zeggende: Vrede, daar geen vrede is; en dat de een een lemen wand bouwt, en ziet, de anderen denzelven pleisteren met loze kalk.
11 Zeg tot degenen, die met loze kalk pleisteren, dat hij omvallen zal; er zal een overstelpende plasregen zijn; en gij, o grote hagelstenen, zult vallen, en een grote stormwind zal hem splijten.
12 Ziet, als die wand zal gevallen zijn, zal dan niet tot u gezegd worden: Waar is de pleistering, waarmede gij gepleisterd hebt?
13 Daarom alzo zegt de Heere HEERE: Ja, Ik zal hem door een groten stormwind in Mijn grimmigheid splijten, en er zal een overstelpende plasregen zijn in Mijn toorn, en grote hagelstenen in Mijn grimmigheid, om dien te verdoen.
14 Zo zal Ik den wand afbreken, dien gijlieden met loze kalk gepleisterd hebt, en zal hem ter aarde nederwerpen, dat zijn grond zal ontdekt worden; alzo zal de stad vallen, en gij zult in het midden van haar omkomen; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben.
15 Zo zal Ik Mijn grimmigheid tegen den wand voortbrengen, en tegen degenen, die hem pleisteren met loze kalk; en Ik zal tot ulieden zeggen: Die wand is er niet meer, en die hem pleisterden, zijn er niet;
16 Te weten de profeten Israels, die van Jeruzalem profeteren, en voor haar een gezicht des vredes zien, waar geen vrede is, spreekt de Heere HEERE.
17 En gij, mensenkind, zet uw aangezicht tegen de dochteren uws volks, dewelke profeteren uit haar hart, en profeteer tegen haar;
18 En zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Wee die vrouwen, die kussens naaien voor alle okselen der armen, en maken hoofddeksels voor het hoofd van alle statuur, om de zielen te jagen! Zult gij de zielen Mijns volks jagen, en zult gij u de zielen in het leven behouden?
19 En zult gij Mij ontheiligen bij Mijn volk, voor handvollen van gerst, en voor stukken broods, om zielen te doden, die niet zouden sterven, en om zielen in het leven te behouden, die niet zouden leven, door uw liegen tot Mijn volk, dat de leugen hoort?
20 Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik wil aan uw kussens, waarmede gij aldaar de zielen jaagt naar de bloemhoven, en Ik zal ze uit uw armen wegscheuren; en Ik zal die zielen losmaken, de zielen, die gij jaagt naar de bloemhoven.

21 Daartoe zal Ik uw
hoofddeksels scheuren, en
Mijn volk uit uw hand redden,
zodat zij niet meer in uw hand
zullen zijn tot een jacht; en gij
zult weten, dat Ik de HEERE
ben.
22 Omdat gijlieden het
hart des rechtvaardigen
door valsheid hebt bedroefd
gemaakt, daar Ik hem geen
smart aangedaan heb; en
omdat gij de handen des
goddelozen gesterkt hebt,
opdat hij zich van zijn bozen
weg niet afkeren zou, dat Ik
hem in het leven behield;
23 Daarom zult gij niet
meer ijdelheid zien, noch
waarzegging gebruiken; maar
Ik zal Mijn volk uit uw hand
redden, en gij zult weten, dat
Ik de HEERE ben.

14 Daarna kwamen tot mij
mannen uit de oudsten
van Israel, en zaten neder voor
mijn aangezicht.
2 Toen geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
3 Mensenkind, deze mannen
hebben hun drekgoden
in hun hart opgezet, en
hebben den aanstoot hunner
ongerechtigheid recht voor
hun aangezichten gesteld;
word Ik dan ernstiglijk van
hen gevraagd?
4 Daarom spreek met hen,
en zeg tot hen: Alzo zegt
de Heere HEERE: Een ieder
man uit het huis Israels,
die de drekgoden in zijn
hart opzet, en den aanstoot
zijner ongerechtigheid recht
voor zijn aangezicht stelt, en
komt tot den profeet, Ik, de
HEERE zal hem, als hij komt,
antwoorden naar de menigte
zijner drekgoden;
5 Opdat Ik het huis Israels in
hun hart grijpe, dewijl zij allen
door hun drekgoden van Mij
vervreemd zijn.
6 Daarom zeg tot het huis
Israels: Alzo zegt de Heere
HEERE: Bekeert u, en keert u
af van uw drekgoden, en keert
uw aangezichten af van al uw
gruwelen.
7 Want ieder man uit het huis
Israels, en uit den vreemdeling,
die in Israel verkeert, die zich
van achter Mij afscheidt, en
zet zijn drekgoden op in zijn
hart, en stelt den aanstoot
zijner ongerechtigheid recht
voor zijn aangezicht, en komt
tot den profeet, om Mij door
hem te vragen; Ik ben de
HEERE, hem zal geantwoord
worden door Mij;
8 En Ik zal Mijn aangezicht
tegen dienzelven man zetten,
en zal hem stellen tot een teken
en tot spreekwoorden, en zal
hem uitroeien uit het midden
Mijns volks; en gijlieden zult
weten, dat Ik de HEERE ben.
9 Als nu een profeet overreed
zal zijn, en iets gesproken zal
hebben, Ik, de HEERE, heb
dienzelven profeet overreed,
en Ik zal Mijn hand tegen
hem uitstrekken, en zal hem
verdelgen uit het midden van
Mijn volk Israel.

10 En zij zullen hun
ongerechtigheid dragen;
gelijk de ongerechtigheid des
vragers zal zijn; alzo zal zijn de
ongerechtigheid des profeten;
11 Opdat het huis Israels
niet meer van achter Mij
afdwale, en zij zich niet meer
verontreinigen met al hun
overtredingen; alsdan zullen
zij Mij tot een volk zijn, en
Ik zal hun tot een God zijn,
spreekt de Heere HEERE.
12 Verder geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
13 Mensenkind, als een
land tegen Mij gezondigd
zal hebben, zwaarlijk
overtredende, zo zal Ik Mijn
hand daartegen uitstrekken,
en zal hetzelve den staf des
broods breken, en een honger
daarin zenden, dat Ik daaruit
mensen en beesten uitroeie;
14 Ofschoon deze drie
mannen, Noach, Daniel en
Job, in het midden deszelven
waren, zij zouden door hun
gerechtigheid alleen hun ziel
bevrijden, spreekt de Heere
HEERE.
15 Zo Ik het boos gedierte
make door het land door
te gaan, hetwelk dat van
kinderen berove, zodat het
woest worde, dat er niemand
doorga, vanwege het gedierte;
16 Die drie mannen in het
midden deszelven zijnde, zo
waarachtig als Ik leef, spreekt
de Heere HEERE, zo zij zonen,
en zo zij dochteren bevrijden
zouden, zij zelven alleen
zouden bevrijd worden, maar
het land zou woest worden.
17 Of als Ik het zwaard brenge
over datzelve land, en zegge:
Zwaard! ga door, door dat
land, zodat Ik daarvan uitroeie
mensen en beesten;
18 Ofschoon die drie mannen
in het midden deszelven
waren, zo waarachtig als
Ik leef, spreekt de Heere
HEERE, zij zouden zonen noch
dochteren bevrijden, maar zij
zelven alleen zouden bevrijd
worden.
19 Of als Ik de pestilentie in
datzelve land zende, en Mijn
grimmigheid daarover met
bloed uitgiete, om daarvan
mensen en beesten uit te
roeien;
20 Ofschoon Noach, Daniel
en Job in het midden deszelven
waren, zo waarachtig als Ik
leef, spreekt de Heere HEERE,
zo zij een zoon, of zo zij een
dochter zouden bevrijden, zij
zouden alleen hun ziel door
hun gerechtigheid bevrijden.
21 Want alzo zegt de Heere
HEERE: Hoeveel te meer als Ik
mijn vier boze gerichten, het
zwaard, en den honger, en het
boze gedierte, en de pestilentie
gezonden zal hebben tegen
Jeruzalem, om daaruit mensen
en beesten uit te roeien!
22 Doch ziet, daarin zullen
ontkomenen overblijven, die
uitgevoerd zullen worden,
zonen en dochteren; ziet, zij
zullen tot ulieden uitkomen,
en gij zult hun weg zien, en
hun handelingen; en gij zult

vertroost worden over het kwaad, dat Ik over Jeruzalem gebracht zal hebben, ja, al wat Ik zal gebracht hebben over haar.
23 Zo zullen zij u vertroosten, als gij hun weg en hun handelingen zien zult; en gij zult weten, dat Ik niet zonder oorzaak gedaan heb, al wat Ik in haar gedaan heb, spreekt de Heere HEERE.

15 En des HEEREN woord geschiedde tot mij, zeggende:
2 Mensenkind, wat is het hout des wijnstoks meer dan alle hout, of de wijnrank meer dan dat onder het hout eens wouds is?
3 Wordt daarvan hout genomen, om een stuk werk te maken? Neemt men daarvan een pin, om enig vat daaraan te hangen?
4 Ziet, het wordt aan het vuur overgegeven, opdat het verteerd worde; het vuur verteert beide zijn einden, en zijn middelste wordt verbrand; zou het deugen tot een stuk werks?
5 Ziet, toen het geheel was, werd het tot geen stuk werks gemaakt; hoeveel te min als het vuur dat verteerd heeft, zodat het verbrand is, zal het dan nog tot een stuk werks gemaakt worden?
6 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Gelijk als het hout des wijnstoks is onder het hout des wouds, hetwelk Ik aan het vuur overgeef, opdat het verteerd worde, alzo zal Ik de inwoners van Jeruzalem overgeven.
7 Want Ik zal Mijn aangezicht tegen hen zetten; als zij van het ene vuur uitgaan, zal het andere vuur hen verteren; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik Mijn aangezicht tegen hen gesteld zal hebben.
8 En Ik zal het land woest maken, omdat zij zwaarlijk overtreden hebben, spreekt de Heere HEERE.

16 Verder geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende:
2 Mensenkind, maak Jeruzalem haar gruwelen bekend,
3 En zeg: Alzo zegt de Heere HEERE tot Jeruzalem: Uw handelingen en uw geboorten zijn uit het land der Kanaanieten; uw vader was een Amoriet en uw moeder een Hethietische.
4 En aangaande uw geboorten: ten dage, als gij geboren waart, werd uw navel niet afgesneden; en gij waart niet met water gewassen, toen Ik u aanschouwde; gij waart ook geenszins met zout gewreven, noch in windselen gewonden.
5 Geen oog had medelijden over u, om u een van deze dingen te doen, om zich over u te erbarmen; maar gij zijt geworpen geweest op het vlakke des velds, om de walgelijkheid van uw ziel, ten dage, toen gij geboren waart.

6 Als Ik bij u voorbijging, zo
zag Ik u, vertreden zijnde in uw
bloed, en Ik zeide tot u in uw
bloed: Leef; ja, Ik zeide tot u in
uw bloed: Leef!
7 Ik heb u tot tien duizend, als
het gewas des velds, gemaakt;
en gij zijt gegroeid, en groot
geworden, en zijt gekomen tot
grote sierlijkheid; uw borsten
zijn vast geworden, en uw haar
is gewassen, doch gij waart
naakt en bloot.
8 Als Ik nu bij u voorbijging,
zag Ik u, en ziet, uw tijd was
de tijd der minne; zo breidde
Ik Mijn vleugel over u uit,
en dekte uw naaktheid; ja, Ik
zwoer u, en kwam met u in
een verbond, spreekt de Heere
HEERE en gij werdt de Mijne.
9 Daarna wies Ik u met water,
en Ik spoelde uw bloed van u af,
en zalfde u met olie.
10 Ik bekleedde u ook met
gestikt werk, en Ik schoeide u
met dassenvellen, en omgordde
u met fijn linnen, en bedekte u
met zijde.
11 Ook versierde Ik u met
sieraad, en deed armringen aan
uw handen, en een keten aan
uw hals.
12 Desgelijks deed Ik een
voorhoofdsiersel aan uw
aangezicht, en oorringen aan
uw oren, en een kroon der
heerlijkheid op uw hoofd.
13 Zo waart gij versierd
met goud en zilver, en uw
kleding was fijn linnen, en
zijde, en gestikt werk; gij at
meelbloem, en honig, en olie,
en gij waart gans zeer schoon,
en waart voorspoedig, dat gij
een koninkrijk werdt.
14 Daartoe ging van u een
naam uit onder de heidenen
om uw schoonheid; want
die was volmaakt door Mijn
heerlijkheid, die Ik op u gelegd
had, spreekt de Heere HEERE.
15 Maar gij hebt vertrouwd
op uw schoonheid, en hebt
gehoereerd vanwege uw
naam; ja, hebt uw hoererijen
uitgestort aan een ieder, die
voorbijging; voor hem was zij.
16 En gij hebt van uw
klederen genomen, en u
gemaakt geplekte hoogten, en
hebt daarop gehoereerd; zulks
is niet gekomen, en zal niet
geschieden.
17 Daartoe hebt gij genomen
de vaten uws sieraads van Mijn
goud en van Mijn zilver, dat
Ik u gegeven had, en gij hebt
u mansbeelden gemaakt, en gij
hebt met dezelve gehoereerd.
18 En gij hebt uw gestikte
klederen genomen, en hebt ze
bedekt; en gij hebt Mijn olie
en Mijn reukwerk voor hun
aangezichten gesteld.
19 En Mijn brood, hetwelk
Ik u gaf, meelbloem en olie,
en honig, waarmede Ik u
spijsde, dat hebt gij ook voor
hun aangezichten gesteld tot
een liefelijken reuk; zo is het
geschied, spreekt de Heere
HEERE.
20 Verder hebt gij uw zonen
en uw dochteren, die gij Mij
gebaard hadt, genomen, en
hebt ze denzelven geofferd om
te verteren; is het wat kleins

van uw hoererijen,
21 Dat gij Mijn kinderen
geslacht hebt, en hebt ze
overgegeven, als gij dezelve
voor hen door het vuur hebt
doen gaan?
22 Ook hebt gij bij al uw
gruwelen en uw hoererijen niet
gedacht aan de dagen uwer
jonkheid, als gij naakt en bloot
waart, als gij vertreden waart
in uw bloed.
23 Het is ook geschied na
al uw boosheid„ wee, wee u,
spreekt de Heere HEERE),
24 Dat gij u een verwelfsel
gebouwd hebt, en u een hoge
plaats gemaakt hebt in elke
straat.
25 Aan elk hoofd des
wegs hebt gij uw hoge
plaatsen gebouwd, en hebt
uw schoonheid gruwelijk
gemaakt, en hebt met uw
benen geschreden voor
een ieder, die voorbijging,
en hebt uw hoererijen
vermenigvuldigd.
26 Gij hebt ook gehoereerd
met de kinderen van Egypte,
uw naburen, die groot van
vlees zijn; en gij hebt uw
hoererij vermenigvuldigd, om
Mij tot toorn te verwekken.
27 Ziet, daarom strekte Ik
Mijn hand over u uit, en
verminderde uw bescheiden
deel; en Ik gaf u over in den
lust dergenen, die u haten, der
dochteren der Filistijnen, die
vanwege uw schandelijken
weg beschaamd waren.
28 Verder hebt gij gehoereerd
met de kinderen van Assur,
omdat gij onverzadelijk waart;
ja, als gij met hen gehoereerd
hebt, zijt gij ook niet verzadigd
geworden.
29 Maar gij hebt uw hoererij
vermenigvuldigd in het land
van Kanaan tot in Chaldea;
en daarmede ook zijt gij niet
verzadigd geworden.
30 Hoe zwak is uw hart
(spreekt de Heere HEERE) als
gij al deze dingen doet, zijnde
het werk van een heersende
hoerachtige vrouw!
31 Als gij uw verwelfsel
bouwt aan het hoofd van
iederen weg, en uw hoge
plaats maakt in elke straat, en
niet zijt geweest als een hoer,
het hoerenloon beschimpende.
32 O, die overspelige vrouw,
zij neemt in plaats van haar
man de vreemden aan.
33 Men geeft loon aan alle
hoeren; maar gij geeft uw
loon aan al uw boelen, en gij
beschenkt ze, opdat zij tot u
van rondom zouden ingaan om
uw hoererijen.
34 Zo geschiedt met u in uw
hoererijen het tegendeel van
de vrouwen, dewijl men u
niet naloopt, om te hoereren;
want als gij hoerenloon geeft,
en het hoerenloon u niet
gegeven wordt; zo zijt gij tot
een tegendeel geworden.
35 Daarom, o hoer, hoor des
HEEREN woord.
36 Alzo zegt de Heere HEERE:
Omdat uw vergif uitgestort
is, en uw schaamte door uw
hoererijen met uw boelen
ontdekt is, en met al de

drekgoden uwer gruwelen, en
na het bloed uwer kinderen,
dat gij hun gegeven hebt;
37 Daarom, zie, Ik zal al
uw boelen vergaderen, met
dewelke gij vermengd zijt
geweest, en allen, die gij
liefgehad hebt, met allen,
die gij gehaat hebt; en Ik zal
hen van rondom vergaderen
tegen u, en Ik zal voor hen
uw naaktheid ontdekken, dat
zij uw ganse naaktheid zien
zullen.
38 Daartoe zal Ik u naar de
rechten der overspeelsters en
der bloedvergietsters richten;
en Ik zal u overgeven aan het
bloed der grimmigheid en des
ijvers.
39 En Ik zal u in hun hand
overgeven, en zij zullen uw
verwelfsel afbreken, en uw
hoge plaatsen omwerpen, en
uw klederen u uittrekken, en
uw sierlijke juwelen nemen,
en u naakt en bloot laten.
40 Daarna zullen zij tegen
u een vergadering doen
opkomen, en zullen u met
stenen stenigen, en u met hun
zwaarden doorsteken.
41 Zij zullen ook uw huizen
met vuur verbranden, en
oordelen tegen u uitvoeren
voor veler vrouwen ogen; en
Ik zal u doen ophouden van
een hoer te zijn, en gij zult ook
niet meer hoerenloon geven.
42 Zo zal Ik Mijn grimmigheid
op u doen rusten, en Mijn ijver
zal van u afwijken; en Ik zal
stil zijn, en niet meer toornig
wezen.
43 Daarom dat gij niet
gedacht hebt aan de dagen
uwer jonkheid, en Mij tot
beroering geweest zijt met dit
alles, zie, zo zal Ik ook uw weg
op uw hoofd geven, spreekt de
Heere HEERE; en gij zult die
schandelijke daad niet doen
boven al uw gruwelen.
44 Zie, een ieder, die
spreekwoorden gebruikt,
zal van u een spreekwoord
gebruiken, zeggende: Zo de
moeder is, is haar dochter.
45 Gij zijt de dochter uwer
moeder, die de walg had
van haar man en van haar
kinderen; en gij zijt de
zuster uwer zusteren, die
de walg gehad hebben van
haar mannen en van haar
kinderen; uw moeder was een
Hethietische, en uw vader een
Amoriet.
46 Uw grote zuster nu is
Samaria, zij en haar dochteren,
dewelke woont aan uw
linkerhand; maar uw zuster,
die kleiner is dan gij, die tegen
uw rechterhand woont, is
Sodom en haar dochteren.
47 Doch gij hebt in haar
wegen niet gewandeld, noch
naar haar gruwelen gedaan;
het was wat gerings, een
verdriet; maar gij hebt het
meer verdorven dan zij, in al
uw wegen.
48 Zo waarachtig als Ik leef,
spreekt de Heere HEERE, indien
Sodom, uw zuster, zij met
haar dochteren, gedaan heeft,
gelijk gij gedaan hebt en uw
dochteren!

49 Ziet, dit was de
ongerechtigheid uwer zuster
Sodom; hoogmoed, zatheid
van brood en stille gerustheid
had zij en haar dochteren;
maar zij sterkte de hand des
armen en nooddruftigen niet.

50 En zij verhieven zich, en
deden gruwelijkheid voor Mijn
aangezicht; daarom deed Ik ze
weg, nadat Ik het gezien had.

51 Samaria ook heeft naar
de helft uwer zonden niet
gezondigd; en gij hebt uw
gruwelen meer dan zij
vermenigvuldigd, en hebt
uw zusters gerechtvaardigd
door al uw gruwelen, die gij
gedaan hebt.

52 Draag gij dan ook uw
schande, gij, die voor uw
zusteren geoordeeld hebt door
uw zonden, die gij gruwelijker
gemaakt hebt dan zij; zij zijn
rechtvaardiger dan gij; wees
gij dan ook beschaamd, en
draag uw schande, omdat gij
uw zusters gerechtvaardigd
hebt.

53 Als Ik haar gevangenen
wederbrengen zal, namelijk
de gevangenen van Sodom
en haar dochteren, en de
gevangenen van Samaria en
haar dochteren, dan zal Ik
wederbrengen de gevangenen
uwer gevangenis in het midden
van haar.

54 Opdat gij uw schande
draagt, en te schande gemaakt
wordt, om al hetgeen gij
gedaan hebt, als gij haar
troosten zult.

55 Als uw zusters, Sodom
en haar dochteren, zullen
wederkeren tot haar vorigen
staat, mitsgaders Samaria
en haar dochteren zullen
wederkeren tot haar vorigen
staat, zult gij ook en uw
dochteren wederkeren tot uw
vorigen staat.

56 Ja, uw zuster Sodom is
in uw mond niet gehoord
geweest, ten dage uws groten
hoogmoeds,

57 Aleer uw boosheid ontdekt
was. Als de tijd was der
versmading van de dochteren
van Syrie, en van al degenen,
die rondom datzelve waren, de
dochteren der Filistijnen, die u
verachten van rondom,

58 Hebt gij uw schandelijke
daden en uw gruwelen
gedragen, spreekt de HEERE.

59 Want alzo zegt de Heere
HEERE: Ik zal u ook doen, gelijk
als gij gedaan hebt, die den
eed veracht hebt, brekende het
verbond.

60 Evenwel zal Ik gedachtig
wezen aan Mijn verbond met
u, in de dagen uwer jonkheid,
en Ik zal met u een eeuwig
verbond oprichten.

61 Dan zult gij uwer wegen
gedenken en beschaamd zijn,
als gij uw zusteren, die groter
zijn dan gij, aannemen zult;
want Ik zal u dezelve geven
tot dochteren, maar niet uit uw
verbond.

62 Want Ik zal Mijn verbond
met u oprichten, en gij zult
weten, dat Ik de HEERE ben;

63 Opdat gij het gedachtig
zijt, en u schaamt, en niet
meer uw mond opent vanwege
uw schande, wanneer Ik voor
u verzoening doen zal over
al hetgeen gij gedaan hebt,
spreekt de Heere HEERE.

17 En des HEEREN woord
geschiedde tot mij,
zeggende:
2 Mensenkind, stel een
raadsel voor, en gebruik een
gelijkenis tot het huis Israels,
3 En zeg: Alzo zegt de Heere
HEERE: Een arend, die groot
was, groot van vleugelen, lang
van vlerken, vol van vederen,
die verscheidene veren had,
kwam op den Libanon, en nam
den oppersten tak van een
ceder.
4 Hij plukte den top van zijn
jonge takjes af, en bracht hem
in een land van koophandel;
hij zette hem in een stad van
kooplieden.
5 Hij nam ook van het zaad
des lands, en legde het in een
zaadakker; hij nam het, hij
zette het bij vele wateren met
grote voorzichtigheid.
6 En het sproot uit, en werd
tot een welig uitlopende
wijnstok, doch nederig van
stam, ziende met zijn takken
naar hem, dewijl zijn wortelen
onder hem waren. Zo werd hij
tot een wijnstok, die ranken
voortbracht en scheuten
uitwierp.
7 Nog was er een grote
arend, groot van vleugelen en
overvloedig van vederen; en
ziet, deze wijnstok voegde zijn
wortelen naar denzelven toe,
en wierp zijn takken tot hem
uit, opdat hij hem bevochtigen
zou naar de bedden zijner
planting toe.
8 Hij was in een goede
landouwe bij vele wateren
geplant, om takken te maken
en vrucht te dragen, opdat hij
tot een heerlijken wijnstok
worden mocht.
9 Zeg: Alzo zegt de Heere
HEERE: Zal hij gedijen? Zal hij
niet zijn wortelen uitrukken,
en zijn vrucht afsnijden, dat
hij droog worde? Hij zal aan
al de bladeren van zijn gewas
verdrogen; en dat niet door
een groten arm, noch door
veel volks, om dien van zijn
wortelen weg te voeren.
10 Ja, ziet, zal hij geplant
zijnde gedijen? Zal hij niet, als
de oostenwind hem aanroert,
gans verdrogen? Op de
bedden van zijn gewas zal hij
verdrogen.
11 Daarna geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
12 Zeg nu tot dat
wederspannig huis: Weet
gij niet, wat deze dingen zijn?
Zeg: Ziet, de koning van Babel
is tot Jeruzalem gekomen, en
heeft haar koning genomen,
en haar vorsten, en heeft ze tot
zich gevoerd naar Babel.
13 Daartoe heeft hij van het
koninklijk zaad genomen,
en daarmede een verbond
gemaakt, en heeft hem tot
een eed gebracht, en de

machtigen des lands heeft hij
weggenomen;
14 Opdat het koninkrijk
nederig zou zijn, zich niet
verheffende, en dat het, zijn
verbond houdende, bestaan
mocht.
15 Maar hij rebelleerde tegen
hem, zendende zijn boden
in Egypte, opdat men hem
paarden en veel volks bestellen
zou; zal hij gedijen? Zal hij
ontkomen, die zulke dingen
doet? Ja, zal hij het verbond
breken en ontkomen?
16 Zo waarachtig als Ik leef,
spreekt de Heere HEERE, zo hij
niet in de plaats des konings,
die hem koning gemaakt heeft,
wiens eed hij veracht, en wiens
verbond hij gebroken heeft, bij
hem in het midden van Babel
zal sterven!
17 Ook zal Farao, door een
groot heir en door menigte van
krijgs vergadering, met hem in
oorlog niets uitrichten als men
een wal zal opwerpen, en als
men sterkten bouwen zal, om
vele zielen uit te roeien.
18 Want hij heeft den eed
veracht, brekende het verbond,
daar hij, ziet, zijn hand gegeven
had; dewijl hij al deze dingen
gedaan heeft, zal hij niet
ontkomen.
19 Daarom, alzo zegt de Heere
HEERE: Zo waarachtig als Ik
leef, zo Ik Mijn eed, dien hij
veracht heeft, en Mijn verbond,
dat hij gebroken heeft, datzelve
niet op zijn hoofd geve!
20 En Ik zal Mijn net over
hem uitspreiden, dat hij
gegrepen zal worden in Mijn
jachtgaren; en Ik zal daar
met hem rechten over zijn
overtreding, waardoor hij
tegen Mij overtreden heeft.
21 Daartoe zullen al zijn
vluchtelingen met al zijn
benden door het zwaard vallen,
en de overgeblevenen zullen in
alle winden verstrooid worden;
en gijlieden zult weten, dat Ik,
de HEERE, gesproken heb.
22 Alzo zegt de Heere HEERE:
Ik zal ook van den oppersten
tak des hogen ceders nemen,
dat Ik zetten zal; van het
opperste zijner jonge takjes
zal Ik een tederen afplukken,
denwelken Ik op een hogen en
verhevenen berg planten zal;
23 Op den berg der hoogte
van Israel zal Ik hem planten;
en hij zal takken voortbrengen,
en vrucht dragen, en hij zal tot
een heerlijken ceder worden,
dat onder hem wonen zal alle
gevogelte van allerlei vleugel;
in de schaduw zijner takken
zullen zij wonen.
24 Zo zullen alle bomen des
velds weten, dat Ik, de HEERE,
den hogen boom vernederd
heb, den nederigen boom
verdroogd, en den drogen
boom bloeiende gemaakt
heb; Ik, de HEERE, heb het
gesproken, en zal het doen.

18 Verder geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
2 Wat is ulieden, dat gij dit
spreekwoord gebruikt van
het land Israels, zeggende:

De vaders hebben onrijpe
druiven gegeten, en de tanden
der kinderen zijn stomp
geworden?
3 Zo waarachtig als Ik leef,
spreekt de Heere HEERE, zo
het ulieden meer gebeuren zal,
dit spreekwoord in Israel te
gebruiken!
4 Ziet, alle zielen zijn Mijne;
gelijk de ziel des vaders, alzo
ook de ziel des zoons, zijn
Mijne; de ziel, die zondigt, die
zal sterven.
5 Wanneer nu iemand
rechtvaardig is, en doet recht
en gerechtigheid;
6 Niet eet op de bergen, en
zijn ogen niet opheft tot de
drekgoden van het huis Israels;
noch de huisvrouw zijns
naasten verontreinigt, noch tot
de afgezonderde vrouw nadert;
7 En niemand verdrukt,
den schuldenaar zijn pand
wedergeeft, geen roof rooft,
den hongerige zijn brood geeft,
en den naakte met kleding
bedekt;
8 Niet geeft op woeker,
noch overwinst neemt, zijn
hand van onrecht afkeert,
waarachtig recht tussen den
een en den anderen oefent;
9 In Mijn inzettingen
wandelt, en Mijn rechten
onderhoudt, om trouwelijk te
handelen; die rechtvaardige zal
gewisselijk leven, spreekt de
Heere HEERE.
10 Heeft hij nu een zoon
gewonnen, die een inbreker
is, die bloed vergiet, die zijn
broeder doet een van deze
dingen;
11 En die al die dingen niet
doet; maar eet ook op de
bergen, en verontreinigt de
huisvrouw zijns naasten;
12 Verdrukt den ellendige
en den nooddruftige, rooft
veel roofs, geeft het pand niet
weder, en heft zijn ogen op tot
de drekgoden, doet gruwel;
13 Geeft op woeker, en
neemt overwinst; zou die
leven? Hij zal niet leven, al die
gruwelen heeft hij gedaan; hij
zal voorzeker gedood worden;
zijn bloed zal op hem zijn!
14 Ziet nu, heeft hij een
zoon gewonnen, die al de
zonden zijns vaders, die hij
doet, aanziet, en toeziet, dat hij
dergelijke niet doet;
15 Niet eet op de bergen,
noch zijn ogen opheft tot de
drekgoden van het huis Israels,
de huisvrouw zijns naasten
niet verontreinigt;
16 En niemand verdrukt, het
pand niet behoudt, en geen
roof rooft, zijn brood den
hongerige geeft, en den naakte
met kleding bedekt;
17 Zijn hand van den
ellendige afhoudt, geen
woeker noch overwinst neemt,
Mijn rechten doet, en in
Mijn inzettingen wandelt;
die zal niet sterven om de
ongerechtigheid zijns vaders;
hij zal gewisselijk leven.
18 Zijn vader, dewijl hij met
onderdrukking onderdrukt
heeft, des broeders goed
geroofd heeft, en gedaan
heeft, dat niet goed was in

het midden zijner volken; ziet
daar, hij zal sterven in zijn
ongerechtigheid.
19 Maar gijlieden zegt:
Waarom draagt de zoon niet
de ongerechtigheid des vaders?
Immers zal de zoon, die recht
en gerechtigheid gedaan
heeft, en al Mijn inzettingen
onderhouden, en die gedaan
heeft, gewisselijk leven.
20 De ziel, die zondigt, die
zal sterven; de zoon zal niet
dragen de ongerechtigheid des
vaders, en de vader zal niet
dragen de ongerechtigheid des
zoons; de gerechtigheid des
rechtvaardigen zal op hem
zijn, en de goddeloosheid des
goddelozen zal op hem zijn.
21 Maar wanneer de
goddeloze zich bekeert van
al zijn zonden, die hij gedaan
heeft, en al Mijn inzettingen
onderhoudt, en doet recht
en gerechtigheid, hij zal
gewisselijk leven, hij zal niet
sterven.
22 Al zijn overtredingen, die
hij gedaan heeft, zullen hem
niet gedacht worden; in zijn
gerechtigheid, die hij gedaan
heeft, zal hij leven.
23 Zou Ik enigzins lust
hebben aan den dood des
goddelozen, spreekt de Heere
HEERE; is het niet, als hij zich
bekeert van zijn wegen, dat hij
leve?
24 Maar als de rechtvaardige
zich afkeert van zijn
gerechtigheid, en onrecht doet,
doende naar al de gruwelen,
die de goddeloze doet, zou die
leven? Al zijn gerechtigheden,
die hij gedaan heeft, zullen
niet gedacht worden; in zijn
overtreding, waardoor hij
overtreden heeft, en in zijn
zonde, die hij gezondigd heeft,
in die zal hij sterven.
25 Nog zegt gijlieden: De weg
des HEEREN is niet recht; hoort
nu, o huis Israels! is Mijn weg
niet recht? Zijn niet uw wegen
onrecht?
26 Als de rechtvaardige zich
afkeert van zijn gerechtigheid,
en onrecht doet, en sterft in
dezelve, hij zal in zijn onrecht,
dat hij gedaan heeft, sterven.
27 Maar als de goddeloze
zich bekeert van zijn
goddeloosheid, die hij gedaan
heeft, en doet recht en
gerechtigheid, die zal zijn ziel
in het leven behouden;
28 Dewijl hij toeziet, en
zich bekeert van al zijn
overtredingen, die hij gedaan
heeft, hij zal gewisselijk leven,
hij zal niet sterven.
29 Evenwel zegt het huis
Israels: De weg des Heeren
is niet recht. Zouden Mijn
wegen, o huis Israels, niet
recht zijn? Zijn niet uw wegen
onrecht?
30 Daarom zal Ik u richten,
o huis Israels! een ieder naar
zijn wegen, spreekt de Heere
HEERE, keert weder, en bekeert
u van al uw overtredingen, zo
zal de ongerechtigheid u niet
tot een aanstoot worden.
31 Werpt van u weg al uw
overtredingen, waardoor gij
overtreden hebt, en maakt u

een nieuw hart en een nieuwen
geest; want waarom zoudt gij
sterven, o huis Israels?
32 Want Ik heb geen lust
aan den dood des stervenden,
spreekt de Heere HEERE;
daarom bekeert u en leeft.

19 Verder, hef gij een
weeklage op over de
vorsten van Israel,
2 En zeg: Wat was uw
moeder? Een leeuwin, onder
de leeuwen nederliggende; zij
bracht haar welpen op in het
midden der jonge leeuwen.
3 Zij toog nu een van haar
welpen op; het werd een jonge
leeuw, die leerde roof te roven,
hij at mensen op.
4 Dit hoorden de volken van
hem, hij werd gegrepen in hun
groeve; en zij brachten hem
met haken naar Egypteland.
5 Zij nu ziende, dat zij in
hope was geweest, doch haar
verwachting verloren was, zo
nam zij een ander van haar
welpen, hetwelk zij tot een
jongen leeuw stelde.
6 Deze wandelde steeds
onder de leeuwen, werd een
jonge leeuw, en leerde roof te
roven, hij at mensen op.
7 Hij bekende zijn weduwen,
en hij verwoestte hun steden;
zodat het land en zijn volheid
ontzet werd van de stem zijner
brulling.
8 Toen begaven zich de
volken tegen hem rondom
uit de landschappen, en zij
spreidden hun net over hem
uit; in hun groeve werd hij
gegrepen.
9 En zij stelden hem in
gesloten bewaring met haken,
opdat zij hem brachten tot den
koning van Babel; zij brachten
hem in vestingen, opdat zijn
stem niet meer gehoord wierde
op de bergen Israels.
10 Uw moeder was als een
wijnstok in uw stilheid, geplant
bij wateren; hij was vruchtbaar
en vol ranken vanwege vele
wateren.
11 En hij had sterke roeden tot
scepteren der heersers, en de
stam van elke roede werd hoog
tussen de dichte takken; en hij
werd gezien door zijn hoogte,
met de menigte zijner takken.
12 Maar hij werd door
grimmigheid uitgerukt, en
ter aarde geworpen, en de
oostenwind heeft zijn vrucht
verdroogd; zijn sterke roeden
zijn afgebroken en zijn
verdroogd; het vuur heeft ze
verteerd.
13 En nu is hij geplant in een
woestijn, in een dor en dorstig
land.
14 Daartoe is een vuur
uitgegaan uit een roede
zijner ranken, dat zijn vrucht
verteerd heeft; zodat aan hem
geen sterke roede is tot een
scepter, om te heersen. Dit is
een weeklage, en is tot een
weeklage geworden.

20 En het geschiedde
in het zevende jaar,
in de vijfde maand, op den
tienden derzelver maand, dat
er mannen uit de oudsten van
Israel kwamen, om den HEERE

te vragen; en zij zaten neder
voor mijn aangezicht.
2 Toen geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
3 Mensenkind, spreek tot de
oudsten van Israel, en zeg tot
hen: Alzo zegt de Heere HEERE:
Komt gij, om Mij te vragen? Zo
waarachtig als Ik leef, zo Ik van
u gevraagd worde, spreekt de
Heere HEERE.
4 Zoudt gij hun recht geven,
zoudt gij hun recht geven, o
mensenkind? Maak hun de
gruwelen hunner vaderen
bekend;
5 En zeg tot hen: Alzo zegt
de Heere HEERE: Ten dage als
Ik Israel verkoos, zo hief Ik
Mijn hand op tot het zaad
van het huis Jakobs, en maakte
Mijzelven hun in Egypteland
bekend; ja, Ik hief Mijn hand
tot hen op, zeggende: Ik ben de
HEERE, uw God.
6 Ten zelven dage hief Ik Mijn
hand tot hen op, dat Ik hen
uit Egypteland uitvoeren zou,
in een land, dat Ik voor hen
uitgespeurd had, vloeiende van
melk en honig, hetwelk het
sieraad is van alle landen.
7 En Ik zeide tot hen: Een
ieder werpe de verfoeiselen
zijner ogen weg; en
verontreinigt ulieden niet
met de drekgoden van Egypte;
Ik, de HEERE, ben uw God.
8 Maar zij waren
wederspannig tegen Mij,
en wilden naar Mij niet
horen; niemand wierp de
verfoeiselen zijner ogen weg,
noch verliet de drekgoden van
Egypte; daarom zeide Ik, dat
Ik Mijn grimmigheid over hen
uitgieten zou, om Mijn toorn
tegen hen te volbrengen in het
midden van Egypteland.
9 Doch Ik deed het om Mijns
Naams wil, opdat hij niet
ontheiligd wierde voor de
ogen der heidenen, in welker
midden zij waren; aan welke
Ik Mij, voor derzelver ogen,
bekend gemaakt heb, om hen
uit Egypteland uit te voeren.
10 En Ik voerde hen uit
Egypteland, en bracht hen in
de woestijn.
11 Daar gaf Ik hun Mijn
inzettingen, en maakte hun
Mijn rechten bekend, dewelke,
zo ze een mens doet, zal hij
door dezelve leven.
12 Daartoe ook gaf Ik hun
Mijn sabbatten, om een teken
te zijn tussen Mij en tussen
hen, opdat zij zouden weten,
dat Ik de HEERE ben, Die hen
heilige.
13 Maar het huis Israels werd
wederspannig tegen Mij in
de woestijn; zij wandelden
in Mijn inzettingen niet, en
verwierpen Mijn rechten;
dewelke, zo ze een mens
doet, zal hij door dezelve
leven; en zij ontheiligden
Mijn sabbatten zeer, dat Ik
zeide, Mijn grimmigheid te
zullen uitgieten over hen in de
woestijn, om hen te verdoen.
14 Maar Ik deed het om Mijns
Naams wil, opdat die niet
ontheiligd werd voor de ogen
van die heidenen, voor welker

ogen Ik hen uitvoerde.
15 Evenwel hief Ik ook Mijn
hand op tot hen in de woestijn,
dat Ik hen niet zou brengen in
het land, dat Ik hun gegeven
had, vloeiende van melk en
honig, hetwelk het sieraad is
van alle landen;
16 Daarom dat zij Mijn
rechten verwierpen, en in Mijn
inzettingen niet wandelden, en
Mijn sabbatten ontheiligden;
want hun hart wandelde hun
drekgoden na.
17 Doch Mijn oog
verschoonde hen, dat Ik
hen niet verdierf, en geen
voleinding met hen maakte in
de woestijn.
18 Maar Ik zeide tot hun
kinderen in de woestijn:
Wandelt niet in de inzettingen
uwer vaderen, en onderhoudt
hun rechten niet, en
verontreinigt u niet met
hun drekgoden.
19 Ik ben de HEERE, uw God,
wandelt in Mijn inzettingen, en
onderhoudt Mijn rechten, en
doet dezelve.
20 En heiligt Mijn sabbatten,
en zij zullen tot een teken zijn
tussen Mij en tussen ulieden,
opdat gij weet, dat Ik, de
HEERE, uw God ben.
21 Maar die kinderen waren
ook wederspannig tegen
Mij; zij wandelden niet in
Mijn inzettingen, en Mijn
rechten namen zij niet waar,
om die te doen; dewelke,
zo ze een mens doet, zal
hij door dezelve leven; zij
ontheiligden Mijn sabbatten,
dat Ik zeide, Mijn grimmigheid
te zullen uitgieten over hen,
volbrengende Mijn toorn tegen
hen in de woestijn.
22 Doch Ik keerde Mijn hand
af, en deed het om Mijns
Naams wil, opdat hij voor
de ogen der heidenen niet
zou ontheiligd worden, voor
welker ogen Ik hen uitgevoerd
had.
23 Ik hief ook Mijn hand tot
hen op in de woestijn, dat Ik
hen verspreiden zou onder de
heidenen, en hen verstrooien
in de landen;
24 Omdat zij Mijn rechten
niet gedaan hadden, maar
Mijn inzettingen verworpen
en Mijn sabbatten ontheiligd
hadden, en hun ogen achter
de drekgoden hunner vaderen
waren.
25 Daarom gaf Ik hun ook
besluitingen, die niet goed
waren, en rechten, waarbij zij
niet leven zouden.
26 En Ik verontreinigde hen in
hun giften, omdat zij door het
vuur deden doorgaan al wat
de baarmoeder opent; opdat Ik
ze verwoesten zou, ten einde
dat zij zouden weten, dat Ik de
HEERE ben.
27 Daarom, mensenkind,
spreek tot het huis Israels, en
zeg tot hen: Alzo zegt de Heere
HEERE: Hiermede nog hebben
Mij uw vaderen gesmaad, dat
zij door overtreding tegen Mij
overtreden hebben.
28 Als Ik hen in het land
gebracht had, over hetwelk
Ik Mijn hand opgeheven had,

om hetzelve hun te geven, zo zagen zij naar allen hogen heuvel, en alle dicht geboomte, en offerden daar hun offeren, en gaven daar hun tergende offeranden, en daar zetten zij hun liefelijken reuk, en daar offerden zij hun drankofferen.
29 En Ik zeide tot hen: Wat is die hoogte, waarhenen gij gaat? Nochtans is de naam daarvan genoemd hoogte, tot op dezen dag toe.
30 Daarom zeg tot het huis Israels: Alzo zegt de Heere Heere: Zijt gij verontreinigd geworden in den weg uwer vaderen, en hoereert gij achter hun verfoeiselen?
31 Ja, met het offeren uwer gaven, met uw kinderen door het vuur te doen doorgaan, zijt gij verontreinigd aan al uw drekgoden tot op dezen dag toe; en zou Ik van u gevraagd worden, o huis Israels? Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere Heere, zo Ik van u gevraagd worde!
32 Daarom, dat in uw geest opgeklommen is, zal geenszins geschieden, dat gij zegt: Wij zullen als de heidenen en als de geslachten der landen zijn, dienende hout en steen.
33 Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere Heere: Zo Ik niet met een sterke hand, en uitgestrekten arm, en met een uitgegoten grimmigheid over u zal regeren!
34 Want Ik zal u uit de volken voeren, en u vergaderen uit de landen, waarin gij verstrooid zijt, door een sterke hand, en door een uitgestrekten arm, en door een uitgegoten grimmigheid.
35 Daartoe zal Ik u brengen in de woestijn der volken, en Ik zal met u aldaar rechten, aangezicht aan aangezicht;
36 Gelijk als Ik gerecht heb met uw vaderen in de woestijn van Egypteland, alzo zal Ik met u rechten, spreekt de Heere Heere.
37 En Ik zal ulieden onder de roede doen doorgaan, en Ik zal u brengen onder den band des verbonds.
38 Daartoe zal Ik, die rebel zijn, en die tegen Mij overtreden, uit ulieden uitzuiveren; Ik zal hen uit het land hunner vreemdelingschappen uitvoeren, en zij zullen in het landschap Israels niet weder komen, en gij zult weten, dat Ik de Heere ben.
39 En gijlieden, o huis Israels, alzo zegt de Heere Heere: Gaat henen, dient een ieder zijn drekgoden, ook hierna, dewijl gijlieden naar Mij niet hoort; doch ontheiligt niet meer Mijn heiligen Naam, met uw giften en met uw drekgoden.
40 Want op Mijn heiligen berg, op den hogen berg Israels, spreekt de Heere Heere, daar zal Mij het ganse huis Israels in het land dienen, zij allen; daar zal Ik welgevallen aan hen nemen, en daar zal Ik uw hefofferen eisen, en de eerstelingen uwer

heffingen met al uw geheiligde
dingen.
41 Ik zal een welgevallen
aan ulieden nemen om den
liefelijken reuk, wanneer Ik u
van de volken uitvoeren, en u
vergaderen zal uit de landen,
in dewelke gij zult verstrooid
zijn, en Ik zal in u geheiligd
worden voor de ogen der
heidenen.
42 En gij zult weten, dat Ik
de HEERE ben, als Ik u in het
landschap Israels gebracht zal
hebben, in het land, waarover
Ik Mijn hand opgeheven heb,
om hetzelve uw vaderen te
geven.
43 Daar zult gij dan gedenken
aan uw wegen, en aan al
uw handelingen waarmede gij
u verontreinigd hebt, en gij
zult van u zelven een walging
hebben over al uw boosheden,
die gij gedaan hebt.
44 Zo zult gij weten, dat Ik de
HEERE ben, als Ik met u gedaan
zal hebben, om Mijns Naams
wil, niet naar uw boze wegen,
noch naar uw verdorven
handelingen, o huis Israels,
spreekt de Heere HEERE.
45 Verder geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
46 Mensenkind, zet uw
aangezicht naar den weg van
het zuiden, en drup tegen het
zuiden; en profeteer tegen
het woud van het veld in het
zuiden.
47 En zeg tot het zuiderwoud:
Hoor des HEEREN woord: Alzo
zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik
zal een vuur in u aansteken,
hetwelk in u allen groenen
boom en allen dorren boom
verteren zal; de vlammende
vlam zal niet uitgeblust
worden, maar daardoor
zullen verbrand worden alle
aangezichten van het zuiden
tot het noorden toe.
48 En alle vlees zal zien, dat Ik,
de HEERE, dat aangestoken heb;
het zal niet uitgeblust worden.
49 En ik zeide: Ach, Heere
HEERE, zij zeggen van mij: Is
hij niet een verdichter van
gelijkenissen?

21 En des HEEREN woord
geschiedde tot mij,
zeggende:
2 Mensenkind! zet uw
aangezicht tegen Jeruzalem, en
drup tegen de heiligdommen,
en profeteer tegen het land van
Israel;
3 En zeg tot het land van
Israel: Alzo zegt de HEERE:
Ziet, Ik wil aan u, en Ik zal
Mijn zwaard uit zijn schede
trekken; en Ik zal van u
uitroeien den rechtvaardige en
den goddeloze.
4 Omdat Ik dan van u
uitroeien zal den rechtvaardige
en den goddeloze, daarom zal
Mijn zwaard uit zijn schede
uitgaan tegen alle vlees, van
het zuiden tot het noorden.
5 En alle vlees zal weten, dat
Ik, de HEERE, Mijn zwaard uit
zijn schede getrokken heb; het
zal niet meer wederkeren.
6 Maar gij, mensenkind,
zucht; zucht voor hun ogen

met verbreking der lenden en
met bitterheid.
7 En het zal geschieden,
als zij tot u zeggen zullen:
Waarom zucht gij, dat gij
zeggen zult: Om het gerucht,
want het komt! en alle hart
zal versmelten, en alle handen
zullen verslappen, en alle
geest zal inkrimpen, en alle
knieen als water henenvlieten;
ziet, het komt, en het zal
geschieden, spreekt de Heere
HEERE.
8 Wederom geschiedde
des HEEREN woord tot mij,
zeggende:
9 Mensenkind, profeteer en
zeg: Alzo zegt de HEERE: Zeg:
Het zwaard, het zwaard is
gescherpt, en ook geveegd.
10 Het is gescherpt, opdat het
een slachting slachte; het is
geveegd, opdat het een glinster
hebbe; of wij dan zullen vrolijk
zijn? het is de roede Mijns
Zoons, die alle hout versmaadt.
11 En Hij heeft hetzelve te
vegen gegeven, opdat men het
met de hand handelen zou; dat
zwaard is gescherpt, en dat
is geveegd, om hetzelve in de
hand des doodslagers te geven.
12 Schreeuw en huil, o
mensenkind, want hetzelve zal
zijn tegen Mijn volk, het zal
zijn tegen al de vorsten van
Israel; verschrikkingen zullen
vanwege het zwaard bij Mijn
volk zijn; daarom klop op de
heup.
13 Als er beproeving was, wat
was het toen? Zou er dan ook
geen versmadende roede zijn,
spreekt de Heere HEERE.
14 Daarom gij, mensenkind,
profeteer, en sla hand tegen
hand; want het zwaard zal
verdubbeld worden ten derden
male, het is het zwaard
dergenen, die verslagen zullen
worden; het is het zwaard der
groten, die verslagen zullen
worden, dat tot hen in de
binnenste kameren indringen
zal.
15 Ik heb de punt des zwaards
gezet tegen al hun poorten,
opdat het hart versmelte, en de
aanstoten vermenigvuldigen;
ach, het is toegemaakt,
opdat het glinstere, het is
ingewonden om te slachten.
16 Houd u bijeen, o zwaard!
keer u rechtsom, schik u, keer
u linksom, waarhenen uw
aangezicht gesteld is.
17 En Ik Zelf zal ook Mijn
hand tegen Mijn hand slaan,
en Mijn grimmigheid doen
rusten; Ik, de HEERE, heb het
gesproken.
18 Wederom geschiedde
des HEEREN woord tot mij,
zeggende:
19 Gij nu, mensenkind, stel
u twee wegen voor, waardoor
het zwaard des konings van
Babel komt; uit een land zullen
zij beide voortkomen; en kies
een zijde, kies ze aan het hoofd
van den weg der stad.
20 Gij zult een weg
voorstellen, waardoor het
zwaard inkomen zal tegen
Rabba der kinderen Ammons,
of tegen Juda, tot de vaste stad
Jeruzalem.

21 Want de koning van Babel zal aan de wegscheiding staan, aan het hoofd van de twee wegen, om waarzegging te gebruiken; hij zal zijn pijlen slijpen; hij zal de terafim vragen, hij zal de lever bezien.

22 De waarzegging zal aan zijn rechterhand zijn op Jeruzalem, om hoofdmannen te stellen, om den mond te openen in het doodslaan, om de stem op te heffen met gejuich, om stormrammen te stellen tegen de poorten, om sterkten op te werpen, om bolwerken te bouwen.

23 Dit zal hun in hun ogen als een ijdel waarzeggen zijn, omdat zij met eden beedigd zijn onder hen; maar hij zal der ongerechtigheid gedenken, opdat zij gegrepen worden.

24 Daarom zegt de Heere HEERE alzo: Omdat gijlieden uwer ongerechtigheid doet gedenken, doordien uw overtredingen ontdekt worden, zodat uw zonden gezien worden in al uw handelingen; omdat uwer gedacht wordt, zult gij met de hand gegrepen worden.

25 En gij, o onheilig, goddeloos vorst van Israel, wiens dag komen zal, ten tijde der uiterste ongerechtigheid;

26 Alzo zegt de Heere HEERE: Doe dien hoed weg, en hef dien kroon af, deze zal dezelfde niet wezen; Ik zal verhogen dien, die nederig is, en vernederen dien, die hoog is.

27 Ik zal die kroon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen; ja, zij zal niet zijn, totdat hij kome, die daartoe recht heeft, en dien Ik dat geven zal.

28 En gij, mensenkind, profeteer en zeg: Alzo zegt de Heere HEERE, van de kinderen Ammons, en van hun smading; zo zeg: Het zwaard, het zwaard is uitgetrokken, het is ter slachting geveegd om te verdoen, om te glinsteren;

29 Terwijl zij u ijdelheid zien, terwijl zij u leugen voorzeggen, om u op de halzen te stellen dergenen, die van de goddelozen verslagen zijn, welker dag gekomen was ten tijde der uiterste ongerechtigheid.

30 Keer uw zwaard weder in zijn schede! In de plaats, waar gij geschapen zijt, in het land uwer woningen zal Ik u richten.

31 En Ik zal over u Mijn gramschap uitgieten, Ik zal tegen u door het vuur Mijner verbolgenheid blazen; en Ik zal u overgeven in de hand van brandende mensen, smeders des verderfs.

32 Het vuur zult gij tot spijze zijn, uw bloed zal zijn in het midden des lands; uwer zal niet gedacht worden; want Ik, de HEERE, heb het gesproken.

22 Verder geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende:

2 Gij nu, mensenkind, zoudt
gij der bloedstad recht geven?
Zoudt gij ze recht geven? Ja,
maak haar bekend al haar
gruwelen.
3 En zeg: Alzo zegt de Heere
HEERE: O stad, die in haar
midden bloed vergiet, opdat
haar tijd kome, en drekgoden
tegen zichzelve maakt, om zich
te verontreinigen!
4 Door uw bloed, dat
gij vergoten hebt, zijt gij
schuldig geworden, en met uw
drekgoden, die gij gemaakt
hebt, hebt gij u verontreinigd,
en hebt uw dagen doen
naderen, en zijt tot uw jaren
gekomen; daarom heb Ik u den
heidenen overgegeven tot een
smaad, en allen landen tot een
spot.
5 Die nabij en verre van u
zijn, zullen u bespotten, gij
onreine van naam en vol van
onrust!
6 Ziet, de vorsten Israels
zijn in u geweest, een ieder
naar zijn kracht, om bloed te
vergieten.
7 Vader en moeder hebben
zij in u licht geacht; met
den vreemdeling hebben zij
in het midden van u door
verdrukking gehandeld; zij
hebben in u den wees en de
weduwe verdrukt.
8 Mijn heilige dingen hebt gij
veracht, en Mijn sabbatten hebt
gij ontheiligd.
9 Achterklappers zijn in u
geweest om bloed te vergieten,
en in u hebben zij op de
bergen gegeten, zij hebben
schandelijkheid in het midden
van u gedaan.
10 Men heeft de schaamte des
vaders in u ontdekt; die onrein
was door afzondering, hebben
zij in u verkracht.
11 Daartoe heeft de een
gruwel gedaan met zijns
naasten huisvrouw, en een
ander heeft zijns zoons
vrouw met schandelijkheid
verontreinigd; nog een ander
heeft in u zijn zuster, zijns
vaders dochter; verkracht.
12 Zij hebben geschenken
in u genomen, om bloed
te vergieten; woeker en
overwinst hebt gij genomen,
en gij hebt gierigheid
gepleegd aan uw naaste
door verdrukking; maar gij
hebt Mijner vergeten, spreekt
de Heere HEERE.
13 Ziet dan, Ik heb Mijn hand
geslagen, om uw gierigheid, die
gij bedreven hebt, en om uw
bloed, die in het midden van u
geweest zijn.
14 Zal uw hart bestaan?
zullen uw handen sterk zijn,
in de dagen, als Ik met u
handelen zal? Ik, de HEERE,
heb het gesproken, en zal het
doen.
15 En Ik zal u verstrooien
onder de heidenen, en u
verspreiden in de landen,
en uw ontreinigheid uit u
verteren.
16 Zo zult gij in u ontheiligd
zijn voor de ogen der heidenen;
en gij zult weten, dat Ik de
HEERE ben.

17 Wijders geschiedde
des HEEREN woord tot mij,
zeggende:
18 Mensenkind, die van
het huis Israels zijn Mij tot
schuim geworden; zij zijn
allen koper, of tin, of ijzer, of
lood, in het midden des ovens;
zilverschuim zijn zij geworden.
19 Daarom, alzo zegt de
Heere HEERE: Omdat gijlieden
allen tot schuim geworden
zijt, daarom ziet, Ik zal u in
het midden van Jeruzalem
vergaderen.
20 Gelijk zilver, of koper, of
ijzer, of lood, of tin in het
midden eens ovens vergaderd
wordt, om het vuur daarover
op te blazen, opdat men het
smelte; alzo zal Ik ulieden
vergaderen in Mijn toorn, en in
Mijn grimmigheid daar laten,
en smelten.
21 Ja, Ik zal u bijeenbrengen,
en zal op u blazen in het vuur
Mijner verbolgenheid, dat gij
in het midden van haar zult
gesmolten worden.
22 Gelijk het zilver in het
midden des ovens gesmolten
wordt, alzo zult gijlieden
in het midden van haar
gesmolten worden; en gij zult
weten, dat Ik, de HEERE, Mijn
grimmigheid over u uitgegoten
heb.
23 Voorts geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
24 Mensenkind, zeg tot haar;
Gij zijt een land, dat niet
gereinigd is, dat zijn plasregen
niet heeft gehad ten dage der
gramschap.
25 De verbintenis harer
profeten is in het midden van
haar als een brullende leeuw,
die een roof rooft; zij eten de
zielen op, den schat en het
kostelijke nemen zij weg; haar
weduwen vermenigvuldigen
zij in het midden van haar.
26 Haar priesters doen
Mijn wet geweld aan, en
zij ontheiligen Mijn heilige
dingen; tussen het heilige en
het onheilige maken zij geen
onderscheid, en het verschil
tussen het onreine en reine
geven zij niet te kennen;
daartoe verbergen zij hun
ogen van Mijn sabbatten; ja, Ik
word in het midden van hen
ontheiligd.
27 Haar vorsten zijn in het
midden van haar als wolven,
die een roof roven, om bloed
te vergieten, en om zielen te
verderven; opdat zij gierigheid
zouden plegen.
28 Haar profeten nu
pleisteren hen met loze kalk;
ziende ijdelheid en hun leugen
voorzeggende, zeggende: Alzo
zegt de Heere HEERE! en de
HEERE heeft niet gesproken.
29 Het volk des lands
pleegt enkel verdrukking,
en bedrijft enkel roverij, ook
onderdrukken zij den ellendige
en nooddruftige, en den
vreemdeling verdrukken zij
zonder recht.
30 Ik zocht nu een man uit
hen, die den muur mocht
toemuren, en voor Mijn
aangezicht in de bresse staan

voor het land, opdat Ik het
niet mocht verderven; maar Ik
vond niemand.
31 Daarom heb Ik Mijn
gramschap over hen
uitgegoten; door het vuur
Mijner verbolgenheid heb Ik
hen verteerd; hun weg heb Ik
op hun hoofd gegeven, spreekt
de Heere HEERE.

23 Verder geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
2 Mensenkind! daar waren
twee vrouwen, dochteren van
een moeder.
3 Dezen hoereerden in
Egypte; in haar jeugd
hoereerden zij; daar werden
haar borsten gedrukt, en
daar werden de tepelen haars
maagdoms betast.
4 Haar namen nu waren:
Ohola, de grootste, en Oholiba,
haar zuster; en zij werden
de Mijne, en baarden zonen
en dochteren; dit waren haar
namen: Samaria is Ohola, en
Jeruzalem Oholiba.
5 Ohola nu hoereerde,
zijnde onder Mij; en zij werd
verliefd op haar boelen, op de
Assyriers, die nabij waren;
6 Bekleed met hemelsblauw,
vorsten en overheden, altemaal
gewenste jongelingen,
ruiteren, rijdende op paarden.
7 Alzo dreef zij haar
hoererijen met dezelve,
die allen de keure der kinderen
van Assur waren; en met allen,
op dewelke zij verliefd was,
met al derzelver drekgoden,
verontreinigde zij zich.
8 Zij verliet ook haar
hoererijen niet, gebracht
uit Egypte; want zij hadden
bij haar in haar jeugd gelegen,
en zij hadden de tepelen
haars maagdoms betast, en zij
hadden hun hoererij over haar
uitgestort.
9 Daarom gaf Ik haar in de
hand van haar boelen over,
in de hand der kinderen van
Assur, op dewelke zij verliefd
was.
10 Dezen ontdekten haar
schaamte, haar zonen en haar
dochteren namen zij weg,
maar haar doodden zij met het
zwaard; en zij kreeg een naam
onder de vrouwen, nadat men
gerichten over haar geoefend
had.
11 Als haar zuster, Oholiba,
dit zag, zo verdierf zij haar
minne nog meer dan zij, en
haar hoererijen meer dan de
hoererijen van haar zuster.
12 Zij werd verliefd op de
kinderen van Assur, de vorsten
en overheden, die nabij
waren, bekleed met volkomen
sieraad, ruiteren, rijdende op
paarden, altemaal gewenste
jongelingen.
13 Toen zag Ik, dat zij
verontreinigd was; zij hadden
beiden enerlei weg.
14 Ja, zij deed tot haar
hoererijen nog meer toe; want
toen zij geschilderde mannen
aan den wand zag, de beelden
der Chaldeen, geschilderd met
menie,
15 Gegord met een gordel
aan hun lenden, hebbende

overvloedig geverfde hoeden
op hun hoofden, die allen in
het aanzien hoofdmannen
waren, naar de gelijkenis
der kinderen van Babel, van
Chaldea, het land hunner
geboorte;
16 Zo werd zij op dezelve
verliefd met het opzien van
haar ogen, en zij zond boden tot
hen, naar Chaldea.
17 De kinderen van Babel
nu kwamen tot haar in tot
het leger der minne, en
verontreinigden haar met hun
hoererij; ook verontreinigde
zij zich met hen; daarna werd
haar ziel van hen afgetrokken.
18 Alzo ontdekte zij haar
hoererijen, en ontdekte haar
schaamte; toen werd Mijn ziel
van haar afgetrokken, gelijk
als Mijn ziel was afgetrokken
van haar zuster.
19 Doch zij vermenigvuldigde
haar hoererijen, gedenkende
aan de dagen van haar jeugd,
als zij gehoereerd had in het
land van Egypte.
20 En zij werd verliefd meer
dan derzelver bijwijven, welker
vlees is als het vlees der ezelen,
en welker vloed is als de vloed
der paarden.
21 Alzo hebt gij weder
opgehaald de schandelijke
daad uwer jeugd, als die van
Egypte uw tepelen betastten,
vanwege de borsten uwer
jeugd.
22 Daarom, o Oholiba! alzo
zegt de Heere HEERE: Zie, Ik
zal uw boelen, van welke uw
ziel is afgetrokken, tegen u
verwekken, en Ik zal hen van
rondom tegen u aanbrengen.
23 De kinderen van Babel
en alle Chaldeen, Pekod,
en Soa, en Koa, en alle
kinderen van Assur met hen;
gewenste jongelingen, die allen
vorsten en overheden zijn,
hoofdmannen en vermaarde
lieden, die allen te paard rijden.
24 Die zullen tegen u komen
met karren, wagenen en
wielen, en met een vergadering
van volken, rondassen, en
schilden, en helmen; zij zullen
zich rondom tegen u zetten; en
Ik zal voor hun aangezicht het
gericht stellen, en zij zullen u
richten naar hun rechten.
25 En Ik zal Mijn ijver tegen u
zetten, dat zij in grimmigheid
met u zullen handelen; zij
zullen uw neus en uw oren
afnemen, en het laatste van
u zal door het zwaard vallen;
zij zullen uw zonen en uw
dochteren wegnemen, en het
laatste van u zal door het vuur
verteerd worden.
26 Zij zullen u ook uw
klederen uittrekken, en uw
sieraadtuig wegnemen.
27 Zo zal Ik uw
schandelijkheid van u
doen ophouden, mitsgaders
uw hoererij, gebracht uit
Egypteland; en gij zult uw
ogen naar hen niet opheffen,
en aan Egypte niet meer
gedenken.
28 Want alzo zegt de Heere
HEERE: Zie, Ik zal u overgeven
in de hand dergenen, die gij
haat, in de hand dergenen,

van dewelken uw ziel is afgetrokken.

29 Die zullen met u handelen uit haat, en al uw arbeid wegnemen, en u naakt en bloot laten, dat uw hoerenschaamte ontdekt worde, mitsgaders uw schandelijkheid en uw hoererijen.

30 Deze dingen zal men u doen, dewijl gij de heidenen nagehoereerd hebt, en omdat gij u met hun drekgoden verontreinigd hebt.

31 In den weg uwer zuster hebt gij gewandeld, daarom zal Ik haar beker in uw hand geven.

32 Alzo zegt de Heere HEERE: Gij zult den beker uwer zuster drinken, die diep en wijd is; gij zult tot belaching en spot worden; de beker houdt veel in.

33 Van dronkenschap en jammer zult gij vol worden; de beker van uw zuster Samaria is een beker der verwoesting en der eenzaamheid.

34 Gij zult hem drinken en uitzuigen, en zijn scherven zult gij brijzelen, en uw borsten zult gij afrukken; want Ik heb het gesproken, spreekt de Heere HEERE.

35 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Omdat gij Mijner vergeten, en Mij achter uw rug geworpen hebt, zo draagt gij ook uw schandelijkheid en uw hoererijen.

36 En de HEERE zeide tot mij: Mensenkind! zoudt gij Ohola en Oholiba recht geven? Ja, vertoon haar haar gruwelen.

37 Want zij hebben overspel gedaan, en er is bloed in haar handen; en zij hebben met haar drekgoden overspel gedaan; daartoe hebben zij ook haar kinderen, die zij Mij gebaard hadden, voor hen door het vuur laten doorgaan, tot spijze.

38 Nog hebben zij Mij dit gedaan; zij hebben Mijn heiligdom ten zelven dage verontreinigd, en Mijn sabbatten ontheiligd.

39 Want als zij hun kinderen hun drekgoden geslacht hadden, zo kwamen zij op dienzelven dag in Mijn heiligdom, om dat te ontheiligen; en ziet, alzo hebben zij gedaan in het midden van Mijn huis.

40 Dit is er ook, dat zij gezonden hebben tot mannen, die van verre zouden komen; tot dewelken als een bode gezonden was, ziet, zo kwamen zij, voor dewelken gij u wiest, uw ogen blankettet en u met sieraad versierdet;

41 En gij zat op een heerlijk bed, voor hetwelk een tafel toegericht was, en op hetwelk gij Mijn reukwerk en Mijn olie gezet hadt.

42 Als nu het geruis der menigte daarop stil was, zo zonden zij tot mannen uit de menigte der mensen, en daar werden wijnzuipers aangebracht uit de woestijn; die deden armringen aan haar handen, en een sierlijke kroon op haar hoofden.

43 Toen zeide Ik van deze, die van overspelerijen verouderd was: Nu zullen zij hoereren de hoererijen dezer hoer, en die ook.

44 En men ging tot haar in, gelijk men ingaat tot een vrouw, die een hoer is; alzo gingen zij in tot Ohola en tot Oholiba, die schandelijke vrouwen.

45 Rechtvaardige mannen dan, die zullen haar richten naar het recht der overspeelsters, en naar het recht der bloedvergietsters; want zij zijn overspeelsters, en bloed is in haar handen.

46 Want alzo zegt de Heere HEERE: Ik zal een vergadering tegen haar doen opkomen, en zal ze ter beroering en ten roof overgeven.

47 En de vergadering zal ze met stenen stenigen, en dezelve met hun zwaarden nederhouwen; haar zonen en haar dochteren zullen zij doden, en haar huizen met vuur verbranden.

48 Alzo zal Ik de schandelijkheid uit het land doen ophouden; opdat alle vrouwen onderwezen worden, dat zij naar uw schandelijkheid niet doen.

49 Alzo zullen zij uw schandelijkheid op u leggen, en gij zult de zonden uwer drekgoden dragen; en gijlieden zult weten, dat Ik de Heere HEERE ben.

24 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, in het negende jaar, in de tiende maand, op den tienden der maand, zeggende:

2 Mensenkind! schrijf u den naam van den dag op, even van dezen zelfden dag; de koning van Babel legt zich voor Jeruzalem, even op dezen zelfden dag.

3 En gebruik een gelijkenis tot dat wederspannig huis, en zeg tot hen: Alzo zegt de Heere HEERE: Zet een pot toe, zet hem toe, en giet ook water daarin.

4 Doe zijn stukken te zamen daarin, alle goede stukken, de dij en den schouder, vul hem met de keur der beenderen.

5 Neem de keur van de kudde, en stook ook een brandstapel van de beenderen daaronder; doe hem wel opzieden; ook zullen zijn beenderen daarin gekookt worden.

6 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Wee der bloedstad, den pot, welks schuim in hem is, en van welken zijn schuim en niet is uitgegaan! trek stuk bij stuk daaruit, en laat het lot over hem niet vallen.

7 Want haar bloed is in het midden van haar; op een gladde steenrots heeft zij dat gelegd; zij heeft het op de aarde niet uitgestort, om hetzelve met stof te bedekken.

8 Opdat Ik de grimmigheid doe opgaan om wraak te oefenen, heb Ik ook haar bloed op een gladde steenrots gelegd, opdat het niet bedekt worde.

9 Daarom, alzo zegt de Heere
HEERE: Wee der bloedstad! Ik
zal ook den brandstapel groot
maken!
10 Draag veel houts toe, steek
het vuur aan, verteer het vlees,
en kruid het met specerijen, en
laat de beenderen verbranden.
11 Stel hem daarna ledig
op zijn kolen, opdat hij heet
worde, en zijn roest verbrande,
en zijn onreinigheid in het
midden van hem versmelte,
zijn schuim verteerd worde.
12 Met ijdelheden heeft zij Mij
moede gemaakt; nog is haar
overvloedig schuim van haar
niet uitgegaan; haar schuim
moet in het vuur.
13 In uw onreinigheid is
schandelijkheid, omdat Ik
u gereinigd heb, en gij niet
gereinigd zijt, zo zult gij van
uw onreinigheid niet meer
gereinigd worden, totdat Ik
Mijn grimmigheid op u zal
hebben doen rusten.
14 Ik, de HEERE, heb het
gesproken; het zal komen,
en Ik zal het doen; Ik zal er
niet van wijken, en Ik zal
niet verschonen noch berouw
hebben; naar uw wegen en
naar uw handelingen zullen
zij u richten, spreekt de Heere
HEERE.
15 Wijders geschiedde
des HEEREN woord tot mij,
zeggende:
16 Mensenkind! zie, Ik
zal den lust uwer ogen
van u wegnemen door een
plage; nochtans zult gij niet
rouwklagen, noch wenen,
en uw tranen zullen niet
voortkomen.
17 Houd stil van kermen, gij
zult geen dodenrouw maken,
bind uw hoed op u, en doe
uw schoenen aan uw voeten;
en de bovenste lip zult gij niet
bewinden, en zult der lieden
brood niet eten.
18 Dit sprak ik tot het volk
in den morgenstond, en mijn
huisvrouw stierf in den avond;
en ik deed in den morgenstond,
gelijk mij geboden was.
19 En het volk zeide tot mij:
Zult gij ons niet te kennen
geven, wat ons deze dingen
zijn, dat gij aldus doet?
20 En ik zeide tot hen: Het
woord des HEEREN is tot mij
geschied, zeggende:
21 Zeg tot het huis Israels:
Alzo zegt de Heere HEERE:
Ziet, Ik zal Mijn heiligdom
ontheiligen, de heerlijkheid
uwer sterkte, de begeerte
uwer ogen, en de verschoning
uwer ziel; en uw zonen en
uw dochteren, die gij verlaten
hebt, zullen door het zwaard
vallen.
22 Dan zult gijlieden doen,
gelijk als ik gedaan heb; de
bovenste lip zult gij niet
bewinden, en der lieden brood
zult gij niet eten.
23 En uw hoeden zullen
op uw hoofden zijn, en uw
schoenen aan uw voeten;
gij zult niet rouwklagen,
noch wenen, maar gij zult
in uw ongerechtigheden
versmachten, en een iegelijk
tegen zijn broeder zuchten.

24 Alzo zal ulieden Ezechiel
tot een wonderteken zijn; naar
alles, wat hij gedaan heeft, zult
gij doen; als dit komt, dan
zult gij weten, dat Ik de Heere
HEERE ben.
25 En gij, mensenkind! zal
het niet zijn, ten dage, als
Ik van hen zal wegnemen
hun sterkte, de vreugde huns
sieraads, den lust hunner ogen
en het verlangen hunner zielen,
hun zonen en hun dochteren;
26 Dat ten zelfden dage een
ontkomene tot u zal komen, om
uw oren dat te doen horen?
27 Ten zelven dage zal uw
mond bij dien, die ontkomen
is, opengedaan worden, en gij
zult spreken, en niet meer stom
zijn; alzo zult gij hun tot een
wonderteken zijn, en zij zullen
weten, dat Ik de HEERE ben.

25 En des HEEREN woord
geschiedde tot mij,
zeggende:
2 Mensenkind! zet uw
aangezicht tegen de kinderen
Ammons, en profeteer tegen
dezelve;
3 En zeg tot de kinderen
Ammons: Hoort des Heeren
HEEREN woord: Alzo zegt
de Heere HEERE: Omdat gij
gezegd hebt: Heah! over Mijn
heiligdom, als het ontheiligd
werd, en over het land Israels,
als het verwoest werd, en over
het huis van Juda, als zij in
gevangenis gingen;
4 Daarom, ziet, Ik zal u aan
die van het oosten overgeven
tot een bezitting, dat zij hun
burgen in u zetten, en hun
woningen in u stellen, die
zullen uw vruchten eten, en die
zullen uw melk drinken.
5 En Ik zal Rabba tot een
kemelstal maken, en de
kinderen Ammons tot een
schaapskooi; en gij zult weten,
dat Ik de HEERE ben.
6 Want alzo zegt de Heere
HEERE: Omdat gij met de
hand geklapt, en met den voet
gestampt hebt, en van harte
verblijd zijt geweest in al uw
plundering, over het land
Israels;
7 Daarom, ziet, Ik zal Mijn
hand tegen u uitstrekken, en u
den heidenen ten buit geven,
en zal u uit de volken uitroeien,
en u uit de landen verdoen;
Ik zal u verdelgen; en gij zult
weten, dat Ik de HEERE ben.
8 Alzo zegt de Heere HEERE:
Omdat Moab en Seir zeggen:
Ziet, het huis van Juda is gelijk
al de heidenen;
9 Daarom, ziet, Ik zal de
zijde van Moab openen,
van de steden af, van zijn
steden, die van zijn grenzen
af zijn, het sieraad des lands,
Beth-Jesimoth, Baal-Meon, en
tot Kiriathaim toe;
10 Voor die van het oosten,
met het land der kinderen
Ammons, hetwelk Ik ter
bezitting zal overgeven; opdat
der kinderen Ammons onder
de heidenen niet meer gedacht
worde.
11 Ik zal ook in Moab
gerichten oefenen; en zij zullen
weten, dat Ik de HEERE ben.

12 Alzo zegt de Heere HEERE: Omdat Edom met enkel wraakgierigheid gehandeld heeft tegen het huis van Juda; en zij zich zeer schuldig gemaakt hebben, dat zij zich aan hen gewroken hebben:

13 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Ik zal ook Mijn hand uitstrekken tegen Edom, en Ik zal mens en beest uit haar uitroeien; en zal haar tot een woestheid stellen van Theman af; en zij zullen tot Dedan toe door het zwaard vallen.

14 En Ik zal Mijn wraak doen aan Edom, door de hand van Mijn volk Israel; en zij zullen tegen Edom naar Mijn toorn en naar Mijn grimmigheid handelen; alzo zullen zij Mijn wraak gewaar worden, spreekt de Heere HEERE.

15 Alzo zegt de Heere HEERE: Omdat de Filistijnen door wraak gehandeld hebben, en van harte wraak geoefend hebben door plundering, om te vernielen door een eeuwige vijandschap;

16 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik strek Mijn hand uit tegen de Filistijnen, en zal de Cherethieten uitroeien, en het overblijfsel van de zeehaven verdoen.

17 En Ik zal grote wraak met grimmige straffingen onder hen doen; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik Mijn wraak aan hen gedaan zal hebben.

26 En het gebeurde in het elfde jaar, op den eersten der maand, dat des HEEREN woord tot mij geschiedde, zeggende:

2 Mensenkind! daarom dat Tyrus van Jeruzalem gezegd heeft: Heah! zij is verbroken, de poort der volken; zij is tot mij omgewend; ik zal vervuld worden, zij is verwoest!

3 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik wil aan u, o Tyrus! en Ik zal vele heidenen tegen u doen opkomen, alsof Ik de zee met haar golven deed opkomen.

4 Die zullen de muren van Tyrus verderven, en haar torens afbreken; ja, Ik zal haar stof van haar wegvagen, en zal haar tot een gladde steenrots maken.

5 Zij zal in het midden der zee zijn tot uitspreiding van netten; want Ik heb het gesproken, spreekt de Heere HEERE; en zij zal den heidenen ten roof worden.

6 En haar dochteren, die in het veld zijn, zullen met het zwaard gedood worden; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben.

7 Want alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal Nebukadrezar, den koning van Babel, den koning der koningen, van het noorden, tegen Tyrus brengen, met paarden en met wagenen, en met ruiteren, en krijgs vergaderingen, en veel volks.

8 Hij zal uw dochteren op het
veld met het zwaard doden, en
hij zal sterkten tegen u maken,
en een wal tegen u opwerpen,
en rondassen tegen u opheffen.
9 En hij zal muurbrekers
tegen uw muren stellen, en
uw torens met zijn zwaarden
afbreken.
10 Vanwege de menigte zijner
paarden zal u derzelver stof
bedekken; uw muren zullen
beven vanwege het gedruis
der ruiteren, en wielen,
en wagenen, als hij door
uw poorten zal intrekken,
gelijk door de ingangen ener
doorbrokene stad.
11 Hij zal met de hoeven
zijner paarden al uw straten
vertreden; uw volk zal hij
met het zwaard doden, en
elk een van de kolommen
uwer sterkten zal ter aarde
nederstorten.
12 En zij zullen uw vermogen
roven, en uw koopmanswaren
plunderen, en uw muren
afbreken, en uw kostelijke
huizen omwerpen; en uw
stenen, en uw hout, en uw stof
zullen zij in het midden der
wateren werpen.
13 Zo zal Ik het gedeun uwer
liederen doen ophouden, en het
geklank uwer harpen zal niet
meer gehoord worden.
14 Ja, Ik zal u maken tot
een gladde steenrots; gij zult
zijn tot uitspreiding der netten,
gij zult niet meer gebouwd
worden; want Ik, de HEERE,
heb het gesproken, spreekt de
Heere HEERE.
15 Alzo zegt de Heere
HEERE tot Tyrus: Zullen
niet de eilanden van het
geluid uws vals beven, als
de dodelijk verwonde zal
kermen, wanneer men in het
midden van u schrikkelijk zal
moorden?
16 En alle vorsten der zee
zullen afdalen van hun tronen,
en hun mantels van zich
doen, en hun gestikte klederen
uittrekken; met sidderingen
zullen zij bekleed worden, op
de aarde zullen zij nederzitten,
en te elken ogenblik sidderen,
en over u ontzet zijn;
17 En zij zullen een klaaglied
over u opheffen, en tot u
zeggen: Hoe zijt gij uit de zeeen
vergaan, gij welbewoonde, gij
beroemde stad, die sterk
geweest is ter zee, zij en haar
inwoners; die hunlieder schrik
gaven aan allen, die in haar
woonden!
18 Nu zullen de eilanden
sidderen ten dage uws vals;
ja, de eilanden, die in de zee
zijn, zullen beroerd worden
vanwege uw uitgang.
19 Want alzo zegt de Heere
HEERE: Als Ik u zal stellen
tot een verwoeste stad, gelijk
de steden, die niet bewoond
worden; als Ik een afgrond
over u zal doen opkomen,
en de grote wateren u zullen
overdekken,
20 Dan zal Ik u doen
nederdalen met degenen
die in den kuil nederdalen tot
het oude volk, en zal u doen
nederliggen in de onderste

plaatsen der aarde, in de
woeste plaatsen, die van ouds
geweest zijn, met degenen, die
in den kuil nederdalen, opdat
gij niet bewoond wordt; en Ik
zal het sieraad herstellen in het
land der levenden.
21 Maar u zal Ik tot een
groten schrik stellen, en gij
zult er niet meer zijn; als
gij gezocht wordt, zo zult gij
niet meer gevonden worden in
eeuwigheid, spreekt de Heere
Heere.

27 Wijders geschiedde des
Heeren woord tot mij,
zeggende:
2 Gij dan, mensenkind! hef
een klaaglied op over Tyrus;
3 En zeg tot Tyrus, die daar
woont aan de ingangen der zee,
handelende met de volken in
vele eilanden: Zo zegt de Heere
Heere: O Tyrus! gij zegt: Ik ben
volmaakt in schoonheid.
4 Uw landpalen zijn in het
hart der zeeen; uw bouwers
hebben uw schoonheid
volkomen gemaakt.
5 Zij hebben al uw denningen
uit dennebomen van Senir
gebouwd; zij hebben cederen
van den Libanon gehaald, om
masten voor u te maken.
6 Zij hebben uw riemen uit
eiken van Basan gemaakt; uw
berderen hebben zij gemaakt
uw welbetreden elpenbeen, uit
de eilanden der Chittieten.
7 Fijn linnen met stiksel uit
Egypte was uw uitbreidsel,
dat het u tot een zeil ware;
hemelsblauw en purper, uit de
eilanden van Elisa, was uw
deksel.
8 De inwoners van Sidon en
Arvad waren uw roeiers; uw
wijzen, o Tyrus! die in u waren,
die waren uw schippers.
9 De oudsten van Gebal
en haar wijzen waren in u,
verbeterende uw breuken;
alle schepen der zee en haar
zeelieden waren in u, om
onderlingen handel met u te
drijven.
10 Perzen, en Lydiers, en
Puteers waren in uw heir, uw
krijgslieden; schild en helm
hingen zij in u op, die maakten
uw sieraad.
11 De kinderen van Arvad en
uw heir waren rondom op uw
muren, en de Gammadieten
waren op uw torens; hun
schilden hingen zij rondom
aan uw muren; die maakten
uw schoonheid volkomen.
12 Tarsis dreef koophandel
met u vanwege de veelheid
van allerlei goed; met zilver,
ijzer, tin, en lood handelden zij
op uw markten.
13 Javan, Tubal en Mesech
waren uw kooplieden; met
mensenzielen en koperen
vaten dreven zij onderlingen
handel met u.
14 Uit het huis van Togarma
leverden zij paarden, en
ruiteren, en muilezels op uw
markten.
15 De kinderen van Dedan
waren uw kooplieden; vele
eilanden waren de koophandel
uwer hand; hoornen van
elpenbeen en ebbenhout gaven

zij u weder tot een verering.
16 Syrie dreef koophandel
met u, vanwege de veelheid
uwer werken; met smaragden,
purper, en gestikt werk, en
zijde, en Ramoth, en Cadkod,
handelden zij op uw markten.
17 Juda en het land Israels
waren uw kooplieden; met
tarwe van Minnit en Pannag,
en honig, en olie, en balsem,
dreven zij onderlingen handel
met u.
18 Damaskus dreef
koophandel met u, om de
veelheid uwer werken,
vanwege de veelheid van
allerlei goed; met wijn van
Chelbon en witte wol.
19 Ook leverden Dan en
Javan, de omreizer, op uw
markten; glad ijzer, kassie en
kalmus was in uw onderlingen
koophandel.
20 Dedan handelde met u met
kostelijk gewand tot wagens.
21 Arabie en alle vorsten van
Kedar waren de kooplieden
uwer hand; met lammeren, en
rammen, en bokken, daarmede
handelden zij met u.
22 De kooplieden van
Scheba en Raema waren
uw kooplieden; met alle
hoofdspecerij, en met alle
kostelijk gesteente en goud,
handelden zij op uw markten.
23 Haran, en Kanne, en Eden,
de kooplieden van Scheba,
Assur en Kilmad, handelden
met u.
24 Die waren uw kooplieden
met volkomen sieradien, met
pakken van hemelsblauw
en gestikt werk, en met
schatkisten van schone
klederen; gebonden met
koorden, en in ceder gepakt,
onder uw koopmanschap.
25 De schepen van Tarsis
zongen van u, vanwege den
onderlingen koophandel met
u; en gij waart vervuld, en zeer
verheerlijkt in het hart der
zeeen.
26 Die u roeien, hebben u
in grote wateren gevoerd; de
oostenwind heeft u verbroken
in het hart der zeeen.
27 Uw goed, en uw
marktwaren, uw onderlinge
koophandel, uw zeelieden, en
uw schippers; die uw breuken
verbeteren, en die onderlingen
handel met u drijven, en al uw
krijgslieden, die in u zijn, zelfs
met uw ganse gemeente, die
in het midden van u is, zullen
vallen in het hart der zeeen,
ten dage van uw val.
28 Van het geluid des
geschreeuws uwer schippers
zullen de voorsteden beven.
29 En allen, die den riem
handelen, zeelieden, en alle
schippers van de zee, zullen uit
hun schepen nederklimmen;
op het land zullen zij staan
blijven.
30 En zij zullen hun stem
over u laten horen, en bitterlijk
schreeuwen; en zij zullen stof
op hun hoofden werpen, zij
zullen zich wentelen in de as.
31 En zij zullen zich over u
gans kaal maken, en zakken
aangorden; en zullen over u
wenen met bitterheid der ziel,

en bittere rouwklage.
32 En zij zullen in hun gekerm
een klaaglied over u opheffen,
en over u weeklagen, zeggende:
Wie is geweest als Tyrus, als de
uitgeroeide in het midden der
zee?
33 Als uw marktwaren uit de
zeeen voortkwamen, hebt gij
vele volken verzadigd; met de
veelheid uwer goederen en uw
onderlingen koophandel, hebt
gij de koningen der aarde rijk
gemaakt.
34 Ten tijde, dat gij uit de
zeeen verbroken zijt in de
diepte der wateren, zijn uw
onderlinge koophandel en uw
ganse gemeente in het midden
van u gevallen.
35 Alle inwoners der eilanden
zijn over u ontzet, en hun
koningen staan de haren te
berge, zij zijn verbaasd van
aangezicht.
36 De handelaars onder de
volken fluiten u aan; gij zijt
een grote schrik geworden, en
zult er niet meer zijn tot in
eeuwigheid.

28 Voorts geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
2 Mensenkind! zeg tot den
vorst van Tyrus: Zo zegt de
Heere HEERE: Omdat uw hart
zich verheft en zegt: Ik ben
God, ik zit in Godes stoel, in
het hart der zeeen! daar gij een
mens en geen God zijt, stelt
gij nochtans uw hart, als Gods
hart.
3 Zie, gij zijt wijzer dan
Daniel; zij hebben niets
toegeslotens voor u verborgen.
4 Door uw wijsheid en
door uw verstand, hebt gij
vermogen voor u verkregen;
ja, gij hebt goud en zilver
verkregen in uw schatten.
5 Door de grootheid uwer
wijsheid in uw koophandel
hebt gij uw vermogen
vermeerderd, en uw hart
verheft zich vanwege uw
vermogen.
6 Daarom zegt de Heere
HEERE alzo: Omdat gij uw hart
gesteld hebt als Gods hart;
7 Daarom zie, Ik zal
vreemden over u brengen,
de tirannigste der heidenen;
die zullen hun zwaarden
uittrekken over de schoonheid
uwer wijsheid, en zullen uw
glans ontheiligen.
8 Ter groeve zullen zij u doen
nederdalen; en gij zult sterven
den dood eens verslagenen in
het hart der zeeen.
9 Zult gij dan enigszins,
voor het aangezicht uws
doodslagers, zeggen: Ik ben
God? daar gij een mens zijt
en geen God, in de hand
desgenen, die u verslaat?
10 Gij zult den dood der
onbesnedenen sterven; door
de hand der vreemden; want
Ik heb het gesproken, spreekt
de Heere HEERE.
11 Wijders geschiedde
des HEEREN woord tot mij,
zeggende:
12 Mensenkind! hef een
klaaglied op over den koning

van Tyrus, en zeg tot hem: Zo zegt de Heere HEERE: Gij verzegelaar der som, vol van wijsheid en volmaakt in schoonheid!

13 Gij waart in Eden, Gods hof; alle kostelijk gesteente was uw deksel, sardisstenen, topazen en diamanten, turkooizen, sardonixstenen en jaspisstenen, saffieren, robijnen, en smaragden, en goud; het werk uwer trommelen en uwer pijpen was bij u; ten dage als gij geschapen werdt, waren zij bereid.

14 Gij waart een gezalfde, overdekkende cherub; en Ik had u alzo gezet; gij waart op Gods heiligen berg; gij wandeldet in het midden der vurige stenen.

15 Gij waart volkomen in uw wegen, van den dag af, dat gij geschapen zijt, totdat er ongerechtigheid in u gevonden is.

16 Door de veelheid uws koophandels hebben zij het midden van u met geweld vervuld, en gij hebt gezondigd; daarom zal Ik u ontheiligen van Gods berg, en zal u, gij overdekkende cherub! verdoen uit het midden der vurige stenen!

17 Uw hart verheft zich over uw schoonheid; gij hebt uw wijsheid bedorven, vanwege uw glans; Ik heb u op de aarde henengeworpen, Ik heb u voor het aangezicht der koningen gesteld, om op u te zien.

18 Vanwege de veelheid uwer ongerechtigheden, door het onrecht uws koophandels, hebt gij uw heiligdommen ontheiligd; daarom heb Ik een vuur uit het midden van u doen voortkomen, dat u heeft verteerd, en Ik heb u gemaakt tot as op de aarde, voor de ogen van al degenen, die u zien.

19 Allen, die u kennen onder de volken, zijn over u ontzet; gij zijt een grote schrik geworden, en zult er niet meer zijn tot in eeuwigheid.

20 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende:

21 Mensenkind! zet uw aangezicht tegen Sidon, en profeteer tegen haar,

22 En zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik wil aan u, o Sidon! en zal in het midden van u verheerlijkt worden; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik gerichten in haar zal hebben geoefend, en in haar geheiligd zal zijn.

23 Want Ik zal de pestilentie in haar zenden, en bloed op haar straten, en de verslagenen zullen vallen in het midden van haar, door het zwaard, dat tegen haar zal zijn van rondom; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben.

24 En het huis Israels zal geen smartenden doorn noch wee doende distel meer hebben, van allen, die rondom hen zijn, die henlieden beroven; en zij zullen weten, dat Ik de Heere

HEERE ben.
25 Alzo zegt de Heere HEERE:
Als Ik het huis Israels zal
vergaderd hebben uit de
volken, onder dewelke zij
verstrooid zijn, en Ik onder
hen voor de ogen der heidenen
zal geheiligd zijn, dan zullen
zij in hun land wonen, dat Ik
aan Mijn knecht, aan Jakob,
gegeven heb.
26 En zij zullen daarin zeker
wonen, en huizen bouwen,
en wijngaarden planten; ja,
zij zullen zeker wonen; als Ik
gerichten zal hebben geoefend
tegen allen, die henlieden
beroofd hebben, van degenen,
die rondom hen zijn; en zij
zullen weten dat Ik, de HEERE,
hunlieder God ben.

29 In het tiende jaar, in
de tiende maand, op
den twaalfden der maand,
geschiedde des HEEREN woord
tot mij, zeggende:
2 Mensenkind! zet uw
aangezicht tegen Farao,
den koning van Egypte, en
profeteer tegen hem, en tegen
het ganse Egypte.
3 Spreek en zeg: Zo zegt de
Heere HEERE: Zie, Ik wil aan
u, o Farao, koning van Egypte!
dien groten zeedraak, die in
het midden zijner rivieren ligt;
die daar zegt: Mijn rivier is de
mijne, en ik heb die voor mij
gemaakt.
4 Maar Ik zal haken in uw
kaken doen, en den vis uwer
rivieren aan uw schubben
doen kleven; en Ik zal u uit
het midden uwer rivieren
optrekken, en al de vis uwer
rivieren zal aan uw schubben
kleven.
5 En Ik zal u verlaten in
de woestijn, u en al den vis
uwer rivieren; op het open
veld zult gij vallen; gij zult
niet verzameld noch vergaderd
worden; aan het gedierte der
aarde en aan het gevogelte
des hemels heb Ik u ter spijze
gegeven.
6 En al de inwoners van
Egypte zullen weten, dat Ik de
HEERE ben, omdat zij den huize
Israels een rietstaf geweest
zijn.
7 Als zij u bij uw hand grepen,
zo werdt gij gebroken, en spleet
hun alle zijden; en als zij
op u leunden, zo werdt gij
verbroken, en liet alle lenden
op zichzelven staan.
8 Daarom zo zegt de Heere
HEERE: Zie, Ik zal het zwaard
over u brengen, en Ik zal uit u
mens en beest uitroeien.
9 En Egypteland zal worden
tot een wildernis en woestheid,
en zij zullen weten, dat Ik de
HEERE ben; omdat hij zegt: De
rivier is mijn, en ik heb die
gemaakt.
10 Daarom, zie, Ik wil aan u
en aan uw rivier; en Ik zal
Egypteland stellen tot woeste
wilde eenzaamheden, van den
toren van Syrene af, tot aan de
landpale van Morenland.
11 Geen mensenvoet zal door
hetzelve doorgaan, en geen
beestenvoet zal door hetzelve
doorgaan, en het zal veertig
jaren onbewoond zijn.

12 Want Ik zal Egypteland
stellen tot een verwoesting
in het midden der verwoeste
landen, en zijn steden zullen
een woestheid zijn in het
midden der verwoeste steden,
veertig jaren; en Ik zal de
Egyptenaars verstrooien
onder de heidenen, en zal hen
verspreiden in de landen.
13 Maar zo zegt de Heere
HEERE: Ten einde van veertig
jaren zal Ik de Egyptenaars
vergaderen uit de volken,
waarhenen zij verstrooid zijn
geworden.
14 En Ik zal de gevangenis
der Egyptenaren wenden, en
hen wederbrengen in het land
van Pathros, in het land huns
koophandels; en aldaar zullen
zij een nederig koninkrijk zijn.
15 En het zal nederiger zijn
dan de andere koninkrijken, en
zich niet meer verheffen boven
de heidenen; want Ik zal hen
verminderen, dat zij niet zullen
heersen over de heidenen.
16 En het zal den huize
Israels niet meer zijn
tot een vertrouwen, dat
der ongerechtigheid doet
gedenken, wanneer zij naar
henlieden omzien; maar zij
zullen weten, dat Ik de Heere
HEERE ben.
17 Voorts gebeurde het in het
zeven en twintigste jaar, in de
eerste maand, op den eersten
der maand, dat het woord des
HEEREN tot mij geschiedde,
zeggende:
18 Mensenkind!
Nebukadrezar, de koning
van Babel, heeft zijn heir een
groten dienst doen dienen
tegen Tyrus; alle hoofden
zijn kaal geworden, en alle
zijden zijn uitgeplukt; en noch
hij, noch zijn heir heeft loon
gehad vanwege Tyrus, voor
den dienst, dien hij tegen haar
gediend heeft.
19 Daarom, zo zegt de
Heere HEERE: Zie, Ik zal
Nebukadrezar, den koning van
Babel, Egypteland geven; en
hij zal deszelfs buit buiten, en
deszelfs roof roven, en het zal
het loon zijn voor zijn heir.
20 Tot zijn arbeidsloon,
omdat hij tegen haar gediend
heeft, heb Ik hem Egypteland
gegeven, omdat zij voor Mij
gewrocht hebben, spreekt de
Heere HEERE.
21 Te dien dage zal Ik den
hoorn van het huis Israels doen
uitspruiten, en u opening des
monds geven in het midden
van hen; en zij zullen weten,
dat Ik de HEERE ben.

30 Wijders geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
2 Mensenkind! profeteer, en
zeg: Zo zegt de Heere HEERE:
Huilt: Ach die dag!
3 Want de dag is nabij, ja,
de dag des HEEREN is nabij,
een wolkige dag, het zal der
heidenen tijd zijn.
4 En het zwaard zal komen
in Egypte, en er zal grote
smart zijn in Morenland, als
de verslagenen zullen vallen
in Egypte; want zij zullen
derzelver menigte wegnemen,

en haar fondamenten zullen verbroken worden.
5 Morenland, en Put, en Lud, en al de gemengde hoop, en Cub, en de kinderen van het land des verbonds zullen met hen vallen door het zwaard.
6 Zo zegt de HEERE: Ja, zij zullen vallen, die Egypte ondersteunen, en de hovaardij harer sterkte zal nederdalen; van den toren van Syene af zullen zij daarin door het zwaard vallen, spreekt de Heere HEERE.
7 En zij zullen verwoest worden in het midden der verwoeste landen; en haar steden zullen zijn in het midden der verwoeste steden.
8 En zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik een vuur in Egypte zal hebben gelegd, en al haar helpers zullen verbroken worden.
9 Te dien dage zullen er boden van voor Mijn aangezicht in schepen uitvaren, om het zorgeloze Morenland te verschrikken; en er zal grote smart bij hen zijn, als in den dag van Egypte; want ziet, het komt aan!
10 Zo zegt de Heere HEERE: Ja, Ik zal de menigte van Egypte doen ophouden, door de hand van Nebukadrezar, den koning van Babel.
11 Hij, en zijn volk met hem, de tirannigste der heidenen zullen aangevoerd worden, om het land te verderven; en zij zullen hun zwaarden tegen Egypte uittrekken, en het land met verslagenen vervullen.
12 En Ik zal de rivieren tot droogte maken, en het land verkopen in de hand der bozen; en Ik zal het land met zijn volheid verwoesten door de hand der vreemden: Ik, de HEERE, heb het gesproken.
13 Zo zegt de Heere HEERE: Ik zal ook de drekgoden verdoen, en de nietige afgoden doen ophouden uit Nof; en er zal geen vorst meer zijn uit Egypteland; en Ik zal een vreze in Egypteland stellen.
14 En Ik zal Pathros verwoesten, en een vuur leggen in Zoan; en Ik zal gerichten oefenen in No.
15 En Ik zal Mijn grimmigheid uitgieten over Sin, de sterkte van Egypte; en Ik zal de menigte van No uitroeien.
16 En Ik zal een vuur in Egypte leggen; Sin zal zeer grote pijn hebben, en No zal gespleten worden, en Nof zal dagelijks zeer bang zijn.
17 De jongelingen van Aven en Pibeseth zullen door het zwaard vallen, en de dochters zullen gaan in de gevangenis.
18 En te Tachpanhes zal de dag verduisterd worden, als Ik het juk van Egypte aldaar zal verbreken, en de hovaardij harer sterkte in haar zal ophouden; haar zal een wolk bedekken, en haar dochters zullen gaan in de gevangenis.
19 Alzo zal Ik gerichten oefenen in Egypte; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben.

20 Ook gebeurde het in het
elfde jaar, in de eerste maand,
op den zevenden der maand,
dat het woord des HEEREN tot
mij geschiedde, zeggende:

21 Mensenkind! Ik heb den
arm van Farao, den koning
van Egypte, verbroken; en ziet,
hij zal niet verbonden worden,
met pleisters op te leggen, met
een windeldoek aan te doen,
om dien te verbinden, om dien
te sterken, dat hij het zwaard
houde.

22 Daarom zegt de Heere
HEERE alzo: Ziet, Ik wil aan
Farao, den koning van Egypte,
en zal zijn armen verbreken,
beide den sterken en den
verbrokenen; en Ik zal het
zwaard uit zijn hand doen
vallen.

23 En Ik zal de Egyptenaars
verstrooien onder de heidenen,
en zal hen verspreiden in de
landen.

24 En Ik zal de armen des
konings van Babel sterken,
en Mijn zwaard in zijn hand
geven; maar Farao's armen zal
Ik verbreken, dat hij voor zijn
aangezicht zal kermen, gelijk
een dodelijk verwonde kermt.

25 Ja, Ik zal de armen des
konings van Babel sterken,
maar Farao's armen zullen
daarhenen vallen; en zij zullen
weten, dat Ik de HEERE ben,
als Ik Mijn zwaard in de
hand des konings van Babel
zal hebben gegeven, en hij
datzelve over Egypteland zal
hebben uitgestrekt.

26 En Ik zal de Egyptenaars
verstrooien onder de heidenen,
en zal hen verspreiden in de
landen; alzo zullen zij weten,
dat Ik de HEERE ben.

31 Het gebeurde ook in het
elfde jaar, in de derde
maand, op den eersten der
maand, dat des HEEREN woord
tot mij geschiedde, zeggende:
2 Mensenkind! zeg tot Farao,
den koning van Egypte, en
tot zijn menigte: Wien zijt gij
gelijk in uw grootheid?
3 Zie, Assur was een ceder
op den Libanon, schoon van
takken, schaduwachtig van
loof, en hoog van stam, en zijn
top was tussen dichte takken.
4 De wateren maakten hem
groot, de afgrond maakte hem
hoog; die ging met zijn stromen
rondom zijn planting, en zond
zijn waterleidingen uit tot alle
bomen des velds.
5 Daarom werd zijn stam
hoger dan alle bomen des
velds; en zijn takjes werden
menigvuldig, en zijn scheuten
lang, vanwege de grote
wateren, als hij uitschoot.
6 Alle vogelen des hemels
nestelden op zijn takjes, en
alle dieren des velds teelden
onder zijn scheuten; en alle
grote volken zaten onder zijn
schaduw.
7 Alzo was hij schoon in zijn
grootheid en in de lengte zijner
takken, omdat zijn wortel aan
grote wateren was.
8 De cederen in Gods hof
verduisterden hem niet, de
dennebomen waren zijn

takken niet gelijk, en de kastanjebomen waren niet gelijk zijn scheuten; geen boom in Gods hof was hem gelijk in zijn schoonheid.
9 Ik had hem zo schoon gemaakt door de veelheid zijner takken, dat alle bomen van Eden, die in Gods hof waren, hem benijdden.
10 Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Omdat gij u verheven hebt over uw stam, ja, hij stak zijn top op boven het midden der dichte takken, en zijn hart verhief zich over zijn hoogte;
11 Daarom gaf Ik hem in de hand van den machtigste der heidenen, dat die hem rechtschapen zou behandelen; Ik dreef hem uit om zijn goddeloosheid.
12 En vreemden, de tirannigste der heidenen, roeiden hem uit en verlieten hem; zijn takken vielen op de bergen en in alle valleien, en zijn scheuten werden verbroken bij alle stromen des lands; en alle volken der aarde gingen af uit zijn schaduw, en verlieten hem.
13 Alle vogelen des hemels woonden op zijn omgevallen stam, en alle dieren des velds waren op zijn scheuten;
14 Opdat zich geen waterrijke bomen verheffen over hun stam, en hun top niet opsteken boven het midden der dichte takken, en geen bomen, die water drinken, op zichzelven staan vanwege hun hoogte; want zij zijn allen overgegeven ter dood, tot het onderste der aarde, in het midden der mensenkinderen, tot degenen, die in den kuil nederdalen.

15 Zo zegt de Heere HEERE: Ten dage, als hij ter helle nederdaalde, maakte Ik een treuren; Ik bedekte om zijnentwil den afgrond, en weerde de stromen van dien, en de grote wateren werden geschut; en Ik maakte den Libanon om zijnentwil zwart, en al het geboomte des velds was om zijnentwil bewonden.

16 Van het geluid zijns vals deed Ik de heidenen beven, als Ik hem ter helle deed nederdalen, met degenen, die in den kuil nederdalen; en alle bomen van Eden, de keur en het beste van Libanon, alle bomen, die water drinken, troostten zich in het onderste der aarde.

17 Diezelve daalden ook met hem neder ter helle, tot de verslagenen van het zwaard; en die zijn arm geweest waren, die onder zijn schaduw in het midden der heidenen gezeten hadden.

18 Wien zijt gij alzo gelijk in heerlijkheid en grootheid, onder de bomen van Eden? Ja, gij zult nedergevoerd worden met de bomen van Eden, tot het onderste der aarde; in het midden der onbesnedenen zult gij liggen, met de verslagenen door het zwaard. Dat is Farao, en zijn ganse menigte, spreekt de Heere HEERE.

32 Het gebeurde ook in
het twaalfde jaar, in de
twaalfde maand op den eersten
der maand, dat het woord des
HEEREN tot mij geschiedde,
zeggende:
2 Mensenkind! hef een
klaaglied op over Farao, den
koning van Egypte, en zeg
tot hem: Gij waart een jongen
leeuw onder de heidenen
gelijk; en gij waart als een
zeedraak in de zeeen, en
braakt voort in uw rivieren,
en beroerdet het water met
uw voeten, en vermodderdet
hunlieder rivieren.
3 Alzo zegt de Heere HEERE:
Ik zal daarom Mijn net
over u uitspreiden door een
vergadering van vele volken;
die zullen u optrekken in Mijn
garen.
4 Dan zal Ik u laten op het
land, Ik zal u henenwerpen op
het open veld; en Ik zal al het
gevogelte des hemels op u doen
wonen, en het gedierte der
ganse aarde van u verzadigen.
5 En Ik zal uw vlees
henengeven op de bergen,
en de dalen met uw hoogheid
vervullen.
6 En Ik zal het land, waarin
gij zwemt, van uw bloed
drenken tot aan de bergen;
en de stromen zullen van u
vervuld worden.
7 En als Ik u zal uitblussen, zal
Ik den hemel bedekken, en zijn
sterren zwart maken; Ik zal de
zon met wolken bedekken, en
de maan zal haar licht niet laten
lichten.
8 Alle lichtende lichten aan
den hemel, die zal Ik om
uwentwil zwart maken; en Ik
zal een duisternis over uw
land maken, spreekt de Heere
HEERE.
9 Daartoe zal Ik het hart van
vele volken verdrietig maken,
als Ik uw verbreking onder
de heidenen zal brengen in de
landen, die gij niet gekend hebt.
10 En Ik zal maken, dat zich
vele volken over u ontzetten,
en hun koningen zullen de
haren over u te berge staan,
als Ik Mijn zwaard zal zwaaien
voor hun aangezichten; en zij
zullen elk ogenblik sidderen,
een ieder voor zijn ziel, ten
dage uws vals.
11 Want zo zegt de Heere
HEERE: Het zwaard des konings
van Babel zal u overkomen.
12 Ik zal uw menigte vellen
door de zwaarden der helden,
die al te zamen de tirannigste
der heidenen zijn; die zullen
de hovaardij van Egypte
verstoren, en haar ganse
menigte zal verdelgd worden.
13 En Ik zal haar beesten
verdoen van bij de grote
wateren; en geen mensenvoet
zal ze meer beroeren, en geen
beestenklauwen zullen ze
beroeren.
14 Dan zal Ik hunlieder
wateren doen zinken, en Ik
zal hunlieder rivieren doen
gaan als olie, spreekt de Heere
HEERE:
15 Als Ik Egypteland zal
hebben gesteld tot een
verwoesting, en het land

van zijn volheid zal woest
zijn geworden, als Ik geslagen
zal hebben allen, die daarin
wonen; alzo zullen zij weten,
dat Ik de HEERE ben.
16 Dat is het klaaglied, en
dat zullen zij klagelijk zingen;
de dochteren der heidenen
zullen het klagelijk zingen;
zij zullen het klagelijk zingen
over Egypte en over haar
ganse menigte, spreekt de
Heere HEERE.
17 Voorts gebeurde het in
het twaalfde jaar, op den
vijftienden der maand, dat
het woord des HEEREN tot mij
geschiedde, zeggende:
18 Mensenkind! weeklaag
over de menigte van Egypte,
en doe ze nederdalen, (haar
en de dochteren der prachtige
heidenen) in de onderste
plaatsen der aarde, bij
degenen, die in den kuil
zijn nedergedaald.
19 Boven wien zijt gij liefelijk!
Daal neder, en leg u bij de
onbesnedenen.
20 In het midden der
verslagenen van het zwaard
zullen zij vallen; zij is aan het
zwaard overgegeven; trek haar
henen met al haar menigte.
21 De machtigste der helden
zullen hem, met zijn helpers,
toespreken, uit het midden
der hel; zij zijn nedergedaald,
de onbesnedenen liggen er,
verslagen van het zwaard;
22 Daar is Assur met haar
gansen hoop, zijn graven zijn
rondom hem; zij zijn allen
verslagen, gevallen door het
zwaard;
23 Welker graven gesteld zijn
in de zijden des kuils, en haar
hoop is rondom haar graf; zij
zijn allen verslagen, gevallen
door het zwaard, die een schrik
gaven in het land der levenden.
24 Daar is Elam met haar
ganse menigte rondom haar
graf; zij zijn allen verslagen,
de gevallenen door het
zwaard, die onbesneden zijn
nedergedaald tot de onderste
plaatsen der aarde, die hun
schrik hadden gegeven in
het land der levenden; nu
dragen zij hun schande met
degenen, die in den kuil zijn
nedergedaald.
25 In het midden der
verslagenen hebben zij haar
een legerstede gesteld onder
haar ganse menigte, rondom
hem zijn haar graven; zij zijn
allen onbesneden, verslagenen
van het zwaard, omdat een
schrik van hen gegeven is
in het land der levenden; nu
dragen zij hun schande met
degenen, die in den kuil zijn
nedergedaald; hij is geleid in
het midden der verslagenen.
26 Daar is Mesech, en Tubal,
met haar ganse menigte;
rondom hem zijn haar graven;
zij zijn allen onbesneden,
verslagenen van het zwaard,
omdat zij hun schrik gegeven
hebben in het land der
levenden.
27 Maar zij liggen niet met
de helden, die onder de
onbesnedenen gevallen zijn;
die ter helle zijn nedergedaald

met hun krijgswapenen, en
welker zwaarden men gelegd
heeft onder hun hoofden;
welker ongerechtigheid
nochtans op hun beenderen is,
omdat der helden schrik in het
land der levenden geweest is.
28 Gij ook zult verbroken
worden in het midden der
onbesnedenen, en zult liggen
met de verslagenen van het
zwaard.
29 Daar is Edom, haar
koningen en al haar vorsten,
die met hunlieder macht
gelegd zijn bij de verslagenen
van het zwaard; diezelve liggen
met de onbesnedenen en met
degenen, die in den kuil zijn
nedergedaald.
30 Daar zijn de geweldigen
van het Noorden, zij allen,
en alle Sidoniers, die met de
verslagenen zijn nedergedaald,
beschaamd zijnde vanwege
hun schrik, die uit hun macht
voortkwam, en zij liggen
onbesneden bij de verslagenen
van het zwaard, en dragen hun
schande met degenen, die in
den kuil zijn nedergedaald.
31 Farao zal henlieden zien,
en zich troosten over zijn ganse
menigte; de verslagenen van
het zwaard van Farao en zijn
ganse heir, spreekt de Heere
HEERE.
32 Want Ik heb ook Mijn
schrik gegeven in het land
der levenden; dies zal hij
gelegd worden in het midden
der onbesnedenen bij de
verslagenen van het zwaard,
Farao en zijn ganse menigte,
spreekt de Heere HEERE.

33 En des HEEREN woord
geschiedde tot mij,
zeggende:
2 Mensenkind! spreek tot de
kinderen uws volks, en zeg tot
hen: Wanneer Ik het zwaard
over enig land breng, en het
volk des lands een man uit hun
einden nemen, en dien voor
zich tot een wachter stellen;
3 En hij het zwaard ziet
komen over het land, en blaast
met de bazuin, en waarschuwt
het volk;
4 En een, die het geluid der
bazuin hoort, wel hoort, maar
zich niet laat waarschuwen; en
het zwaard komt, en neemt
hem weg, diens bloed is op zijn
hoofd.
5 Hij hoorde het geluid der
bazuin, maar liet zich niet
waarschuwen, zijn bloed is op
hem; maar hij, die zich laat
waarschuwen, behoudt zijn
ziel.
6 Wanneer daarentegen
de wachter het zwaard ziet
komen, en blaast niet met de
bazuin, zodat het volk niet is
gewaarschuwd; en het zwaard
komt, en neemt een ziel uit
hen weg; die is wel in zijn
ongerechtigheid weggenomen,
maar zijn bloed zal Ik van des
hand des wachters eisen.
7 Gij nu, o mensenkind!
Ik heb u tot een wachter
gesteld over het huis Israels;
zo zult gij het woord uit Mijn
mond horen, en hen van
Mijnentwege waarschuwen.

8 Als Ik tot den goddeloze
zeg: O goddeloze, gij zult den
dood sterven! en gij spreekt
niet, om den goddeloze van zijn
weg af te manen; die goddeloze
zal in zijn ongerechtigheid
sterven, maar zijn bloed zal Ik
van uw hand eisen.
9 Maar als gij den goddeloze
van zijn weg afmaant, dat hij
zich van dien bekere, en hij zich
van zijn weg niet bekeert, zo
zal hij in zijn ongerechtigheid
sterven; maar gij hebt uw ziel
bevrijd.
10 Daarom, gij mensenkind!
zeg tot het huis Israels:
Gijlieden spreekt aldus,
zeggende: Dewijl onze
overtredingen en onze zonden
op ons zijn, en wij in dezelve
versmachten, hoe zouden wij
dan leven?
11 Zeg tot hen: Zo waarachtig
als Ik leef, spreekt de Heere
HEERE, zo Ik lust heb in den
dood des goddelozen! maar
daarin heb Ik lust, dat de
goddeloze zich bekere van zijn
weg en leve. Bekeert u, bekeert
u van uw boze wegen, want
waarom zoudt gij sterven, o
huis Israels?
12 Gij dan, o mensenkind!
zeg tot de kinderen uws
volks: De gerechtigheid
des rechtvaardigen zal hem
niet redden ten dage zijner
overtreding; en aangaande de
goddeloosheid des goddelozen,
hij zal om dezelve niet vallen,
ten dage als hij zich van
zijn goddeloosheid bekeert;
en de rechtvaardige zal niet
kunnen leven door dezelve zijn
gerechtigheid, ten dage als hij
zondigt.
13 Als Ik tot den
rechtvaardige zeg, dat hij
zekerlijk leven zal, en hij op
zijn gerechtigheid vertrouwt,
en onrecht doet, zo zullen
al zijn gerechtigheden niet
gedacht worden, maar in zijn
onrecht, dat hij doet, daarin zal
hij sterven.
14 Als Ik ook tot den
goddeloze zeg: Gij zult den
dood sterven! en hij zich van
zijn zonde bekeert, en recht en
gerechtigheid doet;
15 Geeft de goddeloze het
pand weder, betaalt hij het
geroofde, wandelt hij in de
inzettingen des levens, zodat
hij geen onrecht doet; hij zal
zekerlijk leven, hij zal niet
sterven.
16 Al zijn zonden, die hij
gezondigd heeft, zullen hem
niet gedacht worden; hij heeft
recht en gerechtigheid gedaan,
hij zal zekerlijk leven.
17 Nog zeggen de kinderen
uws volks: De weg des Heeren
is niet recht; daar toch hun
eigen weg niet recht is.
18 Als de rechtvaardige
afkeert van zijn gerechtigheid,
en doet onrecht, zo zal hij
daarin sterven.
19 En als de goddeloze
zich bekeert van zijn
goddeloosheid, en doet recht
en gerechtigheid, zo zal hij
daarin leven.
20 Nog zegt gij: De weg des
Heeren is niet recht; Ik zal

ulieden richten, een ieder naar
zijn wegen, o huis Israels!
21 En het geschiedde in
het twaalfde jaar onzer
gevankelijke wegvoering, in de
tiende maand, op den vijfden
der maand, dat er een tot
mij kwam, die van Jeruzalem
ontkomen was, zeggende: De
stad is geslagen.
22 Nu was de hand des
HEEREN op mij geweest des
avonds, eer die ontkomene
kwam, en had mijn mond
opengedaan, totdat hij des
morgens tot mij kwam. Alzo
werd mijn mond opengedaan,
en ik was niet meer stom.
23 Toen geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
24 Mensenkind! de inwoners
van die woeste plaatsen in het
land Israels spreken, zeggende:
Abraham was een enig man,
en bezat dit land erfelijk; maar
onzer zijn velen; het land is
ons gegeven tot een erfelijke
bezitting.
25 Daarom zeg tot hen: Zo
zegt de Heere HEERE: Gij eet
vlees met het bloed, en heft uw
ogen op tot uw drekgoden, en
vergiet bloed; en zoudt gij het
land erfelijk bezitten?
26 Gij staat op ulieder
zwaard; gij doet gruwel, en
verontreinigt, een ieder de
huisvrouw zijns naasten; en
zoudt gij het land erfelijk
bezitten?
27 Alzo zult gij tot hen
zeggen: De Heere HEERE zegt
alzo: Zo waarachtig als Ik leef,
indien niet, die in die woeste
plaatsen zijn, door het zwaard
zullen vallen, en zo Ik niet
dien, die in het open veld is,
het wild gedierte overgeve, dat
het hem vrete, en die in de
vestingen en in de spelonken
zijn, door de pestilentie zullen
sterven!

28 Want Ik zal het land tot
een verwoesting en een schrik
stellen, en de hovaardij zijner
sterkte zal ophouden; en de
bergen Israels zullen woest
zijn, dat er niemand overga.

29 Dan zullen zij weten, dat
Ik de HEERE ben, als Ik het
land tot een verwoesting en
een schrik zal gesteld hebben,
om al hun gruwelen, die zij
gedaan hebben.

30 En gij, o mensenkind! de
kinderen uws volks spreken
steeds van u bij de wanden en
in de deuren der huizen; en
de een spreekt met den ander,
een iegelijk met zijn broeder,
zeggende: Komt toch en hoort,
wat het woord zij, dat van den
HEERE voortkomt.

31 En zij komen tot u, gelijk
het volk pleegt te komen, en
zitten voor uw aangezicht
als Mijn volk, en horen uw
woorden, maar zij doen ze niet;
want zij maken liefkozingen
met hun mond, maar hun hart
wandelt hun gierigheid na.

32 En ziet, gij zijt hun als een
lied der minnen, als een, die
schoon van stem is, of die wel
speelt; daarom horen zij uw
woorden, maar zij doen ze niet.

33 Maar als dat komt (zie,
het zal komen!) dan zullen zij
weten, dat er een profeet in het
midden van hen geweest is.

34 En des HEEREN woord
geschiedde tot mij,
zeggende:
2 Mensenkind! profeteer
tegen de herders van Israel;
profeteer en zeg tot hen, tot
de herders: Alzo zegt de Heere
HEERE: Wee den herderen
Israels, die zichzelven weiden!
zullen niet de herders de
schapen weiden?
3 Gij eet het vette, en
bekleedt u met de wol, gij
slacht het gemeste, maar de
schapen weidt gij niet.
4 De zwakke sterkt gij niet,
en het kranke heelt gij niet, en
het gebrokene verbindt gij niet,
en het weggedrevene brengt gij
niet weder, en het verlorene
zoekt gij niet; maar gij heerst
over hen met strengheid en met
hardigheid.
5 Alzo zijn zij verstrooid,
omdat er geen herder is; en
zij zijn als het wild gedierte
des velds tot spijze geworden,
dewijl zij verstrooid waren.
6 Mijn schapen dolen op
alle bergen en op allen hogen
heuvel, ja, Mijn schapen zijn
verstrooid op den gansen
aardbodem; en er is niemand,
die er naar vraagt, en niemand,
die ze zoekt.
7 Daarom, gij herders! hoort
des HEEREN woord!
8 Zo waarachtig als Ik leef,
spreekt de Heere HEERE, zo
Ik niet! Omdat Mijn schapen
geworden zijn tot een roof,
en Mijn schapen al het wild
gedierte des velds tot spijze
geworden zijn, omdat er geen
herder is, en Mijn herders naar
Mijn schapen niet vragen; en
de herders weiden zichzelven,
maar Mijn schapen weiden zij
niet;
9 Daarom, gij herders! hoort
des HEEREN woord!
10 Alzo zegt de Heere HEERE:
Ziet, Ik wil aan de herders, en
zal Mijn schapen van hun hand
eisen, en zal ze van het weiden
der schapen doen ophouden,
zodat de herders zichzelven
niet meer zullen weiden; en Ik
zal Mijn schapen uit hun mond
rukken, zodat zij hun niet meer
tot spijze zullen zijn.
11 Want zo zegt de Heere
HEERE: Ziet, Ik, ja, Ik zal naar
Mijn schapen vragen, en zal ze
opzoeken.
12 Gelijk een herder zijn
kudde opzoekt, ten dage als hij
in het midden zijner verspreide
schapen is, alzo zal Ik Mijn
schapen opzoeken; en Ik zal
ze redden uit al de plaatsen,
waarhenen zij verstrooid zijn,
ten dage der wolke en der
donkerheid.
13 En Ik zal ze uitvoeren van
de volken, en zal ze vergaderen
uit de landen, en brengen ze in
hun land; en Ik zal ze weiden
op de bergen Israels, bij de
stromen en in alle bewoonbare
plaatsen des lands.
14 Op een goede weide zal
Ik ze weiden, en op de hoge

bergen Israels zal hun kooi zijn; aldaar zullen zij nederliggen in een goede kooi, en zullen weiden in een vette weide, op de bergen Israels.
15 Ik zal Mijn schapen weiden, en Ik zal ze legeren, spreekt de Heere HEERE.
16 Het verlorene zal Ik zoeken, en het weggedrevene zal Ik wederbrengen, en het gebrokene zal Ik verbinden, en het kranke zal Ik sterken; maar het vette en het sterke zal Ik verdelgen, Ik zal ze weiden met oordeel.
17 Want gij, o Mijn schapen! de Heere HEERE zegt alzo: Ziet, Ik zal richten tussen klein vee en klein vee, tussen de rammen en de bokken.
18 Is het u te weinig, dat gij de goede weide afweidt? Zult gij nog het overige uwer weide met uw voeten vertreden? En zult gij de bezonkene wateren drinken, en de overgelatene met uw voeten vermodderen?
19 Mijn schapen dan, zullen zij afweiden, wat met uw voeten vertreden is, en drinken, wat met uw voeten vermodderd is?
20 Daarom zegt de Heere HEERE alzo tot hen: Ziet Ik, ja, Ik zal richten tussen het vette klein vee, en tussen het magere klein vee.
21 Omdat gij al de zwakken met de zijde en met den schouder verdringt, en met uw hoornen stoot, totdat gij dezelve naar buiten toe verstrooid hebt;
22 Daarom zal Ik Mijn schapen verlossen, dat zij niet meer tot een roof zullen zijn; en Ik zal richten tussen klein vee en klein vee.
23 En Ik zal een enigen Herder over hen verwekken, en Hij zal hen weiden, namelijk Mijn knecht David; die zal ze weiden, en Die zal hun tot een Herder zijn.
24 En Ik, de HEERE, zal hun tot een God zijn; en Mijn knecht David zal Vorst zijn in het midden van hen, Ik, de HEERE, heb het gesproken.
25 En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, en zal het boos gedierte uit het land doen ophouden; en zij zullen zeker wonen in de woestijn, en slapen in de wouden.
26 Want Ik zal dezelve, en de plaatsen rondom Mijn heuvel, stellen tot een zegen; en Ik zal den plasregen doen nederdalen op zijn tijd, plasregens van zegen zullen er zijn.
27 En het geboomte des velds zal zijn vrucht geven, en het land zal zijn inkomst geven, en zij zullen zeker zijn in hun land; en zullen weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik de disselbomen huns juks zal hebben verbroken, en hen gerukt uit de hand dergenen, die zich van hen deden dienen.
28 En zij zullen den heidenen niet meer ten roof zijn, en het wild gedierte der aarde zal ze niet meer vreten; maar zij zullen zeker wonen, en er zal niemand zijn, die ze

verschrikke.
29 En Ik zal hun een plant van
naam verwekken; en zij zullen
niet meer weggeraapt worden
door honger in het land, en den
smaad der heidenen niet meer
dragen.
30 Maar zij zullen weten, dat
Ik, de HEERE, hun God, met
hen ben, en dat zij Mijn volk
zijn, het huis Israels, spreekt de
Heere HEERE.
31 Gij nu, o Mijn schapen,
schapen Mijner weide! gij zijt
mensen; maar Ik ben uw God,
spreekt de Heere HEERE.

35 Wijders geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:
2 Mensenkind! zet uw
aangezicht tegen het gebergte
Seir, en profeteer tegen
hetzelve,
3 En zeg tot hetzelve: Alzo
zegt de Heere HEERE: Zie, Ik
wil aan u, o gebergte Seir!
en Ik zal Mijn hand tegen u
uitstrekken, en zal u stellen tot
een verwoesting en een schrik.
4 Ik zal uw steden stellen tot
eenzaamheid, en gij zult een
verwoesting worden, en zult
weten, dat Ik de HEERE ben.
5 Omdat gij een eeuwige
vijandschap hebt, en hebt
de kinderen Israels doen
wegvloeien door het geweld
des zwaards, ten tijde huns
verderfs, ten tijde der uiterste
ongerechtigheid;
6 Daarom, zo waarachtig
als Ik leef, spreekt de Heere
HEERE; Ik zal u voorzeker ten
bloede bereiden, en het bloed
zal u vervolgen; alzo gij het
bloed niet hebt gehaat, zal u
het bloed ook vervolgen.
7 En Ik zal het gebergte Seir
tot de uiterste verwoesting
stellen; en Ik zal uit hetzelve
uitroeien dien, die er doorgaat,
en dien, die wederkeert.
8 En Ik zal zijn bergen met
zijn verslagenen vervullen; uw
heuvelen, en uw dalen, en al
uw stromen, in dezelve zullen
de verslagenen van het zwaard
liggen.
9 Tot eeuwige verwoestingen
zal Ik u stellen, en uw steden
zullen niet bewoond worden;
alzo zult gij weten, dat Ik de
HEERE ben.
10 Omdat gij zegt: Die twee
volken en die twee landen
zullen mij geworden, en wij
zullen ze erfelijk bezitten,
ofschoon de HEERE daar ware;
11 Daarom, zo waarachtig
als Ik leef, spreekt de Heere
HEERE: Ik zal ook handelen
naar uw toorn en naar uw
nijdigheid, die gij uit uw haat
tegen hen hebt te werk gesteld;
en Ik zal bij hen bekend
worden, wanneer Ik u zal
gericht hebben.
12 En gij zult weten, dat Ik,
de HEERE, al uw lasteringen
gehoord heb, die gij tegen de
bergen Israels gesproken hebt,
zeggende: Zij zijn verwoest, zij
zijn ons ter spijze gegeven.
13 Alzo hebt gij u met uw
mond tegen Mij groot gemaakt,
en uw woorden tegen Mij
vermenigvuldigd; Ik heb het

gehoord.
14 Alzo zegt de Heere HEERE:
Gelijk het ganse land verblijd
is, alzo zal Ik u de verwoesting
aandoen.
15 Gelijk gij u verblijd hebt
over de erfenis van het huis
Israels, omdat zij verwoest
is, alzo zal Ik aan u doen;
het gebergte van Seir, en
gans Edom, zal geheel een
verwoesting worden; en zij
zullen weten, dat Ik de HEERE
ben.

36 En gij, mensenkind!
profeteer tot de bergen
Israels, en zeg: Gij bergen
Israels! hoort des HEEREN
woord.
2 Alzo zegt de Heere HEERE:
Omdat de vijand van u
zegt: Heah! zelfs de eeuwige
hoogten zijn ons ten erve
geworden!
3 Daarom profeteer en zeg:
Zo zegt de Heere HEERE:
Daarom, omdat men u van
rondom verwoest en opgeslokt
heeft, opdat gij voor het
overblijfsel der heidenen ten
erve zoudt zijn, en gij gebracht
zijt op de klapachtige lip en in
opspraak des volks;
4 Daarom, gij bergen Israels!
hoort het woord des Heeren
HEEREN: Zo zegt de Heere
HEERE tot de bergen en tot de
heuvelen, tot de stromen en
tot de dalen, tot de verwoeste
eenzame plaatsen en tot de
verlaten steden, die tot een
roof en tot een spot geworden
zijn voor het overblijfsel der
heidenen, die rondom zijn;
5 Daarom, zo zegt de Heere
HEERE: Zo Ik niet in het vuur
Mijns ijvers gesproken heb
tegen het overblijfsel der
heidenen, en tegen het ganse
Edom; die Mijn land zichzelven
ten erve gegeven hebben met
blijdschap des gansen harten,
met begerige plundering, opdat
de landerij daarvan ten rove
zou zijn!
6 Daarom profeteer van het
land Israels, en zeg tot de
bergen en tot de heuvelen, tot
de stromen en tot de dalen: Zo
zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik
heb in Mijn ijver en in Mijn
grimmigheid gesproken, omdat
gij den smaad der heidenen
gedragen hebt;
7 Daarom, zo zegt de
Heere HEERE: Ik heb Mijn
hand opgeheven; zo niet
de heidenen, die rondom u
zijn, zelf hun schande zullen
dragen!
8 Maar gij, o bergen Israels!
gij zult weder uw takken
geven, en uw vrucht voor Mijn
volk Israel dragen, want zij
naderen te komen.
9 Want ziet, Ik ben bij u, en
Ik zal u aanzien, en gij zult
gebouwd en bezaaid worden.
10 En Ik zal mensen op u
vermenigvuldigen, het ganse
huis Israels, ja, dat geheel; en
de steden zullen bewoond, en
de eenzame plaatsen bebouwd
worden.
11 Ja, Ik zal mensen
en beesten op u
vermenigvuldigen, en zij
zullen vermenigvuldigd

worden en vruchtbaar zijn; en Ik zal u doen bewonen, als in uw vorige tijden, ja, Ik zal het beter maken dan in uw beginselen; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben.
12 En Ik zal mensen op u doen wandelen, namelijk Mijn volk Israel, die zullen u erfelijk bezitten, en gij zult hun ter erfenis zijn, en gij zult ze voortaan niet meer beroven.
13 Zo zegt de Heere HEERE: Omdat zij tot u zeggen: Gij zijt een land, dat mensen opeet, en gij zijt een land, dat uw volken berooft;
14 Daarom zult gij niet meer mensen opeten, en uw volken niet meer doen struikelen, spreekt de Heere HEERE.
15 En Ik zal maken, dat men den schimp der heidenen niet meer over u hore, en gij zult den smaad der natien niet meer dragen; en gij zult uw volken niet meer doen struikelen, spreekt de Heere HEERE.
16 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende:
17 Mensenkind! het huis Israels, als zij in hun land woonden, toen verontreinigden zij datzelve met hun weg en met hun handelingen; hun weg was voor Mijn aangezicht als de onreinigheid ener afgezonderde vrouw.
18 Daarom goot Ik Mijn grimmigheid over hen uit, om des bloeds wil, dat zij in het land vergoten hadden, en om hun drekgoden, waarmede zij dat verontreinigd hadden.
19 En Ik verstrooide hen onder de heidenen, en zij werden verspreid in de landen; Ik oordeelde ze naar hun weg en naar hun handelingen.
20 Als zij nu tot de heidenen kwamen, waarhenen zij getogen waren, ontheiligden zij Mijn heiligen Naam, omdat men van hen zeide: Dezen zijn het volk des HEEREN, en zijn uit Zijn land uitgegaan.
21 Maar Ik verschoonde hen om Mijn heiligen Naam, dien het huis Israels ontheiligde onder de heidenen, waarhenen zij gekomen waren.
22 Daarom zeg tot het huis Israels: Zo zegt de Heere HEERE: Ik doe het niet om uwentwil, gij huis Israels! maar om Mijn heiligen Naam, dien gijlieden ontheiligd hebt onder de heidenen, waarhenen gij gekomen zijt.
23 Want Ik zal Mijn groten Naam heiligen, die onder de heidenen ontheiligd is, dien gij in het midden van hen ontheiligd hebt; en de heidenen zullen weten, dat Ik de HEERE ben, spreekt de Heere HEERE, als Ik aan u voor hun ogen zal geheiligd zijn.
24 Want Ik zal u uit de heidenen halen, en zal u uit al de landen vergaderen; en Ik zal u in uw land brengen.
25 Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinigheden en van al uw

drekgoden zal Ik u reinigen.
26 En Ik zal u een nieuw
hart geven, en zal een nieuwen
geest geven in het binnenste
van u; en Ik zal het stenen hart
uit uw vlees wegnemen, en zal
u een vlesen hart geven.
27 En Ik zal Mijn Geest geven
in het binnenste van u; en
Ik zal maken, dat gij in Mijn
inzettingen zult wandelen, en
Mijn rechten zult bewaren en
doen.
28 En gij zult wonen in
het land, dat Ik uw vaderen
gegeven heb, en gij zult Mij tot
een volk zijn, en Ik zal u tot
een God zijn.
29 En Ik zal u verlossen van
al uw onreinigheden; en Ik zal
roepen tot het koren, en zal
dat vermenigvuldigen, en Ik zal
geen honger op u leggen.
30 En Ik zal de vrucht van het
geboomte en de inkomst des
velds vermenigvuldigen; opdat
gij de smaadheid des hongers
niet meer ontvangt onder de
heidenen.
31 Dan zult gij gedenken
aan uw boze wegen en uw
handelingen, die niet goed
waren; en gij zult een walging
van u zelf hebben over uw
ongerechtigheden en over uw
gruwelen.
32 Ik doe het niet om
uwentwil, spreekt de
Heere HEERE, het zij u
bekend! Schaamt u en wordt
schaamrood van uw wegen, gij
huis Israels!
33 Alzo zegt de Heere HEERE:
Ten dage, als Ik u reinigen zal
van al uw ongerechtigheden,
dan zal Ik de steden doen
bewonen, en de eenzame
plaatsen zullen bebouwd
worden.
34 En het verwoeste land zal
bebouwd worden, in plaats dat
het een verwoesting was, voor
de ogen van een ieder, die er
doorging.
35 En zij zullen zeggen: Dit
land, dat verwoest was, is
geworden als een hof van
Eden; en de eenzame, en
de verwoeste en verstoorde
steden zijn vast en bewoond.
36 Dan zullen de heidenen,
die in de plaatsen rondom
u zullen overgelaten zijn,
weten, dat Ik, de HEERE, de
verstoorde plaatsen bebouw,
en het verwoeste beplant. Ik,
de HEERE, heb het gesproken
en zal het doen.
37 Alzo zegt de Heere HEERE:
Daarenboven zal Ik hierom
van het huis Israels verzocht
worden, dat Ik het hun doe;
Ik zal ze vermenigvuldigen van
mensen, als schapen.
38 Gelijk de geheiligde
schapen, gelijk de schapen
van Jeruzalem op hun gezette
hoogtijden, alzo zullen de
eenzame steden vol zijn van
mensenkudden; en zij zullen
weten, dat Ik de HEERE ben.

37 De hand des HEEREN
was op mij, en de HEERE
voerde mij uit in den geest, en
zette mij neder in het midden
ener vallei; dezelve nu was vol
beenderen.

2 En Hij deed mij bij dezelve
voorbijgaan geheel rondom; en
ziet, er waren zeer vele op den
grond der vallei; en ziet, zij
waren zeer dor.
3 En Hij zeide tot mij:
Mensenkind! zullen deze
beenderen levend worden?
En ik zeide: Heere HEERE, Gij
weet het!
4 Toen zeide Hij tot mij:
Profeteer over deze beenderen,
en zeg tot dezelve: Gij dorre
beenderen! hoort des HEEREN
woord.
5 Alzo zegt de Heere HEERE
tot deze beenderen: Ziet, Ik zal
den geest in u brengen, en gij
zult levend worden.
6 En Ik zal zenuwen op u
leggen, en vlees op u doen
opkomen, en een huid over
u trekken, en den geest in
u geven, en gij zult levend
worden; en gij zult weten, dat
Ik de HEERE ben.
7 Toen profeteerde ik, gelijk
mij bevolen was, en er werd
een geluid, als ik profeteerde,
en ziet een beroering! en de
beenderen naderden, elk been
tot zijn been.
8 En ik zag, en ziet, en er
werden zenuwen op dezelve,
en er kwam vlees op; en Hij
trok een huid boven over
dezelve, maar er was geen
geest in hen.
9 En Hij zeide tot mij:
Profeteer tot den geest;
profeteer, mensenkind! en zeg
tot den geest: Zo zegt de Heere
HEERE: Gij geest! kom aan van
de vier winden, en blaas in
deze gedoden, opdat zij levend
worden.
10 En ik profeteerde, gelijk
als Hij mij bevolen had. Toen
kwam de geest in hen, en
zij werden levend en stonden
op hun voeten, een gans zeer
groot heir.
11 Toen zeide Hij tot mij:
Mensenkind! deze beenderen
zijn het ganse huis Israels; ziet,
zij zeggen: Onze beenderen zijn
verdord, en onze verwachting
is verloren, wij zijn afgesneden.
12 Daarom, profeteer en zeg
tot hen: Zo zegt de Heere
HEERE: Ziet, Ik zal uw graven
openen, en zal ulieden uit uw
graven doen opkomen, o Mijn
volk! en Ik zal u brengen in het
land Israels.
13 En gij zult weten, dat Ik de
HEERE ben, als Ik uw graven
zal hebben geopend, en als Ik u
uit uw graven zal hebben doen
opkomen, o Mijn volk!
14 En Ik zal Mijn Geest in u
geven, en gij zult leven, en Ik
zal u in uw land zetten; en gij
zult weten, dat Ik, de HEERE,
dit gesproken en gedaan heb,
spreekt de HEERE.
15 Wijders geschiedde
des HEEREN woord tot mij,
zeggende:
16 Gij nu, mensenkind! neem
u een hout, en schrijf daarop:
Voor Juda, en voor de kinderen
Israels, zijn metgezellen; en
neem een ander hout, en schrijf
daarop: Voor Jozef, het hout
van Efraim, en van het ganse
huis Israels, zijn metgezellen.

17 Doe gij ze dan naderen,
het een tot het ander tot een
enig hout; en zij zullen tot een
worden in uw hand.
18 En wanneer de kinderen
uws volks tot u zullen spreken,
zeggende: Zult gij ons niet
te kennen geven, wat u deze
dingen zijn?
19 Zo spreek tot hen: Alzo
zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik
zal het hout van Jozef, dat in
Efraims hand geweest is, en
van de stammen Israels, zijn
metgezellen, nemen, en Ik zal
dezelve met hem voegen tot het
hout van Juda, en zal ze maken
tot een enig hout; en zij zullen
een worden in Mijn hand.
20 De houten nu, op dewelke
gij zult geschreven hebben,
zullen in uw hand zijn voor
hunlieder ogen.
21 Spreek dan tot hen: Zo
zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik
zal de kinderen Israels halen
uit het midden der heidenen,
waarhenen zij getogen zijn, en
zal ze vergaderen van rondom,
en brengen hen in hun land;
22 En Ik zal ze maken tot een
enig volk in het land, op de
bergen Israels; en zij zullen
allen te zamen een enigen
Koning tot koning hebben; en
zij zullen niet meer tot twee
volken zijn, noch voortaan
meer in twee koninkrijken
verdeeld zijn.
23 En zij zullen zich niet
meer verontreinigen met
hun drekgoden, en met
hun verfoeiselen, en met al
hun overtredingen; en Ik
zal ze verlossen uit al hun
woonplaatsen, in dewelke zij
gezondigd hebben, en zal ze
reinigen; zo zullen zij Mij tot
een volk zijn, en Ik zal hun tot
een God zijn.
24 En Mijn Knecht David
zal Koning over hen zijn; en
zij zullen allen te zamen een
Herder hebben; en zij zullen
in Mijn rechten wandelen, en
Mijn inzettingen bewaren en
die doen.
25 En zij zullen wonen in
het land, dat Ik Mijn knecht
Jakob gegeven heb, waarin
uw vaders gewoond hebben;
ja, daarin zullen zij wonen,
zij en hun kinderen, en
hun kindskinderen tot in
eeuwigheid, en Mijn Knecht
David zal hunlieder Vorst zijn
tot in eeuwigheid.
26 En Ik zal een verbond des
vredes met hen maken, het zal
een eeuwig verbond met hen
zijn; en Ik zal ze inzetten en
zal ze vermenigvuldigen, en
Ik zal Mijn heiligdom in het
midden van hen zetten tot in
eeuwigheid.
27 En Mijn tabernakel zal bij
hen zijn, en Ik zal hun tot een
God zijn, en zij zullen Mij tot
een volk zijn.
28 En de heidenen zullen
weten, dat Ik de HEERE ben,
Die Israel heilige, als Mijn
heiligdom in het midden van
hen zal zijn tot in eeuwigheid.

38 Wijders geschiedde des
HEEREN woord tot mij,
zeggende:

2 Mensenkind! zet uw
aangezicht tegen Gog, het land
van Magog, den hoofdvorst
van Mesech en Tubal; en
profeteer tegen hem,
3 En zeg: Zo zegt de Heere
Heere: Zie, Ik wil aan u, o Gog,
gij hoofdvorst van Mesech en
Tubal!
4 En Ik zal u omwenden, en
haken in uw kaken leggen, en
Ik zal u uitvoeren, mitsgaders
uw ganse heir, paarden
en ruiteren, die altemaal
volkomen wel gekleed zijn,
een grote vergadering, met
rondas en schild, die altemaal
zwaarden handelen;
5 Perzen, Moren en Puteers
met hen, die altemaal schild en
helm voeren;
6 Gomer en al zijn benden, en
het huis van Togarma, aan de
zijden van het noorden, en al
zijn benden; vele volken met u.
7 Zijt bereid en maakt u
gereed, gij en uw ganse
vergadering, die tot u
vergaderd zijn; en wees
gij hun tot een wacht.
8 Na vele dagen zult gij
bezocht worden; in het laatste
der jaren zult gij komen in
het land, dat wedergebracht is
van het zwaard, dat vergaderd
is uit vele volken, op de
bergen Israels, die steeds tot
verwoesting geweest zijn; als
hetzelve land uit de volken zal
uitgevoerd zijn, en zij allemaal
zeker zullen wonen.
9 Dan zult gij optrekken,
gij zult aankomen als een
onstuimige verwoesting, gij
zult zijn als een wolk, om het
land te bedekken; gij en al uw
benden, en vele volken met u.
10 Alzo zegt de Heere Heere:
Te dien dage zal het ook
geschieden, dat er raadslagen
in uw hart zullen opkomen, en
gij zult een kwade gedachte
denken,
11 En zult zeggen: Ik zal
optrekken naar dat dorpland,
ik zal komen tot degenen, die
in rust zijn, die zeker wonen,
die altemaal wonen zonder
muur, en grendel noch deuren
hebben.
12 Om buit te buiten, en om
roof te roven; om uw hand
te wenden tegen de woeste
plaatsen, die nu bewoond zijn,
en tegen een volk, dat uit
de heidenen verzameld is, dat
vee en have verkregen heeft,
wonende in het midden des
lands.
13 Scheba, en Dedan, en de
kooplieden van Tarsis, en alle
hun jonge leeuwen zullen
tot u zeggen: Komt gij, om
buit te buiten? hebt gij uw
vergadering vergaderd, om
roof te roven? om zilver en
goud weg te voeren, om vee
en have weg te nemen, om een
groten buit te buiten?
14 Daarom profeteer, o
mensenkind! en zeg tot Gog:
Zo zegt de Heere Heere: Zult
gij het, te dien dage, als Mijn
volk Israel zeker woont, niet
gewaar worden?
15 Gij zult dan komen uit
uw plaats, uit de zijden van
het noorden, gij en vele

volken met u; die altemaal op paarden zullen rijden, een grote vergadering, en een machtig heir;
16 En gij zult optrekken tegen Mijn volk Israel, als een wolk, om het land te bedekken; in het laatste der dagen zal het geschieden; dan zal Ik u aanbrengen tegen Mijn land, opdat de heidenen Mij kennen, als Ik aan u, o Gog! voor hun ogen zal geheiligd worden.
17 Zo zegt de Heere HEERE: Zijt gij die, van welken Ik in verleden dagen gesproken heb, door den dienst Mijner knechten, de profeten Israels, die in die dagen geprofeteerd hebben, jaren lang, dat Ik u tegen hen zou aanbrengen?
18 Maar het zal geschieden te dien dage, ten dage als Gog tegen het land Israels zal aankomen, spreekt de Heere HEERE, dat Mijn grimmigheid in Mijn neus zal opkomen.
19 Want Ik heb gesproken in Mijn ijver, in het vuur Mijner verbolgenheid: Zo er niet, te dien dage, een groot beven zal zijn in het land Israels!
20 Zodat van Mijn aangezicht beven zullen de vissen der zee, en het gevogelte des hemels, en het gedierte des velds, en al het kruipend gedierte, dat op het aardrijk kruipt, en alle mensen, die op den aardbodem zijn; en de bergen zullen nedergeworpen worden, en de steile plaatsen zullen nedervallen, en alle muren zullen ter aarde nedervallen.

21 Want Ik zal het zwaard over hem roepen op al Mijn bergen, spreekt de Heere HEERE; het zwaard van een ieder zal tegen zijn broeder zijn.

22 En Ik zal met hem rechten, door pestilentie en door bloed; en Ik zal een overstelpenden plasregen, en grote hagelstenen, vuur en zwavel regenen op hem, en op zijn benden, en op de vele volken, die met hem zullen zijn.

23 Alzo zal Ik Mij groot maken, en Mij heiligen, en bekend worden voor de ogen van vele heidenen; en zij zullen weten, dat Ik de HEERE ben.

39 Voorts, gij mensenkind! profeteer tegen Gog, en zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik wil aan u, o Gog, hoofdvorst van Mesech en Tubal!

2 En Ik zal u omwenden, en een zeshaak in u slaan, en u optrekken uit de zijden van het noorden, en Ik zal u brengen op de bergen Israels.

3 Maar Ik zal uw boog uit uw linkerhand slaan, en Ik zal uw pijlen uit uw rechterhand doen vallen.

4 Op de bergen Israels zult gij vallen, gij en al uw benden, en de volken, die met u zijn; Ik heb u aan de roofvogelen, aan het gevogelte van allen vleugel, en aan het gedierte des velds ter spijze gegeven.

5 Op het open veld zult
gij vallen; want Ik heb het
gesproken, spreekt de Heere
HEERE.
6 En Ik zal een vuur zenden
in Magog, en onder degenen,
die in de eilanden zeker wonen;
en zij zullen weten, dat Ik de
HEERE ben.
7 En Ik zal Mijn heiligen
Naam in het midden van Mijn
volk Israel bekend maken, en
zal Mijn heiligen Naam niet
meer laten ontheiligen; en de
heidenen zullen weten, dat Ik
de HEERE ben, de Heilige in
Israel.
8 Ziet, het komt en zal
geschieden, spreekt de Heere
HEERE; dit is de dag, van
welken Ik gesproken heb.
9 En de inwoners der steden
Israels zullen uitgaan, en vuur
stoken en branden van de
wapenen, zo van schilden als
rondassen, van bogen en van
pijlen, zo van handstokken
als van spiesen; en zij zullen
daarvan vuur stoken zeven
jaren;
10 Zodat zij geen hout uit
het veld zullen dragen, noch
uit de wouden houwen, maar
van de wapenen vuur stoken;
en zij zullen beroven degenen,
die hen beroofd hadden, en
plunderen, die hen geplunderd
hadden, spreekt de Heere
HEERE.
11 En het zal te dien dage
geschieden, dat Ik aan Gog
aldaar een grafstede in
Israel zal geven, het dal der
doorgangers naar het oosten
der zee; en datzelve zal den
doorgangers den neus stoppen;
en aldaar zullen zij begraven
Gog en zijn ganse menigte, en
zullen het noemen: Het dal van
Gogs menigte.
12 Het huis Israels nu zal
hen begraven, om het land te
reinigen, zeven maanden lang.
13 Ja, al het volk des lands zal
begraven, en het zal hun tot
een naam zijn, ten dage als Ik
zal verheerlijkt zijn, spreekt de
Heere HEERE.
14 Ook zullen zij mannen
uitscheiden, die gestadig
door het land doorgaan,
en doodgravers met de
doorgangers, om te begraven
degenen, die op den aardbodem
zijn overgelaten, om dien te
reinigen; ten einde van zeven
maanden zullen zij onderzoek
doen.
15 En deze doorgangers
zullen door het land doorgaan,
en als iemand een mensenbeen
ziet, zo zal hij een merkteken
daarbij oprichten; totdat de
doodgravers hetzelve zullen
hebben begraven in het dal
van Gogs menigte.
16 Ook zo zal de naam der
stad Hamona zijn. Alzo zullen
zij het land reinigen.
17 Gij dan, mensenkind! zo
zegt de Heere HEERE: Zeg
tot het gevogelte van allen
vleugel, en tot al het gedierte
des velds: Vergadert u, en
komt aan, verzamelt u van
rondom, tot Mijn slachtoffer,
dat Ik voor u geslacht heb, een
groot slachtoffer, op de bergen

Israels, en eet vlees, en drink
bloed.
18 Het vlees der helden zult
gij eten, en het bloed van
de vorsten der aarde drinken;
der rammen, der lammeren, en
bokken, en varren, die altemaal
gemesten van Basan zijn.
19 En gij zult het vette eten
tot verzadiging toe, en bloed
drinken tot dronkenschap toe;
van Mijn slachtoffer, dat Ik
voor u geslacht heb.
20 En gij zult verzadigd
worden aan Mijn tafel van rij
paarden en wagen paarden,
van helden en alle krijgslieden,
spreekt de Heere HEERE.
21 En Ik zal Mijn eer zetten
onder de heidenen; en alle
heidenen zullen Mijn oordeel
zien, dat Ik gedaan heb, en Mijn
hand, die Ik aan hen gelegd
heb.
22 En die van het huis Israels
zullen weten, dat Ik, de HEERE,
hunlieder God ben, van dien
dag af en voortaan.
23 En de heidenen zullen
weten, dat die van het
huis Israels gevankelijk
zijn weggevoerd om hun
ongerechtigheid, omdat zij
tegen Mij hadden overtreden,
en dat Ik Mijn aangezicht voor
hen verborgen heb, en heb
ze overgegeven in de hand
hunner wederpartijders, zodat
zij altemaal door het zwaard
gevallen zijn;
24 Naar hun onreinigheid en
naar hun overtredingen heb
Ik met hen gehandeld, en Ik
heb Mijn aangezicht voor hen
verborgen.
25 Daarom zo zegt de Heere
HEERE: Nu zal Ik Jakobs
gevangenen wederbrengen,
en zal Mij ontfermen over
het ganse huis Israels, en Ik
zal ijveren over Mijn heiligen
Naam;
26 Als zij hun schande zullen
gedragen hebben, en al hun
overtreding, met dewelke zij
tegen Mij hebben overtreden,
toen zij in hun land zeker
woonden, en er niemand was,
die hen verschrikte.
27 Als Ik hen zal hebben
wedergebracht uit de volken,
en hen vergaderd zal hebben
uit de landen hunner vijanden,
en Ik aan hen geheiligd zal
zijn voor de ogen van vele
heidenen;
28 Dan zullen zij weten, dat
Ik, de HEERE, hunlieder God
ben, dewijl Ik ze gevankelijk
heb doen wegvoeren onder de
heidenen, maar heb ze weder
verzameld in hun land, en heb
aldaar niemand van hen meer
overgelaten.
29 En Ik zal Mijn aangezicht
voor hen niet meer verbergen,
wanneer Ik Mijn Geest over
het huis Israels zal hebben
uitgegoten, spreekt de Heere
HEERE.

40 In het vijf en twintigste
jaar onzer gevankelijke
wegvoering, in het begin des
jaars, op den tienden der
maand, in het veertiende jaar,
nadat de stad geslagen was;
even op dienzelfden dag, was
de hand des HEEREN op mij, en

Hij bracht mij derwaarts.
2 In de gezichten Gods bracht
Hij mij in het land Israels, en
Hij zette mij op een zeer hogen
berg; en aan denzelven was als
een gebouw ener stad tegen het
zuiden.
3 Als Hij mij daarhenen
gebracht had, ziet, zo was er
een man, wiens gedaante was
als de gedaante van koper; en
in zijn hand was een linnen
snoer, en een meetriet; en hij
stond in de poort.
4 En die man sprak tot mij:
Mensenkind! zie met uw ogen,
en hoor met uw oren, en zet
uw hart op alles, wat ik u
zal doen zien; want, opdat
ik u zou doen zien, zijt gij
herwaarts gebracht; verkondig
daarna den huize Israels alles,
wat gij ziet.
5 En ziet, er was een muur
buiten aan het huis, rondom
henen, en in des mans hand
was een meetriet van zes
ellen, elke el van een el en
een handbreed, en hij mat de
breedte des gebouws een riet,
en de hoogte een riet.
6 Toen kwam hij tot de poort,
welke zag den weg naar het
oosten, en hij ging bij derzelver
trappen op, en mat den dorpel
der poort een riet de breedte,
en den anderen dorpel een riet
de breedte.
7 En elk kamertje een riet de
lengte, en een riet de breedte;
en tussen de kamertjes vijf
ellen; en den dorpel der poort,
bij het voorhuis der poort van
binnen, een riet.
8 Ook mat hij het voorhuis
der poort van binnen, een riet.
9 Toen mat hij het andere
voorhuis der poort, acht ellen,
en haar posten twee ellen; en
het voorhuis der poort was van
binnen.
10 En de kamertjes der poort,
den weg naar het oosten,
waren drie van deze, en drie
van gene zijde; die drie hadden
enerlei maat; ook hadden de
posten, van deze en van gene
zijde, enerlei maat.
11 Voorts mat hij de wijdte
der deur van de poort, tien
ellen; de lengte der poort,
dertien ellen.
12 En er was een ruim voor
aan de kamertjes, van een el
van deze, en een ruim van
een el van gene zijde; en elk
kamertje zes ellen van deze, en
zes ellen van gene zijde.
13 Toen mat hij de poort van
het dak van het ene kamertje af
tot aan het dak van een ander;
de breedte was vijf en twintig
ellen; deur was tegenover deur.
14 Ook maakte hij posten van
zestig ellen, namelijk tot den
post des voorhofs, rondom de
poort henen.
15 En van het voorste deel der
poort des ingangs, tot aan het
voorste deel van het voorhuis
van de binnenpoort, waren
vijftig ellen.
16 En er waren gesloten
vensters aan de kamertjes, en
aan hun posten inwaarts in
de poort rondom henen; alzo
ook aan de voorhuizen; de
vensters nu waren rondom

henen inwaarts, en aan de
posten waren palmbomen.
17 Voorts bracht hij mij in
het buitenste voorhof, en ziet,
er waren kameren, en een
plaveisel, dat gemaakt was in
het voorhof rondom henen,
dertig kameren waren er op het
plaveisel.
18 Het plaveisel nu was
aan de zijde van de poorten,
tegenover de lengte van
de poorten; dit was het
benedenste plaveisel.
19 En hij mat de breedte,
van het voorste deel der
benedenste poort af, voor
aan het binnenste voorhof,
van buiten, honderd ellen,
oostwaarts en noordwaarts.
20 Aangaande de poort nu,
die den weg naar het noorden
zag, aan het buitenste voorhof,
hij mat derzelver lengte en
derzelver breedte.
21 En haar kamertjes, drie
van deze en drie van gene
zijde; en haar posten en haar
voorhuizen waren naar de
maat der eerste poort; vijftig
ellen haar lengte, en de breedte
van vijf en twintig ellen.
22 En haar vensters, en
haar voorhuizen, en haar
palmbomen, waren naar de
maat der poort, die den weg
naar het oosten zag; en men
ging daarin op met zeven
trappen, en haar voorhuizen
waren voor aan dezelve.
23 De poort nu van het
binnenste voorhof was
tegenover de poort van
het noorden en van het oosten;
en hij mat van poort tot poort
honderd ellen.
24 Daarna voerde hij mij den
weg naar het zuiden; en ziet,
er was een poort den weg
naar het zuiden; en hij mat
derzelver posten, en derzelver
voorhuizen, naar deze maten.
25 En zij had vensteren, ook
aan haar voorhuizen, rondom
henen, gelijk deze vensteren;
de lengte was vijftig ellen, en
de breedte vijf en twintig ellen.
26 En haar opgangen waren
van zeven trappen, en haar
voorhuizen waren voor aan
dezelve; en zij had palmbomen,
een van deze, en een van gene
zijde aan haar posten.
27 Ook was er een poort in
het binnenste voorhof, den weg
naar het zuiden; en hij mat van
poort tot poort, den weg naar
het zuiden, honderd ellen.
28 Voorts bracht hij mij
door de zuiderpoort tot het
binnenvoorhof; en hij mat de
zuiderpoort naar deze maten.
29 En haar kamertjes, en haar
posten, en haar voorhuizen
waren naar deze maten; en
zij had vensteren, ook in haar
voorhuizen, rondom henen; de
lengte was vijftig ellen, en de
breedte vijf en twintig ellen.
30 En er waren voorhuizen
rondom henen; de lengte was
vijf en twintig ellen, en de
breedte vijf ellen.
31 En haar voorhuizen waren
aan het buitenste voorhof,
ook waren er palmbomen aan
haar posten, en haar opgangen
waren van acht trappen.

32 Daarna bracht hij mij tot het binnenste voorhof, den weg naar het oosten; en hij mat de poort, naar deze maten;

33 Ook haar kamertjes, en haar posten, en haar voorhuizen naar deze maten; en zij had vensteren ook aan haar voorhuizen, rondom henen; de lengte was vijftig ellen, en de breedte vijf en twintig ellen.

34 En haar voorhuizen waren aan het buitenste voorhof; ook waren er palmbomen aan haar posten, van deze en van gene zijde; en haar opgangen waren van acht trappen.

35 Daarna bracht hij mij tot de noorderpoort; en hij mat naar deze maten.

36 Haar kamertjes, haar posten en haar voorhuizen; ook had zij vensteren rondom henen; de lengte was vijftig ellen, en de breedte vijf en twintig ellen.

37 En haar posten waren aan het buitenste voorhof; ook waren er palmbomen aan haar posten, van deze en van gene zijde; en haar opgangen waren van acht trappen.

38 Haar kameren nu en haar deuren waren bij de posten der poorten; aldaar wies men het brandoffer.

39 En in het voorhuis der poort waren twee tafelen van deze, en twee tafelen van gene zijde, om daarop te slachten het brandoffer, en het zondoffer, en het schuldoffer.

40 Ook waren er aan de zijde van buiten des opgangs, aan de deur der noorderpoort, twee tafelen; en aan de andere zijde, die aan het voorhuis der poort was, twee tafelen.

41 Vier tafelen van deze, en vier tafelen van gene zijde, aan de zijde der poort, acht tafelen, waarop men slachtte.

42 Maar de vier tafelen voor het brandoffer waren van gehouwen stenen, de lengte een el en een halve, en de breedte een el en een halve, en de hoogte een el; op dezelve nu legde men het gereedschap henen, waarmede men het brandoffer en slachtoffer slachtte.

43 De haardstenen nu waren een handbreed dik, ordentelijk geschikt in het huis rondom henen; en op de tafelen was het offervlees.

44 En van buiten de binnenste poort waren de kameren der zangers, in het binnenste voorhof, dat aan de zijde van de noorderpoort was; en het voorste deel derzelve was den weg naar het zuiden; een was er aan de zijde van de oostpoort, ziende den weg naar het noorden.

45 En hij sprak tot mij: Deze kamer, welker voorste deel den weg naar het zuiden is, is voor de priesteren, die de wacht des huizes waarnemen.

46 Maar de kamer, welker voorste deel den weg naar het noorden is, is voor de priesteren, die de wacht des

altaars waarnemen; dat zijn de
kinderen van Zadok, die uit
de kinderen van Levi tot den
HEERE naderen, om Hem te
dienen.
47 En hij mat het voorhof:
de lengte honderd ellen, en
de breedte honderd ellen,
vierkant; en het altaar was
voor aan het huis.
48 Toen bracht hij mij tot het
voorhuis des huizes, en hij mat
elken post van het voorhuis,
vijf ellen van deze, en vijf ellen
van gene zijde; en de breedte
der poort, drie ellen van deze,
en drie ellen van gene zijde.
49 De lengte van het voorhuis
twintig ellen, en de breedte elf
ellen; en het was met trappen,
bij dewelke men daarin opging;
ook waren er pilaren aan de
posten, een van deze, en een
van gene zijde.

41 Voorts bracht hij mij
tot den tempel; en hij
mat de posten, zes ellen de
breedte van deze, en zes ellen
de breedte van gene zijde, de
breedte der tent.
2 En de breedte der deur, tien
ellen, en de zijden der deur,
vijf ellen van deze, en vijf ellen
van gene zijde; ook mat hij de
lengte daarvan, veertig ellen,
en de breedte twintig ellen.
3 Daarna ging hij in naar
binnen, en mat den post der
deur, twee ellen; en de deur zes
ellen, en de breedte der deur
zeven ellen.
4 Ook mat hij de lengte
daarvan, twintig ellen, en de
breedte twintig ellen voor aan
den tempel; en hij zeide tot
mij: Dit is de heiligheid der
heiligheden.
5 En hij mat den wand
des huizes zes ellen; en de
breedte van elke zijkamer, vier
ellen, rondom het huis henen
rondom.
6 De zijkameren nu waren
zijkamer boven zijkamer, drie,
en dat dertig malen, en zij
kwamen in den wand, die aan
het huis was, tot die zijkamers
rondom henen, opdat zij
vastgehouden mochten
worden; want zij werden niet
vastgehouden in den wand des
huizes.
7 En het was voor de
zijkameren opwaarts naar
boven al wijder, en gaf zich
rondom; want het huis was
omsingeld opwaarts naar
boven, rondom het huis henen;
daarom was de breedte des
huizes naar boven; en alzo
ging het onderste op naar het
bovenste door het middelste.
8 En ik zag de hoogte des
huizes rondom henen. De
fondamenten der zijkameren
waren van een vol riet, zes
ellen, de el tot den oksel toe
genomen.
9 De breedte van den wand,
die tot de zijkameren was naar
buiten, was vijf ellen; en dat
ledig gelaten was, was de plaats
der zijkameren, die aan het
huis waren.
10 En tussen de kameren was
een breedte van twintig ellen,
rondom het huis, rondom

henen.
11 De deuren nu van de
zijkameren waren naar het
ledig gelatene toe, de ene deur
den weg naar het noorden,
en de andere deur naar het
zuiden; en de breedte van de
ledig gelatene plaats was vijf
ellen rondom henen.
12 Voorts van het gebouw,
dat voor aan de afgesneden
plaats was in den hoek des
wegs naar het westen, was de
breedte zeventig ellen, en van
den wand des gebouws was
de breedte vijf ellen rondom
henen, en de lengte daarvan
negentig ellen.
13 Voorts mat hij het huis,
de lengte honderd ellen;
ook de afgesneden plaats en
het gebouw, en de wanden
daarvan, de lengte honderd
ellen.
14 En de breedte van het
voorste deel des huizes, en
der afgesneden plaats tegen het
oosten, honderd ellen.
15 Ook mat hij de lengte
des gebouws voor aan de
afgesneden plaats dat achter
dezelve was, en derzelver
galerijen van deze en van
gene zijde, honderd ellen; met
den binnensten tempel, en de
voorhuizen des voorhofs.
16 De dorpelen, en de
gesloten vensters en de
galerijen rondom die drie,
tegenover den dorpel, waren
beschoten met hout rondom
henen, en van de aarde tot
aan de vensteren; de vensteren
waren bedekt;
17 Tot hetgeen boven de deur
was, en tot het binnenste en
buitenste huis toe, en aan den
gansen wand rondom henen in
het binnenste en buitenste, al
bij maten.
18 En het was gemaakt met
cherubs en palmbomen; zodat
er een palmboom was tussen
cherub en cherub, en elke
cherub had twee aangezichten;
19 Namelijk, eens mensen
aangezicht tegen den
palmboom van deze, en
eens jongen leeuws aangezicht
tegen den palmboom van gene
zijde; gemaakt in het ganse
huis rondom henen.
20 Van de aarde af tot boven
de deur waren de cherubs en de
palmbomen gemaakt, ook aan
den wand des tempels.
21 De posten des tempels
waren vierkant; en aangaande
het voorste deel des
heiligdoms, de ene gedaante
was als de andere gedaante.
22 De hoogte des houten
altaars was drie ellen, en zijn
lengte twee ellen, en het had
zijn hoeken; en zijn lengte en
zijn wanden waren van hout.
En hij sprak tot mij: Dit is
de tafel, die voor des HEEREN
aangezicht zal zijn.
23 De tempel nu en het
heiligdom hadden beide twee
deuren.
24 En er waren twee bladen
aan de deuren; te weten twee
bladen, die men omdraaien
kon; twee aan de ene deur, en
twee bladen aan de andere.

25 En aan dezelve, namelijk
aan de deuren des tempels,
waren cherubs en palmbomen
gemaakt, gelijk als er aan de
wanden gemaakt waren; en het
hout aan het voorste deel van
het voorhuis van buiten was
dik.
26 En aan de gesloten
vensteren waren ook
palmbomen van deze en
van gene zijde, aan de zijden
van het voorhuis; en aan de
zijkameren van het huis, en
aan de dikke planken.

42 Daarna bracht hij mij
uit tot het buitenste
voorhof; den weg naar den
weg van het noorden; en hij
bracht mij tot de kameren,
die tegenover de afgesneden
plaats, en die tegenover het
gebouw tegen het noorden
waren:
2 Voor aan de lengte van de
honderd ellen naar de deur van
het noorden; en de breedte was
vijftig ellen.
3 Tegenover de twintig ellen,
die het binnenste voorhof had,
en tegenover het plaveisel, dat
het buitenste voorhof had, was
galerij tegen galerij, in drie
rijen.
4 En voor de kameren was
een wandeling van tien ellen
de breedte; naar binnen toe,
en een weg van een el; en
de deuren van dezelve waren
tegen het noorden.
5 De bovenste kameren nu
waren nauwer (omdat de
galerijen hoger waren dan
dezelve), dan de onderste en
dan de middelste des gebouws.
6 Want zij waren wel van
drie rijen, maar hadden geen
pilaren gelijk de pilaren der
voorhoven; daarom waren zij
benauwder dan de onderste en
dan de middelste van de aarde
af.
7 De muur nu, die naar buiten
tegenover de kameren was,
den weg naar het buitenste
voorhof, voor aan de kameren,
de lengte van dien was vijftig
ellen.
8 Want de lengte der
kameren, die het buitenste
voorhof had, was vijftig ellen;
en ziet, voor aan den tempel
waren honderd ellen.
9 Van onder deze kameren nu
was de ingang van het oosten,
als iemand tot dezelve ingaat,
uit het buitenste voorhof.
10 Aan de breedte van den
muur des voorhofs, den weg
naar het oosten, voor aan de
afgesneden plaats, en voor aan
het gebouw, waren kameren.
11 En de weg voor dezelve
henen was als de gedaante der
kameren, die den weg naar het
noorden waren, naar derzelver
lengte, alzo naar derzelver
breedte; en al haar uitgangen
waren ook naar derzelver
wijzen en naar derzelver
deuren.
12 En gelijk de deuren der
kameren, die den weg naar het
zuiden waren, was er een deur
in het hoofd van den weg,
den weg voor aan den rechten
muur, den weg naar het oosten,

als men daar ingaat.
13 Toen zeide hij tot mij: De
kameren van het noorden, en
de kameren van het zuiden,
die voor aan de afgesneden
plaats zijn, dat zijn heilige
kameren, waarin de priesters,
die tot den HEERE naderen,
die allerheiligste dingen
zullen eten; aldaar zullen
zij de allerheiligste dingen
henenleggen, en het spijsoffer,
en het zondoffer, en het
schuldoffer, want de plaats is
heilig.
14 Als de priesters ingegaan
zullen zijn, zo zullen zij uit het
heiligdom niet weder uitgaan
in het buitenste voorhof,
maar aldaar hun klederen
henenleggen, in dewelke zij
gediend hebben, want die zijn
een heiligheid; en zij zullen
andere klederen aantrekken,
en naderen tot hetgeen voor
het volk is.
15 Als hij nu de maten van het
binnenste huis geeindigd had,
zo bracht hij mij uit, den weg
naar de poort, die den weg naar
het oosten zag, en hij mat ze
rondom henen.
16 Hij mat de oostzijde met
het meetriet; vijfhonderd
rieten, met het meetriet,
rondom.
17 Hij mat de noordzijde,
vijfhonderd rieten, met het
meetriet, rondom.
18 De zuidzijde mat hij,
vijfhonderd rieten, met het
meetriet.
19 Hij ging om naar
de westzijde, en hij mat
vijfhonderd rieten, met het
meetriet.
20 Hij mat het aan de vier
zijden; het had een muur
rondom henen, de lengte
was vijfhonderd rieten, en
de breedte vijfhonderd, om
onderscheid te maken tussen
het heilige en onheilige.

43 Toen leidde hij mij tot
de poort, de poort, die
den weg naar het oosten zag.
2 En ziet, de heerlijkheid des
Gods van Israel kwam van den
weg naar het oosten; en Zijn
stem was als het geruis van
vele wateren, en de aarde werd
verlicht van Zijn heerlijkheid.
3 En alzo was de gedaante
van het gezicht, dat ik zag,
gelijk het gezicht, dat ik gezien
had, toen ik kwam, om de stad
te verderven; en het waren
gezichten, als het gezicht, dat
ik gezien had aan de rivier
Chebar; en ik viel op mijn
aangezicht.
4 En de heerlijkheid des
HEEREN kwam in het huis,
door den weg der poort, die
den weg naar het oosten zag.
5 En de Geest nam mij
op, en bracht mij in het
binnenste voorhof; en ziet, de
heerlijkheid des HEEREN had
het huis vervuld.
6 En ik hoorde Een, Die met
mij sprak, uit het huis; en de
man was bij mij staande.
7 En Hij zeide tot mij:
Mensenkind! dit is de plaats
Mijns troons, en de plaats
der zolen Mijner voeten,

alwaar Ik wonen zal in het
midden der kinderen Israels,
in eeuwigheid; en die van
het huis Israels zullen Mijn
heiligen Naam niet meer
verontreinigen, zij noch hun
koningen, met hun hoererij en
met de dode lichamen hunner
koningen, op hun hoogten;
8 Als zij hun dorpel stelden
aan Mijn dorpel, en hun post
nevens Mijn post, dat er maar
een wand tussen Mij en tussen
hen was, en verontreinigden
Mijn heiligen Naam met
hun gruwelen, die zij deden;
waarom Ik ze verteerd heb in
Mijn toorn.
9 Nu zullen zij hun hoererij
en de dode lichamen hunner
koningen verre van Mij
wegdoen; en Ik zal in het
midden van hen wonen in
eeuwigheid.
10 Gij mensenkind; wijs den
huize Israels dit huis, opdat zij
schaamrood worden vanwege
hun ongerechtigheden, en laat
ze het patroon afmeten.
11 En indien zij schaamrood
worden vanwege alles, wat
zij gedaan hebben, zo maak
hun bekend den vorm van
het huis, en zijn gestaltenis,
en zijn uitgangen, en zijn
ingangen, en al zijn vormen,
en al zijn ordinantien, ja, al
zijn vormen en al zijn wetten;
en schrijf het voor hun ogen,
opdat zij zijn gansen vorm en
al zijn ordinantien bewaren, en
dezelve doen.
12 Dit is de wet van het huis:
op de hoogte des bergs zal zijn
ganse grens, rondom henen,
een heiligheid der heiligheden
zijn; ziet, dit is de wet van het
huis.
13 En dit zijn de maten des
altaars, naar de ellen, zijnde de
el een el en een handbreed; de
boezem van een el, en een el de
breedte; en zijn einde aan zijn
rand rondom een span; en dit
is de rug des altaars.
14 Van den boezem nu op
de aarde tot aan het onderste
afzetsel, twee ellen; en de
breedte een el; en van het
kleinste afzetsel tot aan het
grootste afzetsel, vier ellen, en
de breedte een el.
15 En de Harel vier ellen; en
van den Ariel voorts opwaarts,
de vier hoornen.
16 De Ariel nu, twaalf ellen
de lengte, met twaalf ellen
breedte, vierkant aan zijn vier
zijden.
17 En het afzetsel veertien
ellen de lengte, met veertien
ellen breedte, aan zijn vier
zijden, en de rand rondom
hetzelve, de helft ener el; en
de boezem daaraan, een el
rondom; en zijn trappen ziende
naar het oosten.
18 En Hij zeide tot mij:
Mensenkind! zo zegt de Heere
HEERE: Dit zijn de ordinantien
des altaars, ten dage als men
het zal maken, om brandoffer
daarop te offeren, en om bloed
daarop te sprengen.
19 En gij zult aan de
Levietische priesteren,
dewelke uit het zaad van
Zadok zijn, die tot Mij naderen

(spreekt de Heere HEERE), om
Mij te dienen, geven een var,
een jong rund, ten zondoffer.
20 En gij zult van deszelfs
bloed nemen, en doen het aan
zijn vier hoornen, en aan de
vier hoeken der afzetsels, en
aan den rand rondom; alzo zult
gij het ontzondigen, en het
verzoenen.
21 Daarna zult gij den var
des zondoffers nemen; en hij
zal hem verbranden in een
bestelde plaats van het huis
buiten het heiligdom.
22 En op den tweeden dag zult
gij een volkomen geitenbok
offeren ten zondoffer; en zij
zullen het altaar ontzondigen,
gelijk als zij dat ontzondigd
hebben met den var.
23 Als gij een einde zult
gemaakt hebben van het
ontzondigen, dan zult gij een
var, een volkomen jong rund,
offeren, en een volkomen ram
van de kudde.
24 En gij zult ze offeren voor
het aangezicht des HEEREN;
en de priesteren zullen zout
daarop werpen, en zullen ze
offeren ten brandoffer den
HEERE.
25 Zeven dagen zult gij
dagelijks een bok des
zondoffers bereiden; ook
zullen zij een var, een jong
rund, en een ram van de kudde,
beide volkomen bereiden.
26 Zeven dagen zullen zij
het altaar verzoenen, en het
reinigen, en zijn handen
vullen.
27 Als zij nu deze dagen
zullen voleind hebben, dan
zal het op den achtsten dag
en voortaan geschieden, dat
de priesters uw brandofferen
en uw dankofferen op het
altaar zullen bereiden; en Ik zal
een welgevallen aan ulieden
hebben, spreekt de Heere
HEERE.

44 Toen deed hij mij
wederkeren den weg
naar de poort van het buitenste
heiligdom, die naar het oosten
zag; en die was toegesloten.
2 En de HEERE zeide tot mij:
Deze poort zal toegesloten zijn,
zij zal niet geopend worden,
noch iemand door dezelve
ingaan, omdat de HEERE, de
God Israels, door dezelve
is ingegaan; daarom zal zij
toegesloten zijn.
3 De vorst, de vorst, die zal
in dezelve zitten, om brood te
eten voor het aangezicht des
HEEREN; door den weg van
het voorhuis der poort zal hij
ingaan, en door den weg van
hetzelve zal hij uitgaan.
4 Daarna bracht hij mij den
weg der noorderpoort, voor
aan het huis; en ik zag, en ziet,
de heerlijkheid des HEEREN had
het huis des HEEREN vervuld;
toen viel ik op mijn aangezicht.
5 En de HEERE zeide tot mij:
Mensenkind! zet er uw hart
op, en zie met uw ogen, en
hoor met uw oren alles, wat
Ik met u spreken zal, van
alle inzettingen van het huis
des HEEREN, en van al zijn
wetten; en zet uw hart op den

ingang van het huis, met alle
uitgangen des heiligdoms.
6 En zeg tot die
wederspannigen, tot het
huis Israels: Zo zegt de Heere
HEERE: Het is te veel voor
ulieden, vanwege al uw
gruwelen, o huis Israels.
7 Dewijl gijlieden vreemden
hebt ingebracht, onbesnedenen
van hart en onbesnedenen van
vlees, om in Mijn heiligdom
te zijn, om dat te ontheiligen,
te weten Mijn huis; als gij
Mijn brood, het vette en het
bloed offerdet, en zij Mijn
verbond verbraken, nevens al
uw gruwelen.
8 En gijlieden hebt de wacht
van Mijn heilige dingen niet
waargenomen; maar gij hebt
uzelven enigen tot wachters
Mijner wacht gesteld in Mijn
heiligdom.
9 Alzo zegt de Heere HEERE:
Geen vreemde, onbesneden
van hart, en onbesneden van
vlees, zal in Mijn heiligdom
ingaan, van enigen vreemde,
die in het midden der kinderen
Israels is.
10 Maar de Levieten, die verre
van Mij geweken zijn, als Israel
ging dolen, die van Mij zijn
afgedwaald, hun drekgoden
achterna, zullen wel hun
ongerechtigheid dragen;
11 Nochtans zullen zij in Mijn
heiligdom bedienaars zijn, in
de ambten aan de poorten van
het huis, en zij zullen het
huis bedienen; zij zullen het
brandoffer en het slachtoffer
voor het volk slachten, en
zullen voor hun aangezicht
staan, om hen te dienen;
12 Omdat zij henlieden
gediend hebben voor het
aangezicht hunner drekgoden,
en den huize Israels tot een
aanstoot der ongerechtigheid
geweest zijn, daarom heb
Ik Mijn hand tegen hen
opgeheven, spreekt de
Heere HEERE, dat zij hun
ongerechtigheid zullen dragen.
13 En zij zullen tot Mij
niet naderen, om Mij het
priesterambt te bedienen,
en om te naderen tot al
Mijn heilige dingen, tot de
allerheiligste dingen; maar
zullen hun schande dragen, en
hun gruwelen, die zij gedaan
hebben.
14 Daarom zal Ik hen stellen
tot wachters van de wacht des
huizes, aan al zijn dienst, en
aan alles, wat daarin zal gedaan
worden.
15 Maar de Levietische
priesters, de kinderen
van Zadok, die de wacht
Mijns heiligdoms hebben
waargenomen, als de kinderen
Israels van Mij afdwaalden, die
zullen tot Mij naderen, om Mij
te dienen; en zullen voor Mijn
aangezicht staan, om Mij het
vette en het bloed te offeren,
spreekt de Heere HEERE;
16 Die zullen in Mijn
heiligdom ingaan, en die
zullen tot Mijn tafel naderen,
om Mij te dienen, en zij zullen
Mijn wacht waarnemen.
17 En het zal geschieden,
als zij tot de poorten van

het binnenste voorhof zullen ingaan, dat zij linnen klederen zullen aantrekken; maar wol zal op hen niet komen, als zij dienen in de poorten van het binnenste voorhof, en inwaarts.
18 Linnen huiven zullen op hun hoofd zijn, en linnen onderbroeken zullen op hun lenden zijn; zij zullen zich niet gorden in het zweet.
19 En als zij uitgaan tot het buitenste voorhof, namelijk tot het buitenste voorhof tot het volk, zullen zij hun klederen, in dewelke zij gediend hebben, uittrekken, en dezelve henenleggen in de heilige kameren; en zullen andere klederen aantrekken, opdat zij het volk niet heiligen met hun klederen.
20 En zij zullen hun hoofd niet glad afscheren, ook de lokken niet lang laten wassen; behoorlijk zullen zij hun hoofden bescheren.
21 Ook zal geen priester wijn drinken, als zij in het binnenste voorhof zullen ingaan.
22 Ook zullen zij zich geen weduwe of verstotene tot vrouwen nemen; maar jonge dochters van het zaad van het huis Israels, of een weduwe, die een weduwe zal geweest zijn van een priester, zullen zij nemen.
23 En zij zullen Mijn volk onderscheid leren tussen het heilige en onheilige, en hun bekend maken het onderscheid tussen het onreine en reine.
24 En over een twistzaak zullen zij staan om te richten; naar Mijn rechten zullen zij hen richten; en zij zullen Mijn wetten en Mijn inzettingen op al Mijn gezette hoogtijden houden, en Mijn sabbatten heiligen.
25 Ook zal geen van hen tot een doden mens ingaan, dat hij onrein worde; maar om een vader, of om een moeder, of om een zoon, of om een dochter, om een broeder of om een zuster, die geens mans geweest is, zullen zij zich mogen verontreinigen.
26 En na zijn reiniging zullen zij hem zeven dagen tellen.
27 En ten dage, als hij in het heilige zal ingaan, in het binnenste voorhof, om in het heilige te dienen, zal hij zijn zondoffer offeren, spreekt de Heere HEERE.
28 Dit nu zal hun tot een erfenis zijn: Ik ben hun Erfenis; daarom zult gij hunlieden geen bezitting geven in Israel; Ik ben hun Bezitting.
29 Het spijsoffer, en het zondoffer, en het schuldoffer, die zullen zij eten; ook zal al het verbannene in Israel het hunne zijn.
30 En de eerstelingen van alle eerste vruchten van alles, en alle hefoffer van alles, van al uw hefofferen, zullen der priesteren zijn; ook zult gij de eerstelingen van uw deeg den priester geven, om den zegen op uw huis te doen rusten.

31 Geen aas, noch wat
verscheurd is van het
gevogelte, of van het vee,
zullen de priesters eten.

45 Als gijlieden nu het
land zult doen vallen in
erfenis, zo zult gij een hefoffer
den HEERE offeren, tot een
heilige plaats, van het land;
de lengte zal zijn de lengte
van vijf en twintig duizend
meetrieten, en de breedte tien
duizend; dat zal in zijn gehele
grenzen rondom heilig zijn.
2 Hiervan zullen tot het
heiligdom zijn vijfhonderd met
vijfhonderd, vierkant rondom;
en het zal vijftig ellen hebben
tot een buitenruim rondom.
3 Alzo zult gij meten van deze
maat, de lengte van vijf en
twintig duizend, en de breedte
van tien duizend; en daarin
zal het heiligdom zijn met het
heilige der heiligen.
4 Dat zal een heilige plaats
zijn van het land; zij zal
zijn voor de priesteren, die
het heiligdom bedienen, die
naderen om den HEERE te
dienen; en het zal hun een
plaats zijn tot huizen, en
een heilige plaats voor het
heiligdom.
5 Voorts zullen de Levieten,
die dienaars des huizes, ook
de lengte hebben van vijf en
twintig duizend, en de breedte
van tien duizend, hunlieden
tot een bezitting, voor twintig
kameren.
6 En tot bezitting van de
stad zult gij geven de breedte
van vijf duizend en de lengte
van vijf en twintig duizend,
tegenover het heilig hefoffer;
voor het ganse huis Israels zal
het zijn.
7 De vorst nu zal zijn deel
hebben van deze en van gene
zijde des heiligen hefoffers en
der bezitting der stad, voor aan
het heilig hefoffer, en voor aan
de bezitting der stad; van den
westerhoek westwaarts, en van
den oosterhoek oostwaarts; en
de lengte zal zijn tegenover een
der delen, van de westergrens
tot de oostergrens toe.
8 Dit land aangaande, het
zal hem tot een bezitting zijn
in Israel; en Mijn vorsten
zullen Mijn volk niet meer
verdrukken, maar den huize
Israels het land laten, naar hun
stammen.
9 Alzo zegt de Heere HEERE:
Het is te veel voor u, gij
vorsten Israels! doet geweld en
verstoring weg, en doet recht
en gerechtigheid; neemt uw
uitstortingen op van Mijn volk,
spreekt de Heere HEERE.
10 Een rechte waag, en een
rechte efa, en een rechte bath
zult gijlieden hebben.
11 Een efa en een bath zullen
van enerlei mate zijn, dat een
bath het tiende deel van een
homer houde; ook een efa het
tiende deel van een homer; de
mate daarvan zal zijn naar den
homer.
12 En de sikkel zal zijn van
twintig gera; twintig sikkelen,
vijf en twintig sikkelen, en
vijftien sikkelen, zal ulieden

een pond zijn.
13 Dit is het hefoffer, dat
gijlieden offeren zult: het zesde
deel van een efa van een homer
tarwe; ook zult gij het zesde
deel van een efa geven van een
homer gerst.
14 Aangaande de inzetting
van olie, van een bath olie; gij
zult offeren het tiende deel van
een bath uit een kor, hetwelk
is een homer van tien bath,
want tien bath zijn een homer.
15 Voorts een lam uit de
kudde, uit de tweehonderd,
uit het waterrijke land van
Israel, tot spijsoffer, en tot
brandoffer, en tot dankofferen
om verzoening over hen te
doen, spreekt de Heere HEERE.
16 Al het volk des lands zal in
dit hefoffer zijn, voor den vorst
in Israel.
17 En het zal den vorst
opleggen te offeren de
brandofferen, en het spijsoffer,
en het drankoffer, op de
feesten, en op de nieuwe
maanden, en op de sabbatten,
op alle gezette hoogtijden
van het huis Israels; hij
zal het zondoffer, en het
spijsoffer, en het brandoffer,
en de dankofferen doen, om
verzoening te doen voor het
huis Israels.
18 Alzo zegt de Heere HEERE:
In de eerste maand, op den
eersten der maand, zult gij
een volkomen var, een jong
rund, nemen; en gij zult het
heiligdom ontzondigen.
19 En de priester zal van het
bloed des zondoffers nemen, en
doen het aan de posten des
huizes, en aan de vier hoeken
van het afzetsel des altaars, en
aan de posten der poorten van
het binnenste voorhof.
20 Alzo zult gij ook doen op
den zevenden in die maand;
vanwege den afdwalende, en
vanwege den slechte; alzo zult
gijlieden het huis verzoenen.
21 In de eerste maand, op den
veertienden dag der maand,
zal ulieden het pascha zijn;
een feest van zeven dagen,
ongezuurde broden zal men
eten.
22 En de vorst zal op
denzelven dag voor zichzelven,
en voor al het volk des
lands, bereiden een var des
zondoffers.
23 En de zeven dagen van het
feest zal hij een brandoffer den
HEERE bereiden, van zeven
varren en zeven rammen,
die volkomen zijn, dagelijks,
de zeven dagen lang, en een
zondoffer van een geitenbok,
dagelijks.
24 Ook zal hij een spijsoffer
bereiden, een efa tot een var, en
een efa tot een ram; en een hin
olie tot een efa.
25 In de zevende maand,
op den vijftienden dag der
maand zal hij op het feest
desgelijks doen, zeven dagen
lang; gelijk het zondoffer,
gelijk het brandoffer, en gelijk
het spijsoffer, en gelijk de olie.

46 Alzo zegt de Heere
HEERE: De poort van
het binnenste voorhof, die

naar het oosten ziet; zal de zes werkdagen gesloten zijn; maar op den sabbatdag zal zij geopend worden; ook zal zij geopend worden op den dag van de nieuwe maan.

2 En de vorst zal ingaan door den weg van het voorhuis derzelve poort van buiten, en zal staan aan den post van de poort; en de priesters zullen zijn brandofferen en zijn dankofferen bereiden, en hij zal aanbidden aan den dorpel der poort, en daarna uitgaan; doch de poort zal niet gesloten worden tot op den avond.

3 Ook zal het volk des lands aanbidden voor de deur derzelve poort, op de sabbatten en op de nieuwe manen, voor het aangezicht des HEEREN.

4 Het brandoffer nu, dat de vorst den HEERE zal offeren, zal op den sabbatdag zijn, zes volkomen lammeren, en een volkomen ram.

5 En het spijsoffer, een efa tot den ram, maar tot de lammeren zal het spijsoffer een gave zijner hand zijn; en olie, een hin tot een efa.

6 Maar op den dag van de nieuwe maan, een var, een jong rund, van de volkomene, en zes lammeren, en een ram; volkomen zullen zij zijn.

7 En ten spijsoffer zal hij bereiden een efa tot den var, en een efa tot den ram; maar tot de lammeren, zoals zijn hand bekomen zal; en een hin olie tot een efa.

8 En als de vorst ingaat, zal hij door den weg van het voorhuis der poort ingaan, en door deszelfs weg weder uitgaan.

9 Maar als het volk des lands voor het aangezicht des HEEREN komt, op de gezette hoogtijden, die door den weg van de noorderpoort ingaat om te aanbidden, zal door den weg van de zuiderpoort weder uitgaan; en die door den weg van de zuiderpoort ingaat, zal door den weg van de noorderpoort weder uitgaan; hij zal niet wederkeren door den weg der poort, door dewelke hij is ingegaan, maar recht voor zich henen uitgaan.

10 De vorst nu zal in het midden van hen ingaan, als zij ingaan; en als zij uitgaan, zullen zij samen uitgaan.

11 Voorts op de feesten, en op de gezette hoogtijden zal het spijsoffer zijn, een efa tot een var, en een efa tot een ram; maar tot de lammeren, een gave zijner hand; en olie, een hin tot een efa.

12 En als de vorst een vrijwillig offer zal doen, een brandoffer of dankofferen tot een vrijwillig offer den HEERE, zo zal men hem de poort openen, die naar het oosten ziet; en hij zal zijn brandoffer en zijn dankofferen doen, gelijk als hij zal gedaan hebben op den sabbatdag; en als hij weder uitgaat, zal men de poort sluiten, nadat hij uitgegaan zal zijn.

13 Wijders zult gij een volkomen eenjarig lam dagelijks bereiden ten brandoffer den HEERE; alle morgens zult gij dat bereiden.
14 En gij zult ten spijsoffer daarop doen, alle morgens een zesde deel van een efa, en olie een derde deel van een hin, om de meelbloem te bedruipen; tot een spijsoffer den HEERE, tot eeuwige inzettingen, geduriglijk.
15 Zij zullen dan het lam, en het spijsoffer, en de olie alle morgens bereiden tot een gedurig brandoffer.
16 Alzo zegt de Heere HEERE: Wanneer de vorst aan iemand van zijn zonen een geschenk zal geven van zijn erfenis, dat zullen zijn zonen hebben; het zal hun bezitting zijn in erfenis.
17 Maar wanneer hij van zijn erfenis een geschenk zal geven aan een van zijn knechten, die zal dat hebben tot het vrijjaar toe; dan zal het tot den vorst wederkeren; het is immers zijn erfenis, zijn zonen zullen het hebben.
18 En de vorst zal niets nemen van de erfenis des volks, om hen van hun bezitting te beroven; van zijn bezitting zal hij zijn zonen erf nalaten; opdat niet Mijn volk, een iegelijk uit zijn erfenis, verstrooid worde.
19 Daarna bracht hij mij door den ingang, die aan de zijde der poort was, tot de heilige kameren, den priesteren toe behorende, die naar het noorden zagen, en ziet, aldaar was een plaats aan beide zijden, naar het westen.
20 En hij zeide tot mij: Dit is de plaats, alwaar de priesters het schuldoffer en het zondoffer zullen koken; en waar zij het spijsoffer zullen bakken, opdat zij het niet uitbrengen in het buitenste voorhof, om het volk te heiligen.
21 Toen bracht hij mij in het buitenste voorhof, en voerde mij om in de vier hoeken des voorhofs; en ziet, in elken hoek des voorhofs was een ander voorhofje.
22 In de vier hoeken des voorhofs waren voorhofjes met schoorstenen, van veertig ellen de lengte, en dertig de breedte; dezelve vier hoekhofjes hadden enerlei maat.
23 En er was rondom in dezelve een ringmuur, rondom deze vier; en er waren keukens gemaakt beneden aan de ringmuren rondom.
24 En hij zeide tot mij: Dit zijn de keukens, alwaar de dienaars des huizes het slachtoffer des volks zullen koken.

47 Daarna bracht hij mij weder tot de deur van het huis, en ziet, er vloten wateren uit, van onder den dorpel des huizes naar het oosten; want het voorste deel van het huis was in het oosten, en de wateren daalden af van onderen, uit de rechterzijde des huizes, van het zuiden des

altaars.
2 En hij bracht mij uit door
den weg van de noorderpoort,
en voerde mij om door den weg
van buiten, tot de buitenpoort,
den weg, die naar het oosten
ziet; en ziet, de wateren
sprongen uit de rechterzijde.
3 Als nu die man naar het
oosten uitging, zo was er een
meetsnoer in zijn hand; en hij
mat duizend ellen, en deed mij
door de wateren doorgaan, en
de wateren raakten tot aan de
enkelen.
4 Toen mat hij nog duizend
ellen, en deed mij door de
wateren doorgaan, en de
wateren raakten tot aan de
knieen; en hij mat nog duizend,
en deed mij doorgaan, en de
wateren raakten tot aan de
lenden.
5 Voorts mat hij nog duizend,
en het was een beek, waar ik
niet kon doorgaan; want de
wateren waren hoge wateren,
waar men door zwemmen
moest, een beek, waar men
niet kon doorgaan.
6 En hij zeide tot mij: Hebt gij
het gezien, mensenkind? Toen
voerde hij mij, en bracht mij
weder tot aan den oever der
beek.
7 Als ik wederkeerde, ziet, zo
was er aan den oever der beek
zeer veel geboomte, van deze
en van gene zijde.
8 Toen zeide hij tot mij: Deze
wateren vlieten uit naar het
voorste Galilea, en dalen af
in het vlakke veld; daarna
komen zij in de zee; in de zee
uitgebracht zijnde, zo worden
de wateren gezond.
9 Ja, het zal geschieden,
dat alle levende ziel, die er
wemelt, overal, waarhenen
een der twee beken zal komen,
leven zal, en daar zal zeer veel
vis zijn, omdat deze wateren
daarhenen zullen gekomen
zijn, en zij zullen gezond
worden, en het zal leven,
alles, waarhenen deze beek zal
komen.
10 Ook zal het geschieden,
dat er vissers aan dezelve
zullen staan, van En-gedi aan
tot En-eglaim toe; daar zullen
plaatsen zijn tot uitspreiding
der netten; haar vis zal naar
zijn aard wezen als de vis van
de grote zee, zeer menigvuldig.
11 Doch haar modderige
plaatsen en haar moerassen
zullen niet gezond worden, zij
zijn tot zout overgegeven.
12 Aan de beek nu, aan haar
oever, zal van deze en van
gene zijde opgaan allerlei
spijsgeboomte, welks blad
niet zal afvallen, noch de
vrucht daarvan vergaan; in
zijn maanden zal het nieuwe
vruchten voortbrengen; want
zijn wateren vlieten uit het
heiligdom; en zijn vrucht zal
zijn tot spijze, en zijn blad tot
heling.
13 Alzo zegt de Heere HEERE:
Dit zal de landpale zijn, naar
dewelke gij het land ten erve
zult nemen, naar de twaalf
stammen Israels: Jozef twee
snoeren.

14 En gij zult dat erven, de een zowel als de ander; over hetwelk Ik Mijn hand heb opgeheven, dat Ik het uw vaderen zou geven; en ditzelve land zal ulieden in erfenis vallen.
15 Dit nu zal de landpale des lands zijn: aan den noorderhoek, van de grote zee af, den weg van Hethlon, waar men komt te Zedad.
16 Hamath, Berotha, Sibraim, dat tussen de landpale van Damaskus en tussen de landpale van Hamath is; Hazar Hattichon, dat aan de landpale van Havran is.
17 Alzo zal de landpale van de zee af zijn, Hazar-Enon, de landpale van Damaskus, en het noorden noordwaarts, en de landpale van Hamath; en dat zal de noorderhoek zijn.
18 Den oosterhoek nu zult gijlieden meten van tussen Havran, en van tussen Damaskus, en van tussen Gilead, en van tussen het land Israels aan den Jordaan, van de landpale af tot de Oostzee toe; en dat zal de oosterhoek zijn.
19 En den zuiderhoek zuidwaarts van Thamar af, tot aan het twistwater van Kades, voorts naar de beek henen, tot aan de grote zee; en dat zal de zuiderhoek zuidwaarts zijn.
20 En den westerhoek, de grote zee, van de landpale af tot daar men recht tegenover Hamath komt; dat zal de westerhoek zijn.
21 Ditzelve land nu zult gij ulieden uitdelen naar de stammen Israels.
22 Maar het zal geschieden, dat gij hetzelve zult doen vallen in erfenis voor ulieden, en voor de vreemdelingen, die in het midden van u verkeren, die kinderen in het midden van u zullen gewonnen hebben; en zij zullen ulieden zijn, als een inboorling onder de kinderen Israels; zij zullen met ulieden in erfenis vallen, in het midden der stammen Israels.
23 Ook zal het geschieden, in den stam, bij welken de vreemdeling verkeert, aldaar zult gij hem zijn erfenis geven, spreekt de Heere HEERE.

48 Dit nu zijn de namen der stammen. Van het einde noordwaarts, aan de zijde des wegs van Hethlon, waar men komt te Hamath, Hazar-Enon, de landpale van Damaskus, noordwaarts aan de zijde van Hamath (ook zal hij den oosterhoek en westerhoek hebben), zal Dan een snoer hebben.
2 En aan de landpale van Dan, van den oosterhoek tot den westerhoek toe, Aser een.
3 En aan de landpale van Aser, van den oosterhoek af tot den westerhoek toe, Nafthali een.
4 En aan de landpale van Nafthali, van den oosterhoek tot den westerhoek toe, Manasse een.

5 En aan de landpale van
Manasse, van den oosterhoek
tot den westerhoek toe, Efraim
een.
6 En aan de landpale van
Efraim, van den oosterhoek
tot den westerhoek toe, Ruben
een.
7 En aan de landpale van
Ruben, van den oosterhoek tot
den westerhoek toe, Juda een.
8 Aan de landpale nu van
Juda, van den oosterhoek tot
den westerhoek toe, zal het
hefoffer zijn, dat gijlieden zult
offeren, vijf en twintig duizend
meetrieten in breedte, en de
lengte, als van een der andere
delen, van den oosterhoek tot
den westerhoek toe; en het
heiligdom zal in het midden
deszelven zijn.
9 Het hefoffer, dat gijlieden
den HEERE zult offeren, zal
wezen de lengte van vijf en
twintig duizend, en de breedte
van tien duizend.
10 En daarin zal het heilig
hefoffer zijn voor de priesteren,
noordwaarts de lengte van
vijf en twintig duizend, en
westwaarts de breedte van
tien duizend, en oostwaarts,
de breedte van tien duizend,
en zuidwaarts de lengte van
vijf en twintig duizend; en het
heiligdom des HEEREN zal in
het midden deszelven zijn.
11 Het zal zijn voor de
priesteren, die geheiligd
zijn uit de kinderen van
Zadok, die Mijn wacht
hebben waargenomen; die
niet gedwaald hebben, als de
kinderen Israels dwaalden;
gelijk als de andere Levieten
gedwaald hebben.
12 En het geofferde van
het hefoffer des lands zal
hunlieden een heiligheid
der heiligheden zijn, aan de
landpale der Levieten.
13 Voorts zullen de Levieten
tegenover de landpale der
priesteren hebben de lengte
van vijf en twintig duizend, en
de breedte van tien duizend;
de ganse lengte zal zijn vijf en
twintig duizend, en de breedte
tien duizend.
14 En zij zullen daarvan niet
verkopen, noch de eerstelingen
des lands verwisselen, noch
overdragen; want het is een
heiligheid den HEERE.
15 Maar de vijf duizend, dat
is hetgeen overgelaten is in
de breedte, voor aan de vijf
en twintig duizend, dat zal
onheilig zijn, voor de stad, tot
bewoning en tot voorsteden;
en de stad zal in het midden
daarvan zijn.
16 En dit zullen haar maten
zijn: de noorderhoek, vier
duizend en vijfhonderd
meetrieten; en de zuiderhoek
vier duizend en vijfhonderd
en van den oosterhoek vier
duizend en vijfhonderd; en de
westerhoek vier duizend en
vijfhonderd.
17 De voorsteden nu der
stad zullen zijn, noordwaarts
tweehonderd en vijftig, en
zuidwaarts tweehonderd
en vijftig, en oostwaarts
tweehonderd en vijftig, en

westwaarts tweehonderd en
vijftig.
18 En het overgelatene in
de lengte, tegenover het
heilig hefoffer, zal zijn tien
duizend oostwaarts, en tien
duizend westwaarts; en het zal
tegenover het heilig hefoffer
zijn; en de inkomst daarvan
zal wezen tot onderhoud voor
degenen, die de stad dienen.
19 En die de stad dienen,
zullen haar dienen uit alle
stammen Israels.
20 Het ganse hefoffer zal zijn
van vijf en twintig duizend
meetrieten, met vijf en twintig
duizend; vierkant zult gijlieden
het heilig hefoffer offeren, met
de bezitting der stad.
21 En het overgelatene zal
voor den vorst zijn, van
deze en van gene zijde des
heiligen hefoffers, en van de
bezitting der stad, voor aan
de vijf en twintig duizend
meetrieten des hefoffers, tot
aan de oosterlandpale en
westerlandpale, voor aan de
vijf en twintig duizend aan
de westerlandpale, tegenover
de andere delen, dat zal voor
den vorst zijn; en het heilig
hefoffer, en het heiligdom
des huizes, zal in het midden
daarvan zijn.
22 Van de bezitting nu der
Levieten, en van de bezitting
der stad af, zijnde in het
midden van hetgeen des
vorsten zal zijn; wat tussen de
landpale van Juda, en tussen
de landpale van Benjamin is,
zal des vorsten zijn.
23 Aangaande voorts het
overige der stammen; van den
oosterhoek tot den westerhoek
toe, Benjamin een snoer.
24 En aan de landpale van
Benjamin, van den oosterhoek
tot den westerhoek toe, Simeon
een.
25 En aan de landpale van
Simeon, van den oosterhoek
tot de westerhoek toe,
Issaschar een.
26 En aan de landpale van
Issaschar, van den oosterhoek
tot aan den westerhoek toe,
Zebulon een.
27 En aan de landpale van
Zebulon, van den oosterhoek
tot den westerhoek toe, Gad
een.
28 Aan de landpale nu van
Gad, aan den zuiderhoek
zuidwaarts, daar zal de
landpale zijn van Thamar af,
naar het twistwater van Kades,
voorts naar de beek henen, tot
aan de grote zee.
29 Dit is het land, dat gijlieden
zult doen vallen in erfenis,
voor de stammen Israels, en dit
zullen hun delen zijn, spreekt
de Heere HEERE.
30 Voorts zullen dit de
uitgangen der stad zijn: van
den noorderhoek, vier duizend
en vijfhonderd maten.
31 En de poorten der stad
zullen zijn naar de namen der
stammen Israels; drie poorten
noordwaarts; een poort van
Ruben, een poort van Juda, een
poort van Levi.
32 En aan den oosterhoek,
vier duizend en vijfhonderd

maten, en drie poorten:
namelijk, een poort van Jozef,
een poort van Benjamin, een
poort van Dan.
33 De zuiderhoek ook vier
duizend en vijfhonderd maten,
en drie poorten: een poort
van Simeon, een poort van
Issaschar, een poort van
Zebulon.
34 De westerhoek, vier
duizend en vijfhonderd;
derzelver poorten drie: een
poort van Gad, een poort van
Aser, een poort van Nafthali.
35 Rondom achttien duizend;
en de naam der stad zal van
dien dag af zijn: De HEERE Is
ALDAAR.

DE PROFEET

HOSÉA

1 Het woord des HEEREN, dat
geschied is tot Hosea, den
zoon van Beeri, in de dagen van
Uzzia, Jotham, Achaz, Hizkia,
koningen van Juda, en in de
dagen van Jerobeam, zoon van
Joas, koning van Israel.
2 Het begin van het woord
des HEEREN door Hosea. De
HEERE dan zeide tot Hosea:
Ga henen, neem u een vrouw
der hoererijen, en kinderen
der hoererijen; want het land
hoereert ganselijk van achter
den HEERE.
3 Zo ging hij henen, en
nam Gomer, een dochter van
Diblaim; en zij ontving; en
baarde hem een zoon.
4 En de HEERE zeide tot hem:
Noem zijn naam Jizreel, want
nog een weinig tijds, zo zal
Ik de bloedschulden van Jizreel
bezoeken over het huis van
Jehu, en zal het koninkrijk
van het huis van Israel doen
ophouden.
5 En het zal te dien dage
geschieden, dat Ik Israels boog
verbreken zal, in het dal van
Jizreel.
6 En zij ontving wederom,
en baarde een dochter; en Hij
zeide tot hem: Noem haar naam
Lo-Ruchama; want Ik zal Mij
voortaan niet meer ontfermen
over het huis Israels, maar Ik
zal ze zekerlijk wegvoeren.
7 Maar over het huis van Juda
zal Ik Mij ontfermen, en zal ze
verlossen door den HEERE, hun
God, en Ik zal ze niet verlossen
door boog, noch door zwaard,
noch door krijg, door paarden
noch door ruiteren.
8 Als zij nu Lo-Ruchama
gespeend had, ontving zij, en
baarde een zoon.
9 En Hij zeide: Noem zijn
naam Lo-Ammi; want gijlieden
zijt Mijn volk niet, zo zal Ik ook
de uwe niet zijn.
10 Nochtans zal het getal der
kinderen Israels zijn als het
zand der zee, dat niet gemeten
noch geteld kan worden; en het
zal geschieden, dat ter plaatse,
waar tot hen gezegd zal zijn:
Gijlieden zijt Mijn volk niet; tot
hen gezegd zal worden: Gij zijt
kinderen des levenden Gods.
11 En de kinderen van Juda,
en de kinderen Israels zullen
samenvergaderd worden, en
zich een enig hoofd stellen, en
uit het land optrekken; want de
dag van Jizreel zal groot zijn.

2 Zegt tot uw broederen:
Ammi, en tot uw zusteren:
Ruchama.
2 Twist tegen ulieder moeder,
twist, omdat zij Mijn vrouw
niet is, en Ik haar Man niet
ben; en laat ze haar hoererijen
van haar aangezicht, en haar
overspelerijen van tussen haar
borsten wegdoen.
3 Opdat Ik ze niet naakt
uitstrope, en zette ze als ten

dage, toen zij geboren werd;
ja, make ze als een woestijn,
en zette ze als een dor land, en
dode ze door dorst;
4 En Mij harer kinderen niet
ontferme, omdat zij kinderen
der hoererijen zijn.
5 Want hunlieder moeder
hoereert, die henlieden
ontvangen heeft, handelt
schandelijk; want zij zegt: Ik
zal mijn boelen nagaan, die
mij mijn brood en mijn water,
mijn wol en mijn vlas, mijn
olie en mijn drank geven.
6 Daarom, ziet, Ik zal uw weg
met doornen betuinen, en Ik zal
een heiningmuur maken, dat
zij haar paden niet zal vinden.
7 En zij zal haar boelen
nalopen, maar dezelve niet
aantreffen; en zij zal hen
zoeken, maar niet vinden;
dan zal zij zeggen: Ik zal
henengaan, en keren weder tot
mijn vorigen Man, want toen
was mij beter dan nu.
8 Zij bekent toch niet, dat
Ik haar het koren, en den
most, en de olie gegeven heb,
en haar het zilver en goud
vermenigvuldigd heb, dat zij
tot den Baal gebruikt hebben.
9 Daarom zal Ik wederkomen,
en Mijn koren wegnemen op
zijn tijd, en Mijn most op
zijn gezetten tijd; en Ik zal
wegrukken Mijn wol en
Mijn vlas, dienende om haar
naaktheid te bedekken.
10 En nu zal Ik haar
dwaasheid ontdekken voor
de ogen harer boelen; en
niemand zal haar uit Mijn
hand verlossen.
11 En Ik zal doen ophouden al
haar vrolijkheid, haar feesten,
haar nieuwe maanden, en haar
sabbatten, ja, al haar gezette
hoogtijden.
12 En Ik zal verwoesten haar
wijnstok en haar vijgeboom,
waarvan zij zegt: Deze zijn mij
een hoerenloon, dat mij mijn
boelen gegeven hebben; maar
Ik zal ze stellen tot een woud,
en het wild gedierte des velds
zal ze vreten.
13 En Ik zal over haar
bezoeken de dagen des Baals,
waarin zij dien gerookt heeft,
en zich versierd met haar
voorhoofdsiersel, en haar
halssieraad, en is haar boelen
nagegaan, maar heeft Mij
vergeten, spreekt de HEERE.
14 Daarom, ziet, Ik zal haar
lokken, en zal haar voeren in
de woestijn; en Ik zal naar haar
hart spreken.
15 En Ik zal haar geven haar
wijngaarden van daar af, en
het dal Achor, tot een deur der
hoop; en aldaar zal zij zingen,
als in de dagen harer jeugd, en
als ten dage, toen zij optoog uit
Egypteland.
16 En het zal te dien dage
geschieden, spreekt de HEERE,
dat gij Mij noemen zult: Mijn
Man; en Mij niet meer noemen
zult: Mijn Baal!
17 En Ik zal de namen der
Baals van haar mond wegdoen;
zij zullen niet meer bij hun
namen gedacht worden.
18 En Ik zal te dien dage een
verbond voor hen maken met

het wild gedierte des velds, en met het gevogelte des hemels, en het kruipend gedierte des aardbodems; en Ik zal den boog, en het zwaard, en den krijg van de aarde verbreken, en zal hen in zekerheid doen nederliggen.

19 En Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden.

20 En Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof; en gij zult den HEERE kennen.

21 En het zal te dien dage geschieden, dat Ik verhoren zal, spreekt de HEERE; Ik zal den hemel verhoren, en die zal de aarde verhoren.

22 En de aarde zal het koren verhoren, mitsgaders den most en de olie; en die zullen Jizreel verhoren.

23 En Ik zal ze Mij op de aarde zaaien, en zal Mij ontfermen over Lo-Ruchama; en Ik zal zeggen tot Lo-Ammi: Gij zijt Mijn volk; en dat zal zeggen: O, mijn God!

3 En de HEERE zeide tot mij: Ga wederom henen, bemin een vrouw, die, bemind zijnde van haar vriend, nochtans overspel doet; gelijk de HEERE de kinderen Israels bemint, maar zij zien om, naar andere goden, en beminnen de flessen der druiven.

2 En ik kocht ze mij voor vijftien zilverlingen, en een homer gerst, en een halven homer gerst.

3 En ik zeide tot haar: Gij zult vele dagen na mij blijven zitten (gij zult niet hoereren, noch een anderen man geworden), en ik ook na u.

4 Want de kinderen Israels zullen vele dagen blijven zitten, zonder koning, en zonder vorst, en zonder offer, en zonder opgericht beeld, en zonder efod en terafim.

5 Daarna zullen zich de kinderen Israels bekeren, en zoeken den HEERE, hun God, en David, hun koning; en zij zullen vrezende komen tot den HEERE en tot Zijn goedheid, in het laatste der dagen.

4 Hoort des HEEREN woord, gij kinderen Israels! want de HEERE heeft een twist met de inwoners des lands, omdat er geen trouw, en geen weldadigheid, en geen kennis van God in het land is;

2 Maar vloeken en liegen, en doodslaan, en stelen, en overspel doen; zij breken door, en bloedschulden raken aan bloedschulden.

3 Daarom zal het land treuren, en een iegelijk, die daarin woont, kwelen, met het gedierte des velds, en met het gevogelte des hemels; ja, ook de vissen der zee zullen weggeraapt worden.

4 Doch niemand twiste noch bestraffe iemand; want uw volk is als die met den priester twisten.

5 Daarom zult gij vallen bij
dag, ja, zelfs de profeet zal met
u vallen bij nacht; en Ik zal uw
moeder uitroeien.
6 Mijn volk is uitgeroeid,
omdat het zonder kennis is;
dewijl gij de kennis verworpen
hebt, heb Ik u ook verworpen,
dat gij Mij het priesterambt
niet zult bedienen; dewijl gij
de wet uws Gods vergeten
hebt, zal Ik ook uw kinderen
vergeten.
7 Gelijk zij meerder
geworden zijn, alzo hebben
zij tegen Mij gezondigd; Ik
zal hunlieder eer in schande
veranderen.
8 Zij eten de zonde Mijns
volks, en verlangen, een
ieder met zijn ziel, naar hun
ongerechtigheid.
9 Daarom, gelijk het volk,
alzo zal de priester zijn; en
Ik zal zijn wegen over hem
bezoeken, en zijn handelingen
hem vergelden.
10 En zij zullen eten, maar
niet zat worden, zullen
hoereren, maar niet uitbreken
in menigte; want zij hebben
nagelaten den HEERE in acht te
nemen.
11 Hoererij, en wijn, en most
neemt het hart weg.
12 Mijn volk vraagt zijn
hout, en zijn stok zal het hem
bekend maken; want de geest
der hoererijen verleidt hen,
dat zij van onder hun God
weghoereren.
13 Op de hoogten der bergen
offeren zij, en op de heuvelen
roken zij, onder een eik,
en populier, en iepeboom,
omdat derzelver schaduw
goed is; daarom hoereren uw
dochteren, en uw bruiden
bedrijven overspel.
14 Ik zal over uw dochteren
geen bezoeking doen, omdat zij
hoereren, en over uw bruiden,
omdat zij overspel doen; want
zij zelven scheiden zich af met
de hoeren, en offeren met de
snoodste hoeren; het volk dan,
dat geen verstand heeft zal
omgekeerd worden.
15 Zo gij, o Israel! wilt
hoereren, dat immers Juda niet
schuldig worde; komt gij toch
niet te Gilgal, en gaat niet op
naar Beth-Aven, en zweert
niet: Zo waarachtig als de
HEERE leeft.
16 Want Israel is onbandig, als
een onbandige koe; nu zal hen
de HEERE weiden, als een lam
in de ruimte.
17 Efraim is vergezeld met de
afgoden; laat hem varen.
18 Hunlieder zuiperij is
afvallig; zij doen niet dan
hoereren; hun schilden (het is
een schande!) beminnen het
woord: Geeft.
19 Een wind heeft hen
gebonden in zijn vleugelen, en
zij zullen beschaamd worden
vanwege hun offeranden.

5 Hoort dit, gij priesters! en
merkt op, gij huis Israels!
en neemt ter oren, gij huis des
konings! want ulieden gaat dit
oordeel aan, omdat gij een strik
zijt geworden te Mizpa, en een
uitgespannen net op Thabor.

2 En die afwijken, verdiepen zich om te slachten; maar Ik zal hun allen een tuchtmeester zijn.

3 Ik ken Efraim, en Israel is voor Mij niet verborgen; dat gij, o Efraim! nu hoereert, en Israel verontreinigd is.

4 Zij stellen hun handelingen niet aan, om zich tot hun God te bekeren; want de geest der hoererijen is in het midden van hen, en den HEERE kennen zij niet.

5 Dies zal Israel hovaardij in zijn aangezicht getuigen; en Israel en Efraim zullen vallen door hun ongerechtigheid; ook zal Juda met hen vallen.

6 Met hun schapen, en met hun runderen zullen zij dan gaan, om den HEERE te zoeken, maar niet vinden; Hij heeft Zich van hen onttrokken.

7 Zij hebben trouwelooslijk gehandeld tegen den HEERE; want zij hebben vreemde kinderen gewonnen; nu zal hen de nieuwe maand verteren met hun delen.

8 Blaast de bazuin te Gibea, de trompet te Rama; roept luide te Beth-Aven; achter u, Benjamin!

9 Efraim zal tot verwoesting worden, ten dage der straf; onder de stammen Israels heb Ik bekend gemaakt, dat gewis is.

10 De vorsten van Juda zijn geworden, gelijk die de landpalen verrukken; Ik zal Mijn verbolgenheid, als water, over hen uitgieten.

11 Efraim is verdrukt, hij is verpletterd met recht; want hij heeft zo gewild; hij heeft gewandeld naar het gebod.

12 Daarom zal Ik Efraim zijn als een mot, en den huize van Juda als een verrotting.

13 Als Efraim zijn krankheid zag, en Juda zijn gezwel, zo toog Efraim tot Assur, en hij zond tot den koning Jareb; maar die zal ulieden niet kunnen genezen, en zal het gezwel van ulieden niet helen.

14 Want Ik zal Efraim zijn als een felle leeuw, en den huize van Juda als een jonge leeuw; Ik, Ik zal verscheuren en henengaan; Ik zal wegvoeren, en er zal geen redder zijn.

15 Ik zal henengaan en keren weder tot Mijn plaats, totdat zij zichzelven schuldig kennen en Mijn aangezicht zoeken; als hun bange zal zijn, zullen zij Mij vroeg zoeken.

6 Komt en laat ons wederkeren tot den HEERE, want Hij heeft verscheurd, en Hij zal ons genezen; Hij heeft geslagen, en Hij zal ons verbinden.

2 Hij zal ons na twee dagen levend maken; op den derden dag zal Hij ons doen verrijzen, en wij zullen voor Zijn aangezicht leven.

3 Dan zullen wij kennen, wij zullen vervolgen, om den HEERE te kennen; Zijn uitgang is bereid als de dageraad; en Hij zal tot ons komen als een regen, als de spade regen en

vroege regen des lands.
4 Wat zal Ik u doen, o Efraim! wat zal Ik u doen, o Juda! dewijl uw weldadigheid is als een morgenwolk, en als een vroegkomende dauw, die henengaat.
5 Daarom heb Ik hen behouwen door de profeten; Ik heb ze gedood door de redenen Mijns monds; en uw oordelen zullen voortkomen aan het licht.
6 Want Ik heb lust tot weldadigheid, en niet tot offer; en tot de kennis Gods, meer dan tot brandofferen.
7 Maar zij hebben het verbond overtreden als Adam; daar hebben zij trouwelooslijk tegen Mij gehandeld.
8 Gilead is een stad van werkers der ongerechtigheid; zij is betreden van bloed.
9 Gelijk de benden der straatschenders op iemand wachten, alzo is het gezelschap der priesteren; zij moorden op den weg naar Sichem, waarlijk, zij doen schandelijke daden.
10 Ik zie een afschuwelijke zaak in het huis Israels; aldaar is Efraims hoererij, Israel is verontreinigd.
11 Ook heeft hij u, o Juda! een oogst gezet, als Ik de gevangenen Mijns volks wederbracht.

7 Terwijl Ik Israel genees, zo wordt Efraims ongerechtigheid ontdekt, mitsgaders de boosheden van Samaria; want zij werken valsheid; en de dief gaat er in, de bende der straatschenders stroopt daar buiten.
2 En zij zeggen niet in hun hart, dat Ik al hunner boosheid gedachtig ben; nu omsingelen hen hun handelingen, zij zijn voor Mijn aangezicht.
3 Zij verblijden den koning met hun boosheid, en de vorsten met hun leugenen.
4 Zij bedrijven al te zamen overspel, zij zijn gelijk een bakoven, die heet gemaakt is van den bakker; die ophoudt van wakker te zijn, nadat hij het deeg heeft gekneed, totdat het doorgezuurd zij.
5 Het is de dag onzes konings; de vorsten maken hem krank door verhitting van den wijn; hij strekt zijn hand voort met de spotters.
6 Want zij voeren hun hart aan, als een bakoven, tot hun lagen; hunlieder bakker slaapt den gansen nacht; ’s morgens brandt hij als een vlammend vuur.
7 Zij zijn allen te zamen verhit als een bakoven, en zij verteren hun rechters; al hun koningen vallen; er is niemand onder hen, die tot Mij roept.
8 Efraim, die verwart zich met de volken; Efraim is een koek, die niet is omgekeerd;
9 Vreemden verteren zijn kracht, en hij merkt het niet; ook is de grauwigheid op hem verspreid, en hij merkt het niet.
10 Dies zal de hovaardij van Israel in zijn aangezicht getuigen; dewijl zij zich niet

bekeren tot den HEERE, hun
God, noch Hem zoeken in alle
deze.
11 Want Efraim is als een
botte duif, zonder hart; zij
roepen Egypte aan, zij gaan
henen tot Assur.
12 Wanneer zij zullen
henengaan, zal Ik Mijn
net over hen uitspreiden, Ik
zal ze als vogelen des hemels
doen nederdalen. Ik zal ze
tuchtigen, gelijk gehoord is in
hun vergadering.
13 Wee hen, want zij zijn van
Mij afgezworven; verstoring
over hen, want zij hebben
tegen Mij overtreden! Ik zou
hen wel verlossen, maar zij
spreken leugenen tegen Mij.
14 Zij roepen ook niet tot
Mij met hun hart, wanneer zij
huilen op hun legers; om koren
en most verzamelen zij zich,
maar zij wederstreven tegen
Mij.
15 Ik heb hen wel getuchtigd,
en hunlieder armen gesterkt;
maar zij denken kwaad tegen
Mij.
16 Zij keren zich, maar
niet tot den Allerhoogste,
zij zijn als een bedrieglijke
boog; hun vorsten vallen
door het zwaard; vanwege
de gramschap hunner tong;
dat is hunlieder bespotting in
Egypteland.

8 De bazuin aan uw mond;
hij komt als een arend
tegen het huis des HEEREN;
omdat zij Mijn verbond hebben
overtreden, en zijn tegen Mijn
wet afvallig geworden.
2 Dan zullen zij tot Mij
roepen: Mijn God! wij, Israel,
kennen U.
3 Israel heeft het goede
verstoten; de vijand zal hem
vervolgen.
4 Zij hebben koningen
gemaakt, maar niet uit Mij; zij
hebben vorsten gesteld, maar
Ik heb het niet gekend; van
hun zilver en hun goud hebben
zij voor zichzelven afgoden
gemaakt, opdat zij uitgeroeid
worden.
5 Uw kalf, o Samaria! heeft
u verstoten; Mijn toorn is
tegen hen ontstoken; hoe lang
zullen zij de reinigheid niet
verdragen?
6 Want dat is ook uit Israel;
een werkmeester heeft het
gemaakt, en het is geen God,
maar het zal tot stukken
worden, het kalf van Samaria.
7 Want zij hebben wind
gezaaid, en zullen een
wervelwind maaien; het
zal geen staande koren hebben,
het uitspruitsel zal geen meel
maken; of het misschien
maakte, vreemden zullen het
verslinden.
8 Israel is verslonden; nu
zijn zij onder de heidenen
geworden, gelijk een vat, waar
men geen lust toe heeft.
9 Want zij zijn opgetogen
naar Assur, een woudezel, die
alleen voor zichzelven is; die
van Efraim hebben boelen om
hoerenloon gehuurd.
10 Dewijl zij dan onder
de heidenen boelen om

hoerenloon gehuurd hebben,
zo zal Ik die nu ook
verzamelen; ja, zij hebben
al een weinig begonnen,
vanwege den last van den
koning der vorsten.
11 Omdat Efraim de altaren
vermenigvuldigd heeft tot
zondigen, zo zijn hem de
altaren geworden tot zondigen.
12 Ik schrijf hem de
voortreffelijkheden Mijner
wet voor; maar die zijn geacht
als wat vreemds.
13 Aangaande de offeranden
Mijner gaven, zij offeren
vlees, en eten het, maar de
HEERE heeft aan hen geen
welgevallen. Nu zal Hij hunner
ongerechtigheid gedenken,
en hun zonden bezoeken; zij
zullen weder in Egypte keren.
14 Want Israel heeft zijn
Maker vergeten, en tempelen
gebouwd, en Juda heeft vaste
steden vermenigvuldigd; maar
Ik zal een vuur zenden in zijn
steden, dat zal haar paleizen
verteren.

9 Verblijd u niet, o Israel! tot
opspringens toe, gelijk de
volken; want gij hoereert van
uw God af; gij hebt hoerenloon
lief, op alle dorsvloeren des
korens.
2 De dors vloer en de
wijnkuip zal henlieden niet
voeden; en de most zal hun
liegen.
3 Zij zullen in des HEEREN
land niet blijven; maar Efraim
zal weder tot Egypte keren, en
zij zullen in Assyrie het onreine
eten.
4 Zij zullen den HEERE geen
drankofferen doen van wijn,
ook zouden zij Hem niet zoet
zijn, hun offeranden zouden
hun zijn als treurbrood; allen,
die dat zouden eten, zouden
onrein worden; want hun
brood zal voor hun ziel zijn,
het zal in des HEEREN huis niet
komen.
5 Wat zult gijlieden dan doen
op een gezetten hoogtijdsdag,
en op een feestdag des
HEEREN?
6 Want ziet, zij gaan
daarhenen vanwege de
verstoring; Egypte zal ze
verzamelen, Mof zal ze
begraven; begeerte zal er zijn
naar hun zilver, netelen zullen
hen erfelijk bezitten, doornen
zullen in hun tenten zijn.
7 De dagen der bezoeking
zijn gekomen, de dagen der
vergelding zijn gekomen; die
van Israel zullen het gewaar
worden; de profeet is een
dwaas, de man des geestes
is onzinnig; om de grootheid
uwer ongerechtigheid is de
haat ook groot.
8 De wachter van Efraim is
met mijn God, maar de profeet
is een vogelvangersstrik, op al
zijn wegen, een haat in het huis
zijns Gods.
9 Zij hebben zich zeer diep
verdorven, als in de dagen
van Gibea; Hij zal hunner
ongerechtigheid gedenken, Hij
zal hun zonden bezoeken.
10 Ik vond Israel als druiven
in de woestijn, Ik zag uw
vaderen als de eerste vrucht

aan den vijgeboom in haar
beginsel; maar zij gingen in
tot Baal-Peor, en zonderden
zich af tot die schaamte, en
werden gans verfoeilijk naar
hun boelerij.
11 Aangaande Efraim,
hunlieder heerlijkheid zal
wegvlieden als een vogel; van
de geboorte, en van moeders
buik, en van de ontvangenis af.
12 Ofschoon zij hun kinderen
mochten groot maken, Ik zal
er hen toch van beroven, dat
zij onder de mensen niet zullen
zijn; want ook, wee hun, als Ik
van hen zal geweken zijn!
13 Efraim is, gelijk als Ik
Tyrus aanzag, die geplant is
in een liefelijke woonplaats;
maar Efraim zal zijn kinderen
moeten uitbrengen tot den
doodslager.
14 Geef hun, HEERE! Wat
zult Gij geven? Geef hun een
misdragende baarmoeder, en
uitdrogende borsten.
15 Al hun boosheid is te
Gilgal, want daar heb Ik ze
gehaat, om de boosheid van
hun handelingen; Ik zal ze uit
Mijn huis uitdrijven, Ik zal ze
voortaan niet meer liefhebben;
al hun vorsten zijn afvalligen.
16 Efraim is geslagen,
hunlieder wortel is verdord,
zij zullen geen vrucht
voortbrengen; ja, ofschoon
zij genereerden, zo zal Ik toch
de gewenste vruchten van hun
buik doden.
17 Mijn God zal ze verwerpen,
omdat zij naar Hem niet horen;
en zij zullen omzwervende zijn
onder de heidenen.

10 Israel is een
uitgeledigde wijnstok,
hij brengt weder vrucht voor
zich; maar naar de veelheid
zijner vrucht heeft hij de
altaren vermenigvuldigd;
naar de goedheid zijns lands,
hebben zij de opgerichte
beelden goed gemaakt.
2 Hij heeft hun hart verdeeld,
nu zullen zij verwoest
worden; Hij zal hun altaren
doorhouwen, Hij zal hun
opgerichte beelden verstoren.
3 Want nu zullen zij zeggen:
Wij hebben geen koning; want
wij hebben den HEERE niet
gevreesd; wat zou ons dan een
koning doen?
4 Zij hebben woorden
gesproken, valselijk zwerende
in het verbond maken; daarom
zal het oordeel als een vergiftig
kruid groenen, op de voren der
velden.
5 De inwoners van Samaria
zullen verschrikt zijn over
het kalf van Beth-Aven; want
zijn volk zal over hetzelve
treuren, mitsgaders zijn
Chemarim (die zich over
hetzelve verheugden), over
zijn heerlijkheid, omdat zij van
hetzelve is weggevaren.
6 Ja, datzelve zal naar
Assur gevoerd worden, tot
een geschenk voor den
koning Jareb; Efraim zal
schaamte behalen, en Israel zal
beschaamd worden vanwege
zijn raadslag.
7 De koning van Samaria is
afgehouwen, als schuim op het

water.
8 En de hoogten van Aven,
Israels zonde, zullen verdelgd
worden; doornen en distelen
zullen op hunlieder altaren
opkomen; en zij zullen zeggen
tot de bergen: Bedekt ons! en
tot de heuvelen: Valt op ons!
9 Sinds de dagen van Gibea,
hebt gij gezondigd, o Israel;
daar zijn zij staande gebleven;
de strijd te Gibea, tegen de
kinderen der verkeerdheid, zal
ze niet aangrijpen.
10 Het is in Mijn lust, dat Ik
ze zal binden; en volken zullen
tegen henlieden verzameld
worden, als Ik ze binden zal in
hun twee voren.
11 Dewijl Efraim een vaars
is, gewend gaarne te dorsen,
zo ben Ik over de schoonheid
van haar hals overgegaan; Ik
zal Efraim berijden, Juda zal
ploegen, Jakob zal voor zich
eggen.
12 Zaait u tot gerechtigheid,
maait tot weldadigheid; braakt
u een braakland; dewijl het
tijd is den HEERE te zoeken,
totdat Hij kome, en over u de
gerechtigheid regene.
13 Gij hebt goddeloosheid
geploegd, verkeerdheid
gemaaid, en de vrucht der
leugen gegeten; want gij hebt
vertrouwd op uw weg, op de
veelheid uwer helden.
14 Daarom zal er een groot
gedruis ontstaan onder uw
volken, en al uw vestingen
zullen verstoord worden, gelijk
Salman Beth-Arbel verstoorde
ten dage des krijgs; de moeder
werd er verpletterd met de
zonen.
15 Alzo heeft Beth-El ulieden
gedaan, vanwege de boosheid
uwer boosheid; Israels
koning is in den dageraad
ten enenmale uitgeroeid.

11 Als Israel een kind
was, toen heb Ik hem
liefgehad, en Ik heb Mijn zoon
uit Egypte uitgeroepen.
2 Maar gelijk zij henlieden
riepen, alzo gingen zij van hun
aangezicht weg; zij offerden
den Baals, en rookten den
gesnedenen beelden.
3 Ik nochtans leerde Efraim
gaan; Hij nam ze op Zijn
armen, maar zij bekenden niet,
dat Ik ze genas.
4 Ik trok ze met mensenzelen,
met touwen der liefde, en
was hun, als degenen, die het
juk van op hun kinnebakken
oplichten, en Ik reikte hem
voeder toe.
5 Hij zal in Egypteland niet
wederkeren; maar Assur, die
zal zijn koning zijn; omdat zij
zich weigerden te bekeren.
6 En het zwaard zal in
zijn steden blijven, en zijn
grendelen verteren, en opeten,
vanwege hun beraadslagingen.
7 Want Mijn volk blijft
hangen aan de afkering van
Mij; zij roepen het wel tot den
Allerhoogste, maar niet een
verhoogt Hem.
8 Hoe zou Ik u overgeven, o
Efraim? u overleveren, o Israel?
Hoe zou Ik u maken als Adama,
u stellen als Zeboim? Mijn hart

is in Mij omgekeerd, al Mijn
berouw is te zamen ontstoken.
9 Ik zal de hittigheid Mijns
toorns niet uitvoeren; Ik zal
niet wederkeren om Efraim te
verderven; want Ik ben God en
geen mens, de Heilige in het
midden van u, en Ik zal in de
stad niet komen.
10 Zij zullen den HEERE
achterna wandelen, Hij zal
brullen als een leeuw, wanneer
Hij brullen zal, dan zullen
de kinderen van de zee af al
bevende aankomen.
11 Zij zullen bevende
aankomen als een vogeltje
uit Egypte, en als een duif
uit het land van Assur; en Ik
zal hen doen wonen in hun
huizen, spreekt de HEERE.
12 Die van Efraim hebben Mij
omsingeld met leugen, en het
huis Israels met bedrog; maar
Juda heerste nog met God, en
was met de heiligen getrouw.

12 Efraim weidt zich met
wind, en jaagt den
oostenwind na; den gansen
dag vermenigvuldigt hij leugen
en verwoesting; en zij maken
verbond met Assur, en de olie
wordt naar Egypte gevoerd.
2 Ook heeft de HEERE een
twist met Juda, en Hij zal
bezoeking doen over Jakob
naar zijn wegen, naar zijn
handelingen zal Hij hem
vergelden.
3 In moeders buik hield hij
zijn broeder bij de verzenen; en
in zijn kracht gedroeg hij zich
vorstelijk met God.
4 Ja, hij gedroeg zich
vorstelijk tegen den Engel, en
overmocht Hem; hij weende
en smeekte Hem. Te Beth-El
vond hij Hem, en aldaar sprak
Hij met ons;
5 Namelijk, de HEERE, de God
der heirscharen; HEERE is Zijn
gedenknaam.
6 Gij dan, bekeer u tot uw
God, bewaar weldadigheid en
recht, en wacht geduriglijk op
uw God.
7 In des koopmans hand is
een bedriegelijke weegschaal,
hij bemint te verdrukken;
8 Nog zegt Efraim: Evenwel
ben ik rijk geworden, ik heb
mij groot goed verkregen; in
al mijn arbeid zullen zij mij
geen ongerechtigheid vinden,
die zonde zij.
9 Maar Ik ben de HEERE, uw
God, van Egypteland af; Ik zal u
nog in tenten doen wonen, als
in de dagen der samenkomst;
10 En Ik zal spreken tot de
profeten, en Ik zal het gezicht
vermenigvuldigen; en door
den dienst der profeten zal Ik
gelijkenissen voorstellen.
11 Zekerlijk is Gilead
ongerechtigheid, zij zijn enkel
ijdelheid; te Gilgal offeren zij
ossen, ja, hun altaren zijn als
steen hopen op de voren der
velden.
12 Jakob vlood toch naar het
veld van Syrie, en Israel diende
om een vrouw, en hoedde om
een vrouw.
13 Maar de HEERE voerde
Israel op uit Egypte door een
profeet, en door een profeet

werd hij gehoed.
14 Efraim daarentegen heeft
Hen zeer bitterlijk vertoornd;
daarom zal Hij zijn bloed op
hem laten, en zijn Heere zal
hem zijn smaad vergelden.

13 Als Efraim sprak, zo
beefde men, hij heeft
zich verheven in Israel; maar
hij is schuldig geworden aan
den Baal en is gestorven.
2 En nu zijn zij voortgevaren
te zondigen, en hebben zich
van hun zilver een gegoten
beeld gemaakt, afgoden naar
hun verstand, die altemaal
smedenwerk zijn; waarvan zij
nochtans zeggen: De mensen,
die offeren, zullen de kalveren
kussen.
3 Daarom zullen zij zijn
als een morgenwolk, en als
een vroegkomende dauw,
die henengaat; als kaf van
den dorsvloer, en als rook
uit den schoorsteen wordt
weggestormd.
4 Ik ben toch de HEERE,
uw God, van Egypteland af;
daarom zoudt gij geen God
kennen dan Mij alleen, want er
is geen Heiland dan Ik.
5 Ik heb u gekend in de
woestijn, in een zeer heet land.
6 Daarna zijn zij, naardat
hunlieder weide was, zat
geworden; als zij zat zijn
geworden, heeft zich hun hart
verheven; daarom hebben zij
Mij vergeten.
7 Dies werd Ik hun als een
felle leeuw; als een luipaard
loerde Ik op den weg.
8 Ik ontmoette hen als een
beer, die van jongen beroofd
is, en scheurde het slot huns
harten; en Ik verslond ze aldaar
als een oude leeuw; het wild
gedierte des velds verscheurde
hen.
9 Het heeft u bedorven, o
Israel! want in Mij is uw hulp.
10 Waar is uw koning nu? Dat
hij u behoude in al uw steden!
En uw richters, waar gij van
zeidet: Geef mij een koning en
vorsten?
11 Ik gaf u een koning in Mijn
toorn en nam hem weg in Mijn
verbolgenheid.
12 Efraims ongerechtigheid is
samengebonden, zijn zonde is
opgelegd.
13 Smarten ener barende
vrouw zullen hem aankomen;
hij is een onwijs kind; want
anders zou hij geen tijd in de
kindergeboorte blijven staan.
14 Doch Ik zal hen van het
geweld der hel verlossen,
Ik zal ze vrijmaken van den
dood: o dood! waar zijn uw
pestilentien? hel! waar is uw
verderf? Berouw zal van Mijn
ogen verborgen zijn,
15 Want hij zal vrucht
voortbrengen onder de
broederen; doch er zal een
oostenwind komen, een wind
des HEEREN, opkomende uit
de woestijn; en zijn springader
zal uitdrogen, diezelve zal
den schat van alle gewenste
huisraad roven.
16 Samaria zal woest worden,
want zij is wederspannig
geweest tegen haar God;

zij zullen door het zwaard
vallen, hun kinderkens zullen
verpletterd, en hun zwangere
vrouwen zullen opengesneden
worden.

14 Bekeer u, o Israel! tot
den HEERE, uw God, toe;
want gij zijt gevallen om uw
ongerechtigheid.
2 Neem deze woorden met u,
en bekeer u tot den HEERE;
zeg tot Hem: Neem weg alle
ongerechtigheid, en geef het
goede, zo zullen wij betalen de
varren onzer lippen.
3 Assur zal ons niet
behouden, wij zullen niet
rijden op paarden, en tot het
werk onzer handen niet meer
zeggen: Gij zijt onze God.
Immers zal een wees bij U
ontfermd worden.
4 Ik zal hunlieder afkering
genezen, Ik zal hen
vrijwilliglijk liefhebben;
want Mijn toorn is van hem
gekeerd.
5 Ik zal Israel zijn als de dauw;
hij zal bloeien als de lelie, en hij
zal zijn wortelen uitslaan als de
Libanon.
6 Zijn scheuten zullen
zich uitspreiden, en zijn
heerlijkheid zal zijn als des
olijfbooms, en hij zal een reuk
hebben als de Libanon.
7 Zij zullen wederkeren,
zittende onder zijn schaduw;
zij zullen ten leven
voortbrengen als koren,
en bloeien als de wijnstok; zijn
gedachtenis zal zijn als de wijn
van Libanon.
8 Efraim! wat heb Ik meer
met de afgoden te doen? Ik
heb hem verhoord, en zal op
hem zien; Ik zal hem zijn als
een groenende denneboom; uw
vrucht is uit Mij gevonden.
9 Wie is wijs? die versta deze
dingen; wie is verstandig? die
bekenne ze; want des HEEREN
wegen zijn recht, en de
rechtvaardigen zullen daarin
wandelen, maar de overtreders
zullen daarin vallen.

DE PROFEET

JOËL

1 Het woord des HEEREN, dat geschied is tot Joel, den zoon van Pethuel:

2 Hoort dit, gij oudsten! en neemt ter oren, alle inwoners des lands! Is dit geschied in uw dagen, of ook in de dagen uwer vaderen?

3 Vertelt uw kinderen daarvan, en laat het uw kinderen hun kinderen vertellen, en derzelver kinderen aan een ander geslacht.

4 Wat de rups heeft overgelaten, heeft de sprinkhaan afgegeten, en wat de sprinkhaan heeft overgelaten, heeft de kever afgegeten, en wat de kever heeft overgelaten, heeft de kruidworm afgegeten.

5 Waakt op, gij dronkenen! en weent, en huilt, alle gij wijnzuipers! om den nieuwen wijn, dewijl hij van uw mond is afgesneden.

6 Want een volk is opgekomen over mijn land, machtig en zonder getal; zijn tanden zijn leeuwentanden, en het heeft baktanden eens ouden leeuws.

7 Het heeft mijn wijnstok gesteld tot een verwoesting, en mijn vijgeboom tot schuim; het heeft hem ganselijk ontbloot en nedergeworpen, zijn ranken zijn wit geworden.

8 Kermt, als een jonkvrouw, die met een zak omgord is vanwege den man van haar jeugd.

9 Spijsoffer en drankoffer is van het huis des HEEREN afgesneden; de priesters, des HEEREN dienaars, treuren.

10 Het veld is verwoest, het land treurt; want het koren is verwoest, de most is verdroogd, de olie is flauw.

11 De akkerlieden zijn beschaamd, de wijngaardeniers huilen, om de tarwe en om de gerst, want de oogst des velds is vergaan.

12 De wijnstok is verdord, de vijgeboom is flauw; de granaatappelboom, ook de palmboom en appelboom; alle bomen des velds zijn verdord; ja de vrolijkheid is verdord van de mensenkinderen.

13 Omgordt u, en rouwklaagt, gij priesters! huilt, gij dienaars des altaars! gaat in, vernacht in zakken, gij dienaars mijns Gods! want spijsoffer en drankoffer is geweerd van het huis uws Gods.

14 Heiligt een vasten, roept een verbodsdag uit, verzamelt de oudsten, en alle inwoners dezes lands, ten huize des HEEREN, uws Gods, en roept tot den HEERE.

15 Ach, die dag! want de dag
des HEEREN is nabij, en zal
als een verwoesting komen van
den Almachtige.
16 Is niet de spijze voor onze
ogen afgesneden? Blijdschap
en verheuging van het huis
onzes Gods?
17 De granen zijn onder hun
kluiten verrot, de schathuizen
zijn verwoest, de schuren zijn
afgebroken, want het koren is
verdord.
18 O, hoe zucht het vee, de
runderkudden zijn bedwelmd,
want zij hebben geen weide,
ook zijn de schaapskudden
verwoest.
19 Tot U, o HEERE! roep ik;
want een vuur heeft de weiden
der woestijn verteerd, en een
vlam heeft alle bomen des velds
aangestoken.
20 Ook schreeuwt elk
beest des velds tot U;
want de waterstromen zijn
uitgedroogd, en een vuur
heeft de weiden der woestijn
verteerd.

2 Blaast de bazuin te Sion,
en roept luide op den berg
Mijner heiligheid; laat alle
inwoners des lands beroerd
zijn, want de dag des HEEREN
komt, want hij is nabij.
2 Een dag van duisternis
en donkerheid, een dag van
wolken en dikke duisterheid,
als de dageraad uitgespreid
over de bergen; een groot en
machtig volk, desgelijks van
ouds niet geweest is, en na
hetzelve niet meer zal zijn tot
in jaren van vele geslachten.
3 Voor hetzelve verteert een
vuur, en achter hetzelve brandt
een vlam; het land is voor
hetzelve als een lusthof, maar
achter hetzelve een woeste
wildernis, en ook is er geen
ontkomen van hetzelve.
4 De gedaante deszelven is als
de gedaante van paarden, en als
ruiters zo zullen zij lopen.
5 Zij zullen daarhenen
springen als een gedruis van
wagenen, op de hoogten
der bergen; als het gedruis
ener vuurvlam, die stoppelen
verteert; als een machtig volk,
dat in slagorde gesteld is.
6 Van deszelfs aangezicht
zullen de volken in pijn
zijn; alle aangezichten zullen
betrekken als een pot.
7 Als helden zullen zij lopen,
als krijgslieden zullen zij de
muren beklimmen; en zij zullen
daarhenen trekken, een iegelijk
in zijn wegen, en zullen hun
paden niet verdraaien.
8 Ook zullen zij de een den
ander niet dringen; zij zullen
daarhenen trekken elk in
zijn baan; en al vielen zij op
een geweer, zij zouden niet
verwond worden.
9 Zij zullen in de stad
omlopen, zij zullen lopen op
de muren, zij zullen klimmen
in de huizen; zij zullen door
de vensteren inkomen als een
dief.
10 De aarde is beroerd voor
deszelfs aangezicht, de hemel
beeft; de zon en maan worden
zwart, en de sterren trekken
haar glans in.

11 En de HEERE verheft Zijn
stem voor Zijn heir henen;
want Zijn leger is zeer groot,
want Hij is machtig, doende
Zijn woord; want de dag
des HEEREN is groot en zeer
vreselijk, en wie zal hem
verdragen?
12 Nu dan ook, spreekt de
HEERE, bekeert u tot Mij met
uw ganse hart, en dat met
vasten en met geween, en met
rouwklage.
13 En scheurt uw hart en
niet uw klederen, en bekeert u
tot den HEERE, uw God; want
Hij is genadig en barmhartig,
lankmoedig en groot van
goedertierenheid, en berouw
hebbende over het kwade.
14 Wie weet, Hij mocht Zich
wenden en berouw hebben; en
Hij mocht een zegen achter
Zich overlaten tot spijsoffer en
drankoffer voor den HEERE, uw
God.
15 Blaast de bazuin te Sion,
heiligt een vasten, roept een
verbodsdag uit.
16 Verzamelt het volk,
heiligt de gemeente, vergadert
de oudsten, verzamelt de
kinderkens, en die de borsten
zuigen; de bruidegom ga uit
zijn binnenkamer, en de bruid
uit haar slaapkamer.
17 Laat de priesters, des
HEEREN dienaars, wenen
tussen het voorhuis en het
altaar, en laat hen zeggen:
Spaar Uw volk, o HEERE! en
geef Uw erfenis niet over
tot een smaadheid, dat de
heidenen over hen zouden
heersen; waarom zouden zij
onder de volken zeggen: Waar
is hunlieder God?
18 Zo zal de HEERE ijveren
over Zijn land, en Hij zal Zijn
volk verschonen.
19 En de HEERE zal
antwoorden en tot Zijn volk
zeggen: Ziet, Ik zend ulieden
het koren, en den most, en de
olie, dat gij daarvan verzadigd
zult worden; en Ik zal u
niet meer overgeven tot een
smaadheid onder de heidenen.
20 En Ik zal dien van het
noorden verre van ulieden
doen vertrekken, en hem
wegdrijven in een dor en
woest land, zijn aangezicht
naar de Oostzee, en zijn einde
naar de achterste zee; en
zijn stank zal opgaan, en zijn
vuiligheid zal opgaan; want hij
heeft grote dingen gedaan.
21 Vrees niet, o land! verheug
u, en wees blijde; want de
HEERE heeft grote dingen
gedaan.
22 Vreest niet, gij beesten
des velds! want de weiden
der woestijn zullen weder
jong gras voortbrengen;
want het geboomte zal zijn
vrucht dragen, de wijnstok
en vijgeboom zullen hun
vermogen geven.
23 En gij, kinderen van Sion!
verheugt u en zijt blijde in
den HEERE, uw God; want Hij
zal u geven dien Leraar ter
gerechtigheid; en Hij zal u den
regen doen nederdalen, den
vroegen regen en den spaden
regen in de eerste maand.

24 En de dorsvloeren
zullen vol koren zijn, en
de perskuipen van most en olie
overlopen.
25 Alzo zal Ik ulieden de jaren
vergelden, die de sprinkhaan,
de kever, en de kruidworm,
en de rups heeft afgegeten;
Mijn groot heir, dat Ik onder u
gezonden heb.
26 En gij zult overvloediglijk
en tot verzadiging eten, en
prijzen den Naam des HEEREN,
uw Gods, Die wonderlijk bij u
gehandeld heeft; en Mijn volk
zal niet beschaamd worden tot
in eeuwigheid.
27 En gij zult weten, dat Ik in
het midden van Israel ben, en
dat Ik de HEERE, uw God, ben,
en niemand meer; en Mijn volk
zal niet beschaamd worden in
eeuwigheid.
28 En daarna zal het
geschieden, dat Ik Mijn Geest
zal uitgieten over alle vlees,
en uw zonen en uw dochteren
zullen profeteren; uw ouden
zullen dromen dromen, uw
jongelingen zullen gezichten
zien;
29 Ja, ook over de
dienstknechten, en over
de dienstmaagden, zal Ik in die
dagen Mijn Geest uitgieten.
30 En Ik zal wondertekenen
geven in den hemel en op
de aarde: bloed, en vuur, en
rookpilaren.
31 De zon zal veranderd
worden in duisternis, en de
maan in bloed, eer dat die
grote en vreselijke dag des
HEEREN komt.
32 En het zal geschieden, al
wie den Naam des HEEREN
zal aanroepen, zal behouden
worden; want op den berg
Sions en te Jeruzalem zal
ontkoming zijn, gelijk als de
HEERE gezegd heeft; en dat,
bij de overgeblevenen, die de
HEERE zal roepen.

3 Want ziet, in die dagen
en te dier tijd, als Ik
de gevangenis van Juda en
Jeruzalem zal wenden;
2 Dan zal Ik alle heidenen
vergaderen, en zal hen
afvoeren in het dal van
Josafat; en Ik zal met hen
aldaar richten, vanwege Mijn
volk en Mijn erfdeel Israel,
dat zij onder de heidenen
hebben verstrooid, en Mijn
land gedeeld;
3 En hebben het lot over Mijn
volk geworpen en een knechtje
gegeven om een hoer, en een
meisje verkocht om wijn, dat
zij mochten drinken.
4 En ook, wat hebt gij met
Mij te doen, gij Tyrus en Sidon,
en alle grenzen van Palestina!
Zoudt gij Mij een vergelding
wedergeven? Maar zo gij
Mij wilt vergelden, lichtelijk,
haastelijk, zal Ik uw vergelding
op uw hoofd wederbrengen.
5 Omdat gij Mijn zilver en
Mijn goud hebt weggenomen,
en hebt Mijn beste kleinodien
in uw tempels gebracht.
6 En gij hebt de kinderen
van Juda en de kinderen van
Jeruzalem verkocht aan de
kinderen der Grieken, opdat

gij hen verre van hun landpale,
mocht brengen.
7 Ziet, Ik zal ze opwekken
uit de plaats, waarhenen gij
ze hebt verkocht; en Ik zal
uw vergelding wederbrengen
op uw hoofd.
8 En Ik zal uw zonen en
uw dochteren verkopen in de
hand der kinderen van Juda,
die ze verkopen zullen aan die
van Scheba, aan een vergelegen
volk; want de HEERE heeft het
gesproken.
9 Roept dit uit onder de
heidenen, heiligt een krijg;
wekt de helden op, laat
naderen, laat optrekken alle
krijgslieden.
10 Slaat uw spaden tot
zwaarden, en uw sikkelen tot
spiesen; de zwakke zegge: Ik
ben een held.
11 Rot te hoop, en komt aan,
alle gij volken van rondom, en
vergadert u! (O HEERE, doe Uw
helden derwaarts nederdalen!)
12 De heidenen zullen zich
opmaken, en optrekken naar
het dal van Josafat; maar aldaar
zal Ik zitten, om te richten alle
heidenen van rondom.
13 Slaat de sikkel aan, want de
oogst is rijp geworden; komt
aan, daalt henen af, want de
pers is vol, en de perskuipen
lopen over; want hunlieder
boosheid is groot.
14 Menigten, menigten in het
dal des dorswagens; want de
dag des HEEREN is nabij, in het
dal des dorswagens.
15 De zon en maan zijn
zwart geworden, en de sterren
hebben haar glans ingetrokken.

16 En de HEERE zal uit Sion
brullen, en uit Jeruzalem Zijn
stem geven, dat hemel en aarde
beven zullen; maar de HEERE
zal de Toevlucht Zijns volks, en
de Sterkte der kinderen Israels
zijn.

17 En gijlieden zult weten,
dat Ik de HEERE, uw God
ben, wonende op Sion, den
berg Mijner heiligheid; en
Jeruzalem zal een heiligheid
zijn, en vreemden zullen niet
meer door haar doorgaan.

18 En het zal te dien dage
geschieden dat de bergen van
zoeten wijn zullen druipen, en
de heuvelen van melk vlieten,
en alle stromen van Juda vol
van water gaan; en er zal een
fontein uit het huis des HEEREN
uitgaan, en zal het dal van
Sittim bewateren.

19 Egypte zal tot verwoesting
worden, en Edom zal worden
tot een woeste wildernis, om
het geweld, gedaan aan de
kinderen van Juda, in welker
land zij onschuldig bloed
vergoten hebben.

20 Maar Juda zal blijven in
eeuwigheid, en Jeruzalem van
geslacht tot geslacht.

21 En Ik zal hunlieder bloed
reinigen, dat Ik niet gereinigd
had; en de HEERE zal wonen op
Sion.

DE PROFEET
AMOS

1 De woorden van Amos, die
onder de veeherderen was
van Thekoa, dewelke hij gezien
heeft over Israel, in de dagen
van Uzzia, koning van Juda, en
in de dagen van Jerobeam, zoon
van Joas, koning van Israel;
twee jaren voor de aardbeving.
2 En hij zeide: De HEERE
zal brullen uit Sion, en Zijn
stem verheffen uit Jeruzalem;
en de woningen der herderen
zullen treuren, en de hoogte
van Karmel zal verdorren.
3 Alzo zegt de HEERE:
Om drie overtredingen van
Damaskus, en om vier zal Ik
dat niet afwenden; omdat zij
Gilead met ijzeren dorswagens
hebben gedorst.
4 Daarom zal Ik een vuur in
het huis van Hazael zenden, dat
zal de paleizen van Benhadad
verteren.
5 En Ik zal den grendel van
Damaskus verbreken, en zal
uitroeien den inwoner van
Bikeat-Aven, en dien, die den
scepter houdt, uit Beth-Eden;
en het volk van Syrie zal
gevankelijk weggevoerd
worden naar Kir, zegt de
HEERE.
6 Alzo zegt de HEERE:
Om drie overtredingen van
Gaza, en om vier zal Ik
dat niet afwenden; omdat
zij Mijn volk gevankelijk
hebben weggevoerd met een
volkomen wegvoering, om aan
Edom over te leveren.
7 Daarom zal Ik een vuur
zenden in den muur van Gaza,
dat zal haar paleizen verteren.
8 En Ik zal den inwoner
uitroeien uit Asdod, en dien,
die den scepter houdt, uit
Askelon; en Ik zal Mijn hand
wenden tegen Ekron, en het
overblijfsel der Filistijnen zal
vergaan, zegt de Heere HEERE.
9 Alzo zegt de HEERE: Om
drie overtredingen van Tyrus,
en om vier zal Ik dat niet
afwenden; omdat zij Mijn volk
met een volkomen wegvoering
hebben overgeleverd aan
Edom, en niet gedacht aan het
verbond der broederen.
10 Daarom zal Ik een vuur
zenden in den muur van Tyrus,
dat zal haar paleizen verteren.
11 Alzo zegt de HEERE:
Om drie overtredingen van
Edom, en om vier zal Ik
dat niet afwenden; omdat
hij zijn broederen met het
zwaard heeft vervolgd,
en zijn barmhartigheden
verdorven; en dat zijn toorn
eeuwiglijk verscheurt, en
hij zijn verbolgenheid altoos
behoudt.
12 Daarom zal Ik een vuur
zenden in Theman, dat zal de
paleizen van Bozra verteren.
13 Alzo zegt de HEERE:
Om drie overtredingen der
kinderen Ammons, en om vier
zal Ik dat niet afwenden; omdat
zij de zwangere vrouwen van

Gilead hebben opengesneden,
om hun landpale te verwijden.
14 Daarom zal Ik een vuur
aansteken in den muur van
Rabba, dat zal haar paleizen
verteren; met een gejuich
ten dage des strijds, met
een onweder ten dage des
wervelwinds.
15 En hunlieder koning zal
gaan in gevangenis, hij en
zijn vorsten te zamen, zegt de
HEERE.

2 Alzo zegt de HEERE: Om
drie overtredingen van
Moab, en om vier zal Ik dat
niet afwenden; omdat hij de
beenderen des konings van
Edom tot kalk verbrand heeft.
2 Daarom zal Ik een vuur
in Moab zenden, dat zal de
paleizen van Kerioth verteren;
en Moab zal sterven met groot
gedruis, met gejuich, met
geluid der bazuin.
3 En Ik zal den rechter uit het
midden van haar uitroeien; en
al haar vorsten zal Ik met hem
doden, zegt de HEERE.
4 Alzo zegt de HEERE: Om
drie overtredingen van Juda,
en om vier zal Ik dat niet
afwenden; omdat zij de wet
des HEEREN verworpen, en
Zijn inzettingen niet bewaard
hebben; en hun leugenen hen
verleid hebben, die hun vaders
hebben nagewandeld.
5 Daarom zal Ik een vuur in
Juda zenden, dat zal Jeruzalems
paleizen verteren.
6 Alzo zegt de HEERE:
Om drie overtredingen van
Israel, en om vier zal Ik dat
niet afwenden; omdat zij
den rechtvaardige voor geld
verkopen, en den nooddruftige
om een paar schoenen.
7 Die er naar hijgen, dat het
stof der aarde op het hoofd
der armen zij, en den weg der
zachtmoedigen verkeren; en de
man en zijn vader gaan tot een
jonge dochter om Mijn heiligen
Naam te ontheiligen.
8 En zij leggen zich neder
bij elk altaar op de verpande
klederen, en drinken den wijn
der geboeten in het huis van
hun goden.
9 Ik daarentegen heb den
Amoriet voor hunlieder
aangezicht verdelgd, wiens
hoogte was als de hoogte der
cederen, en hij was sterk als de
eiken; maar Ik heb zijn vrucht
van boven, en zijn wortelen
van onderen verdelgd.
10 Ook heb Ik ulieden uit
Egypteland opgevoerd; en Ik
heb u veertig jaren in de
woestijn geleid, opdat gij het
land van den Amoriet erfelijk
bezat.
11 En Ik heb sommigen uit uw
zonen tot profeten verwekt,
en uit uw jongelingen tot
Nazireen; is dit niet alzo, gij
kinderen Israels? spreekt de
HEERE.
12 Maar gijlieden hebt aan
de Nazireen wijn te drinken
gegeven, en gij hebt den
profeten geboden zeggende:
Gij zult niet profeteren.
13 Ziet, Ik zal uw plaatsen
drukken, gelijk als een wagen
drukt, die vol garven is.

14 Zodat de snelle niet zal
ontvlieden, en de sterke zijn
kracht niet verkloeken, en een
held zal zijn ziel niet bevrijden.
15 En die den boog handelt,
zal niet bestaan, en die licht
is op zijn voeten, zal zich niet
bevrijden; ook zal, die te paard
rijdt, zijn ziel niet bevrijden.
16 En de kloekhartigste onder
de helden zal te dien dage naakt
heenvlieden, spreekt de HEERE.

3 Hoort dit woord, dat
de HEERE tegen ulieden
spreekt, gij kinderen van
Israel! namelijk tegen het
ganse geslacht, dat Ik uit
Egypteland heb opgevoerd,
zeggende:
2 Uit alle geslachten des
aardbodems heb Ik ulieden
alleen gekend; daarom zal Ik
al uw ongerechtigheden over
ulieden bezoeken.
3 Zullen twee te zamen
wandelen, tenzij dat zij
bijeeengekomen zijn?
4 Zal een leeuw brullen in het
woud, als hij geen roof heeft?
Zal een jonge leeuw uit zijn hol
zijn stem verheffen, tenzij dat
hij wat gevangen hebbe?
5 Zal een vogel in den strik
op de aarde vallen, als er geen
strik voor hem is? Zal men
den strik van den aardbodem
opnemen, als men ganselijk
niet heeft gevangen?
6 Zal de bazuin in de stad
geblazen worden, dat het volk
niet siddere? zal er een kwaad
in de stad zijn, dat de HEERE
niet doet?
7 Gewisselijk, de Heere
HEERE zal geen ding doen,
tenzij Hij Zijn verborgenheid
aan Zijn knechten, de profeten,
geopenbaard hebbe.
8 De leeuw heeft gebruld, wie
zou niet vrezen? De Heere
HEERE heeft gesproken, wie
zou niet profeteren?
9 Doet het horen in de
paleizen te Asdod, en in de
paleizen in Egypteland, en
zegt: Verzamelt u op de bergen
van Samaria, en ziet de grote
beroerten in het midden van
haar, en de verdrukten binnen
in haar.
10 Want zij weten niet te
doen, dat recht is, spreekt de
HEERE; die in hun paleizen
schatten vergaderen door
geweld en verstoring.
11 Daarom, zo zegt de
Heere HEERE: De vijand!
en dat rondom het land!
die zal uw sterkte van u
nederstorten, en uw paleizen
zullen uitgeplunderd worden.
12 Alzo zegt de HEERE:
Gelijk als een herder twee
schenkelen, of een stukje van
een oor uit des leeuwen muil
redt, alzo zullen de kinderen
Israels gered worden, die daar
zitten te Samaria, in den hoek
van het bed, en op de sponde
van de koets.
13 Hoort en betuigt in het
huis Jakobs, spreekt de Heere
HEERE, de God der heirscharen;
14 Dat Ik, ten dage als Ik
Israels overtredingen over hem
bezoeken zal, ook bezoeking
zal doen over de altaren

van Beth-El; en de hoornen
des altaars zullen worden
afgehouwen, en ter aarde
vallen.
15 En Ik zal het winterhuis
met het zomerhuis slaan; en
de elpenbenen huizen zullen
vergaan, en de grote huizen
een einde nemen, spreekt de
HEERE.

4 Hoort dit woord, gij koeien
van Basan! gij, die op den
berg van Samaria zijt, die
de armen verdrukt, die de
nooddruftigen verplettert; gij,
die tot hunlieder heren zegt:
Brengt aan, opdat wij drinken.
2 De Heere HEERE heeft
gezworen bij Zijn heiligheid,
dat er, ziet, dagen over ulieden
zullen komen, dat men u zal
optrekken met haken, en uw
nakomelingen met visangelen.
3 En gij zult door de bressen
uitgaan, een ieder voor zich
henen; en gij zult, hetgeen
in het paleis gebracht is,
wegwerpen, spreekt de HEERE.
4 Komt te Beth-El, en
overtreedt te Gilgal; maakt des
overtredens veel, en brengt
uw offers des morgens, uw
tienden om de drie dagen!
5 En rookt van het gedesemde
een lofoffer, en roept
vrijwillige offers uit, doet
het horen; want alzo hebt
gij het gaarne, gij kinderen
Israels! spreekt de Heere
HEERE.
6 Daarom heb Ik ulieden ook
reinheid der tanden gegeven
in al uw steden, en gebrek
van brood in al uw plaatsen;
nochtans hebt gij u niet
bekeerd tot Mij, spreekt de
HEERE.
7 Daartoe heb Ik ook den
regen van ulieden geweerd, als
er nog drie maanden waren
tot den oogst, en heb doen
regenen over de ene stad,
maar over de andere stad niet
doen regenen; het ene stuk
lands werd beregend, maar het
andere stuk lands, waar het
niet op regende, verdorde.
8 En twee, drie steden togen
om tot een stad, opdat zij
water mochten drinken,
maar werden niet verzadigd;
nochtans hebt gij u niet
bekeerd tot Mij, spreekt de
HEERE.
9 Ik heb ulieden geslagen
met brandkoren en met
honigdauw; de veelheid uwer
hoven, en uwer wijngaarden,
en uwer vijgebomen, en
uwer olijfbomen at de rups
op; nochtans hebt gij u niet
bekeerd tot Mij, spreekt de
HEERE.
10 Ik heb de pestilentie onder
ulieden gezonden, naar de
wijze van Egypte; Ik heb
uw jongelingen door het
zwaard gedood, en uw paarden
gevankelijk laten wegvoeren;
en Ik heb den stank uwer
heirlegeren zelfs in uw neus
doen opgaan; nochtans hebt gij
u niet bekeerd tot Mij, spreekt
de HEERE.
11 Ik heb sommigen onder
ulieden omgekeerd, gelijk
God Sodom en Gomorra
omkeerde, u, die waart als een

vuurbrand, dat uit den brand
gered is; nochtans hebt gij u
niet bekeerd tot Mij, spreekt
de HEERE.
12 Daarom zal Ik u alzo doen,
o Israel! omdat Ik u dan dit
doen zal, zo schik u, o Israel!
om uw God te ontmoeten.
13 Want zie, Die de bergen
formeert, en den wind schept,
en den mens bekend maakt,
wat zijn gedachte zij, Die den
dageraad duisternis maakt, en
op de hoogten der aarde treedt,
HEERE, God der heirscharen, is
Zijn Naam.

5 Hoort dit woord, dat Ik
over ulieden ophef, een
klaaglied, o huis Israels!
2 De jonkvrouw Israels is
gevallen, zij zal niet weder
opstaan; zij is verlaten op haar
land, er is niemand, die haar
opricht.
3 Want zo zegt de Heere
HEERE: De stad, die uitgaat
met duizend, zal honderd
overhouden, en die uitgaat met
honderd, zal tien overhouden,
in het huis Israels.
4 Want zo zegt de HEERE tot
het huis Israels: Zoekt Mij, en
leeft.
5 Maar zoekt Beth-El niet,
en komt niet te Gilgal,
en gaat niet over naar
Ber-Seba; want Gilgal zal
voorzeker gevankelijk worden
weggevoerd, en Beth-El zal
worden tot niet.
6 Zoekt den HEERE, en leeft;
opdat Hij niet doorbreke in het
huis van Jozef als een vuur, dat
vertere, zodat er niemand zij,
die het blusse in Beth-El;
7 Die het recht in alsem
verkeren, en de gerechtigheid
ter aarde doen liggen.
8 Die het Zevengesternte
en den Orion maakt, en
de doodsschaduw in den
morgenstond verandert,
en den dag als den nacht
verduistert; Die de wateren
der zee roept, en giet ze uit op
den aardbodem, HEERE is Zijn
Naam.
9 Die Zich verkwikt door
verwoesting over een sterke;
zodat de verwoesting komt
over een vesting.
10 Zij haten in de poort
dengene, die bestraft, en
hebben een gruwel van dien,
die oprechtelijk spreekt.
11 Daarom, omdat gij den
arme vertreedt en een last
koren van hem neemt, zo hebt
gij wel huizen gebouwd van
gehouwen steen, maar gij zult
daarin niet wonen; gij hebt
gewenste wijngaarden geplant,
maar gij zult derzelver wijn
niet drinken.
12 Want Ik weet, dat uw
overtredingen menigvuldig,
en uw zonden machtig
vele zijn; zij benauwen
den rechtvaardige, nemen
zoengeld, en verstoten de
nooddruftigen in de poort.
13 Daarom zal de verstandige
te dier tijd zwijgen, want het
zal een boze tijd zijn.
14 Zoekt het goede, en niet
het boze, opdat gij leeft; en
alzo zal de HEERE, de God der

heirscharen, met ulieden zijn,
gelijk als gij zegt.
15 Haat het boze, en hebt lief
het goede, en bestelt het recht
in de poort, misschien zal de
HEERE, de God der heirscharen,
aan Jozefs overblijfsel genadig
zijn.
16 Daarom, zo zegt de HEERE,
de God der heirscharen, de
Heere: Op alle straten zal
rouwklage zijn, en in alle
wijken zullen zij zeggen:
Och! och! en zullen den
akkerman roepen tot treuren,
en rouwklage zal zijn bij
degenen, die verstand van
kermen hebben.
17 Ja, in alle wijngaarden
zal rouwklage zijn; want Ik
zal door het midden van u
doorgaan; zegt de HEERE.
18 Wee dien, die des HEEREN
dag begeren! Waartoe toch zal
ulieden de dag des HEEREN
zijn? Hij zal duisternis wezen
en geen licht.
19 Als wanneer iemand vlood
voor het aangezicht eens
leeuws, en hem ontmoette een
beer; of dat hij kwam in een
huis, en leunde met zijn hand
aan den wand, en hem beet
een slang.
20 Zal dan niet des HEEREN
dag duisternis zijn, en geen
licht? En donkerheid, zodat er
geen glans aan zij?
21 Ik haat, Ik versmaad uw
feesten, en Ik mag uw verbods
dagen niet rieken.
22 Want ofschoon gij Mij
brandofferen offert, mitsgaders
uw spijsofferen, Ik heb er toch
geen welgevallen aan; en
het dankoffer van uw vette
beesten mag Ik niet aanzien.
23 Doe het getier uwer
liederen van Mij weg; ook mag
Ik uw luiten spel niet horen.
24 Maar laat het oordeel
zich daarhenen wenden als de
wateren, en de gerechtigheid
als een sterke beek.
25 Hebt gij Mij veertig jaren
in de woestijn slachtofferen en
spijsoffer toegebracht, o huis
Israels?
26 Ja, gij droegt de tent van
uw Melech, en den Kijun, uw
beelden, de ster uws gods, dien
gij uzelf hadt gemaakt.
27 Daarom zal Ik ulieden
gevankelijk wegvoeren, ver
boven Damaskus henen, zegt
de HEERE, Wiens Naam is God
der heirscharen.

6 Wee den gerusten te
Sion, en den zekeren op
den berg van Samaria! die
de voornaamste zijn van de
eerstelingen der volken, en
tot dewelke die van het huis
Israels komen.
2 Gaat over naar Kalne, en
ziet toe; en gaat van daar naar
Hamath, de grote stad, en trekt
af naar Gath der Filistijnen;
of zij beter zijn dan deze
koninkrijken, of hun landpale
groter dan uw landpale?
3 Gij, die den bozen dag verre
stelt, en den stoel des gewelds
nabij brengt.
4 Die daar liggen op
elpenbenen bedsteden, en
weelderig zijn op hun koetsen,
en eten de lammeren van de

kudde, en de kalveren uit het
midden van den meststal.
5 Die op het geklank der
luit kwinkeleren, en bedenken
zichzelven instrumenten der
muziek, gelijk David;
6 Die wijn uit schalen
drinken, en zich zalven met
de voortreffelijkste olie, maar
bekommeren zich niet over de
verbreking van Jozef.
7 Daarom zullen zij nu
gevankelijk henengaan
onder de voorsten, die in
gevangenis gaan; en het banket
dergenen, die weelderig zijn,
zal wegwijken.
8 De Heere HEERE heeft
gezworen bij Zichzelf
(spreekt de HEERE, de God
der heerscharen): Ik heb een
gruwel van Jakobs hovaardij,
en Ik haat zijn paleizen;
daarom zal Ik de stad en haar
volheid overleveren.
9 En het zal geschieden, zo er
tien mannen in enig huis zullen
overgelaten zijn, dat zij sterven
zullen.
10 En de naaste vriend zal
een iegelijk van die opnemen,
of die hem verbrandt, om de
beenderen uit het huis uit te
brengen, en zal zeggen tot dien,
die binnen de zijden van het
huis is: Zijn er nog meer bij
u? En hij zal zeggen: Niemand.
Dan zal hij zeggen: Zwijg! want
zij waren niet om des HEEREN
Naam te vermelden.
11 Want ziet, de HEERE geeft
bevel, en Hij zal het grote huis
slaan met inwatering, en het
kleine huis met spleten.
12 Zullen ook paarden rennen
op een steenrots? Zal men ook
daarop met runderen ploegen?
Want gijlieden hebt het recht in
gal verkeerd, en de vrucht der
gerechtigheid in alsem.
13 Gij, die blijde zijt over
een nietig ding; gij, die zegt:
Hebben wij ons niet door onze
sterkte hoornen verkregen?
14 Want ziet, Ik zal over
ulieden, o huis Israels! een
volk verwekken, spreekt de
HEERE, de God der heirscharen;
die zullen ulieden drukken,
van daar men komt te Hamath,
tot aan de beek der wildernis.

7 De Heere HEERE deed mij
aldus zien; en ziet, Hij
formeerde sprinkhanen, in
het begin des opkomens van
het nagras; en ziet, het was
het nagras, na des konings
afmaaiingen.
2 En het geschiedde, als zij
het kruid des lands geheel
zouden hebben afgegeten, dat
ik zeide: Heere HEERE! vergeef
toch; wie zou er van Jakob
blijven staan; want hij is klein!
3 Toen berouwde zulks den
HEERE; het zal niet geschieden,
zeide de HEERE.
4 Wijders deed mij de Heere
HEERE aldus zien; en ziet, de
Heere HEERE riep uit, dat Hij
wilde twisten met vuur; en het
verteerde een groten afgrond,
ook verteerde het een stuk
lands.
5 Toen zeide ik: Heere HEERE!
houd toch op; wie zou er van
Jakob blijven staan; want hij is
klein!

6 Toen berouwde zulks
den HEERE. Ook dit zal niet
geschieden, zeide de Heere
HEERE.
7 Nog deed Hij mij aldus zien;
en ziet, de Heere stond op
een muur, die naar het paslood
gemaakt was, en een paslood
was in Zijn hand.
8 En de HEERE zeide tot mij:
Wat ziet gij, Amos? En ik zeide:
Een paslood. Toen zeide de
HEERE: Zie, Ik zal het paslood
stellen in het midden van Mijn
volk Israel; Ik zal het voortaan
niet meer voorbijgaan.
9 Maar Izaks hoogten
zullen verwoest, en Israels
eigendommen verstoord
worden; en Ik zal tegen
Jerobeams huis opstaan met
het zwaard.
10 Toen zond Amazia,
de priester te Beth-El, tot
Jerobeam, den koning van
Israel, zeggende: Amos heeft
een verbintenis tegen u
gemaakt, in het midden van
het huis Israels; het land zal
al zijn woorden niet kunnen
verdragen.
11 Want alzo zegt Amos:
Jerobeam zal door het zwaard
sterven, en Israel zal voorzeker
uit zijn land gevankelijk
worden weggevoerd.
12 Daarna zeide Amazia tot
Amos: Gij ziener! ga weg,
vlied in het land van Juda, en
eet aldaar brood, en profeteer
aldaar.
13 Maar te Beth-El zult gij
voortaan niet meer profeteren;
want dat is des konings
heiligdom, en dat is het huis
des koninkrijks.
14 Toen antwoordde Amos,
en zeide tot Amazia: Ik was
geen profeet, en ik was geen
profetenzoon; maar ik was
een ossenherder, en las wilde
vijgen af.
15 Maar de HEERE nam mij
van achter de kudde; en de
HEERE zeide tot mij: Ga henen,
profeteer tot Mijn volk Israel.
16 Nu dan, hoor des HEEREN
woord: Gij zegt: Gij zult niet
profeteren tegen Israel, noch
druppen tegen het huis van
Izak.
17 Daarom zegt de HEERE
alzo: Uw vrouw zal in de
stad hoereren, en uw zonen
en uw dochteren zullen
door het zwaard vallen, en
uw land zal door het snoer
uitgedeeld worden; en gij zult
in een onrein land sterven,
en Israel zal voorzeker uit
zijn land gevankelijk worden
weggevoerd.

8 De Heere HEERE deed mij
aldus zien; en ziet, een korf
met zomervruchten.
2 En Hij zeide: Wat ziet gij
Amos? En ik zeide: Een korf
met zomervruchten. Toen
zeide de HEERE tot mij: Het
einde is gekomen over Mijn
volk Israel; Ik zal het voortaan
niet meer voorbijgaan.
3 Maar de gezangen des
tempels zullen te dien dage
huilen, spreekt de Heere
HEERE; vele dode lichamen
zullen er zijn, in alle plaatsen

zal men ze stilzwijgend
wegwerpen.
4 Hoort dit, gij, die den
nooddruftige opslokt! en dat
om te vernielen de ellendigen
des lands;
5 Zeggende: Wanneer zal de
nieuwe maan overgaan, dat wij
leeftocht mogen verkopen? en
de sabbat, dat wij koren mogen
openen? verkleinende de efa,
en den sikkel vergrotende, en
verkeerdelijk handelende met
bedrieglijke weegschalen;
6 Dat wij de armen voor
geld mogen kopen, en den
nooddruftige om een paar
schoenen; dan zullen wij het
kaf van het koren verkopen.
7 De HEERE heeft gezworen
bij Jakobs heerlijkheid: Zo Ik al
hun werken in eeuwigheid zal
vergeten!
8 Zou het land hierover niet
beroerd worden, en al wie
daarin woont treuren? Ja, het
zal geheel oprijzen als een
rivier, en het zal heen en
weder gedreven en verdronken
worden, als door de rivier van
Egypte.
9 En het zal te dien dage
geschieden, spreekt de Heere
HEERE, dat Ik de zon op den
middag zal doen ondergaan,
en het land bij lichten dage
verduisteren.
10 En Ik zal uw feesten in
rouw, en al uw liederen in
weeklage veranderen, en op
alle lenden een zak, en op alle
hoofd kaalheid brengen; en Ik
zal het land stellen in rouw, als
er is over een enigen zoon, en
deszelfs einde als een bitteren
dag.
11 Ziet, de dagen komen,
spreekt de Heere HEERE, dat
Ik een honger in het land zal
zenden; niet een honger naar
brood, noch dorst naar water,
maar om te horen de woorden
des HEEREN.
12 En zij zullen zwerven
van zee tot zee, en van het
noorden tot het oosten; zij
zullen omlopen om het woord
des HEEREN te zoeken, maar
zullen het niet vinden.
13 Te dien dage zullen de
schone jonkvrouwen en
de jongelingen van dorst
versmachten;
14 Die daar zweren bij de
schuld van Samaria, en zeggen:
Zo waarachtig als uw God
van Dan leeft, en de weg van
Ber-seba leeft! en zij zullen
vallen, en niet weder opstaan.

9 Ik zag den Heere staan op
het altaar, en Hij zeide:
Sla dien knoop, dat de posten
beven, en doorkloof ze allen
in het hoofd; en Ik zal hun
achterste met het zwaard
doden; en vliedende zal onder
hen niet ontvlieden, noch
de ontkomende onder hen
behouden worden.
2 Al groeven zij tot in de hel,
zo zal Mijn hand ze van daar
halen, en al klommen zij in den
hemel, zo zal Ik ze van daar
doen nederdalen.
3 En al verstaken zij zich op
de hoogte van Karmel, zo zal
Ik ze naspeuren en van daar

halen; en al verborgen zij zich
van voor Mijn ogen in den
grond van de zee, zo zal Ik van
daar een slang gebieden, die zal
ze bijten.
4 En al gingen zij in
gevangenis voor het
aangezicht hunner vijanden,
zo zal Ik vandaar het zwaard
gebieden, dat het hen dode;
en Ik zal Mijn oog tegen hen
zetten ten kwade, en niet ten
goede.
5 Want de Heere HEERE
der heirscharen is het, Die
het land aanroert, dat het
versmelte, en allen, die daarin
wonen, treuren; en dat het
geheel oprijze als een rivier, en
verdronken worde als door de
rivier van Egypte.
6 Die Zijn opperzalen in
den hemel bouwt, en Zijn
benden heeft Hij op aarde
gefondeerd; Die de wateren
der zee roept, en giet ze uit op
den aardbodem; HEERE is Zijn
Naam.
7 Zijt gijlieden Mij niet als
de kinderen der Moren, o
kinderen Israels? spreekt de
HEERE. Heb Ik Israel niet
opgevoerd uit Egypteland, en
de Filistijnen uit Kafthor, en de
Syriers uit Kir?
8 Ziet, de ogen des Heeren
HEEREN zijn tegen dit zondig
koninkrijk, dat Ik het van den
aardbodem verdelge; behalve
dat Ik het huis Jakobs niet
ganselijk zal verdelgen, spreekt
de HEERE.
9 Want ziet, Ik geef bevel, en
Ik zal het huis Israels onder al
de heidenen schudden, gelijk
als zaad geschud wordt in een
zeef; en niet een steentje zal er
ter aarde vallen.

10 Alle zondaars Mijns volks
zullen door het zwaard sterven;
die daar zeggen: Het kwaad zal
tot ons niet genaken, noch ons
voorkomen.

11 Te dien dage zal Ik de
vervallen hut van David weder
oprichten, en Ik zal haar reten
vertuinen, en wat aan haar is
afgebroken, weder oprichten,
en zal ze bouwen, als in de
dagen van ouds;

12 Opdat zij erfelijk bezitten
het overblijfsel van Edom,
en al de heidenen, die naar
Mijn Naam genoemd worden,
spreekt de HEERE, Die dit doet.

13 Ziet, de dagen komen,
spreekt de HEERE, dat de
ploeger den maaier, en de
druiventreder den zaadzaaier
genaken zal; en de bergen
zullen van zoeten wijn
druipen, en al de heuvelen
zullen smelten.

14 En Ik zal de gevangenis van
Mijn volk Israel wenden, en
zij zullen de verwoeste steden
herbouwen en bewonen,
en wijngaarden planten, en
derzelver wijn drinken; en
zij zullen hoven maken, en
derzelver vrucht eten.

15 En Ik zal ze in hun land
planten; en zij zullen niet meer
worden uitgerukt uit hun land,
dat Ik hunlieden gegeven heb,
zegt de HEERE, uw God.

DE PROFEET OBADJA

1 Het gezicht van Obadja.
Alzo zegt de Heere HEERE
van Edom: Wij hebben een
gerucht gehoord van den
HEERE, en er is een gezant
geschikt onder de heidenen:
Staat op, en laat ons opstaan
tegen hen ten strijde.
2 Ziet, Ik heb u klein gemaakt
onder de heidenen, gij zijt zeer
veracht.
3 De trotsheid uws harten
heeft u bedrogen; hij, die
daar woont in de kloven
der steenrotsen, in zijn hoge
woning; die in zijn hart
zegt: Wie zou mij ter aarde
nederstoten?
4 Al verhieft gij u gelijk de
arend, en al steldet gij uw nest
tussen de sterren, zo zal Ik u
van daar nederstoten, spreekt
de HEERE.
5 Zo er dieven, zo er
nachtrovers tot u gekomen
waren (hoe zijt gij uitgeroeid!),
zouden zij niet gestolen hebben
zoveel hun genoeg ware? Zo
er wijnlezers tot u gekomen
waren, zouden zij niet een
nalezing hebben overgelaten?
6 Hoe zijn Ezau's goederen
nagespeurd, zijn verborgen
schatten opgezocht!
7 Al uw bondgenoten hebben
u tot aan de landpale uitgeleid;
uw vredegenoten hebben
u bedrogen, zij hebben u
overmocht; die uw brood eten
zullen een gezwel onder u
zetten, er is geen verstand in
hem.
8 Zal het niet te dien dage
zijn, spreekt de HEERE, dat Ik
de wijzen uit Edom, en het
verstand uit Ezau's gebergte zal
doen vergaan?
9 Ook zullen uw helden,
o Theman! versaagd zijn;
opdat een ieder uit Ezau's
gebergte door den moord
worde uitgeroeid.
10 Om het geweld, begaan
aan uw broeder Jakob, zal
schaamte u bedekken; en gij
zult uitgeroeid worden in
eeuwigheid.
11 Ten dage als gij tegenover
stondt, ten dage als de
uitlanders zijn heir gevangen
voerden, en de vreemden tot
zijn poorten introkken, en over
Jeruzalem het lot wierpen,
waart gij ook als een van hen.
12 Toen zoudt gij niet gezien
hebben op den dag uws
broeders, den dag zijner
vervreemding; noch u verblijd
hebben over de kinderen
van Juda, ten dage huns
ondergangs; noch uw mond
groot gemaakt hebben, ten
dage der benauwdheid;
13 Noch ter poorte Mijns
volks ingegaan zijn, ten dage
huns verderfs; noch gezien
hebben, ook gij, op zijn kwaad,
ten dage zijns verderfs; noch
uw handen uitgestrekt hebben
aan zijn heir, ten dage zijns

verderfs;
14 Noch gestaan hebben
op de wegscheiding, om zijn
ontkomenen uit te roeien;
noch zijn overgeblevenen
overgeleverd hebben, ten dage
der benauwdheid.
15 Want de dag des HEEREN
is nabij, over al de heidenen;
gelijk als gij gedaan hebt, zal u
gedaan worden; uw vergelding
zal op uw hoofd wederkeren.
16 Want gelijk gijlieden
gedronken hebt op den berg
Mijner heiligheid, zo zullen
al de heidenen geduriglijk
drinken; ja, zij zullen drinken
en inzwelgen, en zullen zijn
alsof zij er niet geweest waren.
17 Maar op den berg Sions
zal ontkoming zijn, en hij zal
een heiligheid zijn; en die van
het huis Jakobs zullen hun
erfgoederen erfelijk bezitten.
18 En Jakobs huis zal een
vuur zijn, en Jozefs huis een
vlam, en Ezau's huis tot een
stoppel; en zij zullen tegen
hen ontbranden, en zullen
ze verteren, zodat Ezau's
huis geen overgeblevene zal
hebben; want de HEERE heeft
het gesproken.
19 En die van het zuiden
zullen Ezau's gebergte, en
die van de laagte zullen de
Filistijnen erfelijk bezitten;
ja, zij zullen het veld van
Efraim en het veld van Samaria
erfelijk bezitten; en Benjamin
Gilead.
20 En de gevankelijk
weggevoerden van dit heir
der kinderen Israels, hetgeen
der Kanaanieten was, tot
Zarfath toe; en de gevankelijk
weggevoerden van Jeruzalem,
hetgeen in Sefarad is, zij zullen
de steden van het zuiden
erfelijk bezitten.
21 En er zullen heilanden op
den berg Sions opkomen, om
Ezau's gebergte te richten; en
het koninkrijk zal des HEEREN
zijn.

DE PROFEET
JONA

1 En het woord des HEEREN
geschiedde tot Jona, den
zoon van Amitthai, zeggende:
2 Maak u op, ga naar de grote
stad Nineve, en predik tegen
haar; want hunlieder boosheid
is opgeklommen voor Mijn
aangezicht.
3 Maar Jona maakte zich op
om te vluchten naar Tarsis, van
het aangezicht des HEEREN; en
hij kwam af te Jafo, en vond
een schip, gaande naar Tarsis,
en hij gaf de vracht daarvan,
en ging neder in hetzelve, om
met henlieden te gaan naar
Tarsis, van het aan gezicht des
HEEREN.
4 Maar de HEERE wierp een
groten wind op de zee; en er
werd een grote storm in de zee,
zodat het schip dacht te breken.
5 Toen vreesden de zeelieden,
en riepen een iegelijk tot zijn
god, en wierpen de vaten, die in
het schip waren, in de zee, om
het van dezelve te verlichten;
maar Jona was nedergegaan
aan de zijden van het schip,
en lag neder, en was met een
diepen slaap bevangen.
6 En de opperschipper
naderde tot hem, en zeide
tot hem: Wat is u, gij
hardslapende? Sta op, roep tot
uw God, misschien zal die God
aan ons gedenken, dat wij niet
vergaan.
7 Voorts zeiden zij, een ieder
tot zijn metgezel: Komt, en laat
ons loten werpen, opdat wij
mogen weten, om wiens wil
ons dit kwaad overkomt. Alzo
wierpen zij loten, en het lot viel
op Jona.
8 Toen zeiden zij tot hem:
Verklaar ons nu, om wiens wil
ons dit kwaad overkomt. Wat is
uw werk en van waar komt gij?
Welk is uw land en van welk
volk zijt gij?
9 En hij zeide tot hen: Ik ben
een Hebreer; en ik vreze den
HEERE, den God des hemels,
Die de zee en het droge
gemaakt heeft.
10 Toen vreesden die mannen
met grote vreze, en zeiden tot
hem: Wat hebt gij dit gedaan?
Want de mannen wisten, dat
hij van des HEEREN aangezicht
vlood; want hij had het hun te
kennen gegeven.
11 Voorts zeiden zij tot hem:
Wat zullen wij u doen, opdat de
zee stil worde van ons? Want
de zee werd hoe langer hoe
onstuimiger.
12 En hij zeide tot hen: Neemt
mij op, en werpt mij in de
zee, zo zal de zee stil worden
van ulieden; want ik weet, dat
deze grote storm ulieden om
mijnentwil over komt.
13 Maar de mannen roeiden,
om het schip weder te brengen
aan het droge, doch zij konden
niet; want de zee werd hoe
langer hoe onstuimiger tegen
hen.

14 Toen riepen zij tot den
HEERE, en zeiden: Och HEERE!
laat ons toch niet vergaan om
dezes mans ziel, en leg geen
onschuldig bloed op ons; want
Gij, HEERE! hebt gedaan, gelijk
als het U heeft behaagd.
15 En zij namen Jona op, en
wierpen hem in de zee. Toen
stond de zee stil van haar
verbolgenheid.
16 Dies vreesden de mannen
den HEERE met grote vreeze;
en zij slachtten den HEERE
slachtoffer, en beloofden
geloften.
17 De HEERE nu beschikte
een groten vis, om Jona in te
slokken; en Jona was in het
ingewand van den vis, drie
dagen en drie nachten.

2 En Jona bad tot den HEERE,
zijn God, uit het ingewand
van den vis.
2 En hij zeide: Ik riep uit mijn
benauwdheid tot den HEERE,
en Hij antwoordde mij; uit den
buik des grafs schreide ik, en
Gij hoordet mijn stem.
3 Want Gij hadt mij
geworpen in de diepte, in
het hart der zeeen, en de
stroom omving mij; al Uw
baren en Uw golven gingen
over mij henen.
4 En ik zeide: Ik ben
uitgestoten van voor Uw
ogen; nochtans zal ik den
tempel Uwer heiligheid weder
aanschouwen.
5 De wateren hadden mij
omgeven tot de ziel toe, de
afgrond omving mij; het wier
was aan mijn hoofd gebonden.
6 Ik was nedergedaald tot
de gronden der bergen; de
grendelen der aarde waren om
mij henen in eeuwigheid; maar
Gij hebt mijn leven uit het
verderf opgevoerd, o HEERE,
mijn God!
7 Als mijn ziel in mij
overstelpt was, dacht ik aan
den HEERE, en mijn gebed
kwam tot U, in den tempel
Uwer heiligheid.
8 Die de valse ijdelheden
onderhouden, verlaten
hunlieder weldadigheid.
9 Maar ik zal U offeren met de
stem der dankzegging; wat ik
beloofd heb, zal ik betalen. Het
heil is des HEEREN.
10 De HEERE nu sprak tot den
vis; en hij spuwde Jona uit op
het droge.

3 En het woord des HEEREN
geschiedde ten anderen
male tot Jona, zeggende:
2 Maak u op, ga naar de grote
stad Nineve; en predik tegen
haar de prediking, die Ik tot u
spreek.
3 Toen maakte zich Jona op,
en ging naar Nineve, naar het
woord des HEEREN. Nineve nu
was een grote stad Gods, van
drie dagreizen.
4 En Jona begon in de stad
te gaan, een dagreis; en hij
predikte, en zeide: Nog veertig
dagen, dan zal Nineve worden
omgekeerd.
5 En de lieden van Nineve
geloofden aan God; en zij
riepen een vasten uit, en

bekleedden zich met zakken,
van hun grootste af tot hun
kleinste toe.
6 Want dit woord geraakte
tot den koning van Nineve, en
hij stond op van zijn troon,
en deed zijn heerlijk overkleed
van zich; en hij bedekte zich
met een zak, en zat neder in de
as.
7 En hij liet uitroepen, en
men sprak te Nineve, uit bevel
des konings en zijner groten,
zeggende: Laat mens noch
beest, rund noch schaap, iets
smaken, laat ze niet weiden,
noch water drinken.
8 Maar mens en beest zullen
met zakken bedekt zijn, en
zullen sterk tot God roepen;
en zij zullen zich bekeren, een
iegelijk van zijn bozen weg,
en van het geweld, dat in hun
handen is.
9 Wie weet, God mocht Zich
wenden, en berouw hebben; en
Hij mocht Zich wenden van de
hittigheid Zijns toorns, dat wij
niet vergingen!
10 En God zag hun werken,
dat zij zich bekeerden van hun
bozen weg; en het berouwde
God over het kwaad, dat Hij
gesproken had hun te zullen
doen, en Hij deed het niet.

4 Dit verdroot Jona met
groot verdriet, en zijn
toorn ontstak.
2 En hij bad tot den HEERE,
en zeide: Och HEERE! was dit
mijn woord niet, als ik nog in
mijn land was? Daarom kwam
ik het voor, vluchtende naar
Tarsis; want ik wist, dat Gij
een genadig en barmhartig God
zijt, lankmoedig en groot van
goedertierenheid, en berouw
hebbende over het kwaad.
3 Nu dan, HEERE! neem toch
mijn ziel van mij; want het
is mij beter te sterven dan te
leven.
4 En de HEERE zeide: Is uw
toorn billijk ontstoken?
5 Jona nu ging ter stad uit, en
zette zich tegen het oosten der
stad; en hij maakte zich aldaar
een verdek, en zat daaronder in
de schaduw, totdat hij zag, wat
van de stad zou worden.
6 En God, de HEERE,
beschikte een wonderboom,
en deed hem opschieten boven
Jona, opdat er schaduw mocht
zijn over zijn hoofd, om hem
te redden van zijn verdriet.
En Jona verblijdde zich over
den wonderboom met grote
blijdschap.
7 Maar God beschikte een
worm des anderen daags in het
opgaan van den dageraad; die
stak den wonderboom, dat hij
verdorde.
8 En het geschiedde, als de
zon oprees, dat God een stillen
oostenwind beschikte; en de
zon stak op het hoofd van Jona,
dat hij amechtig werd; en hij
wenste zijner ziel te mogen
sterven, en zeide: Het is mij
beter te sterven dan te leven.
9 Toen zeide God tot Jona: Is
uw toorn billijk ontstoken over
den wonderboom? En hij zeide:
Billijk is mijn toorn ontstoken
ter dood toe.

10 En de HEERE zeide: Gij
verschoont den wonderboom,
aan welken gij niet hebt
gearbeid, noch dien groot
gemaakt; die in een nacht
werd, en in een nacht verging;
11 En Ik zou die grote stad
Nineve niet verschonen?
waarin veel meer dan honderd
en twintig duizend mensen
zijn, die geen onderscheid
weten tussen hun rechterhand,
en hun linkerhand; daartoe
veel vee?

DE PROFEET

MICHA

1 Het woord des HEEREN,
dat geschied is tot Micha,
den Morastiet, in de dagen
van Jotham, Achaz en Jehizkia,
koningen van Juda; dat hij
gezien heeft over Samaria en
Jeruzalem.
2 Hoort, gij volken altemaal!
merk op, gij aarde, mitsgaders
derzelver volheid! de Heere
HEERE nu zal tot een getuige
zijn tegen ulieden, de Heere uit
den tempel Zijner heiligheid.
3 Want ziet, de HEERE gaat
uit van Zijn plaats, en Hij zal
nederdalen en treden op de
hoogten der aarde.
4 En de bergen zullen onder
Hem versmelten, en de dalen
gekloofd worden, gelijk was
voor het vuur, gelijk wateren,
die uitgestort worden in de
laagte.
5 Dit alles, om de overtreding
van Jakob, en om de zonden
van het huis Israels; wie is het
begin van de overtreding van
Jakob? Is het niet Samaria? En
wie van de hoogten van Juda?
Is het niet Jeruzalem?
6 Daarom zal Ik Samaria
stellen tot een steenhoop des
velds, tot plantingen eens
wijngaards; en Ik zal haar
stenen in de vallei storten, en
haar fundamenten ontdekken.
7 En al haar gesneden beelden
zullen vermorzeld worden, en
al haar hoerenbeloningen
zullen met vuur verbrand
worden, en al haar afgoden zal
Ik stellen tot een woestheid;
want zij heeft ze van
hoerenloon vergaderd, en
zij zullen tot hoerenloon
wederkeren.
8 Hierom zal ik misbaar
bedrijven en huilen; ik zal
beroofd en naakt gaan; ik
zal misbaar maken als de
draken, en treuren als de jonge
struisen.
9 Want haar plagen zijn
dodelijk; want zij zijn gekomen
tot aan Juda; hij is geraakt tot
aan de poort mijns volks, tot
aan Jeruzalem.
10 Verkondigt het niet te
Gath, weent zo jammerlijk
niet; wentelt u in het stof in
het huis van Afra.
11 Ga door, gij inwoneres
van Safir! met blote schaamte;
de inwoneres van Zaanan
gaat niet uit; rouwklage is te
Beth-haezel; hij zal zijn stand
van ulieden nemen.
12 Want de inwoneres van
Maroth is krank om des goeds
wil; want een kwaad is van
den HEERE afgedaald, tot aan
de poort van Jeruzalem.
13 Span de snelle dieren
aan den wagen, gij inwoners
van Lachis! (deze is der
dochter Sions het beginsel der
zonde) want in u zijn Israels
overtredingen gevonden.
14 Daarom geef geschenken
aan Morescheth-Gaths; de
huizen van Achzib zullen den

koningen van Israel tot een
leugen zijn.
15 Ik zal u nog een erfgenaam
toebrengen, gij inwoneres
van Maresa! Hij zal komen
tot aan Adullam, tot aan de
heerlijkheid Israels.
16 Maak u kaal en scheer
u, om uw troetelkinderen;
verwijd uw kaalheid, als de
arend, omdat zij gevankelijk
van u zijn weggevoerd.

2 Wee dien, die
ongerechtigheid bedenken,
en kwaad werken op hun
legers; in het licht van den
morgenstond doen zij het,
dewijl het in de macht van
hunlieder hand is.
2 En zij begeren akkers, en
roven ze, en huizen, en nemen
ze weg; alzo doen zij geweld
aan den man en zijn huis, ja,
aan een iegelijk en zijn erfenis.
3 Daarom, alzo zegt de
HEERE: Ziet, Ik denk een
kwaad over dit geslacht,
waaruit gijlieden uw halzen
niet zult uittrekken, en zult zo
rechtop niet gaan; want het zal
een boze tijd zijn.
4 Te dien dage zal men een
spreekwoord over ulieden
opnemen; en men zal een
klagelijke klacht klagen, en
zeggen: Wij zijn ten enenmale
verwoest; Hij verwisselt mijns
volks deel; hoe ontwendt Hij
mij; Hij deelt uit, afwendende
onze akkers.
5 Daarom zult gij niemand
hebben, die het snoer werpe
in het lot, in de gemeente des
HEEREN.
6 Profeteert gijlieden niet,
zeggen zij, laat die profeteren;
zij profeteren niet als die; men
wijkt niet af van smaadheden.
7 O gij, die Jakobs huis
geheten zijt! Is dan de Geest
des HEEREN verkort? Zijn
dat Zijn werken? Doen Mijn
woorden geen goed bij dien,
die recht wandelt?
8 Maar gisteren stelde
zich Mijn volk op, tot vijand,
tegenover een kleed; gij stroopt
een mantel van degenen,
die zeker voorbijgaan,
wederkomende van den
strijd.
9 De vrouwen Mijns volks
verdrijft gij, elkeen uit het huis
van haar vermakingen; van
haar kinderkens neemt gij Mijn
sieraad in eeuwigheid.
10 Maakt u dan op, en gaat
henen; want dit land zal
de rust niet zijn; omdat het
verontreinigd is, zal het u
verderven, en dat met een
geweldige verderving.
11 Zo er iemand is, die met
wind omgaat, en valselijk liegt,
zeggende: Ik zal u profeteren
voor wijn en voor sterken
drank! dat is een profeet dezes
volks.
12 Voorzeker zal Ik u, o Jakob!
gans verzamelen; voorzeker
zal Ik Israels overblijfsel
vergaderen; Ik zal het te zamen
zetten als schapen van Bozra;
als een kudde in het midden
van haar kooi zullen zij van
mensen deunen.

13 De doorbreker zal voor hun aangezicht optrekken; zij zullen doorbreken, en door de poort gaan, en door dezelve uittrekken; en hun koning zal voor hun aangezicht henengaan; en de HEERE in hun spits.

3 Voorts zeide ik: Hoort nu, gij hoofden Jakobs, en gij oversten van het huis Israels! Betaamt het ulieden niet het recht te weten?

2 Zij haten het goede, en hebben het kwade lief; zij roven hun huid van hen af, en hun vlees van hun beenderen.

3 Ja, zij zijn het, die het vlees mijns volks eten, en hun huid afstropen, en hun beenderen verbreken; en vaneen leggen, gelijk als in een pot, en als vlees in het midden eens ketels.

4 Alsdan zullen zij roepen tot den HEERE, doch Hij zal hen niet verhoren; maar zal Zijn aangezicht te dier tijd voor hen verbergen, gelijk als zij hun handelingen kwaad gemaakt hebben.

5 Alzo zegt de HEERE, tegen de profeten, die Mijn volk verleiden; die met hun tanden bijten, en roepen vrede uit; maar die niets geeft in hun mond, tegen dien zo heiligen zij een krijg.

6 Daarom zal het nacht voor ulieden worden vanwege het gezicht, en ulieden zal duisternis zijn vanwege de waarzegging; en de zon zal over deze profeten ondergaan; en de dag zal over hen zwart worden.

7 En de zieners zullen beschaamd, en de waarzeggers schaamrood worden; en zij zullen al te zamen de bovenste lip bewimpelen; want er zal geen antwoord Gods zijn.

8 Maar waarlijk, ik ben vol krachts van den Geest des HEEREN; en vol van gericht en dapperheid, om Jakob te verkondigen zijn overtreding, en Israel zijn zonde.

9 Hoort nu dit, gij hoofden van het huis Jakobs, en gij oversten van het huis Israels! die van het gericht een gruwel hebt, en al wat recht is verkeert;

10 Bouwende Sion met bloed, en Jeruzalem met onrecht.

11 Haar hoofden rechten om geschenken, en haar priesters leren om loon, en haar profeten waarzeggen om geld; nog steunen zij op den HEERE, zeggende: Is de HEERE niet in het midden van ons? Ons zal geen kwaad overkomen.

12 Daarom, om uwentwil, zal Sion als een akker geploegd worden, en Jeruzalem zal tot steenhopen worden, en de berg dezes huizes tot hoogten eens wouds.

4 Maar in het laatste der dagen zal het geschieden, dat de berg van het huis des HEEREN zal vastgesteld zijn op den top der bergen; en hij zal verheven zijn boven de heuvelen, en de volken zullen

tot hem toevloeien.
2 En vele heidenen zullen
henengaan, en zeggen: Komt
en laat ons opgaan tot den berg
des HEEREN, en ten huize van
den God Jakobs, opdat Hij ons
lere van Zijn wegen, en wij in
Zijn paden wandelen; want uit
Sion zal de wet uitgaan, en des
HEEREN woord uit Jeruzalem.
3 En Hij zal onder grote
volken richten, en machtige
heidenen straffen, tot verre
toe; en zij zullen hun zwaarden
slaan tot spaden, en hun
spiesen tot sikkelen; het ene
volk zal tegen het andere volk
geen zwaard opheffen, en zij
zullen den krijg niet meer
leren.
4 Maar zij zullen zitten, een
ieder onder zijn wijnstok,
en onder zijn vijgeboom, en
er zal niemand zijn, die ze
verschrikke; want de mond des
HEEREN der heirscharen heeft
het gesproken.
5 Want alle volken zullen
wandelen, elk in den naam
zijns gods; maar wij zullen
wandelen in den Naam
des HEEREN, onzes Gods,
eeuwiglijk en altoos.
6 Te dien dage, spreekt
de HEERE, zal Ik haar, die
hinkende was, verzamelen,
en haar, die verdreven was,
vergaderen, en die Ik geplaagd
had.
7 En Ik zal haar, die hinkende
was, maken tot een overblijfsel,
en haar die verre henen
verstoten was, tot een machtig
volk; en de HEERE zal Koning
over hen zijn op den berg
Sions, van nu aan tot in
eeuwigheid.
8 En gij Schaapstoren, gij Ofel
der dochter Sions! tot u zal
komen, ja, daar zal komen
de vorige heerschappij, het
koninkrijk der dochteren van
Jeruzalem.
9 Nu, waarom zoudt gij zo
groot geschrei maken? Is er
geen Koning onder u? Is uw
Raadgever vergaan, dat u
smart, als van een barende
vrouw, heeft aangegrepen?
10 Lijd smart en arbeid om
voort te brengen, o dochter
Sions! als een barende vrouw;
want nu zult gij wel uit de
stad henen uitgaan, en op het
veld wonen, en tot in Babel
komen, maar aldaar zult gij
gered worden; aldaar zal u de
HEERE verlossen uit de hand
uwer vijanden.
11 Nu zijn wel vele heidenen
tegen u verzameld, die daar
zeggen: Laat ze ontheiligd
worden, en laat ons oog
schouwen aan Sion.
12 Maar zij weten de
gedachten des HEEREN niet,
en verstaan Zijn raadslag niet;
dat Hij hen vergaderd heeft als
garven tot den dorsvloer.
13 Maak u op en dors, o
dochter Sions! Want Ik zal
uw hoorn ijzer maken, en uw
klauwen koper maken, en gij
zult vele volken verpletteren;
en Ik zal hunlieder gewin den
HEERE verbannen, en hun
vermogen den Heere der ganse
aarde.

5 Nu, rot u met benden, gij dochter der bende, hij zal een belegering tegen ons stellen; zij zullen den rechter Israels met de roede op het kinnebakken slaan.

2 En gij, Bethlehem Efratha! zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, Die een Heerser zal zijn in Israel, en Wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid.

3 Daarom zal Hij henlieden overgeven, tot den tijd toe, dat zij, die baren zal, gebaard hebbe; dan zullen de overigen Zijner broederen zich bekeren met de kinderen Israels.

4 En Hij zal staan, en zal weiden in de kracht des HEEREN, in de hoogheid van den Naam des HEEREN, Zijns Gods, en zij zullen wonen, want nu zal Hij groot zijn tot aan de einden der aarde.

5 En Deze zal Vrede zijn; wanneer Assur in ons land zal komen, en wanneer hij in onze paleizen zal treden, zo zullen wij tegen hem stellen zeven herders, en acht vorsten uit de mensen.

6 Die zullen het land van Assur afweiden met het zwaard, en het land van Nimrod in deszelfs ingangen. Alzo zal Hij ons redden van Assur, wanneer dezelve in ons land zal komen, en wanneer hij in onze landpale zal treden.

7 En Jakobs overblijfsel zal zijn in het midden van vele volken, als een dauw van den HEERE, als droppelen op het kruid, dat naar geen man wacht, noch mensenkinderen verbeidt.

8 Ja, het overblijfsel van Jakob zal zijn onder de heidenen, in het midden van vele volken, als een leeuw onder de beesten des wouds, als een jonge leeuw onder de schaapskudden; dewelke, wanneer hij doorgaat, zo vertreedt en verscheurt hij, dat niemand redde.

9 Uw hand zal verhoogd zijn boven uw wederpartijders, en al uw vijanden zullen uitgeroeid worden.

10 En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE, dat Ik uw paarden uit het midden van u zal uitroeien, en Ik zal uw wagenen verdoen.

11 En Ik zal de steden uws lands uitroeien, en Ik zal al uw vestingen afbreken.

12 En Ik zal de toverijen uit uw hand uitroeien, en gij zult geen guichelaars hebben.

13 En Ik zal uw gesneden beelden en uw opgerichte beelden uit het midden van u uitroeien, dat gij u niet meer zult nederbuigen voor het werk uwer handen.

14 Voorts zal Ik uw bossen uit het midden van u uitroeien, en Ik zal uw steden verdelgen.

15 En Ik zal in toorn en in grimmigheid wrake doen aan de heidenen, die niet horen.

6 Hoort nu, wat de HEERE zegt: Maak u op, twist met

de bergen, en laat de heuvelen
uw stem horen.
2 Hoort, gij bergen! den twist
des HEEREN, mitsgaders gij
sterke fondamenten der aarde!
want de HEERE heeft een twist
met Zijn volk, en Hij zal Zich
met Israel in recht begeven.
3 O Mijn volk! wat heb Ik u
gedaan, en waarmede heb Ik u
vermoeid? Betuig tegen Mij.
4 Immers heb Ik u uit
Egypteland opgevoerd, en u
uit het diensthuis verlost; en Ik
heb voor uw aangezicht henen
gezonden Mozes, Aaron en
Mirjam.
5 Mijn volk! gedenk toch wat
Balak, de koning van Moab,
beraadslaagde, en wat hem
Bileam, de zoon van Beor,
antwoordde; en wat geschied
is van Sittim af tot Gilgal toe,
opdat gij de gerechtigheden des
HEEREN kent.
6 Waarmede zal ik den
HEERE tegenkomen, en mij
bukken voor den hogen God?
Zal ik Hem tegenkomen met
brandofferen, met eenjarige
kalveren?
7 Zou de HEERE een
welgevallen hebben aan
duizenden van rammen, aan
tien duizenden van oliebeken?
Zal ik mijn eerstgeborene
geven voor mijn overtreding,
de vrucht mijns buiks voor de
zonde mijner ziel?
8 Hij heeft u bekend gemaakt,
o mens! wat goed is; en wat
eist de HEERE van u, dan recht
te doen, en weldadigheid lief
te hebben, en ootmoediglijk te
wandelen met uw God?
9 De stem des HEEREN roept
tot de stad (want Uw Naam ziet
het wezen): Hoort de roede, en
wie ze besteld heeft!
10 Zijn er niet nog, in
eens ieders goddelozen huis,
schatten der goddeloosheid
en een schaarse efa, dat te
verfoeien is?
11 Zou ik rein zijn, met een
goddeloze weegschaal en met
een zak van bedriegelijke
weegstenen?
12 Dewijl haar rijke lieden
vol zijn van geweld, en haar
inwoners leugen spreken, en
haar tong bedriegelijk is in
haar mond;
13 Zo zal Ik u ook krenken,
u slaande, en verwoestende om
uw zonden.
14 Gij zult eten, maar niet
verzadigd worden, en uw
nederdrukking zal in het
midden van u zijn; en gij
zult aangrijpen, maar niet
wegbrengen, en wat gij zult
wegbrengen, zal Ik aan het
zwaard overgeven.
15 Gij zult zaaien, maar niet
maaien; gij zult olijven treden,
maar u met olie niet zalven, en
most, maar geen wijn drinken.
16 Want de inzettingen van
Omri worden onderhouden, en
het ganse werk van het huis
van Achab; en gij wandelt in
derzelver raadslagen; opdat Ik
u stelle tot verwoesting, en
haar inwoners tot aanfluiting;
alzo zult gij de smaadheid
Mijns volks dragen.

7 Ai mij! want ik ben, als wanneer
de zomervruchten zijn
ingezameld; als wanneer
de nalezingen in den wijnoogst
geschied zijn; er is geen druif
om te eten; mijn ziel begeert
vroegrijpe vrucht.
2 De goedertierene is vergaan
uit het land, en er is niemand
oprecht onder de mensen; zij
loeren altemaal op bloed, zij
jagen, een iegelijk zijn broeder,
met een jachtgaren.
3 Om met beide handen wel
dapper kwaad te doen, zo eist
de vorst, en de rechter oordeelt
om vergelding; en de grote
spreekt de verderving zijner
ziel, en zij draaien ze dicht
ineen.
4 De beste van hen is als
een doorn; de oprechtste is
scherper dan een doornheg;
de dag uwer wachters, uw
bezoeking, is gekomen; nu zal
hunlieder verwarring wezen.
5 Gelooft een vriend niet,
vertrouwt niet op een
voornaamsten vriend; bewaar
de deuren uws monds voor
haar, die in uw schoot ligt.
6 Want de zoon veracht
den vader, de dochter staat
op tegen haar moeder, de
schoondochter tegen haar
schoonmoeder; eens mans
vijanden zijn zijn huisgenoten.
7 Maar ik zal uitzien naar den
HEERE, ik zal wachten op de
God mijns heils; mijn God zal
mij horen.
8 Verblijd u niet over mij,
o mijn vijandin! wanneer ik
gevallen ben, zal ik weder
opstaan; wanneer ik in
duisternis zal gezeten zijn, zal
de HEERE mij een licht zijn.
9 Ik zal des HEEREN
gramschap dragen, want
ik heb tegen Hem gezondigd;
totdat Hij mijn twist twiste,
en mijn recht uitvoere; Hij
zal mij brengen aan het licht;
ik zal mijn lust zien aan Zijn
gerechtigheid.
10 En mijn vijandin zal het
zien, en schaamte zal haar
bedekken; die tot mij zegt:
Waar is de HEERE, uw God?
Mijn ogen zullen aan haar
zien; nu zal zij worden tot
vertreding, als slijk der straten.
11 Ten dage als Hij uw muren
zal herbouwen, te dien dage zal
het besluit verre heengaan.
12 Te dien dage zal het ook
komen tot u toe, van Assur af,
zelfs tot de vaste steden toe;
en van de vestingen tot aan de
rivier, en van zee tot zee, en van
gebergte tot gebergte.
13 Maar dit land zal worden
tot een verwoesting, zijner
inwoners halve, vanwege de
vrucht hunner handelingen.
14 Gij dan, weid Uw volk
met Uw staf, de kudde Uwer
erfenis, die alleen woont, in het
woud, in het midden van een
vruchtbaar land; laat ze weiden
in Basan en Gilead, als in de
dagen van ouds.
15 Ik zal haar wonderen doen
zien, als in de dagen, toen gij uit
Egypteland uittoogt.
16 De heidenen zullen het
zien, en beschaamd zijn,

vanwege al hun macht; zij
zullen de hand op den mond
leggen; hun oren zullen doof
worden.
17 Zij zullen het stof lekken,
als de slang; als kruipende
dieren der aarde, zullen zij
zich beroeren uit hun sloten;
zij zullen met vervaardheid
komen tot den HEERE, onzen
God, en zullen voor U vrezen.
18 Wie is een God gelijk
Gij, Die de ongerechtigheid
vergeeft, en de overtreding
van het overblijfsel Zijner
erfenis voorbijgaat? Hij houdt
Zijn toorn niet in eeuwigheid;
want Hij heeft lust aan
goedertierenheid.
19 Hij zal Zich onzer weder
ontfermen; Hij zal onze
ongerechtigheden dempen; ja,
Gij zult al hun zonden in de
diepten der zee werpen.
20 Gij zult Jakob de trouw,
Abraham de goedertierenheid
geven, die Gij onzen vaderen
van oude dagen af gezworen
hebt.

DE PROFEET

NAHUM

1 De last van Nineve. Het
boek des gezichts van
Nahum, den Elkosiet.
2 Een ijverig God en een
wreker is de HEERE, een wreker
is de HEERE, en zeer grimmig;
een wreker is de HEERE aan
Zijn wederpartijders, en
Hij behoudt den toorn Zijn
vijanden.
3 De HEERE is lankmoedig,
doch van grote kracht, en Hij
houdt den schuldige geenszins
onschuldig. Des HEEREN weg is
in wervelwind, en in storm, en
de wolken zijn het stof Zijner
voeten.
4 Hij scheldt de zee, en maakt
ze droog, en Hij verdroogt
alle rivieren; Basan en Karmel
kwelen, ook kweelt de bloem
van Libanon.
5 De bergen beven voor Hem,
en de heuvelen versmelten; en
de aarde licht zich op voor Zijn
aangezicht, en de wereld, en
allen, die daarin wonen.
6 Wie zal voor Zijn
gramschap staan, en wie zal
voor de hittigheid Zijns toorns
bestaan? Zijn grimmigheid
is uitgestort als vuur, en de
rotsstenen worden van Hem
vermorzeld.
7 De HEERE is goed, Hij is
ter sterkte in den dag der
benauwdheid, en Hij kent hen,
die op Hem betrouwen.
8 En met een doorgaanden
vloed zal Hij haar plaats te niet
maken; en duisternis zal Zijn
vijanden vervolgen.
9 Wat denkt gijlieden
tegen den HEERE? Hij zal
zelf een voleinding maken;
de benauwdheid zal niet
tweemaal op rijzen.
10 Dewijl zij in elkander
gevlochten zijn als doornen, en
dronken zijn, gelijk zij plegen
dronken te zijn, zo worden
zij volkomen verteerd, als een
dorre stoppel.
11 Van u is een uitgegaan, die
kwaad denkt tegen den HEERE,
een Belialsraadsman.
12 Alzo zegt de HEERE: Zijn
zij voorspoedig, en alzo velen,
alzo zullen zij ook geschoren
worden, en hij zal doorgaan; Ik
heb u wel gedrukt, maar Ik zal
u niet meer drukken.
13 Maar nu zal Ik zijn juk van
u breken, en zal uw banden
verscheuren.
14 Doch tegen u heeft de
HEERE bevolen, dat er van
uw naam niemand meer
gezaaid zal worden; uit het
huis uws gods zal Ik uitroeien
de gesneden en gegoten
beelden; Ik zal u daar een graf
maken, als gij zult veracht zijn
geworden.
15 Ziet op de bergen de
voeten desgenen, die het goede
boodschapt, die vrede doet
horen; vier uw vierdagen, o
Juda! betaal uw geloften; want
de Belials- man zal voortaan
niet meer door u doorgaan, hij

is gans uitgeroeid.

2 De verstrooier trekt tegen
uw aangezicht op, bewaar
de vesting; bezichtig den weg;
sterk de lenden, versterk de
kracht zeer.
2 Want de HEERE heeft de
hovaardij Jakobs afgewend,
gelijk de hovaardij Israels;
want de ledigmakers hebben
ze ledig gemaakt, en zij hebben
hun wijnranken verdorven.
3 De schilden zijner helden
zijn rood gemaakt, de kloeke
mannen zijn scharlakenvervig;
de wagens zijn in het vuur der
fakkelen, ten dage als hij zich
bereidt; en de spiesen worden
geschud.
4 De wagens razen door
de wijken, zij lopen ginds
en weder op de straten; hun
gedaanten zijn als der fakkelen,
zij lopen door elkander henen
als de bliksemen.
5 Hij zal aan zijn
voortreffelijken gedenken,
doch zij zullen struikelen
in hun tochten; zij zullen
haasten naar hun muur, als het
beschutsel vaardig zal wezen.
6 De poorten der rivieren
zullen geopend worden, en het
paleis zal versmelten.
7 En Huzab zal gevankelijk
weggevoerd worden, men zal
haar heten voortgaan; en haar
maagden zullen haar geleiden,
als met een stem der duiven,
trommelende op haar harten.
8 Nineve is wel als een
watervijver, van de dagen af
dat zij geweest is, doch zij
zullen vluchten. Staat, staat!
zal men roepen, maar niemand
zal omzien.
9 Rooft zilver, rooft goud,
want er is geen einde des
voorraads, der heerlijkheid van
allerlei gewenste vaten.
10 Zij is geledigd, ja,
uitgeledigd, uitgeput, en
haar hart versmelt, en de
knieen schudden, en in al de
lenden is smart, en hun aller
aangezichten betrekken, als
een pot.
11 Waar is nu de woning
der leeuwen, en die weide
der jonge leeuwen? Alwaar
de leeuw, de oude leeuw, en
het leeuwenwelp wandelde,
en er was niemand, die hen
verschrikte.
12 De leeuw, die genoeg
roofde voor zijn welpen,
en worgde voor zijn oude
leeuwinnen, die zijn holen
vervulde met roof, en zijn
woningen met het geroofde.
13 Ziet, Ik wil aan u, spreekt
de HEERE der heirscharen, en
Ik zal haar wagenen in rook
verbranden, en het zwaard zal
uw jonge leeuwen verteren, en
Ik zal uw roof uitroeien van
de aarde, en de stem uwer
gezanten zal niet meer gehoord
worden.

3 Wee der bloedstad, die
gans vol leugen, en
verscheuring is! de roof houdt
niet op.
2 Er is het geklap der zweep,
en het geluid van het bulderen
der raderen; en de paarden
stampen, en de wagens

springen op.
3 De ruiter steekt omhoog, zo
het vlammende zwaard, als de
bliksemende spies, en er zal
veelheid der verslagenen zijn,
en een zware menigte der dode
lichamen; ja, er zal geen einde
zijn der lichamen, men zal over
hun lichamen struikelen;
4 Om der grote hoererijen
wil der zeer bevallige hoer,
der meesteres der toverijen,
die met haar hoererijen volken
verkocht heeft, en geslachten
met haar toverijen.
5 Ziet, Ik wil aan u, spreekt
de HEERE der heirscharen, en
Ik zal uw zomen ontdekken
boven uw aangezicht, en Ik zal
den heidenen uw naaktheid, en
den koninkrijken uw schande
wijzen.
6 En Ik zal verfoeilijke dingen
op u werpen, en u tot schande
maken, en Ik zal u als een
spiegel stellen.
7 En het zal geschieden,
dat allen, die u zien, van u
wegvlieden zullen en zeggen:
Nineve is verstoord, wie zal
medelijden met haar hebben?
Van waar zal ik u troosters
zoeken?
8 Zijt gij beter dan No,
de volkrijke, gelegen in de
rivieren? die rondom henen
water heeft, welker voormuur
de zee is, haar muur is van zee.
9 Morenland en Egypte
waren haar macht, en er was
geen einde; Put en Lybea
waren tot uw hulp.
10 Nog is zij gevankelijk
gegaan in de gevangenis;
ook zijn haar kinderen op
het hoofd van alle straten
verpletterd geworden; en over
haar geeerden hebben zij
het lot geworpen, en al haar
groten zijn in boeien gebonden
geworden.
11 Ook zult gij dronken
worden, gij zult u verbergen;
ook zult gij een sterkte zoeken
vanwege den vijand.
12 Al uw vastigheden zijn
vijgebomen met de eerste
vruchten; indien zij geschud
worden, zo vallen zij dien op
den mond, die ze eten wil.
13 Ziet, uw volk zal in het
midden van u tot vrouwen
worden; de poorten uws
lands zullen uw vijanden wijd
geopend worden; het vuur zal
uw grendelen verteren.
14 Schep u water ter
belegering; versterk uw
vastigheden; ga in de klei, en
treed in het leem; verbeter den
ticheloven.
15 Het vuur zal u aldaar
verteren; het zwaard zal u
uitroeien, het zal u afeten, als
de kevers, vermeerder u als
sprinkhanen.
16 Gij hebt meer handelaars,
dan er sterren aan den hemel
zijn; de kevers zullen invallen,
en er van vliegen.
17 Uw gekroonden zijn
als de sprinkhanen, en
uw krijgsoversten als de
grote kevers, die zich in de
heiningmuren legeren in de
koude der dagen; wanneer de
zon opgaat, zo vliegen zij weg,
alzo dat hun plaats onbekend

is, waar zij geweest zijn.
18 Uw herders zullen
sluimeren, o koning van
Assur! uw voortreffelijken
zullen zich leggen, uw volk
zal zich op de bergen wijd
uitbreiden, en niemand zal ze
verzamelen.
19 Er is geen samentrekking
voor uw breuk, uw plage
is smartelijk; allen, die het
gerucht van u horen, zullen de
handen over u klappen; want
over wien is uw boosheid niet
geduriglijk gegaan?

DE PROFEET

HÁBAKUK

1 De last, welken Habakuk,
de profeet, gezien heeft.
2 HEERE! hoe lang schreeuw
ik, en Gij hoort niet, hoe lang
roep ik geweld, tot U, en Gij
verlost niet!
3 Waarom laat Gij mij
ongerechtigheid zien, en
aanschouwt de kwelling?
Want verwoesting en geweld
is tegen mij over, en er is twist,
en men neemt gekijf op.
4 Daarom wordt de wet
onderlaten, en het recht komt
nimmermeer voort; want
de goddeloze omringt den
rechtvaardige; daarom komt
het recht verdraaid voor.
5 Ziet onder de heidenen, en
aanschouwt, en verwondert u,
verwondert u, want Ik werk
een werk in ulieder dagen,
hetwelk gij niet geloven zult,
als het verteld zal worden.
6 Want ziet, Ik verwek
de Chaldeen, een bitter en
snel volk, trekkende door de
breedten der aarde, om erfelijk
te bezitten woningen, die de
zijne niet zijn.
7 Schrikkelijk en vreselijk is
hetzelve; zijn recht en zijn
hoogheid gaat van hemzelven
uit.
8 Want zijn paarden zijn
lichter dan de luipaarden,
en zij zijn scherper dan de
avondwolven, en zijn ruiters
verspreiden zich; ja, zijn ruiters
zullen van verre komen, zij
zullen vliegen als een arend,
zich spoedende om te eten.
9 Het zal geheellijk tot
geweld komen, wat zij
inslorpen zullen met hun
aangezichten, zullen zij
brengen naar het oosten;
en het zal de gevangenen
verzamelen als zand.
10 En hij zal de koningen
beschimpen, en de prinsen
zullen hem een belaching zijn;
hij zal alle vesting belachen;
want hij zal stof vergaderen,
en hij zal ze innemen.
11 Dan zal hij den geest
veranderen, en hij zal
doortrekken, en zich schuldig
maken, houdende deze zijn
kracht voor zijn God.
12 Zijt Gij niet van ouds af
de HEERE, mijn God, mijn
Heilige? Wij zullen niet
sterven; o HEERE! tot een
oordeel hebt Gij hem gesteld,
en o Rots! om te straffen, hebt
Gij hem gegrondvest.
13 Gij zijt te rein van ogen,
dan dat Gij het kwade zoudt
zien, en de kwelling kunt Gij
niet aanschouwen; waarom
zoudt Gij aanschouwen die
trouwelooslijk handelen?
Waarom zoudt Gij zwijgen, als
de goddeloze dien verslindt,
die rechtvaardiger is dan hij?
14 En waarom zoudt Gij de
mensen maken, als de vissen
der zee, als het kruipend
gedierte, dat geen heerser

heeft?
15 Hij trekt ze allen met den
angel op, hij vergadert ze in
zijn garen, en hij verzamelt ze
in zijn net; daarom verblijdt en
verheugt hij zich.
16 Daarom offert hij aan zijn
garen, en rookt aan zijn net;
want door dezelve is zijn deel
vet geworden, en zijn spijze
smoutig.
17 Zal hij dan daarom altoos
zijn garen ledig maken, en zal
hij niet verschonen, met altoos
de volken te doden?

2 Ik stond op mijn wacht, en
ik stelde mij op de sterkte,
en ik hield wacht om te zien,
wat Hij in mij spreken zou, en
wat ik antwoorden zou op mijn
bestraffing.
2 Toen antwoordde mij de
HEERE, en zeide: Schrijf het
gezicht, en stel het duidelijk op
tafelen, opdat daarin leze die
voorbijloopt.
3 Want het gezicht zal
nog tot een bestemden tijd
zijn, dan zal Hij het op
het einde voortbrengen, en
niet liegen; zo Hij vertoeft,
verbeid Hem, want Hij zal
gewisselijk komen, Hij zal niet
achterblijven.
4 Ziet, zijn ziel verheft zich,
zij is niet recht in hem; maar
de rechtvaardige zal door zijn
geloof leven.
5 En ook dewijl hij
trouwelooslijk handelt bij
den wijn, een trots man is,
en in zijn woning niet blijft;
die zijn ziel wijd opendoet als
het graf, en gelijk de dood is,
die niet zat wordt, en tot zich
verzamelt al de heidenen, en
vergadert tot zich alle volken.
6 Zouden dan niet al dezelve
van hem een spreekwoord
opnemen, en een uitlegging
der raadselen van hem? En
men zal zeggen: Wee dien, die
vermeerdert hetgeen het zijne
niet is (hoe lange!), en dien, die
op zich laadt dik slijk.
7 Zullen niet onvoorziens
opstaan, die u bijten zullen,
en ontwaken, die u zullen
bewegen, en zult gij hun niet
tot plundering worden?
8 Omdat gij vele heidenen
beroofd hebt, zo zullen
alle overgebleven volken u
beroven; om het bloed der
mensen, en het geweld aan het
land, de stad, en alle inwoners
derzelve.
9 Wee dien, die met kwade
gierigheid giert voor zijn huis,
opdat hij in de hoogte zijn nest
stelle, om bevrijd te zijn uit de
hand des kwaads.
10 Gij hebt schaamte
beraadslaagd voor uw huis;
uitroeiende vele volken, zo
hebt gij gezondigd tegen uw
ziel.
11 Want de steen uit den
muur roept, en de balk uit het
hout antwoordt dien.
12 Wee dien, die de stad met
bloed bouwt, en die de stad met
onrecht bevestigt!
13 Ziet, is het niet van den
HEERE der heirscharen, dat
de volken arbeiden ten vure,
en de lieden zich vermoeien
tevergeefs?

14 Want de aarde zal vervuld
worden, dat zij de heerlijkheid
des HEEREN bekennen, gelijk
de wateren den bodem der zee
bedekken.
15 Wee dien, die zijn naaste
te drinken geeft, gij, die uw
wijnfles daarbij voegt, en ook
dronken maakt, opdat gij hun
naaktheden aanschouwt.
16 Gij zult ook verzadigd
worden met schande, voor
eer; drinkt gij ook, en ontbloot
de voorhuid; de beker der
rechterhand des HEEREN zal
zich tot u wenden, en er zal
een schandelijk uitbraaksel
over uw heerlijkheid zijn.
17 Want het geweld, dat
tegen Libanon begaan
is, zal u bedekken, en de
verwoesting der beesten zal ze
verschrikken, om des bloeds
wil der mensen, en des gewelds
in het land, de stad en aan alle
inwoners derzelve.
18 Wat zal het gesneden beeld
baten, dat zijn formeerder
het gesneden heeft? of het
gegoten beeld, hetwelk
een leugenleraar is, dat de
formeerder op zijn formeersel
vertrouwt, als hij stomme
afgoden gemaakt heeft?
19 Wee dien, die tot het
hout zegt: Word wakker! en:
Ontwaak! tot den zwijgenden
steen. Zou het leren? Ziet,
het is met goud en zilver
overtrokken, en er is gans
geen geest in het midden van
hetzelve.
20 Maar de HEERE is in Zijn
heiligen tempel. Zwijg voor
Zijn aangezicht, gij ganse
aarde!

3 Een gebed van Habakuk,
den profeet, op Sjigjonoth.
2 HEERE! als ik Uw rede
gehoord heb, heb ik gevreesd;
Uw werk, o HEERE! behoud dat
in het leven in het midden der
jaren, maak het bekend in het
midden der jaren; in den toorn
gedenk des ontfermens.
3 God kwam van Theman, en
de Heilige van den berg Paran.
Sela. Zijn heerlijkheid bedekte
de hemelen, en het aardrijk was
vol van Zijn lof.
4 En er was een glans als
des lichts, Hij had hoornen aan
Zijn hand, en aldaar was Zijn
sterkte verborgen.
5 Voor Zijn aangezicht ging
de pestilentie, en de vurige kool
ging voor Zijn voeten henen.
6 Hij stond, en mat het land,
Hij zag toe, en maakte
de heidenen los, en de
gedurige bergen zijn verstrooid
geworden; de heuvelen der
eeuwigheid hebben zich
gebogen; de gangen der eeuw
zijn Zijne.
7 Ik zag de tenten van
Kusan onder de ijdelheid;
de gordijnen des lands van
Midian schudden.
8 Was de HEERE ontstoken
tegen de rivieren? Was Uw
toorn tegen de rivieren, was
Uw verbolgenheid tegen de
zee, toen Gij op Uw paarden
reedt? Uw wagens waren heil.
9 De naakte grond werd
ontbloot door Uw boog, om de
eden, aan de stammen gedaan

door het woord. Sela. Gij hebt de rivieren der aarde gekloofd.

10 De bergen zagen U, en leden smart; de waterstroom ging door, de afgrond gaf zijn stem, hij hief zijn zijden op in de hoogte.

11 De zon en de maan stonden stil in haar woning; met het licht gingen Uw pijlen daarhenen, met glans Uw bliksemende spies.

12 Met gramschap tradt Gij door het land, met toorn dorstet Gij de heidenen.

13 Gij toogt uit tot verlossing Uws volks, tot verlossing met Uw Gezalfde; Gij doorwonddet het hoofd van het huis des goddelozen, ontblotende den grond tot den hals toe. Sela.

14 Gij doorboordet met zijn staven het hoofd zijner dorplieden; zij hebben gestormd, om mij te verstrooien; die zich verheugden, alsof zij de ellendigen in het verborgen zouden opeten.

15 Gij betradt met Uw paarden de zee; de geweldige wateren werden een hoop.

16 Als ik het hoorde, zo werd mijn buik beroerd; voor de stem hebben mijn lippen gebeefd; verrotting kwam in mijn gebeente, en ik werd beroerd in mijn plaats. Zekerlijk, ik zal rusten ten dage der benauwdheid, als hij optrekken zal tegen het volk, dat hij het met benden aanvalle.

17 Alhoewel de vijgeboom niet bloeien zal, en geen vrucht aan den wijnstok zijn zal, dat het werk des olijfbooms liegen zal, en de velden geen spijze voortbrengen; dat men de kudde uit de kooi afscheuren zal, en dat er geen rund in de stallingen wezen zal;

18 Zo zal ik nochtans in den HEERE van vreugde opspringen, ik zal mij verheugen in den God mijns heils.

19 De Heere HEERE is mijn Sterkte; en Hij zal mijn voeten maken als der hinden, en Hij zal mij doen treden op mijn hoogten. Voor den opperzangmeester op mijn Neginoth.

DE PROFEET

ZEFÁNJA

1 Het woord des HEEREN,
hetwelk geschied is tot
Zefanja, den zoon van Cuschi,
den zoon van Gedalja, den
zoon van Amarja, den zoon
van Hizkia; in de dagen van
Josia, den zoon van Amon, den
koning van Juda.
2 Ik zal ganselijk alles
wegrapen uit dit land, spreekt
de HEERE.
3 Ik zal wegrapen mensen
en beesten; Ik zal wegrapen
de vogelen des hemels,
en de vissen der zee, en de
ergernissen met de goddelozen;
ja, Ik zal de mensen uit dit land
uitroeien, spreekt de HEERE.
4 En Ik zal Mijn hand
uitstrekken tegen Juda, en
tegen alle inwoners van
Jeruzalem; en Ik zal uit deze
plaats uitroeien het overblijfsel
van Baal, en den naam der
Chemarim met de priesters;
5 En die zich nederbuigen
op de daken voor het heir
des hemels, en die zich
nederbuigende zweren bij
den HEERE, en zweren bij
Malcham;
6 En die terugkeren van
achter den HEERE; en die den
HEERE niet zoeken, en vragen
naar Hem niet.
7 Zwijgt voor het aangezicht
des Heeren HEEREN; want de
dag des HEEREN is nabij; want
de HEERE heeft een slachtoffer
bereid, Hij heeft Zijn genoden
geheiligd.
8 En het zal geschieden in
den dag van het slachtoffer des
HEEREN, dat Ik bezoeking zal
doen over de vorsten, en over
de kinderen des konings, en
over allen, die zich kleden met
vreemde kleding.
9 Ook zal Ik ten zelven dage
bezoeking doen over al wie
over den dorpel springt; die het
huis hunner heren vullen met
geweld en bedrog.
10 En er zal te dien dage,
spreekt de HEERE, een stem des
gekrijts zijn van de Vispoort af,
en een gehuil van het tweede
gedeelte, en een grote breuk
van de heuvelen af.
11 Huilt, gij inwoners der
laagte! Want al het volk van
koophandel is uitgehouwen, al
de gelddragers zijn uitgeroeid.
12 En het zal geschieden te
dien tijde, Ik zal Jeruzalem met
lantaarnen doorzoeken; en Ik
zal bezoeking doen over de
mannen, die stijf geworden zijn
op hun droesem, die in hun
hart zeggen: De HEERE doet
geen goed, en Hij doet geen
kwaad.
13 Daarom zal hun vermogen
ten roof worden, en hun huizen
tot verwoesting; zij bouwen
wel huizen, maar zij zullen ze
niet bewonen; en zij planten
wijngaarden, maar zij zullen
derzelver wijn niet drinken.

14 De grote dag des HEEREN
is nabij; hij is nabij, en zeer
haastende; de stem van den dag
des HEEREN; de held zal aldaar
bitterlijk schreeuwen.
15 Die dag zal een dag der
verbolgenheid zijn; een dag der
benauwdheid en des angstes,
een dag der woestheid en
verwoesting, een dag der
duisternis en der donkerheid,
een dag der wolk en der dikke
donkerheid;
16 Een dag der bazuin en des
geklanks tegen de vaste steden
en tegen de hoge hoeken.
17 En Ik zal de mensen bang
maken, dat zij zullen gaan als
de blinden; want zij hebben
tegen den HEERE gezondigd;
en hun bloed zal vergoten
worden als stof, en hun vlees
zal worden als drek.
18 Noch hun zilver, noch hun
goud zal hen kunnen redden
ten dage der verbolgenheid
des HEEREN; maar door het
vuur Zijns ijvers zal dit ganse
land verteerd worden; want
Hij zal een voleinding maken,
gewisselijk, een haastige, met
al de inwoners dezes lands.

2 Doorzoek u zelf nauw, ja,
doorzoek nauw, gij volk,
dat met geen lust bevangen
wordt!
2 Eer het besluit bare (gelijk
kaf gaat de dag voorbij), terwijl
de hittigheid van des HEEREN
toorn over ulieden nog niet
komt; terwijl de dag van den
toorn des HEEREN over ulieden
nog niet komt.
3 Zoekt den HEERE, alle gij
zachtmoedigen des lands,
die Zijn recht werken!
Zoekt gerechtigheid, zoekt
zachtmoedigheid, misschien
zult gij verborgen worden in
den dag van den toorn des
HEEREN.
4 Want Gaza zal verlaten
wezen, en Askelon zal ter
verwoesting wezen; Asdod zal
men in den middag verdrijven,
en Ekron zal uitgeworteld
worden.
5 Wee den inwonenden van
de landstreek der zee, den
volken der Cheretim! Het
woord des HEEREN zal tegen
ulieden zijn, gij Kanaan, der
Filistijnen land! en Ik zal u
verdoen, dat er geen inwoner
zal zijn.
6 En de landstreek der
zee zal wezen tot hutten,
uitgegraven putten der
herders, en betuiningen der
kudden.
7 En de landstreek zal wezen
voor het overblijfsel van het
huis van Juda, dat zij daarin
weiden; des avonds zullen zij in
de huizen van Askelon legeren,
als de HEERE, hunlieder
God, hen zal bezocht, en
hun gevangenis zal gewend
hebben.
8 Ik heb de beschimping
van Moab gehoord, en de
scheldwoorden der kinderen
Ammons, waarmede zij Mijn
volk beschimpt hebben, en
hebben zich groot gemaakt
tegen deszelfs landpale.

9 Daarom, zo waarachtig
als Ik leef, spreekt de HEERE
der heirscharen, de God
Israels: Moab zal zekerlijk zijn
als Sodom, en de kinderen
Ammons als Gomorra, een
netelheide, en een zoutgroeve,
en een verwoesting tot in
eeuwigheid! De overigen
Mijns volks zullen ze beroven,
en het overige Mijns volks zal
ze erfelijk bezitten.

10 Dat zullen zij hebben in
plaats van hun hoogmoed;
want zij hebben beschimpt,
en hebben zich groot gemaakt
tegen het volk van den HEERE
der heirscharen.

11 Vreselijk zal de HEERE
tegen hen wezen, want Hij zal
al de goden der aarde doen
uitteren; en een iegelijk uit zijn
plaats zal Hem aanbidden, al
de eilanden der heidenen.

12 Ook gij, Moren! zult de
verslagenen van Mijn zwaard
zijn.

13 Hij zal ook Zijn hand
uitstrekken tegen het Noorden,
en Hij zal Assur verdoen; en
Hij zal Nineve stellen tot een
verwoesting, droog als een
woestijn.

14 En in het midden van haar
zullen den kudden legeren, al
het gedierte der volken; ook
de roerdomp, ook de nachtuil
zullen op haar granaatappelen
vernachten; een stem zal in het
venster zingen, verwoesting
zal in den dorpel zijn, als Hij
haar cederwerk zal ontbloot
hebben.

15 Dit is die stad, die
opspringt van vreugde,
die zeker woont, die in haar
hart zegt: Ik ben het, en buiten
mij is geen meer; hoe is zij
geworden tot woestheid, een
rustplaats van het gedierte!
Een ieder, die daardoor trekt,
zal ze aanfluiten, hij zal zijn
hand bewegen.

3 Wee der ijselijke,
en der bevlekte, der
verdrukkende stad!

2 Zij hoort naar de stem niet;
zij neemt de tucht niet aan; zij
vertrouwt niet op den HEERE;
tot haar God nadert zij niet.

3 Haar vorsten zijn brullende
leeuwen in het midden
van haar; haar rechters
zijn avondwolven, die de
beenderen niet breken tot aan
den morgen.

4 Haar profeten zijn
lichtvaardig, gans trouweloze
mannen; haar priesters
verontreinigen het heilige, zij
doen der wet geweld aan.

5 De rechtvaardige HEERE
is in het midden van haar,
Hij doet geen onrecht; allen
morgen geeft Hij Zijn recht
in het licht, er ontbreekt niet;
doch de verkeerde weet van
geen schaamte.

6 Ik heb de heidenen
uitgeroeid, hun hoeken
zijn verwoest, Ik heb hun
straten eenzaam gemaakt, dat
niemand daardoor gaat; hun
steden zijn verstoord, zodat
er niemand is, dat er geen
inwoner is.

7 Ik zeide: Immers zult gij
Mij vrezen, gij zult de tucht
aannemen, opdat haar woning
niet uitgeroeid zou worden; al
wat Ik haar bezocht hebbe,
waarlijk, zij hebben zich vroeg
opgemaakt, zij hebben al hun
handelingen verdorven.
8 Daarom verwacht Mij,
spreekt de HEERE, ten dage
als Ik Mij opmake tot den
roof; want Mijn oordeel is, de
heidenen te verzamelen, de
koninkrijken te vergaderen,
om over hen Mijn gramschap,
de ganse hittigheid Mijns
toorns uit te storten, want
dit ganse land zal door het
vuur van Mijn ijver verteerd
worden.
9 Gewisselijk, dan zal Ik tot
de volken een reine spraak
wenden; opdat zij allen den
Naam des HEEREN aanroepen,
opdat zij Hem dienen met een
eenparigen schouder.
10 Van de zijden der rivieren
der Moren zullen Mijn ernstige
aanbidders, met de dochter
Mijner verstrooiden, Mijn
offeranden brengen.
11 Te dien dage zult gij niet
beschaamd wezen vanwege al
uw handelingen, waarmede
gij tegen Mij overtreden hebt;
want alsdan zal Ik uit het
midden van u wegnemen, die
van vreugde opspringen over
uw hovaardij, en gij zult u
voortaan niet meer verheffen
om Mijns heiligen bergs wil.
12 Maar Ik zal in het midden
van u doen overblijven een
ellendig en arm volk; die zullen
op den Naam des HEEREN
betrouwen.
13 De overgeblevenen van
Israel zullen geen onrecht
doen, noch leugen spreken,
en in hun mond zal geen
bedriegelijke tong gevonden
worden; maar zij zullen weiden
en nederliggen, en niemand
zal hen verschrikken.
14 Zing vrolijk, gij dochter
Sions, juich, Israel; wees blijde,
en spring op van vreugde
van ganser harte, gij dochter
Jeruzalems!
15 De HEERE heeft uw
oordelen weggenomen, Hij
heeft uw vijand weggevaagd;
de Koning Israels, de HEERE, is
in het midden van u, gij zult
geen kwaad meer zien.
16 Te dien dage zal tot
Jeruzalem gezegd worden:
Vrees niet, o Sion! laat uw
handen niet slap worden.
17 De HEERE uw God, is in
het midden van u, een Held,
Die verlossen zal; Hij zal over u
vrolijk zijn met blijdschap, Hij
zal zwijgen in Zijn liefde, Hij
zal Zich over u verheugen met
gejuich.
18 De bedroefden, om
der bijeenkomst wil, zal Ik
verzamelen, zij zijn uit u; de
schimping is een last op haar.
19 Ziet, Ik zal te dien tijde al
uw verdrukkers verdoen; en Ik
zal de hinkenden behoeden, en
de uitgestotenen verzamelen;
en Ik zal ze stellen tot een lof,
en tot een naam, in het ganse
land, waar zij beschaamd zijn
geweest.

20 Te dier tijd zal Ik ulieden herwaarts brengen, ten tijde namelijk, als Ik u verzamelen zal; zekerlijk Ik zal ulieden zetten tot een naam en tot een lof, onder alle volken der aarde, als Ik uw gevangenissen voor uw ogen wenden zal, zegt de HEERE.

DE PROFEET

HAGGAÏ

1 In het tweede jaar van
den koning Darius, in de
zesde maand, op den eersten
dag der maand, geschiedde
het woord des HEEREN, door
den dienst van Haggai, den
profeet, tot Zerubbabel, den
zoon van Sealthiel, den vorst
van Juda, en tot Josua, den zoon
van Jozadak, den hogepriester,
zeggende:
2 Alzo spreekt de HEERE der
heirscharen zeggende: Dit volk
zegt: De tijd is niet gekomen,
de tijd, dat des HEEREN huis
gebouwd worde.
3 En het woord des HEEREN
geschiedde door den dienst van
den profeet Haggai, zeggende:
4 Is het voor ulieden wel
de tijd, dat gij woont in uw
gewelfde huizen, en zal dit huis
woest zijn?
5 Nu dan, alzo zegt de HEERE
der heirscharen: Stelt uw hart
op uw wegen.
6 Gij zaait veel, en gij brengt
weinig in; gij eet, maar niet tot
verzadiging; gij drinkt, maar
niet tot dronken worden toe;
gij kleedt u, maar niet tot
uw verwarming, en wie loon
ontvangt, die ontvangt dat loon
in een doorgeboorden buidel.
7 Alzo zegt de HEERE der
heirscharen: Stelt uw hart op
uw wegen.
8 Klimt op het gebergte,
en brengt hout aan, en
bouwt dit huis, en Ik zal een
welgevallen daaraan hebben,
en verheerlijkt worden, zegt
de HEERE.
9 Gij ziet om naar veel, maar
ziet, gij bekomt weinig; en als
gij het in huis gebracht hebt,
zo blaas Ik daarin. Waarom
dat? spreekt de HEERE der
heirscharen; om Mijns huizes
wil, hetwelk woest is, en dat gij
loopt elk voor zijn eigen huis.
10 Daarom onthouden zich de
hemelen over u, dat er geen
dauw is, en het land onthoudt
zijn vruchten.
11 Want Ik heb een droogte
geroepen over het land, en over
de bergen, en over het koren,
en over den most, en over
de olie, en over hetgeen de
aardbodem zou voortbrengen;
ook over de mensen, en over
de beesten, en over allen arbeid
der handen.
12 Toen hoorde Zerubbabel,
de zoon van Sealthiel, en
Josua, de zoon van Jozadak,
de hogepriester, en al het
overblijfsel des volks, naar de
stem van den HEERE, hun God,
en naar de woorden van den
profeet Haggai, gelijk als hem
de HEERE, hun God, gezonden
had; en het volk vreesde voor
het aangezicht des HEEREN.
13 Toen sprak Haggai, de
bode des HEEREN, in de
boodschap des HEEREN, tot
het volk, zeggende: Ik ben met
ulieden, spreekt de HEERE.

14 En de HEERE verwekte den
geest van Zerubbabel, den zoon
van Sealthiel, den vorst van
Juda, en den geest van Josua,
den zoon van Jozadak, den
hogepriester, en den geest van
het ganse overblijfsel des volks;
en zij kwamen en maakten het
werk in het huis van den HEERE
der heirscharen, hun God.

15 Op den vier en twintigsten
dag der maand, in de zesde
maand, in het tweede jaar van
den koning Darius.

2 In de zevende maand, op
den een en twintigsten
der maand, geschiedde het
woord des HEEREN door den
dienst van den profeet Haggai,
zeggende:

2 Spreek nu tot Zerubbabel,
den zoon van Sealthiel,
den vorst van Juda, en tot
Josua, den zoon van Jozadak,
den hogepriester, en tot
het overblijfsel des volks,
zeggende:

3 Wie is onder ulieden
overgebleven, die dit huis in
zijn eerste heerlijkheid gezien
heeft, en hoedanig ziet gij
hetzelve nu? Is dit niet als niets
in uw ogen?

4 Doch nu, wees sterk, gij
Zerubbabel! spreekt de HEERE;
en wees sterk, gij Josua, zoon
van Jozadak, hogepriester!
en wees sterk, al gij volk
des lands! spreekt de HEERE;
en werkt, want Ik ben met
u, spreekt de HEERE der
heirscharen;

5 Met het woord, in hetwelk
Ik met ulieden een verbond
gemaakt heb, als gij uit Egypte
uittrokt, en Mijn Geest, staande
in het midden van u; vreest
niet!

6 Want alzo zegt de HEERE
der heirscharen: Nog eens, een
weinig tijds zal het zijn; en Ik
zal de hemelen, en de aarde,
en de zee, en het droge doen
beven.

7 Ja, Ik zal al de heidenen
doen beven, en zij zullen
komen tot den Wens aller
heidenen, en Ik zal dit huis met
heerlijkheid vervullen, zegt de
HEERE der heirscharen.

8 Mijn is het zilver, en Mijn is
het goud, spreekt de HEERE der
heirscharen.

9 De heerlijkheid van dit
laatste huis zal groter worden,
dan van het eerste, zegt de
HEERE der heirscharen; en
in deze plaats zal Ik vrede
geven, spreekt de HEERE der
heirscharen.

10 Op den vier en twintigsten
dag der negende maand, in
het tweede jaar van Darius,
geschiedde het woord des
HEEREN door den dienst van
den profeet Haggai, zeggende:

11 Alzo zegt de HEERE der
heirscharen: Vraag nu den
priesters de wet, zeggende:

12 Ziet, iemand draagt heilig
vlees in de slip van zijn kleed,
en hij raakt met zijn slip aan
het brood, of aan het moes,
of aan den wijn, of aan de
olie, of aan enige spijze, zal het
heilig worden? En de priesters

antwoordden, en zeiden: Neen.
13 En Haggai zeide: Indien
iemand, die onrein is van
een dood lichaam, iets van
die dingen aanroert, zal het
onrein worden? En de priesters
antwoordden, en zeiden: Het
zal onrein worden.
14 Toen antwoordde Haggai,
en zeide: Alzo is dit volk, en
alzo is deze natie voor Mijn
aangezicht, spreekt de HEERE,
en alzo is al het werk hunner
handen; en wat zij daar offeren,
dat is onrein.
15 En nu, stelt er toch ulieder
hart op, van dezen dag af en
opwaarts, eer er steen op steen
gelegd werd aan den tempel
des HEEREN;
16 Eer die dingen
geschiedden, kwam iemand tot
den koren hoop van twintig
maten, zo waren er maar tien;
komende tot den wijnbak, om
vijftig maten van de pers te
scheppen, zo waren er maar
twintig.
17 Ik sloeg ulieden met
brandkoren, met honigdauw
en met hagel, al het werk uwer
handen; en gij keerdet u niet
tot Mij, spreekt de HEERE.
18 Stelt er toch uw hart op,
van dezen dag af en opwaarts;
van den vier en twintigsten
dag der negende maand af, van
den dag af, als het fondament
aan den tempel des HEEREN is
gelegd geworden, stelt er uw
hart op.
19 Is er nog zaad in de
schuur? Zelfs tot den wijnstok,
en den vijgeboom, en den
granaatappelboom, en den
olijfboom, die niet gedragen
heeft, die zal Ik van dezen dag
af zegenen.

20 Het woord des HEEREN
nu geschiedde ten tweeden
male tot Haggai, op den vier
en twintigsten der maand,
zeggende:

21 Spreek tot Zerubbabel, den
vorst van Juda, zeggende: Ik
zal de hemelen en de aarde
bewegen.

22 En Ik zal den troon der
koninkrijken omkeren, en
verdelgen de vastigheid van
de koninkrijken der heidenen;
en Ik zal den wagen omkeren,
en die daarop rijden; en de
paarden, en die daarop rijden,
zullen nederstorten, een
iegelijk in des anderen zwaard.

23 Te dien dage, spreekt de
HEERE der heirscharen, zal Ik u
nemen, o Zerubbabel, gij zoon
van Sealthiel, Mijn knecht!
spreekt de HEERE, en Ik zal u
stellen, als een zegelring; want
u heb Ik verkoren, spreekt de
Heere der heirscharen.

DE PROFEET

ZACHARÍA

1 In de achtste maand, in het
tweede jaar van Darius,
geschiedde het woord des
HEEREN tot Zacharia, den zoon
van Berechja, den zoon van
Iddo, den profeet, zeggende:
2 De HEERE is zeer vertoornd
geweest tegen uw vaderen.
3 Daarom zeg tot hen: Alzo
zegt de HEERE der heirscharen:
Keert weder tot Mij, spreekt de
HEERE der heirscharen, zo zal
Ik weder tot ulieden keren, zegt
de HEERE der heirscharen.
4 Weest niet als uw vaderen,
tot dewelke de vorige profeten
riepen, zeggende: Alzo zegt
de HEERE der heirscharen:
Bekeert u toch van uw
boze wegen, en uw boze
handelingen; maar zij hoorden
niet, en zij luisterden niet naar
Mij, spreekt de HEERE.
5 Uw vaderen, waar zijn die?
En de profeten, zullen zij in
eeuwigheid leven?
6 Nochtans Mijn woorden
en Mijn inzettingen, die Ik
Mijn knechten, den profeten,
geboden had, hebben zij uw
vaders niet getroffen? zodat zij
wederkerende zeiden: Gelijk
als de HEERE der heirscharen
gedacht heeft ons te doen,
naar onze wegen en naar onze
handelingen, alzo heeft Hij
met ons gedaan.
7 Op den vier en twintigsten
dag, in de elfde maand (die
de maand Schebat is), in
het tweede jaar van Darius,
geschiedde het woord des
HEEREN tot Zacharia, den zoon
van Berechja, den zoon van
Iddo, den profeet, zeggende:
8 Ik zag des nachts, en ziet,
een Man rijdende op een rood
paard, en Hij stond tussen de
mirten, die in de diepte waren;
en achter Hem waren rode,
bruine en witte paarden.
9 En Ik zeide: Mijn Heere! wat
zijn deze? Toen zeide tot mij de
Engel, Die met mij sprak: Ik zal
u tonen, wat deze zijn.
10 Toen antwoordde de Man,
Die tussen de mirten stond,
en zeide: Deze zijn het, die de
HEERE uitgezonden heeft, om
het land te doorwandelen.
11 En zij antwoordden den
Engel des HEEREN, Die tussen
de mirten stond, en zeiden: Wij
hebben het land doorwandeld,
en ziet, het ganse land zit en het
is stil.
12 Toen antwoordde den
Engel des HEEREN, en zeide:
HEERE der heirscharen! hoe
lang zult Gij U niet ontfermen
over Jeruzalem, en over de
steden van Juda, op welke
Gij gram geweest zijt, deze
zeventig jaren?
13 En de HEERE antwoordde
den Engel, Die met mij sprak,
goede woorden, troostelijke
woorden.
14 En de Engel, Die met mij
sprak, zeide tot mij: Roep uit,

zeggende: Alzo zegt de HEERE
der heirscharen: Ik ijver over
Jeruzalem en over Sion met een
groten ijver.
15 En Ik ben met een zeer
groten toorn vertoornd tegen
die geruste heidenen; want Ik
was een weinig toornig, maar
zij hebben ten kwade geholpen.
16 Daarom zegt de
HEERE alzo: Ik ben tot
Jeruzalem wedergekeerd
met ontfermingen; Mijn
huis zal daarin gebouwd
worden, spreekt de HEERE der
heirscharen, en het richtsnoer
zal over Jeruzalem uitgestrekt
worden.
17 Roep nog, zeggende: Alzo
zegt de HEERE der heirscharen:
Mijn steden zullen nog
uitgespreid worden vanwege
het goede; want de HEERE zal
Sion nog troosten, en Hij zal
Jeruzalem nog verkiezen.
18 En ik hief mijn ogen op,
en zag; en ziet, er waren vier
hoornen.
19 En ik zeide tot den Engel,
Die met mij sprak: Wat zijn
deze? En Hij zeide tot mij: Dat
zijn de hoornen, welke Juda,
Israel en Jeruzalem verstrooid
hebben.
20 En de HEERE toonde mij
vier smeden.
21 Toen zeide ik: Wat
komen die maken? En Hij
sprak, zeggende: Dat zijn de
hoornen, die Juda verstrooid
hebben, zodat niemand zijn
hoofd ophief; maar deze
zijn gekomen om die te
verschrikken, om de hoornen
der heidenen neder te werpen,
welke den hoorn verheven
hebben tegen het land van
Juda, om dat te verstrooien.

2 Wederom hief ik mijn ogen
op, en ik zag; en ziet, er was
een man, en in zijn hand was
een meetsnoer.
2 En ik zeide: Waar gaat gij
henen? En hij zeide tot mij: Om
Jeruzalem te meten; om te zien,
hoe groot haar breedte, en hoe
groot haar lengte wezen zal.
3 En ziet, de Engel, Die met
mij sprak, ging uit; en een
andere Engel ging uit, hem
tegemoet.
4 En hij zeide tot hem:
Loop, spreek dezen jongeling
aan, zeggende: Jeruzalem
zal dorpsgewijze bewoond
worden, vanwege de veelheid
der mensen en der beesten, die
in het midden derzelve wezen
zal.
5 En Ik zal haar wezen,
spreekt de HEERE, een vurige
muur rondom; en Ik zal tot
heerlijkheid wezen in het
midden van haar.
6 Hui, hui, vliedt toch uit
het Noorderland, spreekt de
HEERE; want Ik heb ulieden
uitgebreid naar de vier winden
des hemels, spreekt de HEERE.
7 Hui, Sion! ontkomt gij, die
woont bij de dochter van Babel!
8 Want zo zegt de HEERE
der heirscharen: Naar de
heerlijkheid over u, heeft Hij
mij gezonden tot die heidenen,
die ulieden beroofd hebben;
want die ulieden aanraakt, die

raakt Zijn oogappel aan.
9 Want ziet, Ik zal Mijn hand over henlieden bewegen, en zij zullen hunnen knechten een roof wezen. Alzo zult gijlieden weten, dat de HEERE der heirscharen mij gezonden heeft.
10 Juich en verblijd u, gij dochter Sions; want zie, Ik kom, en Ik zal in het midden van u wonen, spreekt de HEERE.
11 En vele heidenen zullen te dien dage den HEERE toegevoegd worden, en zij zullen Mij tot een volk wezen; en Ik zal in het midden van u wonen; en gij zult weten, dat de HEERE der heirscharen mij tot u gezonden heeft.
12 Dan zal de HEERE Juda erven voor Zijn deel, in het heilige land, en Hij zal Jeruzalem nog verkiezen.
13 Zwijg, alle vlees, voor het aangezicht des HEEREN! want Hij is ontwaakt uit Zijn heilige woning.

3 Daarna toonde Hij mij Josua, den hogepriester, staande voor het aangezicht van den Engel des HEEREN; en de satan stond aan zijn rechterhand, om hem te wederstaan.
2 Doch de HEERE zeide tot den satan: De HEERE schelde u, gij satan! ja, de HEERE schelde u, Die Jeruzalem verkiest; is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?
3 Josua nu was bekleed met vuile klederen, als hij voor het aangezicht des Engels stond.
4 Toen antwoordde Hij, en sprak tot degenen, die voor Zijn aangezicht stonden, zeggende: Doet deze vuile klederen van hem weg. Daarna sprak Hij tot hem: Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen aandoen.
5 Dies zeg Ik: Laat ze een reinen hoed op zijn hoofd zetten. En zij zetten dien reinen hoed op zijn hoofd, en zij togen hem klederen aan; en de Engel des HEEREN stond daarbij.
6 Toen betuigde de Engel des HEEREN Josua, zeggende:
7 Zo zegt de HEERE der heirscharen: Indien gij in Mijn wegen zult wandelen, en indien gij Mijn wacht zult waarnemen, zo zult gij ook Mijn huis richten, en ook Mijn voorhoven bewaren; en Ik zal u wandelingen geven onder dezen, die hier staan.
8 Hoor nu toe, Josua, gij hogepriester! gij en uw vrienden, die voor uw aangezicht zitten, want zij zijn een wonderteken; want ziet, Ik zal Mijn Knecht, de SPRUITE, doen komen.
9 Want ziet, aangaande dien steen, welken Ik gelegd heb voor het aangezicht van Josua, op dien enen steen zullen zeven ogen wezen; ziet, Ik zal zijn graveersel graveren, spreekt de HEERE der heirscharen, en Ik zal de ongerechtigheid dezes

lands op een dag wegnemen.
10 Te dien dage, spreekt de HEERE der heirscharen, zult gijlieden een iegelijk zijn naaste nodigen tot onder den wijnstok en tot onder den vijgeboom.

4 En de Engel, Die met mij sprak, kwam weder; en Hij wekte mij op, gelijk een man, die van zijn slaap opgewekt wordt.
2 En Hij zeide tot mij: Wat ziet gij? En ik zeide: Ik zie, en ziet, een geheel gouden kandelaar, en een oliekruikje boven deszelfs hoofd, en zijn zeven lampen daarop; die lampen hadden zeven en zeven pijpen, dewelke boven zijn hoofd waren;
3 En twee olijfbomen daarnevens, een ter rechterzijde van het oliekruikje, en een tot deszelfs linkerzijde.
4 En ik antwoordde, en zeide tot den Engel, Die met mij sprak, zeggende: Mijn Heere! wat zijn deze dingen?
5 Toen antwoordde de Engel, Die met mij sprak, en zeide tot mij: Weet gij niet, wat deze dingen zijn? En ik zeide: Neen, mijn Heere!
6 Toen antwoordde Hij, en sprak tot mij, zeggende: Dit is het woord des HEEREN tot Zerubbabel, zeggende: Niet door kracht noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden, zegt de HEERE der heirscharen.
7 Wie zijt gij, o grote berg? Voor het aangezicht van Zerubbabel zult gij worden tot een vlak veld; want hij zal den hoofdsteen voortbrengen met toeroepingen: Genade, genade zij denzelven!
8 Het woord des HEEREN geschiedde verder tot mij, zeggende:
9 De handen van Zerubbabel hebben dit huis gegrondvest, zijn handen zullen het ook voleinden; opdat gij weet, dat de HEERE der heirscharen mij tot ulieden gezonden heeft.
10 Want wie veracht den dag der kleine dingen? daar zich toch die zeven verblijden zullen, als zij het tinnen gewicht zullen zien in de hand van Zerubbabel; dat zijn de ogen des HEEREN, die het ganse land doortrekken.
11 Verder antwoordde ik, en zeide tot Hem: Wat zijn die twee olijfbomen, ter rechterzijde des kandelaars, en aan zijn linkerzijde?
12 En andermaal antwoordende, zo zeide ik tot Hem: Wat zijn die twee takjes der olijfbomen, welke in de twee gouden kruiken zijn, die goud van zich gieten?
13 En Hij sprak tot mij, zeggende: Weet gij niet, wat deze zijn? En ik zeide: Neen, mijn Heere!
14 Toen zeide Hij: Deze zijn de twee olietakken, welke voor den Heere der ganse aarde staan.

5 En ik hief mijn ogen weder
op, en ik zag; en ziet, een
vliegende rol.
2 En Hij zeide tot mij: Wat
ziet gij? En ik zeide: Ik zie een
vliegende rol, welker lengte
is van twintig ellen, en haar
breedte van tien ellen.
3 Toen zeide Hij tot mij: Dit
is de vloek, die uitgaan zal
over het ganse land; want
een iegelijk, die steelt, zal van
hier, volgens denzelven vloek,
uitgeroeid worden; desgelijks
een iegelijk, die valselijk
zweert, zal van hier, volgens
denzelven vloek, uitgeroeid
worden.
4 Ik breng dezen vloek
voort, spreekt de HEERE der
heirscharen, dat hij kome in
het huis van den dief, en in
het huis desgenen, die bij
Mijn Naam valselijk zweer; en
hij zal het verteren, met zijn
houten en zijn stenen.
5 En de Engel, Die met mij
sprak, ging uit, en zeide tot mij:
Hef nu uw ogen op, en zie, wat
dit zij, dat er voortkomt.
6 En ik zeide: Wat is dat? En
Hij zeide: Dit is een efa, die
voortkomt. Verder zeide Hij:
Dit is het oog over henlieden in
het ganse land.
7 En ziet, een plaat van lood
werd opgeheven, en er was een
vrouw, zittende in het midden
der efa.
8 En Hij zeide: Deze is de
goddeloosheid; en Hij wierp ze
in het midden van de efa; en Hij
wierp het loden gewicht op den
mond derzelve.
9 En ik hief mijn ogen op, en
ik zag; en ziet, twee vrouwen
kwamen voort, en wind was in
haar vleugelen, en zij hadden
vleugelen, als de vleugelen
eens ooievaars; en zij voerden
de efa tussen de aarde en
tussen den hemel.
10 Toen zeide ik tot den Engel,
Die met mij sprak: Waarhenen
brengen zij deze efa?
11 En Hij zeide tot mij: Om
haar een huis te bouwen in
het land Sinear; dat zij daar
gevestigd en gesteld worde op
haar grondvesting.

6 En ik hief mijn ogen weder
op, en ik zag; en ziet,
vier wangens gingen er uit
van tussen twee bergen, en
die bergen waren bergen van
koper.
2 Aan den eersten wagen
waren rode paarden; en aan
den tweeden wagen waren
zwarte paarden.
3 En aan den derden wagen
witte paarden; en aan den
vierden wagen hagelvlekkige
paarden, die sterk waren.
4 En ik antwoordde, en zeide
tot den Engel, Die met mij
sprak: Wat zijn deze, mijn
Heere?
5 En de Engel antwoordde, en
zeide tot mij: Deze zijn de vier
winden des hemels, uitgaande
van daar zij stonden voor den
Heere der ganse aarde.
6 Aan welken wagen de
zwarte paarden zijn, die
paarden gaan uit naar het
Noorderland; en de witte gaan

uit, dezelve achterna; en de
hagelvlekkige gaan uit naar
het Zuiderland.
7 En die sterke paarden
gingen uit, en zochten voort
te gaan, om het land te
doorwandelen; want Hij
had gezegd: Gaat heen,
doorwandelt het land. En zij
doorwandelden het land.
8 En Hij riep mij, en sprak
tot mij, zeggende: Zie, deze,
die uitgegaan zijn naar het
Noorderland, hebben Mijn
Geest doen rusten in het
Noorderland.
9 En des HEEREN woord
geschiedde tot mij, zeggende:
10 Neem van de gevankelijk
weggevoerden van Cheldai,
van Tobia, en van Jedaja, en
kom gij te dien dage, en ga in
ten huize van Josia, den zoon
van Zefanja, dewelke uit Babel
gekomen zijn;
11 Te weten, neem zilver en
goud, en maak kronen; en zet
ze op het hoofd van Josua,
den zoon van Jozadak, den
hogepriester.
12 En spreek tot hem,
zeggende: Alzo spreekt de
HEERE der heirscharen,
zeggende: Ziet, een Man,
Wiens naam is SPRUITE, Die
zal uit Zijn plaats spruiten,
en Hij zal des HEEREN tempel
bouwen.
13 Ja, Hij zal den tempel des
HEEREN bouwen, en Hij zal
het sieraad dragen, en Hij
zal zitten, en heersen op Zijn
troon; en Hij zal priester zijn
op Zijn troon; en de raad des
vredes zal tussen die Beiden
wezen.
14 En die kronen zullen
wezen voor Chelem, en voor
Tobia, en voor Jedaja, en voor
Chen, den zoon van Zefanja,
tot een gedachtenis in den
tempel des HEEREN.
15 En die verre zijn, zullen
komen, en zullen bouwen
in den tempel des HEEREN,
en gijlieden zult weten, dat
de HEERE der heirscharen
mij tot u gezonden heeft.
Dit zal geschieden, indien gij
vlijtiglijk zult horen naar de
stem des HEEREN, uws Gods.

7 Het gebeurde nu in
het vierde jaar van den
koning Darius, dat het woord
des HEEREN geschiedde tot
Zacharia, op den vierden der
negende maand, namelijk in
Chisleu.
2 Toen men naar het huis van
God gezonden had Sarezer,
en Regem-Melech, en zijn
mannen, om het aangezicht
des HEEREN te smeken;
3 Zeggende tot de priesters,
die in het huis des HEEREN
der heirscharen waren, en tot
de profeten, zeggende: Moet
ik wenen in de vijfde maand,
mij afzonderende, gelijk als ik
gedaan heb nu zo vele jaren?
4 Toen geschiedde het woord
des HEEREN der heirscharen tot
mij, zeggende:
5 Spreek tot het ganse volk
dezes lands, en tot de priesters,
zeggende: Toen gij vasttet en
rouwklaagdet, in de vijfde en in

de zevende maand, namelijk nu
zeventig jaren, hebt gijlieden
Mij, Mij enigszins gevast?
6 Of als gij at, en als gij
dronkt, waart gij het niet, die
daar at, en gij, die daar dronkt?
7 Zijn het niet de woorden,
welke de HEERE uitriep door
den dienst der vorige profeten,
toen Jeruzalem bewoond en
gerust was, en haar steden
rondom haar; en het zuiden en
de laagte bewoond was?
8 Verder geschiedde het
woord des HEEREN tot
Zacharia, zeggende:
9 Alzo sprak de HEERE der
heirscharen, zeggende: Richt
een waarachtig gericht, en
doet goedertierenheid en
barmhartigheden, de een aan
den ander;
10 En verdrukt de weduwe
noch den wees, den
vreemdeling noch den
ellendige; en denkt niet in
uw hart de een des anderen
kwaad.
11 Maar zij weigerden op te
merken, en togen hun schouder
terug, en zij verzwaarden hun
oren, opdat zij niet hoorden.
12 En zij maakten hun hart
als een diamant, opdat zij niet
hoorden de wet en de woorden,
die de HEERE der heirscharen
zond in Zijn Geest, door den
dienst der vorige profeten,
waaruit ontstaan is een grote
toorn van den HEERE der
heirscharen.
13 Daarom is het geschied,
gelijk als Hij geroepen had,
doch zij niet gehoord hebben,
alzo riepen zij ook, maar Ik
hoorde niet, zegt de HEERE der
heirscharen;
14 Maar Ik heb hen
weggestormd onder alle
heidenen, welke zij niet
kenden; en het land werd
achter hen verwoest, zodat
er niemand doorging, noch
wederkeerde; want zij stelden
het gewenste land tot een
verwoesting.

8 Daarna geschiedde het
woord des HEEREN der
heirscharen tot mij, zeggende:
2 Alzo zegt de HEERE der
heirscharen: Ik heb geijverd
over Sion met een groten ijver;
ja, met grote grimmigheid heb
Ik over haar geijverd.
3 Alzo zegt de HEERE: Ik
ben wedergekeerd tot Sion,
en Ik zal in het midden
van Jeruzalem wonen; en
Jeruzalem zal geheten worden
een stad der waarheid, en
de berg des HEEREN der
heirscharen, een berg der
heiligheid.
4 Alzo zegt de HEERE
der heirscharen: Er zullen
nog oude mannen en oude
vrouwen zitten op de straten
van Jeruzalem; een ieder zal
zijn stok in zijn hand hebben
vanwege de veelheid der
dagen.
5 En de straten dier stad
zullen vervuld worden met
knechtjes en meisjes, spelende
op haar straten.
6 Alzo zegt de HEERE der
heirscharen: Omdat het

wonderlijk is in de ogen van
het overblijfsel dezes volks in
deze dagen, zou het daarom
ook in Mijn ogen wonderlijk
zijn? spreekt de HEERE der
heirscharen.
7 Alzo zegt de HEERE der
heirscharen: Ziet, Ik zal Mijn
volk verlossen uit het land des
opgangs, en uit het land des
nedergangs der zon.
8 En Ik zal hen herwaarts
brengen, dat zij in het midden
van Jeruzalem wonen zullen;
en zij zullen Mij tot een volk
zijn, en Ik zal hun tot een
God zijn, in waarheid en in
gerechtigheid.
9 Alzo zegt de HEERE der
heirscharen: Laat uw handen
sterk zijn, gijlieden, die in deze
dagen deze woorden gehoord
hebt uit den mond der profeten,
die geweest zijn ten dage, als
de grond van het huis des
HEEREN der heirscharen gelegd
is, dat de tempel gebouwd zou
worden.
10 Want voor die dagen kwam
des mensen loon te niet, en het
loon van het vee was geen; en
de uitgaande en de inkomende
hadden geen vrede vanwege
den vijand, want Ik zond alle
mensen, een iegelijk tegen zijn
naaste.
11 Maar nu zal Ik aan het
overblijfsel dezes volks niet
wezen, gelijk in de vorige
dagen, spreekt de HEERE der
heirscharen.
12 Want het zaad zal
voorspoedig zijn, de wijnstok
zal zijn vrucht geven, en de
aarde zal haar inkomen geven,
en de hemelen zullen hun
dauw geven; en Ik zal het
overblijfsel dezes volks dit
alles doen erven.
13 En het zal geschieden,
gelijk als gij, o huis van
Juda! en gij, o huis Israels,
geweest zijt een vloek onder
de heidenen, alzo zal Ik ulieden
behoeden, en gij zult een
zegening wezen; vreest niet,
laat uw handen sterk zijn.
14 Want alzo zegt de HEERE
der heirscharen: Gelijk als Ik
gedacht heb ulieden kwaad te
doen, toen Mij uw vaderen
grotelijks vertoornden, zegt de
HEERE der heirscharen, en het
heeft Mij niet berouwd;
15 Alzo denk Ik wederom in
deze dagen goed te doen aan
Jeruzalem, en aan het huis van
Juda; vreest niet!
16 Dit zijn de dingen, die gij
doen zult: spreekt de waarheid,
een iegelijk met zijn naaste;
oordeelt de waarheid en een
oordeel des vredes in uw
poorten.
17 En denkt niet de een des
anderen kwaad in ulieder hart;
en hebt een valsen eed niet lief;
want al deze zijn dingen, die Ik
haat, spreekt de HEERE.
18 Wederom geschiedde
het woord des HEEREN der
heirscharen tot mij, zeggende:
19 Alzo zegt de HEERE der
heirscharen: Het vasten der
vierde, en het vasten der vijfde,
en het vasten der zevende, en
het vasten der tiende maand,
zal den huize van Juda tot

vreugde, en tot blijdschap, en
tot vrolijke hoogtijden wezen;
hebt dan de waarheid en den
vrede lief.
20 Alzo zegt de HEERE der
heirscharen: Nog zal het
geschieden, dat de volken, en
de inwoners van vele steden
komen zullen;
21 En de inwoners der
ene stad zullen gaan tot
de inwoners der andere,
zeggende: Laat ons vlijtig
henengaan, om te smeken het
aangezicht des HEEREN, en om
den HEERE der heirscharen te
zoeken; ik zal ook henengaan.
22 Alzo zullen vele volken, en
machtige heidenen komen, om
den HEERE der heirscharen te
Jeruzalem te zoeken, en om
het aangezicht des HEEREN te
smeken.
23 Alzo zegt de HEERE der
heirscharen: Het zal in die
dagen geschieden, dat tien
mannen, uit allerlei tongen der
heidenen, grijpen zullen, ja,
de slip grijpen zullen van een
Joodsen man, zeggende: Wij
zullen met ulieden gaan, want
wij hebben gehoord, dat God
met ulieden is.

9 De last van het woord
des HEEREN over het
land Chadrach en Damaskus,
deszelfs rust; want de HEERE
heeft een oog over den mens,
gelijk over al de stammen
Israels.
2 En ook zal Hij Hamath
met dezelve bepalen; Tyrus en
Sidon, hoewel zij zeer wijs is;
3 En Tyrus zich sterkten
gebouwd heeft, en zilver
verzameld heeft als stof, en fijn
goud als slijk der straten;
4 Ziet, de HEERE zal haar uit
het bezit stoten, en Hij zal
haar vesting in de zee verslaan;
en zij zal met vuur verteerd
worden.
5 Askelon zal het zien, en zal
vrezen; desgelijks Gaza, en zal
grote smart hebben, mitsgaders
Ekron, dewijl hetgeen, waar zij
op zagen, hen heeft te schande
gemaakt; en de koning van
Gaza zal vergaan, en Askelon
zal niet bewoond worden.
6 En de bastaard zal te Asdod
wonen, en Ik zal den hoogmoed
der Filistijnen uitroeien.
7 En Ik zal zijn bloed uit
zijn mond wegdoen, en zijn
verfoeiselen van tussen zijn
tanden; alzo zal hij ook onzen
God overblijven; ja, hij zal zijn
als een vorst in Juda, en Ekron
als de Jebusiet.
8 En Ik zal Mij rondom
Mijn huis legeren, vanwege
het heirleger, vanwege den
doorgaande, en vanwege den
wederkerende, opdat de drijver
niet meer door hen doorga;
want nu heb Ik het met Mijn
ogen aangezien.
9 Verheug u zeer, gij dochter
Sions! juich, gij dochter
Jeruzalems! Ziet, uw Koning
zal u komen, rechtvaardig, en
Hij is een Heiland; arm, en
rijdende op een ezel, en op een
veulen, een jong der ezelinnen.
10 En Ik zal de wagens
uit Efraim uitroeien, en de

paarden uit Jeruzalem; ook
zal de strijdboog uitgeroeid
worden, en Hij zal den
heidenen vrede spreken; en
Zijn heerschappij zal zijn van
zee tot aan zee, en van de rivier
tot aan de einden der aarde.
11 U ook aangaande, o Sion!
door het bloed uws verbonds,
heb Ik uw gebondenen uit den
kuil, daar geen water in is,
uitgelaten.
12 Keert gijlieden weder tot
de sterkte, gij gebondenen,
die daar hoopt! ook heden
verkondig Ik, dat Ik u dubbel
zal wedergeven;
13 Als Ik Mij Juda zal
gespannen, en Ik Efraim den
boog zal gevuld hebben; en
Ik uw kinderen, o Sion! zal
verwekt hebben tegen uw
kinderen, o Griekenland! en
u gesteld zal hebben als het
zwaard van een held.
14 En de HEERE zal over
henlieden verschijnen, en Zijn
pijlen zullen uitvaren als een
bliksem; en de Heere HEERE zal
met de bazuin blazen, en Hij
zal voorttreden met stormen
uit het zuiden.
15 De HEERE der heirscharen
zal hen beschutten, en zij
zullen eten, nadat zij de
slingerstenen zullen ten
ondergebracht hebben; zij
zullen ook drinken, en een
gedruis maken als de wijn;
en zij zullen vervuld worden,
gelijk het bekken, gelijk de
hoeken des altaars.
16 En de HEERE, hun God, zal
ze te dien dage behouden, als
zijnde de kudde Zijns volks;
want gekroonde stenen zullen
in Zijn land, als een banier,
opgericht worden.
17 Want hoe groot zal zijn
goed wezen en hoe groot zal
zijn schoonheid wezen! Het
koren zal de jongelingen, en
de most zal de jonkvrouwen
sprekende maken.

10 Begeert van den HEERE
regen, ten tijde des
spaden regens; de HEERE
maakt de weerlichten; en Hij
zal hun regen genoeg geven
voor ieder kruid op het veld.
2 Want de terafim spreken
ijdelheid, en de waarzeggers
zien valsheid, en zij spreken
ijdele dromen, zij troosten
met ijdelheid; daarom zijn zij
henengetogen als schapen,
zij zijn onderdrukt geworden;
want er was geen herder.
3 Tegen de herders was Mijn
toorn ontstoken, en over de
bokken heb Ik bezoeking
gedaan; maar de HEERE der
heirscharen zal Zijn kudde
bezoeken, het huis van Juda,
en Hij zal hen stellen, gelijk
het paard Zijner majesteit in
den strijd.
4 Van hetzelve zal de
hoeksteen, van hetzelve
zal de nagel, van hetzelve zal
de strijdboog, te zamen zullen
van hetzelve alle drijvers
voortkomen.
5 En zij zullen zijn als de
helden, die in het slijk der
straten treden in den strijd,
en zij zullen strijden; want de

HEERE zal met hen wezen; en
zij zullen die beschamen, die op
paarden rijden.
6 En Ik zal het huis van Juda
versterken, en het huis van
Jozef zal Ik behouden, en Ik
zal hen weder inzetten; want Ik
heb Mij hunner ontfermd, en
zij zullen wezen, alsof Ik hen
niet verstoten had; want Ik ben
de HEERE, hun God, en Ik zal ze
verhoren.
7 En zij zullen zijn als een
held van Efraim, en hun hart
zal zich verblijden, als van den
wijn; en hun kinderen zullen
het zien, en zich verblijden,
hun hart zal zich verheugen in
den HEERE.
8 Ik zal hen toesissen, en
zal ze vergaderen, want
Ik zal ze verlossen; en zij
zullen vermenigvuldigd
worden, gelijk zij te voren
vermenigvuldigd waren.
9 En Ik zal hen onder
de volken zaaien, en zij
zullen Mijner gedenken in
verre plaatsen; en zij zullen
leven met hun kinderen, en
wederkeren.
10 Want Ik zal ze
wederbrengen uit Egypteland,
en Ik zal ze vergaderen uit
Assyrie; en Ik zal ze in het
land van Gilead en Libanon
brengen, maar het zal hun niet
genoeg wezen.
11 En Hij zal door de zee
gaan, die benauwende, en
Hij zal de golven in de zee
slaan, en al de diepten der
rivieren zullen verdrogen; dan
zal de hoogmoed van Assur
nedergeworpen worden, en
de schepter van Egypte zal
wegwijken.
12 En Ik zal hen sterken in
den HEERE, en in Zijn Naam
zullen zij wandelen, spreekt de
HEERE.

11 Doe uw deuren open, o
Libanon! opdat het vuur
uw cederen vertere.
2 Huilt, gij dennen! dewijl
de cederen gevallen zijn,
dewijl die heerlijke bomen
verwoest zijn; huilt, gij eiken
van Basan! dewijl het sterke
woud nedergevallen is.
3 Er is een stem des gehuils
der herderen, dewijl hun
heerlijkheid verwoest is; een
stem des gebruls der jonge
leeuwen, dewijl de hoogmoed
van de Jordaan verwoest is.
4 Alzo zegt de HEERE,
mijn God: Weidt deze
slachtschapen.
5 Welker bezitters hen
doden, en houden het voor
geen schuld; en een ieder
dergenen, die ze verkopen,
zegt: Geloofd zij de HEERE,
dat ik rijk geworden ben; en
niemand van degenen, die ze
weiden, verschoont ze.
6 Zekerlijk, Ik zal niet meer
de inwoners dezes lands
verschonen, spreekt de HEERE;
maar ziet, Ik zal de mensen
overleveren, elkeen in de hand
zijns naasten, en in de hand
zijns konings, en zij zullen dit
land te morzel slaan, en Ik zal
ze uit hun hand niet verlossen.
7 Dies heb ik deze
slachtschapen geweid, dewijl

zij ellendige schapen zijn;
en ik heb mij genomen twee
stokken, den een heb ik
genoemd LIEFELIJKHEID, en
den anderen heb ik genoemd
SAMENBINDERS; en ik heb
die schapen geweid.
8 En ik heb drie herders
in een maand afgesneden;
want mijn ziel was over hen
verdrietig geworden, en ook
had hun ziel een walg van mij.
9 En ik zeide: Ik zal ulieden
niet meer weiden; wat sterft,
dat sterve, en wat afgesneden
is, dat zij afgesneden, en dat
de overgeblevenen de een des
anderen vlees verslinden.
10 En ik nam mijn stok
LIEFELIJKHEID, en ik verbrak
denzelven, te niet doende mijn
verbond, hetwelk ik met al
deze volken gemaakt had.
11 Dus werd het te dien dage
vernietigd, en alzo hebben de
ellendigen onder de schapen,
die op mij wachtten, bekend,
dat het des HEEREN woord was.
12 Want ik had tot henlieden
gezegd: Indien het goed is in
uw ogen, brengt mijn loon,
en zo niet, laat het na. En
zij hebben mijn loon gewogen,
dertig zilverlingen.
13 Doch de HEERE zeide tot
mij: Werp ze henen voor den
pottenbakker: een heerlijken
prijs, dien ik waard geacht ben
geweest van hen! En ik nam die
dertig zilverlingen, en wierp ze
in het huis des HEEREN, voor
den pottenbakker.
14 Toen verbrak ik
mijn tweeden stok,
SAMENBINDERS, te niet
doende de broederschap
tussen Juda en tussen Israel.
15 Verder zeide de HEERE tot
mij: Neem u nog eens dwazen
herders gereedschap.
16 Want ziet, Ik zal een herder
verwekken in dit land; dat
gereed is om afgesneden te
worden, zal hij niet bezoeken;
het jonge zal hij niet zoeken,
en het verbrokene zal hij niet
helen, en het stilstaande zal
hij niet dragen; maar het vlees
van het vette zal hij eten,
en derzelver klauwen zal hij
verscheuren.
17 Wee den nietigen herder,
den verlater der kudde! Het
zwaard zal over zijn arm
zijn, en over zijn rechteroog;
zijn arm zal ten enenmale
verdorren, en zijn rechteroog
zal ten enenmale donker
worden.

12 De last van het woord
des HEEREN over Israel.
De HEERE spreekt, Die den
hemel uitbreidt, en de aarde
grondvest, en des mensen geest
in zijn binnenste formeert.
2 Ziet, Ik zal Jeruzalem
stellen tot een drinkschaal
der zwijmeling allen volken
rondom; ja, ook zal zij zijn over
Juda, in de belegering tegen
Jeruzalem.
3 En het zal te dien dage
geschieden, dat Ik Jeruzalem
stellen zal tot een lastigen
steen allen volken; allen,
die zich daarmede beladen,
zullen gewisselijk doorsneden
worden; en al de volken der

aarde zullen zich tegen haar
verzamelen.
4 Te dien dage, spreekt de
HEERE, zal Ik alle paarden
met schuwigheid slaan, en
hun ruiters met zinneloosheid;
maar over het huis van Juda
zal Ik Mijn ogen openen, en
alle paarden der volken zal Ik
met blindheid slaan.
5 Dan zullen de leidslieden
van Juda in hun hart zeggen:
De inwoners van Jeruzalem
zullen mij een sterkte zijn in
den HEERE der heirscharen,
hun God.
6 Te dien dage zal Ik de
leidslieden van Juda stellen
als een vurige haard onder
het hout, en als een vurige
fakkel onder de schoven; en zij
zullen ter rechterzijde en ter
linkerzijde alle volken rondom
verteren; en Jeruzalem zal
nog blijven in haar plaats te
Jeruzalem.
7 En de HEERE zal de tenten
van Juda ten voorste behouden,
opdat de heerlijkheid van het
huis Davids, en de heerlijkheid
der inwoners van Jeruzalem,
zich niet verheffe tegen Juda.
8 Te dien dage zal de HEERE
de inwoners van Jeruzalem
beschutten; en die, die onder
hen struikelen zou, zal te dien
dage zijn als David; en het huis
Davids zal zijn als goden; als
de Engel des HEEREN voor hun
aangezicht.
9 En het zal te dien dage
geschieden, dat Ik zal zoeken
te verdelgen alle heidenen, die
tegen Jeruzalem aankomen.
10 Doch over het huis Davids,
en over de inwoners van
Jeruzalem, zal Ik uitstorten
den Geest der genade en
der gebeden; en zij zullen
Mij aanschouwen, Dien zij
doorstoken hebben, en zij
zullen over Hem rouwklagen,
als met de rouwklage over een
enigen zoon; en zij zullen over
Hem bitterlijk kermen, gelijk
men bitterlijk kermt over een
eerstgeborene.
11 Te dien dage zal te
Jeruzalem de rouwklage groot
zijn, gelijk die rouwklage van
Hadadrimmon, in het dal van
Megiddon.
12 En het land zal
rouwklagen, elk geslacht
bijzonder; het geslacht van
het huis Davids bijzonder, en
hunlieder vrouwen bijzonder;
en het geslacht van het huis
van Nathan bijzonder, en hun
vrouwen bijzonder;
13 Het geslacht van het
huis van Levi bijzonder, en
hun vrouwen bijzonder; het
geslacht van Simei bijzonder,
en hun vrouwen bijzonder;
14 Al de overige geslachten,
elk geslacht bijzonder, en
hunlieder vrouwen bijzonder.

13 Te dien dage zal er een
Fontein geopend zijn
voor het huis Davids, en voor
de inwoners van Jeruzalem,
tegen de zonde en tegen de
onreinigheid.
2 En het zal te dien dage
geschieden, spreekt de HEERE
der heirscharen, dat Ik

uitroeien zal uit het land
de namen der afgoden, dat
zij niet meer gedacht zullen
worden; ja, ook de profeten, en
den onreinen geest zal Ik uit
het land wegdoen.
3 En het zal geschieden,
wanneer iemand meer
profeteert, dat zijn vader
en zijn moeder, die hem
gegenereerd hebben, tot hem
zullen zeggen: Gij zult niet
leven, dewijl gij valsheid
gesproken hebt in den Naam
des HEEREN; en zijn vader
en zijn moeder, die hem
gegenereerd hebben, zullen
hem doorsteken, wanneer hij
profeteert.
4 En het zal geschieden te
dien dage, dat die profeten
beschaamd zullen worden, een
iegelijk van wege zijn gezicht,
wanneer hij profeteert; en
zij zullen geen haren mantel
aandoen, om te liegen;
5 Maar hij zal zeggen: Ik
ben geen profeet, ik ben een
man, die het land bouwt; want
een mens heeft mij daartoe
geworven van mijn jeugd aan.
6 En zo iemand tot hem zegt:
Wat zijn deze wonden in uw
handen? zo zal hij zeggen:
Het zijn de wonden, waarmede
ik geslagen ben, in het huis
mijner liefhebbers.
7 Zwaard! ontwaak tegen
Mijn Herder, en tegen den
Man, Die Mijn Metgezel
is, spreekt de HEERE der
heirscharen; sla dien Herder,
en de schapen zullen verstrooid
worden; maar Ik zal Mijn hand
tot de kleinen wenden.
8 En het zal geschieden in het
ganse land, spreekt de HEERE,
de twee delen daarin zullen
uitgeroeid worden, en den
geest geven; maar het derde
deel zal daarin overblijven.
9 En Ik zal dat derde deel in
het vuur brengen, en Ik zal
het louteren, gelijk men zilver
loutert, en Ik zal het beproeven,
gelijk men goud beproeft; het
zal Mijn Naam aanroepen, en
Ik zal het verhoren; Ik zal
zeggen: Het is Mijn volk; en het
zal zeggen: De HEERE is mijn
God.

14 Ziet, de dag komt den
HEERE, dat uw roof
zal uitgedeeld worden in het
midden van u, o Jeruzalem!
2 Want Ik zal alle heidenen
tegen Jeruzalem ten strijde
verzamelen; en de stad zal
ingenomen, en de huizen
zullen geplunderd, en de
vrouwen zullen geschonden
worden; en de helft der stad zal
uitgaan in de gevangenis; maar
het overige des volks zal uit de
stad niet uitgeroeid worden.
3 En de HEERE zal uittrekken,
en Hij zal strijden tegen die
heidenen, gelijk ten dage als
Hij gestreden heeft, ten dage
des strijds.
4 En Zijn voeten zullen
te dien dage staan op den
Olijfberg, die voor Jeruzalem
ligt, tegen het oosten; en
de Olijfberg zal in tweeen
gespleten worden naar het
oosten, en naar het westen,
zodat er een zeer grote vallei

zal zijn; en de ene helft des
bergs zal wijken naar het
noorden, en de helft deszelven
naar het zuiden.
5 Dan zult gijlieden vlieden
door de vallei Mijner bergen
(want deze vallei der bergen
zal reiken tot Azal), en gij zult
vlieden, gelijk als gij vloodt
voor de aardbeving in de dagen
van Uzzia, den koning van
Juda; den zal de HEERE, mijn
God, komen, en al de heiligen
met U, o HEERE!
6 En het zal te dien dage
geschieden, dat er niet zal zijn
het kostelijke licht, en de dikke
duisternis.
7 Maar het zal een enige dag
zijn, die den HEERE bekend
zal zijn; het zal noch dag,
noch nacht zijn; en het zal
geschieden, ten tijde des
avonds, dat het licht zal wezen.
8 Ook zal het te dien dage
geschieden, dat er levende
wateren uit Jeruzalem vlieten
zullen, de helft van die naar
de oostzee, en de helft van
die naar de achterste zee aan;
zij zullen des zomers en des
winters zijn.
9 En de HEERE zal tot Koning
over de ganse aarde zijn; te
dien dage zal de HEERE een zijn,
en Zijn Naam een.
10 Dit ganse land zal rondom
als een vlak veld gemaakt
worden, van Geba tot Rimmon
toe, zuidwaarts van Jeruzalem;
en zij zal verhoogd en bewoond
worden in haar plaats; van
de poort van Benjamin af, tot
aan de plaats van de eerste
poort, tot aan de Hoekpoort
toe; en van den toren van
Hananeel, tot aan des konings
wijnbakken toe.
11 En zij zullen daarin wonen,
en er zal geen verbanning meer
zijn; want Jeruzalem zal zeker
wonen.
12 En dit zal de plage zijn,
waarmede de HEERE al de
volken plagen zal, die tegen
Jeruzalem krijg gevoerd zullen
hebben: Hij zal een iegelijks
vlees, daar hij op zijn voeten
staat, doen uitteren; en een
iegelijks ogen zullen uitteren in
hun holen; een eens iegelijks
tong zal in hun mond uitteren.
13 Ook zal het te dien dage
geschieden, dat er een groot
gedruis van den HEERE onder
hen zal wezen, zodat zij een
ieder zijns naasten hand zullen
aangrijpen, een eens ieders
hand zal tegen de hand zijns
naasten opgaan.
14 En ook zal Juda te
Jeruzalem strijden; en het
vermogen aller heidenen
rondom zal verzameld worden,
goud en zilver, en klederen in
grote menigte.
15 Alzo zal ook de plage der
paarden, der muildieren, der
kemelen, en der ezelen, en aller
beesten zijn, die in diezelve
heirlegers geweest zullen zijn,
gelijk gener plage geweest is.
16 En het zal geschieden, dat
al de overgeblevenen van alle
heidenen, die tegen Jeruzalem
zullen gekomen zijn, die zullen
van jaar tot jaar optrekken
om aan te bidden den Koning,

den HEERE der heirscharen, en om te vieren het feest der loofhutten.

17 En het zal geschieden, zo wie van de geslachten der aarde niet zal optrekken naar Jeruzalem, om den Koning, den HEERE der heirscharen, te aanbidden, zo zal er over henlieden geen regen wezen.

18 En indien het geslacht der Egyptenaren, over dewelke de. regen niet is, niet zal optrekken noch komen, zo zal die plage over hen zijn, met dewelke de HEERE die heidenen plagen zal, die niet optrekken zullen, om te vieren het feest der loofhutten.

19 Dit zal de zonde der Egyptenaren zijn, mitsgaders de zonde aller heidenen, die niet optrekken zullen, om te vieren het feest der loofhutten.

20 Te dien dage zal op de bellen der paarden staan: De HEILIGHEID DES HEEREN. En de potten in het huis des HEEREN zullen zijn als de sprengbekkens voor het altaar;

21 Ja, al de potten in Jeruzalem en in Juda zullen den HEERE der heirscharen heilig zijn, zodat allen, die offeren willen, zullen komen, en van dezelve nemen, en in dezelve koken; en er zal geen Kanaaniet meer zijn, in het huis des HEEREN der heirscharen, te dien dage.

DE PROFEET

MALEÁCHI

1 De last van het woord des
HEEREN tot Israel, door den
dienst van Maleachi.
2 Ik heb u liefgehad, zegt de
HEERE; maar gij zegt: Waarin
hebt Gij ons liefgehad? Was
niet Ezau Jakobs broeder?
spreekt de HEERE; nochtans
heb Ik Jakob liefgehad.
3 En Ezau heb Ik gehaat; en Ik
heb zijn bergen gesteld tot een
verwoesting, en zijn erve voor
de draken der woestijn.
4 Ofschoon Edom zeide: Wij
zijn verarmd, doch wij zullen
de woeste plaatsen weder
bouwen; alzo zegt de HEERE
der heirscharen: Zullen zij
bouwen, zo zal Ik afbreken; en
men zal hen noemen: Landpale
der goddeloosheid, en een
volk, op hetwelk de HEERE
vergramd is tot in eeuwigheid.
5 En uw ogen zullen het zien,
en gijlieden zult zeggen: De
HEERE zij groot gemaakt, van
de landpale Israels af!
6 Een zoon zal den vader
eren, en een knecht zijn heer;
ben Ik dan een Vader, waar
is Mijn eer? En ben Ik een
Heere, waar is Mijn vreze?
zegt de HEERE der heirscharen
tot u, o priesters, verachters
Mijns Naams! Maar gij zegt:
Waarmede verachten wij Uw
Naam?
7 Gij brengt op Mijn altaar
verontreinigd brood, en zegt:
Waarmede verontreinigen wij
U? Daarmede, dat gij zegt: Des
HEEREN tafel is verachtelijk.
8 Want als gij wat blinds
aanbrengt om te offeren,
het is bij u niet kwaad; en
als gij wat kreupels of wat
kranks aanbrengt, het is niet
kwaad! Brengt dat toch uw
vorst; zal hij een welgevallen
aan u hebben? of zal hij uw
aangezicht opnemen? zegt de
HEERE der heirscharen.
9 Nu dan, smeekt toch het
aangezicht van God, dat Hij
ons genadig zij; zulks is van
uw hand geschied, zal Hij uw
aangezicht opnemen? zegt de
HEERE der heirscharen?
10 Wie is er ook onder u, die
de deuren om niet toesluit?
En gij steekt het vuur niet
aan op Mijn altaar om niet. Ik
heb geen lust aan u, zegt de
HEERE der heirscharen, en het
spijsoffer is Mij van uw hand
niet aangenaam.
11 Maar van den opgang der
zon tot haar ondergang, zal
Mijn Naam groot zijn onder
de heidenen; en aan alle plaats
zal Mijn Naam reukwerk
toegebracht worden, en een
rein spijsoffer; want Mijn
Naam zal groot zijn onder de
heidenen, zegt de HEERE der
heirscharen.
12 Maar gij ontheiligt dien, als
gij zegt: Des HEEREN tafel is
ontreinigd, en haar inkomen,
haar spijs is verachtelijk.

13 Nog zegt gij: Ziet, wat een
vermoeidheid! maar gij zoudt
het kunnen wegblazen, zegt
de HEERE der heirscharen; gij
brengt ook hetgeen geroofd is,
en dat kreupel en krank is; gij
brengt ook spijsoffer; zou Mij
zulks aangenaam zijn van uw
hand? zegt de HEERE.
14 Ja, vervloekt zij de
bedrieger, die een mannetje
in zijn kudde heeft, en den
Heere belooft, en offert, dat
verdorven is! want Ik ben een
groot Koning, zegt de HEERE
der heirscharen, en Mijn Naam
is vreselijk onder de heidenen.

2 En nu, gij priesters! tot u
wordt dit gebod gezonden;
2 Indien gij het niet zult
horen, en indien gij het niet
zult ter harte nemen, om
Mijn Naam eer te geven, zegt
de HEERE der heirscharen,
zo zal Ik den vloek onder
u zenden, en Ik zal uw
zegeningen vervloeken; ja, Ik
heb ook alrede elkeen derzelve
vervloekt, omdat gij het niet
ter harte neemt.
3 Ziet, Ik zal u het zaad
verderven; en Ik zal drek op
uw aangezichten strooien, den
drek uwer feesten, zodat men u
met denzelven wegnemen zal.
4 Dan zult gij weten, dat
Ik dit gebod tot u gezonden
heb; opdat Mijn verbond met
Levi zij, zegt de HEERE der
heirscharen.
5 Mijn verbond met hem was
het leven, en de vrede; en Ik
gaf hem die tot een vreze; en
hij vreesde Mij, en hij werd om
Mijns Naams wil verschrikt.
6 De wet der waarheid
was in zijn mond, en er
werd geen onrecht in
zijn lippen gevonden; hij
wandelde met Mij in vrede
en in rechtmatigheid, en
hij bekeerde er velen van
ongerechtigheid.
7 Want de lippen der priesters
zullen de wetenschap bewaren,
en men zal uit zijn mond de wet
zoeken; want hij is een engel
des HEEREN der heirscharen.
8 Maar gij zijt van den weg
afgeweken, gij hebt er velen
doen struikelen in de wet, gij
hebt het verbond met Levi
verdorven, zegt de HEERE der
heirscharen.
9 Daarom heb Ik ook u
verachtelijk en onwaard
gemaakt voor het ganse volk,
dewijl gij Mijn wegen niet
houdt, maar het aangezicht
aanneemt in de wet.
10 Hebben wij niet allen een
Vader? Heeft niet een God ons
geschapen? Waarom handelen
wij dan trouwelooslijk de een
tegen den ander, ontheiligende
het verbond onzer vaderen?
11 Juda handelt
trouwelooslijk, en er wordt
een gruwel gedaan in Israel,
en in Jeruzalem; want Juda
ontheiligt de heiligheid des
HEEREN, welke Hij liefheeft;
want hij heeft de dochters eens
vreemden gods getrouwd.
12 De HEERE zal den man,
die zulks doet, uitroeien
uit de hutten van Jakob,

dien, die waakt, en dien, die
antwoordt, en die den HEERE
der heirscharen spijsoffer
brengt.
13 Dit tweede doet gijlieden
ook, dat gij het altaar des
HEEREN bedekt met tranen,
met wening en met zuchting;
zodat Hij niet meer het
spijsoffer aanschouwen, noch
met welgevallen van uw hand
ontvangen wil.
14 Gij nu zegt: Waarom?
Daarom dat de HEERE een
Getuige geweest is, tussen
u en tussen de huisvrouw
uwer jeugd, met dewelke gij
trouwelooslijk handelt; daar
zij toch uw gezellin, en de
huisvrouw uws verbonds is.
15 Heeft Hij niet maar
een gemaakt, hoewel Hij des
geestes overig had? En waarom
maar dien enen? Hij zocht een
zaad Gods. Daarom, wacht u
met uw geest, en dat niemand
trouwelooslijk handele tegen
de huisvrouw zijner jeugd.
16 Want de HEERE, de God
Israels, zegt, dat Hij het
verlaten haat, alhoewel hij den
wrevel bedekt met Zijn kleed,
zegt de HEERE der heirscharen;
daarom wacht u met uw geest,
dat gij niet trouwelooslijk
handelt.
17 Gij vermoeit den HEERE
met uw woorden; nog zegt
gij: Waarmede vermoeien wij
Hem? Daarmede, dat gij zegt:
Al wie kwaad doet, is goed in
de ogen des HEEREN, en Hij
heeft lust aan zodanigen; of,
waar is de God des oordeels?

3 Ziet, Ik zende Mijn engel,
die voor Mijn aangezicht
den weg bereiden zal; en
snellijk zal tot Zijn tempel
komen die Heere, Dien
gijlieden zoekt, te weten
de Engel des verbonds, aan
Denwelken gij lust hebt; ziet,
Hij komt, zegt de HEERE der
heirscharen.
2 Maar wie zal den dag Zijner
toekomst verdragen, en wie
zal bestaan, als Hij verschijnt?
Want Hij zal zijn als het vuur
van een goudsmid, en als zeep
der vollers.
3 En Hij zal zitten,
louterende, en het zilver
reinigende, en Hij zal de
kinderen van Levi reinigen,
en Hij zal ze doorlouteren
als goud, en als zilver; dan
zullen zij den HEERE spijsoffer
toebrengen in gerechtigheid.
4 Dan zal het spijsoffer van
Juda en Jeruzalem den HEERE
zoet wezen, als in de oude
dagen, en als in de vorige jaren.
5 En Ik zal tot ulieden ten
oordeel naderen; en Ik zal
een snel Getuige zijn tegen
de tovenaars, en tegen de
overspelers, en tegen degenen,
die valselijk zweren, en
tegen degenen, die het loon
des dagloners met geweld
inhouden, die de weduwe, en
den wees, en den vreemdeling
het recht verkeren, en Mij
niet vrezen, zegt de HEERE der
heirscharen.
6 Want Ik, de HEERE, word
niet veranderd; daarom zijt
gij, o kinderen Jakobs! niet

verteerd.
7 Van uwer vaderen dag af,
zijt gij afgeweken van Mijn
inzettingen, en hebt ze niet
bewaard; keert weder tot Mij,
en Ik zal tot u wederkeren,
zegt de HEERE der heirscharen;
maar gij zegt: Waarin zullen
wij wederkeren?
8 Zal een mens God beroven?
Maar gij berooft Mij, en zegt:
Waarin beroven wij U? In de
tienden en het hefoffer.
9 Met een vloek zijt gij
vervloekt, omdat gij Mij
berooft, zelfs het ganse volk.
10 Brengt al de tienden in het
schathuis, opdat er spijze zij
in Mijn huis; en beproeft Mij
nu daarin, zegt de HEERE der
heirscharen, of Ik u dan niet
opendoen zal de vensteren des
hemels, en u zegen afgieten,
zodat er geen schuren genoeg
wezen zullen.
11 En Ik zal om uwentwil den
opeter schelden, dat hij u de
vrucht des lands niet verderve;
en de wijnstok op het veld zal u
geen misdracht voortbrengen,
zegt de HEERE der heirscharen.
12 En alle heidenen zullen
u gelukzalig noemen; want
gijlieden zult een lustig
land zijn, zegt de HEERE der
heirscharen.
13 Uw woorden zijn tegen
Mij te sterk geworden, zegt
de HEERE; maar gij zegt: Wat
hebben wij tegen U gesproken?
14 Gij zegt: Het is tevergeefs
God te dienen; want wat
nuttigheid is het, dat wij Zijn
wacht waarnemen, en dat wij
in het zwart gaan, voor het
aangezicht des HEEREN der
heirscharen?
15 En nu, wij achten de
hoogmoedigen gelukzalig;
ook die goddeloosheid
doen, worden gebouwd;
ook verzoeken zij den HEERE,
en ontkomen.
16 Alsdan spreken, die den
HEERE vrezen, een ieder tot
zijn naaste: De HEERE merkt
er toch op en hoort, en er is
een gedenkboek voor Zijn
aangezicht geschreven, voor
degenen, die den HEERE
vrezen, en voor degenen, die
aan Zijn Naam gedenken.
17 En zij zullen, zegt de HEERE
der heirscharen, te dien dage,
dien Ik maken zal, Mij een
eigendom zijn; en Ik zal hen
verschonen, gelijk als een man
zijn zoon verschoont, die hem
dient.
18 Dan zult gijlieden
wederom zien, het onderscheid
tussen den rechtvaardige en
den goddeloze, tussen dien, die
God dient, en dien, die Hem
niet dient.

4 Want ziet, die dag komt,
brandende als een oven,
dan zullen alle hoogmoedigen,
en al wie goddeloosheid
doet, een stoppel zijn, en de
toekomstige dag zal ze in
brand zetten, zegt de HEERE
der heirscharen, Die hun noch
wortel, noch tak laten zal.
2 Ulieden daarentegen, die
Mijn Naam vreest, zal de Zon
der gerechtigheid opgaan, en
er zal genezing zijn onder

Zijn vleugelen; en gij zult
uitgaan, en toenemen, als
mestkalveren.
3 En gij zult de goddelozen
vertreden; want zij zullen as
worden onder de zolen uwer
voeten, te dien dage, dien Ik
maken zal, zegt de HEERE der
heirscharen.
4 Gedenk der wet van Mozes,
Mijn knecht, die Ik hen bevolen
heb op Horeb aan gans Israel,
der inzettingen en rechten.
5 Ziet, Ik zende ulieden den
profeet Elia, eer dat die grote en
die vreselijke dag des HEEREN
komen zal.
6 En hij zal het hart der
vaderen tot de kinderen
wederbrengen, en het hart
der kinderen tot hun vaderen;
opdat Ik niet kome, en de aarde
met den ban sla.

HET BOEK DER PSALMEN

1 Welgelukzalig is de man,
die niet wandelt in de raad
der goddelozen, noch staat op
den weg der zondaren, noch zit
in het gestoelte der spotters;
2 Maar zijn lust is in des
HEEREN wet, en hij overdenkt
Zijn wet dag en nacht.
3 Want hij zal zijn als een
boom, geplant aan waterbeken,
die zijn vrucht geeft op zijn tijd,
en welks blad niet afvalt; en al
wat hij doet, zal wel gelukken.
4 Alzo zijn de goddelozen
niet, maar als het kaf, dat de
wind henendrijft.
5 Daarom zullen de
goddelozen niet bestaan
in het gericht, noch de
zondaars in de vergadering der
rechtvaardigen.
6 Want de HEERE kent den
weg der rechtvaardigen; maar
de weg der goddelozen zal
vergaan.

2 Waarom woeden de
heidenen, en bedenken de
volken ijdelheid?
2 De koningen der aarde
stellen zich op, en de vorsten
beraadslagen te zamen tegen
den HEERE, en tegen Zijn
Gezalfde, zeggende:
3 Laat ons hun banden
verscheuren, en hun touwen
van ons werpen.
4 Die in den hemel woont,
zal lachen; de HEERE zal hen
bespotten.
5 Dan zal Hij tot hen spreken
in Zijn toorn, en in Zijn
grimmigheid zal Hij hen
verschrikken.
6 Ik toch heb Mijn Koning
gezalfd over Sion, den berg
Mijner heiligheid.
7 Ik zal van het besluit
verhalen: de HEERE heeft tot
Mij gezegd: Gij zijt Mijn Zoon,
heden heb Ik U gegenereerd.
8 Eis van Mij, en Ik zal de
heidenen geven tot Uw erfdeel,
en de einden der aarde tot Uw
bezitting.
9 Gij zult hen verpletteren
met een ijzeren scepter; Gij zult
hen in stukken slaan als een
pottenbakkersvat.
10 Nu dan, gij koningen,
handelt verstandiglijk; laat
u tuchtigen, gij rechters der
aarde!
11 Dient den HEERE met
vreze, en verheugt u met
beving.
12 Kust den Zoon, opdat
Hij niet toorne, en gij op den
weg vergaat, wanneer Zijn
toorn maar een weinig zou
ontbranden. Welgelukzalig zijn
allen, die op Hem betrouwen.

Een psalm van David, als hij vlood voor het aangezicht van zijn zoon Absalom.

3 O HEERE! hoe zijn
mijn tegenpartijders
vermenigvuldigd; velen staan
tegen mij op.

2 Velen zeggen van mijn ziel:
Hij heeft geen heil bij God.
Sela.
3 Doch Gij, HEERE! zijt een
Schild voor mij, mijn eer, en
Die mijn hoofd opheft.
4 Ik riep met mijn stem tot
den HEERE, en Hij verhoorde
mij van den berg Zijner
heiligheid. Sela.
5 Ik lag neder en sliep; ik
ontwaakte, want de HEERE
ondersteunde mij.
6 Ik zal niet vrezen voor
tienduizenden des volks, die
zich rondom tegen mij zetten.
7 Sta op, HEERE, verlos
mij, mijn God; want Gij
hebt al mijn vijanden op het
kinnebakken geslagen; de
tanden der goddelozen hebt
Gij verbroken.
8 Het heil is des HEEREN; Uw
zegen is over Uw volk. Sela.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester, op de Neginoth.

4 Als ik roep, verhoor mij, o
God mijner gerechtigheid!
In benauwdheid hebt Gij mij
ruimte gemaakt; wees mij
genadig, en hoor mijn gebed.
2 Gij, mannen, hoe lang zal
mijn eer tot schande zijn?
Hoe lang zult gij de ijdelheid
beminnen, de leugen zoeken?
Sela.
3 Weet toch, dat de HEERE
Zich een gunstgenoot heeft
afgezonderd; de HEERE zal
horen, als ik tot Hem roep.
4 Zijt beroerd, en zondigt
niet; spreekt in ulieder hart op
uw leger, en zijt stil. Sela.
5 Offert offeranden der
gerechtigheid, en vertrouwt op
den HEERE.
6 Velen zeggen: Wie zal ons
het goede doen zien? Verhef
Gij over ons het licht Uws
aanschijns, o HEERE!
7 Gij hebt vreugde in mijn
hart gegeven, meer dan ter tijd,
als hun koren en hun most
vermenigvuldigd zijn.
8 Ik zal in vrede te zamen
nederliggen en slapen; want
Gij, o HEERE! alleen zult mij
doen zeker wonen.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester, op de Nechiloth.

5 O HEERE, neem mijn
redenen ter ore; versta
mijn overdenking.
2 Merk op de stem mijns
geroeps, o mijn Koning en mijn
God! Want tot U zal ik bidden.
3 Des morgens, HEERE, zult
Gij mijn stem horen; des
morgens zal ik mij tot U
schikken, en wacht houden.
4 Want Gij zijt geen God, Die
lust heeft aan goddeloosheid;
de boze zal bij U niet verkeren.
5 De onzinnigen zullen
voor Uw ogen niet bestaan;
Gij haat alle werkers der
ongerechtigheid.
6 Gij zult de leugensprekers
verdoen; van den man des
bloeds en des bedrogs heeft de
HEERE een gruwel.

7 Maar ik zal door
de grootheid Uwer
goedertierenheid in Uw huis
ingaan; ik zal mij buigen naar
het paleis Uwer heiligheid, in
Uw vreze.
8 HEERE! Leid mij in Uw
gerechtigheid, om mijner
verspieders wil; richt Uw weg
voor mijn aangezicht.
9 Want in hun mond is niets
rechts, hun binnenste is enkel
verderving, hun keel is een
open graf, met hun tong vleien
zij.
10 Verklaar hen schuldig, o
God; laat hen vervallen van
hun raadslagen; drijf hen
henen om de veelheid hunner
overtredingen, want zij zijn
wederspannig tegen U.
11 Maar laat verblijd zijn
allen, die op U betrouwen,
tot in eeuwigheid; laat hen
juichen, omdat Gij hen
overdekt; en laat in U van
vreugde opspringen, die Uw
Naam liefhebben.
12 Want Gij, HEERE, zult den
rechtvaardige zegenen; Gij
zult hem met goedgunstigheid
kronen, als met een rondas.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester, op de Neginoth, op de Scheminith.

6 O HEERE, straf mij niet in
Uw toorn, en kastijd mij
niet in Uw grimmigheid!
2 Wees mij genadig, HEERE,
want ik ben verzwakt;
genees mij, HEERE, want mijn
beenderen zijn verschrikt.
3 Ja, mijn ziel is zeer
verschrikt; en Gij, HEERE,
hoe lange?
4 Keer weder, HEERE, red
mijn ziel; verlos mij, om Uwer
goedertierenheid wil.
5 Want in de dood is Uwer
geen gedachtenis; wie zal U
loven in het graf?
6 Ik ben moede van mijn
zuchten; ik doe mijn bed den
gansen nacht zwemmen; ik
doornat mijn bedstede met
mijn tranen.
7 Mijn oog is doorknaagd van
verdriet, is veroud, vanwege al
mijn tegenpartijders.
8 Wijkt van mij, al gij werkers
der ongerechtigheid; want de
HEERE heeft de stem mijns
geweens gehoord.
9 De HEERE heeft mijn
smeking gehoord; de HEERE
zal mijn gebed aannemen.
10 Al mijn vijanden zullen
zeer beschaamd en verbaasd
worden; zij zullen terugkeren,
zij zullen in een ogenblik
beschaamd worden.

Davids Schiggajon, dat hij den HEERE gezongen heeft, over de woorden van Cusch, den zoon van Jemini.

7 HEERE, mijn God, op U
betrouw ik; verlos mij van
al mijn vervolgers, en red mij.
2 Opdat hij mijn ziel niet rove
als een leeuw, verscheurende,
terwijl er geen verlosser is.
3 HEERE, mijn God, indien
ik dat gedaan heb, indien er
onrecht in mijn handen is;

4 Indien ik kwaad vergolden heb dien, die vrede met mij had; (ja, ik heb dien gered die mij zonder oorzaak benauwde!)

5 Zo vervolge de vijand mijn ziel, en achterhale ze, en vertrede mijn leven ter aarde, en doe mijn eer in het stof wonen! Sela.

6 Sta op, HEERE, in Uw toorn, verhef U om de verbolgenheden mijner benauwers, en ontwaak tot mij; Gij hebt het gericht bevolen.

7 Zo zal de vergadering der volken U omsingelen; keer dan boven haar weder in de hoogte.

8 De HEERE zal den volken recht doen; richt mij, HEERE, naar mijn gerechtigheid, en naar mijn oprechtigheid, die bij mij is.

9 Laat toch de boosheid der goddelozen een einde nemen, maar bevestig den rechtvaardige, Gij, Die harten en nieren beproeft, o rechtvaardige God!

10 Mijn schild is bij God, Die de oprechten van hart behoudt.

11 God is een rechtvaardige Rechter, en een God, Die te allen dage toornt.

12 Indien hij zich niet bekeert, zo zal Hij Zijn zwaard wetten; Hij heeft Zijn boog gespannen, en dien bereid.

13 En heeft dodelijke wapenen voor hem gereed gemaakt; Hij zal Zijn pijlen tegen de hittige vervolgers te werk stellen.

14 Ziet, hij is in arbeid van ongerechtigheid, en is zwanger van moeite, hij zal leugen baren.

15 Hij heeft een kuil gedolven, en dien uitgegraven, maar hij is gevallen in de groeve, die hij gemaakt heeft.

16 Zijn moeite zal op zijn hoofd wederkeren, en zijn geweld op zijn schedel nederdalen.

17 Ik zal den HEERE loven naar Zijn gerechtigheid, en den Naam des HEEREN, des Allerhoogsten, psalmzingen.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester, op de Gitthith.

8 O HEERE, onze Heere! hoe heerlijk is Uw Naam op de ganse aarde! Gij, die Uw majesteit gesteld hebt boven de hemelen.

2 Uit de mond der kinderkens en der zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest, om Uwer tegenpartijen wil, om den vijand en wraakgierige te doen ophouden.

3 Als ik Uw hemel aanzie, het werk Uwer vingeren, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt;

4 Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en de zoon des mensen, dat Gij hem bezoekt?

5 En hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen, en hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond?

6 Gij doet hem heersen over
de werken Uwer handen; Gij
hebt alles onder zijn voeten
gezet;
7 Schapen en ossen, alle die;
ook mede de dieren des velds.
8 Het gevogelte des hemels,
en de vissen der zee; hetgeen de
paden der zeeen doorwandelt.
9 O HEERE, onze Heere! hoe
heerlijk is Uw Naam op de
ganse aarde!

Een psalm van David, voor den opperzangmeester, op Muth-Labben.

9 Ik zal den HEERE loven met
mijn ganse hart; ik zal al
Uw wonderen vertellen.
2 In U zal ik mij verblijden,
en van vreugde opspringen; ik
zal Uw Naam psalmzingen, o
Allerhoogste!
3 Omdat mijn vijanden
achterwaarts gekeerd, gevallen
en vergaan zijn van Uw
aangezicht.
4 Want Gij hebt mijn recht en
mijn rechtszaak afgedaan; Gij
hebt gezeten op den troon, o
Rechter, der gerechtigheid.
5 Gij hebt de heidenen
gescholden, den goddeloze
verdaan, hun naam uitgedelgd,
tot in eeuwigheid en altoos.
6 O vijand! zijn de
verwoestingen voleind in
eeuwigheid, en hebt gij de
steden uitgeroeid? Hunlieder
gedachtenis is met hen
vergaan.
7 Maar de HEERE zal in
eeuwigheid zitten; Hij heeft
Zijn troon bereid ten gerichte.
8 En Hij Zelf zal de wereld
richten in gerechtigheid,
en de volken oordelen in
rechtmatigheden.
9 En de HEERE zal een Hoog
Vertrek zijn voor de verdrukte,
een Hoog Vertrek in tijden van
benauwdheid.
10 En die Uw Naam kennen,
zullen op U vertrouwen, omdat
Gij, HEERE, niet hebt verlaten
degenen, die U zoeken.
11 Psalmzingt den HEERE,
Die te Sion woont; verkondigt
onder de volken Zijn daden.
12 Want Hij zoekt de
bloedstortingen, Hij gedenkt
derzelve; Hij vergeet het
geroep der ellendigen niet.
13 Wees mij genadig, HEERE,
zie mijn ellende aan, van mijn
haters mij aangedaan, Gij, Die
mij verhoogt uit de poorten des
doods;
14 Opdat ik Uw gansen lof
in de poorten der dochter
van Sion vertelle, dat ik mij
verheuge in Uw heil.
15 De heidenen zijn gezonken
in de groeve, die zij gemaakt
hadden; hunlieder voet is
gevangen in het net, dat zij
verborgen hadden.
16 De HEERE is bekend
geworden; Hij heeft recht
gedaan; de goddeloze is
verstrikt in het werk zijner
handen! Higgajon, Sela.
17 De goddelozen zullen
terugkeren, naar de hel toe,
alle godvergetende heidenen.
18 Want de nooddruftige
zal niet voor altoos vergeten
worden, noch de verwachting

der ellendigen in eeuwigheid
verloren zijn.
19 Sta op, HEERE, laat de mens
zich niet versterken; laat de
heidenen voor Uw aangezicht
geoordeeld worden.
20 O HEERE! jaag hun vreze
aan; laat de heidenen weten,
dat zij mensen zijn. Sela.

10 O HEERE! waarom staat
Gij van verre? waarom
verbergt Gij U in tijden van
benauwdheid?
2 De goddeloze vervolgt
hittiglijk in hoogmoed de
ellendige; laat hen gegrepen
worden in de aanslagen, die zij
bedacht hebben.
3 Want de goddeloze roemt
over den wens zijner ziel;
hij zegent den gierigaard, hij
lastert den HEERE.
4 De goddeloze, gelijk hij
zijn neus omhoog steekt,
onderzoekt niet; al zijn
gedachten zijn, dat er geen
God is.
5 Zijn wegen maken ten allen
tijde smarte; Uw oordelen zijn
een hoogte, verre van hem; al
zijn tegenpartijders, die blaast
hij aan.
6 Hij zegt in zijn hart; Ik zal
niet wankelen; want ik zal van
geslacht tot geslacht in geen
kwaad zijn.
7 Zijn mond is vol van
vloek, en bedriegerijen, en list;
onder zijn tong is moeite en
ongerechtigheid.
8 Hij zit in de achterlage der
hoeven, in verborgene plaatsen
doodt hij den onschuldige; zijn
ogen verbergen zich tegen den
arme.
9 Hij legt lagen in een
verborgen plaats, gelijk een
leeuw in zijn hol; hij legt lagen,
om den ellendige te roven; hij
rooft den ellendige, als hij hem
trekt in zijn net.
10 Hij duikt neder, hij buigt
zich; en de arme hoop valt in
zijn sterke poten.
11 Hij zegt in zijn hart: God
heeft het vergeten, Hij heeft
Zijn aangezicht verborgen, Hij
ziet niet in eeuwigheid.
12 Sta op, HEERE God! hef Uw
hand op, vergeet de ellendigen
niet.
13 Waarom lastert de
goddeloze God? zegt in
zijn hart: Gij zult het niet
zoeken?
14 Gij ziet het immers; want
Gij aanschouwt de moeite en
het verdriet, opdat men het in
Uw hand geve; op U verlaat
zich de arme, Gij zijt geweest
een Helper van den wees.
15 Breek den arm des
goddelozen en bozen. zoek zijn
goddeloosheid, totdat Gij haar
niet vindt.
16 De HEERE is Koning
eeuwiglijk en altoos; de
heidenen zijn vergaan uit Zijn
land.
17 HEERE! Gij hebt den wens
der zachtmoedigen gehoord;
Gij zult hun hart sterken, Uw
oor zal opmerken;
18 Om den wees en verdrukte
recht te doen; opdat een
mens van de aarde niet meer
voortvare geweld te bedrijven.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester.

11 Ik betrouw op den HEERE; hoe zegt gijlieden tot mijn ziel: Zwerft henen naar ulieder gebergte, als een vogel?
2 Want ziet, de goddelozen spannen den boog, zij schikken hun pijlen op de pees, om in het donkere te schieten naar de oprechten van harte.
3 Zekerlijk, de fondamenten worden omgestoten; wat heeft de rechtvaardige bedreven?
4 De HEERE is in het paleis Zijner heiligheid, des HEEREN troon is in den hemel; Zijn ogen aanschouwen, Zijn oogleden proeven de mensenkinderen.
5 De HEERE proeft den rechtvaardige; maar den goddeloze, en dien, die geweld liefheeft, haat Zijn ziel.
6 Hij zal op de goddelozen regenen strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekers zijn.
7 Want de HEERE is rechtvaardig, Hij heeft gerechtigheden lief; Zijn aangezicht aanschouwt den oprechte.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester, op de Scheminith.

12 Behoud, o HEERE; want de goedertierene ontbreekt, want de getrouwen zijn weinig geworden onder de mensenkinderen.
2 Zij spreken valsheid, een ieder met zijn naaste, met vleiende lippen; zij spreken met een dubbel hart.
3 De HEERE snijde af alle vleiende lippen, de grootsprekende tong.
4 Die daar zeggen: Wij zullen de overhand hebben met onze tong; onze lippen zijn onze! Wie is heer over ons?
5 Om de verwoesting der ellendigen, om het kermen der nooddruftigen, zal Ik nu opstaan, zegt de HEERE; Ik zal in behoudenis zetten, dien hij aanblaast.
6 De redenen des HEEREN zijn reine redenen, zilver, gelouterd in een aarden smeltkroes, gezuiverd zevenmaal.
7 Gij, HEERE, zult hen bewaren; Gij zult hen behoeden voor dit geslacht, tot in eeuwigheid.
8 De goddelozen draven rondom, wanneer de snoodsten van des mensenkinderen verhoogd worden.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester.

13 Hoe lang, HEERE, zult Gij mij steeds vergeten? Hoe lang zult Gij Uw aangezicht voor mij verbergen?
2 Hoe lang zal ik raadslagen voornemen in mijn ziel, droefenis in mijn hart bij dag? Hoe lang zal mijn vijand over mij verhoogd zijn?

3 Aanschouw, verhoor mij,
HEERE, mijn God; verlicht mijn
ogen, opdat ik in de dood niet
ontslape;
4 Opdat niet mijn vijand
zegge: Ik heb hem overmocht;
mijn tegenpartijders zich
verheugen, wanneer ik zou
wankelen.
5 Maar ik vertrouw op Uw
goedertierenheid; mijn hart zal
zich verheugen in Uw heil;
6 ik zal den HEERE zingen,
omdat Hij aan mij welgedaan
heeft.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester.

14 De dwaas zegt in zijn
hart: Er is geen God. Zij
verderven het, zij maken het
gruwelijk met hun werk; er is
niemand, die goed doet.
2 De HEERE heeft uit den
hemel nedergezien op de
mensenkinderen, om te zien,
of iemand verstandig ware, die
God zocht.
3 Zij zijn allen afgeweken,
te zamen zijn zij stinkende
geworden; er is niemand, die
goed doet, ook niet een.
4 Hebben dan alle werkers
der ongerechtigheid geen
kennis, die mijn volk opeten,
alsof zij brood aten? Zij roepen
den HEERE niet aan.
5 Aldaar zijn zij met
vervaardheid vervaard; want
God is bij het geslacht des
rechtvaardigen.
6 Gijlieden beschaamt den
raad des ellendigen, omdat de
HEERE zijn Toevlucht is.
7 Och, dat Israels verlossing
uit Sion kwam! Als de HEERE
de gevangenen Zijns volks zal
doen wederkeren, dan zal zich
Jakob verheugen, Israel zal
verblijd zijn.

Een psalm van David.

15 HEERE, wie zal verkeren
in Uw tent? Wie zal
wonen op den berg Uwer
heiligheid?
2 Die oprecht wandelt, en
gerechtigheid werkt, en die
met zijn hart de waarheid
spreekt;
3 Die met zijn tong niet
achterklapt, zijn metgezellen
geen kwaad doet, en geen
smaadrede opneemt tegen zijn
naaste;
4 In wiens ogen de
verworpene veracht is, maar
hij eert degenen, die den HEERE
vrezen; heeft hij gezworen tot
zijn schade, evenwel verandert
hij niet;
5 Die zijn geld niet geeft
op woeker, en geen geschenk
neemt tegen den onschuldige.
Die deze dingen doet, zal niet
wankelen in eeuwigheid.

Een gouden kleinood van David.

16 Bewaar mij, o God!
want ik betrouw op U.
2 O mijn ziel! gij hebt tot
den HEERE gezegd: Gij zijt de
HEERE, mijn goedheid raakt
niet tot U;
3 Maar tot de heiligen, die op
de aarde zijn, en de heerlijken,
in dewelke al mijn lust is.

4 De smarten dergenen, die
een anderen God begiftigen,
zullen vermenigvuldigd
worden; ik zal hun
drankofferen van bloed
niet offeren, en hun namen op
mijn lippen niet nemen.
5 De HEERE is het deel mijner
erve, en mijns bekers; Gij
onderhoudt mijn lot.
6 De snoeren zijn mij in
liefelijke plaatsen gevallen;
ja, een schone erfenis is mij
geworden.
7 Ik zal den HEERE loven, Die
mij raad heeft gegeven; zelfs
bij nacht onderwijzen mij mijn
nieren.
8 Ik stel den HEERE
geduriglijk voor mij, omdat Hij
aan mijn rechterhand is, zal ik
niet wankelen.
9 Daarom is mijn hart
verblijd, en mijn eer verheugt
zich; ook zal mijn vlees zeker
wonen.
10 Want Gij zult mijn ziel in
de hel niet verlaten; Gij zult
niet toelaten, dat Uw Heilige de
verderving zie.
11 Gij zult mij het pad
des levens bekend maken;
verzadiging der vreugde is bij
Uw aangezicht; liefelijkheden
zijn in Uw rechterhand,
eeuwiglijk.

Een gebed van David.

17 HEERE! hoor de
gerechtigheid, merk
op mijn geschrei, neem
ter ore mijn gebed, met
onbedriegelijke lippen
gesproken.
2 Laat mijn recht van voor
Uw aangezicht uitgaan, laat
Uw ogen de billijkheden
aanschouwen.
3 Gij hebt mijn hart geproefd,
des nachts bezocht, Gij hebt
mij getoetst. Gij vindt niets;
hetgeen ik gedacht heb,
overtreedt mijn mond niet.
4 Aangaande de handelingen
des mensen, ik heb mij, naar
het woord Uwer lippen,
gewacht voor de paden des
inbrekers;
5 Houdende mijn gangen
in Uw sporen, opdat mijn
voetstappen niet zouden
wankelen.
6 Ik roep U aan, omdat Gij mij
verhoort; o God! neig Uw oor
tot mij; hoor mijn rede.
7 Maak Uw weldadigheden
wonderbaar, Gij, Die verlost
degenen, die op U betrouwen,
van degenen, die tegen Uw
rechterhand opstaan!
8 Bewaar mij als het zwart
des oogappels, verberg mij
onder de schaduw Uwer
vleugelen,
9 Voor het aangezicht
der goddelozen, die
mij verwoesten, mijner
doodsvijanden, die mij
omringen.
10 Met hun vet besluiten zij
zich, met hun mond spreken zij
hovaardelijk.
11 In onzen gang hebben zij
ons nu omsingeld, zij zetten
hun ogen op ons ter aarde
nederbukkende.
12 Hij is gelijk als een leeuw,
die begeert te roven, en als

een jonge leeuw, zittende in verborgen plaatsen.
13 Sta op, HEERE, kom zijn aangezicht voor, vel hem neder; bevrijd mijn ziel met Uw zwaard van den goddeloze;
14 Met Uw hand van de lieden, o HEERE! van de lieden, die van de wereld zijn, welker deel in dit leven is, welker buik Gij vervult met Uw verborgen schat; de kinderen worden verzadigd, en zij laten hun overschot hun kinderkens achter.
15 Maar ik zal Uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen, ik zal verzadigd worden met Uw beeld, als ik zal opwaken.

Voor den opperzangmeester, een psalm van David, de knecht des HEEREN, die de woorden dezes lieds tot den HEERE gesproken heeft, ten dage, als de HEERE hem gered had uit de hand van al zijn vijanden, en uit de hand van Saul. Hij zeide dan:

18 Ik zal U hartelijk liefhebben, HEERE, mijn Sterkte!
2 De HEERE is mijn Steenrots, en mijn Burg, en mijn Uithelper; mijn God, mijn Rots, op Welken ik betrouw; mijn Schild, en de Hoorn mijns heils, mijn Hoog Vertrek.
3 Ik riep den HEERE aan, Die te prijzen is, en werd verlost van mijn vijanden.
4 Banden des doods hadden mij omvangen, en beken Belials verschrikten mij.
5 Banden der hel omringden mij, strikken des doods bejegenden mij.
6 Als mij bange was, riep ik den HEERE aan, en riep tot mijn God; Hij hoorde mijn stem uit Zijn paleis, en mijn geroep voor Zijn aangezicht kwam in Zijn oren.
7 Toen daverde en beefde de aarde, en de gronden der bergen beroerden zich en daverden, omdat Hij ontstoken was.
8 Rook ging op van Zijn neus, en een vuur uit Zijn mond verteerde; kolen werden daarvan aangestoken.
9 En Hij boog den hemel, en daalde neder, en donkerheid was onder Zijn voeten.
10 En Hij voer op een cherub, en vloog; ja, Hij vloog snellijk op de vleugelen des winds.
11 Duisternis zette Hij tot Zijn verberging; rondom Hem was Zijn tent, duisterheid der wateren, wolken des hemels.
12 Van den glans, die voor Hem was, dreven Zijn wolken daarhenen, hagel en vurige kolen.
13 En de HEERE donderde in den hemel, en de Allerhoogste gaf Zijn stem, hagel en vurige kolen.
14 En Hij zond Zijn pijlen uit, en verstrooide ze; en Hij vermenigvuldigde de bliksemen, en verschrikte ze.
15 En de diepe kolken der wateren werden gezien, en de gronden der wereld werden ontdekt, van Uw schelden, o

HEERE! van het geblaas des
winds van Uw neus.
16 Hij zond van de hoogte, Hij
nam mij, Hij trok mij op uit
grote wateren.
17 Hij verloste mij van mijn
sterken vijand, en van mijn
haters, omdat zij machtiger
waren dan ik.
18 Zij hadden mij bejegend
ten dage mijns ongevals; maar
de HEERE was mij tot een
Steunsel.
19 En Hij voerde mij uit in de
ruimte, Hij rukte mij uit, want
Hij had lust aan mij.
20 De HEERE vergold mij naar
mijn gerechtigheid, Hij gaf
mij weder naar de reinigheid
mijner handen.
21 Want ik heb des HEEREN
wegen gehouden, en ben van
mijn God niet goddelooslijk
afgegaan.
22 Want al Zijn rechten
waren voor mij, en Zijn
inzettingen deed ik niet van
mij weg.
23 Maar ik was oprecht bij
Hem, en ik wachtte mij voor
mijn ongerechtigheid.
24 Zo gaf mij de HEERE weder
naar mijn gerechtigheid, naar
de reinigheid mijner handen,
voor Zijn ogen.
25 Bij den goedertierene
houdt Gij U goedertieren, bij
den oprechten man houdt Gij
U oprecht.
26 Bij den reine houdt Gij U
rein, maar bij den verkeerde
bewijst Gij U een Worstelaar.
27 Want Gij verlost het
bedrukte volk, maar de hoge
ogen vernedert Gij.
28 Want Gij doet mijn lamp
lichten; de HEERE, mijn God,
doet mijn duisternis opklaren.
29 Want met U loop ik door
een bende, en met mijn God
spring ik over een muur.
30 Gods weg is volmaakt;
de rede des HEEREN is
doorlouterd; Hij is een Schild
allen, die op Hem betrouwen.
31 Want wie is God, behalve
de HEERE? En wie is een
Rotssteen, dan alleen onze
God?
32 Het is God, Die mij met
kracht omgordt; en Hij heeft
mijn weg volkomen gemaakt.
33 Hij maakt mijn voeten
gelijk als der hinden, en Hij
stelt mij op mijn hoogten.
34 Hij leert mijn handen ten
strijde, zodat een stalen boog
met mijn armen verbroken is.
35 Ook hebt Gij mij het
schild Uws heils gegeven,
en Uw rechterhand heeft
mij ondersteund, en Uw
zachtmoedigheid heeft mij
groot gemaakt.
36 Gij hebt mijn voetstap
ruim gemaakt onder mij, en
mijn enkelen hebben niet
gewankeld.
37 Ik vervolgde mijn
vijanden, en trof hen aan;
en ik keerde niet weder, totdat
ik hen verdaan had.
38 Ik doorstak hen, dat zij
niet weder konden opstaan; zij
vielen onder mijn voeten.
39 Want Gij omgorddet mij
met kracht ten strijde; Gij

deedt onder mij nederbukken,
die tegen mij opstonden.
40 En Gij gaaft mij den nek
mijner vijanden, en mijn
haters, die vernielde ik.
41 Zij riepen, maar er was
geen verlosser; tot den HEERE,
maar Hij antwoordde hun niet.
42 Toen vergruisde ik hen als
stof voor den wind; ik ruimde
hen weg als slijk der straten.
43 Gij hebt mij uitgeholpen
van de twisten des volks; Gij
hebt mij gesteld tot een hoofd
der heidenen; het volk, dat ik
niet kende, heeft mij gediend.
44 Zo haast als hun oor
van mij hoorde, hebben zij
mij gehoorzaamd; vreemden
hebben zich mij geveinsdelijk
onderworpen.
45 Vreemden zijn vervallen,
en hebben gesidderd uit hun
sloten.
46 De HEERE leeft, en geloofd
zij mijn Rotssteen, en verhoogd
zij de God mijns heils!
47 De God, Die mij volkomen
wraak geeft, en de volken
onder mij brengt;
48 Die mij uithelpt van mijn
vijanden; ja, Gij verhoogt mij
boven degenen, die tegen mij
opstaan; Gij redt mij van den
man des gewelds.
49 Daarom zal ik U, o HEERE!
loven onder de heidenen; en
Uw Naam zal ik psalmzingen;
50 Die de verlossingen Zijns
konings groot maakt, en
goedertierenheid doet aan Zijn
gezalfde, aan David en aan zijn
zaad tot in eeuwigheid.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester.

19 De hemelen vertellen
Gods eer, en het
uitspansel verkondigt Zijner
handen werk.
2 De dag aan den dag stort
overvloediglijk spraak uit, en
de nacht aan den nacht toont
wetenschap.
3 Geen spraak, en geen
woorden zijn er, waar hun
stem niet wordt gehoord.
4 Hun richtsnoer gaat uit
over de ganse aarde, en hun
redenen aan het einde der
wereld; Hij heeft in dezelve
een tent gesteld voor de zon.
5 En die is als een bruidegom,
uitgaande uit zijn slaapkamer;
zij is vrolijk als een held, om
het pad te lopen.
6 Haar uitgang is van
het einde des hemels, en
haar omloop tot aan de
einden deszelven; en niets is
verborgen voor haar hitte.
7 De wet des HEEREN is
volmaakt, bekerende de ziel;
de getuigenis des HEEREN is
gewis, den slechten wijsheid
gevende.
8 De bevelen des HEEREN zijn
recht, verblijdende het hart; het
gebod des HEEREN is zuiver,
verlichtende de ogen.
9 De vreze des HEEREN
is rein, bestaande tot in
eeuwigheid, de rechten des
HEEREN zijn waarheid, samen
zijn zij rechtvaardig.
10 Zij zijn begeerlijker
dan goud, ja, dan veel fijn

goud; en zoeter dan honig en honigzeem.
11 Ook wordt Uw knecht door dezelve klaarlijk vermaand; in het houden van die is grote loon.
12 Wie zou de afdwalingen verstaan? Reinig mij van de verborgene afdwalingen.
13 Houd Uw knecht ook terug van trotsheden; laat ze niet over mij heersen; dan zal ik oprecht zijn en rein van grote overtreding.
14 Laat de redenen mijns monds, en de overdenking mijns harten welbehagelijk zijn voor Uw aangezicht, o HEERE, mijn Rotssteen en mijn Verlosser!

Een psalm van David, voor den opperzangmeester.

20 De HEERE verhore u in den dag der benauwdheid; de Naam van den God Jakobs zette u in een hoog vertrek.
2 Hij zende uw hulp uit het heiligdom, en ondersteune u uit Sion.
3 Hij gedenke al uwer spijsofferen, en make uw brandoffer tot as. Sela.
4 Hij geve u naar uw hart, en vervulle al uw raad.
5 Wij zullen juichen over Uw heil, en de vaandelen opsteken in den Naam onzes Gods. De HEERE vervulle al uw begeerten.
6 Alsnu weet ik, dat de HEERE Zijn Gezalfde behoudt; Hij zal Hem verhoren uit den hemel Zijner heiligheid; het heil Zijner rechterhand zal zijn met mogendheden.
7 Dezen vermelden van wagens, en die van paarden; maar wij zullen vermelden van den Naam des HEEREN, onzes Gods.
8 Zij hebben zich gekromd, en zijn gevallen; maar wij zijn gerezen en staande gebleven.
9 O HEERE! behoud; die Koning verhore ons ten dage van ons roepen.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester.

21 O HEERE! de koning is verblijd over Uw sterkte; en hoezeer is hij verheugd over Uw heil!
2 Gij hebt hem zijns harten wens gegeven, en de uitspraak zijner lippen hebt Gij niet geweerd. Sela.
3 Want Gij komt hem voor met zegeningen van het goede; op zijn hoofd zet Gij een kroon van fijn goud.
4 Het leven heeft hij van U begeerd. Gij hebt het hem gegeven; lengte van dagen, eeuwiglijk en altoos.
5 Groot is zijn eer door Uw heil; majesteit en heerlijkheid hebt Gij hem toegevoegd.
6 Want Gij zet hem tot zegeningen in eeuwigheid; Gij vervrolijkt hem door vreugde met Uw aangezicht.
7 Want de koning vertrouwt op den HEERE, en door de goedertierenheid des

Allerhoogsten zal hij niet
wankelen.
8 Uw hand zal alle vijanden
vinden; uw rechterhand zal uw
haters vinden.
9 Gij zult hen zetten als
een vurige oven ter tijd uws
toornigen aangezichts; de
HEERE zal hen in Zijn toorn
verslinden, en het vuur zal hen
verteren.
10 Gij zult hun vrucht van de
aarde verdoen, en hun zaad van
de kinderen der mensen.
11 Want zij hebben kwaad
tegen U aangelegd; zij hebben
een schandelijke daad bedacht,
doch zullen niets vermogen.
12 Want Gij zult hen zetten
tot een wit; met Uw pezen
zult Gij het op hun aangezicht
toeleggen.
13 Verhoog U, HEERE! in Uw
sterkte; zo zullen wij zingen, en
Uw macht met psalmen loven.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester, op Aijeleth hasschachar.

22 Mijn God, mijn God!
waarom hebt Gij mij
verlaten, verre zijnde van mijn
verlossing, van de woorden
mijns brullens?
2 Mijn God! Ik roep des
daags, maar Gij antwoordt
niet; en des nachts, en ik heb
geen stilte.
3 Doch Gij zijt heilig,
wonende onder de lofzangen
Israels.
4 Op U hebben onze
vaders vertrouwd; zij hebben
vertrouwd, en Gij hebt hen
uitgeholpen.
5 Tot U hebben zij geroepen,
en zijn uitgered; op U hebben
zij vertrouwd, en zijn niet
beschaamd geworden.
6 Maar ik ben een worm
en geen man, een smaad van
mensen, en veracht van het
volk.
7 Allen, die mij zien,
bespotten mij; zij steken
de lip uit, zij schudden het
hoofd, zeggende:
8 Hij heeft het op den HEERE
gewenteld, dat Hij hem nu
uithelpe, dat Hij hem redde,
dewijl Hij lust aan hem heeft!
9 Gij zijt het immers, Die mij
uit den buik hebt uitgetogen;
Die mij hebt doen vertrouwen,
zijnde aan mijner moeders
borsten.
10 Op U ben ik geworpen van
de baarmoeder af; van den buik
mijner moeder aan zijt Gij mijn
God.
11 Zo wees niet verre van mij,
want benauwdheid is nabij;
want er is geen helper.
12 Vele varren hebben mij
omsingeld, sterke stieren van
Basan hebben mij omringd.
13 Zij hebben hun mond
tegen mij opgesperd, als een
verscheurende en brullende
leeuw.
14 Ik ben uitgestort als water,
en al mijn beenderen hebben
zich vaneen gescheiden;
mijn hart is als was, het is
gesmolten in het midden mijns
ingewands.
15 Mijn kracht is verdroogd
als een potscherf, en mijn tong
kleeft aan mijn gehemelte; en

Gij legt mij in het stof des doods.
16 Want honden hebben mij omsingeld; een vergadering van boosdoeners heeft mij omgeven; zij hebben mijn handen en mijn voeten doorgraven.
17 Al mijn beenderen zou ik kunnen tellen; zij schouwen het aan, zij zien op mij.
18 Zij delen mijn klederen onder zich, en werpen het lot over mijn gewaad.
19 Maar Gij, HEERE! wees niet verre; mijn Sterkte! haast U tot mijn hulp.
20 Red mijn ziel van het zwaard, mijn eenzame van het geweld des honds.
21 Verlos mij uit des leeuwen muil; en verhoor mij van de hoornen der eenhoornen.
22 Zo zal ik Uw Naam mijn broederen vertellen; in het midden der gemeente zal ik U prijzen.
23 Gij, die den HEERE vreest! prijst Hem; al gij zaad van Jakob! vereert Hem; en ontziet u voor Hem, al gij zaad van Israel!
24 Want Hij heeft niet veracht, noch verfoeid de verdrukking des verdrukten, noch Zijn aangezicht voor hem verborgen; maar Hij heeft gehoord, als die tot Hem riep.
25 Van U zal mijn lof zijn in een grote gemeente; ik zal mijn geloften betalen in tegenwoordigheid dergenen, die Hem vrezen.
26 De zachtmoedigen zullen eten en verzadigd worden; zij zullen den HEERE prijzen, die Hem zoeken; ulieder hart zal in eeuwigheid leven.
27 Alle einden der aarde zullen het gedenken, en zich tot den HEERE bekeren; en alle geslachten der heidenen zullen voor Uw aangezicht aanbidden.
28 Want het koninkrijk is des HEEREN, en Hij heerst onder de heidenen.
29 Alle vetten op aarde zullen eten, en aanbidden; allen, die in het stof nederdalen, zullen voor Zijn aangezicht nederbukken; en die zijn ziel bij het leven niet kan houden.
30 Het zaad zal Hem dienen; het zal den HEERE aangeschreven worden tot in geslachten.
31 Zij zullen aankomen, en Zijn gerechtigheid verkondigen den volke, dat geboren wordt, omdat Hij het gedaan heeft.

Een psalm van David.

23 De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken.
2 Hij doet mij nederliggen in grazige weiden; Hij voert mij zachtjes aan zeer stille wateren.
3 Hij verkwikt mijn ziel; Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid, om Zijns Naams wil.
4 Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met

mij; Uw stok en Uw staf, die
vertroosten mij.
5 Gij richt de tafel toe voor
mijn aangezicht, tegenover
mijn tegenpartijders; Gij
maakt mijn hoofd vet met olie,
mijn beker is overvloeiende.
6 Immers zullen mij het goede
en de weldadigheid volgen al
de dagen mijns levens; en ik zal
in het huis des HEEREN blijven
in lengte van dagen.

Een psalm van David.

24 De aarde is des HEEREN,
mitsgaders haar
volheid, de wereld, en die
daarin wonen.
2 Want Hij heeft ze gegrond
op de zeeen, en heeft ze
gevestigd op de rivieren.
3 Wie zal klimmen op den
berg des HEEREN, en wie
zal staan in de plaats Zijner
heiligheid?
4 Die rein van handen, en
zuiver van hart is, die zijn ziel
niet opheft tot ijdelheid, en die
niet bedriegelijk zweert;
5 Die zal den zegen
ontvangen van den HEERE, en
gerechtigheid van den God
zijns heils.
6 Dat is het geslacht
dergenen, die naar Hem
vragen, die Uw aangezicht
zoeken, dat is Jakob! Sela.
7 Heft uw hoofden op, gij
poorten, en verheft u, gij
eeuwige deuren, opdat de
Koning der ere inga!
8 Wie is de Koning der ere?
De HEERE, sterk en geweldig,
de HEERE, geweldig in den
strijd.
9 Heft uw hoofden op, gij
poorten, ja, heft op, gij eeuwige
deuren! opdat de Koning der
ere inga!
10 Wie is Hij, deze Koning der
ere? De HEERE der heirscharen,
Die is de Koning der ere. Sela.

Een psalm van David.

25 *Aleph.* Tot U, o HEERE!
hef ik mijn ziel op.
2 *Beth.* Mijn God! op U
vertrouw ik; laat mij niet
beschaamd worden; laat mijn
vijanden niet van vreugde
opspringen over mij.
3 *Gimel.* Ja, allen, die U
verwachten, zullen niet
beschaamd worden; zij
zullen beschaamd worden,
die trouwelooslijk handelen
zonder oorzaak.
4 *Daleth.* HEERE! maak mij
Uw wegen bekend, leer mij Uw
paden.
5 *He. Vau.* Leid mij in Uw
waarheid, en leer mij, want
Gij zijt de God mijns heils; U
verwacht ik den ganse dag.
6 *Zain.* Gedenk, HEERE! Uwer
barmhartigheden en Uwer
goedertierenheden, want die
zijn van eeuwigheid.
7 *Cheth.* Gedenk niet der
zonden mijner jonkheid,
noch mijner overtredingen;
gedenk mijner naar Uw
goedertierenheid, om Uwer
goedheid wil, o HEERE!
8 *Teth.* De HEERE is goed
en recht; daarom zal Hij de

zondaars onderwijzen in den
weg.
9 *Jod.* Hij zal de
zachtmoedigen leiden in
het recht, en Hij zal den
zachtmoedigen Zijn weg leren.
10 *Caph.* Alle paden des
HEEREN zijn goedertierenheid
en waarheid, dengenen,
die Zijn verbond en Zijn
getuigenissen bewaren.
11 *Lamed.* Om Uws Naams
wil, HEERE! zo vergeef mijn
ongerechtigheid, want die is
groot.
12 *Mem.* Wie is de man, die
den HEERE vreest? Hij zal hem
onderwijzen in den weg, dien
hij zal hebben te verkiezen.
13 *Nun.* Zijn ziel zal
vernachten in het goede,
en zijn zaad zal de aarde
beerven.
14 *Samech.* De verborgenheid
des HEEREN is voor degenen,
die Hem vrezen; en Zijn
verbond, om hun die bekend te
maken.
15 *Ain.* Mijn ogen zijn
geduriglijk op den HEERE,
want Hij zal mijn voeten uit
het net uitvoeren.
16 *Pe.* Wend U tot mij, en
wees mij genadig, want ik ben
eenzaam en ellendig.
17 *Tsade.* De benauwdheden
mijns harten hebben zich wijd
uitgestrekt; voer mij uit mijn
noden.
18 *Resch.* Aanzie mijn ellende,
en mijn moeite, en neem weg al
mijn zonden.
19 *Resch.* Aanzie mijn
vijanden, want zij
vermenigvuldigen, en zij
haten mij met een wreveligen
haat.
20 *Schin.* Bewaar mijn ziel,
en red mij; laat mij niet
beschaamd worden, want ik
betrouw op U.
21 *Thau.* Laat oprechtigheid
en vroomheid mij behoeden,
want ik verwacht U.
22 O God! verlos Israel uit al
zijn benauwdheden.

Een psalm van David!

26 Doe mij recht, HEERE!
want ik wandel in mijn
oprechtigheid; en ik vertrouw
op den HEERE, ik zal niet
wankelen.
2 Proef mij, HEERE, en
verzoek mij; toets mijn nieren
en mijn hart.
3 Want Uw goedertierenheid
is voor mijn ogen, en ik wandel
in Uw waarheid.
4 Ik zit niet bij ijdele lieden,
en met bedekte lieden ga ik niet
om.
5 Ik haat de vergadering
der boosdoeners, en bij de
goddelozen zit ik niet.
6 Ik was mijn handen in
onschuld, en ik ga rondom uw
altaar, o HEERE!
7 Om te doen horen de stem
des lofs, en om te vertellen al
Uw wonderen.
8 HEERE! ik heb lief de
woning van Uw huis, en de
plaats des tabernakels Uwer
eer.
9 Raap mijn ziel niet weg met
de zondaren, noch mijn leven
met de mannen des bloeds;

10 In welker handen
schandelijk bedrijf is, en
welker rechterhand vol
geschenken is.
11 Maar ik wandel in mijn
oprechtigheid, verlos mij dan
en wees mij genadig.
12 Mijn voet staat op effen
baan; ik zal den HEERE loven in
de vergaderingen.

Een psalm van David.

27 De HEERE is mijn Licht
en mijn Heil, voor wien
zou ik vrezen? De HEERE is
mijns levens kracht, voor wien
zou ik vervaard zijn?
2 Als de bozen, mijn
tegenpartijen, en mijn vijanden
tegen mij, tot mij naderden,
om mijn vlees te eten, stieten
zij zelven aan, en vielen.
3 Ofschoon mij een leger
belegerde, mijn hart zou niet
vrezen; ofschoon een oorlog
tegen mij opstond, zo vertrouw
ik hierop.
4 Een ding heb ik van den
HEERE begeerd, dat zal ik
zoeken: dat ik al de dagen
mijns levens mocht wonen
in het huis des HEEREN,
om de liefelijkheid des
HEEREN te aanschouwen,
en te onderzoeken in Zijn
tempel.
5 Want Hij versteekt mij
in Zijn hut, ten dage des
kwaads; Hij verbergt mij in
het verborgene Zijner tent; Hij
verhoogt mij op een rotssteen.
6 Ook nu zal mijn hoofd
verhoogd worden boven mijn
vijanden, die rondom mij zijn,
en ik zal in Zijn tent offeranden
des geklanks offeren; ik zal
zingen, ja, psalmzingen den
HEERE.
7 Hoor, HEERE! mijn stem, als
ik roep; en wees mij genadig,
en antwoord mij.
8 Mijn hart zegt tot U: Gij
zegt: Zoek Mijn aangezicht; ik
zoek Uw aangezicht, o HEERE!
9 Verberg Uw aangezicht niet
voor mij, keer Uw knecht niet
af in toorn; Gij zijt mijn Hulp
geweest, begeef mij niet, en
verlaat mij niet, o God mijns
heils!
10 Want mijn vader en
mijn moeder hebben mij
verlaten, maar de HEERE zal
mij aannemen.
11 HEERE! leer mij Uw weg, en
leid mij in het rechte pad, om
mijner verspieders wil.
12 Geef mij niet over
in de begeerte mijner
tegenpartijders; want valse
getuigen zijn tegen mij
opgestaan, mitsgaders die
wrevel uitblaast.
13 Zo ik niet had geloofd, dat
ik het goede des HEEREN zou
zien in het land der levenden,
ik ware vergaan.
14 Wacht op den HEERE,
zijt sterk, en Hij zal uw hart
versterken, ja, wacht op den
HEERE.

Een psalm van David.

28 Tot U roep ik, HEERE!
mijn Rotssteen, houd U
niet als doof van mij af; opdat
ik niet, zo Gij U van mij
stil houdt, vergeleken worde

met degenen, die in den kuil nederdalen.

2 Hoor de stem mijner smekingen, als ik tot U roep, als ik mijn handen ophef naar de aanspraakplaats Uwer heiligheid.

3 Trek mij niet weg met de goddelozen, en met de werkers der ongerechtigheid, die van vrede spreken met hun naasten, maar kwaad is in hun hart.

4 Geef hun naar hun doen, en naar de boosheid hunner handelingen; geef hun naar hunner handen werk; doe hun vergelding tot hen wederkeren.

5 Omdat zij niet letten op de daden des HEEREN, noch op het werk Zijner handen, zo zal Hij hen afbreken en zal hen niet bouwen.

6 Geloofd zij de HEERE, want Hij heeft de stem mijner smekingen gehoord.

7 De HEERE is mijn Sterkte en mijn Schild; op Hem heeft mijn hart vertrouwd, en ik ben geholpen; dies springt mijn hart van vreugde, en ik zal Hem met mijn gezang loven.

8 De HEERE is hunlieder Sterkte, en Hij is de Sterkheid der verlossingen Zijns Gezalfden.

9 Verlos Uw volk, en zegen Uw erve, en weid hen, en verhef hen tot in eeuwigheid.

Een psalm van David.

29 Geeft den HEERE, gij kinderen der machtigen! geeft den HEERE eer en sterkte.

2 Geeft den HEERE de eer Zijns Naams, aanbidt den HEERE in de heerlijkheid des heiligdoms.

3 De stem des HEEREN is op de wateren, de God der ere dondert; de HEERE is op de grote wateren.

4 De stem des HEEREN is met kracht, de stem des HEEREN is met heerlijkheid.

5 De stem des HEEREN breekt de cederen; ja, de HEERE verbreekt de cederen van Libanon.

6 En Hij doet ze huppelen als een kalf, de Libanon en Sirjon als een jongen eenhoorn.

7 De stem des HEEREN houwt er vlammen vuurs uit.

8 De stem des HEEREN doet de woestijn beven; de HEERE doet de woestijn Kades beven.

9 De stem des HEEREN doet de hinden jongen werpen, en ontbloot de wouden; maar in Zijn tempel zegt Hem een iegelijk eer.

10 De HEERE heeft gezeten over den watervloed; ja, de HEERE zit, Koning in eeuwigheid.

11 De HEERE zal Zijn volk sterkte geven; de HEERE zal Zijn volk zegenen met vrede.

Een psalm, een lied der inwijding van Davids huis.

30 Ik zal U verhogen, HEERE, want Gij
hebt mij opgetrokken, en mijn
vijanden over mij niet verblijd.
2 HEERE, mijn God! ik heb tot
U geroepen, en Gij hebt mij
genezen.
3 HEERE! Gij hebt mijn ziel
uit het graf opgevoerd; Gij hebt
mij bij het leven behouden,
dat ik in den kuil niet ben
nedergedaald.
4 Psalmzingt den HEERE, gij
Zijn gunstgenoten! en zegt
lof ter gedachtenis Zijner
heiligheid.
5 Want een ogenblik is er
in Zijn toorn, maar een leven
in Zijn goedgunstigheid; des
avonds vernacht het geween,
maar des morgens is er gejuich.
6 Ik zeide wel in mijn
voorspoed: Ik zal niet
wankelen in eeuwigheid.
7 Want, HEERE! Gij hadt mijn
berg door Uw goedgunstigheid
vastgezet; maar toen Gij Uw
aangezicht verborgt, werd ik
verschrikt.
8 Tot U, HEERE! riep ik, en ik
smeekte tot den HEERE:
9 Wat gewin is er in mijn
bloed, in mijn nederdalen tot
de groeve? Zal U het stof
loven? Zal het Uw waarheid
verkondigen?
10 Hoor, HEERE! en wees mij
genadig; HEERE! wees mij een
Helper.
11 Gij hebt mij mijn weeklage
veranderd in een rei; Gij hebt
mijn zak ontbonden, en mij
met blijdschap omgord;
12 Opdat mijn eer U
psalmzinge, en niet zwijge.
HEERE, mijn God! in
eeuwigheid zal ik U loven.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester.

31 Op U, o HEERE! betrouw ik, laat mij
niet beschaamd worden in
eeuwigheid; help mij uit door
Uw gerechtigheid.
2 Neig Uw oor tot mij, red
mij haastelijk; wees mij tot een
sterke Rotssteen, tot een zeer
vast Huis, om mij te behouden.
3 Want Gij zijt mijn Steenrots
en mijn Burg; leid mij dan, en
voer mij, om Uws Naams wil.
4 Doe mij uitgaan uit het
net, dat zij voor mij verborgen
hebben, want Gij zijt mijn
Sterkte.
5 In Uw hand beveel ik mijn
geest; Gij hebt mij verlost,
HEERE, Gij, God der waarheid!
6 Ik haat degenen, die op
valse ijdelheden acht nemen,
en ik betrouw op den HEERE.
7 Ik zal mij verheugen
en verblijden in Uw
goedertierenheid, omdat Gij
mijn ellende hebt aangezien,
en mijn ziel in benauwdheden
gekend;
8 En mij niet hebt
overgeleverd in de hand
des vijands; Gij hebt mijn
voeten doen staan in de
ruimte.

9 Wees mij genadig, HEERE! want mij is bange; van verdriet is doorknaagd mijn oog, mijn ziel en mijn buik.

10 Want mijn leven is verteerd van droefenis, en mijn jaren van zuchten; mijn kracht is vervallen door mijn ongerechtigheid, en mijn beenderen zijn doorknaagd.

11 Vanwege al mijn wederpartijders ben ik, ook mijn naburen, grotelijks tot een smaad geworden, en mijn bekenden tot een schrik; die mij op de straten zien, vlieden van mij weg.

12 Ik ben uit het hart vergeten als een dode; ik ben geworden als een bedorven vat.

13 Want ik hoorde de naspraak van velen; vreze is van rondom, dewijl zij te zamen tegen mij raadslaan; zij denken mijn ziel te nemen.

14 Maar ik vertrouw op U, o HEERE! Ik zeg: Gij zijt mijn God.

15 Mijn tijden zijn in Uw hand; red mij van de hand mijner vijanden, en van mijn vervolgers.

16 Laat Uw aangezicht over Uw knecht lichten; verlos mij door Uw goedertierenheid.

17 HEERE! laat mij niet beschaamd worden, want ik roep U aan; laat de goddelozen beschaamd worden, laat hen zwijgen in het graf.

18 Laat de valse lippen stom worden, die hard spreken tegen den rechtvaardige, in hoogmoed en verachting.

19 O, hoe groot is Uw goed, dat Gij weggelegd hebt voor degenen, die U vrezen; dat Gij gewrocht hebt voor degenen, die op U betrouwen, in de tegenwoordigheid der mensenkinderen!

20 Gij verbergt hen in het verborgene Uws aangezichts voor de hoogmoedigheden des mans; Gij versteekt hen in een hut voor de twist der tongen.

21 Geloofd zij de HEERE, want Hij heeft Zijn goedertierenheid aan mij wonderlijk gemaakt, mij voerende als in een vaste stad.

22 Ik zeide wel in mijn haasten: Ik ben afgesneden van voor Uw ogen; dan nog hoordet Gij de stem mijner smekingen, als ik tot U riep.

23 Hebt den HEERE lief, gij, al Zijn gunstgenoten! want de HEERE behoedt de gelovigen, en vergeldt overvloediglijk dengene, die hoogmoed bedrijft.

24 Zijt sterk, en Hij zal ulieder hart versterken, allen gij, die op den HEERE hoopt!

Een onderwijzing van David.

32 Welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is.

2 Welgelukzalig is de mens, dien de HEERE de ongerechtigheid niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is.

3 Toen ik zweeg, werden mijn
beenderen verouderd, in mijn
brullen den gansen dag.
4 Want Uw hand was dag
en nacht zwaar op mij;
mijn sap werd veranderd in
zomerdroogten. Sela.
5 Mijn zonde maakte
ik U bekend, en mijn
ongerechtigheid bedekte ik
niet. Ik zeide: Ik zal belijdenis
van mijn overtredingen doen
voor den HEERE; en Gij
vergaaft de ongerechtigheid
mijner zonde. Sela.
6 Hierom zal U ieder heilige
aanbidden in vindenstijd; ja,
in een overloop van grote
wateren zullen zij hem niet
aanraken.
7 Gij zijt mij een Verberging;
Gij behoedt mij voor
benauwdheid; Gij omringt
mij met vrolijke gezangen van
bevrijding. Sela.
8 Ik zal u onderwijzen, en u
leren van den weg, dien gij
gaan zult; Ik zal raad geven,
Mijn oog zal op u zijn.
9 Weest niet gelijk een paard,
gelijk een muilezel, hetwelk
geen verstand heeft, welks muil
men breidelt met toom en
gebit, opdat het tot u niet
genake.
10 De goddeloze heeft veel
smarten, maar die op den
HEERE vertrouwt, dien zal de
goedertierenheid omringen.
11 Verblijdt u in den
HEERE, en verheugt u, gij
rechtvaardigen! en zingt
vrolijk, alle gij oprechten van
harte!

33 Gij rechtvaardigen!
zingt vrolijk in den
HEERE; lof betaamt den
oprechten.
2 Looft den HEERE met de
harp; psalmzingt Hem met
de luit, en het tiensnarig
instrument.
3 Zingt Hem een nieuw lied;
speelt wel met vrolijk geschal.
4 Want des HEEREN woord is
recht, en al Zijn werk getrouw.
5 Hij heeft gerechtigheid en
gericht lief; de aarde is vol
van de goedertierenheid des
HEEREN.
6 Door het Woord des
HEEREN zijn de hemelen
gemaakt, en door den Geest
Zijns monds al hun heir.
7 Hij vergadert de wateren
der zee als op een hoop;
Hij stelt den afgronden
schatkameren.
8 Laat de ganse aarde voor
den HEERE vrezen; laat alle
inwoners van de wereld voor
Hem schrikken.
9 Want Hij spreekt, en het is
er; Hij gebiedt, en het staat er.
10 De HEERE vernietigt den
raad der heidenen; Hij breekt
de gedachten der volken.
11 Maar de raad des HEEREN
bestaat in eeuwigheid, de
gedachten Zijns harten van
geslacht tot geslacht.
12 Welgelukzalig is het volk,
welks God de HEERE is; het
volk, dat Hij Zich ten erve
verkoren heeft.
13 De HEERE schouwt
uit den hemel, en ziet alle
mensenkinderen.

14 Hij ziet uit van Zijn vaste
woonplaats op alle inwoners
der aarde.
15 Hij formeert hun aller hart;
Hij let op al hun werken.
16 Een koning wordt niet
behouden door een groot heir;
een held wordt niet gered door
grote kracht;
17 Het paard feilt ter
overwinning, en bevrijdt
niet door zijn grote sterkte.
18 Ziet, des HEEREN oog
is over degenen, die Hem
vrezen, op degenen, die op Zijn
goedertierenheid hopen.
19 Om hun ziel van den dood
te redden, en om hen bij het
leven te houden in den honger.
20 Onze ziel verbeidt den
HEERE: Hij is onze Hulp en ons
Schild.
21 Want ons hart is in
Hem verblijd, omdat wij op
den Naam Zijner heiligheid
vertrouwen.
22 Uw goedertierenheid,
HEERE! zij over ons; gelijk als
wij op U hopen.

Een psalm van David, als hij zijn gelaat veranderd had voor het aangezicht van Abimelech, die hem wegjoeg, dat hij doorging.

34 *Aleph.* Ik zal den HEERE
loven te aller tijd; Zijn
lof zal geduriglijk in mijn mond
zijn.
2 *Beth.* Mijn ziel zal zich
beroemen in den HEERE; de
zachtmoedigen zullen het
horen en verblijd zijn.
3 *Gimel.* Maakt den HEERE
met mij groot, en laat ons Zijn
Naam samen verhogen.
4 *Daleth.* Ik heb den HEERE
gezocht, en Hij heeft mij
geantwoord, en mij uit al mijn
vrezen gered.
5 *He. Vau.* Zij hebben op
Hem gezien, ja, Hem als een
waterstroom aangelopen; en
hun aangezichten zijn niet
schaamrood geworden.
6 *Zain.* Deze ellendige riep,
en de HEERE hoorde; en
Hij verloste hem uit al zijn
benauwdheden.
7 *Cheth.* De Engel des HEEREN
legert Zich rondom degenen,
die Hem vrezen, en rukt hen
uit.
8 *Teth.* Smaakt en ziet, dat de
HEERE goed is; welgelukzalig is
de man, die op Hem betrouwt.
9 *Jod.* Vreest den HEERE, gij
Zijn heiligen! want die Hem
vrezen, hebben geen gebrek.
10 *Caph.* De jonge leeuwen
lijden armoede, en hongeren;
maar die den HEERE zoeken,
hebben geen gebrek aan enig
goed.
11 *Lamed.* Komt, gij,
kinderen! hoort naar mij!
ik zal u des HEEREN vreze
leren.
12 *Mem.* Wie is de man, die
lust heeft ten leven, die dagen
liefheeft, om het goede te zien?
13 *Nun.* Bewaar uw tong van
het kwaad, en uw lippen van
bedrog te spreken.
14 *Samech.* Wijk af van het
kwaad, en doe het goede; zoek
den vrede, en jaag dien na.

15 *Ain.* De ogen des HEEREN zijn op de rechtvaardigen, en Zijn oren tot hun geroep.

16 *Pe.* Het aangezicht des HEEREN is tegen degenen, die kwaad doen, om hun gedachtenis van de aarde uit te roeien.

17 *Tsade.* Zij roepen, en de HEERE hoort, en Hij redt hen uit al hun benauwdheden.

18 *Koph.* De HEERE is nabij de gebrokenen van harte, en Hij behoudt de verslagenen van geest.

19 *Resch.* Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen; maar uit alle die redt hem de HEERE.

20 *Schin.* Hij bewaart al zijn beenderen; niet een van die wordt gebroken.

21 *Thau.* De boosheid zal den goddeloze doden; en die den rechtvaardige haten, zullen schuldig verklaard worden.

22 De HEERE verlost de ziel Zijner knechten; en allen, die op Hem betrouwen, zullen niet schuldig verklaard worden.

Een psalm van David.

35 Twist, HEERE! met mijn twisters; strijd met mijn bestrijders.

2 Grijp het schild en de rondas, en sta op tot mijn hulp.

3 En breng de spies voort, en sluit den weg toe, mijn vervolgers tegemoet; zeg tot mijn ziel: Ik ben uw Heil.

4 Laat hen beschaamd en te schande worden, die mijn ziel zoeken; laat hen achterwaarts gedreven en schaamrood worden, die kwaad tegen mij bedenken.

5 Laat hen worden als kaf voor den wind, en de Engel des HEEREN drijve hen weg.

6 Hun weg zij duister en gans slibberig; en de Engel des HEEREN vervolge hen.

7 Want zij hebben zonder oorzaak de groeve van hun net voor mij verborgen; zij hebben zonder oorzaak gegraven voor mijn ziel.

8 De verwoesting overkome hem, dat hij het niet wete, en zijn net, dat hij verborgen heeft, vange hemzelven; hij valle daarin met verwoesting.

9 Zo zal mijn ziel zich verheugen in den HEERE; zij zal vrolijk zijn in Zijn heil.

10 Al mijn beenderen zullen zeggen: HEERE, wie is U gelijk! U, Die den ellendige redt van dien, die sterker is dan hij, en den ellendige en nooddruftige van zijn berover.

11 Wrevelige getuigen staan er op; hetgeen ik niet weet, eisen zij van mij.

12 Zij vergelden mij kwaad voor goed, de beroving mijner ziel.

13 Mij aangaande daarentegen, als zij krank waren, was een zak mijn kleed; ik kwelde mijn ziel met vasten, en mijn gebed keerde weder in mijn boezem.

14 Ik ging steeds, alsof het een vriend, alsof het mij een broeder geweest ware; ik ging gebukt in het zwart, als een, die over zijn moeder treurt.

15 Maar als ik hinkte, waren zij verblijd, en verzamelden zich; zij verzamelden zich tot mij als geslagenen, en ik merkte niets; zij scheurden hun klederen, en zwegen niet stil.

16 Onder de huichelende spotachtige tafelbroeders knersten zij over mij met hun tanden.

17 HEERE! hoe lang zult Gij toezien? Breng mijn ziel weder van hunlieder verwoestingen, mijn eenzame van de jonge leeuwen.

18 Zo zal ik U loven in de grote gemeente; onder machtig veel volks zal ik U prijzen.

19 Laat hen zich niet verblijden over mij, die mij om valse oorzaken vijanden zijn; noch wenken met de ogen, die mij zonder oorzaak haten.

20 Want zij spreken niet van vrede, maar zij bedenken bedriegelijke zaken tegen de stillen in het land.

21 En zij sperren hun mond wijd op tegen mij; zij zeggen: Ha, ha, ons oog heeft het gezien!

22 HEERE! Gij hebt het gezien, zwijg niet; HEERE! wees niet verre van mij.

23 Ontwaak en word wakker tot mijn recht; mijn God en HEERE! tot mijn twistzaak.

24 Doe mij recht naar Uw gerechtigheid, HEERE, mijn God! en laat hen zich over mij niet verblijden.

25 Laat hen niet zeggen in hun hart: Heah, onze ziel! laat hen niet zeggen: Wij hebben hem verslonden!

26 Laat hen beschaamd en te zamen schaamrood worden, die zich in mijn kwaad verblijden; laat hen met schaamte en schande bekleed worden, die zich tegen mij groot maken.

27 Laat hen vrolijk zingen en verblijd zijn, die lust hebben tot mijn gerechtigheid; en laat hen geduriglijk zeggen: Groot gemaakt zij de HEERE, Die lust heeft tot den vrede Zijns knechts!

28 Zo zal mijn tong vermelden Uw gerechtigheid, en Uw lof den gansen dag.

Een psalm van David, den knecht des HEEREN, voor den opperzangmeester.

36 De overtreding des goddelozen spreekt in het binnenste van mijn hart: Er is geen vreze Gods voor zijn ogen.

2 Want hij vleit zichzelven in zijn ogen, als men zijn ongerechtigheid bevindt, die te haten is.

3 De woorden zijns monds zijn onrecht en bedrog; hij laat na te verstaan tot weldoen.

4 Hij bedenkt onrecht op zijn leger; hij stelt zich op een weg,

die niet goed is; het kwaad
verwerpt hij niet.
5 O HEERE! Uw
goedertierenheid is tot in
de hemelen; Uw waarheid tot
de bovenste wolken toe.
6 Uw gerechtigheid is als de
bergen Gods; Uw oordelen zijn
een grote afgrond; HEERE! Gij
behoudt mensen en beesten.
7 Hoe dierbaar is Uw
goedertierenheid, o God!
Dies de mensenkinderen onder
de schaduw Uwer vleugelen
toevlucht nemen.
8 Zij worden dronken van de
vettigheid Uws huizes; en Gij
drenkt hen uit de beek Uwer
wellusten.
9 Want bij U is de fontein des
levens; in Uw licht zien wij het
licht.
10 Strek Uw goedertierenheid
uit over degenen, die U kennen,
en Uw gerechtigheid over de
oprechten van hart.
11 De voet der hovaardigen
kome niet over mij, en de hand
der goddelozen doe mij niet
omzwerven.
12 Aldaar zijn de werkers der
ongerechtigheid gevallen; zij
zijn nedergestoten, en kunnen
niet weder opstaan.

Een psalm van David.

37 *Aleph.* Ontsteek u niet
over de boosdoeners;
benijd hen niet, die onrecht
doen.
2 Want als gras zullen zij
haast worden afgesneden, en
als de groene grasscheutjes
zullen zij afvallen.
3 *Beth.* Vertrouw op den
HEERE, en doe het goede;
bewoon de aarde, en voed u
met getrouwigheid.
4 En verlustig u in den HEERE,
zo zal Hij u geven de begeerten
uws harten.
5 *Gimel.* Wentel uw weg op
den HEERE, en vertrouw op
Hem; Hij zal het maken;
6 En zal uw gerechtigheid
doen voortkomen als het licht,
en uw recht als den middag.
7 *Daleth.* Zwijg den HEERE,
en verbeid Hem; ontsteek u
niet over dengene, wiens weg
voorspoedig is; over een man,
die listige aanslagen uitvoert.
8 *He.* Laat af van toorn,
en verlaat de grimmigheid;
ontsteek u niet, immers niet,
om kwaad te doen.
9 Want de boosdoeners
zullen uitgeroeid worden, maar
die den HEERE verwachten,
die zullen de aarde erfelijk
bezitten.
10 *Vau.* En nog een weinig,
en de goddeloze zal er niet
zijn; en gij zult acht nemen op
zijn plaats, maar hij zal er niet
wezen.
11 De zachtmoedigen
daarentegen zullen de aarde
erfelijk bezitten, en zich
verlustigen over groten vrede.
12 *Zain.* De goddeloze
bedenkt listige aanslagen
tegen den rechtvaardige, en
hij knerst over hem met zijn
tanden.
13 De Heere belacht hem,
want Hij ziet, dat zijn dag
komt.

14 *Cheth.* De goddelozen hebben het zwaard uitgetrokken, en hun boog gespannen, om den ellendige en nooddruftige neder te vellen, om te slachten, die oprecht van weg zijn.
15 Hun zwaard zal in hunlieder hart gaan; en hun bogen zullen verbroken worden.
16 *Teth.* Het weinige, dat de rechtvaardige heeft, is beter dan de overvloed veler goddelozen.
17 Want de armen der goddelozen zullen verbroken worden; maar de HEERE ondersteunt de rechtvaardigen.
18 *Jod.* De HEERE kent de dagen der oprechten; en hun erfenis zal in eeuwigheid blijven.
19 Zij zullen niet beschaamd worden in den kwade tijd, en in de dagen des hongers zullen zij verzadigd worden.
20 *Caph.* Maar de goddelozen zullen vergaan, en de vijanden des HEEREN zullen verdwijnen, als het kostelijkste der lammeren; met den rook zullen zij verdwijnen.
21 *Lamed.* De goddeloze ontleent en geeft niet weder; maar de rechtvaardige ontfermt zich, en geeft.
22 Want zijn gezegenden zullen de aarde erfelijk bezitten; maar zijn vervloekten zullen uitgeroeid worden.
23 *Mem.* De gangen deszelven mans worden van den HEERE bevestigd; en Hij heeft lust aan zijn weg.
24 Als hij valt, zo wordt hij niet weggeworpen, want de HEERE ondersteunt zijn hand.
25 *Nun.* Ik ben jong geweest, ook ben ik oud geworden, maar heb niet gezien den rechtvaardige verlaten, noch zijn zaad zoekende brood.
26 Den gansen dag ontfermt hij zich, en leent; en zijn zaad is tot zegening.
27 *Samech.* Wijk af van het kwade, en doe het goede, en woon in eeuwigheid.
28 Want de HEERE heeft het recht lief, en zal Zijn gunstgenoten niet verlaten; in eeuwigheid worden zij bewaard; maar het zaad der goddelozen wordt uitgeroeid.
29 De rechtvaardigen zullen de aarde erfelijk bezitten, en in eeuwigheid daarop wonen.
30 *Pe.* De mond des rechtvaardigen vermeldt wijsheid, en zijn tong spreekt het recht.
31 De wet zijns Gods is in zijn hart; zijn gangen zullen niet slibberen.
32 *Tsade.* De goddeloze loert op den rechtvaardige, en zoekt hem te doden.
33 Maar de HEERE laat hem niet in zijn hand; en Hij verdoemt hem niet, als hij geoordeeld wordt.
34 *Koph.* Wacht op den HEERE, en houd Zijn weg, en Hij zal u verhogen, om de aarde erfelijk te bezitten; gij zult zien, dat de goddelozen worden uitgeroeid.

35 *Resch.* Ik heb gezien een
geweldrijvende goddeloze,
die zich uitbreidde als een
groene inlandse boom.
36 Maar hij ging door, en zie,
hij was er niet meer; en ik
zocht hem, maar hij werd niet
gevonden.
37 *Schin.* Let op den vrome, en
zie naar den oprechte; want het
einde van dien man zal vrede
zijn.
38 Maar de overtreders
worden te zamen verdelgd. het
einde der goddelozen wordt
uitgeroeid.
39 *Thau.* Doch het heil der
rechtvaardigen is van den
HEERE; hun Sterkte ter tijd van
benauwdheid.
40 En de HEERE zal hen
helpen, en zal hen bevrijden;
Hij zal ze bevrijden van
de goddelozen, en zal ze
behouden; want zij betrouwen
op Hem.

Een psalm van David, om te doen gedenken.

38 O HEERE! straf mij niet
in Uw groten toorn,
en kastijd mij niet in Uw
grimmigheid.
2 Want Uw pijlen zijn in mij
gedaald, en Uw hand is op mij
nedergedaald.
3 Er is niets geheels in
mijn vlees, vanwege Uw
gramschap; er is geen vrede in
mijn beenderen, vanwege mijn
zonde.
4 Want mijn
ongerechtigheden gaan over
mijn hoofd; als een zware last
zijn zij mij te zwaar geworden.
5 Mijn etterbuilen stinken, zij
zijn vervuild, vanwege mijn
dwaasheid.
6 Ik ben krom geworden,
ik ben uitermate zeer
nedergebogen; ik ga den
gansen dag in het zwart.
7 Want mijn darmen zijn vol
van een verachtelijke plage, en
er is niets geheels in mijn vlees.
8 Ik ben verzwakt, en
uitermate zeer verbrijzeld;
ik brul van het geruis mijns
harten.
9 HEERE! voor U is al mijn
begeerte; en mijn zuchten is
voor U niet verborgen.
10 Mijn hart keert om en om,
mijn kracht heeft mij verlaten;
en het licht mijner ogen, ook zij
zelven zijn niet bij mij.
11 Mijn liefhebbers en
mijn vrienden staan van
tegenover mijn plage, en mijn
nabestaanden staan van verre.
12 En die mijn ziel zoeken,
leggen mij strikken; en
die mijn kwaad zoeken,
spreken verdervingen, en zij
overdenken den gansen dag
listen.
13 Ik daarentegen ben als een
dove, ik hoor niet, en als een
stomme, die zijn mond niet
opendoet.
14 Ja, ik ben als een man, die
niet hoort, en in wiens mond
geen tegenredenen zijn.
15 Want op U, HEERE! hoop
ik; Gij zult verhoren, HEERE,
mijn God!

16 Want ik zeide: Dat zij zich toch over mij niet verblijden! Wanneer mijn voet zou wankelen, zo zouden zij zich tegen mij groot maken.
17 Want ik ben tot hinken gereed, en mijn smart is steeds voor mij.
18 Want ik maak U mijn ongerechtigheid bekend, ik ben bekommerd vanwege mijn zonde.
19 Maar mijn vijanden zijn levende, worden machtig; en die mij om valse oorzaken haten, worden groot.
20 En die kwaad voor goed vergelden, staan mij tegen, omdat ik het goede najaag.
21 Verlaat mij niet, o HEERE, mijn God! wees niet verre van mij.
22 Haast U tot mijn hulp, HEERE, mijn Heil!

Een psalm van David, voor den opperzangmeester, voor Jeduthun.

39 Ik zeide: Ik zal mijn wegen bewaren, dat ik niet zondige met mijn tong; ik zal mijn mond met een breidel bewaren, terwijl de goddeloze nog tegenover mij is.
2 Ik was verstomd door stilzwijgen, ik zweeg van het goede; maar mijn smart werd verzwaard.
3 Mijn hart werd heet in mijn binnenste, een vuur ontbrandde in mijn overdenking; toen sprak ik met mijn tong:
4 HEERE! maak mij bekend mijn einde, en welke de mate mijner dagen zij; dat ik wete, hoe vergankelijk ik zij.
5 Zie, Gij hebt mijn dagen een handbreed gesteld, en mijn leeftijd is als niets voor U; immers is een ieder mens, hoe vast hij staat, enkel ijdelheid. Sela.
6 Immers wandelt de mens als in een beeld, immers woelen zij ijdelijk; men brengt bijeen, en men weet niet, wie het naar zich nemen zal.
7 En nu, wat verwacht ik, o HEERE! Mijn hoop, die is op U.
8 Verlos mij van al mijn overtredingen; en stel mij niet tot een smaad des dwazen.
9 Ik ben verstomd, ik zal mijn mond niet opendoen, want Gij hebt het gedaan.
10 Neem Uw plage van op mij weg, ik ben bezweken van de bestrijding Uwer hand.
11 Kastijdt Gij iemand met straffingen om de ongerechtigheid, zo doet Gij zijn bevalligheid smelten als een mot; immers is een ieder mens ijdelheid. Sela.
12 Hoor, HEERE! mijn gebed, en neem mijn geroep ter ore; zwijg niet tot mijn tranen; want ik ben een vreemdeling bij U, een bijwoner, gelijk al mijn vaders.
13 Wend U van mij af, dat ik mij verkwikke, eer dat ik heenga, en ik niet meer zij.

Davids psalm, voor den opperzangmeester.

40 Ik heb den HEERE lang
verwacht; en Hij heeft
Zich tot mij geneigd, en mijn
geroep gehoord.
2 En Hij heeft mij uit een
ruisenden kuil, uit modderig
slijk opgehaald, en heeft
mijn voeten op een rotssteen
gesteld, Hij heeft mijn gangen
vastgemaakt.
3 En Hij heeft een nieuw
lied in mijn mond gegeven,
een lofzang onzen Gode; velen
zullen het zien, en vrezen, en
op den HEERE vertrouwen.
4 Welgelukzalig is de man,
die den HEERE tot zijn
vertrouwen stelt, en niet
omziet naar de hovaardigen,
en die tot leugen afwijken.
5 Gij, o HEERE, mijn God!
hebt Uw wonderen en Uw
gedachten aan ons vele
gemaakt, men kan ze niet in
orde bij U verhalen; zal ik ze
verkondigen en uitspreken, zo
zijn zij menigvuldiger dan dat
ik ze zou kunnen vertellen.
6 Gij hebt geen lust gehad
aan slachtoffer en spijsoffer;
Gij hebt mij de oren doorboord;
brandoffer en zondoffer hebt
Gij niet geeist.
7 Toen zeide ik: Zie, ik kom;
in de rol des boeks is van mij
geschreven.
8 Ik heb lust, o mijn God!
om Uw welbehagen te doen; en
Uw wet is in het midden mijns
ingewands.
9 Ik boodschap de
gerechtigheid in de grote
gemeente; zie, mijn lippen
bedwing ik niet; HEERE! Gij
weet het.
10 Uw gerechtigheid bedek
ik niet in het midden mijns
harten; Uw waarheid en
Uw heil spreek ik uit; Uw
weldadigheid en Uw trouw
verheel ik niet in de grote
gemeente.
11 Gij, o HEERE! zult Uw
barmhartigheden van mij
niet onthouden; laat Uw
weldadigheid en Uw trouw mij
geduriglijk behoeden.
12 Want kwaden, tot zonder
getal toe, hebben mij omgeven;
mijn ongerechtigheden hebben
mij aangegrepen, dat ik niet
heb kunnen zien; zij zijn
menigvuldiger dan de haren
mijns hoofds, en mijn hart
heeft mij verlaten.
13 Het behage U, HEERE! mij
te verlossen; HEERE! haast U tot
mijn hulp.
14 Laat hen te zamen
beschaamd en schaamrood
worden, die mijn ziel zoeken,
om die te vernielen; laat
hen achterwaarts gedreven
worden, en te schande worden,
die lust hebben aan mijn
kwaad.
15 Laat hen verwoest worden
tot loon hunner beschaming,
die van mij zeggen: Ha, ha!
16 Laat in U vrolijk en verblijd
zijn allen, die U zoeken; laat
de liefhebbers Uws heils
geduriglijk zeggen: De HEERE
zij groot gemaakt!

17 Ik ben wel ellendig en nooddruftig, maar de HEERE denkt aan mij; Gij zijt mijn Hulp en mijn Bevrijder; o mijn God! vertoef niet.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester.

41 Welgelukzalig is hij, die zich verstandiglijk gedraagt jegens een ellendige; de HEERE zal hem bevrijden ten dage des kwaads.
2 De HEERE zal hem bewaren, en zal hem bij het leven behouden; hij zal op aarde gelukzalig gemaakt worden. Geef hem ook niet over in zijner vijanden begeerte.
3 De HEERE zal hem ondersteunen op het ziekbed; in zijn krankheid verandert Gij zijn ganse leger.
4 Ik zeide: O HEERE! wees mij genadig; genees mijn ziel, want ik heb tegen U gezondigd.
5 Mijn vijanden spreken kwaad van mij, zeggende: Wanneer zal hij sterven, en zijn naam vergaan?
6 En zo iemand van hen komt, om mij te zien, hij spreekt valsheid; zijn hart vergadert zich onrecht; gaat hij uit naar buiten, hij spreekt er van.
7 Al mijn haters mompelen te zamen tegen mij; ze bedenken tegen mij, hetgeen mij kwaad is, zeggende:
8 Een Belialsstuk kleeft hem aan; en hij, die nederligt, zal niet weder opstaan.
9 Zelfs de man mijns vredes, op welken ik vertrouwde, die mijn brood at, heeft de verzenen tegen mij grotelijks verheven.
10 Maar Gij, o HEERE! wees mij genadig, en richt mij op; en ik zal het hun vergelden.
11 Hierbij weet ik, dat Gij lust aan mij hebt, dat mijn vijand over mij niet zal juichen.
12 Want mij aangaande, Gij onderhoudt mij in mijn oprechtigheid, en Gij stelt mij voor Uw aangezicht in eeuwigheid.
13 Geloofd zij de HEERE, de God Israels, van eeuwigheid en tot in eeuwigheid! Amen, ja, amen.

Een onderwijzing, voor den opperzangmeester, onder de kinderen van Korach.

42 Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, alzo schreeuwt mijn ziel tot U, o God!
2 Mijn ziel dorst naar God, naar den levenden God; wanneer zal ik ingaan, en voor Gods aangezicht verschijnen?
3 Mijn tranen zijn mij tot spijs dag en nacht; omdat zij den gansen dag tot mij zeggen: Waar is uw God?
4 Ik gedenk daaraan, en stort mijn ziel uit in mij, omdat ik placht heen te gaan onder de schare, en met hen te treden naar Gods huis, met een stem van vreugdegezang en lof, onder de feesthoudende menigte.

5 Wat buigt gij u neder, o
mijn ziel! en zijt onrustig in
mij? Hoop op God, want ik
zal Hem nog loven voor de
verlossingen Zijns aangezichts.
6 O mijn God! mijn ziel buigt
zich neder in mij, daarom
gedenk ik Uwer uit het land
van de Jordaan, en Hermon, uit
het klein gebergte.
7 De afgrond roept tot den
afgrond, bij het gedruis Uwer
watergoten; al Uw baren
en Uw golven zijn over mij
heengegaan.
8 Maar de HEERE zal des
daags Zijn goedertierenheid
gebieden, en des nachts zal
Zijn lied bij mij zijn; het gebed
tot den God mijns levens.
9 Ik zal zeggen tot God: Mijn
Steenrots! waarom vergeet Gij
mij? Waarom ga ik in het
zwart, vanwege des vijands
onderdrukking?
10 Met een doodsteek in mijn
beenderen honen mij mijn
wederpartijders, als zij den
gansen dag tot mij zeggen:
Waar is uw God?
11 Wat buigt gij u neder,
o mijn ziel! en wat zijt gij
onrustig in mij? Hoop op God,
want ik zal Hem nog loven; Hij
is de menigvuldige Verlossing
mijns aangezichts, en mijn
God.

43 Doe mij recht, o God!
en twist Gij mijn
twistzaak; bevrijd mij van
het ongoedertieren volk, van
den man des bedrogs en des
onrechts.
2 Want Gij zijt de God mijner
sterkte; waarom verstoot Gij
mij dan? Waarom ga ik steeds
in het zwart, vanwege des
vijands onderdrukking?
3 Zend Uw licht en Uw
waarheid, dat die mij leiden;
dat zij mij brengen tot den
berg Uwer heiligheid, en tot
Uw woningen;
4 En dat ik inga tot Gods
altaar, tot den God der
blijdschap mijner verheuging,
en U met de harp love, o God,
mijn God!
5 Wat buigt gij u neder,
o mijn ziel! en wat zijt gij
onrustig in mij? Hoop op God,
want ik zal Hem nog loven; Hij
is de menigvuldige Verlossing
mijns aangezichts, en mijn
God.

Een onderwijzing, voor den opperzangmeester, onder de kinderen van Korach.

44 O God! wij hebben het
met onze oren gehoord,
onze vaders hebben het ons
verteld: Gij hebt een werk
gewrocht in hun dagen, in de
dagen van ouds.
2 Gij hebt de heidenen
met Uw hand uit de
bezitting verdreven, maar
henlieden geplant; Gij
hebt de volken geplaagd,
henlieden daarentegen doen
voortschieten.
3 Want zij hebben het
land niet geerfd door hun
zwaard, en hun arm heeft hun
geen heil gegeven; maar Uw
rechterhand, en Uw arm, en

het licht Uws aangezichts, omdat Gij een welbehagen in hen hadt.
4 Gij Zelf zijt mijn Koning, o God! gebied de verlossingen Jakobs.
5 Door U zullen wij onze wederpartijders met hoornen stoten; in Uw Naam zullen wij vertreden, die tegen ons opstaan.
6 Want ik vertrouw niet op mijn boog, en mijn zwaard zal mij niet verlossen.
7 Maar Gij verlost ons van onze wederpartijders, en Gij maakt onze haters beschaamd.
8 In God roemen wij den gansen dag, en Uw Naam zullen wij loven in eeuwigheid. Sela.
9 Maar nu hebt Gij ons verstoten en te schande gemaakt, dewijl Gij met onze krijgsheiren niet uittrekt.
10 Gij doet ons achterwaarts keren van den wederpartijder; en onze haters beroven ons voor zich.
11 Gij geeft ons over als schapen ter spijze, en Gij verstrooit ons onder de heidenen.
12 Gij verkoopt Uw volk om geen waardij; en Gij verhoogt hun prijs niet.
13 Gij stelt ons onze naburen tot smaad, tot spot en schimp dengenen, die rondom ons zijn.
14 Gij stelt ons tot een spreekwoord onder de heidenen, tot een hoofdschudding onder de volken.
15 Mijn schande is den gansen dag voor mij, en de schaamte mijns aangezichts bedekt mij;
16 Om de stem des honers en des lasteraars, vanwege den vijand en den wraakgierige.
17 Dit alles is ons overkomen, nochtans hebben wij U niet vergeten, noch valselijk gehandeld tegen Uw verbond.
18 Ons hart is niet achterwaarts gekeerd, noch onze gang geweken van Uw pad.
19 Hoewel Gij ons verpletterd hebt in een plaats der draken, en ons met een doodsschaduw bedekt hebt.
20 Zo wij den Naam onzes Gods hadden vergeten, en onze handen tot een vreemden God uitgebreid.
21 Zou God zulks niet onderzoeken? Want Hij weet de verborgenheden des harten.
22 Maar om Uwentwil worden wij den gansen dag gedood; wij worden geacht als slachtschapen.
23 Waak op, waarom zoudt Gij slapen, HEERE! Ontwaak, verstoot niet in eeuwigheid.
24 Waarom zoudt Gij Uw aangezicht verbergen, onze ellende en onze onderdrukking vergeten?
25 Want onze ziel is in het stof nedergebogen; onze buik kleeft aan de aarde.
26 Sta op, ons ter hulp, en verlos ons om Uwer goedertierenheid wil.

Een onderwijzing, een lied der liefde, voor den opperzangmeester, onder de kinderen van Korach, op Schoschannim.

45 Mijn hart geeft een goede rede op; ik zegge mijn gedichten uit van een Koning; mijn tong is een pen eens vaardigen schrijvers.
2 Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen; genade is uitgestort in Uw lippen; daarom heeft U God gezegend in eeuwigheid.
3 Gord Uw zwaard aan de heup, o Held! Uw Majesteit en Uw heerlijkheid.
4 En rijd voorspoediglijk in Uw heerlijkheid, op het woord der waarheid en rechtvaardige zachtmoedigheid; en Uw rechterhand zal U vreselijke dingen leren.
5 Uw pijlen zijn scherp; volken zullen onder U vallen; zij treffen in het hart van des Konings vijanden.
6 Uw troon, o God! is eeuwiglijk en altoos; de scepter Uws Koninkrijks is een scepter der rechtmatigheid.
7 Gij hebt gerechtigheid lief, en haat goddeloosheid; daarom heeft U, o God! Uw God gezalfd met vreugdeolie, boven Uw medegenoten.
8 Al Uw klederen zijn mirre, en aloe, en kassie; uit de elpenbenen paleizen, van waar zij U verblijden.
9 Dochters van koningen zijn onder Uw kostelijke staatsdochteren; de Koningin staat aan Uw rechterhand, in het fijnste goud van Ofir.
10 Hoor, o Dochter! en zie, en neig uw oor; en vergeet uw volk en uws vaders huis.
11 Zo zal de Koning lust hebben aan uw schoonheid; dewijl Hij uw Heere is, zo buig u voor Hem neder.
12 En de dochter van Tyrus, de rijken onder het volk, zullen uw aangezicht met geschenk smeken.
13 Des Konings Dochter is geheel verheerlijkt inwendig; haar kleding is van gouden borduursel.
14 In gestikte klederen zal zij tot den Koning geleid worden; de jonge dochteren, die achter haar zijn, haar medegezellinnen, zullen tot u gebracht worden.
15 Zij zullen geleid worden met alle blijdschap en verheuging; zij zullen ingaan in des Konings paleis.
16 In plaats van Uw vaderen zullen Uw zonen zijn; Gij zult hen tot vorsten zetten over de ganse aarde.
17 Ik zal Uws Naams doen gedenken van elk geslacht tot geslacht; daarom zullen U de volken loven eeuwiglijk en altoos.

Een lied op Alamoth, voor den opperzangmeester, onder de kinderen van Korach.

46 God is ons een Toevlucht en Sterkte; Hij is krachtelijk bevonden een Hulp in benauwdheden.

2 Daarom zullen wij niet vrezen, al veranderde de aarde haar plaats, en al werden de bergen verzet in het hart der zeeen;

3 Laat haar wateren bruisen, laat ze beroerd worden; laat de bergen daveren, door derzelver verheffing! Sela.

4 De beekjes der rivier zullen verblijden de stad Gods, het heiligdom der woningen des Allerhoogsten.

5 God is in het midden van haar, zij zal niet wankelen; God zal haar helpen in het aanbreken van den morgenstond.

6 De heidenen raasden, de koninkrijken bewogen zich; Hij verhief Zijn stem, de aarde versmolt.

7 De Heere der heirscharen is met ons; de God van Jakob is ons een Hoog Vertrek. Sela.

8 Komt, aanschouwt de daden des Heeren, Die verwoestingen op aarde aanricht.

9 Die de oorlogen doet ophouden tot aan het einde der aarde, de boog verbreekt, en de spies aan twee slaat, de wagenen met vuur verbrandt.

10 Laat af, en weet, dat Ik God ben; Ik zal verhoogd worden onder de heidenen, Ik zal verhoogd worden op de aarde.

11 De Heere der heirscharen is met ons; de God van Jakob is ons een Hoog Vertrek. Sela.

Een psalm, voor den opperzangmeester, onder de kinderen van Korach.

47 Al gij volken, klapt in de hand; juicht Gode met een stem van vreugdegezang.

2 Want de Heere, de Allerhoogste, is vreselijk, een groot Koning over de ganse aarde.

3 Hij brengt de volken onder ons, en de natien onder onze voeten.

4 Hij verkiest voor ons onze erfenis, de heerlijkheid van Jakob, dien Hij heeft liefgehad. Sela.

5 God vaart op met gejuich, de Heere met geklank der bazuin.

6 Psalmzingt Gode, psalmzingt! Psalmzingt onzen Koning, psalmzingt!

7 Want God is een Koning der ganse aarde; psalmzingt met een onderwijzing!

8 God regeert over de heidenen; God zit op den troon Zijner heiligheid.

9 De edelen der volken zijn verzameld tot het volk van den God van Abraham; want de schilden der aarde zijn Godes. Hij is zeer verheven!

Een lied, een psalm, voor de kinderen van Korach.

48 De Heere is groot en zeer te prijzen, in de stad onzes Gods, op den berg Zijner heiligheid.

2 Schoon van gelegenheid,
een vreugde der ganse aarde
is de berg Sion, aan de zijden
van het noorden; de stad des
groten Konings.
3 God is in haar paleizen; Hij
is er bekend voor een Hoog
Vertrek.
4 Want ziet, de koningen
waren vergaderd; zij waren te
zamen doorgetogen.
5 Gelijk zij het zagen, alzo
waren zij verwonderd; zij
werden verschrikt, zij haastten
weg.
6 Beving greep hen aldaar
aan, smart als van een barende
vrouw.
7 Met een oostenwind
verbreekt Gij de schepen van
Tharsis.
8 Gelijk wij gehoord hadden,
alzo hebben wij gezien in
de stad des HEEREN der
heirscharen, in de stad onzes
Gods; God zal haar bevestigen
tot in eeuwigheid. Sela.
9 O God! wij gedenken Uwer
weldadigheid, in het midden
Uws tempels.
10 Gelijk Uw Naam is, o
God! alzo is Uw roem tot
aan de einden der aarde;
Uw rechterhand is vol van
gerechtigheid.
11 Laat de berg Sion blijde
zijn; laat de dochteren van
Juda zich verheugen, om Uwer
oordelen wil.
12 Gaat rondom Sion, en
omringt haar; telt haar torens;
13 Zet uw hart op
haar vesting; beschouwt
onderscheidenlijk haar
paleizen, opdat gij het aan
het navolgende geslacht
vertelt.
14 Want deze God is onze God
eeuwiglijk en altoos; Hij zal
ons geleiden tot den dood toe.

Een psalm, voor den opperzangmeester, onder de kinderen van Korach.

49 Hoort dit, alle gij
volken! neemt ter ore,
alle inwoners der wereld,
2 Zowel slechten als
aanzienlijken, te zamen
rijk en arm!
3 Mijn mond zal enkel
wijsheid spreken, en de
overdenking mijns harten zal
vol verstand zijn.
4 Ik zal mijn oor neigen
tot een spreuk; ik zal mijn
verborgene rede openen op de
harp.
5 Waarom zou ik vrezen
in kwade dagen, als de
ongerechtigen, die op de hielen
zijn, mij omringen?
6 Aangaande degenen, die
op hun goed vertrouwen; en
op de veelheid huns rijkdoms
roemen;
7 Niemand van hen zal zijn
broeder immermeer kunnen
verlossen; hij zal Gode zijn
rantsoen niet kunnen geven;
8 (Want de verlossing hunner
ziel is te kostelijk, en zal in
eeuwigheid ophouden);
9 Dat hij ook voortaan
geduriglijk zou leven, en de
verderving niet zien.

10 Want hij ziet, dat de
wijzen sterven, dat te zamen
een dwaas en een onvernuftige
omkomen, en hun goed
anderen nalaten.
11 Hun binnenste gedachte is,
dat hun huizen zullen zijn
in eeuwigheid, hun woningen
van geslacht tot geslacht; zij
noemen de landen naar hun
namen.
12 De mens nochtans, die
in waarde is, blijft niet; hij
wordt gelijk als de beesten, die
vergaan.
13 Deze hun weg is een
dwaasheid van hen; nochtans
hebben hun nakomelingen een
welbehagen in hun woorden.
Sela.
14 Men zet hen als schapen
in het graf, de dood zal hen
afweiden; en de oprechten
zullen over hen heersen in
dien morgenstond; en het graf
zal hun gedaante verslijten, elk
uit zijn woning.
15 Maar God zal mijn ziel van
het geweld des grafs verlossen,
want Hij zal mij opnemen. Sela.
16 Vrees niet, wanneer een
man rijk wordt, wanneer de eer
van zijn huis groot wordt;
17 Want hij zal in zijn sterven
niet met al medenemen, zijn
eer zal hem niet nadalen.
18 Hoewel hij zijn ziel in zijn
leven zegent, en zij u loven,
omdat gij uzelven goed doet;
19 Zo zal zij toch komen tot
het geslacht harer vaderen; tot
in eeuwigheid zullen zij het
licht niet zien.
20 De mens, die in waarde
is, en geen verstand heeft,
wordt gelijk als de beesten, die
vergaan.

Een psalm van Asaf.

50 De God der goden, de
HEERE spreekt, en roept
de aarde, van den opgang der
zon tot aan haar ondergang.
2 Uit Sion, de volkomenheid
der schoonheid, verschijnt God
blinkende.
3 Onze God zal komen en zal
niet zwijgen; een vuur voor
Zijn aangezicht zal verteren,
en rondom Hem zal het zeer
stormen.
4 Hij zal roepen tot den hemel
van boven, en tot de aarde, om
Zijn volk te richten.
5 Verzamelt Mij Mijn
gunstgenoten, die Mijn
verbond maken met offerande!
6 En de hemelen verkondigen
Zijn gerechtigheid; want God
Zelf is Rechter. Sela.
7 Hoort, Mijn volk! en Ik zal
spreken; Israel! en Ik zal onder
u betuigen; Ik, God, ben uw
God.
8 Om uw offeranden zal
Ik u niet straffen, want uw
brandofferen zijn steeds voor
Mij.
9 Ik zal uit uw huis geen var
nemen, noch bokken uit uw
kooien;
10 Want al het gedierte des
wouds is Mijn, de beesten op
duizend bergen.
11 Ik ken al het gevogelte der
bergen, en het wild des velds is
bij Mij.

12 Zo Mij hongerde, Ik zou het u niet zeggen; want Mijn is de wereld en haar volheid.

13 Zou Ik stierenvlees eten, of bokkenbloed drinken?

14 Offert Gode dank, en betaalt den Allerhoogste uw geloften.

15 En roept Mij aan in den dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren.

16 Maar tot den goddeloze zegt God: Wat hebt gij Mijn inzettingen te vertellen, en neemt Mijn verbond in uw mond?

17 Dewijl gij de kastijding haat, en Mijn woorden achter u henenwerpt.

18 Indien gij een dief ziet, zo loopt gij met hem; en uw deel is met de overspelers.

19 Uw mond slaat gij in het kwade, en uw tong koppelt bedrog.

20 Gij zit, gij spreekt tegen uw broeder; tegen den zoon uwer moeder geeft gij lastering uit.

21 Deze dingen doet gij, en Ik zwijg; gij meent, dat Ik te enenmale ben, gelijk gij; Ik zal u straffen, en zal het ordentelijk voor uw ogen stellen.

22 Verstaat dit toch, gij godvergetenden! opdat Ik niet verscheure en niemand redde.

23 Wie dankoffert, die zal Mij eren; en wie zijn weg wel aanstelt, dien zal Ik Gods heil doen zien.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester. Toen de profeet Nathan tot hem was gekomen, nadat hij tot Bathseba was ingegaan.

51 Wees mij genadig, o God! naar Uw goedertierenheid; delg mijn overtreding uit, naar de grootheid Uwer barmhartigheden.

2 Was mij wel van mijn ongerechtigheid, en reinig mij van mijn zonde.

3 Want ik ken mijn overtredingen, en mijn zonde is steeds voor mij.

4 Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan, dat kwaad is in Uw ogen; opdat Gij rechtvaardig zijt in Uw spreken, en rein zijt in Uw richten.

5 Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen.

6 Zie, Gij hebt lust tot waarheid in het binnenste, en in het verborgene maakt Gij mij wijsheid bekend.

7 Ontzondig mij met hysop, en ik zal rein zijn; was mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw.

8 Doe mij vreugde en blijdschap horen; dat de beenderen zich verheugen, die Gij verbrijzeld hebt.

9 Verberg Uw aangezicht van mijn zonden, en delg uit al mijn ongerechtigheden.

10 Schep mij een rein hart, o God! en vernieuw in het

binnenste van mij een vasten
geest.
11 Verwerp mij niet van
Uw aangezicht, en neem Uw
Heiligen Geest niet van mij.
12 Geef mij weder de vreugde
Uws heils; en de vrijmoedige
geest ondersteune mij.
13 Zo zal ik de overtreders Uw
wegen leren; en de zondaars
zullen zich tot U bekeren.
14 Verlos mij van
bloedschulden, o God, Gij,
God mijns heils! zo zal mijn
tong Uw gerechtigheid vrolijk
roemen.
15 Heere, open mijn lippen,
zo zal mijn mond Uw lof
verkondigen.
16 Want Gij hebt geen lust
tot offerande, anders zou ik ze
geven; in brandofferen hebt Gij
geen behagen.
17 De offeranden Gods
zijn een gebroken geest; een
gebroken en verslagen hart
zult Gij, o God! niet verachten.
18 Doe wel bij Sion naar Uw
welbehagen; bouw de muren
van Jeruzalem op.
19 Dan zult Gij lust hebben
aan de offeranden der
gerechtigheid, aan brandoffer
en een offer, dat gans verteerd
wordt; dan zullen zij varren
offeren op Uw altaar.

Een onderwijzing van David, voor den opperzangmeester. Als Doeg, de Edomiet, gekomen was, en Saul te kennen gegeven, en tot hem gezegd had: David is gekomen ten huize van Achimelech.

52 Wat beroemt gij u in het
kwaad, o gij geweldige?
Gods goedertierenheid duurt
toch den gansen dag.
2 Uw tong denkt enkel schade
als een geslepen scheermes,
werkende bedrog.
3 Gij hebt het kwade liever
dan het goede, de leugen, dan
gerechtigheid te spreken. Sela.
4 Gij hebt lief alle woorden
van verslinding, en een tong
des bedrogs.
5 God zal u ook afbreken in
eeuwigheid; Hij zal u wegrapen
en u uit de tent uitrukken; ja,
Hij zal u uitwortelen uit het
land der levenden. Sela.
6 En de rechtvaardigen zullen
het zien, en vrezen; en zij zullen
over hem lachen, zeggende:
7 Ziet den man, die God
niet stelde tot Zijn Sterkte,
maar vertrouwde op de
veelheid zijns rijkdoms; hij
was sterk geworden door zijn
beschadigen.
8 Maar ik zal zijn als een
groene olijfboom in Gods
huis; ik vertrouw op Gods
goedertierenheid eeuwiglijk
en altoos.
9 Ik zal U loven in
eeuwigheid, omdat Gij het
gedaan hebt; en ik zal Uw
Naam verwachten; want hij is
goed voor Uw gunstgenoten.

Een onderwijzing van David, voor den opperzangmeester, op Machalath.

53 De dwaas zegt in
zijn hart: Er is geen
God; zij verderven het, en zij

bedrijven gruwelijk onrecht; er is niemand, die goed doet.
2 God heeft van den hemel nedergezien op de mensenkinderen, om te zien, of iemand verstandig ware, die God zocht.
3 Een ieder van hen is teruggekeerd, te zamen zijn zij stinkende geworden, er is niemand, die goed doet, ook niet een.
4 Hebben dan de werkers der ongerechtigheid geen kennis, die Mijn volk opeten, alsof zij brood aten? Zij roepen God niet aan.
5 Aldaar zijn zij met vervaardheid vervaard geworden, waar geen vervaardheid was; want God heeft de beenderen desgenen, die u belegerde, verstrooid; gij hebt hen beschaamd gemaakt, want God heeft hen verworpen.
6 Och, dat Israels verlossingen uit Sion kwamen! Als God de gevangenen Zijns volks zal doen wederkeren, dan zal zich Jakob verheugen, Israel zal verblijd zijn.

Een onderwijzing van David, voor den opperzangmeester, op de Neginoth; Als de Zifieten gekomen waren, en tot Saul gezegd hadden: Verbergt zich David niet bij ons?

54 O God! verlos mij door Uw Naam, en doe mij recht door Uw macht.
2 O God! hoor mijn gebed; neig de oren tot de redenen mijns monds.
3 Want vreemden staan tegen mij op, en tirannen zoeken mijn ziel; zij stellen God niet voor hun ogen. Sela.
4 Ziet, God is mij een Helper; de Heere is onder degenen, die mijn ziel ondersteunen.
5 Hij zal dit kwaad mijn verspieders vergelden; roei hen uit door Uw waarheid.
6 Ik zal U met vrijwilligheid offeren; ik zal Uw Naam, o HEERE! loven, want Hij is goed.
7 Want Hij heeft mij gered uit alle benauwdheid; en mijn oog heeft gezien op mijn vijanden.

Een onderwijzing van David, voor den opperzangmeester, op de Neginoth.

55 O God! neem mijn gebed ter oren, en verberg U niet voor mijn smeking.
2 Merk op mij, en verhoor mij; ik bedrijf misbaar in mijn klacht, en maak getier;
3 Om den roep des vijands, vanwege de beangstiging des goddelozen; want zij schuiven ongerechtigheid op mij, en in toorn haten zij mij.
4 Mijn hart smart in het binnenste van mij, en verschrikkingen des doods zijn op mij gevallen.
5 Vrees en beving komt mij aan, en gruwen overdekt mij;

6 Zodat ik zeg: Och, dat mij iemand vleugelen, als ener duive, gave! ik zou henenvliegen, waar ik blijven mocht.

7 Ziet, ik zou ver wegzwerven, ik zou vernachten in de woestijn. Sela.

8 Ik zou haasten, dat ik ontkwame, van den drijvenden wind, van den storm.

9 Verslind hen, HEERE! deel hun tong; want ik zie wrevel en twist in de stad.

10 Dag en nacht omringen zij haar op haar muren; en ongerechtigheid en overlast is binnen in haar.

11 Enkel verderving is binnen in haar; en list en bedrog wijkt niet van haar straat.

12 Want het is geen vijand, die mij hoont, anders zou ik het hebben gedragen; het is mijn hater niet, die zich tegen mij groot maakt, anders zou ik mij voor hem verborgen hebben.

13 Maar gij zijt het, o mens, als van mijn waardigheid, mijn leidsman en mijn bekende!

14 Wij, die te zamen in zoetigheid heimelijk raadpleegden; wij wandelden in gezelschap ten huize Gods.

15 Dat hun de dood als een schuldeiser overvalle, dat zij als levend ter helle nederdalen; want boosheden zijn in hun woning, in het binnenste van hen.

16 Mij aangaande, ik zal tot God roepen, en de HEERE zal mij verlossen.

17 Des avonds, en des morgens, en des middags zal ik klagen en getier maken; en Hij zal mijn stem horen.

18 Hij heeft mijn ziel in vrede verlost van den strijd tegen mij; want met menigte zijn zij tegen mij geweest.

19 God zal horen, en zal hen plagen, als die van ouds zit, Sela; dewijl bij hen gans geen verandering is, en zij God niet vrezen.

20 Hij slaat zijn handen aan degenen, die vrede met Hem hadden; hij ontheiligt Zijn verbond.

21 Zijn mond is gladder dan boter, maar zijn hart is krijg; zijn woorden zijn zachter dan olie, maar dezelve zijn blote zwaarden.

22 Werp uw zorg op den HEERE, en Hij zal u onderhouden; Hij zal in eeuwigheid niet toelaten, dat de rechtvaardige wankele.

23 Maar Gij, o God! zult die doen nederdalen in den put des verderfs; de mannen des bloeds en bedrogs zullen hun dagen niet ter helft brengen; ik, daarentegen, zal op U vertrouwen.

Een gouden kleinood van David, voor den opperzangmeester, op Jonath Elem Rechokim; als de Filistijnen hem gegrepen hadden te Gath.

56 Wees mij genadig, o God! want de mens zoekt mij op te slokken; den gansen dag dringt mij de bestrijder.

2 Mijn verspieders zoeken
mij den gansen dag op te
slokken; want ik heb veel
bestrijders, o Allerhoogste!
3 Ten dage, als ik zal vrezen,
zal ik op U vertrouwen.
4 In God zal ik Zijn woord
prijzen; ik vertrouw op God, ik
zal niet vrezen; wat zoude mij
vlees doen?
5 Den gansen dag verdraaien
zij mijn woorden; al hun
gedachten zijn tegen mij ten
kwade.
6 Zij rotten samen, zij
versteken zich, zij passen op
mijn hielen; als die op mijn ziel
wachten.
7 Zouden zij om hun
ongerechtigheid vrijgaan?
Stort de volken neder in toorn,
o God!
8 Gij hebt mijn omzwerven
geteld; leg mijn tranen in uw
fles; zijn zij niet in Uw register?
9 Dan zullen mijn vijanden
achterwaarts keren, ten dage
als ik roepen zal; dit weet ik,
dat God met mij is.
10 In God zal ik het woord
prijzen; in den HEERE zal ik het
woord prijzen.
11 Ik vertrouw op God, ik zal
niet vrezen; wat zou mij de
mens doen?
12 O God! op mij zijn
Uw geloften; ik zal U
dankzeggingen vergelden;
13 Want Gij hebt mijn ziel
gered van den dood; ook niet
mijn voeten van aanstoot,
om voor Gods aangezicht
te wandelen in het licht der
levenden?

Een gouden kleinood van David,
voor den opperzangmeester,
Altascheth; als hij voor Sauls
aangezicht vlood in de spelonk.

57 Wees mij genadig, o
God! Wees mij genadig,
want mijn ziel betrouwt
op U, en ik neem mijn
toevlucht onder de schaduw
Uwer vleugelen, totdat de
verdervingen zullen voorbij
zijn gegaan.
2 Ik zal roepen tot God, den
Allerhoogste, tot God, Die het
aan mij voleinden zal.
3 Hij zal van den hemel
zenden, en mij verlossen, te
schande makende dengene, die
mij zoekt op te slokken. Sela.
God zal Zijn goedertierenheid
en Zijn waarheid zenden.
4 Mijn ziel is in het
midden der leeuwen, ik
lig onder stokebranden,
mensenkinderen, welker
tanden spiesen en pijlen
zijn, en hun tong een scherp
zwaard.
5 Verhef U boven de hemelen,
o God! Uw eer zij over de ganse
aarde.
6 Zij hebben een net bereid
voor mijn gangen, mijn ziel
was nedergebukt; zij hebben
een kuil voor mijn aangezicht
gegraven; zij zijn er midden in
gevallen. Sela.
7 Mijn hart is bereid, o God!
mijn hart is bereid; ik zal
zingen, en psalmzingen.
8 Waak op, mijn eer! waak op,
gij, luit en harp! ik zal in den
dageraad opwaken.

9 Ik zal U loven onder de
volken, o Heere! ik zal U
psalmzingen onder de natien.
10 Want Uw goedertierenheid
is groot tot aan de hemelen,
en Uw waarheid tot aan de
bovenste wolken.
11 Verhef U boven de
hemelen, o God! Uw eer
zij over de ganse aarde.

Een gouden kleinood van David, voor den opperzangmeester, Altascheth.

58 Spreekt gijlieden
waarlijk gerechtigheid,
gij, vergadering? Oordeelt
gij billijkheden, gij,
mensenkinderen?
2 Ja, gij werkt
ongerechtigheden in het
hart; gij weegt het geweld
uwer handen op de aarde.
3 De goddelozen zijn
vervreemd van de baarmoeder
aan; de leugensprekers dolen
van moeders buik aan.
4 Zij hebben vurig venijn,
naar gelijkheid van vurig
slangenvenijn; zij zijn als een
dove adder, die haar oren
toestopt;
5 Opdat zij niet hore naar de
stem der belezers, desgenen,
die ervaren is met bezweringen
om te gaan.
6 O God! verbreek hun
tanden in hun mond; breek
af de baktanden der jonge
leeuwen, o HEERE!
7 Laat hen smelten als water,
laat hen daarhenen drijven;
legt hij zijn pijlen aan, laat
hen zijn, alsof zij afgesneden
waren.
8 Laat hem henengaan, als
een smeltende slak; laat hen,
als ener vrouwe misdracht, de
zon niet aanschouwen.
9 Eer dan uw potten den
doornstruik gewaar worden,
zal Hij hem als levend, als in
heten toorn wegstormen.
10 De rechtvaardige zal zich
verblijden, als hij de wraak
aanschouwt; hij zal zijn voeten
wassen in het bloed des
goddelozen.
11 En de mens zal zeggen:
Immers is er vrucht voor den
rechtvaardige; immers is er een
God, Die op de aarde richt.

Een gouden kleinood van David, voor den opperzangmeester, Altascheth; toen Saul gezonden had, die zijn huis bewaren zouden, om hem te doden.

59 Red mij van mijn
vijanden, o mijn God!
stel mij in een hoog vertrek
voor degenen, die tegen mij
opstaan.
2 Red mij van de werkers der
ongerechtigheid, en verlos mij
van de mannen des bloeds.
3 Want zie, zij leggen mijner
ziel lagen; sterken rotten
zich tegen mij; zonder mijn
overtreding, en zonder mijn
zonde, o HEERE!
4 Zij lopen en bereiden zich
zonder mijn misdaad; waak op
mij tegemoet, en zie.
5 Ja, Gij HEERE, God der
heirscharen, God Israels!
ontwaak, om al deze heidenen

te bezoeken; wees niemand van
hen genadig, die trouwelooslijk
ongerechtigheid bedrijven.
Sela.
6 Tegen den avond keren zij
weder, zij tieren als een hond,
en zij gaan rondom de stad.
7 Zie, zij storten
overvloediglijk uit met hun
mond; zwaarden zijn op hun
lippen; want wie hoort het?
8 Maar Gij, HEERE! zult hen
belachen; Gij zult alle heidenen
bespotten.
9 Tegen zijn sterkte zal ik op
U wachten; want God is mijn
Hoog Vertrek.
10 De God mijner
goedertierenheid zal mij
voorkomen; God zal mij op
mijn verspieders doen zien.
11 Dood hen niet, opdat mijn
volk het niet vergete; doe hen
omzwerven door Uw macht, en
werp hen neder, o Heere, ons
Schild!
12 Om de zonde huns monds,
om het woord hunner lippen;
en laat hen gevangen worden
in hun hoogmoed; en om den
vloek, en om de leugen, die zij
vertellen.
13 Verteer hen in
grimmigheid; verteer hen,
dat zij er niet zijn, en laat hen
weten, dat God heerser is in
Jakob, ja, tot aan de einden der
aarde. Sela.
14 Laat hen dan tegen de
avond wederkeren, laat hen
tieren als een hond, en rondom
de stad gaan;
15 Laat hen zelfs omzwerven
om spijs; en laat hen
vernachten, al zijn zij niet
verzadigd.
16 Maar ik zal Uw sterkte
zingen, en des morgens Uw
goedertierenheid vrolijk
roemen, omdat Gij mij een
Hoog Vertrek zijt geweest, en
een Toevlucht ten dage, als mij
bange was.
17 Van U, o mijn Sterkte! zal
ik psalmzingen; want God is
mijn Hoog Vertrek, de God
mijner goedertierenheid.

Een gouden kleinood van David tot lering, voor den opperzangmeester, op Schusan Eduth; Als hij gevochten had met de Syriers van Mesopotamie, en met de Syriers van Zoba; en Joab wederkwam, en de Edomieten sloeg in het Zoutdal, twaalf duizend.

60 O God! Gij hadt ons
verstoten, Gij hadt ons
gescheurd, Gij zijt toornig
geweest; keer weder tot ons.
2 Gij hebt het land geschud,
Gij hebt het gespleten; genees
zijn breuken, want het wankelt.
3 Gij hebt Uw volk een harde
zaak doen zien; Gij hebt ons
gedrenkt met zwijmelwijn.
4 Maar nu hebt Gij dengenen,
die U vrezen, een banier
gegeven, om die op te werpen,
vanwege de waarheid. Sela.
5 Opdat Uw beminden
zouden bevrijd worden; geef
heil door Uw rechterhand, en
verhoor ons.
6 God heeft gesproken in
Zijn heiligdom; dies zal ik van
vreugde opspringen; ik zal

Sichem delen, en het dal van
Sukkoth zal ik afmeten.
7 Gilead is mijn, en Manasse
is mijn, en Efraim is de sterkte
mijns hoofds; Juda is mijn
wetgever.
8 Moab is mijn waspot; op
Edom zal ik mijn schoen
werpen! juich over mij, o gij
Palestina!
9 Wie zal mij voeren in een
vaste stad? Wie zal mij leiden
tot in Edom?
10 Zult Gij het niet zijn, o
God! Die ons verstoten hadt, en
niet uittoogt, o God! met onze
heirkrachten?
11 Geef Gij ons hulp uit de
benauwdheid, want 's mensen
heil is ijdelheid.
12 In God zullen wij kloeke
daden doen, en Hij zal onze
wederpartijders vertreden.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester, op de Neginoth.

61 O God! hoor mijn
geschrei, merk op mijn
gebed.
2 Van het einde des lands
roep ik tot U als mijn hart
overstelpt is; leid mij op een
rotssteen, die mij te hoog zou
zijn.
3 Want Gij zijt mij een
Toevlucht geweest, een sterke
Toren voor den vijand.
4 Ik zal in Uw hut verkeren
in eeuwigheden; ik zal mijn
toevlucht nemen in het
verborgene Uwer vleugelen.
Sela.
5 Want Gij, o God! hebt
gehoord naar mijn geloften;
Gij hebt mij gegeven de erfenis
dergenen, die Uw Naam
vrezen.
6 Gij zult dagen tot des
konings dagen toedoen; zijn
jaren zullen zijn als van
geslacht tot geslacht;
7 Hij zal eeuwiglijk voor
Gods aangezicht zitten; bereid
goedertierenheid en waarheid,
dat zij hem behoeden.
8 Zo zal ik Uw Naam
psalmzingen in eeuwigheid;
opdat ik mijn geloften betale,
dag bij dag.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester, over Jeduthun.

62 Immers is mijn ziel stil
tot God; van Hem is
mijn heil.
2 Immers is Hij mijn
Rotssteen en mijn Heil,
mijn Hoog Vertrek, ik zal niet
grotelijks wankelen.
3 Hoe lang zult gijlieden
kwaad aanstichten tegen een
man? Gij allen zult gedood
worden; gij zult zijn als
een ingebogen wand, een
aangestoten muur.
4 Zij raadslagen slechts, om
hem van zijn hoogheid te
verstoten; zij hebben behagen
in leugen; met hun mond
zegenen zij; maar met hun
binnenste vloeken zij. Sela.
5 Doch gij, o mijn ziel! zwijg
Gode; want van Hem is mijn
verwachting.

6 Hij is immers mijn
Rotssteen en mijn Heil,
mijn Hoog Vertrek; ik zal niet
wankelen.
7 In God is mijn Heil en
mijn Eer; de Rotssteen mijner
sterkte, mijn Toevlucht is in
God.
8 Vertrouw op Hem te aller
tijd, o gij volk! Stort ulieder
hart uit voor Zijn aangezicht;
God is ons een Toevlucht. Sela.
9 Immers zijn de gemene
lieden ijdelheid, de grote lieden
zijn leugen; in de weegschaal
opgewogen, zouden zij samen
lichter zijn dan de ijdelheid.
10 Vertrouwt niet op
onderdrukking, noch op
roverij; wordt niet ijdel, als
het vermogen overvloedig
aanwast, en zet er het hart niet
op.
11 God heeft een ding
gesproken, ik heb dit tweemaal
gehoord: dat de sterkte Godes
is.
12 En de goedertierenheid, o
Heere! is Uwe; want Gij zult
een iegelijk vergelden naar zijn
werk.

Een psalm van David, als hij was in de woestijn van Juda.

63 O God! Gij zijt mijn
God! ik zoek U in den
dageraad; mijn ziel dorst naar
U; mijn vlees verlangt naar U,
in een land, dor en mat, zonder
water.
2 Voorwaar, ik heb U in het
heiligdom aanschouwd, ziende
Uw sterkheid en Uw eer;
3 Want Uw goedertierenheid
is beter dan het leven; mijn
lippen zouden U prijzen.
4 Alzo zou ik U loven in mijn
leven; in Uw Naam zou ik mijn
handen opheffen.
5 Mijn ziel zou als met
smeer en vettigheid verzadigd
worden, en mijn mond zou
roemen met vrolijk zingende
lippen.
6 Als ik Uwer gedenk op mijn
legerstede, zo peins ik aan U in
de nachtwaken.
7 Want Gij zijt mij een hulp
geweest; en in de schaduw
Uwer vleugelen zal ik vrolijk
zingen.
8 Mijn ziel kleeft U achteraan;
Uw rechterhand ondersteunt
mij.
9 Maar dezen, die mijn ziel
zoeken tot verwoesting, zullen
komen in de onderste plaatsen
der aarde.
10 Men zal hen storten door
het geweld des zwaards; zij
zullen de vossen ten deel
worden.
11 Maar de koning zal zich in
God verblijden; een iegelijk,
die bij Hem zweert, zal zich
beroemen; want de mond der
leugensprekers zal gestopt
worden.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester.

64 Hoor, o God! mijn stem
in mijn geklag; behoed
mijn leven voor des vijands
schrik.

2 Verberg mij voor den heimelijken raad der boosdoeners, voor de oproerigheid van de werkers der ongerechtigheid.

3 Die hun tong scherpen als een zwaard, een bitter woord aanleggen als hun pijl;

4 Om in verborgen plaatsen den oprechte te schieten; haastig schieten zij naar hem, en vrezen niet.

5 Zij sterken zichzelven in een boze zaak; zij houden spraak van strikken te verbergen; zij zeggen: Wie zal ze zien?

6 Zij doorzoeken allerlei schalkheid; ten uiterste doorzoeken zij, wat te doorzoeken is; zelfs het binnenste eens mans, en het diepe hart.

7 Maar God zal hen haastig met een pijl schieten; hun plagen zijn er.

8 En hun tong zal hen doen aanstoten tegen zichzelven; een ieder, die hen ziet, zal zich wegpakken.

9 En alle mensen zullen vrezen, en Gods werk verkondigen, en Zijn doen verstandelijk aanmerken.

10 De rechtvaardige zal zich verblijden in den HEERE, en op Hem betrouwen; en alle oprechten van hart zullen zich beroemen.

Een psalm van David, een lied, voor den opperzangmeester.

65 De lofzang is in stilheid tot U, o God! in Sion; en U zal de gelofte betaald worden.
2 Gij hoort het gebed; tot U
zal alle vlees komen.
3 Ongerechtige dingen
hadden de overhand over mij; maar onze overtredingen, die verzoent Gij.
4 Welgelukzalig is hij, dien
Gij verkiest, en doet naderen, dat hij wone in Uw voorhoven; wij zullen verzadigd worden met het goed van Uw huis, met het heilige van Uw paleis.
5 Vreselijke dingen zult
Gij ons in gerechtigheid antwoorden, o God onzes heils! o Vertrouwen aller einden der aarde, en der verre gelegenen aan de zee!
6 Die de bergen vastzet door
Zijn kracht, omgord zijnde met macht.
7 Die het bruisen der zeeen
stilt, het bruisen harer golven, en het rumoer der volken.
8 En die op de einden wonen,
vrezen voor Uw tekenen; Gij doet de uitgangen des morgens en des avonds juichen.
9 Gij bezoekt het land, en
hebbende het begerig gemaakt, verrijkt Gij het grotelijks; de rivier Gods is vol waters; wanneer Gij het alzo bereid hebt, maakt Gij hunlieder koren gereed.
10 Gij maakt zijn
omgeploegde aarde dronken; Gij doet ze dalen in zijn voren;

Gij maakt het week door de
druppelen; Gij zegent zijn
uitspruitsel.
11 Gij kroont het jaar Uwer
goedheid; en Uw voetstappen
druipen van vettigheid.
12 Zij bedruipen de
weiden der woestijn; en
de heuvelen zijn aangegord
met verheuging.
13 De velden zijn bekleed met
kudden, en de dalen zijn bedekt
met koren; zij juichen, ook
zingen zij.

Een lied, een psalm, voor den opperzangmeester.

66 Juicht Gode, gij ganse
aarde!
2 Psalmzingt de eer Zijns
Naams; geeft eer Zijn lof.
3 Zegt tot God: Hoe vreselijk
zijt Gij in Uw werken! Om de
grootheid Uwer sterkte zullen
zich Uw vijanden geveinsdelijk
aan U onderwerpen.
4 De ganse aarde aanbidde
U, en psalmzinge U; zij
psalmzinge Uw Naam. Sela.
5 Komt en ziet Gods daden;
Hij is vreselijk van werking aan
de mensenkinderen.
6 Hij heeft de zee veranderd
in het droge; zij zijn te voet
doorgegaan door de rivier;
daar hebben wij ons in Hem
verblijd.
7 Hij heerst eeuwiglijk met
Zijn macht; Zijn ogen houden
wacht over de heidenen; laat
de afvalligen niet verhoogd
worden. Sela.
8 Looft, gij volken! onzen
God; en laat horen de stem
Zijns roems.
9 Die onze zielen in het leven
stelt, en niet toelaat, dat onze
voet wankele.
10 Want Gij hebt ons
beproefd, o God! Gij hebt
ons gelouterd, gelijk men het
zilver loutert;
11 Gij hadt ons in het net
gebracht; Gij hadt een engen
band om onze lenden gelegd;
12 Gij hadt den mens op
ons hoofd doen rijden; wij
waren in het vuur en in het
water gekomen; maar Gij
hebt ons uitgevoerd in een
overvloeiende verversing.
13 Ik zal met brandofferen in
Uw huis gaan; ik zal U mijn
geloften betalen,
14 Die mijn lippen hebben
geuit, en mijn mond heeft
uitgesproken, als mij bange
was.
15 Brandofferen van
mergbeesten zal ik U offeren,
met rookwerk van rammen;
ik zal runderen met bokken
bereiden. Sela.
16 Komt, hoort toe, o allen
gij, die God vreest, en ik zal
vertellen, wat Hij aan mijn ziel
gedaan heeft.
17 Ik riep tot Hem met mijn
mond, en Hij werd verhoogd
onder mijn tong.
18 Had ik naar
ongerechtigheid met mijn
hart gezien, de Heere zou niet
gehoord hebben.
19 Maar zeker, God heeft
gehoord; Hij heeft gemerkt op

de stem mijns gebeds.
20 Geloofd zij God, Die mijn
gebed niet heeft afgewend,
noch Zijn goedertierenheid
van mij.

Een psalm, een lied, voor den opperzangmeester, op de Neginoth.

67 God zij ons genadig en
zegene ons; Hij doe Zijn
aanschijn aan ons lichten. Sela.
2 Opdat men op de aarde Uw
weg kenne, onder alle heidenen
Uw heil.
3 De volken zullen U, o God!
loven; de volken, altemaal,
zullen U loven.
4 De natien zullen zich
verblijden en juichen, omdat
Gij de volken zult richten in
rechtmatigheid; en de natien
op de aarde die zult Gij leiden.
Sela.
5 De volken zullen U, o God!
loven; de volken, altemaal,
zullen U loven.
6 De aarde geeft haar gewas;
God, onze God, zal ons
zegenen.
7 God zal ons zegenen; en alle
einden der aarde zullen Hem
vrezen.

Een psalm, een lied van David, voor den opperzangmeester.

68 God zal opstaan,
Zijn vijanden zullen
verstrooid worden, en Zijn
haters zullen van Zijn
aangezicht vlieden.
2 Gij zult hen verdrijven,
gelijk rook verdreven wordt;
gelijk was voor het vuur smelt,
zullen de goddelozen vergaan
van Gods aangezicht.
3 Maar de rechtvaardigen
zullen zich verblijden; zij
zullen van vreugde opspringen
voor Gods aangezicht, en van
blijdschap vrolijk zijn.
4 Zingt Gode, psalmzingt
Zijn Naam; hoogt de wegen
voor Dien, Die in de vlakken
velden rijdt, omdat Zijn Naam
is HEERE; en springt op van
vreugde voor Zijn aangezicht.
5 Hij is een Vader der wezen,
en een Rechter der weduwen;
God, in de woonstede Zijner
heiligheid.
6 Een God, Die de eenzamen
zet in een huisgezin, uitvoert,
die in boeien gevangen zijn;
maar de afvalligen wonen in
het dorre.
7 O God! toen Gij voor het
aangezicht Uws volks uittoogt,
toen Gij daarhenen tradt in de
woestijn; Sela.
8 Daverde de aarde, ook
dropen de hemelen voor Gods
aanschijn; zelfs deze Sinai,
voor het aanschijn Gods, des
Gods van Israel.
9 Gij hebt zeer milden regen
doen druipen, o God! en Gij
hebt Uw erfenis gesterkt, als zij
mat was geworden.
10 Uw hoop woonde daarin;
Gij bereiddet ze door Uw
goedheid voor den ellendige, o
God!
11 De HEERE gaf te spreken;
der boodschappers van goede

tijdingen was een grote heirschaar.
12 De koningen der heirscharen vloden weg, zij vloden weg; en zij, die te huis bleef, deelde den roof uit.
13 Al laagt gijlieden tussen twee rijen van stenen, zo zult gij toch worden als vleugelen ener duive, overdekt met zilver, en welker vederen zijn met uitgegraven geluwen goud.
14 Als de Almachtige de koningen daarin verstrooide, werd zij sneeuwwit als op Zalmon.
15 De berg Basan is een berg Gods; de berg Basan is een bultige berg.
16 Waarom springt gij op, gij bultige bergen? Deze berg heeft God begeerd tot Zijn woning; ook zal er de HEERE wonen in eeuwigheid.
17 Gods wagenen zijn tweemaal tien duizend, de duizenden verdubbeld. De Heere is onder hen, een Sinai in heiligheid!
18 Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen; ja, ook de wederhorigen om bij U te wonen, o HEERE God!
19 Geloofd zij de HEERE; dag bij dag overlaadt Hij ons. Die God is onze Zaligheid. Sela.
20 Die God is ons een God van volkomene Zaligheid; en bij den HEERE, den Heere, zijn uitkomsten tegen den dood.
21 Voorzeker zal God den kop Zijner vijanden verslaan, den harigen schedel desgenen, die in zijn schulden wandelt.
22 De Heere heeft gezegd: Ik zal wederbrengen uit Basan; Ik zal wederbrengen uit de diepten der zee;
23 Opdat gij uw voet, ja, de tong uwer honden, moogt steken in het bloed van de vijanden, van een iegelijk van hen.
24 O God! zij hebben Uw gangen gezien, de gangen mijns Gods, mijns Konings, in het heiligdom.
25 De zangers gingen voor, de speellieden achter, in het midden de trommelende maagden.
26 Looft God in de gemeenten, den Heere, gij, die zijt uit den springader van Israel!
27 Daar is Benjamin de kleine, die over hen heerste, de vorsten van Juda, met hun vergadering, de vorsten van Zebulon, de vorsten van Nafthali.
28 Uw God heeft uw sterkte geboden; sterk, o God, wat Gij aan ons gewrocht hebt!
29 Om Uws tempels wil te Jeruzalem, zullen U de koningen geschenk toebrengen.
30 Scheld het wild gedierte des riets, de vergadering der stieren met de kalveren der volken; en dien, die zich onderwerpt met stukken zilvers; Hij heeft de volken verstrooid, die lust hebben in

oorlogen.
31 Prinselijke gezanten zullen
komen uit Egypte; Morenland
zal zich haasten zijn handen tot
God uit te strekken.
32 Gij koninkrijken der aarde,
zingt Gode; psalmzingt den
Heere! Sela.
33 Dien, Die daar rijdt in den
hemel der hemelen, Die van
ouds is; ziet, Hij geeft Zijn
stem, een stem der sterkte.
34 Geeft Gode sterkte! Zijn
hoogheid is over Israel, en Zijn
sterkte in de bovenste wolken.
35 O God! Gij zijt vreselijk
uit Uw heiligdommen; de God
Israels, Die geeft den volke
sterkte en krachten. Geloofd zij
God!

Een psalm van David, voor den opperzangmeester, op Schoschannim.

69 Verlos mij, o God!
want de wateren zijn
gekomen tot aan de ziel.
2 Ik ben gezonken in
grondeloze modder, waar men
niet kan staan; ik ben gekomen
in de diepten der wateren, en
de vloed overstroomt mij.
3 Ik ben vermoeid van mijn
roepen, mijn keel is ontstoken,
mijn ogen zijn bezweken, daar
ik ben hopende op mijn God.
4 Die mij zonder oorzaak
haten, zijn meer dan de haren
mijns hoofds; die mij zoeken
te vernielen, die mij om valse
oorzaken vijand zijn, zijn
machtig geworden; wat ik niet
geroofd heb, moet ik alsdan
wedergeven.
5 O God! Gij weet van mijn
dwaasheid, en mijn schulden
zijn voor U niet verborgen.
6 Laat hen door mij niet
beschaamd worden, die U
verwachten, o Heere, HEERE
der heirscharen, laat hen door
mij niet te schande worden,
die U zoeken, o God Israels!
7 Want om Uwentwil draag
ik versmaadheid; schande heeft
mijn aangezicht bedekt.
8 Ik ben mijn broederen
vreemd geworden, en
onbekend aan mijner moeders
kinderen.
9 Want de ijver van Uw
huis heeft mij verteerd; en de
smaadheden dergenen, die U
smaden, zijn op mij gevallen.
10 En ik heb geweend in het
vasten mijner ziel; maar het
is mij geworden tot allerlei
smaad.
11 En ik heb een zak tot
mijn kleed aangedaan; maar ik
ben hun tot een spreekwoord
geworden.
12 Die in de poort zitten,
klappen van mij; en ik ben
een snarenspel dergenen, die
sterken drank drinken.
13 Maar mij aangaande, mijn
gebed is tot U, o HEERE; er is
een tijd des welbehagens, o
God! door de grootheid Uwer
goedertierenheid; verhoor mij
door de getrouwheid Uws
heils.
14 Ruk mij uit het slijk, en
laat mij niet verzinken; laat mij
gered worden van mijn haters,
en uit de diepten der wateren.

15 Laat de watervloed mij niet overstromen, en laat de diepte mij niet verslinden; en laat den put zijn mond over mij niet toesluiten.

16 Verhoor mij, o HEERE, want Uw goedertierenheid is goed; zie mij aan naar de grootheid Uwer barmhartigheden.

17 En verberg Uw aangezicht niet van Uw knecht, want mij is bange; haast U, verhoor mij.

18 Nader tot mijn ziel, bevrijd ze; verlos mij om mijner vijanden wil.

19 Gij weet mijn versmaadheid, en mijn schaamte, en mijn schande; al mijn benauwers zijn voor U.

20 De versmaadheid heeft mijn hart gebroken, en ik ben zeer zwak; en ik heb gewacht naar medelijden, maar er is geen; en naar vertroosters, maar heb ze niet gevonden.

21 Ja, zij hebben mij gal tot mijn spijs gegeven; en in mijn dorst hebben zij mij edik te drinken gegeven.

22 Hun tafel worde voor hun aangezicht tot een strik, en tot volle vergelding tot een valstrik.

23 Laat hun ogen duister worden, dat zij niet zien; en doe hun lenden gedurig waggelen.

24 Stort over hen Uw gramschap uit; en de hittigheid Uws toorns grijpe hen aan.

25 Hun paleis zij verwoest; in hun tenten zij geen inwoner.

26 Want zij vervolgen, dien Gij geslagen hebt; en maken een praat van de smart Uwer verwonden.

27 Doe misdaad tot hun misdaad, en laat hen niet komen tot Uw gerechtigheid.

28 Laat hen uitgedelgd worden uit het boek des levens, en met de rechtvaardigen niet aangeschreven worden.

29 Doch ik ben ellendig en in smart; Uw heil, o God! zette mij in een hoog vertrek.

30 Ik zal Gods Naam prijzen met gezang, en Hem met dankzegging grootmaken.

31 En het zal den HEERE aangenamer zijn dan een os, of een gehoornde var, die de klauwen verdeelt.

32 De zachtmoedigen, dit gezien hebbende, zullen zich verblijden; en gij, die God zoekt, ulieder hart zal leven.

33 Want de HEERE hoort de nooddruftigen, en Hij veracht Zijn gevangenen niet.

34 Dat Hem prijzen de hemel en de aarde, de zeeen, en al wat daarin wriemelt.

35 Want God zal Sion verlossen, en de steden van Juda bouwen; en aldaar zullen zij wonen, en haar erfelijk bezitten;

36 En het zaad Zijner knechten zal haar beerven; en de liefhebbers Zijns Naams zullen daarin wonen.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester, om te doen gedenken.

70 Haast U, o God, om mij te verlossen, o HEERE, tot mijn hulp.
2 Laat hen beschaamd en schaamrood worden, die mijn ziel zoeken; laat hen achterwaarts gedreven en te schande worden, die lust hebben aan mijn kwaad.
3 Laat hen terugkeren tot loon hunner beschaming, die daar zeggen: Ha, ha!
4 Laat in U vrolijk en verblijd zijn allen, die U zoeken; laat de liefhebbers Uws heils geduriglijk zeggen: God zij groot gemaakt!
5 Doch ik ben ellendig en nooddruftig; o God, haast U tot mij; Gij zijt mijn Hulp en mijn Bevrijder; HEERE, vertoef niet!

71 Op U, o HEERE! betrouw ik; laat mij niet beschaamd worden in eeuwigheid.
2 Red mij door Uw gerechtigheid, en bevrijd mij; neig Uw oor tot mij, en verlos mij.
3 Wees mij tot een Rotssteen, om daarin te wonen, om geduriglijk daarin te gaan; Gij hebt bevel gegeven, om mij te verlossen, want Gij zijt mijn Steenrots en mijn Burg.
4 Mijn God, bevrijd mij van de hand des goddelozen, van de hand desgenen, die verkeerdelijk handelt, en des opgeblazenen.
5 Want Gij zijt mijn Verwachting, Heere, HEERE! mijn Vertrouwen van mijn jeugd aan.
6 Op U heb ik gesteund van den buik aan; van mijner moeders ingewand aan zijt Gij mijn Uithelper; mijn lof is geduriglijk van U.
7 Ik ben velen als een wonder geweest; doch Gij zijt mijn sterke Toevlucht.
8 Laat mijn mond vervuld worden met Uw lof, den gansen dag met Uw heerlijkheid.
9 Verwerp mij niet in den tijd des ouderdoms; verlaat mij niet, terwijl mijn kracht vergaat.
10 Want mijn vijanden spreken van mij, en die op mijn ziel loeren, beraadslagen te zamen,
11 Zeggende: God heeft hem verlaten; jaagt na, en grijpt hem, want er is geen verlosser.
12 O God, wees niet verre van mij; mijn God! haast U tot mijn hulp.
13 Laat hen beschaamd worden, laat hen verteerd worden, die mijn ziel tegen zijn; laat hen met smaad en schande overdekt worden, die mijn kwaad zoeken.
14 Doch ik zal geduriglijk hopen, en zal al Uw lof nog groter maken.
15 Mijn mond zal Uw gerechtigheid vertellen, den gansen dag Uw heil; hoewel ik de getallen niet weet.
16 Ik zal heengaan in de mogendheden des

Heeren HEEREN; ik zal Uw gerechtigheid vermelden, de Uwe alleen.

17 O God! Gij hebt mij geleerd van mijn jeugd aan, en tot nog toe verkondig ik Uw wonderen.

18 Daarom ook, terwijl de ouderdom en grijsheid daar is, verlaat mij niet, o God, totdat ik dezen geslachte verkondige Uw arm, allen nakomelingen Uw macht.

19 Ook is Uw gerechtigheid, o God, tot in de hoogte; Gij, Die grote dingen gedaan hebt; o God! wie is U gelijk?

20 Gij, Die mij veel benauwdheden en kwaden hebt doen zien, zult mij weder levend maken, en zult mij weder ophalen uit de afgronden der aarde.

21 Gij zult mijn grootheid vermeerderen, en mij rondom vertroosten.

22 Ook zal ik U loven met het instrument der luit, Uw trouw, mijn God; ik zal U psalmzingen met de harp, o Heilige Israels!

23 Mijn lippen zullen juichen, wanneer ik U zal psalmzingen, en mijn ziel, die Gij verlost hebt.

24 Ook zal mijn tong Uw gerechtigheid den gansen dag uitspreken, want zij zijn beschaamd, want zij zijn schaamrood geworden, die mijn kwaad zoeken.

Voor Salomo.

72 O God! geef den koning
Uw rechten, en Uw
gerechtigheid den zoon des
konings.
2 Zo zal hij Uw volk richten
met gerechtigheid, en Uw
ellendigen met recht.
3 De bergen zullen den volke
vrede dragen, ook de heuvelen,
met gerechtigheid.
4 Hij zal de ellendigen
des volks richten; hij zal de
kinderen des nooddruftigen
verlossen, en den verdrukker
verbrijzelen.
5 Zij zullen U vrezen, zolang
de zon en maan zullen zijn, van
geslacht tot geslacht.
6 Hij zal nederdalen als
een regen op het nagras, als
de druppelen, die de aarde
bevochtigen.
7 In zijn dagen zal de
rechtvaardige bloeien, en de
veelheid van vrede, totdat de
maan niet meer zij.
8 En hij zal heersen van de
zee tot aan de zee, en van de
rivier tot aan de einden der
aarde.
9 De ingezetenen van dorre
plaatsen zullen voor zijn
aangezicht knielen, en zijn
vijanden zullen het stof lekken.
10 De koningen van Tharsis
en de eilanden zullen
geschenken aanbrengen;
de koningen van Scheba
en Seba zullen vereringen
toevoeren.
11 Ja, alle koningen zullen
zich voor hem nederbuigen,

alle heidenen zullen hem
dienen.
12 Want hij zal den
nooddruftige redden, die
daar roept, mitsgaders den
ellendige, en die geen helper
heeft.
13 Hij zal den arme en
nooddruftige verschonen, en
de zielen der nooddruftigen
verlossen.
14 Hij zal hun zielen van list
en geweld bevrijden, en hun
bloed zal dierbaar zijn in zijn
ogen.
15 En hij zal leven; en men zal
hem geven van het goud van
Scheba, en men zal geduriglijk
voor hem bidden; den gansen
dag zal men hem zegenen.
16 Is er een hand vol koren
in het land op de hoogte der
bergen, de vrucht daarvan zal
ruisen als de Libanon; en die
van de stad zullen bloeien als
het kruid der aarde.
17 Zijn naam zal zijn tot in
eeuwigheid; zolang als er de
zon is, zal zijn naam van kind
tot kind voortgeplant worden;
en zij zullen in hem gezegend
worden; alle heidenen zullen
hem welgelukzalig roemen.
18 Geloofd zij de HEERE God,
de God Israels, Die alleen
wonderen doet.
19 En geloofd zij de Naam
Zijner heerlijkheid tot in
eeuwigheid; en de ganse aarde
worde met Zijn heerlijkheid
vervuld. Amen, ja, amen.
20 De gebeden van David, den
zoon van Isai, hebbende een
einde.

Een psalm van Asaf.

73 Immers is God Israel
goed, dengenen, die rein
van harte zijn.
2 Maar mij aangaande,
mijn voeten waren bijna
uitgeweken; mijn treden
waren bijkans uitgeschoten.
3 Want ik was nijdig op de
dwazen, ziende der goddelozen
vrede.
4 Want er zijn geen banden
tot hun dood toe, en hun kracht
is fris.
5 Zij zijn niet in de moeite als
andere mensen, en worden met
andere mensen niet geplaagd.
6 Daarom omringt hen de
hovaardij als een keten; het
geweld bedekt hen als een
gewaad.
7 Hun ogen puilen uit van
vet; zij gaan de inbeeldingen
des harten te boven.
8 Zij mergelen de lieden
uit, en spreken boselijk van
verdrukking; zij spreken uit de
hoogte.
9 Zij zetten hun mond tegen
den hemel, en hun tong
wandelt op de aarde.
10 Daarom keert zich Zijn
volk hiertoe, als hun wateren
eens vollen bekers worden
uitgedrukt,
11 Dat zij zeggen: Hoe
zou het God weten, en zou
er wetenschap zijn bij den
Allerhoogste?
12 Ziet, dezen zijn goddeloos;
nochtans hebben zij rust in de
wereld; zij vermenigvuldigen
het vermogen.

13 Immers heb ik tevergeefs
mijn hart gezuiverd, en mijn
handen in onschuld gewassen.
14 Dewijl ik den gansen dag
geplaagd ben, en mijn straffing
is er alle morgens.
15 Indien ik zou zeggen: Ik
zal ook alzo spreken; ziet, zo
zou ik trouweloos zijn aan het
geslacht Uwer kinderen.
16 Nochtans heb ik gedacht
om dit te mogen verstaan; maar
het was moeite in mijn ogen;
17 Totdat ik in Gods
heiligdommen inging, en
op hun einde merkte.
18 Immers zet Gij hen op
gladde plaatsen; Gij doet hen
vallen in verwoestingen.
19 Hoe worden zij als in
een ogenblik tot verwoesting,
nemen een einde, worden te
niet van verschrikkingen!
20 Als een droom na het
ontwaken! Als Gij opwaakt, o
Heere, dan zult Gij hun beeld
verachten.
21 Als mijn hart opgezwollen
was, en ik in mijn nieren
geprikkeld werd,
22 Toen was ik onvernuftig,
en wist niets; ik was een groot
beest bij U.
23 Ik zal dan geduriglijk bij U
zijn; Gij hebt mijn rechterhand
gevat;
24 Gij zult mij leiden door Uw
raad; en daarna zult Gij mij in
heerlijkheid opnemen.
25 Wien heb ik nevens U in
den hemel? Nevens U lust mij
ook niets op de aarde!
26 Bezwijkt mijn vlees
en mijn hart, zo is God de
Rotssteen mijns harten, en
mijn Deel in eeuwigheid.
27 Want ziet, die verre van U
zijn, zullen vergaan; Gij roeit
uit, al wie van U afhoereert.
28 Maar mij aangaande, het is
mij goed nabij God te wezen;
ik zet mijn betrouwen op den
Heere HEERE, om al Uw werken
te vertellen.

Een onderwijzing, voor Asaf.

74 O God! waarom verstoot Gij in
eeuwigheid? Waarom zou
Uw toorn roken tegen de
schapen Uwer weide?
2 Gedenk aan Uw
vergadering, die Gij van
ouds verworven hebt; de roede
Uwer erfenis, die Gij verlost
hebt; den berg Sion, waarop
Gij gewoond hebt.
3 Hef Uw voeten op tot
de eeuwige verwoestingen;
de vijand heeft alles in het
heiligdom verdorven.
4 Uw wederpartijders hebben
in het midden van Uw
vergaderplaatsen gebruld;
zij hebben hun tekenen tot
tekenen gesteld.
5 Een ieder werd er bekend
als een, die de bijlen omhoog
aanbrengt in de dichtigheid
van een geboomte.
6 Alzo hebben zij nu
derzelver graveerselen samen
met houwelen en beukhamers
in stukken geslagen.
7 Zij hebben Uw
heiligdommen in het vuur
gezet; ter aarde toe hebben

zij de woning Uws Naams
ontheiligd.
8 Zij hebben in hun hart
gezegd: Laat ze ons te zamen
uitplunderen; zij hebben alle
Gods vergaderplaatsen in het
land verbrand.
9 Wij zien onze tekenen niet;
er is geen profeet meer, noch
iemand bij ons, die weet, hoe
lang.
10 Hoe lang, o God! zal de
wederpartijder smaden? Zal de
vijand Uw Naam in eeuwigheid
lasteren?
11 Waarom trekt Gij Uw
hand, ja, Uw rechterhand af?
Trek haar uit het midden van
Uw boezem; maak een einde.
12 Evenwel is God mijn
Koning van ouds af, Die
verlossingen werkt in het
midden der aarde.
13 Gij hebt door Uw sterkte
de zee gespleten; Gij hebt
de koppen der draken in de
wateren verbroken.
14 Gij hebt de koppen des
Leviathans verpletterd; Gij
hebt hem tot spijs gegeven aan
het volk in dorre plaatsen.
15 Gij hebt een fontein en
beek gekliefd; Gij hebt sterke
rivieren uitgedroogd.
16 De dag is Uwe, ook is de
nacht Uwe; Gij hebt het licht en
de zon bereid.
17 Gij hebt al de palen der
aarde gesteld; zomer en winter,
die hebt Gij geformeerd.
18 Gedenk hieraan; de vijand
heeft den HEERE gesmaad, en
een dwaas volk heeft Uw Naam
gelasterd.
19 Geef aan het wild gedierte
de ziel Uwer tortelduif niet
over; vergeet den hoop Uwer
ellendigen niet in eeuwigheid.
20 Aanschouw het verbond;
want de duistere plaatsen des
lands zijn vol woningen van
geweld.
21 Laat den verdrukte niet
beschaamd wederkeren; laat
den ellendige en nooddruftige
Uw Naam prijzen.
22 Sta op, o God! twist
Uw twistzaak; gedenk der
smaadheid, die U van den
dwaze wedervaart den gansen
dag.
23 Vergeet niet het geroep
Uwer wederpartijders; het
getier dergenen, die tegen U
opstaan, klimt geduriglijk op.

Voor den opperzangmeester, Altascheth; een psalm, een lied, voor Asaf.

75 Wij loven U, o God;
wij loven, dat Uw
Naam nabij is; men vertelt Uw
wonderen.
2 Als ik het bestemde ambt
zal ontvangen hebben, zo zal ik
gans recht richten.
3 Het land en al zijn inwoners
waren versmolten; maar ik heb
zijn pilaren vastgemaakt. Sela.
4 Ik heb gezegd tot de
onzinnigen: Weest niet
onzinnig; en tot de goddelozen:
Verhoogt den hoorn niet.
5 Verhoogt uw hoorn niet
omhoog; spreekt niet met
stijven hals.

6 Want het verhogen komt
niet uit het oosten, noch uit het
westen, noch uit de woestijn;
7 Maar God is Rechter; Hij
vernedert dezen, en verhoogt
genen.
8 Want in des HEEREN hand
is een beker, en de wijn is
beroerd, vol van mengeling, en
Hij schenkt daaruit; doch alle
goddelozen der aarde zullen
zijn droesemen uitzuigende
drinken.
9 En ik zal het in eeuwigheid
verkondigen; ik zal den God
Jakobs psalmzingen.
10 En ik zal alle hoornen
der goddelozen afhouwen; de
hoornen des rechtvaardigen
zullen verhoogd worden.

Een psalm, een lied van Asaf, voor den opperzangmeester, op de Neginoth.

76 God is bekend in Juda;
Zijn Naam is groot in
Israel.
2 En in Salem is Zijn hut, en
Zijn woning in Sion.
3 Aldaar heeft Hij verbroken
de vurige pijlen van den boog,
het schild, en het zwaard, en
den krijg. Sela.
4 Gij zijt doorluchtiger en
heerlijker dan de roofbergen.
5 De stouthartigen zijn
beroofd geworden; zij hebben
hun slaap gesluimerd; en
geen van de dappere mannen
hebben hun handen gevonden.
6 Van Uw schelden, o God
van Jakob! is samen wagen en
paard in slaap gezonken.
7 Gij, vreselijk zijt Gij; en
wie zal voor Uw aangezicht
bestaan, van den tijd Uws
toorns af?
8 Gij deedt een oordeel horen
uit den hemel; de aarde vreesde
en werd stil,
9 Als God opstond
ten oordeel, om alle
zachtmoedigen der aarde
te verlossen. Sela.
10 Want de grimmigheid
des mensen zal U loffelijk
maken; het overblijfsel
der grimmigheden zult Gij
opbinden.
11 Doet geloften en betaalt
ze den HEERE, uw God, gij
allen, die rondom Hem zijt!
Laat hen Dien, Die te vrezen is,
geschenken brengen;
12 Die den geest der vorsten
als druiven afsnijdt; Die den
koningen der aarde vreselijk is.

Een psalm van Asaf, voor den opperzangmeester, over Jeduthun.

77 Mijn stem is tot God, en
ik roep; mijn stem is tot
God, en Hij zal het oor tot mij
neigen.
2 Ten dage mijner
benauwdheid zocht ik den
HEERE; mijn hand was des
nachts uitgestrekt, en liet niet
af; mijn ziel weigerde getroost
te worden.
3 Dacht ik aan God, zo
maakte ik misbaar; peinsde ik,
zo werd mijn ziel overstelpt.
Sela.

4 Gij hieldt mijn ogen wakende; ik was verslagen, en sprak niet.
5 Ik overdacht de dagen van ouds, de jaren der eeuwen.
6 Ik dacht aan mijn snarenspel; in den nacht overlegde ik in mijn hart, en mijn geest onderzocht:
7 Zal dan de Heere in eeuwigheden verstoten, en voortaan niet meer goedgunstig zijn?
8 Houdt Zijn goedertierenheid in eeuwigheid op? Heeft de toezegging een einde, van geslacht tot geslacht?
9 Heeft God vergeten genadig te zijn? Heeft Hij Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten? Sela.
10 Daarna zeide ik: Dit krenkt mij; maar de rechterhand des Allerhoogsten verandert.
11 Ik zal de daden des HEEREN gedenken; ja, ik zal gedenken Uw wonderen van ouds her;
12 En zal al Uw werken betrachten, en van Uw daden spreken.
13 O God! Uw weg is in het heiligdom; wie is een groot God, gelijk God?
14 Gij zijt die God, Die wonder doet; Gij hebt Uw sterkte bekend gemaakt onder de volken.
15 Gij hebt Uw volk door Uw arm verlost; de kinderen van Jakob en van Jozef. Sela.
16 De wateren zagen U, o God! de wateren zagen U, zij beefden; ook waren de afgronden beroerd.
17 De dikke wolken goten water uit; de bovenste wolken gaven geluid; ook gingen Uw pijlen daarhenen.
18 Het geluid Uws donders was in het ronde; de bliksemen verlichtten de wereld; de aarde werd beroerd en daverde.
19 Uw weg was in de zee, en Uw pad in grote wateren, en Uw voetstappen werden niet bekend.
20 Gij leiddet Uw volk, als een kudde door de hand van Mozes en Aaron.

Een onderwijzing van Asaf.

78 O mijn volk! neem mijn leer ter oren; neigt ulieder oor tot de redenen mijns monds.
2 Ik zal mijn mond opendoen met spreuken; ik zal verborgenheden overvloediglijk uitstorten, van ouds her;
3 Die wij gehoord hebben en weten ze, en onze vaders ons verteld hebben.
4 Wij zullen het niet verbergen voor hun kinderen, voor het navolgende geslacht, vertellende de loffelijkheden des HEEREN, en Zijn sterkheid, en Zijn wonderen, die Hij gedaan heeft.
5 Want Hij heeft een getuigenis opgericht in Jakob, en een wet gesteld in Israel; die Hij onzen vaderen geboden heeft, dat zij ze hun kinderen zouden bekend maken;

6 Opdat het navolgende
geslacht die weten zou, de
kinderen, die geboren zouden
worden; en zouden opstaan, en
vertellen ze hun kinderen;
7 En dat zij hun hoop op
God zouden stellen, en Gods
daden niet vergeten, maar Zijn
geboden bewaren;
8 En dat zij niet zouden
worden gelijk hun vaders, een
wederhorig en wederspannig
geslacht; een geslacht, dat zijn
hart niet richtte, en welks geest
niet getrouw was met God.
9 (De kinderen van Efraim,
gewapende boogschutters,
keerden om ten dage des
strijds.)
10 Zij hielden Gods verbond
niet, en weigerden te wandelen
in Zijn wet.
11 En zij vergaten Zijn daden,
en Zijn wonderen, die Hij hun
had doen zien.
12 Voor hun vaderen had Hij
wonder gedaan, in Egypteland,
in het veld van Zoan.
13 Hij kliefde de zee, en deed
er hen doorgaan; en de wateren
deed Hij staan als een hoop.
14 En Hij leidde hen des daags
met een wolk, en den gansen
nacht met een licht des vuurs.
15 Hij kliefde de rotsstenen
in de woestijn, en drenkte hen
overvloedig, als uit afgronden.
16 Want Hij bracht stromen
voort uit de steenrots, en deed
de wateren afdalen als rivieren.
17 Nog voeren zij wijders
voort tegen Hem te zondigen,
verbitterende den Allerhoogste
in de dorre wildernis.
18 En zij verzochten God in
hun hart, begerende spijs naar
hun lust.
19 En zij spraken tegen
God, zij zeiden: Zou God een
tafel kunnen toerichten in de
woestijn?
20 Ziet, Hij heeft den
rotssteen geslagen, dat er
wateren uitvloeiden, en beken
overvloediglijk uitbraken,
zou Hij ook brood kunnen
geven? Zou Hij Zijn volke
vlees toebereiden?
21 Daarom hoorde de HEERE,
en werd verbolgen; en een vuur
werd ontstoken tegen Jakob, en
toorn ging ook op tegen Israel;
22 Omdat zij in God niet
geloofden, en op Zijn heil niet
vertrouwden.
23 Daar Hij den wolken van
boven gebood, en de deuren
des hemels opende;
24 En regende op hen het Man
om te eten, en gaf hun hemels
koren.
25 Een iegelijk at het brood
der Machtigen; Hij zond hun
teerkost tot verzadiging.
26 Hij dreef den oostenwind
voort in den hemel, en voerde
den zuidenwind aan door Zijn
sterkte;
27 En regende op hen vlees als
stof, en gevleugeld gevogelte
als zand der zeeen;
28 En deed het vallen in het
midden zijns legers, rondom
zijn woningen.
29 Toen aten zij, en werden
zeer zat; zodat Hij hun hun lust
toebracht.

30 Zij waren nog niet
vervreemd van hun lust; hun
spijs was nog in hun mond,
31 Als Gods toorn tegen hen
opging, dat Hij van hun vetsten
doodde, en de uitgelezenen van
Israel nedervelde.
32 Boven dit alles zondigden
zij nog, en geloofden niet, door
Zijn wonderen.
33 Dies deed Hij hun dagen
vergaan in ijdelheid, en hun
jaren in verschrikking.
34 Als Hij hen doodde, zo
vraagden zij naar Hem, en
keerden weder, en zochten God
vroeg;
35 En gedachten, dat God hun
Rotssteen was, en God, de
Allerhoogste, hun Verlosser.
36 En zij vleiden Hem met
hun mond, en logen Hem met
hun tong.
37 Want hun hart was niet
recht met Hem, en zij waren
niet getrouw in Zijn verbond.
38 Doch Hij, barmhartig
zijnde, verzoende de
ongerechtigheid, en verdierf
hen niet; maar wendde dikwijls
Zijn toorn af, en wekte Zijn
ganse grimmigheid niet op.
39 En Hij dacht, dat zij
vlees waren, een wind, die
henengaat en niet wederkeert.
40 Hoe dikwijls verbitterden
zij Hem in de woestijn, deden
Hem smart aan in de wildernis!
41 Want zij kwamen alweder,
en verzochten God, en stelden
den Heilige Israels een perk.
42 Zij dachten niet aan Zijn
hand, aan den dag, toen Hij
hen van den wederpartijder
verloste;
43 Hoe Hij Zijn tekenen
stelde in Egypte, en Zijn
wonderheden in het veld van
Zoan;
44 En hun vloeden in bloed
veranderde, en hun stromen,
opdat zij niet zouden drinken.
45 Hij zond een vermenging
van ongedierte onder hen, dat
hen verteerde, en vorsen, die
hen verdierven.
46 En Hij gaf hun gewas den
kruidworm, en hun arbeid den
sprinkhaan.
47 Hij doodde hun wijnstok
door den hagel, en hun wilde
vijgebomen door vurigen
hagelsteen.
48 Ook gaf Hij hun vee den
hagel over, en hun beesten aan
de vurige kolen.
49 Hij zond onder
hen de hittigheid Zijns
toorns, verbolgenheid,
en verstoordheid, en
benauwdheid, met uitzending
der boden van veel kwaads.
50 Hij woog een pad voor Zijn
toorn; Hij onttrok hun ziel niet
van den dood; en hun gedierte
gaf Hij aan de pestilentie over.
51 En Hij sloeg al het
eerstgeborene in Egypte, het
beginsel der krachten in de
tenten van Cham.
52 En Hij voerde Zijn volk als
schapen, en leidde hen, als een
kudde, in de woestijn.
53 Ja, Hij leidde hen zeker,
zodat zij niet vreesden; want de
zee had hun vijanden overdekt.

54 En Hij bracht hen tot de landpale Zijner heiligheid, tot dezen berg, dien Zijn rechterhand verkregen heeft.

55 En Hij verdreef voor hun aangezicht de heidenen, en deed hen vallen in het snoer hunner erfenis, en deed de stammen Israels in hun tenten wonen.

56 Maar zij verzochten en verbitterden God, den Allerhoogste, en onderhielden Zijn getuigenissen niet.

57 En zij weken terug, en handelden trouwelooslijk, gelijk hun vaders; zij zijn omgekeerd, als een bedriegelijke boog.

58 En zij verwekten Hem tot toorn door hun hoogten, en verwekten Hem tot ijver door hun gesneden beelden.

59 God hoorde het en werd verbolgen, en versmaadde Israel zeer.

60 Dies verliet Hij den tabernakel te Silo, de tent, die Hij tot een woning gesteld had onder de mensen.

61 En Hij gaf Zijn sterkte in de gevangenis, en Zijn heerlijkheid in de hand des wederpartijders.

62 En Hij leverde Zijn volk over ten zwaarde, en werd verbolgen tegen Zijn erfenis.

63 Het vuur verteerde hun jongelingen, en hun jonge dochters werden niet geprezen.

64 Hun priesters vielen door het zwaard, en hun weduwen weenden niet.

65 Toen ontwaakte de Heere, als een slapende, als een held, die juicht van den wijn.

66 En Hij sloeg Zijn wederpartijders aan het achterste; Hij deed hun eeuwige smaadheid aan.

67 Doch Hij verwierp de tent van Jozef, en den stam van Efraim verkoos Hij niet.

68 Maar Hij verkoos den stam van Juda, den berg Sion, dien Hij liefhad.

69 En Hij bouwde Zijn heiligdom als hoogten, als de aarde, die Hij gegrond heeft in eeuwigheid.

70 En Hij verkoos Zijn knecht David, en nam hem van de schaapskooien;

71 Van achter de zogende schapen deed Hij hem komen, om te weiden Jakob, Zijn volk, en Israel, Zijn erfenis.

72 Ook heeft hij hen geweid naar de oprechtheid zijns harten, en heeft hen geleid met een zeer verstandig beleid zijner handen.

Een psalm van Asaf.

79 O God! Heidenen zijn gekomen in Uw erfenis; zij hebben den tempel Uwer heiligheid verontreinigd; zij hebben Jeruzalem tot steenhopen gesteld.

2 Zij hebben de dode lichamen Uwer knechten aan het gevogelte des hemels tot spijs gegeven; het vlees Uwer gunstgenoten aan het gedierte des lands.

3 Zij hebben hun bloed
rondom Jeruzalem als water
vergoten; en er was niemand,
die hen begroef.
4 Wij zijn onzen naburen een
smaadheid geworden; een spot
en schimp dien, die rondom
ons zijn.
5 Hoe lang, HEERE? Zult Gij
eeuwiglijk toornen? Zal Uw
ijver als vuur branden?
6 Stort Uw grimmigheid
uit over de heidenen, die
U niet kennen, en over de
koninkrijken, die Uw Naam
niet aanroepen.
7 Want men heeft Jakob
opgegeten, en zij hebben zijn
liefelijke woning verwoest.
8 Gedenk ons de vorige
misdaden niet; haast U, laat
Uw barmhartigheden ons
voorkomen; want wij zijn zeer
dun geworden.
9 Help ons, o God onzes heils!
ter oorzake van de eer Uws
Naams; en red ons, en doe
verzoening over onze zonden,
om Uws Naams wil.
10 Waarom zouden de
heidenen zeggen: Waar is
hun God? Laat de wraak
des vergoten bloeds Uwer
knechten onder de heidenen
voor onze ogen bekend
worden.
11 Laat het gekerm der
gevangenen voor Uw aanschijn
komen; behoud overig de
kinderen des doods, naar de
grootheid Uws arms.
12 En geef onze naburen
zevenvoudig weder in hun
schoot hun smaad, waarmede
zij U, o Heere! gesmaad
hebben.
13 Zo zullen wij, Uw volk
en de schapen Uwer weide,
U loven in eeuwigheid, van
geslacht tot geslacht; wij zullen
Uw roem vertellen.

Voor den opperzangmeester, op Schoschannim; een getuigenis, een psalm van Asaf.

80 O Herder Israels! neem
ter ore, Die Jozef als
schapen leiddet; Die tussen
de cherubim zit, verschijn
blinkende.
2 Wek Uw macht op voor
het aangezicht van Efraim, en
Benjamin, en Manasse, en kom
tot onze verlossing.
3 O God! breng ons weder, en
laat Uw aanschijn lichten, zo
zullen wij verlost worden.
4 O HEERE, God der
heirscharen! hoe lang zult
Gij roken tegen het gebed Uws
volks?
5 Gij spijst hen met
tranenbrood, en drenkt hen
met tranen uit een drieling.
6 Gij hebt ons onzen naburen
tot een twist gesteld, en onze
vijanden spotten onder zich.
7 O God der heirscharen!
breng ons weder, en laat Uw
aangezicht lichten; zo zullen
wij verlost worden.
8 Gij hebt een wijnstok uit
Egypte overgebracht, hebt de
heidenen verdreven, en hebt
denzelven geplant;
9 Gij hebt de plaats voor hem
bereid, en zijn wortelen doen

inwortelen, zodat hij het land vervuld heeft.

10 De bergen zijn met zijn schaduw bedekt geweest, en zijn ranken waren als cederbomen Gods.

11 Hij schoot zijn ranken uit tot aan de zee, en zijn scheuten tot aan de rivier.

12 Waarom hebt Gij zijn muren doorgebroken, zodat allen, die den weg voorbijgaan, hem plukken?

13 Het zwijn uit het woud heeft hem uitgewroet, en het wild des velds heeft hem afgeweid.

14 O God der heirscharen! keer toch weder; aanschouw uit den hemel, en zie, en bezoek dezen wijnstok,

15 En den stam, dien Uw rechterhand geplant heeft, en dat om den zoon, dien Gij U gesterkt hebt!

16 Hij is met vuur verbrand; hij is afgehouwen; zij komen om van het schelden Uws aangezichts.

17 Uw hand zij over den man Uwer rechterhand, over des mensen zoon, dien Gij U gesterkt hebt.

18 Zo zullen wij van U niet terugkeren; behoud ons in het leven, zo zullen wij Uw Naam aanroepen.

19 O HEERE, God der heirscharen! breng ons weder; laat Uw aanschijn lichten, zo zullen wij verlost worden.

Voor den opperzangmeester, op de Gittith, een psalm van Asaf.

81 Zingt vrolijk Gode, onze Sterkte; juicht den God van Jakob.

2 Heft een psalm op, en geeft de trommel; de liefelijke harp met de luit.

3 Blaast de bazuin in de nieuwe maan, ter bestemder tijd, op onzen feestdag.

4 Want dit is een inzetting in Israel, een recht van den God Jakobs.

5 Hij heeft het gezet tot een getuigenis in Jozef, als Hij uitgetogen was tegen Egypteland; alwaar ik gehoord heb een spraak, die ik niet verstond;

6 Ik heb zijn schouder van den last onttrokken; zijn handen zijn van de potten ontslagen.

7 In de benauwdheid riept gij, en Ik hielp u uit; Ik antwoordde u uit de schuilplaats des donders; Ik beproefde u aan de wateren van Meriba. Sela.

8 Mijn volk, zeide Ik hoor toe, en Ik zal onder u betuigen, Israel, of gij naar Mij hoordet!

9 Er zal onder u geen uitlands god wezen, en gij zult u voor geen vreemden god nederbuigen.

10 Ik ben de Heere, uw God, Die u heb opgevoerd uit het land van Egypte; doe uw mond wijd open, en Ik zal hem vervullen.

11 Maar Mijn volk heeft Mijn stem niet gehoord; en Israel heeft Mijner niet gewild.

12 Dies heb Ik het
overgegeven in het
goeddunken huns harten,
dat zij wandelden in hun
raadslagen.
13 Och, dat Mijn volk naar Mij
gehoord had, dat Israel in Mijn
wegen gewandeld had!
14 In kort zou Ik hun vijanden
gedempt hebben, en Mijn hand
gewend hebben tegen hun
wederpartijders.
15 Die den HEERE haten,
zouden zich Hem geveinsdelijk
onderworpen hebben, maar
hunlieder tijd zou eeuwig
geweest zijn.
16 En Hij zou het gespijsd
hebben met het vette der tarwe;
ja, Ik zou u verzadigd hebben
met honig uit de rotsstenen.

Een psalm van Asaf.

82 God staat in de
vergadering Godes;
Hij oordeelt in het midden der
goden;
2 Hoe lang zult gijlieden
onrecht oordelen, en het
aangezicht der goddelozen
aannemen? Sela.
3 Doet recht den arme en
den wees; rechtvaardigt den
verdrukte en den arme.
4 Verlost den arme en den
behoeftige, rukt hem uit der
goddelozen hand.
5 Zij weten niet, en verstaan
niet; zij wandelen steeds in
duisternis; dies wankelen alle
fondamenten der aarde.
6 Ik heb wel gezegd: Gij zijt
goden; en gij zijt allen kinderen
des Allerhoogsten;
7 Nochtans zult gij sterven als
een mens; en als een van de
vorsten zult gij vallen.
8 Sta op, o God! oordeel het
aardrijk, want Gij bezit alle
natien.

Een lied, een psalm van Asaf.

83 O God! zwijg niet, houd
U niet als doof, en zijt
niet stil, o God!
2 Want zie, Uw vijanden
maken getier, en Uw haters
steken het hoofd op.
3 Zij maken listiglijk een
heimelijken aanslag tegen Uw
volk, en beraadslagen zich
tegen Uw verborgenen.
4 Zij hebben gezegd: Komt,
en laat ons hen uitroeien, dat
zij geen volk meer zijn; dat
aan den naam Israels niet meer
gedacht worde.
5 Want zij hebben in het
hart te zamen geraadslaagd;
tegen U hebben zij een verbond
gemaakt;
6 De tenten van Edom en
der Ismaelieten, Moab en de
Hagarenen;
7 Gebal, en Ammon, en
Amalek, Palestina met de
inwoners van Tyrus.
8 Ook heeft zich Assur bij hen
gevoegd; zij zijn den kinderen
van Lot tot een arm geweest.
Sela.
9 Doe hun als Midian, als
Sisera, als Jabin aan de beek
Kison;
10 Die verdelgd zijn te Endor;
zij zijn geworden tot drek der
aarde.

11 Maak hen en hun prinsen als Oreb en als Zeeb, en al hun vorsten als Zebah en als Zalmuna;
12 Die zeiden: Laat ons de schone woningen Gods voor ons in erfelijke bezitting nemen.
13 Mijn God! maak hen als een wervel, als stoppelen voor den wind.
14 Gelijk het vuur een woud verbrandt, en gelijk de vlam de bergen aansteekt;
15 Vervolg hen alzo met Uw onweder, en verschrik hen met Uw draaiwind.
16 Maak hun aangezicht vol schande, opdat zij, o HEERE! Uw Naam zoeken.
17 Laat hen beschaamd en verschrikt wezen tot in eeuwigheid, en laat hen schaamrood worden, en omkomen;
18 Opdat zij weten, dat Gij alleen met Uw Naam zijt de HEERE, de Allerhoogste over de ganse aarde.

Voor den opperzangmeester, op de Gittith; een psalm, voor de kinderen van Korach.

84 Hoe liefelijk zijn Uw woningen, o HEERE der heirscharen!
2 Mijn ziel is begerig, en bezwijkt ook van verlangen, naar de voorhoven des HEEREN; mijn hart en mijn vlees roepen uit tot den levenden God.
3 Zelfs vindt de mus een huis, en de zwaluw een nest voor zich, waar zij haar jongen legt, bij Uw altaren, HEERE der heirscharen, mijn Koning, en mijn God!
4 Welgelukzalig zijn zij, die in Uw huis wonen; zij prijzen U gestadiglijk. Sela.
5 Welgelukzalig is de mens, wiens sterkte in U is, in welker hart de gebaande wegen zijn.
6 Als zij door het dal der moerbezienbomen doorgaan, stellen zij Hem tot een fontein; ook zal de regen hen gans rijkelijk overdekken.
7 Zij gaan van kracht tot kracht; een iegelijk van hen zal verschijnen voor God in Sion.
8 HEERE, God der heirscharen! hoor mijn gebed; neem het ter oren, o God van Jakob! Sela.
9 O God, ons Schild! zie, en aanschouw het aangezicht Uws gezalfden.
10 Want een dag in Uw voorhoven is beter dan duizend elders; ik koos liever aan den dorpel in het huis mijns Gods te wezen, dan lang te wonen in de tenten der goddeloosheid.
11 Want God, de HEERE, is een Zon en Schild; de HEERE zal genade en eer geven; Hij zal het goede niet onthouden dengenen, die in oprechtheid wandelen.
12 HEERE der heirscharen! welgelukzalig is de mens, die op U vertrouwt.

Een psalm, voor den opperzangmeester, onder de kinderen van Korach.

85 Gij zijt Uw lande gunstig geweest, HEERE! de gevangenis van Jakob hebt Gij gewend.
2 De misdaad Uws volks hebt Gij weggenomen; Gij hebt al hun zonden bedekt. Sela.
3 Gij hebt weggenomen al Uw verbolgenheid; Gij hebt U gewend van de hittigheid Uws toorns.
4 Breng ons weder, o God onzes heils! en doe te niet Uw toornigheid over ons.
5 Zult Gij eeuwiglijk tegen ons toornen? Zult Gij Uw toorn uitstrekken van geslacht tot geslacht?
6 Zult Gij ons niet weder levend maken, opdat Uw volk zich in U verblijde?
7 Toon ons Uw goedertierenheid, o HEERE, en geef ons Uw heil.
8 Ik zal horen, wat God, de HEERE, spreken zal; want Hij zal tot Zijn volk en tot Zijn gunstgenoten van vrede spreken; maar dat zij niet weder tot dwaasheid keren.
9 Zekerlijk, Zijn heil is nabij degenen, die Hem vrezen, opdat in ons land eer wone.
10 De goedertierenheid en waarheid zullen elkander ontmoeten; de gerechtigheid en vrede zullen elkander kussen.
11 De waarheid zal uit de aarde spruiten, en gerechtigheid zal van den hemel nederzien.
12 Ook zal de HEERE het goede geven; en ons land zal zijn vrucht geven.
13 De gerechtigheid zal voor Zijn aangezicht henengaan, en Hij zal ze zetten op den weg Zijner voetstappen.

Een gebed van David.

86 HEERE! neig Uw oor, verhoor mij; want ik ben ellendig en nooddruftig.
2 Bewaar mijn ziel, want ik ben Uw gunstgenoot, o Gij, mijn God! verlos Uw knecht die op U betrouwt.
3 Zijt mij genadig, HEERE! want ik roep tot U den gansen dag.
4 Verheug de ziel Uws knechts; want tot U, HEERE! verhef ik mijn ziel.
5 Want Gij, HEERE! zijt goed, en gaarne vergevende, en van grote goedertierenheid allen, die U aanroepen.
6 HEERE! neem mijn gebed ter ore, en merk op de stem mijner smekingen.
7 In den dag mijner benauwdheid roep ik U aan, want Gij verhoort mij.
8 Onder de goden is niemand U gelijk, Heere! en er zijn geen gelijk Uw werken.
9 Al de heidenen, Heere! die Gij gemaakt hebt, zullen komen, en zullen zich voor Uw aanschijn nederbuigen, en Uw Naam eren.

10 Want Gij zijt groot, en doet
wonderwerken; Gij alleen zijt
God.
11 Leer mij, HEERE! Uw
weg; ik zal in Uw waarheid
wandelen; verenig mijn hart
tot de vreze Uws Naams.
12 Heere, mijn God! ik zal
U met mijn ganse hart loven,
en ik zal Uw Naam eren in
eeuwigheid;
13 Want Uw goedertierenheid
is groot over mij; en Gij hebt
mijn ziel uit het onderste des
grafs uitgerukt.
14 O God! de hovaardigen
staan tegen mij op, en de
vergaderingen der tirannen
zoeken mijn ziel; en zij stellen
U niet voor hun ogen.
15 Maar Gij, Heere! zijt een
barmhartig en genadig God,
lankmoedig, en groot van
goedertierenheid en waarheid.
16 Wend U tot mij, en zijt
mij genadig, geef Uw knecht
Uw sterkte, en verlos den zoon
Uwer dienstmaagd.
17 Doe aan mij een teken ten
goede, opdat het mijn haters
zien, en beschaamd worden, als
Gij, HEERE! mij geholpen, en
mij getroost zult hebben.

Een psalm, een lied voor de kinderen van Korach.

87 Zijn grondslag is op de
bergen der heiligheid.
2 De HEERE bemint de
poorten van Sion boven alle
woningen van Jakob.
3 Zeer heerlijke dingen
worden van u gesproken, o
stad Gods! Sela.
4 Ik zal Rahab en Babel
vermelden, onder degenen, die
Mij kennen; ziet, de Filistijn,
en de Tyrier, met den Moor,
deze is aldaar geboren.
5 En van Sion zal gezegd
worden: Die en die is daarin
geboren; en de Allerhoogste
Zelf zal hen bevestigen.
6 De HEERE zal hen rekenen
in het opschrijven der volken,
zeggende: Deze is aldaar
geboren. Sela.
7 En de zangers, gelijk de
speellieden, mitsgaders al mijn
fonteinen, zullen binnen u zijn.

Een lied, een psalm voor de kinderen van Korach, voor den opperzangmeester, op Machalath Leannoth; een onderwijzing van Heman, den Ezrahiet.

88 O HEERE, God mijns
heils! bij dag, bij nacht
roep ik voor U.
2 Laat mijn gebed voor Uw
aanschijn komen; neig Uw oor
tot mijn geschrei.
3 Want mijn ziel is der
tegenheden zat, en mijn leven
raakt tot aan het graf.
4 Ik ben gerekend met
degenen, die in de kuil
nederdalen; ik ben geworden
als een man, die krachteloos is;
5 Afgezonderd onder de
doden, gelijk de verslagenen,
die in het graf liggen, die Gij
niet meer gedenkt, en zij zijn
afgesneden van Uw hand.
6 Gij hebt mij in den
ondersten kuil gelegd, in
duisternissen, in diepten.

7 Uw grimmigheid ligt op
mij; Gij hebt mij nedergedrukt
met al Uw baren. Sela.
8 Mijn bekenden hebt Gij
verre van mij gedaan, Gij hebt
mij hun tot een groten gruwel
gesteld; ik ben besloten, en kan
niet uitkomen.
9 Mijn oog treurt vanwege
verdrukking; HEERE! ik roep
tot U den gansen dag; ik strek
mijn handen uit tot U.
10 Zult Gij wonder doen
aan de doden? Of zullen de
overledenen opstaan, zullen zij
U loven? Sela.
11 Zal Uw goedertierenheid
in het graf verteld worden, Uw
getrouwheid in het verderf?
12 Zullen Uw wonderen
bekend worden in
de duisternis, en Uw
gerechtigheid in het land
der vergetelheid?
13 Maar ik, HEERE! roep tot U,
en mijn gebed komt U voor in
den morgenstond.
14 HEERE! waarom verstoot
Gij mijn ziel, en verbergt Uw
aanschijn voor mij?
15 Van der jeugd aan ben ik
bedrukt en doodbrakende; ik
draag Uw vervaarnissen, ik ben
twijfelmoedig.
16 Uw hittige toornigheden
gaan over mij; Uw
verschrikkingen doen mij
vergaan.
17 Den gansen dag omringen
zij mij als water; te zamen
omgeven zij mij.
18 Gij hebt vriend en
metgezel verre van mij
gedaan; mijn bekenden zijn in
duisternis.

Een onderwijzing van Ethan, den Ezrahiet.

89 Ik zal de goedertierenheid
des HEEREN eeuwiglijk zingen;
ik zal Uw waarheid met mijn
mond bekend maken, van
geslacht tot geslacht.
2 Want ik heb gezegd:
Uw goedertierenheid zal
eeuwiglijk gebouwd worden;
in de hemelen zelve hebt
Gij Uw waarheid bevestigd,
zeggende:
3 Ik heb een verbond gemaakt
met Mijn uitverkorene; Ik heb
Mijn knecht David gezworen:
4 Ik zal uw zaad tot in
eeuwigheid bevestigen, en uw
troon opbouwen van geslacht
tot geslacht. Sela.
5 Dies loven de hemelen Uw
wonderen, o HEERE! ook is Uw
getrouwheid in de gemeente
der heiligen.
6 Want wie mag in den hemel
tegen den HEERE geschat
worden? Wie is den HEERE
gelijk, onder de kinderen der
sterken?
7 God is grotelijks geducht
in den raad der heiligen, en
vreselijk boven allen, die
rondom Hem zijn.
8 O HEERE, God der
heirscharen! wie is als Gij,
grootmachtig, o HEERE! en Uw
getrouwheid is rondom U.
9 Gij heerst over de
opgeblazenheid der zee;
wanneer haar baren zich
verheffen, zo stilt Gij ze.

10 Gij hebt Rahab verbrijzeld
als een verslagene; Gij hebt Uw
vijanden verstrooid met den
arm Uwer sterkte.
11 De hemel is Uwe, ook is de
aarde Uwe; de wereld en haar
volheid, die hebt Gij gegrond.
12 Het noorden en het zuiden,
die hebt Gij geschapen; Thabor
en Hermon juichen in Uw
Naam.
13 Gij hebt een arm met
macht; Uw hand is sterk, Uw
rechterhand is hoog.
14 Gerechtigheid en gericht
zijn de vastigheid Uws troons;
goedertierenheid en waarheid
gaan voor Uw aanschijn henen.
15 Welgelukzalig is het volk,
hetwelk het geklank kent; o
HEERE! zij zullen in het licht
Uws aanschijns wandelen.
16 Zij zullen zich den gansen
dag verheugen in Uw Naam,
en door Uw gerechtigheid
verhoogd worden.
17 Want Gij zijt de
heerlijkheid hunner sterkte; en
door Uw welbehagen zal onze
hoorn verhoogd worden.
18 Want ons schild is van den
HEERE, en onze koning is van
den Heilige Israels.
19 Toen hebt Gij in een
gezicht gesproken van Uw
heilige, en gezegd: Ik heb hulp
besteld bij een held; Ik heb
een verkorene uit het volk
verhoogd.
20 Ik heb David, Mijn knecht,
gevonden; met Mijn heilige olie
heb Ik hem gezalfd;
21 Met welken Mijn hand vast
blijven zal; ook zal hem Mijn
arm versterken.
22 De vijand zal hem niet
dringen, en de zoon der
ongerechtigheid zal hem niet
onderdrukken.
23 Maar Ik zal zijn
wederpartijders verpletteren
voor zijn aangezicht, en die
hem haten, zal Ik plagen.
24 En Mijn getrouwheid en
Mijn goedertierenheid zullen
met hem zijn; en zijn hoorn
zal in Mijn Naam verhoogd
worden.
25 En Ik zal zijn hand in de zee
zetten, en zijn rechterhand in
de rivieren.
26 Hij zal Mij noemen: Gij zijt
mijn Vader! mijn God, en de
Rotssteen mijns heils!
27 Ook zal Ik hem ten
eerstgeborenen zoon stellen,
ten hoogste over de koningen
der aarde.
28 Ik zal hem Mijn
goedertierenheid in
eeuwigheid houden, en
Mijn verbond zal hem vast
blijven.
29 En Ik zal zijn zaad in
eeuwigheid zetten, en zijn
troon als de dagen der hemelen.
30 Indien zijn kinderen Mijn
wet verlaten, en in Mijn
rechten niet wandelen;
31 Indien zij Mijn inzettingen
ontheiligen, en Mijn geboden
niet houden;
32 Zo zal Ik hun overtreding
met de roede bezoeken, en hun
ongerechtigheid met plagen.
33 Maar Mijn
goedertierenheid zal Ik van

hem niet wegnemen, en in Mijn getrouwheid niet feilen.
34 Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen, en hetgeen uit Mijn lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen.
35 Ik heb eens gezworen bij Mijn heiligheid: Zo Ik aan David liege!
36 Zijn zaad zal in der eeuwigheid zijn, en zijn troon zal voor Mij zijn gelijk de zon.
37 Hij zal eeuwiglijk bevestigd worden, gelijk de maan; en de Getuige in den hemel is getrouw. Sela.
38 Maar Gij hebt hem verstoten en verworpen; Gij zijt verbolgen geworden tegen Uw gezalfde.
39 Gij hebt het verbond Uws knechts te niet gedaan; Gij hebt zijn kroon ontheiligd tegen de aarde.
40 Gij hebt al zijn muren doorgebroken; Gij hebt zijn vestingen nedergeworpen.
41 Allen, die den weg voorbijgingen, hebben hem beroofd; zijn naburen is hij tot een smaad geweest.
42 Gij hebt de rechterhand zijner wederpartijders verhoogd; Gij hebt al zijn vijanden verblijd.
43 Gij hebt ook de scherpte zijns zwaards omgekeerd, en hebt hem niet staande gehouden in den strijd.
44 Gij hebt zijn schoonheid doen ophouden; en Gij hebt zijn troon ter aarde nedergestoten.
45 Gij hebt de dagen zijner jeugd verkort; Gij hebt hem met schaamte overdekt. Sela.
46 Hoe lang, o HEERE! zult Gij U steeds verbergen, zal Uw grimmigheid branden als een vuur?
47 Gedenk van hoedanige eeuw ik ben; waarom zoudt Gij aller mensenkinderen tevergeefs geschapen hebben?
48 Wat man leeft er, die den dood niet zien zal, die zijn ziel zal bevrijden van het geweld des grafs? Sela.
49 HEERE! waar zijn Uw vorige goedertierenheden, die Gij David gezworen hebt bij Uw trouw?
50 Gedenk, HEERE! aan de smaad Uwer knechten, dien ik in mijn boezem draag, van alle grote volken.
51 Waarmede, o HEERE! Uw vijanden smaden, waarmede zij de voetstappen Uws gezalfden smaden.
52 Geloofd zij de HEERE in eeuwigheid! Amen, ja, amen.

Een gebed van Mozes, den man Gods.

90 HEERE! Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht.
2 Eer de bergen geboren waren, en Gij de aarde en de wereld voortgebracht hadt, ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God.
3 Gij doet den mens wederkeren tot verbrijzeling, en zegt: Keert weder, gij mensenkinderen!

4 Want duizend jaren zijn
in Uw ogen als de dag van
gisteren, als hij voorbijgegaan
is, en als een nachtwaak.
5 Gij overstroomt hen; zij
zijn gelijk een slaap; in den
morgenstond zijn zij gelijk het
gras, dat verandert;
6 In den morgenstond bloeit
het, en het verandert; des
avonds wordt het afgesneden,
en het verdort.
7 Want wij vergaan door
Uw toorn; en door Uw
grimmigheid worden wij
verschrikt.
8 Gij stelt onze
ongerechtigheden voor U,
onze heimelijke zonden in het
licht Uws aanschijns.
9 Want al onze dagen gaan
henen door Uw verbolgenheid;
wij brengen onze jaren door als
een gedachte.
10 Aangaande de dagen onzer
jaren, daarin zijn zeventig
jaren, of, zo wij zeer sterk
zijn, tachtig jaren; en het
uitnemendste van die is moeite
en verdriet; want het wordt
snellijk afgesneden, en wij
vliegen daarheen.
11 Wie kent de sterkte Uws
toorns, en Uw verbolgenheid,
naardat Gij te vrezen zijt?
12 Leer ons alzo onze dagen
tellen, dat wij een wijs hart
bekomen.
13 Keer weder, HEERE! tot hoe
lange? en het berouwe U over
Uw knechten.
14 Verzadig ons in den
morgenstond met Uw
goedertierenheid, zo zullen wij
juichen, en verblijd zijn in al
onze dagen.
15 Verblijd ons naar de dagen,
in dewelke Gij ons gedrukt
hebt, naar de jaren, in dewelke
wij het kwaad gezien hebben.
16 Laat Uw werk aan Uw
knechten gezien worden, en
Uw heerlijkheid over hun
kinderen.
17 En de liefelijkheid des
HEEREN, onzes Gods; zij over
ons; en bevestig Gij het werk
onzer handen over ons, ja, het
werk onzer handen, bevestig
dat.

91 Die in de schuilplaats
des Allerhoogsten is
gezeten, die zal vernachten in
de schaduw des Almachtigen.
2 Ik zal tot den HEERE zeggen:
Mijn Toevlucht en mijn Burg!
mijn God, op Welken ik
vertrouw!
3 Want Hij zal u redden van
den strik des vogelvangers,
van de zeer verderfelijke
pestilentie.
4 Hij zal u dekken met
Zijn vlerken, en onder Zijn
vleugelen zult gij betrouwen;
Zijn waarheid is een rondas en
beukelaar.
5 Gij zult niet vrezen voor
den schrik des nachts, voor den
pijl, die des daags vliegt;
6 Voor de pestilentie, die in
de donkerheid wandelt; voor
het verderf, dat op den middag
verwoest.
7 Aan uw zijden zullen er
duizend vallen, en tien duizend
aan uw rechterhand; tot u zal
het niet genaken.

8 Alleenlijk zult gij het met
uw ogen aanschouwen; en
gij zult de vergelding der
goddelozen zien.
9 Want Gij, HEERE! zijt mijn
Toevlucht! De Allerhoogste
hebt gij gesteld tot uw Vertrek;
10 U zal geen kwaad
wedervaren, en geen plage
zal uw tent naderen.
11 Want Hij zal Zijn engelen
van u bevelen, dat zij u
bewaren in al uw wegen.
12 Zij zullen u op de handen
dragen, opdat gij uw voet aan
geen steen stoot.
13 Op den fellen leeuw en de
adder zult gij treden, gij zult
den jongen leeuw en den draak
vertreden.
14 Dewijl hij Mij zeer bemint,
spreekt God, zo zal Ik hem
uithelpen; Ik zal hem op een
hoogte stellen, want hij kent
Mijn Naam.
15 Hij zal Mij aanroepen, en
Ik zal hem verhoren; in de
benauwdheid zal Ik bij hem
zijn. Ik zal er hem uittrekken,
en zal hem verheerlijken.
16 Ik zal hem met langheid
der dagen verzadigen, en Ik zal
hem Mijn heil doen zien.

Een psalm, een lied, op den sabbatdag.

92 Het is goed, dat men
den HEERE love, en
Uw Naam psalmzinge, o
Allerhoogste!
2 Dat men in den
morgenstond Uw
goedertierenheid verkondige,
en Uw getrouwheid in de
nachten;
3 Op het tiensnarig
instrument en op de luit,
met een voorbedacht lied op
de harp.
4 Want Gij hebt mij verblijd,
HEERE! met Uw daden, ik zal
juichen over de werken Uwer
handen.
5 O HEERE! hoe groot zijn
Uw werken! zeer diep zijn Uw
gedachten.
6 Een onvernuftig man weet
er niet van, en een dwaas
verstaat ditzelve niet;
7 Dat de goddelozen groeien
als het kruid, en al de werkers
der ongerechtigheid bloeien,
opdat zij tot in der eeuwigheid
verdelgd worden.
8 Maar Gij zijt de
Allerhoogste in eeuwigheid de
HEERE!
9 Want zie, Uw vijanden, o
HEERE! want zie, Uw vijanden
zullen vergaan; al de werkers
der ongerechtigheid zullen
verstrooid worden.
10 Maar Gij zult mijn
hoorn verhogen, gelijk eens
eenhoorns; ik ben met verse
olie overgoten.
11 En mijn oog zal mijn
verspieders aanschouwen;
mijn oren zullen het horen,
aangaande de boosdoeners, die
tegen mij opstaan.
12 De rechtvaardige zal
groeien als een palmboom; hij
zal wassen als een cederboom
op Libanon.
13 Die in het huis des HEEREN
geplant zijn, dien zal gegeven

worden te groeien in de
voorhoven onzes Gods.
14 In den grijzen ouderdom
zullen zij nog vruchten dragen;
zij zullen vet en groen zijn,
15 Om te verkondigen, dat de
HEERE recht is; Hij is mijn
Rotssteen, en in Hem is geen
onrecht.

93 De HEERE regeert, Hij is
met hoogheid bekleed;
de HEERE is bekleed met
sterkte, Hij heeft Zich omgord.
Ook is de wereld bevestigd, zij
zal niet wankelen.
2 Van toen af is Uw troon
bevestigd, Gij zijt van
eeuwigheid af.
3 De rivieren verheffen, o
HEERE! de rivieren verheffen
haar bruisen; de rivieren
verheffen haar aanstoting.
4 Doch de HEERE in de hoogte
is geweldiger dan het bruisen
van grote wateren, dan de
geweldige baren der zee.
5 Uw getuigenissen zijn zeer
getrouw; de heiligheid is Uw
huize sierlijk, HEERE! tot lange
dagen.

94 O God der wraken! o
HEERE, God der wraken!
verschijn blinkende.
2 Gij, Rechter der aarde!
verhef U; breng vergelding
weder over de hovaardigen.
3 Hoe lang zullen de
goddelozen, o HEERE! hoe
lang zullen de goddelozen van
vreugde opspringen?
4 Uitgieten? hard
spreken? alle werkers
der ongerechtigheid zich
beroemen?
5 O HEERE! zij verbrijzelen
Uw volk, en zij verdrukken Uw
erfdeel.
6 De weduwe en den
vreemdeling doden zij, en
zij vermoorden de wezen.
7 En zeggen: De HEERE ziet
het niet, en de God van Jakob
merkt het niet.
8 Aanmerkt, gij
onvernuftigen onder het
volk! en gij dwazen! wanneer
zult gij verstandig worden?
9 Zou Hij, Die het oor
plant, niet horen? zou Hij,
Die het oog formeert, niet
aanschouwen?
10 Zou Hij, Die de heidenen
tuchtigt, niet straffen, Hij, Die
den mens wetenschap leert?
11 De HEERE weet de
gedachten des mensen, dat zij
ijdelheid zijn.
12 Welgelukzalig is de man,
o HEERE! dien Gij tuchtigt, en
dien Gij leert uit Uw wet,
13 Om hem rust te geven van
de kwade dagen; totdat de kuil
voor den goddeloze gegraven
wordt.
14 Want de HEERE zal Zijn
volk niet begeven, en Hij zal
Zijn erve niet verlaten.
15 Want het oordeel
zal wederkeren tot de
gerechtigheid; en alle
oprechten van hart zullen
hetzelve navolgen.
16 Wie zal voor mij staan
tegen de boosdoeners? Wie zal
zich voor mij stellen tegen de
werkers der ongerechtigheid?

17 Ten ware dat de HEERE
mij een Hulp geweest ware,
mijn ziel had bijna in de stilte
gewoond.
18 Als ik zeide: Mijn voet
wankelt; Uw goedertierenheid,
o HEERE! ondersteunde mij.
19 Als mijn gedachten binnen
in mij vermenigvuldigd
werden, hebben Uw
vertroostingen mijn ziel
verkwikt.
20 Zou zich de stoel der
schadelijkheden met U
vergezelschappen, die moeite
verdicht bij inzetting?
21 Zij rotten zich samen tegen
de ziel des rechtvaardigen, en
zij verdoemen onschuldig
bloed.
22 Doch de HEERE is mij
geweest tot een Hoog Vertrek,
en mijn God tot een Steenrots
mijner toevlucht.
23 En Hij zal hun
ongerechtigheid op hen
doen wederkeren, en Hij zal
hen in hun boosheid verdelgen;
de HEERE, onze God, zal hen
verdelgen.

95 Komt, laat ons den
HEERE vrolijk zingen;
laat ons juichen den Rotssteen
onzes heils.
2 Laat ons Zijn aangezicht
tegemoet gaan met lof; laat ons
Hem juichen met psalmen.
3 Want de HEERE is een groot
God; ja, een groot Koning
boven alle goden;
4 In Wiens hand de diepste
plaatsen der aarde zijn, en de
hoogten der bergen zijn Zijne;
5 Wiens ook de zee is, want
Hij heeft ze gemaakt; en Zijn
handen hebben het droge
geformeerd.
6 Komt, laat ons aanbidden
en nederbukken; laat ons
knielen voor den HEERE, Die
ons gemaakt heeft.
7 Want Hij is onze God, en
wij zijn het volk Zijner weide,
en de schapen Zijner hand.
Heden, zo gij Zijn stem hoort,
8 Verhardt uw hart niet,
gelijk te Meriba, gelijk ten
dage van Massa in de woestijn;
9 Waar Mij uw vaders
verzochten, Mij beproefden,
ook Mijn werk zagen.
10 Veertig jaren heb Ik
verdriet gehad aan dit geslacht,
en heb gezegd: Zij zijn een
volk, dwalende van hart, en zij
kennen Mijn wegen niet.
11 Daarom heb Ik in Mijn
toorn gezworen: Zo zij in Mijn
rust zullen ingaan!

96 Zingt den HEERE een
nieuw lied; zingt de
HEERE, gij ganse aarde!
2 Zingt den HEERE, looft Zijn
Naam; boodschapt Zijn heil
van dag tot dag.
3 Vertelt onder de heidenen
Zijn eer, onder alle volken Zijn
wonderen.
4 Want de HEERE is groot, en
zeer te prijzen; Hij is vreselijk
boven alle goden.
5 Want al de goden der
volken zijn afgoden; maar
de HEERE heeft de hemelen
gemaakt.

6 Majesteit en heerlijkheid
zijn voor Zijn aangezicht,
sterkte en sieraad in Zijn
heiligdom.
7 Geeft den HEERE, gij
geslachten der volken! geeft
den HEERE eer en sterkte.
8 Geeft den HEERE de eer
Zijns Naams; brengt offer, en
komt in Zijn voorhoven.
9 Aanbidt den HEERE in de
heerlijkheid des heiligdoms;
schrikt voor Zijn aangezicht,
gij ganse aarde.
10 Zegt onder de heidenen:
De HEERE regeert; ook zal de
wereld bevestigd worden, zij
zal niet bewogen worden; Hij
zal de volken richten in alle
rechtmatigheid.
11 Dat de hemelen zich
verblijden, en de aarde zich
verheuge, dat de zee bruise
met haar volheid.
12 Dat het veld huppele van
vreugde met al wat er in is,
dat dan al de bomen des wouds
juichen.
13 Voor het aangezicht des
HEEREN; want Hij komt, want
Hij komt, om de aarde te
richten; Hij zal de wereld
richten met gerechtigheid, en
de volken met Zijn waarheid.

97 De HEERE regeert, de
aarde verheuge zich; dat
veel eilanden zich verblijden.
2 Rondom Hem zijn wolken
en donkerheid, gerechtigheid
en gericht zijn de vastigheid
Zijns troons.
3 Een vuur gaat voor Zijn
aangezicht heen, en het steekt
Zijn wederpartijen rondom aan
brand.

4 Zijn bliksemen verlichten
de wereld; het aardrijk ziet ze
en het beeft.

5 De bergen smelten als was
voor het aanschijn des HEEREN,
voor het aanschijn des HEEREN
der ganse aarde.

6 De hemelen verkondigen
Zijn gerechtigheid, en alle
volken zien Zijn eer.

7 Beschaamd moeten wezen
allen, die de beelden dienen,
die zich op afgoden beroemen;
buigt u neder voor Hem, alle gij
goden!

8 Sion heeft gehoord, en
het heeft zich verblijd, en de
dochteren van Juda hebben
zich verheugd vanwege Uw
oordelen, o HEERE!

9 Want Gij, HEERE! zijt de
Allerhoogste over de gehele
aarde; Gij zijt zeer hoog
verheven boven alle goden.

10 Gij liefhebbers des
HEEREN! haat het kwade;
Hij bewaart de zielen Zijner
gunstgenoten; Hij redt hen uit
der goddelozen hand.

11 Het licht is voor den
rechtvaardige gezaaid, en
vrolijkheid voor de oprechten
van hart.

12 Gij rechtvaardigen!
verblijdt u in den HEERE, en
spreekt lof ter gedachtenis
Zijner heiligheid.

Een psalm.

98 Zingt den HEERE een
nieuw lied; want Hij
heeft wonderen gedaan; Zijn
rechterhand, en de arm Zijner
heiligheid, heeft Hem heil
gegeven.
2 De HEERE heeft Zijn heil
bekend gemaakt; Hij heeft Zijn
gerechtigheid geopenbaard
voor de ogen der heidenen.
3 Hij is gedachtig geweest
Zijner goedertierenheid, en
Zijner waarheid aan het huis
Israels; en al de einden der
aarde hebben gezien het heil
onzes Gods.
4 Juicht den HEERE, gij ganse
aarde! roept uit van vreugde,
en zingt vrolijk, en psalmzingt.
5 Psalmzingt den HEERE met
de harp, met de harp en met de
stem des gezangs,
6 Met trompetten en
bazuinengeklank; juicht voor
het aangezicht des Konings,
des HEEREN.
7 De zee bruise met haar
volheid, de wereld met
degenen, die daarin wonen.
8 Dat de rivieren met de
handen klappen, dat tegelijk de
gebergten vreugde bedrijven,
9 Voor het aangezicht des
HEEREN, want Hij komt,
om de aarde te richten; Hij
zal de wereld richten in
gerechtigheid, en de volken in
alle rechtmatigheid.

99 De HEERE regeert, dat
de volken beven; Hij zit
tussen de cherubim; de aarde
bewege zich.
2 De HEERE is groot in Sion,
en Hij is hoog boven alle
volken.
3 Dat zij Uw groten en
vreselijken Naam loven, die
heilig is;
4 En de sterkte des Konings,
die het recht lief heeft. Gij hebt
billijkheden bevestigd, Gij hebt
recht en gerechtigheid gedaan
in Jakob.
5 Verheft den HEERE, onzen
God, en buigt u neder voor de
voetbank Zijner voeten; Hij is
heilig!
6 Mozes en Aaron waren
onder Zijn priesters, en
Samuel onder de aanroepers
Zijns Naams; zij riepen tot den
HEERE, en Hij verhoorde hen.
7 Hij sprak tot hen in een
wolkkolom; zij hebben Zijn
getuigenissen onderhouden, en
de inzettingen, die Hij hun
gegeven had.
8 O HEERE, onze God! Gij
hebt hen verhoord, Gij zijt hun
geweest een vergevend God,
hoewel wraak doende over hun
daden.
9 Verheft den HEERE, onzen
God, en buigt u voor den
berg Zijner heiligheid; want de
HEERE, onze God, is heilig.

Een lofzang.

100 Gij ganse aarde!
juicht den HEERE.
2 Dient den HEERE met
blijdschap, komt voor Zijn
aanschijn met vrolijk gezang.
3 Weet, dat de HEERE is God;
Hij heeft ons gemaakt (en niet

wij), Zijn volk en de schapen
Zijner weide.
4 Gaat in tot Zijn poorten
met lof, in Zijn voorhoven
met lofgezang; looft Hem, prijst
Zijn Naam.
5 Want de HEERE is goed;
Zijn goedertierenheid is in
der eeuwigheid, en Zijn
getrouwheid van geslacht tot
geslacht.

Een psalm van David.

101 Ik zal van
goedertierenheid
en recht zingen; U zal ik
psalmzingen, o HEERE!
2 Ik zal verstandelijk
handelen in den oprechten
weg; wanneer zult Gij tot mij
komen? Ik zal in het midden
mijns huizes wandelen, in
oprechtigheid mijns harten.
3 Ik zal geen Belials-stuk voor
mijn ogen stellen; ik haat het
doen der afvalligen, het zal mij
niet aankleven.
4 Het verkeerde hart zal van
mij wijken; den boze zal ik niet
kennen.
5 Die zijn naaste in het
heimelijke achterklapt; dien
zal ik verdelgen; die hoog van
ogen is, en trots van hart, die
zal ik niet vermogen.
6 Mijn ogen zullen zijn op
de getrouwen in het land, dat
zij bij mij zitten; die in den
oprechten weg wandelt, die zal
mij dienen.
7 Wie bedrog pleegt, zal
binnen mijn huis niet blijven;
die leugenen spreekt, zal
voor mijn ogen niet bevestigd
worden.
8 Allen morgen zal ik
alle goddelozen des lands
verdelgen, om uit de stad
des HEEREN alle werkers der
ongerechtigheid uit te roeien.

Een gebed des verdrukten, als hij overstelpt is, en zijn klacht uitstort voor het aangezicht des HEEREN.

102 O HEERE! hoor mijn
gebed, en laat mijn
geroep tot U komen.
2 Verberg Uw aangezicht niet
voor mij, neig Uw oor tot mij
ten dage mijner benauwdheid;
ten dagen als ik roep, verhoor
mij haastelijk.
3 Want mijn dagen zijn
vergaan als rook, en mijn
gebeenten zijn uitgebrand als
een haard.
4 Mijn hart is geslagen en
verdord als gras, zodat ik
vergeten heb mijn brood te
eten.
5 Mijn gebeente kleeft aan
mijn vlees, vanwege de stem
mijns zuchtens.
6 Ik ben een roerdomp der
woestijn gelijk geworden, ik
ben geworden als een steenuil
der wildernissen.
7 Ik waak, en ben geworden
als een eenzame mus op het
dak.
8 Mijn vijanden smaden mij
al den dag; die tegen mij razen,
zweren bij mij.
9 Want ik eet as als brood,
en vermeng mijn drank met
tranen.

10 Vanwege Uw
verstoordheid en Uw groten
toorn; want Gij hebt mij
verheven, en mij weder
nedergeworpen.
11 Mijn dagen zijn als een
afgaande schaduw, en ik
verdor als gras.
12 Maar Gij, HEERE! blijft
in eeuwigheid, en Uw
gedachtenis van geslacht
tot geslacht.
13 Gij zult opstaan, Gij zult
U ontfermen over Sion, want
de tijd om haar genadig te
zijn, want de bestemde tijd is
gekomen.
14 Want Uw knechten
hebben een welgevallen
aan haar stenen, en hebben
medelijden met haar gruis.
15 Dan zullen de heidenen
den Naam des HEEREN vrezen,
en alle koningen der aarde Uw
heerlijkheid.
16 Als de HEERE Sion zal
opgebouwd hebben, in Zijn
heerlijkheid zal verschenen
zijn,
17 Zich gewend zal hebben tot
het gebed desgenen, die gans
ontbloot is, en niet versmaad
hebben hunlieder gebed;
18 Dat zal geschreven worden
voor het navolgende geslacht;
en het volk, dat geschapen zal
worden, zal den HEERE loven;
19 Omdat Hij uit de hoogte
Zijns heiligdoms zal hebben
nederwaarts gezien; dat de
HEERE uit den hemel op de
aarde geschouwd zal hebben;
20 Om het zuchten der
gevangenen te horen, om los te
maken de kinderen des doods;
21 Opdat men den Naam des
HEEREN vertelle te Sion, en Zijn
lof te Jeruzalem;
22 Wanneer de volken samen
zullen vergaderd worden, ook
de koninkrijken, om den HEERE
te dienen.
23 Hij heeft mijn kracht op
den weg ter nedergedrukt; mijn
dagen heeft Hij verkort.
24 Ik zeide: Mijn God! neem
mij niet weg in het midden
mijner dagen; Uw jaren zijn
van geslacht tot geslacht.
25 Gij hebt voormaals de
aarde gegrond, en de hemelen
zijn het werk Uwer handen;
26 Die zullen vergaan, maar
Gij zult staande blijven;
en zij alle zullen als een
kleed verouden; Gij zult ze
veranderen als een gewaad, en
zij zullen veranderd zijn.
27 Maar Gij zijt Dezelfde, en
Uw jaren zullen niet geeindigd
worden.
28 De kinderen Uwer
knechten zullen wonen,
en hun zaad zal voor Uw
aangezicht bevestigd worden.

Een psalm van David.

103 Loof den HEERE, mijn
ziel, en al wat binnen
in mij is, Zijn heiligen Naam.
2 Loof den HEERE, mijn ziel,
en vergeet geen van Zijn
weldaden;
3 Die al uw ongerechtigheid
vergeeft, die al uw krankheden
geneest;

4 Die uw leven verlost van
het verderf, die u kroont
met goedertierenheid en
barmhartigheden;
5 Die uw mond verzadigt met
het goede, uw jeugd vernieuwt
als eens arends.
6 De HEERE doet
gerechtigheid en gerichten
al dengenen, die onderdrukt
worden.
7 Hij heeft Mozes Zijn wegen
bekend gemaakt, den kinderen
Israels Zijn daden.
8 Barmhartig en genadig is
de HEERE, lankmoedig en groot
van goedertierenheid.
9 Hij zal niet altoos twisten,
noch eeuwiglijk den toorn
behouden.
10 Hij doet ons niet naar onze
zonden, en vergeldt ons niet
naar onze ongerechtigheden.
11 Want zo hoog de hemel
is boven de aarde, is Zijn
goedertierenheid geweldig
over degenen, die Hem vrezen.
12 Zo ver het oosten is van het
westen, zo ver doet Hij onze
overtredingen van ons.
13 Gelijk zich een vader
ontfermt over de kinderen,
ontfermt Zich de HEERE over
degenen, die Hem vrezen.
14 Want Hij weet, wat
maaksel wij zijn, gedachtig
zijnde, dat wij stof zijn.
15 De dagen des mensen zijn
als het gras, gelijk een bloem
des velds, alzo bloeit hij.
16 Als de wind daarover
gegaan is, zo is zij niet meer,
en haar plaats kent haar niet
meer.
17 Maar de goedertierenheid
des HEEREN is van eeuwigheid
en tot eeuwigheid over
degenen, die Hem vrezen,
en Zijn gerechtigheid aan
kindskinderen;
18 Aan degenen, die Zijn
verbond houden, en die aan
Zijn bevelen denken, om die te
doen.
19 De HEERE heeft Zijn troon
in de hemelen bevestigd, en
Zijn Koninkrijk heerst over
alles.
20 Looft den HEERE, Zijn
engelen! gij krachtige
helden, die Zijn woord doet,
gehoorzamende de stem Zijns
woords.
21 Looft den HEERE, al Zijn
heirscharen! gij Zijn dienaars,
die Zijn welbehagen doet!
22 Looft den HEERE, al Zijn
werken! aan alle plaatsen
Zijner heerschappij. Loof den
HEERE, mijn ziel!

104

Loof den HEERE, mijn
ziel! O HEERE, mijn
God! Gij zijt zeer groot, Gij
zijt bekleed met majesteit en
heerlijkheid.
2 Hij bedekt Zich met het
licht, als met een kleed; Hij rekt
den hemel uit als een gordijn.
3 Die Zijn opperzalen zoldert
in de wateren, Die van de
wolken Zijn wagen maakt, Die
op de vleugelen des winds
wandelt.
4 Hij maakt Zijn engelen
geesten, Zijn dienaars tot een
vlammend vuur.

5 Hij heeft de aarde gegrond
op haar grondvesten; zij zal
nimmermeer noch eeuwiglijk
wankelen.
6 Gij hadt ze met den afgrond
als een kleed overdekt; de
wateren stonden boven de
bergen.
7 Van Uw schelden vloden zij,
zij haastten zich weg voor de
stem Uws donders.
8 De bergen rezen op, de
dalen daalden, ter plaatse, die
Gij voor hen gegrond hadt.
9 Gij hebt een paal gesteld,
dien zij niet overgaan zullen;
zij zullen de aarde niet weder
bedekken.
10 Die de fonteinen uitzendt
door de dalen, dat zij tussen de
gebergten henen wandelen.
11 Zij drenken al het gedierte
des velds; de woudezels breken
er hun dorst mede.
12 Bij dezelve woont het
gevogelte des hemels, een stem
gevende van tussen de takken.
13 Hij drenkt de bergen uit
Zijn opperzalen; de aarde
wordt verzadigd van de vrucht
Uwer werken.
14 Hij doet het gras
uitspruiten voor de beesten,
en het kruid tot dienst des
mensen, doende het brood uit
de aarde voortkomen.
15 En den wijn, die het hart
des mensen verheugt, doende
het aangezicht blinken van
olie; en het brood, dat het hart
des mensen sterkt.
16 De bomen des HEEREN
worden verzadigd, de
cederbomen van Libanon,
die Hij geplant heeft;
17 Alwaar de vogeltjes
nestelen; des ooievaars huis
zijn de dennebomen.
18 De hoge bergen zijn
voor de steenbokken; de
steenrotsen zijn een vertrek
voor de konijnen.
19 Hij heeft de maan gemaakt
tot de gezette tijden, de zon
weet haar ondergang.
20 Gij beschikt de duisternis,
en het wordt nacht, in
denwelken al het gedierte
des wouds uittreedt:
21 De jonge leeuwen,
briesende om een roof, en
om hun spijs van God te
zoeken.
22 De zon opgaande, maken
zij zich weg, en liggen neder in
hun holen.
23 De mens gaat dan uit tot
zijn werk, en naar zijn arbeid
tot den avond toe.
24 Hoe groot zijn Uw werken,
o HEERE! Gij hebt ze alle met
wijsheid gemaakt; het aardrijk
is vol van Uw goederen.
25 Deze zee, die groot en wijd
van ruimte is, daarin is het
wriemelende gedierte, en dat
zonder getal, kleine gedierten
met grote.
26 Daar wandelen de schepen,
en de Leviathan, dien Gij
geformeerd hebt, om daarin te
spelen.
27 Zij allen wachten op U,
dat Gij hun hun spijze geeft te
zijner tijd.
28 Geeft Gij ze hun, zij
vergaderen ze; doet Gij Uw

hand open, zij worden met
goed verzadigd.
29 Verbergt Gij Uw
aangezicht, zij worden
verschrikt; neemt Gij hun
adem weg, zij sterven, en zij
keren weder tot hun stof.
30 Zendt Gij Uw Geest uit,
zo worden zij geschapen, en
Gij vernieuwt het gelaat des
aardrijks.
31 De heerlijkheid des
HEEREN zij tot in der
eeuwigheid; de HEERE verblijde
Zich in Zijn werken.
32 Als Hij de aarde
aanschouwt, zo beeft zij;
als Hij de bergen aanroert, zo
roken zij.
33 Ik zal den HEERE zingen
in mijn leven; ik zal mijn God
psalmzingen, terwijl ik nog
ben.
34 Mijn overdenking van
Hem zal zoet zijn; ik zal mij in
den HEERE verblijden.
35 De zondaars zullen van de
aarde verdaan worden, en de
goddelozen zullen niet meer
zijn. Loof den HEERE, mijn ziel!
Hallelujah!

105 Looft den HEERE,
roept Zijn Naam
aan, maakt Zijn daden bekend
onder de volken.
2 Zingt Hem, psalmzingt
Hem, spreekt aandachtelijk
van al Zijn wonderen.
3 Roemt u in den Naam
Zijner heiligheid; het hart
dergenen, die den HEERE
zoeken, verblijde zich.
4 Vraagt naar den HEERE
en Zijn sterkte; zoekt Zijn
aangezicht geduriglijk.
5 Gedenkt Zijner wonderen,
die Hij gedaan heeft, Zijner
wondertekenen, en der
oordelen Zijns monds.
6 Gij zaad van Abraham, Zijn
knecht, gij kinderen van Jakob,
Zijn uitverkorene!
7 Hij is de HEERE, onze God;
Zijn oordelen zijn over de
gehele aarde.
8 Hij gedenkt Zijns verbonds
tot in der eeuwigheid, des
woords, dat Hij ingesteld heeft,
tot in duizend geslachten;
9 Des verbonds, dat Hij met
Abraham heeft gemaakt, en
Zijns eeds aan Izak;
10 Welken Hij ook gesteld
heeft aan Jakob tot een
inzetting, aan Israel tot een
eeuwig verbond,
11 Zeggende: Ik zal u geven
het land Kanaan, het snoer van
ulieder erfdeel.
12 Als zij weinig mensen in
getal waren, ja, weinig en
vreemdelingen daarin;
13 En wandelden van volk tot
volk, van het ene koninkrijk tot
het andere volk;
14 Hij liet geen mens toe hen
te onderdrukken; ook bestrafte
Hij koningen om hunnentwil,
zeggende:
15 Tast Mijn gezalfden niet
aan, en doet Mijn profeten geen
kwaad.
16 Hij riep ook een honger in
het land; Hij brak allen staf des
broods.

17 Hij zond een man voor hun aangezicht henen; Jozef werd verkocht tot een slaaf.

18 Men drukte zijn voeten in den stok; zijn persoon kwam in de ijzers.

19 Tot den tijd toe, dat Zijn woord kwam, heeft hem de rede des HEEREN doorlouterd.

20 De koning zond, en deed hem ontslaan; de heerser der volken liet hem los.

21 Hij zette hem tot een heer over zijn huis, en tot een heerser over al zijn goed;

22 Om zijn vorsten te binden naar zijn lust, en zijn oudsten te onderwijzen.

23 Daarna kwam Israel in Egypte, en Jakob verkeerde als vreemdeling in het land van Cham.

24 En Hij deed Zijn volk zeer wassen, en maakte het machtiger dan Zijn tegenpartijders.

25 Hij keerde hun hart om, dat zij Zijn volk haatten, dat zij met Zijn knechten listiglijk handelden.

26 Hij zond Mozes, Zijn knecht, en Aaron, dien Hij verkoren had.

27 Zij deden onder hen de bevelen Zijner tekenen, en de wonderwerken in het land van Cham.

28 Hij zond duisternis, en maakte het duister; en zij waren Zijn woord niet wederspannig.

29 Hij keerde hun wateren in bloed, en Hij doodde hun vissen.

30 Hun land bracht vorsen voort in overvloed, tot in de binnenste kameren hunner koningen.

31 Hij sprak, en er kwam een vermenging van ongedierte, luizen, in hun ganse landpale.

32 Hij maakte hun regen tot hagel, vlammig vuur in hun land.

33 En Hij sloeg hun wijnstok en hun vijgeboom, en Hij brak het geboomte hunner landpalen.

34 Hij sprak, en er kwamen sprinkhanen en kevers, en dat zonder getal;

35 Die al het kruid in hun land opaten, ja, aten de vrucht hunner landbouwe op.

36 Hij versloeg ook alle eerstgeborenen in hun land, de eerstelingen al hunner krachten.

37 En Hij voerde hen uit met zilver en goud; en onder hun stammen was niemand, die struikelde.

38 Egypte was blijde, als zij uittrokken, want hun verschrikking was op hen gevallen.

39 Hij breidde een wolk uit tot een deksel, en vuur om den nacht te verlichten.

40 Zij baden, en Hij deed kwakkelen komen, en Hij verzadigde hen met hemels brood.

41 Hij opende een steenrots, en er vloeiden wateren uit, die gingen door de dorre plaatsen als een rivier.

42 Want Hij dacht aan Zijn
heilig woord, aan Abraham,
Zijn knecht.
43 Alzo voerde Hij Zijn
volk uit met vrolijkheid, Zijn
uitverkorenen met gejuich.
44 En Hij gaf hun de landen
der heidenen, zodat zij in
erfenis bezaten den arbeid der
volken;
45 Opdat zij Zijn inzettingen
onderhielden, en Zijn wetten
bewaarden. Hallelujah!

106 Hallelujah! Looft
den HEERE, want
Hij is goed, want Zijn
goedertierenheid is in der
eeuwigheid.
2 Wie zal de mogendheden
des HEEREN uitspreken, al Zijn
lof verkondigen?
3 Welgelukzalig zijn zij, die
het recht onderhouden, die te
aller tijd gerechtigheid doet.
4 Gedenk mijner, o HEERE!
naar het welbehagen tot Uw
volk, bezoek mij met Uw heil;
5 Opdat ik aanschouwe het
goede Uwer uitverkorenen;
opdat ik mij verblijde met de
blijdschap Uws volks; opdat ik
mij beroeme met Uw erfdeel.
6 Wij hebben gezondigd,
mitsgaders onze vaderen, wij
hebben verkeerdelijk gedaan;
wij hebben goddelooslijk
gehandeld.
7 Onze vaders in Egypte
hebben niet gelet op Uw
wonderen; zij zijn der menigte
Uwer goedertierenheid niet
gedachtig geweest; maar zij
waren wederspannig aan de
zee, bij de Schelfzee.
8 Doch Hij verloste hen om
Zijns Naams wil, opdat Hij Zijn
mogendheid bekend maakte.
9 En Hij schold de Schelfzee,
zodat zij verdroogde, en Hij
deed hen wandelen door
de afgronden, als door een
woestijn.
10 En Hij verloste hen uit
de hand des haters, en Hij
bevrijdde hen van de hand des
vijands.
11 En de wateren overdekten
hun wederpartijders; niet een
van hen bleef over.
12 Toen geloofden zij aan Zijn
woorden; zij zongen Zijn lof.
13 Doch zij vergaten haast
Zijn werken, zij verbeidden
naar Zijn raad niet.
14 Maar zij werden belust
met lust in de woestijn, en
zij verzochten God in de
wildernis.
15 Toen gaf Hij hun hun
begeerte; maar Hij zond aan
hun zielen een magerheid.
16 En zij benijdden Mozes in
het leger, en Aaron, den heilige
des HEEREN.
17 De aarde deed zich open,
en verslond Dathan, en
overdekte de vergadering van
Abiram.
18 En een vuur brandde onder
hun vergadering, een vlam stak
de goddelozen aan brand.
19 Zij maakten een kalf bij
Horeb, en zij bogen zich voor
een gegoten beeld.
20 En zij veranderden hun Eer
in de gedaante van een os, die
gras eet.

21 Zij vergaten God, hun
Heiland, Die grote dingen
gedaan had in Egypte;
22 Wonderdaden in het land
van Cham; vreselijke dingen
aan de Schelfzee.
23 Dies Hij zeide, dat Hij
hen verdelgen zou, ten ware
Mozes, Zijn uitverkorene,
in de scheure voor Zijn
aangezicht gestaan had, om
Zijn grimmigheid af te keren,
dat Hij hen niet verdierf.
24 Zij versmaadden ook het
gewenste land; zij geloofden
Zijn woord niet.
25 Maar zij murmureerden in
hun tenten; naar de stem des
HEEREN hoorden zij niet.
26 Dies hief Hij tegen hen Zijn
hand op, zwerende dat Hij hen
nedervellen zou in de woestijn;
27 En dat Hij hun zaad zou
nedervellen onder de heidenen,
en hen verstrooien zou door de
landen.
28 Ook hebben zij zich
gekoppeld aan Baal-Peor, en
zij hebben de offeranden der
doden gegeten.
29 En zij hebben den HEERE
tot toorn verwekt met hun
daden, zodat de plaag een
inbreuk onder hen deed.
30 Toen stond Pinehas op, en
hij oefende gericht, en de plaag
werd opgehouden.
31 En het is hem gerekend tot
gerechtigheid, van geslacht tot
geslacht tot in eeuwigheid.
32 Zij maakten Hem ook zeer
toornig aan het twistwater, en
het ging Mozes kwalijk om
hunnentwil.
33 Want zij verbitterden
zijn geest, zodat hij wat
onbedachtelijk voortbracht
met zijn lippen.
34 Zij hebben die volken niet
verdelgd, die de HEERE hun
gezegd had;
35 Maar zij vermengden zich
met de heidenen, en leerden
derzelver werken.
36 En zij dienden hun
afgoden, en zij werden hun tot
een strik.
37 Daarenboven hebben zij
hun zonen en hun dochteren
den duivelen geofferd.
38 En zij hebben onschuldig
bloed vergoten, het bloed
hunner zonen en hunner
dochteren, die zij den
afgoden van Kanaan hebben
opgeofferd; zodat het land
door deze bloedschulden is
ontheiligd geworden.
39 En zij ontreinigden zich
door hun werken, en zij hebben
gehoereerd door hun daden.
40 Dies is de toorn des
HEEREN ontstoken tegen Zijn
volk, en Hij heeft een gruwel
gehad aan Zijn erfdeel.
41 En Hij gaf hen in de hand
der heidenen, en hun haters
heersten over hen.
42 En hun vijanden hebben
hen verdrukt, en zij zijn
vernederd geworden onder
hun hand.
43 Hij heeft hen menigmaal
gered; maar zij verbitterden
Hem door hun raad, en
werden uitgeteerd door hun
ongerechtigheid.

44 Nochtans zag Hij hun
benauwdheid aan, als Hij hun
geschrei hoorde.
45 En Hij dacht tot hun
beste aan Zijn verbond,
en het berouwde Hem
naar de veelheid Zijner
goedertierenheden.
46 Dies gaf Hij hun
barmhartigheid voor het
aangezicht van allen, die hen
gevangen hadden.
47 Verlos ons, HEERE, onze
God! en verzamel ons uit de
heidenen, opdat wij den Naam
Uwer heiligheid loven, ons
beroemende in Uw lof.
48 Geloofd zij de HEERE, de
God Israels, van eeuwigheid en
tot in eeuwigheid; en al het
volk zegge: Amen, Hallelujah!

107 Looft den HEERE,
want Hij is goed;
want Zijn goedertierenheid is
in der eeuwigheid.
2 Dat zulks de bevrijden des
HEEREN zeggen, die Hij van
de hand der wederpartijders
bevrijd heeft.
3 En die Hij uit de landen
verzameld heeft, van het
oosten en van het westen, van
het noorden en van de zee.
4 Die in de woestijn
dwaalden, in een weg der
wildernis, die geen stad ter
woning vonden;
5 Zij waren hongerig, ook
dorstig; hun ziel was in hen
overstelpt.
6 Doch roepende tot den
HEERE in de benauwdheid, die
zij hadden, heeft Hij hen gered
uit hun angsten;
7 En Hij leidde hen op een
rechten weg, om te gaan tot een
stad ter woning.
8 Laat hen voor den HEERE
Zijn goedertierenheid loven, en
Zijn wonderwerken voor de
kinderen der mensen.
9 Want Hij heeft de dorstige
ziel verzadigd, en de hongerige
ziel met goed vervuld;
10 Die in duisternis en de
schaduw des doods zaten,
gebonden met verdrukking en
ijzer;
11 Omdat zij wederspannig
waren geweest tegen Gods
geboden, en den raad des
Allerhoogsten onwaardiglijk
verworpen hadden.
12 Waarom Hij hun het hart
door zwarigheid vernederd
heeft; zij zijn gestruikeld, en er
was geen helper.
13 Doch roepende tot den
HEERE in de benauwdheid, die
zij hadden, verloste Hij hen uit
hun angsten.
14 Hij voerde hen uit de
duisternis en de schaduw des
doods, en Hij brak hun banden.
15 Laat hen voor den HEERE
Zijn goedertierenheid loven, en
Zijn wonderwerken voor de
kinderen der mensen;
16 Want Hij heeft de koperen
deuren gebroken, en de
ijzeren grendelen in stukken
gehouwen.
17 De zotten worden om den
weg hunner overtreding, en
om hun ongerechtigheden
geplaagd;

18 Hun ziel gruwelde van alle
spijze, en zij waren tot aan de
poorten des doods gekomen.
19 Doch roepende tot den
HEERE in de benauwdheid, die
zij hadden, verloste Hij hen uit
hun angsten.
20 Hij zond Zijn woord uit, en
heelde hen, en rukte hen uit
hun kuilen.
21 Laat hen voor den HEERE
Zijn goedertierenheid loven, en
Zijn wonderwerken voor de
kinderen der mensen.
22 En dat zij lofofferen
offeren, en met gejuich Zijn
werken vertellen.
23 Die met schepen ter zee
afvaren, handel doende op
grote wateren;
24 Die zien de werken
des HEEREN, en Zijn
wonderwerken in de diepte.
25 Als Hij spreekt, zo doet
Hij een stormwind opstaan, die
haar golven omhoog verheft.
26 Zij rijzen op naar den
hemel; zij dalen neder tot in
de afgronden; hun ziel versmelt
van angst.
27 Zij dansen en waggelen als
een dronken man, en al hun
wijsheid wordt verslonden.
28 Doch roepende tot den
HEERE in de benauwdheid, die
zij hadden, zo voerde Hij hen
uit hun angsten.
29 Hij doet de storm stilstaan,
zodat hun golven stilzwijgen.
30 Dan zijn zij verblijd, omdat
zij gestild zijn, en dat Hij hen
tot de haven hunner begeerte
geleid heeft.
31 Laat hen voor den HEERE
Zijn goedertierenheid loven, en
Zijn wonderwerken voor de
kinderen der mensen.
32 En Hem verhogen in de
gemeente des volks, en in
het gestoelte der oudsten Hem
roemen.
33 Hij stelt de rivieren tot een
woestijn, en watertochten tot
dorstig land.
34 Het vruchtbaar land tot
zouten grond, om de boosheid
dergenen, die daarin wonen.
35 Hij stelt de woestijn tot een
waterpoel, en het dorre land tot
watertochten.
36 En Hij doet de hongerigen
aldaar wonen, en zij stichten
een stad ter woning;
37 En bezaaien akkers,
en planten wijngaarden,
die inkomende vrucht
voortbrengen.
38 En Hij zegent hen, zodat zij
zeer vermenigvuldigen, en hun
vee vermindert Hij niet.
39 Daarna verminderen
zij, en komen ten onder,
door verdrukking, kwaad en
droefenis.
40 Hij stort verachting uit
over de prinsen, en doet hen
dwalen in het woeste, waar
geen weg is.
41 Maar Hij brengt
den nooddruftige uit de
verdrukking in een hoog
vertrek, en maakt de
huisgezinnen als kudden.
42 De oprechten zien het,
en zijn verblijd, maar alle
ongerechtigheid stopt haar
mond.

43 Wie is wijs? Die neme
deze dingen waar; en dat
zij verstandelijk letten op
de goedertierenheden des
HEEREN.

Een lied, een psalm van David.

108 O God! mijn hart is
bereid; ik zal zingen
en psalmzingen, ook mijn eer.
2 Waak op, gij luit en harp! ik
zal in den dageraad opwaken.
3 Ik zal U loven onder de
volken, o HEERE! en ik zal U
psalmzingen onder de natien.
4 Want Uw goedertierenheid
is groot tot boven de hemelen,
en Uw waarheid tot aan de
bovenste wolken.
5 Verhef U, o God! boven de
hemelen, en Uw eer over de
ganse aarde.
6 Opdat Uw beminden
bevrijd worden; geef heil door
Uw rechterhand, en verhoor
ons.
7 God heeft gesproken in
Zijn heiligdom, dies zal ik van
vreugde opspringen; ik zal
Sichem delen, en het dal van
Sukkoth zal ik afmeten.
8 Gilead is mijn, Manasse is
mijn, en Efraim is de sterkte
mijns hoofds; Juda is mijn
wetgever.
9 Moab is mijn waspot; op
Edom zal ik mijn schoen
werpen; over Palestina zal ik
juichen.
10 Wie zal mij voeren in een
vaste stad? Wie zal mij leiden
tot in Edom?
11 Zult Gij het niet zijn, o
God! Die ons verstoten hadt, en
Die niet uittoogt, o God! met
onze heirkrachten?
12 Geef Gij ons hulp uit
de benauwdheid; want des
mensen heil is ijdelheid.
13 In God zullen wij kloeke
daden doen, en Hij zal onze
wederpartijders vertreden.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester.

109 O God mijns lofs!
zwijg niet.
2 Want de mond des
goddelozen en de mond
des bedrogs zijn tegen mij
opengedaan; zij hebben met
mij gesproken met een valse
tong.
3 En met hatelijke woorden
hebben zij mij omsingeld; ja, zij
hebben mij bestreden zonder
oorzaak.
4 Voor mijn liefde, staan zij
mij tegen; maar ik was steeds
in het gebed.
5 En zij hebben mij kwaad
voor goed opgelegd, en haat
voor mijn liefde.
6 Stel een goddeloze over
hem, en de satan sta aan zijn
rechterhand.
7 Als hij gericht wordt, zo ga
hij schuldig uit, en zijn gebed
zij tot zonde.
8 Dat zijn dagen weinig zijn;
een ander neme zijn ambt;
9 Dat zijn kinderen wezen
worden, en zijn vrouw
weduwe.

10 En dat zijn kinderen
hier en daar omzwerven,
en bedelen, en de nooddruft
uit hun verwoeste plaatsen
zoeken.
11 Dat de schuldeiser aansla
al wat hij heeft, en dat de
vreemden zijn arbeid roven.
12 Dat hij niemand hebbe,
die weldadigheid over hem
uitstrekke, en dat er niemand
zij, die zijn wezen genadig zij.
13 Dat zijn nakomelingen
uitgeroeid worden; hun naam
worde uitgedelgd in het andere
geslacht.
14 De ongerechtigheid zijner
vaderen worde gedacht bij den
HEERE, en de zonde zijner
moeder worde niet uitgedelgd.
15 Dat zij gedurig voor den
HEERE zijn; en Hij roeie hun
gedachtenis uit van de aarde.
16 Omdat hij niet gedacht
heeft weldadigheid te doen,
maar heeft den ellendigen
en den nooddruftigen man
vervolgd, en den verslagene
van hart, om hem te doden.
17 Dewijl hij den vloek
heeft liefgehad, dat die hem
overkome, en geen lust gehad
heeft tot den zegen, zo zij die
verre van hem.
18 En hij zij bekleed met den
vloek, als met zijn kleed, en dat
die ga tot in het binnenste van
hem als het water, en als de olie
in zijn beenderen.
19 Die zij hem als een kleed,
waarmede hij zich bedekt, en
tot een gordel, waarmede hij
zich steeds omgordt.
20 Dit zij het werkloon
mijner tegenstanders van den
HEERE, en dergenen, die kwaad
spreken tegen mijn ziel.
21 Maar Gij, o HEERE Heere!
maak het met mij om Uws
Naams wil; dewijl Uw
goedertierenheid goed is,
verlos mij.
22 Want ik ben ellendig en
nooddruftig, en mijn hart
is in het binnenste van mij
doorwond.
23 Ik ga heen gelijk een
schaduw, wanneer zij zich
neigt; ik worde omgedreven
als een sprinkhaan.
24 Mijn knieen struikelen
van vasten, en mijn vlees is
vermagerd, zodat er geen vet
aan is.
25 Nog ben ik hun een smaad;
als zij mij zien, zo schudden zij
hun hoofd.
26 Help mij, HEERE, mijn
God! verlos mij naar Uw
goedertierenheid.
27 Opdat zij weten, dat dit Uw
hand is, dat Gij het, HEERE!
gedaan hebt.
28 Laat hen vloeken, maar
zegen Gij; laat hen zich
opmaken, maar dat zij
beschaamd worden; doch
dat zich Uw knecht verblijde.
29 Laat mijn tegenstanders
met schande bekleed
worden, en dat zij met hun
beschaamdheid zich bedekken,
als met een mantel.
30 Ik zal den HEERE met mijn
mond zeer loven, en in het
midden van velen zal ik Hem
prijzen.

31 Want Hij zal den nooddruftige ter rechterhand staan, om hem te verlossen van degenen, die zijn ziel veroordelen.

Een psalm van David.

110 De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten.
2 De HEERE zal de scepter Uwer sterkte zenden uit Sion, zeggende: Heers in het midden Uwer vijanden.
3 Uw volk zal zeer gewillig zijn op den dag Uwer heirkracht, in heilig sieraad; uit de baarmoeder des dageraads zal U de dauw Uwer jeugd zijn.
4 De HEERE heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek.
5 De HEERE is aan Uw rechterhand; Hij zal koningen verslaan ten dage Zijns toorns.
6 Hij zal recht doen onder de heidenen; Hij zal het vol dode lichamen maken; Hij zal verslaan dengene, die het hoofd is over een groot land.
7 Hij zal op den weg uit de beek drinken; daarom zal Hij het hoofd omhoog heffen.

111 Hallelujah! *Aleph.* Ik zal den HEERE loven van ganser harte; *Beth.* In den raad en vergadering der oprechten.
2 *Gimel.* De werken des HEEREN zijn groot; *Daleth.* zij worden gezocht van allen, die er lust in hebben.
3 *He.* Zijn doen is majesteit en heerlijkheid; *Vau.* en zijn gerechtigheid bestaat in der eeuwigheid.
4 *Zain.* Hij heeft Zijn wonderen een gedachtenis gemaakt; *Cheth.* de HEERE is genadig en barmhartig.
5 *Teth.* Hij heeft degenen, die Hem vrezen, spijs gegeven; *Jod.* Hij gedenkt in der eeuwigheid aan Zijn verbond.
6 *Caph.* Hij heeft de kracht Zijner werken Zijn volke bekend gemaakt; *Lamed.* hun gevende de erve der heidenen.
7 *Mem.* De werken Zijner handen zijn waarheid en oordeel; *Nun.* al Zijn bevelen zijn getrouw.
8 *Samech.* Zij zijn ondersteund voor altoos, en in eeuwigheid; *Ain.* zijnde gedaan in waarheid en oprechtigheid.
9 *Pe.* Hij heeft Zijn volke verlossing gezonden; *Tsade.* Hij heeft Zijn verbond in eeuwigheid geboden; *Koph.* Zijn Naam is heilig en vreselijk.
10 *Resch.* De vreze des HEEREN is het beginsel der wijsheid; *Schin.* allen, die ze doen, hebben goed verstand; *Thau.* Zijn lof bestaat tot in der eeuwigheid.

112 Hallelujah! *Aleph.* Welgelukzalig is de man, die den HEERE vreest; *Beth.* die groten lust heeft in

Zijn geboden.
2 *Gimel.* Zijn zaad zal
geweldig zijn op aarde; *Daleth.*
het geslacht der oprechten zal
gezegend worden.
3 *He.* In zijn huis zal have
en rijkdom wezen; *Vau.* en
zijn gerechtigheid bestaat in
eeuwigheid.
4 *Zain.* Den oprechten gaat
het licht op in de duisternis;
Cheth. Hij is genadig, en
barmhartig, en rechtvaardig.
5 *Teth.* Wel dien man, die zich
ontfermt en uitleent; *Jod.* hij
beschikt zijn zaken met recht.
6 *Caph.* Zekerlijk, hij zal in
der eeuwigheid niet wankelen;
Lamed. de rechtvaardige zal in
eeuwige gedachtenis zijn.
7 *Mem.* Hij zal voor geen
kwaad gerucht vrezen; *Nun.*
zijn hart is vast, betrouwende
op den HEERE.
8 *Samech.* Zijn hart, wel
ondersteund zijnde, zal niet
vrezen; *Ain.* totdat hij op zijn
wederpartijen zie.
9 *Pe.* Hij strooit uit, hij geeft
den nooddruftige; *Tsade.*
zijn gerechtigheid bestaat in
eeuwigheid; *Koph.* zijn hoorn
zal verhoogd worden in eer.
10 *Resch.* De goddeloze zal het
zien, en hij zal zich vertoornen;
Schin. hij zal met zijn tanden
knersen en smelten. *Thau.*
de wens der goddelozen zal
vergaan.

113 Hallelujah! Looft,
gij knechten des
HEEREN! looft den Naam des
HEEREN.
2 De Naam des HEEREN zij
geprezen, van nu aan tot in der
eeuwigheid.
3 Van den opgang der zon
af tot haar nedergang, zij de
Naam des HEEREN geloofd.
4 De HEERE is hoog boven alle
heidenen, boven de hemelen is
Zijn heerlijkheid.
5 Wie is gelijk de HEERE, onze
God? Die zeer hoog woont.
6 Die zeer laag ziet, in den
hemel en op de aarde.
7 Die den geringe uit het stof
opricht, en den nooddruftige
uit den drek verhoogt;
8 Om te doen zitten bij de
prinsen, bij de prinsen Zijns
volks.
9 Die de onvruchtbare doet
wonen met een huisgezin, een
blijde moeder van kinderen.
Hallelujah!

114 Toen Israel uit
Egypte toog, het huis
Jakobs van een volk, dat een
vreemde taal had;
2 Zo werd Juda tot Zijn
heiligdom, Israel Zijn
volkomene heerschappij.
3 De zee zag het, en vlood; de
Jordaan keerde achterwaarts.
4 De bergen sprongen als
rammen, de heuvelen als
lammeren.
5 Wat was u, gij zee! dat
gij vloodt? gij Jordaan! dat gij
achterwaarts keerdet?
6 Gij bergen, dat gij
opsprongt als rammen? gij
heuvelen! als lammeren?
7 Beef, gij aarde! voor het
aangezicht des Heeren, voor

het aangezicht van den God
Jakobs;
8 Die den rotssteen
veranderde in een watervloed,
den keisteen in een
waterfontein.

115 Niet ons, o HEERE!
niet ons, maar Uw
Naam geef eer, om Uwer
goedertierenheid, om Uwer
waarheid wil.
2 Waarom zouden de
heidenen zeggen: Waar is
nu hun God?
3 Onze God is toch in den
hemel, Hij doet al wat Hem
behaagt.
4 Hunlieder afgoden zijn
zilver en goud, het werk van
des mensen handen;
5 Zij hebben een mond, maar
spreken niet; zij hebben ogen,
maar zien niet;
6 Oren hebben zij, maar
horen niet; zij hebben een
neus, maar zij rieken niet;
7 Hun handen hebben zij,
maar tasten niet; hun voeten,
maar gaan niet; zij geven geen
geluid door hun keel.
8 Dat die hen maken hun
gelijk worden, en al wie op hen
vertrouwt.
9 Israel! vertrouw gij op den
HEERE; Hij is hun Hulp en hun
Schild.
10 Gij huis van Aaron!
vertrouw op den HEERE; Hij is
hun Hulp en hun Schild.
11 Gijlieden, die den HEERE
vreest! vertrouwt op den
HEERE; Hij is hun Hulp en hun
Schild.
12 De HEERE is onzer
gedachtig geweest, Hij zal
zegenen; Hij zal het huis van
Israel zegenen, Hij zal het huis
van Aaron zegenen.
13 Hij zal zegenen, die den
HEERE vrezen, de kleinen met
de groten.
14 De HEERE zal den zegen
over ulieden vermeerderen,
over ulieden en over uw
kinderen.
15 Gijlieden zijt den HEERE
gezegend, Die den hemel en de
aarde gemaakt heeft.
16 Aangaande den hemel,
de hemel is des HEEREN;
maar de aarde heeft Hij de
mensenkinderen gegeven.
17 De doden zullen den HEERE
niet prijzen, noch die in de
stilte nedergedaald zijn.
18 Maar wij zullen den HEERE
loven van nu aan tot in der
eeuwigheid. Hallelujah!

116 Ik heb lief, want de
HEERE hoort mijn
stem, mijn smekingen;
2 Want Hij neigt Zijn oor tot
mij; dies zal ik Hem in mijn
dagen aanroepen.
3 De banden des doods
hadden mij omvangen, en
de angsten der hel hadden
mij getroffen; ik vond
benauwdheid en droefenis.
4 Maar ik riep den Naam des
HEEREN aan, zeggende: Och
HEERE! bevrijd mijn ziel.
5 De HEERE is genadig en
rechtvaardig, en onze God is
ontfermende.

6 De HEERE bewaart
de eenvoudigen; ik was
uitgeteerd, doch Hij heeft mij
verlost.
7 Mijn ziel! keer weder tot uw
rust, want de HEERE heeft aan u
welgedaan.
8 Want Gij, HEERE! hebt mijn
ziel gered van de dood, mijn
ogen van tranen, mijn voet van
aanstoot.
9 Ik zal wandelen voor het
aangezicht des HEEREN, in de
landen der levenden.
10 Ik heb geloofd, daarom
sprak ik; ik ben zeer bedrukt
geweest.
11 Ik zeide in mijn haasten:
Alle mensen zijn leugenaars.
12 Wat zal ik den HEERE
vergelden voor al Zijn
weldaden aan mij bewezen?
13 Ik zal den beker der
verlossingen opnemen, en den
Naam des HEEREN aanroepen.
14 Mijn geloften zal ik den
HEERE betalen, nu, in de
tegenwoordigheid van al Zijn
volk.
15 Kostelijk is in de ogen
des HEEREN de dood Zijner
gunstgenoten.
16 Och, HEERE! zekerlijk
ik ben Uw knecht, ik ben
Uw knecht, een zoon Uwer
dienstmaagd; Gij hebt mijn
banden losgemaakt.
17 Ik zal U offeren, offerande
van dankzegging, en den Naam
des HEEREN aanroepen.
18 Mijn geloften zal ik den
HEERE betalen, nu, in de
tegenwoordigheid van al Zijn
volk.
19 In de voorhoven van het
huis des HEEREN, in het midden
van u, o Jeruzalem! Hallelujah!

117 Looft den HEERE,
alle heidenen; prijst
Hem, alle natien!
2 Want Zijn goedertierenheid
is geweldig over ons, en de
waarheid des HEEREN is in der
eeuwigheid! Hallelujah!

118 Looft den HEERE,
want Hij is goed;
want Zijn goedertierenheid is
in der eeuwigheid.
2 Dat Israel nu zegge, dat
Zijn goedertierenheid in der
eeuwigheid is.
3 Het huis van Aaron zegge
nu, dat Zijn goedertierenheid
in der eeuwigheid is.
4 Dat degenen, die den
HEERE vrezen, nu zeggen, dat
Zijn goedertierenheid in der
eeuwigheid is.
5 Uit de benauwdheid heb
ik den HEERE aangeroepen;
de HEERE heeft mij verhoord,
stellende mij in de ruimte.
6 De HEERE is bij mij, ik zal
niet vrezen; wat zal mij een
mens doen?
7 De HEERE is bij mij onder
degenen, die mij helpen;
daarom zal ik mijn lust zien
aan degenen, die mij haten.
8 Het is beter tot den HEERE
toevlucht te nemen, dan op den
mens te vertrouwen.
9 Het is beter tot den HEERE
toevlucht te nemen, dan op
prinsen te vertrouwen.
10 Alle heidenen hadden
mij omringd; het is in den

Naam des HEEREN, dat ik ze
verhouwen heb.
11 Zij hadden mij omringd, ja,
zij hadden mij omringd; het is
in den Naam des HEEREN, dat
ik ze verhouwen heb.
12 Zij hadden mij omringd
als bijen; zij zijn uitgeblust als
een doornenvuur; het is in den
Naam des HEEREN, dat ik ze
verhouwen heb.
13 Gij hadt mij zeer hard
gestoten, tot vallens toe, maar
de HEERE heeft mij geholpen.
14 De HEERE is mijn Sterkte
en Psalm, want Hij is mij tot
heil geweest.
15 In de tenten der
rechtvaardigen is een stem
des gejuichs en des heils; de
rechterhand des HEEREN doet
krachtige daden.
16 De rechterhand des
HEEREN is verhoogd; de
rechterhand des HEEREN doet
krachtige daden.
17 Ik zal niet sterven, maar
leven; en ik zal de werken des
HEEREN vertellen.
18 De HEERE heeft mij wel
hard gekastijd; maar Hij heeft
mij ter dood niet overgegeven.
19 Doet mij de poorten der
gerechtigheid open, ik zal
daardoor ingaan, ik zal den
HEERE loven.
20 Dit is de poort des
HEEREN, door dewelke de
rechtvaardigen zullen ingaan.
21 Ik zal U loven, omdat Gij
mij verhoord hebt, en mij tot
heil geweest zijt.
22 De steen, dien de
bouwlieden verworpen
hadden, is tot een hoofd
des hoeks geworden.
23 Dit is van den HEERE
geschied, en het is wonderlijk
in onze ogen.
24 Dit is de dag, dien de
HEERE gemaakt heeft; laat ons
op denzelven ons verheugen,
en verblijd zijn.
25 Och HEERE! geef nu heil;
och HEERE! geef nu voorspoed.
26 Gezegend zij hij, die daar
komt in den Naam des HEEREN!
Wij zegenen ulieden uit het
huis des HEEREN.
27 De HEERE is God, Die ons
licht gegeven heeft. Bindt het
feest offer met touwen tot aan
de hoornen van het altaar.
28 Gij zijt mijn God, daarom
zal ik U loven; o mijn God! ik
zal U verhogen.
29 Loof den HEERE, want
Hij is goed; want Zijn
goedertierenheid is in der
eeuwigheid.

119 *Aleph.* Welgelukzalig
zijn de oprechten van
wandel, die in de wet des
HEEREN gaan.
2 Welgelukzalig zijn zij,
die Zijn getuigenissen
onderhouden, die Hem van
ganser harte zoeken;
3 Ook geen onrecht werken,
maar wandelen in Zijn wegen.
4 HEERE! Gij hebt geboden,
dat men Uw bevelen zeer
bewaren zal.
5 Och, dat mijn wegen gericht
werden, om Uw inzettingen te
bewaren!

6 Dan zou ik niet beschaamd
worden, wanneer ik merken
zou op al Uw geboden.
7 Ik zal U loven in
oprechtheid des harten, als ik
de rechten Uwer gerechtigheid
geleerd zal hebben.
8 Ik zal Uw inzettingen
bewaren; verlaat mij niet al te
zeer.
9 *Beth.* Waarmede zal de
jongeling zijn pad zuiver
houden? Als hij dat houdt naar
Uw woord.
10 Ik zoek U met mijn gehele
hart, laat mij van Uw geboden
niet afdwalen.
11 Ik heb Uw rede in mijn
hart verborgen, opdat ik tegen
U niet zondigen zou.
12 HEERE! Gij zijt gezegend;
leer mij Uw inzettingen.
13 Ik heb met mijn lippen
verteld al de rechten Uws
monds.
14 Ik ben vrolijker in den weg
Uwer getuigenissen, dan over
allen rijkdom.
15 Ik zal Uw bevelen
overdenken, en op Uw paden
letten.
16 Ik zal mijzelven vermaken
in Uw inzettingen; Uw woord
zal ik niet vergeten.
17 *Gimel.* Doe wel bij Uw
knecht, dat ik leve en Uw
woord beware.
18 Ontdek mijn ogen, dat ik
aanschouwe de wonderen van
Uw wet.
19 Ik ben een vreemdeling op
de aarde, verberg Uw geboden
voor mij niet.
20 Mijn ziel is verbroken
vanwege het verlangen naar
Uw oordelen te aller tijd.
21 Gij scheldt de vervloekte
hovaardigen, die van Uw
geboden afdwalen.
22 Wentel van mij
versmaadheid en verachting,
want ik heb Uw getuigenissen
onderhouden.
23 Als zelfs de vorsten
zittende tegen mij gesproken
hebben, heeft Uw knecht Uw
inzettingen betracht.
24 Ook zijn Uw getuigenissen
mijn vermakingen, en mijn
raadslieden.
25 *Daleth.* Mijn ziel kleeft aan
het stof; maak mij levend naar
Uw woord.
26 Ik heb U mijn wegen
verteld, en Gij hebt mij
verhoord; leer mij Uw
inzettingen.
27 Geef mij den weg Uwer
bevelen te verstaan, opdat ik
Uw wonderen betrachte.
28 Mijn ziel druipt weg van
treurigheid; richt mij op naar
Uw woord.
29 Wend van mij den weg
der valsheid, en verleen mij
genadiglijk Uw wet.
30 Ik heb verkoren den weg
der waarheid, Uw rechten heb
ik mij voorgesteld.
31 Ik kleef vast aan Uw
getuigenissen; o HEERE!
beschaam mij niet.
32 Ik zal den weg Uwer
geboden lopen, als Gij mijn
hart verwijd zult hebben.
33 *He.* HEERE! leer mij den
weg Uwer inzettingen, en ik zal

hem houden ten einde toe.
34 Geef mij het verstand, en
ik zal Uw wet houden; ja, ik
zal ze onderhouden met gansen
harte.
35 Doe mij treden op het pad
Uwer geboden, want daarin
heb ik lust.
36 Neig mijn hart tot Uw
getuigenissen, en niet tot
gierigheid.
37 Wend mijn ogen af, dat zij
geen ijdelheid zien; maak mij
levend door Uw wegen.
38 Bevestig Uw toezeggingen
aan Uw knecht, die Uw vreze
toegedaan is.
39 Wend mijn smaadheid af,
die ik vreze, want Uw rechten
zijn goed.
40 Zie, ik heb een begeerte tot
Uw bevelen; maak mij levend
door Uw gerechtigheid.
41 *Vau.* En dat mij
Uw goedertierenheden
overkomen, o HEERE! Uw
heil, naar Uw toezegging;
42 Opdat ik mijn smader wat
heb te antwoorden, want ik
vertrouw op Uw woord.
43 En ruk het woord der
waarheid van mijn mond niet
al te zeer, want ik hoop op Uw
rechten.
44 Zo zal ik Uw wet steeds
onderhouden, eeuwiglijk en
altoos.
45 En ik zal wandelen in de
ruimte, omdat ik Uw bevelen
gezocht heb.
46 Ook zal ik voor koningen
spreken van Uw getuigenissen,
en mij niet schamen.
47 En ik zal mij vermaken in
Uw geboden, die ik liefheb.
48 En ik zal mijn handen
opheffen naar Uw geboden,
die ik liefheb, en ik zal Uw
inzettingen betrachten.
49 *Zain.* Gedenk des woords,
tot Uw knecht gesproken, op
hetwelk Gij mij hebt doen
hopen.
50 Dit is mijn troost in mijn
ellende, want Uw toezegging
heeft mij levend gemaakt.
51 De hovaardigen hebben
mij boven mate zeer bespot;
nochtans ben ik van Uw wet
niet geweken.
52 Ik heb gedacht, o HEERE!
aan Uw oordelen van ouds aan,
en heb mij getroost.
53 Grote beroering heeft
mij bevangen vanwege de
goddelozen, die Uw wet
verlaten.
54 Uw inzettingen zijn mij
gezangen geweest, ter plaatse
mijner vreemdelingschappen.
55 HEERE! des nachts ben ik
Uws Naams gedachtig geweest,
en heb Uw wet bewaard.
56 Dat is mij geschied, omdat
ik Uw bevelen bewaard heb.
57 *Cheth.* De HEERE is mijn
deel, ik heb gezegd, dat ik Uw
woorden zal bewaren.
58 Ik heb Uw aanschijn
ernstelijk gebeden van ganser
harte, wees mij genadig naar
Uw toezegging.
59 Ik heb mijn wegen bedacht,
en heb mijn voeten gekeerd tot
Uw getuigenissen.
60 Ik heb gehaast, en niet
vertraagd Uw geboden te

onderhouden.
61 De goddeloze hopen
hebben mij beroofd; nochtans
heb ik Uw wet niet vergeten.
62 Te middernacht sta ik op,
om U te loven voor de rechten
Uwer gerechtigheid.
63 Ik ben een gezel van allen,
die U vrezen, en van hen, die
Uw bevelen onderhouden.
64 HEERE! de aarde is vol van
Uw goedertierenheid; leer mij
Uw inzettingen.
65 *Teth.* Gij hebt bij Uw
knecht goed gedaan, HEERE,
naar Uw woord.
66 Leer mij een goeden zin en
wetenschap, want ik heb aan
Uw geboden geloofd.
67 Eer ik verdrukt werd,
dwaalde ik, maar nu
onderhoud ik Uw woord.
68 Gij zijt goed en
goeddoende; leer mij Uw
inzettingen.
69 De hovaardigen hebben
leugens tegen mij gestoffeerd;
doch ik bewaar Uw bevelen
van ganser harte.
70 Hun hart is vet als smeer;
maar ik heb vermaak in Uw
wet.
71 Het is mij goed, dat ik
verdrukt ben geweest, opdat ik
Uw inzettingen leerde.
72 De wet Uws monds is mij
beter, dan duizenden van goud
of zilver.
73 *Jod.* Uw handen hebben
mij gemaakt, en bereid; maak
mij verstandig, opdat ik Uw
geboden lere.
74 Die U vrezen, zullen mij
aanzien, en zich verblijden,
omdat ik op Uw woord gehoopt
heb.
75 Ik weet, HEERE! dat Uw
gerichten de gerechtigheid zijn,
en dat Gij mij uit getrouwheid
verdrukt hebt.
76 Laat toch Uw
goedertierenheid zijn om
mij te troosten, naar Uw
toezegging aan Uw knecht.
77 Laat mij Uw
barmhartigheden overkomen,
opdat ik leve, want Uw wet is
al mijn vermaking.
78 Laat de hovaardigen
beschaamd worden, omdat zij
mij met leugen nedergestoten
hebben; doch ik betracht Uw
geboden.
79 Laat hen tot mij keren,
die U vrezen, en die Uw
getuigenissen kennen.
80 Laat mijn hart oprecht zijn
tot Uw inzettingen, opdat ik
niet beschaamd worde.
81 *Caph.* Mijn ziel is
bezweken van verlangen
naar Uw heil; op Uw woord
heb ik gehoopt.
82 Mijn ogen zijn bezweken
van verlangen naar Uw
toezegging, terwijl ik
zeide: Wanneer zult Gij
mij vertroosten?
83 Want ik ben geworden als
een lederen zak in den rook;
doch Uw inzettingen heb ik
niet vergeten.
84 Hoe vele zullen de dagen
Uws knechts zijn? Wanneer
zult Gij recht doen over mijn
vervolgers?
85 De hovaardigen hebben
mij putten gegraven, hetwelk

niet is naar Uw wet.
86 Al Uw geboden zijn
waarheid; zij vervolgen mij
met leugen, help mij.
87 Zij hebben mij bijna
vernietigd op de aarde, maar ik
heb Uw bevelen niet verlaten.
88 Maak mij levend naar
Uw goedertierenheid, dan zal
ik de getuigenis Uws monds
onderhouden.
89 *Lamed.* O HEERE!
Uw woord bestaat in der
eeuwigheid in de hemelen.
90 Uw goedertierenheid is
van geslacht tot geslacht; Gij
hebt de aarde vastgemaakt, en
zij blijft staan;
91 Naar Uw verordeningen
blijven zij nog heden staan,
want zij allen zijn Uw
knechten.
92 Indien Uw wet niet ware
geweest al mijn vermaking, ik
ware in mijn druk al lang
vergaan.
93 Ik zal Uw bevelen in der
eeuwigheid niet vergeten,
want door dezelve hebt Gij mij
levend gemaakt.
94 Ik ben Uw, behoud mij,
want ik heb Uw bevelen
gezocht.
95 De goddelozen hebben op
mij gewacht, om mij te doen
vergaan; ik neem acht op Uw
getuigenissen.
96 In alle volmaaktheid heb
ik een einde gezien; maar Uw
gebod is zeer wijd.
97 *Mem.* Hoe lief heb ik Uw
wet! Zij is mijn betrachting den
gansen dag.
98 Zij maakt mij door Uw
geboden wijzer, dan mijn
vijanden zijn, want zij is in
eeuwigheid bij mij.
99 Ik ben verstandiger dan
al mijn leraars, omdat Uw
getuigenissen mijn betrachting
zijn.
100 Ik ben voorzichtiger dan
de ouden, omdat ik Uw bevelen
bewaard heb.
101 Ik heb mijn voeten
geweerd van alle kwade
paden, opdat ik Uw woord zou
onderhouden.
102 Ik ben niet geweken van
Uw rechten, want Gij hebt mij
geleerd.
103 Hoe zoet zijn Uw redenen
mijn gehemelte geweest, meer
dan honig mijn mond!
104 Uit Uw bevelen krijg ik
verstand, daarom haat ik alle
leugenpaden.
105 *Nun.* Uw woord is een
lamp voor mijn voet, en een
licht voor mijn pad.
106 Ik heb gezworen, en
zal het bevestigen, dat ik
onderhouden zal de rechten
Uwer gerechtigheid.
107 Ik ben gans zeer verdrukt,
HEERE! maak mij levend naar
Uw woord.
108 Laat U toch, o HEERE!
welgevallen de vrijwillige
offeranden mijns monds, en
leer mij Uw rechten.
109 Mijn ziel is geduriglijk in
mijn hand; nochtans vergeet ik
Uw wet niet.
110 De goddelozen hebben mij
een strik gelegd; nochtans ben

ik niet afgedwaald van Uw bevelen.
111 Ik heb Uw getuigenissen genomen tot een eeuwige erve, want zij zijn mijns harten vrolijkheid.
112 Ik heb mijn hart geneigd, om Uw inzettingen eeuwiglijk te doen, ten einde toe.
113 *Samech.* Ik haat de kwade ranken, maar heb Uw wet lief.
114 Gij zijt mijn Schuilplaats en mijn Schild; op Uw Woord heb ik gehoopt.
115 Wijkt van mij, gij boosdoeners! dat ik de geboden mijns Gods moge bewaren.
116 Ondersteun mij naar Uw toezegging, opdat ik leve; en laat mij niet beschaamd worden over mijn hope.
117 Ondersteun mij, zo zal ik behouden zijn; dan zal ik mij steeds in Uw inzettingen vermaken.
118 Gij vertreedt al degenen, die van Uw inzettingen afdwalen, want hun bedrog is leugen.
119 Gij doet alle goddelozen der aarde weg als schuim, daarom heb ik Uw getuigenissen lief.
120 Het haar mijns vleses is te berge gerezen van verschrikking voor U, en ik heb gevreesd voor Uw oordelen.
121 *Ain.* Ik heb recht en gerechtigheid gedaan; geef mij niet over aan mijn onderdrukkers.
122 Wees borg voor Uw knecht ten goede; laat de hovaardigen mij niet onderdrukken.
123 Mijn ogen zijn bezweken van verlangen naar Uw heil, en naar de toezegging Uwer rechtvaardigheid.
124 Doe bij Uw knecht naar Uw goedertierenheid, en leer mij Uw inzettingen.
125 Ik ben Uw knecht, maak mij verstandig, en ik zal Uw getuigenissen kennen.
126 Het is tijd voor den HEERE, dat Hij werke, want zij hebben Uw wet verbroken.
127 Daarom heb ik Uw geboden lief, meer dan goud, ja, meer dan het fijnste goud.
128 Daarom heb ik alle Uw bevelen, van alles, voor recht gehouden; maar alle valse pad heb ik gehaat.
129 *Pe.* Uw getuigenissen zijn wonderbaar, daarom bewaart ze mijn ziel.
130 De opening Uwer woorden geeft licht, de slechten verstandig makende.
131 Ik heb mijn mond wijd opengedaan, en gehijgd, want ik heb verlangd naar Uw geboden.
132 Zie mij aan, wees mij genadig, naar het recht aan degenen, die Uw Naam beminnen.
133 Maak mijn voetstappen vast in Uw Woord, en laat geen ongerechtigheid over mij heersen.
134 Verlos mij van des mensen overlast, en ik zal Uw bevelen onderhouden.

135 Doe Uw aangezicht
lichten over Uw knecht, en
leer mij Uw inzettingen.
136 Waterbeken vlieten af uit
mijn ogen, omdat zij Uw wet
niet onderhouden.
137 *Tsade.* HEERE! Gij zijt
rechtvaardig, en elkeen Uwer
oordelen is recht.
138 Gij hebt de gerechtigheid
Uwer getuigenissen, en de
waarheid hogelijk geboden.
139 Mijn ijver heeft mij
doen vergaan, omdat mijn
wederpartijders Uw woorden
vergeten hebben.
140 Uw woord is zeer
gelouterd, en Uw knecht
heeft het lief.
141 Ik ben klein en veracht,
doch Uw bevelen vergeet ik
niet.
142 Uw gerechtigheid is
gerechtigheid in eeuwigheid,
en Uw wet is de waarheid.
143 Benauwdheid en angst
hebben mij getroffen, doch
Uw geboden zijn mijn
vermakingen.
144 De gerechtigheid Uwer
getuigenissen is in der
eeuwigheid; doe ze mij
verstaan, zo zal ik leven.
145 *Koph.* Ik heb van ganser
harte geroepen: verhoor mij, o
HEERE! ik zal Uw inzettingen
bewaren.
146 Ik heb U aangeroepen,
verlos mij, en ik zal Uw
getuigenissen onderhouden.
147 Ik ben de morgen
schemering voorgekomen,
en heb geschrei gemaakt; op
Uw woord heb ik gehoopt.
148 Mijn ogen komen de nacht
waken voor, om Uw rede te
betrachten.
149 Hoor mijn stem naar Uw
goedertierenheid, o HEERE!
maak mij levend naar Uw
recht.
150 Die kwade praktijken
najagen, genaken mij, zij
wijken verre van Uw wet.
151 Maar Gij, HEERE! zijt
nabij, en al Uw geboden zijn
waarheid.
152 Van ouds heb ik geweten
van Uw getuigenissen, dat Gij
ze in eeuwigheid gegrond hebt.
153 *Resch.* Zie mijn ellende
aan, en help mij uit, want Uw
wet heb ik niet vergeten.
154 Twist mijn twistzaak, en
verlos mij, maak mij levend,
naar Uw toezegging.
155 Het heil is verre van de
goddelozen, want zij zoeken
Uw inzettingen niet.
156 HEERE! Uw
barmhartigheden zijn vele;
maak mij levend naar Uw
rechten.
157 Mijn vervolgers en mijn
wederpartijders zijn vele, maar
van Uw getuigenissen wijk ik
niet.
158 Ik heb gezien degenen,
die trouwelooslijk handelen, en
het verdroot mij, dat zij Uw
woord niet onderhielden.
159 Zie aan, dat ik Uw
bevelen lief heb, o HEERE!
maak mij levend naar Uw
goedertierenheid.
160 Het begin Uws woords
is waarheid, en in der

eeuwigheid is al het recht Uwer gerechtigheid.
161 *Schin.* De vorsten hebben mij vervolgd zonder oorzaak; maar mijn hart heeft gevreesd voor Uw woord.
162 Ik ben vrolijk over Uw toezegging, als een, die een groten buit vindt.
163 Ik haat de valsheid, en heb er een gruwel van; maar Uw wet heb ik lief.
164 Ik loof U zeven maal des daags, over de rechten Uwer gerechtigheid.
165 Die Uw wet beminnen, hebben groten vrede, en zij hebben geen aanstoot.
166 O HEERE! ik hoop op Uw heil, en doe Uw geboden.
167 Mijn ziel onderhoudt Uw getuigenissen, en ik heb ze zeer lief.
168 Ik onderhoud Uw bevelen en Uw getuigenissen, want al mijn wegen zijn voor U.
169 *Thau.* O HEERE! laat mijn geschrei voor Uw aanschijn genaken, maak mij verstandig naar Uw woord.
170 Laat mijn smeken voor Uw aanschijn komen, red mij naar Uw toezegging.
171 Mijn lippen zullen Uw lof overvloediglijk uitstorten, als Gij mij Uw inzettingen zult geleerd hebben.
172 Mijn tong zal spraak houden van Uw rede, want al Uw geboden zijn rechtvaardigheid.
173 Laat Uw hand mij te hulp komen, want ik heb Uw bevelen verkoren.
174 O HEERE! ik verlang naar Uw heil, en Uw wet is al mijn vermaking.
175 Laat mijn ziel leven, en zij zal U loven, en laat Uw rechten mij helpen.
176 Ik heb gedwaald als een verloren schaap; zoek Uw knecht, want Uw geboden heb ik niet vergeten.

Een lied op Hammaaloth.

120 Ik heb tot den HEERE geroepen in mijn benauwdheid, en Hij heeft mij verhoord.
2 O HEERE! red mijn ziel van de valse lippen, van de bedriegelijke tong.
3 Wat zal U de bedriegelijke tong geven, of wat zal zij U toevoegen?
4 Scherpe pijlen eens machtigen, mitsgaders gloeiende jeneverkolen.
5 O, wee mij, dat ik een vreemdeling ben in Mesech, dat ik in de tenten Kedars wone.
6 Mijn ziel heeft lang gewoond bij degenen, die den vrede haten.
7 Ik ben vreedzaam; maar als ik spreek, zijn zij aan den oorlog.

Een lied Hammaaloth.

121 Ik hef mijn ogen op naar de bergen, van waar mijn hulp komen zal.
2 Mijn hulp is van den HEERE, Die hemel en aarde gemaakt heeft.

3 Hij zal uw voet niet laten
wankelen; uw Bewaarder zal
niet sluimeren.
4 Ziet, de Bewaarder Israels
zal niet sluimeren, noch slapen.
5 De HEERE is uw Bewaarder,
de HEERE is uw Schaduw, aan
uw rechterhand.
6 De zon zal u des daags
niet steken, noch de maan des
nachts.
7 De HEERE zal u bewaren
van alle kwaad; uw ziel zal Hij
bewaren.
8 De HEERE zal uw uitgang
en uw ingang bewaren, van nu
aan tot in der eeuwigheid.

Een lied Hammaaloth, van David.

122 Ik verblijd mij in
degenen, die tot mij
zeggen: Wij zullen in het huis
des HEEREN gaan.
2 Onze voeten zijn staande in
uw poorten, o Jeruzalem!
3 Jeruzalem is gebouwd,
als een stad, die wel
samengevoegd is;
4 Waarheen de stammen
opgaan, de stammen des
HEEREN, tot de getuigenis
Israels, om den Naam des
HEEREN te danken.
5 Want daar zijn de stoelen
des gerichts gezet, de stoelen
van het huis van David.
6 Bidt om den vrede van
Jeruzalem; wel moeten zij
varen, die u beminnen.
7 Vrede zij in uw vesting,
welvaren in uw paleizen.
8 Om mijner broederen en
mijner vrienden wil, zal ik nu
spreken, vrede zij in u!
9 Om des huizes des HEEREN,
onzes Gods wil, zal ik het goede
voor u zoeken.

Een lied op Hammaaloth.

123 Ik hef mijn ogen
op tot U, Die in de
hemelen zit.
2 Zie, gelijk de ogen der
knechten zijn op de hand
hunner heren; gelijk de ogen
der dienstmaagd zijn op de
hand harer vrouw; alzo zijn
onze ogen op den HEERE, onze
God, totdat Hij ons genadig zij.
3 Zijt ons genadig, o HEERE!
zijt ons genadig, want wij zijn
der verachting veel te zat.
4 Onze ziel is veel te zat
des spots der weelderigen, der
verachting der hovaardigen.

Een lied Hammaaloth, van David.

124 Ten ware de HEERE,
Die bij ons geweest
is, zegge nu Israel,
2 Ten ware de HEERE, Die bij
ons geweest is, als de mensen
tegen ons opstonden;
3 Toen zouden zij ons levend
verslonden hebben, als hun
toorn tegen ons ontstak.
4 Toen zouden ons de
wateren overlopen hebben;
een stroom zou over onze ziel
gegaan zijn.
5 Toen zouden de stoute
wateren over onze ziel gegaan
zijn.

6 De HEERE zij geloofd, Die
ons in hun tanden niet heeft
overgegeven tot een roof.
7 Onze ziel is ontkomen,
als een vogel uit den strik
der vogelvangers; de strik
is gebroken, en wij zijn
ontkomen.
8 Onze hulp is in den Naam
des HEEREN, Die hemel en
aarde gemaakt heeft.

Een lied Hammaaloth.

125 Die op den HEERE
vertrouwen, zijn als
de berg Sion, die niet wankelt,
maar blijft in eeuwigheid.
2 Rondom Jeruzalem zijn
bergen; alzo is de HEERE
rondom Zijn volk, van nu aan
tot in der eeuwigheid.
3 Want de scepter der
goddeloosheid zal niet rusten
op het lot der rechtvaardigen;
opdat de rechtvaardigen hun
handen niet uitstrekken tot
onrecht.
4 HEERE! doe den goeden wel,
en dengenen, die oprecht zijn
in hun harten.
5 Maar die zich neigen tot
hun kromme wegen, die zal de
HEERE weg doen gaan met de
werkers der ongerechtigheid.
Vrede zal over Israel zijn!

Een lied Hammaaloth.

126 Als de HEERE de
gevangenen Sions
wederbracht, waren wij gelijk
degenen, die dromen.
2 Toen werd onze mond
vervuld met lachen, en onze
tong met gejuich; toen zeide
men onder de heidenen: De
HEERE heeft grote dingen aan
dezen gedaan.
3 De HEERE heeft grote
dingen bij ons gedaan; dies zijn
wij verblijd.
4 O HEERE! wend
onze gevangenis, gelijk
waterstromen in het zuiden.
5 Die met tranen zaaien,
zullen met gejuich maaien.
6 Die het zaad draagt,
dat men zaaien zal, gaat al
gaande en wenende; maar
voorzeker zal hij met gejuich
wederkomen, dragende zijn
schoven.

Een lied Hammaaloth, van Salomo.

127 Zo de HEERE het
huis niet bouwt,
tevergeefs arbeiden deszelfs
bouwlieden daaraan; zo de
HEERE de stad niet bewaart,
tevergeefs waakt de wachter.
2 Het is tevergeefs, dat
gijlieden vroeg opstaat, laat
opblijft, eet brood der smarten;
het is alzo, dat Hij het Zijn
beminden als in den slaap
geeft.
3 Ziet, de kinderen zijn een
erfdeel des HEEREN; des buiks
vrucht is een beloning.
4 Gelijk de pijlen zijn in de
hand eens helds, zodanig zijn
de zonen der jeugd.
5 Welgelukzalig is de man,
die zijn pijlkoker met dezelve
gevuld heeft; zij zullen niet

beschaamd worden, als zij met de vijanden spreken zullen in de poort.

Een lied Hammaaloth.

128 Welgelukzalig is een iegelijk, die den HEERE vreest, die in Zijn wegen wandelt.
2 Want gij zult eten den arbeid uwer handen; welgelukzalig zult gij zijn, en het zal u welgaan.
3 Uw huisvrouw zal wezen als een vruchtbare wijnstok aan de zijden van uw huis; uw kinderen als olijfplanten rondom uw tafel.
4 Ziet, alzo zal zekerlijk die man gezegend worden, die den HEERE vreest.
5 De HEERE zal u zegenen uit Sion, en gij zult het goede van Jeruzalem aanschouwen al de dagen uws levens;
6 En gij zult uw kindskinderen zien. Vrede over Israel!

Een lied Hammaaloth.

129 Zij hebben mij dikwijls benauwd van mijn jeugd af, zegge nu Israel;
2 Zij hebben mij dikwijls van mijn jeugd af benauwd; evenwel hebben zij mij niet overmocht.
3 Ploegers hebben op mijn rug geploegd; zij hebben hun voren lang getogen.
4 De HEERE, Die rechtvaardig is, heeft de touwen der goddelozen afgehouwen.
5 Laat hen beschaamd en achterwaarts gedreven worden, allen, die Sion haten.
6 Laat hen worden als gras op de daken, hetwelk verdort, eer men het uittrekt;
7 Waarmede de maaier zijn hand niet vult, noch de garvenbinder zijn arm;
8 En die voorbijgaan, niet zeggen: De zegen des HEEREN zij bij u! Wij zegenen ulieden in den Naam des HEEREN.

Een lied Hammaaloth.

130 Uit de diepten roep ik tot U, o HEERE!
2 HEERE! hoor naar mijn stem; laat Uw oren opmerkende zijn op de stem mijner smekingen.
3 Zo Gij, HEERE! de ongerechtigheden gadeslaat; HEERE! wie zal bestaan?
4 Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt.
5 Ik verwacht den HEERE; mijn ziel verwacht, en ik hoop op Zijn Woord.
6 Mijn ziel wacht op den HEERE, meer dan de wachters op den morgen; de wachters op den morgen.
7 Israel hope op den HEERE; want bij den HEERE is goedertierenheid, en bij Hem is veel verlossing.
8 En Hij zal Israel verlossen van al zijn ongerechtigheden.

Een lied Hammaaloth, van David.

131 O HEERE! mijn hart is niet verheven,
en mijn ogen zijn niet hoog;
ook heb ik niet gewandeld
in dingen mij te groot en te
wonderlijk.
2 Zo ik mijn ziel niet heb
gezet en stil gehouden, gelijk
een gespeend kind bij zijn
moeder! Mijn ziel is als een
gespeend kind in mij.
3 Israel hope op den
HEERE van nu aan tot in
der eeuwigheid.

Een lied Hammaaloth.

132 O HEERE! gedenk aan David, aan al zijn
lijden;
2 Dat hij den HEERE
gezworen heeft, den Machtige
Jakobs gelofte gedaan heeft,
zeggende:
3 Zo ik in de tent mijns huizes
inga, zo ik op de koets van mijn
bed klimme!
4 Zo ik mijn ogen slaap geve,
mijn oogleden sluimering;
5 Totdat ik voor den HEERE
een plaats gevonden zal
hebben, woningen voor den
Machtige Jakobs!
6 Ziet, wij hebben van haar
gehoord in Efratha; wij hebben
haar gevonden in de velden van
Jaar.
7 Wij zullen in Zijn woningen
ingaan, wij zullen ons
nederbuigen voor de voetbank
Zijner voeten.
8 Sta op, HEERE! tot Uw rust,
Gij en de ark Uwer sterkte!
9 Dat Uw priesters bekleed
worden met gerechtigheid, en
dat Uw gunstgenoten juichen.
10 Weer het aangezicht Uws
Gezalfden niet af, om Davids,
Uws knechts wil.
11 De HEERE heeft David de
waarheid gezworen, waarvan
Hij niet wijken zal, zeggende:
Van de vrucht uws buiks zal Ik
op uw troon zetten.
12 Indien uw zonen Mijn
verbond zullen houden, en
Mijn getuigenissen, die Ik hun
leren zal; zo zullen ook hun
zonen tot in eeuwigheid op uw
troon zitten.
13 Want de HEERE heeft Sion
verkoren, Hij heeft het begeerd
tot Zijn woonplaats, zeggende:
14 Dit is Mijn rust tot in
eeuwigheid, hier zal Ik wonen,
want Ik heb ze begeerd.
15 Ik zal haar kost rijkelijk
zegenen, haar nooddruftigen
zal Ik met brood verzadigen.
16 En haar priesters zal Ik
met heil bekleden, en haar
gunstgenoten zullen zeer
juichen.
17 Daar zal Ik David een
hoorn doen uitspruiten; Ik heb
voor Mijn Gezalfde een lamp
toegericht.
18 Ik zal zijn vijanden met
schaamte bekleden; maar op
hem zal zijn kroon bloeien.

Een lied Hammaaloth, van David.

133 Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het, dat
broeders ook samenwonen.

2 Het is, gelijk de kostelijke
olie op het hoofd, nederdalende
op den baard, den baard van
Aaron, die nederdaalt tot op
den zoom zijner klederen.
3 Het is gelijk de dauw van
Hermon, en die nederdaalt
op de bergen van Sion, want
de HEERE gebiedt aldaar den
zegen en het leven tot in der
eeuwigheid.

Een lied Hammaaloth.

134 Ziet, looft den HEERE,
alle gij knechten des
HEEREN! gij, die allen nacht in
het huis des HEEREN staat.
2 Heft uw handen op naar het
heiligdom, en looft den HEERE.
3 De HEERE zegene u uit Sion,
Hij, Die den hemel en de aarde
gemaakt heeft.

135 Hallelujah! Prijst den
Naam des HEEREN,
prijst Hem, gij knechten des
HEEREN!
2 Gij, die staat in het huis des
HEEREN, in de voorhoven van
het huis onzes Gods!
3 Looft den HEERE, want de
HEERE is goed; psalmzingt Zijn
Naam, want Hij is liefelijk.
4 Want de HEERE heeft Zich
Jakob verkoren, Israel tot Zijn
eigendom.
5 Want ik weet, dat de HEERE
groot is, en dat onze Heere
boven alle goden is.
6 Al wat den HEERE behaagt,
doet Hij, in de hemelen, en op
de aarde, in de zeeen en alle
afgronden.
7 Hij doet dampen
opklimmen van het einde
der aarde; Hij maakt de
bliksemen met den regen;
Hij brengt den wind uit Zijn
schatkameren voort.
8 Die de eerstgeborenen van
Egypte sloeg, van den mens af
tot het vee toe.
9 Hij zond tekenen en
wonderen in het midden van
u, o Egypte! tegen Farao en
tegen al zijn knechten.
10 Die veel volken sloeg, en
machtige koningen doodde;
11 Sihon, den koning der
Amorieten, en Og, den
koning van Basan, en al de
koninkrijken van Kanaan,
12 En Hij gaf hun land ten
erve, ten erve aan Zijn volk
Israel.
13 O HEERE! Uw Naam is
in eeuwigheid; HEERE! Uw
gedachtenis is van geslacht tot
geslacht.
14 Want de HEERE zal Zijn
volk richten, en het zal Hem
berouwen over Zijn knechten.
15 De afgoden der heidenen
zijn zilver en goud, een werk
van mensenhanden.
16 Zij hebben een mond, maar
spreken niet; zij hebben ogen,
maar zien niet;
17 Oren hebben zij, maar
horen niet; ook is er geen adem
in hun mond.
18 Dat die ze maken, hun
gelijk worden, en al wie op hen
vertrouwt.
19 Gij huis Israels! looft den
HEERE; gij huis Aarons! looft
den HEERE.

20 Gij huis van Levi! looft den HEERE; gij die den HEERE vreest! looft den HEERE.
21 Geloofd zij de HEERE uit Sion, Die te Jeruzalem woont. Hallelujah!

136 Looft den HEERE, want Hij is goed; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid;
2 Looft den God der goden; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
3 Looft den Heere der heren; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
4 Dien, Die alleen grote wonderen doet; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
5 Dien, die de hemelen met verstand gemaakt heeft; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
6 Dien, Die de aarde op het water uitgespannen heeft; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
7 Dien, Die de grote lichten heeft gemaakt; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
8 De zon tot heerschappij op den dag; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
9 De maan en sterren tot heerschappij in den nacht; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
10 Dien, Die de Egyptenaren geslagen heeft in hun eerstgeborenen; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
11 En heeft Israel uit het midden van hen uitgebracht; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
12 Met een sterke hand, en met een uitgestrekte arm; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
13 Dien, Die de Schelfzee in delen deelde; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
14 En voerde Israel door het midden van dezelve; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
15 Hij heeft Farao met zijn heir gestort in de Schelfzee; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
16 Die Zijn volk door de woestijn geleid heeft; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
17 Die grote koningen geslagen heeft; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
18 En heeft heerlijke koningen gedood; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
19 Sihon, de Amorietischen koning; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
20 En Og, den koning van Basan; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.
21 En heeft hun land ten erve gegeven; want Zijn

goedertierenheid is in der
eeuwigheid.
22 Ten erve aan Zijn
knecht Israel; want Zijn
goedertierenheid is in der
eeuwigheid.
23 Die aan ons gedacht heeft
in onze nederigheid; want
Zijn goedertierenheid is in der
eeuwigheid.
24 En Hij heeft ons onzen
tegenpartijders ontrukt; want
Zijn goedertierenheid is in der
eeuwigheid.
25 Die allen vlees spijs geeft;
want Zijn goedertierenheid is
in der eeuwigheid.
26 Looft den God des hemels;
want Zijn goedertierenheid is
in der eeuwigheid.

137 Aan de rivieren van
Babel, daar zaten
wij, ook weenden wij, als wij
gedachten aan Sion.
2 Wij hebben onze harpen
gehangen aan de wilgen, die
daarin zijn.
3 Als zij, die ons aldaar
gevangen hielden, de woorden
eens lieds van ons begeerden,
en zij, die ons overhoop
geworpen hadden, vreugd,
zeggende: Zingt ons een van
de liederen Sions;
4 Wij zeiden: Hoe zouden wij
een lied des HEEREN zingen in
een vreemd land?
5 Indien ik u vergeet, o
Jeruzalem! zo vergete mijn
rechterhand zichzelve!
6 Mijn tong kleve aan mijn
gehemelte, zo ik aan u niet
gedenke, zo ik Jeruzalem niet
verheffe boven het hoogste
mijner blijdschap!
7 HEERE! gedenk aan de
kinderen van Edom, aan den
dag van Jeruzalem; die daar
zeiden: Ontbloot ze, ontbloot
ze, tot haar fondament toe!
8 O dochter van Babel!
die verwoest zult worden,
welgelukzalig zal hij zijn, die u
uw misdaad vergelden zal, die
gij aan ons misdaan hebt.
9 Welgelukzalig zal hij zijn,
die uw kinderkens grijpen, en
aan de steenrots verpletteren
zal.

Een psalm van David.

138 Ik zal U loven met
mijn gehele hart;
in de tegenwoordigheid der
goden zal ik U psalmzingen.
2 Ik zal mij nederbuigen naar
het paleis Uwer heiligheid, en
ik zal Uw Naam loven, om
Uw goedertierenheid en om
Uw waarheid; want Gij hebt
vanwege Uw gansen Naam Uw
woord groot gemaakt.
3 Ten dage, als ik riep, zo hebt
Gij mij verhoord; Gij hebt mij
versterkt met kracht in mijn
ziel.
4 Alle koningen der aarde
zullen U, o HEERE! loven,
wanneer zij gehoord zullen
hebben de redenen Uws
monds.
5 En zij zullen zingen van
de wegen des HEEREN, want
de heerlijkheid des HEEREN is
groot.

6 Want de HEERE is hoog,
nochtans ziet Hij de nederige
aan, en den verhevene kent Hij
van verre.
7 Als ik wandel in het midden
der benauwdheid, maakt Gij
mij levend; Uw hand strekt
Gij uit tegen den toorn mijner
vijanden, en Uw rechterhand
behoudt mij.
8 De HEERE zal het
voor mij voleinden; Uw
goedertierenheid, HEERE! is in
der eeuwigheid; en laat niet
varen de werken Uwer handen.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester.

139 HEERE! Gij
doorgrondt en
kent mij.
2 Gij weet mijn zitten en mijn
opstaan; Gij verstaat van verre
mijn gedachten.
3 Gij omringt mijn gaan en
mijn liggen; en Gij zijt al mijn
wegen gewend.
4 Als er nog geen woord op
mijn tong is, zie, HEERE! Gij
weet het alles.
5 Gij bezet mij van achteren
en van voren, en Gij zet Uw
hand op mij.
6 De kennis is mij te
wonderbaar, zij is hoog, ik
kan er niet bij.
7 Waar zou ik heengaan
voor Uw Geest en waar zou
ik heenvlieden voor Uw
aangezicht?
8 Zo ik opvoer ten hemel, Gij
zijt daar; of bedde ik mij in de
hel, zie, Gij zijt daar.
9 Nam ik vleugelen des
dageraads, woonde ik aan het
uiterste der zee;
10 Ook daar zou Uw hand mij
geleiden, en Uw rechterhand
zou mij houden.
11 Indien ik zeide: De
duisternis zal mij immers
bedekken; dan is de nacht een
licht om mij.
12 Ook verduistert de
duisternis voor U niet; maar
de nacht licht als de dag; de
duisternis is als het licht.
13 Want Gij bezit mijn nieren;
Gij hebt mij in mijner moeders
buik bedekt.
14 Ik loof U, omdat ik op
een heel vreselijke wijze
wonderbaarlijk gemaakt ben;
wonderlijk zijn Uw werken!
ook weet het mijn ziel zeer
wel.
15 Mijn gebeente was voor U
niet verholen, als ik in het
verborgene gemaakt ben, en als
een borduursel gewrocht ben,
in de nederste delen der aarde.
16 Uw ogen hebben mijn
ongevormden klomp gezien;
en al deze dingen waren in Uw
boek geschreven, de dagen als
zij geformeerd zouden worden,
toen nog geen van die was.
17 Daarom, hoe kostelijk zijn
mij, o God, Uw gedachten!
hoe machtig veel zijn haar
sommen!
18 Zoude ik ze tellen? Harer is
meer, dan des zands; word ik
wakker, zo ben ik nog bij U.
19 O God! dat Gij den
goddeloze ombracht! en gij,
mannen des bloeds, wijkt van

mij!
20 Die van U schandelijk
spreken, en Uw vijanden
ijdellijk verheffen.
21 Zou ik niet haten HEERE!
die U haten? en verdriet
hebben in degenen, die tegen
U opstaan?
22 Ik haat hen met volkomen
haat, tot vijanden zijn zij mij.
23 Doorgrond mij, o God! en
ken mijn hart; beproef mij, en
ken mijn gedachten.
24 En zie, of bij mij een
schadelijke weg zij; en leid mij
op den eeuwigen weg.

Een psalm van David, voor den opperzangmeester.

140 Een psalm van
David, voor den
opperzangmeester.
2 Red mij, HEERE! van den
kwaden mens; behoed mij voor
den man alles gewelds;
3 Die veel kwaads in het hart
denken, allen dag samenkomen
om te oorlogen.
4 Zij scherpen hun tong, als
een slang; heet addervergift is
onder hun lippen. Sela.
5 Bewaar mij, HEERE! van
de handen des goddelozen;
behoed mij van den man alles
gewelds; van hen, die mijn
voeten denken weg te stoten.
6 De hovaardigen hebben
mij een strik verborgen, en
koorden; zij hebben een net
uitgespreid aan de zijde des
wegs; valstrikken hebben zij
mij gezet. Sela.
7 Ik heb tot den HEERE
gezegd: Gij zijt mijn God;
neem ter ore, o HEERE! de stem
mijner smekingen.
8 HEERE, Heere, Sterkte mijns
heils! Gij hebt mijn hoofd
bedekt ten dage der wapening.
9 Geef, HEERE! de begeerten
des goddelozen niet; bevorder
zijn kwaad voornemen niet; zij
zouden zich verheffen. Sela.
10 Aangaande het hoofd
dergenen, die mij omringen,
de overlast hunner lippen
overdekke hen.
11 Vurige kolen moeten op
hen geschud worden; Hij doe
hen vallen in het vuur, in
diepe kuilen, dat zij niet weder
opstaan.
12 Een man van kwade tong
zal op de aarde niet bevestigd
worden; een boos man des
gewelds, dien zal men jagen,
totdat hij geheel verdreven is.
13 Ik weet, dat de HEERE de
rechtzaak des ellendigen, en
het recht der nooddruftigen
zal uitvoeren. [(Psalms 140:14)
Gewisselijk, de rechtvaardigen
zullen Uw Naam loven; de
oprechten zullen voor Uw
aangezicht blijven.]

Een psalm van David.

141 HEERE! ik roep U aan,
haast U tot mij; neem
mijn stem ter ore, als ik tot U
roep.
2 Mijn gebed worde gesteld
als reukwerk voor Uw
aangezicht, de opheffing
mijner handen als het
avondoffer.

3 HEERE! zet een wacht voor mijn mond, behoed de deur mijner lippen.

4 Neig mijn hart niet tot een kwade zaak, om enigen handel in goddeloosheid te handelen, met mannen, die ongerechtigheid werken; en dat ik niet ete van hun lekkernijen.

5 De rechtvaardige sla mij, het zal weldadigheid zijn; en hij bestraffe mij, het zal olie des hoofds zijn, het zal mijn hoofd niet breken; want nog zal ook mijn gebed voor hen zijn in hun tegenspoeden.

6 Hun rechters zijn aan de zijde der steenrots vrijgelaten geweest, en hebben gehoord mijn redenen, dat zij aangenaam waren.

7 Onze beenderen zijn verstrooid aan den mond des grafs, gelijk of iemand op de aarde iets gekloofd en verdeeld had.

8 Doch op U zijn mijn ogen, HEERE, Heere! op U betrouw ik, ontbloot mijn ziel niet.

9 Bewaar mij voor het geweld des striks, dien zij mij gelegd hebben, en voor de valstrikken van de werkers der ongerechtigheid.

10 Dat de goddelozen elk in zijn garen vallen, te zamen, totdat ik zal zijn voorbijgegaan.

Een onderwijzing van David, een gebed, als hij in de spelonk was.

142 Ik riep met mijn stem tot den HEERE; ik smeekte tot den HEERE met mijn stem.
2 Ik stortte mijn klacht uit voor Zijn aangezicht; ik gaf te kennen voor Zijn aangezicht mijn benauwdheid.
3 Als mijn geest in mij overstelpt was, zo hebt Gij mijn pad gekend. Zij hebben mij een strik verborgen op den weg, dien ik gaan zou.
4 Ik zag uit ter rechterhand, en ziet, zo was er niemand, die mij kende, er was geen ontvlieden voor mij; niemand zorgde voor mijn ziel.
5 Tot U riep ik, o HEERE! ik zeide: Gij zijt mijn Toevlucht, mijn Deel in het land der levenden.
6 Let op mijn geschrei, want ik ben zeer uitgeteerd; red mij van mijn vervolgers, want zij zijn machtiger dan ik.
7 Voer mijn ziel uit de gevangenis, om Uw Naam te loven; de rechtvaardigen zullen mij omringen, wanneer Gij wel bij mij zult gedaan hebben.

Een psalm van David.

143 O HEERE! hoor mijn gebed, neig de oren tot mijn smekingen; verhoor mij naar Uw waarheid, naar Uw gerechtigheid.

2 En ga niet in het gericht met Uw knecht; want niemand, die leeft, zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn.

3 Want de vijand vervolgt mijn ziel, hij vertreedt mijn leven ter aarde; hij legt mij in duisternissen, als degenen, die over lang dood zijn.

4 Daarom wordt mijn geest overstelpt in mij, mijn hart is verbaasd in het midden van mij.

5 Ik gedenk aan de dagen van ouds; ik overleg al Uw daden; ik spreek bij mijzelven van de werken Uwer handen.

6 Ik breid mijn handen uit tot U; mijn ziel is voor U als een dorstig land. Sela.

7 Verhoor mij haastelijk, HEERE! mijn geest bezwijkt; verberg Uw aangezicht niet van mij, want ik zou gelijk worden dengenen, die in den kuil dalen.

8 Doe mij Uw goedertierenheid in den morgenstond horen, want ik betrouw op U; maak mij bekend den weg, dien ik te gaan heb, want ik hef mijn ziel tot U op.

9 Red mij, HEERE! van mijn vijanden; bij U schuil ik.

10 Leer mij Uw welbehagen doen, want Gij zijt mijn God! Uw goede Geest geleide mij in een effen land.

11 O HEERE! maak mij levend, om Uws Naams wil; voer mijn ziel uit de benauwdheid, om Uw gerechtigheid.

12 En roei mijn vijanden uit, om Uw goedertierenheid, en breng hen om, allen, die mijn ziel beangstigen; want ik ben Uw knecht.

Een psalm van David.

144 Gezegend zij de HEERE, mijn Rotssteen, Die mijn handen onderwijst ten strijde, mijn vingeren ten oorlog;

2 Mijn Goedertierenheid en mijn Burg, mijn Hoog Vertrek en mijn Bevrijder voor mij, mijn Schild, en op Wien ik mij betrouwe; Die mijn volk aan mij onderwerpt!

3 O HEERE! wat is de mens, dat Gij hem kent, het kind des mensen, dat Gij het acht?

4 De mens is der ijdelheid gelijk; zijn dagen zijn als een voorbijgaande schaduw.

5 Neig Uw hemelen, HEERE! en daal neder; raak de bergen aan, dat zij roken.

6 Bliksem bliksem, en verstrooi hen; zend Uw pijlen uit, en verdoe hen.

7 Steek Uw handen van de hoogte uit; ontzet mij, en ruk mij uit de grote wateren, uit de hand der vreemden;

8 Welker mond leugen spreekt, en hun rechterhand is een rechterhand der valsheid.

9 O God! ik zal U een nieuw lied zingen; met de luit en het tiensnarig instrument zal ik U psalmzingen.

10 Gij, die den koningen overwinning geeft, Die Zijn

knecht David ontzet van het boze zwaard;
11 Ontzet mij en red mij van de hand der vreemden, welker mond leugen spreekt, en hun rechterhand is een rechterhand der valsheid;
12 Opdat onze zonen zijn als planten, welke groot geworden zijn in hun jeugd; onze dochter als hoekstenen, uitgehouwen naar de gelijkenis van een paleis.
13 Dat onze winkelen vol zijnde, den enen voorraad na den anderen uitgeven; dat onze kudden bij duizenden werpen, ja, bij tienduizenden op onze hoeven vermenigvuldigen.
14 Dat onze ossen wel geladen zijn; dat geen inbreuk, noch uitval, noch gekrijs zij op onze straten.
15 Welgelukzalig is het volk, dien het alzo gaat; welgelukzalig is het volk, wiens God de HEERE is.

Een lofzang van David.

145 *Aleph.* O mijn God, Gij Koning! ik zal U verhogen, en Uw Naam loven in eeuwigheid en altoos.
2 *Beth.* Te allen dage zal ik U loven, en Uw Naam prijzen in eeuwigheid en altoos.
3 *Gimel.* De HEERE is groot en zeer te prijzen, en Zijn grootheid is ondoorgrondelijk.
4 *Daleth.* Geslacht aan geslacht zal Uw werken roemen; en zij zullen Uw mogendheden verkondigen.
5 *He.* Ik zal uitspreken de heerlijkheid der eer Uwer majesteit, en Uw wonderlijke daden.
6 *Vau.* En zij zullen vermelden de kracht Uwer vreselijke daden; en Uw grootheid, die zal ik vertellen.
7 *Zain.* Zij zullen de gedachtenis der grootheid Uwer goedheid overvloediglijk uitstorten, en zij zullen Uw gerechtigheid met gejuich verkondigen.
8 *Cheth.* Genadig en barmhartig is de HEERE, lankmoedig en groot van goedertierenheid.
9 *Teth.* De HEERE is aan allen goed, en Zijn barmhartigheden zijn over al Zijn werken.
10 *Jod.* Al Uw werken, HEERE, zullen U loven, en Uw gunstgenoten zullen U zegenen.
11 *Caph.* Zij zullen de heerlijkheid Uws Koninkrijks vermelden, en Uw mogendheid zullen zij uitspreken.
12 *Lamed.* Om de mensenkinderen bekend te maken Zijn mogendheden, en de eer der heerlijkheid Zijns Koninkrijks.
13 *Mem.* Uw Koninkrijk is een Koninkrijk van alle eeuwen, en Uw heerschappij is in alle geslacht en geslacht.
14 *Samech.* De HEERE ondersteunt allen, die vallen, en Hij richt op alle gebogenen.
15 *Ain.* Aller ogen wachten op U; en Gij geeft hun hun spijs te zijner tijd.

16 *Pe.* Gij doet Uw hand open,
en verzadigt al wat er leeft,
naar Uw welbehagen.
17 *Tsade.* De HEERE is
rechtvaardig in al Zijn wegen,
en goedertieren in al Zijn
werken.
18 *Koph.* De HEERE is nabij
allen, die Hem aanroepen,
allen, die Hem aanroepen in
der waarheid.
19 *Resch.* Hij doet het
welbehagen dergenen, die
Hem vrezen, en Hij hoort hun
geroep, en verlost hen.
20 *Schin.* De HEERE bewaart al
degenen, die Hem liefhebben;
maar Hij verdelgt alle
goddelozen.
21 *Thau.* Mijn mond zal den
prijs des HEEREN uitspreken,
en alle vlees zal Zijn heiligen
Naam loven in der eeuwigheid
en altoos.

146 Hallelujah! O mijn
ziel! prijs den HEERE.
2 Ik zal den HEERE prijzen in
mijn leven; ik zal mijn God
psalmzingen, terwijl ik nog
ben.
3 Vertrouwt niet op prinsen,
op des mensen kind, bij
hetwelk geen heil is.
4 Zijn geest gaat uit, hij keert
wederom tot zijn aarde; te
dienzelfden dage vergaan zijn
aanslagen.
5 Welgelukzalig is hij, die
den God Jakobs tot zijn Hulp
heeft, wiens verwachting op
den HEERE, zijn God is;
6 Die den hemel en de aarde
gemaakt heeft, de zee en al wat
in dezelve is; Die trouwe houdt
in der eeuwigheid.
7 Die den verdrukte recht
doet, Die den hongerige brood
geeft; de HEERE maakt de
gevangenen los.
8 De HEERE opent de ogen
der blinden; de HEERE richt de
gebogenen op; de HEERE heeft
de rechtvaardigen lief.
9 De HEERE bewaart de
vreemdelingen; Hij houdt den
wees en de weduwe staande;
maar der goddelozen weg
keert Hij om.
10 De HEERE zal in
eeuwigheid regeren; uw
God, o Sion! is van geslacht tot
geslacht. Hallelujah!

147 Looft den HEERE,
want onzen God te
psalmzingen is goed, dewijl Hij
liefelijk is; de lof is betamelijk.
2 De HEERE bouwt
Jeruzalem; Hij vergadert
Israels verdrevenen.
3 Hij geneest de gebrokenen
van hart, en Hij verbindt hen in
hun smarten.
4 Hij telt het getal der sterren;
Hij noemt ze allen bij namen.
5 Onze Heere is groot en van
veel kracht; Zijns verstands is
geen getal.
6 De HEERE houdt de
zachtmoedigen staande;
de goddelozen vernedert Hij,
tot de aarde toe.
7 Zingt den HEERE bij beurte
met dankzegging; psalmzingt
onzen God op de harp.
8 Die de hemelen met wolken
bedekt, Die voor de aarde regen

bereidt; Die het gras op de
bergen doet uitspruiten;
9 Die het vee zijn voeder
geeft; aan de jonge raven, als zij
roepen.
10 Hij heeft geen lust aan de
sterkte des paards; Hij heeft
geen welgevallen aan de benen
des mans.
11 De HEERE heeft een
welgevallen aan hen, die
Hem vrezen, die op Zijn
goedertierenheid hopen.
12 O Jeruzalem! roem den
HEERE; o Sion! loof uw God.
13 Want Hij maakt de
grendelen uwer poorten sterk;
Hij zegent uw kinderen binnen
in u.
14 Die uw landpalen in vrede
stelt; Hij verzadigt u met het
vette der tarwe.
15 Hij zendt Zijn bevel op
aarde; Zijn woord loopt zeer
snel.
16 Hij geeft sneeuw als wol;
Hij strooit den rijm als as.
17 Hij werpt Zijn ijs heen als
stukken; wie zou bestaan voor
Zijn koude?
18 Hij zendt Zijn woord,
en doet ze smelten; Hij doet
Zijn wind waaien, de wateren
vloeien henen.
19 Hij maakt Jakob Zijn
woorden bekend, Israel Zijn
inzettingen en Zijn rechten.
20 Alzo heeft Hij geen volk
gedaan; en Zijn rechten, die
kennen zij niet. Hallelujah!

148 Hallelujah! Looft
den HEERE uit de
hemelen; looft Hem in de
hoogste plaatsen!
2 Looft Hem, al Zijn engelen!
Looft Hem, al Zijn heirscharen!
3 Looft Hem, zon en maan!
Looft Hem, alle gij lichtende
sterren!
4 Looft Hem, gij hemelen der
hemelen! en gij wateren, die
boven de hemelen zijt!
5 Dat zij den Naam des
HEEREN loven; want als Hij het
beval, zo werden zij geschapen.
6 En Hij heeft ze bevestigd
voor altoos in eeuwigheid; Hij
heeft hun een orde gegeven, die
geen van hen zal overtreden.
7 Looft den HEERE, van de
aarde; gij walvissen en alle
afgronden!
8 Vuur en hagel, sneeuw en
damp; gij stormwind, die Zijn
woord doet!
9 Gij bergen en alle
heuvelen; vruchtbomen en
alle cederbomen!
10 Het wild gedierte en alle
vee; kruipend gedierte en
gevleugeld gevogelte!
11 Gij koningen der aarde, en
alle volken, gij vorsten, en alle
rechters der aarde!
12 Jongelingen en ook
maagden; gij ouden met de
jongen!
13 Dat zij den Naam des
HEEREN loven; want Zijn
Naam alleen is hoog verheven;
Zijn majesteit is over de aarde
en den hemel.
14 En Hij heeft den hoorn
Zijns volks verhoogd, den roem
al Zijner gunstgenoten, der
kinderen Israels, des volks, dat
nabij Hem is. Hallelujah!

149 Hallelujah! Zingt den
HEERE een nieuw
lied; Zijn lof zij in de gemeente
Zijner gunstgenoten.
2 Dat Israel zich verblijde in
Dengene, Die hem gemaakt
heeft; dat de kinderen Sions
zich verheugen over hun
Koning.
3 Dat zij Zijn Naam loven
op de fluit; dat zij Hem
psalmzingen op de trommel en
harp.
4 Want de HEERE heeft een
welgevallen aan Zijn volk; Hij
zal de zachtmoedigen versieren
met heil.
5 Dat Zijn gunstgenoten van
vreugde opspringen, om die
eer; dat zij juichen op hun
legers.
6 De verheffingen Gods
zullen in hun keel zijn; en een
tweesnijdend zwaard in hun
hand;
7 Om wraak te doen over de
heidenen, en bestraffingen over
de volken;
8 Om hun koningen te binden
met ketenen, en hun achtbaren
met ijzeren boeien;
9 Om het beschreven recht
over hen te doen. Dit zal
de heerlijkheid van al Zijn
gunstgenoten zijn. Hallelujah!

150 Hallelujah! Looft
God in Zijn
heiligdom; looft Hem in
het uitspansel Zijner sterkte!
2 Looft Hem vanwege Zijn
mogendheden; looft Hem naar
de menigvuldigheid Zijner
grootheid!
3 Looft Hem met geklank der
bazuin; looft Hem met de luit
en met de harp!
4 Looft Hem met de trommel
en fluit; looft Hem met
snarenspel en orgel!
5 Looft Hem met hel
klinkende cimbalen; looft
Hem met cimbalen van
vreugdegeluid!
6 Alles, wat adem heeft, love
den HEERE! Hallelujah!

DE SPREUKEN VAN SÁLOMO

1 De spreuken van Salomo,
den zoon van David, den
koning van Israel,
2 Om wijsheid en tucht te
weten; om te verstaan redenen
des verstands;
3 Om aan te nemen
onderwijs van goed verstand,
gerechtigheid, en recht, en
billijkheden;
4 Om den slechten
kloekzinnigheid te geven,
den jongeling wetenschap en
bedachtzaamheid.
5 Die wijs is, zal horen, en
zal in lere toenemen; en die
verstandig is, zal wijzen raad
bekomen.
6 Om te verstaan een spreuk
en de uitlegging, de woorden
der wijzen en hun raadselen.
7 De vrees des HEEREN is het
beginsel der wetenschap; de
dwazen verachten wijsheid en
tucht.
8 Mijn zoon! hoor de tucht
uws vaders, en verlaat de leer
uwer moeder niet;
9 Want zij zullen uw hoofd
een aangenaam toevoegsel
zijn, en ketenen aan uw hals.
10 Mijn zoon! indien de
zondaars u aanlokken, bewillig
niet;
11 Indien zij zeggen: Ga
met ons, laat ons loeren op
bloed, ons versteken tegen den
onschuldige, zonder oorzaak;
12 Laat ons hen levend
verslinden, als het graf; ja,
geheel en al, gelijk die in den
kuil nederdalen;
13 Alle kostelijk goed zullen
wij vinden, onze huizen zullen
wij met roof vullen.
14 Gij zult uw lot midden
onder ons werpen; wij zullen
allen een buidel hebben.
15 Mijn zoon! wandel niet
met hen op den weg; weer uw
voet van hun pad.
16 Want hun voeten lopen ten
boze; en zij haasten zich om
bloed te storten.
17 Zekerlijk, het net wordt
tevergeefs gespreid voor de
ogen van allerlei gevogelte;
18 En deze loeren op hun
eigen bloed, en versteken zich
tegen hun zielen.
19 Zo zijn de paden van een
iegelijk, die gierigheid pleegt;
zij zal de ziel van haar meester
vangen.
20 De opperste Wijsheid
roept overluid daar buiten;
Zij verheft haar stem op de
straten.
21 Zij roept in het voorste
der woelingen; aan de deuren
der poorten spreekt Zij Haar
redenen in de stad;
22 Gij slechten! hoe lang zult
gij de slechtigheid beminnen,
en de spotters voor zich de
spotternij begeren, en de zotten
wetenschap haten?
23 Keert u tot Mijn
bestraffing; ziet, Ik zal Mijn

Geest ulieden overvloediglijk
uitstorten; Ik zal Mijn woorden
u bekend maken.
24 Dewijl Ik geroepen heb, en
gijlieden geweigerd hebt; Mijn
hand uitgestrekt heb, en er
niemand was, die opmerkte;
25 En gij al Mijn raad
verworpen, en Mijn bestraffing
niet gewild hebt;
26 Zo zal Ik ook in ulieder
verderf lachen; Ik zal spotten,
wanneer uw vreze komt.
27 Wanneer uw vreze komt
gelijk een verwoesting, en
uw verderf aankomt als
een wervelwind; wanneer
u benauwdheid en angst
overkomt;
28 Dan zullen zij tot Mij
roepen, maar Ik zal niet
antwoorden; zij zullen Mij
vroeg zoeken, maar zullen Mij
niet vinden;
29 Daarom, dat zij de
wetenschap gehaat hebben,
en de vreze des HEEREN niet
hebben verkoren.
30 Zij hebben in Mijn
raad niet bewilligd; al Mijn
bestraffingen hebben zij
versmaad;
31 Zo zullen zij eten van
de vrucht van hun weg, en
zich verzadigen met hun
raadslagen.
32 Want de afkering der
slechten zal hen doden, en de
voorspoed der zotten zal hen
verderven.
33 Maar die naar Mij hoort,
zal zeker wonen, en hij zal
gerust zijn van de vreze des
kwaads.

2 Mijn zoon! zo gij mijn
redenen aanneemt, en mijn
geboden bij u weglegt;
2 Om uw oren naar wijsheid
te doen opmerken; zo gij uw
hart tot verstandigheid neigt;
3 Ja, zo gij tot het verstand
roept, uw stem verheft tot de
verstandigheid;
4 Zo gij haar zoekt als zilver,
en naspeurt als verborgen
schatten;
5 Dan zult gij de vreze des
HEEREN verstaan, en zult de
kennis van God vinden.
6 Want de HEERE geeft
wijsheid; uit Zijn mond komt
kennis en verstand.
7 Hij legt weg voor de
oprechten een bestendig
wezen; Hij is een Schild
dengenen, die oprechtelijk
wandelen;
8 Opdat zij de paden des
rechts houden; en Hij zal
den weg Zijner gunstgenoten
bewaren.
9 Dan zult gij verstaan
gerechtigheid, en recht, en
billijkheden, en alle goed pad.
10 Als de wijsheid in uw
hart zal gekomen zijn, en de
wetenschap voor uw ziel zal
liefelijk zijn;
11 Zo zal de bedachtzaamheid
over u de wacht houden, de
verstandigheid zal u behoeden;
12 Om u te redden van den
kwaden weg, van den man, die
verkeerdheden spreekt;
13 Van degenen, die de paden
der oprechtheid verlaten,
om te gaan in de wegen der
duisternis;

14 Die blijde zijn in het kwaad
doen, zich verheugen in de
verkeerdheden des kwaden;
15 Welker paden verkeerd
zijn, en afwijkende in hun
sporen;
16 Om u te redden van
de vreemde vrouw, van de
onbekende, die met haar
redenen vleit;
17 Die den leidsman harer
jonkheid verlaat, en het
verbond haars Gods vergeet;
18 Want haar huis helt naar
den dood, en haar paden naar
de overledenen.
19 Allen die tot haar ingaan,
zullen niet wederkomen, en
zullen de paden des levens niet
aantreffen;
20 Opdat gij wandelt op den
weg der goeden, en houdt de
paden der rechtvaardigen.
21 Want de vromen zullen
de aarde bewonen, en de
oprechten zullen daarin
overblijven;
22 Maar de goddelozen
zullen van de aarde uitgeroeid
worden, en de trouwelozen
zullen er van uitgerukt worden.

3 Mijn zoon! vergeet mijn
wet niet, maar uw hart
beware mijn geboden.
2 Want langheid van dagen,
en jaren van leven, en vrede
zullen zij u vermeerderen.
3 Dat de goedertierenheid en
de trouw u niet verlaten; bind
ze aan uw hals, schrijf zij op de
tafel uws harten.
4 En vind gunst en goed
verstand, in de ogen Gods en
der mensen.
5 Vertrouw op den HEERE met
uw ganse hart, en steun op uw
verstand niet.
6 Ken Hem in al uw wegen, en
Hij zal uw paden recht maken.
7 Zijt niet wijs in uw ogen;
vrees den HEERE, en wijk van
het kwade.
8 Het zal een medicijn
voor uw navel zijn, en
een bevochtiging voor uw
beenderen.
9 Vereer den HEERE van uw
goed, en van de eerstelingen al
uwer inkomsten;
10 Zo zullen uw schuren met
overvloed vervuld worden,
en uw perskuipen van most
overlopen.
11 Mijn zoon! verwerp de
tucht des HEEREN niet, en
wees niet verdrietig over Zijn
kastijding;
12 Want de HEERE kastijdt
dengene, dien Hij liefheeft, ja,
gelijk een vader den zoon, in
denwelken hij een welbehagen
heeft.
13 Welgelukzalig is de mens,
die wijsheid vindt, en de
mens, die verstandigheid
voortbrengt!
14 Want haar koophandel is
beter dan de koophandel van
zilver, en haar inkomst dan het
uitgegraven goud.
15 Zij is kostelijker dan
robijnen en al; wat u lusten
mag, is met haar niet te
vergelijken.
16 Langheid der dagen is
in haar rechterhand, in haar
linkerhand rijkdom en eer.

17 Haar wegen zijn wegen der
liefelijkheid, en al haar paden
vrede.
18 Zij is een boom des levens
dengenen, die ze aangrijpen, en
elkeen, die ze vasthoudt, wordt
gelukzalig.
19 De HEERE heeft de aarde
door wijsheid gegrond, de
hemelen door verstandigheid
bereid.
20 Door Zijn wetenschap zijn
de afgronden gekloofd, en de
wolken druipen dauw.
21 Mijn zoon! laat ze niet
afwijken van uw ogen; bewaar
de bestendige wijsheid en
bedachtzaamheid.
22 Want zij zullen het leven
voor uw ziel zijn, en een
aangenaamheid voor uw hals.
23 Dan zult gij uw weg zeker
wandelen, en gij zult uw voet
niet stoten.
24 Zo gij nederligt, zult gij
niet schrikken; maar gij zult
nederliggen en uw slaap zal
zoet wezen.
25 Vrees niet voor haastigen
schrik, noch voor de
verwoesting der goddelozen,
als zij komt.
26 Want de HEERE zal met uw
hoop wezen, en Hij zal uw
voet bewaren van gevangen te
worden.
27 Onthoud het goed van zijn
meesters niet, als het in het
vermogen uwer hand is te
doen.
28 Zeg niet tot uw naaste:
Ga heen, en kom weder, en
morgen zal ik geven, dewijl het
bij u is.
29 Smeed geen kwaad tegen
uw naaste, aangezien hij met
vertrouwen bij u woont.
30 Twist met een mens niet
zonder oorzaak, zo hij u geen
kwaad gedaan heeft.
31 Zijt niet nijdig over een
man des gewelds, en verkies
geen van zijn wegen.
32 Want de afwijker is den
HEERE een gruwel; maar Zijn
verborgenheid is met den
oprechte.
33 De vloek des HEEREN is in
het huis des goddelozen; maar
de woning der rechtvaardigen
zal Hij zegenen.
34 Zekerlijk, de spotters
zal Hij bespotten, maar den
zachtmoedigen zal Hij genade
geven.
35 De wijzen zullen eer
beerven; maar elkeen der
zotten neemt schande op zich.

4 Hoort, gij kinderen! de
tucht des vaders, en merkt
op, om verstand te weten.
2 Dewijl ik ulieden goede leer
geve, verlaat mijn wet niet.
3 Want ik was mijns vaders
zoon, teder, en een enige voor
het aangezicht mijner moeder.
4 Hij nu leerde mij, en zeide
tot mij: Uw hart houde mijn
woorden vast, onderhoud mijn
geboden, en leef.
5 Verkrijg wijsheid, verkrijg
verstand; vergeet niet, en wijk
niet van de redenen mijns
monds.
6 Verlaat ze niet, en zij zal u
behoeden; heb ze lief, en zij zal
u bewaren.

7 De wijsheid is het
voornaamste; verkrijg dan
wijsheid, en verkrijg verstand
met al uw bezitting.
8 Verhef ze, en zij zal u
verhogen; zij zal u vereren, als
gij haar omhelzen zult.
9 Zij zal uw hoofd een
aangenaam toevoegsel geven,
een sierlijke kroon zal zij u
leveren.
10 Hoor, mijn zoon! en
neem mijn redenen aan, en
de jaren des levens zullen u
vermenigvuldigd worden.
11 Ik onderwijs u in den weg
der wijsheid; ik doe u treden in
de rechte sporen.
12 In uw gaan zal uw tred niet
benauwd worden, en indien gij
loopt, zult gij niet struikelen.
13 Grijp de tucht aan, laat niet
af; bewaar ze, want zij is uw
leven.
14 Kom niet op het pad der
goddelozen, en treed niet op
den weg der bozen.
15 Verwerp dien, ga er niet
door; wijk er van, en ga voorbij.
16 Want zij slapen niet, zo zij
geen kwaad gedaan hebben; en
hun slaap wordt weggenomen,
zo zij niet iemand hebben doen
struikelen.
17 Want zij eten brood der
goddeloosheid, en drinken
wijn van enkel geweld.
18 Maar het pad der
rechtvaardigen is gelijk een
schijnend licht, voortgaande
en lichtende tot den vollen dag
toe.
19 De weg der goddelozen is
als donkerheid, zij weten niet,
waarover zij struikelen zullen.
20 Mijn zoon! merk op mijn
woorden, neig uw oor tot mijn
redenen.
21 Laat ze niet wijken van uw
ogen, behoud ze in het midden
uws harten.
22 Want zij zijn het leven
dengenen, die ze vinden, en een
medicijn voor hun gehele vlees.
23 Behoed uw hart boven al
wat te bewaren is, want daaruit
zijn de uitgangen des levens.
24 Doe de verkeerdheid des
monds van u weg, en doe de
verdraaidheid der lippen verre
van u.
25 Laat uw ogen rechtuit zien,
en uw oogleden zich recht voor
u heen houden.
26 Weeg den gang uws voets,
en laat al uw wegen wel
gevestigd zijn.
27 Wijk niet ter rechter hand
of ter linkerhand, wend uw
voet af van het kwade.

5 Mijn zoon! merk op mijn
wijsheid, neig uw oor tot
mijn verstand;
2 Opdat gij alle
bedachtzaamheid behoudt,
en uw lippen wetenschap
bewaren.
3 Want de lippen der vreemde
vrouw druppen honigzeem, en
haar gehemelte is gladder dan
olie.
4 Maar het laatste van haar is
bitter als alsem, scherp als een
tweesnijdend zwaard.
5 Haar voeten dalen naar den
dood, haar treden houden de
hel vast.

6 Opdat gij het pad des levens
niet zoudt wegen, zijn haar
gangen ongestadig, dat gij het
niet merkt.
7 Nu dan, gij kinderen! hoort
naar mij, en wijkt niet van de
redenen mijns monds.
8 Maak uw weg verre van
haar, en nader niet tot de deur
van haar huis;
9 Opdat gij anderen uw eer
niet geeft, en uw jaren den
wrede;
10 Opdat de vreemden
zich niet verzadigen van uw
vermogen, en al uw smartelijke
arbeid niet kome in het huis
des onbekenden;
11 En gij in uw laatste brult,
als uw vlees, en uw lijf verteerd
is;
12 En zegt: Hoe heb ik de
tucht gehaat, en mijn hart de
bestraffing versmaad!
13 En heb niet gehoord naar
de stem mijner onderwijzers,
noch mijn oren geneigd tot
mijn leraars!
14 Ik ben bijna in alle kwaad
geweest, in het midden der
gemeente en der vergadering!
15 Drink water uit uw bak, en
vloeden uit het midden van uw
bornput;
16 Laat uw fonteinen zich
buiten verspreiden, en de
waterbeken op de straten;
17 Laat ze de uwe alleen zijn,
en van geen vreemde met u.
18 Uw springader zij
gezegend; en verblijd u
vanwege de huisvrouw uwer
jeugd;
19 Een zeer liefelijke hinde,
en een aangenaam steengeitje;
laat u haar borsten te allen tijd
dronken maken; dool steeds in
haar liefde.
20 En waarom zoudt gij, mijn
zoon, in een vreemde dolen,
en den schoot der onbekende
omvangen?
21 Want eens iegelijks wegen
zijn voor de ogen des HEEREN,
en Hij weegt al zijne gangen.
22 Den goddeloze zullen zijn
ongerechtigheden vangen, en
met de banden zijner zonden
zal hij vastgehouden worden.
23 Hij zal sterven, omdat hij
zonder tucht geweest is, en in
de grootheid zijner dwaasheid
zal hij verdwalen.

6 Mijn zoon! zo gij voor uw
naaste borg geworden zijt,
voor een vreemde uw hand
toegeklapt hebt;
2 Gij zijt verstrikt met de
redenen uws monds; gij zijt
gevangen met de redenen uws
monds.
3 Doe nu dit, mijn zoon! en
red u, dewijl gij in de hand
uws naasten gekomen zijt; ga,
onderwerp uzelven, en sterk
uw naaste.
4 Laat uw ogen geen slaap
toe, noch uw oogleden
sluimering.
5 Red u, als een ree uit
de hand des jagers, en als
een vogel uit de hand des
vogelvangers.
6 Ga tot de mier, gij luiaard!
zie haar wegen, en word wijs;

7 Dewelke, geen overste, ambtman noch heerser hebbende,
8 Haar brood bereidt in den zomer, haar spijs vergadert in den oogst.
9 Hoe lang zult gij, luiaard, nederliggen? Wanneer zult gij van uw slaap opstaan?
10 Een weinig slapens, een weinig sluimerens, een weinig handvouwens, al nederliggende;
11 Zo zal uw armoede u overkomen als een wandelaar, en uw gebrek als een gewapend man.
12 Een Belialsmens, een ondeugdzaam man gaat met verkeerdheid des monds om;
13 Wenkt met zijn ogen, spreekt met zijn voeten, leert met zijn vingeren;
14 In zijn hart zijn verkeerdheden, hij smeedt te aller tijd kwaad; hij werpt twisten in.
15 Daarom zal zijn verderf haastelijk komen; hij zal schielijk verbroken worden, dat er geen genezen aan zij.
16 Deze zes haat de HEERE; ja, zeven zijn Zijn ziel een gruwel:
17 Hoge ogen, een valse tong, en handen, die onschuldig bloed vergieten;
18 Een hart, dat ondeugdzame gedachten smeedt; voeten, die zich haasten, om tot kwaad te lopen;
19 Een vals getuige, die leugenen blaast; en die tussen broederen krakelen inwerpt.
20 Mijn zoon, bewaar het gebod uws vaders, en verlaat de wet uwer moeder niet.
21 Bind ze steeds aan uw hart, hecht ze aan uw hals.
22 Als gij wandelt, zal dat u geleiden; als gij nederligt, zal het over u de wacht houden; als gij wakker wordt, zal hetzelve met u spreken.
23 Want het gebod is een lamp, en de wet is een licht, en de bestraffingen der tucht zijn de weg des levens;
24 Om u te bewaren voor de kwade vrouw, voor het gevlei der vreemde tong.
25 Begeer haar schoonheid niet in uw hart, en laat ze u niet vangen met haar oogleden.
26 Want door een vrouw, die een hoer is, komt men tot een stuk broods; en eens mans huisvrouw jaagt de kostelijke ziel.
27 Zal iemand vuur in zijn boezem nemen, dat zijn klederen niet verbrand worden?
28 Zal iemand op kolen gaan, dat zijn voeten niet branden?
29 Alzo die tot zijns naasten huisvrouw ingaat; al wie haar aanroert, zal niet onschuldig gehouden worden.
30 Men doet een dief geen verachting aan, als hij steelt om zijn ziel te vullen, dewijl hij honger heeft;
31 En gevonden zijnde, vergeldt hij het zevenvoudig; hij geeft al het goed van zijn huis.

32 Maar die met een vrouw
overspel doet, is verstandeloos;
hij verderft zijn ziel, die dat
doet;
33 Plage en schande zal hij
vinden, en zijn smaad zal niet
uitgewist worden.
34 Want jaloersheid is een
grimmigheid des mans; en in
den dag der wraak zal hij niet
verschonen.
35 Hij zal geen verzoening
aannemen; en hij zal niet
bewilligen, ofschoon gij het
geschenk vergroot.

7 Mijn zoon, bewaar mijn
redenen, en leg mijn
geboden bij u weg.
2 Bewaar mijn geboden, en
leef, en mijn wet als den appel
uwer ogen.
3 Bind ze aan uw vingeren,
schrijf ze op de tafels uws
harten.
4 Zeg tot de wijsheid: Gij
zijt mijn zuster; en heet het
verstand uw bloedvriend;
5 Opdat zij u bewaren voor
een vreemde vrouw, voor
de onbekende, die met haar
redenen vleit.
6 Want door het venster van
mijn huis, door mijn tralie keek
ik uit;
7 En ik zag onder de slechten;
ik merkte onder de jonge
gezellen een verstandelozen
jongeling;
8 Voorbijgaande op de straat,
nevens haar hoek, en hij trad
op den weg van haar huis.
9 In de schemering, in
den avond des daags, in
den zwarten nacht en de
donkerheid;
10 En ziet, een vrouw
ontmoette hem in
hoerenversiersel, en met
het hart op haar hoede;
11 Deze was woelachtig en
wederstrevig, haar voeten
bleven in haar huis niet;
12 Nu buiten, dan op de
straten zijnde, en bij alle
hoeken loerende;
13 En zij greep hem aan, en
kuste hem; zij sterkte haar
aangezicht, en zeide tot hem:
14 Dankoffers zijn bij mij,
ik heb heden mijn geloften
betaald;
15 Daarom ben ik uitgegaan
u tegemoet, om uw aangezicht
naarstiglijk te zoeken, en ik heb
u gevonden.
16 Ik heb mijn bedstede met
tapijtsieraad toegemaakt, met
uitgehouwen werken, met fijn
linnen van Egypte;
17 Ik heb mijn leger
met mirre, aloe en kaneel
welriekende gemaakt;
18 Kom, laat ons dronken
worden van minnen tot den
morgen toe; laat ons ons
vrolijk maken in grote liefde.
19 Want de man is niet in
zijn huis, hij is een verren weg
getogen;
20 Hij heeft een bundel gelds
in zijn hand genomen; ten
bestemden dage zal hij naar
zijn huis komen.
21 Zij bewoog hem door de
veelheid van haar onderricht,
zij dreef hem aan door het
gevlei harer lippen.

22 Hij ging haar straks
achterna, gelijk een os ter
slachting gaat, en gelijk een
dwaas tot de tuchtiging der
boeien.
23 Totdat hem de pijl zijn
lever doorsneed; gelijk een
vogel zich haast naar den strik,
en niet weet, dat dezelve tegen
zijn leven is.
24 Nu dan, kinderen, hoort
naar mij, en luistert naar de
redenen mijns monds.
25 Laat uw hart tot haar
wegen niet wijken, dwaalt niet
op haar paden.
26 Want zij heeft veel
gewonden nedergeveld, en al
haar gedoden zijn machtig
vele.
27 Haar huis zijn wegen
des grafs, dalende naar de
binnenkameren des doods.

8 Roept de Wijsheid
niet, en verheft niet
de Verstandigheid Haar stem?
2 Op de spits der hoge
plaatsen, aan den weg, ter
plaatse, waar paden zijn, staat
Zij;
3 Aan de zijde der poorten,
voor aan de stad, aan den
ingang der deuren roept Zij
overluid:
4 Tot u, o mannen! roep
Ik, en Mijn stem is tot de
mensenkinderen.
5 Gij slechten! verstaat
kloekzinnigheid, en gij zotten!
verstaat met het hart.
6 Hoort, want ik zal
vorstelijke dingen spreken, en
de opening Mijner lippen zal
enkel billijkheid zijn.
7 Want Mijn gehemelte zal
de waarheid bedachtelijk
uitspreken, en de
goddeloosheid is Mijn lippen
een gruwel.
8 Al de redenen Mijns monds
zijn in gerechtigheid; er is niets
verdraaids, noch verkeerds in.
9 Zij zijn alle recht voor
dengene, die verstandig is, en
rechtmatig voor degenen, die
wetenschap vinden.
10 Neemt Mijn tucht aan,
en niet zilver, en wetenschap,
meer dan het uitgelezen
uitgegraven goud.
11 Want wijsheid is beter
dan robijnen, en al wat men
begeren mag, is met haar niet
te vergelijken.
12 Ik, Wijsheid, woon
bij de kloekzinnigheid, en
vinde de kennis van alle
bedachtzaamheid.
13 De vreze des HEEREN
is, te haten het kwade,
de hovaardigheid, en den
hoogmoed, en den kwaden
weg; Ik haat ook den mond der
verkeerdheden.
14 Raad en het wezen zijn
Mijne; Ik ben het Verstand,
Mijne is de Sterkte.
15 Door Mij regeren de
koningen, en de vorsten stellen
gerechtigheid.
16 Door Mij heersen de
heersers, en de prinsen, al de
rechters der aarde.
17 Ik heb lief, die Mij
liefhebben; en die Mij vroeg
zoeken, zullen Mij vinden.
18 Rijkdom en eer is bij
Mij, duurachtig goed en

gerechtigheid.
19 Mijn vrucht is beter dan
uitgegraven goud, en dan dicht
goud; en Mijn inkomen dan
uitgelezen zilver.
20 Ik doe wandelen op den
weg der gerechtigheid, in het
midden van de paden des
rechts;
21 Opdat Ik Mijn liefhebbers
doe beerven dat bestendig is,
en Ik zal hun schatkameren
vervullen.
22 De HEERE bezat Mij in het
beginsel Zijns wegs, voor Zijn
werken, van toen aan.
23 Ik ben van eeuwigheid
af gezalfd geweest; van den
aanvang, van de oudheden der
aarde aan.
24 Ik was geboren, als de
afgronden nog niet waren, als
nog geen fonteinen waren,
zwaar van water;
25 Aleer de bergen ingevest
waren, voor de heuvelen was Ik
geboren.
26 Hij had de aarde nog niet
gemaakt, noch de velden, noch
de aanvang van de stofjes der
wereld.
27 Toen Hij de hemelen
bereidde, was Ik daar; toen Hij
een cirkel over het vlakke des
afgronds beschreef;
28 Toen Hij de opperwolken
van boven vestigde; toen Hij
de fonteinen des afgronds
vastmaakte;
29 Toen Hij der zee haar perk
zette, opdat de wateren Zijn
bevel niet zouden overtreden;
toen Hij de grondvesten der
aarde stelde;
30 Toen was Ik een
voedsterling bij Hem, en Ik was
dagelijks Zijn vermakingen, te
aller tijd voor Zijn aangezicht
spelende;
31 Spelende in de wereld
Zijns aardrijks, en Mijn
vermakingen zijn met de
mensenkinderen.
32 Nu dan, kinderen! hoort
naar Mij; want welgelukzalig
zijn zij, die Mijn wegen
bewaren.
33 Hoort de tucht, en wordt
wijs, en verwerpt die niet.
34 Welgelukzalig is de mens,
die naar Mij hoort, dagelijks
wakende aan Mijn poorten,
waarnemende de posten
Mijner deuren.
35 Want die Mij vindt,
vindt het leven, en trekt een
welgevallen van den HEERE.
36 Maar die tegen Mij zondigt,
doet zijn ziel geweld aan; allen,
die Mij haten, hebben den dood
lief.

9 De opperste Wijsheid
heeft Haar huis gebouwd;
Zij heeft Haar zeven pilaren
gehouwen.
2 Zij heeft Haar slachtvee
geslacht. Zij heeft Haar wijn
gemengd; ook heeft Zij Haar
tafel toegericht.
3 Zij heeft Haar
dienstmaagden uitgezonden;
Zij nodigt op de tinnen van de
hoogten der stad:
4 Wie is slecht? Hij kere
zich herwaarts! Tot de
verstandeloze zegt Zij:
5 Komt, eet van Mijn brood,
en drinkt van den wijn, dien Ik

gemengd heb.
6 Verlaat de slechtigheden, en
leeft; en treedt in den weg des
verstands.
7 Wie den spotter tuchtigt,
behaalt zich schande; en die
den goddeloze bestraft, zijn
schandvlek.
8 Bestraf den spotter
niet, opdat hij u niet hate;
bestraf den wijze, en hij zal u
liefhebben.
9 Leer den wijze, zo zal hij
nog wijzer worden; onderwijs
den rechtvaardige, zo zal hij in
leer toenemen.
10 De vreze des HEEREN is
het beginsel der wijsheid, en
de wetenschap der heiligen is
verstand.
11 Want door Mij zullen uw
dagen vermenigvuldigen, en
de jaren des levens zullen u
toegedaan worden.
12 Indien gij wijs zijt, gij zijt
wijs voor uzelven; en zijt gij
een spotter, gij zult het alleen
dragen.
13 Een zotte vrouw is
woelachtig, de slechtigheid
zelve, en weet niet met al.
14 En zij zit aan de deur van
haar huis, op een stoel, op de
hoge plaatsen der stad;
15 Om te roepen degenen,
die op den weg voorbijgaan,
die hun paden recht maken,
zeggende:
16 Wie is slecht? Hij kere
zich herwaarts; en tot den
verstandeloze zegt zij:
17 De gestolen wateren zijn
zoet, en het verborgen brood is
liefelijk.
18 Maar hij weet niet,
dat aldaar doden zijn; haar
genoden zijn in de diepten der
hel.

10 De spreuken van
Salomo. Een wijs zoon
verblijdt den vader; maar een
zot zoon is zijner moeder
droefheid.
2 Schatten der goddeloosheid
doen geen nut; maar de
gerechtigheid redt van den
dood.
3 De HEERE laat de ziel des
rechtvaardigen niet hongeren;
maar de have der goddelozen
stoot Hij weg.
4 Die met een bedriegelijke
hand werkt, wordt arm; maar
de hand der vlijtigen maakt
rijk.
5 Die in den zomer vergadert,
is een verstandig zoon; maar
die in den oogst vast slaapt, is
een zoon die beschaamd maakt.
6 Zegeningen zijn op het
hoofd des rechtvaardigen;
maar het geweld bedekt den
mond der goddelozen.
7 De gedachtenis des
rechtvaardigen zal tot
zegening zijn; maar de naam
der goddelozen zal verrotten.
8 Die wijs van hart is, neemt
de geboden aan; maar die
dwaas is van lippen, zal
omgeworpen worden.
9 Die in oprechtheid wandelt,
wandelt zeker; maar die zijn
wegen verkeert, zal bekend
worden.
10 Die met het oog wenkt,
richt smart aan; en een dwaas

van lippen zal omgeworpen
worden.
11 De mond des
rechtvaardigen is een
springader des levens; maar
het geweld bedekt den mond
der goddelozen.
12 Haat verwekt krakelen;
maar de liefde dekt alle
overtredingen toe.
13 In de lippen des
verstandigen wordt wijsheid
gevonden; maar op den rug
des verstandelozen de roede.
14 De wijzen leggen
wetenschap weg; maar
den mond des dwazen is
de verstoring nabij.
15 Des rijken goed is een stad
zijner sterkte; de armoede der
geringen is hun verstoring.
16 Het werk des
rechtvaardigen is ten leven; de
inkomst des goddelozen is ter
zonde.
17 Het pad tot het leven is
desgenen die de tucht bewaart;
maar die de bestraffing verlaat,
doet dwalen.
18 Die den haat bedekt, is van
valse lippen, en die een kwaad
gerucht voortbrengt, is een zot.
19 In de veelheid der
woorden ontbreekt de
overtreding niet; maar die
zijn lippen wederhoudt, is
kloek verstandig.
20 De tong des
rechtvaardigen is uitgelezen
zilver; het hart der goddelozen
is weinig waard.
21 De lippen des
rechtvaardigen voeden er
velen; maar de dwazen sterven
door gebrek van verstand.
22 De zegen des HEEREN, die
maakt rijk; en Hij voegt er geen
smart bij.
23 Het is voor den zot als spel,
schandelijkheid te doen; maar
voor een man van verstand,
wijsheid te plegen.
24 De vreze des goddelozen,
die zal hem overkomen; maar
de begeerte der rechtvaardigen
zal God geven.
25 Gelijk een wervelwind
voorbijgaat, alzo is de
goddeloze niet meer; maar
de rechtvaardige is een
eeuwige grondvest.
26 Gelijk edik den tanden, en
gelijk rook den ogen is zo
is de luie dengenen, die hem
uitzenden.
27 De vreze des HEEREN
vermeerdert de dagen; maar de
jaren der goddelozen worden
verkort.
28 De hoop der
rechtvaardigen is blijdschap;
maar de verwachting der
goddelozen zal vergaan.
29 De weg des HEEREN is
voor den oprechte sterkte;
maar voor de werkers der
ongerechtigheid verstoring.
30 De rechtvaardige zal in
eeuwigheid niet bewogen
worden; maar de goddelozen
zullen de aarde niet bewonen.
31 De mond des
rechtvaardigen brengt
overvloediglijk wijsheid
voort; maar de tong der
verkeerdheden zal uitgeroeid
worden.

32 De lippen des
rechtvaardigen weten wat
welgevallig is; maar de
mond der goddelozen enkel
verkeerdheid.

11 Een bedriegelijke
weegschaal is den
HEERE een gruwel; maar een
volkomen weegsteen is Zijn
welgevallen.
2 Als de hovaardigheid komt,
zal de schande ook komen;
maar met de ootmoedigen is
wijsheid.
3 De oprechtheid der
oprechten leidt hen; maar de
verkeerdheid der trouwelozen
verstoort hen.
4 Goed doet geen nut ten
dage der verbolgenheid; maar
de gerechtigheid redt van den
dood.
5 De gerechtigheid des
oprechten maakt zijn weg
recht; maar de goddeloze valt
door zijn goddeloosheid.
6 De gerechtigheid der
vromen zal hen redden;
maar de trouwelozen worden
gevangen in hun verkeerdheid.
7 Als de goddeloze
mens sterft, vergaat zijn
verwachting; zelfs is de
allersterkste hoop vergaan.
8 De rechtvaardige wordt uit
benauwdheid bevrijd; en de
goddeloze komt in zijn plaats.
9 De huichelaar verderft zijn
naaste door den mond; maar
door wetenschap worden de
rechtvaardigen bevrijd.
10 Een stad springt op van
vreugde over het welvaren
der rechtvaardigen; en als
de goddelozen vergaan, is er
gejuich.
11 Door den zegen der
oprechten wordt een stad
verheven; maar door den
mond der goddelozen wordt
zij verbroken.
12 Die verstandeloos is,
veracht zijn naaste; maar een
man van groot verstand zwijgt
stil.
13 Die als een achterklapper
wandelt, openbaart het
heimelijke; maar die getrouw
is van geest, bedekt de zaak.
14 Als er geen wijze
raadslagen zijn, vervalt het
volk; maar de behoudenis is in
de veelheid der raadslieden.
15 Als iemand voor een
vreemde borg geworden is,
hij zal zekerlijk verbroken
worden; maar wie degenen
haat, die in de hand klappen, is
zeker.
16 Een aangename huisvrouw
houdt de eer vast, gelijk de
geweldigen den rijkdom
vasthouden.
17 Een goedertieren mens
doet zijn ziel wel; maar die
wreed is, beroert zijn vlees.
18 De goddeloze doet een vals
werk; maar voor degene, die
gerechtigheid zaait, is trouwe
loon.
19 Alzo is de gerechtigheid
ten leven, gelijk die het kwade
najaagt, naar zijn dood jaagt.
20 De verkeerden van hart
zijn den HEERE een gruwel;
maar de oprechten van weg
zijn Zijn welgevallen.

21 Hand aan hand zal de boze
niet onschuldig zijn; maar het
zaad der rechtvaardigen zal
ontkomen.
22 Een schone vrouw, die van
rede afwijkt, is een gouden
bagge in een varkenssnuit.
23 De begeerte der
rechtvaardigen is alleenlijk
het goede; maar de
verwachting der goddelozen is
verbolgenheid.
24 Er is een, die uitstrooit,
denwelken nog meer
toegedaan wordt; en een,
die meer inhoudt dan recht is,
maar het is tot gebrek.
25 De zegenende ziel zal
vet gemaakt worden; en die
bevochtigt, zal ook zelf een
vroege regen worden.
26 Wie koren inhoudt, dien
vloekt het volk; maar de
zegening zal zijn over het
hoofd des verkopers.
27 Wie het goede
vroeg nazoekt, zoekt
welgevalligheid; maar wie
het kwade natracht, dien zal
het overkomen.
28 Wie op zijn rijkdom
vertrouwt, die zal vallen;
maar de rechtvaardigen zullen
groenen als loof.
29 Wie zijn huis beroert, zal
wind erven; en de dwaas zal
een knecht zijn desgenen, die
wijs van hart is.
30 De vrucht des
rechtvaardigen is een boom
des levens; en wie zielen vangt,
is wijs.
31 Ziet, den rechtvaardige
wordt vergolden op de aarde,
hoeveel te meer den goddeloze
en zondaar!

12 Wie de tucht liefheeft,
die heeft de wetenschap
lief; maar wie de bestraffing
haat, is onvernuftig.
2 De goede zal een
welgevallen trekken van
den HEERE; maar een man van
schandelijke verdichtselen zal
Hij verdoemen.
3 De mens zal niet
bevestigd worden door
goddeloosheid; maar de wortel
der rechtvaardigen zal niet
bewogen worden.
4 Een kloeke huisvrouw is
een kroon haars heren; maar
die beschaamt maakt, is als
verrotting in zijn beenderen.
5 Der rechtvaardigen
gedachten zijn recht; der
goddelozen raadslagen zijn
bedrog.
6 De woorden der goddelozen
zijn om op bloed te loeren;
maar de mond der oprechten
zal ze redden.
7 De goddelozen worden
omgekeerd, dat zij niet meer
zijn; maar het huis der
rechtvaardigen zal bestaan.
8 Een ieder zal geprezen
worden, naardat zijn
verstandigheid is; maar
die verkeerd van hart is, zal tot
verachting wezen.
9 Beter is, die zich gering
acht, en een knecht heeft, dan
die zichzelven eert, en des
broods gebrek heeft.
10 De rechtvaardige kent
het leven van zijn beest;

maar de barmhartigheden der
goddelozen zijn wreed.
11 Die zijn land bouwt, zal
van brood verzadigd worden;
maar die ijdele mensen volgt, is
verstandeloos.
12 De goddeloze begeert
het net der bozen; maar de
wortel der rechtvaardigen zal
uitgeven.
13 In de overtreding der
lippen is de strik des bozen;
maar de rechtvaardige zal uit
de benauwdheid uitkomen.
14 Een ieder wordt van de
vrucht des monds met goed
verzadigd; en de vergelding
van des mensen handen zal hij
tot zich wederbrengen.
15 De weg des dwazen is recht
in zijn ogen; maar die naar raad
hoort, is wijs.
16 De toorn des dwazen
wordt ten zelven dage bekend;
maar die kloekzinnig is, bedekt
de schande.
17 Die waarheid voortbrengt,
maakt gerechtigheid bekend;
maar een getuige der
valsheden, bedrog.
18 Daar is een, die woorden
als steken van een zwaard
onbedachtelijk uitspreekt;
maar de tong der wijzen is
medicijn.
19 Een waarachtige lip
zal bevestigd worden in
eeuwigheid; maar een valse
tong is maar voor een ogenblik.
20 Bedrog is in het hart
dergenen, die kwaad smeden;
maar degenen die vrede raden,
hebben blijdschap.
21 Den rechtvaardigen zal
geen leed wedervaren; maar de
goddelozen zullen met kwaad
vervuld worden.
22 Valse lippen zijn den
HEERE een gruwel; maar die
trouwelijk handelen, zijn Zijn
welgevallen.
23 Een kloekzinnig mens
bedekt de wetenschap; maar
het hart der zotten roept
dwaasheid uit.
24 De hand der vlijtigen zal
heersen; maar de bedriegers
zullen onder cijns wezen.
25 Bekommernis in het hart
des mensen buigt het neder;
maar een goed woord verblijdt
het.
26 De rechtvaardige is
voortreffelijker dan zijn
naaste; maar de weg der
goddelozen doet hen dwalen.
27 Een bedrieger zal zijn
jachtvang niet braden; maar
het kostelijk goed des mensen
is des vlijtigen.
28 In het pad der
gerechtigheid is het leven;
en in den weg van haar
voetpad is de dood niet.

13 Een wijs zoon hoort de
tucht des vaders; maar
een spotter hoort de bestraffing
niet.
2 Een ieder zal van de vrucht
des monds het goede eten;
maar de ziel der trouwelozen
het geweld.
3 Die zijn mond bewaart,
behoudt zijn ziel; maar voor
hem is verstoring, die zijn
lippen wijd opendoet.

4 De ziel des luiaards is begerig, doch er is niets; maar de ziel der vlijtigen zal vet gemaakt worden.

5 De rechtvaardige haat leugentaal; maar de goddeloze maakt zich stinkende, en doet zich schaamte aan.

6 De gerechtigheid bewaart den oprechte van weg; maar de goddeloosheid zal den zondaar omkeren.

7 Er is een, die zichzelven rijk maakt, en niet met al heeft, en een, die zichzelven arm maakt, en heeft veel goed.

8 Het rantsoen van ieders ziel is zijn rijkdom; maar de arme hoort het schelden niet.

9 Het licht der rechtvaardigen zal zich verblijden; maar de lamp der goddelozen zal uitgeblust worden.

10 Door hovaardigheid maakt men niet dan gekijf; maar bij de beradenen is wijsheid.

11 Goed, van ijdelheid gekomen, zal verminderd worden; maar die met de hand vergadert, zal het vermeerderen.

12 De uitgestelde hoop krenkt het hart; maar de begeerte, die komt, is een boom des levens.

13 Die het woord veracht, die zal verdorven worden; maar wie het gebod vreest, dien zal vergolden worden.

14 Des wijzen leer is een springader des levens, om af te wijken van de strikken des doods.

15 Goed verstand geeft aangenaamheid; maar de weg der trouwelozen is streng.

16 Al wie kloekzinnig is, handelt met wetenschap; maar een zot breidt dwaasheid uit.

17 Een goddeloze bode zal in het kwaad vallen; maar een trouw gezant is medicijn.

18 Armoede en schande is desgenen, die de tucht verwerpt; maar die de bestraffing waarneemt; zal geeerd worden.

19 De begeerte, die geschiedt, is zoet voor de ziel; maar het is den zotten een gruwel van het kwade af te wijken.

20 Die met de wijzen omgaat, zal wijs worden; maar die der zotten metgezel is, zal verbroken worden.

21 Het kwaad zal de zondaars vervolgen; maar den rechtvaardige zal men goed vergelden.

22 De goede zal zijner kinders kinderen doen erven; maar het vermogen des zondaars is voor de rechtvaardige weggelegd.

23 Het ploegen der armen geeft veelheid der spijze; maar daar is een, die verteerd wordt door gebrek van oordeel.

24 Die zijn roede inhoudt, haat zijn zoon; maar die hem liefheeft, zoekt hem vroeg met tuchtiging.

25 De rechtvaardige eet tot verzadiging zijner ziel toe; maar de buik der goddelozen zal gebrek hebben.

14 Elke wijze vrouw bouwt haar huis; maar die zeer dwaas is, breekt het af met haar handen.
2 Die in zijn oprechtheid wandelt, vreest den HEERE; maar die afwijkt in zijn wegen, veracht Hem.
3 In den mond des dwazen is een roede des hoogmoeds; maar de lippen der wijzen bewaren hen.
4 Als er geen ossen zijn, zo is de krib rein; maar door de kracht van den os is der inkomsten veel.
5 Een waarachtig getuige zal niet liegen; maar een vals getuige blaast leugens.
6 De spotter zoekt wijsheid, en er is gene; maar de wetenschap is voor den verstandige licht.
7 Ga weg van de tegenwoordigheid eens zotten mans; want gij zoudt bij hem geen lippen der wetenschap merken.
8 De wijsheid des kloekzinnigen is zijn weg te verstaan; maar dwaasheid der zotten is bedriegerij.
9 Elke dwaas zal de schuld verbloemen; maar onder de oprechten is goedwilligheid.
10 Het hart kent zijn eigen bittere droefheid; en een vreemde zal zich met deszelfs blijdschap niet vermengen.
11 Het huis der goddelozen zal verdelgd worden; maar de tent der oprechten zal bloeien.
12 Er is een weg, die iemand recht schijnt; maar het laatste van dien zijn wegen des doods.
13 Het hart zal ook in het lachen smart hebben; en het laatste van die blijdschap is droefheid.
14 Die afkerig van hart is, zal van zijn wegen verzadigd worden; maar een goed man van zichzelven.
15 De slechte gelooft alle woord; maar de kloekzinnige merkt op zijn gang.
16 De wijze vreest, en wijkt van het kwade; maar de zot is oplopende toornig, en zorgeloos.
17 Die haastig is tot toorn, zal dwaasheid doen; en een man van schandelijke verdichtselen zal gehaat worden.
18 De slechten erven dwaasheid; maar de kloekzinnigen zullen zich met wetenschap kronen.
19 De kwaden buigen voor het aangezicht der goeden neder, en de goddelozen voor de poorten des rechtvaardigen.
20 De arme wordt zelfs van zijn vriend gehaat; maar de liefhebbers des rijken zijn vele.
21 Die zijn naaste veracht, zondigt; maar die zich der nederigen ontfermt, die is welgelukzalig.
22 Dwalen zij niet, die kwaad stichten? Maar weldadigheid en trouw is voor degenen, die goed stichten.
23 In allen smartelijke arbeid is overschot; maar het woord der lippen strekt alleen tot gebrek.

24 Der wijzen kroon is hun
rijkdom; de dwaasheid der
zotten is dwaasheid.
25 Een waarachtig getuige
redt de zielen; maar die leugens
blaast, is een bedrieger.
26 In de vreze des HEEREN
is een sterk vertrouwen, en
Hij zal Zijn kinderen een
Toevlucht wezen.
27 De vreze des HEEREN is een
springader des levens, om af
te wijken van de strikken des
doods.
28 In de menigte des volks is
des konings heerlijkheid; maar
in gebrek van volk is eens
vorsten verstoring.
29 De lankmoedige is groot
van verstand; maar die haastig
is van gemoed, verheft de
dwaasheid.
30 Een gezond hart is het
leven des vleses; maar nijd is
verrotting der beenderen.
31 Die den arme verdrukt,
smaadt deszelfs Maker; maar
die zich des nooddruftigen
ontfermt, eert Hem.
32 De goddeloze zal
heengedreven worden in zijn
kwaad; maar de rechtvaardige
betrouwt zelfs in zijn dood.
33 Wijsheid rust in het hart
des verstandigen; maar wat in
het binnenste der zotten is,
wordt bekend.
34 Gerechtigheid verhoogt
een volk, maar de zonde is een
schandvlek der natien.
35 Het welbehagen des
konings is over een
verstandigen knecht; maar
zijn verbolgenheid zal zijn
over dengene, die beschaamd
maakt.

15 Een zacht antwoord
keert de grimmigheid
af; maar een smartend woord
doet den toorn oprijzen.
2 De tong der wijzen maakt
de wetenschap goed; maar
de mond der zotten stort
overvloediglijk dwaasheid uit.
3 De ogen des HEEREN zijn in
alle plaatsen, beschouwende de
kwaden en de goeden.
4 De medicijn der tong is
een boom des levens; maar de
verkeerdheid in dezelve is een
breuk in den geest.
5 Een dwaas zal de tucht zijns
vaders versmaden; maar die
de bestraffing waarneemt, zal
kloekzinniglijk handelen.
6 In het huis des
rechtvaardigen is een grote
schat; maar in des goddelozen
inkomst is beroerte.
7 De lippen der wijzen zullen
de wetenschap uitstrooien;
maar het hart der zotten niet
alzo.
8 Het offer der goddelozen is
den HEERE een gruwel; maar
het gebed der oprechten is Zijn
welgevallen.
9 De weg der goddelozen is
den HEERE een gruwel; maar
dien, die de gerechtigheid
najaagt, zal Hij liefhebben.
10 De tucht is onaangenaam
voor dengene die het pad
verlaat; en die de bestraffing
haat, zal sterven.
11 De hel en het verderf
zijn voor den HEERE; hoeveel

te meer de harten van des mensenkinderen?
12 De spotter zal niet liefhebben, die hem bestraft; hij zal niet gaan tot de wijzen.
13 Een vrolijk hart zal het aangezicht blijde maken; maar door de smart des harten wordt de geest verslagen.
14 Een verstandig hart zal de wetenschap opzoeken; maar de mond der zotten zal met dwaasheid gevoed worden.
15 Al de dagen des bedrukten zijn kwaad; maar een vrolijk hart is een gedurige maaltijd.
16 Beter is weinig met de vreze des HEEREN, dan een grote schat, en onrust daarbij.
17 Beter is een gerecht van groen moes, waar ook liefde is, dan een gemeste os, en haat daarbij.
18 Een grimmig man zal gekijf verwekken; maar de lankmoedige zal den twist stillen.
19 De weg des luiaards is als een doornheg; maar het pad der oprechten is wel gebaand.
20 Een wijs zoon zal den vader verblijden; maar een zot mens veracht zijn moeder.
21 De dwaasheid is den verstandeloze blijdschap; maar een man van verstand zal recht wandelen.
22 De gedachten worden vernietigd, als er geen raad is; maar door veelheid der raadslieden zal elkeen bestaan.
23 Een man heeft blijdschap in het antwoord zijns monds; en hoe goed is een woord op zijn tijd!
24 De weg des levens is den verstandige naar boven; opdat hij afwijke van de hel, beneden.
25 Het huis der hovaardigen zal de HEERE afrukken; maar de landpale der weduwe zal Hij vastzetten.
26 Des bozen gedachten zijn den HEERE een gruwel; maar der reinen zijn liefelijke redenen.
27 Die gierigheid pleegt, beroert zijn huis; maar die geschenken haat, zal leven.
28 Het hart des rechtvaardigen bedenkt zich, om te antwoorden; maar de mond der goddelozen zal overvloediglijk kwade dingen uitstorten.
29 De HEERE is ver van de goddelozen; maar het gebed der rechtvaardigen zal Hij verhoren.
30 Het licht der ogen verblijdt het hart; een goed gerucht maakt het gebeente vet.
31 Het oor, dat de bestraffing des levens hoort, zal in het midden der wijzen vernachten.
32 Die de tucht verwerpt, die versmaadt zijn ziel; maar die de bestraffing hoort, krijgt verstand.
33 De vreze des HEEREN is de tucht der wijsheid; en de nederigheid gaat voor de eer.

16 De mens heeft schikkingen des harten; maar het antwoord der tong is van den HEERE.

2 Alle wegen des mans zijn
zuiver in zijn ogen; maar de
HEERE weegt de geesten.
3 Wentel uw werken op den
HEERE, en uw gedachten zullen
bevestigd worden.
4 De HEERE heeft alles
gewrocht om Zijns Zelfs wil;
ja, ook den goddeloze tot den
dag des kwaads.
5 Al wie hoog is van hart,
is den HEERE een gruwel;
hand aan hand, zal hij niet
onschuldig zijn.
6 Door goedertierenheid
en trouw wordt de misdaad
verzoend; en door de vreze des
HEEREN wijkt men af van het
kwade.
7 Als iemands wegen den
HEERE behagen, zo zal Hij
ook zijn vijanden met hem
bevredigen.
8 Beter is een weinig met
gerechtigheid, dan de veelheid
der inkomsten zonder recht.
9 Het hart des mensen
overdenkt zijn weg; maar de
HEERE stiert zijn gang.
10 Waarzegging is op de
lippen des konings; zijn mond
zal niet overtreden in het
gericht.
11 Een rechte waag en
weegschaal zijn des HEEREN;
alle weegstenen des zaks zijn
Zijn werk.
12 Het is der koningen gruwel
goddeloosheid te doen; want
door gerechtigheid wordt de
troon bevestigd.
13 De lippen der
gerechtigheid zijn het
welgevallen der koningen; en
elkeen van hen zal liefhebben
dien, die rechte dingen spreekt.
14 De grimmigheid des
konings is als de boden des
doods; maar een wijs man zal
die verzoenen.
15 In het licht van des konings
aangezicht is leven; en zijn
welgevallen is als een wolk des
spaden regens.
16 Hoeveel beter is het
wijsheid te bekomen,
dan uitgegraven goud, en
uitnemender, verstand te
bekomen, dan zilver!
17 De baan der oprechten is
van het kwaad af te wijken; hij
behoedt zijn ziel, die zijn weg
bewaart.
18 Hovaardigheid is voor de
verbreking, en hoogheid des
geestes voor den val.
19 Het is beter nederig
van geest te zijn met de
zachtmoedigen, dan roof te
delen met de hovaardigen.
20 Die op het woord
verstandelijk let, zal het goede
vinden; en die op den HEERE
vertrouwt, is welgelukzalig.
21 De wijze van hart zal
verstandig genoemd worden;
en de zoetheid der lippen zal
de lering vermeerderen.
22 Het verstand dergenen, die
het bezitten, is een springader
des levens; maar de tucht der
dwazen is dwaasheid.
23 Het hart eens wijzen
maakt zijn mond verstandig,
en zal op zijn lippen de lering
vermeerderen.
24 Liefelijke redenen zijn een
honigraat, zoet voor de ziel, en

medicijn voor het gebeente.
25 Er is een weg, die iemand
recht schijnt; maar het laatste
van dien zijn wegen des doods.
26 De ziel des arbeidzamen
arbeidt voor zichzelven; want
zijn mond buigt zich voor hem.
27 Een Belialsman graaft
kwaad; en op zijn lippen is als
brandend vuur.
28 Een verkeerd man
zal krakeel inwerpen; en
een oorblazer scheidt den
voornaamsten vriend.
29 Een man des gewelds
verlokt zijn naaste, en hij leidt
hem in een weg, die niet goed
is.
30 Hij sluit zijn ogen, om
verkeerdheden te bedenken;
zijn lippen bijtende, volbrengt
hij het kwaad.
31 De grijsheid is een sierlijke
kroon; zij wordt op den weg
der gerechtigheid gevonden.
32 De lankmoedige is beter
dan de sterke; en die heerst
over zijn geest, dan die een stad
inneemt.
33 Het lot wordt in den
schoot geworpen; maar het
gehele beleid daarvan is van
den HEERE.

17 Een droge bete, en rust
daarbij, is beter, dan een
huis vol van geslachte beesten
met twist.
2 Een verstandig knecht zal
heersen over een zoon, die
beschaamd maakt, en in het
midden der broederen zal hij
erfenis delen.
3 De smeltkroes is voor het
zilver, en de oven voor het
goud; maar de HEERE proeft de
harten.
4 De boosdoener merkt op de
ongerechtige lip; een leugenaar
neigt het oor tot de verkeerde
tong.
5 Die den arme bespot,
smaadt deszelfs Maker; die
zich verblijdt in het verderf,
zal niet onschuldig zijn.
6 De kroon de ouden zijn de
kindskinderen, en der kinderen
sieraad zijn hun vaderen.
7 Een voortreffelijke lip past
een dwaze niet, veelmin een
prins een leugenachtige lip.
8 Het geschenk is in de ogen
zijner heren een aangenaam
gesteente; waarhenen het zich
zal wenden, zal het wel gedijen.
9 Die de overtreding toedekt,
zoekt liefde; maar die de zaak
weder ophaalt, scheidt den
voornaamsten vriend.
10 De bestraffing gaat dieper
in den verstandige, dan den zot
honderd maal te slaan.
11 Zekerlijk, de
wederspannige zoekt het
kwaad; maar een wrede bode
zal tegen hem gezonden
worden.
12 Dat een beer, die van
jongen beroofd is, een man
tegemoet kome, maar niet een
zot in zijn dwaasheid.
13 Die kwaad voor goed
vergeldt, het kwaad zal van
zijn huis niet wijken.
14 Het begin des krakeels
is gelijk een, die het water
opening geeft; daarom
verlaat den twist, eer hij
zich vermengt.

15 Wie den goddeloze rechtvaardigt, en den rechtvaardige verdoemt, zijn den HEERE een gruwel, ja, die beiden.

16 Waarom toch zou in de hand des zots het koopgeld zijn, om wijsheid te kopen, dewijl hij geen verstand heeft?

17 Een vriend heeft te aller tijd lief; en een broeder wordt in de benauwdheid geboren.

18 Een verstandeloos mens klapt in de hand, zich borg stellende bij zijn naaste.

19 Die het gekijf liefheeft, heeft de overtreding lief; die zijn deur verhoogt, zoekt verbreking.

20 Wie verdraaid is van hart, zal het goede niet vinden; en die verkeerd is met zijn tong, zal in het kwaad vallen.

21 Wie een zot genereert, die zal hem tot droefheid zijn; en de vader des dwazen zal zich niet verblijden.

22 Een blij hart zal een medicijn goed maken; maar een verslagen geest zal het gebeente verdrogen.

23 De goddeloze zal het geschenk uit den schoot nemen, om de paden des rechts te buigen.

24 In het aangezicht des verstandigen is wijsheid; maar de ogen des zots zijn in het einde der aarde.

25 Een zotte zoon is een verdriet voor zijn vader, en bittere droefheid voor degene, die hem gebaard heeft.

26 Het is niet goed, den rechtvaardige ook te doen boeten, dat de prinsen iemand slaan zouden om hetgeen recht is.

27 Wie wetenschap weet, houdt zijn woorden in; en een man van verstand is kostelijk van geest.

28 Een dwaas zelfs, die zwijgt, zal wijs geacht worden, en die zijn lippen toesluit, verstandig.

18 Die zich afzondert, tracht naar wat begeerlijks; hij vermengt zich in alle bestendige wijsheid.

2 De zot heeft geen lust aan verstandigheid, maar daarin, dat zijn hart zich ontdekt.

3 Als de goddeloze komt, komt ook de verachting en met schande versmaadheid.

4 De woorden van den mond eens mans zijn diepe wateren; en de springader der wijsheid is een uitstortende beek.

5 Het is niet goed, het aangezicht des goddelozen aan te nemen, om den rechtvaardige in het gericht te buigen.

6 De lippen des zots komen in twist, en zijn mond roept naar slagen.

7 De mond des zots is hemzelven een verstoring, en zijn lippen een strik zijner ziel.

8 De woorden des oorblazers zijn als dergenen, die geslagen zijn, en die dalen in het binnenste des buiks.

9 Ook die zich slap aanstelt in zijn werk, die is een broeder

van een doorbrenger.
10 De Naam des HEEREN
is een Sterke Toren; de
rechtvaardige zal daarhenen
lopen, en in een Hoog Vertrek
gesteld worden.
11 Des rijken goed is de
stad zijner sterkte, en als
een verheven muur in zijn
inbeelding.
12 Voor de verbreking zal des
mensen hart zich verheffen; en
de nederigheid gaat voor de
eer.
13 Die antwoord geeft, eer hij
zal gehoord hebben, dat is hem
dwaasheid en schande.
14 De geest eens mans zal zijn
krankheid ondersteunen; maar
een verslagen geest, wie zal
dien opheffen?
15 Het hart der verstandigen
bekomt wetenschap, en het oor
der wijzen zoekt wetenschap.
16 De gift des mensen maakt
hem ruimte, en zij geleidt hem
voor het aangezicht der groten.
17 Die de eerste is in zijn
twistzaak, schijnt rechtvaardig
te zijn; maar zijn naaste komt,
en hij onderzoekt hem.
18 Het lot doet de geschillen
ophouden, en maakt scheiding
tussen machtigen.
19 Een broeder is
wederspanniger dan een
sterke stad; en de geschillen
zijn als een grendel van een
paleis.
20 Van de vrucht van ieders
mond zal zijn buik verzadigd
worden; hij zal verzadigd
worden van de inkomst zijner
lippen.
21 Dood en leven zijn in het
geweld der tong; en een ieder,
die ze liefheeft, zal haar vrucht
eten.
22 Die een vrouw gevonden
heeft, heeft een goede zaak
gevonden, en hij heeft
welgevallen getrokken van
den HEERE.
23 De arme spreekt
smekingen; maar de rijke
antwoordt harde dingen.
24 Een man, die vrienden
heeft, heeft zich vriendelijk
te houden; want er is een
liefhebber, die meer aankleeft
dan een broeder.

19 De arme, in
zijn oprechtheid
wandelende, is beter dan
de verkeerde van lippen, en die
een zot is.
2 Ook is de ziel zonder
wetenschap niet goed; en
die met de voeten haastig is,
zondigt.
3 De dwaasheid des mensen
zal zijn weg verkeren; en zijn
hart zal zich tegen den HEERE
vergrammen.
4 Het goed brengt veel
vrienden toe; maar de
arme wordt van zijn vriend
gescheiden.
5 Een vals getuige zal niet
onschuldig zijn; en die leugen
blaast, zal niet ontkomen.
6 Velen smeken het
aangezicht des prinsen;
en een ieder is een vriend
desgenen, die giften geeft.
7 Al de broeders des armen
haten hem; hoeveel te meer
gaan zijn vrienden verre van

hem! Hij loopt hen na met
woorden die niets zijn.
8 Die verstand bekomt, heeft
zijn ziel lief; hij neemt de
verstandigheid waar, om het
goede te vinden.
9 Een vals getuige zal niet
onschuldig zijn; en die leugen
blaast, zal vergaan.
10 De weelde staat een zot
niet wel; hoeveel te min een
knecht te heersen over vorsten!
11 Het verstand des mensen
vertrekt zijn toorn; en zijn
sieraad is de overtreding
voorbij te gaan.
12 Des konings gramschap is
als het brullen eens jongen
leeuws; maar zijn welgevallen
is als dauw op het kruid.
13 Een zotte zoon is zijn vader
grote ellende; en de kijvingen
ener vrouw als een gestadig
druipen.
14 Huis en goed is een erve
van de vaderen; maar een
verstandige vrouw is van den
HEERE.
15 Luiheid doet in diepen
slaap vallen; en een
bedriegelijke ziel zal hongeren.
16 Die het gebod bewaart,
bewaart zijn ziel; die zijn
wegen veracht, zal sterven.
17 Die zich des armen
ontfermt, leent den HEERE,
en Hij zal hem zijn weldaad
vergelden.
18 Tuchtig uw zoon, als er nog
hoop is; maar verhef uw ziel
niet, om hem te doden.
19 Die groot is van
grimmigheid, zal straf dragen;
want zo gij hem uitredt, zo zult
gij nog moeten voortvaren.
20 Hoor raad, en ontvang
tucht, opdat gij in uw laatste
wijs zijt.
21 In het hart des mans zijn
veel gedachten; maar de raad
des HEEREN, die zal bestaan.
22 De wens des mensen is zijn
weldadigheid; maar de arme
is beter dan een leugenachtig
man.
23 De vreze des HEEREN is ten
leven; want men zal verzadigd
zijnde vernachten; met het
kwaad zal men niet bezocht
worden.
24 Een luiaard verbergt de
hand in den boezem, en hij zal
ze niet weder aan zijn mond
brengen.
25 Sla de spotter, zo zal de
slechte kloekzinnig worden; en
bestraf den verstandige, hij zal
wetenschap begrijpen.
26 Wie de vader verwoest,
of de moeder verjaagt, is een
zoon, die beschaamd maakt, en
schande aandoet.
27 Laat af, mijn zoon, horende
de tucht, af te dwalen van de
redenen der wetenschap.
28 Een Belialsgetuige bespot
het recht; en de mond
der goddelozen slokt de
ongerechtigheid in.
29 Gerichten zijn voor de
spotters bereid, en slagen voor
den rug der zotten.

20 De wijn is een spotter,
de sterke drank is
woelachtig; al wie daarin
dwaalt, zal niet wijs zijn.

2 De schrik des konings is als
het brullen eens jongen leeuws;
die zich tegen hem vergramt,
zondigt tegen zijn ziel.
3 Het is eer voor een man, van
twist af te blijven; maar ieder
dwaas zal er zich in mengen.
4 Om den winter zal de
luiaard niet ploegen; daarom
zal hij bedelen in den oogst,
maar er zal niet zijn.
5 De raad in het hart eens
mans is als diepe wateren;
maar een man van verstand zal
dien uithalen.
6 Elk van de menigte
der mensen roept zijn
weldadigheid uit; maar wie
zal een recht trouwen man
vinden?
7 De rechtvaardige wandelt
steeds in zijn oprechtheid;
welgelukzalig zijn zijn
kinderen na hem.
8 Een koning, zittende op den
troon des gerichts, verstrooit
alle kwaad met zijn ogen.
9 Wie kan zeggen: Ik heb mijn
hart gezuiverd, ik ben rein van
mijn zonde?
10 Tweeerlei weegsteen,
tweeerlei efa is den HEERE een
gruwel, ja die beide.
11 Een jongen zal ook door
zijn handelingen zich bekend
maken, of zijn werk zuiver, en
of het recht zal wezen.
12 Een horend oor, en een
ziend oog heeft de HEERE
gemaakt, ja, die beide.
13 Heb den slaap niet lief,
opdat gij niet arm wordt; open
uw ogen, verzadig u met brood.
14 Het is kwaad, het is kwaad!
zal de koper zeggen; maar als
hij weggegaan is, dan zal hij
zich beroemen.
15 Goud is er, en menigte van
robijnen; maar de lippen de
wetenschap zijn een kostelijk
kleinood.
16 Als iemand voor een
vreemde borg geworden is,
neem zijn kleed; en pand hem
voor de onbekenden.
17 Het brood der leugen is den
mens zoet; maar daarna zal zijn
mond vol van zandsteentjes
worden.
18 Elke gedachte wordt door
raad bevestigd, daarom voer
oorlog met wijze raadslagen.
19 Die als een achterklapper
wandelt, openbaart het
heimelijke; vermeng u dan niet
met hem, die met zijn lippen
verlokt.
20 Wie zijn vader of zijn
moeder vloekt, diens lamp zal
uitgeblust worden in zwarte
duisternis.
21 Als een erfenis in het
eerste verhaast wordt, zo zal
haar laatste niet gezegend
worden.
22 Zeg niet: Ik zal het kwaad
vergelden; wacht op den
HEERE, en Hij zal u verlossen.
23 Tweeerlei weegsteen is
den HEERE een gruwel, en de
bedriegelijke weegschaal is
niet goed.
24 De treden des mans zijn
van den HEERE; hoe zou dan
een mens zijn weg verstaan?
25 Het is een strik des
mensen, dat hij het heilige

verslindt, en na gedane
geloften, onderzoek te doen.
26 Een wijs koning verstrooit
de goddelozen, en hij brengt
het rad over hen.
27 De ziel des mensen
is een lamp des HEEREN,
doorzoekende al de
binnenkameren des buiks.
28 Weldadigheid en waarheid
bewaren den koning; en door
weldadigheid ondersteunt hij
zijn troon.
29 Der jongelingen sieraad
is hun kracht, en der ouden
heerlijkheid is de grijsheid.
30 Gezwellen der wonde zijn
in den boze een zuivering,
mitsgaders de slagen van het
binnenste des buiks.

21 Des konings hart is in
de hand des HEEREN als
waterbeken. Hij neigt het tot al
wat Hij wil.
2 Alle weg des mensen is
recht in zijn ogen; maar de
HEERE weegt de harten.
3 Gerechtigheid en recht
te doen is bij den HEERE
uitgelezener dan offer.
4 Hoogheid der ogen, en
trotsheid des harten, en de
ploeging der goddelozen, zijn
zonde.
5 De gedachten des vlijtigen
zijn alleen tot overschot; maar
van een ieder, die haastig is,
alleen tot gebrek.
6 Te arbeiden om schatten
met een valse tong, is een
voortgedrevene ijdelheid
dergenen, die den dood
zoeken.
7 De verwoesting der
goddelozen zal hen
doorsnijden, omdat zij
weigeren recht te doen.
8 De weg des mensen is gans
verkeerd en vreemd; maar het
werk des zuiveren is recht.
9 Het is beter te wonen op een
hoek van het dak, dan met een
kijfachtige huisvrouw, en dat in
een huis van gezelschap.
10 De ziel des goddelozen
begeert het kwaad; zijn naaste
krijgt geen genade in zijn ogen.
11 Als men den spotter straft,
wordt de slechte wijs; en als
men den wijze onderricht,
neemt hij wetenschap aan.
12 De rechtvaardige
let verstandelijk op des
goddelozen huis, als God de
goddelozen in het kwaad stort.
13 Die zijn oor stopt voor het
geschrei des armen, die zal
ook roepen, en niet verhoord
worden.
14 Een gift in het verborgene
houdt den toorn onder, en een
geschenk in den schoot de
sterke grimmigheid.
15 Het is den rechtvaardige
een blijdschap recht te doen;
maar voor de werkers der
ongerechtigheid is het
verschrikking.
16 Een mens, die van den weg
des verstands afdwaalt, zal in
de gemeente der doden rusten.
17 Die blijdschap liefheeft, die
zal gebrek lijden; die wijn
en olie liefheeft, zal niet rijk
worden.
18 De goddeloze is
een rantsoen voor de

rechtvaardigen, en de trouweloze voor de oprechten.

19 Het is beter te wonen in een woest land, dan bij een zeer kijfachtige en toornige huisvrouw.

20 In des wijzen woning is een gewenste schat, en olie; maar een zot mens verslindt zulks.

21 Die rechtvaardigheid en weldadigheid najaagt, zal het leven, rechtvaardigheid en eer vinden.

22 De wijze beklimt de stad der geweldigen, en werpt de sterkte huns vertrouwens neder.

23 Die zijn mond en zijn tong bewaart, bewaart zijn ziel van benauwdheden.

24 Die een hovaardig pocher is, zijn naam is spotter; hij gaat met hovaardige verbolgenheid te werk.

25 De begeerte des luiaards zal hem doden, want zijn handen weigeren te werken.

26 Den gansen dag begeert hij begeerlijke dingen; maar de rechtvaardige zal geven, en niet inhouden.

27 Het offer der goddelozen is een gruwel; hoeveel te meer, als zij het met een schandelijk voornemen brengen!

28 Een leugenachtig getuige zal vergaan; en een man, die hoort, zal spreken tot overwinning.

29 Een goddeloos man sterkt zich in zijn aangezicht; maar de oprechte, die maakt zijn weg vast.

30 Er is geen wijsheid, en er is geen verstand, en er is geen raad tegen den HEERE.

31 Het paard wordt bereid tegen den dag des strijds; maar de overwinning is des HEEREN.

22 De naam is uitgelezener dan grote rijkdom, de goede gunst dan zilver en dan goud.

2 Rijken en armen ontmoeten elkander; de HEERE heeft hen allen gemaakt.

3 Een kloekzinnig mens ziet het kwaad, en verbergt zich; maar de slechten gaan henen door, en worden gestraft.

4 Het loon der nederigheid, met de vreze des HEEREN, is rijkdom, en eer, en leven.

5 Doornen en strikken, zijn in den weg des verkeerden; die zijn ziel bewaart, zal zich verre van die maken.

6 Leer den jongen de eerste beginselen naar den eis zijns wegs; als hij ook oud zal geworden zijn, zal hij daarvan niet afwijken.

7 De rijke heerst over de armen; en die ontleent, is des leners knecht.

8 Die onrecht zaait, zal moeite maaien; en de roede zijner verbolgenheid zal een einde nemen.

9 Die goed van oog is, die zal gezegend worden; want hij heeft van zijn brood den armen gegeven.

10 Drijf den spotter uit, en het gekijf zal weggaan, en het geschil met de schande zal

ophouden.
11 Die de reinheid des
harten liefheeft, wiens lippen
aangenaam zijn, diens vriend
is de koning.
12 De ogen des HEEREN
bewaren de wetenschap; maar
de zaken des trouwelozen zal
Hij omkeren.
13 De luiaard zegt: Er is een
leeuw buiten; ik mocht op
het midden der straten gedood
worden!
14 De mond der vreemde
vrouwen is een diepe gracht;
op welken de HEERE vergramd
is, zal daarin vallen.
15 De dwaasheid is in het hart
des jongen gebonden; de roede
der tucht zal ze verre van hem
wegdoen.
16 Die den arme verdrukt, om
het zijne te vermeerderen, en
den rijke geeft, komt zekerlijk
tot gebrek.
17 Neig uw oor, en hoor de
woorden der wijzen, en stel uw
hart tot mijn wetenschap;
18 Want het is liefelijk, als gij
die in uw binnenste bewaart;
zij zullen samen op uw lippen
gepast worden.
19 Opdat uw vertrouwen op
den HEERE zij, maak ik u die
heden bekend; gij ook maak ze
bekend.
20 Heb ik u niet heerlijke
dingen geschreven van allerlei
raad en wetenschap?
21 Om u bekend te maken de
zekerheid van de redenen der
waarheid; opdat gij de redenen
der waarheid antwoorden
moogt dengenen, die u zenden.
22 Beroof den arme niet,
omdat hij arm is; en verbrijzel
den ellendige niet in de poort.
23 Want de HEERE zal hun
twistzaak twisten, en Hij zal
dengenen, die hen beroven, de
ziel roven.
24 Vergezelschap u niet met
een grammoedige, en ga niet
om met een zeer grimmig man;
25 Opdat gij zijn paden niet
leert, en een strik over uw ziel
haalt.
26 Wees niet onder degenen,
die in de hand klappen, onder
degenen, die voor schulden
borg zijn.
27 Zo gij niet hadt om te
betalen, waarom zou men uw
bed van onder u wegnemen?
28 Zet de oude palen niet
terug, die uw vaderen gemaakt
hebben.
29 Hebt gij een man gezien,
die vaardig in zijn werk is?
Hij zal voor het aangezicht der
koningen gesteld worden; voor
het aangezicht der ongeachte
lieden zal hij niet gesteld
worden.

23 Als gij aangezeten zult
zijn om met een heerser
te eten, zo zult gij scherpelijk
letten op dengene, die voor uw
aangezicht is.
2 En zet een mes aan uw keel,
indien gij een gulzig mens zijt;
3 Laat u niet gelusten zijner
smakelijke spijzen, want het is
een leugenachtig brood.
4 Vermoei u niet om rijk te
worden; sta af van uw vernuft.
5 Zult gij uw ogen laten
vliegen op hetgeen niets is?

Want het zal zich gewisselijk
vleugelen maken gelijk een
arend, die naar den hemel
vliegt.
6 Eet het brood niet desgenen,
die boos is van oog, en wees
niet belust op zijn smakelijke
spijzen;
7 Want gelijk hij bedacht
heeft in zijn ziel, alzo zal hij tot
u zeggen: Eet en drink! maar
zijn hart is niet met u;
8 Uw bete, die gij gegeten
hebt, zoudt gij uitspuwen; en
gij zoudt uw liefelijke woorden
verderven.
9 Spreek niet voor het oor
van een zot, want hij zou
het verstand uwer woorden
verachten.
10 Zet de oude palen niet
terug; en kom op de akkers der
wezen niet;
11 Want hun Verlosser is
sterk; Die zal hun twistzaak
tegen u twisten.
12 Begeef uw hart tot de
tucht, en uw oren tot de
redenen der wetenschap.
13 Weer de tucht van den
jongen niet; als gij hem met
de roede zult slaan, zal hij niet
sterven.
14 Gij zult hem met de roede
slaan, en zijn ziel van de hel
redden.
15 Mijn zoon! zo uw hart wijs
is, mijn hart zal blijde zijn, ja,
ik.
16 En mijn nieren zullen van
vreugde opspringen, als uw
lippen billijkheden spreken
zullen.
17 Uw hart zij niet nijdig over
de zondaren; maar zijt ten allen
dage in de vreze des HEEREN.
18 Want zekerlijk, er is een
beloning; en uw verwachting
zal niet afgesneden worden.
19 Hoor gij, mijn zoon! en
word wijs, en richt uw hart op
den weg.
20 Zijt niet onder de
wijnzuipers, noch onder
de vleesvreters;
21 Want een zuiper en
vraat zal arm worden; en de
sluimering doet verscheurde
klederen dragen.
22 Hoor naar uw vader, die
u gewonnen heeft; en veracht
uw moeder niet, als zij oud
geworden is.
23 Koop de waarheid, en
verkoop ze niet, mitsgaders
wijsheid, en tucht, en verstand.
24 De vader des
rechtvaardigen zal zich zeer
verheugen; en die een wijzen
zoon gewint, zal zich over hem
verblijden.
25 Laat uw vader zich
verblijden, ook uw moeder; en
laat haar zich verheugen, die u
gebaard heeft.
26 Mijn zoon! geef mij uw
hart, en laat uw ogen mijn
wegen bewaren.
27 Want een hoer is een diepe
gracht, en een vreemde vrouw
is een enge put.
28 Ook loert zij als een rover;
en zij vermenigvuldigt de
trouwelozen onder de mensen.
29 Bij wien is wee? bij wien
och arme? bij wien gekijf?
bij wien het beklag? bij wien

wonden zonder oorzaak? bij
wien de roodheid der ogen?
30 Bij degenen, die bij den
wijn vertoeven; bij degenen,
die komen om gemengde drank
na te zoeken.
31 Zie den wijn niet aan, als
hij zich rood vertoont, als hij in
den beker zijn verve geeft, als
hij recht opgaat;
32 In zijn einde zal hij als een
slang bijten, en steken als een
adder.
33 Uw ogen zullen naar
vreemde vrouwen zien, en
uw hart zal verkeerdheden
spreken.
34 En gij zult zijn, gelijk een,
die in het hart van de zee
slaapt; en gelijk een, die in het
opperste van den mast slaapt.
35 Men heeft mij geslagen,
zult gij zeggen, ik ben niet
ziek geweest; men heeft
mij gebeukt, ik heb het niet
gevoeld; wanneer zal ik
opwaken? Ik zal hem nog meer
zoeken!

24 Zijt niet nijdig over de
boze lieden, en laat u
niet gelusten, om bij hen te
zijn.
2 Want hun hart bedenkt
verwoesting, en hun lippen
spreken moeite.
3 Door wijsheid wordt
een huis gebouwd, en door
verstandigheid bevestigd;
4 En door wetenschap
worden de binnenkameren
vervuld met alle kostelijk en
liefelijk goed.
5 Een wijs man is sterk;
en een man van wetenschap
maakt de kracht vast.
6 Want door wijze raadslagen
zult gij voor u den krijg
voeren, en in de veelheid der
raadgevers is de overwinning.
7 Alle wijsheid is voor den
dwaze te hoog; hij zal in de
poort zijn mond niet opendoen.
8 Die denkt om kwaad te
doen, dien zal men een meester
van schandelijke verdichtselen
noemen.
9 De gedachte der dwaasheid
is zonde; en een spotter is den
mens een gruwel.
10 Vertoont gij u slap ten dage
uwer benauwdheid, uw kracht
is nauw.
11 Red degenen, die ter
dood gegrepen zijn; want zij
wankelen ter doding, zo gij u
onthoudt.
12 Wanneer gij zegt: Ziet, wij
weten dat niet; zal Hij, Die de
harten weegt, dat niet merken?
En Die uwe ziel gadeslaat, zal
Hij het niet weten? Want Hij
zal den mens vergelden naar
zijn werk.
13 Eet honig, mijn zoon! want
hij is goed, en honigzeem is
zoet voor uw gehemelte.
14 Zodanig is de kennis der
wijsheid voor uw ziel; als gij
ze vindt, zo zal er beloning
wezen, en uw verwachting zal
niet afgesneden worden.
15 Loer niet, o goddeloze! op
de woning des rechtvaardigen;
verwoest zijn legerplaats niet.
16 Want de rechtvaardige zal
zevenmaal vallen, en opstaan;
maar de goddelozen zullen in
het kwaad nederstruikelen.

17 Verblijd u niet als
uw vijand valt; en als hij
nederstruikelt, laat uw hart
zich niet verheugen;
18 Opdat het de HEERE niet
zie, en het kwaad zij in Zijn
ogen en Hij Zijn toorn van hem
afkere.
19 Ontsteek u niet over de
boosdoeners; zijt niet nijdig
over de goddelozen.
20 Want de kwade zal geen
beloning hebben, de lamp
der goddelozen zal uitgeblust
worden.
21 Mijn zoon! vrees den
HEERE en den koning;
vermeng u niet met hen,
die naar verandering staan;
22 Want hun verderf zal
haastelijk ontstaan; en wie
weet hun beider ondergang?
23 Deze spreuken zijn ook
van de wijzen. Het aangezicht
in het gericht te kennen, is niet
goed.
24 Die tot den goddeloze
zegt: Gij zijt rechtvaardig; dien
zullen de volken vervloeken,
de natien zullen hem gram
zijn.
25 Maar voor degenen, die
hem bestraffen, zal liefelijkheid
zijn; en de zegen des goeds zal
op hem komen.
26 Men zal de lippen kussen
desgenen, die rechte woorden
antwoordt.
27 Beschik uw werk
daarbuiten, en bereid het
voor u op den akker, en bouw
daarna uw huis.
28 Wees niet zonder oorzaak
getuige tegen uw naaste; want
zoudt gij verleiden met uw lip?
29 Zeg niet: Gelijk als hij mij
gedaan heeft, zo zal ik hem
doen; ik zal een ieder vergelden
naar zijn werk.
30 Ik ging voorbij den akker
eens luiaards, en voorbij
den wijngaard van een
verstandeloos mens;
31 En ziet, hij was gans
opgeschoten van distelen;
zijn gedaante was met
netelen bedekt, en zijn stenen
scheidsmuur was afgebroken.
32 Als ik dat aanschouwde,
nam ik het ter harte; ik zag het,
en nam onderwijzing aan;
33 Een weinig slapens,
een weinig sluimerens, en
weinig handvouwens, al
nederliggende;
34 Zo zal uw armoede u
overkomen, als een wandelaar,
en uw velerlei gebrek als een
gewapend man.

25 Dit zijn ook spreuken
van Salomo, die de
mannen van Hizkia, den
koning van Juda, uitgeschreven
hebben.
2 Het is Gods eer een zaak
te verbergen; maar de eer
der koningen een zaak te
doorgronden.
3 Aan de hoogte des hemels,
en aan de diepte der aarde, en
aan het hart der koningen is
geen doorgronding.
4 Doe het schuim van het
zilver weg, en er zal een vat
voor den smelter uitkomen;
5 Doe den goddelozen
weg van het aangezicht des

konings, en zijn troon zal
door gerechtigheid bevestigd
worden.
6 Praal niet voor het
aangezicht des konings,
en sta niet in de plaats der
groten;
7 Want het is beter, dat
men tot u zegge: Kom hier
bovenaan, dan dat men u
vernedere voor het aangezicht
eens prinsen, dien uw ogen
gezien hebben.
8 Vaar niet haastelijk voort
om te twisten, opdat gij
misschien in het laatste
daarvan niet wat doet, als uw
naaste u zou mogen beschaamd
hebben.
9 Twist uw twistzaak met
uw naaste; maar openbaar het
heimelijke van een ander niet;
10 Opdat degene, die het
hoort, u niet smade; want
uw kwaad gerucht zou niet
afgekeerd worden.
11 Een rede, op zijn pas
gesproken, is als gouden
appelen in zilveren gebeelde
schalen.
12 Een wijs bestraffer bij een
horend oor, is een gouden
oorsiersel, en een halssieraad
van het fijnste goud.
13 Een trouw gezant is
dengenen, die hem zenden, als
de koude der sneeuw ten dage
des oogstes; want hij verkwikt
zijns heren ziel.
14 Een man, die zichzelven
beroemt over een valse gift, is
als wolken en wind, waar geen
regen bij is.
15 Een overste wordt door
lankmoedigheid overreed; en
een zachte tong breekt het
gebeente.
16 Hebt gij honig gevonden,
eet dat u genoeg is; opdat
gij misschien daarvan niet zat
wordt, en dien uitspuwt.
17 Spaar uw voet van het huis
uws naasten, opdat hij niet zat
van u worde, en u hate.
18 Een man, tegen zijn naaste
een valse getuigenis sprekende,
is een hamer, en zwaard, en
scherpe pijl.
19 Het vertrouwen op een
trouweloze, ten dage der
benauwdheid, is als een
gebroken tand en verstuikte
voet.
20 Die liederen zingt bij een
treurig hart, is gelijk hij, die een
kleed aflegt ten dage der koude,
en edik op salpeter.
21 Indien dengene, die u haat,
hongert, geef hem brood te
eten; en zo hij dorstig is, geef
hem water te drinken;
22 Want gij zult vurige kolen
op zijn hoofd hopen, en de
HEERE zal het u vergelden.
23 De noordenwind verdrijft
den regen, en een vergramd
aangezicht de verborgen tong.
24 Het is beter te wonen op
een hoek van het dak, dan met
een kijfachtige huisvrouw, en
dat in een huis van gezelschap.
25 Een goede tijding uit een
ver land is als koud water op
een vermoeide ziel.
26 De rechtvaardige,
wankelende voor het
aangezicht des goddelozen,

is een beroerde fontein, en
verdorven springader.
27 Veel honigs te eten is niet
goed; maar de onderzoeking
van de heerlijkheid van zulke
dingen is eer.
28 Een man, die zijn geest
niet wederhouden kan, is een
opengebrokene stad zonder
muur.

26 Gelijk de sneeuw in
den zomer, en gelijk de
regen in den oogst, alzo past
den zot de eer niet.
2 Gelijk de mus is tot
wegzweven, gelijk een zwaluw
tot vervliegen, alzo zal een
vloek, die zonder oorzaak is,
niet komen.
3 Een zweep is voor het
paard, een toom voor den ezel,
en een roede voor den rug der
zotten.
4 Antwoord den zot naar zijn
dwaasheid niet, opdat gij ook
hem niet gelijk wordt.
5 Antwoord den zot naar zijn
dwaasheid, opdat hij in zijn
ogen niet wijs zij.
6 Hij snijdt zich de voeten
af, en drinkt geweld, die
boodschappen zendt door de
hand van een zot.
7 Hef de benen van den
kreupele op; alzo is een spreuk
in den mond der zotten.
8 Gelijk hij, die een edel
gesteente in een slinger bindt,
alzo is hij, die den zot eer geeft.
9 Gelijk een doorn gaat in de
hand eens dronkaards, alzo is
een spreuk in den mond der
zotten.
10 De groten doen een
iegelijk verdriet aan, en
huren de zotten, en huren de
overtreders.
11 Gelijk een hond tot
zijn uitspuwsel wederkeert,
alzo herneemt de zot zijn
dwaasheid.
12 Hebt gij een man gezien,
die wijs in zijn ogen is! Van een
zot is meer verwachting dan
van hem.
13 De luiaard zegt: Er is een
felle leeuw op den weg, een
leeuw is op de straten.
14 Een deur keert om op haar
herre, alzo de luiaard op zijn
bed.
15 De luiaard verbergt zijn
hand in den boezem, hij is te
moede, om die weder tot zijn
mond te brengen.
16 De luiaard is wijzer in zijn
ogen, dan zeven, die met rede
antwoorden.
17 De voorbijgaande, die zich
vertoornt in een twist, die hem
niet aangaat, is gelijk die een
hond bij de oren grijpt.
18 Gelijk een, die zich veinst
te razen, die vuursprankelen,
pijlen en dodelijke dingen
werpt;
19 Alzo is een man, die zijn
naaste bedriegt, en zegt: Jok ik
er niet mede?
20 Als er geen hout is, gaat
het vuur uit; en als er geen
oorblazer is, wordt het gekijf
gestild.
21 De dove kool is om de
vurige kool, en het hout om
het vuur; alzo is een kijfachtig
man, om twist te ontsteken.

22 De woorden des oorblazers
zijn als dergenen, die geslagen
zijn, en die dalen in het
binnenste des buiks.
23 Brandende lippen, en
een boos hart, zijn als een
potscherf met schuim van
zilver overtogen.
24 Die haat draagt, gelaat
zich vreemd met zijn lippen;
maar in zijn binnenste stelt hij
bedrog aan.
25 Als hij met zijn stem
smeekt, geloof hem niet, want
zeven gruwelen zijn in zijn
hart.
26 Wiens haat door bedrog
bedekt is, diens boosheid zal
in de gemeente geopenbaard
worden.
27 Die een kuil graaft, zal
er in vallen, en die een
steen wentelt, op hem zal hij
wederkeren.
28 Een valse tong haat
degenen, die zij verbrijzelt;
en een gladde mond maakt
omstoting.

27 Beroem u niet over den
dag van morgen; want
gij weet niet, wat de dag zal
baren.
2 Laat u een vreemde
prijzen, en niet uw mond; een
onbekende, en niet uw lippen.
3 Een steen is zwaar, en
het zand gewichtig; maar de
toornigheid des dwazen is
zwaarder dan die beide.
4 Grimmigheid en overloping
van toorn is wreedheid;
maar wie zal voor nijdigheid
bestaan?
5 Openbare bestraffing is
beter dan verborgene liefde.
6 De wonden des liefhebbers
zijn getrouw; maar de
kussingen des haters zijn
af te bidden.
7 Een verzadigde ziel
vertreedt het honigzeem;
maar aan een hongerige ziel is
alle bitter zoet.
8 Gelijk een vogel is, die
uit zijn nest omdoolt, alzo is
een man, die omdoolt uit zijn
plaats.
9 Olie en reukwerk verblijdt
het hart; alzo is de zoetigheid
van iemands vriend, vanwege
den raad der ziel.
10 Verlaat uw vriend, noch
den vriend uws vaders niet; en
ga ten huize uws broeders niet
op den dag van uw tegenspoed.
Beter is een gebuur die nabij is,
dan een broeder, die verre is.
11 Zijt wijs, mijn zoon, en
verblijd mijn hart; opdat
ik mijn smader wat te
antwoorden heb.
12 De kloekzinnige ziet het
kwaad, en verbergt zich; de
slechten gaan henen door, en
worden gestraft.
13 Als iemand voor een
vreemde borg geworden is,
neem zijn kleed, en pand hem
voor een onbekende vrouw.
14 Die zijn vriend zegent met
luider stem, zich des morgens
vroeg opmakende, het zal hem
tot een vloek gerekend worden.
15 Een gedurige druiping ten
dage des slagregens en een
kijfachtige huisvrouw zijn
even gelijk.

16 Elkeen, die haar verbergt,
zou den wind verbergen, en
de olie zijner rechterhand, die
roept.
17 Ijzer scherpt men met
ijzer; alzo scherpt een man het
aangezicht zijns naasten.
18 Die den vijgeboom
bewaart, zal zijn vrucht eten;
en die zijn heer waarneemt, zal
geeerd worden.
19 Gelijk in het water
het aangezicht is tegen het
aangezicht, alzo is des mensen
hart tegen den mens.
20 De hel en het verderf
worden niet verzadigd; alzo
worden de ogen des mensen
niet verzadigd.
21 De smeltkroes is voor het
zilver, en de oven voor het
goud; alzo is een man naar zijn
lof te proeven.
22 Al stiet gij den dwaas in
een mortier met een stamper,
in het midden van het gestoten
graan, zijn dwaasheid zou van
hem niet afwijken.
23 Zijt naarstig, om het
aangezicht uwer schapen te
kennen; zet uw hart op de
kudden.
24 Want de schat is niet tot
in eeuwigheid; of zal de kroon
van geslacht tot geslacht zijn?
25 Als het gras zich
openbaart, en de grasscheuten
gezien worden, laat de kruiden
der bergen verzameld worden.
26 De lammeren zullen zijn
tot uw kleding, en de bokken de
prijs des velds.
27 Daartoe zult gij
genoegzaamheid van
geitenmelk hebben tot uw
spijze, tot spijze van uw huis,
en leeftocht uwer maagden.

28 De goddelozen vlieden,
waar geen vervolger
is; maar elk rechtvaardige is
moedig, als een jonge leeuw.
2 Om de overtreding des
lands zijn deszelfs vorsten
vele; maar om verstandige en
wetende mensen zal insgelijks
verlenging wezen.
3 Een arm man, die de
geringen verdrukt, is een
wegvagende regen, zodat er
geen brood zij.
4 Die de wet verlaten, prijzen
de goddelozen; maar die de wet
bewaren, mengen zich in strijd
tegen hen.
5 De kwade lieden verstaan
het recht niet; maar die den
HEERE zoeken, verstaan alles.
6 De arme, wandelende in
zijn oprechtheid, is beter, dan
die verkeerd is van wegen, al is
hij rijk.
7 Die de wet bewaart, is een
verstandig zoon; maar die der
vraten metgezel is, beschaamt
zijn vader.
8 Die zijn goed vermeerdert
met woeker en met overwinst,
vergadert dat voor dengene, die
zich des armen ontfermt.
9 Die zijn oor afwendt van de
wet te horen, diens gebed zelfs
zal een gruwel zijn.
10 Die de oprechten doet
dwalen op een kwaden weg,
zal zelf in zijn gracht vallen;
maar de vromen zullen het
goede beerven.

11 Een rijk man is wijs in
zijn ogen; maar de arme, die
verstandig is, doorzoekt hem.
12 Als de rechtvaardigen
opspringen van vreugde, is er
grote heerlijkheid; maar als de
goddelozen opkomen, wordt
de mens nauw gezocht.
13 Die zijn overtredingen
bedekt, zal niet voorspoedig
zijn; maar die ze bekent en laat,
zal barmhartigheid verkrijgen.
14 Welgelukzalig is de mens,
die geduriglijk vreest; maar die
zijn hart verhardt, zal in het
kwaad vallen.
15 De goddeloze, heersende
over een arm volk, is een
brullende leeuw, en een beer,
die ginds en weder loopt.
16 Een vorst, die van alle
verstand gebrek heeft, is ook
veelvoudig in verdrukkingen;
maar die de gierigheid haat, zal
de dagen verlengen.
17 Een mens, gedrukt om
het bloed ener ziel, zal naar
den kuil toevlieden; men
ondersteune hem niet!
18 Die oprecht wandelt, zal
behouden worden; maar die
zich verkeerdelijk gedraagt in
twee wegen, zal in den enen
vallen.
19 Die zijn land bouwt, zal
met brood verzadigd worden;
maar die ijdele mensen volgt,
zal met armoede verzadigd
worden.
20 Een gans getrouw man zal
veelvoudig zijn in zegeningen;
maar die haastig is, om rijk
te worden, zal niet onschuldig
wezen.
21 De aangezichten te
kennen, is niet goed; want een
man zal om een stuk broods
overtreden.
22 Die zich haast naar goed,
is een man van een boos oog;
maar hij weet niet, dat het
gebrek hem overkomen zal.
23 Die een mens bestraft, zal
achterna gunst vinden, meer
dan die met de tong vleit.
24 Wie zijn vader of zijn
moeder berooft, en zegt: Het
is geen overtreding; die is des
verdervenden mans gezel.
25 Die grootmoedig is,
verwekt gekijf; maar die op
den HEERE vertrouwt, zal vet
worden.
26 Die op zijn hart vertrouwt,
die is een zot; maar die in
wijsheid wandelt, die zal
ontkomen.
27 Die den armen geeft, zal
geen gebrek hebben; maar die
zijn ogen verbergt, zal veel
vervloekt worden.
28 Als de goddelozen
opkomen, verbergt zich
de mens; maar als zij
omkomen, vermenigvuldigen
de rechtvaardigen.

29 Een man, die, dikwijls
bestraft zijnde, den
nek verhardt, zal schielijk
verbroken worden, zodat er
geen genezen aan zij.
2 Als de rechtvaardigen groot
worden, verblijdt zich het volk;
maar als de goddeloze heerst,
zucht het volk.
3 Een man, die de wijsheid
bemint, verblijdt zijn vader;

maar die een metgezel der
hoeren is, brengt het goed door.
4 Een koning houdt het
land staande door het recht;
maar een, die tot geschenken
genegen is, verstoort hetzelve.
5 Een man, die zijn naaste
vleit, spreidt een net uit voor
deszelfs gangen.
6 In de overtreding eens
bozen mans is een strik; maar
de rechtvaardige juicht en is
blijde.
7 De rechtvaardige neemt
kennis van de rechtzaak der
armen; maar de goddeloze
begrijpt de wetenschap niet.
8 Spotdrijvende lieden blazen
een stad aan brand; maar de
wijzen keren den toorn af.
9 Een wijs man, met een
dwaas man in rechten zich
begeven hebbende, hetzij dat
hij beroerd is of lacht, zo is er
toch geen rust.
10 Bloedgierige lieden haten
den vrome; maar de oprechten
zoeken zijn ziel.
11 Een zot laat zijn gansen
geest uit, maar de wijze
wederhoudt dien achterwaarts.
12 Een heerser, die op
leugentaal acht geeft, al zijn
dienaars zijn goddeloos.
13 De arme en de bedrieger
ontmoeten elkander; de HEERE
verlicht hun beider ogen.
14 Een koning, die de armen
in trouw recht doet, diens
troon zal in eeuwigheid
bevestigd worden.
15 De roede, en de bestraffing
geeft wijsheid; maar een kind,
dat aan zichzelf gelaten is,
beschaamt zijn moeder.
16 Als de goddelozen velen
worden, wordt de overtreding
veel; maar de rechtvaardigen
zullen hun val aanzien.
17 Tuchtig uw zoon, en hij zal
u gerustheid aandoen, en hij
zal uw ziel vermakelijkheden
geven.
18 Als er geen profetie is,
wordt het volk ontbloot; maar
welgelukzalig is hij, die de wet
bewaart.
19 Een knecht zal door de
woorden niet getuchtigd
worden; hoewel hij u
verstaat, nochtans zal hij
niet antwoorden.
20 Hebt gij een man gezien,
die haastig in zijn woorden
is? Van een zot is meer
verwachting dan van hem.
21 Als men zijn knecht van
jongs op weeldig houdt, hij zal
in zijn laatste een zoon willen
zijn.
22 Een toornig man verwekt
gekijf; en de grammoedige is
veelvoudig in overtreding.
23 De hoogmoed des mensen
zal hem vernederen; maar de
nederige van geest zal de eer
vasthouden.
24 Die met een dief deelt, haat
zijn ziel; hij hoort een vloek, en
hij geeft het niet te kennen.
25 De siddering des mensen
legt een strik; maar die op den
HEERE vertrouwt, zal in een
hoog vertrek gesteld worden.
26 Velen zoeken het
aangezicht des heersers;
maar een ieders recht is van

den HEERE.
27 Een ongerechtig man is den rechtvaardige een gruwel; maar die recht is van weg, is den goddeloze een gruwel.

30 De woorden van Agur, den zoon van Jake; een last. De man spreekt tot Ithiel, tot Ithiel en Uchal.
2 Voorwaar, ik ben onvernuftiger dan iemand; en ik heb geen mensenverstand;
3 En ik heb geen wijsheid geleerd, noch de wetenschap der heiligen gekend.
4 Wie is ten hemel opgeklommen, en nedergedaald? Wie heeft den wind in Zijn vuisten verzameld? Wie heeft de wateren in een kleed gebonden? Wie heeft al de einden der aarde gesteld? Hoe is Zijn Naam, en hoe is de Naam Zijns Zoons, zo gij het weet?
5 Alle rede Gods is doorlouterd; Hij is een Schild dengenen, die op Hem betrouwen.
6 Doe niet tot Zijn woorden, opdat Hij u niet bestraffe, en gij leugenachtig bevonden wordt.
7 Twee dingen heb ik van U begeerd, onthoud ze mij niet, eer ik sterve:
8 Ijdelheid en leugentaal doe verre van mij; armoede of rijkdom geef mij niet; voed mij met het brood mijns bescheiden deels;
9 Opdat ik, zat zijnde, U dan niet verloochene, en zegge: Wie is de HEERE? of dat ik, verarmd zijnde, dan niet stele, en den Naam mijns Gods aantaste.
10 Achterklap niet van den knecht bij zijn heer, opdat hij u niet vloeke, en gij schuldig wordt.
11 Daar is een geslacht, dat zijn vader vervloekt, en zijn moeder niet zegent;
12 Een geslacht, dat rein in zijn ogen is, en van zijn drek niet gewassen is;
13 Een geslacht, welks ogen hoog zijn, en welks oogleden verheven zijn;
14 Een geslacht, welks tanden zwaarden, en welks baktanden messen zijn, om de ellendigen van de aarde en de nooddruftigen van onder de mensen te verteren.
15 De bloedzuiger heeft twee dochters: Geef, geef! Deze drie dingen worden niet verzadigd; ja, vier zeggen niet: Het is genoeg!
16 Het graf, de gesloten baarmoeder, de aarde, die van water niet verzadigd wordt, en het vuur zegt niet: Het is genoeg!
17 Het oog, dat den vader bespot, of de gehoorzaamheid der moeder veracht, dat zullen de raven der beek uitpikken, en des arends jongen zullen het eten.
18 Deze drie dingen zijn voor mij te wonderlijk, ja, vier, die ik niet weet:
19 De weg eens arends in den hemel; de weg ener slang op

een rotssteen; de weg van een
schip in het hart der zee; en de
weg eens mans bij een maagd.
20 Alzo is de weg ener
overspelige vrouw; zij eet
en wist haar mond, en zegt:
Ik heb geen ongerechtigheid
gewrocht!
21 Om drie dingen ontroert
zich de aarde, ja, om vier, die
zij niet dragen kan:
22 Om een knecht, als hij
regeert; en een dwaas, als hij
van brood verzadigd is;
23 Om een hatelijke vrouw,
als zij getrouwd wordt; en een
dienstmaagd, als zij erfgenaam
is van haar vrouw.
24 Deze vier zijn van de
kleinste der aarde; doch
dezelve zijn wijs, met wijsheid
wel voorzien.
25 De mieren zijn een onsterk
volk; evenwel bereiden zij in de
zomer haar spijs.
26 De konijnen zijn een
machteloos volk; nochtans
stellen zij hun huis in den
rotssteen.
27 De sprinkhanen hebben
geen koning; nochtans gaan
zij allen uit, zich verdelende in
hopen.
28 De spinnekop grijpt met de
handen, en is in de paleizen der
koningen.
29 Deze drie maken een
goeden tred; ja, vier zijn er, die
een goeden gang maken;
30 De oude leeuw geweldig
onder de gedierten, die voor
niemand zal wederkeren;
31 Een windhond van goede
lenden, of een bok; en een
koning, die niet tegen te staan
is.
32 Zo gij dwaselijk gehandeld
hebt, met u te verheffen, en
zo gij kwaad bedacht hebt, de
hand op den mond!
33 Want de drukking der
melk brengt boter voort, en de
drukking van den neus brengt
bloed voort, en de drukking
des toorns brengt twist voort.

31 De woorden van de
koning Lemuel; de last,
maarmede zijn moeder hem
onderwees.
2 Wat, o mijn zoon, en wat,
o zoon mijns buiks? ja, wat, o
zoon mijner geloften?
3 Geeft aan de vrouwen
uw vermogen niet, noch
uw wegen, om koningen te
verdelgen.
4 Het komt den koningen
niet toe, o Lemuel! het komt
den koningen niet toe wijn
te drinken, en den prinsen,
sterken drank te begeren;
5 Opdat hij niet drinke, en
het gezette vergete, en de
rechtzaak van alle verdrukten
verandere.
6 Geeft sterken drank
dengene, die verloren gaat, en
wijn dengenen, die bitterlijk
bedroefd van ziel zijn;
7 Dat hij drinke, en zijn
armoede vergete, en zijner
moeite niet meer gedenke.
8 Open uw mond voor den
stomme, voor de rechtzaak van
allen, die omkomen zouden.
9 Open uw mond; oordeel
gerechtelijk, en doe den

verdrukte en nooddruftige recht.
10 *Aleph.* Wie zal een deugdelijke huisvrouw vinden? Want haar waardij is verre boven de robijnen.
11 *Beth.* Het hart haars heren vertrouwt op haar, zodat hem geen goed zal ontbreken.
12 *Gimel.* Zij doet hem goed en geen kwaad, al de dagen haars levens.
13 *Daleth.* Zij zoekt wol en vlas, en werkt met lust harer handen.
14 *He.* Zij is als de schepen eens koopmans; zij doet haar brood van verre komen.
15 *Vau.* En zij staat op, als het nog nacht is, en geeft haar huis spijze, en haar dienstmaagden het bescheiden deel.
16 *Zain.* Zij denkt om een akker, en krijgt hem; van de vrucht harer handen plant zij een wijngaard.
17 *Cheth.* Zij gordt haar lenden met kracht, en zij versterkt haar armen.
18 *Teth.* Zij smaakt, dat haar koophandel goed is; haar lamp gaat des nachts niet uit.
19 *Jod.* Zij steekt haar handen uit naar de spil, en haar handpalmen vatten den spinrok.
20 *Caph.* Zij breidt haar handpalm uit tot den ellendige; en zij steekt haar handen uit tot den nooddruftige.
21 *Lamed.* Zij vreest voor haar huis niet vanwege de sneeuw; want haar ganse huis is met dubbele klederen gekleed.
22 *Mem.* Zij maakt voor zich tapijtsieraad; haar kleding is fijn linnen en purper.

23 *Nun.* Haar man is bekend in de poorten, als hij zit met de oudsten des lands.

24 *Samech.* Zij maakt fijn lijnwaad en verkoopt het; en zij levert den koopman gordelen.

25 *Ain.* Sterkte en heerlijkheid zijn haar kleding; en zij lacht over den nakomenden dag.

26 *Pe.* Zij doet haar mond open met wijsheid; en op haar tong is leer der goeddadigheid.

27 *Tsade.* Zij beschouwt de gangen van haar huis; en het brood der luiheid eet zij niet.

28 *Koph.* Haar kinderen staan op, en roemen haar welgelukzalig; ook haar man, en hij prijst haar, zeggende:

29 *Resch.* Vele dochteren hebben deugdelijke gehandeld; maar gij gaat die allen te boven.

30 *Schin.* De bevalligheid is bedrog, en de schoonheid ijdelheid; maar een vrouw, die den HEERE vreest, die zal geprezen worden.

31 *Thau.* Geef haar van de vrucht harer handen, en laat haar werken haar prijzen in de poorten.

HET BOEK JOB

1 Er was een man in het
land Uz, zijn naam was Job;
en dezelve man was oprecht,
en vroom, en godvrezende, en
wijkende van het kwaad.
2 En hem werden zeven
zonen en drie dochteren
geboren.
3 Daartoe was zijn vee
zeven duizend schapen, en
drie duizend kemelen, en
vijfhonderd juk ossen, en
vijfhonderd ezelinnen; ook
was zijn dienstvolk zeer veel;
zodat deze man groter was dan
al die van het oosten.
4 En zijn zonen gingen, en
maakten maaltijden in ieders
huis op zijn dag; en zij zonden
henen, en nodigden hun drie
zusteren, om met hen te eten en
te drinken.
5 Het geschiedde dan, als
de dagen der maaltijden
omgegaan waren, dat Job
henenzond, en hen heiligde en
des morgens vroeg opstond,
en brandofferen offerde naar
hun aller getal; want Job
zeide: Misschien hebben mijn
kinderen gezondigd, en God in
hun hart gezegend. Alzo deed
Job al die dagen.
6 Er was nu een dag, als de
kinderen Gods kwamen, om
zich voor den HEERE te stellen,
dat de satan ook in het midden
van hen kwam.
7 Toen zeide de HEERE tot
den satan; Van waar komt gij?
En de satan antwoordde den
HEERE, en zeide: Van om te
trekken op de aarde, en van die
te doorwandelen.
8 En de HEERE zeide tot
den satan: Hebt gij ook acht
geslagen op Mijn knecht Job?
Want niemand is op de aarde
gelijk hij, een man oprecht
en vroom, godvrezende en
wijkende van het kwaad.
9 Toen antwoordde de satan
den HEERE, en zeide: Is het om
niet, dat Job God vreest?
10 Hebt Gij niet een betuining
gemaakt voor hem, en voor
zijn huis, en voor al wat hij
heeft rondom? Het werk zijner
handen hebt Gij gezegend,
en zijn vee is in menigte
uitgebroken in den lande.
11 Maar toch strek nu Uw
hand uit, en tast aan alles, wat
hij heeft; zo hij U niet in Uw
aangezicht zal zegenen?
12 En de HEERE zeide tot den
satan: Zie, al wat hij heeft, zij in
uw hand; alleen aan hem strek
uw hand niet uit. En de satan
ging uit van het aangezicht des
HEEREN.
13 Er was nu een dag, als
zijn zonen en zijn dochteren
aten, en wijn dronken in het
huis van hun broeder, den
eerstgeborene.
14 Dat een bode tot Job kwam,
en zeide: De runderen waren
ploegende, en de ezelinnen
weidende aan hun zijden.

15 Doch de Sabeers deden een inval, en namen ze, en sloegen de jongeren met de scherpte des zwaards; en ik ben maar alleen ontkomen, om het u aan te zeggen.

16 Als deze nog sprak, zo kwam een ander, en zeide: Het vuur Gods viel uit den hemel, en ontstak onder de schapen en onder de jongeren, en verteerde ze; en ik ben maar alleen ontkomen, om het u aan te zeggen.

17 Als deze nog sprak, zo kwam een ander, en zeide: De Chaldeen stelden drie hopen, en vielen op de kemelen aan, en namen ze, en sloegen de jongeren met de scherpte des zwaards; en ik ben maar alleen ontkomen, om het u aan te zeggen.

18 Als deze nog sprak, zo kwam een ander, en zeide: Uw zonen en uw dochteren aten, en dronken wijn, in het huis van hun broeder, den eerstgeborene;

19 En zie, een grote wind kwam van over de woestijn, en stiet aan de vier hoeken van het huis, en het viel op de jongelingen, dat ze stierven; en ik ben maar alleen ontkomen, om het u aan te zeggen.

20 Toen stond Job op, en scheurde zijn mantel, en schoor zijn hoofd, en viel op de aarde, en boog zich neder;

21 En hij zeide: Naakt ben ik uit mijner moeders buik gekomen, en naakt zal ik daarhenen wederkeren. De HEERE heeft gegeven, en de HEERE heeft genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd!

22 In dit alles zondigde Job niet, en schreef Gode niets ongerijmds toe.

2 Wederom was er een dag, als de kinderen Gods kwamen, om zich voor den HEERE te stellen, dat de satan ook in het midden van hen kwam, om zich voor den HEERE te stellen.

2 Toen zeide de HEERE tot den satan: Van waar komt gij? En de satan antwoordde den HEERE, en zeide: Van om te trekken op de aarde, en van die te doorwandelen.

3 En de HEERE zeide tot den satan: Hebt gij ook acht geslagen op Mijn knecht Job? Want niemand is op de aarde gelijk hij, een man, oprecht en vroom, godvrezende en wijkende van het kwaad; en hij houdt nog vast aan zijn oprechtigheid, hoewel gij Mij tegen hem opgehitst hebt, om hem te verslinden zonder oorzaak.

4 Toen antwoordde de satan den HEERE, en zeide: Huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven.

5 Doch strek nu Uw hand uit, en tast zijn gebeente en zijn vlees aan; zo hij U niet in Uw aangezicht zal zegenen!

6 En de HEERE zeide tot den satan: Zie, hij zij in uw hand, doch verschoon zijn leven.

7 Toen ging de satan uit van het aangezicht des HEEREN, en sloeg Job met boze zweren, van zijn voetzool af tot zijn schedel toe.

8 En hij nam zich een potscherf, om zich daarmede te schrabben, en hij zat neder in het midden der as.

9 Toen zeide zijn huisvrouw tot hem: Houdt gij nog vast aan uw oprechtigheid? Zegen God, en sterf.

10 Maar hij zeide tot haar: Gij spreekt als een der zottinnen spreekt; ja, zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen? In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet.

11 Als nu de drie vrienden van Job gehoord hadden al dit kwaad, dat over hem gekomen was, kwamen zij, ieder uit zijn plaats, Elifaz, de Themaniet, en Bildad, de Suhiet, en Zofar, de Naamathiet; en zij waren het eens geworden, dat zij kwamen om hem te beklagen, en om hem te vertroosten.

12 En toen zij hun ogen van verre ophieven, kenden zij hem niet, en hieven hun stem op, en weenden; daartoe scheurden zij een ieder zijn mantel, en strooiden stof op hun hoofden naar den hemel.

13 Alzo zaten zij met hem op de aarde, zeven dagen en zeven nachten; en niemand sprak tot hem een woord, want zij zagen, dat de smart zeer groot was.

3 Daarna opende Job zijn mond, en vervloekte zijn dag.

2 Want Job antwoordde en zeide:

3 De dag verga, waarin ik geboren ben, en de nacht, waarin men zeide: Een knechtje is ontvangen;

4 Diezelve dag zij duisternis; dat God naar hem niet vrage van boven; en dat geen glans over hem schijne;

5 Dat de duisternis en des doods schaduw hem verontreinigen; dat wolken over hem wonen; dat hem verschrikken de zwarte dampen des dags!

6 Diezelve nacht, donkerheid neme hem in; dat hij zich niet verheuge onder de dagen des jaars; dat hij in het getal der maanden niet kome!

7 Ziet, diezelve nacht zij eenzaam; dat geen vrolijk gezang daarin kome;

8 Dat hem vervloeken de vervloekers des dags, die bereid zijn hun rouw te verwekken;

9 Dat de sterren van zijn schemertijd verduisterd worden; hij wachte naar het licht, en het worde niet; en hij zie niet de oogleden des dageraads!

10 Omdat hij niet toegesloten heeft de deuren mijns buiks, noch verborgen de moeite van mijn ogen.

11 Waarom ben ik niet gestorven van de baarmoeder af, en heb den geest gegeven,

als ik uit den buik voortkwam?
12 Waarom zijn mij de knieen
voorgekomen, en waartoe de
borsten, opdat ik zuigen zou?
13 Want nu zou ik
nederliggen, en stil zijn; ik
zou slapen, dan zou voor mij
rust wezen;
14 Met de koningen en
raadsheren der aarde, die
voor zich woeste plaatsen
bebouwden;
15 Of met de vorsten, die goud
hadden, die hun huizen met
zilver vervulden.
16 Of als een verborgene
misdracht, zou ik niet zijn; als
de kinderkens, die het licht
niet gezien hebben.
17 Daar houden de bozen op
van beroering, en daar rusten
de vermoeiden van kracht;
18 Daar zijn de gebondenen te
zamen in rust; zij horen de stem
des drijvers niet.
19 De kleine en de grote is
daar; en de knecht vrij van zijn
heer.
20 Waarom geeft Hij den
ellendigen het licht, en het
leven den bitterlijk bedroefden
van gemoed?
21 Die verlangen naar den
dood, maar hij is er niet; en
graven daarnaar meer dan naar
verborgene schatten;
22 Die blijde zijn tot
opspringens toe, en zich
verheugen, als zij het graf
vinden;
23 Aan den man, wiens weg
verborgen is, en dien God
overdekt heeft?
24 Want voor mijn brood
komt mijn zuchting; en mijn
brullingen worden uitgestort
als water.
25 Want ik vreesde een vreze,
en zij is mij aangekomen;
en wat ik schroomde, is mij
overkomen.
26 Ik was niet gerust; en was
niet stil, en rustte niet; en de
beroering is gekomen.

4 Toen antwoordde Elifaz, de
Themaniet, en zeide:
2 Zo wij een woord opnemen
tegen u, zult gij verdrietig zijn?
Nochtans wie zal zich van
woorden kunnen onthouden?
3 Zie, gij hebt velen
onderwezen, en gij hebt
slappe handen gesterkt;
4 Uw woorden hebben den
struikelende opgericht, en de
krommende knieen hebt gij
vastgesteld;
5 Maar nu komt het aan u, en
gij zijt verdrietig; het raakt tot
u, en gij wordt beroerd.
6 Was niet uw vreze Gods uw
hoop, en de oprechtheid uwer
wegen uw verwachting?
7 Gedenk toch, wie is de
onschuldige, die vergaan zij;
en waar zijn de oprechten
verdelgd?
8 Maar gelijk als ik gezien
heb: die ondeugd ploegen, en
moeite zaaien, maaien dezelve.
9 Van den adem Gods
vergaan zij, en van het geblaas
van Zijn neus worden zij
verdaan.
10 De brulling des leeuws, en
de stem des fellen leeuws, en

de tanden der jonge leeuwen worden verbroken.
11 De oude leeuw vergaat, omdat er geen roof is, en de jongens eens oudachtigen leeuws worden verstrooid.
12 Voorts is tot mij een woord heimelijk gebracht, en mijn oor heeft een weinigje daarvan gevat;
13 Onder de gedachten van de gezichten des nachts, als diepe slaap valt op de mensen;
14 Kwam mij schrik en beving over, en verschrikte de veelheid mijner beenderen.
15 Toen ging voorbij mijn aangezicht een geest; hij deed het haar mijns vleses te berge rijzen.
16 Hij stond, doch ik kende zijn gedaante niet; een beeltenis was voor mijn ogen; er was stilte, en ik hoorde een stem, zeggende:
17 Zou een mens rechtvaardiger zijn dan God? Zou een man reiner zijn dan zijn Maker?
18 Zie, op Zijn knechten zou Hij niet vertrouwen; hoewel Hij in Zijn engelen klaarheid gesteld heeft.
19 Hoeveel te min op degenen, die lemen huizen bewonen, welker grondslag in het stof is? Zij worden verbrijzeld voor de motten.
20 Van den morgen tot den avond worden zij vermorzeld; zonder dat men er acht op slaat, vergaan zij in eeuwigheid.
21 Verreist niet hun uitnemendheid met hen? Zij sterven, maar niet in wijsheid.

5 Roep nu, zal er iemand zijn, die u antwoorde? En tot wien van de heiligen zult gij u keren?
2 Want den dwaze brengt de toornigheid om, en de ijver doodt den slechte.
3 Ik heb gezien een dwaas wortelende; doch terstond vervloekte ik zijn woning.
4 Verre waren zijn zonen van heil; en zij werden verbrijzeld in de poort, en er was geen verlosser.
5 Wiens oogst de hongerige verteerde, dien hij ook tot uit de doornen gehaald had; de struikrover slokte hun vermogen in.
6 Want uit het stof komt het verdriet niet voort, en de moeite spruit niet uit de aarde;
7 Maar de mens wordt tot moeite geboren; gelijk de spranken der vurige kolen zich verheffen tot vliegen.
8 Doch ik zou naar God zoeken, en tot God mijn aanspraak richten;
9 Die grote dingen doet, die men niet doorzoeken kan; wonderen, die men niet tellen kan;
10 Die den regen geeft op de aarde, en water zendt op de straten;
11 Om de vernederden te stellen in het hoge; dat de rouwdragenden door heil verheven worden.

12 Hij maakt te niet de
gedachten der arglistigen; dat
hun handen niet een ding
uitrichten.
13 Hij vangt de wijzen in hun
arglistigheid; dat de raad der
verdraaiden gestort wordt.
14 Des daags ontmoeten zij de
duisternis, en gelijk des nachts
tasten zij in de middag.
15 Maar Hij verlost den
behoeftige van het zwaard, van
hun mond, en van de hand des
sterken.
16 Zo is voor den arme
verwachting; en de boosheid
stopt haar mond toe.
17 Zie, gelukzalig is de mens,
denwelken God straft; daarom
verwerp de kastijding des
Almachtigen niet.
18 Want Hij doet smart
aan, en Hij verbindt; Hij
doorwondt, en Zijn handen
helen.
19 In zes benauwdheden
zal Hij u verlossen, en in de
zevende zal u het kwaad niet
aanroeren.
20 In den honger zal Hij u
verlossen van den dood, en in
den oorlog van het geweld des
zwaards.
21 Tegen den gesel der tong
zult gij verborgen wezen, en
gij zult niet vrezen voor de
verwoesting, als zij komt.
22 Tegen de verwoesting
en tegen den honger zult gij
lachen, en voor het gedierte
der aarde zult gij niet vrezen.
23 Want met de stenen des
velds zal uw verbond zijn, en
het gedierte des velds zal met u
bevredigd zijn.
24 En gij zult bevinden, dat
uw tent in vrede is; en gij zult
uw woning verzorgen, en zult
niet feilen.
25 Ook zult gij bevinden, dat
uw zaad menigvuldig wezen
zal, en uw spruiten als het
kruid der aarde.
26 Gij zult in ouderdom
ten grave komen, gelijk de
korenhoop te zijner tijd
opgevoerd wordt.
27 Zie dit, wij hebben het
doorzocht, het is alzo; hoor het,
en bemerk gij het voor u.

6 Maar Job antwoordde en
zeide:
2 Och, of mijn verdriet
recht gewogen wierd, en men
mijn ellende samen in een
weegschaal ophief!
3 Want het zou nu zwaarder
zijn dan het zand der zeeen;
daarom worden mijn woorden
opgezwolgen.
4 Want de pijlen des
Almachtigen zijn in mij,
welker vurig venijn mijn geest
uitdrinkt; de verschrikkingen
Gods rusten zich tegen mij.
5 Rochelt ook de woudezel bij
het jonge gras? Loeit de os bij
zijn voeder?
6 Wordt ook het
onsmakelijke gegeten zonder
zout? Is er smaak in het witte
des dooiers?
7 Mijn ziel weigert uw
woorden aan te roeren; die zijn
als mijn laffe spijze.
8 Och, of mijn begeerte
kwame, en dat God mijn

verwachting gave;
9 En dat het Gode beliefde,
dat Hij mij verbrijzelde, Zijn
hand losliet, en een einde met
mij maakte!
10 Dat zou nog mijn troost
zijn, en zou mij verkwikken
in den weedom, zo Hij niet
spaarde; want ik heb de
redenen des Heiligen niet
verborgen gehouden.
11 Wat is mijn kracht, dat
ik hopen zou? Of welk is
mijn einde, dat ik mijn leven
verlengen zou?
12 Is mijn kracht stenen
kracht? Is mijn vlees staal?
13 Is dan mijn hulp niet in
mij, en is de wijsheid uit mij
verdreven?
14 Aan hem, die versmolten
is, zou van zijn vriend
weldadigheid geschieden;
of hij zou de vreze des
Almachtigen verlaten.
15 Mijn broeders hebben
trouwelooslijk gehandeld als
een beek; als de storting der
beken gaan zij door;
16 Die verdonkerd zijn van
het ijs, en in dewelke de
sneeuw zich verbergt.
17 Ten tijde, als zij van
hitte vervlieten, worden zij
uitgedelgd; als zij warm
worden, verdwijnen zij uit
haar plaats.
18 De gangen haars wegs
wenden zich ter zijde af; zij
lopen op in het woeste, en
vergaan.
19 De reizigers van Thema
zien ze, de wandelaars van
Scheba wachten op haar.
20 Zij worden beschaamd,
omdat elkeen vertrouwde; als
zij daartoe komen, zo worden
zij schaamrood.
21 Voorwaar, alzo zijt
gijlieden mij nu niets
geworden; gij hebt gezien
de ontzetting, en gij hebt
gevreesd.
22 Heb ik gezegd: Brengt mij,
en geeft geschenken voor mij
van uw vermogen?
23 Of bevrijdt mij van de hand
des verdrukkers, en verlost mij
van de hand der tirannen?
24 Leert mij, en ik zal zwijgen,
en geeft mij te verstaan, waarin
ik gedwaald heb.
25 O, hoe krachtig zijn de
rechte redenen! Maar wat
bestraft het bestraffen, dat van
ulieden is?
26 Zult gij, om te bestraffen,
woorden bedenken, en zullen
de redenen des mismoedigen
voor wind zijn?
27 Ook werpt gij u op een
wees; en gij graaft tegen uw
vriend.
28 Maar nu, belieft het u,
wendt u tot mij, en het zal voor
ulieder aangezicht zijn, of ik
liege.
29 Keert toch weder, laat
er geen onrecht wezen, ja,
keert weder; nog zal mijn
gerechtigheid daarin zijn.
30 Zou onrecht op mijn tong
wezen? Zou mijn gehemelte
niet de ellenden te verstaan
geven?

7 Heeft niet de mens een
strijd op de aarde, en zijn

zijn dagen niet als de dagen des
dagloners?
2 Gelijk de dienstknecht hijgt
naar de schaduw, en gelijk
de dagloner verwacht zijn
werkloon;
3 Alzo zijn mij maanden der
ijdelheid ten erve geworden,
en nachten der moeite zijn mij
voorbereid.
4 Als ik te slapen lig, dan zeg
ik: Wanneer zal ik opstaan,
en Hij den avond afgemeten
hebben? En ik word zat
van woelingen tot aan den
schemertijd.
5 Mijn vlees is met het
gewormte en met het gruis
des stofs bekleed; mijn huid
is gekliefd en verachtelijk
geworden.
6 Mijn dagen zijn lichter
geweest dan een weversspoel,
en zijn vergaan zonder
verwachting.
7 Gedenk, dat mijn leven een
wind is; mijn oog zal niet
wederkomen, om het goede te
zien.
8 Het oog desgenen, die mij
nu ziet, zal mij niet zien; uw
ogen zullen op mij zijn; maar ik
zal niet meer zijn.
9 Een wolk vergaat en vaart
henen; alzo die in het graf
daalt, zal niet weder opkomen.
10 Hij zal niet meer
wederkeren tot zijn huis,
en zijn plaats zal hem niet
meer kennen.
11 Zo zal ik ook mijn mond
niet wederhouden, ik zal
spreken in benauwdheid
mijns geestes; ik zal klagen in
bitterheid mijner ziel.
12 Ben ik dan een zee, of
walvis, dat Gij om mij wachten
zet?
13 Wanneer ik zeg: Mijn
bedstede zal mij vertroosten,
mijn leger zal van mijn klacht
wat wegnemen;
14 Dan ontzet Gij mij met
dromen, en door gezichten
verschrikt Gij mij;
15 Zodat mijn ziel de
verworging kiest; den dood
meer dan mijn beenderen.
16 Ik versmaad ze, ik zal toch
in der eeuwigheid niet leven;
houd op van mij, want mijn
dagen zijn ijdelheid.
17 Wat is de mens, dat Gij
hem groot acht, en dat Gij Uw
hart op hem zet?
18 En dat Gij hem bezoekt
in elken morgenstond; dat
Gij hem in elken ogenblik
beproeft?
19 Hoe lang keert Gij U niet
af van mij, en laat niet van
mij af, totdat ik mijn speeksel
inzwelge?
20 Heb ik gezondigd, wat zal
ik U doen, o Mensenhoeder?
Waarom hebt Gij mij U tot
een tegenloop gesteld, dat ik
mijzelven tot een last zij?
21 En waarom vergeeft Gij
niet mijn overtreding, en doet
mijn ongerechtigheid niet
weg? Want nu zal ik in het stof
liggen; en Gij zult mij vroeg
zoeken, maar ik zal niet zijn.

8 Toen antwoordde Bildad,
de Suhiet, en zeide:

2 Hoe lang zult gij deze
dingen spreken, en de redenen
uws monds een geweldige
wind zijn?
3 Zou dan God het recht
verkeren, en zou de Almachtige
de gerechtigheid verkeren?
4 Indien uw kinderen
gezondigd hebben tegen
Hem, Hij heeft hen ook in
de hand hunner overtreding
geworpen.
5 Maar indien gij naar
God vroeg zoekt, en tot den
Almachtige om genade bidt;
6 Zo gij zuiver en recht
zijt, gewisselijk zal Hij nu
opwaken, om uwentwil,
en Hij zal de woning uwer
gerechtigheid volmaken.
7 Uw beginsel zal wel gering
zijn; maar uw laatste zal zeer
vermeerderd worden.
8 Want vraag toch naar het
vorige geslacht, en bereid u
tot de onderzoeking hunner
vaderen.
9 Want wij zijn van gisteren
en weten niet; dewijl onze
dagen op de aarde een schaduw
zijn.
10 Zullen die u niet leren, tot
u spreken, en uit hun hart
redenen voortbrengen?
11 Verheft zich de bieze
zonder slijk? Groeit het
rietgras zonder water?
12 Als het nog in zijn
groenigheid is, hoewel het niet
afgesneden wordt, nochtans
verdort het voor alle gras.
13 Alzo zijn de paden van
allen, die God vergeten; en de
verwachting des huichelaars
zal vergaan.
14 Van denwelke zijn hoop
walgen zal; en zijn vertrouwen
zal zijn een huis der spinnekop.
15 Hij zal op zijn huis leunen,
maar het zal niet bestaan; hij
zal zich daaraan vasthouden,
maar het zal niet staande
blijven.
16 Hij is sappig voor de zon,
en zijn scheuten gaan over zijn
hof uit.
17 Zijn wortelen worden bij
de springader ingevlochten; hij
ziet een stenige plaats.
18 Maar als God hem
verslindt uit zijn plaats,
zo zal zij hem loochenen,
zeggende: Ik heb u niet gezien.
19 Zie, dat is vreugde zijns
wegs; en uit het stof zullen
anderen voortspruiten.
20 Zie, God zal den oprechte
niet verwerpen; Hij vat ook de
boosdoeners niet bij de hand;
21 Totdat Hij uw mond met
gelach vervulle, en uw lippen
met gejuich.
22 Uw haters zullen met
schaamte bekleed worden; en
de tent der goddelozen zal niet
meer zijn.

9 Maar Job antwoordde en
zeide:
2 Waarlijk, ik weet, dat het
zo is; want hoe zou de mens
rechtvaardig zijn bij God?
3 Zo Hij lust heeft, om
met hem te twisten, niet
een uit duizend zal hij Hem
beantwoorden.
4 Hij is wijs van hart, en sterk
van kracht; wie heeft zich tegen

Hem verhard, en vrede gehad?
5 Die de bergen verzet, dat zij
het niet gewaar worden, Die ze
omkeert in Zijn toorn;
6 Die de aarde beweegt uit
haar plaats, dat haar pilaren
schudden;
7 Die de zon gebiedt, en zij
gaat niet op; en verzegelt de
sterren;
8 Die alleen de hemelen
uitbreidt, en treedt op de
hoogten der zee;
9 Die den Wagen maakt, den
Orion, en het Zevengesternte,
en de binnenkameren van het
Zuiden;
10 Die grote dingen doet, die
men niet doorzoeken kan; en
wonderen, die men niet tellen
kan.
11 Zie, Hij zal voor mij
henengaan, en ik zal Hem niet
zien; en Hij zal voorbijgaan, en
ik zal Hem niet merken.
12 Zie, Hij zal roven, wie zal
het Hem doen wedergeven?
Wie zal tot Hem zeggen: Wat
doet Gij?
13 God zal Zijn toorn niet
afkeren; onder Hem worden
gebogen de hovaardige
helpers.
14 Hoeveel te min zal ik Hem
antwoorden, en mijn woorden
uitkiezen tegen Hem?
15 Denwelken ik, zo ik
rechtvaardig ware, niet zou
antwoorden; mijn Rechter zal
ik om genade bidden.
16 Indien ik roep, en Hij mij
antwoordt; ik zal niet geloven,
dat Hij mijn stem ter ore
genomen heeft.
17 Want Hij vermorzelt
mij door een onweder, en
vermenigvuldigt mijn wonden
zonder oorzaak.
18 Hij laat mij niet toe mijn
adem te verhalen; maar Hij
verzadigt mij met bitterheden.
19 Zo het aan de kracht komt,
zie, Hij is sterk; en zo het aan
het recht komt, wie zal mij
dagvaarden?
20 Zo ik mij rechtvaardig,
mijn mond zal mij verdoemen;
ben ik oprecht, Hij zal mij toch
verkeerd verklaren.
21 Ben ik oprecht, zo acht ik
toch mijn ziel niet; ik versmaad
mijn leven.
22 Dat is een ding, daarom
zeg ik: Den oprechte en den
goddeloze verdoet Hij.
23 Als de gesel haastelijk
doodt, bespot Hij de
verzoeking der onschuldigen.
24 De aarde wordt gegeven in
de hand des goddelozen; Hij
overdekt het aangezicht harer
rechteren; zo niet, wie is Hij
dan?
25 En mijn dagen zijn lichter
geweest dan een loper; zij zijn
weggevloden, zij hebben het
goede niet gezien.
26 Zij zijn voorbijgevaren met
jachtschepen; gelijk een arend
naar het aas toevliegt.
27 Indien mijn zeggen is: Ik
zal mijn klacht vergeten, en ik
zal mijn gebaar laten varen, en
mij verkwikken;
28 Zo schroom ik voor al mijn
smarten; ik weet, dat Gij mij
niet onschuldig zult houden.

29 Ik zal toch goddeloos zijn; waarom dan zal ik ijdellijk arbeiden?
30 Indien ik mij wasse met sneeuwwater, en mijn handen zuivere met zeep;
31 Dan zult Gij mij in de gracht induiken, en mijn klederen zullen van mij gruwen.
32 Want Hij is niet een man, als ik, dien ik antwoorden zou, zo wij te zamen in het gericht kwamen.
33 Er is geen scheidsman tussen ons, die zijn hand op ons beiden leggen mocht.
34 Dat Hij van op mij Zijn roede wegdoe, en dat Zijn verschrikking mij niet verbaasd make;
35 Zo zal ik spreken, en Hem niet vrezen; want zodanig ben ik niet bij mij.

10 Mijn ziel is verdrietig over mijn leven; ik zal mijn klacht op mij laten; ik zal spreken in bitterheid mijner ziel.
2 Ik zal tot God zeggen: Verdoem mij niet; doe mij weten, waarover Gij met mij twist.
3 Is het U goed, dat Gij verdrukt, dat Gij verwerpt den arbeid Uwer handen, en over den raad der goddelozen schijnsel geeft?
4 Hebt Gij vleselijke ogen, ziet Gij, gelijk een mens ziet?
5 Zijn Uw dagen als de dagen van een mens? Zijn Uw jaren als de dagen eens mans?
6 Dat Gij onderzoekt naar mijn ongerechtigheid, en naar mijn zonde verneemt?
7 Het is Uw wetenschap, dat ik niet goddeloos ben; nochtans is er niemand, die uit Uw hand verlosse.
8 Uw handen doen mij smart aan, hoewel zij mij gemaakt hebben, te zamen rondom mij zijn zij, en Gij verslindt mij.
9 Gedenk toch, dat Gij mij als leem bereid hebt, en mij tot stof zult doen wederkeren.
10 Hebt Gij mij niet als melk gegoten, en mij als een kaas doen runnen?
11 Met vel en vlees hebt Gij mij bekleed; met beenderen ook en zenuwen hebt Gij mij samengevlochten;
12 Benevens het leven hebt Gij weldadigheid aan mij gedaan, en Uw opzicht heeft mijn geest bewaard.
13 Maar deze dingen hebt Gij verborgen in Uw hart; ik weet, dat dit bij U geweest is.
14 Indien ik zondig, zo zult Gij mij waarnemen, en van mijn misdaad zult Gij mij niet onschuldig houden.
15 Zo ik goddeloos ben, wee mij! En ben ik rechtvaardig, ik zal mijn hoofd niet opheffen; ik ben zat van schande, maar aanzie mijn ellende.
16 Want zij verheft zich; gelijk een felle leeuw jaagt Gij mij; Gij keert weder en stelt U wonderlijk tegen mij.
17 Gij vernieuwt Uw getuigen tegenover mij, en vermenigvuldigt Uw toorn

tegen mij; verwisselingen, ja,
een heirleger, zijn tegen mij.
18 En waarom hebt Gij mij uit
de baarmoeder voortgebracht?
Och, dat ik den geest gegeven
had, en geen oog mij gezien
had!
19 Ik zou zijn, alsof ik niet
geweest ware; van moeders
buik zou ik tot het graf
gebracht zijn geweest.
20 Zijn mijn dagen niet
weinig? Houd op, zet van
mij af, dat ik mij een weinig
verkwikke;
21 Eer ik henenga (en niet
wederkom) in een land der
duisternis en der schaduwe des
doods;
22 Een stikdonker land,
als de duisternis zelve, de
schaduwe des doods, en
zonder ordeningen, en het
geeft schijnsel als de duisternis.

11 Toen antwoordde
Zofar, de Naamathiet,
en zeide:
2 Zou de veelheid der
woorden niet beantwoord
worden, en zou een klapachtig
man recht hebben?
3 Zouden uw leugenen de
lieden doen zwijgen, en zoudt
gij spotten, en niemand u
beschamen?
4 Want gij hebt gezegd: Mijn
leer is zuiver, en ik ben rein in
uw ogen.
5 Maar gewisselijk, och, of
God sprak, en Zijn lippen tegen
u opende;
6 En u bekend maakte de
verborgenheden der wijsheid,
omdat zij dubbel zijn in
wezen! Daarom weet, dat
God voor u vergeet van uw
ongerechtigheid.
7 Zult gij de onderzoeking
Gods vinden? Zult gij tot
de volmaaktheid toe den
Almachtige vinden?
8 Zij is als de hoogten der
hemelen, wat kunt gij doen?
Dieper dan de hel, wat kunt gij
weten?
9 Langer dan de aarde is haar
maat, en breder dan de zee.
10 Indien Hij voorbijgaat,
opdat Hij overlevere of
vergadere, wie zal dan Hem
afkeren?
11 Want Hij kent de ijdele
lieden en Hij ziet de ondeugd;
zou Hij dan niet aanmerken?
12 Dan zal een verstandeloos
man kloekzinnig worden;
hoewel de mens als het veulen
eens woudezels geboren is.
13 Indien gij uw hart bereid
hebt, zo breid uw handen tot
Hem uit.
14 Indien er ondeugd in uw
hand is, doe die verre weg; en
laat het onrecht in uw tenten
niet wonen.
15 Want dan zult gij uw
aangezicht opheffen uit de
gebreken, en zult vast wezen,
en niet vrezen.
16 Want gij zult de
moeite vergeten, en harer
gedenken als der wateren, die
voorbijgegaan zijn.
17 Ja, uw tijd zal klaarder dan
de middag oprijzen; gij zult
uitvliegen, als de morgenstond
zult gij zijn.

18 En gij zult vertrouwen, omdat er verwachting zal zijn; en gij zult graven, gerustelijk zult gij slapen;
19 En gij zult nederliggen, en niemand zal u verschrikken; en velen zullen uw aangezicht smeken.
20 Maar de ogen der goddelozen zullen bezwijken, en de toevlucht zal van hen vergaan; en hun verwachting zal zijn de uitblazing der ziel.

12 Maar Job antwoordde en zeide:
2 Trouwens, omdat gijlieden het volk zijt, zo zal de wijsheid met ulieden sterven!
3 Ik heb ook een hart even als gijlieden, ik zwicht niet voor u; en bij wien zijn niet dergelijke dingen?
4 Ik ben het, die zijn vriend een spot is, maar roepende tot God, Die hem verhoort; de rechtvaardige en oprechte is een spot.
5 Hij is een verachte fakkel, naar de mening desgenen, die gerust is; hij is gereed met den voet te struikelen.
6 De tenten der verwoesters hebben rust, en die Gode tergen, hebben verzekerdheden, om hetgene God met Zijn hand toebrengt.
7 En waarlijk, vraag toch de beesten, en elkeen van die zal het u leren; en het gevogelte des hemels, dat zal het u te kennen geven.
8 Of spreek tot de aarde, en zij zal het u leren; ook zullen het u de vissen der zee vertellen.
9 Wie weet niet uit alle deze, dat de hand des HEEREN dit doet?
10 In Wiens hand de ziel is van al wat leeft, en de geest van alle vlees des mensen.
11 Zal niet het oor de woorden proeven, gelijk het gehemelte voor zich de spijze smaakt?
12 In de stokouden is de wijsheid, en in de langheid der dagen het verstand.
13 Bij Hem is wijsheid en macht; Hij heeft raad en verstand.
14 Ziet, Hij breekt af, en het zal niet herbouwd worden; Hij besluit iemand, en er zal niet opengedaan worden.
15 Ziet, Hij houdt de wateren op, en zij drogen uit; ook laat Hij ze uit, en zij keren de aarde om.
16 Bij Hem is kracht en wijsheid; Zijns is de dwalende, en die doet dwalen.
17 Hij voert de raadsheren beroofd weg, en de rechters maakt Hij uitzinnig,
18 Den band der koningen maakt Hij los, en Hij bindt den gordel aan hun lenden.
19 Hij voert de oversten beroofd weg, en de machtigen keert Hij om.
20 Hij beneemt den getrouwen de spraak, en der ouden oordeel neemt Hij weg.
21 Hij giet verachting over de prinsen uit, en Hij verslapt den riem der geweldigen.

22 Hij openbaart de diepten
uit de duisternis, en des doods
schaduwe brengt Hij voort in
het licht.
23 Hij vermenigvuldigt de
volken, en verderft ze; Hij
breidt de volken uit, en leidt
ze.
24 Hij neemt het hart van de
hoofden des volks der aarde
weg, en doet hen dwalen in het
woeste, waar geen weg is.
25 Zij tasten in de duisternis,
waar geen licht is; en Hij doet
hen dwalen, als een dronkaard.

13 Ziet, dat alles heeft mijn
oog gezien, mijn oor
gehoord en verstaan.
2 Gelijk gijlieden het weet,
weet ik het ook; ik zwicht niet
voor u.
3 Maar ik zal tot den
Almachtige spreken, en
ben belust mij te verdedigen
voor God.
4 Want gewisselijk, gij zijt
leugenstoffeerders; gij allen zijt
nietige medicijnmeesters.
5 Och, of gij gans stilzweegt!
Dat zou ulieden voor wijsheid
wezen.
6 Hoort toch mijn
verdediging, en merkt op
de twistingen mijner lippen.
7 Zult gij voor God onrecht
spreken, en zult gij voor Hem
bedriegerij spreken?
8 Zult gij Zijn aangezicht
aannemen? Zult gij voor God
twisten?
9 Zal het goed zijn, als Hij u
zal onderzoeken? Zult gij met
Hem spotten, gelijk men met
een mens spot?
10 Hij zal u gewisselijk
bestraffen, zo gij in het
verborgene het aangezicht
aanneemt.
11 Zal u niet Zijn hoogheid
verschrikken, en Zijn vreze
over u vallen?
12 Uw gedachtenissen zijn
gelijk as, uw hoogten als
hoogten van leem.
13 Houdt stil van mij, opdat ik
spreke, en er ga over mij, wat
het zij.
14 Waarom zou ik mijn vlees
in mijn tanden nemen, en mijn
ziel in mijn hand stellen?
15 Ziet, zo Hij mij doodde,
zou ik niet hopen? Evenwel
zal ik mijn wegen voor Zijn
aangezicht verdedigen.
16 Ook zal Hij mij tot
zaligheid zijn; maar een
huichelaar zal voor Zijn
aangezicht niet komen.
17 Hoort naarstiglijk mijn
rede, en mijn aanwijzing met
uw oren.
18 Ziet nu, ik heb het recht
ordentelijk gesteld; ik weet, dat
ik rechtvaardig zal verklaard
worden.
19 Wie is hij, die met mij
twist? Wanneer ik nu zweeg,
zo zou ik den geest geven.
20 Alleenlijk doe twee dingen
niet met mij; dan zal ik mij van
Uw aangezicht niet verbergen.
21 Doe Uw hand verre van op
mij, en Uw verschrikking make
mij niet verbaasd.
22 Roep dan, en ik zal
antwoorden; of ik zal spreken,
en geef mij antwoord.

23 Hoeveel misdaden en
zonden heb ik? Maak mijn
overtreding en mijn zonden
mij bekend.
24 Waarom verbergt Gij Uw
aangezicht, en houdt mij voor
Uw vijand?
25 Zult Gij een gedreven blad
verbrijzelen, en zult Gij een
drogen stoppel vervolgen?
26 Want Gij schrijft tegen mij
bittere dingen; en Gij doet
mij erven de misdaden mijner
jonkheid.
27 Gij legt ook mijn voeten
in den stok, en neemt waar al
mijn paden; Gij drukt U in de
wortelen mijner voeten,
28 En hij veroudert als een
verrotting, als een kleed, dat de
mot opeet.

14 De mens, van een
vrouw geboren, is kort
van dagen, en zat van onrust.
2 Hij komt voort als een
bloem, en wordt afgesneden;
ook vlucht hij als een schaduw,
en bestaat niet.
3 Nog doet Gij Uw ogen over
zulk een open; en Gij betrekt
mij in het gericht met U.
4 Wie zal een reine geven uit
den onreine? Niet een.
5 Dewijl zijn dagen bestemd
zijn, het getal zijner maanden
bij U is, en Gij zijn bepalingen
gemaakt hebt, die hij niet
overgaan zal;
6 Wend U van hem af, dat
hij rust hebbe, totdat hij als
een dagloner aan zijn dag een
welgevallen hebbe.
7 Want voor een boom, als
hij afgehouwen wordt, is er
verwachting, dat hij zich nog
zal veranderen, en zijn scheut
niet zal ophouden.
8 Indien zijn wortel in de
aarde veroudert, en zijn stam in
het stof versterft;
9 Hij zal van den reuk der
wateren weder uitspruiten, en
zal een tak maken, gelijk een
plant.
10 Maar een man sterft, als hij
verzwakt is, en de mens geeft
den geest, waar is hij dan?
11 De wateren verlopen uit
een meer, en een rivier droogt
uit en verdort;
12 Alzo ligt de mens neder, en
staat niet op; totdat de hemelen
niet meer zijn, zullen zij niet
opwaken, noch uit hun slaap
opgewekt worden.
13 Och, of Gij mij in het graf
verstaakt, mij verborgt, totdat
Uw toorn zich afkeerde; dat
Gij mij een bepaling steldet, en
mijner gedachtig waart!
14 Als een man gestorven is,
zal hij weder leven? Ik zou al
de dagen mijns strijds hopen,
totdat mijn verandering komen
zou.
15 Dat Gij zoudt roepen, en ik
U zou antwoorden, dat Gij tot
het werk Uwer handen zoudt
begerig zijn.
16 Maar nu telt Gij mijn
treden; Gij bewaart mij niet
om mijner zonden wil.
17 Mijn overtreding is in een
bundeltje verzegeld, en Gij
pakt mijn ongerechtigheid
opeen.

18 En voorwaar, een berg
vallende vergaat, en een rots
wordt versteld uit haar plaats;
19 De wateren vermalen de
stenen, het stof der aarde
overstelpt het gewas, dat van
zelf daaruit voortkomt; alzo
verderft Gij de verwachting
des mensen.
20 Gij overweldigt hem in
eeuwigheid, en hij gaat heen;
veranderende zijn gelaat, zo
zendt Gij hem weg.
21 Zijn kinderen komen tot
eer, en hij weet het niet; of zij
worden klein, en hij let niet op
hen.
22 Maar zijn vlees, nog aan
hem zijnde, heeft smart; en zijn
ziel, in hem zijnde, heeft rouw.

15 Toen antwoordde Elifaz,
de Themaniet, en zeide:
2 Zal een wijs man winderige
wetenschap voor antwoord
geven, en zal hij zijn buik
vullen met oostenwind?
3 Bestraffende door woorden,
die niet baten, en door redenen,
met dewelke hij geen voordeel
doet?
4 Ja, gij vernietigt de vreze,
en neemt het gebed voor het
aangezicht Gods weg.
5 Want uw mond leert uw
ongerechtigheid, en gij hebt de
tong der arglistigen verkoren.
6 Uw mond verdoemt u, en
niet ik; en uw lippen getuigen
tegen u.
7 Zijt gij de eerste een mens
geboren? Of zijt gij voor de
heuvelen voortgebracht?
8 Hebt gij den verborgen raad
Gods gehoord, en hebt gij de
wijsheid naar u getrokken?
9 Wat weet gij, dat wij niet
weten? Wat verstaat gij, dat bij
ons niet is?
10 Onder ons is ook een
grijze, ja, een stokoude,
meerder van dagen dan uw
vader.
11 Zijn de vertroostingen
Gods u te klein, en schuilt er
enige zaak bij u?
12 Waarom rukt uw hart u
weg, en waarom wenken uw
ogen?
13 Dat gij uw geest keert
tegen God, en zulke redenen uit
uw mond laat uitgaan.
14 Wat is de mens, dat hij
zuiver zou zijn, en die geboren
is van een vrouw, dat hij
rechtvaardig zou zijn?
15 Zie, op Zijn heiligen zou
Hij niet vertrouwen, en de
hemelen zijn niet zuiver in Zijn
ogen.
16 Hoeveel te meer is een man
gruwelijk en stinkende, die het
onrecht indrinkt als water?
17 Ik zal u wijzen, hoor mij
aan, en hetgeen ik gezien heb,
dat zal ik vertellen;
18 Hetwelk de wijzen
verkondigd hebben, en
men voor hun vaderen niet
verborgen heeft;
19 Denwelken alleen het land
gegeven was, en door welker
midden niemand vreemds
doorging.
20 Te allen dage doet de
goddeloze zichzelven weedom

aan; en weinige jaren in getal
zijn voor den tiran weggelegd.
21 Het geluid der
verschrikkingen is in zijn
oren; in den vrede zelven komt
de verwoester hem over.
22 Hij gelooft niet uit de
duisternis weder te keren,
maar dat hij beloerd wordt ten
zwaarde.
23 Hij zwerft heen en weder
om brood, waar het zijn mag;
hij weet, dat bij zijn hand
gereed is de dag der duisternis.
24 Angst en benauwdheid
verschrikken hem; zij
overweldigt hem, gelijk
een koning, bereid ten strijde.
25 Want hij strekt tegen
God zijn hand uit, en tegen
den Almachtige stelt hij zich
geweldiglijk aan.
26 Hij loopt tegen Hem aan
met den hals, met zijn dikke,
hoog verhevene schilden.
27 Omdat hij zijn aangezicht
met zijn vet bedekt heeft,
en rimpelen gemaakt om de
weekdarmen;
28 En heeft bewoond
verdelgde steden, en huizen,
die men niet bewoonde, die
gereed waren tot steen hopen
te worden.
29 Hij zal niet rijk worden, en
zijn vermogen zal niet bestaan;
en hun volmaaktheid zal zich
niet uitbreiden op de aarde.
30 Hij zal van de duisternis
niet ontwijken, de vlam zal
zijn scheut verdrogen; hij zal
wijken door het geblaas zijns
monds.
31 Hij betrouwe niet op
ijdelheid, waardoor hij verleid
wordt; want ijdelheid zal zijn
vergelding wezen.
32 Als zijn dag nog niet is, zal
hij vervuld worden; want zijn
tak zal niet groenen.
33 Men zal zijn onrijpe
druiven afrukken, als van een
wijnstok, en zijn bloeisel
afwerpen, als van een
olijfboom.
34 Want de vergadering der
huichelaren wordt eenzaam, en
het vuur verteert de tenten der
geschenken.
35 Zijn ontvangen moeite, en
baren ijdelheid, en hun buik
richt bedrog aan.

16 Maar Job antwoordde
en zeide:
2 Ik heb vele dergelijke
dingen gehoord; gij allen zijt
moeilijke vertroosters.
3 Zal er een einde zijn aan
de winderige woorden? Of wat
stijft u, dat gij alzo antwoordt?
4 Zou ik ook, als gijlieden,
spreken, indien uw ziel ware
in mijner ziele plaats? Zou ik
woorden tegen u samenhopen,
en zou ik over u met mijn hoofd
schudden?
5 Ik zou u versterken met
mijn mond, en de beweging
mijner lippen zou zich
inhouden.
6 Zo ik spreek, mijn smart
wordt niet ingehouden; en
houd ik op, wat gaat er van mij
weg?
7 Gewisselijk, Hij heeft mij
nu vermoeid; Gij hebt mijn

ganse vergadering verwoest.
8 Dat Gij mij rimpelachtig
gemaakt hebt, is tot een
getuige; en mijn magerheid
staat tegen mij op, zij getuigt
in mijn aangezicht.
9 Zijn toorn verscheurt, en
Hij haat mij; Hij knerst over
mij met Zijn tanden; mijn
wederpartijder scherpt zijn
ogen tegen mij.
10 Zij gapen met hun
mond tegen mij; zij slaan
met smaadheid op mijn
kinnebakken; zij vervullen
zich te zamen aan mij.
11 God heeft mij den
verkeerde overgegeven, en
heeft mij afgewend in de
handen der goddelozen.
12 Ik had rust, maar Hij heeft
mij verbroken, en bij mijn nek
gegrepen, en mij verpletterd;
en Hij heeft mij Zich tot een
doelwit opgericht.
13 Zijn schutters hebben mij
omringd; Hij heeft mijn nieren
doorspleten, en niet gespaard;
Hij heeft mijn gal op de aarde
uitgegoten.
14 Hij heeft mij gebroken met
breuk op breuk; Hij is tegen mij
aangelopen als een geweldige.
15 Ik heb een zak over mijn
huid genaaid; ik heb mijn
hoorn in het stof gedaan.
16 Mijn aangezicht is gans
bemodderd van wenen, en over
mijn oogleden is des doods
schaduw.
17 Daar toch geen wrevel in
mijn handen is, en mijn gebed
zuiver is.
18 O, aarde! bedek mijn bloed
niet; en voor mijn geroep zij
geen plaats.
19 Ook nu, zie, in den hemel is
mijn Getuige, en mijn Getuige
in de hoogten.
20 Mijn vrienden zijn mijn
bespotters; doch mijn oog
druipt tot God.
21 Och, mocht men rechten
voor een man met God, gelijk
een kind des mensen voor zijn
vriend.
22 Want weinige jaren
in getal zullen er nog
aankomen, en ik zal het
pad henengaan, waardoor ik
niet zal wederkeren.

17 Mijn geest is verdorven,
mijn dagen worden
uitgeblust, de graven zijn voor
mij.
2 Zijn niet bespotters bij mij,
en overnacht niet mijn oog in
hunlieder verbittering?
3 Zet toch bij, stel mij een
borg bij U; wie zal hij zijn? Dat
in mijn hand geklapt worde.
4 Want hun hart hebt Gij
van kloek verstand verborgen;
daarom zult Gij hen niet
verhogen.
5 Die met vleiing den
vrienden wat aanzegt, ook
zijner kinderen ogen zullen
versmachten.
6 Doch Hij heeft mij
tot een spreekwoord der
volken gesteld; zodat ik een
trommelslag ben voor ieders
aangezicht.
7 Daarom is mijn oog door
verdriet verdonkerd, en al

mijn ledematen zijn gelijk een
schaduw.
8 De oprechten zullen
hierover verbaasd zijn, en de
onschuldige zal zich tegen den
huichelaar opmaken;
9 En de rechtvaardige zal zijn
weg vasthouden, en die rein
van handen is, zal in sterkte
toenemen.
10 Maar toch gij allen, keert
weder, en komt nu; want ik
vind onder u geen wijze.
11 Mijn dagen zijn
voorbijgegaan; uitgerukt zijn
mijn gedachten, de bezittingen
mijns harten.
12 Den nacht verstellen zij
in den dag; het licht is nabij
den ondergang vanwege de
duisternis.
13 Zo ik wacht, het graf
zal mijn huis wezen; in de
duisternis zal ik mijn bed
spreiden.
14 Tot de groeve roep ik:
Gij zijt mijn vader! Tot het
gewormte: Mijn moeder, en
mijn zuster!
15 Waar zou dan nu mijn
verwachting wezen? Ja, mijn
verwachting, wie zal ze
aanschouwen?
16 Zij zullen ondervaren met
de handbomen des grafs, als er
rust te zamen in het stof wezen
zal.

18 Toen antwoordde
Bildad, de Suhiet, en
zeide:
2 Hoe lang is het, dat gijlieden
een einde van woorden zult
maken? Merkt op, en daarna
zullen wij spreken.
3 Waarom worden wij geacht
als beesten, en zijn onrein in
ulieder ogen?
4 O gij, die zijn ziel verscheurt
door zijn toorn! Zal om
uwentwil de aarde verlaten
worden, en zal een rots versteld
worden uit haar plaats?
5 Ja, het licht der goddelozen
zal uitgeblust worden, en
de vonk zijns vuurs zal niet
glinsteren.
6 Het licht zal verduisteren in
zijn tent, en zijn lamp zal over
hem uitgeblust worden.
7 De treden zijner macht
zullen benauwd worden, en
zijn raad zal hem nederwerpen.
8 Want met zijn voeten
zal hij in het net geworpen
worden, en zal in het wargaren
wandelen.
9 De strik zal hem bij de
verzenen vatten; de struikrover
zal hem overweldigen.
10 Zijn touw is in de aarde
verborgen, en zijn val op het
pad.
11 De beroeringen zullen hem
rondom verschrikken, en hem
verstrooien op zijn voeten.
12 Zijn macht zal hongerig
wezen, en het verderf is bereid
aan zijn zijde.
13 De eerstgeborene des
doods zal de grendelen zijner
huid verteren, zijn grendelen
zal hij verteren.
14 Zijn vertrouwen zal uit zijn
tent uitgerukt worden; zulks
zal hem doen treden tot den
koning der verschrikkingen.
15 Zij zal wonen in zijn
tent, waar zij de zijne niet is;

zijn woning zal met zwavel
overstrooid worden.
16 Van onder zullen zijn
wortelen verdorren, en van
boven zal zijn tak afgesneden
worden.
17 Zijn gedachtenis zal
vergaan van de aarde, en hij
zal geen naam hebben op de
straten.
18 Men zal hem stoten van
het licht in de duisternis, en
men zal hem van de wereld
verjagen.
19 Hij zal geen zoon, noch
neef hebben onder zijn volk; en
niemand zal in zijn woningen
overig zijn.
20 Over zijn dag zullen
de nakomelingen verbaasd
zijn, en de ouden met schrik
bevangen worden.
21 Gewisselijk, zodanige zijn
de woningen des verkeerden,
en dit is de plaats desgenen die
God niet kent.

19 Maar Job antwoordde
en zeide:
2 Hoe lang zult gijlieden mijn
ziel bedroeven, en mij met
woorden verbrijzelen?
3 Gij hebt nu tienmaal
mij schande aangedaan; gij
schaamt u niet, gij verhardt u
tegen mij.
4 Maar ook het zij waarlijk,
dat ik gedwaald heb, mijn
dwaling zal bij mij vernachten.
5 Indien gijlieden waarlijk u
verheft tegen mij, en mijn
smaad tegen mij drijft;
6 Weet nu, dat God mij heeft
omgekeerd, en mij met Zijn net
omsingeld.
7 Ziet, ik roep, geweld!
doch word niet verhoord; ik
schreeuw, doch er is geen
recht.
8 Hij heeft mijn weg
toegemuurd, dat ik niet
doorgaan kan, en over mijn
paden heeft Hij duisternis
gesteld.
9 Mijn eer heeft Hij van mij
afgetrokken, en de kroon mijns
hoofds heeft Hij weggenomen.
10 Hij heeft mij rondom
afgebroken, zodat ik henenga,
en heeft mijn verwachting als
een boom weggerukt.
11 Daartoe heeft Hij Zijn
toorn tegen mij ontstoken, en
mij bij Zich geacht als Zijn
vijanden.
12 Zijn benden zijn te zamen
aangekomen, en hebben tegen
mij haar weg gebaand, en
hebben zich gelegerd rondom
mijn tent.
13 Mijn broeders heeft Hij
verre van mij gedaan; en die
mij kennen, zekerlijk, zij zijn
van mij vervreemd.
14 Mijn nabestaanden houden
op, en mijn bekenden vergeten
mij.
15 Mijn huisgenoten en
mijn dienstmaagden achten
mij voor een vreemde; een
uitlander ben ik in hun ogen.
16 Ik riep mijn knecht, en hij
antwoordde niet; ik smeekte
met mijn mond tot hem.
17 Mijn adem is mijn
huisvrouw vreemd; en ik
smeek om der kinderen mijns
buiks wil.

18 Ook versmaden mij de
jonge kinderen; sta ik op, zo
spreken zij mij tegen.
19 Alle mensen mijns
heimelijken raads hebben
een gruwel aan mij; en die ik
liefhad, zijn tegen mij gekeerd.
20 Mijn gebeente kleeft aan
mijn huid en aan mijn vlees; en
ik ben ontkomen met de huid
mijner tanden.
21 Ontfermt u mijner,
ontfermt u mijner, o gij, mijn
vrienden! want de hand Gods
heeft mij aangeraakt.
22 Waarom vervolgt gij
mij als God, en wordt niet
verzadigd van mijn vlees?
23 Och, of nu mijn woorden
toch opgeschreven wierden.
Och, of zij in een boek ook
wierden ingetekend!
24 Dat zij met een ijzeren
griffie en lood voor eeuwig in
een rots gehouwen wierden!
25 Want ik weet: mijn
Verlosser leeft, en Hij zal de
laatste over het stof opstaan;
26 En als zij na mijn huid
dit doorknaagd zullen hebben,
zal ik uit mijn vlees God
aanschouwen;
27 Denwelken ik voor mij
aanschouwen zal, en mijn
ogen zien zullen, en niet
een vreemde; mijn nieren
verlangen zeer in mijn schoot.
28 Voorwaar, gij zoudt
zeggen: Waarom vervolgen wij
hem? Nademaal de wortel der
zaak in mij gevonden wordt.
29 Schroomt u vanwege het
zwaard; want de grimmigheid
is over de misdaden des
zwaards; opdat gij weet, dat er
een gericht zij.

20 Toen antwoordde
Zofar, de Naamathiet,
en zeide:
2 Daarom doen mijn
gedachten mij antwoorden, en
over zulks is mijn verhaasten
in mij.
3 Ik heb aangehoord een
bestraffing, die mij schande
aandoet; maar de geest zal
uit mijn verstand voor mij
antwoorden.
4 Weet gij dit? Van altoos af,
van dat God den mens op de
wereld gezet heeft,
5 Dat het gejuich de
goddelozen van nabij
geweest is, en de vreugde
des huichelaars voor een
ogenblik?
6 Wanneer zijn hoogheid tot
den hemel toe opklomme, en
zijn hoofd tot aan de wolken
raakte;
7 Zal hij, gelijk zijn drek, in
eeuwigheid vergaan; die hem
gezien hadden, zullen zeggen:
Waar is hij?
8 Hij zal wegvlieden als een
droom, dat men hem niet
vinden zal, en hij zal verjaagd
worden als een gezicht des
nachts.
9 Het oog, dat hem zag,
zal het niet meer doen; en
zijn plaats zal hem niet meer
aanschouwen.
10 Zijn kinderen zullen
zoeken den armen te behagen;
en zijn handen zullen zijn
vermogen moeten weder

uitkeren.
11 Zijn beenderen zullen vol
van zijn verborgene zonden
zijn; van welke elkeen met hem
op het stof nederliggen zal.
12 Indien het kwaad in zijn
mond zoet is, hij dat verbergt,
onder zijn tong,
13 Hij dat spaart, en hetzelve
niet verlaat, maar dat in het
midden van zijn gehemelte
inhoudt;
14 Zijn spijze zal in zijn
ingewand veranderd worden;
gal der adderen zal zij in het
binnenste van hem zijn.
15 Hij heeft goed ingeslokt,
maar zal het uitspuwen; God
zal het uit zijn buik uitdrijven.
16 Het vergif der adderen zal
hij zuigen; de tong der slang zal
hem doden.
17 De stromen, rivieren,
beken van honig en boter zal
hij niet zien.
18 Den arbeid zal hij
wedergeven en niet inslokken;
naar het vermogen zijner
verandering, zo zal hij van
vreugde niet opspringen.
19 Omdat hij onderdrukt
heeft, de armen verlaten heeft,
een huis geroofd heeft, dat hij
niet opgebouwd had;
20 Omdat hij geen rust in zijn
buik gekend heeft, zo zal hij
van zijn gewenst goed niet
uitbehouden.
21 Er zal niets overig zijn, dat
hij ete; daarom zal hij niet
wachten naar zijn goed.
22 Als zijn genoegzaamheid
zal vol zijn, zal hem bang zijn;
alle hand des ellendigen zal
over hem komen.
23 Er zij wat om zijn buik
te vullen; God zal over hem
de hitte Zijns toorns zenden,
en over hem regenen op zijn
spijze.
24 Hij zij gevloden van de
ijzeren wapenen, de stalen
boog zal hem doorschieten.
25 Men zal het zwaard
uittrekken, het zal uit het
lijf uitgaan, en glinsterende
uit zijn gal voortkomen;
verschrikkingen zullen over
hem zijn.
26 Alle duisternis zal
verborgen zijn in zijn
schuilplaatsen; een vuur,
dat niet opgeblazen is, zal hem
verteren; den overigen in zijn
tent zal het kwalijk gaan.
27 De hemel zal zijn
ongerechtigheid openbaren,
en de aarde zal zich tegen hem
opmaken.
28 De inkomste van zijn huis
zal weggevoerd worden; het
zal al henenvloeien in den dag
Zijns toorns.
29 Dit is het deel des
goddelozen mensen van
God, en de erve zijner redenen
van God.

21 Maar Job antwoordde
en zeide:
2 Hoort aandachtelijk mijn
rede, en laat dit zijn uw
vertroostingen.
3 Verdraagt mij, en ik zal
spreken; en nadat ik gesproken
zal hebben, spot dan.
4 Is (mij aangaande) mijn
klacht tot den mens? Doch of

het zo ware, waarom zou mijn
geest niet verdrietig zijn?
5 Ziet mij aan, en wordt
verbaasd, en legt de hand op
den mond.
6 Ja, wanneer ik daaraan
gedenk, zo word ik beroerd, en
mijn vlees heeft een gruwen
gevat.
7 Waarom leven de
goddelozen, worden oud,
ja, worden geweldig in
vermogen?
8 Hun zaad is bestendig met
hen voor hun aangezicht, en
hun spruiten zijn voor hun
ogen.
9 Hun huizen hebben vrede
zonder vreze, en de roede Gods
is op hen niet.
10 Zijn stier bespringt, en
mist niet; zijn koe kalft, en
misdraagt niet.
11 Hun jonge kinderen
zenden zij uit als een kudde,
en hun kinderen huppelen.
12 Zij heffen op met de
trommel en de harp, en zij
verblijden zich op het geluid
des orgels.
13 In het goede verslijten zij
hun dagen; en in een ogenblik
dalen zij in het graf.
14 Nochtans zeggen zij tot
God: Wijk van ons, want aan de
kennis Uwer wegen hebben wij
geen lust.
15 Wat is de Almachtige, dat
wij Hem zouden dienen? En
wat baat zullen wij hebben, dat
wij Hem aanlopen zouden?
16 Doch ziet, hun goed is
niet in hun hand; de raad der
goddelozen is verre van mij.
17 Hoe dikwijls geschiedt het,
dat de lamp der goddelozen
uitgeblust wordt, en hun
verderf hun overkomt; dat God
hun smarten uitdeelt in Zijn
toorn!
18 Dat zij gelijk stro worden
voor den wind, en gelijk kaf,
dat de wervelwind wegsteelt;
19 Dat God Zijn geweld
weglegt, voor Zijn kinderen,
hem vergeldt, dat hij het
gewaar wordt;
20 Dat zijn ogen zijn
ondergang zien, en hij drinkt
van de grimmigheid des
Almachtigen!
21 Want wat lust zou hij na
zich aan zijn huis hebben,
als het getal zijner maanden
afgesneden is?
22 Zal men God wetenschap
leren, daar Hij de hogen richt?
23 Deze sterft in de kracht
zijner volkomenheid, daar hij
gans stil en gerust was;
24 Zijn melkvaten waren vol
melk, en het merg zijner benen
was bevochtigd.
25 De ander daarentegen
sterft met een bittere ziel, en
hij heeft van het goede niet
gegeten.
26 Zij liggen te zamen neder
in het stof, en het gewormte
overdekt ze.
27 Ziet, ik weet ulieder
gedachten, en de boze
verdichtselen, waarmede
gij tegen mij geweld doet.
28 Want gij zult zeggen: Waar
is het huis van den prins,
en waar is de tent van de
woningen der goddelozen?

29 Hebt gijlieden niet
gevraagd de voorbijgaanden
op den weg, en kent gij hun
tekenen niet?
30 Dat de boze onttrokken
wordt ten dage des verderfs;
dat zij ten dage der
verbolgenheden ontvoerd
worden.
31 Wie zal hem in het
aangezicht zijn weg vertonen?
Als hij wat doet, wie zal hem
vergelden?
32 Eindelijk wordt hij naar de
graven gebracht, en is gedurig
in den aardhoop.
33 De kluiten des dals zijn
hem zoet, en hij trekt na zich
alle mensen; en dergenen, die
voor hem geweest zijn, is geen
getal.
34 Hoe vertroost gij mij
dan met ijdelheid, dewijl in
uw antwoorden overtreding
overig is?

22 Toen antwoordde Elifaz,
de Themaniet, en zeide:
2 Zal ook een man Gode
voordelig zijn? Maar voor
zichzelven zal de verstandige
voordelig zijn.
3 Is het voor den Almachtige
nuttigheid, dat gij rechtvaardig
zijt; of gewin, dat gij uw wegen
volmaakt?
4 Is het om uw vreze, dat Hij
u bestraft, dat Hij met u in het
gericht komt?
5 Is niet uw boosheid groot,
en uwer ongerechtigheden
geen einde?
6 Want gij hebt uw
broederen zonder oorzaak
pand afgenomen, en de
klederen der naakten hebt gij
uitgetogen.
7 Den moede hebt gij geen
water te drinken gegeven, en
van den hongerige hebt gij het
brood onthouden.
8 Maar was er een man van
geweld, voor dien was het land,
en een aanzienlijk persoon
woonde daarin.
9 De weduwen hebt gij ledig
weggezonden, en de armen der
wezen zijn verbrijzeld.
10 Daarom zijn strikken
rondom u, en vervaardheid
heeft u haastelijk beroerd.
11 Of gij ziet de duisternis
niet, en des water overvloed
bedekt u.
12 Is niet God in de hoogte
der hemelen? Zie toch het
opperste der sterren aan, dat zij
verheven zijn.
13 Daarom zegt gij: Wat weet
er God van? Zal Hij door de
donkerheid oordelen?
14 De wolken zijn Hem een
verberging, dat Hij niet ziet; en
Hij bewandelt den omgang der
hemelen.
15 Hebt gij het pad der
eeuw waargenomen, dat de
ongerechtige lieden betreden
hebben?
16 Die rimpelachtig gemaakt
zijn, als het de tijd niet was;
een vloed is over hun grond
uitgestort;
17 Die zeiden tot God: Wijk
van ons! En wat had de
Almachtige hun gedaan?
18 Hij had immers hun huizen
met goed gevuld; daarom is de

raad der goddelozen verre van
mij.
19 De rechtvaardigen zagen
het, en waren blijde, en de
onschuldige bespotte hen;
20 Dewijl onze stand niet
verdelgd is, maar het vuur hun
overblijfsel verteerd heeft.
21 Gewen u toch aan Hem, en
heb vrede; daardoor zal u het
goede overkomen.
22 Ontvang toch de wet uit
Zijn mond, en leg Zijn redenen
in uw hart.
23 Zo gij u bekeert tot den
Almachtige, gij zult gebouwd
worden; doe het onrecht verre
van uw tenten.
24 Dan zult gij het goud op
het stof leggen, en het goud
van Ofir bij den rotssteen der
beken;
25 Ja, de Almachtige zal uw
overvloedig goud zijn, en uw
krachtig zilver zijn;
26 Want dan zult gij u over
den Almachtige verlustigen, en
gij zult tot God uw aangezicht
opheffen.
27 Gij zult tot Hem ernstiglijk
bidden, en Hij zal u verhoren;
en gij zult uw geloften betalen.
28 Als gij een zaak besluit,
zo zal zij u bestendig zijn;
en op uw wegen zal het licht
schijnen.
29 Als men iemand
vernederen zal, en gij zeggen
zult: Het zij verhoging; dan zal
God den nederige van ogen
behouden.
30 Ja, Hij zal dien bevrijden,
die niet onschuldig is, want
hij wordt bevrijd door de
zuiverheid uwer handen.

23 Maar Job antwoordde
en zeide:
2 Ook heden is mijn klacht
wederspannigheid; mijn plage
is zwaar boven mijn zuchten.
3 Och, of ik wist, dat ik Hem
vinden zou, ik zou tot Zijn stoel
komen;
4 Ik zou het recht voor
Zijn aangezicht ordentelijk
voorstellen, en mijn mond
zou ik met verdedigingen
vervullen.
5 Ik zou de redenen weten,
die Hij mij antwoorden zou; en
verstaan, wat Hij mij zeggen
zou.
6 Zou Hij naar de grootheid
Zijner macht met mij twisten?
Neen; maar Hij zou acht op mij
slaan.
7 Daar zou de oprechte met
Hem pleiten; en ik zou mij in
eeuwigheid van mijn Rechter
vrijmaken.
8 Zie, ga ik voorwaarts, zo is
Hij er niet, of achterwaarts, zo
verneem ik Hem niet.
9 Als Hij ter linkerhand
werkt, zo aanschouw ik Hem
niet; bedekt Hij Zich ter
rechterhand, zo zie ik Hem
niet.
10 Doch Hij kent den weg, die
bij mij is; Hij beproeve mij; als
goud zal ik uitkomen.
11 Aan Zijn gang heeft mijn
voet vastgehouden; Zijn weg
heb ik bewaard, en ben niet
afgeweken.
12 Het gebod Zijner lippen
heb ik ook niet weggedaan; de

redenen Zijns monds heb ik
meer dan mijn bescheiden deel
weggelegd.
13 Maar is Hij tegen iemand,
wie zal dan Hem afkeren? Wat
Zijn ziel begeert, dat zal Hij
doen.
14 Want Hij zal volbrengen,
dat over mij bescheiden is; en
diergelijke dingen zijn er vele
bij Hem.
15 Hierom word ik voor Zijn
aangezicht beroerd; aanmerk
het, en vrees voor Hem;
16 Want God heeft mijn
hart week gemaakt, en de
Almachtige heeft mij beroerd;
17 Omdat ik niet uitgedelgd
ben voor de duisternis, en dat
Hij van mijn aangezicht de
donkerheid bedekt heeft.

24 Waarom zouden van
den Almachtige de
tijden niet verborgen zijn,
dewijl zij, die Hem kennen,
Zijn dagen niet zien?
2 Zij tasten de landpalen aan;
de kudden roven zij, en weiden
ze.
3 Den ezel der wezen drijven
zij weg; den os ener weduwe
nemen zij te pand.
4 Zij doen de nooddruftigen
wijken van den weg; te zamen
versteken zich de ellendigen
des lands.
5 Ziet, zij zijn woudezels in de
woestijn; zij gaan uit tot hun
werk, makende zich vroeg op
ten roof; het vlakke veld is hem
tot spijs, en den jongeren.
6 Op het veld maaien zij zijn
voeder, en den wijnberg des
goddelozen lezen zij af.
7 Den naakten laten zij
vernachten zonder kleding,
die geen deksel heeft tegen de
koude.
8 Van den stroom der bergen
worden zij nat, en zonder
toevlucht zijnde, omhelzen zij
de steenrotsen.
9 Zij rukken het weesje van
de borst, en dat over den arme
is, nemen zij te pand.
10 Den naakte doen zij
weggaan zonder kleed, en
hongerig, die garven dragen.
11 Tussen hun muren
persen zij olie uit, treden
de wijnpersen, en zijn dorstig.
12 Uit de stad zuchten
de lieden, en de ziel der
verwonden schreeuwt uit;
nochtans beschikt God niets
ongerijmds.
13 Zij zijn onder de
wederstrevers des lichts;
zij kennen Zijn wegen niet, en
zij blijven niet op Zijn paden.
14 Met het licht staat de
moorder op, doodt den arme
en den nooddruftige; en des
nachts is hij als een dief.
15 Ook neemt het oog des
overspelers de schemering
waar, zeggende: Geen oog zal
mij zien; en hij legt een deksel
op het aangezicht.
16 In de duisternis doorgraaft
hij de huizen, die zij zich des
daags afgetekend hadden; zij
kennen het licht niet.
17 Want de morgenstond is
hun te zamen de schaduw des
doods; als men hen kent, zijn
zij in de strikken van des doods
schaduw.

18 Hij is licht op het vlakke
der wateren; vervloekt is hun
deel op de aarde; hij wendt
zich niet tot den weg der
wijngaarden.
19 De droogte mitsgaders de
hitte nemen de sneeuwwateren
weg; alzo het graf dergenen, die
gezondigd hebben.
20 De baarmoeder vergeet
hem, het gewormte is hem
zoet, zijns wordt niet meer
gedacht; en het onrecht wordt
gebroken als een hout.
21 De onvruchtbare, die niet
baart, teert hij af, en aan de
weduwe doet hij niets goeds.
22 Ook trekt hij de machtigen
door zijn kracht; staat hij op, zo
is men des levens niet zeker.
23 Stelt hem God in
gerustigheid, zo steunt hij
daarop; nochtans zijn Zijn
ogen op hun wegen.
24 Zij zijn een weinig
tijds verheven, daarna is er
niemand van hen; zij worden
nedergedrukt; gelijk alle
anderen worden zij besloten;
en gelijk de top ener aar
worden zij afgesneden.
25 Indien het nu zo niet is, wie
zal mij leugenachtig maken, en
mijn rede tot niet brengen?

25 Toen antwoordde
Bildad, de Suhiet, en
zeide:
2 Heerschappij en vreze zijn
bij Hem, Hij maakt vrede in
Zijn hoogten.
3 Is er een getal Zijner
benden? En over wien staat
Zijn licht niet op?
4 Hoe zou dan een mens
rechtvaardig zijn bij God, en
hoe zou hij zuiver zijn, die van
een vrouw geboren is?
5 Zie, tot de maan toe, en zij
zal geen schijnsel geven; en de
sterren zijn niet zuiver in Zijn
ogen.
6 Hoeveel te min de mens, die
een made is, en des mensen
kind, die een worm is!

26 Maar Job antwoordde
en zeide:
2 Hoe hebt gij geholpen
dien, die zonder kracht is, en
behouden den arm, die zonder
sterkte is?
3 Hoe hebt gij hem geraden,
die geen wijsheid heeft, en
de zaak, alzo zij is, ten volle
bekend gemaakt?
4 Aan wien hebt gij die
woorden verhaald? En wiens
geest is van u uitgegaan?
5 De doden zullen geboren
worden van onder de wateren,
en hun inwoners.
6 De hel is naakt voor Hem,
en geen deksel is er voor het
verderf.
7 Hij breidt het noorden uit
over het woeste; Hij hangt de
aarde aan een niet.
8 Hij bindt de wateren in Zijn
wolken; nochtans scheurt de
wolk daaronder niet.
9 Hij houdt het vlakke Zijns
troons vast; Hij spreidt Zijn
wolk daarover.
10 Hij heeft een gezet perk
over het vlakke der wateren
rondom afgetekend, tot aan de
voleinding toe des lichts met de

duisternis.

11 De pilaren des hemels sidderen, en ontzetten zich voor Zijn schelden.

12 Door Zijn kracht klieft Hij de zee, en door Zijn verstand verslaat Hij haar verheffing.

13 Door Zijn Geest heeft Hij de hemelen versierd; Zijn hand heeft de langwemelende slang geschapen.

14 Ziet, dit zijn maar uiterste einden Zijner wegen; en wat een klein stukje der zaak hebben wij van Hem gehoord? Wie zou dan den donder Zijner mogendheden verstaan?

27 En Job ging voort zijn spreuk op te heffen, en zeide:

2 Zo waarachtig als God leeft, Die mijn recht weggenomen heeft, en de Almachtige, Die mijner ziel bitterheid heeft aangedaan!

3 Zo lang als mijn adem in mij zal zijn, en het geblaas Gods in mijn neus;

4 Indien mijn lippen onrecht zullen spreken, en indien mijn tong bedrog zal uitspreken!

5 Het zij verre van mij, dat ik ulieden rechtvaardigen zou; totdat ik den geest zal gegeven hebben, zal ik mijn oprechtigheid van mij niet wegdoen.

6 Aan mijn gerechtigheid zal ik vasthouden, en zal ze niet laten varen; mijn hart zal die niet versmaden van mijn dagen.

7 Mijn vijand zij als de goddeloze, en die zich tegen mij opmaakt, als de verkeerde.

8 Want wat is de verwachting des huichelaars, als hij zal gierig geweest zijn, wanneer God zijn ziel zal uittrekken?

9 Zal God zijn geroep horen, als benauwdheid over hem komt?

10 Zal hij zich verlustigen in den Almachtige? Zal hij God aanroepen te aller tijd?

11 Ik zal ulieden leren van de hand Gods; wat bij den Almachtige is, zal ik niet verhelen.

12 Ziet, gij zelve allen hebt het gezien; en waarom wordt gij dus door ijdelheid verijdeld?

13 Dit is het deel des goddelozen mensen bij God, en de erve der tirannen, die zij van den Almachtige ontvangen zullen.

14 Indien zijn kinderen vermenigvuldigen, het is ten zwaarde; en zijn spruiten zullen van brood niet verzadigd worden.

15 Zijn overgeblevenen zullen in den dood begraven worden, en zijn weduwen zullen niet wenen.

16 Zo hij zilver opgehoopt zal hebben als stof, en kleding bereid als leem;

17 Hij zal ze bereiden, maar de rechtvaardige zal ze aantrekken, en de onschuldige zal het zilver delen.

18 Hij bouwt zijn huis als een motte, en als een hoeder de hutte maakt.

19 Rijk ligt hij neder, en wordt
niet weggenomen; doet hij zijn
ogen open, zo is hij er niet.
20 Verschrikkingen zullen
hem als wateren aangrijpen;
des nachts zal hem een
wervelwind wegstelen.
21 De oostenwind zal hem
wegvoeren, dat hij henengaat,
en zal hem wegstormen uit zijn
plaats.
22 En God zal dit over hem
werpen, en niet sparen; van
Zijn hand zal hij snellijk
vlieden.
23 Een ieder zal over hem met
zijn handen klappen, en over
hem fluiten uit zijn plaats.

28 Gewisselijk, er is voor
het zilver een uitgang,
en een plaats voor het goud, dat
zij smelten.
2 Het ijzer wordt uit stof
genomen, en uit steen wordt
koper gegoten.
3 Het einde, dat God gesteld
heeft voor de duisternis, en al
het uiterste onderzoekt hij; het
gesteente der donkerheid en
der schaduw des doods.
4 Breekt er een beek door,
bij dengene, die daar woont,
de wateren vergeten zijnde van
den voet, worden van den mens
uitgeput, en gaan weg.
5 Uit de aarde komt het brood
voort, en onder zich wordt zij
veranderd, alsof zij vuur ware.
6 Haar stenen zijn de plaats
van den saffier, en zij heeft
stofjes van goud.
7 De roofvogel heeft het pad
niet gekend, en het oog der
kraai heeft het niet gezien.
8 De jonge hoogmoedige
dieren hebben het niet
betreden, de felle leeuw is
daarover niet heengegaan.
9 Hij legt zijn hand aan de
keiachtige rots, hij keert de
bergen van den wortel om.
10 In de rotsstenen houwt hij
stromen uit, en zijn oog ziet al
het kostelijke.
11 Hij bindt de rivier toe, dat
niet een traan uitkomt, en het
verborgene brengt hij uit in het
licht.
12 Maar de wijsheid, van waar
zal zij gevonden worden? En
waar is de plaats des verstands?
13 De mens weet haar waarde
niet, en zij wordt niet gevonden
in het land der levenden.
14 De afgrond zegt: Zij is in
mij niet; en de zee zegt: Zij is
niet bij mij.
15 Het gesloten goud kan
voor haar niet gegeven
worden, en met zilver kan haar
prijs niet worden opgewogen.
16 Zij kan niet geschat
worden tegen fijn goud van
Ofir, tegen den kostelijken
Schoham, en den Saffier.
17 Men kan het goud of
het kristal haar niet gelijk
waarderen; ook is zij niet te
verwisselen voor een kleinood
van dicht goud.
18 De Ramoth en Gabisch zal
niet gedacht worden; want de
trek der wijsheid is meerder
dan der Robijnen.
19 Men kan de Topaas van
Morenland haar niet gelijk
waarderen; en bij het fijn

louter goud kan zij niet
geschat worden.
20 Die wijsheid dan, van waar
komt zij, en waar is de plaats
des verstands?
21 Want zij is verholen voor
de ogen aller levenden, en voor
het gevogelte des hemels is zij
verborgen.
22 Het verderf en de dood
zeggen: Haar gerucht hebben
wij met onze oren gehoord.
23 God verstaat haar weg, en
Hij weet haar plaats.
24 Want Hij schouwt tot aan
de einden der aarde, Hij ziet
onder al de hemelen.
25 Als Hij den wind het
gewicht maakte, en de wateren
opwoog in mate;
26 Als Hij den regen een
gezette orde maakte, en een
weg voor het weerlicht der
donderen;
27 Toen zag Hij haar, en
vertelde ze; Hij schikte ze, en
ook doorzocht Hij ze.
28 Maar tot den mens heeft
Hij gezegd: Zie, de vreze des
HEEREN is de wijsheid, en van
het kwade te wijken is het
verstand.

29 En Job ging voort zijn
spreuk op te heffen, en
zeide:
2 Och, of ik ware, gelijk in
de vorige maanden, gelijk in de
dagen, toen God mij bewaarde!
3 Toen Hij Zijn lamp deed
schijnen over mijn hoofd, en
ik bij Zijn licht de duisternis
doorwandelde;
4 Gelijk als ik was in de dagen
mijner jonkheid, toen Gods
verborgenheid over mijn tent
was;
5 Toen de Almachtige nog
met mij was, en mijn jongens
rondom mij;
6 Toen ik mijn gangen wies
in boter, en de rots bij mij
oliebeken uitgoot;
7 Toen ik uitging naar de
poort door de stad, toen ik mijn
stoel op de straat liet bereiden.
8 De jongens zagen mij,
en verstaken zich, en de
stokouden rezen op en
stonden.
9 De oversten hielden de
woorden in, en leiden de hand
op hun mond.
10 De stem der vorsten
verstak zich, en hun tong
kleefde aan hun gehemelte.
11 Als een oor mij hoorde, zo
hield het mij gelukzalig; als mij
een oog zag, zo getuigde het
van mij.
12 Want ik bevrijdde den
ellendige, die riep, en den
wees, die geen helper had.
13 De zegen desgenen, die
verloren ging, kwam op mij; en
het hart der weduwe deed ik
vrolijk zingen.
14 Ik bekleedde mij met
gerechtigheid, en zij bekleedde
mij; mijn oordeel was als een
mantel en vorstelijke hoed.
15 Den blinden was ik tot
ogen, en den kreupelen was ik
tot voeten.
16 Ik was den nooddruftigen
een vader; en het geschil, dat ik
niet wist, dat onderzocht ik.
17 En ik verbrak de baktanden
des verkeerden, en wierp den

roof uit zijn tanden.
18 En ik zeide: Ik zal in mijn
nest den geest geven, en ik zal
de dagen vermenigvuldigen als
het zand.
19 Mijn wortel was uitgebreid
aan het water, en dauw
vernachtte op mijn tak.
20 Mijn heerlijkheid was
nieuw bij mij, en mijn boog
veranderde zich in mijn hand.
21 Zij hoorden mij aan, en
wachtten, en zwegen op mijn
raad.
22 Na mijn woord spraken zij
niet weder, en mijn rede drupte
op hen.
23 Want zij wachtten naar
mij, gelijk naar den regen, en
sperden hun mond open, als
naar den spaden regen.
24 Lachte ik hun toe, zij
geloofden het niet; en het licht
mijns aangezichts deden zij
niet nedervallen.
25 Verkoos ik hun weg, zo zat
ik bovenaan, en woonde als een
koning onder de benden, als
een, die treurigen vertroost.

30 Maar nu lachen over
mij minderen dan ik
van dagen, welker vaderen ik
versmaad zou hebben, om bij
de honden mijner kudde te
stellen.
2 Waartoe zou mij ook
geweest zijn de krachten
hunner handen? Zij was door
ouderdom in hen vergaan.
3 Die door gebrek en honger
eenzaam waren, vliedende
naar dorre plaatsen, in het
donkere, woeste en verwoeste.
4 Die ziltige kruiden plukten
bij de struiken, en welker spijze
was de wortel der jeneveren.
5 Zij werden uit het midden
uitgedreven; (men jouwde over
hen, als over een dief),
6 Opdat zij wonen zouden in
de kloven der dalen, de holen
des stofs en der steenrotsen.
7 Zij schreeuwden tussen
de struiken; onder de netelen
vergaderden zij zich.
8 Zij waren kinderen der
dwazen, en kinderen van geen
naam; zij waren geslagen uit
den lande.
9 Maar nu ben ik hun een
snarenspel geworden, en ik ben
hun tot een klapwoord.
10 Zij hebben een gruwel
aan mij, zij maken zich verre
van mij, ja, zij onthouden
het speeksel niet van mijn
aangezicht.
11 Want Hij heeft mijn zeel
losgemaakt, en mij bedrukt;
daarom hebben zij den
breidel voor mijn aangezicht
afgeworpen.
12 Ter rechterhand staat de
jeugd op, stoten mijn voeten
uit, en banen tegen mij hun
verderfelijke wegen.
13 Zij breken mijn pad af, zij
bevorderen mijn ellende; zij
hebben geen helper van doen.
14 Zij komen aan, als door
een wijde breuk; onder de
verwoesting rollen zij zich aan.
15 Men is met
verschrikkingen tegen mij
gekeerd; elk een vervolgt
als een wind mijn edele ziel,
en mijn heil is als een wolk

voorbijgegaan.
16 Daarom stort zich nu mijn
ziel in mij uit; de dagen des
druks grijpen mij aan.
17 Des nachts doorboort Hij
mijn beenderen in mij, en mijn
polsaderen rusten niet.
18 Door de veelheid der
kracht is mijn kleed veranderd;
Hij omgordt mij als de kraag
mijns roks.
19 Hij heeft mij in het slijk
geworpen, en ik ben gelijk
geworden als stof en as.
20 Ik schrei tot U, maar Gij
antwoordt mij niet; ik sta, maar
Gij acht niet op mij.
21 Gij zijt veranderd in een
wrede tegen mij; door de
sterkte Uwer hand wederstaat
Gij mij hatelijk.
22 Gij heft mij op in den wind;
Gij doet mij daarop rijden, en
Gij versmelt mij het wezen.
23 Want ik weet, dat Gij mij
ter dood brengen zult, en tot
het huis der samenkomst aller
levenden.
24 Maar Hij zal tot een
aardhoop de hand niet
uitsteken; is er bij henlieden
geschrei in zijn verdrukking?
25 Weende ik niet over hem,
die harde dagen had? Was
mijn ziel niet beangst over den
nooddruftige?
26 Nochtans toen ik het
goede verwachtte, zo kwam
het kwade; toen ik hoopte
naar het licht, zo kwam de
donkerheid.
27 Mijn ingewand ziedt,
en is niet stil; de dagen
der verdrukking zijn mij
voorgekomen.
28 Ik ga zwart daarheen,
niet van de zon; opstaande
schreeuw ik in de gemeente.
29 Ik ben den draken een
broeder geworden, en een
metgezel der jonge struisen.
30 Mijn huid is zwart
geworden over mij, en mijn
gebeente is ontstoken van
dorrigheid.
31 Hierom is mijn harp tot
een rouwklage geworden, en
mijn orgel tot een stem der
wenenden.

31 Ik heb een verbond
gemaakt met mijn ogen;
hoe zou ik dan acht gegeven
hebben op een maagd?
2 Want wat is het deel Gods
van boven, of de erve des
Almachtigen uit de hoogten?
3 Is niet het verderf voor
den verkeerde, ja, wat
vreemds voor de werkers
der ongerechtigheid?
4 Ziet Hij niet mijn wegen, en
telt Hij niet al mijn treden?
5 Zo ik met ijdelheid
omgegaan heb, en mijn voet
gesneld heeft tot bedriegerij;
6 Hij wege mij op, in een
rechte weegschaal, en God zal
mijn oprechtigheid weten.
7 Zo mijn gang uit den weg
geweken is, en mijn hart mijn
ogen nagevolgd is, en aan mijn
handen iets aankleeft;
8 Zo moet ik zaaien, maar een
ander eten, en mijn spruiten
moeten uitgeworteld worden!
9 Zo mijn hart verlokt is
geweest tot een vrouw, of ik

aan mijns naasten deur geloerd
heb;
10 Zo moet mijn huisvrouw
met een ander malen, en
anderen zich over haar
krommen!
11 Want dat is een
schandelijke daad, en het
is een misdaad bij de rechters.
12 Want dat is een vuur,
hetwelk tot de verderving toe
verteert, en al mijn inkomen
uitgeworteld zou hebben.
13 Zo ik versmaad heb het
recht mijns knechts, of mijner
dienstmaagd, als zij geschil
hadden met mij;
14 (Want wat zou ik doen,
als God opstond? En als Hij
bezoeking deed, wat zou ik
Hem antwoorden?
15 Heeft Hij niet, Die mij in
den buik maakte, hem ook
gemaakt en Een ons in de
baarmoeder bereid?)
16 Zo ik den armen hun
begeerte onthouden heb, of
de ogen der weduwe laten
versmachten;
17 En mijn bete alleen gegeten
heb, zodat de wees daarvan niet
gegeten heeft;
18 (Want van mijn jonkheid
af is hij bij mij opgetogen, als
bij een vader, en van mijner
moeders buik af heb ik haar
geleid;)
19 Zo ik iemand heb zien
omkomen, omdat hij zonder
kleding was, en dat de
nooddruftige geen deksel
had;
20 Zo zijn lenden mij niet
gezegend hebben, toen hij van
de vellen mijner lammeren
verwarmd werd;
21 Zo ik mijn hand tegen den
wees bewogen heb, omdat ik in
de poort mijn hulp zag;
22 Mijn schouder valle van
het schouderbeen, en mijn arm
breke van zijn pijp af!
23 Want het verderf Gods
was bij mij een schrik, en ik
vermocht niet vanwege Zijn
hoogheid.
24 Zo ik het goud tot mijn
hoop gezet heb, of tot het fijn
goud gezegd heb: Gij zijt mijn
vertrouwen;
25 Zo ik blijde ben geweest,
omdat mijn vermogen groot
was, en omdat mijn hand
geweldig veel verkregen had;
26 Zo ik het licht aangezien
heb, wanneer het scheen, of de
maan heerlijk voortgaande;
27 En mijn hart verlokt is
geweest in het verborgen, dat
mijn hand mijn mond gekust
heeft;
28 Dat ware ook een misdaad
bij den rechter; want ik zou
den God van boven verzaakt
hebben.
29 Zo ik verblijd ben geweest
in de verdrukking mijns haters,
en mij opgewekt heb, als het
kwaad hem vond;
30 (Ook heb ik mijn
gehemelte niet toegelaten
te zondigen, mits door een
vloek zijn ziel te begeren).
31 Zo de lieden mijner tent
niet hebben gezegd: Och, of
wij van zijn vlees hadden, wij
zouden niet verzadigd worden;

32 De vreemdeling overnachtte niet op de straat; mijn deuren opende ik naar den weg;

33 Zo ik, gelijk Adam, mijn overtredingen bedekt heb, door eigenliefde mijn misdaad verbergende!

34 Zeker, ik kon wel een grote menigte geweldiglijk onderdrukt hebben; maar de verachtste der huisgezinnen zou mij afgeschrikt hebben; zodat ik gewezen zou hebben, en ter deure niet uitgegaan zijn.

35 Och, of ik een hadde, die mij hoorde! Zie, mijn oogmerk is, dat de Almachtige mij antwoorde, en dat mijn tegenpartij een boek schrijve.

36 Zou ik het niet op mijn schouder dragen? Ik zou het op mij binden als een kroon.

37 Het getal mijner treden zou ik hem aanwijzen; als een vorst zou ik tot hem naderen.

38 Zo mijn land tegen mij roept, en zijn voren te zamen wenen;

39 Zo ik zijn vermogen gegeten heb zonder geld, en de ziel zijner akkerlieden heb doen hijgen;

40 Dat voor tarwe distelen voortkomen, en voor gerst stinkkruid! De woorden van Job hebben een einde.

32 Toen hielden de drie mannen op van Job te antwoorden, dewijl hij in zijn ogen rechtvaardig was.

2 Zo ontstak de toorn van Elihu, den zoon van Baracheel, den Buziet, van het geslacht van Ram; tegen Job werd zijn toorn ontstoken, omdat hij zijn ziel meer rechtvaardigde dan God.

3 Zijn toorn ontstak ook tegen zijn drie vrienden, omdat zij, geen antwoord vindende, nochtans Job verdoemden.

4 Doch Elihu had gewacht op Job in het spreken, omdat zij ouder van dagen waren dan hij.

5 Als dan Elihu zag, dat er geen antwoord was in den mond van die drie mannen, ontstak zijn toorn.

6 Hierom antwoordde Elihu, de zoon van Baracheel, den Buziet, en zeide: Ik ben minder van dagen, maar gijlieden zijt stokouden; daarom heb ik geschroomd en gevreesd, ulieden mijn gevoelen te vertonen.

7 Ik zeide: Laat de dagen spreken, en de veelheid der jaren wijsheid te kennen geven.

8 Zekerlijk de geest, die in den mens is, en de inblazing des Almachtigen, maakt henlieden verstandig.

9 De groten zijn niet wijs, en de ouden verstaan het recht niet.

10 Daarom zeg ik: Hoor naar mij; ik zal mijn gevoelen ook vertonen.

11 Ziet, ik heb gewacht op ulieder woorden; ik heb het oor gewend tot ulieder aanmerkingen, totdat gij

redenen uitgezocht hadt.
12 Als ik nu acht op u gegeven heb, ziet, er is niemand, die Job overreedde, die uit ulieden zijn redenen beantwoordde;
13 Opdat gij niet zegt: Wij hebben de wijsheid gevonden; God heeft hem nedergestoten, geen mens.
14 Nu heeft hij tegen mij geen woorden gericht, en met ulieder woorden zal ik hem niet beantwoorden.
15 Zij zijn ontzet, zij antwoorden niet meer; zij hebben de woorden van zich verzet.
16 Ik heb dan gewacht, maar zij spreken niet; want zij staan stil; zij antwoorden niet meer.
17 Ik zal mijn deel ook antwoorden, ik zal mijn gevoelen ook vertonen.
18 Want ik ben der woorden vol; de geest mijns buiks benauwt mij.
19 Ziet, mijn buik is als de wijn, die niet geopend is; gelijk nieuwe lederen zakken zou hij bersten.
20 Ik zal spreken, opdat ik voor mij lucht krijge; ik zal mijn lippen openen, en zal antwoorden.
21 Och, dat ik niemands aangezicht aanneme, en tot den mens geen bijnamen gebruike!
22 Want ik weet geen bijnamen te gebruiken; in kort zou mijn Maker mij wegnemen.

33 En gewisselijk, o Job! hoor toch mijn redenen, en neem al mijn woorden ter ore.
2 Zie nu, ik heb mijn mond opengedaan; mijn tong spreekt onder mijn gehemelte.
3 Mijn redenen zullen de oprechtigheid mijns harten, en de wetenschap mijner lippen, wat zuiver is, uitspreken.
4 De Geest Gods heeft mij gemaakt, en de adem des Almachtigen heeft mij levend gemaakt.
5 Zo gij kunt, antwoord mij; schik u voor mijn aangezicht, stel u.
6 Zie, ik ben Godes, gelijk gij; uit het leem ben ik ook afgesneden.
7 Zie, mijn verschrikking zal u niet beroeren, en mijn hand zal over u niet zwaar zijn.
8 Zeker, gij hebt gezegd voor mijn oren, en ik heb de stem der woorden gehoord;
9 Ik ben rein, zonder overtreding; ik ben zuiver, en heb geen misdaad.
10 Zie, Hij vindt oorzaken tegen mij, Hij houdt mij voor Zijn vijand.
11 Hij legt mijn voeten in den stok; Hij neemt al mijn paden waar.
12 Zie, hierin zijt gij niet rechtvaardig, antwoord ik u; want God is meerder dan een mens.
13 Waarom hebt gij tegen Hem getwist? Want Hij antwoordt niet van al Zijn daden.

14 Maar God spreekt eens of
tweemaal; doch men let niet
daarop.
15 In den droom, door het
gezicht des nachts, als een
diepe slaap op de lieden valt, in
de sluimering op het leger;
16 Dan openbaart Hij het voor
het oor der lieden, en Hij
verzegelt hun kastijding;
17 Opdat Hij den mens
afwende van zijn werk, en
van den man de hovaardij
verberge;
18 Dat Hij zijn ziel van het
verderf afhoude; en zijn leven,
dat het door het zwaard niet
doorga.
19 Ook wordt hij gestraft met
smart op zijn leger, en de sterke
menigte zijner beenderen;
20 Zodat zijn leven het brood
zelf verfoeit, en zijn ziel de
begeerlijke spijze;
21 Dat zijn vlees verdwijnt uit
het gezicht, en zijn beenderen,
die niet gezien werden,
uitsteken;
22 En zijn ziel nadert ten
verderve, en zijn leven tot de
dingen, die doden.
23 Is er dan bij Hem een
Gezant, een Uitlegger, een uit
duizend, om den mens zijn
rechten plicht te verkondigen;
24 Zo zal Hij hem genadig
zijn, en zeggen: Verlos hem,
dat hij in het verderf niet
nederdale, Ik heb verzoening
gevonden.
25 Zijn vlees zal frisser
worden dan het was in de
jeugd; hij zal tot de dagen
zijner jonkheid wederkeren.
26 Hij zal tot God ernstiglijk
bidden, Die in hem een
welbehagen nemen zal, en
zijn aangezicht met gejuich
aanzien; want Hij zal den mens
zijn gerechtigheid wedergeven.
27 Hij zal de mensen
aanschouwen, en zeggen:
Ik heb gezondigd, en het recht
verkeerd, hetwelk mij niet
heeft gebaat;
28 Maar God heeft mijn ziel
verlost, dat zij niet voere in het
verderf, zodat mijn leven het
licht aanziet.
29 Zie, dit alles werkt God
tweemaal of driemaal met een
man;
30 Opdat hij zijn ziel afkere
van het verderf, en hij verlicht
worde met het licht der
levenden.
31 Merk op, o Job! Hoor naar
mij; zwijg, en ik zal spreken.
32 Zo er redenen zijn,
antwoord mij; spreek, want ik
heb lust u te rechtvaardigen.
33 Zo niet, hoor naar mij;
zwijg, en ik zal u wijsheid
leren.

34 Verder antwoordde
Elihu, en zeide:
2 Hoort, gij wijzen, mijn
woorden, en gij verstandigen,
neigt de oren naar mij.
3 Want het oor proeft de
woorden, gelijk het gehemelte
de spijze smaakt.
4 Laat ons kiezen voor ons,
wat recht is; laat ons kennen
onder ons wat goed is.
5 Want Job heeft gezegd: Ik
ben rechtvaardig, en God heeft
mijn recht weggenomen.

6 Ik moet liegen in mijn recht;
mijn pijl is smartelijk zonder
overtreding.
7 Wat man is er, gelijk Job?
Hij drinkt de bespotting in als
water;
8 En gaat over weg in
gezelschap met de werkers der
ongerechtigheid, en wandelt
met goddeloze lieden.
9 Want hij heeft gezegd: Het
baat een man niet, als hij
welbehagen heeft aan God.
10 Daarom, gij, lieden van
verstand, hoort naar mij: Verre
zij God van goddeloosheid, en
de Almachtige van onrecht!
11 Want naar het werk des
mensen vergeldt Hij hem, en
naar eens ieders weg doet Hij
het hem vinden.
12 Ook waarlijk, God handelt
niet goddelooslijk, en de
Almachtige verkeert het recht
niet.
13 Wie heeft Hem gesteld
over de aarde, en wie heeft de
ganse wereld geschikt?
14 Indien Hij Zijn hart
tegen hem zette, zijn geest
en zijn adem zou Hij tot Zich
vergaderen;
15 Alle vlees zou tegelijk den
geest geven, en de mens zou tot
stof wederkeren.
16 Zo er dan verstand bij u is,
hoor dit; neig de oren tot de
stem mijner woorden.
17 Zou hij ook, die het
recht haat, den gewonde
verbinden, en zoudt gij
den zeer Rechtvaardige
verdoemen?
18 Zou men tot een koning
zeggen: Gij Belial; tot de
prinsen: Gij goddelozen!
19 Hoe dan tot Dien, Die
het aangezicht der vorsten niet
aanneemt, en den rijke voor
den arme niet kent? Want zij
zijn allen Zijner handen werk.
20 In een ogenblik sterven zij;
zelfs ter middernacht wordt
een volk geschud, dat het
doorga; en de machtige wordt
weggenomen zonder hand.
21 Want Zijn ogen zijn op
ieders wegen, en Hij ziet al zijn
treden.
22 Er is geen duisternis,
en er is geen schaduw des
doods, dat aldaar de werkers
der ongerechtigheid zich
verbergen mochten.
23 Gewisselijk, Hij legt den
mens niet te veel op, dat hij
tegen God in het gericht zou
mogen treden.
24 Hij vermorzelt de
geweldigen, dat men het
niet doorzoeken kan, en stelt
anderen in hun plaats.
25 Daarom dat Hij hun
werken kent, zo keert Hij hen
des nachts om, en zij worden
verbrijzeld.
26 Hij klopt hen samen als
goddelozen, in een plaats, waar
aanschouwers zijn;
27 Daarom dat zij van achter
Hem afgeweken zijn, en geen
Zijner wegen verstaan hebben;
28 Opdat Hij op hem het
geroep des armen brenge,
en het geroep der ellendigen
verhore.

29 Als Hij stilt, wie zal
dan beroeren? Als Hij het
aangezicht verbergt, wie zal
Hem dan aanschouwen, zowel
voor een volk, als voor een
mens alleen?
30 Opdat de huichelachtige
mens niet meer regere, en geen
strikken des volks zijn.
31 Zekerlijk heeft hij tot
God gezegd: Ik heb Uw straf
verdragen, ik zal het niet
verderven.
32 Behalve wat ik zie, leer Gij
mij; heb ik onrecht gewrocht,
ik zal het niet meer doen.
33 Zal het van u zijn, hoe Hij
iets vergelden zal, dewijl gij
Hem versmaadt? Zoudt gij dan
verkiezen, en niet ik? Wat weet
gij dan? Spreek.
34 De lieden van verstand
zullen met mij zeggen, en een
wijs man zal naar mij horen;
35 Dat Job niet met
wetenschap gesproken heeft,
en zijn woorden niet met kloek
verstand geweest zijn.
36 Mijn Vader, laat Job
beproefd worden tot het einde
toe, om zijner antwoorden wil
onder de ongerechtige lieden.
37 Want tot zijn zonde zou
hij nog overtreding bijvoegen;
hij zou onder ons in de handen
klappen, en hij zou zijn
redenen vermenigvuldigen
tegen God.

35 Elihu antwoordde
verder, en zeide:
2 Houdt gij dat voor recht,
dat gij gezegd hebt: Mijn
gerechtigheid is meerder dan
Gods?
3 Want gij hebt gezegd: Wat
zou zij u baten? Wat meer
voordeel zal ik daarmede doen,
dan met mijn zonde?
4 Ik zal u antwoord geven, en
uw vrienden met u.
5 Bemerk den hemel en zie;
en aanschouw de bovenste
wolken, zij zijn hoger dan gij.
6 Indien gij zondigt, wat
bedrijft gij tegen Hem? Indien
uw overtredingen menigvuldig
zijn, wat doet gij Hem?
7 Indien gij rechtvaardig zijt,
wat geeft gij Hem, of wat
ontvangt Hij uit uw hand?
8 Uw goddeloosheid zou zijn
tegen een man, gelijk gij zijt,
en uw gerechtigheid voor eens
mensen kind.
9 Vanwege hun grootheid
doen zij de onderdrukten
roepen; zij schreeuwen
vanwege den arm der groten.
10 Maar niemand zegt: Waar
is God, mijn Maker, Die de
psalmen geeft in den nacht?
11 Die ons geleerder maakt
dan de beesten der aarde,
en ons wijzer maakt dan het
gevogelte des hemels?
12 Daar roepen zij; maar Hij
antwoordt niet, vanwege den
hoogmoed der bozen.
13 Gewisselijk zal God de
ijdelheid niet verhoren, en
de Almachtige zal die niet
aanschouwen.
14 Dat gij ook gezegd
hebt: Gij zult Hem niet
aanschouwen; er is nochtans
gericht voor Zijn aangezicht,
wacht gij dan op Hem.

15 Maar nu, dewijl het niets
is, dat Zijn toorn Job bezocht
heeft, en Hij hem niet zeer in
overvloed doorkend heeft;
16 Zo heeft Job in ijdelheid
zijn mond geopend, en
zonder wetenschap woorden
vermenigvuldigd.

36 Elihu ging nog voort, en
zeide:
2 Verbeid mij een weinig, en
ik zal u aanwijzen, dat er nog
redenen voor God zijn.
3 Ik zal mijn gevoelen
van verre ophalen, en mijn
Schepper gerechtigheid
toewijzen.
4 Want voorwaar, mijn
woorden zullen geen valsheid
zijn; een, die oprecht is van
gevoelen, is bij u.
5 Zie, God is geweldig,
nochtans versmaadt Hij niet;
geweldig is Hij in kracht des
harten.
6 Hij laat den goddeloze
niet leven, en het recht der
ellendigen beschikt Hij.
7 Hij onttrekt Zijn ogen niet
van den rechtvaardige, maar
met de koningen zijn zij in den
troon; daar zet Hij hen voor
altoos, en zij worden verheven.
8 En zo zij, gebonden zijnde
in boeien, vast gehouden
worden met banden der
ellende;
9 Dan geeft Hij hun hun
werk te kennen, en hun
overtredingen, omdat zij de
overhand genomen hebben;
10 En Hij openbaart het
voor hunlieder oor ter tucht,
en zegt, dat zij zich van de
ongerechtigheid bekeren
zouden.
11 Indien zij horen, en Hem
dienen, zo zullen zij hun dagen
eindigen in het goede, en hun
jaren in liefelijkheden.
12 Maar zo zij niet horen, zo
gaan zij door het zwaard door,
en zij geven den geest zonder
kennis.
13 En die met het hart
huichelachtig zijn, leggen
toorn op; zij roepen niet, als
Hij hen gebonden heeft.
14 Hun ziel zal in de jonkheid
sterven, en hun leven onder de
schandjongens.
15 Hij zal den ellendige in
zijn ellende vrijmaken, en in de
onderdrukking zal Hij het voor
hunlieder oor openbaren.
16 Alzo zou Hij ook u
afgekeerd hebben van den
mond des angstes tot de
ruimte, onder dewelke geen
benauwing zou geweest zijn;
en het gerecht uwer tafel zou
vol vettigheid geweest zijn.
17 Maar gij hebt het gericht
des goddelozen vervuld; het
gericht en het recht houden u
vast.
18 Omdat er grimmigheid is,
wacht u, dat Hij u misschien
niet met een klop wegstote;
zodat u een groot rantsoen er
niet zou afbrengen.
19 Zou Hij uw rijkdom
achten, dat gij niet in
benauwdheid zoudt zijn;
of enige versterkingen van
kracht?

20 Haak niet naar dien nacht,
als de volken van hun plaats
opgenomen worden.
21 Wacht u, wend u niet tot
ongerechtigheid; overmits gij
ze in dezen verkoren heb, uit
oorzake van de ellende.
22 Zie, God verhoogt door
Zijn kracht; wie is een Leraar,
gelijk Hij?
23 Wie heeft Hem gesteld
over Zijn weg? Of wie heeft
gezegd: Gij hebt onrecht
gedaan?
24 Gedenk, dat gij Zijn werk
groot maakt, hetwelk de lieden
aanschouwen.
25 Alle mensen zien het aan;
de mens schouwt het van verre.
26 Zie, God is groot, en wij
begrijpen het niet; er is ook
geen onderzoeking van het
getal Zijner jaren.
27 Want Hij trekt de
druppelen der wateren op,
die den regen na zijn damp
uitgieten;
28 Welke de wolken
uitgieten, en over den mens
overvloediglijk afdruipen.
29 Kan men ook verstaan de
uitbreidingen der wolken, en
de krakingen Zijner hutte?
30 Zie, Hij breidt over hem
Zijn licht uit, en de wortelen
der zee bedekt Hij.
31 Want daardoor richt Hij
de volken; Hij geeft spijze ten
overvloede.
32 Met handen bedekt Hij
het licht, en doet aan hetzelve
verbod door dengene, die
tussen doorkomt.
33 Daarvan verkondigt Zijn
geklater, en het vee; ook van
den opgaanden damp

37 Ook beeft hierover mijn
hart, en springt op uit
zijn plaats.
2 Hoort met aandacht de
beweging Zijner stem, en
het geluid, dat uit Zijn mond
uitgaat!
3 Dat zendt Hij rechtuit onder
den gansen hemel, en Zijn licht
over de einden der aarde.
4 Daarna brult Hij met de
stem; Hij dondert met de stem
Zijner hoogheid, en vertrekt
die dingen niet, als Zijn stem
zal gehoord worden.
5 God dondert met Zijn stem
zeer wonderlijk; Hij doet grote
dingen, en wij begrijpen ze
niet.
6 Want Hij zegt tot de
sneeuw: Wees op de aarde; en
tot den plasregens des regens;
dan is er de plasregen Zijner
sterke regenen.
7 Dan zegelt Hij de hand van
ieder mens toe, opdat Hij kenne
al de lieden Zijns werks.
8 En het gedierte gaat in de
loerplaatsen, en blijft in zijn
holen.
9 Uit de binnenkamer komt
de wervelwind, en van de
verstrooiende winden de
koude.
10 Door zijn geblaas geeft
God de vorst, zodat de brede
wateren verstijfd worden.
11 Ook vermoeit Hij de dikke
wolken door klaarheid; Hij
verstrooit de wolk Zijns lichts.

12 Die keert zich dan naar
Zijn wijzen raad door
ommegangen, dat zij doen
al wat Hij ze gebiedt, op het
vlakke der wereld, op de aarde.
13 Hetzij dat Hij die tot een
roede, of tot Zijn land, of tot
weldadigheid beschikt.
14 Neem dit, o Job, ter ore;
sta, en aanmerk de wonderen
Gods.
15 Weet gij, wanneer God
over dezelve orde stelt, en het
licht Zijner wolk laat schijnen?
16 Hebt gij wetenschap van
de opwegingen der dikke
wolken; de wonderheden
Desgenen, Die volmaakt is in
wetenschappen?
17 Hoe uw klederen warm
worden, als Hij de aarde stil
maakt uit het zuiden?
18 Hebt gij met Hem de
hemelen uitgespannen, die
vast zijn, als een gegoten
spiegel?
19 Onderricht ons, wat wij
Hem zeggen zullen; want
wij zullen niets ordentelijk
voorstellen kunnen vanwege
de duisternis.
20 Zal het Hem verteld
worden, als ik zo zou spreken?
Denkt iemand dat, gewisselijk,
hij zal verslonden worden.
21 En nu ziet men het licht
niet als het helder is in den
hemel, als de wind doorgaat, en
dien zuivert;
22 Als van het noorden het
goud komt; maar bij God is een
vreselijke majesteit!
23 Den Almachtige, Dien
kunnen wij niet uitvinden; Hij
is groot van kracht; doch door
gericht en grote gerechtigheid
verdrukt Hij niet.
24 Daarom vreze Hem de
lieden; Hij ziet geen wijzen
van harte aan.

38 Daarna antwoordde
de HEERE Job uit een
onweder, en zeide:
2 Wie is hij, die den raad
verduistert met woorden
zonder wetenschap?
3 Gord nu, als een man, uw
lenden, zo zal Ik u vragen, en
onderricht Mij.
4 Waar waart gij, toen Ik de
aarde grondde? Geef het te
kennen, indien gij kloek van
verstand zijt.
5 Wie heeft haar maten gezet,
want gij weet het; of wie
heeft over haar een richtsnoer
getrokken?
6 Waarop zijn haar
grondvesten nedergezonken,
of wie heeft haar hoeksteen
gelegd?
7 Toen de morgensterren te
zamen vrolijk zongen, en al de
kinderen Gods juichten.
8 Of wie heeft de zee met
deuren toegesloten, toen zij
uitbrak, en uit de baarmoeder
voortkwam?
9 Toen Ik de wolk tot
haar kleding stelde, en
de donkerheid tot haar
windeldoek;
10 Toen Ik voor haar met Mijn
besluit de aarde doorbrak, en
zette grendel en deuren;
11 En zeide: Tot hiertoe zult
gij komen, en niet verder, en

hier zal hij zich stellen tegen
den hoogmoed uwer golven.
12 Hebt gij van uw dagen den
morgenstond geboden? Hebt
gij den dageraad zijn plaats
aangewezen;
13 Opdat hij de einden
der aarde vatten zou; en de
goddelozen uit haar uitgeschud
zouden worden?
14 Dat zij veranderd zou
worden gelijk zegelleem, en zij
gesteld worden als een kleed?
15 En dat van de goddelozen
hun licht geweerd worde, en de
hoge arm worde gebroken?
16 Zijt gij gekomen tot aan de
oorsprongen der zee, en hebt
gij in het onderste des afgronds
gewandeld?
17 Zijn u de poorten des
doods ontdekt, en hebt gij
gezien de poorten van de
schaduw des doods?
18 Zijt gij met uw verstand
gekomen tot aan de breedte
der aarde? Geef het te kennen,
indien gij dit alles weet.
19 Waar is de weg, daar het
licht woont? En de duisternis,
waar is haar plaats?
20 Dat gij dat brengen zoudt
tot zijn pale, en dat gij merken
zoudt de paden zijns huizes?
21 Gij weet het, want gij
waart toen geboren, en uw
dagen zijn veel in getal.
22 Zijt gij gekomen tot de
schatkameren der sneeuw, en
hebt gij de schatkameren des
hagels gezien?
23 Dien Ik ophoude tot den
tijd der benauwdheid, tot den
dag des strijds en des oorlogs!
24 Waar is de weg, daar het
licht verdeeld wordt, en de
oostenwind zich verstrooit op
de aarde?
25 Wie deelt voor den
stortregen een waterloop uit,
en een weg voor het weerlicht
der donderen?
26 Om te regenen op het
land, waar niemand is, op de
woestijn, waarin geen mens is;
27 Om het woeste en het
verwoeste te verzadigen,
en om het uitspruitsel der
grasscheutjes te doen wassen.
28 Heeft de regen een vader,
of wie baart de druppelen des
dauws?
29 Uit wiens buik komt het ijs
voort, en wie baart den rijm des
hemels?
30 Als met een steen
verbergen zich de wateren, en
het vlakke des afgrond wordt
omvat.
31 Kunt gij de liefelijkheden
van het Zevengesternte
binden, of de strengen des
Orions losmaken?
32 Kunt gij de Mazzaroth
voortbrengen op haar tijd, en
den Wagen met zijn kinderen
leiden?
33 Weet gij de verordeningen
des hemels, of kunt gij deszelfs
heerschappij op de aarde
bestellen?
34 Kunt gij uw stem tot
de wolken opheffen, opdat
een overvloed van water u
bedekke?
35 Kunt gij de bliksemen
uitlaten, dat zij henenvaren, en
tot u zeggen: Zie, hier zijn wij?

36 Wie heeft de wijsheid in
het binnenste gezet? Of wie
heeft den zin het verstand
gegeven?
37 Wie kan de wolken
met wijsheid tellen, en wie
kan de flessen des hemels
nederleggen?
38 Als het stof doorgoten is
tot vastigheid, en de kluiten
samenkleven?
39 Zult gij voor den ouden
leeuw roof jagen, of de
graagheid der jonge leeuwen
vervullen?
40 Als zij nederbukken in de
holen, en in den kuil zitten, ter
loering?
41 Wie bereidt de raaf haar
kost, als haar jongen tot God
schreeuwen, als zij dwalen,
omdat er geen eten is?

39 Weet gij den tijd van het
baren der steengeiten?
Hebt gij waargenomen den
arbeid der hinden?
2 Zult gij de maanden tellen,
die zij vervullen, en weet gij
den tijd van haar baren?
3 Als zij zich krommen,
haar jongen met versplijting
voortbrengen, haar smarten
uitwerpen?
4 Haar jongen worden kloek,
worden groot door het koren;
zij gaan uit, en keren niet
weder tot dezelve.
5 Wie heeft den woudezel vrij
henengezonden, en wie heeft
de banden des wilden ezels
gelost?
6 Dien Ik de wildernis tot zijn
huis besteld heb, en het ziltige
tot zijn woningen.
7 Hij belacht het gewoel der
stad; het menigerlei getier des
drijvers hoort hij niet.
8 Dat hij uitspeurt op de
bergen, is zijn weide; en hij
zoekt allerlei groensel na.
9 Zal de eenhoorn u willen
dienen? Zal hij vernachten aan
uw kribbe?
10 Zult gij den eenhoorn met
zijn touw aan de voren binden?
Zal hij de laagten achter u
eggen?
11 Zult gij op hem
vertrouwen, omdat zijn
kracht groot is, en zult gij uw
arbeid op hem laten?
12 Zult gij hem geloven, dat
hij uw zaad zal wederbrengen,
en vergaderen tot uw
dorsvloer?
13 Zijn an u de verheugelijke
vleugelen der pauwen? Of de
vederen des ooievaars, en des
struisvogels?
14 Dat zij haar eieren in de
aarde laat, en in het stof die
verwarmt.
15 En vergeet, dat de voet die
drukken kan, en de dieren des
velds die vertrappen kunnen?
16 Zij verhardt zich tegen
haar jongen, alsof zij de hare
niet waren; haar arbeid is te
vergeefs, omdat zij zonder
vreze is.
17 Want God heeft haar
van wijsheid ontbloot, en
heeft haar des verstands niet
medegedeeld.
18 Als het tijd is, verheft zij
zich in de hoogte; zij belacht
het paard en zijn rijder.

19 Zult gij het paard sterkte
geven? Kunt gij zijn hals met
donder bekleden?
20 Zult gij het beroeren
als een sprinkhaan? De
pracht van zijn gesnuif is een
verschrikking.
21 Het graaft in den grond,
en het is vrolijk in zijn kracht;
en trekt uit, den geharnaste
tegemoet.
22 Het belacht de vreze, en
wordt niet ontsteld, en keert
niet wederom vanwege het
zwaard.
23 Tegen hem ratelt de
pijlkoker, het vlammig ijzer
des spies en der lans.
24 Met schudding en
beroering slokt het de aarde
op, en gelooft niet, dat het is
het geluid der bazuin.
25 In het volle geklank der
bazuin, zegt het: Heah! en ruikt
den krijg van verre, den donder
der vorsten en het gejuich.
26 Vliegt de sperwer door uw
verstand, en breidt hij zijn
vleugelen uit naar het zuiden?
27 Is het naar uw bevel, dat de
arend zich omhoog verheft, en
dat hij zijn nest in de hoogte
maakt?
28 Hij woont en vernacht in
de steenrots, op de scherpte der
steenrots en der vaste plaats.
29 Van daar speurt hij de
spijze op; zijn ogen zien van
verre af.
30 Ook zuipen zijn jongen
bloed; en waar verslagenen
zijn, daar is hij.

40 En de HEERE
antwoordde Job, en
zeide:
2 Is het twisten met den
Almachtige onderrichten? Wie
God bestraft, die antwoorde
daarop.
3 Toen antwoordde Job den
HEERE, en zeide:
4 Zie, ik ben te gering; wat
zou ik U antwoorden? Ik leg
mijn hand op mijn mond.
5 Eenmaal heb ik gesproken,
maar zal niet antwoorden;
of tweemaal, maar zal niet
voortvaren.
6 En de HEERE antwoordde
Job uit een onweder, en zeide:
7 Gord nu als een man uw
lenden; Ik zal u vragen, en
onderricht Mij.
8 Zult gij ook Mijn oordeel
te niet maken? Zult Gij
Mij verdoemen, opdat gij
rechtvaardig zijt?
9 Hebt gij een arm gelijk
God? En kunt gij, gelijk Hij,
met de stem donderen?
10 Versier u nu met
voortreffelijkheid en hoogheid,
en bekleed u met majesteit en
heerlijkheid!
11 Strooi de verbolgenheden
uws toorns uit, en zie allen
hoogmoedige, en verneder
hem!
12 Zie allen hoogmoedige,
en breng hem ten onder; en
verpletter de goddelozen in
hun plaats!
13 Verberg hen te zamen
in het stof; verbind hun
aangezichten in het verborgen!

14 Dan zal Ik ook u loven, omdat uw rechterhand u zal verlost hebben.

15 Zie nu Behemoth, welken Ik gemaakt heb nevens u; hij eet hooi, gelijk een rund.

16 Zie toch, zijn kracht is in zijn lenden, en zijn macht in den navel zijns buiks.

17 Als het hem lust, zijn staart is als een ceder; de zenuwen zijner schaamte zijn doorvlochten.

18 Zijn beenderen zijn als vast koper; zijn gebeenten zijn als ijzeren handbomen.

19 Hij is een hoofdstuk der wegen Gods; Die hem gemaakt heeft, heeft hem zijn zwaard aangehecht.

20 Omdat de bergen hem voeder voortbrengen, daarom spelen al de dieren des velds aldaar.

21 Onder schaduwachtige bomen ligt hij neder, in een schuilplaats des riets en des slijks.

22 De schaduwachtige bomen bedekken hem, elkeen met zijn schaduw; de beekwilgen omringen hem.

23 Zie, hij doet de rivier geweld aan, en verhaast zich niet; hij vertrouwt, dat hij de Jordaan in zijn mond zou kunnen intrekken.

24 Zou men hem voor zijn ogen kunnen vangen? Zou men hem met strikken den neus doorboren kunnen?

41 Zult gij den Leviathan met den angel trekken, of zijn tong met een koord, dat gij laat nederzinken?

2 Zult gij hem een bieze in den neus leggen, of met een doorn zijn kaak doorboren?

3 Zal hij aan u veel smekingen maken? Zal hij zachtjes tot u spreken?

4 Zal hij een verbond met u maken? Zult gij hem aannemen tot een eeuwigen slaaf?

5 Zult gij met hem spelen gelijk met een vogeltje, of zult gij hem binden voor uw jonge dochters?

6 Zullen de metgezellen over hem een maaltijd bereiden? Zullen zij hem delen onder de kooplieden?

7 Zult gij zijn huid met haken vullen, of met een visserskrauwel zijn hoofd?

8 Leg uw hand op hem, gedenk des strijds, doe het niet meer.

9 Zie, zijn hoop zal feilen; zal hij ook voor zijn gezicht nedergeslagen worden?

10 Niemand is zo koen, dat hij hem opwekken zou; wie is dan hij, die zich voor Mijn aangezicht stellen zou?

11 Wie heeft Mij voorgekomen, dat Ik hem zou vergelden? Wat onder den gansen hemel is, is het Mijne.

12 Ik zal zijn leden niet verzwijgen, noch het verhaal zijner sterkte, noch de bevalligheid zijner gestaltenis.

13 Wie zou het opperste zijns kleeds ontdekken? Wie zou met zijn dubbelen breidel hem aankomen?

14 Wie zou de deuren zijns aangezichts opendoen? Rondom zijn tanden is verschrikking.

15 Zeer uitnemend zijn zijn sterke schilden, elkeen gesloten als met een nauwdrukkend zegel.

16 Het een is zo na aan het andere, dat de wind daar niet kan tussen komen.

17 Zij kleven aan elkander, zij vatten zich samen, dat zij zich niet scheiden.

18 Elk een zijner niezingen doet een licht schijnen; en zijn ogen zijn als de oogleden des dageraads.

19 Uit zijn mond gaan fakkelen, vurige vonken raken er uit.

20 Uit zijn neusgaten komt rook voort, als uit een ziedende pot en ruimen ketel.

21 Zijn adem zou kolen doen vlammen, en een vlam komt uit zijn mond voort.

22 In zijn hals herbergt de sterkte; voor hem springt zelfs de droefheid van vreugde op.

23 De stukken van zijn vlees kleven samen; elkeen is vast in hem, het wordt niet bewogen.

24 Zijn hart is vast gelijk een steen; ja, vast gelijk een deel van den ondersten molensteen.

25 Van zijn verheffen schromen de sterken; om zijner doorbrekingen wille ontzondigen zij zich.

26 Raakt hem iemand met het zwaard, dat zal niet bestaan, spies, schicht noch pantsier.

27 Hij acht het ijzer voor stro, en het staal voor verrot hout.

28 De pijl zal hem niet doen vlieden, de slingerstenen worden hem in stoppelen veranderd.

29 De werpstenen worden van hem geacht als stoppelen, en hij belacht de drilling der lans.

30 Onder hem zijn scherpe scherven; hij spreidt zich op het puntachtige, als op slijk.

31 Hij doet de diepte zieden gelijk een pot; hij stelt de zee als een apothekerskokerij.

32 Achter zich verlicht hij het pad; men zou den afgrond voor grijzigheid houden.

33 Op de aarde is niets met hem te vergelijken, die gemaakt is om zonder schrik te wezen.

34 Hij aanziet alles, wat hoog is, hij is een koning over alle jonge hoogmoedige dieren.

42 Toen antwoordde Job den HEERE, en zeide:

2 Ik weet, dat Gij alles vermoogt, en dat geen van Uw gedachten kan afgesneden worden.

3 Wie is hij, zegt Gij, die den raad verbergt zonder wetenschap? Zo heb ik dan verhaald, hetgeen ik niet verstond, dingen, die voor mij te wonderbaar waren, die ik niet wist.

4 Hoor toch, en ik zal spreken; ik zal U vragen, en onderricht Gij mij.

5 Met het gehoor des oors heb
ik U gehoord; maar nu ziet U
mijn oog.
6 Daarom verfoei ik mij, en ik
heb berouw in stof en as.
7 Het geschiedde nu, nadat
de HEERE die woorden tot Job
gesproken had, dat de HEERE
tot Elifaz, den Themaniet,
zeide: Mijn toorn is ontstoken
tegen u, en tegen uw twee
vrienden, want gijlieden hebt
niet recht van Mij gesproken,
gelijk Mijn knecht Job.
8 Daarom neemt nu voor
ulieden zeven varren en
zeven rammen, en gaat henen
tot Mijn knecht Job, en offert
brandoffer voor ulieden, en laat
Mijn knecht Job voor ulieden
bidden; want zekerlijk, Ik zal
zijn aangezicht aannemen,
opdat Ik aan ulieden niet doe
naar uw dwaasheid; want
gijlieden hebt niet recht van
Mij gesproken, gelijk Mijn
knecht Job.
9 Toen gingen Elifaz, de
Themaniet, en Bildad,
de Suhiet, en Zofar, de
Naamathiet, henen, en deden,
gelijk als de HEERE tot hen
gesproken had; en de HEERE
nam het aangezicht van Job
aan.
10 En de HEERE wendde
de gevangenis van Job,
toen hij gebeden had voor
zijn vrienden; en de HEERE
vermeerderde al hetgeen Job
gehad had tot dubbel zoveel.
11 Ook kwamen tot hem
al zijn broeders, en al zijn
zusters, en allen, die hem
te voren gekend hadden, en
aten brood met hem in zijn
huis, en beklaagden hem, en
vertroostten hem over al het
kwaad, dat de HEERE over hem
gebracht had; en zij gaven hem
een iegelijk een stuk gelds,
een iegelijk ook een gouden
voorhoofdsiersel.

12 En de HEERE zegende
Jobs laatste meer dan zijn
eerste; want hij had veertien
duizend schapen, en zes
duizend kemelen, en duizend
juk runderen, en duizend
ezelinnen.

13 Daartoe had hij zeven
zonen en drie dochteren.

14 En hij noemde den naam
der eerste Jemima, en den
naam der tweede Kezia,
en den naam der derde
Keren-Happuch.

15 En er werden zo schone
vrouwen niet gevonden in het
ganse land, als de dochteren
van Job; en haar vader gaf haar
erfdeel onder haar broederen.

16 En Job leefde na dezen
honderd en veertig jaren, dat
hij zag zijn kinderen, en de
kinderen zijner kinderen, tot in
vier geslachten.

17 En Job stierf, oud en der
dagen zat.

HET
HOOGLIED
VAN SÁLOMO

1 Het Hooglied, hetwelk van
Salomo is.
2 Hij kusse mij met de
kussen Zijns monds; want Uw
uitnemende liefde is beter dan
wijn.
3 Uw olien zijn goed tot
reuk, Uw naam is een olie,
die uitgestort wordt; daarom
hebben U de maagden lief.
4 Trek mij, wij zullen
U nalopen! De Koning
heeft mij gebracht in Zijn
binnenkameren; wij zullen ons
verheugen en in U verblijden;
wij zullen Uw uitnemende
liefde vermelden, meer dan
den wijn; de oprechten hebben
U lief.
5 Ik ben zwart, doch liefelijk
(gij dochteren van Jeruzalem!),
gelijk de tenten van Kedar,
gelijk de gordijnen van Salomo.
6 Ziet mij niet aan, dat ik
zwartachtig ben, omdat mij
de zon heeft beschenen; de
kinderen mijner moeder waren
tegen mij ontstoken, zij hebben
mij gezet tot een hoederin der
wijngaarden. Mijn wijngaard,
dien ik heb, heb ik niet gehoed.
7 Zeg mij aan, Gij, Dien mijn
ziel liefheeft, waar Gij weidt,
waar Gij de kudde legert in den
middag; want waarom zou ik
zijn als een, die zich bedekt bij
de kudden Uwer metgezellen?
8 Indien gij het niet weet, o gij
schoonste onder de vrouwen!
zo ga uit op de voetstappen der
schapen, en weid uw geiten bij
de woningen der herderen.
9 Mijn vriendin! Ik vergelijk u
bij de paarden aan de wagens
van Farao.
10 Uw wangen zijn liefelijk
in de spangen, uw hals in de
parelsnoeren.
11 Wij zullen u gouden
spangen maken, met zilveren
stipjes.
12 Terwijl de Koning aan Zijn
ronde tafel is, geeft mijn nardus
zijn reuk.
13 Mijn Liefste is mij een
bundeltje mirre, dat tussen
mijn borsten vernacht.
14 Mijn Liefste is mij een tros
van Cyprus, in de wijngaarden
van En-gedi.
15 Zie, gij zijt schoon, Mijn
vriendin! Zie, gij zijt schoon;
uw ogen zijn duiven ogen.
16 Zie, gij zijt schoon, mijn
Liefste, ja, liefelijk; ook groent
onze bedstede.
17 De balken onzer huizen
zijn cederen, onze galerijen zijn
cypressen.

2 Ik ben een Roos van Saron,
een Lelie der dalen.
2 Gelijk een lelie onder de
doornen, alzo is Mijn vriendin
onder de dochteren.
3 Als een appelboom onder
de bomen des wouds, zo is mijn
Liefste onder de zonen; ik heb
groten lust in Zijn schaduw, en

zit er onder, en Zijn vrucht is
mijn gehemelte zoet.
4 Hij voert mij in het
wijnhuis, en de liefde is Zijn
banier over mij.
5 Ondersteunt gijlieden mij
met de flessen, versterkt mij
met de appelen, want ik ben
krank van liefde.
6 Zijn linkerhand zij
onder mijn hoofd, en Zijn
rechterhand omhelze mij.
7 Ik bezweer u, gij, dochteren
van Jeruzalem! die bij de reeen,
of bij de hinden des velds zijt,
dat gij die liefde niet opwekt,
noch wakker maakt, totdat het
dezelve luste!
8 Dat is de stem mijns
Liefsten, ziet Hem, Hij komt,
springende op de bergen,
huppelende op de heuvelen!
9 Mijn Liefste is gelijk
een ree, of een welp der
herten; ziet, Hij staat achter
onzen muur, kijkende uit de
vensteren, blinkende uit de
tralien.
10 Mijn Liefste antwoordt, en
zegt tot mij: Sta op, Mijn
vriendin, Mijn schone, en kom!
11 Want zie, de winter is
voorbij, de plasregen is over,
hij is overgegaan;
12 De bloemen worden
gezien in het land, de zangtijd
genaakt, en de stem der
tortelduif wordt gehoord in
ons land.
13 De vijgeboom brengt zijn
jonge vijgjes voort, en de
wijnstokken geven reuk met
hun jonge druifjes. Sta op,
Mijn vriendin! Mijn schone, en
kom!
14 Mijn duive, zijnde in de
kloven der steenrotsen, in het
verborgene ener steile plaats,
toon Mij uw gedaante, doe
Mij uw stem horen; want uw
stem is zoet, en uw gedaante is
liefelijk.
15 Vangt gijlieden ons de
vossen, de kleine vossen,
die de wijngaarden verderven,
want onze wijngaarden hebben
jonge druifjes.
16 Mijn Liefste is mijn, en ik
ben Zijn, Die weidt onder de
lelien,
17 Totdat de dag aankomt, en
de schaduwen vlieden; keer
om, mijn Liefste! wordt Gij
gelijk een ree, of een welp
der herten, op de bergen van
Bether.

3 Ik zocht des nachts op mijn
leger Hem, Dien mijn ziel
liefheeft; ik zocht Hem, maar ik
vond Hem niet; ik zeide:
2 Ik zal nu opstaan, en in de
stad omgaan, in de wijken en in
de straten; ik zal Hem zoeken,
Dien mijn ziel liefheeft; ik zocht
Hem, maar ik vond Hem niet.
3 De wachters, die in de
stad omgingen, vonden mij:
ik zeide: Hebt gij Dien gezien,
Dien mijn ziel liefheeft?
4 Toen ik een weinigje van
hen weggegaan was, vond ik
Hem, Dien mijn ziel liefheeft;
ik hield Hem vast, en liet Hem
niet gaan, totdat ik Hem in
mijner moeders huis gebracht
had, en in de binnenste kamer
van degene, die mij gebaard
heeft.

5 Ik bezweer u, gij dochteren
van Jeruzalem! die bij de reeen
of bij de hinden des velds zijt,
dat gij de liefde niet opwekt,
noch wakker maakt, totdat het
haar luste!
6 Wie is zij, die daar opkomt
uit de woestijn, als rookpilaren,
berookt met mirre en wierook,
en met allerlei poeder des
kruideniers?
7 Ziet, het bed, dat Salomo
heeft, daar zijn zestig helden
rondom van de helden van
Israel;
8 Die altemaal zwaarden
houden, geleerd ten oorlog, elk
hebbende zijn zwaard aan zijn
heup, vanwege den schrik des
nachts.
9 De koning Salomo heeft
zich een koets gemaakt van het
hout van Libanon.
10 De pilaren derzelve maakte
hij van zilver, haar vloer van
goud, haar gehemelte van
purper; het binnenste was
bespreid met de liefde van de
dochteren van Jeruzalem.
11 Gaat uit, en aanschouwt,
gij, dochteren van Sion! den
koning Salomo, met de kroon,
waarmede Hem Zijn moeder
kroonde op den dag Zijner
bruiloft, en op den dag der
vreugde Zijns harten.

4 Zie, gij zijt schoon, Mijn
vriendin! zie, gij zijt
schoon; uw ogen zijn duiven
ogen tussen uw vlechten; uw
haar is als een kudde geiten,
die het gras van den berg
Gileads afscheren.
2 Uw tanden zijn als een
kudde schapen, die geschoren
zijn, die uit de wasstede
opkomen; die al te zamen
tweelingen voortbrengen, en
geen onder hen is jongeloos.
3 Uw lippen zijn als een
scharlaken snoer, en uw
spraak is liefelijk; de slaap
uws hoofds is als een stuk van
een granaatappel tussen uw
vlechten.
4 Uw hals is als Davids
toren, die gebouwd is tot
ophanging van wapentuig,
waar duizend rondassen
aan hangen, altemaal zijnde
schilden der helden.
5 Uw twee borsten zijn gelijk
twee welpen, tweelingen van
een ree, die onder de lelien
weiden.
6 Totdat de dag aankomt, en
de schaduwen vlieden, zal Ik
gaan tot den mirreberg, en tot
den wierookheuvel.
7 Geheel zijt gij schoon, Mijn
vriendin, en er is geen gebrek
aan u.
8 Bij Mij van den Libanon af,
o bruid! kom bij Mij van den
Libanon af; zie van den top
van Amana, van den top van
Senir en van Hermon, van de
woningen der leeuwinnen, van
de bergen der luipaarden.
9 Gij hebt Mij het hart
genomen, Mijn zuster, o bruid!
gij hebt Mij het hart genomen,
met een van uw ogen, met een
keten van uw hals.
10 Hoe schoon is uw
uitnemende liefde, Mijn
zuster, o bruid! hoeveel beter

is uw uitnemende liefde dan
wijn, en de reuk uwer olien
dan alle specerijen!
11 Uw lippen, o bruid!
druppen van honigzeem;
honig en melk is onder uw
tong, en de reuk uwer klederen
is als de reuk van Libanon.
12 Mijn zuster, o bruid! gij zijt
een besloten hof, een besloten
wel, een verzegelde fontein.
13 Uw scheuten zijn een
paradijs van granaatappelen,
met edele vruchten, cyprus
met nardus;
14 Nardus en saffraan, kalmus
en kaneel, met allerlei bomen
van wierook, mirre en aloe,
mitsgaders alle voornaamste
specerijen.
15 O fontein der hoven, put
der levende wateren, die uit
Libanon vloeien!
16 Ontwaak, noordenwind!
en kom, Gij zuidenwind!
doorwaai mijn hof, dat zijn
specerijen uitvloeien. O, dat
mijn Liefste tot Zijn hof
kwame, en ate zijn edele
vruchten!

5 Ik ben in Mijn hof
gekomen, o Mijn zuster,
o bruid! Ik heb Mijn mirre
geplukt met Mijn specerij; Ik
heb Mijn honigraten met Mijn
honig gegeten; Ik heb Mijn
wijn, mitsgaders Mijn melk
gedronken. Eet, vrienden!
drinkt, en wordt dronken, o
liefsten!
2 Ik sliep, maar mijn hart
waakte, de stem mijns Liefsten,
Die klopte, was: Doe Mij open,
Mijn zuster, Mijn vriendin,
Mijn duive, Mijn volmaakte!
want Mijn hoofd is vervuld met
dauw, Mijn haarlokken met
nachtdruppen.
3 Ik heb mijn rok uitgetogen,
hoe zal ik hem weder
aantrekken? Ik heb mijn
voeten gewassen, hoe zal ik ze
weder bezoedelen?
4 Mijn Liefste trok Zijn hand
van het gat der deur; en mijn
ingewand werd ontroerd om
Zijnentwil.
5 Ik stond op, om mijn Liefste
open te doen; en mijn handen
drupten van mirre, en mijn
vingers van vloeiende mirre, op
de handvaten des slots.
6 Ik deed mijn Liefste
open, maar mijn Liefste was
geweken, Hij was doorgegaan;
mijn ziel ging uit vanwege Zijn
spreken; ik zocht Hem, maar
ik vond Hem niet, ik riep Hem,
doch Hij antwoordde mij niet.
7 De wachters, die in de stad
omgingen, vonden mij, zij
sloegen mij, zij verwondden
mij; de wachters op de muren
namen mijn sluier van mij.
8 Ik bezweer u, gij dochters
van Jeruzalem! indien gij mijn
Liefste vindt, wat zult gij Hem
aanzeggen? Dat ik krank ben
van liefde.
9 Wat is uw Liefste meer
dan een ander liefste, o gij
schoonste onder de vrouwen!
wat is uw Liefste meer dan
een ander liefste, dat gij ons zo
bezworen hebt!
10 Mijn Liefste is blank en
rood, Hij draagt de banier
boven tien duizend.

11 Zijn hoofd is van het fijnste
goud, van het dichtste goud;
Zijn haarlokken zijn gekruld,
zwart als een raaf.
12 Zijn ogen zijn als der
duiven bij de waterstromen,
met melk gewassen, staande
als in kasjes der ringen.
13 Zijn wangen zijn als
een bed van specerijen,
als welriekende torentjes;
Zijn lippen zijn als lelien,
druppende van vloeiende
mirre.
14 Zijn handen zijn als
gouden ringen, gevuld met
turkoois; Zijn buik is als
blinkend elpenbeen, overtogen
met saffieren.
15 Zijn schenkelen zijn als
marmeren pilaren, gegrond op
voeten van het dichtste goud;
Zijn gestalte is als de Libanon,
uitverkoren als de cederen.
16 Zijn gehemelte is enkel
zoetigheid, en al wat aan Hem
is, is gans begeerlijk. Zulk een
is mijn Liefste; ja, zulk een is
mijn Vriend, gij dochters van
Jeruzalem!

6 Waar is uw Liefste
heengegaan, o gij
schoonste onder de vrouwen?
Waarheen heeft uw Liefste het
aangezicht gewend, opdat wij
Hem met u zoeken?
2 Mijn Liefste is afgegaan in
Zijn hof, tot de specerijbedden,
om te weiden in de hoven, en
om de lelien te verzamelen.
3 Ik ben mijns Liefsten, en
mijn Liefste is mijn, Die onder
de lelien weidt.
4 Gij zijt schoon, Mijn
vriendin, gelijk Thirza, liefelijk
als Jeruzalem, schrikkelijk als
slagorden met banieren.
5 Wend uw ogen van Mij
af, want zij doen Mij geweld
aan; uw haar is als een kudde
geiten, die het gras van Gilead
afscheren.
6 Uw tanden zijn als een
kudde schapen, die uit de
wasstede opkomen, die
al te zamen tweelingen
voortbrengen, en onder
dezelve is geen jongeloos.
7 Uw wangen zijn als een
stuk van een granaatappel
tussen uw vlechten.
8 Er zijn zestig koninginnen
en tachtig bijwijven, en
maagden zonder getal.
9 Een enige is Mijn duive,
Mijn volmaakte, de enige
harer moeder, zij is de zuivere
dergenen, die haar gebaard
heeft; als de dochters haar zien,
zo zullen zij haar welgelukzalig
roemen, de koninginnen en de
bijwijven; en zij zullen haar
prijzen.
10 Wie is zij, die er uitziet
als de dageraad, schoon, gelijk
de maan, zuiver als de zon,
schrikkelijk als slagorden met
banieren?
11 Ik ben tot den notenhof
afgegaan om de groene
vruchten der vallei te zien; om
te zien, of de wijnstok bloeide,
de granaatbomen uitbotten.
12 Eer ik het wist, zette mij
mijn ziel op de wagens van
mijn vrijwillig volk.

13 Keer weder, keer weder,
o Sulammith! Keer weder,
keer weder, dat wij u mogen
aanzien. Wat ziet gijlieden de
Sulammith aan? Zij is als een
rei van twee heiren.

7 Hoe schoon zijn uw
gangen in de schoenen,
gij prinsendochter! de
omdraaiingen uwer heupen
zijn als kostelijke ketens,
zijnde het werk van de handen
eens kunstenaars.
2 Uw navel is als een ronde
beker, dien geen drank
ontbreekt; uw buik is als een
hoop tarwe, rondom bezet met
lelien.
3 Uw twee borsten zijn als
twee welpen, tweelingen van
een ree.
4 Uw hals is als een
elpenbenen toren, uw ogen
zijn als de vijvers te Hesbon,
bij de poort van Bath-rabbim;
uw neus is als de toren van
Libanon, die tegen Damaskus
ziet.
5 Uw hoofd op u is als
Karmel, en de haarband uws
hoofds als purper; de koning is
als gebonden op de galerijen.
6 Hoe schoon zijt gij, en hoe
liefelijk zijt gij, o liefde, in
wellusten!
7 Deze uw lengte is te
vergelijken bij een palmboom,
en uw borsten bij druif trossen.
8 Ik zeide: Ik zal op den
palmboom klimmen, ik zal
zijn takken grijpen; zo zullen
dan uw borsten zijn als druif
trossen aan den wijnstok, en de
reuk van uw neus als appelen.
9 En uw gehemelte als
goede wijn, die recht tot mijn
Beminde gaat, doende de
lippen der slapenden spreken.
10 Ik ben mijns Liefsten, en
Zijn genegenheid is tot mij.
11 Kom, mijn Liefste! laat ons
uitgaan in het veld, laat ons
vernachten op de dorpen.
12 Laat ons vroeg ons
opmaken naar de wijnbergen,
laat ons zien, of de
wijnstok bloeit, de jonge
druifjes zich opendoen, de
granaatappelbomen uitbotten;
daar zal ik U mijn uitnemende
liefde geven.
13 De dudaim geven reuk, en
aan onze deuren zijn allerlei
edele vruchten, nieuwe en
oude; o mijn Liefste! die heb ik
voor U weggelegd.

8 Och, dat Gij mij als een
Broeder waart, zuigende de
borsten mijner moeder! dat ik
U op de straat vond, ik zou U
kussen, ook zouden zij mij niet
verachten.
2 Ik zou U leiden, ik zou
U brengen in mijner moeders
huis, Gij zoudt mij leren; ik zou
U van specerijwijn te drinken
geven, en van het sap van mijn
granaatappelen.
3 Zijn linkerhand zij
onder mijn hoofd, en Zijn
rechterhand omhelze mij.
4 Ik bezweer u, gij dochteren
van Jeruzalem! dat gij die
liefde niet opwekt, noch
wakker maakt, totdat het
dezelve lust!

5 Wie is zij, die daar opklimt
uit de woestijn, en liefelijk
leunt op haar Liefste?
Onder den appelboom heb
ik u opgewekt, daar heeft
u uw moeder met smart
voortgebracht, daar heeft zij u
met smart voortgebracht, die u
gebaard heeft.
6 Zet mij als een zegel op
Uw hart, als een zegel op Uw
arm; want de liefde is sterk als
de dood; de ijver is hard als
het graf; haar kolen zijn vurige
kolen, vlammen des HEEREN.
7 Vele wateren zouden deze
liefde niet kunnen uitblussen;
ja, de rivieren zouden ze niet
verdrinken; al gaf iemand al
het goed van zijn huis voor
deze liefde, men zou hem te
enenmale verachten.
8 Wij hebben een kleine
zuster, die nog geen borsten
heeft; wat zullen wij onze
zuster doen in dien dag, als
men van haar spreken zal?
9 Zo zij een muur is, wij
zullen een paleis van zilver op
haar bouwen; en zo zij een
deur is, wij zullen haar rondom
bezetten met cederen planken.
10 Ik ben een muur en mijn
borsten zijn als torens. Toen
was ik in Zijn ogen als een, die
vrede vindt.
11 Salomo had een wijngaard,
te Baal-Hamon; hij gaf dezen
wijngaard aan de hoeders,
een ieder bracht voor deszelfs
vrucht duizend zilverlingen.
12 Mijn wijngaard, dien ik
heb, is voor mijn aangezicht;
de duizend zilverlingen zijn
voor u, o Salomo! maar
tweehonderd zijn voor de
hoeders van deszelfs vrucht.
13 O gij bewoonster der
hoven! de metgezellen merken
op uw stem; doe ze Mij horen.
14 Kom haastelijk, mijn
Liefste! en wees Gij gelijk
een ree, of gelijk een welp
der herten op de bergen der
specerijen.

HET BOEK RUTH

1 In de dagen, als de richters
richtten, zo geschiedde het,
dat er honger in het land
was; daarom toog een man
van Bethlehem-Juda, om als
vreemdeling te verkeren in
de velden Moabs, hij, en zijn
huisvrouw, en zijn twee zonen.
2 De naam nu dezes mans
was Elimelech, en de naam
zijner huisvrouw Naomi, en
de naam zijner twee zonen
Machlon en Chiljon, Efrathers,
van Bethlehem-Juda; en zij
kwamen in de velden Moabs,
en bleven aldaar.
3 En Elimelech, de man van
Naomi, stierf; maar zij werd
overgelaten met haar twee
zonen.
4 Die namen zich
Moabietische vrouwen; de
naam der ene was Orpa, en
de naam der andere Ruth; en
zij bleven aldaar omtrent tien
jaren.
5 En die twee, Machlon en
Chiljon, stierven ook; alzo
werd deze vrouw overgelaten
na haar twee zonen en na haar
man.
6 Toen maakte zij zich op
met haar schoondochters, en
keerde weder uit de velden van
Moab; want zij had gehoord
in het land van Moab, dat de
HEERE Zijn volk bezocht had,
gevende hun brood.
7 Daarom ging zij uit van de
plaats, waar zij geweest was en
haar twee schoondochters met
haar. Als zij nu gingen op den
weg, om weder te keren naar
het land van Juda,
8 Zo zeide Naomi tot
haar twee schoondochters:
Gaat heen, keert weder, een
iegelijk tot het huis van haar
moeder; de HEERE doe bij u
weldadigheid, gelijk als gij
gedaan hebt bij de doden, en
bij mij.
9 De HEERE geve u, dat gij
ruste vindt, een iegelijk in het
huis van haar man! En als zij
haar kuste, hieven zij haar stem
op en weenden;
10 En zij zeiden tot haar:
Wij zullen zekerlijk met u
wederkeren tot uw volk.
11 Maar Naomi zeide: Keert
weder, mijn dochters! Waarom
zoudt gij met mij gaan? Heb ik
nog zonen in mijn lichaam, dat
zij u tot mannen zouden zijn?
12 Keert weder, mijn
dochters! Gaat heen; want
ik ben te oud om een man te
hebben. Wanneer ik al zeide:
Ik heb hoop, of ik ook in dezen
nacht een man had, ja, ook
zonen baarde;
13 Zoudt gij daarnaar
wachten, totdat zij zouden
groot geworden zijn; zoudt gij
daarnaar opgehouden worden,
om geen man te nemen? Niet,
mijn dochters! Want het is mij
veel bitterder dan u; maar de
hand des HEEREN is tegen mij
uitgegaan.

14 Toen hieven zij haar stem op, en weenden wederom; en Orpa kuste haar schoonmoeder, maar Ruth kleefde haar aan.
15 Daarom zeide zij: Zie, uw zwagerin is wedergekeerd tot haar volk en tot haar goden; keer gij ook weder, uw zwagerin na.
16 Maar Ruth zeide: Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter u weder te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God mijn God.
17 Waar gij zult sterven, zal ik sterven, en aldaar zal ik begraven worden; alzo doe mij de HEERE en alzo doe Hij daartoe, zo niet de dood alleen zal scheiding maken tussen mij en tussen u!
18 Als zij nu zag, dat zij vastelijk voorgenomen had met haar te gaan, zo hield zij op tot haar te spreken.
19 Alzo gingen die beiden, totdat zij te Bethlehem inkwamen; en het geschiedde, als zij te Bethlehem inkwamen, dat de ganse stad over haar beroerd werd, en zij zeiden: Is dit Naomi?
20 Maar zij zeide tot henlieden: Noemt mij niet Naomi, noemt mij Mara; want de Almachtige heeft mij grote bitterheid aangedaan.
21 Vol toog ik weg, maar ledig heeft mij de HEERE doen wederkeren; waarom zoudt gij mij Naomi noemen, daar de HEERE tegen mij getuigt, en de Almachtige mij kwaad aangedaan heeft?
22 Alzo kwam Naomi weder, en Ruth, de Moabietische, haar schoondochter, met haar, die uit de velden Moabs wederkwam; en zij kwamen te Bethlehem in het begin van de gersteoogst.

2 Naomi nu had een bloedvriend van haar man, een man, geweldig van vermogen, van het geslacht van Elimelech; en zijn naam was Boaz.
2 En Ruth, de Moabietische, zeide tot Naomi: Laat mij toch in het veld gaan, en van de aren oplezen, achter dien, in wiens ogen ik genade zal vinden. En zij zeide tot haar: Ga heen, mijn dochter!
3 Zo ging zij heen, en kwam en las op in het veld, achter de maaiers; en haar viel bij geval voor, een deel van het veld van Boaz, die van het geslacht van Elimelech was.
4 En ziet, Boaz kwam van Bethlehem, en zeide tot de maaiers: De HEERE zij met ulieden! En zij zeiden tot hem: De HEERE zegene u!
5 Daarna zeide Boaz tot zijn jongen, die over de maaiers gezet was: Wiens is deze jonge vrouw?
6 En de jongen, die over de maaiers gezet was, antwoordde en zeide: Deze is

de Moabietische jonge vrouw,
die met Naomi wedergekomen
is uit de velden Moabs;
7 En zij heeft gezegd: Laat mij
toch oplezen en aren bij de
garven verzamelen, achter de
maaiers; zo is zij gekomen en
heeft gestaan van des morgens
af tot nu toe; nu is haar te huis
blijven weinig.
8 Toen zeide Boaz tot Ruth:
Hoort gij niet, mijn dochter?
Ga niet, om in een ander veld
op te lezen; ook zult gij van hier
niet weggaan, maar hier zult gij
u houden bij mijn maagden.
9 Uw ogen zullen zijn op dit
veld, dat zij maaien zullen,
en gij zult achter haarlieden
gaan; heb ik den jongens
niet geboden, dat men u niet
aanroere? Als u dorst, zo ga tot
de vaten, en drink van hetgeen
de jongens zullen geschept
hebben.
10 Toen viel zij op haar
aangezicht, en boog zich
ter aarde, en zij zeide tot
hem: Waarom heb ik genade
gevonden in uw ogen, dat gij
mij kent, daar ik een vreemde
ben?
11 En Boaz antwoordde en
zeide tot haar: Het is mij wel
aangezegd alles, wat gij bij uw
schoonmoeder gedaan hebt, na
de dood uws mans, en hebt uw
vader en uw moeder, en het
land uwer geboorte verlaten,
en zijt heengegaan tot een volk,
dat gij van te voren niet kendet.
12 De HEERE vergelde u uw
daad en uw loon zij volkomen,
van den HEERE, den God
Israels, onder wiens vleugelen
gij gekomen zijt om toevlucht
te nemen!
13 En zij zeide: Laat mij
genade vinden in uw ogen,
mijn heer, dewijl gij mij
getroost hebt, en dewijl gij naar
het hart uwer dienstmaagd
gesproken hebt, hoewel ik
niet ben, gelijk een uwer
dienstmaagden.
14 Als het nu etenstijd was,
zeide Boaz tot haar: Kom hier
bij, en eet van het brood, en
doop uw bete in den azijn. Zo
zat zij neder aan de zijde van
de maaiers, en hij langde haar
geroost koren, en zij at, en werd
verzadigd, en hield over.
15 Als zij nu opstond, om op
te lezen, zo gebood Boaz zijn
jongens, zeggende: Laat haar
ook tussen de garven oplezen,
en beschaamt haar niet.
16 Ja, laat ook allengskens van
de handvollen voor haar wat
vallen, en laat het liggen, dat
zij het opleze, en bestraft haar
niet.
17 Alzo las zij op in dat veld,
tot aan den avond; en zij sloeg
uit, wat zij opgelezen had, en
het was omtrent een efa gerst.
18 En zij nam het op, en
kwam in de stad; en haar
schoonmoeder zag, wat zij
opgelezen had; ook bracht
zij voort, en gaf haar, wat
zij van haar verzadiging
overgehouden had.
19 Toen zeide haar
schoonmoeder tot haar: Waar
hebt gij heden opgelezen,
en waar hebt gij gewrocht?

Gezegend zij, die u gekend heeft! En zij verhaalde haar schoonmoeder, bij wien zij gewrocht had, en zeide: De naam des mans, bij welken ik heden gewrocht heb, is Boaz.

20 Toen zeide Naomi tot haar schoondochter: Gezegend zij den HEERE, Die Zijn weldadigheid niet heeft nagelaten aan de levenden en aan de doden! Voorts zeide Naomi tot haar: Die man is ons nabestaande; hij is een van onze lossers.

21 En Ruth, de Moabietische, zeide: Ook, omdat hij tot mij gezegd heeft: Gij zult u houden bij de jongens, die ik heb, totdat zij den gansen oogst, die ik heb, zullen hebben voleindigd.

22 En Naomi zeide tot haar schoondochter Ruth: Het is goed, mijn dochter, dat gij met zijn maagden uitgaat, opdat zij u niet tegenvallen in een ander veld.

23 Alzo hield zij zich bij de maagden van Boaz, om op te lezen, totdat de gersteoogst en tarweoogst voleindigd waren; en zij bleef bij haar schoonmoeder.

3 En Naomi, haar schoonmoeder, zeide tot haar: Mijn dochter! zoude ik u geen rust zoeken, dat het u welga?

2 Nu dan, is niet Boaz, met wiens maagden gij geweest zijt, van onze bloedvriendschap? Zie, hij zal dezen nacht gerst op den dorsvloer wannen.

3 Zo baad u, en zalf u, en doe uw klederen aan, en ga af naar den dorsvloer; maar maak u den man niet bekend, totdat hij geeindigd zal hebben te eten en te drinken.

4 En het zal geschieden, als hij nederligt, dat gij de plaats zult merken, waar hij zal nedergelegen zijn; ga dan in, en sla zijn voetdeksel op, en leg u; zo zal hij u te kennen geven, wat gij doen zult.

5 En zij zeide tot haar: Al wat gij tot mij zegt, zal ik doen.

6 Alzo ging zij af naar den dorsvloer, en deed naar alles, wat haar schoonmoeder haar geboden had.

7 Als nu Boaz gegeten en gedronken had, en zijn hart vrolijk was, zo kwam hij om neder te liggen aan het uiterste van een koren hoop. Daarna kwam zij stilletjes in, en sloeg zijn voetdeksel op, en legde zich.

8 En het geschiedde te middernacht, dat die man verschrikte, en om zich greep; en ziet, een vrouw lag aan zijn voetdeksel.

9 En hij zeide: Wie zijt gij? En zij zeide: Ik ben Ruth, uw dienstmaagd, breid dan uw vleugel uit over uw dienstmaagd, want gij zijt de losser.

10 En hij zeide: Gezegend zijt gij den HEERE, mijn dochter! Gij hebt deze uw laatste weldadigheid beter gemaakt dan de eerste, dewijl gij geen jonge gezellen zijt nagegaan,

hetzij arm of rijk.

11 En nu, mijn dochter, vrees niet; al wat gij gezegd hebt, zal ik u doen; want de ganse stad mijns volks weet, dat gij een deugdelijke vrouw zijt.

12 Nu dan, wel is waar, dat ik een losser ben; maar er is nog een losser, nader dan ik.

13 Blijf dezen nacht over; voorts in den morgen zal het geschieden, indien hij u lost, goed, laat hem lossen; maar indien het hem niet lust u te lossen, zo zal ik u lossen, zo waarachtig als de HEERE leeft; leg u neder tot den morgen toe.

14 Alzo lag zij neder aan zijn voetdeksel tot den morgen toe; en zij stond op, eer dat de een den ander kennen kon; want hij zeide: Het worde niet bekend, dat een vrouw op den dorsvloer gekomen is.

15 Voorts zeide hij: Lang den sluier, die op u is, en houd dien; en zij hield hem; en hij mat zes maten gerst, en legde ze op haar; daarna ging hij in de stad.

16 Zij nu kwam tot haar schoonmoeder, dewelke zeide: Wie zijt gij, mijn dochter? En zij verhaalde haar alles, wat die man haar gedaan had.

17 Ook zeide zij: Deze zes maten gerst heeft hij mij gegeven; want hij zeide tot mij: Kom niet ledig tot uw schoonmoeder.

18 Toen zeide zij: Zit stil, mijn dochter, totdat gij weet, hoe de zaak zal vallen; want die man zal niet rusten, tenzij dat hij heden deze zaak voleind hebbe.

4 En Boaz ging op in de poort, en zette zich aldaar en ziet, de losser, van welken Boaz gesproken had, ging voorbij; zo zeide hij: Wijk herwaarts, zet u hier, gij, zulk een! En hij week derwaarts, en zette zich.

2 En hij nam tien mannen van de oudsten der stad, en zeide: Zet u hier; en zij zetten zich.

3 Toen zeide hij tot dien losser: Het stuk lands, dat van onzen broeder Elimelech was, heeft Naomi, die uit der Moabieten land wedergekomen is, verkocht;

4 En ik heb gezegd: Ik zal het voor uw oor openbaren, zeggende: Aanvaard het in tegenwoordigheid der inwoners, en in tegenwoordigheid der oudsten mijns volks; zo gij het zult lossen, los het; en zo men het ook niet zou lossen, verklaar het mij, dat ik het wete; want er is niemand, behalve gij, die het losse, en ik na u. Toen zeide hij: Ik zal het lossen.

5 Maar Boaz zeide: Ten dage, als gij het land aanvaardt van de hand van Naomi, zo zult gij het ook aanvaarden van Ruth, de Moabietische, de huisvrouw des verstorvenen, om den naam des verstorvenen te verwekken over zijn erfdeel.

6 Toen zeide die losser: Ik zal het voor mij niet kunnen lossen, opdat ik mijn erfdeel niet misschien verderve; los gij mijn lossing voor u; want ik zal niet kunnen lossen.

7 Nu was dit van ouds een gewoonheid in Israel, bij de lossing en bij de verwisseling, om de ganse zaak te bevestigen, zo trok de man zijn schoen uit en gaf die aan zijn naaste; en dit was tot een getuigenis in Israel.

8 Zo zeide de losser tot Boaz: Aanvaard gij het voor u; en hij trok zijn schoen uit.

9 Toen zeide Boaz tot de oudsten en al het volk: Gijlieden zijt heden getuigen, dat ik aanvaard heb alles, wat van Elimelech geweest is, en alles, wat van Chiljon en Machlon geweest is, van de hand van Naomi.

10 Daartoe aanvaard ik mij ook Ruth, de Moabietische, de huisvrouw van Machlon, tot een vrouw, om den naam des verstorvenen over zijn erfdeel te verwekken, opdat de naam des verstorvenen niet worde uitgeroeid van zijn broederen, en van de poort zijner plaats; gijlieden zijt heden getuigen.

11 En al het volk, dat in de poort was, mitsgaders de oudsten zeiden: Wij zijn getuigen; de HEERE make deze vrouw, die in uw huis komt, als Rachel en als Lea, die beiden het huis van Israel gebouwd hebben; en handel kloekelijk in Efratha, en maak uw naam vermaard in Bethlehem!

12 En uw huis zij, als het huis van Perez (die Thamar aan Juda baarde), van het zaad, dat de HEERE u geven zal uit deze jonge vrouw.

13 Alzo nam Boaz Ruth, en zij werd hem ter vrouwe, en hij ging tot haar in; en de HEERE gaf haar, dat zij zwanger werd en een zoon baarde.

14 Toen zeiden de vrouwen tot Naomi: Geloofd zij de HEERE, Die niet heeft nagelaten u heden een losser te geven; en zijn naam worde vermaard in Israel!

15 Die zal u zijn tot een verkwikker der ziel, en om uw ouderdom te onderhouden; want uw schoondochter, die u liefheeft, heeft hem gebaard, dewelke u beter is dan zeven zonen.

16 En Naomi nam dat kind, en zette het op haar schoot, en werd zijn voedster.

17 En de naburinnen gaven hem een naam, zeggende: Aan Naomi is een zoon geboren; en zij noemden zijn naam Obed; deze is de vader van Isai, Davids vader.

18 Dit nu zijn de geboorten van Perez: Perez gewon Hezron;

19 En Hezron gewon Ram; en Ram gewon Amminadab;

20 En Amminadab gewon Nahesson; en Nahesson gewon Salma;

21 En Salmon gewon Boaz, en Boaz gewon Obed;

22 En Obed gewon Isai; en Isai gewon David.

DE
KLAAGLIEDEREN
VAN JEREMÍA

1 *Aleph.* Hoe zit die stad zo eenzaam, die vol volks was, zij is als een weduwe geworden, zij, die groot was onder de heidenen, een vorstin onder de landschappen, is cijnsbaar geworden.
2 *Beth.* Zij weent steeds des nachts, en haar tranen lopen over haar kinnebakken; zij heeft geen trooster onder al haar liefhebbers; al haar vrienden hebben trouwelooslijk met haar gehandeld, zij zijn haar tot vijanden geworden.
3 *Gimel.* Juda is in gevangenis gegaan vanwege de ellende, en vanwege de veelheid der dienstbaarheid; zij woont onder de heidenen, zij vindt geen rust; al haar vervolgers achterhalen ze tussen de engten.
4 *Daleth.* De wegen Sions treuren, omdat niemand op het feest komt; al haar poorten zijn woest, haar priesters zuchten: haar jonkvrouwen zijn bedroefd, en zij zelve is in bitterheid.
5 *He.* Haar tegenpartijders zijn ten hoofd geworden, haar vijanden zijn gerust; omdat haar de HEERE bedroefd heeft, vanwege de veelheid harer overtredingen; haar kinderkens gaan henen in de gevangenis voor het aangezicht des tegenpartijders.
6 *Vau.* En van de dochter Sions is al haar sieraad weggegaan; haar vorsten zijn als de herten, die geen weide vinden, en zij gaan krachteloos henen voor het aangezicht des vervolgers.
7 *Zain.* Jeruzalem is, in de dagen harer ellende en harer veelvuldige ballingschap, indachtig aan al haar gewenste dingen, die zij van oude dagen af gehad heeft; dewijl haar volk door de hand des tegenpartijders valt, en zij geen helper heeft; de tegenpartijders zien haar aan, zij spotten met haar rustdagen.
8 *Cheth.* Jeruzalem heeft zwaarlijk gezondigd, daarom is zij als een afgezonderde vrouw geworden; allen, die haar eerden, achten haar onwaard, dewijl zij haar naaktheid gezien hebben; zij zucht ook, en zij is achterwaarts gekeerd.
9 *Teth.* Haar onreinheid is in haar zomen, zij heeft niet gedacht aan haar uiterste, daarom is zij wonderbaarlijk omlaag gedaald; zij heeft geen trooster. HEERE, zie mijn ellende aan, want de vijand maakt zich groot.
10 *Jod.* De tegenpartijder heeft zijn hand aan al haar gewenste dingen uitgebreid; immers heeft zij aangezien, dat

de heidenen in haar heiligdom
gingen, waarvan Gij geboden
hadt, dat zij in Uw gemeente
niet komen zouden.
11 *Caph.* Al haar volk zucht,
brood zoekende, zij hebben
hun gewenste dingen voor
spijs gegeven, om de ziel te
verkwikken. Zie, HEERE, en
aanschouw, dat ik onwaard
geworden ben.
12 *Lamed.* Gaat het ulieden
niet aan, gij allen, die over
weg gaat? Schouwt het aan en
ziet, of er een smart zij gelijk
mijn smart, die mij aangedaan
is, waarmede de HEERE mij
bedroefd heeft ten dage der
hittigheid Zijns toorns.
13 *Mem.* Van de hoogte heeft
Hij een vuur in mijn beenderen
gezonden, waarover Hij
geheerst heeft; Hij heeft voor
mijn voeten een net uitgebreid,
Hij heeft mij achterwaarts
doen keren, Hij heeft mij
woest en ziek gemaakt den
gansen dag.
14 *Nun.* Het juk mijner
overtredingen is aangebonden
door Zijn hand, zij zijn
samengevlochten, zij zijn op
mijn hals geklommen; Hij heeft
mijn kracht doen vervallen; de
HEERE heeft mij in hun handen
gegeven, ik kan niet opstaan.
15 *Samech.* De Heere heeft
al mijn sterken in het midden
van mij vertreden; Hij heeft
een bijeenkomst over mij
uitgeroepen, om mijn
jongelingen te verbreken;
de Heere heeft de wijnpers der
jonkvrouw, der dochter van
Juda, getreden.
16 *Ain.* Om dezer dingen
wille ween ik; mijn oog, mijn
oog vliet af van water, omdat
de trooster, die mijn ziel zou
verkwikken, verre van mij is;
mijn kinderen zijn verwoest,
omdat de vijand de overhand
heeft.
17 *Pe.* Sion breidt haar handen
uit, daar is geen trooster voor
haar; de HEERE heeft van
Jakob geboden, dat die rondom
hem zijn, zijn tegenpartijders
zouden zijn; Jeruzalem is als
een afgezonderde vrouw onder
hen.
18 *Tsade.* De HEERE is
rechtvaardig, want ik ben
Zijn mond wederspannig
geweest; hoort toch, alle
gij volken, en ziet mijn
smart; mijn jonkvrouwen en
mijn jongelingen zijn in de
gevangenis gegaan.
19 *Koph.* Ik riep tot mijn
liefhebbers, maar zij hebben
mij bedrogen; mijn priesters en
mijn oudsten hebben in de stad
den geest gegeven, als zij spijze
voor zich zochten, opdat zij
hun ziel mochten verkwikken.
20 *Resch.* Aanzie, HEERE, want
mij is bange; mijn ingewand is
beroerd, mijn hart heeft zich
omgekeerd in het binnenste
van mij, want ik ben zeer
wederspannig geweest; van
buiten heeft mij het zwaard
van kinderen beroofd, van
binnen is als de dood.
21 *Schin.* Zij horen, dat ik
zucht, maar ik heb geen
trooster; al mijn vijanden

horen mijn kwaad; en zij zijn vrolijk, dat Gij het gedaan hebt; als Gij den dag zult voortgebracht hebben, dien Gij uitgeroepen hebt, zo zullen zij zijn, gelijk ik ben.
22 *Thau.* Laat al hun kwaad voor Uw aangezicht komen, en doe hun, gelijk als Gij mij gedaan hebt vanwege al mijn overtredingen; want mijn zuchtingen zijn vele, en mijn hart is mat.

2 *Aleph.* Hoe heeft de Heere de dochter Sions in Zijn toorn bewolkt? Hij heeft de heerlijkheid van Israel van den hemel op de aarde nedergeworpen; en Hij heeft aan de voetbank Zijner voeten niet gedacht in den dag Zijns toorns.
2 *Beth.* De Heere heeft al de woningen Jakobs verslonden, en heeft ze niet verschoond; Hij heeft de vastigheden der dochter van Juda afgebroken in Zijn verbolgenheid, Hij heeft gemaakt, dat zij de aarde raken; Hij heeft het koninkrijk en deszelfs vorsten ontheiligd.
3 *Gimel.* Hij heeft, in ontsteking des toorns, den gehelen hoorn Israels afgehouwen; Hij heeft Zijn rechterhand achterwaarts getrokken, toen de vijand kwam, en Hij is tegen Jakob ontstoken als een vlammend vuur, dat rondom verteert.
4 *Daleth.* Hij heeft Zijn boog gespannen als een vijand; Hij heeft zich met Zijn rechterhand gesteld als een tegenpartijder, dat Hij doodde al de begeerlijke dingen der ogen; Hij heeft Zijn grimmigheid in de tent der dochter Sions uitgestort als een vuur.
5 *He.* De Heere is geworden als een vijand; Hij heeft Israel verslonden, Hij heeft al haar paleizen verslonden. Hij heeft deszelfs vastigheden verdorven; en Hij heeft bij de dochter van Juda het klagen en kermen vermenigvuldigd.
6 *Vau.* En Hij heeft Zijn hut met geweld afgerukt, als een hof, Hij heeft Zijn vergaderplaats verdorven; de HEERE heeft in Sion doen vergeten den hoogtijd en den sabbat, en Hij heeft in de gramschap Zijns toorns den koning en den priester smadelijk verworpen.
7 *Zain.* De Heere heeft Zijn altaar verstoten. Hij heeft Zijn heiligdom te niet gedaan, Hij heeft de muren harer paleizen in des vijands hand overgegeven; zij hebben in het huis des HEEREN een stem verheven als op den dag eens gezetten hoogtijds.
8 *Cheth.* De HEERE heeft gedacht te verderven den muur der dochter Sions; Hij heeft het richtsnoer daarover getogen, Hij heeft Zijn hand niet afgewend, dat Hij ze niet verslonde; en Hij heeft den voormuur en den muur te zamen treurig gemaakt, zij zijn verzwakt.
9 *Teth.* Haar poorten zijn in de aarde verzonken; Hij heeft

haar grendelen verdorven en
gebroken; haar koning en haar
vorsten zijn onder de heidenen;
er is geen wet; haar profeten
vinden ook geen gezicht van
den HEERE.
10 *Jod.* De oudsten der
dochter Sions zitten op de
aarde, zij zwijgen stil, zij
werpen stof op hun hoofd, zij
hebben zakken aangegord; de
jonge dochters van Jeruzalem
laten haar hoofd ter aarde
hangen.
11 *Caph.* Mijn ogen zijn
verteerd door tranen, mijn
ingewand wordt beroerd; mijn
lever is ter aarde uitgeschud,
vanwege de breuk der dochter
mijns volks; omdat het kind en
de zuigeling op de straten der
stad in onmacht zinken;
12 *Lamed.* Als zij tot hun
moeders zeggen: Waar is koren
en wijn, als zij op de straten der
stad in onmacht zinken, als de
verslagenen; als zich hun ziel
uitschudt in den schoot hunner
moeders.
13 *Mem.* Wat getuigen zal
ik u brengen, wat zal ik bij
u vergelijken, gij dochter
Jeruzalems? Wat zal ik bij u
vergelijken, dat ik u trooste,
gij jonkvrouw, dochter Sions,
want uw breuk is zo groot als
de zee, wie kan u helen?
14 *Nun.* Uw profeten hebben
u ijdelheid en ongerijmdheid
gezien, en zij hebben u
uw ongerechtigheid niet
geopenbaard, om uw
gevangenis af te wenden,
maar zij hebben voor u gezien
ijdele lasten en uitstotingen.
15 *Samech.* Allen, die over
weg gaan, klappen met de
handen over u, zij fluiten en
schudden hun hoofd over de
dochter Jeruzalems, zeggende:
Is dit die stad, waar men van
zeide, dat zij volkomen van
schoonheid was, een vreugde
der ganse aarde?
16 *Pe.* Al uw vijanden sperren
hun mond op over u, zij fluiten
en knersen met de tanden,
zij zeggen: Wij hebben haar
verslonden; dit is immers de
dag, dien wij verwacht hebben,
wij hebben hem gevonden, wij
hebben hem gezien.
17 *Ain.* De HEERE heeft
gedaan, wat Hij gedacht had,
Hij heeft Zijn woord vervuld,
dat Hij bevolen had van oude
dagen; Hij heeft afgebroken
en niet gespaard; en Hij heeft
den vijand over u verblijd,
Hij heeft den hoorn uwer
tegenpartijders verhoogd.
18 *Tsade.* Hun hart
schreeuwde tot den Heere: O
gij muur der dochter Sions, laat
dag en nacht tranen afvlieten
als een beek; geef uzelve geen
rust, uw oogappel houde niet
op!
19 *Koph.* Maak u op, maak
geschrei des nachts in het
begin der nachtwaken, stort
uw hart uit voor het aangezicht
des Heeren als water; hef uw
handen tot Hem op voor de
ziel uwer kinderkens, die
in onmacht gevallen zijn
van honger, vooraan op alle
straten.

20 *Resch.* Zie, HEERE,
aanschouw toch, aan wien
Gij alzo gedaan hebt; zullen
dan de vrouwen haar vrucht
eten, de kinderkens, die men
op de handen draagt? Zullen
dan de profeet en de priester
in het heiligdom des Heeren
gedood worden?
21 *Schin.* De jongen en de
ouden liggen op de aarde op de
straten; mijn jonkvrouwen en
mijn jongelingen zijn door het
zwaard gevallen; Gij hebt ze in
den dag Uws toorns gedood,
Gij hebt ze geslacht en niet
verschoond.
22 *Thau.* Gij hebt mijn
verschrikkingen van rondom
geroepen, als tot een dag
eens gezetten hoogtijds;
en er is niemand aan den
dag des toorns des HEEREN
ontkomen of overgebleven; die
ik op de handen gedragen en
opgetogen heb, die heeft mijn
vijand omgebracht.

3 *Aleph.* Ik ben de man, die
ellende gezien heeft door
de roede Zijner verbolgenheid.
2 *Aleph.* Hij heeft mij geleid
en gevoerd in de duisternis, en
niet in het licht.
3 *Aleph.* Hij heeft Zich
immers tegen mij gewend, Hij
heeft Zijn hand den gansen
dag veranderd.
4 *Beth.* Hij heeft mijn vlees
en mijn huid oud gemaakt,
Hij heeft mijn beenderen
gebroken.
5 *Beth.* Hij heeft tegen mij
gebouwd, en Hij heeft mij met
galle en moeite omringd.
6 *Beth.* Hij heeft mij gezet in
duistere plaatsen, als degenen,
die over lang dood zijn.
7 *Gimel.* Hij heeft mij
toegemuurd, dat ik er niet
uit gaan kan; Hij heeft mijn
koperen boeien verzwaard.
8 *Gimel.* Ook wanneer ik roep
en schreeuw, sluit Hij de oren
voor mijn gebed.
9 *Gimel.* Hij heeft mij wegen
toegemuurd met uitgehouwen
stenen, Hij heeft mijn paden
verkeerd.
10 *Daleth.* Hij is mij een
loerende beer, een leeuw in
verborgen plaatsen.
11 *Daleth.* Hij heeft mijn
wegen afgewend; en Hij heeft
mij in stukken gebroken; Hij
heeft mij woest gemaakt.
12 *Daleth.* Hij heeft Zijn boog
gespannen, en Hij heeft mij den
pijl als ten doel gesteld.
13 *He.* Hij heeft Zijn pijlen in
mijn nieren doen ingaan.
14 *He.* Ik ben al mijn volk
tot belaching geworden, hun
snarenspel den gansen dag.
15 *He.* Hij heeft mij met
bitterheden verzadigd, Hij
heeft mij met alsem dronken
gemaakt.
16 *Vau.* Hij heeft mijn
tanden met zandsteentjes
verbrijzeld, Hij heeft mij in de
as nedergedrukt.
17 *Vau.* En Gij hebt mijn ziel
verre van den vrede verstoten,
ik heb het goede vergeten.
18 *Vau.* Toen zeide ik: Mijn
sterkte is vergaan, en mijn
hoop van den HEERE.

19 *Zain.* Gedenk aan
mijn ellende en aan mijn
ballingschap, aan den alsem en
galle.
20 *Zain.* Mijn ziel gedenkt er
wel terdege aan, en zij bukt
zich neder in mij.
21 *Zain.* Dit zal ik mij ter harte
nemen, daarom zal ik hopen;
22 *Cheth.* Het zijn de
goedertierenheden des
HEEREN, dat wij niet vernield
zijn, dat Zijn barmhartigheden
geen einde hebben;
23 *Cheth.* Zij zijn allen
morgen nieuw, Uw trouw is
groot.
24 *Cheth.* De HEERE is mijn
Deel, zegt mijn ziel, daarom zal
ik op Hem hopen.
25 *Teth.* De HEERE is
goed dengenen, die Hem
verwachten, der ziele, die Hem
zoekt.
26 *Teth.* Het is goed, dat men
hope, en stille zij op het heil des
HEEREN.
27 *Teth.* Het is goed voor een
man, dat hij het juk in zijn
jeugd draagt.
28 *Jod.* Hij zitte eenzaam, en
zwijge stil, omdat Hij het hem
opgelegd heeft.
29 *Jod.* Hij steke zijn mond in
het stof, zeggende: Misschien is
er verwachting.
30 *Jod.* Hij geve zijn wang
dien, die hem slaat, hij worde
zat van smaad.
31 *Caph.* Want de Heere zal
niet verstoten in eeuwigheid.
32 *Caph.* Maar als Hij
bedroefd heeft, zo zal Hij Zich
ontfermen, naar de grootheid
Zijner goedertierenheden.
33 *Caph.* Want Hij plaagt of
bedroeft des mensenkinderen
niet van harte.
34 *Lamed.* Dat men al de
gevangenen der aarde onder
Zijn voeten verbrijzelt;
35 *Lamed.* Dat men het recht
eens mans buigt voor het
aangezicht des Allerhoogsten;
36 *Lamed.* Dat men een mens
verongelijkt in zijn twistzaak;
zou het de Heere niet zien?
37 *Mem.* Wie zegt wat,
hetwelk geschiedt, zo het de
Heere niet beveelt?
38 *Mem.* Gaat niet uit den
mond des Allerhoogsten het
kwade en het goede?
39 *Mem.* Wat klaagt dan een
levend mens? Een ieder klage
vanwege zijn zonden.
40 *Nun.* Laat ons onze wegen
onderzoeken en doorzoeken,
en laat ons wederkeren tot den
HEERE.
41 *Nun.* Laat ons onze harten
opheffen, mitsgaders de
handen, tot God in den hemel,
zeggende:
42 *Nun.* Wij hebben
overtreden, en wij zijn
wederspannig geweest,
daarom hebt Gij niet gespaard.
43 *Samech.* Gij hebt ons met
toorn bedekt, en Gij hebt ons
vervolgd; Gij hebt ons gedood,
Gij hebt niet verschoond.
44 *Samech.* Gij hebt U met
een wolk bedekt, zodat er geen
gebed doorkwam.
45 *Samech.* Gij hebt ons tot
een uitvaagsel en wegwerpsel

gesteld, in het midden der
volken.
46 *Pe.* Al onze vijanden
hebben hun mond tegen ons
opgesperd.
47 *Pe.* De vreze en de kuil
zijn over ons gekomen, de
verwoesting en de verbreking.
48 *Pe.* Met waterbeken loopt
mijn oog neder, vanwege de
breuk der dochter mijns volks.
49 *Ain.* Mijn oog vliet, en kan
niet ophouden, omdat er geen
rust is;
50 *Ain.* Totdat het de HEERE
van den hemel aanschouwe, en
het zie.
51 *Ain.* Mijn oog doet mijn
ziele moeite aan, vanwege al de
dochteren mijner stad.
52 *Tsade.* Die mijn vijanden
zijn zonder oorzaak, hebben
mij als een vogeltje dapperlijk
gejaagd.
53 *Tsade.* Zij hebben mijn
leven in een kuil uitgeroeid,
en zij hebben een steen op mij
geworpen.
54 *Tsade.* De wateren
zwommen over mijn hoofd; ik
zeide: Ik ben afgesneden!
55 *Koph.* HEERE! Ik heb Uw
Naam aangeroepen uit den
ondersten kuil.
56 *Koph.* Gij hebt mijn stem
gehoord, verberg Uw oor niet
voor mijn zuchten, voor mijn
roepen.
57 *Koph.* Gij hebt U genaderd
ten dage, als ik U aanriep; Gij
hebt gezegd: Vrees niet!
58 *Resch.* Heere! Gij hebt de
twistzaken mijner ziel getwist,
Gij hebt mijn leven verlost.
59 *Resch.* Heere! Gij hebt
gezien de verkeerdheid, die
men mij aangedaan heeft,
oordeel mijn rechtzaak.
60 *Resch.* Gij hebt al hun
wraak gezien, al hun gedachten
tegen mij.
61 *Schin.* HEERE! Gij hebt hun
smaden gehoord, en al hun
gedachten tegen mij;
62 *Schin.* De lippen dergenen,
die tegen mij opstaan, en hun
dichten tegen mij den gansen
dag.
63 *Schin.* Aanschouw hun
zitten en opstaan; ik ben hun
snarenspel.
64 *Thau.* HEERE! geef hun
weder die vergelding, naar het
werk hunner handen.
65 *Thau.* Geef hun een deksel
des harten; Uw vloek zij over
hen!
66 *Thau.* Vervolg ze met toorn,
en verdelg ze van onder den
hemel des HEEREN.

4 *Aleph.* Hoe is het goud zo
verdonkerd, het goede fijne
goud zo veranderd! Hoe zijn de
stenen des heiligdoms vooraan
op alle straten verworpen!
2 *Beth.* De kostelijke kinderen
Sions, tegen fijn goud geschat,
hoe zijn zij nu gelijk gerekend
aan de aarden flessen, het
werk van de handen eens
pottenbakkers!
3 *Gimel.* Zelfs laten de
zeekalveren de borsten neder,
zij zogen hun welpen; maar
de dochter mijns volks is als
een wrede geworden, gelijk de
struisen in de woestijn.

4 *Daleth.* De tong van het zoogkind kleeft aan zijn gehemelte van dorst; de kinderkens eisen brood, er is niemand, die het hun mededeelt.

5 *He.* Die lekkernijen aten, versmachten nu op de straten; die in karmozijn opgetrokken zijn, omhelzen den drek.

6 *Vau.* En de ongerechtigheid der dochter mijns volks is groter dan de zonden van Sodom, dat als in een ogenblik omgekeerd werd, en geen handen hadden arbeid over haar.

7 *Zain.* Haar bijzondersten waren reiner dan de sneeuw, zij waren witter dan melk; zij waren roder van lichaam dan robijnen, gladder dan een saffier.

8 *Cheth.* Maar nu is hun gedaante verduisterd van zwartigheid, men kent hen niet op de straten; hun huid kleeft aan hun beenderen, zij is verdord, zij is geworden als een hout.

9 *Teth.* De verslagenen van het zwaard zijn gelukkiger dan de verslagenen van den honger; want die vlieten daarhenen, als doorstoken zijnde, omdat er geen vruchten der velden zijn.

10 *Jod.* De handen der barmhartige vrouwen hebben haar kinderen gekookt; zij zijn haar tot spijze geworden in de verbreking der dochter mijns volks.

11 *Caph.* De HEERE heeft Zijn grimmigheid volbracht, Hij heeft de hittigheid Zijns toorns uitgestort; en Hij heeft te Sion een vuur aangestoken, hetwelk haar fondamenten verteerd heeft.

12 *Lamed.* De koningen der aarde zouden het niet geloofd hebben, noch al de inwoners der wereld, dat de tegenpartijder en vijand tot de poorten van Jeruzalem zou ingaan.

13 *Mem.* Het is vanwege de zonden harer profeten, en de misdaden harer priesteren, die in het midden van haar het bloed der rechtvaardigen vergoten hebben.

14 *Nun.* Zij zwierven als blinden op de straten, zij waren met bloed besmet, zodat men niet kon zien, of men raakte hun klederen aan.

15 *Samech.* Zij riepen tot hen: Wijkt, hier is een onreine wijkt, wijkt, roert niet aan! Zekerlijk, zij zijn weggevlogen, ja, weggezworven; zij zeiden onder de heidenen: Zij zullen er niet langer wonen.

16 *Pe.* Des HEEREN aangezicht heeft ze verdeeld. Hij zal ze voortaan niet meer aanzien; zij hebben het aangezicht der priesteren niet geeerd, zij hebben den ouden geen genade bewezen.

17 *Ain.* Nog bezweken ons onze ogen, ziende naar onze ijdele hulp; wij gaapten met ons gapen op een volk, dat niet kon verlossen.

18 *Tsade.* Zij hebben onze
gangen nagespeurd, dat wij op
onze straten niet gaan konden;
ons einde is genaderd, onze
dagen zijn vervuld, ja, ons
einde is gekomen.
19 *Koph.* Onze vervolgers zijn
sneller geweest dan de arenden
des hemels; zij hebben ons op
de bergen hittiglijk vervolgd,
in de woestijn hebben zij ons
lagen gelegd.
20 *Resch.* De adem onzer
neuzen, de gezalfde des
HEEREN, is gevangen in hun
groeven; van welken wij
zeiden: Wij zullen onder
zijn schaduw leven onder de
heidenen!
21 *Schin.* Wees vrolijk, en
verblijd u, gij dochter Edoms,
die in het land Uz woont! doch
de beker zal ook tot u komen,
gij zult dronken worden, en
ontbloot worden.
22 *Thau.* Uw ongerechtigheid
heeft een einde, o gij dochter
Sions! Hij zal u niet meer
gevankelijk doen wegvoeren;
maar uw ongerechtigheid, o
gij dochter Edoms! zal Hij
bezoeken; Hij zal uw zonden
ontdekken.

5 Gedenk, HEERE, wat ons
geschied is, aanschouw
het, en zie onzen smaad aan.
2 Ons erfdeel is tot de
vreemdelingen gewend, onze
huizen tot de uitlanders.
3 Wij zijn wezen zonder
vader, onze moeders zijn als de
weduwen.
4 Ons water moeten wij voor
geld drinken; ons hout komt
ons op prijs te staan.
5 Wij lijden vervolging op
onze halzen; zijn wij woede,
men laat ons geen rust.
6 Wij hebben den Egyptenaar
de hand gegeven, en den
Assyrier, om met brood
verzadigd te worden.
7 Onze vaders hebben
gezondigd, en zijn niet
meer, en wij dragen hun
ongerechtigheden.
8 Knechten heersen over ons;
er is niemand, die ons uit hun
hand rukke.
9 Wij moeten ons brood met
gevaar onzes levens halen,
vanwege het zwaard der
woestijn.
10 Onze huid is zwart
geworden gelijk een oven,
vanwege den geweldigen
storm des hongers.
11 Zij hebben de vrouwen te
Sion verkracht, en de jonge
dochters in de steden van Juda.
12 De vorsten zijn door
hunlieder hand opgehangen;
de aangezichten der ouden zijn
niet geeerd geweest.
13 Zij hebben de jongelingen
weggenomen, om te malen, en
de jongens struikelen onder het
hout.
14 De ouden houden op van
de poort, de jongelingen van
hun snarenspel.
15 De vreugde onzes harten
houdt op, onze rei is in
treurigheid veranderd.
16 De kroon onzes hoofds is
afgevallen; o wee nu onzer, dat
wij zo gezondigd hebben!

17 Daarom is ons hart mat,
om deze dingen zijn onze ogen
duister geworden.
18 Om des bergs Sions wil, die
verwoest is, waar de vossen op
lopen.
19 Gij, o HEERE, zit in
eeuwigheid, Uw troon is van
geslacht tot geslacht.
20 Waarom zoudt Gij ons
steeds vergeten? Waarom
zoudt Gij ons zo langen tijd
verlaten?
21 HEERE, bekeer ons tot U,
zo zullen wij bekeerd zijn;
vernieuw onze dagen als van
ouds.
22 Want zoudt Gij ons
ganselijk verwerpen? Zoudt
Gij zozeer tegen ons verbolgen
zijn?

HET BOEK

PREDIKER

1 De woorden van den prediker, den zoon van David, den koning te Jeruzalem.
2 Ijdelheid der ijdelheden, zegt de prediker; ijdelheid der ijdelheden, het is al ijdelheid.
3 Wat voordeel heeft de mens van al zijn arbeid, dien hij arbeidt onder de zon?
4 Het ene geslacht gaat, en het andere geslacht komt; maar de aarde staat in der eeuwigheid.
5 Ook rijst de zon op, en de zon gaat onder, en zij hijgt naar haar plaats, waar zij oprees.
6 Zij gaat naar het zuiden, en zij gaat om naar het noorden; de wind gaat steeds omgaande, en de wind keert weder tot zijn omgangen.
7 Al de beken gaan in de zee, nochtans wordt de zee niet vol; naar de plaats, waar de beken heengaan, derwaarts gaande keren zij weder.
8 Al deze dingen worden zo moede, dat het niemand zou kunnen uitspreken; het oog wordt niet verzadigd met zien; en het oor wordt niet vervuld van horen.
9 Hetgeen er geweest is, hetzelve zal er zijn, en hetgeen er gedaan is, hetzelve zal er gedaan worden; zodat er niets nieuws is onder de zon.
10 Is er enig ding, waarvan men zou kunnen zeggen: Ziet dat, het is nieuw? Het is alreeds geweest in de eeuwen, die voor ons geweest zijn.
11 Er is geen gedachtenis van de voorgaande dingen; en van de navolgende dingen, die zijn zullen, van dezelve zal ook geen gedachtenis zijn bij degenen, die namaals wezen zullen.
12 Ik, prediker, was koning over Israel te Jeruzalem.
13 En ik begaf mijn hart om met wijsheid te onderzoeken, en na te speuren al wat er geschiedt onder den hemel. Deze moeilijke bezigheid heeft God den kinderen der mensen gegeven, om zich daarin te bekommeren.
14 Ik zag al de werken aan, die onder de zon geschieden; en ziet, het was al ijdelheid en kwelling des geestes.
15 Het kromme kan niet recht gemaakt worden; en hetgeen ontbreekt, kan niet geteld worden.
16 Ik sprak met mijn hart, zeggende: Zie, ik heb wijsheid vergroot en vermeerderd, boven allen, die voor mij te Jeruzalem geweest zijn; en mijn hart heeft veel wijsheid en wetenschap gezien.
17 En ik begaf mijn hart om wijsheid en wetenschap te weten, onzinnigheden en dwaasheid; ik ben gewaar geworden, dat ook dit een kwelling des geestes is.

18 Want in veel wijsheid
is veel verdriet; en die
wetenschap vermeerdert,
vermeerdert smart.

2 Ik zeide in mijn hart: Nu,
welaan, ik zal u beproeven
door vreugde; derhalve zie het
goede aan; maar zie, ook dat
was ijdelheid.
2 Tot het lachen zeide ik: Gij
zijt onzinnig, en tot de vreugde:
Wat maakt deze?
3 Ik heb in mijn hart
nagespeurd, om mijn vlees
op te houden in den wijn,
(nochtans leidende mijn
hart in wijsheid) en om de
dwaasheid vast te houden,
totdat ik zou zien wat den
kinderen der mensen het best
ware, dat zij doen zouden
onder den hemel, gedurende
het getal der dagen huns
levens.
4 Ik maakte mij grote
werken, ik bouwde mij huizen,
ik plantte mij wijngaarden.
5 Ik maakte mij hoven en
lusthoven, en ik plantte bomen
in dezelve, van allerlei vrucht.
6 Ik maakte mij vijvers van
wateren, om daarmede te
bewateren het woud, dat met
bomen groende.
7 Ik kreeg knechten en
maagden, en ik had kinderen
des huizes; ook had ik een
groot bezit van runderen en
schapen, meer dan allen, die
voor mij te Jeruzalem geweest
waren.
8 Ik vergaderde mij ook
zilver en goud, en kleinoden
der koningen en der
landschappen; ik bestelde
mij zangers en zangeressen,
en wellustigheden der
mensenkinderen, snarenspel,
ja, allerlei snarenspel.
9 En ik werd groot, en nam
toe, meer dan iemand, die voor
mij te Jeruzalem geweest was;
ook bleef mijn wijsheid mij bij.
10 En al wat mijn ogen
begeerden, dat onttrok ik hun
niet; ik wederhield mijn hart
niet van enige blijdschap,
maar mijn hart was verblijd
vanwege al mijn arbeid; en
dit was mijn deel van al mijn
arbeid.
11 Toen wendde ik mij tot al
mijn werken, die mijn handen
gemaakt hadden, en tot den
arbeid, dien ik werkende
gearbeid had; ziet, het was
al ijdelheid en kwelling des
geestes, en daarin was geen
voordeel onder de zon.
12 Daarna wendde ik mij,
om te zien wijsheid, ook
onzinnigheden en dwaasheid;
want hoe zou een mens, die
den koning nakomen zal, doen
hetgeen alrede gedaan is?
13 Toen zag ik, dat de
wijsheid uitnemendheid heeft
boven de dwaasheid, gelijk
het licht uitnemendheid heeft
boven de duisternis.
14 De ogen des wijzen zijn in
zijn hoofd, maar de zot wandelt
in de duisternis. Toen bemerkte
ik ook, dat enerlei geval hun
allen bejegent.
15 Dies zeide ik in mijn
hart: Gelijk het den dwaze
bejegent, zal het ook mijzelven

bejegenen; waarom heb ik dan toen meer naar wijsheid gestaan? Toen sprak ik in mijn hart, dat ook hetzelve ijdelheid was.
16 Want er zal in eeuwigheid niet meer gedachtenis van een wijze, dan van een dwaas zijn; aangezien hetgeen nu is, in de toekomende dagen altemaal vergeten wordt; en hoe sterft de wijze met den zot?
17 Daarom haatte ik dit leven, want dit werk dacht mij kwaad, dat onder de zon geschiedt; want het is al ijdelheid en kwelling des geestes.
18 Ik haatte ook al mijn arbeid, dien ik bearbeid had onder de zon, dat ik dien zou achterlaten aan een mens, die na mij wezen zal.
19 Want wie weet, of hij wijs zal zijn, of dwaas? Evenwel zal hij heersen over al mijn arbeid, dien ik bearbeid heb en dien ik wijselijk beleid heb onder de zon. Dat is ook ijdelheid.
20 Daarom keerde ik mij om, om mijn hart te doen wanhopen over al den arbeid, dien ik bearbeid heb onder de zon.
21 Want er is een mens, wiens arbeid in wijsheid, en in wetenschap, en in geschikkelijkheid is; nochtans zal hij die overgeven tot zijn deel, aan een mens, die daaraan niet gearbeid heeft. Dit is ook ijdelheid en een groot kwaad.
22 Wat heeft toch die mens van al zijn arbeid, en van de kwellingen zijns harten, dien hij is bearbeidende onder de zon?
23 Want al zijn dagen zijn smarten, en zijn bezigheid is verdriet; zelfs des nachts rust zijn hart niet. Datzelve is ook ijdelheid.
24 Is het dan niet goed voor den mens, dat hij ete en drinke, en dat hij zijn ziel het goede doe genieten in zijn arbeid? Ik heb ook gezien, dat zulks van de hand Gods is.
25 (Want wie zou er van eten, of wie zou zich daartoe haasten, meer dan ik zelf?)
26 Want Hij geeft wijsheid, en wetenschap, en vreugde den mens, die goed is voor Zijn aangezicht; maar den zondaar geeft Hij bezigheid om te verzamelen en te vergaderen, opdat Hij het geve dien, die goed is voor Gods aangezicht. Dit is ook ijdelheid en kwelling des geestes.

3 Alles heeft een bestemden tijd, en alle voornemen onder den hemel heeft zijn tijd.
2 Er is een tijd om geboren te worden, en een tijd om te sterven; een tijd om te planten, en een tijd om het geplante uit te roeien;
3 Een tijd om om te doden, en een tijd om te genezen; een tijd om af te breken, en een tijd om te bouwen;
4 Een tijd om te wenen, en een tijd om te lachen; een tijd om te kermen, en een tijd om op te springen;

5 Een tijd om stenen weg te
werpen, en een tijd om stenen
te vergaderen; een tijd om te
omhelzen, en een tijd om verre
te zijn van omhelzen;
6 Een tijd om te zoeken, en
een tijd om verloren te laten
gaan; een tijd om te bewaren,
en een tijd om weg te werpen;
7 Een tijd om te scheuren, en
een tijd om toe te naaien; een
tijd om te zwijgen, en een tijd
om te spreken;
8 Een tijd om lief te hebben,
en een tijd om te haten; een
tijd van oorlog, en een tijd van
vrede.
9 Wat voordeel heeft hij, die
werkt, van hetgeen hij arbeidt?
10 Ik heb gezien de bezigheid,
die God den kinderen der
mensen gegeven heeft, om
zichzelven daarmede te
bekommeren.
11 Hij heeft ieder ding schoon
gemaakt op zijn tijd; ook heeft
Hij de eeuw in hun hart gelegd,
zonder dat een mens het werk,
dat God gemaakt heeft, kan
uitvinden, van het begin tot het
einde toe.
12 Ik heb gemerkt, dat er niets
beters voor henlieden is, dan
zich te verblijden, en goed te
doen in zijn leven.
13 Ja ook, dat ieder mens ete
en drinke, en het goede geniete
van al zijn arbeid, Dit is een
gave Gods.
14 Ik weet, dat al wat God
doet, dat zal in der eeuwigheid
zijn, en er is niet toe te doen,
noch is er af te doen; en God
doet dat, opdat men vreze voor
Zijn aangezicht.
15 Hetgeen geweest is, dat is
nu, en wat wezen zal, dat is
alrede geweest; en God zoekt
het weggedrevene.
16 Verder heb ik ook gezien
onder de zon, ter plaatse
des gerichts, aldaar was
goddeloosheid; en ter plaatse
der gerechtigheid, aldaar was
goddeloosheid.
17 Ik zeide in mijn hart:
God zal den rechtvaardige
en den goddeloze oordelen;
want aldaar is de tijd voor alle
voornemen, en over alle werk.
18 Ik zeide in mijn hart van
de positie der mensenkinderen,
dat God hen zal verklaren, en
dat zij zullen zien, dat zij als de
beesten zijn aan zichzelven.
19 Want wat den kinderen
der mensen wedervaart, dat
wedervaart ook den beesten;
en enerlei wedervaart hun
beiden; gelijk die sterft,
alzo sterft deze, en zij allen
hebben enerlei adem, en de
uitnemendheid der mensen
boven de beesten is geen; want
allen zijn zij ijdelheid.
20 Zij gaan allen naar een
plaats; zij zijn allen uit het stof,
en zij keren allen weder tot het
stof.
21 Wie merkt, dat de adem
van de kinderen der mensen
opvaart naar boven, en de
adem der beesten nederwaarts
vaart in de aarde?
22 Dies ik gezien heb, dat er
niets beters is, dan dat de mens
zich verblijde in zijn werken,
want dat is zijn deel; want wie

zal hem daarhenen brengen, dat hij ziet, hetgeen na hem geschieden zal?

4 Daarna wende ik mij, en zag aan al de onderdrukkingen, die onder de zon geschieden; en ziet, er waren de tranen der verdrukten, en dergenen, die geen trooster hadden; en aan de zijde hunner verdrukkers was macht, zij daarentegen hadden geen vertrooster.
2 Dies prees ik de doden, die alrede gestorven waren, boven de levenden, die tot nog toe levend zijn.
3 Ja, hij is beter dan die beiden, die nog niet geweest is, die niet gezien heeft het boze werk, dat onder de zon geschiedt.
4 Verder zag ik al den arbeid en alle geschikkelijkheid des werks, dat het den mens nijd van zijn naaste aanbrengt. Dat is ook ijdelheid en kwelling des geestes.
5 De zot vouwt zijn handen samen, en eet zijn eigen vlees.
6 Een hand vol met rust is beter, dan beide de vuisten vol met arbeid en kwelling des geestes.
7 Ik wendde mij wederom, en ik zag een ijdelheid onder de zon;
8 Daar is er een, en geen tweede; hij heeft ook geen kind, noch broeder; nochtans is van al zijn arbeid geen einde; ook wordt zijn oog niet verzadigd van den rijkdom, en zegt niet: Voor wien arbeide ik toch, en doe mijn ziel gebrek hebben van het goede? Dit is ook ijdelheid, en het is een moeilijke bezigheid.
9 Twee zijn beter dan een; want zij hebben een goede beloning van hun arbeid;
10 Want indien zij vallen, de een richt zijn metgezel op; maar wee den ene, die gevallen is, want er is geen tweede om hem op te helpen.
11 Ook, indien twee te zamen liggen, zo hebben zij warmte; maar hoe zou een alleen warm worden?
12 En indien iemand den een mocht overweldigen, zo zullen de twee tegen hem bestaan; en een drievoudig snoer wordt niet haast gebroken.
13 Beter is een arm en wijs jongeling, dan een oud en zot koning, die niet weet van meer vermaand te worden.
14 Want een komt uit het gevangenhuis, om koning te zijn; daar ook een, die in zijn koninkrijk geboren is, verarmt.
15 Ik zag al de levenden wandelen onder de zon, met de jongeling, den tweede, die in diens plaats staan zal.
16 Er is geen einde van al het volk, van allen, die voor hen geweest zijn; de nakomelingen zullen zich ook over hem niet verblijden; gewisselijk, dat is ook ijdelheid en kwelling des geestes.

5 Bewaar uw voet, als gij tot het huis Gods ingaat, en

zijt liever nabij om te horen,
dan om der zotten slachtoffer
te geven; want zij weten niet,
dat zij kwaad doen.
2 Wees niet te snel met uw
mond, en uw hart haaste niet
een woord voort te brengen
voor Gods aangezicht; want
God is in den hemel, en gij zijt
op de aarde; daarom laat uw
woorden weinig zijn.
3 Want gelijk de droom komt
door veel bezigheid, alzo de
stem des zots door de veelheid
der woorden.
4 Wanneer gij een gelofte aan
God zult beloofd hebben, stel
niet uit dezelve te betalen; want
Hij heeft geen lust aan zotten;
wat gij zult beloofd hebben,
betaal het.
5 Het is beter, dat gij niet
belooft, dan dat gij belooft en
niet betaalt.
6 Laat uw mond niet toe,
dat hij uw vlees zou doen
zondigen; en zeg niet voor
het aangezicht des engels, dat
het een dwaling was; waarom
zou God grotelijks toornen,
om uwer stemme wille, en
verderven het werk uwer
handen?
7 Want gelijk in de veelheid
der dromen ijdelheden zijn,
alzo in veel woorden; maar
vrees gij God!
8 Indien gij de onderdrukking
des armen, en de beroving des
gerichts en der gerechtigheid
ziet in een landschap,
verwonder u niet over zulk een
voornemen; want die hoger
is dan de hoge, neemt er acht
op; en daar zijn hogen boven
henlieden.
9 Het voordeel des aardrijks
is voor allen: de koning zelfs
wordt van het veld gediend.
10 Die het geld liefheeft,
wordt van het geld niet zat; en
wie den overvloed liefheeft,
wordt van het inkomen niet
zat. Dit is ook ijdelheid.
11 Waar het goed
vermenigvuldigt, daar
vermenigvuldigen ook die het
eten; wat nuttigheid hebben
dan de bezitters daarvan, dan
het gezicht hunner ogen?
12 De slaap des arbeiders is
zoet, hij hebbe weinig of veel
gegeten; maar de zatheid des
rijken laat hem niet slapen.
13 Er is een kwaad, dat
krankheid aanbrengt, hetwelk
ik zag onder de zon: rijkdom
van zijn bezitters bewaard tot
hun eigen kwaad.
14 Of de rijkdom zelf vergaat
door een moeilijke bezigheid;
en hij gewint een zoon, en er is
niet met al in zijn hand.
15 Gelijk als hij
voortgekomen is uit zijner
moeders buik, alzo zal hij
naakt wederkeren, gaande
gelijk hij gekomen was; en hij
zal niet medenemen van zijn
arbeid, dat hij met zijn hand
zou wegdragen.
16 Daarom is dit ook een
kwaad, dat krankheid
aanbrengt; dat hij in alle
manier, gelijk hij gekomen is,
alzo heengaat; en wat voordeel
is het hem, dat hij in den wind
gearbeid heeft?

17 Dat hij ook alle dagen in
duisternis gegeten heeft; en
dat hij veel verdriets gehad
heeft, ook zijn krankheid, en
onstuimigen toorn?
18 Ziet, wat ik gezien heb,
een goede zaak, die schoon is:
te eten en te drinken, en te
genieten het goede van al zijn
arbeid, die hij bearbeid heeft
onder de zon, gedurende het
getal der dagen zijns levens,
hetwelk God hem geeft; want
dat is zijn deel.
19 Ook een iegelijk mens, aan
denwelken God rijkdom en
goederen gegeven heeft, en
Hij geeft hem de macht, om
daarvan te eten, en om zijn
deel te nemen, en om zich
te verheugen van zijn arbeid,
datzelve is een gave van God.
20 Want hij zal niet veel
gedenken aan de dagen zijns
levens, dewijl hem God hem
verhoort in de blijdschap zijns
harten.

6 Er is een kwaad, dat ik
gezien heb onder de zon, en
het is veel onder de mensen:
2 Een man, denwelken God
gegeven heeft rijkdom, en
goederen, en eer; en hij heeft
voor zijn ziel aan geen ding
gebrek, van alles wat hij
begeert; en God geeft hem
de macht niet, om daarvan te
eten, maar dat een vreemd man
dat opeet. Dit is ook ijdelheid
en een kwade smart.
3 Indien een man honderd
kinderen gewon, en vele jaren
leefde, zodat de dagen zijner
jaren veel waren, doch zijn
ziel niet verzadigd werd van
het goed, en hij ook geen
begrafenis had; ik zeg, dat een
misdracht beter is dan hij.
4 Want met ijdelheid komt zij,
en in duisternis gaat zij weg,
en met duisternis wordt haar
naam bedekt.
5 Ook heeft zij de zon niet
gezien, noch bekend; zij heeft
meer rust dan hij.
6 Ja, al leefde hij schoon
tweemaal duizend jaren, en het
goede niet zag; gaan zij niet
allen naar een plaats?
7 Al de arbeid des mensen is
voor zijn mond; en nochtans
wordt de begeerlijkheid niet
vervuld.
8 Want wat heeft de wijze
meer dan de zot? Wat heeft
de arme meer, die voor de
levenden weet te wandelen?
9 Beter is het aanzien der
ogen, dan het wandelen der
begeerlijkheid. Dit is ook
ijdelheid en kwelling des
geestes.
10 Wat ook iemand zij, alrede
is zijn naam genoemd, en het
is bekend, dat hij een mens is;
en dat hij niet kan rechten met
dien, die sterker is dan hij.
11 Voorwaar, er zijn veel
dingen, die de ijdelheid
vermeerderen; wat heeft de
mens te meer daarvan?
12 Want wie weet, wat goed
is voor den mens in dit leven,
gedurende het getal der dagen
van het leven zijner ijdelheid,
welke hij doorbrengt als een
schaduw? Want wie kan den
mens aanzeggen, wat na hem

wezen zal onder de zon?
7 Beter is een goede naam,
dan goede olie, en de dag
des doods, dan de dag dat
iemand geboren wordt.
2 Het is beter te gaan in
het klaaghuis, dan te gaan in
het huis des maaltijds; want
in hetzelve is het einde aller
mensen, en de levende legt het
in zijn hart.
3 Het treuren is beter dan het
lachen; want door de droefheid
des aangezichts wordt het hart
gebeterd.
4 Het hart der wijzen is in het
klaaghuis; maar het hart der
zotten in het huis der vreugde.
5 Het is beter te horen het
bestraffen des wijzen, dan dat
iemand hore het gezang der
dwazen.
6 Want gelijk het geluid der
doornen onder een pot is, alzo
is het lachen eens zots. Dit is
ook ijdelheid.
7 Voorwaar, de
onderdrukking zou wel
een wijze dol maken; en het
geschenk verderft het hart.
8 Het einde van een ding
is beter dan zijn begin; de
lankmoedige is beter dan de
hoogmoedige.
9 Zijt niet haastig in uw geest
om te toornen; want de toorn
rust in den boezem der dwazen.
10 Zeg niet: Wat is er, dat
de vorige dagen beter geweest
zijn, dan deze? Want gij zoudt
naar zulks niet uit wijsheid
vragen.
11 De wijsheid is goed met
een erfdeel; en degenen, die
de zon aanschouwen, hebben
voordeel daarvan.
12 Want de wijsheid is
tot een schaduw, en het
geld is tot een schaduw;
maar de uitnemendheid der
wetenschap is, dat de wijsheid
haar bezitters het leven geeft.
13 Aanmerk het werk Gods;
want wie kan recht maken, dat
Hij krom gemaakt heeft?
14 Geniet het goede ten dage
des voorspoeds, maar ten
dage des tegenspoeds, zie toe;
want God maakt ook den
een tegenover den ander, ter
oorzake dat de mens niet zou
vinden iets, dat na hem zal
zijn.
15 Dit alles heb ik gezien
in de dagen mijner ijdelheid;
er is een rechtvaardige,
die in zijn gerechtigheid
omkomt; daarentegen is er een
goddeloze, die in zijn boosheid
zijn dagen verlengt.
16 Wees niet al te
rechtvaardig, noch houd
uzelven al te wijs; waarom
zoudt gij verwoesting over u
brengen?
17 Wees niet al te goddeloos,
noch wees al te dwaas; waarom
zoudt gij sterven buiten uw
tijd?
18 Het is goed, dat gij daaraan
vasthoudt, en trek ook uw hand
van dit niet af; want die God
vreest, dien ontgaat dat al.
19 De wijsheid versterkt
den wijze meer dan tien
heerschappers, die in een stad
zijn.

20 Voorwaar, er is geen mens
rechtvaardig op aarde, die goed
doet, en niet zondigt.
21 Geef ook uw hart niet tot
alle woorden, die men spreekt,
opdat gij niet hoort, dat uw
knecht u vloekt.
22 Want uw hart heeft ook
veelmalen bekend, dat gij ook
anderen gevloekt hebt.
23 Dit alles heb ik met
wijsheid verzocht; ik zeide: Ik
zal wijsheid bekomen, maar zij
was nog verre van mij.
24 Hetgeen verre af is, en zeer
diep, wie zal dat vinden?
25 Ik keerde mij om, en mijn
hart, om te weten, en om na te
sporen, en te zoeken wijsheid
en een sluitrede; en om te
weten de goddeloosheid der
zotheid, en de dwaasheid der
onzinnigheden.
26 En ik vond een bitterder
ding, dan de dood: een vrouw,
welker hart netten en garen, en
haar handen banden zijn; wie
goed is voor Gods aangezicht,
zal van haar ontkomen;
daarentegen de zondaar zal
van haar gevangen worden.
27 Ziet, dit heb ik gevonden,
zegt de prediker, het ene bij
het andere, om de sluitrede te
vinden;
28 Dewelke mijn ziel nog
zoekt, maar ik heb haar niet
gevonden: een man uit duizend
heb ik gevonden; maar een
vrouw onder die allen heb ik
niet gevonden.
29 Alleenlijk ziet, dit heb ik
gevonden, dat God den mens
recht gemaakt heeft, maar zij
hebben veel vonden gezocht.

8 Wie is gelijk de wijze, en
wie weet de uitlegging
der dingen? De wijsheid
der mensen verlicht zijn
aangezicht, en de stuursheid
zijns aangezichts wordt
daardoor veranderd.
2 Ik zeg: Neem acht op de
mond des konings; doch naar
de gelegenheid van den eed
Gods.
3 Haast u niet weg te gaan
van zijn aangezicht; blijf niet
staande in een kwade zaak;
want al wat hem lust, doet hij.
4 Waar het woord
des konings is, daar is
heerschappij; en wie zal
tot hem zeggen: Wat doet gij?
5 Wie het gebod onderhoudt,
zal niets kwaads gewaar
worden; en het hart eens
wijzen zal tijd en wijze weten.
6 Want een ieder voornemen
heeft tijd en wijze, dewijl het
kwaad des mensen veel is over
hem.
7 Want hij weet niet, wat
er geschieden zal; want wie
zal het hem te kennen geven,
wanneer het geschieden zal?
8 Er is geen mens, die
heerschappij heeft over den
geest, om den geest in te
houden; en hij heeft geen
heerschappij over den dag
des doods; ook geen geweer
in dezen strijd; ook zal de
goddeloosheid haar meesters
niet verlossen.
9 Dit alles heb ik gezien, toen
ik mijn hart begaf tot alle werk,

dat onder de zon geschiedt: er
is een tijd, dat de ene mens over
den anderen mens heerst, hem
ten kwade.
10 Alzo heb ik ook gezien
de goddelozen, die begraven
waren, en degenen, die
kwamen, en uit de plaats des
Heiligen gingen, die werden
vergeten in die stad, in dewelke
zij recht gedaan hadden. Dit is
ook ijdelheid.
11 Omdat niet haastelijk het
oordeel over de boze daad
geschiedt, daarom is het hart
van de kinderen der mensen in
hen vol om kwaad te doen.
12 Hoewel een zondaar
honderd maal kwaad doet, en
God hem de dagen verlengt; zo
weet ik toch, dat het dien zal
welgaan, die God vrezen, die
voor Zijn aangezicht vrezen.
13 Maar den goddeloze zal het
niet welgaan, en hij zal de
dagen niet verlengen; hij zal
zijn gelijk een schaduw, omdat
hij voor Gods aangezicht niet
vreest.
14 Er is nog een ijdelheid,
die op aarde geschiedt: dat
er zijn rechtvaardigen, dien
het wedervaart naar het
werk der goddelozen, en er
zijn goddelozen, dien het
wedervaart naar het werk der
rechtvaardigen. Ik zeg, dat dit
ook ijdelheid is.
15 Daarom prees ik de
blijdschap, dewijl de mens
niets beters heeft onder de zon,
dan te eten, en te drinken, en
blijde te zijn; want dat zal hem
aankleven van zijn arbeid, de
dagen zijns levens, die hem
God geeft onder de zon.
16 Als ik mijn hart begaf, om
wijsheid te weten, en om aan
te zien de bezigheid, die op de
aarde geschiedt, dat men ook,
des daags of des nachts, den
slaap niet ziet met zijne ogen;
17 Toen zag ik alle werk
Gods, dat de mens niet kan
uitvinden, het werk, dat onder
de zon geschiedt, om hetwelk
een mens arbeidt om te zoeken,
maar hij zal het niet uitvinden;
ja, indien ook een wijze zeide,
dat hij het zou weten, zo
zal hij het toch niet kunnen
uitvinden.

9 Zekerlijk, dit alles heb
ik in mijn hart gelegd,
opdat ik dit alles klaarlijk
mocht verstaan, dat de
rechtvaardigen, en de wijzen,
en hun werken in de hand
Gods zijn; ook liefde, ook
haat, weet de mens niet uit al
hetgeen voor zijn aangezicht
is.
2 Alle ding wedervaart hun,
gelijk aan alle anderen; enerlei
wedervaart den rechtvaardige
en den goddeloze, den goede
en den reine, als den onreine;
zo dien, die offert, als dien, die
niet offert; gelijk den goede,
alzo ook den zondaar, dien, die
zweert, gelijk dien, die den eed
vreest.
3 Dit is een kwaad onder
alles, wat onder de zon
geschiedt, dat enerlei ding
allen wedervaart, en dat ook
het hart der mensenkinderen
vol boosheid is, en dat er in

hun leven onzinnigheden zijn
in hun hart; en daarna moeten
zij naar de doden toe.
4 Want voor dengene, die
vergezelschapt is bij alle
levenden, is er hoop; want een
levende hond is beter dan een
dode leeuw.
5 Want de levenden weten,
dat zij sterven zullen, maar
de doden weten niet met al;
zij hebben ook geen loon
meer, maar hun gedachtenis is
vergeten.
6 Ook is alrede hun liefde,
ook hun haat, ook hun
nijdigheid vergaan; en zij
hebben geen deel meer in deze
eeuw in alles, wat onder de
zon geschiedt.
7 Ga dan heen, eet uw brood
met vreugde, en drink uw wijn
van goeder harte; want God
heeft alrede een behagen aan
uw werken.
8 Laat uw klederen te allen
tijd wit zijn, en laat op uw
hoofd geen olie ontbreken.
9 Geniet het leven met de
vrouw, die gij liefhebt, al de
dagen uws ijdelen levens,
welke God u gegeven heeft
onder de zon, al uw ijdele
dagen; want dit is uw deel in
dit leven, en van uw arbeid,
dien gij arbeidt onder de zon.
10 Alles, wat uw hand vindt
om te doen, doe dat met
uw macht; want er is geen
werk, noch verzinning, noch
wetenschap, noch wijsheid in
het graf, daar gij heengaat.
11 Ik keerde mij, en zag onder
de zon, dat de loop niet is
der snellen, noch de strijd der
helden, noch ook de spijs der
wijzen, noch ook de rijkdom
der verstandigen, noch ook de
gunst der welwetenden, maar
dat tijd en toeval aan alle dezen
wedervaart;
12 Dat ook de mens zijn tijd
niet weet, gelijk de vissen,
die gevangen worden met het
boze net; en gelijk de vogelen,
die gevangen worden met den
strik; gelijk die, alzo worden de
kinderen der mensen verstrikt,
ter bozer tijd, wanneer derzelve
haastelijk over hen valt.
13 Ook heb ik onder de zon
deze wijsheid gezien, en zij was
groot bij mij:
14 Er was een kleine stad, en
weinig lieden waren daarin; en
een groot koning kwam tegen
haar, en hij omsingelde ze, en
hij bouwde grote vastigheden
tegen haar.
15 En men vond daar een
armen wijzen man in, die
de stad verloste door zijn
wijsheid; maar geen mens
gedacht denzelven armen man.
16 Toen zeide ik: Wijsheid is
beter dan kracht, hoewel de
wijsheid des armen veracht,
en zijn woorden niet waren
gehoord geweest.
17 De woorden der wijzen
moeten in stilheid aangehoord
worden, meer dan het geroep
desgenen, die over de zotten
heerst.
18 De wijsheid is beter dan de
krijgswapenen, maar een enig
zondaar verderft veel goeds.

10 Een dode vlieg doet
de zalf des apothekers
stinken en opwellen; alzo een
weinig dwaasheid een man,
die kostelijk is van wijsheid en
van eer.
2 Het hart des wijzen is tot
zijn rechterhand, maar het hart
eens zots is tot zijn linkerhand.
3 En ook wanneer de dwaas
op den weg wandelt, zijn hart
ontbreekt hem, en hij zegt tot
een iegelijk, dat hij dwaas is.
4 Als de geest des heersers
tegen u oprijst, verlaat uw
plaats niet; want het is
medicijn, het stilt grote
zonden.
5 Er is nog een kwaad, dat
ik gezien heb onder de zon,
als een dwaling, die van
het aangezicht des oversten
voortkomt.
6 Een dwaas wordt gezet
in grote hoogheden, maar de
rijken zitten in de laagte.
7 Ik heb knechten te paard
gezien, en vorsten, gaande als
knechten op de aarde.
8 Wie een kuil graaft, zal
daarin vallen; en wie een muur
doorbreekt, een slang zal hem
bijten.
9 Wie stenen wegdraagt, zal
smart daardoor lijden; wie hout
klieft, zal daardoor in gevaar
zijn.
10 Indien hij het ijzer heeft
stomp gemaakt, en hij slijpt
de snede niet, dan moet
hij meerder kracht te werk
stellen; maar de wijsheid is een
uitnemende zaak, om iets recht
te maken.
11 Indien de slang gebeten
heeft, eer der bezwering
geschied is, dan is er
geen nuttigheid voor
den allerwelsprekendsten
bezweerder.
12 De woorden van een
wijzen mond zijn aangenaam;
maar de lippen van een zot
verslinden hemzelve.
13 Het begin der woorden
zijns monds is dwaasheid, en
het einde zijns monds is boze
dolligheid.
14 De dwaas maakt wel veel
woorden; maar de mens weet
niet, wat het zij, dat geschieden
zal; en wat na hem geschieden
zal, wie zal het hem te kennen
geven?
15 De arbeid der zotten maakt
een iegelijk van hen moede;
dewijl zij niet weten naar de
stad te gaan.
16 Wee u, land! welks koning
een kind is, en welks vorsten
tot in den morgenstond eten!
17 Welgelukzalig zijt gij, land!
welks koning een zoon der
edelen is, en welks vorsten ter
rechter tijd eten, tot sterkte en
niet tot drinkerij.
18 Door grote luiheid
verzwakt het gebint, en
door slapheid der handen
wordt het huis doorlekkende.
19 Men maakt maaltijden
om te lachen, en de wijn
verheugt de levenden, en het
geld verantwoordt alles.
20 Vloek den koning niet,
zelfs in uw gedachten, en
vloek den rijke niet in het
binnenste uwer slaapkamer;

want het gevogelte des hemels
zou de stem wegvoeren, en het
gevleugelde zou het woord te
kennen geven.

11 Werp uw brood uit op
het water, want gij zult
het vinden na vele dagen.
2 Geef een deel aan zeven, ja,
ook aan acht; want gij weet
niet, wat kwaad op de aarde
wezen zal.
3 Als de wolken vol geworden
zijn, zo storten zij plasregen uit
op de aarde; en als de boom
naar het zuiden, of als hij naar
het noorden valt, in de plaats,
waar de boom valt, daar zal hij
wezen.
4 Wie op den wind acht geeft,
die zal niet zaaien, en wie op
de wolken ziet, die zal niet
maaien.
5 Gelijk gij niet weet, welke
de weg des winds zij, of
hoedanig de beenderen zijn
in den buik van een zwangere
vrouw, alzo weet gij het werk
Gods niet, Die het alles maakt.
6 Zaai uw zaad in den
morgenstond, en trek uw hand
des avonds niet af; want gij
weet niet, wat recht wezen zal,
of dit of dat, of dat die beide te
zamen goed zijn zullen.
7 Verder, het licht is zoet, en
het is den ogen goed de zon te
aanschouwen;
8 Maar indien de mens veel
jaren heeft, en verblijdt zich
in die allen, zo laat hem ook
gedenken aan de dagen der
duisternis, want die zullen veel
zijn; en al wat zal gekomen is,
is ijdelheid.
9 Verblijd u, o jongeling! in
uw jeugd, en laat uw hart zich
vermaken in de dagen uwer
jongelingschap, en wandel in
de wegen uws harten, en in de
aanschouwingen uwer ogen;
maar weet, dat God, om al deze
dingen, u zal doen komen voor
het gericht.
10 Zo doe dan de toornigheid
wijken van uw hart, en doe
het kwade weg van uw vlees,
want de jeugd, en de jonkheid
is ijdelheid.

12 En gedenk aan de
Schepper in de dagen
uwer jongelingschap, eer dat
de kwade dagen komen, en de
jaren naderen, van dewelke gij
zeggen zult: Ik heb geen lust in
dezelve.
2 Eer dan de zon, en het licht,
en de maan, en de sterren
verduisterd worden, en de
wolken wederkomen na den
regen.
3 In den dag, wanneer de
wachters des huizes zullen
beven, en de sterke mannen
zichzelven zullen krommen, en
de maalsters zullen stilstaan,
omdat zij minder geworden
zijn, en die door de vensteren
zien, verduisterd zullen
worden;
4 En de twee deuren naar de
straat zullen gesloten worden,
als er is een nederig geluid der
maling, en hij opstaat op de
stem van het vogeltje, en al
de zangeressen nedergebogen
zullen worden.

5 Ook wanneer zij voor
de hoogte zullen vrezen,
en dat er verschrikkingen
zullen zijn op den weg, en de
amandelboom zal bloeien, en
dat de sprinkhaan zichzelven
een last zal wezen, en dat de
lust zal vergaan; want de mens
gaat naar zijn eeuwig huis, en
de rouwklagers zullen in de
straat omgaan.
6 Eer dat het zilveren koord
ontketend wordt, en de gulden
schaal in stukken gestoten
wordt, en de kruik aan de
springader gebroken wordt,
en het rad aan den bornput in
stukken gestoten wordt;
7 En dat het stof wederom
tot aarde keert, als het geweest
is; en de geest weder tot God
keert, Die hem gegeven heeft.
8 Ijdelheid der ijdelheden,
zegt de prediker; het is al
ijdelheid!
9 En voorts, dewijl de
prediker wijs geweest is,
zo leerde hij het volk nog
wetenschap, en merkte op,
en onderzocht; hij stelde vele
spreuken in orde.
10 De prediker zocht
aangename woorden uit te
vinden, en het geschrevene is
recht, woorden der waarheid.
11 De woorden der wijzen
zijn gelijk prikkelen, en gelijk
nagelen, diep ingeslagen van de
meesters der verzamelingen,
die gegeven zijn van den
enigen Herder.
12 En wat boven dezelve
is, mijn zoon! wees
gewaarschuwd; van vele
boeken te maken is geen einde,
en veel lezens is vermoeiing
des vleses.
13 Van alles, wat gehoord is,
is het einde van de zaak: Vrees
God, en houd Zijn geboden,
want dit betaamt allen mensen.
14 Want God zal ieder werk
in het gericht brengen, met al
wat verborgen is, hetzij goed,
of hetzij kwaad.

HET BOEK
ESTHER

1 Het geschiedde nu in de
dagen van Ahasveros,
(hij is die Ahasveros, dewelke
regeerde van Indie af tot aan
Morenland toe, honderd zeven
en twintig landschappen).
2 In die dagen, als de koning
Ahasveros op den troon zijns
koninkrijks zat, die op den burg
Susan was;
3 In het derde jaar zijner
regering maakte hij een
maaltijd al zijn vorsten en zijn
knechten; de macht van Perzie
en Medie, de grootste heren en
de oversten der landschappen
waren voor zijn aangezicht;
4 Als hij vertoonde den
rijkdom der heerlijkheid zijns
rijks, en de kostelijkheid des
sieraads zijner grootheid, vele
dagen lang, honderd en tachtig
dagen.
5 Toen nu die dagen vervuld
waren, maakte de koning een
maaltijd al den volke, dat
gevonden werd op den burg
Susan, van den grootste tot
den kleinste, zeven dagen lang,
in het voorhof van den hof van
het koninklijk paleis.
6 Er waren witte, groene en
hemelsblauwe behangselen,
gevat aan fijn linnen en
purperen banden, in zilveren
ringen, en aan marmeren
pilaren; de bedsteden waren
van goud en zilver, op een
vloer van porfier steen, en
van marmer, en albast, en
kostelijke stenen.
7 En men gaf te drinken in
vaten van goud, en het ene vat
was anders dan het andere vat;
en er was veel koninklijke wijn,
naar des konings vermogen.
8 En het drinken geschiedde
naar de wet, dat niemand
dwong; want alzo had de
koning vastelijk bevolen aan
alle groten zijns huizes, dat zij
doen zouden naar den wil van
een iegelijk.
9 De koningin Vasthi maakte
ook een maaltijd voor de
vrouwen in het koninklijk
huis, hetwelk de koning
Ahasveros had.
10 Op den zevenden dag,
toen des konings hart vrolijk
was van den wijn, zeide
hij tot Mehuman, Biztha,
Charbona, Bigtha en Abagtha,
Zethar en Charchas, de zeven
kamerlingen, dienende voor
het aangezicht van den koning
Ahasveros,
11 Dat zij Vasthi, de koningin,
zouden brengen voor het
aangezicht des konings, met
de koninklijke kroon, om den
volken en den vorsten haar
schoonheid te tonen; want zij
was schoon van aangezicht.
12 Doch de koningin Vasthi
weigerde te komen op
het woord des konings,
hetwelk door den dienst der
kamerlingen haar aangezegd
was. Toen werd de koning zeer
verbolgen, en zijn grimmigheid

ontstak in hem.
13 Toen zeide de koning tot de wijzen, die de tijden verstonden (want alzo moest des konings zaak geschieden, in de tegenwoordigheid van al degenen, die de wet en het recht wisten;
14 De naasten nu bij hem waren Carsena, Sethar, Admatha, Tharsis, Meres, Marsena, Memuchan, zeven vorsten der Perzen en der Meden, die het aangezicht des konings zagen, die vooraan zaten in het koninkrijk),
15 Wat men naar de wet met de koningin Vasthi doen zou, omdat zij niet gedaan had het woord van den koning Ahasveros, door den dienst der kamerlingen?
16 Toen zeide Memuchan voor het aangezicht des konings en der vorsten: De koningin Vasthi heeft niet alleen tegen den koning misdaan, maar ook tegen al de vorsten, en tegen al de volken, die in al de landschappen van den koning Ahasveros zijn.
17 Want deze daad der koningin zal uitkomen tot alle vrouwen, zodat zij haar mannen verachten zullen in haar ogen, als men zeggen zal: De koning Ahasveros zeide, dat men de koningin Vasthi voor zijn aangezicht brengen zou; maar zij kwam niet.
18 Te dezen zelfden dage zullen de vorstinnen van Perzie en Medie ook alzo zeggen tot al de vorsten des konings, als zij deze daad der koningin zullen horen, en er zal verachtens en toorns genoeg wezen.
19 Indien het den koning goeddunkt, dat een koninklijk gebod van hem uitga, hetwelk geschreven worde in de wetten der Perzen en Meden, en dat men het niet overtrede: dat Vasthi niet inga voor het aangezicht van den koning Ahasveros, en de koning geve haar koninkrijk aan haar naaste, die beter is dan zij.
20 Als het bevel des konings, hetwelk hij doen zal in zijn ganse koninkrijk, (want het is groot) gehoord zal worden, zo zullen alle vrouwen aan haar mannen eer geven, van de grootste tot de kleinste toe.
21 Dit woord nu was goed in de ogen des konings en der vorsten; en de koning deed naar het woord van Memuchan.
22 En hij zond brieven aan al de landschappen des konings, aan een iegelijk landschap naar zijn schrift, en aan elk volk naar zijn spraak, dat elk man overheer in zijn huis wezen zou, en spreken naar de spraak zijns volks.

2 Na deze geschiedenissen, toen de grimmigheid van den koning Ahasveros gestild was, gedacht hij aan Vasthi, en wat zij gedaan had, en wat over haar besloten was.
2 Toen zeiden de jongelingen des konings, die hem dienden:

Men zoeke voor den koning jonge dochters, maagden, schoon van aangezicht.
3 En de koning bestelle toezieners in al de landschappen zijns koninkrijks, dat zij vergaderen alle jonge dochters, maagden, schoon van aangezicht, tot den burg Susan, tot het huis der vrouwen, onder de hand van Hegai, des konings kamerling, bewaarder der vrouwen; en men geve haar haar versierselen.
4 En de jonge dochter, die in des konings oog schoon wezen zal, worde koningin in stede van Vasthi. Deze zaak nu was goed in de ogen des konings, en hij deed alzo.
5 Er was een Joods man op den burg Susan, wiens naam was Mordechai, een zoon van Jair, den zoon van Simei, den zoon van Kis, een man van Jemini;
6 Die weggevoerd was van Jeruzalem met de weggevoerden, die weggevoerd waren met Jechonia, den koning van Juda, denwelken Nebukadnezar, de koning van Babel, had weggevoerd.
7 En hij was het, die opvoedde Hadassa (deze is Esther, de dochter zijns ooms); want zij had geen vader noch moeder; en zij was een jonge dochter, schoon van gedaante, en schoon van aangezicht; en als haar vader en haar moeder stierven, had Mordechai ze zich tot een dochter aangenomen.
8 Het geschiedde nu, toen het woord des konings en zijn wet ruchtbaar was, en toen vele jonge dochters samenvergaderd werden op den burg Susan, onder de hand van Hegai, werd Esther ook genomen in des konings huis, onder de hand van Hegai, den bewaarder der vrouwen.
9 En die jonge dochter was schoon in zijn ogen, en zij verkreeg gunst voor zijn aangezicht; daarom haastte hij met haar versierselen en met haar delen haar te geven, en zeven aanzienlijke jonge dochters haar te geven uit het huis des konings; en hij verplaatste haar en haar jonge dochters naar het beste van het huis der vrouwen.
10 Esther had haar volk en haar maagschap niet te kennen gegeven; want Mordechai had haar geboden, dat zij het niet zou te kennen geven.
11 Mordechai nu wandelde allen dag voor het voorhof van het huis der vrouwen, om te vernemen naar den welstand van Esther, en wat met haar geschieden zou.
12 Als nu de beurt van elke jonge dochter naakte, om tot den koning Ahasveros te komen, nadat haar twaalf maanden lang naar de wet der vrouwen geschied was; want alzo werden vervuld de dagen harer versieringen, zes maanden met mirre-olie, en zes maanden met specerijen,

en met andere versierselen der
vrouwen;
13 Daarmede kwam dan de
jonge dochter tot den koning;
al wat zij zeide, werd haar
gegeven, dat zij daarmede ging
uit het huis der vrouwen tot het
huis des konings.
14 Des avonds ging zij daarin,
en des morgens ging zij
weder naar het tweede huis
der vrouwen, onder de hand
van Saasgaz, den kamerling
des konings, bewaarder der
bijwijven, zij kwam niet weder
tot den koning, ten ware de
koning lust tot haar had, en zij
bij name geroepen werd.
15 Als de beurt van Esther, de
dochter van Abichail, den oom
van Mordechai, (die hij zich ter
dochter genomen had) naakte,
dat zij tot den koning komen
zou, begeerde zij niet met al,
dan wat Hegai, des konings
kamerling, de bewaarder der
vrouwen, zeide; en Esther
verkreeg genade in de ogen
van allen, die haar zagen.
16 Alzo werd Esther genomen
tot den koning Ahasveros, tot
zijn koninklijk huis, in de
tiende maand, welke is de
maand Tebeth, in het zevende
jaar zijns rijks.
17 En de koning beminde
Esther boven alle vrouwen,
en zij verkreeg genade en
gunst voor zijn aangezicht,
boven alle maagden; en hij
zette de koninklijke kroon
op haar hoofd, en hij maakte
haar koningin in de plaats van
Vasthi.
18 Toen maakte de koning een
groten maaltijd al zijn vorsten
en zijn knechten, den maaltijd
van Esther; en hij gaf den
landschappen rust, en hij gaf
geschenken naar des konings
vermogen.
19 Toen ten anderen male
maagden vergaderd werden, zo
zat Mordechai in de poort des
konings.
20 Esther nu had haar
maagschap en haar volk niet
te kennen gegeven, gelijk als
Mordechai haar geboden had;
want Esther deed het bevel
van Mordechai, gelijk als toen
zij bij hem opgevoed werd.
21 In die dagen, als Mordechai
in de poort des konings zat,
werden Bigthan en Theres,
twee kamerlingen des konings
van de dorpelwachters, zeer
toornig, en zij zochten de
hand te slaan aan den koning
Ahasveros.
22 En deze zaak werd
Mordechai bekend gemaakt,
en hij gaf ze de koningin Esther
te kennen; en Esther zeide het
den koning in Mordechai's
naam.
23 Als men de zaak
onderzocht, is het zo bevonden,
en zij beiden werden aan een
galg gehangen; en het werd in
de kronieken geschreven voor
het aangezicht des konings.

3 Na deze geschiedenissen
maakte de koning
Ahasveros Haman groot,
den zoon van Hammedatha,
den Agagiet, en hij verhoogde

hem, en hij zette zijn stoel boven al de vorsten, die bij hem waren.
2 En al de knechten des konings, die in de poort des konings waren, neigden en bogen zich neder voor Haman; want de koning had alzo van hem bevolen; maar Mordechai neigde zich niet, en boog zich niet neder.
3 Toen zeiden de knechten des konings, die in de poort des konings waren, tot Mordechai: Waarom overtreedt gij des konings gebod?
4 Het geschiedde nu, toen zij dit van dag tot dag tot hem zeiden, en hij naar hen niet hoorde, zo gaven zij het Haman te kennen, opdat zij zagen, of de woorden van Mordechai bestaan zouden; want hij had hun te kennen gegeven, dat hij een Jood was.
5 Toen Haman zag, dat Mordechai zich niet neigde, noch zich voor hem nederboog, zo werd Haman vervuld met grimmigheid.
6 Doch hij verachtte in zijn ogen, dat hij aan Mordechai alleen de hand zou slaan (want men had hem het volk van Mordechai aangewezen); maar Haman zocht al de Joden, die in het ganse koninkrijk van Ahasveros waren, namelijk het volk van Mordechai, te verdelgen.
7 In de eerste maand (deze is de maand Nisan) in het twaalfde jaar van den koning Ahasveros, wierp men het Pur, dat is, het lot, voor Hamans aangezicht, van dag tot dag, en van maand tot maand, tot de twaalfde maand toe; deze is de maand Adar.
8 Want Haman had tot den koning Ahasveros gezegd: Er is een volk, verstrooid en verdeeld onder de volken in al de landschappen uws koninkrijks; en hun wetten zijn verscheiden van de wetten aller volken; ook doen zij des konings wetten niet; daarom is het den koning niet oorbaar hen te laten blijven.
9 Indien het den koning goeddunkt, laat er geschreven worden, dat men hen verdoe; zo zal ik tien duizend talenten zilvers opwegen in de handen dergenen, die het werk doen, om in des konings schatten te brengen.
10 Toen trok de koning zijn ring van zijn hand, en hij gaf hem aan Haman, den zoon van Hammedatha, den Agagiet, der Joden tegenpartijder.
11 En de koning zeide tot Haman: Dat zilver zij u geschonken, ook dat volk, om daarmede te doen, naar dat het goed is in uw ogen.
12 Toen werden de schrijvers des konings geroepen, in de eerste maand, op den dertienden dag derzelve, en er werd geschreven naar alles, wat Haman beval, aan de stadhouders des konings, en aan de landvoogden, die over elk landschap waren, en aan de vorsten van elk volk, elk

landschap naar zijn schrift, en
elk volk naar zijn spraak; er
werd geschreven in den naam
van den koning Ahasveros, en
het werd met des konings ring
verzegeld.
13 De brieven nu werden
gezonden door de hand der
lopers tot al de landschappen
des konings, dat men zou
verdelgen, doden en verdoen
al de Joden, van den jonge
tot den oude toe, de kleine
kinderen en de vrouwen, op
een dag, op den dertienden der
twaalfde maand (deze is de
maand Adar), en dat men hun
buit zou roven.
14 De inhoud van het
schrift was, dat er een wet
zou gegeven worden in alle
landschappen, openbaar aan
alle volken, dat zij tegen
denzelfden dag zouden gereed
zijn.
15 De lopers gingen uit,
voortgedrongen zijnde door
het woord des konings, en de
wet werd uitgegeven in den
burg Susan. En de koning en
Haman zaten en dronken, doch
de stad Susan was verward.

4 Als Mordechai wist al
wat er geschied was, zo
verscheurde Mordechai zijn
klederen, en hij trok een zak
aan met as; en hij ging uit door
het midden der stad, en hij
riep met een groot en bitter
geroep.
2 En hij kwam tot voor
de poort des konings; want
niemand mocht in des konings
poort inkomen, bekleed met
een zak.
3 En in alle en een ieder
landschap en plaats, waar het
woord des konings en zijn wet
aankwam, was een grote rouw
onder de Joden, met vasten, en
geween, en misbaar; vele lagen
in zakken en as.
4 Toen kwamen Esthers
jonge dochters en haar
kamerlingen, en zij gaven het
haar te kennen; en het deed de
koningin zeer wee; en zij zond
klederen om Mordechai aan te
doen, en zijn zak van hem af
te doen; maar hij nam ze niet
aan.
5 Toen riep Esther Hatach,
een van de kamerlingen des
konings, welke hij voor haar
gesteld had, en zij gaf hem
bevel aan Mordechai, om te
weten wat dit, en waarom dit
ware.
6 Als Hatach uitging tot
Mordechai, op de straat der
stad, die voor de poort des
konings was,
7 Zo gaf Mordechai hem te
kennen al wat hem wedervaren
was, en de verklaring van het
zilver, hetwelk Haman gezegd
had te zullen wegen in de
schatten des konings, voor
de Joden, om deszelve om te
brengen.
8 En hij gaf hem het afschrift
der geschrevene wet, die te
Susan gegeven was, om hen te
verdelgen, dat hij het Esther
liet zien, en haar te kennen
gaf, en haar gebood, dat zij
tot den koning ging, om hem
te smeken, en van hem te

verzoeken voor haar volk.
9 Hatach nu kwam, en
gaf Esther de woorden van
Mordechai te kennen.
10 Toen zeide Esther tot
Hatach, en gaf hem bevel aan
Mordechai:
11 Alle knechten des konings,
en het volk, der landschappen
des konings, weten wel dat
al wie tot den koning ingaat,
in het binnenste voorhof, die
niet geroepen is, hij zij man
of vrouw, zijn enig vonnis zij,
dat men hem dode, tenzij dat
de koning den gouden scepter
hem toereike, opdat hij levend
blijve; ik nu ben deze dertig
dagen niet geroepen om tot den
koning in te komen.
12 En zij gaven de woorden
van Esther aan Mordechai te
kennen.
13 Zo zeide Mordechai, dat
men Esther wederom zeggen
zou: Beeld u niet in, in uw ziel,
dat gij zult ontkomen in het
huis des konings, meer dan al
de andere Joden.
14 Want indien gij enigszins
zwijgen zult te dezer tijd, zo
zal den Joden verkwikking en
verlossing uit een andere plaats
ontstaan; maar gij en uws
vaders huis zult omkomen;
en wie weet, of gij niet om
zulken tijd als deze is, tot dit
koninkrijk geraakt zijt.
15 Toen zeide Esther, dat men
Mordechai weder aanzeggen
zou:
16 Ga, vergader al de Joden,
die te Susan gevonden worden,
en vast voor mij, en eet of
drinkt niet, in drie dagen,
nacht noch dag; ik en mijn
jonge dochters zullen ook alzo
vasten, en alzo zal ik tot den
koning ingaan, hetwelk niet
naar de wet is. Wanneer ik dan
omkome, zo kom ik om.
17 Toen ging Mordechai
henen, en hij deed naar alles,
wat Esther aan hem geboden
had.

5 Het geschiedde nu aan
den derden dag, dat Esther
een koninklijk kleed aantrok,
en stond in het binnenste
voorhof van des konings
huis, tegenover het huis des
konings; de koning nu zat op
zijn koninklijken troon, in het
koninklijke huis, tegenover de
deur van het huis.
2 En het geschiedde, toen
de koning de koningin Esther
zag, staande in het voorhof,
verkreeg zij genade in zijn
ogen, zodat de koning den
gouden scepter, die in zijn hand
was, Esther toereikte; en Esther
naderde, en roerde de spits des
scepters aan.
3 Toen zeide de koning tot
haar: Wat is u, koningin Esther!
of wat is uw verzoek? Het zal
u gegeven worden, ook tot de
helft des koninkrijks.
4 Esther nu zeide: Indien
het den koning goeddunkt, zo
kome de koning met Haman
heden tot den maaltijd, dien ik
hem bereid heb.
5 Toen zeide de koning: Doet
Haman spoeden, dat hij het
bevel van Esther doe. Als nu
de koning met Haman tot den

maaltijd, dien Esther bereid had, gekomen was,

6 Zo zeide de koning tot Esther op den maaltijd des wijns: Wat is uw bede? en zij zal u gegeven worden; en wat is uw verzoek? Het zal geschieden, ook tot de helft des koninkrijks.

7 Toen antwoordde Esther, en zeide: Mijn bede en verzoek is:

8 Indien ik genade gevonden heb in de ogen des konings, en indien het den koning goeddunkt, mij te geven mijn bede, en mijn verzoek te doen, zo kome de koning met Haman tot den maaltijd, dien ik hem bereiden zal; zo zal ik morgen doen naar het bevel des konings.

9 Toen ging Haman ten zelfden dage uit, vrolijk en goedsmoeds; maar toen Haman Mordechai zag in de poort des konings, en dat hij niet opstond, noch zich voor hem bewoog, zo werd Haman vervuld met grimmigheid op Mordechai.

10 Doch Haman bedwong zich, en hij kwam tot zijn huis; en hij zond henen, en liet zijn vrienden komen, en Zeres, zijn huisvrouw.

11 En Haman vertelde hun de heerlijkheid zijns rijkdoms, en de veelheid zijner zonen, en alles, waarin de koning hem groot gemaakt had, en waarin hij hem verheven had boven de vorsten en knechten des konings.

12 Verder zeide Haman: Ook heeft de koningin Esther niemand met den koning doen komen tot den maaltijd, dien zij bereid heeft, dan mij; en ik ben ook tegen morgen van haar met den koning genodigd.

13 Doch dit alles baat mij niet, zo langen tijd als ik den Jood Mordechai zie zitten in de poort des konings.

14 Toen zeide zijn huisvrouw Zeres tot hem, mitsgaders al zijn vrienden: Men make een galg, vijftig ellen hoog, en zeg morgen aan den koning, dat men Mordechai daaraan hange; ga dan vrolijk met den koning tot dien maaltijd. Deze raad nu dacht Haman goed, en hij deed de galg maken.

6 In denzelfden nacht was de slaap van den koning geweken, en hij zeide, dat men het boek der gedachtenissen, de kronieken, brengen zou; en zij werden in de tegenwoordigheid des konings gelezen.

2 En men vond geschreven, dat Mordechai had te kennen gegeven van Bigthana en Theres, twee kamerlingen des konings, uit de dorpelwachters, die de hand zochten te leggen aan den koning Ahasveros.

3 Toen zeide de koning: Wat eer en verhoging is Mordechai hierover gedaan? En de jongelingen des konings, zijn dienaars, zeiden: Aan hem is niets gedaan.

4 Toen zeide de koning: Wie
is in het voorhof? (Haman
nu was gekomen in het
buitenvoorhof van het huis
des konings, om den koning
te zeggen, dat men Mordechai
zou hangen aan de galg, die hij
hem had doen bereiden.)
5 En des konings jongelingen
zeiden tot hem: Zie, Haman
staat in het voorhof. Toen zeide
de koning: Dat hij inkome.
6 Als Haman ingekomen
was, zo zeide de koning tot
hem: Wat zal men met dien
man doen, tot wiens eer de
koning een welbehagen heeft?
Toen zeide Haman in zijn hart:
Tot wien heeft de koning een
welbehagen, om hem eer te
doen, meer dan tot mij?
7 Daarom zeide Haman
tot den koning: Den man,
tot wiens eer de koning een
welbehagen heeft,
8 Zal men het koninklijke
kleed brengen, dat de koning
pleegt aan te trekken, en het
paard, waarop de koning pleegt
te rijden; en dat de koninklijke
kroon op zijn hoofd gezet
worde.
9 En men zal dat kleed en dat
paard geven in de hand van
een uit de vorsten des konings,
van de grootste heren, en men
zal het dien man aantrekken,
tot wiens eer de koning een
welbehagen heeft; en men zal
hem op dat paard doen rijden
door de straten der stad, en
men zal voor hem roepen:
Alzo zal men dien man doen,
tot wiens eer de koning een
welbehagen heeft!
10 Toen zeide de koning tot
Haman: Haast u, neem dat
kleed, en dat paard, gelijk als
gij gesproken hebt, en doe alzo
aan Mordechai, den Jood, dien
aan de poort des konings zit; en
laat niet een woord vallen van
alles, wat gij gesproken hebt.
11 En Haman nam dat kleed
en dat paard, en trok het kleed
Mordechai aan, en deed hem
rijden door de straten der stad,
en hij riep voor hem: Alzo zal
men dien man doen, tot wiens
eer de koning een welbehagen
heeft!
12 Daarna keerde Mordechai
wederom tot de poort des
konings; maar Haman werd
voortgedreven naar zijn huis,
treurig en met bedekten
hoofde.
13 En Haman vertelde aan
zijn huisvrouw Zeres en al
zijn vrienden al wat hem
wedervaren was. Toen zeiden
hem zijn wijzen, en Zeres, zijn
huisvrouw: Indien Mordechai,
voor wiens aangezicht gij hebt
begonnen te vallen, van het
zaad der Joden is, zo zult gij
tegen hem niet vermogen;
maar gij zult gewisselijk voor
zijn aangezicht vallen.
14 Toen zij nog met hem
spraken, zo kwamen des
konings kamerlingen nabij,
en zij haastten Haman tot
den maaltijd te brengen, dien
Esther bereid had.

7 Toen de koning met
Haman gekomen was, om
te drinken met de koningin

Esther;
2 Zo zeide de koning tot
Esther, ook op den tweeden
dag, op den maaltijd des wijns:
Wat is uw bede, koningin
Esther? en zij zal u gegeven
worden; en wat is uw verzoek?
Het zal geschieden, ook tot de
helft des koninkrijks.
3 Toen antwoordde de
koningin Esther, en zeide:
Indien ik, o koning, genade
in uw ogen gevonden heb,
en indien het den koning
goeddunkt, men geve mij mijn
leven, om mijner bede wil, en
mijn volk, om mijns verzoeks
wil.
4 Want wij zijn verkocht,
ik en mijn volk, dat men ons
verdelge, dode en ombrenge.
Indien wij nog tot knechten
en tot dienstmaagden waren
verkocht geweest, ik zou
gezwegen hebben, ofschoon de
onderdrukker de schade des
konings geenszins zou kunnen
vergoeden.
5 Toen sprak de koning
Ahasveros, en zeide tot de
koningin Esther: Wie is die, en
waar is diezelve, die zijn hart
vervuld heeft, om alzo te doen?
6 En Esther zeide: De man, de
onderdrukker en vijand, is deze
boze Haman! Toen verschrikte
Haman voor het aangezicht des
konings en der koningin.
7 En de koning stond op
in zijn grimmigheid van den
maaltijd des wijns, en ging
naar den hof van het paleis.
En Haman bleef staan, om van
de koningin Esther, aangaande
zijn leven verzoek te doen;
want hij zag, dat het kwaad van
de koning over hem ten volle
besloten was.
8 Toen de koning
wederkwam uit den hof
van het paleis in het huis van
den maaltijd des wijns, zo was
Haman gevallen op het bed,
waarop Esther was. Toen zeide
de koning: Zou hij ook wel de
koningin verkrachten bij mij
in het huis? Het woord ging
uit des konings mond, en zij
bedekten Hamans aangezicht.
9 En Charbona, een van
de kamerlingen, voor het
aanschijn des konings staande,
zeide: Ook zie, de galg, welke
Haman gemaakt heeft voor
Mordechai, die goed voor den
koning gesproken heeft, staat
bij Hamans huis, vijftig ellen
hoog. Toen zeide de koning:
Hang hem daaraan.
10 Alzo hingen zij Haman aan
de galg, die hij voor Mordechai
had doen bereiden; en de
grimmigheid des konings werd
gestild.

8 Te dienzelfden dage gaf de
koning Ahasveros aan de
koningin Esther het huis van
Haman, den vijand der Joden;
en Mordechai kwam voor het
aangezicht des konings, want
Esther had te kennen gegeven,
wat hij voor haar was.
2 En de koning toog zijn
ring af, dien hij van Haman
genomen had, en gaf hem aan
Mordechai; en Esther stelde
Mordechai over het huis van

Haman.
3 En Esther sprak verder voor
het aangezicht des konings, en
zij viel voor zijn voeten, en zij
weende, en zij smeekte hem,
dat hij de boosheid van Haman,
den Agagiet, en zijn gedachte,
die hij tegen de Joden gedacht
had, zou wegnemen.
4 De koning nu reikte den
gouden scepter Esther toe.
Toen rees Esther op, en zij
stond voor het aangezicht des
konings.
5 En zij zeide: Indien het den
koning goeddunkt, en indien
ik genade voor zijn aangezicht
gevonden heb en deze zaak
voor den koning recht is, en
ik in zijn ogen aangenaam
ben, dat er geschreven worde,
dat de brieven en de gedachte
van Haman, den zoon van
Hammedatha, den Agagiet,
wederroepen worden, welke
hij geschreven heeft, om de
Joden om te brengen, die in al
de landschappen des konings
zijn.
6 Want hoe zal ik vermogen,
dat ik aanzie het kwaad, dat
mijn volk treffen zal? En hoe
zal ik vermogen, dat ik aanzie
het verderf van mijn geslacht?
7 Toen zeide de koning
Ahasveros tot de koningin
Esther en tot Mordechai, den
Jood: Ziet, het huis van Haman
heb ik Esther gegeven, en
hem heeft men aan de galg
gehangen, omdat hij zijn hand
aan de Joden geslagen had.
8 Schrijft dan gijlieden voor
de Joden, zoals het goed is
in uw ogen, in des konings naam, en verzegelt het met des konings ring; want het schrift, dat in des konings naam geschreven, en met des konings ring verzegeld is, is niet te wederroepen.

9 Toen werden des konings
schrijvers geroepen, ter zelfder
tijd, in de derde maand (zij is
de maand Sivan), op den drie
en twintigsten derzelve, en er
werd geschreven naar alles,
wat Mordechai gebood, aan de
Joden, en aan de stadhouders,
en landvoogden, en oversten
der landschappen, die van
Indie af tot aan Morenland
strekken, honderd zeven en
twintig landschappen, een
ieder landschap naar zijn
schrift, een ieder volk naar zijn
spraak; ook aan de Joden naar
hun schrift en naar hun spraak.

10 En men schreef in
den naam van den koning
Ahasveros, en men verzegelde
het met des konings ring; en
men zond de brieven door
de hand der lopers te paard,
rijdende op snelle kemelen,
op muildieren, van merrien
geteeld;

11 Dat de koning den Joden
toeliet, die in elke stad waren,
zich te vergaderen, en voor
hun leven te staan, om te
verdelgen, om te doden en om
om te brengen alle macht des
volks en des landschaps, die
hen benauwen zou, de kleine
kinderen en de vrouwen, en
hun buit te roven;

12 Op een dag in al de
landschappen van den koning
Ahasveros, op den dertienden
der twaalfde maand; deze is de
maand Adar.
13 De inhoud van dit schrift
was: dat een wet zou gegeven
worden in alle landschappen,
openbaar aan alle volken; en
dat de Joden gereed zouden
zijn tegen dien dag, om zich te
wreken aan hun vijanden.
14 De lopers, die op snelle
kemelen reden en op
muildieren, togen snellijk
uit, aangedreven zijnde door
het woord des konings. Deze
wet nu werd gegeven op den
burg Susan.
15 En Mordechai ging uit
van voor het aangezicht des
konings in een hemelsblauw
en wit koninklijk kleed, en met
een grote gouden kroon, en
met een opperkleed van fijn
linnen en purper; en de stad
Susan juichte en was vrolijk.
16 Bij de Joden was licht, en
blijdschap, en vreugde, en eer;
17 Ook in alle en een ieder
landschap, en in alle en een
iedere stad, ter plaatse, waar
des konings woord en zijn
wet aankwam, daar was bij de
Joden blijdschap en vreugde,
maaltijden en vrolijke dagen;
en velen uit de volken des lands
werden Joden, want de vreze
der Joden was op hen gevallen.

9 In de twaalfde maand
nu (dezelve is de maand
Adar), op den dertienden dag
derzelve, toen des konings
woord en zijn wet nabij
gekomen was, dat men het
doen zou, ten dage, als de
vijanden der Joden hoopten
over hen te heersen, zo is het
omgekeerd, want de Joden
heersten over hun haters.
2 Want de Joden vergaderden
zich in hun steden, in al de
landschappen van den koning
Ahasveros, om de hand te slaan
aan degenen, die hun verderf
zochten; en niemand bestond
voor hen, want hunlieder
schrik was op al die volken
gevallen.
3 En al de oversten
der landschappen, en de
stadhouders, en landvoogden,
en die het werk des konings
deden, verhieven de Joden;
want de vreze van Mordechai
was op hen gevallen.
4 Want Mordechai was groot
in het huis des konings, en
zijn gerucht ging uit door alle
landschappen; want die man,
Morde chai, werd doorgaans
groter.
5 De Joden nu sloegen op al
hun vijanden, met den slag
des zwaards, en der doding, en
der verderving; en zij deden
met hun haters naar hun
welbehagen.
6 En in den burg Susan
hebben de Joden gedood
en omgebracht vijfhonderd
mannen.
7 En Parsandatha, en Dalfon,
en Asfata,
8 En Poratha, en Adalia, en
Aridatha,

9 En Parmastha, en Arisai, en
Aridai, en Vaizatha,
10 De tien zonen van Haman,
den zoon van Hammedatha,
den vijand der Joden, doodden
zij; maar zij sloegen hun
handen niet aan den roof.
11 Ten zelfden dage kwam
voor den koning het getal der
gedoden op den burg Susan.
12 En de koning zeide tot
de koningin Esther: Te Susan
op den burg hebben de
Joden gedood en omgebracht
vijfhonderd mannen en de
tien zonen van Haman; wat
hebben zij in al de andere
landschappen des konings
gedaan? Wat is nu uw bede?
en het zal u gegeven worden;
of wat is verder uw verzoek?
het zal geschieden.
13 Toen zeide Esther: Dunkt
het den koning goed, men late
ook morgen den Joden, die
te Susan zijn, toe, te doen
naar het gebod van heden; en
men hange de tien zonen van
Haman aan de galg.
14 Toen zeide de koning, dat
men alzo doen zou; en er werd
een gebod gegeven te Susan,
en men hing de tien zonen van
Haman op.
15 En de Joden, die te Susan
waren, vergaderden ook op
den veertienden dag der maand
Adar, en zij doodden te Susan
driehonderd mannen; maar zij
sloegen hun hand niet aan den
roof.
16 De overige Joden nu, die in
de landschappen des konings
waren, vergaderden, opdat zij
stonden voor hun leven, en rust
hadden van hun vijanden, en
zij doodden onder hun haters
vijf en zeventig duizend; maar
zij sloegen hun hand niet aan
den roof.
17 Dit geschiedde op den
dertienden dag der maand
Adar; en op de veertienden
derzelve rustten zij, en zij
maakten denzelven een dag
der maaltijden en der vreugde.
18 En de Joden, die te
Susan waren, vergaderden op
den dertienden derzelve,
en op den veertienden
derzelve; en zij rustten op
den vijftienden derzelve, en zij
maakten denzelven een dag
der maaltijden en der vreugde.
19 Daarom maakten de
Joden van de dorpen, die
in de dorpsteden woonden,
den veertienden dag der
maand Adar ter vreugde en
maaltijden, en een vrolijken
dag, en der zending van delen
aan elkander.
20 En Mordechai beschreef
deze geschiedenissen; en hij
zond brieven aan al de Joden,
die in al de landschappen van
den koning Ahasveros waren,
dien, die nabij, en dien, die
verre waren,
21 Om over hen te bevestigen,
dat zij zouden onderhouden
den veertienden dag der maand
Adar, en den vijftienden dag
derzelve, in alle en in ieder jaar;
22 Naar de dagen, in dewelke
de Joden tot rust gekomen
waren van hun vijanden, en de
maand, die hun veranderd was

van droefenis in blijdschap,
en van rouw in een vrolijken
dag; dat zij dezelve dagen
maken zouden tot dagen der
maaltijden, en der vreugde,
en der zending van delen aan
elkander, en der gaven aan de
armen.
23 En de Joden namen aan
te doen, wat zij begonnen
hadden, en dat Mordechai aan
hen geschreven had.
24 Omdat Haman, de zoon
van Hammedatha, den
Agagiet, aller Joden vijand,
tegen de Joden gedacht had
hen om te brengen; en dat
hij het Pur, dat is, het lot had
geworpen, om hen te verslaan,
en om hen om te brengen.
25 Maar als zij voor den
koning gekomen was, heeft hij
door brieven bevolen, dat zijn
boze gedachte, die hij gedacht
had over de Joden, op zijn
hoofd zou wederkeren; en men
heeft hem en zijn zonen aan de
galg gehangen.
26 Daarom noemt men die
dagen Purim, van den naam
van dat Pur. Hierom, vanwege
al de woorden van dien brief,
en hetgeen zij zelven daarvan
gezien hadden, en wat tot hen
overgekomen was,
27 Bevestigden de Joden, en
namen op zich en op hun zaad,
en op allen, die zich tot hen
vervoegen zouden, dat men het
niet overtrade, dat zij deze twee
dagen zouden houden, naar het
voorschrift derzelve, en naar
den bestemden tijd derzelve, in
alle en ieder jaar;
28 Dat deze dagen
gedacht zouden worden
en onderhouden, in alle en
elk geslacht, elk huisgezin,
elk landschap en elke stad; en
dat deze dagen van Purim niet
zouden overtreden worden
onder de Joden, en dat de
gedachtenis derzelve geen
einde nemen zou bij hun zaad.
29 Daarna schreef de
koningin Esther, de dochter
van Abichail, en Mordechai, de
Jood, met alle macht, om dezen
brief van Purim ten tweeden
male te bevestigen.
30 En hij zond de brieven
aan al de Joden, in de honderd
zeven en twintig landschappen
van het koninkrijk van
Ahasveros, met woorden van
vrede en trouw;
31 Dat zij deze dagen van
Purim bevestigen zouden op
hun bestemde tijden, gelijk
als Mordechai, de Jood, over
hen bevestigd had, en Esther,
de koningin, en gelijk als zij
het bevestigd hadden voor
zichzelven en voor hun zaad;
de zaken van het vasten en
hunlieder geroep.
32 En het bevel van Esther
bevestigde de geschiedenissen
van deze Purim, en het werd in
een boek geschreven.

10 Daarna legde de koning
Ahasveros schatting op
het land, en de eilanden der
zee.
2 Al de werken nu zijner
macht en zijns gewelds, en
de verklaring der grootheid

van Mordechai, denwelken de
koning groot gemaakt heeft,
zijn die niet geschreven in
het boek der kronieken der
koningen van Medie en Perzie?
3 Want de Jood Mordechai
was de tweede bij den koning
Ahasveros, en groot bij de
Joden, en aangenaam bij de
menigte zijner broederen,
zoekende het beste voor zijn
volk, en sprekende voor den
welstand van zijn ganse zaad.

DE PROFEET

DANIËL

1 In het derde jaar des koninkrijks van Jojakim, den koning van Juda, kwam Nebukadnezar, de koning van Babel, te Jeruzalem, en belegerde haar.
2 En de HEERE gaf Jojakim, den koning van Juda, in zijn hand, en een deel der vaten van het huis Gods; en hij bracht ze in het land van Sinear, in het huis zijns gods; en de vaten bracht hij in het schathuis zijns gods.
3 En de koning zeide tot Aspenaz, den overste zijner kamerlingen, dat hij voorbrengen zou enigen uit de kinderen Israels, te weten, uit het koninklijk zaad, en uit de prinsen;
4 Jongelingen, aan dewelke geen gebrek ware, maar schoon van aangezicht, en vernuftig in alle wijsheid, en ervaren in wetenschap, en kloek van verstand, en in dewelke bekwaamheid ware, om te staan in des konings paleis; en dat men hen onderwees in de boeken en spraak der Chaldeen.
5 En de koning verordende hun, wat men ze dag bij dag geven zou van de stukken der spijs des konings, en van den wijn zijns dranks, en dat men hen drie jaren alzo optoog, en dat zij ten einde derzelve zouden staan voor het aangezicht des konings.
6 Onder dezelve nu waren uit de kinderen van Juda: Daniel, Hananja, Misael en Azarja.
7 En de overste der kamerlingen gaf hun andere namen, en Daniel noemde hij Beltsazar, en Hananja Sadrach, en Misael Mesach, en Azarja Abed-nego.
8 Daniel nu nam voor in zijn hart, dat hij zich niet zou ontreinigen met de stukken van de spijs des konings, noch met den wijn zijns dranks; daarom verzocht hij van den overste der kamerlingen, dat hij zich niet mocht ontreinigen.
9 En God gaf Daniel genade en barmhartigheid voor het aangezicht van den overste der kamerlingen.
10 Want de overste der kamerlingen zeide tot Daniel: Ik vreze mijn heer, den koning, die ulieder spijs, en ulieder drank verordend heeft; want waarom zou hij ulieder aangezichten droeviger zien, dan der jongelingen, die in gelijkheid met ulieden zijn? Alzo zoudt gij mijn hoofd bij den koning schuldig maken.
11 Toen zeide Daniel tot Melzar, dien de overste der kamerlingen gesteld had over Daniel, Hananja, Misael en Azarja:
12 Beproef toch uw knechten tien dagen lang, en men geve

ons van het gezaaide te eten, en
water te drinken.
13 En men zie voor uw
aangezicht onze gedaanten, en
de gedaante der jongelingen,
die de stukken van de spijs
des konings eten; en doe met
uw knechten, naar dat gij zien
zult.
14 Toen hoorde hij hen in
deze zaak, en hij beproefde ze
tien dagen.
15 Ten einde nu der tien
dagen, zag men dat hun
gedaanten schoner waren,
en zij vetter waren van vlees
dan al de jongelingen, die
de stukken van de spijze des
konings aten.
16 Toen geschiedde het, dat
Melzar de stukken hunner spijs
wegnam, mitsgaders den wijn
huns dranks, en hij gaf hun van
het gezaaide.
17 Aan deze vier jongelingen
nu gaf God wetenschap en
verstand in alle boeken, en
wijsheid; maar Daniel gaf Hij
verstand in allerlei gezichten
en dromen.
18 Ten einde nu der dagen,
waarvan de koning gezegd had,
dat men hen zou inbrengen,
zo bracht ze de overste der
kamerlingen in voor het
aangezicht van Nebukadnezar,
19 En de koning sprak met
hen; doch er werd uit hen
allen niemand gevonden, gelijk
Daniel, Hananja, Misael en
Azarja; en zij stonden voor het
aangezicht des konings.
20 En in alle zaken van
verstandige wijsheid, die de
koning hun afvroeg, zo vond
hij hen tienmaal boven al de
tovernaars en sterrekijkers, die
in zijn ganse koninkrijk waren.
21 En Daniel bleef tot het
eerste jaar van den koning
Kores toe.

2 In het tweede jaar nu
des koninkrijks van
Nebukadnezar, droomde
Nebukadnezar dromen;
daarvan werd zijn geest
verslagen, en zijn slaap werd
in hem gebroken.
2 Toen zeide de koning, dat
men roepen zou de tovenaars,
en de sterrekijkers, en de
guichelaars, en de Chaldeen,
om den koning zijn dromen
te kennen te geven; zij nu
kwamen, en stonden voor het
aangezicht des konings.
3 En de koning zeide tot hen:
Ik heb een droom gedroomd; en
mijn geest is ontsteld om dien
droom te weten.
4 Toen spraken de Chaldeen,
tot den koning in het Syrisch:
O koning, leef in eeuwigheid!
Zeg uw knechten den droom,
zo zullen wij de uitlegging te
kennen geven.
5 De koning antwoordde en
zeide tot de Chaldeen: De zaak
is mij ontgaan; indien gij mij
den droom en zijn uitlegging
niet bekend maakt, gij zult
in stukken gehouwen worden,
en uw huizen zullen tot een
drekhoop gemaakt worden.
6 Maar indien gijlieden den
droom en zijn uitlegging
te kennen geeft, zo zult gij
geschenken en gaven, en grote

eer van mij ontvangen; daarom
geeft mij den droom en zijn
uitlegging te kennen.
7 Zij antwoordden ten
tweeden male, en zeiden: De
koning zegge zijn knechten
den droom, dan zullen wij de
uitlegging te kennen geven.
8 De koning antwoordde en
zeide: Ik weet vastelijk, dat
gijlieden den tijd uitkoopt,
dewijl gij ziet, dat de zaak mij
ontgaan is.
9 Indien gijlieden mij
dien droom niet te kennen
geeft, ulieder vonnis is
enerlei; daarom hebt gij
een leugenachtig en verdicht
woord voor mij te zeggen
bereid, totdat de tijd verandere;
daarom zegt mij den droom,
dan zal ik weten, dat gij mij
deszelfs uitlegging zult te
kennen geven.
10 De Chaldeen antwoordden
voor den koning, en zeiden:
Er is geen mens op den
aardbodem, die des konings
woord zou kunnen te kennen
geven; daarom is er geen
koning, grote of heerser,
die zulk een zaak begeerd
heeft van enigen tovenaar, of
sterrekijker, of Chaldeer.
11 Want de zaak die de koning
begeert, is te zwaar; en er is
niemand anders, die dezelve
voor den koning te kennen kan
geven, dan de goden, welker
woning bij het vlees niet is.
12 Daarom werd de koning
toornig en zeer verbolgen, en
zeide, dat men al de wijzen te
Babel zou ombrengen.
13 Die wet dan ging uit, en
de wijzen werden gedood;
men zocht ook Daniel en zijn
metgezellen, om gedood te
worden.
14 Toen bracht Daniel een
raad en oordeel in, aan Arioch,
den overste der trawanten des
konings, die uitgetogen was,
om de wijzen van Babel te
doden.
15 Hij antwoordde en zeide
tot Arioch, den bevelhebber
des konings: Waarom zou de
wet van 's konings wege zo
verhaast worden? Toen gaf
Arioch aan Daniel de zaak te
kennen.
16 En Daniel ging in, en
verzocht van den koning, dat
hij hem een bestemden tijd
wilde geven, dat hij den koning
de uitlegging te kennen gave.
17 Toen ging Daniel naar zijn
huis, en hij gaf de zaak zijn
metgezellen, Hananja, Misael,
en Azarja te kennen;
18 Opdat zij van den God des
hemels barmhartigheden
verzochten over deze
verborgenheid, dat Daniel
en zijn metgezellen met de
overige wijzen van Babel niet
omkwamen.
19 Toen werd aan Daniel
in een nachtgezicht de
verborgenheid geopenbaard;
toen loofde Daniel den God
des hemels.
20 Daniel antwoordde en
zeide: De Naam Gods zij
geloofd van eeuwigheid tot in
eeuwigheid, want Zijn is de
wijsheid en de kracht.

21 Want Hij verandert
de tijden en stonden; Hij
zet de koningen af, en Hij
bevestigt de koningen; Hij
geeft den wijzen wijsheid, en
wetenschap dengenen, die
verstand hebben;
22 Hij openbaart diepe en
verborgen dingen; Hij weet,
wat in het duister is, want het
licht woont bij Hem.
23 Ik dank en ik loof U, o
God mijner vaderen! omdat
Gij mij wijsheid en kracht
gegeven hebt, en mij nu bekend
gemaakt hebt, wat wij van U
verzocht hebben, want Gij hebt
ons des konings zaak bekend
gemaakt.
24 Daarom ging Daniel in tot
Arioch, dien de koning gesteld
had om de wijzen van Babel
om te brengen; hij ging henen
en zeide aldus tot hem: Breng
de wijzen van Babel niet om,
maar breng mij in voor den
koning, en ik zal den koning de
uitlegging te kennen geven.
25 Toen bracht Arioch met
haast Daniel in voor den
koning, en hij sprak alzo tot
hem: Ik heb een man van de
gevankelijk weggevoerden van
Juda gevonden, die den koning
de uitlegging zal bekend
maken.
26 De koning antwoordde
en zeide tot Daniel, wiens
naam Beltsazar was: Zijt gij
machtig mij bekend te maken
den droom, dien ik gezien heb,
en zijn uitlegging?
27 Daniel antwoordde voor
den koning, en zeide: De
verborgenheid, die de koning
eist, kunnen de wijzen, de
sterrekijkers, de tovenaars, en
de waarzeggers den koning
niet te kennen geven;
28 Maar er is een God in den
hemel, Die verborgenheden
openbaart, Die heeft den
koning Nebukadnezar bekend
gemaakt, wat er geschieden zal
in het laatste der dagen; uw
droom, en de gezichten uws
hoofds op uw leger, zijn deze:
29 Gij, o koning! op uw leger
zijnde, klommen uw gedachten
op, wat hierna geschieden zou;
en Hij, Die verborgen dingen
openbaart, heeft u te kennen
gegeven, wat er geschieden zal.
30 Mij nu, mij is de
verborgenheid geopenbaard,
niet door wijsheid, die in
mij is boven alle levenden;
maar daarom, opdat men
den koning de uitlegging zou
bekend maken, en opdat gij de
gedachten uws harten zoudt
weten.
31 Gij, o koning! zaagt, en
ziet, er was een groot beeld (dit
beeld was treffelijk, en deszelfs
glans was uitnemend), staande
tegen u over; en zijn gedaante
was schrikkelijk.
32 Het hoofd van dit beeld
was van goed goud; zijn borst
en zijn armen van zilver; zijn
buik en zijn dijen van koper;
33 Zijn schenkelen van ijzer;
zijn voeten eensdeels van ijzer,
en eensdeels van leem.
34 Dit zaagt gij, totdat er een
steen afgehouwen werd zonder
handen, die sloeg dat beeld aan

zijn voeten van ijzer en leem,
en vermaalde ze.
35 Toen werden te zamen
vermaald het ijzer, leem, koper,
zilver en goud, en zij werden
gelijk kaf van de dorsvloeren
des zomers, en de wind nam
ze weg, en er werd geen plaats
voor dezelve gevonden; maar
de steen, die het beeld geslagen
heeft, werd tot een groten
berg, alzo dat hij de gehele
aarde vervulde.
36 Dit is de droom; zijn
uitlegging nu zullen wij voor
de koning zeggen.
37 Gij, o koning! zijt een
koning der koningen; want de
God des hemels heeft u een
koninkrijk, macht, en sterkte,
en eer gegeven;
38 En overal, waar
mensenkinderen wonen,
heeft Hij de beesten des velds
en de vogelen des hemels in
uw hand gegeven; en Hij heeft
u gesteld tot een heerser over
al dezelve; gij zijt dat gouden
hoofd.
39 En na u zal een ander
koninkrijk opstaan, lager dan
het uwe; daarna een ander, het
derde koninkrijk van koper,
hetwelk heersen zal over de
gehele aarde.
40 En het vierde koninkrijk
zal hard zijn, gelijk ijzer;
aangezien het ijzer alles
vermaalt en verzwakt;
gelijk nu het ijzer, dat zulks
alles verbreekt, alzo zal het
vermalen en verbreken.
41 En dat gij gezien hebt
de voeten en de tenen, ten
dele van pottenbakkersleem,
en ten dele van ijzer, dat zal
een gedeeld koninkrijk zijn,
doch daar zal van des ijzers
vastigheid in zijn, ten welken
aanzien gij gezien hebt ijzer
vermengd met modderig leem;
42 En de tenen der voeten, ten
dele ijzer, en ten dele leem;
dat koninkrijk zal ten dele hard
zijn, en ten dele broos.
43 En dat gij gezien hebt
ijzer vermengd met modderig
leem, zij zullen zich wel door
menselijk zaad vermengen,
maar zij zullen de een aan
den ander niet hechten, gelijk
als zich ijzer met leem niet
vermengt.
44 Doch in de dagen van
die koningen zal de God
des hemels een Koninkrijk
verwekken, dat in der
eeuwigheid niet zal verstoord
worden; en dat Koninkrijk
zal aan geen ander volk
overgelaten worden; het zal al
die koninkrijken vermalen, en
te niet doen, maar zelf zal het
in alle eeuwigheid bestaan.
45 Daarom hebt gij gezien,
dat uit den berg een steen
zonder handen afgehouwen is
geworden, die het ijzer, koper,
leem, zilver en goud vermaalde;
de grote God heeft den koning
bekend gemaakt, wat hierna
geschieden zal; de droom nu
is gewis, en zijn uitlegging is
zeker.
46 Toen viel de koning
Nebukadnezar op zijn
aangezicht, en aanbad Daniel;
en hij zeide, dat men hem met

spijsoffer en liefelijk reukwerk een drankoffer doen zou.

47 De koning antwoordde Daniel en zeide: Het is de waarheid, dat ulieder God een God der goden is, en een Heere der koningen, en Die de verborgenheden openbaart, dewijl gij deze verborgenheid hebt kunnen openbaren.

48 Toen maakte de koning Daniel groot, en hij gaf hem vele grote geschenken, en hij stelde hem tot een heerser over het ganse landschap van Babel, en een overste der overheden over al de wijzen van Babel.

49 Toen verzocht Daniel van den koning; en hij stelde Sadrach, Mesach en Abed-nego over de bediening van het landschap van Babel; maar Daniel bleef aan de poort des konings.

3 De koning Nebukadnezar maakte een beeld van goud, welks hoogte was zestig ellen, zijn breedte zes ellen; hij richtte het op in het dal Dura, in het landschap van Babel.

2 En de koning Nebukadnezar zond henen, om te verzamelen, de stadhouders, de overheden, en de landvoogden, de wethouders, de schatmeesters, de raadsheren, de ambtlieden, en al de heerschappers der landschappen, dat zij komen zouden tot de inwijding van het beeld, hetwelk de koning Nebukadnezar had opgericht.

3 Toen verzamelden zich de stadhouders, de overheden, de landvoogden, de wethouders, de schatmeesters, de raadsheren, de ambtlieden, en al de heerschappers der landschappen, tot inwijding van het beeld, hetwelk de koning Nebukadnezar had opgericht; en zij stonden voor het beeld, dat Nebukadnezar had opgericht.

4 En een heraut riep met kracht: Men zegt u aan, gij volken, gij natien, en tongen!

5 Ten tijde als gij horen zult het geluid des hoorns, der pijp, der citer, der vedel, der psalteren, des akkoordgezangs, en allerlei soorten van muziek, zo zult gijlieden nedervallen, en aanbidden het gouden beeld, hetwelk de koning Nebukadnezar heeft opgericht;

6 En wie niet nedervalt en aanbidt, die zal te dierzelfder ure in het midden van den oven des brandenden vuurs geworpen worden.

7 Daarom te dier tijd, als al die volken hoorden het geluid des hoorns, der pijp, der citer, der vedel, der psalteren, en allerlei soorten der muziek, alle volken, natien, en tongen nedervallende, aanbaden het gouden beeld, hetwelk de koning Nebukadnezar had opgericht.

8 Daarom naderden even ter zelfder tijd Chaldeeuwse mannen, die de Joden openlijk beschuldigden;

9 Zij antwoordden en
zeiden tot den koning
Nebukadnezar: O koning!
leef in der eeuwigheid!
10 Gij, o koning! hebt een
bevel gegeven, dat alle mensen,
die horen zouden het geluid
des hoorns, der pijp, der
citer, der vedel, der psalteren,
en des akkoordgezangs, en
allerlei soorten van muziek,
nedervallen, en het gouden
beeld aanbidden zouden;
11 En wie niet nederviel, en
aanbad, die zou in het midden
van den oven des brandenden
vuurs geworpen worden.
12 Er zijn Joodse mannen,
die gij over de bediening
van het landschap van Babel
gesteld hebt, Sadrach, Mesach
en Abed-nego; deze mannen
hebben, o koning! op u geen
acht gesteld; uw goden eren zij
niet, en zij bidden het gouden
beeld niet aan, hetwelk gij
opgericht hebt.
13 Toen zeide Nebukadnezar
in toorn en grimmigheid,
dat men Sadrach, Mesach en
Abed-nego voorbrengen zou;
toen werden die mannen voor
den koning gebracht.
14 Nebukadnezar
antwoordde en zeide tot
hen: Is het met opzet, Sadrach,
Mesach en Abed-nego, dat
gijlieden mijn goden niet eert,
en het gouden beeld, dat ik
opgericht heb, niet aanbidt?
15 Nu dan, zo gijlieden gereed
zijt, dat gij ten tijde, als gij
horen zult het geluid des
hoorns, der pijp, der citer, der
vedel, der psalteren, en des
akkoordgezangs, en allerlei
soort der muziek, nedervalt,
en aanbidt het beeld, dat ik
gemaakt heb, zo is het wel;
maar zo gijlieden het niet
aanbidt; ter zelfder ure zult
gijlieden geworpen worden in
het midden van den oven des
brandenden vuurs; en wie is
de God, Die ulieden uit mijn
handen verlossen zou?
16 Sadrach, Mesach en
Abed-nego antwoordden
en zeiden tot den koning
Nebukadnezar: Wij hebben
niet nodig u op deze zaak te
antwoorden.
17 Zal het zo zijn, onze God,
Dien wij eren, is machtig ons
te verlossen uit den oven des
brandenden vuurs, en Hij zal
ons uit uw hand, o koning!
verlossen.
18 Maar zo niet, u zij bekend,
o koning! dat wij uw goden niet
zullen eren, noch het gouden
beeld, dat gij hebt opgericht,
zullen aanbidden.
19 Toen werd Nebukadnezar
vol grimmigheid, en de
gedaante zijns aangezichts
veranderde tegen Sadrach,
Mesach en Abed-nego; hij
antwoordde en zeide, dat men
den oven zevenmaal meer
heet zou maken dan men dien
pleegt heet te maken.
20 En tot de sterkste mannen
van kracht, die in zijn heir
waren, zeide hij, dat zij
Sadrach, Mesach en Abed-nego
binden zouden, om te werpen
in den oven des brandenden

vuurs.
21 Toen werden die mannen
gebonden in hun mantels, hun
broeken, en hun hoeden, en
hun andere klederen, en zij
wierpen hen in het midden
van den oven des brandenden
vuurs.
22 Daarom dan, dewijl het
woord des konings aandreef,
en de oven zeer heet was,
zo hebben de vonken des
vuurs die mannen, die
Sadrach, Mesach en Abed-nego
opgeheven hadden, gedood.
23 Maar als die drie
mannen, Sadrach, Mesach
en Abed-nego, in het midden
van den oven des brandenden
vuurs, gebonden zijnde,
gevallen waren,
24 Toen ontzette zich de
koning Nebukadnezar, en
hij stond op in der haast,
antwoordde en zeide tot zijn
raadsheren: Hebben wij niet
drie mannen in het midden
des vuurs, gebonden zijnde,
geworpen? Zij antwoordden
en zeiden tot den koning: Het
is gewis, o koning!
25 Hij antwoordde en zeide:
Ziet, ik zie vier mannen, los
wandelende in het midden des
vuurs, en er is geen verderf
aan hen; en de gedaante des
vierden is gelijk eens zoons der
goden.
26 Toen naderde
Nebukadnezar tot de deur
van den oven des brandenden
vuurs, antwoordde en sprak:
Gij Sadrach, Mesach en
Abed-nego, gij knechten des
allerhoogsten Gods! gaat
uit en komt hier! Toen gingen
Sadrach, Mesach en Abed-nego
uit het midden des vuurs.

27 Toen vergaderden de
stadhouders, de overheden,
en de landvoogden, en de
raadsheren des konings, deze
mannen beziende, omdat het
vuur over hun lichamen niet
geheerst had, en dat het haar
huns hoofds niet verbrand
was, en hun mantels niet
veranderd waren, ja, dat de
reuk des vuurs daardoor niet
gegaan was.

28 Nebukadnezar
antwoordde en zeide: Geloofd
zij de God van Sadrach,
Mesach en Abed-nego, Die
Zijn engel gezonden, en Zijn
knechten verlost heeft, die op
Hem vertrouwd hebben, en
des konings woord veranderd,
en hun lichamen overgegeven
hebben, opdat zij geen god
eerden noch aanbaden, dan
hun God.

29 Daarom wordt van mij
een bevel gegeven, dat alle
volk, natie en tong, die
lastering spreekt tegen den
God van Sadrach, Mesach
en Abed-nego, in stukken
gehouwen worde, en zijn
huis tot een drekhoop gesteld
worde; want er is geen ander
God, Die alzo verlossen kan.

30 Toen maakte de koning
Sadrach, Mesach en Abed-nego
voorspoedig in het landschap
van Babel.

4 De koning Nebukadnezar aan alle volken, natien en tongen, die op den gansen aardbodem wonen: uw vrede worde vermenigvuldigd!

2 Het behaagt mij te verkondigen de tekenen en wonderen, die de allerhoogste God aan mij gedaan heeft.

3 Hoe groot zijn Zijn tekenen! en hoe machtig Zijn wonderen! Zijn Rijk is een eeuwig Rijk, en Zijn heerschappij is van geslacht tot geslacht.

4 Ik, Nebukadnezar, gerust zijnde in mijn huis, en in mijn paleis groenende,

5 Zag een droom, die mij vervaarde, en de gedachten, die ik op mijn bed had, en de gezichten mijns hoofds beroerden mij.

6 Daarom is er een bevel van mij gesteld, dat men voor mij zou inbrengen al de wijzen van Babel, opdat zij mij de uitlegging van dien droom zouden bekend maken.

7 Toen kwamen in de tovenaars, de sterrekijkers, de Chaldeen en de waarzeggers; en ik zeide den droom voor hen; maar zij maakten mij zijn uitlegging niet bekend;

8 Totdat ten laatste Daniel voor mij inkwam, wiens naam Beltsazar is, naar den naam mijns gods, in wien ook de geest der heilige goden is; en ik vertelde den droom voor hem, zeggende:

9 Beltsazar, gij overste der tovenaars! dewijl ik weet, dat de geest der heilige goden in u is, zo zeg de gezichten mijns drooms, dien ik gezien heb, te weten zijn uitlegging.

10 De gezichten nu mijns hoofds op mijn leger waren deze: Ik zag, en ziet, er was een boom in het midden der aarde, en zijn hoogte was groot.

11 De boom werd groot en sterk; en zijn hoogte reikte aan den hemel, en hij werd gezien tot aan het einde der ganse aarde;

12 Zijn loof was schoon, en zijn vruchten vele, en er was spijze aan denzelve voor allen; onder hem vond het gedierte des velds schaduw, en de vogelen des hemels woonden in haar takken, en alle vlees werd daarvan gevoed.

13 Ik zag verder in de gezichten mijns hoofds, op mijn leger; en ziet, een wachter, namelijk een heilige, kwam af van den hemel,

14 Roepende met kracht, en aldus zeggende: Houwt dien boom af, en kapt zijn takken af; stroopt zijn loof af, en verstrooit zijn vruchten, dat de dieren van onder hem wegzwerven, en de vogelen van zijn takken;

15 Doch laat den stam met zijn wortelen in de aarde, en met een ijzeren en koperen band in het tedere gras des velds; en laat hem in de dauw des hemels nat gemaakt worden, en zijn deel zij met het gedierte in het kruid der aarde.

16 Zijn hart worde veranderd, dat het geens mensen hart meer zij, en hem worde eens beesten hart gegeven, en laat zeven tijden over hem voorbijgaan.
17 Deze zaak is in het besluit der wachters, en deze begeerte is in het woord der heiligen; opdat de levenden bekennen, dat de Allerhoogste heerschappij heeft over de koninkrijken der mensen, en geeft ze aan wien Hij wil, ja, zet daarover den laagste onder de mensen.
18 Dezen droom heb ik, koning Nebukadnezar gezien; gij nu, Beltsazar! zeg de uitlegging van dien, dewijl als de wijzen mijns koninkrijks mij de uitlegging niet hebben kunnen bekend maken; maar gij kunt wel, dewijl de geest der heilige goden in u is.
19 Toen ontzette zich Daniel, wiens naam Beltsazar is, bij een uur lang, en zijn gedachten beroerden hem. De koning antwoordde en zeide: Beltsazar! laat u de droom en zijn uitlegging niet beroeren. Beltsazar antwoordde en zeide: Mijn heer! de droom wedervare uw hateren, en zijn uitlegging uw wederpartijders!
20 De boom, dien gij gezien hebt, die groot en sterk geworden was, en wiens hoogte tot aan den hemel reikte, en die over het ganse aardrijk gezien werd;
21 En wiens loof schoon, en wiens vruchten vele waren, en waar spijze aan was voor allen, onder wien het gedierte des velds woonde, en in wiens takken de vogelen des hemels nestelden;
22 Dat zijt gij, o koning! die groot en sterk zijt geworden; want uw grootheid is zo gewassen, dat zij reikt aan den hemel, en uw heerschappij aan het einde des aardrijks.
23 Dat nu de koning, een wachter, namelijk een heilige gezien heeft, van den hemel afkomende, die zeide: Houwt dezen boom af, en verderft hem; doch laat den stam met zijn wortelen in de aarde, en met een ijzeren en koperen band in het tedere gras des velds, en in de dauw des hemels nat gemaakt worden, en dat zijn deel zij met het gedierte des velds, totdat er zeven tijden over hem voorbijgaan;
24 Dit is de beduiding, o koning! en dit is een besluit des Allerhoogsten, hetwelk over mijn heer, den koning komen zal:
25 Te weten, men zal u van de mensen verstoten, en met het gedierte des velds zal uw woning zijn, en men zal u het kruid, als den ossen, te smaken geven; en gij zult van den dauw des hemels nat gemaakt worden, en er zullen zeven tijden over u voorbijgaan, totdat gij bekent, dat de Allerhoogste heerschappij heeft over de koninkrijken der mensen, en geeft ze, wien Hij wil.

26 Dat er ook gezegd is, dat
men den stam met de wortelen
van dien boom laten zou; uw
koninkrijk zal u bestendig zijn,
nadat gij zult bekend hebben,
dat de Hemel heerst.
27 Daarom, o koning!
laat mijn raad u behagen,
en breek uw zonden af
door gerechtigheid, en uw
ongerechtigheid door genade
te bewijzen aan de ellendigen,
of er verlenging van uw vrede
mocht wezen.
28 Dit alles overkwam den
koning Nebukadnezar.
29 Want op het einde van
twaalf maanden, toen hij op
het koninklijk paleis van Babel
wandelde,
30 Sprak de koning, en zeide:
Is dit niet het grote Babel, dat
ik gebouwd heb tot een huis
des koninkrijks, door de sterkte
mijner macht, en ter ere mijner
heerlijkheid!
31 Dit woord nog zijnde in
des konings mond, viel er een
stem uit den hemel: U, o koning
Nebukadnezar! wordt gezegd:
Het koninkrijk is van u gegaan.
32 En men zal u van de
mensen verstoten, en uw
woning zal bij de beesten des
velds zijn; men zal u gras te
smaken geven, als den ossen,
en er zullen zeven tijden over u
voorbijgaan, totdat gij bekent,
dat de Allerhoogste over de
koninkrijken der mensen
heerschappij heeft, en dat Hij
ze geeft, aan wien Hij wil.
33 Ter zelfder ure werd
dat woord volbracht over
Nebukadnezar, want hij werd
uit de mensen verstoten, en
hij at gras als de ossen, en zijn
lichaam werd van den dauw
des hemels nat gemaakt, totdat
zijn haar wies als der arenden
vederen, en zijn nagelen als
der vogelen.
34 Ten einde dezer dagen nu,
hief ik, Nebukadnezar, mijn
ogen op ten hemel, want mijn
verstand kwam weer in mij;
en ik loofde den Allerhoogste,
en ik prees en verheerlijkte
den Eeuwiglevende, omdat
Zijn heerschappij is een
eeuwige heerschappij, en Zijn
Koninkrijk is van geslacht tot
geslacht;
35 En al de inwoners der
aarde zijn als niets geacht, en
Hij doet naar Zijn wil met het
heir des hemels en de inwoners
der aarde, en er is niemand, die
Zijn hand afslaan, of tot Hem
zeggen kan: Wat doet Gij?
36 Ter zelfder tijd kwam mijn
verstand weder in mij; ook
kwam de heerlijkheid mijns
koninkrijks, mijn majesteit
en mijn glans weder op mij;
en mijn raadsheren en mijn
geweldigen zochten mij, en
ik werd in mijn koninkrijk
bevestigd; en mij werd groter
heerlijkheid toegevoegd.
37 Nu prijs ik, Nebukadnezar,
en verhoog, en verheerlijk
den Koning des hemels, omdat
al Zijn werken waarheid, en
Zijn paden gerichten zijn; en
Hij is machtig te vernederen
degenen, die in hoogmoed
wandelen.

5 De koning Belsazar maakte
een groten maaltijd voor
zijn duizend geweldigen, en hij
dronk wijn voor die duizend.
2 Als Belsazar den wijn
geproefd had, zeide hij, dat
men de gouden en zilveren
vaten voorbrengen zou, die
zijn vader Nebukadnezar uit
den tempel, die te Jeruzalem
geweest was, weggevoerd
had; opdat de koning en zijn
geweldigen, zijn vrouwen
en zijn bijwijven uit dezelve
dronken.
3 Toen bracht men voor
de gouden vaten, die men
uit den tempel van het huis
Gods, die te Jeruzalem geweest
was, weggevoerd had; en de
koning en zijn geweldigen,
zijn vrouwen, en zijn bijwijven
dronken daaruit.
4 Zij dronken den wijn,
en prezen de gouden, en
de zilveren, de koperen, de
ijzeren, de houten en de stenen
goden.
5 Ter zelfder ure kwamen
er vingeren van eens mensen
hand voort, die schreven
tegenover den kandelaar, op
de kalk van den wand van het
koninklijk paleis, en de koning
zag het deel der hand, die daar
schreef.
6 Toen veranderde zich de
glans des konings, en zijn
gedachten verschrikten hem;
en de banden zijner lendenen
werden los, en zijn knieen
stieten tegen elkander aan.
7 Zodat de koning met kracht
riep dat men de sterrekijkers,
de Chaldeen en de waarzeggers
inbrengen zou; en de koning
antwoordde en zeide tot de
wijzen van Babel: Alle man,
die dit schrift lezen, en deszelfs
uitlegging mij te kennen zal
geven, die zal met purper
gekleed worden, met een
gouden keten om zijn hals, en
hij zal de derde heerser in dit
koninkrijk zijn.
8 Toen kwamen al de wijzen
des konings in; maar zij konden
dit schrift niet lezen, noch
den koning deszelfs uitlegging
bekend maken.
9 Toen verschrikte de koning
Belsazar zeer, en zijn glans
werd aan hem veranderd,
en zijn geweldigen werden
verbaasd.
10 Om deze woorden des
konings en zijner geweldigen,
ging de koningin in het huis
des maaltijds. De koningin
sprak en zeide: O koning,
leef in eeuwigheid! laat u uw
gedachten niet verschrikken,
en uw glans niet veranderd
worden.
11 Er is een man in uw
koninkrijk, in wien de geest
der heilige goden is, want
in de dagen uws vaders is
bij hem gevonden licht, en
verstand, en wijsheid, gelijk
de wijsheid der goden is;
daarom stelde hem de koning
Nebukadnezar, uw vader, tot
een overste der tovenaars, der
sterrekijkers, der Chaldeen, en
der waarzeggers, uw vader, o
koning!

12 Omdat een voortreffelijke
geest, en wetenschap, en
verstand van een, die dromen
uitlegt, en der aanwijzing van
raadselen, en van een, die
knopen ontbindt, gevonden
werd in hem, in Daniel, dien de
koning den naam van Beltsazar
gaf; laat nu Daniel geroepen
worden, die zal de uitlegging
te kennen geven.
13 Toen werd Daniel voor
den koning ingebracht.
De koning antwoordde en
zeide tot Daniel: Zijt gij die
Daniel, een uit de gevankelijk
weggevoerden van Juda, die de
koning, mijn vader, uit Juda
gebracht heeft?
14 Ik heb toch van u gehoord,
dat de geest der goden in u
is, en dat er licht, en verstand,
en voortreffelijke wijsheid in u
gevonden wordt.
15 Nu, zo zijn voor mij
ingebracht de wijzen en de
sterrekijkers, om dit schrift te
lezen, en deszelfs uitlegging
mij bekend te maken; maar zij
kunnen de uitlegging dezer
woorden niet te kennen geven.
16 Doch van u heb ik gehoord,
dat gij uitleggingen kunt
geven, en knopen ontbinden;
nu, indien gij dit schrift zult
kunnen lezen, en deszelfs
uitlegging mij bekend maken,
gij zult met purper bekleed
worden, met een gouden keten
om uw hals, en gij zult de
derde heerser in dit koninkrijk
zijn.
17 Toen antwoordde Daniel,
en zeide voor den koning: Heb
uw gaven voor uzelven, en geef
uw vereringen aan een ander;
ik zal nochtans het schrift
voor den koning lezen, en de
uitlegging zal ik hem bekend
maken.
18 Wat u aangaat, o koning!
de allerhoogste God heeft
uw vader Nebukadnezar het
koninkrijk, en grootheid, en
eer, en heerlijkheid gegeven;
19 En vanwege de grootheid,
die Hij hem gegeven had,
beefden en sidderden alle
volken, natien en tongen voor
hem; dien hij wilde, doodde
hij, en dien hij wilde, behield
hij in het leven, en dien hij
wilde, verhoogde hij, en dien
hij wilde, vernederde hij.
20 Maar toen zich zijn hart
verhief, en zijn geest verstijfd
werd ter hovaardij, werd hij
van den troon zijns koninkrijks
afgestoten, en men nam de eer
van hem weg.
21 En hij werd van de
kinderen der mensen
verstoten, en zijn hart werd
den beesten gelijk gemaakt,
en zijn woning was bij de
woudezelen; men gaf hem gras
te smaken gelijk den ossen;
en zijn lichaam werd van den
dauw des hemels nat gemaakt,
totdat hij bekende, dat God, de
Allerhoogste, Heerser is over
de koninkrijken der mensen,
en over dezelve stelt, wien Hij
wil.
22 En gij, Belsazar, zijn zoon!
hebt uw hart niet vernederd,
alhoewel gij dit alles wel
geweten hebt.

23 Maar gij hebt u verheven
tegen den Heere des hemels,
en men heeft de vaten van Zijn
huis voor u gebracht, en gij, en
uw geweldigen, uw vrouwen,
en uw bijwijven hebben wijn
uit dezelve gedronken, en de
goden van zilver en goud,
koper, ijzer, hout en steen,
die niet zien, noch horen,
noch weten, hebt gij geprezen;
maar dien God, in Wiens hand
uw adem is, en bij Wien al
uw paden zijn, hebt gij niet
verheerlijkt.
24 Toen is dat deel der hand
van Hem gezonden, en dit
schrift getekend geworden.
25 Dit nu is het schrift, dat
daar getekend is: MENE,
MENE, TEKEL, UPHARSIN.
26 Dit is de uitlegging dezer
woorden: MENE; God heeft uw
koninkrijk geteld, en Hij heeft
het voleind.
27 TEKEL; gij zijt in
weegschalen gewogen; en
gij zijt te licht gevonden.
28 PERES; uw koninkrijk is
verdeeld, en het is den Meden
en den Perzen gegeven.
29 Toen beval Belsazar, en zij
bekleedden Daniel met purper,
met een gouden keten om zijn
hals, en zij riepen overluid van
hem, dat hij de derde heerser in
dat koninkrijk was.
30 In dienzelfden nacht, werd
Belsazar, der Chaldeen koning,
gedood.
31 Darius, de Meder nu,
ontving het koninkrijk,
omtrent twee en zestig jaren
oud zijnde.

6 En het dacht Darius goed,
dat hij over het koninkrijk
stelde honderd en twintig
stadhouders, die over het
ganse koninkrijk zijn zouden;
2 En over dezelve drie
vorsten, van dewelke Daniel
de eerste zou zijn, denwelken
die stadhouders zelfs zouden
rekenschap geven, opdat de
koning geen schade leed.
3 Toen overtrof deze Daniel
die vorsten en die stadhouders,
daarom dat een voortreffelijke
geest in hem was; en de koning
dacht hem te stellen over het
gehele koninkrijk.
4 Toen zochten de vorsten en
de stadhouders gelegenheid te
vinden, tegen Daniel vanwege
het koninkrijk; maar zij
konden geen gelegenheid
noch misdaad vinden, dewijl
hij getrouw was, en geen
vergrijping noch misdaad in
hem gevonden werd.
5 Toen zeiden die mannen:
Wij zullen tegen dezen Daniel
geen gelegenheid vinden,
tenzij wij tegen hem iets
vinden in te wet zijns Gods.
6 Zo kwamen deze vorsten en
de stadhouders met hopen tot
den koning, en zeiden aldus tot
hem: O koning Darius, leef in
eeuwigheid!
7 Al de vorsten des rijks, de
overheden en stadhouders, de
raadsheren en landvoogden
hebben zich beraadslaagd een
koninklijke ordonnantie te
stellen, en een sterk gebod te
maken, dat al wie in dertig
dagen een verzoek zal doen

van enigen god of mens,
behalve van u, o koning! die
zal in den kuil der leeuwen
geworpen worden.
8 Nu, o koning! gij zult
een gebod bevestigen, en
een schrift tekenen, dat niet
veranderd worde, naar de wet
der Meden en der Perzen, die
niet mag wederroepen worden.
9 Daarom tekende de koning
Darius dat schrift en gebod.
10 Toen nu Daniel verstond,
dat dit schrift getekend was,
ging hij in zijn huis (hij nu had
in zijn opperzaal open vensters
tegen Jeruzalem aan), en hij
knielde drie tijden 's daags
op zijn knieen, en hij bad, en
deed belijdenis voor zijn God,
ganselijk gelijk hij voor dezen
gedaan had.
11 Toen kwamen die mannen
met hopen, en zij vonden
Daniel biddende en smekende
voor zijn God.
12 Toen kwamen zij nader, en
spraken voor den koning van
het gebod des konings: Hebt
gij niet een gebod getekend,
dat alle man, die in dertig
dagen van enigen god of
mens iets verzoeken zou,
behalve van u, o koning! in
den kuil der leeuwen zou
geworpen worden? De koning
antwoordde en zeide: Het is
een vaste rede, naar de wet der
Meden en Perzen, die niet mag
wederroepen worden.
13 Toen antwoordden zij,
en zeiden voor den koning:
Daniel, een van de gevankelijk
weggevoerden uit Juda heeft, o
koning! op u geen acht gesteld,
noch op het gebod dat gij
getekend hebt; maar hij bidt op
drie tijden 's daags zijn gebed.
14 Toen de koning deze
rede hoorde, was hij zeer
bedroefd bij zichzelven, en
hij stelde het hart op Daniel
om hem te verlossen; ja, tot
den ondergang der zon toe
bemoeide hij zich, om hem te
redden.
15 Toen kwamen die mannen
met hopen tot den koning, en
zij zeiden tot den koning: Weet,
o koning! dat der Meden en
der Perzen wet is, dat geen
gebod noch ordonnantie, die de
koning verordend heeft, mag
veranderd worden.
16 Toen beval de koning,
en zij brachten Daniel voor,
en wierpen hem in den kuil
der leeuwen; en de koning
antwoordde en zeide tot
Daniel: Uw God, Dien gij
geduriglijk eert, Die verlosse
u!
17 En er werd een steen
gebracht, en op den mond des
kuils gelegd: en de koning
verzegelde denzelven met
zijn ring, en met den ring
zijner geweldigen, opdat de
wil aangaande Daniel niet zou
veranderd worden.
18 Toen ging de koning naar
zijn paleis, en overnachtte
nuchteren, en liet geen
vreugdespel voor zich brengen;
en zijn slaap week verre van
hem.
19 Toen stond de koning in
den vroegen morgenstond met

het licht op, en hij ging met
haast henen tot den kuil der
leeuwen.
20 Als hij nu tot den kuil
genaderd was, riep hij tot
Daniel met een droeve stem;
de koning antwoordde en zeide
tot Daniel: O Daniel, gij knecht
des levenden Gods! heeft ook
uw God, Dien gij geduriglijk
eert, u van de leeuwen kunnen
verlossen?
21 Toen sprak Daniel tot
den koning: O koning, leef in
eeuwigheid!
22 Mijn God heeft Zijn engel
gezonden, en Hij heeft den
muil der leeuwen toegesloten,
dat zij mij niet beschadigd
hebben, omdat voor Hem
onschuld in mij gevonden is;
ook heb ik, o koning! tegen u
geen misdaad gedaan.
23 Toen werd de koning bij
zichzelven zeer vrolijk, en
zeide, dat men Daniel uit den
kuil trekken zou. Toen Daniel
uit den kuil opgetrokken was,
zo werd er geen schade aan
hem gevonden, dewijl hij in
zijn God geloofd had.
24 Toen beval de koning,
en zij brachten die mannen
voor, die Daniel overluid
beschuldigd hadden, en zij
wierpen in den kuil der
leeuwen hen, hun kinderen, en
hun vrouwen; en zij kwamen
niet op den grond des kuils, of
de leeuwen heersten over hen,
zij vermorzelden ook al hun
beenderen.
25 Toen schreef de koning
Darius aan alle volken, natien
en tongen, die op de ganse
aarde woonden: Uw vrede
worde vermenigvuldigd!
26 Van mij is een bevel
gegeven, dat men in de ganse
heerschappij mijns koninkrijks
beve en siddere voor het
aangezicht van den God
van Daniel; want Hij is de
levende God, en bestendig
in eeuwigheden, en Zijn
koninkrijk is niet verderfelijk,
en Zijn heerschappij is tot het
einde toe.
27 Hij verlost en redt, en Hij
doet tekenen en wonderen in
den hemel en op de aarde; Die
heeft Daniel uit het geweld der
leeuwen verlost.
28 Deze Daniel nu had
voorspoed in het koninkrijk
van Darius, en in het
koninkrijk van Kores, den
Perziaan.

7 In het eerste jaar van
Belsazar, den koning van
Babel, zag Daniel een droom,
en gezichten zijns hoofds, op
zijn leger; toen schreef hij
dien droom, en hij zeide de
hoofdsom der zaken.
2 Daniel antwoordde en
zeide: Ik zag in mijn gezicht bij
nacht, en ziet, de vier winden
des hemels braken voort op de
grote zee.
3 En er klommen vier grote
dieren op uit de zee, het ene
van het andere verscheiden.
4 Het eerste was als
een leeuw, en het had
arendsvleugelen; ik zag
toe, totdat zijn vleugelen
uitgeplukt waren, en het werd

van de aarde opgeheven, en op de voeten gesteld, als een mens, en aan hetzelve werd eens mensen hart gegeven.
5 Daarna, ziet, het andere dier, het tweede, was gelijk een beer, en stelde zich aan de ene zijde, en het had drie ribben in zijn muil tussen zijn tanden; en men zeide aldus tot hetzelve: Sta op, eet veel vlees.
6 Daarna zag ik, en ziet, er was een ander dier, gelijk een luipaard, en het had vier vleugels eens vogels op zijn rug; ook had hetzelve dier vier hoofden, en aan hetzelve werd de heerschappij gegeven.
7 Daarna zag ik in de nachtgezichten, en ziet, het vierde dier was schrikkelijk en gruwelijk, en zeer sterk; en het had grote ijzeren tanden, het at, en verbrijzelde, en vertrad het overige met zijn voeten; en het was verscheiden van al de dieren, die voor hetzelve geweest waren; en het had tien hoornen.
8 Ik nam acht op de hoornen, en ziet, een andere kleine hoorn kwam op tussen dezelve, en drie uit de vorige hoornen werden uitgerukt voor denzelven; en ziet, in dienzelven hoorn waren ogen als mensenogen, en een mond, grote dingen sprekende.
9 Dit zag ik, totdat er tronen gezet werden, en de Oude van dagen Zich zette, Wiens kleed wit was als de sneeuw, en het haar Zijns hoofds als zuivere wol; Zijn troon was vuurvonken, deszelfs raderen een brandend vuur.
10 Een vurige rivier vloeide, en ging van voor Hem uit, duizendmaal duizenden dienden Hem, en tien duizendmaal tien duizenden stonden voor Hem; het gericht zette zich, en de boeken werden geopend.
11 Toen zag ik toe vanwege de stem der grote woorden, welke die hoorn sprak; ik zag toe, totdat het dier gedood, en zijn lichaam verdaan werd, en overgegeven om van het vuur verbrand te worden.
12 Aangaande ook de overige dieren, men nam hun heerschappij weg, want verlenging van het leven was hun gegeven tot tijd en stonde toe.
13 Verder zag ik in de nachtgezichten, en ziet, er kwam Een met de wolken des hemels, als eens mensen zoon, en Hij kwam tot den Oude van dagen, en zij deden Hem voor Denzelven naderen.
14 En Hem werd gegeven heerschappij, en eer, en het Koninkrijk, dat Hem alle volken, natien en tongen eren zouden; Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet vergaan zal, en Zijn Koninkrijk zal niet verdorven worden.
15 Mij, Daniel werd mijn geest doorstoken in het midden van het lichaam, en de gezichten mijns hoofds verschrikten mij.

16 Ik naderde tot een
dergenen, die daar stonden, en
verzocht van hem de zekerheid
over dit alles; en hij zeide ze
mij, en gaf mij de uitlegging
dezer zaken te kennen.

17 Deze grote dieren, die vier
zijn, zijn vier koningen, die uit
de aarde opstaan zullen.

18 Maar de heiligen der
hoge plaatsen zullen dat
Koninkrijk ontvangen, en zij
zullen het Rijk bezitten tot
in der eeuwigheid, ja, tot in
eeuwigheid der eeuwigheden.

19 Toen wenste ik naar de
waarheid van het vierde dier,
hetwelk verscheiden was van
al de andere, zeer gruwelijk,
welks tanden van ijzer waren,
en zijn klauwen van koper; het
at, het verbrijzelde, en vertrad
het overige met zijn voeten.

20 En aangaande de tien
hoornen die op zijn hoofd
waren, en den anderen, die
opkwam, en voor denwelken
drie afgevallen waren,
namelijk dien hoorn, die
ogen had, en een mond, die
grote dingen sprak, en wiens
aanzien groter was, dan van
zijn metgezellen.

21 Ik had gezien, dat diezelve
hoorn krijg voerde tegen
de heiligen, en dat hij die
overmocht,

22 Totdat de Oude van dagen
kwam, en het gericht gegeven
werd aan de heiligen der hoge
plaatsen, en dat de bestemde
tijd kwam, dat de heiligen het
Rijk bezaten.

23 Hij zeide aldus: Het vierde
dier zal het vierde rijk op aarde
zijn, dat verscheiden zal zijn
van al die rijken, en het zal de
ganse aarde opeten, en het zal
dezelve vertreden, en het zal ze
verbrijzelen.

24 Belangende nu de tien
hoornen: uit dat koninkrijk
zullen tien koningen opstaan,
en een ander zal na hen
opstaan; en dat zal verscheiden
zijn van de vorigen, en het zal
drie koningen vernederen.

25 En het zal woorden
spreken tegen den
Allerhoogste, en het zal
de heiligen der hoge plaatsen
verstoren, en het zal menen de
tijden en de wet te veranderen,
en zij zullen in deszelfs hand
overgegeven worden tot een
tijd, en tijden, en een gedeelte
eens tijds.

26 Daarna zal het gericht
zitten, en men zal zijn
heerschappij wegnemen, hem
verdelgende en verdoende, tot
het einde toe.

27 Maar het rijk, en de
heerschappij, en de grootheid
der koninkrijken onder den
gansen hemel, zal gegeven
worden den volke der heiligen
der hoge plaatsen, welks Rijk
een eeuwig Rijk zijn zal; en alle
heerschappijen zullen Hem
eren en gehoorzamen.

28 Tot hiertoe is het einde
dezer rede. Wat mij Daniel
aangaat, mijn gedachten
verschrikken mij zeer, en mijn
glans veranderde aan mij; doch
ik bewaarde dat woord in mijn

hart.

8 In het derde jaar des koninkrijks van den koning Belsazar, verscheen mij een gezicht, mij Daniel, na hetgeen mij in het eerste verschenen was.
2 En ik zag een gezicht, (het geschiedde nu, toen ik het zag, dat ik in den burg Susan was, welke in het landschap Elam is) ik zag dan in een gezicht, dat ik aan den vloed Ulai was.
3 En ik hief mijn ogen op, en ik zag, en ziet, een ram stond voor dien vloed, die had twee hoornen, en die twee hoornen waren hoog, en de een was hoger dan de andere, en de hoogste kwam in het laatste op.
4 Ik zag, dat de ram met de hoornen tegen het westen stiet, en tegen het noorden, en tegen het zuiden, en geen dieren konden voor zijn aangezicht bestaan, en er was niemand, die uit zijn hand verloste; maar hij deed naar zijn welgevallen, en hij maakte zich groot.
5 Toen ik dit overlegde, ziet, er kwam een geitenbok van het westen over den gansen aardbodem, en roerde de aarde niet aan; en die bok had een aanzienlijken hoorn tussen zijn ogen.
6 En hij kwam tot den ram, die de twee hoornen had, dien ik had zien staan voor den vloed; en hij liep op hem aan in de grimmigheid zijner kracht.
7 En ik zag hem, nakende aan den ram, en hij verbitterde zich tegen hem, en hij stiet den ram, en hij brak zijn beide hoornen; en in den ram was geen kracht, om voor zijn aangezicht te bestaan; en hij wierp hem ter aarde, en hij vertrad hem, en er was niemand, die den ram uit zijn hand verloste.
8 En de geitenbok maakte zich uitermate groot; maar toen hij sterk geworden was, brak die grote hoorn, en er kwamen op aan deszelfs plaats vier aanzienlijke, naar de vier winden des hemels.
9 En uit een van die kwam voort een kleine hoorn, welke uitnemend groot werd, tegen het zuiden, en tegen het oosten, en tegen het sierlijke land.
10 En hij werd groot tot aan het heir des hemels; en hij wierp er sommigen van dat heir, namelijk van de sterren, ter aarde neder, en hij vertrad ze.
11 Ja, hij maakte zich groot tot aan den Vorst diens heirs, en van Denzelven werd weggenomen het gedurig offer, en de woning Zijns heiligdoms werd nedergeworpen.
12 En het heir werd in den afval overgegeven tegen het gedurig offer; en hij wierp de waarheid ter aarde; en deed het, en het gelukte wel.
13 Daarna hoorde ik een heilige spreken; en de heilige zeide tot den onbenoemde, die daar sprak: Tot hoelang zal dat gezicht van het gedurig offer en van den verwoestenden afval zijn, dat zo het heiligdom als het heir ter vertreding zal

overgegeven worden?
14 En hij zeide tot mij: Tot
twee duizend en driehonderd
avonden en morgens; dan zal
het heiligdom gerechtvaardigd
worden.
15 En het geschiedde, toen
ik dat gezicht zag, ik Daniel,
zo zocht ik het verstand
deszelven, en ziet, er stond
voor mij als de gedaante eens
mans.
16 En ik hoorde tussen Ulai
eens mensen stem, die riep en
zeide: Gabriel! geef dezen het
gezicht te verstaan.
17 En hij kwam nevens waar
ik stond; en als hij kwam,
verschrikte ik, en viel op mijn
aangezicht. Toen zeide hij tot
mij: Versta, gij mensenkind!
want dit gezicht zal zijn tot den
tijd van het einde.
18 Als hij nu met mij sprak,
viel ik in een diepen slaap op
mijn aangezicht ter aarde; toen
roerde hij mij aan, en hij stelde
mij op mijn standplaats.
19 En hij zeide: Zie, ik zal
u te kennen geven, wat er
geschieden zal ten einde
dezer gramschap; want ter
bestemder tijd zal het einde
zijn.
20 De ram met de twee
hoornen, dien gij gezien hebt,
zijn de koningen der Meden en
der Perzen.
21 Die harige bok nu, is de
koning van Griekenland; en de
grote hoorn, welke tussen zijn
ogen is, is de eerste koning.
22 Dat er nu vier aan
zijn plaats stonden, toen
hij verbroken was; vier
koninkrijken zullen uit dat
volk ontstaan, doch niet met
zijn kracht.
23 Doch op het laatste
huns koninkrijks, als het de
afvalligen op het hoogste
gebracht zullen hebben, zo
zal er een koning staan, stijf
van aangezicht, en raadselen
verstaande;
24 En zijn kracht zal sterk
worden, doch niet door
zijn kracht; en hij zal het
wonderlijk verderven, en
zal geluk hebben, en zal het
doen; en hij zal de sterken,
mitsgaders het heilige volk
verderven:
25 En door zijn kloekheid zo
zal hij de bedriegerij doen
gedijen in zijn hand; en hij zal
zich in zijn hart verheffen; en
in stille rust zal hij er velen
verderven, en zal staan tegen
den Vorst der vorsten, doch
hij zal zonder hand verbroken
worden.
26 Het gezicht nu van avond
en morgen, dat er gezegd is,
is de waarheid; en gij, sluit dit
gezicht toe, want er zijn nog
vele dagen toe.
27 Toen werd ik, Daniel,
zwak, en was enige dagen
krank; daarna stond ik op, en
deed des konings werk; en ik
was ontzet over dit gezicht;
maar niemand merkte het.

9 In het eerste jaar van
Darius, den zoon van
Ahasveros, uit het zaad der
Meden, die koning gemaakt
was over het koninkrijk der

Chaldeen;
2 In het eerste jaar zijner
regering, merkte ik, Daniel, in
de boeken, dat het getal der
jaren, van dewelke het woord
des HEEREN tot den profeet
Jeremia geschied was, in het
vervullen der verwoestingen
van Jeruzalem, zeventig jaren
was.
3 En ik stelde mijn aangezicht
tot God, den Heere, om Hem
te zoeken met het gebed, en
smekingen, met vasten, en zak,
en as.
4 Ik bad dan tot den HEERE,
mijn God, en deed belijdenis,
en zeide: Och Heere! Gij
grote en verschrikkelijke
God, Die het verbond en de
weldadigheid houdt dien,
die Hem liefhebben en Zijn
geboden houden.
5 Wij hebben gezondigd, en
hebben onrecht gedaan, en
goddelooslijk gehandeld, en
gerebelleerd, met af te wijken
van Uw geboden, en van Uw
rechten.
6 En wij hebben niet gehoord
naar Uw dienstknechten, de
profeten, die in Uw Naam
spraken tot onze koningen,
onze vorsten en onze vaders,
en tot al het volk des lands.
7 Bij U, o Heere! is de
gerechtigheid, maar bij
ons de beschaamdheid der
aangezichten, gelijk het is
te deze dage; bij de mannen
van Juda, en de inwoners van
Jeruzalem, en geheel Israel,
die nabij en die verre zijn,
in al de landen, waar Gij ze
henengedreven hebt, zij tegen
U overtreden hebben.
8 O Heere! bij ons is
de beschaamdheid der
aangezichten, bij onze
koningen, bij onze vorsten,
en bij onze vaders, omdat wij
tegen U gezondigd hebben.
9 Bij den Heere, onzen God,
zijn de barmhartigheden
en vergevingen, alhoewel
wij tegen Hem gerebelleerd
hebben.
10 En wij hebben der stem
des HEEREN, onzes Gods, niet
gehoorzaamd, dat wij in Zijn
wetten wandelen zouden, die
Hij gegeven heeft voor onze
aangezichten, door de hand
van Zijn knechten, de profeten.
11 Maar geheel Israel heeft
Uw wet overtreden, met af
te wijken, dat zij Uwer stem
niet gehoorzaamden; daarom is
over ons uitgestort die vloek,
en die eed, die geschreven is in
de wet van Mozes, den knecht
Gods, dewijl wij tegen Hem
gezondigd hebben.
12 En Hij heeft Zijn woorden
bevestigd, die Hij gesproken
heeft tegen ons, en tegen
onze richters, die ons richtten,
brengende over ons een groot
kwaad, hetwelk niet geschied
is onder den gansen hemel,
gelijk aan Jeruzalem geschied
is.
13 Gelijk als in de wet van
Mozes geschreven is, alzo
is al dat kwaad over ons
gekomen; en wij smeekten
het aangezicht des HEEREN,
onzes Gods, niet, afkerende

van onze ongerechtigheden,
en verstandelijk acht gevende
op Uw waarheid.
14 Daarom heeft de HEERE
over het kwade gewaakt,
en Hij heeft het over ons
gebracht; want de HEERE, onze
God, is rechtvaardig in al Zijn
werken, die Hij gedaan heeft,
dewijl wij Zijner stem niet
gehoorzaamden.
15 En nu, o Heere, onze God!
Die Uw volk uit Egypteland
gevoerd hebt, met een sterke
hand, en hebt U een Naam
gemaakt, gelijk hij is te dezen
dage; wij hebben gezondigd,
wij zijn goddeloos geweest.
16 O Heere! naar al Uw
gerechtigheden, laat toch Uw
toorn en Uw grimmigheid
afgekeerd worden van Uw
stad Jeruzalem, Uw heiligen
berg; want om onzer zonden
wil en om onzer vaderen
ongerechtigheden, zijn
Jeruzalem en Uw volk tot
versmaadheid bij allen, die
rondom ons zijn.
17 En nu, o onze God! hoor
naar het gebed Uws knechts,
en naar zijn smekingen; en doe
Uw aangezicht lichten over Uw
heiligdom, dat verwoest is; om
des HEEREN wil.
18 Neig Uw oor, mijn God!
en hoor, doe Uw ogen op, en
zie onze verwoestingen, en
de stad, die naar Uw Naam
genoemd is; want wij werpen
onze smekingen voor Uw
aangezicht niet neder op onze
gerechtigheden, maar op Uw
barmhartigheden, die groot
zijn.
19 O Heere, hoor! o Heere,
vergeef! o Heere, merk op en
doe het, vertraag het niet! Om
Uws Zelfs wil, o mijn God!
Want Uw stad, en Uw volk is
naar Uw Naam genoemd.
20 Als ik nog sprak, en bad, en
beleed mijn zonde, en de zonde
mijns volks van Israel, en mijn
smeking nederwierp voor het
aangezicht des HEEREN, mijns
Gods, om des heiligen bergs wil
mijns Gods;
21 Als ik nog sprak in
het gebed, zo kwam de
man Gabriel, die ik in het
begin in een gezicht gezien
had, snellijk gevlogen, mij
aanrakende, omtrent den tijd
des avondoffers.
22 En hij onderrichtte mij en
sprak met mij, en zeide: Daniel!
nu ben ik uitgegaan, om u den
zin te doen verstaan.
23 In het begin uwer
smekingen is het woord
uitgegaan, en ik ben gekomen,
om u dat te kennen te geven;
want gij zijt een zeer gewenst
man; versta dan dit woord, en
merk op dit gezicht.
24 Zeventig weken zijn
bestemd over uw volk, en
over uw heilige stad, om de
overtreding te sluiten, en om
de zonden te verzegelen, en
om de ongerechtigheid te
verzoenen, en om een eeuwige
gerechtigheid aan te brengen,
en om het gezicht, en den
profeet te verzegelen, en om
de heiligheid der heiligheden
te zalven.

25 Weet dan, en versta: van
den uitgang des woords, om
te doen wederkeren, en om
Jeruzalem te bouwen, tot
op Messias den Vorst, zijn
zeven weken, en twee en
zestig weken; de straten, en
de grachten zullen wederom
gebouwd worden, doch in
benauwdheid der tijden.
26 En na die twee en
zestig weken zal de Messias
uitgeroeid worden, maar het
zal niet voor Hem zelven
zijn; en een volk des vorsten,
hetwelk komen zal, zal de stad
en het heiligdom verderven,
en zijn einde zal zijn met
een overstromende vloed, en
tot het einde toe zal er krijg
zijn, en vastelijk besloten
verwoestingen.
27 En hij zal velen het
verbond versterken een week;
en in de helft der week zal hij
het slachtoffer en het spijsoffer
doen ophouden, en over den
gruwelijken vleugel zal een
verwoester zijn, ook tot de
voleinding toe, die vastelijk
besloten zijnde, zal uitgestort
worden over den verwoeste.

10 In het derde jaar van
Kores, den koning van
Perzie, werd aan Daniel, wiens
naam genoemd werd Beltsazar,
een zaak geopenbaard, en die
zaak is de waarheid, doch in
een gezetten groten tijd; en hij
verstond die zaak, en hij had
verstand van het gezicht.
2 In die dagen was ik, Daniel,
treurende drie weken der
dagen.
3 Begeerlijke spijze at ik niet,
en vlees of wijn kwam in mijn
mond niet; ook zalfde ik mij
gans niet, totdat die drie weken
der dagen vervuld waren.
4 En op den vier en
twintigsten dag der eerste
maand, zo was ik aan den
oever der grote rivier, welke is
Hiddekel.
5 En ik hief mijn ogen op, en
zag, en ziet, er was een Man
met linnen bekleed, en Zijn
lenden waren omgord met fijn
goud van Ufaz.
6 En Zijn lichaam was
gelijk een turkoois, en Zijn
aangezicht gelijk de gedaante
des bliksems, en Zijn ogen
gelijk vurige fakkelen, en Zijn
armen en Zijn voeten gelijk
de verf van gepolijst koper; en
de stem Zijner woorden was
gelijk de stem ener menigte.
7 En ik, Daniel, alleen zag
dat gezicht, maar de mannen,
die bij mij waren, zagen dat
gezicht niet; doch een grote
verschrikking viel op hen,
en zij vloden, om zich te
versteken.
8 Ik dan werd alleen
overgelaten, en zag dit grote
gezicht, en er bleef in mij
geen kracht overig; en mijn
sierlijkheid werd aan mij
veranderd in een verderving,
zodat ik geen kracht behield.
9 En ik hoorde de stem Zijner
woorden; en toen ik de stem
Zijner woorden hoorde, zo
viel ik in een diepen slaap
op mijn aangezicht, met mijn
aangezicht ter aarde.

10 En ziet, een hand roerde
mij aan, en maakte, dat ik mij
bewoog op mijn knieen, en de
palmen mijner handen.
11 En Hij zeide tot mij: Daniel,
gij zeer gewenste man! merk
op de woorden, die Ik tot u
spreken zal, en sta op uw
standplaats, want Ik ben alnu
tot u gezonden; en toen Hij dat
woord tot mij sprak, stond ik
bevende.
12 Toen zeide Hij tot mij:
Vrees niet, Daniel! want van
den eersten dag aan, dat gij uw
hart begaaft, om te verstaan en
om uzelven te verootmoedigen,
voor het aangezicht uws Gods,
zijn uw woorden gehoord, en
om uwer woorden wil ben Ik
gekomen.
13 Doch de vorst des
koninkrijks van Perzie stond
tegenover Mij een en twintig
dagen; en ziet, Michael, een
van de eerste vorsten, kwam
om Mij te helpen, en Ik werd
aldaar gelaten bij de koningen
van Perzie.
14 Nu ben Ik gekomen, om
u te doen verstaan, hetgeen
uw volk bejegenen zal in het
vervolg der dagen, want het
gezicht is nog voor vele dagen.
15 En toen Hij deze woorden
met mij sprak, sloeg ik mijn
aangezicht ter aarde, en ik
werd stom.
16 En ziet, Een, den
mensenkinderen gelijk,
raakte mijn lippen aan, toen
deed ik mijn mond open, en
ik sprak, en zeide tot Dien,
Die tegenover mij stond: Mijn
Heere! om des gezichts wil
keren zich mijn weeen over
mij, zodat ik geen kracht
behoude.
17 En hoe kan de knecht van
dezen mijn Heere spreken met
dien mijn Heere? Want wat mij
aangaat, van nu af bestaat geen
kracht in mij, en geen adem is
in mij overgebleven.
18 Toen raakte mij wederom
aan Een, als in de gedaante
van een mens; en Hij versterkte
mij.
19 En Hij zeide: Vrees niet, gij
zeer gewenste man! vrede zij
u, wees sterk, ja, wees sterk!
En terwijl Hij met mij sprak,
werd ik versterkt, en zeide:
Mijn Heere spreke, want Gij
hebt mij versterkt.
20 Toen zeide Hij: Weet
gij, waarom dat Ik tot u
gekomen ben? Doch nu zal
Ik wederkeren om te strijden
tegen den vorst der Perzen; en
als Ik zal uitgegaan zijn, ziet, zo
zal de vorst van Griekenland
komen.
21 Doch Ik zal u te kennen
geven, hetgeen getekend is in
het geschrift der waarheid; en
er is niet een, die zich met Mij
versterkt tegen dezen, dan uw
vorst Michael.

11 Ik nu, ik stond in
het eerste jaar van
Darius den Meder, om hem te
versterken en te stijven.
2 En nu, ik zal u de waarheid
te kennen geven; ziet, er zullen
nog drie koningen in Perzie
staan, en de vierde zal verrijkt
worden met grote rijkdom,

meer dan al de anderen; en
nadat hij zich in zijn rijkdom
zal versterkt hebben, zal hij
ze allen verwekken tegen het
koninkrijk van Griekenland.
3 Daarna zal er een geweldig
koning opstaan, die met grote
heerschappij heersen zal, en hij
zal doen naar zijn welgevallen.
4 En als hij zal staan, zal zijn
rijk gebroken, en in de vier
winden des hemels verdeeld
worden, maar niet aan zijn
nakomelingen, ook niet naar
zijn heerschappij, waarmede
hij heerste; want zijn rijk zal
uitgerukt worden, en dat voor
anderen dan deze.
5 En de koning van het
Zuiden, die een van zijn
vorsten is, zal sterk worden;
doch een ander zal sterker
worden dan hij, en hij zal
heersen; zijn heerschappij zal
een grote heerschappij zijn.
6 Op het einde nu van
sommige jaren, zullen zij zich
met elkander bevrienden, en
de dochter des konings van
het Zuiden zal komen tot
den koning van het Noorden,
om billijke voorwaarden te
maken; doch zij zal de macht
des arms niet behouden,
daarom zal hij, noch zijn arm,
niet bestaan; maar zij zal
overgegeven worden, en die
haar gebracht hebben, en die
haar gegenereerd heeft, en
die haar gesterkt heeft in die
tijden.
7 Doch uit de spruit van
haar wortelen zal er een
opstaan in zijn staat, die zal
met heirkracht komen, en hij
zal komen tegen die sterke
plaatsen des konings van het
Noorden, en hij zal tegen
dezelve doen, en hij zal ze
bemachtigen.
8 Ook zal hij hun goden,
met hun vorsten, met hun
gewenste vaten van zilver en
goud, in de gevangenis naar
Egypte brengen; en hij zal
enige jaren staande blijven
boven den koning van het
Noorden.
9 Alzo zal de koning van
het Zuiden in het koninkrijk
komen, en hij zal wederom in
zijn land trekken.
10 Doch zijn zonen zullen
zich in strijd mengen, en zij
zullen een menigte van grote
heiren verzamelen; en een
van hen zal snellijk komen,
en als een vloed overstromen
en doortrekken; en hij zal
wederom komen, en zich in
den strijd mengen, tot aan zijn
sterke plaats toe.
11 En de koning van het
Zuiden zal verbitterd worden,
en hij zal uittrekken, en
strijden tegen hem, tegen
den koning van het Noorden,
die ook een grote menigte
oprichten zal, doch die
menigte zal in zijn hand
gegeven worden.
12 Als die menigte zal
weggenomen zijn, zal zijn
hart zich verheffen, en hij
zal er enige tien duizenden
nedervellen; evenwel zal hij
niet gesterkt worden.

13 Want de koning van het
Noorden zal wederkeren, en hij
zal een groter menigte dan de
eerste was, oprichten; en aan
het einde van de tijden der
jaren, zal hij snellijk komen
met een grote heirkracht, en
met groot goed.
14 Ook zullen er in die tijden
velen opstaan tegen den
koning van het Zuiden; en
de scheurmakers uws volks
zullen verheven worden, om
het gezicht te bevestigen, doch
zij zullen vallen.
15 En de koning van het
Noorden zal komen, en een
wal opwerpen, en vaste steden
innemen; en de armen van het
Zuiden zullen niet bestaan,
noch zijn uitgelezen volk, ja,
er zal geen kracht zijn om te
bestaan.
16 Maar hij, die tegen hem
komt, zal doen naar zijn
welgevallen, en niemand zal
voor zijn aangezicht bestaan;
hij zal ook staan in het land
des sieraads, en de verderving
zal in zijn hand wezen.
17 En hij zal zijn aangezicht
stellen, om met de kracht zijns
gansen rijks te komen, en
hij zal billijke voorwaarden
medebrengen, en hij zal het
doen; want hij zal hem een
dochter der vrouwen geven,
om haar te verderven, maar zij
zal niet vast staan, en zij zal
voor hem niet zijn.
18 Daarna zal hij zijn
aangezicht tot de eilanden
keren, en hij zal er vele
innemen; doch een overste zal
zijn smaad tegen hem doen
ophouden, behalve dat hij
zijn smaad op hem zal doen
wederkeren.
19 En hij zal zijn aangezicht
keren naar de sterkten zijns
lands, en hij zal aanstoten,
en vallen, en niet gevonden
worden.
20 En in zijn staat zal er een
opstaan, doende een geldeiser
doortrekken, in koninklijke
heerlijkheid; maar hij zal
in enige dagen gebroken
worden, nochtans niet door
toornigheden, noch door
oorlog.
21 Daarna zal er een
verachte in zijn staat staan,
denwelken men de koninklijke
waardigheid niet zal geven;
doch hij zal in stilheid komen,
en het koninkrijk door
vleierijen bemachtigen.
22 En de armen der
overstroming zullen
overstroomd worden van
voor zijn aangezicht, en zij
zullen verbroken worden, en
ook de vorst des verbonds.
23 En na de vereniging met
hem zal hij bedrog plegen, en
hij zal optrekken, en hij zal met
weinig volks gesterkt worden.
24 Met stilheid zal hij ook
in de vette plaatsen des
landschaps komen, en hij zal
doen, dat zijn vaders, of de
vaders zijner vaderen, niet
gedaan hebben; roof, en buit,
en goederen, zal hij onder hen
uitstrooien, en hij zal tegen
de vastigheden zijn gedachten
denken, doch tot een zekeren

tijd toe.
25 En hij zal zijn kracht en
zijn hart verwekken tegen
den koning van het Zuiden,
met een grote heirkracht; en
de koning van het Zuiden zal
zich in den strijd mengen met
een grote en zeer machtige
heirkracht; doch hij zal niet
bestaan, want zij zullen
gedachten tegen hem denken.
26 En die de stukken zijner
spijze zullen eten, zullen
hem breken, en de heirkracht
deszelven zal overstromen, en
vele verslagenen zullen vallen.
27 En het hart van beide deze
koningen zal wezen om kwaad
te doen, en aan een tafel
zullen zij leugen spreken; en
het zal niet gelukken, want het
zal nog een einde hebben ter
bestemder tijd.
28 En hij zal in zijn land
wederkeren met groot goed,
en zijn hart zal zijn tegen het
heilig verbond; en hij zal het
doen, en wederkeren in zijn
land.
29 Ter bestemder tijd zal
hij wederkeren, en tegen het
Zuiden komen, doch het zal
niet zijn gelijk de eerste, noch
gelijk de laatste reize.
30 Want er zullen schepen
van Chittim tegen hem komen,
daarom zal hij met smart
bevangen worden, en hij zal
wederkeren, en gram worden
tegen het heilig verbond,
en hij zal het doen; want
wederkerende zal hij acht
geven op de verlaters des
heiligen verbonds.
31 En er zullen armen uit
hem ontstaan, en zij zullen
het heiligdom ontheiligen, en
de sterkte, en zij zullen het
gedurige offer wegnemen, en
een verwoestenden gruwel
stellen.
32 En die goddelooslijk
handelen tegen het verbond,
zal hij doen huichelen door
vleierijen; maar het volk, die
hun God kennen, zullen zij
grijpen, en zullen het doen.
33 En de leraars des volks
zullen er velen onderwijzen,
en zij zullen vallen door het
zwaard en door vlam, door
gevangenis en door beroving,
vele dagen.
34 Als zij nu zullen vallen,
zullen zij met een kleine hulp
geholpen worden; doch velen
zullen zich door vleierijen tot
hen vervoegen.
35 En van de leraars zullen er
sommigen vallen, om hen te
louteren en te reinigen, en wit
te maken, tot den tijd van het
einde toe; want het zal nog zijn
voor een bestemden tijd.
36 En die koning zal doen
naar zijn welgevallen, en hij zal
zichzelven verheffen, en groot
maken boven allen God, en hij
zal tegen den God der goden
wonderlijke dingen spreken; en
hij zal voorspoedig zijn, totdat
de gramschap voleind zij, want
het is vastelijk besloten, het zal
geschieden.
37 En op de goden zijner
vaderen zal hij geen acht
geven, noch op de begeerte der
vrouwen; hij zal ook op geen

God acht geven, maar hij zal zich boven alles groot maken.
38 En hij zal den god Mauzzim in zijn standplaats eren; namelijk den god, welken zijn vaders niet gekend hebben, zal hij eren met goud, en met zilver, en met kostelijk gesteente, en met gewenste dingen.
39 En hij zal de vastigheden der sterkten maken met den vreemden god; dengenen, die hij kennen zal, zal hij de eer vermenigvuldigen, en hij zal ze doen heersen over velen, en hij zal het land uitdelen om prijs.
40 En op den tijd van het einde, zal de koning van het Zuiden tegen hem met hoornen stoten; en de koning van het Noorden zal tegen hem aanstormen, met wagenen, en met ruiteren, en met vele schepen; en hij zal in de landen komen, en hij zal ze overstromen en doortrekken.
41 En hij zal komen in het land des sieraads, en vele landen zullen ter nedergeworpen worden; doch deze zullen zijn hand ontkomen, Edom en Moab, en de eerstelingen der kinderen Ammons.
42 En hij zal zijn hand aan de landen leggen, ook zal het land van Egypte niet ontkomen.
43 En hij zal heersen over de verborgen schatten des gouds en des zilvers, en over al de gewenste dingen van Egypte; en die van Libye, en de Moren zullen in zijn gangen wezen.
44 Maar de geruchten van het Oosten en van het Noorden zullen hem verschrikken; daarom zal hij uittrekken met grote grimmigheid om velen te verdelgen en te verbannen.
45 En hij zal de tenten van zijn paleis planten tussen de zeeen aan den berg des heiligen sieraads; en hij zal tot zijn einde komen, en zal geen helper hebben.

12 En te dier tijd zal Michael opstaan, die grote vorst, die voor de kinderen uws volks staat, als het zulk een tijd der benauwdheid zijn zal, als er niet geweest is, sinds dat er een volk geweest is, tot op dienzelven tijd toe; en te dier tijd zal uw volk verlost worden, al wie gevonden wordt geschreven te zijn in het boek.
2 En velen van die, die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken, dezen ten eeuwigen leven, en genen tot versmaadheden, en tot eeuwige afgrijzing.
3 De leraars nu zullen blinken, als de glans des uitspansels, en die er velen rechtvaardigen, gelijk de sterren, altoos en eeuwiglijk.
4 En gij, Daniel! sluit deze woorden toe, en verzegel dit boek, tot den tijd van het einde; velen zullen het naspeuren, en de wetenschap zal vermenigvuldigd worden.

5 En ik, Daniel, zag, en ziet, er
stonden twee anderen, de een
aan deze zijde van den oever
der rivier, en de ander aan gene
zijde van den oever der rivier.
6 En hij zeide tot den Man,
bekleed met linnen, Die boven
op het water der rivier was: Tot
hoe lang zal het zijn, dat er een
einde van deze wonderen zal
wezen?
7 En ik hoorde dien Man,
bekleed met linnen, Die boven
op het water van de rivier was,
en Hij hief Zijn rechterhand
en Zijn linkerhand op naar
den hemel, en zwoer bij
Dien, Die eeuwiglijk leeft,
dat na een bestemden tijd,
bestemde tijden, en een helft,
en als Hij zal voleind hebben
te verstrooien de hand des
heiligen volks, al deze dingen
voleind zullen worden.
8 Dit hoorde ik, doch ik
verstond het niet; en ik zeide:
Mijn Heere! wat zal het einde
zijn van deze dingen?
9 En Hij zeide: Ga henen,
Daniel! want deze woorden
zijn toegesloten en verzegeld
tot den tijd van het einde.
10 Velen zullen er gereinigd
en wit gemaakt, en gelouterd
worden; doch de goddelozen
zullen goddelooslijk handelen,
en geen van de goddelozen
zullen het verstaan, maar
de verstandigen zullen het
verstaan.
11 En van dien tijd af, dat het
gedurig offer zal weggenomen,
en de verwoestende gruwel
zal gesteld zijn, zullen zijn
duizend tweehonderd en
negentig dagen.
12 Welgelukzalig is hij, die
verwacht en raakt tot duizend
driehonderd vijf en dertig
dagen.
13 Maar gij, ga henen tot het
einde, want gij zult rusten, en
zult opstaan in uw lot, in het
einde der dagen.

HET BOEK EZRA

1 In het eerste jaar nu van
Kores, koning van Perzie,
opdat volbracht wierd het
woord des HEEREN, uit den
mond van Jeremia, verwekte
de HEERE den geest van Kores,
koning van Perzie, dat hij een
stem liet doorgaan door zijn
ganse koninkrijk, zelfs ook in
geschrift, zeggende:
2 Zo zegt Kores, koning
van Perzie: De HEERE, de
God des hemels, heeft mij
alle koninkrijken der aarde
gegeven; en Hij heeft mij
bevolen Hem een huis te
bouwen te Jeruzalem, hetwelk
in Juda is.
3 Wie is onder ulieden van
al Zijn volk? Zijn God zij met
hem, en hij trekke op naar
Jeruzalem, dat in Juda is, en
hij bouwe het huis des HEEREN,
des Gods van Israel; Hij is de
God, Die te Jeruzalem woont.
4 En al wie achterblijven zou
in enige plaatsen, waar hij
als vreemdeling verkeert, dien
zullen de lieden zijner plaats
bevorderlijk zijn met zilver,
en met goud, en met have,
en met beesten; benevens een
vrijwillige gave, voor het huis
Gods, Die te Jeruzalem woont.
5 Toen maakten zich op de
hoofden der vaderen van Juda
en Benjamin, en de priesteren
en de Levieten, benevens
een iegelijk, wiens geest God
verwekte, dat zij optrokken
om te bouwen het huis des
HEEREN, die te Jeruzalem
woont.
6 Allen nu, die rondom hen
waren, sterkten hunlieder
handen met zilveren vaten,
met goud, met have, en met
beesten, en met kostelijkheden;
behalve alles, wat vrijwillig
gegeven werd.
7 Ook bracht de koning Kores
uit, de vaten van het huis des
HEEREN, die Nebukadnezar uit
Jeruzalem had uitgevoerd, en
had gesteld in het huis zijns
gods.
8 En Kores, de koning van
Perzie, bracht ze uit door
de hand van Mithredath,
den schatmeester, die ze aan
Sesbazar, den vorst van Juda,
toetelde.
9 En dit is hun getal: dertig
gouden bekkens, duizend
zilveren bekkens, negen en
twintig messen;
10 Dertig gouden bekers,
vierhonderd en tien andere
zilveren bekers; andere vaten,
duizend.
11 Alle vaten van goud en van
zilver waren vijf duizend en
vierhonderd; deze alle voerde
Sesbazar op, met degenen, die
van de gevangenis opgevoerd
werden, van Babel naar
Jeruzalem.

2 Dit zijn de kinderen
van dat landschap, die
optogen uit de gevangenis,
van de weggevoerden, die

Nebukadnezar, koning van
Babel, weggevoerd had naar
Babel, die naar Jeruzalem en
Juda zijn wedergekeerd, een
iegelijk naar zijn stad;
2 Dewelken kwamen met
Zerubbabel, Jesua, Nehemia,
Seraja, Reelaja, Mordechai,
Bilsan, Mizpar, Bigvai, Rehum
en Baena. Dit is het getal der
mannen des volks van Israel.
3 De kinderen van Paros,
twee duizend honderd twee en
zeventig.
4 De kinderen van Sefatja,
driehonderd twee en zeventig.
5 De kinderen van Arach,
zevenhonderd vijf en zeventig.
6 De kinderen van
Pahath-Moab, van de kinderen
van Jesua-Joab, twee duizend
achthonderd en twaalf.
7 De kinderen van Elam,
duizend tweehonderd vier en
vijftig.
8 De kinderen van Zatthu,
negenhonderd zestig.
9 De kinderen van Zakkai,
zevenhonderd zestig.
10 De kinderen van Bani,
zeshonderd twee en veertig.
11 De kinderen van Bebai,
zeshonderd drie en twintig.
12 De kinderen van Azgad,
duizend tweehonderd twee en
twintig.
13 De kinderen van
Adonikam, zeshonderd zes
en zestig.
14 De kinderen van Bigvai,
twee duizend zes en vijftig.
15 De kinderen van Adin,
vierhonderd vier en vijftig.
16 De kinderen van Ater, van
Hizkia, acht en negentig.
17 De kinderen van Bezai,
driehonderd drie en twintig.
18 De kinderen van Jora,
honderd en twaalf.
19 De kinderen van Hasum,
tweehonderd drie en twintig.
20 De kinderen van Gibbar,
vijf en negentig.
21 De kinderen van
Bethlehem, honderd drie
en twintig.
22 De mannen van Netofa, zes
en vijftig.
23 De mannen van Anathoth,
honderd acht en twintig.
24 De kinderen van
Azmaveth, twee en veertig.
25 De kinderen van
Kirjath-Arim, Cefira en
Beeroth, zevenhonderd drie en
veertig.
26 De kinderen van Rama
en Gaba, zeshonderd een en
twintig.
27 De mannen van Michmas,
honderd twee en twintig.
28 De mannen van Beth-El
en Ai, tweehonderd drie en
twintig.
29 De kinderen van Nebo,
twee en vijftig.
30 De kinderen van Magbis,
honderd zes en vijftig.
31 De kinderen van den
anderen Elam, duizend
tweehonderd vier en vijftig.
32 De kinderen van Harim,
driehonderd en twintig.
33 De kinderen van Lod,
Hadid en Ono, zevenhonderd
vijf en twintig.

34 De kinderen van Jericho,
driehonderd vijf en veertig.
35 De kinderen van Senaa,
drie duizend zeshonderd en
dertig.
36 De priesters. De kinderen
van Jedaja, van het huis van
Jesua, negenhonderd drie en
zeventig.
37 De kinderen van Immer,
duizend twee en vijftig.
38 De kinderen van Pashur,
duizend tweehonderd zeven en
veertig.
39 De kinderen van Harim,
duizend en zeventien.
40 De Levieten. De kinderen
van Jesua en Kadmiel, van de
kinderen van Hodavja, vier en
zeventig.
41 De zangers. De kinderen
van Asaf honderd acht en
twintig.
42 De kinderen der poortiers.
De kinderen van Sallum, de
kinderen van Ater, de kinderen
van Talmon, de kinderen van
Akkub, de kinderen van Hatita,
de kinderen van Sobai; deze
allen waren honderd negen en
dertig.
43 De Nethinim. De kinderen
van Ziha, de kinderen van
Hasufa, de kinderen van
Tabbaoth;
44 De kinderen van Keros,
de kinderen van Siaha, de
kinderen van Padon;
45 De kinderen van Lebana,
de kinderen van Hagaba, de
kinderen van Akkub;
46 De kinderen van Hagab,
de kinderen van Samlai, de
kinderen van Hanan;
47 De kinderen van Giddel,
de kinderen van Gahar, de
kinderen van Reaja;
48 De kinderen van Rezin,
de kinderen van Nekoda, de
kinderen van Gazzam;
49 De kinderen van Uza, de
zonen van Paeah, de kinderen
van Bezai;
50 De kinderen van Asna,
de kinderen der Mehunim, de
kinderen der Nefusim;
51 De kinderen van Bakbuk,
de kinderen van Hakufa, de
kinderen van Harhur;
52 De kinderen van Bazluth,
de kinderen van Mehida, de
kinderen van Harsa;
53 De kinderen van Barkos,
de kinderen van Sisera, de
kinderen van Thamah;
54 De kinderen van Neziah,
de kinderen van Hatifa.
55 De kinderen der knechten
van Salomo. De kinderen
van Sotai, de kinderen van
Sofereth, de kinderen van
Peruda;
56 De kinderen van Jaala,
de kinderen van Darkon, de
kinderen van Giddel;
57 De kinderen van
Sefatja, de kinderen van
Hattil, de kinderen van
Pocheret-Hazebaim, de
kinderen van Ami.
58 Al de Nethinim, en de
kinderen der knechten van
Salomo, waren driehonderd
twee en negentig.
59 Dezen togen ook op van
Tel-melah, Tel-harsa, Cherub,
Addan en Immer; doch zij
konden hunner vaderen huis

en hun zaad niet bewijzen, of zij uit Israel waren.

60 De kinderen van Delaja, de kinderen van Tobia, de kinderen van Nekoda, zeshonderd twee en vijftig.

61 En van de kinderen der priesteren, de kinderen van Habaja, de kinderen van Koz, de kinderen van Barzillai, die van de dochteren van Barzillai, den Gileadiet, een vrouw genomen had, en naar hun naam genoemd was.

62 Dezen zochten hun register, onder degenen, die in het geslachtsregister gesteld waren, maar zij werden niet gevonden; daarom werden zij als onreinen van het priesterdom geweerd.

63 En Hattirsatha zeide tot hen, dat zij van de heiligste dingen niet zouden eten, totdat er een priester stond met urim en met thummim.

64 Deze ganse gemeente te zamen was twee en veertig duizend driehonderd en zestig.

65 Behalve hun knechten en hun maagden, die waren zeven duizend driehonderd zeven en dertig; en zij hadden tweehonderd zangers en zangeressen.

66 Hun paarden waren zevenhonderd zes en dertig; hun muildieren, tweehonderd vijf en veertig;

67 Hun kemelen, vierhonderd vijf en dertig; de ezelen, zes duizend zevenhonderd en twintig.

68 En sommigen van de hoofden der vaderen, als zij kwamen ten huize des HEEREN, die te Jeruzalem woont, gaven vrijwilliglijk ten huize Gods, om dat te zetten op zijn vaste plaats.

69 Zij gaven naar hun vermogen tot den schat des werks, aan goud, een en zestig duizend drachmen, en aan zilver, vijf duizend ponden, en honderd priesterrokken.

70 En de priesters en de Levieten, en sommigen uit het volk, zo de zangers als de poortiers, en de Nethinim woonden in hun steden, en gans Israel in zijn steden.

3 Toen nu de zevende maand aankwam, en de kinderen Israels in de steden waren, verzamelde zich het volk, als een enig man, te Jeruzalem.

2 En Jesua, de zoon van Jozadak, maakte zich op, en zijn broederen, de priesters en Zerubbabel, de zoon van Sealthiel, en zijn broederen, en zij bouwden het altaar des Gods van Israel, om daarop brandofferen te offeren, gelijk geschreven is in de wet van Mozes, den man Gods.

3 En zij vestigden het altaar op zijn stelling, maar met verschrikking, die over hen was, vanwege de volken der landen; en zij offerden daarop brandofferen den HEERE, brandofferen des morgens en des avonds.

4 En zij hielden het feest der loofhutten, gelijk geschreven is; en zij offerden brandofferen dag bij dag in getal, naar het recht, van elk dagelijks op zijn dag.

5 Daarna ook het gedurig brandoffer, en van de nieuwe maanden, en van alle gezette hoogtijden des HEEREN, die geheiligd waren; ook van een ieder, die een vrijwillige offerande den HEERE vrijwilliglijk offerde.

6 Van den eersten dag af der zevende maand begonnen zij den HEERE brandofferen te offeren; doch de grond van den tempel des HEEREN was niet gelegd.

7 Zo gaven zij geld aan de houwers en werkmeesters, ook spijs en drank, en olie, aan de Sidoniers en aan de Tyriers, om cederenhout van den Libanon te brengen aan de zee naar Jafo, naar de vergunning van Kores, koning van Perzie, aan hen.

8 In het tweede jaar nu hunner aankomst ten huize Gods te Jeruzalem, in de tweede maand, begonnen Zerubbabel, de zoon van Sealthiel, en Jesua, de zoon van Jozadak, en de overige hunner broederen, de priesters en de Levieten, en allen, die uit de gevangenis te Jeruzalem gekomen waren; en zij stelden de Levieten, van twintig jaren oud en daarboven, om opzicht te nemen over het werk van des HEEREN huis.

9 Toen stond Jesua, zijn zonen en zijn broederen, en Kadmiel met zijn zonen, kinderen van Juda, als een man, om opzicht te hebben over degenen, die het werk deden aan het huis Gods, met de zonen van Henadad, hun zonen en hun broederen, de Levieten.

10 Als nu de bouwlieden den grond van des HEEREN tempel legden, zo stelden zij de priesteren, aangekleed zijnde, met trompetten, en de Levieten, Asafs zonen, met cimbalen, om den HEERE te loven, naar de instelling van David, den koning van Israel.

11 En zij zongen bij beurten, met den HEERE te loven en te danken, dat Hij goedig is, dat Zijn weldadigheid tot in eeuwigheid is over Israel. En al het volk juichte met groot gejuich, als men den HEERE loofde over de grondlegging van het huis des HEEREN.

12 Maar velen van de priesteren, en de Levieten, en hoofden der vaderen, die oud waren, die het eerste huis gezien hadden, dit huis in zijn grondlegging voor hun ogen zijnde, weenden met luider stem; maar velen verhieven de stem met gejuich en met vreugde.

13 Zodat het volk niet onderkende de stem van het gejuich der vreugde, van de stem des geweens van het volk; want het volk juichte met groot gejuich, dat de stem tot

van verre gehoord werd.

4 Toen nu de wederpartijders van Juda en Benjamin hoorden, dat de kinderen der gevangenis den HEERE, den God Israels, den tempel bouwden;

2 Zo kwamen zij aan tot Zerubbabel, en tot de hoofden der vaderen, en zeiden tot hen: Laat ons met ulieden bouwen, want wij zullen uw God zoeken, gelijk gijlieden ook hebben wij Hem geofferd sinds de dagen van Esar-Haddon, den koning van Assur, die ons herwaarts heeft doen optrekken.

3 Maar Zerubbabel, en Jesua, en de overige hoofden der vaderen van Israel zeiden tot hen: Het betaamt niet, dat gijlieden en wij onzen God een huis bouwen; maar wij alleen zullen het den HEERE, den God Israels, bouwen, gelijk als de koning Kores, koning van Perzie, ons geboden heeft.

4 Evenwel maakte het volk des lands de handen des volks van Juda slap, en verstoorde hen in het bouwen;

5 En zij huurden tegen hen raadslieden, om hun raad te vernietigen, al de dagen van Kores, koning van Perzie, tot aan het koninkrijk van Darius, den koning van Perzie.

6 En onder het koninkrijk van Ahasveros, in het begin zijns koninkrijks, schreven zij een aanklacht tegen de inwoners van Juda en Jeruzalem.

7 En in de dagen van Arthahsasta schreef Bislam, Mithredath, Tabeel, en de overigen van zijn gezelschap, aan Arthahsasta, koning van Perzie; en de schrift des briefs was in het Syrisch geschreven, en in het Syrisch uitgelegd.

8 Rehum, de kanselier, en Simsai, de schrijver, schreven een brief tegen Jeruzalem, aan den koning Arthahsasta, op deze manier:

9 Toen Rehum, de kanselier, en Simsai, de schrijver, en de overigen van hun gezelschap, de Dinaieten, de Afarsathchieten, de Tarpelieten, de Afarsieten, de Archevieten, de Babyloniers, de Susanchieten, de Dehavieten, de Elamieten,

10 En de overige volkeren, die de grote en vermaarde Asnappar heeft vervoerd, en doen wonen in de stad van Samaria, ook de overigen, aan deze zijde der rivier, en op zulken tijd.

11 Dit is een afschrift des briefs, dien zij aan hem, aan den koning Arthahsasta, zonden: Uw knechten, de mannen aan deze zijde der rivier, en op zulken tijd.

12 Den koning zij bekend, dat de Joden, die van u zijn opgetogen, tot ons gekomen zijn te Jeruzalem, bouwende die rebelle en die boze stad, waarvan zij de muren voltrekken, en de fondamenten samenvoegen.

13 Zo zij nu den koning bekend, indien dezelve stad zal worden opgebouwd, en de muren voltrokken, dat zij den cijns, ouden impost, en tol niet zullen geven, en gij zult aan de inkomsten der koningen schade aanbrengen.
14 Nu, omdat wij salaris uit het paleis trekken, en het ons niet betaamt des konings oneer te zien, daarom hebben wij gezonden, en dit den koning bekend gemaakt;
15 Opdat men zoeke in het boek der kronieken uwer vaderen, zo zult gij vinden in het boek der kronieken, en weten, dat dezelve stad een rebelle stad geweest is, en den koningen en landschappen schade aanbrengende, en dat zij daarbinnen afval gesticht hebben, van oude tijden af; daarom is dezelve stad verwoest.
16 Wij maken dan de koning bekend, dat, zo dezelve stad zal worden opgebouwd, en haar muren voltrokken, gij daardoor geen deel zult hebben aan deze zijde der rivier.
17 De koning zond antwoord aan Rehum, den kanselier, en Simsai, den schrijver, en de overigen van hun gezelschappen, die te Samaria woonden; mitsgaders aan de overigen van deze zijde der rivier aldus: Vrede, en op zulken tijd.
18 De brief, dien gij aan ons geschikt hebt, is duidelijk voor mij gelezen.
19 En als van mij bevel gegeven was, hebben zij gezocht en gevonden, dat dezelve stad zich van oude tijden af tegen de koningen heeft verheven, en rebellie en afval daarin gesticht is.
20 Ook zijn er machtige koningen geweest over Jeruzalem, die geheerst hebben overal aan gene zijde der rivier; en hun is cijns, oude impost en tol gegeven.
21 Geeft dan nu bevel, om diezelve mannen te beletten, dat diezelve stad niet opgebouwd worde, totdat van mij bevel zal worden gegeven.
22 Weest gewaarschuwd, van feil in dezen te begaan; waarom zou het verderf tot schade der koningen aanwassen?
23 Toen, van dat het afschrift des briefs van den koning Arthahsasta voor Rehum, en Simsai, den schrijver, en hun gezelschappen gelezen was, togen zij in haast naar Jeruzalem tot de Joden, en beletten hen met arm en geweld.
24 Toen hield het werk op van het huis Gods, Die te Jeruzalem woont, ja, het hield op tot in het tweede jaar van het koninkrijk van Darius, den koning van Perzie.

5 Haggai nu, de profeet, en Zacharia, de zoon van Iddo, profeteerden tot de Joden, die in Juda en te Jeruzalem waren; in den naam Gods van Israel profeteerden zij tot hen.

2 Toen maakten zich op
Zerubbabel, de zoon van
Sealthiel, en Jesua, de zoon
van Jozadak, en begonnen te
bouwen het huis Gods, Die
te Jeruzalem woont; en met
hen de profeten Gods, die hen
ondersteunden.
3 Te dier tijd kwam tot
hen Thathnai, de landvoogd
aan deze zijde der rivier,
en Sthar-Boznai, en hun
gezelschap, en zeiden aldus tot
hen: Wie heeft ulieden bevel
gegeven dit huis te bouwen, en
dezen muur te voltrekken?
4 Toen zeiden wij aldus tot
hen, en welke de namen waren
der mannen, die dit gebouw
bouwden.
5 Doch het oog huns Gods
was over de oudsten der Joden,
dat zij hun niet beletten, totdat
de zaak aan Darius kwam, en
zij alsdan daarover een brief
wederbrachten.
6 Afschrift des briefs, dien
Thathnai, de landvoogd
aan deze zijde der rivier,
met Sthar-Boznai, en zijn
gezelschap, de Afarsechaieten,
die aan deze zijde der rivier
waren, aan den koning Darius
zond.
7 Zij zonden een verhaal
aan hem; en daarin was
aldus geschreven: Den koning
Darius zij alle vrede.
8 Den koning zij bekend,
dat wij getogen zijn naar het
landschap Juda, ten huize des
groten Gods, hetwelk gebouwd
wordt met grote stenen, en
het hout wordt gelegd in de
wanden; en datzelve werk
wordt ras gedaan, en gaat
voorspoediglijk door hun
handen voort.
9 Toen hebben wij denzelven
oudsten gevraagd, en aldus
tot hen gezegd: Wie heeft
ulieden bevel gegeven dit huis
te bouwen, en dezen muur te
voltrekken?
10 Wijders hebben wij hun
ook hun namen afgevraagd,
dat wij ze u bekend maakten;
dat wij mochten overschrijven
de namen der mannen, die
hoofden onder hen zijn.
11 En zij hebben ons dusdanig
antwoord wedergegeven,
zeggende: Wij zijn knechten
van den God des hemels en
der aarde, en bouwen het huis,
dat vele jaren voor dezen is
gebouwd geweest; want een
groot koning van Israel had
het gebouwd en voltrokken.
12 Maar nadat onze vaders
den God des hemels hadden
vertoornd, heeft Hij hen
gegeven in de hand van
Nebukadnezar, den koning van
Babel, den Chaldeeer; dewelke
dat huis heeft vernield, en het
volk naar Babel weggevoerd.
13 Doch in het eerste jaar van
Kores, koning van Babel, heeft
de koning Kores bevel gegeven
dit huis Gods te bouwen.
14 Ja, de vaten van Gods
huis, welke van goud en zilver
waren, die Nebukadnezar uit
den tempel, die te Jeruzalem
was, had weggenomen en
dezelve gebracht in den tempel
van Babel, die heeft de koning

Kores uitgehaald uit den
tempel van Babel, en zij zijn
gegeven aan een, wiens naam
was Sesbazar, dien hij tot een
landvoogd had gesteld.
15 En hij zeide tot hem: Neem
deze vaten, ga ze afvoeren in
den tempel, die te Jeruzalem is,
en laat het huis Gods gebouwd
worden op zijn plaats.
16 Toen kwam dezelve
Sesbazar; hij legde de
fondamenten van het huis
Gods, Die te Jeruzalem woont;
en er is van toen af tot nu toe
gebouwd, doch niet volbracht.
17 Zo het dan nu den koning
goeddunkt, laat er gezocht
worden in het schathuis des
konings aldaar, dat te Babel
is, of het zij, dat een bevel van
den koning Kores gegeven zij,
om dit huis Gods te Jeruzalem
te bouwen; en dat men des
konings believen hiervan tot
ons zende.

6 Toen gaf de koning Darius
bevel; en zij zochten in
de kanselarij, waar de schatten
waren weggelegd, in Babel.
2 En te Achmetha, in de
burcht, die in het landschap
Medie is, werd een rol
gevonden; en daarin was aldus
geschreven: GEDACHTENIS:
3 In het eerste jaar van den
koning Kores, gaf de koning
Kores dit bevel: Het huis Gods
te Jeruzalem, dat huis zal
gebouwd worden, ter plaatse,
waar zij offeranden offeren,
en de fondamenten daarvan
zullen zwaar zijn; zijn hoogte
van zestig ellen, en zijn breedte
van zestig ellen;
4 Met drie rijen van groten
steen, en een rij van nieuw
hout; en de onkosten zullen
uit des konings huis gegeven
worden.
5 Daartoe zal men ook de
gouden en zilveren vaten
van het huis Gods, die
Nebukadnezar uit den tempel,
die te Jeruzalem was, heeft
weggevoerd, en naar Babel
gebracht, wedergeven, dat zij
gaan naar den tempel, die te
Jeruzalem is, aan zijn plaats, en
men zal ze afvoeren ten huize
Gods.
6 Nu, gij Thathnai, landvoogd
aan gene zijde der rivier, gij
Sthar-Boznai, met ulieder
gezelschap, gij Afarsechaieten,
die aan gene zijde der rivier
zijt, weest verre van daar!
7 Laat hen aan den arbeid van
dit huis Gods; dat de landvoogd
der Joden en de oudsten der
Joden dit huis Gods bouwen
aan zijn plaats.
8 Ook wordt van mij bevel
gegeven, wat gijlieden doen
zult aan de oudsten dezer
Joden, om dit huis Gods te
bouwen; te weten, dat uit des
konings goederen, van den
cijns aan gene zijde der rivier,
de onkosten dezen mannen
spoediglijk gegeven worden,
opdat men hen niet belette.
9 En wat nodig is, als jonge
runderen, en rammen, en
lammeren, tot brandofferen
aan den God des hemels,
tarwe, zout, wijn en olie, naar
het zeggen der priesteren, die

te Jeruzalem zijn, dat het hun
dag bij dag gegeven worde, dat
er geen feil zij;
10 Opdat zij offeranden van
liefelijken reuk aan den God
des hemels offeren, en bidden
voor het leven des konings en
zijner kinderen.
11 Voorts wordt bevel van mij
gegeven, dat al dengene, die
dit woord zal veranderen, een
hout uit zijn huis zal gerukt
en opgericht worden, waaraan
hij zal worden opgehangen;
en zijn huis zal om diens wille
tot een drekhoop gemaakt
worden.
12 De God nu, die Zijn Naam
aldaar heeft doen wonen,
werpe ter neder alle koningen
en volken, die hun hand zullen
uitstrekken, om te veranderen
en te verderven dit huis Gods,
dat te Jeruzalem is. Ik, Darius,
heb het bevel gegeven, dat het
spoediglijk gedaan worde.
13 Toen deden Thathnai, de
landvoogd aan gene zijde der
rivier, Sthar-Boznai, en hun
gezelschap, spoediglijk alzo,
naar hetgeen de koning Darius
gezonden had.
14 En de oudsten der
Joden bouwden en gingen
voorspoediglijk voort, door
de profetie van den profeet
Haggai en Zacharia, den zoon
van Iddo; en zij bouwden en
voltrokken het, naar het bevel
van den God Israels, en naar
het bevel van Kores, en Darius,
en Arthahsasta, koning van
Perzie.
15 En dit huis werd volbracht
op den derden dag der maand
Adar; datzelve was het zesde
jaar van het koninkrijk van den
koning Darius.
16 En de kinderen Israels,
de priesteren en Levieten,
en de overige kinderen der
gevangenis deden de inwijding
van dit huis Gods met vreugde.
17 En zij offerden, ter
inwijding van dit huis
Gods, honderd runderen,
tweehonderd rammen,
vierhonderd lammeren en
twaalf geitenbokken, ten
zondoffer voor gans Israel,
naar het getal der stammen
Israels.
18 En zij stelden de priesteren
in hun onderscheidingen, en de
Levieten in hun verdelingen,
tot den dienst Gods, Die
te Jeruzalem is, naar het
voorschrift des boeks van
Mozes.
19 Ook hielden de kinderen
der gevangenis het pascha,
op den veertienden der eerste
maand.
20 Want de priesters en de
Levieten hadden zich gereinigd
als een enig man; zij waren
allen rein; en zij slachtten
het pascha voor alle kinderen
der gevangenis, en voor hun
broederen, de priesteren, en
voor zichzelven.
21 Alzo aten de kinderen
Israels, die uit de gevangenis
wedergekomen waren,
mitsgaders al wie zich van
de onreinigheid der heidenen
des lands tot hen afgezonderd

had, om den HEERE, den God
Israels, te zoeken.
22 En zij hielden het feest
der ongezuurde broden zeven
dagen, met blijdschap; want de
HEERE had hen verblijd, en het
hart des konings van Assur tot
hen gewend, om hun handen te
sterken in het huis Gods, des
Gods van Israel.

7 Na deze geschiedenissen
nu, in het koninkrijk
van Arthahsasta, koning van
Perzie: Ezra, de zoon van
Seraja, den zoon van Azarja,
den zoon van Hilkia,
2 Den zoon van Sallum, den
zoon van Zadok, den zoon van
Ahitub,
3 Den zoon van Amarja, den
zoon van Azarja, den zoon van
Merajoth,
4 Den zoon van Zerahja, den
zoon van Uzzi, den zoon van
Bukki,
5 Den zoon van Abisua, den
zoon van Pinehas, den zoon
van Eleazar, den zoon van
Aaron, den hoofdpriester.
6 Deze Ezra toog op uit
Babel; en hij was een vaardig
schriftgeleerde in de wet van
Mozes, die de HEERE, de God
Israels, gegeven heeft; en de
koning gaf hem, naar de hand
des HEEREN, zijns Gods, over
hem, al zijn verzoek.
7 Ook sommigen van de
kinderen Israels, en van de
priesteren en de Levieten, en
de zangers, en de poortiers, en
de Nethinim, togen op naar
Jeruzalem, in het zevende jaar
van den koning Arthahsasta.
8 En hij kwam te Jeruzalem in
de vijfde maand; dat was het
zevende jaar dezes konings.
9 Want op den eersten der
eerste maand was het begin des
optochts uit Babel, en op den
eersten der vijfde maand kwam
hij te Jeruzalem, naar de goede
hand zijns Gods over hem.
10 Want Ezra had zijn hart
gericht, om de wet des HEEREN
te zoeken en te doen, en om in
Israel te leren de inzettingen en
de rechten.
11 Dit is nu het afschrift
des briefs, dien de koning
Arthahsasta gaf aan Ezra, den
priester, den schriftgeleerde;
den schriftgeleerde van de
woorden der geboden des
HEEREN, en Zijn inzettingen
over Israel:
12 Arthahsasta koning der
koningen, aan Ezra, den
priester, den schriftgeleerde
der wet van den God des
hemels, volkomen vrede en op
zulken tijd.
13 Van mij wordt bevel
gegeven, dat al wie vrijwillig
is in mijn koninkrijk, van het
volk van Israel, en van deszelfs
priesteren en Levieten, om te
gaan naar Jeruzalem, dat hij
met u ga.
14 Dewijl gij van voor
den koning en zijn zeven
raadsheren gezonden zijt, om
onderzoek te doen in Judea, en
te Jeruzalem, naar de wet uws
Gods, die in uw hand is;
15 En om henen te brengen
het zilver en goud, dat de
koning en zijn raadsheren

vrijwilliglijk gegeven hebben
aan den God Israels, Wiens
woning te Jeruzalem is;
16 Mitsgaders al het zilver en
goud, dat gij vinden zult in
het ganse landschap van Babel,
met de vrijwillige gave des
volks en der priesteren, die
vrijwilliglijk geven, ten huize
huns Gods, dat te Jeruzalem is;
17 Opdat gij spoediglijk
voor dat geld koopt runderen,
rammen, lammeren, met
hun spijsofferen, en hun
drankofferen, en die offert op
het altaar van het huis van
ulieder God, dat te Jeruzalem
is.
18 Daartoe, wat u en uw
broederen goeddunken zal, met
het overige zilver en goud te
doen, zult gijlieden doen naar
het welgevallen uws Gods.
19 En geef de vaten, die u
gegeven zijn tot den dienst van
het huis uws Gods, weder voor
den God van Jeruzalem.
20 Het overige nu, dat van
node zal zijn voor het huis uws
Gods, dat u voorvallen zal uit
te geven, zult gij geven uit het
schathuis des konings.
21 En van mij, mij,
koning Arthahsasta, wordt
bevel gegeven aan alle
schatmeesters, die aan gene
zijde der rivier zijt, dat alles,
wat Ezra, de priester, de
schriftgeleerde der wet van
den God des hemels, van u zal
begeren, spoediglijk gedaan
worde;
22 Tot honderd talenten
zilvers toe, en tot honderd kor
tarwe, en tot honderd bath
wijn, en tot honderd bath olie,
en zout zonder voorschrift.
23 Al wat naar het bevel van
den God des hemels is, dat
het vlijtiglijk gedaan worde,
voor het huis van den God
des hemels; want waartoe
zou er grote toorn zijn over
het koninkrijk des konings en
zijner kinderen?
24 Ook laten wij ulieden
weten, aangaande alle
priesteren en Levieten,
zangers, poortiers, Nethinim
en dienaars van het huis dezes
Gods, dat men den cijns, ouden
impost en tol hun niet zal
vermogen op te leggen.
25 En gij, Ezra, naar de
wijsheid uws Gods, die in uw
hand is, stel regeerders en
richters, die al het volk richten,
dat aan gene zijde der rivier
is, allen, die de wetten Gods
weten, en die ze niet weet, zult
gijlieden die bekend maken.
26 En al wie de wet uws Gods
en de wet des konings niet zal
doen, over dien laat spoediglijk
recht worden gedaan, hetzij ter
dood, of tot uitbanning, of tot
boete van goederen, of tot de
banden.
27 Geloofd zij de HEERE, de
God onzer vaderen, Die alzulks
in het hart des konings gegeven
heeft, om te versieren het huis
des HEEREN, dat te Jeruzalem
is.
28 En heeft tot mij
weldadigheid geneigd, voor
het aangezicht des konings
en zijner raadsheren, en aller

geweldige vorsten des konings! Zo heb ik mij gesterkt, naar de hand des HEEREN, mijns Gods, over mij, en de hoofden uit Israel vergaderd, om met mij op te trekken.

8 Dit nu zijn de hoofden hunner vaderen, met hun geslachtsrekening, die met mij uit Babel optogen, onder het koninkrijk van den koning Arthahsasta.
2 Van de kinderen van Pinehas, Gersom; van de kinderen van Ithamar, Daniel; van de kinderen van David, Hattus.
3 Van de kinderen van Sechanja, van de kinderen van Paros, Zacharja; en met hem werden bij geslachtsregisters gerekend, aan manspersonen, honderd en vijftig.
4 Van de kinderen van Pahath-Moab, Eljehoenai, van de zoon van Zerahja; en met hem tweehonderd manspersonen.
5 Van de kinderen van Sechanja, de zoon van Jahaziel; en met hem driehonderd manspersonen.
6 En van de kinderen van Adin, Ebed, de zoon van Jonathan; en met hem vijftig manspersonen.
7 En van de kinderen van Elam, Jesaja, de zoon van Athalja; en met hem zeventig manspersonen.
8 En van de kinderen van Sefatja, Zebadja, de zoon van Michael; en met hem tachtig manspersonen.
9 En van de kinderen van Joab, Obadja, de zoon van Jehiel; en met hem tweehonderd en achttien manspersonen.
10 En van de kinderen van Selomith, de zoon van Josifja; en met hem honderd en zestig manspersonen.
11 En van de kinderen van Babai, Zacharja, de zoon van Bebai; en met hem acht en twintig manspersonen.
12 En van de kinderen van Azgad, Johanan, de zoon van Katan; en met hem honderd en tien manspersonen.
13 En van de laatste kinderen van Adonikam, welker namen deze waren: Elifelet, Jehiel, en Semaja; en met hen zestig manspersonen.
14 En van de kinderen van Bigvai, Uthai en Zabbud; en met hen zeventig manspersonen.
15 En ik vergaderde hen aan de rivier, gaande naar Ahava, en wij legerden ons aldaar drie dagen; toen lette ik op het volk en de priesteren, en vond aldaar geen van de kinderen van Levi.
16 Zo zond ik tot Eliezer, tot Ariel, tot Semaja, en tot Elnathan, en tot Jarib, en tot Elnathan, en tot Nathan, en tot Zacharja, en tot Mesullam, de hoofden; en tot Jojarib en tot Elnathan, de leraars;
17 En ik gaf hun bevel aan Iddo, het hoofd in de plaats Chasifja; en ik legde de

woorden in hun mond, om te
zeggen tot Iddo, zijn broeder,
en de Nethinim, in de plaats
Chasifja, dat zij ons brachten
dienaars voor het huis onzes
Gods.
18 En zij brachten ons, naar
de goede hand onzes Gods over
ons, een man van verstand,
van de kinderen van Mahli,
den zoon van Levi, den zoon
van Israel; namelijk Serebja,
met zijn zonen en broederen,
achttien;
19 En Hasabja, en met hem
Jesaja, van de kinderen van
Merari, met zijn broederen, en
hun zonen, twintig;
20 En van Nethinim, die
David en de vorsten ten
dienste der Levieten gegeven
hadden, tweehonderd en
twintig Nethinim, die allen bij
namen genoemd werden.
21 Toen riep ik aldaar een
vasten uit aan de rivier
Ahava, opdat wij ons
verootmoedigden voor het
aangezicht onzes Gods, om
van Hem te verzoeken een
rechten weg, voor ons, en voor
onze kinderkens, en voor al
onze have.
22 Want ik schaamde mij
van den koning een heir en
ruiters te begeren, om ons te
helpen van den vijand, op den
weg; omdat wij tot den koning
hadden gesproken, zeggende:
De hand onzes Gods is ten
goede over allen, die Hem
zoeken, maar Zijn sterkte en
Zijn toorn over allen, die Hem
verlaten.
23 Alzo vastten wij; en
verzochten zulks van onzen
God; en Hij liet zich van ons
verbidden.
24 Toen scheidde ik twaalf uit
van de oversten der priesteren:
Serebja Hasabja, en tien van
hun broederen met hen.
25 En ik woog hun toe het
zilver, en het goud, en de
vaten, zijnde de offering van
het huis onzes Gods die de
koning en zijn raadsheren, en
zijn vorsten, en gans Israel, die
er gevonden werden, geofferd
hadden;
26 Ik woog dan aan hun hand
zeshonderd en vijftig talenten
zilvers, en honderd zilveren
vaten in talenten; aan goud,
honderd talenten;
27 En twintig gouden bekers,
tot duizend drachmen; en twee
vaten van blinkend goed koper,
begeerlijk als goud.
28 En ik zeide tot hen: Gij zijt
heilig den HEERE, en deze vaten
zijn heilig; ook dit zilver en dit
goud, de vrijwillige gave, den
HEERE, den God uwer vaderen.
29 Waakt en bewaart het,
totdat gij het opweegt, in
tegenwoordigheid van de
oversten der priesteren en
Levieten, en der vorsten
der vaderen van Israel, te
Jeruzalem, in de kameren van
des HEEREN huis.
30 Toen ontvingen de
priesters en de Levieten
het gewicht des zilvers en
des gouds, en der vaten, om
te brengen te Jeruzalem, ten
huize onzes Gods.

31 Alzo verreisden wij van de
rivier Ahava, op den twaalfden
der eerste maand, om te gaan
naar Jeruzalem; en de hand
onzes Gods was over ons, en
redde ons van de hand des
vijands, en desgenen, die ons
lagen legde op den weg.
32 En wij kwamen te
Jeruzalem; en wij bleven
aldaar drie dagen.
33 Op den vierden dag nu
werd gewogen het zilver, en
het goud, en de vaten, in het
huis onzes Gods, aan de hand
van Meremoth, den zoon van
Uria, den priester, en met hem
Eleazar, de zoon van Pinehas;
en met hem Jozabad, de zoon
van Jesua, en Noadja, de zoon
van Binnui, de Levieten.
34 Naar het getal en naar het
gewicht van dat alles; en het
ganse gewicht werd ter zelfder
tijd opgeschreven.
35 En de weggevoerden, die
uit de gevangenis gekomen
waren, offerden den God
Israels brandofferen; twaalf
varren voor gans Israel, zes
en negentig rammen, zeven
en zeventig lammeren, twaalf
bokken ten zondoffer; alles ten
brandoffer den HEERE.
36 Daarna gaven zij de wetten
des konings aan des konings
stadhouders en landvoogden
aan deze zijde der rivier; en
zij bevorderden het volk en het
huis Gods.

9 Als nu deze dingen voleind
waren, traden de vorsten
tot mij toe, zeggende: Het volk
Israels, en de priesters, en de
Levieten, zijn niet afgezonderd
van de volken dezer landen,
naar hun gruwelen, namelijk
van de Kanaanieten, de
Hethieten, de Ferezieten, de
Jebusieten, de Ammonieten, de
Moabieten, de Egyptenaren en
Amorieten.
2 Want zij hebben van hun
dochteren genomen voor
zichzelven en voor hun zonen,
zodat zich vermengd hebben
het heilig zaad met de volken
dezer landen; ja, de hand
der vorsten en overheden
is de eerste geweest in deze
overtreding.
3 Als ik nu deze zaak hoorde,
scheurde ik mijn kleed en mijn
mantel; en ik trok van het haar
mijns hoofds en mijns baards
uit, en zat verbaasd neder.
4 Toen verzamelden zich
tot mij allen, die voor de
woorden van den God Israels
beefden, om de overtreding
der weggevoerden; doch ik
bleef verbaasd zitten tot aan
het avondoffer.
5 En omtrent het avondoffer
stond ik op uit mijn
bedruktheid, als ik nu
mijn kleed en mijn mantel
gescheurd had; en ik boog mij
op mijn knieen, en breidde
mijn handen uit tot den HEERE,
mijn God.
6 En ik zeide: Mijn God,
ik ben beschaamd en
schaamrood, om mijn
aangezicht tot U op te
heffen, mijn God; want
onze ongerechtigheden zijn
vermenigvuldigd tot boven ons

hoofd, en onze schuld is groot geworden tot aan den hemel.
7 Van de dagen onzer vaderen af zijn wij in grote schuld tot op dezen dag; en wij zijn om onze ongerechtigheden overgegeven, wij, onze koningen en onze priesters, in de hand van de koningen der landen, in zwaard, in gevangenis, en in roof, en in schaamte des aangezichts, gelijk het is te dezen dage.
8 En nu is er, als een klein ogenblik, een genade geschied van den HEERE, onzen God, om ons een ontkoming over te laten, en ons een nagel te geven in Zijn heilige plaats, om onze ogen te verlichten, o onze God, en om ons een weinig levens te geven in onze dienstbaarheid.
9 Want wij zijn knechten; doch in onze dienstbaarheid heeft ons onze God niet verlaten; maar Hij heeft weldadigheid tot ons geneigd voor het aangezicht der koningen van Perzie, dat Hij ons een weinig levens gave, om het huis onzes Gods te verhogen, en de woestigheden van hetzelve op te richten, en om ons een tuin te geven in Juda en te Jeruzalem.
10 En nu, wat zullen wij zeggen, o onze God! na dezen? Want wij hebben Uw geboden verlaten,
11 Die Gij geboden hadt door den dienst Uwer knechten, de profeten, zeggende: Het land, waar gijlieden inkomt, om dat te erven, is een vuil land, door de vuiligheid van de volken der landen, om hun gruwelen, waarmede zij dat vervuild hebben, van het ene einde tot het andere einde, met hun onreinigheid.

12 Zo zult gij nu uw dochteren niet geven aan hun zonen, en hun dochteren niet nemen voor uw zonen, en zult hun vrede en hun best niet zoeken, tot in eeuwigheid; opdat gij sterk wordt, en het goede des lands eet, en uw kinderen doet erven tot in eeuwigheid.

13 En na alles, wat over ons gekomen is, om onze boze werken, en om onze grote schuld, omdat Gij, o onze God! belet hebt, dat wij niet te onder zijn vanwege onze ongerechtigheid, en hebt ons een ontkoming gegeven, als deze is;

14 Zullen wij nu wederkeren, om Uw geboden te vernietigen, en ons te verzwageren met de volken dezer gruwelen? Zoudt Gij niet tegen ons toornen tot verterens toe, dat er geen overblijfsel noch ontkoming zij?

15 O HEERE, God van Israel! Gij zijt rechtvaardig; want wij zijn overgelaten ter ontkoming, als het is te dezen dage. Zie, wij zijn voor Uw aangezicht in onze schuld; want er is niemand, die voor Uw aangezicht zou kunnen bestaan, om zulks.

10 Als Ezra alzo bad, en
als hij deze belijdenis
deed, wenende en zich voor
Gods huis nederwerpende,
verzamelde zich tot hem uit
Israel een zeer grote gemeente
van mannen, en vrouwen,
en kinderen; want het volk
weende met groot geween.
2 Toen antwoordde Sechanja,
de zoon van Jehiel, een van de
zonen van Elam, en zeide tot
Ezra: Wij hebben overtreden
tegen onzen God, en wij
hebben vreemde vrouwen
van de volken des lands bij
ons doen wonen; maar nu,
er is hope voor Israel, dezen
aangaande.
3 Laat ons dan nu een
verbond maken met onze God,
dat wij al die vrouwen, en wat
van haar geboren is, zullen
doen uitgaan, naar den raad
des HEEREN, en dergenen, die
beven voor het gebod onzes
Gods; en laat er gedaan worden
naar de wet.
4 Sta op, want deze zaak komt
u toe; en wij zullen met u zijn;
wees sterk en doe het.
5 Toen stond Ezra op, en deed
de oversten der priesteren, de
Levieten en gans Israel zweren,
te zullen doen naar dit woord;
en zij zwoeren.
6 En Ezra stond op van voor
Gods huis, en ging in de kamer
van Johanan, den zoon van
Eljasib; als hij daar kwam,
at hij geen brood, en dronk
geen water, want hij bedreef
rouw over de overtreding der
weggevoerden.
7 En zij lieten een stem
doorgaan door Juda en
Jeruzalem, aan al de kinderen
der gevangenis, dat zij zich te
Jeruzalem zouden verzamelen.
8 En al wie niet kwam in
drie dagen, naar den raad der
vorsten en der oudsten, al
zijn have zou verbannen zijn;
en hij zelf zou afgezonderd
wezen van de gemeente der
weggevoerden.
9 Toen verzamelden zich alle
mannen van Juda en Benjamin
te Jeruzalem in drie dagen; het
was de negende maand op den
twintigsten in de maand; en
al het volk zat op de straat
van Gods huis, sidderende om
deze zaak, en vanwege de
plasregenen.
10 Toen stond Ezra, de
priester, op en zeide tot hen:
Gijlieden hebt overtreden, en
vreemde vrouwen bij u doen
wonen, om Israels schuld te
vermeerderen.
11 Nu dan, doet den HEERE,
uwer vaderen God, belijdenis
en doet Zijn welgevallen, en
scheidt u af van de volken
des lands, en van de vreemde
vrouwen.
12 En de ganse gemeente
antwoordde en zeide met
luider stem: Naar uw woorden,
alzo komt het ons toe te doen.
13 Maar des volks is veel, en
het is een tijd van plasregen,
dat men hier buiten niet staan
kan; en het is geen werk van
een dag noch van twee; want
velen onzer hebben overtreden
in deze zaak.

14 Laat toch onze vorsten der
ganse gemeente hierover staan,
en allen, die in onze steden
zijn, die vreemde vrouwen bij
zich hebben doen wonen, op
gezette tijden komen, en met
hen de oudsten van elke stad en
derzelver rechters; totdat wij
van ons afwenden de hittigheid
des toorns onzes Gods, om
dezer zaken wil.
15 Alleenlijk Jonathan, de
zoon van Asahel, en Jehazia,
de zoon van Tikva, stonden
hierover; en Mesullam, en
Sabbethai, de Leviet, hielpen
hen.
16 En de kinderen der
gevangenis deden alzo; en
Ezra, de priester, met de
mannen, de hoofden der
vaderen, naar het huis hunner
vaderen, en zij allen, bij namen
genoemd, scheidden zich af,
en zij zaten op den eersten dag
der tiende maand, om deze
zaak te onderzoeken.
17 En zij voleindden het met
alle mannen, die vreemde
vrouwen bij zich hadden doen
wonen, tot op den eersten dag
der eerste maand.
18 En er werden gevonden
van de zonen der priesteren,
die vreemde vrouwen bij zich
hadden doen wonen; van de
zonen van Jesua, den zoon
van Jozadak, en zijn broederen,
Maaseja, en Eliezer, en Jarib, en
Gedalja.
19 En zij gaven hun hand, dat
zij hun vrouwen zouden doen
uitgaan; en schuldig zijnde,
offerden zij een ram van de
kudde voor hun schuld.
20 En van de kinderen van
Immer: Hanani en Zebadja.
21 En van de kinderen van
Harim: Maaseja, en Elia, en
Semaja, en Jehiel, en Uzia,
22 En van de kinderen van
Pashur: Eljoenai, Maaseja,
Ismael, Nethaneel, Jozabad en
Elasa.
23 En van de Levieten:
Jozabad, en Simei, en Kelaja
(deze is Kelita), Pethahja, Juda
en Eliezer.
24 En van de zangers: Eljasib;
en van de poortiers: Sallum, en
Telem, en Uri.
25 En van Israel: van de
kinderen van Paros: Ramja, en
Jezia, en Malchia, en Mijamim,
en Eleazar, en Malchia, en
Benaja.
26 En van de kinderen van
Elam: Mattanja, Zacharja, en
Jehiel, en Abdi, en Jeremoth, en
Elia.
27 En van de kinderen van
Zatthu: Eljoenai, Eljasib,
Mattanja, en Jeremoth, en
Zabad, Aziza.
28 En van de kinderen van
Bebai: Johanan, Hananja,
Sabbai, en Athlai.
29 En van de kinderen van
Bani: Mesullam, Malluch en
Adaja, Jasub en Seal, Jeramoth.
30 En van de kinderen
van Pahath-Moab: Adna,
en Chelal, Benaja, Maaseja,
Mattanja, Bezaleel, en Binnui,
en Manasse.
31 En van de kinderen van
Harim: Eliezer, Jissia, Malchia,
Semaja, Simeon,

32 Benjamin, Malluch,
Semarja.
33 Van de kinderen van
Hasum: Mathnai, Mattata,
Zabad, Elifelet, Jeremai,
Manasse, Simei.
34 Van de kinderen van Bani:
Maadai, Amram, en Uel,
35 Benaja, Bedeja, Cheluhu,
36 Vanja, Meremoth, Eljasib,
37 Mattanja, Mathnai, en
Jaasai,
38 En Bani, en Binnui, Simei,
39 En Selemja, en Nathan, en
Adaja,
40 Machnadbai, Sasai, Sarai,
41 Azareel, Selemja, Semarja,
42 Sallum, Amarja, Jozef.
43 Van de kinderen van Nebo:
Jeiel, Mattithja, Zabad, Zebina,
Jaddai, en Joel, Benaja.
44 Alle dezen hadden
vreemde vrouwen genomen;
en sommigen van hen hadden
vrouwen, waarbij zij kinderen
gekregen hadden.

HET BOEK

NEHEMÍA

1 De geschiedenissen van
Nehemia, zoon van
Hachalja. En het geschiedde
in de maand Chisleu, in het
twintigste jaar, als ik te Susan
in het paleis was;
2 Zo kwam Hanani, een
van mijn broederen, hij en
sommige mannen uit Juda,
en ik vraagde hen naar de
Joden, die ontkomen waren
(die overgebleven waren
van de gevangenis), en naar
Jeruzalem.
3 En zij zeiden tot mij: De
overgeblevenen, die van de
gevangenis aldaar in het
landschap zijn overgebleven,
zijn in grote ellende en in
versmaadheid; en Jeruzalems
muur is verscheurd, en
haar poorten zijn met vuur
verbrand.
4 En het geschiedde, als ik
deze woorden hoorde, zo zat ik
neder, en weende, en bedreef
rouw, enige dagen; en ik was
vastende en biddende voor het
aangezicht van den God des
hemels.
5 En ik zeide: Och, HEERE,
God des hemels, Gij,
grote en vreselijke God!
Die het verbond en de
goedertierenheid houdt
dien, die Hem liefhebben, en
Zijn geboden houden.
6 Laat toch Uw oor
opmerkende, en Uw ogen
open zijn, om te horen naar
het gebed Uws knechts, dat ik
heden voor Uw aangezicht bid,
dag en nacht, voor de kinderen
Israels, Uw knechten; en ik doe
belijdenis over de zonden der
kinderen Israels, die wij tegen
U gezondigd hebben; ook ik en
mijns vaders huis, wij hebben
gezondigd.
7 Wij hebben het ganselijk
tegen U verdorven; en wij
hebben niet gehouden de
geboden, noch de inzettingen,
noch de rechten, die Gij Uw
knecht Mozes geboden hebt.
8 Gedenk toch des woords,
dat Gij Uw knecht Mozes
geboden hebt, zeggende:
Gijlieden zult overtreden,
Ik zal u onder de volken
verstrooien.
9 En gij zult u tot Mij
bekeren, en Mijn geboden
houden, en die doen; al waren
uw verdrevenen aan het einde
des hemels, Ik zal hen vandaar
verzamelen, en zal ze brengen
tot de plaats, die Ik verkoren
heb, om Mijn Naam aldaar te
doen wonen.
10 Zij zijn toch Uw knechten
en Uw volk, dat Gij verlost hebt
door Uw grote kracht en door
Uw sterke hand.
11 Och, HEERE, laat toch Uw
oor opmerkende zijn op het
gebed Uws knechts, en op het
gebed Uwer knechten, die lust
hebben Uw Naam te vrezen;
en doe het toch Uw knecht

heden wel gelukken, en geef hem barmhartigheid voor het aangezicht dezes mans. Ik nu was des konings schenker.

2 Toen geschiedde het in de maand Nisan, in het twintigste jaar van den koning Arthahsasta, als er wijn voor zijn aangezicht was, dat ik den wijn opnam, en gaf hem den koning; nu was ik nooit treurig geweest voor zijn aangezicht.

2 Zo zeide de koning tot mij: Waarom is uw aangezicht treurig, zo gij toch niet krank zijt? Dit is niet dan treurigheid des harten. Toen vreesde ik gans zeer.

3 En ik zeide tot de koning: De koning leve in eeuwigheid! Hoe zou mijn aangezicht niet treurig zijn, daar de stad, de plaats der begravenissen mijner vaderen, woest is, en haar poorten met vuur verteerd zijn?

4 En de koning zeide tot mij: Wat verzoekt gij nu? Toen bad ik tot God van den hemel.

5 En ik zeide tot den koning: Zo het den koning goeddunkt, en zo uw knecht voor uw aangezicht aangenaam is, dat gij mij zendt naar Juda, naar de stad der begravenissen mijner vaderen, dat ik ze bouwe.

6 Toen zeide de koning tot mij, daar de koningin nevens hem zat: Hoe lang zal uw reis wezen, en wanneer zult gij wederkomen? En het behaagde den koning, dat hij mij zond, als ik hem zekeren tijd gesteld had.

7 Voorts zeide ik tot den koning: Zo het den koning goeddunkt, dat men mij brieven geve aan de landvoogden aan gene zijde der rivier, dat zij mij overgeleiden, totdat ik in Juda zal gekomen zijn;

8 Ook een brief aan Asaf, den bewaarder van den lusthof, denwelken de koning heeft, dat hij mij hout geve om te zolderen de poorten van het paleis, dat aan het huis is, en tot de stadsmuur, en tot het huis, waar ik intrekken zal. En de koning gaf ze mij, naar de goede hand mijns Gods over mij.

9 Toen kwam ik tot de landvoogden aan gene zijde der rivier, en gaf hun de brieven des konings. En de koning had oversten des heirs en ruiteren met mij gezonden.

10 Toen nu Sanballat, de Horoniet, en Tobia, de Ammonietische knecht dat hoorden, mishaagde het hun met groot mishagen, dat er een mens gekomen was, om wat goeds te zoeken voor de kinderen Israels.

11 En ik kwam te Jeruzalem, en was daar drie dagen.

12 Daarna maakte ik mij des nachts op, ik en weinig mannen met mij, en ik gaf geen mens te kennen, wat mijn God in mijn hart gegeven had, om aan Jeruzalem te doen; en er was geen dier met mij, dan het dier, waarop ik reed.

13 En ik trok uit bij nacht
door de Dalpoort, en voorbij
de Drakenfontein, en naar de
Mistpoort, en ik brak aan de
muren van Jeruzalem, dewelke
verscheurd waren, en haar
poorten met vuur verteerd.
14 En ik ging voort naar de
Fonteinpoort, en naar des
konings vijver; doch daar was
geen plaats voor het dier, om
onder mij voort te gaan.
15 Toen ging ik op, des nachts,
door de beek, en ik brak aan
den muur; en ik keerde weder,
en kwam in de Dalpoort; alzo
keerde ik wederom.
16 En de overheden wisten
niet, waar ik heengegaan was,
en wat ik deed; want ik had
tot nog toe den Joden, en den
priesteren, en den edelen, en
overheden, en den anderen,
die het werk deden, niets te
kennen gegeven.
17 Toen zeide ik tot hen:
Gijlieden ziet de ellende,
waarin wij zijn, dat Jeruzalem
woest is, en haar poorten met
vuur verbrand zijn; komt,
en laat ons Jeruzalems muur
opbouwen; opdat wij niet meer
een versmaadheid zijn.
18 En ik gaf hun te kennen
de hand mijns Gods, Die goed
over mij geweest was, als ook
de woorden des konings, die
hij tot mij gesproken had. Toen
zeiden zij: Laat ons op zijn, dat
wij bouwen; en zij sterkten hun
handen ten goede.
19 Als nu Sanballat, de
Horoniet, en Tobia, de
Ammonietische knecht,
en Gesem, de Arabier, dit
hoorden, zo bespotten zij
ons, en verachtten ons; en zij
zeiden: Wat is dit voor een
ding, dat gijlieden doet? Wilt
gijlieden tegen den koning
rebelleren?
20 Toen gaf ik hun tot
antwoord, en zeide tot hen:
God van den hemel, Die zal
het ons doen gelukken, en
wij, Zijn knechten, zullen
ons opmaken en bouwen;
maar gijlieden hebt geen deel,
noch gerechtigheid, noch
gedachtenis in Jeruzalem.

3 En Eljasib, de hogepriester,
maakte zich op met zijn
broederen, de priesteren, en zij
bouwden de Schaapspoort; zij
heiligden ze, en richtten haar
deuren op; ja, zij heiligden ze
tot aan den toren Mea, tot aan
den toren Hananeel.
2 En aan zijn hand bouwden
de mannen van Jericho; ook
bouwde aan zijn hand Zacchur,
de zoon van Imri.
3 De Vispoort nu bouwden
de kinderen van Senaa; zij
zolderden die, en richtten haar
deuren op, met haar sloten en
haar grendelen.
4 En aan hun hand verbeterde
Meremoth, de zoon van Uria,
den zoon van Koz; en aan hun
hand verbeterde Mesullam, de
zoon van Berechja, den zoon
van Mesezabeel; en aan hun
hand verbeterde Zadok, zoon
van Baena.
5 Voorts aan hun hand
verbeterden de Thekoieten;

maar hun voortreffelijken brachten hun hals niet tot den dienst huns Heeren.
6 En de Oude poort verbeterden Jojada, de zoon van Paseah, en Mesullam, de zoon van Besodja; deze zolderden zij, en richtten haar deuren op, met haar sloten en haar grendelen.
7 En aan hun hand verbeterden Melatja, de Gibeoniet, en Jadon, de Meronothiet, de mannen van Gibeon en van Mizpa; tot aan den stoel des landvoogds aan deze zijde der rivier.
8 Aan zijn hand verbeterde Uzziel, de zoon van Harhoja, een der goudsmeden, en aan zijn hand verbeterde Hananja, de zoon van een der apothekers; en zij lieten Jeruzalem tot aan den breden muur.
9 En aan hun hand verbeterde Refaja, de zoon van Hur, overste des halven deels van Jeruzalem.
10 Voorts aan hun hand verbeterde Jedaja, de zoon van Herumaf, en tegenover zijn huis; en aan zijn hand verbeterde Hattus, de zoon van Hasabneja.
11 De andere mate verbeterden Malchia, de zoon van Harim, en Hassub, de zoon van Pahath-Moab; daartoe den Bakoventoren.
12 En aan zijn hand verbeterde Sallum, de zoon van Lohes, overste van het andere halve deel van Jeruzalem, hij en zijn dochteren.
13 De Dalpoort verbeterden Hanun, en de inwoners van Zanoah; zij bouwden die, en richtten haar deuren op, met haar sloten en haar grendelen; daartoe duizend ellen aan den muur, tot aan de Mistpoort.
14 De Mistpoort nu verbeterde Malchia, de zoon van Rechab, overste van het deel Beth-Cherem; hij bouwde ze, en richtte haar deuren op, met haar sloten en haar grendelen.
15 En de Fonteinpoort verbeterde Sallum, de zoon van Kol-Hoze, overste van het deel van Mizpa; hij bouwde ze, en overdekte ze, en richtte haar deuren op, met haar sloten en haar grendelen; daartoe den muur des vijvers Schelah bij des konings hof, en tot aan de trappen, die afgaan van Davids stad.
16 Na hem verbeterde Nehemia, de zoon van Azbuk, overste van het halve deel van Beth-Zur, tot tegenover Davids graven, en tot aan den gemaakten vijver, en tot aan het huis der helden.
17 Na hem verbeterden de Levieten, Rehum, de zoon van Bani; aan zijn hand verbeterde Hasabja, de overste van het halve deel van Kehila, in zijn deel.
18 Na hem verbeterden hun broederen, Bavai, de zoon van Henadad, de overste van het andere halve deel van Kehila.

19 Aan zijn hand verbeterde
Ezer, de zoon van Jesua, de
overste van Mizpa, een ander
maat; tegenover den opgang
naar het wapenhuis, aan den
hoek.
20 Na hem verbeterde zeer
vuriglijk Baruch, de zoon van
Zabbai, een andere maat; van
den hoek tot aan de deur
van het huis van Eljasib, den
hogepriester.
21 Na hem verbeterde
Meremoth, de zoon van Uria,
den zoon van Koz, een ander
maat; van de huisdeur van
Eljasib af, tot aan het einde van
Eljasibs huis.
22 En na hem verbeterden
de priesteren, wonende in de
vlakke velden.
23 Daarna verbeterden
Benjamin, en Hassub,
tegenover hun huis; na
hem verbeterde Azaria, de
zoon van Maaseja, den zoon
van Hananja, bij zijn huis.
24 Na hem verbeterde Binnui,
de zoon van Henadad, een
ander maat; van het huis van
Azarja tot aan den hoek en tot
aan het punt;
25 Palal, de zoon van Uzai,
tegen den hoek, en den hogen
toren over, die van des konings
huis uitsteekt, die bij den
voorhof der gevangenis is; na
hem Pedaja, de zoon van Paros;
26 De Nethinim nu, die in
Ofel woonden, tot tegenover de
Waterpoort aan het oosten, en
den uitstekenden toren.
27 Daarna verbeterden
de Thekoieten een ander
maat; tegenover den groten
uitstekenden toren, en tot aan
den muur van Ofel.
28 Van boven de
Paardenpoort verbeterden
de priesteren, een iegelijk
tegenover zijn huis.
29 Daarna verbeterde
Zadok, de zoon van Immer,
tegenover zijn huis. En na hem
verbeterde Semaja, de zoon
van Sechanja, de bewaarder
van de Oostpoort.
30 Na hem verbeterden
Hananja, de zoon van Selemja,
en Hanun, de zoon van Zalaf,
de zesde, een andere maat. Na
hem verbeterde Mesullam, de
zoon van Berechja, tegenover
zijn kamer.
31 Na hem verbeterde
Malchia, de zoon eens
goudsmids, tot aan het huis der
Nethinim en der kruideniers,
tegenover de poort van Mifkad,
en tot de opperzaal van het
punt.
32 En tussen de opperzaal van
het punt tot de Schaapspoort
toe, verbeterden de
goudsmeden en de kruideniers.

4 Maar het geschiedde, als
Sanballat gehoord had,
dat wij den muur bouwden,
zo ontstak hij, en werd zeer
toornig; en hij bespotte de
Joden.
2 En sprak in de
tegenwoordigheid zijner
broederen en van het heir
van Samaria, en zeide: Wat
doen deze amechtige Joden?
Zal men hen laten geworden?

Zullen zij offeren? Zullen zij
het in een dag voleinden?
Zullen zij de steentjes uit de
stofhopen levend maken, daar
zij verbrand zijn?
3 En Tobia, den Ammoniet,
was bij hem, en zeide: Al is het,
dat zij bouwen, zo er een vos
opkwame, hij zou hun stenen
muur wel verscheuren.
4 Hoor, o onze God! dat
wij zeer veracht zijn, en keer
hun versmaadheid weder op
hun hoofd, en geef hen over
tot een roof in een land der
gevangenis.
5 En dek hun
ongerechtigheid niet toe;
en hun zonde worde niet
uitgedelgd van voor Uw
aangezicht, want zij hebben U
getergd, staande tegenover de
bouwlieden.
6 Doch wij bouwden den
muur, zodat de ganse muur
samengevoegd werd tot zijn
helft toe; want het hart des
volks was om te werken.
7 En het geschiedde, als
Sanballat, en Tobia, en de
Arabieren, en de Ammonieten,
en de Asdodieten hoorden, dat
de verbetering aan de muren
van Jeruzalem toenam, dat de
scheuren begonnen gestopt te
worden, zo ontstaken zij zeer;
8 En zij maakten allen te
zamen een verbintenis, dat
zij zouden komen om tegen
Jeruzalem te strijden, en een
verbijstering daarin te maken.
9 Maar wij baden tot
onzen God, en zetten wacht
tegen hen, dag en nacht,
hunnenthalve.
10 Toen zeide Juda: De kracht
der dragers is vervallen, en des
stofs is veel, zodat wij aan
den muur niet zullen kunnen
bouwen.
11 Nu hadden onze vijanden
gezegd: Zij zullen het niet
weten, noch zien, totdat wij in
het midden van hen komen, en
slaan hen dood; alzo zullen wij
het werk doen ophouden.
12 En het geschiedde, als de
Joden, die bij hen woonden,
kwamen, dat zij het ons wel
tienmaal zeiden, uit al de
plaatsen, door dewelke gij tot
ons wederkeert.
13 Daarom zette ik in de
benedenste plaatsen achter
den muur, en op de hoogten,
en ik zette het volk naar de
geslachten, met hun zwaarden,
hun spiesen en hun bogen.
14 En ik zag toe, en maakte
mij op, en zeide tot de edelen,
en tot de overheden, en tot het
overige des volks: Vreest niet
voor hun aangezicht; denkt
aan dien groten en vreselijken
Heere, en strijdt voor uw
broederen, uw zonen en uw
dochteren, uw vrouwen en uw
huizen.
15 Daarna geschiedde het, als
onze vijanden hoorden, dat het
ons bekend was geworden, en
God hun raad te niet gemaakt
had, zo keerden wij allen weder
tot den muur, een iegelijk tot
zijn werk.
16 En het geschiedde van
dien dag af, dat de helft mijner
jongens doende waren aan

het werk, en de helft van
hen hielden de spiesen, en
de schilden, en de bogen, en
de pantsiers; en de oversten
waren achter het ganse huis
van Juda.
17 Die aan den muur
bouwden, en die den last
droegen, en die oplaadden,
waren een ieder met zijn ene
hand doende aan het werk, en
de andere hield het geweer.
18 En de bouwers hadden een
iegelijk zijn zwaard aan zijn
lenden gegord, en bouwden;
maar die met de bazuin blies,
was bij mij.
19 En ik zeide tot de edelen,
en tot de overheden, en tot het
overige des volks: Het werk is
groot en wijd; en wij zijn op
den muur afgezonderd, de een
ver van den ander;
20 Ter plaatse, waar gij het
geluid der bazuin zult horen,
daarheen zult gij u tot ons
verzamelen; onze God zal voor
ons strijden.
21 Alzo waren wij doende aan
het werk; en de helft van hen
hielden de spiesen, van het
opgaan des dageraads tot het
voortkomen der sterren toe.
22 Ook zeide ik te dier tijd
tot het volk: Een iegelijk
vernachte met zijn jongen
binnen Jeruzalem, opdat zij
ons des nachts ter wacht zijn,
en des daags aan het werk.
23 Voorts noch ik, noch
mijn broederen, noch mijn
jongelingen, noch de mannen
van de wacht, die achter
mij waren, wij trokken onze
klederen niet uit; een iegelijk
had zijn geweer en water.

5 Maar het geroep des volks
en hunner vrouwen was
groot, tegen hun broederen, de
Joden.
2 Want er waren, die
zeiden: Onze zonen, en
onze dochteren, wij zijn velen;
daarom hebben wij koren
opgenomen, opdat wij eten en
leven.
3 Ook waren er, die zeiden:
Wij verpanden onze akkers,
en onze wijngaarden, en onze
huizen, opdat wij in dezen
honger koren mogen opnemen.
4 Desgelijks waren er, die
zeiden: Wij hebben geld
ontleend tot des konings
cijns, op onze akkers en onze
wijngaarden.
5 Nu is toch ons vlees als het
vlees onzer broederen, onze
kinderen zijn als hun kinderen;
en ziet, wij onderwerpen onze
zonen en onze dochteren tot
dienstknechten; ja, er zijn
enige van onze dochteren
onderworpen, dat zij in de
macht onzer handen niet
zijn; en anderen hebben onze
akkers en onze wijngaarden.
6 Toen ik nu hun geroep en
deze woorden hoorde, ontstak
ik zeer.
7 En mijn hart beraadslaagde
in mij; daarna twistte ik
met de edelen, en met de
overheden, en zeide tot hen:
Gijlieden vordert een last,
een iegelijk van zijn broeder.
Voorts belegde ik een grote

vergadering tegen hen.
8 En ik zeide tot hen: Wij
hebben onze broederen, de
Joden, die aan de heidenen
verkocht waren, naar ons
vermogen wedergekocht;
en zoudt gijlieden ook uw
broederen verkopen, of zouden
zij aan ons verkocht worden?
Toen zwegen zij, en vonden
geen antwoord.
9 Voorts zeide ik: De zaak is
niet goed, die gijlieden doet;
zoudt gij niet wandelen in
de vreze onzes Gods, om de
versmading der heidenen, onze
vijanden?
10 Ik, mijn broederen, en mijn
jongens, vorderen wij ook geld
en koren van hen? Laat ons
toch dezen last nalaten.
11 Geeft hun toch als heden
weder hun akkers, hun
wijngaarden, hun olijfgaarden
en hun huizen; en het
honderdste deel van het
geld, en van het koren, den
most en de olie, die gij hun
hebt afgevorderd.
12 Toen zeiden zij: Wij zullen
het wedergeven, en van hen
niets zoeken; wij zullen alzo
doen, als gij zegt. En ik riep
de priesteren, en deed hen
zweren, dat zij doen zouden
naar dit woord.
13 Ook schudde ik mijn
boezem uit, en zeide: Alzo
schudde God uit allen man, die
dit woord niet zal bevestigen,
uit zijn huis en uit zijn arbeid,
en hij zij alzo uitgeschud en
ledig. En de ganse gemeente
zeide: Amen! En zij prezen de
Heere. En het volk deed naar
dit woord.
14 Ook van dien dag af, dat
hij mij bevolen heeft hun
landvoogd te zijn in het land
Juda, van het twintigste jaar af,
tot het twee en dertigste jaar
van den koning Arthahsasta,
zijnde twaalf jaren, heb ik,
met mijn broederen, het des
landvoogds niet gegeten.
15 En de vorige landvoogden,
die voor mij geweest zijn,
hebben het volk bezwaard, en
van hen genomen aan brood en
wijn, daarna veertig zilveren
sikkelen; ook heersten hun
jongens over het volk; maar ik
heb alzo niet gedaan, om der
vreze Gods wil.
16 Daartoe heb ik ook aan het
werk dezes muurs verbeterd,
en wij hebben geen land
gekocht; en al mijn jongens
zijn aldaar verzameld geweest
tot het werk.
17 Ook zijn van de Joden en
van de overheden honderd en
vijftig man, en die van de
heidenen, die rondom ons zijn,
tot ons kwamen, aan mijn tafel
geweest.
18 En wat voor een dag
bereid werd, was een os en
zes uitgelezen schapen; ook
werden mij vogelen bereid,
en binnen tien dagen van
allen wijn zeer veel; nog
heb ik bij dezen het brood
des landvoogds niet gezocht,
omdat de dienstbaarheid zwaar
was over dit volk.
19 Gedenk mijner, mijn God,
ten goede, alles, wat ik aan dit

volk gedaan heb.

6 Voorts is het geschied, als
van Sanballat, en Tobia,
en van Gesem, den Arabier,
en van onze andere vijanden
gehoord was, dat ik den muur
gebouwd had, en dat geen
scheur daarin was overgelaten;
ook had ik tot dezen tijd toe
de deuren niet opgezet in de
poorten;
2 Zo zond Sanballat, en
Gesem, tot mij, om te zeggen:
Kom en laat ons te zamen
vergaderen in de dorpen, in
het dal Ono. Maar zij dachten
mij kwaad te doen.
3 En ik zond boden tot hen,
om te zeggen: Ik doe een
groot werk, zodat ik niet zal
kunnen afkomen; waarom zou
dit werk ophouden, terwijl ik
het zou nalaten, en tot ulieden
afkomen?
4 Zij zonden nu wel viermaal
tot mij, op dezelfde wijze. En
ik antwoordde hun op dezelfde
wijze.
5 Toen zond Sanballat tot mij
op dezelfde wijze, ten vijfden
male, zijn jongen, met een open
brief in zijn hand.
6 Daarin was geschreven: Het
is onder de volken gehoord, en
Gasmu zegt: Gij en de Joden
denkt te rebelleren, daarom
bouwt gij den muur, en gij zult
hun ten koning zijn; naar dat
deze zaken zijn.
7 Dat gij ook profeten hebt
besteld, om van u te Jeruzalem
uit te roepen, zeggende: Hij is
koning in Juda. Nu zal het van
den koning gehoord worden,
naar dat deze zaken zijn; kom
dan nu, en laat ons te zamen
raadslaan.
8 Doch ik zond tot hem,
om te zeggen: Er is van al
zulke zaken, als gij zegt, niets
geschied; maar gij versiert ze
uit uw hart.
9 Want zij allen zochten
ons vreesachtig te maken,
zeggende: Hun handen zullen
van het werk aflaten, dat het
niet zal gedaan worden; nu
dan, sterk mijn handen!
10 Als ik nu kwam in het
huis van Semaja, den zoon
van Delaja, den zoon van
Mehetabeel (hij nu was
besloten), zo zeide hij: Laat ons
samenkomen in het huis Gods,
in het midden des tempels, en
laat ons de deuren des tempels
toesluiten; want zij zullen
komen om u te doden, ja, bij
nacht zullen zij komen, om u
te doden.
11 Maar ik zeide: Zou een
man, als ik, vlieden? En wie
is er, zijnde als ik, die in den
tempel zou gaan, dat hij levend
bleve? Ik zal er niet ingaan.
12 Want ik merkte, en ziet,
God had hem niet gezonden;
maar hij sprak deze profetie
tegen mij, omdat Tobia
en Sanballat hem gehuurd
hadden.
13 Daarom was hij gehuurd,
opdat ik zou vrezen, en alzo
doen, en zondigen; opdat zij
iets zouden hebben tot een
kwaden naam, opdat zij mij
zouden honen.

14 Gedenk, mijn God, aan
Tobia en aan Sanballat, naar
deze zijn werken; en ook aan
de profetes Noadja, en aan
de andere profeten, die mij
gezocht hebben vreesachtig te
maken.
15 De muur nu werd
volbracht, op den vijf en
twintigsten van Elul, in twee
en vijftig dagen.
16 En het geschiedde, als al
onze vijanden dit hoorden,
zo vreesden al de heidenen,
die rondom ons waren, en zij
vervielen zeer in hun ogen;
want zij merkten, dat dit werk
van onzen God gedaan was.
17 Ook schreven in die dagen
edelen van Juda vele brieven,
die naar Tobia gingen; en die
van Tobia kwamen tot hen.
18 Want velen in Juda hadden
hem gezworen, omdat hij was
een schoonzoon van Sechanja,
den zoon van Arah; en zijn
zoon Johanan had genomen
de dochter van Mesullam, den
zoon van Berechja.
19 Ook verhaalden zij zijn
goeddadigheden voor mijn
aangezicht, en mijn woorden
brachten zij uit tot hem. Tobia
dan zond brieven, om mij
vreesachtig te maken.

7 Voorts geschiedde het, als
de muur gebouwd was, dat
ik de deuren oprichtte, en de
poortiers, en de zangers, en de
Levieten werden besteld.
2 En ik gaf bevel aan mijn
broeder Hanani, en aan
Hananja, den overste van den
burg te Jeruzalem, want hij was
als een man van getrouwheid,
en godvrezende boven velen.
3 En ik zeide tot hen: Laat
de poorten van Jeruzalem niet
geopend worden, totdat de
zon heet wordt, en terwijl
zij daarbij staan, laat hen de
deuren sluiten, betast gij ze
dan; en dat men wachten zette,
inwoners van Jeruzalem, een
iegelijk op zijn wacht, en een
iegelijk tegenover zijn huis.
4 De stad nu was wijd van
ruimte en groot; doch des volks
was weinig daarbinnen; en de
huizen waren niet gebouwd.
5 Zo gaf mijn God in mijn
hart, dat ik de edelen, en
de overheden, en het volk
verzamelde, om de geslachten
te rekenen; en ik vond het
geslachtsregister dergenen, die
in het eerst waren opgetogen,
en vond daarin geschreven
aldus:
6 Dit zijn de kinderen van dat
landschap, die optogen uit de
gevangenis der weggevoerden,
die Nebukadnezar, koning van
Babel, weggevoerd had, en
die wedergekeerd zijn naar
Jeruzalem en naar Juda, een
iegelijk tot zijn stad;
7 Dewelke kwamen met
Zerubbabel, Jesua, Nehemia,
Azaria, Raamja, Nahamani,
Mordechai, Bilsan, Mispereth,
Bigvai, Nehim en Baena. Dit is
het getal der mannen van het
volk van Israel.
8 De kinderen van Parhos
waren twee duizend, honderd
twee en zeventig;

9 De kinderen van Sefatja,
driehonderd twee en zeventig;
10 De kinderen van Arach,
zeshonderd twee en vijftig;
11 De kinderen van
Pahath-Moab, van de kinderen
van Jesua en Joab, twee
duizend, achthonderd en
achttien;
12 De kinderen van Elam,
duizend, tweehonderd vier en
vijftig;
13 De kinderen van Zatthu,
achthonderd vijf en veertig;
14 De kinderen van Zakkai,
zevenhonderd en zestig;
15 De kinderen van Binnui,
zeshonderd acht en veertig;
16 De kinderen van Bebai,
zeshonderd acht en twintig;
17 De kinderen van Azgad,
twee duizend, driehonderd
twee en twintig;
18 De kinderen van
Adonikam, zeshonderd zeven
en zestig;
19 De kinderen van Bigvai,
twee duizend, zeven en zestig;
20 De kinderen van Adin,
zeshonderd vijf en vijftig;
21 De kinderen van Ater, van
Hizkia, acht en negentig;
22 De kinderen van Hassum,
driehonderd acht en twintig;
23 De kinderen van Bezai,
driehonderd vier en twintig;
24 De kinderen van Harif,
honderd en twaalf;
25 De kinderen van Gibeon,
vijf en negentig;
26 De mannen van Bethlehem
en Netofa, honderd acht en
tachtig;
27 De mannen van Anathoth,
honderd acht en twintig;
28 De mannen van
Beth-Azmaveth, twee en
veertig;
29 De mannen van
Kirjath-Jearim, Cefira en
Beeroth, zevenhonderd drie en
veertig;
30 De mannen van Rama en
Gaba, zeshonderd en twintig;
31 De mannen van Michmas,
honderd twee en twintig;
32 De mannen van Beth-El en
Ai, honderd drie en twintig;
33 De mannen van het andere
Nebo, twee en vijftig;
34 De kinderen des anderen
Elams, duizend, tweehonderd
vier en vijftig;
35 De kinderen van Harim,
driehonderd en twintig;
36 De kinderen van Jericho,
driehonderd vijf en veertig;
37 De kinderen van Lod,
Hadid en Ono, zevenhonderd
een en twintig;
38 De kinderen van Senaa,
drie duizend, negenhonderd en
dertig;
39 De priesters: de kinderen
van Jedaja, van het huis van
Jesua, negenhonderd drie en
zeventig;
40 De kinderen van Immer,
duizend twee en vijftig;
41 De kinderen van Pashur,
duizend, tweehonderd zeven
en veertig;
42 De kinderen van Harim,
duizend en zeventien;
43 De Levieten: de kinderen
van Jesua, van Kadmiel, van de

kinderen van Hodeva, vier en zeventig;
44 De zangers: de kinderen van Asaf, honderd acht en veertig;
45 De poortiers: de kinderen van Sallum, de kinderen van Ater, de kinderen van Talmon, de kinderen van Akkub, de kinderen van Hatita, de kinderen van Sobai, honderd acht en dertig;
46 De Nethinim: de kinderen van Ziha, de kinderen van Hasufa, de kinderen van Tabbaoth;
47 De kinderen van Keros, de kinderen van Sia, de kinderen van Padon;
48 De kinderen van Lebana, de kinderen van Hagaba, de kinderen van Salmai;
49 De kinderen van Hanan, de kinderen van Giddel, de kinderen van Gahar;
50 De kinderen van Reaja, de kinderen van Rezin, de kinderen van Nekoda;
51 De kinderen van Gazzam, de kinderen van Uzza, de kinderen van Paseah;
52 De kinderen van Bezai, de kinderen van Meunim, de kinderen van Nefussim;
53 De kinderen van Bakbuk, de kinderen van Hakufa, de kinderen van Harhur;
54 De kinderen van Bazlith, de kinderen van Mehida, de kinderen van Harsa;
55 De kinderen van Barkos, de kinderen van Sisera, de kinderen van Thamah;
56 De kinderen van Neziah, de kinderen van Hatifa;
57 De kinderen der knechten van Salomo; de kinderen van Sotai, de kinderen van Sofereth, de kinderen van Perida;
58 De kinderen van Jaela, de kinderen van Darkon, de kinderen van Giddel;
59 De kinderen van Sefatja, de kinderen van Hattil, de kinderen van Pochereth van Zebaim, de kinderen van Amon;
60 Al de Nethinim, en de kinderen der knechten van Salomo, waren driehonderd twee en negentig.
61 Ook togen dezen op van Thel-melah, Thel-harsa, Cherub, Addon en Immer; maar zij konden hunner vaderen huis, en hun zaad niet tonen, of zij uit Israel waren;
62 De kinderen van Delaja, de kinderen van Tobia, de kinderen van Nekoda, zeshonderd twee en veertig.
63 En van de priesteren, de kinderen van Habaja, de kinderen van Koz, de kinderen van Barzillai, die een vrouw van de dochteren van Barzillai, den Gileadiet, genomen had, en naar hun naam genoemd was.
64 Dezen zochten hun geschrift, willende hun geslacht rekenen, maar het werd niet gevonden; daarom werden zij als onreinen van het priesterdom geweerd.

65 En Hattirsatha zeide tot
hen, dat zij van de heiligste
dingen niet zouden eten, totdat
er een priester stond met urim
en thummim.
66 Deze ganse gemeente te
zamen was twee en veertig
duizend, driehonderd en zestig;
67 Behalve hun knechten
en hun maagden, die waren
zeven duizend, driehonderd
zeven en dertig; en zij hadden
tweehonderd vijf en veertig
zangers en zangeressen.
68 Hun paarden,
zevenhonderd zes en dertig;
hun muildieren, tweehonderd
vijf en veertig;
69 Kemelen, vierhonderd vijf
en dertig; ezelen, zes duizend,
zevenhonderd en twintig.
70 Een deel nu van de
hoofden der vaderen gaven
tot het werk. Hattirsatha
gaf tot den schat, aan goud,
duizend drachmen, vijftig
sprengbekkens, vijfhonderd en
dertig priesterrokken.
71 En anderen van de hoofden
der vaderen gaven tot den
schat des werks, aan goud,
twintig duizend drachmen, en
aan zilver, twee duizend en
tweehonderd ponden.
72 En wat de overigen des
volks gaven, was aan goud,
twintig duizend drachmen,
en aan zilver, twee duizend
mijnen, en zeven en zestig
priesterrokken.
73 En de priesters, en de
Levieten, en de poortiers, en de
zangers, en sommigen van het
volk, en de Nethinim, en gans
Israel, woonden in hun steden.
Als nu de zevende maand
aankwam, en de kinderen
Israels in hun steden waren,

8 Zo verzamelde zich al het
volk als een enig man op
de straat voor de Waterpoort;
en zij zeiden tot Ezra, den
schriftgeleerde, dat hij het boek
der wet van Mozes zou halen,
die de HEERE Israel geboden
had.

2 En Ezra, de priester, bracht
de wet voor de gemeente,
beiden mannen en vrouwen, en
allen, die verstandig waren om
te horen, op den eersten dag
der zevende maand.

3 En hij las daarin voor de
straat, die voor de Waterpoort
is, van het morgen licht aan
tot op den middag, voor de
mannen en vrouwen, en de
verstandigen; en de oren des
gansen volks waren naar het
wetboek.

4 En Ezra, de schriftgeleerde,
stond op een hogen houten
stoel, dien zij tot die zaak
gemaakt hadden, en nevens
hem stond Mattithja, en Sema,
en Anaja, en Uria, en Hilkia, en
Maaseja, aan zijn rechterhand;
en aan zijn linkerhand Pedaja,
en Misael, en Malchia, en
Hasum, en Hasbaddana,
Zacharja en Mesullam.

5 En Ezra opende het boek
voor de ogen des gansen volks,
want hij was boven al het volk;
en als hij het opende, stond al
het volk.

6 En Ezra loofde den HEERE,
den groten God; en al het volk
antwoordde: Amen, amen! met
opheffing hunner handen, en
neigden zich, en aanbaden den
HEERE, met de aangezichten ter
aarde.
7 Jesua nu, en Bani, en
Serebja, Jamin, Akkub,
Sabbethai, Hodia, Maaseja,
Kelita, Azaria, Jozabad,
Hanan, Pelaja, en de Levieten
onderwezen het volk in de
wet. En het volk stond op zijn
standplaats.
8 En zij lazen in het boek, in
de wet Gods, duidelijk; en den
zin verklarende, zo maakten
zij, dat men het verstond in het
lezen.
9 En Nehemia (dezelve
is Hattirsatha) en Ezra, de
priester, de schriftgeleerde,
en de Levieten, die het volk
onderwezen, zeiden tot al het
volk: Deze dag is den HEERE,
uw God, heilig; bedrijft dan
geen rouw, en weent niet;
want al het volk weende, als zij
de woorden der wet hoorden.
10 Voorts zeide hij tot hen:
Gaat, eet het vette, en drinkt
het zoete, en zendt delen
dengenen, voor welken niets
bereid is, want deze dag is
onzen Heere heilig; zo bedroeft
u niet, want de blijdschap des
HEEREN, die is uw sterkte.
11 En de Levieten stilden al
het volk, zeggende: Zwijgt,
want deze dag is heilig, daarom
bedroeft u niet.
12 Toen ging al het volk
henen om te eten, en om
te drinken, en om delen te
zenden, en om grote blijdschap
te maken; want zij hadden de
woorden verstaan, die men
hun had bekend gemaakt.
13 En des anderen daags
verzamelden zich de hoofden
der vaderen van het ganse volk,
de priesters en de Levieten, tot
Ezra, den schriftgeleerde, en
dat, om verstand te bekomen
in de woorden der wet.
14 En zij vonden in de wet
geschreven, dat de HEERE door
de hand van Mozes geboden
had, dat de kinderen Israels in
loofhutten zouden wonen, op
het feest in de zevende maand;
15 En dat zij het zouden
luidbaar maken, en een stem
laten doorgaan door al hun
steden, en te Jeruzalem,
zeggende: Gaat uit op het
gebergte, en haalt takken van
olijfbomen, en takken van
andere olieachtige bomen,
en takken van mirtebomen,
en takken van palmbomen,
en takken van andere dichte
bomen, om loofhutten te
maken, als er geschreven is.
16 Alzo ging het volk uit en
haalden ze, en maakten zich
loofhutten, een iegelijk op zijn
dak, en in hun voorhoven, en
in de voorhoven van Gods
huis, en op de straat der
Waterpoort, en op de straat
van Efraimspoort.
17 En de ganse gemeente
dergenen, die uit de gevangenis
waren wedergekomen,
maakten loofhutten, en
woonden in die loofhutten;

want de kinderen Israels
hadden alzo niet gedaan sinds
de dagen van Jesua, den zoon
van Nun, tot op dezen dag toe;
en er was zeer grote blijdschap.
18 En men las in het wetboek
Gods dag bij dag, van den
eersten dag tot den laatsten
dag. En zij hielden het feest
zeven dagen, en op den
achtsten dag den verbodsdag,
naar het recht.

9 Voorts op den vier en
twintigsten dag dezer
maand verzamelden zich de
kinderen Israels met vasten en
met zakken, en aarde was op
hen.
2 En het zaad Israels scheidde
zich af van alle vreemden. En
zij stonden, en deden belijdenis
van hun zonden en hunner
vaderen ongerechtigheden.
3 Want als zij opgestaan
waren op hun standplaats,
zo lazen zij in het wetboek
des HEEREN, huns Gods, een
vierendeel van den dag; en op
een ander vierendeel deden zij
belijdenis, en aanbaden den
HEERE, hun God.
4 Jesua nu, en Bani, Kadmiel,
Sebanja, Bunni, Serebja, Bani
en Chenani, stonden op het
hoge gestoelte der Levieten, en
riepen met luider stem tot den
HEERE, hun God;
5 En de Levieten, Jesua, en
Kadmiel, Bani, Hasabneja;
Serebja, Hodia, Sebanja,
Petahja, zeiden: Staat op,
looft den HEERE, uw God, van
eeuwigheid tot in eeuwigheid;
en men love den Naam Uwer
heerlijkheid, die verhoogd is
boven allen lof en prijs!
6 Gij zijt die HEERE alleen, Gij
hebt gemaakt den hemel, den
hemel der hemelen, en al hun
heir, de aarde en al wat daarop
is, de zeeen en al wat daarin is,
en Gij maakt die allen levend;
en het heir der hemelen aanbidt
U.
7 Gij zijt die HEERE, de God,
Die Abram hebt verkoren,
en hem uit Ur der Chaldeen
uitgevoerd; en Gij hebt zijn
naam gesteld Abraham.
8 En Gij hebt zijn hart
getrouw gevonden voor
Uw aangezicht, en hebt een
verbond met hem gemaakt,
dat Gij zoudt geven het
land der Kanaanieten, der
Hethieten, der Amorieten,
en der Ferezieten, en der
Jebusieten, en der Girgasieten,
dat Gij het zijn zade zoudt
geven; en Gij hebt Uw
woorden bevestigd, omdat
Gij rechtvaardig zijt.
9 En Gij hebt aangezien onzer
vaderen ellende in Egypte, en
Gij hebt hun geroep gehoord
aan de Schelfzee;
10 En Gij hebt tekenen en
wonderen gedaan aan Farao, en
aan al zijn knechten, en aan
al het volk zijns lands; want
Gij wist, dat zij trotselijk tegen
hen handelden; en Gij hebt U
een Naam gemaakt, als het is te
dezen dage.
11 En Gij hebt de zee voor
hun aangezicht gekliefd, dat
zij in het midden der zee op
het droge zijn doorgegaan; en

hun vervolgers hebt Gij in
de diepten geworpen, als een
steen in sterke wateren.
12 En Gij hebt ze des daags
geleid met een wolkkolom, en
des nachts met een vuurkolom,
om hen te lichten op den weg,
waarin zij zouden wandelen.
13 En Gij zijt neergedaald op
den berg Sinai, en hebt met hen
gesproken uit den hemel; en Gij
hebt hun gegeven rechtmatige
rechten, en getrouwe wetten,
goede inzettingen en geboden.
14 En Gij hebt Uw heiligen
sabbat bekend gemaakt;
en Gij hebt hun geboden,
en inzettingen en een wet
bevolen, door de hand van Uw
knecht Mozes.
15 En Gij hebt hun brood uit
den hemel gegeven voor hun
honger, en hun water uit de
steenrots voortgebracht voor
hun dorst; en Gij hebt tot hen
gezegd, dat zij zouden ingaan
om te erven het land, waarover
Gij Uw hand ophieft, dat Gij
het hun zoudt geven.
16 Maar zij en onze vaders
hebben trotselijk gehandeld, en
zij hebben hun nek verhard, en
niet gehoord naar Uw geboden;
17 En zij hebben geweigerd
te horen, en niet gedacht aan
Uw wonderen, die Gij bij
hen gedaan hadt, en hebben
hun nek verhard, en in hun
wederspannigheid een hoofd
gesteld, om weder te keren
tot hun dienstbaarheid. Doch
Gij, een God van vergevingen,
genadig en barmhartig,
lankmoedig, en groot van
weldadigheid, hebt hen
evenwel niet verlaten.
18 Zelfs, als zij zich een
gegoten kalf gemaakt hadden,
en gezegd: Dit is uw God, Die u
uit Egypte heeft opgevoerd; en
grote lasteren gedaan hadden;
19 Hebt Gij hen nochtans
door Uw grote barmhartigheid
niet verlaten in de woestijn; de
wolkkolom week niet van hen
des daags, om hen op den weg
te leiden, noch de vuurkolom
des nachts, om hen te lichten,
en dat, op den weg, waarin zij
zouden wandelen.
20 En Gij hebt Uw goeden
Geest gegeven om hen te
onderwijzen; en Uw Manna
hebt Gij niet geweerd van hun
mond, en water hebt Gij hun
gegeven voor hun dorst.
21 Alzo hebt Gij hen veertig
jaren onderhouden in de
woestijn; zij hebben geen
gebrek gehad; hun klederen
zijn niet veroud, en hun voeten
niet gezwollen.
22 Voorts hebt Gij hun
koninkrijken en volken
gegeven, en hebt hen verdeeld
in hoeken. Alzo hebben zij
erfelijk bezeten het land van
Sihon, te weten, het land
des konings van Hesbon, en
het land van Og, koning van
Basan.
23 Gij hebt ook hun kinderen
vermenigvuldigd, als de
sterren des hemels; en Gij
hebt hen gebracht in het land,
waarvan Gij tot hun vaderen
hadt gezegd, dat zij zouden
ingaan om het erfelijk te

bezitten.
24 Alzo zijn de kinderen daarin gekomen, en hebben dat land erfelijk ingenomen; en Gij hebt de inwoners des lands, de Kanaanieten, voor hun aangezicht ten ondergebracht, en hebt hen in hun hand gegeven, mitsgaders hun koningen en de volken des lands, om daarmede te doen naar hun welgevallen.
25 En zij hebben vaste steden en een vet land ingenomen, en erfelijk bezeten, huizen, vol van alle goed, uitgehouwen bornputten, wijngaarden, olijfgaarden en bomen van spijze, in menigte; en zij hebben gegeten, en zijn zat en vet geworden, en hebben in wellust geleefd, door Uw grote goedigheid.
26 Maar zij zijn wederspannig geworden, en hebben tegen U gerebelleerd, en Uw wet achter hun rug geworpen, en Uw profeten gedood die tegen hen betuigden, om hen te doen wederkeren tot U; alzo hebben zij grote lasteren gedaan.
27 Daarom hebt Gij hen gegeven in de hand hunner benauwers, die hen benauwd hebben; maar als zij in den tijd hunner benauwdheid tot U riepen, hebt Gij van den hemel gehoord, en hun naar Uw grote barmhartigheden verlossers gegeven, die hen uit de hand hunner benauwers verlosten.
28 Maar als zij rust hadden, keerden zij weder om kwaad te doen voor Uw aangezicht; zo verliet Gij hen in de hand hunner vijanden, dat zij over hen heersten; als zij zich dan bekeerden, en U aanriepen, zo hebt Gij hen van den hemel gehoord, en hebt hen naar Uw barmhartigheden tot vele tijden uitgerukt.
29 En Gij hebt tegen hen betuigd, om hen te doen wederkeren tot Uw wet; maar zij hebben trotselijk gehandeld, en niet gehoord naar Uw geboden, en tegen Uw rechten, tegen dezelve hebben zij gezondigd, door dewelke een mens, die ze doet, leven zal; en zij hebben hun schouder teruggetogen, en hun nek verhard, en niet gehoord.
30 Doch Gij vertoogt het vele jaren over hen, en betuigdet tegen hen door Uw Geest, door den dient Uwer profeten, maar zij neigden het oor niet; daarom hebt Gij hen gegeven in de hand van de volken der landen.
31 Doch door Uw grote barmhartigheden hebt Gij hen niet vernield, noch hen verlaten; want Gij zijt een genadig en barmhartig God.
32 Nu dan, o onze God, Gij grote, Gij machtige, en Gij vreselijke God, Die het verbond en de weldadigheid houdt; laat voor Uw aangezicht niet gering zijn al de moeite, die ons getroffen heeft, onze koningen, onze vorsten, en onze priesteren; en onze profeten, en onze vaderen, en Uw ganse volk, van de dagen

der koningen van Assur af tot
op dezen dag.
33 Doch Gij zijt rechtvaardig,
in alles, wat ons overkomen
is; want Gij hebt trouwelijk
gehandeld, maar wij hebben
goddelooslijk gehandeld.
34 En onze koningen, onze
vorsten, onze priesters en onze
vaders hebben Uw wet niet
gedaan; en zij hebben niet
geluisterd naar Uw geboden, en
naar Uw getuigenissen, die Gij
tegen hen betuigdet.
35 Want zij hebben U niet
gediend in hun koninkrijk, en
in Uw menigvuldig goed, dat
Gij hun gaaft, en in dat wijde
en dat vette land, dat Gij voor
hun aangezicht gegeven hadt;
en zij hebben zich niet bekeerd
van hun boze werken.
36 Zie, wij zijn heden
knechten; ja, het land, dat Gij
onzen vaderen gegeven hebt,
om de vrucht daarvan, en het
goede daarvan te eten, zie,
daarin zijn wij knechten.
37 En het vermenigvuldigt
zijn inkomste voor den
koningen, die Gij over ons
gesteld hebt, om onzer zonden
wil; en zij heersen over onze
lichamen en over onze beesten,
naar hun welgevallen; alzo zijn
wij in grote benauwdheid.
38 En in dit alles maken wij
een vast verbond en schrijven
het; en onze vorsten, onze
Levieten en onze priesteren
zullen het verzegelen.

10 Tot de verzegelingen
nu waren: Nehemia
Hattirsatha, zoon van
Hachalja, en Zidkia,
2 Seraja, Azarja, Jeremia,
3 Pashur, Amarja, Malchia,
4 Hattus, Sebanja, Malluch,
5 Harim, Meremoth, Obadja,
6 Daniel, Ginnethon, Baruch,
7 Mesullam, Abia, Mijamin,
8 Maazia, Bilgai, Semaja. Dit
waren de priesters.
9 En de Levieten, namelijk:
Jesua, zoon van Azanja, Binnui;
van de zonen van Henadad,
Kadmiel;
10 En hun broederen: Sebanja,
Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan,
11 Micha, Rehob, Hasabja,
12 Zakkur, Serebja, Sebanja,
13 Hodia, Bani, Beninu;
14 De hoofden des volks:
Parhos, Pahath-Moab, Elam,
Zatthu, Bani,
15 Bunni, Azgad, Bebai,
16 Adonia, Bigvai, Adin,
17 Ater, Hizkia, Azzur,
18 Hodia, Hasum, Bezai,
19 Harif, Anathoth, Nebai,
20 Magpias, Mesullam, Hezir,
21 Mesezabeel, Zadok,
Jaddua,
22 Pelatja, Hanan, Anaja,
23 Hosea, Hananja, Hassub,
24 Hallohes, Pilha, Sobek,
25 Rehum, Hasabna, Maaseja,
26 En Ahia, Hanan, Anan,
27 Malluch, Harim, Baana.
28 En het overige des volks,
de priesteren, de Levieten,
de poortiers, de zangers, de
Nethinim, en al wie zich
van de volken der landen had
afgescheiden tot Gods wet, hun
vrouwen, hun zonen en hun

dochteren, al wie wetenschap en verstand had;

29 Die hielden zich aan hun broederen, hun voortreffelijken, en kwamen in den vloek en in den eed, dat zij zouden wandelen in de wet Gods, die gegeven is door de hand van den knecht Gods, Mozes; en dat zij zouden houden, en dat zij zouden doen al de geboden des HEEREN, onzes Heeren, en Zijn rechten en Zijn inzettingen;

30 En dat wij onze dochteren niet zouden geven aan de volken des lands, noch hun dochteren nemen voor onze zonen.

31 Ook als de volken des lands waren en alle koren op den sabbatdag ten verkoop brengen, dat wij op den sabbat, of op een anderen heiligen dag van hen niet zouden nemen; en dat wij het zevende jaar zouden vrij laten, mitsgaders allerhande bezwaarnis.

32 Voorts zetten wij ons geboden op, ons opleggende een derde deel van een sikkel in het jaar, tot den dienst van het huis onzes Gods;

33 Tot het brood der toerichting, en het gedurig spijsoffer, en tot het gedurig brandoffer, der sabbatten, der nieuwe maanden, tot de gezette hoogtijden, en tot de heilige dingen, en tot de zondofferen, om verzoening te doen over Israel; en tot alle werk van het huis onzes Gods.

34 Ook wierpen wij de loten, onder de priesters, de Levieten en het volk, over het offer van het hout, dat men brengen zou ten huize onzes Gods, naar het huis onzer vaderen, op bestemde tijden, jaar op jaar, om te branden op het altaar des HEEREN, onzes Gods, gelijk het in de wet geschreven is;

35 Dat wij ook de eerstelingen onzes lands en de eerstelingen van alle vrucht van al het geboomte, jaar op jaar, zouden brengen ten huize des HEEREN;

36 En de eerstgeborenen onzer zonen en onzer beesten, gelijk het in de wet geschreven is; en dat wij de eerstgeborenen onzer runderen en onzer schapen zouden brengen ten huize onzes Gods, tot de priesteren, die in het huis onzes Gods dienen.

37 En dat wij de eerstelingen onzes deegs, en onze hefofferen, en de vrucht aller bomen, most en olie, zouden brengen tot de priesteren, in de kameren van het huis onzes Gods, en de tienden onzes lands tot de Levieten; en dat dezelfde Levieten de tienden zouden hebben in alle steden onzer landbouwerij;

38 En dat er een priester, een zoon van Aaron, bij de Levieten zou zijn, als de Levieten de tienden ontvangen; en dat de Levieten de tienden zouden opbrengen ten huize onzes Gods, in de kameren van het schathuis.

39 Want de kinderen Israels en de kinderen van Levi moeten hefoffer van koren, most en olie in die kameren brengen, omdat aldaar de vaten des heiligdoms zijn, en de priesteren, die dienen, en de poortiers, en de zangers; dat wij alzo het huis onzes Gods niet zouden verlaten.

11 Voorts woonden de oversten des volks te Jeruzalem; maar het overige des volks wierpen loten, om uit tien een uit te brengen, die in de heilige stad Jeruzalem zou wonen, en negen delen in de andere steden.

2 En het volk zegende al de mannen, die vrijwilliglijk aanboden te Jeruzalem te wonen.

3 En dit zijn de hoofden van het landschap, die te Jeruzalem woonden; (maar in de steden van Juda woonden, een iegelijk op zijn bezitting, in hun steden, Israel, de priesters, en de Levieten, en de Nethinim, en de kinderen der knechten van Salomo).

4 Te Jeruzalem dan woonden sommigen van de kinderen van Juda, en van de kinderen van Benjamin. Van de kinderen van Juda: Athaja, de zoon van Uzzia, den zoon van Zacharja, den zoon van Amarja, den zoon van Sefatja, den zoon van Mahalaleel, van de kinderen van Perez;

5 En Maaseja, de zoon van Baruch, den zoon van Kol-hose, den zoon van Hazaja, den zoon van Adaja, den zoon van Jojarib, den zoon van Zacharja, den zoon van Siloni.

6 Alle kinderen van Perez, die te Jeruzalem woonden, waren vierhonderd acht en zestig dappere mannen.

7 En dit zijn de kinderen van Benjamin: Sallu, de zoon van Mesullam, den zoon van Joed, den zoon van Pedaja, den zoon van Kolaja, den zoon van Maaseja, den zoon van Ithiel, den zoon van Jesaja;

8 En na hem Gabbai, Sallai; negenhonderd acht en twintig.

9 En Joel, de zoon van Zichri, was opziener over hen; en Juda, de zoon van Senua, was de tweede over de stad.

10 Van de priesteren: Jedaja, de zoon van Jojarib, Jachin;

11 Seraja, de zoon van Hilkia, den zoon van Mesullam, den zoon van Zadok, den zoon van Merajoth, den zoon van Ahitub, was voorganger van Gods huis;

12 En hun broederen, die het werk in het huis deden, waren achthonderd twee en twintig. En Adaja, de zoon van Jeroham, den zoon van Pelalja, den zoon van Amzi, den zoon van Zacharja, den zoon van Pashur, den zoon van Malchia;

13 En zijn broederen, hoofden der vaderen, waren tweehonderd twee en veertig. En Amassai, de zoon van Azareel, den zoon van Achzai, den zoon van Mesillemoth, den zoon van Immer;

14 En hun broederen, dappere
helden, waren honderd acht
en twintig; en opziener over
hen was Zabdiel, de zoon van
Gedolim.
15 En van de Levieten:
Semaja, de zoon van Hassub,
den zoon van Azrikam, den
zoon van Hasabja, den zoon
van Buni.
16 En Sabbethai, en Jozabad,
van de hoofden der Levieten,
waren over het buitenwerk van
het huis Gods.
17 En Matthanja, de zoon van
Micha, den zoon van Zabdi,
den zoon van Asaf, was het
hoofd, die de dankzegging
begon in het gebed, en
Bakbukja was de tweede
van zijn broederen; en Abda,
de zoon van Sammua, den
zoon van Galal, den zoon van
Jeduthun.
18 Al de Levieten in de heilige
stad waren tweehonderd vier
en tachtig.
19 En de poortiers: Akkub,
Talmon, met hun broederen,
die wacht hielden in de
poorten, waren honderd twee
en zeventig.
20 Het overige nu van Israel,
van de priesters en de Levieten,
was in alle steden van Juda, een
iegelijk in zijn erfdeel.
21 En de Nethinim woonden
in Ofel; en Ziha en Gispa waren
over de Nethinim.
22 En der Levieten opziener
te Jeruzalem was Uzzi, de
zoon van Bani, den zoon
van Hasabja, den zoon van
Matthanja, den zoon van
Micha; van de kinderen
van Asaf waren de zangers
tegenover het werk van Gods
huis.
23 Want er was een gebod
des konings van hen, te weten,
een zeker onderhoud voor de
zangers, van elk dagelijks op
zijn dag.
24 En Petahja, de zoon van
Mesezabeel, van de kinderen
van Zerah, den zoon van Juda,
was aan des konings hand, in
alle zaken tot het volk.
25 In de dorpen nu op hun
akkers woonden sommigen
van de kinderen van Juda,
in Kirjath-Arba en haar
onderhorige plaatsen, en in
Dibon en haar onderhorige
plaatsen, en in Jekabzeel en
haar dorpen;
26 En te Jesua, en te Molada,
en te Beth-Pelet,
27 En te Hazar-Sual, en in
Ber-Seba, en haar onderhorige
plaatsen,
28 En te Ziklag, en in
Mechona en haar onderhorige
plaatsen,
29 En te En-Rimmon, en te
Zora, en te Jarmuth,
30 Zanoah, Adullam en haar
dorpen, Lachis en haar akkers,
Azeka en haar onderhorige
plaatsen; en zij legerden zich
van Ber-seba af tot aan het dal
Hinnom.
31 De kinderen van Benjamin
nu van Geba woonden in
Michmas, en Aja, en Beth-El,
en haar onderhorige plaatsen,
32 Anathoth, Nob, Ananja,
33 Hazor, Rama, Gitthaim,

34 Hadid, Zeboim, Neballat,
35 Lod, en Ono, in het dal der werkmeesters.
36 Van de Levieten nu, woonden sommigen in de verdelingen van Juda, en van Benjamin.

12 Dit nu zijn de priesters en de Levieten, die met Zerubbabel, den zoon van Sealthiel, en Jesua, optogen: Seraja, Jeremia, Ezra,
2 Amarja, Malluch, Hattus,
3 Sechanja, Rehum, Meremoth,
4 Iddo, Ginnethoi, Abia,
5 Mijamin, Maadja, Bilga,
6 Semaja, en Jojarib, Jedaja,
7 Sallu, Amok, Hilkia, Jedaja; dat waren de hoofden der priesteren, en hun broederen, in de dagen van Jesua.
8 En de Levieten waren: Jesua, Binnui, Kadmiel, Serebja, Juda, Matthanja; hij en zijn broederen waren over de dankzeggingen.
9 En Bakbukja, en Unni, hun broederen, waren tegen hen over in de wachten.
10 Jesua nu gewon Jojakim, en Jojakim gewon Eljasib, en Eljasib gewon Jojada,
11 En Jojada gewon Jonathan, en Jonathan gewon Jaddua.
12 En in de dagen van Jojakim waren priesters, hoofden der vaderen: van Seraja was Meraja; van Jeremia, Hananja;
13 Van Ezra, Mesullam; van Amarja, Johanan;
14 Van Melichu, Jonathan; van Sebanja, Jozef;
15 Van Harim, Adna; van Merajoth, Helkai;
16 Van Iddo, Zacharia; van Ginnethon, Mesullam;
17 Van Abia, Zichri; van Minjamin, van Moadja, Piltai;
18 Van Bilga, Sammua; van Semaja, Jonathan;
19 En van Jojarib, Matthenai; van Jedaja, Uzzi;
20 Van Sallai, Kallai; van Amok, Heber;
21 Van Hilkia, Hasabja; van Jedaja, Nethaneel.
22 Van de Levieten werden in de dagen van Eljasib, Jojada, en Johanan, en Jaddua, de hoofden der vaderen beschreven; mitsgaders de priesteren, tot het koninkrijk van Darius, den Perziaan.
23 De kinderen van Levi, de hoofden der vaderen, werden beschreven in het boek der kronieken, tot de dagen van Johanan, den zoon van Eljasib, toe.
24 De hoofden dan der Levieten waren Hasabja, Serebja, en Jesua, de zoon van Kadmiel, en hun broederen tegen hen over, om te prijzen en te danken, naar het gebod van David, den man Gods, wacht tegen wacht.
25 Matthanja en Bakbukja, Obadja, Mesullam, Talmon en Akkub, waren poortiers, de wacht waarnemende bij de schatkamers der poorten.
26 Dezen waren in de dagen van Jojakim, den zoon van Jesua, den zoon van Jozadak, en in de dagen van Nehemia, den

landvoogd, en van den priester
Ezra, den schriftgeleerde.
27 In de inwijding nu van
Jeruzalems muur, zochten zij
de Levieten uit al hun plaatsen,
dat zij hen te Jeruzalem
brachten, om de inwijding
te doen met vreugde, en
met dankzeggingen, en met
gezang, cimbalen, luiten, en
met harpen.
28 Alzo werden de kinderen
der zangers verzameld, zo
uit het vlakke veld rondom
Jeruzalem, als uit de dorpen
van de Netofathieten;
29 En uit het huis van Gilgal,
en uit de velden van Geba
en Asmaveth; want de zangers
hadden zich dorpen gebouwd
rondom Jeruzalem.
30 En de priesters en de
Levieten reinigden zichzelven;
daarna reinigden zij het volk,
en de poorten, en den muur.
31 Toen deed ik de vorsten
van Juda opgaan op den
muur; en ik stelde twee grote
dankkoren en omgangen, een
ter rechterhand op den muur,
naar de Mistpoort toe.
32 En achter hen ging Hosaja,
en de helft der vorsten van
Juda.
33 En Azarja, Ezra, en
Mesullam,
34 Juda, en Benjamin, en
Semaja, en Jeremia;
35 En van de priesters
kinderen met trompetten:
Zecharja, de zoon van
Jonathan, den zoon van
Semaja, den zoon van
Matthanja, den zoon van
Michaja, den zoon van Zakkur,
den zoon van Asaf;
36 En zijn broeders,
Semaja, en Azareel, Milalai,
Gilalai, Maai, Nethaneel,
en Juda, Hanani, met
muziekinstrumenten van
David, den man Gods; en Ezra,
de schriftgeleerde, ging voor
hun aangezicht heen.
37 Voorts naar de
Fonteinpoort, en tegen
hen over, gingen zij op bij
de trappen van Davids stad,
door den opgang des muurs,
boven Davids huis, tot aan de
Waterpoort, tegen het oosten.
38 Het tweede dankkoor nu
ging tegenover, en ik achter
hetzelve, met de helft des
volks, op den muur, van boven
den Bakoventoren, tot aan den
breden muur;
39 En van boven de poort
van Efraim, en boven de Oude
poort, en boven de Vispoort,
en den toren Hananeel, en
den toren Mea, tot aan de
Schaapspoort, en zij bleven
staan in de Gevangenpoort.
40 Daarna stonden de beide
dankkoren in Gods huis; ook ik
en de helft der overheden met
mij.
41 En de priesters, Eljakim,
Maaseja, Minjamin, Michaja,
Eljoenai, Zacharja, Hananja,
met trompetten;
42 Voorts Maaseja, en
Semaja, en Eleazar, en Uzzi,
en Johanan, en Malchia, en
Elam, en Ezer; ook lieten zich
de zangers horen, met Jizrahja,
den opziener.

43 En zij offerden deszelven
daags grote slachtofferen, en
waren vrolijk; want God had
hen vrolijk gemaakt met grote
vrolijkheid; en ook waren
de vrouwen en de kinderen
vrolijk; zodat de vrolijkheid
van Jeruzalem tot van verre
gehoord werd.
44 Ook werden ten zelfden
dage mannen gesteld over de
kameren, tot de schatten, tot de
hefofferen, tot de eerstelingen
en tot de tienden, om daarin
uit de akkers der steden te
verzamelen de delen der wet,
voor de priesteren en voor de
Levieten; want Juda was vrolijk
over de priesteren en over de
Levieten, die daar stonden.
45 En de wacht huns Gods
waarnamen, en de wacht der
reiniging, ook de zangers, en de
poortiers, naar het gebod van
David en zijn zoon Salomo.
46 Want in de dagen van
David en Asaf, van ouds,
waren er hoofden der zangers,
en des lofgezangs, en der
dankzeggingen tot God.
47 Daarom gaf gans Israel,
in de dagen van Zerubbabel,
en in de dagen van Nehemia,
de delen der zangers en der
poortiers, van elk dagelijks op
zijn dag; en zij heiligden voor
de Levieten, en de Levieten
heiligden voor de kinderen van
Aaron.

13 Te dien dage werd er
gelezen in het boek van
Mozes, voor de oren des volks;
en daarin werd geschreven
gevonden, dat de Ammonieten
en Moabieten niet zouden
komen in de gemeente Gods,
tot in eeuwigheid;
2 Omdat zij den kinderen
Israels niet waren
tegengekomen met brood
en met water, ja, Bileam tegen
hen gehuurd hadden, om hen
te vloeken, hoewel onze God
den vloek omkeerde in een
zegen.
3 Zo geschiedde het, als zij
deze wet hoorden, dat zij
alle vermengeling van Israel
afscheidden.
4 Eljasib nu, de priester, die
gesteld was over de kamer van
het huis onzes Gods, was voor
dezen nabestaande van Tobia
geworden.
5 En hij had hem een grote
kamer gemaakt, alwaar zij
te voren henenleiden het
spijsoffer, den wierook en
de vaten, en de tienden van
koren, van most en van olie,
die bevolen waren voor de
Levieten, en de zangers, en
de poortiers, mitsgaders het
hefoffer der priesteren.
6 Doch in dit alles was ik
niet te Jeruzalem; want in het
twee en dertigste jaar van
Arthahsasta, koning van Babel,
kwam ik tot den koning; maar
ten einde van sommige dagen
verkreeg ik weder verlof van
den koning.
7 En ik kwam te Jeruzalem,
en verstond van het kwaad, dat
Eljasib voor Tobia gedaan had,
makende hem een kamer in de
voorhoven van Gods huis.

8 En het mishaagde mij zeer;
zo wierp ik al het huisraad van
Tobia buiten, uit de kamer.
9 Voorts gaf ik bevel, en
zij reinigden de kameren; en
ik bracht daar weder in de
vaten van Gods huis, met het
spijsoffer en den wierook.
10 Ook vernam ik, dat der
Levieten deel hun niet gegeven
was; zodat de Levieten en de
zangers, die het werk deden,
gevloden waren, een iegelijk
naar zijn akker.
11 En ik twistte met de
overheden, en zeide: Waarom
is het huis Gods verlaten?
Doch ik vergaderde hen, en
herstelde ze in hun stand.
12 Toen bracht gans Juda de
tienden van het koren, en van
den most, en van de olie, in de
schatten.
13 En ik stelde tot
schatmeesters over de
schatten, Selemja, den priester,
en Zadok, den schrijver, en
Pedaja, uit de Levieten; en aan
hun hand Hanan, den zoon
van Zakkur, den zoon van
Matthanja; want zij werden
getrouw geacht, en hun werd
opgelegd aan hun broederen
uit te delen.
14 Gedenk mijner, mijn
God, in dezen; en delg mijn
weldadigheden niet uit, die ik
aan het huis mijns Gods en aan
Zijn wachten gedaan heb.
15 In dezelfde dagen zag ik
in Juda, die persen traden
op den sabbat, en die garven
inbrachten, die zij op ezels
laadden; als ook wijn, druiven
en vijgen, en allen last, dien zij
te Jeruzalem inbrachten op den
sabbatdag; en ik betuigde tegen
hen ten dage, als zij eetwaren
verkochten.
16 Daar waren ook Tyriers
binnen, die vis aanbrachten,
en alle koopwaren, die zij
op den sabbat verkochten aan
de kinderen van Juda en te
Jeruzalem.
17 Zo twistte ik met de edelen
van Juda, en zeide tot hen:
Wat voor een boos ding is dit,
dat gijlieden doet, en ontheiligt
den sabbatdag?
18 Deden niet uw vaders alzo,
en onze God bracht al dit
kwaad over ons en over deze
stad? En gijlieden maakt de
hittige gramschap nog meer
over Israel, ontheiligende den
sabbat.
19 Het geschiedde nu, als
de poorten van Jeruzalem
schaduw gaven, voor den
sabbat, dat ik bevel gaf, en
de deuren werden gesloten;
en ik beval, dat zij ze niet
zouden opendoen tot na den
sabbat; en ik stelde van mijn
jongens aan de poorten, opdat
er geen last zou inkomen op
den sabbatdag.
20 Toen vernachtten de
kramers, en de verkopers van
alle koopwaren, buiten voor
Jeruzalem, eens of tweemaal.
21 Zo betuigde ik tegen hen,
en zeide tot hen: Waarom
vernacht gijlieden tegenover
den muur? Zo gij het weder
doet, zal ik de hand aan u slaan.
Van dien tijd af kwamen zij niet

op den sabbat.
22 Voorts zeide ik tot de
Levieten, dat zij zich zouden
reinigen, en de poorten komen
wachten, om den sabbatdag te
heiligen. Gedenk mijner ook in
dezen, mijn God! en verschoon
mij naar de veelheid Uwer
goedertierenheid.
23 Ook zag ik in die dagen
Joden, die Asdodische,
Ammonietische en
Moabietische vrouwen bij
zich hadden doen wonen.
24 En hun kinderen spraken
half Asdodisch, en zij konden
geen Joods spreken, maar naar
de taal eens iegelijken volks.
25 Zo twistte ik met hen, en
vloekte hen, en sloeg sommige
mannen van hen, en plukte
hun het haar uit; en ik deed
hen zweren bij God: Indien gij
uw dochteren hun zonen zult
geven, en indien gij van hun
dochteren voor uw zonen of
voor u zult nemen!
26 Heeft niet Salomo, de
koning van Israel, daarin
gezondigd, hoewel er onder
vele heidenen geen koning
was, gelijk hij, en hij zijn
God lief was, en God hem
ten koning over gans Israel
gesteld had? Ook hem deden
de vreemde vrouwen zondigen.
27 Zouden wij dan naar
ulieden horen, dat gij al
dit grote kwaad zoudt doen,
overtredende tegen onzen God,
doende vreemde vrouwen bij u
wonen?
28 Ook was er een van de
kinderen van Jojada, den zoon
van Eljasib, den hogepriester,
schoonzoon geworden van
Sanballat, den Horoniet;
daarom jaagde ik hem van mij
weg.
29 Gedenk aan hen, mijn
God, omdat zij het priesterdom
hebben verontreinigd, ja, het
verbond des priesterdoms en
der Levieten.
30 Alzo reinigde ik hen van
alle vreemden; en ik bestelde de
wachten der priesteren en der
Levieten, elk op zijn werk;
31 Ook tot het offer des houts,
op bestemde tijden, en tot de
eerstelingen. Gedenk mijner,
mijn God, ten goede.

HET EERSTE BOEK DER KRONIEKEN

1 Adam, Seth, Enos,
2 Kenan, Mahalal-el, Jered,
3 Henoch, Methusalah, Lamech,
4 Noach, Sem, Cham en Jafeth.
5 De kinderen van Jafeth waren Gomer, en Magog, en Madai, en Javan, en Tubal, en Mesech, en Tiras.
6 En de kinderen van Gomer waren Askenaz, en Difath, en Thogarma.
7 En de kinderen van Javan waren Elisa en Tharsisa, de Chittieten en Dodanieten.
8 De kinderen van Cham waren Cusch en Mitsraim, Put, en Kanaan.
9 En de kinderen van Cusch waren Seba, en Havila, en Sabta, en Raema, en Sabtecha; en de kinderen van Raema waren Scheba en Dedan.
10 Cusch nu gewon Nimrod; die begon geweldig te zijn op aarde.
11 En Mitsraim gewon de Ludieten, en de Anamieten, en de Lehabieten, en de Naftuchieten,
12 En de Pathrusieten, en de Casluchieten, (van welke de Filistijnen zijn voortgekomen) en de Cafthorieten.
13 Kanaan nu gewon Sidon, zijn eerstgeborene, en Heth,
14 En den Jebusiet, en den Amoriet, en den Girgasiet,
15 En den Heviet, en den Arkiet, en den Siniet,
16 En den Arvadiet, en den Zemariet, en den Hamathiet.
17 De kinderen van Sem waren Elam, en Assur, en Arfachsad, en Lud, en Aram, en Uz, en Hul, en Gether, en Mesech.
18 Arfachsad nu gewon Selah, en Selah gewon Heber.
19 Aan Heber nu zijn twee zonen geboren; de naam des enen was Peleg, omdat in zijn dagen het aardrijk verdeeld is, en de naam zijns broeders was Joktan.
20 En Joktan gewon Almodad, en Selef, en Hazarmaveth, en Jerah,
21 En Hadoram, en Uzal, en Dikla,
22 En Ebal, en Abimael, en Scheba,
23 En Ofir, en Havila, en Jobab. Alle dezen waren zonen van Joktan.
24 Sem, Arfachsad, Selah,
25 Heber, Peleg, Rehu,
26 Serug, Nahor, Terah,
27 Abram; die is Abraham.
28 De kinderen van Abraham waren Izak en Ismael.

29 Dit zijn hun geboorten: de
eerstgeborene van Ismael was
Nebajoth, en Kedar, en Adbeel,
en Mibsam,
30 Misma en Duma, Massa,
Hadad en Thema,
31 Jetur, Nafis, en Kedma;
deze zijn de kinderen van
Ismael.
32 De kinderen nu van
Ketura, Abrahams bijwijf: die
baarde Zimram, en Joksan,
en Medan, en Midian, en
Isbak, en Suah. En de kinderen
van Joksan waren Scheba en
Dedan.
33 De kinderen van Midian nu
waren Efa, en Efer, en Henoch,
en Abida, en Eldaa. Die allen
waren zonen van Ketura.
34 Abraham nu gewon Izak.
De zonen van Izak waren Ezau
en Israel.
35 En de kinderen van Ezau:
Elifaz, Rehuel, en Jehus, en
Jaelam, en Korah.
36 De kinderen van Elifaz
waren Theman, en Omar, Zefi,
en Gaetham, Kenaz, en Timna,
en Amalek.
37 De kinderen van Rehuel
waren Nahath, Zerah, Samma
en Mizza.
38 De kinderen van Seir nu
waren Lotan, en Sobal, en
Zibeon, en Ana, en Dison, en
Ezer, en Disan.
39 De kinderen van Lotan nu
waren Hori en Homam; en de
zuster van Lotan was Timna.
40 De kinderen van Sobal
waren Aljan, en Manahath,
en Ebal, Sefi en Onam; en de
kinderen van Zibeon waren
Aja en Ana.
41 De kinderen van Ana
waren Dison; en de zonen
van Dison waren Hamram, en
Esban, en Jithran, en Cheran.
42 De kinderen van Ezer
waren Bilhan, en Zaavan, en
Jaakan. De kinderen van Disan
waren Uz en Aran.
43 Dit nu zijn de koningen,
die geregeerd hebben in het
land van Edom, eer er een
koning regeerde over de
kinderen Israels: Bela, de zoon
van Beor; en de naam zijner
stad was Dinhaba.
44 En Bela stierf, en Jobab
regeerde in zijn plaats, een
zoon van Zerah, van Bozra.
45 En Jobab stierf, en Husam,
uit het land der Themanieten,
regeerde in zijn plaats.
46 En Husam stierf, en Hadad,
de zoon van Bedad, regeerde in
zijn plaats, die de Midianieten
in het veld van Moab versloeg;
en den naam zijner stad was
Avith.
47 En Hadad stierf, en Samla,
van Masreka, regeerde in zijn
plaats.
48 En Samla stierf, en Saul,
van Rehoboth aan de rivier,
regeerde in zijn plaats.
49 En Saul stierf, en
Baal-Hanan, de zoon van
Achbor, regeerde in zijn plaats.
50 Als Baal-Hanan stierf,
zo regeerde Hadad in zijn
plaats, en de naam zijner stad
was Pahi, en de naam zijner
huisvrouw was Mehetabeel, de
dochter van Matred, dochter
van Mee-Sahab.

51 Toen Hadad stierf, zo
werden vorsten in Edom: de
vorst Timna, de vorst Alja, de
vorst Jetheth,
52 De vorst Aholibama, de
vorst Ela, de vorst Pinon,
53 De vorst Kenaz, de vorst
Theman, de vorst Mibzar,
54 De vorst Magdiel, de vorst
Iram. Dezen waren de vorsten
van Edom.

2 Dezen zijn de kinderen van
Israel: Ruben, Simeon, Levi
en Juda, Issaschar en Zebulon,
2 Dan, Jozef en Benjamin,
Nafthali, Gad en Aser.
3 De kinderen van Juda zijn:
Er, en Onan, en Sela; drie zijn
er hem geboren van de dochter
van Sua, de Kanaanietische; en
Er, de eerstgeborene van Juda,
was kwaad in de ogen des
HEEREN; daarom doodde Hij
hem.
4 Maar Thamar, zijn
schoondochter, baarde hem
Perez en Zerah. Al de zonen
van Juda waren vijf.
5 De kinderen van Perez
waren Hezron en Hamul.
6 En de kinderen van Zerah
waren Zimri, en Ethan, en
Heman, en Chalcol, en Dara.
Deze allen zijn vijf.
7 En de kinderen van Charmi
waren Achan, de beroerder
van Israel, die zich aan het
verbannene vergreep.
8 De kinderen van Ethan nu
waren Azaria.
9 En de kinderen van
Hezron, die hem geboren zijn,
waren Jerahmeel, en Ram, en
Chelubai.
10 Ram nu gewon
Amminadab, en Amminadab
gewon Nahesson, den vorst
der kinderen van Juda;
11 En Nahesson gewon Salma,
en Salma gewon Boaz.
12 En Boaz gewon Obed, en
Obed gewon Isai,
13 En Isai gewon Eliab, zijn
eerstgeborene, en Abinadab,
den tweede, en Simea, den
derde,
14 Nethaneel, den vierde,
Raddai, den vijfde,
15 Ozem, den zesde, David,
den zevende.
16 En hun zusters waren
Zeruja en Abigail. De kinderen
nu van Zeruja waren Abisai,
en Joab, en Asa-El drie.
17 En Abigail baarde Amasa;
en de vader van Amasa was
Jether, een Ismaeliet.
18 Kaleb nu, de zoon van
Hezron, gewon kinderen uit
Azuba, zijn vrouw, en uit
Jerioth. En de zonen van deze
zijn: Jeser, en Sobab, en Ardon.
19 Als nu Azuba gestorven
was, zo nam zich Kaleb Efrath,
die baarde hem Hur.
20 En Hur gewon Uri, en Uri
gewon Bezaleel.
21 Daarna ging Hezron in tot
de dochter van Machir, den
vader van Gilead, en hij nam ze,
toen hij zestig jaren oud was;
en zij baarde hem Segub.
22 Segub nu gewon Jair; en hij
had drie en twintig steden in
het land van Gilead.
23 En hij nam Gesur en Aram,
met de vlekken van Jair, van
dezelve, met Kenath, en haar

onderhorige plaatsen, zestig
steden. Deze allen zijn zonen
van Machir, den vader van
Gilead.
24 En na den dood van
Hezron, in Kaleb-Efratha, heeft
Abia, Hezrons huisvrouw, hem
ook gebaard Aschur, de vader
van Thekoa.
25 De kinderen van Jerahmeel
nu, den eerstgeborene van
Hezron, waren deze: de
eerstgeborene was Ram,
daartoe Buna, en Oren, en
Ozem en Ahia.
26 Jerahmeel had nog een
andere vrouw, welker naam
was Atara; zij was de moeder
van Onam.
27 En de kinderen van
Ram, den eerstgeborene van
Jerahmeel waren Maaz, en
Jamin, en Eker.
28 En de kinderen van Onam
waren Sammai en Jada. En de
kinderen van Sammai: Nadab
en Abisur.
29 De naam nu der huisvrouw
van Abisur was Abihail: die
baarde hem Achban en Molid.
30 En de kinderen van Nadab
waren Seled en Appaim; en
Seled stierf zonder kinderen.
31 En de kinderen van
Appaim waren Jisei; en de
kinderen van Jisei waren
Sesan; en de kinderen van
Sesan, Achlai.
32 En de kinderen van Jada,
den broeder van Sammai,
waren Jether en Jonathan;
en Jether is gestorven zonder
kinderen.
33 De kinderen van Jonathan
nu waren Peleth en Zaza.
Dit waren de kinderen van
Jerahmeel.
34 En Sesan had geen zonen,
maar dochteren. En Sesan had
een Egyptischen knecht, wiens
naam was Jarha.
35 Sesan nu gaf zijn dochter
aan zijn knecht Jarha tot een
vrouw; en zij baarde hem Attai.
36 Attai nu gewon Nathan, en
Nathan gewon Zabad,
37 En Zabad gewon Eflal, en
Eflal gewon Obed,
38 En Obed gewon Jehu, en
Jehu gewon Azaria,
39 En Azaria gewon Helez, en
Helez gewon Elasa,
40 En Elasa gewon Sismai, en
Sismai gewon Sallum,
41 En Sallum gewon Jekamja,
en Jekamja gewon Elisama.
42 De kinderen van Kaleb nu,
den broeder van Jerahmeel,
zijn Mesa, zijn eerstgeborene
(die is de vader van Zif), en
de kinderen van Maresa, den
vader van Hebron.
43 De kinderen van Hebron
nu waren Korah, en Tappuah,
en Rekem, en Sema.
44 Sema nu gewon Raham,
den vader van Jorkeam, en
Rekem gewon Sammai.
45 De kinderen van Sammai
nu waren Maon; en Maon was
de vader van Beth-Zur.
46 En Efa, het bijwijf van
Kaleb, baarde Haran, en Moza,
en Gazez; en Haran gewon
Gazez.
47 De kinderen van Jochdai
nu waren Regem, en Jotham, en

Gesan, en Pelet, en Efa, en Saaf.
48 Uit het bijwijf Maacha gewon Kaleb: Seber en Tirhana.
49 En de huisvrouw van Saaf, den vader van Madmanna, baarde Seva, den vader van Machbena, en den vader van Gibea; en de dochter van Kaleb was Achsa.
50 Dit waren de kinderen van Kaleb, den zoon van Hur, den eerstgeborene van Efratha: Sobal, de vader van Kirjath-Jearim;
51 Salma, de vader der Bethlehemieten; Haref, de vader van Beth-Gader.
52 De kinderen van Sobal, den vader van Kirjath-Jearim, waren Haroe en Hazihammenuchoth.
53 En de geslachten van Kirjath-Jearim waren de Jithrieten, en de Futhieten, en de Sumathieten, en de Misraieten; van dezen zijn uitgegaan de Zoraieten en de Esthaolieten.
54 De kinderen van Salma waren de Bethlehemieten, en de Netofathieten, Atroth, Beth-Joab, en de helft der Manathieten, en de Zorieten.
55 En de huisgezinnen der schrijvers, die te Jabes woonden, de Tirathieten, de Simeathieten, de Suchathieten; dezen zijn de Kenieten, die gekomen zijn van Hammath, den vader van het huis van Rechab.

3 Dezen nu waren de kinderen van David, die hem te Hebron geboren zijn: de eerstgeborene Amnon, van Ahinoam, de Jizreelietische; de tweede Daniel, van Abigail, de Karmelietische;
2 De derde Absalom, de zoon van Maacha, de dochter van Thalmai, de koning te Gesur; de vierde Adonia, de zoon van Haggith;
3 De vijfde Sefatja, van Abital; de zesde Jithream, van zijn huisvrouw Egla.
4 Zes zijn hem te Hebron geboren; want hij regeerde daar zeven jaren en zes maanden; en drie en dertig jaren regeerde hij te Jeruzalem.
5 Dezen nu zijn hem te Jeruzalem geboren: Simea, en Sobab, en Nathan, en Salomo; deze vier zijn van Bath-Sua, de dochter van Ammiel;
6 Daartoe Jibchar, en Elisama, en Elifelet,
7 En Nogah, en Nefeg, en Jafia,
8 En Elisama, en Eljada, en Elifelet, negen.
9 Deze allen zijn zonen van David, behalve de kinderen der bijwijven, en Thamar hun zuster.
10 Salomo’s zoon nu was Rehabeam; zijn zoon was Abia; zijn zoon was Asa; zijn zoon was Josafat;
11 Zijn zoon was Joram; zijn zoon was Ahazia; zijn zoon was Joas;
12 Zijn zoon was Amazia; zijn zoon was Azaria; zijn zoon was

Jotham;
13 Zijn zoon was Achaz; zijn zoon was Hizkia; zijn zoon was Manasse;
14 Zijn zoon was Amon; zijn zoon was Josia.
15 De zonen van Josia nu waren dezen: de eerstgeborene Johanan, de tweede Jojakim, de derde Zedekia, de vierde Sallum.
16 De kinderen van Jojakim nu waren: Jechonia zijn zoon, Zedekia zijn zoon.
17 En de kinderen van Jechonia waren Assir; zijn zoon was Sealthiel;
18 Dezes zonen waren Malchiram, en Pedaja, en Senazar, Jekamja, Hosama en Nedabja.
19 De kinderen van Pedaja nu waren Zerubbabel en Simei; en de kinderen van Zerubbabel waren Mesullam en Hananja; en Selomith was hunlieder zuster;
20 En Hasuba, en Ohel, en Berechja, en Hasadja, Jusabhesed; vijf.
21 De kinderen van Hananja nu waren Pelatja en Jesaja. De kinderen van Refaja, de kinderen van Arnan, de kinderen van Obadja, de kinderen van Sechanja.
22 De kinderen nu van Sechanja waren Semaja; en de kinderen van Semaja waren Hattus, en Jigeal, en Bariah, en Nearja, en Safat; zes.
23 En de kinderen van Nearja waren Eljoenai, en Hizkia, en Azrikam; drie.
24 En de kinderen van Eljoenai waren Hodajeva, en Eljasib, en Pelaja, en Akkub, en Johanan, en Delaja, en Anani; zeven.

4 De kinderen van Juda waren Perez, Hezron en Charmi, en Hur, en Sobal.
2 En Reaja, de zoon van Sobal, gewon Jahath, en Jahath gewon Ahumai en Lahad; dit zijn de huisgezinnen der Zorathieten;
3 En dezen zijn van den vader Etam: Jizreel, en Isma, en Idbas; en de naam hunner zuster was Hazelelponi.
4 En Pnuel was de vader van Gedor, en Ezer de vader van Husah. Dit zijn de kinderen van Hur, den eerstgeborene van Efratha, den vader van Bethlehem.
5 Asschur nu, de vader van Thekoa, had twee vrouwen, Hela en Naara.
6 En Naara baarde hem Ahuzzam, en Hefer, en Temeni, en Haahastari. Dit zijn de kinderen van Naara.
7 En de kinderen van Hela waren Zereth, Jezohar, en Ethnan.
8 En Koz gewon Anub en Hazobeba, en de huisgezinnen van Aharlel, den zoon van Harum.
9 Jabez nu was heerlijker dan zijn broeders; en zijn moeder had zijn naam Jabez genoemd, zeggende: Want ik heb hem met smarten gebaard.
10 Want Jabez riep den God Israels aan, zeggende: Indien Gij mij rijkelijk zegenen, en

mijn landpale vermeerderen
zult, en Uw hand met mij zijn
zal, en met het kwade alzo
maakt, dat het mij niet smarte!
En God liet komen, wat hij
begeerde.
11 En Chelub, de broeder van
Suha, gewon Mechir; hij is de
vader van Eston.
12 Eston nu gewon Beth-rafa,
en Pasea, en Tehinna, den
vader van Ir-nahas; dit zijn de
mannen van Recha.
13 En de kinderen van Kenaz
waren Othniel en Seraja; en de
kinderen van Othniel, Hathath.
14 En Meonothai gewon
Ofra; en Seraja gewon
Joab, den vader des dals
der werkmeesters; want zij
waren werkmeesters.
15 De kinderen van Kaleb
nu, den zoon van Jefunne,
waren Iru, Ela en Naam; en
de kinderen van Ela, te weten
Kenaz.
16 En de kinderen van
Jehalelel waren Zif en Zifa,
Thirea en Asareel.
17 En de kinderen van Ezra
waren Jether, en Mered, en
Efer, en Jalon; en zij baarde
Mirjam, en Sammai, en Isbah,
den vader van Esthemoa.
18 En zijn Joodse huisvrouw
baarde Jered, den vader van
Gedor, en Heber, den vader van
Socho, en Jekuthiel, den vader
van Bitja, de dochter van Farao,
die Mered genomen had.
19 En de kinderen van de
huisvrouw Hodija, de zuster
van Naham, waren Abi-Kehila,
de Garmiet, en Esthemoa, de
Maachathiet.
20 En de kinderen van Simon
nu waren Amnon en Rinna,
Ben-hanan en Tilon; en de
kinderen van Isei waren
Zoheth en Ben-Zoheth.
21 De kinderen van Sela, den
zoon van Juda, waren Er, de
vader van Lecha, en Lada,
de vader van Maresa; en de
huisgezinnen van het huis
der linnenwerkers in het huis
Asbea.
22 Daartoe Jokim, en de
mannen van Chozeba, en
Joas, en Saraf (die over de
Moabieten geheerst hebben)
en de Jasubilehem; doch deze
dingen zijn oud.
23 Dezen waren
pottenbakkers, wonende
bij plantages en tuinen; zij zijn
daar gebleven bij den koning
in zijn werk.
24 De kinderen van Simeon
waren Nemuel en Jamin, Jarib,
Zerah, Saul.
25 Sallum was zijn zoon;
Mibsam was zijn zoon; Misma
was zijn zoon.
26 De kinderen van Misma
waren dezen: Hammuel zijn
zoon, Zaccur zijn zoon, Simei
zijn zoon.
27 Simei nu had zestien
zonen en zes dochteren; maar
zijn broeders hadden niet
veel kinderen; en hun ganse
huisgezin werd zo zeer niet
vermenigvuldigd, als van de
kinderen van Juda.
28 En zij woonden te
Ber-seba, en te Molada, en
te Hazar-Sual,

29 En te Bilha, en te Ezem, en te Tholad,
30 En te Bethuel, en te Horma, en te Ziklag,
31 En te Beth-markaboth, en te Hazar-Susim, en te Beth-Biri, en te Saaraim. Dit waren hun steden, totdat David koning werd.
32 En hun dorpen waren Etam en Ain, Rimmon en Tochen, en Asan; vijf steden.
33 En al haar dorpen, die in den omloop dezer steden waren, tot Baal toe. Dit zijn hun woningen en hun geslachtsrekening voor hen.
34 Doch Mesobab, en Jamlech, en Josa, de zoon van Amazia,
35 En Joel, en Jehu, de zoon van Jesibja, den zoon van Saraja, den zoon van Asiel,
36 En Eljoenai, en Jaakoba, en Jesohaja, en Asaja, en Adiel, en Jesimeel, en Benaja,
37 En Ziza, de zoon van Sifei, den zoon van Allon, den zoon van Jedaja, den zoon van Simri, den zoon van Semaja;
38 Dezen kwamen tot namen, zijnde vorsten in hun huisgezinnen, en de huisgezinnen hunner vaderen braken uit in menigte.
39 En zij gingen tot aan den ingang van Gedor tot het oosten des dals, om weide te zoeken voor hun schapen.
40 En zij vonden vette en goede weide, en een land, wijd van begrip, en stil, en gerust; want die van Cham woonden daar tevoren.
41 Dezen nu, die met namen beschreven zijn, kwamen in de dagen van Hizkia, den koning van Juda, en zij sloegen de tenten en woningen dergenen, die daar gevonden werden; en zij verbanden hen, tot op dezen dag; en zij woonden aan hun plaats, want daar was weide voor hun schapen.
42 Ook gingen uit hen, te weten uit de kinderen van Simeon, vijfhonderd mannen, tot het gebergte van Seir; en Pelatja, en Nearja, en Refaja, en Izziel, de zonen van Isei, waren hun tot hoofden.
43 En zij sloegen de overigen der ontkomenen onder de Amalekieten, en zij woonden aldaar tot op dezen dag.

5 De kinderen van Ruben nu, den eerstgeborene van Israel; (want hij was de eerstgeborene; maar dewijl hij zijns vaders bed ontheiligd had, werd zijn eerstgeboorte gegeven aan de kinderen van Jozef, den zoon van Israel; doch niet alzo, dat hij zich in het geslachtsregister naar de eerstgeboorte rekenen mocht;
2 Want Juda werd machtig onder zijn broederen, en die tot een voorganger was, was uit hem; doch de eerstgeboorte was van Jozef.)
3 De kinderen van Ruben, den eerstgeborene van Israel, zijn Hanoch en Pallu, Hezron en Charmi.
4 De kinderen van Joel: zijn zoon Semaja; zijn zoon Gog;

zijn zoon Simei;
5 Zijn zoon Micha; zijn zoon
Reaja; zijn zoon Baal;
6 Zijn zoon Beera, welken
Tiglath-Pilneser, de koning
van Assyrie, gevankelijk
wegvoerde; hij was de vorst
der Rubenieten.
7 Aangaande zijn broederen
in hun huisgezinnen, als zij
naar hun geboorten in de
geslachtsregisters gesteld
werden; de hoofden zijn
geweest Jehiel en Zecharja,
8 En Bela, de zoon van Azaz,
den zoon van Sema, den zoon
van Joel, die woonde te Aroer,
en tot aan Nebo, en Baal-Meon,
9 En hij woonde tegen het
oosten, tot den ingang der
woestijn, van de rivier Frath
af; want hun vee was veel
geworden in het land van
Gilead.
10 En in de dagen van Saul
voerden zij krijg tegen de
Hagarenen, die vielen door
hun hand; en zij woonden in
hun tenten tegen de gehele
oostzijde van Gilead.
11 De kinderen van Gad nu
woonden tegen hen over, in het
land van Basan, tot Salcha toe.
12 Joel was het hoofd; en
Safam de tweede; maar Jaenai
en Safat bleven in Basan.
13 Hun broeders nu, naar
hun vaderlijke huizen, waren
Michael, en Mesullam, en Seba,
en Jorai, en Jachan, en Zia, en
Heber: zeven.
14 Dezen zijn de kinderen
van Abihail, den zoon van
Huri, den zoon van Jaroah, den
zoon van Gilead, den zoon van
Michael, den zoon van Jesisai,
den zoon van Jahdo, den zoon
van Buz.
15 Ahi, de zoon van Abdiel,
den zoon van Guni, was het
hoofd van het huis hunner
vaderen.
16 En zij woonden in
Gilead, in Basan, en in haar
onderhorige plaatsen, en in al
de voorsteden van Saron, tot
aan hun uitgangen.
17 Deze allen zijn naar hun
geslachtsregisters geteld, in de
dagen van Jotham, den koning
van Juda, en in de dagen
van Jerobeam, den koning van
Israel.
18 Van de kinderen van
Ruben, en van de Gadieten,
en van den halven stam van
Manasse, van de strijdbaarste
mannen, schild en zwaard
dragende, en den boog
spannende, en ervaren in den
krijg, waren vier en veertig
duizend zevenhonderd en
zestig, uitgaande in het heir.
19 En zij voerden krijg tegen
de Hagarenen, en tegen Jethur,
en Nafis, en Nodab.
20 Doch zij werden geholpen
tegen hen, en de Hagarenen
werden in hun hand gegeven,
en allen, die met hen waren;
omdat zij tot God riepen in den
krijg, zo liet Hij Zich van hen
verbidden, dewijl zij op Hem
vertrouwden.
21 En zij voerden hun vee
gevankelijk weg; van hun
kemelen vijftig duizend,
en tweehonderd en vijftig

duizend schapen, en twee duizend ezelen, en honderd duizend zielen der mensen.

22 Want er vielen vele verwonden, dewijl de strijd van God was; en zij woonden in hun plaats, totdat zij gevankelijk weggevoerd werden.

23 De kinderen nu van den halven stam van Manasse woonden in dat land. Zij werden vermenigvuldigd van Basan tot aan Baal-Hermon, en Senir, en den berg Hermon.

24 Dezen nu waren de hoofden hunner vaderlijke huizen, te weten: Hefer, en Jisei, en Eliel, en Azriel, en Jeremia, en Hodavja, en Jahdiel; mannen sterk van kracht, mannen van naam, hoofden der huizen hunner vaderen.

25 Maar zij hebben tegen den God hunner vaderen overtreden, en de goden der volken des lands nagehoereerd, welke God voor hun aangezichten had verdelgd.

26 Zo verwekte de God Israels den geest van Pul, den koning van Assyrie, en den geest van Tiglath-Pilneser, den koning van Assyrie, die voerde hen gevankelijk weg, te weten de Rubenieten, en de Gadieten, en den halven stam van Manasse; en hij bracht hen te Halah, en Habor, en Hara, en aan de rivier Gozan, tot op dezen dag.

6 De kinderen van Levi waren Gerson, Kahath en Merari.
2 De kinderen van Kahath nu waren Amram, Jizhar, en Hebron, en Uzziel.
3 En de kinderen van Amram waren Aaron, en Mozes en Mirjam; en de kinderen van Aaron waren Nadab en Abihu, Eleazar en Ithamar.
4 En Eleazar gewon Pinehas, Pinehas gewon Abisua;
5 En Abisua gewon Bukki, en Bukki gewon Uzzi;
6 En Uzzi gewon Zerahja, en Zerahja gewon Merajoth;
7 En Merajoth gewon Amarja, en Amarja gewon Ahitub;
8 En Ahitub gewon Zadok, en Zadok gewon Ahimaaz;
9 En Ahimaaz gewon Azarja, en Azarja gewon Johanan;
10 En Johanan gewon Azarja. Hij is het, die het priesterambt bediende in het huis, dat Salomo te Jeruzalem gebouwd had.
11 En Azarja gewon Amarja, en Amarja gewon Ahitub;
12 En Ahitub gewon Zadok, en Zadok gewon Sallum;
13 En Sallum gewon Hilkia, en Hilkia gewon Azarja;
14 En Azarja gewon Seraja, en Seraja gewon Jozadak;
15 En Jozadak ging mede, als de HEERE Juda en Jeruzalem gevankelijk wegvoerde door de hand van Nebukadnezar.
16 Zo zijn dan de kinderen van Levi: Gerson, Kahath en Merari.

17 En dit zijn de namen der
zonen van Gerson: Libni en
Simei.
18 En de kinderen van Kahath
waren Amram, en Jizhar, en
Hebron, en Uzziel.
19 De kinderen van Merari
waren Maheli en Musi. En
dit zijn de huisgezinnen der
Levieten, naar hun vaderen.
20 Van Gerson: zijn zoon was
Libni; zijn zoon Jahath; zijn
zoon Zimma;
21 Zijn zoon Joah; zijn zoon
Iddo; zijn zoon Zerah; zijn zoon
Jeathrai.
22 De kinderen van Kahath
waren: zijn zoon Amminadab;
zijn zoon Korah; zijn zoon
Assir;
23 Zijn zoon Elkana; en zijn
zoon Ebjasaf; en zijn zoon
Assir;
24 Zijn zoon Tahath; zijn zoon
Uriel; zijn zoon Uzzia, en zijn
zoon Saul.
25 De kinderen van Elkana nu
waren Amasia en Ahimoth.
26 Elkana; dezes zoon was
Elkana; zijn zoon was Zofai; en
zijn zoon was Nahath;
27 Zijn zoon Eliab; zijn zoon
Jeroham; zijn zoon Elkana.
28 De zonen van Samuel
nu waren dezen: zijn
eerstgeborene was Vasni,
daarna Abia.
29 De kinderen van Merari
waren Maheli; zijn zoon Libni;
zijn zoon Simei; zijn zoon Uzza;
30 Zijn zoon Simea; zijn zoon
Haggija; zijn zoon Asaja.
31 Dezen nu zijn het, die
David gesteld heeft tot het
ambt des gezangs in het huis
des HEEREN, nadat de ark tot
rust gekomen was.
32 En zij dienden voor den
tabernakel van de tent der
samenkomst met gezangen,
totdat Salomo het huis des
HEEREN te Jeruzalem bouwde;
en zij stonden naar hun wijze
in hun ambt.
33 Dezen nu zijn ze, die daar
stonden met hun zonen; van de
zonen der Kahathieten, Heman
de zanger, de zoon van Joel, den
zoon van Samuel,
34 Den zoon van Elkana, den
zoon van Jeroham, den zoon
van Eliel, den zoon van Toah,
35 Den zoon van Zuf, den
zoon van Elkana, den zoon van
Mahath, den zoon van Amasai,
36 Den zoon van Elkana, den
zoon van Joel, den zoon van
Azarja, den zoon van Zefanja,
37 Den zoon van Tahath, den
zoon van Assir, den zoon van
Ebjasaf, den zoon van Korah,
38 Den zoon van Jizhar, den
zoon van Kahath, den zoon van
Levi, den zoon van Israel.
39 En zijn broeder Asaf stond
aan zijn rechter zijde; Asaf was
de zoon van Berechja, den zoon
van Simea,
40 Den zoon van Michael, den
zoon van Baeseja, den zoon van
Malchija,
41 Den zoon van Ethni, den
zoon van Zerah, den zoon van
Adaja,
42 Den zoon van Ethan, den
zoon van Zimma, den zoon van
Simei,

43 Den zoon van Jahath, den zoon van Gerson, den zoon van Levi.
44 Hunne broeders nu, de kinderen van Merari, stonden aan de linker zijde, namelijk Ethan, de zoon van Kisi, den zoon van Abdi, den zoon van Malluch,
45 Den zoon van Hasabja, den zoon van Amazia, den zoon van Hilkia,
46 Den zoon van Amzi, den zoon van Bani, den zoon van Semer,
47 Den zoon van Maheli, den zoon van Musi, den zoon van Merari, den zoon van Levi.
48 Hun broeders nu, de Levieten, waren gegeven tot allerlei dienst des tabernakels van het huis Gods.
49 Aaron nu en zijn zonen rookten op het altaar des brandoffers, en op het reukaltaar, zijnde besteld tot al het werk van het heilige der heiligen, en om over Israel verzoening te doen, naar alles wat Mozes, de knecht Gods, geboden had.
50 Dit nu zijn de kinderen van Aaron: Eleazar, was zijn zoon; Pinehas zijn zoon; Abisua zijn zoon;
51 Bukki zijn zoon; Uzzi zijn zoon; Serahja zijn zoon;
52 Merajoth zijn zoon; Amarja zijn zoon; Ahitub zijn zoon;
53 Zadok zijn zoon; Ahimaaz zijn zoon.
54 En dit waren hun woningen, naar hun kastelen, in hun landpalen, namelijk van de zonen van Aaron, van het huisgezin der Kahathieten, want dat lot was voor hen.
55 En zij gaven hun Hebron, in het land van Juda, en haar voorsteden rondom dezelve.
56 Maar het veld der stad, en haar dorpen, gaven zij Kaleb, den zoon van Jefunne.
57 En den kinderen van Aaron gaven zij steden van Juda, de vrijstad Hebron, en Libna en haar voorsteden, en Jattir en Esthemoa, en haar voorsteden,
58 En Hilen en haar voorsteden, en Debir en haar voorsteden,
59 En Asan en haar voorsteden, en Beth-Semes en haar voorsteden.
60 Van den stam van Benjamin nu: Geba en haar voorsteden, en Allemeth en haar voorsteden, en Anathoth en haar voorsteden. Al hun steden, in hun huisgezinnen, waren dertien steden.
61 Maar de kinderen van Kahath, die overgebleven waren, hadden van het huisgezin van den stam, uit den halven stam van half Manasse, bij het lot, tien steden.
62 En de kinderen van Gerson, naar hun huisgezinnen, hadden van den stam van Issaschar, en van den stam van Aser, en van den stam van Nafthali, en van den stam van Manasse in Basan, dertien steden.

63 De kinderen van Merari,
naar hun huisgezinnen, hadden
van den stam van Ruben, en
van den stam van Gad, en van
den stam van Zebulon, bij het
lot, twaalf steden.
64 Alzo gaven de kinderen
Israels aan de Levieten deze
steden en haar voorsteden.
65 En zij gaven ze bij
het lot, van den stam der
kinderen van Juda, en van
den stam der kinderen van
Simeon, en van den stam der
kinderen van Benjamin, deze
steden, dewelke zij bij namen
noemden.
66 Aan de overigen nu, uit de
huisgezinnen der kinderen van
Kahath, dien gewerden steden
hunner landpale, van den stam
van Efraim.
67 Want zij gaven hun van
de vrijsteden, Sichem en haar
voorsteden op het gebergte
van Efraim, en Gezer en haar
voorsteden,
68 En Jokmeam en haar
voorsteden, en Beth-horon en
haar voorsteden,
69 En Ajalon en haar
voorsteden, en Gath-Rimmon
en haar voorsteden.
70 En uit den halven stam
van Manasse: Aner en haar
voorsteden, en Bileam en haar
voorsteden. De huisgezinnen
der overige kinderen van
Kahath hadden deze steden:
71 De kinderen van Gerson
hadden van de huisgezinnen
van den halven stam van
Manasse: Golan in Basan en
haar voorsteden, en Astharoth,
en haar voorsteden.
72 En van den stam van
Issaschar: Kedes en haar
voorsteden, Dobrath en haar
voorsteden,
73 En Ramoth en haar
voorsteden, en Anem en haar
voorsteden.
74 En van den stam van Aser:
Masal en haar voorsteden, en
Abdor en haar voorsteden,
75 En Hukok en haar
voorsteden, en Rehob en
haar voorsteden.
76 En van den stam van
Nafthali: Kedes in Galilea, en
haar voorsteden, en Hammon
en haar voorsteden, en
Kirjathaim en haar voorsteden.
77 De overige kinderen van
Merari hadden van den stam
van Zebulon: Rimmono en haar
voorsteden, Thabor en haar
voorsteden;
78 En aan gene zijde van de
Jordaan tegen Jericho, tegen
het oosten aan de Jordaan,
van den stam van Ruben:
Bezer in de woestijn, en haar
voorsteden, en Jahza en haar
voorsteden,
79 En Kedemoth en haar
voorsteden, en Mefaath en
haar voorsteden;
80 En van den stam van Gad:
Ramoth in Gilead, en haar
voorsteden, en Mahanaim en
haar voorsteden,
81 En Hesbon en haar
voorsteden, en Jaezer en haar
voorsteden.

7 De kinderen van Issaschar
waren Thola en Pua, Jasib
en Simron; vier.

2 De kinderen van Thola
nu waren Uzzi, en Refaja, en
Jeriel, en Jachmai, en Jibsam,
en Samuel; hoofden van
de huizen hunner vaderen,
van Thola, kloeke helden in
hun geslachten; hun getal
was in de dagen van David
twee en twintig duizend en
zeshonderd.
3 En de kinderen van Uzzi
waren Jizrahja; en de kinderen
van Jizrahja waren Michael, en
Obadja, en Joel, en Jisia; deze
vijf waren al te zamen hoofden.
4 En met hen naar hun
geslachten, naar hun vaderlijke
huizen, waren de hopen des
krijgsheirs zes en dertig
duizend; want zij hadden vele
vrouwen en kinderen.
5 En hun broeders, in alle
huisgezinnen van Issaschar,
kloeke helden, waren zeven
en tachtig duizend, al dezelve
in geslachtsregisters gesteld
zijnde.
6 De kinderen van Benjamin
waren Bela, en Becher, en
Jediael; drie.
7 En de kinderen van Bela
waren Ezbon, en Uzzi, en
Uzziel, en Jerimoth, en Iri;
vijf hoofden in de huizen der
vaderen, kloeke helden; die,
in geslachtsregisters gesteld
zijnde, waren twee en twintig
duizend en vier en dertig.
8 De kinderen van Becher
nu waren Zemira, en Joas,
en Eliezer, en Eljoenai, en
Omri, en Jeremoth, en Abija,
en Anathoth, en Alemeth;
deze allen waren kinderen van
Becher.
9 Dezen nu in
geslachtsregisters gesteld
zijnde, naar hun geslachten,
hoofden der huizen hunner
vaderen, kloeke helden,
waren twintig duizend en
tweehonderd.
10 De kinderen van Jediael
nu waren Bilhan; en de
kinderen van Bilhan waren
Jeus en Benjamin, en Ehud,
en Chenaana, en Zethan, en
Tharsis, en Ahi-sahar.
11 Alle dezen waren kinderen
van Jediael, tot hoofden der
vaderen, kloeke helden,
zeventien duizend en
tweehonderd, uitgaande in
het heir ten strijde.
12 Daartoe Suppim en
Huppim waren kinderen van
Ir, en Husim, kinderen van
Aher.
13 De kinderen van Nafthali
waren Jahziel, en Guni, en
Jezer, en Sallum, kinderen van
Bilha.
14 De kinderen van Manasse
waren Asriel, welken de vrouw
van Gilead baarde; doch zijn
bijwijf, de Syrische, baarde
Machir, den vader van Gilead.
15 Machir nu nam tot een
vrouw de zuster van Huppim
en Suppim, en haar naam
was Maacha; en de naam
des tweeden was Zelafead.
Zelafead nu had dochters.
16 En Maacha, de huisvrouw
van Machir, baarde een zoon,
en zij noemde zijn naam Peres,
en de naams zijns broeders
was Seres, en zijn zonen waren

Ulam en Rekem.
17 De kinderen van Ulam nu waren Bedan; dezen zijn de kinderen van Gilead, den zoon van Machir, den zoon van Manasse.
18 Belangende nu zijn zuster Molecheth, zij baarde Ishod, en Abiezer, en Mahela.
19 De kinderen van Semida nu waren Ahjan, en Sechem, en Likhi, en Aniam.
20 En de kinderen van Efraim waren Suthelah; en zijn zoon was Bered; en zijn zoon Tahath; en zijn zoon Elada; en zijn zoon Tahath;
21 En zijn zoon was Zabad; en zijn zoon Suthelah, en Ezer, en Elad. En de mannen van Gath, die in het land geboren waren, doodden hen, omdat zij afgekomen waren om hun vee te nemen.
22 Daarom droeg Efraim, hun vader, vele dagen leed; en zijn broeders kwamen om hem te troosten.
23 Daarna ging hij in tot zijn huisvrouw, en zij werd zwanger, en baarde een zoon; en hij noemde zijn naam Beria, omdat zij in ellende was in zijn huis.
24 Zijn dochter nu was Seera, die bouwde het lage en het hoge Beth-horon, en Uzzen-Seera.
25 En Refah was zijn zoon, en Resef; en zijn zoon was Telah; en zijn zoon Tahan;
26 Zijn zoon was Ladan; zijn zoon Ammihud; zijn zoon Elisama;
27 Zijn zoon was Non; zijn zoon Jozua.
28 En hun bezitting en hun woning was Beth-El, en haar onderhorige plaatsen; en tegen het oosten Naaran, en tegen het westen Gezer en haar onderhorige plaatsen; en Sichem en haar onderhorige plaatsen, tot Gaza toe, en haar onderhorige plaatsen.
29 En aan de zijden der kinderen van Manasse was Beth-Sean en haar onderhorige plaatsen, Thaanach en haar onderhorige plaatsen, Megiddo en haar onderhorige plaatsen, Dor en haar onderhorige plaatsen. In deze hebben de kinderen van Jozef, den zoon van Israel, gewoond.
30 De kinderen van Aser waren Jimna, en Jisva, en Jisvi, en Beria, en Sera, hunlieder zuster.
31 De kinderen van Beria nu waren Heber en Malchiel; hij is de vader van Birzavith.
32 En Heber gewon Jaflet, en Somer, en Hotham, en Sua, hunlieder zuster.
33 De kinderen van Jaflet nu waren Pasach, en Bimhal, en Asvath; dit waren de kinderen van Jaflet.
34 En de zonen van Semer waren Ahi en Rohega, Jehubba en Aram.
35 En de kinderen van zijn broeder Helem waren Zofah, en Jimna, en Seles, en Amal.
36 De kinderen van Zofah waren Suah, en Harnefer, en Sual, en Beri, en Jimra,

37 Bezer, en Hod, en Samma, en Silsa, en Jithran, en Beera.

38 De kinderen van Jether nu waren Jefunne, en Pispa, en Ara.

39 En de kinderen van Ulla waren Arah, en Hanniel, en Rizja.

40 Deze allen waren kinderen van Aser, hoofden der vaderlijke huizen, uitgelezene kloeke helden, hoofden der vorsten; en zij werden in geslachtsregisters geteld ten heire in den krijg; hun getal was zes en twintig duizend mannen.

8 Benjamin nu gewon Bela, zijn eerstgeborene, Asbel, den tweede, en Ahrah, den derde,

2 Naho, den vierde, en Rafa, den vijfde.

3 Bela nu had deze kinderen: Addar, en Gera, en Abihud,

4 En Abisua, en Naaman, en Ahoah,

5 En Gera, en Sefufan, en Huram.

6 Dezen nu zijn de kinderen van Ehud; dezen waren hoofden der vaderen van de inwoners te Geba, en hij voerde hen over naar Manahath;

7 En Naaman, en Ahia, en Gera; dezen voerde hij weg; en hij gewon Uzza en Ahihud.

8 En Saharaim gewon kinderen in het land van Moab (nadat hij dezelve weggezonden had) uit Husim en Baara, zijn vrouwen;

9 En uit Hodes, zijn huisvrouw, gewon hij Joab, en Zibja, en Mesa, en Malcham,

10 En Jeuz, en Sochja, en Mirma; dezen zijn zijne zonen, hoofden der vaderen.

11 En uit Husim gewon hij Abitub en Elpaal.

12 De kinderen van Elpaal nu waren Eber, en Misam, en Semed; deze heeft Ono gebouwd, en Lod en haar onderhorige plaatsen;

13 En Beria, en Sema; dezen waren hoofden der vaderen van de inwoners te Ajalon; dezen hebben de inwoners van Gath verdreven.

14 En Ahjo, Sasak en Jeremoth,

15 En Zebadja, en Arad, en Eder,

16 En Michael, en Jispa, en Joha waren kinderen van Beria.

17 En Zebadja, en Mesullam, en Hizki, en Heber,

18 En Jismerai, en Jizlia en Jobab, de kinderen van Elpaal.

19 En Jakim, en Zichri, en Zabdi,

20 En Eljoenai, en Zillethai, en Eliel,

21 En Adaja, en Beraja, en Simrath waren kinderen van Simei.

22 En Jispan, en Eber, en Eliel,

23 En Abdon, en Zichri, en Hanan,

24 En Hananja, en Elam, en Antothija,

25 En Jifdeja, en Pnuel waren zonen van Sasak.

26 En Samserai, en Seharja, en Athalja,

27 En Jaaresja, en Elia, en Zichri waren zonen van Jeroham.
28 Dezen waren de hoofden der vaderen, hoofden naar hun geslachten; dezen woonden te Jeruzalem.
29 En te Gibeon woonde de vader van Gibeon; en de naam zijner huisvrouw was Maacha.
30 En zijn eerstgeboren zoon was Abdon, daarna Zur, en Kis, en Baal, en Nadab,
31 En Gedor, en Ahio, en Zecher.
32 En Mikloth gewon Simea; en dezen woonden ook tegenover hun broederen te Jeruzalem, met hun broederen.
33 Ner nu gewon Kis, en Kis gewon Saul, en Saul gewon Jonathan, en Malchi-sua, Abinadab, en Esbaal.
34 En Jonathans zoon was Merib-baal, en Merib-baal gewon Micha.
35 De kinderen van Micha nu waren Pithon, en Melech, en Thaarea, en Achaz.
36 En Achaz gewon Jehoadda, en Jehoadda gewon Alemeth, en Azmaveth, en Zimri; Zimri nu gewon Moza;
37 En Moza gewon Bina; zijn zoon was Rafa; zijn zoon was Elasa; zijn zoon was Azel.
38 Azel nu had zes zonen, en dit zijn hun namen; Azrikam, Bochru, en Ismael, en Searja, en Obadja, en Hanan. Al dezen waren zonen van Azel.
39 En de zonen van Esek, zijn broeder, waren Ulam, zijn eerstgeborene, Jeus, de tweede, en Elifelet, de derde.
40 En de zonen van Ulam waren mannen, kloeke helden, den boog spannende, en zij hadden vele zonen, en zoons zonen, honderd en vijftig. Al dezen waren van de kinderen van Benjamin.

9 En gans Israel werd in geslachtsregisters geteld, en ziet, zij zijn geschreven in het boek der koningen van Israel. En die van Juda waren weggevoerd naar Babel, om hunner overtredingen wil.
2 De eerste inwoners nu, die in hun bezitting, in hun steden kwamen, waren de Israelieten, de priesters, de Levieten, en de Nethinim.
3 Maar te Jeruzalem woonden van de kinderen van Juda, en van de kinderen van Benjamin, en van de kinderen van Efraim en Manasse;
4 Uthai, de zoon van Ammihud, den zoon van Omri, den zoon van Imri, den zoon van Bani, van de kinderen van Perez, den zoon van Juda.
5 En van de Silonieten was Asaja, de eerstgeborene, en zijn kinderen.
6 En van de kinderen van Zerah was Jeuel, en van hun broederen waren zeshonderd en negentig.
7 En van de kinderen van Benjamin waren Sallu, de zoon van Mesullam, den zoon van Hodavja, den zoon van Hassenua;

8 En Jibnea, de zoon van Jeroham, en Ela, de zoon van Uzzi, den zoon van Michri; en Mesullam, de zoon van Sefatja, den zoon van Reuel, den zoon van Jibnija;

9 En hun broederen naar hun geslachten, negenhonderd zes en vijftig; al deze mannen waren hoofden der vaderen in de huizen hunner vaderen.

10 Van de priesteren nu, Jedaja, en Jojarib, en Jachin,

11 En Azarja, de zoon van Hilkija, den zoon van Mesullam, den zoon van Zadok, den zoon van Merajoth, den zoon van Ahitub, overste van het huis Gods;

12 En Adaja, de zoon van Jeroham, den zoon van Pashur, den zoon van Malchija; en Massi, de zoon van Adiel, den zoon van Jahzera, den zoon van Mesullam, den zoon van Mesillemith, den zoon van Immer.

13 Daartoe hun broeders, hoofden in de huizen hunner vaderen, duizend zevenhonderd en zestig, kloeke helden aan het werk van den dienst van het huis Gods.

14 Van de Levieten nu waren Semaja, de zoon van Hasub, den zoon van Azrikam, den zoon van Hasabja, van de kinderen van Merari;

15 En Bakbakkar, Heres, en Galal, en Mattanja, de zoon van Micha, den zoon van Zichri, den zoon van Asaf;

16 En Obadja, de zoon van Semaja, den zoon van Galal, den zoon van Jeduthun; en Berechja, de zoon van Asa, den zoon van Elkana, woonachtig in de dorpen der Netofathieten.

17 De poortiers nu waren: Sallum, en Akkub, en Talmon, en Ahiman, en hun broeders; Sallum was het hoofd.

18 Ook tot nog toe, aan de poort des konings oostwaarts, waren dezen de poortiers onder de legers der kinderen van Levi.

19 En Sallum, de zoon van Kore, den zoon van Ebjasaf, den zoon van Korah, en zijn broeders van het huis zijns vaders, de Korathieten, waren over het werk van den dienst, wachters der dorpelen des tabernakels; gelijk hun vaders in het leger des HEEREN geweest waren bewaarders van den ingang;

20 Als Pinehas, de zoon van Eleazar, te voren voorganger bij hen was, met welken de HEERE was.

21 Zacharja, de zoon van Meselemja, was poortier aan de deur van de tent der samenkomst.

22 Allen, die uitgelezen waren tot poortiers aan de dorpelen, waren tweehonderd en twaalf. Dezen waren in het geslachtsregister gesteld naar hun dorpen. David en Samuel, de ziener, hadden hen in hun ambt bevestigd.

23 Zij dan en hun zonen waren aan de poorten van het

huis des HEEREN, in het huis
der tent, aan de wachten.
24 Die poortiers waren aan de
vier winden, tegen het oosten,
tegen het westen, tegen het
noorden, en tegen het zuiden.
25 En hun broeders waren op
hun dorpen, inkomende ten
zevenden dage van tijd tot tijd,
om met hen te dienen;
26 Want in dat ambt waren
vier overste poortiers, die
Levieten waren; en zij waren
over de kameren en over de
schatten van het huis Gods.
27 En zij bleven over nacht
rondom het huis Gods; want op
hen was de wacht, en zij waren
over de opening, en dat allen
morgen.
28 En enigen van hen waren
over de vaten van den dienst;
want bij getal droegen zij ze in,
en bij getal droegen zij ze uit.
29 Want uit dezelve zijn er
besteld over de vaten, en over
al de heilige vaten, en over de
meelbloem, en wijn, en olie, en
wierook, en specerij.
30 En uit de zonen der
priesteren waren de bereiders
van het reukwerk der
specerijen.
31 En Mattithja uit de
Levieten, dewelke was de
eerstgeborene van Sallum,
den Korahiet, was in het ambt
over het werk, dat in pannen
gekookt wordt.
32 En uit de kinderen
der Kahathieten, uit hun
broederen, waren enigen over
de broden der toerichting, om
die alle sabbatten te bereiden.
33 Uit dezen zijn ook de
zangers, hoofden der vaderen
onder de Levieten in de
kameren, dienstvrij; want dag
en nacht was het op hen, in dat
werk te zijn.
34 Dit zijn de hoofden der
vaderen onder de Levieten,
hoofden in hun geslachten;
dezen woonden te Jeruzalem.
35 Maar te Gibeon hadden
gewoond Jeiel, de vader van
Gibeon; de naam zijner zuster
nu was Maacha.
36 En Abdon was zijn
eerstgeboren zoon, daarna
Zur, en Kis, en Baal, en Ner, en
Nadab.
37 En Gedor, en Ahio, en
Zacharja, en Mikloth.
38 Mikloth nu gewon
Simeam; dezen woonden
ook te Jeruzalem, tegenover
hun broederen, met hun
broederen.
39 En Ner gewon Kis, en Kis
gewon Saul, en Saul gewon
Jonathan, en Malchi-sua, en
Abinadab, en Esbaal.
40 En Jonathans zoon van
Merib-baal, en Merib-baal
gewon Micha.
41 De kinderen van Micha nu
waren Pithon, en Melech, en
Thaerea.
42 En Achaz gewon Jaera,
en Jaera gewon Alemeth, en
Azmaveth, en Zimri; en Zimri
gewon Moza;
43 En Moza gewon Bina;
wiens zoon was Refaja; wiens
zoon was Elasa; wiens zoon
was Azel.

44 Azel nu had zes zonen, en
dit zijn hun namen: Azrikam,
Bochru, en Ismael, en Searja, en
Obadja, en Hanan; dezen zijn
Azels zonen.

10 En de Filistijnen streden
tegen Israel, en de
mannen van Israel vloden voor
het aangezicht der Filistijnen,
en zij vielen verslagen op het
gebergte Gilboa.
2 En de Filistijnen hielden
dicht achter Saul aan en
achter zijn zonen; en de
Filistijnen sloegen Jonathan,
en Abinadab, en Malchi-sua,
de zonen van Saul.
3 En de strijd werd zwaar
tegen Saul, en de schutters
met de bogen troffen hem aan;
en hij vreesde zeer voor de
schutters.
4 Toen zeide Saul tot zijn
wapendrager: Trek uw
zwaard uit en doorsteek mij
daarmede, dat misschien deze
onbesnedenen niet komen, en
met mij den spot drijven. Maar
zijn wapendrager wilde niet,
want hij vreesde zeer. Toen
nam Saul het zwaard, en viel
daarin.
5 Toen zijn wapendrager zag,
dat Saul dood was, zo viel hij
ook in het zwaard en stierf.
6 Alzo stierf Saul en zijn drie
zonen; ook zijn ganse huis is
tegelijk gestorven.
7 Als al de mannen van Israel,
die in het dal waren, zagen,
dat zij gevloden waren, en dat
Saul en zijn zonen dood waren,
zo verlieten zij hun steden, en
zij vloden. Toen kwamen de
Filistijnen en woonden daarin.
8 Het geschiedde nu des
anderen daags, als de
Filistijnen kwamen om de
verslagenen te plunderen, zo
vonden zij Saul en zijn zonen,
liggende op het gebergte
Gilboa.
9 En zij plunderden hem, en
zij namen zijn hoofd en zijn
wapenen, en zij zonden ze in
der Filistijnen land rondom, om
dit te boodschappen aan hun
afgoden, en aan het volk.
10 En zij legden zijn wapenen
in het huis huns gods; en zijn
hoofd hechtten zij in het huis
van Dagon.
11 Als geheel Jabes in Gilead
hoorde alles, wat de Filistijnen
Saul gedaan hadden,
12 Zo maakten zich alle
strijdbare mannen op, en zij
namen het lichaam van Saul,
en de lichamen zijner zonen,
en zij brachten ze te Jabes; en
zij begroeven hun beenderen
onder een eikenboom te Jabes,
en zij vastten zeven dagen.
13 Alzo stierf Saul, in zijn
overtreding, waarmede hij
overtreden had tegen den
HEERE, tegen het woord des
HEEREN hetwelk hij niet
gehouden had; en ook omdat
hij de waarzegster gevraagd
had, haar zoekende,
14 En den HEERE niet gezocht
had; daarom doodde Hij hem,
en keerde het koninkrijk tot
David, den zoon van Isai.

11 Toen vergaderde zich
gans Israel tot David

naar Hebron, zeggende: Zie, wij zijn uw gebeente en uw vlees.
2 Zelfs ook te voren, toen Saul nog koning was, hebt gij Israel uitgeleid en ingeleid; ook heeft de HEERE, uw God, tot u gezegd: Gij zult Mijn volk Israel weiden, en gij zult voorganger zijn van Mijn volk Israel.
3 Ook kwamen alle oudsten in Israel tot den koning van Hebron, en David maakte een verbond met hen te Hebron, voor het aangezicht des HEEREN; en zij zalfden David ten koning over Israel, naar het woord des HEEREN, door den dienst van Samuel.
4 En David toog henen, en gans Israel, naar Jeruzalem, welke is Jebus; want daar waren de Jebusieten, de inwoners des lands.
5 En de inwoners van Jebus zeiden tot David: Gij zult hier niet inkomen. David dan nog won den burg Sion, welke is de stad Davids.
6 Want David zeide: Al wie de Jebusieten het eerst slaat, zal tot een hoofd, en tot een overste worden. Toen beklom Joab, de zoon van Zeruja, dien het eerst; daarom werd hij tot een hoofd.
7 David nu woonde op den burg; daarom heet men dien de stad Davids.
8 En hij bouwde de stad rondom, van Millo af, en rondom henen; en Joab vernieuwde het overige der stad.
9 En David ging geduriglijk voort, en werd groot, want de HEERE der heirscharen was met hem.
10 Dezen nu waren de hoofden der helden, die David had, die zich dapper bij hem gedragen hebben in zijn koninkrijk bij geheel Israel, om hem koning te maken, naar het woord des HEEREN over Israel.
11 Dezen nu zijn van het getal der helden, die David had: Jasobam, de zoon van Hachmoni, was het hoofd der dertigen, die zijn spies tegen driehonderd opheffende, hen op eenmaal versloeg.
12 En na hem was Eleazar, de zoon van Dodo, de Ahohiet; hij was onder die drie helden.
13 Hij was met David te Pas-Dammim, als de Filistijnen daar ten strijde vergaderd waren, en het stuk des akkers vol gerst was, en het volk voor het aangezicht der Filistijnen vlood;
14 En zij stelden zich in het midden van dat stuk, en beschermden het, en zij sloegen de Filistijnen; en de HEERE verloste hen door een grote verlossing.
15 En drie uit de dertig hoofden togen af naar den rotssteen tot David in de spelonk van Adullam; en het leger der Filistijnen had zich gelegerd in het dal Refaim.
16 En David was toen in de vesting en de bezetting der Filistijnen was toen te Bethlehem.

17 En David kreeg lust, en
zeide: Wie zal mij water te
drinken geven uit Bethlehems
bornput, die onder de poort is?
18 Toen braken die drie door
het leger der Filistijnen, en
putten water uit Bethlehems
bornput, die onder de poort is,
en zij droegen het en brachten
het tot David. Doch David
wilde het niet drinken, maar hij
goot het uit voor den HEERE;
19 En hij zeide: Dat late mijn
God verre van mij zijn, van
zulks te doen! Zou ik het bloed
dezer mannen drinken? Met
gevaar huns levens, ja, met
gevaar huns levens hebben zij
dat gebracht. En hij wilde het
niet drinken. Dit deden de drie
helden.
20 Abisai nu, de broeder
van Joab, was ook het hoofd
van drie; en hij, verheffende
zijn spies tegen driehonderd,
versloeg hen; alzo had hij een
naam onder die drie.
21 Uit die drie was hij geeerd
boven de twee; daarom werd
hij hun tot een overste; maar
hij kwam tot aan de eerste drie
niet.
22 Benaja, de zoon van Jojada,
de zoon eens dapperen mans
van Kabzeel, was groot van
daden; hij versloeg twee sterke
leeuwen van Moab; ook ging
hij af, en versloeg een leeuw
in het midden des kuils, in den
sneeuwtijd.
23 Hij versloeg ook een
Egyptischen man, een man
van grote lengte, van vijf
ellen; en die Egyptenaar had
een spies in de hand, als een
weversboom; maar hij ging
tot hem af met een staf, en
rukte de spies uit de hand des
Egyptenaars, en hij doodde
hem met zijn eigen spies.
24 Deze dingen deed Benaja,
de zoon van Jojada; dies had
hij een naam onder die drie
helden.
25 Ziet, hij was de heerlijkste
van die dertig; nochtans kwam
hij tot aan de drie niet. En
David stelde hem over zijn
trawanten.
26 De helden nu der heiren
waren: Asahel, de broeder van
Joab; Elhanan, de zoon van
Dodo, van Bethlehem;
27 Sammoth, de Harodiet;
Helez, de Peloniet;
28 Ira, de zoon van Ikkes,
de Thekoiet; Abiezer, de
Anathothiet;
29 Sibbechai, de Husathiet;
Ilai, de Ahohiet;
30 Maharai, de Netofathiet;
Heled, de zoon van Baana, de
Netofathiet;
31 Ithai, de zoon van Ribai,
van Gibea der kinderen
Benjamins; Benaja, de
Pirhathoniet;
32 Hurai, van de beken van
Gaas; Abiel; de Arbathiet;
33 Azmaveth, de Baharumiet;
Eljahba, de Saalboniet;
34 Van de kinderen van
Hasem, den Gizoniet, was
Jonathan, de zoon van Sage, de
Harariet;
35 Ahiam, de zoon van
Sachar, de Harariet; Elifal, de
zoon van Ur;

36 Hefer, de Mecherathiet;
Ahia, de Peloniet;
37 Hezro, de Karmeliet; Naari,
de zoon van Ezbai;
38 Joel, de broeder van
Nathan; Mibhar, de zoon van
Geri;
39 Zelek, de Ammoniet;
Nahrai, de Berothiet,
wapendrager van Joab, den
zoon van Zeruja;
40 Ira, de Jithriet; Gareb, de
Jithriet;
41 Uria, de Hethiet; Zabad, de
zoon van Ahlai;
42 Adina, de zoon van Siza,
de Rubeniet, was het hoofd der
Rubenieten; nochtans waren er
dertig boven hem;
43 Hanan, de zoon van
Maacha, en Josafat, de
Mithniet;
44 Uzzia, de Asterathiet;
Sama, en Jeiel, de zoon van
Hotham, den Aroeriet;
45 Jediael, de zoon van Simri,
en Joha, zijn broeder, de Tiziet;
46 Eliel Hammahavim en
Jeribai, en Josavia, de zonen
van Elnaam; en Jithma, de
Moabiet;
47 Eliel, en Obed, en Jaaziel
van Mezobaja.

12 Dezen nu zijn het, die
tot David kwamen naar
Ziklag, toen hij nog besloten
was voor het aangezicht van
Saul, den zoon van Kis; zij
waren ook onder de helden, die
tot dien krijg hielpen.
2 Gewapend met bogen,
rechts en links met stenen
werpende, en met pijlen
schietende uit den boog; zij
waren van de broederen van
Saul, uit Benjamin.
3 Het hoofd was Ahiezer, en
Joas, zonen van Semaa, den
Gibeathiet; daarna Jeziel en
Pelet, zonen van Azmaveth,
en Beracha, en Jehu, de
Anathothiet.
4 En Jismaja, de Gibeoniet,
was een held onder de dertig,
en over dertig gesteld; en
Jirmeja, en Jahaziel, en
Johanan, en Jozabad, de
Gederathiet;
5 Eluzai, en Jerimoth, en
Bealja, en Semarja, en Sefatja,
de Harufiet;
6 Elkana, en Jissia, en
Azareel, en Joezer, en Jasobam,
de Korahieten;
7 En Joela en Zebadja, de
zonen van Jeroham, van Gedor.
8 Ook scheidden zich van
de Gadieten af tot David, in
die vesting naar de woestijn,
kloeke helden, krijgslieden ten
oorlog, toegerust met rondas
en schild; en hun aangezichten
waren aangezichten der
leeuwen; en zij waren als de
reeen op de bergen in snelheid.
9 Ezer was het hoofd; Obadja
de tweede; Eliab de derde;
10 Mismanna de vierde;
Jirmeja de vijfde;
11 Attai de zesde; Eliel de
zevende;
12 Johanan de achtste;
Elzabad de negende;
13 Jirmeja de tiende;
Machbannai de elfde.
14 Dezen waren van de
kinderen van Gad, hoofden des

heirs; een van de kleinsten was
over honderd, en de grootste
over duizend.
15 Deze zelfden zijn het, die
over de Jordaan gingen in de
eerste maand, toen dezelve vol
was aan al haar oevers; en zij
verdreven al de inwoners der
laagten, tegen het oosten en
tegen het westen.
16 Er kwamen ook van de
kinderen van Benjamin en Juda
op de vesting tot David.
17 En David ging uit hun
tegemoet, en antwoordde, en
zeide tot hen: Indien gijlieden
ten vrede tot mij gekomen zijt,
om mij te helpen, zo zal mijn
hart tegelijk over ulieden zijn;
maar indien het is, om mij
aan mijn vijanden bedriegelijk
over te leveren, daar toch geen
wrevel in mijn handen is, de
God onzer vaderen zie het, en
straffe het!
18 En de Geest toog
Amasai aan, den overste
der hoofdlieden, en hij zeide:
Wij zijn uw, o David, en met
u zijn wij, gij, zoon van Isai.
Vrede, vrede zij u, en vrede uw
helperen; want uw God helpt
u. Toen nam David hen aan,
en stelde hen tot hoofden der
benden.
19 Er vielen ook van Manasse
tot David, toen hij met de
Filistijnen kwam, om tegen
Saul te strijden, alhoewel
zij hen niet hielpen; want de
vorsten der Filistijnen verlieten
hem met raad, zeggende: Met
gevaar van onze hoofden zou
hij tot Saul, zijn heer, vallen.
20 Toen hij naar Ziklag toog,
vielen tot hem uit Manasse:
Adnah, en Jozabad, en Jediael,
en Michael, en Jozabad, en
Elihu, en Zillethai; hoofden
der duizenden, die in Manasse
waren.
21 En dezen hielpen David
mede tegen die benden; want
alle dezen waren kloeke
helden; en zij waren oversten
in het heir.
22 Want er kwamen er te dier
tijd dag bij dag tot David, om
hem te helpen, tot een groot
leger toe, als een leger Gods.
23 En dit zijn de getallen
der hoofden dergenen, die
toegerust waren ten heire, die
tot David te Hebron kwamen,
om het koninkrijk van Saul
tot hem te wenden, naar den
mond des HEEREN:
24 Van de kinderen van Juda,
die rondassen en spiesen
droegen, waren zes duizend
en achthonderd toegerust ten
heire;
25 Van de kinderen van
Simeon, kloeke helden ten
heire, zeven duizend en
honderd;
26 Van de kinderen van Levi,
vier duizend en zeshonderd;
27 En Jehojada was overste
der Aaronieten; en met hem
waren er drie duizend en
zevenhonderd.
28 En Zadok was een
jongeling, een kloek held;
en uit zijns vaders huis waren
twee en twintig oversten;
29 En van de kinderen van
Benjamin, de broederen van

Saul, drie duizend; want tot
nog toe waren er velen van
hen, die het met het huis van
Saul hielden;
30 En van de kinderen van
Efraim, twintig duizend en
achthonderd, kloeke helden,
mannen van naam in het huis
hunner vaderen;
31 En van den halven stam
van Manasse achttien duizend,
die met namen uitgedrukt zijn,
dat zij kwamen, om David
koning te maken;
32 En van de kinderen van
Issaschar, die ervaren waren
in het verstand van de tijden,
om te weten wat Israel doen
moest; hun hoofden waren
tweehonderd, en alle hun
broeders pasten op hun woord;
33 Uit Zebulon, uitgaande in
het heir, toegerust ten strijde
met alle krijgswapenen, vijftig
duizend; en om een slagorde te
houden met een onwankelbaar
hart;
34 En uit Nafthali, duizend
oversten, en bij hen met
rondas en spies, zeven en
dertig duizend.
35 En uit de Danieten,
ten strijde toegerust, acht en
twintig duizend en zeshonderd;
36 En uit Aser, uitgaande
in het heir, om krijgsorde
te houden, waren veertig
duizend;
37 En van gene zijde van de
Jordaan, van de Rubenieten,
en Gadieten, en den halven
stam van Manasse, met allerlei
krijgsgereedschap ten oorlog,
honderd en twintigduizend.
38 Al deze krijgslieden,
die zich in slagorde konden
houden, kwamen met een
volkomen hart te Hebron, om
David koning te maken over
gans Israel. En ook was al het
overige van Israel een hart, om
David tot koning te maken.
39 En zij waren daar bij
David drie dagen lang, etende
en drinkende; want hun
broeders hadden voor hen wat
toebereid.
40 En ook de naasten aan hen,
tot aan Issaschar, en Zebulon,
en Nafthali, brachten brood op
ezelen, en op kemelen, en op
muildieren, en op runderen,
meelspijs, stukken vijgen, en
stukken rozijnen, en wijn, en
olie, en runderen, en klein
vee in menigte; want er was
blijdschap in Israel.

13 En David hield raad
met de oversten der
duizenden en der honderden,
en met alle vorsten.
2 En David zeide tot de ganse
gemeente van Israel: Indien
het ulieden goeddunkt, en van
den HEERE, onzen God, te zijn,
laat ons ons uitbreiden, laat
ons zenden aan onze overige
broeders, in alle landen van
Israel, en de priesters en
Levieten, die met hen zijn in de
steden, met haar voorsteden,
opdat zij tot ons vergaderd
worden.
3 En laat ons de ark onzes
Gods tot ons wederhalen, want
wij hebben ze in de dagen van
Saul niet gezocht.

4 Toen zeide de ganse
gemeente, dat men alzo doen
zou; want die zaak was recht
in de ogen des gansen volks.
5 David dan vergaderde gans
Israel van het Egyptische
Sichor af, tot daar men komt
te Hamath, om de ark Gods te
brengen van Kirjath-Jearim.
6 Toen toog David op met het
ganse Israel naar Baala, dat is,
Kirjath-Jearim, hetwelk in Juda
is, dat hij van daar ophaalde
de ark Gods, des HEEREN,
Die tussen de cherubim
woont, waar de Naam wordt
aangeroepen.
7 En zij voerden de ark Gods
op een nieuwen wagen uit het
huis van Abinadab. Uza nu en
Ahio leidden den wagen.
8 En David en gans Israel
speelden voor het aangezicht
Gods met alle macht, zo met
liederen, als met harpen, en
met luiten, en met trommelen,
en met cimbalen, en met
trompetten.
9 Toen zij aan den dorsvloer
van Chidon gekomen waren,
zo strekte Uza zijn hand uit,
om de ark te houden, want de
runderen struikelden.
10 Toen ontstak de toorn
des HEEREN over Uza, en Hij
sloeg hem, omdat hij zijn hand
had uitgestrekt aan de ark;
en hij stierf aldaar voor het
aangezicht Gods.
11 En David ontstak, dat de
HEERE een scheur gescheurd
had aan Uza; daarom noemde
hij diezelve plaats Perez-Uza,
tot op dezen dag.
12 En David vreesde den
HEERE te dien dage, zeggende:
Hoe zal ik de ark Gods tot mij
brengen?
13 Daarom liet David de ark
niet tot zich brengen in de stad
Davids, maar deed ze afwijken
in het huis van Obed-Edom,
den Gethiet.
14 Alzo bleef de ark Gods bij
het huisgezin van Obed-Edom,
in zijn huis, drie maanden; en
de HEERE zegende het huis van
Obed-Edom, en alles, wat hij
had.

14 Toen zond Hiram,
de koning van
Tyrus, boden tot David,
en cederenhout, en metselaars,
en timmerlieden, dat zij hem
een huis bouwden.
2 En David merkte, dat hem
de HEERE tot koning bevestigd
had over Israel; want zijn
koninkrijk werd ten hoogste
verheven, om Zijns volks
Israels wil.
3 En David nam meer
vrouwen te Jeruzalem, en
David gewon meer zonen en
dochteren.
4 Dit nu zijn de namen der
kinderen, die hij te Jeruzalem
had: Sammua, en Sobab,
Nathan en Salomo,
5 En Jibchar, en Elisua, en
Elpelet,
6 En Nogah, en Nefeg, en
Jafia,
7 En Elisama, en Beeljada, en
Elifelet.
8 Toen de Filistijnen hoorden,
dat David tot koning gezalfd
was over het ganse Israel, zo

togen al de Filistijnen op om David te zoeken. Toen David dat hoorde zo toog hij uit tegen hen.

9 Toen de Filistijnen kwamen, zo spreidden zij zich uit in de laagte van Refaim.

10 Toen vraagde David God, zeggende: Zal ik optrekken tegen de Filistijnen, en zult Gij hen in mijn hand geven? En de HEERE zeide tot hem: Trek op, want Ik zal hen in uw hand geven.

11 Toen zij nu optogen naar Baal-Perazim, zo sloeg hen David daar; en David zeide: God heeft mijn vijanden door mijn hand gescheurd, als een scheur der wateren; daarom noemden zij den naam derzelver plaats Baal-Perazim.

12 En daar lieten zij hun goden; en David gebood, en zij werden met vuur verbrand.

13 Doch de Filistijnen voeren nog voort, en zij verspreidden zich in dat dal.

14 En David vraagde God nog eens; en God zeide tot hem: Gij zult niet optrekken achter hen heen; maar omsingel hen van boven, en kom tot hen tegenover de moerbezienbomen.

15 En het zal geschieden, als gij hoort het geruis van een gang in de toppen der moerbezienbomen, kom dan uit ten strijde; want God zal voor uw aangezicht uitgegaan zijn, om het leger der Filistijnen te slaan.

16 David nu deed, gelijk als hem God geboden had; en zij sloegen het heir der Filistijnen van Gibeon af tot aan Gezer.

17 Alzo ging Davids naam uit in al die landen; en de HEERE gaf Zijn verschrikking over al die heidenen.

15 En David maakte zich huizen in zijn stad; en hij bereidde der ark Gods een plaats, en spande een tent voor haar.

2 Toen zeide David: Niemand mag de ark Gods dragen, dan de Levieten; want die heeft de HEERE verkoren, om de ark Gods te dragen, en om Hem te dienen tot in der eeuwigheid.

3 Ook vergaderde David gans Israel te Jeruzalem, om de ark des HEEREN op te halen aan haar plaats, die hij haar bereid had.

4 En David verzamelde de kinderen van Aaron en de Levieten.

5 Van de kinderen van Kehath was Uriel overste, en van zijn broederen waren honderd en twintig.

6 Van de kinderen van Merari was Asaja overste, en van zijn broederen waren tweehonderd en twintig.

7 Van de kinderen van Gersom was Joel overste, en van zijn broederen waren honderd en dertig.

8 Uit de kinderen van Elizafan was overste Semaja, en van zijn broederen waren tweehonderd.

9 Uit de kinderen van Hebron
was Eliel overste, en zijn
broederen waren tachtig.
10 Uit de kinderen van Uzziel
was Amminadab overste, en
zijn broederen waren honderd
en twaalf.
11 En David riep de priesters
Zadok en Abjathar, en de
Levieten Uriel, Asaja en
Joel, Semaja, en Eliel, en
Amminadab.
12 En hij zeide tot hen:
Gijlieden zijt hoofden der
vaderen onder de Levieten;
heiligt u, gij en uw broeders,
dat gij de ark des HEEREN, des
Gods van Israel, opbrengt, ter
plaatse, die ik voor haar bereid
heb.
13 Want omdat gijlieden ten
eerste dit niet deedt, heeft de
HEERE, onze God, onder ons
een scheur gedaan, omdat wij
Hem niet gezocht hebben naar
het recht.
14 Zo heiligden zich dan de
priesters en Levieten, om de
ark des HEEREN, des Gods van
Israel, op te brengen.
15 En de kinderen der
Levieten droegen de ark Gods
op hun schouderen, met de
draagbomen, die op hen waren,
gelijk als Mozes geboden had
naar het woord des HEEREN.
16 En David zeide tot de
oversten der Levieten,
dat zij hun broeders, de
zangers, stellen zouden met
muziekinstrumenten, met
luiten, en harpen, en cimbalen,
dat zij zich zouden doen horen,
verheffende de stem met
blijdschap.
17 Zo stelden dan de Levieten
Heman, den zoon van Joel,
en uit zijn broederen Asaf,
den zoon van Berechja; en
uit de zonen van Merari, hun
broederen, Ethan, den zoon
van Kusaja;
18 En met hen hun broeders
van de tweede orde: Zecharja,
Ben en Jaaziel, en Semiramoth,
en Jehiel, en Unni, Eliab,
en Benaja, en Maaseja, en
Mattithja, en Elifele, en
Mikneja, en Obed-Edom, en
Jeiel, de poortiers.
19 De zangers nu, Heman,
Asaf en Ethan, lieten zich
horen met koperen cimbalen;
20 En Zecharja, en Aziel, en
Semiramoth, en Jehiel, en Unni,
en Eliab, en Maaseja, en Benaja,
met luiten op Alamoth.
21 En Mattithja, en Elifele, en
Mikneja, en Obed-Edom, en
Jeiel, en Azazja, met harpen op
de Scheminith, om den toon te
versterken.
22 En Chenanja, de overste
der Levieten, was over het
opheffen; hij onderwees hen
in het opheffen; want hij was
verstandig.
23 En Berechja en Elkana
waren poortiers der ark.
24 En Sebanja, en Josafat,
en Nethaneel, en Amasai, en
Zecharja, en Benaja, en Eliezer,
de priesters, trompetten met
trompetten voor de ark Gods;
en Obed-Edom en Jehia waren
poortiers der ark.
25 Het geschiedde nu, dat
David en de oudsten van Israel,

en de oversten der duizenden,
henengingen, om de ark des
verbonds des HEEREN op
te halen, uit het huis van
Obed-Edom, met vreugde;
26 Zo geschiedde het,
doordien dat God de Levieten
hielp, die de ark des verbonds
des HEEREN droegen, dat zij
zeven varren en zeven rammen
offerden.
27 David nu was gekleed met
een mantel van fijn linnen;
ook al de Levieten, die de
ark droegen, en de zangers,
en Chenanja, de overste van
het opheffen der zangers; ook
had David een lijfrok aan van
linnen.
28 Alzo bracht gans Israel de
ark des verbonds des HEEREN
op, met gejuich, en met geluid
der bazuin, en met trompetten,
en met cimbalen, makende
geluid met luiten en met
harpen.
29 Het geschiedde nu, toen de
ark des verbonds des HEEREN
tot aan de stad Davids gekomen
was, dat Michal, de dochter
van Saul, door een venster
keek, en den koning David
zag, springende en spelende; zo
verachtte zij hem in haar hart.

16 Toen zij de ark Gods
inbrachten, zo stelden
zij ze in het midden der
tent, welke David voor haar
gespannen had; en zij offerden
brandofferen en dankofferen
voor het aangezicht Gods.
2 Als David het brandoffer en
de dankofferen geeindigd had
te offeren, zo zegende hij het
volk in den Naam des HEEREN.
3 En hij deelde een iegelijk
in Israel, van den man tot de
vrouw, een iegelijk een bol
broods, en een schoon stuk
vlees, en een fles wijn.
4 En hij stelde voor de ark
des HEEREN sommigen uit de
Levieten tot dienaars, en dat,
om den HEERE, den God Israels,
te vermelden, en te loven, en te
prijzen.
5 Asaf was het hoofd, en
Zecharja de tweede na hem;
Jeiel, en Semiramoth, en Jehiel,
en Mattithja, en Eliab, en
Benaja, en Obed-Edom, en
Jeiel, met instrumenten der
luiten en met harpen; en Asaf
liet zich horen met cimbalen;
6 Maar Benaja en Jahaziel,
de priesters, steeds met
trompetten voor de ark des
verbonds van God.
7 Te dienzelven dage gaf
David ten eerste dezen psalm,
om den HEERE te loven, door
den dienst van Asaf, en zijn
broederen.
8 Looft den HEERE, roept Zijn
Naam aan, maakt Zijn daden
bekend onder de volken.
9 Zingt Hem, psalmzingt
Hem, spreekt aandachtelijk
van al Zijn wonderwerken.
10 Roemt u in den Naam
Zijner heiligheid; dat zich het
hart dergenen, die den HEERE
zoeken, verblijde.
11 Vraagt naar den HEERE
en Zijn sterkte, zoekt Zijn
aangezicht geduriglijk.

12 Gedenkt Zijner
wonderwerken, die Hij gedaan
heeft, Zijner wondertekenen,
en de oordelen Zijns monds;
13 Gij, zaad van Israel, Zijn
dienaar, gij, kinderen van
Jakob, Zijn uitverkorenen!
14 Hij is de HEERE, onze God;
Zijn oordelen zijn over de
gehele aarde.
15 Gedenkt tot in der
eeuwigheid Zijns verbonds,
des woords, dat Hij ingesteld
heeft tot in het duizendste
geslacht;
16 Des verbonds, dat Hij met
Abraham heeft gemaakt, en
Zijns eeds aan Izak;
17 Welken Hij ook aan Jakob
heeft gesteld tot een inzetting,
aan Israel tot een eeuwig
verbond;
18 Zeggende: Ik zal u het land
Kanaan geven, een snoer van
ulieder erfdeel;
19 Als gij weinige mensen in
getal waart; ja, weinigen en
vreemdelingen daarin.
20 En zij wandelden van
volk tot volk, en van het ene
koninkrijk tot een ander volk.
21 Hij liet niemand toe hen
te onderdrukken; ook bestrafte
Hij koningen om hunnentwil,
zeggende:
22 Tast Mijn gezalfden niet
aan, en doet Mijn profeten geen
kwaad.
23 Zingt den HEERE, gij, ganse
aarde, boodschapt Zijn heil van
dag tot dag.
24 Vertelt Zijn eer onder de
heidenen, Zijn wonderwerken
onder alle volken.
25 Want de HEERE is groot,
en zeer te prijzen, en Hij is
vreselijk boven alle goden.
26 Want al de goden der
volken zijn afgoden; maar
de HEERE heeft de hemelen
gemaakt.
27 Majesteit en heerlijkheid
zijn voor Zijn aangezicht,
sterkte en vrolijkheid zijn in
Zijn plaats.
28 Geeft den HEERE, gij,
geslachten der volken, geeft
den HEERE eer en sterkte.
29 Geeft den HEERE de eer
Zijns Naams, brengt offer, en
komt voor Zijn aangezicht;
aanbidt den HEERE in de
heerlijkheid des heiligdoms.
30 Schrikt voor Zijn
aangezicht, gij, gehele aarde!
Ook zal de wereld bevestigd
worden, dat zij niet bewogen
worde.
31 Dat de hemelen zich
verblijden, en de aarde
verheuge zich, en dat men
onder de heidenen zegge: De
HEERE regeert.
32 Dat de zee bruise met haar
volheid, dat het veld huppele
van vreugde, met al wat daarin
is.
33 Dan zullen de bomen
des wouds juichen voor het
aangezicht des HEEREN, omdat
Hij komt, om de aarde te
richten.
34 Looft den HEERE, want
Hij is goed, want Zijn
goedertierenheid is tot in
eeuwigheid.
35 En zegt: Verlos ons, o God
onzes heils, en verzamel ons, en

red ons van de heidenen, dat
wij Uw heiligen Naam loven,
en dat wij ons Uws lofs roemen.
36 Geloofd zij de HEERE, de
God Israels, van eeuwigheid
tot eeuwigheid! En al het volk
zeide: Amen! en het loofde den
HEERE.
37 Alzo liet hij daar, voor de
ark des verbonds des HEEREN,
Asaf en zijn broederen, om
geduriglijk te dienen voor
de ark, naardat op elken dag
besteld was.
38 Obed-Edom nu, met
hunlieder broederen, waren
acht en zestig; en hij stelde
Obed-Edom, den zoon van
Jeduthun, en Hosa, tot
poortiers;
39 En den priester Zadok, en
zijn broederen, de priesters,
voor den tabernakel des
HEEREN op de hoogte, welke te
Gibeon is;
40 Om den HEERE de
brandofferen geduriglijk
te offeren op het
brandofferaltaar, des morgens
en des avonds; en zulks naar
alles, wat er geschreven staat
in de wet des HEEREN, die Hij
Israel geboden had.
41 En met hen Heman en
Jeduthun, en de overige
uitgelezenen, die met namen
uitgedrukt zijn om den
HEERE te loven; want Zijn
goedertierenheid is tot in der
eeuwigheid.
42 Met hen dan waren Heman
en Jeduthun, met trompetten
en cimbalen voor degenen,
die zich lieten horen, en met
instrumenten der muziek
Gods; maar de zonen van
Jeduthun waren aan de poort.
43 Alzo toog het ganse volk
henen, een iegelijk in zijn huis;
en David keerde zich, om zijn
huis te gaan zegenen.

17 Het geschiedde nu,
als David in zijn huis
woonde, dat David tot Nathan,
den profeet, zeide: Zie, ik woon
in een cederen huis, maar de
ark des verbonds des HEEREN
onder gordijnen.
2 Toen zeide Nathan tot
David: Doe alles, wat in uw
hart is, want God is met u.
3 Maar het geschiedde in
denzelven nacht, dat het
woord Gods tot Nathan kwam,
zeggende:
4 Ga heen en zeg tot David,
Mijn knecht: Alzo zegt de
HEERE: Gij zult Mij geen huis
bouwen, om in te wonen.
5 Want Ik heb in geen huis
gewoond van dien dag af, dat
Ik Israel heb opgevoerd tot
dezen dag toe; maar Ik ben
gegaan van tent tot tent, en van
tabernakel tot tabernakel.
6 Overal, waar Ik gewandeld
heb met geheel Israel, heb
Ik wel een woord gesproken
tot een van de richters van
Israel, denwelken Ik gebood
Mijn volk te weiden, zeggende:
Waarom bouwt gijlieden Mij
geen cederen huis?
7 Nu dan, alzo zult gij
zeggen tot Mijn knecht, tot
David: Zo zegt de HEERE der
heirscharen: Ik heb u van de

schaapskooi genomen, van
achter de schapen, opdat gij
een voorganger over Mijn volk
Israel zoudt zijn;
8 En Ik ben met u geweest
overal, waar gij heengegaan
zijt, en Ik heb al uw vijanden
uitgeroeid van voor uw
aangezicht; en Ik heb u een
naam gemaakt, gelijk de naam
is der groten, die op de aarde
zijn.
9 En Ik heb voor Mijn volk
Israel een plaats besteld, en
hem geplant, dat hij aan zijn
plaats wone, en niet meer heen
en weder gedreven worde; en
de kinderen der verkeerdheid
zullen hem niet meer krenken,
gelijk als in het eerst.
10 En van die dagen af, dat Ik
geboden heb richters te wezen
over Mijn volk Israel; en heb
al uw vijanden vernederd; ook
heb Ik u te kennen gegeven, dat
u de HEERE een huis bouwen
zal.
11 En het zal geschieden,
als uw dagen zullen vervuld
zijn, dat gij heengaat tot uw
vaderen, zo zal Ik uw zaad na u
doen opstaan, hetwelk uit uw
zonen zijn zal, en Ik zal zijn
koninkrijk bevestigen.
12 Die zal Mij een huis
bouwen, en Ik zal zijn
stoel bevestigen tot in der
eeuwigheid.
13 Ik zal hem tot een Vader
zijn, en hij zal Mij tot een zoon
zijn; en Mijn goedertierenheid
zal Ik van hem niet wenden,
gelijk als Ik die weggenomen
heb van dien, die voor u
geweest is;
14 Maar Ik zal hem in Mijn
huis bestendig maken, en
in Mijn Koninkrijk tot in
eeuwigheid; en zijn stoel zal
vast zijn tot in eeuwigheid.
15 Naar al deze woorden, en
naar dit ganse gezicht, alzo
sprak Nathan tot David.
16 Toen kwam de koning
David in, en bleef voor het
aangezicht des HEEREN, en hij
zeide: Wie ben ik, HEERE God,
en wat is mijn huis, dat Gij mij
tot hiertoe gebracht hebt?
17 En dit is klein in Uw
ogen geweest, o God! daarom
hebt Gij van het huis Uws
knechts tot van verre heen
gesproken, en Gij hebt mij naar
menselijke wijze voorzien met
deze verhoging, o HEERE God!
18 Wat zal David meer bij U
daartoe voegen, vanwege de
eer aan Uw knecht? Doch Gij
kent Uw knecht wel.
19 HEERE, om Uws knechts
wil, en naar Uw hart, hebt Gij al
dezen grote dingen gedaan, om
al deze grote dingen bekend te
maken.
20 HEERE, er is niemand gelijk
Gij, en er is geen God behalve
Gij, naar alles, wat wij met
onze oren gehoord hebben.
21 En wie is als Uw volk
Israel, een enig volk op
de aarde, hetwelk God
heengegaan is Zich tot een
volk te verlossen, dat Gij U
een Naam maaktet van grote
en verschrikkelijke dingen,
met de heidenen uit te stoten
van het aangezicht Uws volks,

hetwelk Gij uit Egypte verlost
hebt?
22 En Gij hebt Uw volk Israel
U ten volk gemaakt tot in der
eeuwigheid; en Gij, HEERE, zijt
hun tot een God geworden.
23 Nu dan, HEERE, het woord,
dat Gij over Uw knecht
gesproken hebt, en over zijn
huis, dat worde waar tot in
eeuwigheid; en doe, gelijk als
Gij gesproken hebt.
24 Ja, het worde waar, en Uw
Naam worde groot gemaakt tot
in eeuwigheid, dat men zegge:
De HEERE der heirscharen, de
God van Israel, is Israels God;
en het huis van David, Uw
knecht, zij bestendig voor Uw
aangezicht.
25 Want Gij, mijn God, hebt
voor het oor Uws knechts
geopenbaard, dat Gij hem een
huis bouwen zoudt; daarom
heeft Uw knecht in zijn
hart gevonden, om voor Uw
aangezicht te bidden.
26 Nu dan, HEERE, Gij zijt die
God; en Gij hebt dit goede over
Uw knecht gesproken.
27 Nu dan, het heeft U beliefd
te zegenen het huis Uws
knechts, dat het in eeuwigheid
voor Uw aangezicht zij; want
Gij, HEERE, hebt het gezegend,
en het zal gezegend zijn in
eeuwigheid.

18 Het geschiedde nu na
dezen, dat David de
Filistijnen sloeg, en hen ten
onderbracht; en hij nam Gath,
en haar onderhorige plaatsen,
uit der Filistijnen hand.
2 Hij sloeg ook de Moabieten,
alzo dat de Moabieten Davids
knechten werden, brengende
geschenken.
3 David sloeg ook
Hadar-ezer, den koning
van Zoba, naar Hamath toe,
toen hij heentoog, om zijn
hand te stellen aan de rivier
Frath.
4 En David nam hem duizend
wagens af, en zeven duizend
ruiters, en twintig duizend man
te voet; en David ontzenuwde
al de wagen paarden; doch
hij behield honderd wagens
daarvan over.
5 En de Syriers van
Damaskus kwamen, om
Hadar-ezer, den koning van
Zoba, te helpen; maar David
sloeg van de Syriers twee en
twintig duizend man.
6 En David legde bezetting
in Syrie van Damaskus,
alzo dat de Syriers Davids
knechten werden, geschenken
brengende. En de HEERE
behoedde David overal, waar
hij heenging.
7 En David nam de gouden
schilden, die bij Hadar-ezers
knechten waren, en hij bracht
ze te Jeruzalem.
8 Ook nam David zeer veel
kopers uit Tibchath, en uit
Chun, steden van Hadar-ezer;
daarvan heeft Salomo de
koperen zee, en de pilaren, en
de koperen vaten gemaakt.
9 Toen Thou, de koning
van Hamath, hoorde, dat
David de ganse heirkracht van
Hadar-ezer, den koning van

Zoba, geslagen had;
10 Zo zond hij zijn zoon Hadoram tot den koning David, om hem naar zijn welstand te vragen, en om hem te zegenen, vanwege dat hij met Hadar-ezer gestreden, en hem verslagen had (want Hadar-ezer voerde oorlog tegen Thou), en alle gouden, en zilveren, en koperen vaten;
11 Deze heiligde de koning David ook den HEERE, met het zilver en het goud, hetwelk hij medegebracht had van al de heidenen: van de Edomieten, en van de Moabieten, en van de kinderen Ammons, en van de Filistijnen, en van de Amalekieten.
12 Ook sloeg Abisai, de zoon van Zeruja, de Edomieten in het Zoutdal, achttien duizend.
13 En hij legde bezetting in Edom, zodat al de Edomieten Davids knechten werden; en de HEERE behoedde David overal, waar hij heenging.
14 Alzo regeerde David over gans Israel, en hij deed zijn gansen volke recht en gerechtigheid.
15 Joab nu, de zoon van Zeruja, was over het heir; en Josafat, de zoon van Ahilud, was kanselier;
16 En Zadok, de zoon van Ahitub, en Abimelech, de zoon van Abjathar, waren priesters, en Sausa schrijver;
17 En Benaja, de zoon van Jojada, was over de Krethi en Plethi; maar de zonen van David waren de eersten aan de hand des konings.

19 En het geschiedde na dezen, dat Nahas, de koning der kinderen Ammons, stierf, en zijn zoon werd koning in zijn plaats.
2 Toen zeide David: Ik zal weldadigheid doen aan Hanun, den zoon van Nahas; want zijn vader heeft weldadigheid aan mij gedaan. Daarom zond David boden, om hem te troosten over zijn vader. Toen de knechten van David in het land der kinderen Ammons tot Hanun kwamen, om hem te troosten,
3 Zo zeiden de vorsten der kinderen Ammons tot Hanun: Eert David uw vader in uw ogen, omdat hij troosters tot u gezonden heeft? Zijn niet zijn knechten tot u gekomen, om te doorzoeken, en om om te keren, en om het land te verspieden?
4 Daarom nam Hanun de knechten van David, en hij beschoor hen, en sneed hun klederen half af tot aan de heupen, en liet hen henengaan.
5 Zij nu gingen henen, en men boodschapte David van deze mannen; en hij zond hun tegemoet; want die mannen waren zeer beschaamd. De koning dan zeide: Blijft te Jericho, totdat ulieder baard weder gewassen zij; komt dan wederom.
6 Toen de kinderen Ammons zagen, dat zij zich stinkende gemaakt hadden bij David,

zo zond Hanun en de
kinderen Ammons duizend
talenten zilvers, om zich
wagenen en ruiters te huren
uit Mesopotamie, en uit
Syrie-Maacha, en uit Zoba;
7 Zodat zij zich huurden twee
en dertig duizend wagenen; en
de koning van Maacha en zijn
volk kwamen en legerden zich
voor Medeba; ook vergaderden
de kinderen Ammons uit hun
steden, en zij kwamen ten
strijde.
8 Toen het David hoorde, zo
zond hij Joab en het ganse heir
met de helden.
9 Als de kinderen Ammons
uitgetogen waren, zo stelden
zij de slagorde voor de poort
der stad; maar de koningen,
die gekomen waren, die waren
bijzonder in het veld.
10 Toen Joab zag, dat de spits
der slagorde van voren en
van achteren tegen hem was,
zo verkoos hij enigen uit alle
uitgelezenen in Israel, en hij
stelde hen in orde tegen de
Syriers aan.
11 En het overige des volks
gaf hij in de hand van zijn
broeder Abisai, en zij stelden
hen in orde tegen de kinderen
Ammons aan.
12 En hij zeide: Indien mij de
Syriers te sterk worden, zo zult
gij mij komen verlossen; en
indien de kinderen Ammons u
te sterk worden, zo zal ik u
verlossen.
13 Wees sterk, en laat ons
sterk zijn voor ons volk, en
voor de steden onzes Gods; de
HEERE nu doe, wat goed is in
Zijn ogen.
14 Toen naderde Joab en het
volk, dat bij hem was, ten
strijde voor het aangezicht der
Syriers; en zij vloden voor zijn
aangezicht.
15 Toen de kinderen Ammons
zagen, dat de Syriers vloden,
zo vloden zij ook voor het
aangezicht van Abisai, zijn
broeder, en zij kwamen in
de stad; en Joab kwam te
Jeruzalem.
16 Als de Syriers zagen, dat zij
voor het aangezicht van Israel
geslagen waren, zo zonden zij
boden, en brachten de Syriers
uit, die aan gene zijde der
rivier woonden; en Sofach, de
krijgsoverste van Hadar-ezer,
toog voor hun aangezicht heen.
17 Toen het David werd
aangezegd, zo vergaderde hij
gans Israel, en hij toog over de
Jordaan, en hij kwam tot hen,
en hij stelde de slagorde tegen
hen. Als David de slagorde
tegen de Syriers gesteld had,
zo streden zij met hem.
18 Doch de Syriers vloden
voor het aangezicht van
Israel, en David versloeg van
de Syriers zeven duizend
wagenen, en veertig duizend
mannen te voet; daartoe
doodde hij Sofach, den
krijgsoverste.
19 Toen de knechten van
Hadar-ezer zagen, dat zij
geslagen waren, voor het
aangezicht van Israel, zo
maakten zij vrede met David,
en dienden hem; en de Syriers

wilden de kinderen Ammons niet meer verlossen.

20 Het geschiedde nu ten tijde van de wederkomst des jaars, ten tijde als de koningen uittrokken, zo voerde Joab de heirkracht, en hij verdierf het land der kinderen Ammons; en hij kwam, en belegerde Rabba; maar David bleef te Jeruzalem. En Joab sloeg Rabba, en verwoestte ze.
2 En David nam de kroon huns konings van zijn hoofd, en hij bevond haar in gewicht een talent gouds, en daar was edelgesteente aan; en zij werd op Davids hoofd gezet, en hij voerde zeer veel roofs uit de stad.
3 Hij voerde ook al het volk uit, dat daarin was, en hij zaagde ze met de zaag, en met ijzeren dorswagens, en met bijlen; en alzo deed David aan al de steden der kinderen Ammons. Toen keerde David wederom met al het volk naar Jeruzalem.
4 En het geschiedde daarna, als de krijg met de Filistijnen te Gezer opstond, toen sloeg Sibchai, de Husathiet, Sippai, die van de kinderen van Rafa was; en zij werden ten ondergebracht.
5 Daarna was er nog een krijg tegen de Filistijnen, en Elhanan, de zoon van Jair, versloeg Lachmi, den broeder van Goliath, den Gethiet, wiens spieshout was als een weversboom.
6 Daarna was er nog een krijg te Gath; en daar was een zeer lang man, en zijn vingeren waren zes en zes, vier en twintig, en hij was ook van Rafa geboren;
7 En hij hoonde Israel, maar Jonathan, de zoon van Simea, den broeder van David, versloeg hem.
8 Dezen waren van Rafa geboren te Gath; en zij vielen door de hand van David, en door de hand zijner knechten.

21 Toen stond de satan op tegen Israel, en hij porde David aan, dat hij Israel telde.
2 En David zeide tot Joab en tot de oversten des volks: Gaat heen, telt Israel van Ber-seba tot Dan toe, en brengt hen tot mij, dat ik hun getal wete.
3 Toen zeide Joab: De HEERE doe tot Zijn volk, gelijk zij nu zijn, honderdmaal meer; zijn zij niet allen, o mijn heer koning, mijn heer tot knechten? Waarom verzoekt mijn heer dit? Waarom zou het Israel tot schuld worden?
4 Doch het woord des konings nam de overhand tegen Joab; derhalve toog Joab uit, en hij doorwandelde gans Israel; daarna kwam hij weder te Jeruzalem.
5 En Joab gaf David de som van het gestelde volk; en gans Israel was elfhonderd duizend man, die het zwaard uittrokken, en Juda vierhonderd duizend, en zeventig duizend man, die het

zwaard uittrokken.
6 Doch Levi en Benjamin
telde hij onder dezelve niet;
want des konings woord was
Joab een gruwel.
7 En deze zaak was kwaad in
de ogen Gods; daarom sloeg Hij
Israel.
8 Toen zeide David tot God:
Ik heb zeer gezondigd, dat ik
deze zaak gedaan heb; maar
neem toch nu de misdaad Uws
knechts weg, want ik heb zeer
zottelijk gehandeld.
9 De HEERE nu sprak tot
Gad, den ziener van David,
zeggende:
10 Ga heen, en spreek tot
David, zeggende: Aldus zegt de
HEERE: Drie dingen leg Ik u
voor; kies u een uit die, dat Ik
u doe.
11 En Gad kwam tot David,
en zeide tot hem: Zo zegt de
HEERE: Neem u uit:
12 Of drie jaren honger, of
drie maanden verteerd te
worden voor het aangezicht
uwer wederpartij, en dat
het zwaard uwer vijanden u
achterhale; of drie dagen het
zwaard des HEEREN, dat is,
de pestilentie in het land, en
een verdervenden engel des
HEEREN in al de landpalen
van Israel? Zo zie nu toe,
wat antwoord ik Dien zal
wedergeven, Die mij gezonden
heeft.
13 Toen zeide David tot Gad:
Mij is zeer bange; laat mij toch
in de hand des HEEREN vallen;
want Zijn barmhartigheden
zijn zeer vele, maar laat mij
in de hand der mensen niet
vallen.
14 De HEERE dan gaf
pestilentie in Israel; en er
vielen van Israel zeventig
duizend man.
15 En God zond een engel
naar Jeruzalem, om die te
verderven; en als hij haar
verdierf, zag het de HEERE, en
het berouwde Hem over dat
kwaad; en Hij zeide tot den
verdervenden engel: Het is
genoeg, trek nu uw hand af.
De engel des HEEREN nu stond
bij den dorsvloer van Ornan,
den Jebusiet.
16 Als David zijn ogen ophief,
zo zag hij den engel des
HEEREN, staande tussen de
aarde en tussen den hemel,
met zijn uitgetrokken zwaard
in zijn hand, uitgestrekt over
Jeruzalem; toen viel David, en
de oudsten, bedekt met zakken,
op hun aangezichten.
17 En David zeide tot God:
Ben ik het niet, die gezegd heb,
dat men het volk tellen zou? Ja,
ik zelf ben het, die gezondigd
en zeer kwalijk gehandeld
heb; maar deze schapen, wat
hebben die gedaan? O HEERE,
mijn God, dat toch Uw hand
tegen mij, en tegen het huis
mijns vaders zij, maar niet
tegen Uw volk ter plage.
18 Toen zeide de engel des
HEEREN tot Gad, dat hij David
zeggen zou, dat David zou
opgaan, om den HEERE een
altaar op te richten op den
dorsvloer van Ornan, den
Jebusiet.

19 Zo ging dan David op
naar het woord van Gad, dat
hij in den Naam des HEEREN
gesproken had.
20 Toen zich Ornan wendde,
zo zag hij den engel; en zijn
vier zonen, die bij hem waren,
verstaken zich; en Ornan
dorste tarwe.
21 En David kwam tot Ornan;
en Ornan zag toe, en zag David;
zo ging hij uit den dorsvloer,
en boog zich neder voor David,
met het aangezicht ter aarde.
22 En David zeide tot
Ornan: Geef mij de plaats
des dorsvloers, dat ik op
dezelve den HEERE een altaar
bouwe; geef ze mij voor het
volle geld, opdat deze plage
opgehouden worde van over
het volk.
23 Toen zeide Ornan tot
David: Neem ze maar henen,
en mijn heer de koning doe
wat goed is in zijn ogen; zie,
ik geef deze runderen tot
brandofferen, en deze sleden
tot hout, en de tarwe tot
spijsoffer; ik geef het al.
24 En de koning David zeide
tot Ornan: Neen, maar ik zal
het zekerlijk kopen voor het
volle geld; want ik zal voor den
HEERE niet nemen wat uw is,
dat ik een brandoffer om niet
offere.
25 En David gaf aan Ornan
voor die plaats zeshonderd
gouden sikkelen van gewicht.
26 Toen bouwde David aldaar
den HEERE een altaar, en
hij offerde brandofferen en
dankofferen. Als hij den HEERE
aanriep, zo antwoordde Hij
hem door vuur uit den hemel,
op het brandofferaltaar.
27 En de HEERE zeide tot den
engel, dat hij zijn zwaard weder
in zijn schede steken zou.
28 Ter zelfder tijd, toen
David zag, dat de HEERE
hem geantwoord had op den
dorsvloer van Ornan, den
Jebusiet, zo offerde hij aldaar;
29 Want de tabernakel des
HEEREN, dien Mozes in de
woestijn gemaakt had, en het
altaar des brandoffers, was
te dier tijd op de hoogte te
Gibeon.
30 David nu kon niet
heengaan voor hetzelve,
om God te zoeken; want
hij was verschrikt voor het
zwaard van den engel des
HEEREN.

22 En David zeide: Hier
zal het huis Gods des
HEEREN zijn, en hier zal het
altaar des brandoffers voor
Israel zijn.
2 En David zeide, dat
men vergaderen zou de
vreemdelingen, die in het
land Israels waren; en hij
bestelde steenhouwers, om uit
te houwen stenen, welke men
behouwen zou, om het huis
Gods te bouwen.
3 En David bereidde ijzer in
menigte, tot nagelen aan de
deuren der poorten, en tot de
samenvoegingen; ook koper in
menigte, zonder gewicht;
4 En cederenhout zonder
getal; want de Sidoniers en

de Tyriers brachten tot David
cederenhout in menigte.
5 Want David zeide: Mijn
zoon Salomo is een jongeling
en teder; en het huis, dat
men den HEERE bouwen zal,
zal men ten hoogste groot
maken, tot een Naam en tot
heerlijkheid in alle landen; ik
zal hem nu voorraad bereiden.
Alzo bereidde David voorraad
in menigte voor zijn dood.
6 Toen riep hij zijn zoon
Salomo, en gebood hem den
HEERE, den God Israels, een
huis te bouwen.
7 En David zeide tot Salomo:
Mijn zoon, wat mij aangaat, het
was in mijn hart den Naam des
HEEREN, mijns Gods, een huis
te bouwen;
8 Doch het woord des
HEEREN geschiedde tot mij,
zeggende: Gij hebt bloed in
menigte vergoten, want gij
hebt grote krijgen gevoerd;
gij zult Mijn Naam geen
huis bouwen, dewijl gij veel
bloeds op de aarde voor Mijn
aangezicht vergoten hebt.
9 Zie, de zoon, die u geboren
zal worden, die zal een man
der rust zijn, want Ik zal hem
rust geven van al zijn vijanden
rondom henen; want zijn naam
zal Salomo zijn, en Ik zal vrede
en stilte over Israel geven in
zijn dagen.
10 Die zal Mijn Naam een huis
bouwen, en die zal Mij tot een
zoon zijn, en Ik hem tot een
Vader; en Ik zal den troon zijns
rijks over Israel bevestigen tot
in eeuwigheid.
11 Nu, mijn zoon, de HEERE
zal met u zijn, en gij zult
voorspoedig zijn, en zult het
huis des HEEREN, uws Gods,
bouwen, gelijk als Hij van u
gesproken heeft.
12 Alleenlijk de HEERE geve
u kloekheid en verstand, en
geve u bevel over Israel, en dat
om te onderhouden de wet des
HEEREN, uws Gods.
13 Dan zult gij voorspoedig
zijn, als gij waarnemen zult
te doen de inzettingen en de
rechten, die de HEERE aan
Mozes geboden heeft over
Israel. Wees sterk en heb
goeden moed, vrees niet, en
wees niet verslagen!
14 Zie daar, ik heb in mijn
verdrukking voor het huis
des HEEREN bereid honderd
duizend talenten gouds, en
duizend maal duizend talenten
zilvers; en des kopers en des
ijzers is geen gewicht, want
het is er in menigte; ik heb ook
hout en stenen bereid; doe gij
er nog meer bij.
15 Ook zijn er bij u in
menigte, die het werk
kunnen doen, houwers, en
werkmeesters in steen en
hout, en allerlei wijze lieden in
allerlei werk.
16 Des gouds, des zilvers, en
des kopers, en des ijzers is geen
getal; maak u op, en doe het, en
de HEERE zal met u zijn.
17 Ook gebood David aan alle
vorsten van Israel, dat zij zijn
zoon Salomo helpen zouden,
zeggende:

18 Is niet de HEERE, uw God,
met ulieden, en heeft u rust
gegeven rondom henen? Want
Hij heeft de inwoners des
lands in mijn hand gegeven,
en dit land is onderworpen
geworden voor het aangezicht
des HEEREN, envoor het
aangezicht Zijns volks.
19 Zo begeeft dan nu uw hart
en uw ziel, om te zoeken den
HEERE, uw God, en maakt u op,
en bouwt het heiligdom Gods
des HEEREN; dat men de ark
des verbonds des HEEREN en
de heilige vaten Gods in dit
huis brenge, dat den Naam des
HEEREN zal gebouwd worden.

23 Toen nu David oud
was en zat van dagen,
maakte hij zijn zoon Salomo
tot koning over Israel.
2 En hij vergaderde al de
vorsten van Israel, ook de
priesters en de Levieten.
3 En de Levieten werden
geteld, van dertig jaren af
en daarboven; en hun getal
was, naar hun hoofden,
aan mannen, acht en dertig
duizend.
4 Uit dezen waren er vier
en twintig duizend om het
werk van het huis des HEEREN
aan te drijven; en zes duizend
ambtlieden en rechters;
5 En vier duizend poortiers,
en vier duizend lofzangers des
HEEREN, met instrumenten, die
ik gemaakt heb, zeide David,
om lof te zingen.
6 En David verdeelde hen in
verdelingen, naar de kinderen
van Levi, Gerson, Kehath en
Merari.
7 Uit de Gersonieten waren
Ladan en Simei.
8 De kinderen van Ladan
waren dezen: Jehiel, het hoofd,
en Zetham, en Joel; drie.
9 De kinderen van Simei
waren Selomith, en Haziel,
en Haran, drie; dezen waren
de hoofden der vaderen van
Ladan.
10 De kinderen van Simei nu
waren Jahath, Zina, en Jeus, en
Beria; dezen waren de kinderen
van Simei; vier.
11 En Jahath was het hoofd,
en Zizza de tweede; maar
Jeus en Beria hadden niet vele
kinderen; daarom waren zij in
het vaderlijke huis maar van
een telling.
12 De kinderen van Kehath
waren Amram, Jizhar, Hebron
en Uzziel; vier.
13 De kinderen van Amram
waren Aaron en Mozes. Aaron
nu werd afgezonderd, dat
hij heiligde de allerheiligste
dingen, hij en zijn zonen, tot in
eeuwigheid, om te roken voor
het aangezicht des HEEREN,
om Hem te dienen en om in
Zijn Naam tot in eeuwigheid
te zegenen.
14 Aangaande nu Mozes,
den man Gods, zijn kinderen
werden genoemd onder den
stam van Levi.
15 De kinderen van Mozes
waren Gersom en Eliezer.
16 Van de kinderen van
Gersom was Sebuel het hoofd.

17 De kinderen van Eliezer
nu waren dezen: Rehabja
het hoofd; en Eliezer had
geen andere kinderen, maar
de kinderen van Rehabja
vermeerderden ten hoogste.
18 Van de kinderen van Jizhar
was Selomith het hoofd.
19 Aangaande de kinderen
van Hebron: Jeria was het
hoofd, Amarja de tweede,
Jahaziel de derde, en Jekameam
de vierde.
20 Aangaande de kinderen
van Uzziel: Micha was het
hoofd, en Jissia de tweede.
21 De kinderen van Merari
waren Maheli en Musi; de
kinderen van Maheli waren
Eleazar en Kis.
22 En Eleazar stierf, en hij had
geen zonen, maar dochters;
en de kinderen van Kis, haar
broeders, namen ze.
23 De kinderen van Musi
waren Maheli, en Eder, en
Jeremoth; drie.
24 Dit zijn de kinderen van
Levi, naar het huis hunner
vaderen, de hoofden der
vaderen, naar hun gerekenden
in het getal der namen naar
hun hoofden, doende het werk
van den dienst van het huis
des HEEREN van twintig jaren
oud en daarboven.
25 Want David had gezegd:
De HEERE, de God Israels, heeft
Zijn volk rust gegeven, en Hij
zal te Jeruzalem wonen tot in
eeuwigheid.
26 En ook aangaande
de Levieten, dat zij den
tabernakel, noch enig van
deszelfs gereedschap, tot
deszelfs dienst behorende, niet
meer zouden dragen.

27 Want naar de laatste
woorden van David werden
de kinderen van Levi geteld,
van twintig jaren oud en
daarboven;

28 Omdat hun standplaats
was aan de hand der zonen
van Aaron in den dienst van
het huis des HEEREN, over
de voorhoven, en over de
kameren, en over de reiniging
van alle heilige dingen, en het
werk van den dienst van het
huis Gods;

29 Te weten tot het brood
der toerichting, en tot de
meelbloem ten spijsoffer, en
tot ongezuurde vladen, en tot
de pannen, en tot het gerooste,
en tot alle mate en afmeting;

30 En om alle morgens te
staan, om den HEERE te loven
en te prijzen; en desgelijks des
avonds;

31 En tot al het offeren der
brandofferen des HEEREN, op
de sabbatten, op de nieuwe
maanden, en op de gezette
hoogtijden in getal, naar de
wijze onder hen, geduriglijk,
voor het aangezicht des
HEEREN;

32 En dat zij de wacht van de
tent der samenkomst zouden
waarnemen, en de wacht
des heiligdoms, en de wacht
der zonen van Aaron, hun
broederen, in den dienst van
het huis des HEEREN.

24 Aangaande nu de kinderen van Aaron, dit waren hun verdelingen. De zonen van Aaron waren Nadab, en Abihu, Eleazar en Ithamar.
2 Maar Nadab stierf, en Abihu, voor het aangezicht huns vaders, en zij hadden geen kinderen. En Eleazar en Ithamar bedienden het priesterambt.
3 David nu verdeelde hen, en Zadok uit de kinderen van Eleazar, en Abimelech uit de kinderen van Ithamar, naar hun ambt in hun dienst.
4 En van de kinderen van Eleazar werden meer gevonden tot hoofden der mannen, dan van de kinderen van Ithamar, als zij hen afdeelden; van de kinderen van Eleazar waren zestien hoofden der vaderlijke huizen, maar van de kinderen van Ithamar, naar hun vaderlijke huizen, acht.
5 En zij deelden hen door loten af, dezen met genen; want de oversten des heiligdoms en de oversten Gods waren uit de kinderen van Eleazar en van de kinderen van Ithamar.
6 En Semaja, de zoon van Nethaneel, de schrijver, uit de Levieten, schreef hen op, voor het aangezicht des konings, en van de vorsten, en van den priester Zadok, en van Achimelech, den zoon van Abjathar, en van de hoofden der vaderen onder de priesters en onder de Levieten; een vaderlijk huis werd genomen voor Eleazer, en desgelijks werd genomen voor Ithamar.
7 Het eerste lot nu ging uit voor Jojarib, het tweede voor Jedaja,
8 Het derde voor Harim, het vierde voor Seorim,
9 Het vijfde voor Malchia, het zesde voor Mijamin,
10 Het zevende voor Hakkoz, het achtste voor Abia,
11 Het negende voor Jesua, het tiende voor Sechanja,
12 Het elfde voor Eljasib, het twaalfde voor Jakim,
13 Het dertiende voor Huppa, het veertiende voor Jesebeab,
14 Het vijftiende voor Bilga, het zestiende voor Immer,
15 Het zeventiende voor Hezir, het achttiende voor Happizzes,
16 Het negentiende voor Petahja, het twintigste voor Jehezkel,
17 Het een en twintigste voor Jachin, het twee en twintigste voor Gamul,
18 Het drie en twintigste voor Delaja, het vier en twintigste voor Maazja.
19 Het ambt van dezen in hun dienst was te gaan in het huis des HEEREN, naar hun ordening door de hand van Aaron, huns vaders; gelijk als hem de HEERE, de God Israels, geboden had.
20 Van de overige kinderen van Levi nu, was van de kinderen van Amram Subael, van de kinderen van Subael was Jechdeja.

21 Aangaande Rehabja: van
de kinderen van Rehabja was
Jissia het hoofd.
22 Van de Jizharieten was
Selomoth; van de kinderen van
Selomoth was Jahath.
23 En van de kinderen van
Hebron was Jeria de eerste,
Amarja de tweede, Jahaziel de
derde, Jekameam de vierde.
24 Van de kinderen van Uzziel
was Micha; van de kinderen
van Micha was Samir;
25 De broeder van Micha was
Jissia; van de kinderen van
Jissia was Zecharja.
26 De kinderen van Merari
waren Maheli en Musi. De
kinderen van Jaazia waren
Beno.
27 De kinderen van Merari
van Jaazia waren Beno, en
Soham, en Zakkur, en Hibri.
28 Van Maheli was Eleazar; en
die had geen kinderen.
29 Aangaande Kis: de
kinderen van Kis waren
Jerahmeel.
30 En de kinderen van
Musi waren Maheli, en Eder,
en Jerimoth. Dezen zijn de
kinderen der Levieten, naar
hun vaderlijke huizen.
31 En zij wierpen ook
loten, nevens hun broederen,
de zonen van Aaron, voor
het aangezicht van den
koning David, en Zadok,
en Achimelech, en van de
hoofden der vaderen onder
de priesteren en onder de
Levieten; het hoofd der
vaderen tegen zijn kleinsten
broeder.

25 En David, mitsgaders
de oversten des heirs,
scheidde af tot den dienst,
van de kinderen van Asaf, en
van Heman, en van Jeduthun,
die met harpen, met luiten
en met cimbalen profeteren
zouden; en die onder hen
geteld werden, waren mannen,
bekwaam tot het werk van hun
dienst.
2 Van de kinderen van Asaf
waren Zakkur, en Jozef, en
Nethanja, en Asarela, kinderen
van Asaf; aan de hand van
Asaf, die aan des konings
handen profeteerde.
3 Aangaande Jeduthun:
de kinderen van Jeduthun
waren Gedalja, en Zeri, en
Jesaja, Hasabja en Mattithja,
zes; aan de handen van hun
vader Jeduthun, op harpen
profeterende met den HEERE te
danken en te loven.
4 Aangaande Heman: de
kinderen van Heman waren
Bukkia, Mattanja, Uzziel,
Sebuel, en Jerimoth, Hananja,
Hanani, Eliatha, Giddalti, en
Romamthi-Ezer, Josbekasa,
Mallothi, Hothir, Mahazioth.
5 Deze allen waren kinderen
van Heman, den ziener des
konings, in de woorden Gods,
om den hoorn te verheffen;
want God had Heman veertien
zonen gegeven, en drie
dochters.
6 Dezen waren altemaal aan
de handen huns vaders gesteld
tot het gezang van het huis des
HEEREN, op cimbalen, luiten,
en harpen, tot den dienst van

het huis Gods, aan de handen
van den koning, van Asaf,
Jeduthun, en van Heman.
7 En hun getal met hun
broederen, die geleerd waren
in het gezang des HEEREN, allen
meesters, was tweehonderd
acht en tachtig.
8 En zij wierpen de loten over
de wacht, tegen elkander, zo
de kleinen, als de groten, den
meester met den leerling.
9 Het eerste lot nu ging uit
voor Asaf, namelijk voor Jozef.
Het tweede voor Gedalja; hij en
zijn broederen, en zijn zonen,
waren twaalf.
10 Het derde voor Zakkur;
zijn zonen en zijn broederen,
twaalf.
11 Het vierde voor Jizri;
zijn zonen en zijn broederen,
twaalf.
12 Het vijfde voor Nethanja;
zijn zonen en zijn broederen,
twaalf.
13 Het zesde voor Bukkia;
zijn zonen en zijn broederen,
twaalf.
14 Het zevende voor Jesarela;
zijn zonen en zijn broederen,
twaalf.
15 Het achtste voor Jesaja;
zijn zonen en zijn broederen,
twaalf.
16 Het negende voor
Mattanja; zijn zonen en
zijn broederen, twaalf.
17 Het tiende voor Simei;
zijn zonen en zijn broederen,
twaalf.
18 Het elfde voor Azareel;
zijn zonen en zijn broederen,
twaalf.
19 Het twaalfde voor Hasabja;
zijn zonen en zijn broederen,
twaalf.
20 Het dertiende voor Subael;
zijn zonen en zijn broederen,
twaalf.
21 Het veertiende voor
Mattithja; zijn zonen en zijn
broederen, twaalf.
22 Het vijftiende voor
Jeremoth; zijn zonen en zijn
broederen, twaalf.
23 Het zestiende voor
Hananja; zijn zonen en
zijn broederen, twaalf.
24 Het zeventiende voor
Josbekasa; zijn zonen en zijn
broederen, twaalf.
25 Het achttiende voor
Hanani; zijn zonen en zijn
broederen, twaalf.
26 Het negentiende voor
Mallothi; zijn zonen en zijn
broederen; twaalf.
27 Het twintigste voor
Eliatha; zijn zonen en zijn
broederen; twaalf.
28 Het een en twintigste voor
Hothir; zijn zonen en zijn
broederen, twaalf.
29 Het twee en twintigste
voor Giddalti; zijn zonen en
zijn broederen, twaalf.
30 Het drie en twintigste voor
Mahazioth; zijn zonen en zijn
broederen, twaalf.
31 Het vier en twintigste voor
Romamthi-Ezer; zijn zonen en
zijn broederen, twaalf.

26 Aangaande de
verdelingen der
poortiers: van de Korahieten
was Meselemja, de zoon van

Kore, van de kinderen van
Asaf.
2 Meselemja nu had
kinderen; Zecharja was de
eerstgeborene, Jediael de
tweede, Zebadja de derde,
Jathniel de vierde,
3 Elam de vijfde, Johanan de
zesde, Eljoenai de zevende.
4 Obed-Edom had ook
kinderen: Semaja was de
eerstgeborene, Jozabad de
tweede, Joah de derde, en
Sachar de vierde, en Nethaneel
de vijfde.
5 Ammiel de zesde, Issaschar
de zevende, Peullethai de
achtste; want God had hem
gezegend.
6 Ook werden zijn zoon
Semaja kinderen geboren,
heersende over het huis huns
vaders; want zij waren kloeke
helden.
7 De kinderen van Semaja
waren Othni, en Refael,
en Obed, en Elzabad, zijn
broeders, kloeke lieden; Elihu,
en Semachja.
8 Deze allen waren uit de
kinderen van Obed-Edom;
zij, en hun kinderen, en hun
broeders, kloeke mannen in
kracht tot den dienst; daar
waren er twee en zestig van
Obed-Edom.
9 Meselemja nu had kinderen
en broeders, kloeke lieden,
achttien.
10 En Hosa, uit de kinderen
van Merari, had zonen; Simri
was het hoofd; (alhoewel hij
de eerstgeborene niet was,
nochtans stelde hem zijn vader
tot een hoofd).
11 Hilkia was de tweede,
Tebalja de derde, Zecharja
de vierde; al de kinderen en
broederen van Hosa waren
dertien.
12 Uit dezen waren de
verdelingen der poortiers
onder de hoofden der mannen,
tot de wachten tegen hun
broederen, om te dienen in het
huis des HEEREN.
13 En zij wierpen de loten, zo
de kleinen als de groten, naar
hun vaderlijke huizen, tot elke
poort.
14 Het lot nu tegen het oosten
viel op Salemja; maar voor
zijn zoon Zecharja, die een
verstandig raadsman was,
wierp men de loten, en zijn
lot is uitgekomen tegen het
noorden;
15 Obed-Edom tegen het
zuiden; en voor zijn kinderen
het huis der schatkameren.
16 Suppim en Hosa tegen
het westen, met de poort
Schallechet, bij den opgaanden
hogen weg, wacht tegenover
wacht.
17 Tegen het oosten waren
zes Levieten; tegen het
noorden des daags vier; tegen
het zuiden des daags vier; maar
bij de schatkameren twee en
twee.
18 Aan Parbar tegen het
westen waren er vier bij den
hogen weg, twee bij Parbar.
19 Dit zijn de verdelingen der
poortiers van de kinderen der
Korahieten, en der kinderen
van Merari.

20 Ook was, van de Levieten, Ahia over de schatten van het huis Gods, en over de schatten der geheiligde dingen.
21 Van de kinderen van Ladan, kinderen van den Gersonieten Ladan; van Ladan, den Gersoniet, waren hoofden der vaderen Jehieli.
22 De kinderen van Jehieli waren Zetham en Joel, zijn broeder; dezen waren over de schatten van het huis des HEEREN.
23 Voor de Amramieten, van de Jizharieten, van de Hebronieten, van de Uzzielieten,
24 En Sebuel, de zoon van Gersom, den zoon van Mozes, was overste over de schatten.
25 Maar zijn broeders van Eliezer waren dezen: Rehabja was zijn zoon, en Jesaja zijn zoon, en Joram zijn zoon, en Zichri zijn zoon, en Selomith zijn zoon.
26 Deze Selomith en zijn broederen waren over al de schatten der heilige dingen, die de koning David geheiligd had, mitsgaders de hoofden der vaderen, de oversten over duizenden en honderden, en de oversten des heirs;
27 Van de krijgen en van den buit hadden zij het geheiligd, om het huis des HEEREN te onderhouden.
28 Ook alles, wat Samuel, de ziener, geheiligd had, en Saul, de zoon van Kis, en Abner, de zoon van Ner, en Joab, de zoon van Zeruja; al wat iemand geheiligd had, was onder de hand van Selomith en zijn broederen.
29 Van de Jizharieten waren Chenanja en zijn zonen tot het buitenwerk in Israel, tot ambtlieden en tot rechters.
30 Van de Hebronieten was Hasabja, en zijn broeders, kloeke mannen, duizend en zevenhonderd, over de ambten van Israel op deze zijde van de Jordaan tegen het westen, over al het werk des HEEREN, en tot den dienst des konings.
31 Van de Hebronieten was Jeria het hoofd, van de Hebronieten zijner geslachten onder de vaderen; in het veertigste jaar des koninkrijks van David zijn er gezocht en onder hen gevonden kloeke helden in Jaezer in Gilead.
32 En zijn broeders waren kloeke lieden, twee duizend en zevenhonderd hoofden der vaderen; en de koning David stelde hen over de Rubenieten, en Gadieten, en den halven stam der Manassieten, tot alle zaken Gods en de zaken des konings.

27 Dit nu zijn de kinderen Israels naar hun getal, de hoofden der vaderen, en de oversten der duizenden en der honderden, met hun ambtlieden, den koning dienende in alle zaken der verdelingen, aangaande en afgaande van maand tot maand in al de maanden des jaars; elke verdeling was vier

en twintig duizend.
2 Over de eerste verdeling in de eerste maand was Jasobam, de zoon van Zabdiel; en in zijn verdeling waren er vier en twintig duizend.
3 Hij was uit de kinderen van Perez, het hoofd van al de oversten der heiren in de eerste maand.
4 En over de verdeling in de tweede maand was Dodai, de Ahohiet, en over zijn verdeling was Mikloth ook voorganger; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend.
5 De derde overste des heirs in de derde maand was Benaja, de zoon van Jojada, den opperambtman; die was het hoofd; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend.
6 Deze Benaja was een held van de dertig, en over de dertig; en over zijn verdeling was Ammizabad, zijn zoon.
7 De vierde, in de vierde maand, was Asahel, de broeder van Joab, en na hem Zebadja, zijn zoon; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend.
8 De vijfde, in de vijfde maand, was Samhuth, de Jizrahiet, de overste; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend.
9 De zesde, in de zesde maand, was Ira, de zoon van Ikkes, de Thekoiet; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend.
10 De zevende, in de zevende maand, was Helez, de Peloniet, uit de kinderen van Efraim; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend.
11 De achtste, in de achtste maand, was Sibbechai, de Husathiet, van de Zerahieten; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend.
12 De negende, in de negende maand, was Abiezer, de Anathothiet; van de Benjaminieten; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend.
13 De tiende, in de tiende maand, was Maharai, de Nethofathiet, van de Zerahieten; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend.
14 De elfde, in de elfde maand, was Benaja, de Pirhathoniet, van de kinderen van Efraim; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend.
15 De twaalfde, in de twaalfde maand, was Heldai, de Nethofathiet, van Othniel; in zijn verdeling waren er ook vier en twintig duizend.
16 Doch over de stammen van Israel waren dezen: over de Rubenieten was Eliezer, de zoon van Zichri, voorganger; over de Simeonieten was Sefatja, de zoon van Maacha;
17 Over de Levieten was Hasabja, de zoon van Kemuel; over de Aaronieten was Zadok;
18 Over Juda was Elihu, uit de broederen van David; over Issaschar was Omri, de zoon van Michael;

19 Over Zebulon was Jismaja, de zoon van Obadja; over Nafthali was Jerimoth, de zoon van Azriel;

20 Over de kinderen van Efraim was Hosea, de zoon van Azarja; over den halven stam van Manasse was Joel, de zoon van Pedaja;

21 Over half Manasse, in Gilead, was Jiddo, de zoon van Zecharja; over Benjamin was Jaasiel, de zoon van Abner;

22 Over Dan was Azarel, de zoon van Jeroham. Dezen waren de oversten der stammen van Israel.

23 Maar David nam het getal van die niet op, die twintig jaren oud en daar beneden waren; omdat de HEERE gezegd had, dat Hij Israel vermenigvuldigen zou als de sterren des hemels.

24 Joab, de zoon van Zeruja, had begonnen te tellen, maar hij voleindde het niet, omdat er deshalve een grote toorn over Israel gekomen was; daarom is het getal niet opgebracht in de rekening der kronieken van den koning David.

25 En over de schatten des konings was Azmaveth, de zoon van Adiel; en over de schatten op het land, in de steden, en in de dorpen, en in de torens, was Jonathan, de zoon van Uzzia.

26 En over die, die het akkerwerk deden, in de landbouwing, was Esri, de zoon van Chelub.

27 En over de wijngaarden was Simei, de Ramathiet; maar over hetgeen dat van de wijnstokken kwam tot de schatten des wijns, was Zabdi, de Sifmiet.

28 En over de olijfgaarden en de wilde vijgebomen, die in de laagte waren, was Baal-Hanan, de Gederiet; maar Joas was over de schatten der olie.

29 En over de runderen, die in Saron weidden, was Sitrai, de Saroniet; maar over de runderen in de laagten, was Safat, de zoon van Adlai.

30 En over de kemelen was Obil, de Ismaeliet; en over de ezelinnen was Jechdeja, de Meronothiet.

31 En over het kleine vee was Jaziz, de Hageriet. Alle dezen waren oversten over de have, die de koning David had.

32 En Jonathan, Davids oom, was raad, een verstandig man; hij was ook schrijver; Jehiel nu, de zoon van Hachmoni, was bij de zonen des konings.

33 En Achitofel was raad des konings; en Husai, de Archiet, was des konings vriend.

34 En na Achitofel was Jojada, de zoon van Benaja, en Abjathar; maar Joab was des konings krijgsoverste.

28 Toen vergaderde David te Jeruzalem alle oversten van Israel, de oversten der stammen, en de oversten der verdelingen, den koning dienende, en de oversten der duizenden, en de

oversten der honderden, en de
oversten van alle have en vee
des konings en zijner zonen,
met de kamerlingen, en de
helden, ja, allen kloeken held.
2 En de koning David stond
op zijn voeten, en hij zeide:
Hoort mij, mijn broeders, en
mijn volk! Ik had in mijn hart
een huis der rust voor de ark
des verbonds des HEEREN te
bouwen, en voor de voetbank
der voeten onzes Gods, en ik
heb gereedschap gemaakt om
te bouwen.
3 Maar God heeft tot mij
gezegd: Gij zult Mijn Naam
geen huis bouwen, want gij zijt
een krijgsman, en gij hebt veel
bloeds vergoten.
4 Nu heeft mij de HEERE,
de God Israels, verkoren uit
mijns vaders ganse huis, dat ik
tot koning over Israel wezen
zou in eeuwigheid; want Hij
heeft Juda tot een voorganger
verkoren, en mijns vaders huis
in het huis van Juda; en onder
de zonen mijns vaders heeft Hij
een welgevallen aan mij gehad,
dat Hij mij ten koning maakte
over gans Israel.
5 En uit al mijn zonen (want
de HEERE heeft mij vele zonen
gegeven) zo heeft Hij mijn
zoon Salomo verkoren, dat hij
zitten zou op den stoel des
koninkrijks des HEEREN over
Israel.
6 En Hij heeft tot mij gezegd:
Uw zoon Salomo, die zal
Mijn huis en Mijn voorhoven
bouwen; want Ik heb hem Mij
uitverkoren tot een zoon, en Ik
zal hem tot een Vader zijn.
7 En Ik zal zijn koninkrijk
bevestigen tot in eeuwigheid,
indien hij sterk wezen zal, om
Mijn geboden en Mijn rechten
te doen, gelijk te dezen dage.
8 Nu dan, voor de ogen van
het ganse Israel, de gemeente
des HEEREN, en voor de oren
onzes Gods, houdt en zoekt
al de geboden des HEEREN,
uws Gods; opdat gijlieden
dit goede land erfelijk bezit,
en uw kinderen na u tot in
eeuwigheid doet erven.
9 En gij, mijn zoon Salomo,
ken den God uws vaders, en
dien Hem met een volkomen
hart en met een willige ziel;
want de HEERE doorzoekt
alle harten, en Hij verstaat al
het gedichtsel der gedachten;
indien gij Hem zoekt, Hij zal
van u gevonden worden; maar
indien gij Hem verlaat, Hij zal
u tot in eeuwigheid verstoten.
10 Zie nu toe, want de HEERE
heeft u verkoren, dat gij een
huis ten heiligdom bouwt;
wees sterk, en doe het.
11 En David gaf zijn zoon
Salomo een voorbeeld
van het voorhuis, met
zijn behuizingen, en
zijn schatkameren, en
zijn opperzalen, en zijn
binnenkameren, en van het
huis des verzoendeksels;
12 En een voorbeeld van
alles, wat bij hem door den
Geest was, namelijk van de
voorhoven van het huis des
HEEREN, en van alle kameren
rondom; tot de schatten van

het huis Gods, en tot de
schatten der heilige dingen;
13 En van de verdelingen der
priesteren en der Levieten, en
van alle werk van den dienst
van het huis des HEEREN, en
van alle vaten van den dienst
van het huis des HEEREN.
14 Het goud gaf hij naar het
goudgewicht, tot alle vaten van
elken dienst; ook zilver tot alle
zilveren vaten bij gewicht, tot
al de vaten van elken dienst;
15 En het gewicht tot de
gouden kandelaars, en hun
gouden lampen, naar het
gewicht van elken kandelaar
en zijn lampen; ook tot de
zilveren kandelaars, naar het
gewicht van een kandelaar en
zijn lampen, naar den dienst
van elken kandelaar.
16 Ook gaf hij het goud naar
het gewicht tot de tafelen
der toerichting, tot elke tafel,
en het zilver tot de zilveren
tafelen;
17 En louter goud tot
de krauwelen, en tot de
sprengbekkens, en tot de
schotelen, en tot gouden
bekers, het gewicht tot elken
beker, desgelijks tot zilveren
bekers, tot elken beker het
gewicht;
18 En tot het reukaltaar
gelouterd goud in gewicht;
en goud tot het voorbeeld
des wagens, te weten der
cherubim, die de vleugels
zouden uitbreiden, en de ark
des verbonds des HEEREN
overdekken.
19 Dit alles heeft men mij,
zeide David, bij geschrift te
verstaan gegeven van de hand
des HEEREN, te weten al de
werken dezes voorbeelds.
20 En David zeide tot zijn
zoon Salomo: Wees sterk,
en heb goeden moed, en doe
het, vrees niet, en wees niet
verslagen; want de HEERE God,
mijn God, zal met u zijn; Hij
zal u niet begeven, en Hij zal u
niet verlaten, totdat gij al het
werk tot den dienst van het
huis des HEEREN zult volbracht
hebben.
21 En zie, daar zijn de
verdelingen der priesteren en
der Levieten, tot allen dienst
van het huis Gods; en bij
u zijn tot alle werk allerlei
vrijwilligen, met wijsheid tot
allen dienst, ook de vorsten,
en het ganse volk, bereid tot al
uw bevelen.

29 Verder zeide de koning
David tot de ganse
gemeente: God heeft mijn
zoon Salomo alleen verkoren,
een jongeling en teder; dit
werk daarentegen is groot,
want het is geen paleis voor
een mens, maar voor God, den
HEERE.
2 Ik heb nu uit al mijn
kracht bereid tot het huis
mijns Gods, goud tot gouden,
en zilver tot zilveren, en
koper tot koperen, ijzer tot
ijzeren, en hout tot houten
werken; sardonixstenen
en vervullende stenen,
versierstenen en borduursel,
en allerlei kostelijke stenen, en

marmerstenen in menigte.
3 En daartoe, uit mijn
welgevallen tot het huis mijns
Gods, geef ik het bijzonder
goud en zilver, dat ik heb,
tot het huis mijns Gods
daarenboven, behalve al wat
ik ten huize des heiligdoms
bereid heb;
4 Drie duizend talenten
gouds, van het goud van
Ofir, en zeven duizend talenten
gelouterd zilver, om de wanden
der huizen te overtrekken;
5 Goud tot de gouden, en
zilver tot de zilveren vaten, en
tot alle werk, door de hand der
werkmeesteren te maken. En
wie is er willig, heden zijn hand
den HEERE te vullen?
6 Toen gaven vrijwillig de
oversten der vaderen, en de
oversten der stammen van
Israel, en de oversten der
duizenden en der honderden,
en de oversten van het werk
des konings;
7 En zij gaven, tot den dienst
van het huis Gods, vijf duizend
talenten gouds, en tien duizend
drachmen, en tien duizend
talenten zilvers, en achttien
duizend talenten kopers, en
honderd duizend talenten
ijzers.
8 En bij wien stenen
gevonden werden, die gaven
zij in den schat van het huis
des HEEREN, onder de hand
van Jehiel, den Gersoniet.
9 En het volk was verblijd
over hun vrijwillig geven; want
zij gaven met een volkomen
hart den HEERE vrijwillig; en de
koning David verblijdde zich
ook met grote blijdschap.
10 Daarom loofde David den
HEERE voor de ogen der ganse
gemeente; en David zeide:
Geloofd zijt Gij, HEERE, God
van onzen vader Israel, van
eeuwigheid tot in eeuwigheid!
11 Uw, o HEERE, is de
grootheid, en de macht,
en de heerlijkheid, en de
overwinning, en de majesteit;
want alles, wat in den hemel
en op aarde is, is Uw: Uw, o
HEERE, is het Koninkrijk, en
Gij hebt U verhoogd tot een
Hoofd boven alles.
12 En rijkdom en eer zijn voor
Uw aangezicht, en Gij heerst
over alles; en in Uw hand is
kracht en macht; ook staat
het in Uw hand alles groot te
maken en sterk te maken.
13 Nu dan, onze God, wij
danken U, en loven den Naam
Uwer heerlijkheid.
14 Want wie ben ik, en wat
is mijn volk, dat wij de macht
zouden verkregen hebben, om
vrijwillig te geven als dit is?
Want het is alles van U, en wij
geven het U uit Uw hand.
15 Want wij zijn
vreemdelingen en bijwoners
voor Uw aangezicht, gelijk al
onze vaders; onze dagen op
aarde zijn als een schaduw, en
er is geen verwachting.
16 HEERE, onze God, al deze
menigte, die wij bereid hebben
om U een huis te bouwen, den
Naam Uwer heiligheid, dat is
van Uw hand, en het is alles
Uw.

17 En ik weet, mijn God,
dat Gij het hart proeft, en
dat Gij een welgevallen hebt
aan oprechtigheden. Ik heb in
oprechtigheid mijns harten al
deze dingen vrijwillig gegeven,
en ik heb nu met vreugde Uw
volk, dat hier bevonden wordt,
gezien, dat het zich jegens U
vrijwillig gedragen heeft.
18 O HEERE, Gij, God onzer
vaderen, Abraham, Izak en
Israel, bewaar dit in der
eeuwigheid in den zin der
gedachten van het hart Uws
volks, en richt hun hart tot U.
19 En geef mijn zoon Salomo
een volkomen hart, om
te houden Uw geboden,
Uw getuigenissen en Uw
inzettingen; en om alles te
doen, en om dit paleis te
bouwen, hetwelk ik bereid heb.
20 Daarna zeide David tot de
ganse gemeente: Looft nu den
HEERE, uw God! Toen loofde
de ganse gemeente den HEERE,
den God hunner vaderen; en zij
neigden het hoofd, en zij bogen
zich neder voor den HEERE, en
voor den koning.
21 En zij offerden den HEERE
slachtofferen; ook offerden
zij den HEERE brandofferen,
des anderen morgens van dien
dag, duizend varren, duizend
rammen, duizend lammeren,
met hun drankofferen; en
slachtofferen in menigte, voor
gans Israel.
22 En zij aten en dronken
deszelven daags voor het
aangezicht des HEEREN met
grote vreugde; en zij maakten
Salomo, den zoon van David,
ten andere male koning, en
zij zalfden hem den HEERE
tot voorganger, en Zadok tot
priester.
23 Alzo zat Salomo op den
troon des HEEREN, als koning
in zijns vaders Davids plaats,
en hij was voorspoedig; en
gans Israel hoorde naar hem.
24 En al de vorsten, en
helden, ja, ook al de zonen van
den koning David, gaven de
hand, dat zij onder den koning
Salomo zijn zouden.
25 En de HEERE maakte
Salomo groot ten hoogste voor
de ogen van gans Israel; en Hij
gaf aan hem een koninklijke
majesteit, zodanige aan geen
koning van Israel voor hem
geweest is.
26 Zo heeft dan David, de
zoon van Isai, geregeerd over
gans Israel.
27 De dagen nu, die hij
geregeerd heeft over Israel,
zijn veertig jaren; te Hebron
regeerde hij zeven jaren, en te
Jeruzalem regeerde hij drie en
dertig.
28 En hij stierf in goeden
ouderdom, zat van dagen,
rijkdom en eer; en zijn zoon
Salomo regeerde in zijn plaats.
29 De geschiedenissen
nu van den koning David,
de eerste en de laatste,
ziet, die zijn geschreven
in de geschiedenissen van
Samuel, den ziener, en in
de geschiedenissen van den
profeet Nathan, en in de
geschiedenissen van Gad, den

ziener;
30 Met al zijn koninkrijk, en
zijn macht, en de tijden, die
over hem verlopen zijn, en
over Israel, en over al de
koninkrijken der landen.

HET TWEEDE BOEK DER KRONIEKEN

1 En Salomo, de zoon van David, werd versterkt in zijn koninkrijk, want de HEERE, zijn God, was met hem, en maakte hem ten hoogste groot.
2 En Salomo sprak tot het ganse Israel, tot de oversten der duizenden en der honderden, en tot de richteren, en tot alle vorsten in gans Israel, de hoofden der vaderen;
3 En zij gingen henen, Salomo en de ganse gemeente met hem, naar de hoogte, die te Gibeon was; want daar was de tent der samenkomst Gods, die Mozes, de knecht des HEEREN, in de woestijn gemaakt had.
4 (Maar de ark Gods had David van Kirjath-Jearim opgebracht, ter plaatse, die David voor haar bereid had; want hij had voor haar een tent te Jeruzalem gespannen.)
5 Ook was het koperen altaar, dat Bezaleel, de zoon van Uri, den zoon van Hur, gemaakt had, aldaar voor den tabernakel des HEEREN; Salomo nu en de gemeente bezochten hetzelve.
6 En Salomo offerde daar, voor het aangezicht des HEEREN, op het koperen altaar, dat aan de tent der samenkomst was; en hij offerde daarop duizend brandofferen.
7 In dienzelfden nacht verscheen God aan Salomo; en Hij zeide tot hem: Begeer, wat Ik u geven zal.
8 En Salomo zeide tot God: Gij hebt aan mijn vader David grote weldadigheid gedaan; en Gij hebt mij koning gemaakt in zijn plaats;
9 Nu, HEERE God, laat Uw woord waar worden, gedaan aan mijn vader David; want Gij hebt mij koning gemaakt over een volk, menigvuldig als het stof der aarde;
10 Geef mij nu wijsheid en wetenschap, dat ik voor het aangezicht van dit volk uitga en inga; want wie zou dit Uw groot volk kunnen richten?
11 Toen zeide God tot Salomo: Daarom, dat dit in uw hart geweest is, en gij niet begeerd hebt rijkdom, goederen, noch eer, noch de ziel uwer haters, noch ook vele dagen begeerd hebt; maar wijsheid en wetenschap voor u begeerd hebt, opdat gij Mijn volk mocht richten, waarover Ik u koning gemaakt heb;
12 De wijsheid, en de wetenschap is u gegeven; daartoe zal Ik u rijkdom, en goederen, en eer geven, dergelijke geen koningen, die voor u geweest zijn, gehad

hebben, en na u zal dergelijke
niet zijn.
13 Alzo kwam Salomo te
Jeruzalem, van de hoogte,
die te Gibeon is, van voor de
tent der samenkomst; en hij
regeerde over Israel.
14 En Salomo vergaderde
wagenen en ruiteren, zodat
hij duizend en vierhonderd
wagenen, en twaalf duizend
ruiteren had; en hij legde ze
in de wagensteden, en bij den
koning te Jeruzalem.
15 En de koning maakte het
zilver en het goud in Jeruzalem
te zijn als stenen, en de cederen
maakte hij te zijn als wilde
vijgebomen, die in de laagten
zijn, in menigte.
16 En het uitbrengen der
paarden was hetgeen Salomo
uit Egypte had; en aangaande
het linnengaren, de kooplieden
des konings namen het
linnengaren voor den prijs.
17 En zij brachten op, en
voerden een wagen uit van
Egypte voor zeshonderd
sikkelen zilvers, en een paard
voor eenhonderd en vijftig; en
alzo voerden zij die door hun
hand uit, voor alle koningen
der Hethieten, en voor de
koningen van Syrie.

2 Salomo nu dacht voor den
Naam des Heeren een huis
te bouwen, en een huis voor
zijn koninkrijk.
2 En Salomo telde zeventig
duizend lastdragende mannen,
en tachtig duizend mannen,
die houwen zouden in het
gebergte; mitsgaders drie
duizend en zeshonderd
opzieners over dezelve.
3 En Salomo zond tot
Huram, den koning van Tyrus,
zeggende: Gelijk als gij met
mijn vader David gedaan
hebt, en hebt hem cederen
gezonden, om voor hem een
huis te bouwen, om daarin te
wonen, zo doe ook met mij.
4 Zie, ik zal een huis voor
den Naam des Heeren, mijns
Gods, bouwen, om Hem te
heiligen, om reukwerk der
welriekende specerijen voor
Zijn aangezicht aan te steken,
en voor de toerichting des
gedurigen broods, en voor de
brandofferen des morgens en
des avonds, op de sabbatten,
en op de nieuwe maanden, en
op de gezette hoogtijden des
Heeren, onzes Gods; hetwelk
voor eeuwig is in Israel.
5 En het huis, dat ik zal
bouwen, zal groot zijn; want
onze God is groter dan alle
goden.
6 Doch wie zou de kracht
hebben, om voor Hem een huis
te bouwen, dewijl de hemelen,
ja, de hemel der hemelen, Hem
niet bevatten zouden? En wie
ben ik, dat ik voor Hem een
huis zou bouwen, ten ware om
reukwerk voor Zijn aangezicht
aan te steken?
7 Zo zend mij nu een wijzen
man, om te werken in goud,
en in zilver, en in koper,
en in ijzer, en in purper, en
karmozijn, en hemelsblauw,
en die weet graveerselen

te graveren, met de wijzen,
die bij mij zijn in Juda en
in Jeruzalem, die mijn vader
David beschikt heeft.
8 Zend mij ook cederen,
dennen, en algummimhout
uit Libanon; want ik weet, dat
uw knechten het hout van
Libanon weten te houwen; en
zie, mijn knechten zullen met
uw knechten zijn.
9 En dat om mij hout in
menigte te bereiden; want het
huis, dat ik zal bouwen, zal
groot en wonderlijk zijn.
10 En zie, ik zal uw knechten,
den houwers, die het hout
houwen, twintig duizend kor
uitgeslagen tarwe, en twintig
duizend kor gerst geven;
daartoe twintig duizend bath
wijn, en twintig duizend bath
olie.
11 Huram nu, de koning
van Tyrus, antwoordde door
schrift, en zond tot Salomo:
Daarom dat de HEERE Zijn
volk lief heeft, heeft Hij u over
hen tot koning gesteld.
12 Verder zeide Huram:
Geloofd zij de HEERE, de God
Israels, Die den hemel en de
aarde gemaakt heeft, dat Hij
den koning David een wijzen
zoon, kloek in voorzichtigheid
en verstand, gegeven heeft, die
een huis voor den HEERE, en
een huis voor zijn koninkrijk
bouwe!
13 Zo zend ik nu een wijzen
man, kloek van verstand,
Huram Abi;
14 Den zoon ener vrouw uit
de dochteren van Dan, en
wiens vader een man geweest
is van Tyrus, die weet te
werken in goud, en in zilver,
in koper, in ijzer, in stenen,
en in hout, in purper, in
hemelsblauw, en in fijn linnen,
en in karmozijn, en om alle
graveersels te graveren, en om
te bedenken allen vernuftigen
vond, die hem zal voorgesteld
worden, met uw wijzen, en
de wijzen van mijn heer, uw
vader David.
15 Zo zende nu mijn heer zijn
knechten de tarwe en de gerst,
de olie en den wijn, die hij
gezegd heeft.
16 En wij zullen hout houwen
uit den Libanon, naar al uw
nooddruft, en zullen het tot u
met vlotten, over de zee, naar
Jafo brengen; en gij zult het
laten ophalen naar Jeruzalem.
17 En Salomo telde al de
vreemde mannen, die in
het land van Israel waren,
achtervolgens de telling, met
dewelke zijn vader David
die geteld had; en er werden
gevonden honderd drie en
vijftig duizend en zeshonderd.
18 En hij maakte uit dezelve
zeventig duizend lastdragers,
en tachtig duizend houwers
in het gebergte, mitsgaders
drie duizend en zeshonderd
opzieners, om het volk te doen
arbeiden.

3 En Salomo begon het huis
des HEEREN te bouwen te
Jeruzalem, op den berg Moria,
die zijn vader David gewezen
was, in de plaats, die David
toebereid had, op den dorsvloer

van Ornan, den Jebusiet.
2 Hij begon nu te bouwen in de tweede maand, op den tweeden dag, in het vierde jaar van zijn koninkrijk.
3 En deze zijn de grondleggingen van Salomo, om het huis Gods te bouwen: de lengte in ellen, naar de eerste mate, was zestig ellen, en de breedte twintig ellen.
4 En het voorhuis, hetwelk vooraan was, was in de lengte, naar de breedte van het huis, twintig ellen, en de hoogte honderd en twintig; hetwelk hij van binnen overtrok met louter goud.
5 Het grote huis nu overdekte hij met dennenhout; daarna overtoog hij dat met goed goud; en hij maakte daarop palmen en ketenwerk.
6 Hij overtoog ook het huis met kostelijke stenen tot versiering; het goud nu was goud van Parvaim.
7 Daartoe overdekte hij aan het huis de balken, de posten en de wanden daarvan, en de deuren daarvan met goud; en hij graveerde cherubs aan de wanden.
8 Verder maakte hij het huis van het heilige der heiligen, welks lengte, naar de breedte van het huis, was twintig ellen, en de breedte daarvan twintig ellen; en hij overtoog dat met goed goud, tot zeshonderd talenten.
9 En het gewicht der nagelen was tot vijftig sikkelen gouds; en hij overtoog de opperzalen met goud.
10 Ook maakte hij, in het huis van het heilige der heiligen, twee cherubim van uittrekkend werk, en hij overtoog die met goud.
11 Aangaande de vleugelen der cherubim, hun lengte was twintig ellen; des enen vleugel was van vijf ellen, rakende aan den wand van het huis, en de andere vleugel van vijf ellen, rakende aan de vleugel des anderen cherubs.
12 Insgelijks was de vleugel des anderen cherubs van vijf ellen, rakende aan den wand van het huis; en de andere vleugel was van vijf ellen, klevende aan den vleugel des anderen cherubs.
13 De vleugelen dezer cherubim spreidden zich uit twintig ellen; en zij stonden op hun voeten, en hun aangezichten waren huiswaarts.
14 Hij maakte ook den voorhang van hemelsblauw, en purper, en karmozijn, en fijn linnen; en hij maakte cherubs daarop.
15 Nog maakte hij voor het huis twee pilaren, van vijf en dertig ellen in lengte; en het kapiteel, dat op derzelver hoofd was, was van vijf ellen.
16 Ook maakte hij ketenen, als in de aanspraakplaats, en hij zette ze op de hoofden der pilaren; daartoe maakte hij honderd granaatappelen, en zette ze tussen de ketenen.

17 En hij richtte de pilaren
op voor aan den tempel, een
ter rechterhand, en een ter
linkerhand; en hij noemde den
naam van den rechter Jachin,
en den naam van den linker
Boaz.

4 Hij maakte ook een
koperen altaar, van
twintig ellen in zijn lengte, en
twintig ellen in zijn breedte,
en tien ellen in zijn hoogte.
2 Daartoe maakte hij de
gegoten zee; van tien ellen was
zij, van haar enen rand tot haar
anderen rand, rondom rond, en
van vijf ellen in haar hoogte,
en een meetsnoer van dertig
ellen omving ze rondom.
3 Onder dezelve nu
was de gelijkenis van
runderen, rondom henen,
die omsingelende, tien in een
el, omringende de zee rondom;
twee rijen dezer runderen
waren in haar gieting gegoten.
4 Zij stond op twaalf
runderen, drie ziende naar
het noorden, en drie ziende
naar het westen, en drie ziende
naar het zuiden, en drie ziende
naar het oosten; en de zee was
boven op dezelve; en al hun
achterdelen waren inwaarts.
5 Haar dikte nu was een hand
breed, en haar rand als het
werk van den rand eens bekers
of ener leliebloem, bevattende
vele bathen; zij hield drie
duizend.
6 En hij maakte tien
wasvaten, en stelde vijf
ter rechter hand en vijf ter
linkerhand, om daarin te
wassen; wat ten brandoffer
behoort, staken zij daarin;
maar de zee was, opdat de
priesters zich daarin zouden
wassen.
7 Hij maakte ook tien gouden
kandelaren, naar hun wijze, en
hij stelde ze in den tempel, vijf
aan de rechterhand, en vijf aan
de linkerhand.
8 Ook maakte hij tien tafelen,
en hij zette ze in den tempel,
vijf aan de rechterhand, en
vijf aan de linkerhand; en
hij maakte honderd gouden
sprengbekkens.
9 Verder maakte hij het
voorhof der priesteren, en
het grote voorhof, mitsgaders
de deuren voor het voorhof,
en overtoog hun deuren met
koper.
10 De zee nu zette hij aan de
rechterzijde, naar het oosten,
tegenover het zuiden.
11 Daartoe maakte Huram de
potten, en de schoffelen, en de
sprengbekkens; alzo voleindde
Huram het werk te maken, dat
hij voor de koning Salomo aan
het huis Gods maakte.
12 De twee pilaren, en de
bollen, en de twee kapitelen,
op het hoofd der pilaren; en de
twee netten, om de twee bollen
der kapitelen te bedekken, die
op der pilaren hoofd waren;
13 En de vierhonderd
granaatappelen tot de
twee netten: twee rijen
van granaatappelen tot elk
net, om de twee bollen der
kapitelen te bedekken, die
boven op de pilaren waren.

14 Hij maakte ook de stellingen; en wasvaten maakte hij op de stellingen;

15 Een zee, en de twaalf runderen daaronder.

16 Insgelijks de potten, en de schoffelen, en de krauwelen, en al hun vaten maakte Huram Abiu voor de koning Salomo, voor het huis des HEEREN, van gepolijst koper.

17 In de vlakte van de Jordaan goot ze de koning, in dichte aarde, tussen Sukkoth, en tussen Zeredatha.

18 En Salomo maakte al deze vaten, in grote menigte; want het gewicht des kopers werd niet onderzocht.

19 Ook maakte Salomo alle vaten, die voor het huis Gods waren, en het gouden altaar, en de tafelen, waarop de toonbroden zijn;

20 En de kandelaren met hun lampen, van gesloten goud, om die naar de wijze aan te steken, voor de aanspraakplaats;

21 En de bloemen, en de lampen, en de snuiters, van goud; het was het volmaaktste goud;

22 Mitsgaders de gaffelen, en de sprengbekkens, en de rookschalen, en de wierookvaten, van gesloten goud; aangaande den ingang van het huis, zijn binnenste deuren, van het heilige der heiligen, en de deuren van het huis des tempels waren van goud.

5 Alzo werd al het werk volbracht, dat Salomo aan het huis des HEEREN maakte. Daarna bracht Salomo de geheiligde dingen van zijn vader David; en het zilver, en het goud, en al de vaten legde hij onder de schatten van het huis Gods.

2 Toen vergaderde Salomo de oudsten van Israel, en al de hoofden der stammen, de oversten der vaderen onder de kinderen Israels, te Jeruzalem, om de ark des verbonds des HEEREN op te brengen uit de stad Davids, dewelke is Sion.

3 En alle mannen van Israel verzamelden zich tot de koning op het feest, hetwelk was in de zevende maand.

4 En al de oudsten van Israel kwamen, en de Levieten namen de ark op.

5 En zij brachten de ark, en de tent der samenkomst opwaarts, mitsgaders al de heilige vaten, die in de tent waren; deze brachten de priesters en Levieten opwaarts.

6 De koning Salomo nu, en de ganse vergadering van Israel, die bij hem vergaderd waren voor de ark, offerden schapen en runderen, die vanwege de menigte niet konden geteld noch gerekend worden.

7 Alzo brachten de priesters de ark des verbonds des HEEREN tot haar plaats, tot de aanspraakplaats van het huis, tot het heilige der heiligen, tot onder de vleugelen der cherubim.

8 Want de cherubim
spreidden de beide vleugelen
over de plaats der ark; en de
cherubim overdekten de ark en
haar handbomen van boven.
9 Daarna schoven zij de
handbomen verder uit, dat
de hoofden der handbomen
gezien werden uit de ark, voor
aan de aanspraakplaats, maar
buiten niet gezien werden; en
zij was daar tot op dezen dag.
10 Er was niets in de ark,
dan alleen de twee tafelen,
die Mozes bij Horeb daarin
gedaan had als de HEERE
een verbond maakte met de
kinderen Israels, toen zij uit
Egypte uitgetogen waren.
11 En het geschiedde, als
de priesters uit het heilige
uitgingen; (want al de priesters,
die gevonden werden, hadden
zich geheiligd, zonder de
verdelingen te houden;
12 En de Levieten, die zangers
waren van hen allen, van Asaf,
van Heman, van Jeduthun,
en van hun zonen, en van
hun broederen, in fijn linnen
gekleed, met cimbalen, en met
luiten, en harpen, stonden
tegen het oosten des altaars, en
met hen tot honderd en twintig
priesteren toe, trompettende
met trompetten.)
13 Het geschiedde dan, als
zij eenpariglijk trompetten
en zongen, om een eenparige
stem te laten horen, prijzende
en lovende den HEERE; en
als zij de stem verhieven
met trompetten, en met
cimbalen, en andere muzikale
instrumenten, en als zij den
HEERE prezen, dat Hij goed is,
dat Zijn weldadigheid is tot
in eeuwigheid; dat het huis
met een wolk vervuld werd,
namelijk het huis des HEEREN.
14 En de priesters konden,
vanwege die wolk, niet
staan, om te dienen; want de
heerlijkheid des HEEREN had
het huis Gods vervuld.

6 Toen zeide Salomo: De
HEERE heeft gezegd, dat
Hij in de donkerheid zou
wonen.
2 En ik heb U een huis ter
woonstede gebouwd, en een
vaste plaats tot Uw eeuwige
woning.
3 Daarna wendde de koning
zijn aangezicht om, en zegende
de ganse gemeente van Israel;
en de ganse gemeente van
Israel stond.
4 En hij zeide: Geloofd zij de
HEERE, de God van Israel, Die
met Zijn mond tot mijn vader
David gesproken heeft, en heeft
het met Zijn handen vervuld,
zeggende:
5 Van dien dag af, dat Ik Mijn
volk uit Egypteland uitgevoerd
heb, heb Ik geen stad verkoren
uit alle stammen van Israel,
om een huis te bouwen, dat
Mijn Naam daar zou wezen;
en geen man verkoren om een
voorganger te zijn over Mijn
volk Israel.
6 Maar Ik heb Jeruzalem
verkoren, dat Mijn Naam daar
zou wezen; en Ik heb David
verkoren, dat hij over Mijn
volk Israel wezen zou.

7 Het was ook in het hart
van mijn vader David, een
huis te bouwen den Naam des
HEEREN, des Gods van Israel.
8 Maar de HEERE zeide tot
mijn vader David: Dewijl dat in
uw hart geweest is, Mijn Naam
een huis te bouwen, gij hebt
welgedaan, dat het in uw hart
geweest is.
9 Evenwel, gij zult dat huis
niet bouwen, maar uw zoon,
die uit uw lenden voortkomen
zal, die zal Mijn Naam dat huis
bouwen.
10 Zo heeft de HEERE Zijn
woord bevestigd, dat Hij
gesproken had; want ik ben
opgestaan in de plaats van
mijn vader David, en ik zit op
den troon van Israel, gelijk als
de HEERE gesproken heeft; en
ik heb een huis gebouwd den
Naam des HEEREN, des Gods
van Israel.
11 En ik heb daar de ark
gesteld, waarin het verbond des
HEEREN is, hetwelk Hij maakte
met de kinderen Israels.
12 En hij stond voor het
altaar des HEEREN, tegenover
de ganse gemeente van Israel;
en hij breidde zijn handen uit;
13 (Want Salomo had een
koperen gestoelte gemaakt,
en had het gesteld in het
midden des voorhofs; zijnde
vijf ellen in zijn lengte en
vijf ellen in zijn breedte, en
drie ellen in zijn hoogte; en
hij stond daarop, en knielde
op zijn knieen voor de ganse
gemeente van Israel, en
breidde zijn handen uit naar
den hemel.)
14 En hij zeide: HEERE, God
van Israel, er is geen God
gelijk Gij, in den hemel noch
op de aarde, houdende het
verbond en de weldadigheid
aan Uw knechten, die voor Uw
aangezicht met hun ganse hart
wandelen;
15 Die Uw knecht, mijn vader
David, gehouden hebt, wat
Gij tot hem gesproken hadt;
want met Uw mond hebt Gij
gesproken, en met Uw hand
vervuld, gelijk het te dezen
dage is.
16 En nu, HEERE, God van
Israel, houd Uw knecht, mijn
vader David, wat Gij tot hem
gesproken hebt, zeggende:
Geen man zal u van voor
Mijn aangezicht afgesneden
worden, die zitte op den troon
van Israel; alleenlijk zo uw
zonen hun weg bewaren, om
te wandelen in Mijn wet, gelijk
als gij gewandeld hebt voor
Mijn aangezicht.
17 Nu dan, o HEERE, God van
Israel! Laat Uw woord waar
worden, hetwelk Gij gesproken
hebt tot Uw knecht, tot David.
18 Maar waarlijk, zou God bij
de mensen op de aarde wonen?
Ziet de hemelen, ja, de hemel
der hemelen, zouden U niet
begrijpen, hoeveel te min dit
huis, dat ik gebouwd heb?
19 Wend U dan nog tot het
gebed Uws knechts, en tot zijn
smeking, o HEERE, mijn God,
om te horen naar het geroep en
naar het gebed, dat Uw knecht
voor Uw aangezicht bidt.

20 Dat Uw ogen open zijn,
dag en nacht, over dit huis,
over de plaats, van dewelke Gij
gezegd hebt, Uw Naam daar te
zullen zetten; om te horen naar
het gebed, hetwelk Uw knecht
bidden zal in deze plaats.
21 Hoor dan naar de
smekingen van Uw knecht, en
van Uw volk Israel, die in deze
plaats zullen bidden; en hoor
Gij uit de plaats Uwer woning,
uit den hemel, ja, hoor, en
vergeef.
22 Wanneer iemand tegen
zijn naaste zal gezondigd
hebben, en die hem een
eed des vloeks opgelegd zal
hebben, om zichzelven te
vervloeken, en de eed des
vloeks voor Uw altaar in dit
huis komen zal;
23 Hoor Gij dan uit den
hemel, en doe, en richt
Uw knechten, vergeldende
den goddeloze, gevende
zijn weg op zijn hoofd,
en rechtvaardigende den
rechtvaardige, gevende hem
naar zijn gerechtigheid.
24 Wanneer ook Uw volk
Israel voor het aangezicht des
vijands zal geslagen worden,
omdat zij tegen U gezondigd
zullen hebben, en zich bekeren,
en Uw Naam belijden, en voor
Uw aangezicht in dit huis
bidden en smeken zullen,
25 Hoor Gij dan uit den
hemel, en vergeef de zonden
van Uw volk Israel, en breng
hen weder in het land, dat Gij
hun en hun vaderen gegeven
hebt.
26 Als de hemel zal gesloten
zijn, dat er geen regen is,
omdat zij tegen U gezondigd
zullen hebben; en zij in deze
plaats bidden, en Uw Naam
belijden, en van hun zonden
zich bekeren zullen, als Gij hen
geplaagd zult hebben;
27 Hoor Gij dan in den hemel,
en vergeef de zonden Uwer
knechten en van Uw volk
Israel, als Gij hun zult geleerd
hebben den goeden weg, in
denwelken zij wandelen zullen;
en geef regen op Uw land, dat
Gij Uw volk tot een erfenis
gegeven hebt.
28 Als er honger in het
land wezen zal, als er pest
wezen zal, als er brandkoren
of honigdauw, sprinkhanen
en kevers wezen zullen, als
iemand van zijn vijanden in
het land zijner poorten hem
belegeren zal, of enige plage,
of enige krankheid wezen zal;
29 Alle gebed, alle smeking,
die van enig mens, of van al
Uw volk Israel geschieden zal,
als zij erkennen, een ieder zijn
plage en zijn smarte, en een
ieder zijn handen in dit huis
uitbreiden zal;
30 Hoor Gij dan uit den
hemel, de vaste plaats Uwer
woning, en vergeef, en geef
een iegelijk naar al zijn wegen,
gelijk Gij zijn hart kent; want
Gij alleen kent het hart van de
kinderen der mensen.
31 Opdat zij U vrezen, om te
wandelen in Uw wegen, al de
dagen, die zij leven zullen op
het land, dat Gij onzen vaderen

gegeven hebt.
32 Zelfs ook aangaande den
vreemde, die van Uw volk
Israel niet zijn zal, maar uit
verren lande, om Uws groten
Naams, en Uwer sterke hand,
en Uws uitgestrekten arms wil,
komen zal; als zij komen, en
bidden zullen in dit huis;
33 Hoor Gij dan uit den
hemel, uit de vaste plaats Uwer
woning, en doe naar alles,
waarom die vreemde tot U
roepen zal; opdat alle volken
der aarde Uw Naam kennen, zo
om U te vrezen, gelijk Uw volk
Israel, als om te weten, dat Uw
Naam genoemd wordt over dit
huis, hetwelk ik gebouwd heb.
34 Wanneer Uw volk in
den krijg tegen zijn vijanden
uittrekken zal door den weg,
dien Gij hen heenzenden zult,
en zullen tot U bidden naar
den weg dezer stad, die Gij
verkoren hebt, en naar dit huis,
hetwelk ik Uw Naam gebouwd
heb;
35 Hoor dan uit den hemel
hun gebed en hun smeking, en
voer hun recht uit.
36 Wanneer zij gezondigd
zullen hebben tegen U (want
geen mens is er, die niet
zondigt), en Gij tegen hen
vertoornd zult zijn, en
hen leveren zult voor het
aangezicht des vijands, dat
degenen, die hen gevangen
hebben, hen gevankelijk
wegvoeren in een land, dat
verre of nabij is;
37 En zij in het land, waar zij
gevankelijk weggevoerd zijn,
weder aan hun hart brengen
zullen, dat zij zich bekeren,
en tot U smeken in het land
hunner gevangenis, zeggende:
Wij hebben gezondigd,
verkeerdelijk gedaan, en
goddelooslijk gehandeld;
38 En zij zich tot U bekeren,
met hun ganse hart en met
hun ganse ziel, in het land
hunner gevangenis, waar zij
hen gevankelijk weggevoerd
hebben, en bidden zullen naar
den weg huns lands, dat Gij
hun vaderen gegeven hebt, en
naar deze stad, die Gij verkoren
hebt, en naar dit huis, dat ik Uw
Naam gebouwd heb;
39 Hoor dan uit den hemel, uit
de vaste plaats Uwer woning,
hun gebed en hun smekingen,
en voer hun recht uit, en
vergeef Uw volk, wat zij tegen
U gezondigd zullen hebben.
40 Nu, mijn God, laat toch
Uw ogen open en Uw oren
opmerkende zijn tot het gebed
dezer plaats.
41 En nu, HEERE God, maak
U op tot Uw rust, Gij en
de ark Uwer kracht; laat Uw
priesters, HEERE God, met heil
bekleed worden, en laat Uw
gunstgenoten over het goede
blijde zijn.
42 O HEERE God! wend het
aangezicht Uws gezalfden niet
af; gedenk der weldadigheden
van David, Uw knecht.

7 Als nu Salomo voleind
had te bidden, zo daalde
het vuur van den hemel,
en verteerde het brandoffer

en de slachtofferen; en de
heerlijkheid des HEEREN
vervulde het huis.
2 En de priesters konden
niet ingaan in het huis des
HEEREN; want de heerlijkheid
des HEEREN had het huis des
HEEREN vervuld.
3 En als al de kinderen Israels
dat vuur zagen afdalen, en de
heerlijkheid des HEEREN over
het huis, zo bukten zij met hun
aangezichten ter aarde op den
vloer, en aanbaden en loofden
den HEERE, dat Hij goedig is,
dat Zijn weldadigheid is tot in
eeuwigheid.
4 De koning nu en al het volk
offerden slachtofferen voor het
aangezicht des HEEREN.
5 En de koning Salomo
offerde slachtofferen van
runderen, twee en twintig
duizend, en van schapen,
honderd en twintig duizend.
Alzo hebben de koning en
het ganse volk het huis Gods
ingewijd.
6 Ook stonden de priesters in
hun wachten, en de Levieten
met de muzikale instrumenten
des HEEREN, die de koning
David gemaakt had, om den
HEERE te loven, dat Zijn
weldadigheid is in eeuwigheid,
als David door hun dienst
Hem prees; en de priesters
trompetten tegen hen over, en
gans Israel stond.
7 En Salomo heiligde het
middelste des voorhofs,
hetwelk voor het huis des
HEEREN was, dewijl hij daar
de brandofferen en het vette
der dankofferen bereid had;
want het koperen altaar, dat
Salomo gemaakt had, kon het
brandoffer, en het spijsoffer,
en het vette niet vatten.
8 Salomo hield ook ter zelfder
tijd het feest zeven dagen,
en gans Israel met hem, een
zeer grote gemeente, van den
ingang af van Hamath, tot de
rivier van Egypte.
9 En ten achtsten dage
hielden zij een verbodsdag;
want zij hielden de inwijding
des altaars zeven dagen, en het
feest zeven dagen.
10 Doch op den drie en
twintigsten dag der zevende
maand liet hij het volk gaan
tot hun hutten, blijde en
goedsmoeds over het goede,
dat de HEERE aan David en
Salomo, en Zijn volk Israel
gedaan had.
11 Alzo volbracht Salomo het
huis des HEEREN, en het huis
des konings; en al wat in
Salomo's hart gekomen was,
om in het huis des HEEREN en
in zijn huis te maken, richtte hij
voorspoedig uit.
12 En de HEERE verscheen
Salomo des nachts, en Hij
zeide tot hem: Ik heb uw
gebed verhoord, en heb Mij
deze plaats verkoren tot een
offerhuis.
13 Zo Ik den hemel toesluite,
dat er geen regen zij, of zo
Ik den sprinkhaan gebiede, het
land te verteren, of zo Ik pest
onder Mijn volk zende;
14 En Mijn volk, over
dewelken Mijn Naam genoemd

wordt, zich verootmoedigt en
bidt, en zij Mijn aangezicht
zoeken, en zich bekeren van
hun boze wegen; zo zal Ik
uit den hemel horen, en hun
zonden vergeven, en hun land
genezen.
15 Nu zullen Mijn ogen open
zijn, en Mijn oren opmerkende
op het gebed dezer plaats.
16 Want Ik heb nu dit huis
verkoren en geheiligd, opdat
Mijn Naam daar zij tot in
eeuwigheid en Mijn ogen en
Mijn hart zullen daar te allen
dage zijn.
17 En u aangaande, zo
gij voor Mijn aangezicht
wandelen zult, gelijk als
uw vader David gewandeld
heeft, en doen naar alles, wat
Ik u geboden heb, en Mijn
inzettingen en Mijn rechten
houden zult;
18 Zo zal Ik den troon uws
koninkrijks bevestigen, gelijk
als Ik een verbond met uw
vader David gemaakt heb,
zeggende: Geen man zal u
afgesneden worden, die in
Israel heerse.
19 Maar zo gijlieden u afkeren
zult, en Mijn inzettingen en
Mijn geboden, die Ik voor
uw aangezicht gegeven heb,
verlaten, en heengaan, en
andere goden dienen, en u
voor die nederbuigen zult;
20 Zo zal Ik hen uitrukken uit
Mijn land, dat Ik hun gegeven
heb, en dit huis, dat Ik Mijn
Naam geheiligd heb, zal Ik van
Mijn aangezicht wegwerpen,
en zal het tot een spreekwoord
en spotrede onder alle volken
maken.
21 En dit huis, dat verheven
zal geweest zijn, daarover zal
zich een ieder, die voorbijgaat,
ontzetten, dat hij zal zeggen:
Waarom heeft de HEERE aan
dit land en aan dit huis alzo
gedaan?
22 En men zal zeggen: Omdat
zij den HEERE, hunner vaderen
God, verlaten hebben, Die hen
uit Egypteland uitgevoerd had,
en hebben zich aan andere
goden gehouden, en zich voor
dezelve nedergebogen, en hen
gediend; daarom heeft Hij al
dat kwaad over hen gebracht.

8 Het geschiedde nu ten
einde van twintig jaren, in
dewelke Salomo het huis des
HEEREN en zijn huis gebouwd
had,
2 Dat Salomo de steden,
welke Huram hem gegeven
had, bouwde, en de kinderen
Israels aldaar deed wonen.
3 Daarna toog Salomo
naar Hamath-Zoba, en hij
overweldigde het.
4 Hij bouwde ook Thadmor
in de woestijn, en al de
schatsteden, die hij bouwde in
Hamath.
5 Ook bouwde hij het hoge
Beth-horon en het neder
Beth-horon, vaste steden met
muren, deuren en grendelen;
6 Mitsgaders Baalath, en al de
schatsteden, die Salomo had,
en alle wagensteden, en de
steden der ruiteren, en wat de
begeerte van Salomo begeerd

had te bouwen, in Jeruzalem,
en in den Libanon, en in het
ganse land zijner heerschappij.
7 Aangaande al het volk,
dat overgebleven was van de
Hethieten, en de Amorieten, en
de Ferezieten, en de Hevieten,
en de Jebusieten, die niet uit
Israel waren;
8 Uit hun kinderen, die na
hen in het land overgebleven
waren, welke de kinderen
Israels niet verdaan hadden,
die bracht Salomo op uitschot
tot op dezen dag.
9 Doch uit de kinderen
Israels, die Salomo niet maakte
tot slaven in zijn werk; (want
zij waren krijgslieden, en
oversten zijner hoofdlieden,
en oversten zijner wagenen en
zijner ruiteren);
10 Uit dezen dan waren
oversten der bestelden, die
de koning Salomo had,
tweehonderd en vijftig, die
over het volk heerschappij
hadden.
11 Salomo nu deed de dochter
van Farao opkomen uit de stad
Davids, tot het huis, dat hij
voor haar gebouwd had; want
hij zeide: Mijn vrouw zal in het
huis van David, den koning van
Israel, niet wonen, omdat de
plaatsen heilig zijn, tot dewelke
de ark des HEEREN gekomen is.
12 Toen offerde Salomo den
HEERE brandofferen op het
altaar des HEEREN, hetwelk hij
voor het voorhuis gebouwd
had;
13 Zelfs naar den eis van
elken dag, offerende, naar
het gebod van Mozes, op de
sabbatten, en op de nieuwe
maanden, en op de gezette
hoogtijden, drie malen in
het jaar; op het feest van de
ongezuurde broden, en op het
feest der weken, en op het
feest der loofhutten.
14 Hij stelde ook, naar de
wijze zijns vaders Davids, de
verdelingen der priesteren over
hun dienst, en der Levieten
over hun wachten, om God te
prijzen, en voor de priesteren
te dienen, naar den eis van
elken dag; en de poortiers
in hun verdelingen, aan elke
poort; want alzo was het gebod
van David, den man Gods.
15 En men week niet van
des konings gebod aan de
priesteren en de Levieten,
aangaande alle zaken, en
aangaande de schatten.
16 Alzo werd al het werk van
Salomo bereid tot den dag der
grondlegging van het huis des
HEEREN, en tot het volbrengen
van hetzelve, dat het huis des
HEEREN volmaakt werd.
17 Toen toog Salomo naar
Ezeon-Geber, en naar Eloth,
aan den oever der zee, in het
land Edom.
18 En Huram zond hem,
door de hand zijner knechten,
schepen, mitsgaders knechten,
kenners van de zee; en zij
gingen met Salomo's knechten
naar Ofir, en zij haalden van
daar vierhonderd en vijftig
talenten gouds, dewelke zij
brachten tot den koning
Salomo.

9 En toen de koningin van Scheba het gerucht van Salomo hoorde, kwam zij, om Salomo met raadselen te verzoeken, te Jeruzalem, met een zeer zwaar heir, en kemelen, dragende specerijen en goud in menigte, en kostelijk gesteente; en zij kwam tot Salomo, en sprak met hem al wat in haar hart was.
2 En Salomo verklaarde haar al haar woorden; en geen ding was er verborgen voor Salomo, dat hij haar niet verklaarde.
3 Als nu de koningin van Scheba zag de wijsheid van Salomo, en het huis, dat hij gebouwd had,
4 En de spijze zijner tafel, en het zitten zijner knechten, en het staan zijner dienaren, en hun kledingen, en zijn schenkers, en hun kledingen, en zijn opgang, waardoor hij opging in het huis des HEEREN, zo was in haar geen geest meer.
5 En zij zeide tot den koning: Het is een waarachtig woord geweest, dat ik in mijn land gehoord heb, van uw zaken en van uw wijsheid.
6 En ik heb hun woorden niet geloofd, totdat ik gekomen ben, en mijn ogen dat gezien hebben; en zie, de helft van de grootheid uwer wijsheid is mij niet aangezegd; gij hebt overtroffen het gerucht, dat ik gehoord heb.
7 Welgelukzalig zijn uw mannen, en welgelukzalig deze uw knechten, die geduriglijk voor uw aangezicht staan, en uw wijsheid horen.
8 Geloofd zij de HEERE, uw God, Die behagen in u gehad heeft, om u op Zijn troon, den HEERE, uw God, tot een koning te zetten; overmits uw God Israel bemint, om hetzelve tot in eeuwigheid op te richten, zo heeft Hij u tot een koning over hen gesteld, om recht en gerechtigheid te doen.
9 En zij gaf de koning honderd en twintig talenten gouds, en specerijen in grote menigte, en kostelijk gesteente; en er was gelijk deze specerij, die de koningin van Scheba den koning Salomo gaf, geen geweest.
10 Verder ook Hurams knechten, en Salomo's knechten, die goud brachten uit Ofir, brachten algummimhout en edelgesteente.
11 En de koning maakte van dat algummimhout hoge gangen tot het huis des HEEREN en tot het huis des konings, mitsgaders harpen en luiten voor de zangers; desgelijks ook was te voren in het land van Juda niet geweest.
12 En de koning Salomo gaf de koningin van Scheba al haar behagen, wat zij begeerde, behalve hetgeen zij tot den koning gebracht had; zo keerde zij, en toog naar haar land, zij en haar knechten.
13 Het gewicht nu van het goud, dat voor Salomo op een

jaar inkwam, was zeshonderd
zes en zestig talenten gouds;
14 Behalve dat zij van de
kramers en de kooplieden
inbrachten; ook brachten alle
koningen van Arabie, en de
vorsten deszelven lands, goud
en zilver aan Salomo.
15 Daartoe maakte de
koning Salomo tweehonderd
rondassen van geslagen goud;
zeshonderd sikkelen van
geslagen goud liet hij opwegen
tot elke rondas.
16 Insgelijks driehonderd
schilden van geslagen goud;
driehonderd sikkelen gouds
liet hij opwegen tot elk schild;
en de koning legde ze in
het huis des wouds van den
Libanon.
17 Nog maakte de koning een
groten elpenbenen troon, en hij
overtoog denzelven met louter
goud.
18 En de troon had zes
trappen en een voetbank van
goud, aan den troon vast
zijnde, en leuningen aan beide
zijden, tot de zitplaats toe; en
twee leeuwen stonden bij de
leuningen.
19 En twaalf leeuwen stonden
daar aan beide zijden, op de zes
trappen; desgelijks is in geen
koninkrijk gemaakt geweest.
20 Ook waren alle drinkvaten
van den koning Salomo van
goud, en alle vaten van het huis
des wouds van den Libanon
waren van gesloten goud; het
zilver was in de dagen van
Salomo niet voor iets geacht.
21 Want des konings schepen
voeren naar Tharsis, met de
knechten van Huram; eens in
drie jaren kwamen de schepen
van Tharsis in, brengende
goud, en zilver, elpenbeen, en
apen, en pauwen.
22 Alzo werd de koning
Salomo groter dan alle
koningen der aarde in rijkdom
en wijsheid.
23 En alle koningen der aarde
zochten Salomo's aangezicht,
om zijn wijsheid te horen, die
God in zijn hart gegeven had.
24 En zij brachten een ieder
zijn geschenk, zilveren vaten,
en gouden vaten, en klederen,
harnas, en specerijen, paarden,
en muilezelen, van elk van jaar
tot jaar.
25 Ook had Salomo vier
duizend paardenstallen, en
wagenen, en twaalf duizend
ruiteren; en hij legde ze in
de wagensteden, en bij den
koning te Jeruzalem.
26 En hij heerste over alle
koningen, van de rivier tot aan
het land der Filistijnen, en tot
aan de landpale van Egypte.
27 Ook maakte de koning
het zilver in Jeruzalem te
zijn als stenen, en de cederen
maakte hij te zijn als de wilde
vijgebomen, die in de laagte
zijn, in menigte.
28 En zij brachten voor
Salomo paarden uit Egypte, en
uit al die landen.
29 Het overige nu der
geschiedenissen van Salomo,
der eerste en der laatste, zijn
die niet geschreven in de

woorden van Nathan, den
profeet, en in de profetie van
Ahia, den Siloniet, en in de
gezichten van Jedi, den ziener,
aangaande Jerobeam, den zoon
van Nebat?
30 En Salomo regeerde te
Jeruzalem over gans Israel,
veertig jaren.
31 En Salomo ontsliep met
zijn vaderen, en zij begroeven
hem in de stad zijns vaders
Davids; en zijn zoon Rehabeam
werd koning in zijn plaats.

10 En Rehabeam toog naar
Sichem; want het ganse
Israel was te Sichem gekomen,
om hem koning te maken.
2 Het geschiedde nu, als
Jerobeam, de zoon van Nebat,
dat hoorde (dezelve nu was
in Egypte, alwaar hij van
het aangezicht van den
koning Salomo gevloden
was), dat Jerobeam uit Egypte
weerkeerde;
3 Want zij zonden henen, en
lieten hem roepen; zo kwam
Jerobeam met het ganse Israel,
en zij spraken tot Rehabeam,
zeggende:
4 Uw vader heeft ons juk hard
gemaakt, nu dan, maak gij uws
vaders harden dienst, en zijn
zwaar juk, dat hij ons opgelegd
heeft, lichter, en wij zullen u
dienen.
5 En hij zeide tot hen: Komt
over drie dagen weder tot mij.
En het volk ging heen.
6 En de koning Rehabeam
hield raad met de oudsten,
die gestaan hadden voor
het aangezicht van zijn
vader Salomo, als hij leefde,
zeggende: Hoe raadt gijlieden,
dat men dit volk antwoorden
zal?
7 En zij spraken tot hem,
zeggende: Indien gij dit volk
goedertieren en jegens hen
goedwillig wezen zult, en tot
hen goede woorden spreken,
zo zullen zij te allen dage uw
knechten zijn.
8 Maar hij verliet den raad der
oudsten, dien zij hem geraden
hadden; en hij hield raad met
de jongelingen, die met hem
opgewassen waren, die voor
zijn aangezicht stonden.
9 En hij zeide tot hen: Wat
raadt gijlieden, dat wij dit volk
antwoorden zullen, die tot mij
gesproken hebben, zeggende:
Maak het juk, dat uw vader ons
opgelegd heeft, lichter?
10 En de jongelingen die
met hem opgewassen waren,
spraken tot hem, zeggende:
Alzo zult gij zeggen tot dat
volk, die tot u gesproken heeft,
zeggende: Uw vader heeft ons
juk zwaar gemaakt, maar maak
gij het over ons lichter; alzo
zult gij tot hen spreken: Mijn
kleinste vinger zal dikker zijn
dan mijns vaders lenden.
11 Indien nu mijn vader een
zwaar juk op u heeft doen
laden, zo zal ik boven uw juk
nog daartoe doen; mijn vader
heeft u met geselen gekastijd,
maar ik zal u met schorpioenen
kastijden.
12 Zo kwam Jerobeam en
al het volk tot Rehabeam,

op den derden dag, gelijk als
de koning gesproken had,
zeggende: Komt weder tot mij
op den derden dag.
13 En de koning antwoordde
hun hardelijk; want de koning
Rehabeam verliet den raad der
oudsten.
14 En hij sprak tot hen naar
den raad der jongelingen,
zeggende: Mijn vader heeft uw
juk zwaar gemaakt, maar ik
zal nog daarboven toedoen;
mijn vader heeft u met geselen
gekastijd, maar ik zal u met
schorpioenen kastijden.
15 Alzo hoorde de koning
naar het volk niet; want deze
omwending was van God,
opdat de HEERE Zijn woord
bevestigde, hetwelk Hij door
den dienst van Ahia, den
Siloniet, gesproken had tot
Jerobeam, den zoon van Nebat.
16 Toen het ganse volk Israel
zag, dat de koning naar hen
niet hoorde, zo antwoordde
het volk den koning, zeggende:
Wat deel hebben wij aan
David? Ja, geen erve hebben
wij aan den zoon van Isai; een
ieder naar uw tenten, o Israel!
Voorzie nu uw huis, o David!
Zo ging het ganse Israel naar
zijn tenten.
17 Doch aangaande de
kinderen van Israel, die in de
steden van Juda woonden, over
die regeerde Rehabeam ook.
18 Toen zond de koning
Rehabeam Hadoram, die
over de schatting was; en de
kinderen Israels stenigden
hem met stenen, dat hij stierf;
maar de koning Rehabeam
verkloekte zich, om op een
wagen te klimmen, dat hij naar
Jeruzalem vluchtte.
19 Alzo vielen de Israelieten
van het huis van David af, tot
op dezen dag.

11 Toen nu Rehabeam te
Jeruzalem gekomen
was, vergaderde hij het
huis van Juda en Benjamin,
eenhonderd en tachtig
duizend, uitgelezenen,
geoefend ten oorlog, om
tegen Israel te strijden, opdat
hij het koninkrijk weder aan
Rehabeam bracht.
2 Doch het woord des
HEEREN geschiedde tot Semaja,
den man Gods, zeggende:
3 Zeg tot Rehabeam, den
zoon van Salomo, den koning
van Juda, en tot het ganse
Israel in Juda en Benjamin,
zeggende:
4 Zo zegt de HEERE: Gij zult
niet optrekken, noch strijden
tegen uw broederen; een ieder
kere weder tot zijn huis, want
deze zaak is van Mij geschied.
En zij hoorden de woorden des
HEEREN, en zij keerden weder
van tegen Jerobeam te trekken.
5 Rehabeam nu woonde te
Jeruzalem; en hij bouwde
steden tot vastigheden in Juda.
6 Hij bouwde nu Bethlehem,
en Etham, en Thekoa,
7 En Beth-Zur, en Socho, en
Adullam,
8 En Gath, en Maresa, en Zif,
9 En Adoraim, en Lachis, en
Azeka,

10 En Zora, en Ajalon, en
Hebron; dewelke in Juda en
in Benjamin de vaste steden
waren.
11 En hij sterkte deze
vastigheden, en legde oversten
daarin, en schatten van spijs,
en olie, en wijn;
12 En in elke stad rondassen
en spiesen, en sterkte ze gans
zeer; zo was Juda, en Benjamin
zijne.
13 Daartoe de priesteren en de
Levieten, die in het ganse Israel
waren, stelden zich bij hem uit
al hun landpalen.
14 Want de Levieten verlieten
hun voorsteden en hun
bezitting, en kwamen in
Juda en in Jeruzalem; want
Jerobeam en zijn zonen
hadden hen verstoten, van het
priesterdom des HEEREN te
mogen bedienen.
15 En hij had zich priesteren
gesteld voor de hoogte, en
voor de duivelen, en voor de
kalveren, die hij gemaakt had.
16 Na die kwamen ook
uit alle stammen van Israel
te Jeruzalem, die hun hart
begaven, om den HEERE, den
God Israels, te zoeken, dat zij
den HEERE, den God hunner
vaderen, offerande deden.
17 Alzo sterkten zij het
koninkrijk van Juda, en
bekrachtigden Rehabeam, den
zoon van Salomo, drie jaren;
want drie jaren wandelden
zij in den weg van David, en
Salomo.
18 En Rehabeam nam zich,
benevens Mahalath, de dochter
van Jerimoth, den zoon van
David, ter vrouwe Abihail, de
dochter van Eliab, den zoon
van Isai,
19 Dewelke hem zonen
baarde, Jeus, en Semaria, en
Zaham.
20 En na haar nam hij
Maacha, de dochter van
Absalom; deze baarde hem
Abia, en Attai, en Ziza, en
Selomith.
21 En Rehabeam had Maacha,
Absaloms dochter, liever dan al
zijn vrouwen en zijn bijwijven;
want hij had achttien vrouwen
genomen, en zestig bijwijven;
en hij gewon acht en twintig
zonen en zestig dochteren.
22 En Rehabeam stelde Abia,
den zoon van Maacha, tot een
hoofd, om een overste te zijn
onder zijn broederen; want het
was om hem koning te maken.
23 En hij handelde
verstandelijk, dat hij van
al zijn zonen, door alle landen
van Juda en Benjamin, in
alle vaste steden verspreidde,
denwelken hij spijze gaf in
overvloed; en hij begeerde de
veelheid van vrouwen.

12 Het geschiedde nu,
als Rehabeam het
koninkrijk bevestigd had, en
hij sterk geworden was, dat hij
de wet des HEEREN verliet, en
gans Israel met hem.
2 Daarom geschiedde het,
in het vijfde jaar van den
koning Rehabeam, dat Sisak,
de koning van Egypte, tegen
Jeruzalem optoog (want zij
hadden overtreden tegen den

HEERE),
3 Met duizend en
tweehonderd wagenen, en
met zestig duizend ruiteren;
en des volks was geen getal,
dat met hem kwam uit Egypte,
Libiers, Suchieten en Moren;
4 En hij nam de vaste steden
in, die Juda had, en hij kwam
tot Jeruzalem toe.
5 Toen kwam Semaja, de
profeet, tot Rehabeam en
de oversten van Juda, die te
Jeruzalem verzameld waren,
uit oorzaak van Sisak, en hij
zeide tot hen: Alzo zegt de
HEERE: Gij hebt Mij verlaten,
daarom heb Ik u ook verlaten
in de hand van Sisak.
6 Toen verootmoedigden zich
de oversten van Israel en de
koning, en zij zeiden: De HEERE
is rechtvaardig.
7 Als nu de HEERE zag, dat
zij zich verootmoedigden,
geschiedde het woord
des HEEREN tot Semaja,
zeggende: Zij hebben zich
verootmoedigd, Ik zal hen
niet verderven; maar Ik zal
hun in kort ontkoming geven,
dat Mijn grimmigheid over
Jeruzalem door de hand van
Sisak niet zal uitgegoten
worden.
8 Doch zij zullen hem tot
knechten zijn, opdat zij
onderkennen Mijn dienst, en
den dienst van de koninkrijken
der landen.
9 Zo toog Sisak, de koning
van Egypte, op tegen
Jeruzalem; en hij nam de
schatten van het huis des
HEEREN en de schatten van
het huis des konings weg; hij
nam alles weg; hij nam ook al
de gouden schilden weg, die
Salomo gemaakt had.
10 En de koning Rehabeam
maakte, in plaats van die,
koperen schilden; en hij beval
die onder de hand van de
oversten der trawanten, die de
deur van het huis des konings
bewaarden.
11 En het geschiedde, zo
wanneer de koning in het
huis des HEEREN ging, dat de
trawanten kwamen, en die
droegen, en die wederbrachten
in der trawanten wachtkamer.
12 En als hij zich
verootmoedigde, keerde
de toorn des HEEREN van
hem af, opdat Hij hem niet
ten uiterste toe verdierf; ook
waren in Juda nog goede
dingen.
13 Zo versterkte zich
de koning Rehabeam in
Jeruzalem, en regeerde; want
Rehabeam was een en veertig
jaren oud, als hij koning werd,
en hij regeerde zeventien
jaren in Jeruzalem, de stad,
die de HEERE uit alle stammen
van Israel verkoren had, om
Zijn Naam daar te zetten; en
de naam zijner moeder was
Naama, een Ammonietische.
14 En hij deed dat kwaad was,
dewijl hij zijn hart niet richtte,
om den HEERE te zoeken.
15 De geschiedenissen nu
van Rehabeam, de eerste
en de laatste, zijn die niet
geschreven in de woorden

van Semaja, den profeet, en
Iddo, den ziener, verhalende
de geslachtsregisteren; daartoe
de krijgen van Rehabeam en
Jerobeam in al hun dagen?
16 En Rehabeam ontsliep met
zijn vaderen, en werd begraven
in de stad Davids; en zijn
zoon Abia werd koning in zijn
plaats.

13 In het achttiende
jaar van den koning
Jerobeam, zo werd Abia koning
over Juda.
2 Hij regeerde drie jaren
te Jeruzalem; en de naam
zijner moeder was Michaja, de
dochter van Uriel, van Gibea;
en er was krijg tussen Abia en
tussen Jerobeam.
3 En Abia bond den strijd aan
met een heir van strijdbare
helden, vierhonderd duizend
uitgelezen mannen; en
Jerobeam stelde tegen hem
de slagorde, met achthonderd
duizend uitgelezen mannen,
kloeke helden.
4 En Abia maakte zich op
van boven den berg Zemaraim,
dewelke is in het gebergte van
Efraim; en hij zeide: Hoort mij
toe, Jerobeam, en gans Israel!
5 Staat het u niet toe te weten,
dat de HEERE, de God Israels,
het koninkrijk over Israel aan
David gegeven heeft, tot in
eeuwigheid, hem en zijn zonen,
met een zoutverbond?
6 Evenwel is Jerobeam, de
zoon van Nebat, de knecht
van Salomo, den zoon van
David, opgestaan, en heeft
gerebelleerd tegen zijn heer.
7 Daartoe hebben zich ijdele
mannen, kinderen Belials, tot
hem vergaderd, en hebben
zich sterk gemaakt tegen
Rehabeam, den zoon van
Salomo, als Rehabeam jong
was en teder van hart, dat
hij zich tegen hen niet kon
versterken.
8 En nu, gij denkt u
te versterken tegen het
koninkrijk des HEEREN,
hetwelk in de hand is der
zonen van David; gij zijt wel
een grote menigte, maar gij
hebt gouden kalveren bij u, die
u Jerobeam tot goden gemaakt
heeft.
9 Hebt gij niet de priesteren
des HEEREN, de zonen van
Aaron, en de Levieten
uitgedreven, en hebt u
priesteren gemaakt, gelijk
de volken der landen? Een
iegelijk, die komt om zijn hand
te vullen met een jong rund
en zeven rammen, die wordt
priester dergenen, die geen
goden zijn.
10 Maar ons aangaande, de
HEERE is onze God, en wij
hebben Hem niet verlaten; en
de priesters, die den HEERE
dienen, zijn de zonen van
Aaron, en de Levieten zijn in
het werk.
11 En zij steken aan voor
den HEERE brandofferen,
op elken morgen en op
elken avond, ook reukwerk
van welriekende specerijen,
nevens de toerichting des
broods op de reine tafel, en

den gouden kandelaar en zijn
lampen, om die op elken avond
te doen branden; want wij
nemen waar de wacht des
HEEREN, onzes Gods; maar gij
hebt Hem verlaten.
12 Daarom ziet, God is met
ons aan de spitse, en Zijn
priesteren met de trompetten
des geklanks, om tegen u
alarmgeklank te maken; o
kinderen Israels, strijdt niet
tegen den HEERE, den God
uwer vaderen, want gij zult
geen voorspoed hebben.
13 Maar Jerobeam deed een
achterlage omwenden, om van
achter hen te komen; zo waren
zij voor het aangezicht van
Juda, en de achterlage was
achter hen.
14 Toen nu Juda omzag, ziet,
zo hadden zij den strijd voor
en achter; en zij riepen tot
den HEERE, en de priesters
trompetten met de trompetten.
15 En de mannen van Juda
maakten een alarmgeschrei; en
het geschiedde, als de mannen
van Juda een alarmgeschrei
maakten, dat God Jerobeam
en het ganse Israel sloeg voor
Abia en Juda.
16 En de kinderen Israels
vloden voor het aangezicht
van Juda; en God gaf hen in
hun hand.
17 Abia dan, en zijn volk,
sloeg hen met een groten slag;
want uit Israel vielen verslagen
vijfhonderd duizend uitgelezen
mannen.
18 Alzo werden de kinderen
Israels vernederd te dier tijd;
maar de kinderen van Juda
werden machtig, dewijl zij op
den HEERE, hunner vaderen
God, gesteund hadden.
19 En Abia jaagde Jerobeam
achterna, en nam van hem
de steden, Beth-El met haar
onderhorige plaatsen, en
Jesana met haar onderhorige
plaatsen, en Efron met haar
onderhorige plaatsen.
20 En Jerobeam behield geen
kracht meer in de dagen van
Abia; maar de HEERE sloeg
hem, dat hij stierf.
21 Zo versterkte zich Abia; en
hij nam zich veertien vrouwen,
en gewon twee en twintig
zonen en zestien dochteren.
22 Het overige nu der
geschiedenissen van Abia, zo
zijn wegen als zijn woorden,
zijn beschreven in de historie
van den profeet Iddo.

14 Zo ontsliep Abia met
zijn vaderen, en zij
begroeven hem in de stad
Davids, en zijn zoon Asa werd
koning in zijn plaats. In zijn
dagen was het land tien jaren
stil.
2 En Asa deed dat goed en
dat recht was in de ogen des
HEEREN, zijns Gods.
3 Want hij nam de altaren der
vreemden, en de hoogten weg,
en brak de opgerichte beelden,
en hieuw de bossen af.
4 En hij zeide tot Juda, dat
zij den HEERE, den God hunner
vaderen, zoeken, en dat zij de
wet en het gebod doen zouden.

5 Hij nam ook weg uit alle
steden van Juda de hoogten
en de zonnebeelden; en het
koninkrijk was voor hem stil.
6 Daartoe bouwde hij vaste
steden in Juda; want het land
was stil, en er was geen oorlog
in die jaren tegen hem, dewijl
de HEERE hem rust gaf.
7 Want hij zeide tot Juda:
Laat ons deze steden bouwen,
en muren daarom trekken, en
torens, deuren en grendelen,
terwijl het land nog is voor
ons aangezicht; want wij
hebben den HEERE, onzen
God, gezocht, wij hebben
Hem gezocht, en Hij heeft ons
rondom henen rust gegeven.
Zo bouwden zij en hadden
voorspoed.
8 Asa nu had een heir van
driehonderd duizend uit Juda,
rondas en spies dragende,
en tweehonderd en tachtig
duizend uit Benjamin, het
schild dragende en den boog
spannende; al dezen waren
kloeke helden.
9 En Zerah, de Moor, kwam
tegen hen uit, met een heir
van duizend maal duizend, en
driehonderd wagenen; en hij
kwam tot Maresa toe.
10 Toen toog Asa tegen hem
uit; en zij stelden de slagorde in
het dal Zefatha bij Maresa.
11 En Asa riep tot den HEERE,
zijn God, en zeide: HEERE,
het is niets bij U, te helpen
hetzij den machtige, hetzij den
krachteloze; help ons, o HEERE,
onze God! Want wij steunen
op U, en in Uw Naam zijn wij
gekomen tegen deze menigte; o
HEERE! Gij zijt onze God; laat
den sterfelijken mens tegen U
niets vermogen.
12 En de HEERE plaagde de
Moren voor Asa en voor Juda;
en de Moren vloden.
13 Asa nu en het volk, dat
met hem was, jaagden hen
na tot Gerar toe; en zo velen
vielen er van de Moren, dat er
voor hen geen hervatting was;
want zij waren verbroken voor
den HEERE en voor Zijn leger;
en zij droegen zeer veel roofs
daarvan.
14 En zij sloegen alle steden
rondom Gerar; want de
verschrikking des HEEREN was
over hen; en zij beroofden al
de steden, omdat veel roofs in
dezelve was.
15 En zij sloegen ook de
tenten van het vee, en voerden
weg schapen in menigte, en
kemelen; en kwamen weder te
Jeruzalem.

15 Toen kwam de Geest
Gods op Azaria, den
zoon van Oded.
2 En hij ging uit, Asa tegen,
en hij zeide tot hem: Hoort
mij, Asa, en gans Juda, en
Benjamin! De HEERE is met
ulieden, terwijl gij met Hem
zijt; en zo gij Hem zoekt, Hij zal
van u gevonden worden; maar
zo gij Hem verlaat, Hij zal u
verlaten.
3 Israel nu is vele dagen
geweest zonder den waren
God, en zonder een lerenden
priester, en zonder de wet.

4 Maar als zij zich in hun
nood bekeerden tot den HEERE,
den God Israels, en Hem
zochten, zo werd Hij van hen
gevonden.
5 En in die tijden was er
geen vrede voor dengene,
die uitging, en dengene, die
inkwam; maar vele beroerten
waren over al de inwoners van
die landen;
6 Dat volk tegen volk, en stad
tegen stad in stukken gestoten
werden; want God had hen met
allen angst verschrikt.
7 Daarom weest gij sterk,
en laat uw handen niet
verslappen; want er is loon
naar uw werk.
8 Als nu Asa deze woorden
hoorde, en de profetie van den
profeet Oded, sterkte hij zich,
en hij deed weg de verfoeiselen
uit het ganse land van Juda en
Benjamin, en uit de steden, die
hij van het gebergte van Efraim
genomen had, en vernieuwde
het altaar des HEEREN, dat voor
het voorhuis des HEEREN was.
9 En hij vergaderde het
ganse Juda en Benjamin, en
de vreemdelingen met hen uit
Efraim, en Manasse, en uit
Simeon; want uit Israel vielen
zij tot hem in menigte, als zij
zagen, dat de HEERE, zijn God,
met hem was.
10 En zij vergaderden zich te
Jeruzalem, in de derde maand,
in het vijftiende jaar van het
koninkrijk van Asa.
11 En zij offerden den HEERE
ten zelfden dage van den
roof, dien zij gebracht hadden,
zevenhonderd runderen en
zeven duizend schapen.
12 En zij traden in een
verbond, dat zij den HEERE,
den God hunner vaderen,
zoeken zouden met hun ganse
hart en met hun ganse ziel.
13 En al wie den HEERE, den
God Israels, niet zou zoeken,
zou gedood worden, van den
kleine tot den grote, en van den
man tot de vrouw toe.
14 En zij zwoeren den HEERE
met luider stem en met gejuich,
desgelijks met trompetten en
met bazuinen.
15 En gans Juda was verblijd
over dezen eed; want zij
hadden met hun ganse hart
gezworen, en met hun gansen
wil Hem gezocht; en Hij werd
van hen gevonden, en de
HEERE gaf hun rust rondom
henen.
16 Aangaande ook Maacha,
de moeder van den koning Asa,
hij zette haar af, dat zij geen
koningin ware, omdat zij een
afgrijselijken afgod in een bos
gemaakt had; ook roeide Asa
haar afgrijselijken afgod uit,
en verbrijzelde en verbrandde
hem aan de beek Kidron.
17 De hoogten werden wel
niet weggenomen uit Israel, het
hart van Asa nochtans was
volkomen al zijn dagen.
18 En hij bracht in het huis
Gods de geheiligde dingen
zijns vaders, en zijn geheiligde
dingen, zilver en goud, en
vaten.
19 En er was geen oorlog tot
in het vijf en dertigste jaar van

het koninkrijk van Asa.

16 In het zes en dertigste
jaar van het koninkrijk
van Asa, toog Baesa, de koning
van Israel, op tegen Juda,
en bouwde Rama, opdat hij
niemand toeliet uit te gaan
en in te komen tot Asa, den
koning van Juda.
2 Toen bracht Asa het zilver
en het goud voort, uit de
schatten van het huis des
Heeren en van het huis des
konings, en zond tot Benhadad,
den koning van Syrie, die te
Damaskus woonde, zeggende:
3 Er is een verbond tussen mij
en tussen u, en tussen mijn
vader en tussen uw vader; zie,
ik zend u zilver en goud, ga
heen, maak uw verbond te niet
met Baesa, den koning van
Israel, dat hij van tegen mij
aftrekke.
4 En Benhadad hoorde naar
den koning Asa, en zond de
oversten der heiren, die hij had,
tegen de steden van Israel, en
zij sloegen Ijon, en Dan, en
Abel-Maim, en alle schatsteden
van Nafthali.
5 En het geschiedde, als Baesa
zulks hoorde, dat hij afliet van
Rama te bouwen, en zijn werk
staakte.
6 Toen nam de koning Asa
gans Juda, en zij droegen weg
de stenen van Rama, en het
hout daarvan, waarmede Baesa
gebouwd had; en hij bouwde
daarmede Geba en Mizpa.
7 En in denzelfden tijd kwam
de ziener Hanani tot Asa, den
koning van Juda, en hij zeide
tot hem: Omdat gij gesteund
hebt op den koning van Syrie,
en niet gesteund hebt op den
Heere, uw God, daarom is het
heir des konings van Syrie uit
uw hand ontkomen.
8 Waren niet de Moren en
de Libiers een groot heir met
zeer veel wagenen en ruiteren?
Toen gij nochtans op den
Heere steundet, heeft Hij hen
in uw hand gegeven.
9 Want den Heere
aangaande, Zijn ogen
doorlopen de ganse aarde,
om Zich sterk te bewijzen
aan degenen, welker hart
volkomen is tot Hem; gij hebt
hierin zottelijk gedaan; want
van nu af zullen oorlogen
tegen u zijn.
10 Doch Asa werd toornig
tegen den ziener, en leidde
hem in het gevangenhuis; want
hij was hierover tegen hem
ontsteld; daartoe onderdrukte
Asa enigen uit het volk ter
zelfder tijd.
11 En ziet, de geschiedenissen
van Asa, de eerste met de
laatste, ziet, zij zijn beschreven
in het boek der koningen van
Juda en Israel.
12 Asa nu werd, in het negen
en dertigste jaar van zijn
koninkrijk, krank aan zijn
voeten; tot op het hoogste toe
was zijn krankheid; daartoe
ook zocht hij den Heere niet
in zijn krankheid, maar de
medicijnmeesters.
13 Alzo ontsliep Asa met zijn
vaderen; en hij stierf in het

een en veertigste jaar zijner
regering.
14 En zij begroeven hem
in zijn graf, dat hij voor
zich gegraven had in de stad
Davids, en legden hem op het
bed, hetwelk hij gevuld had
met specerijen, en dat van
verscheidene soorten, naar
apothekerskunst toebereid;
en zij brandden over hem een
ganse grote branding.

17 En zijn zoon Josafat
werd koning in zijn
plaats, en hij sterkte zich tegen
Israel.
2 En hij legde krijgsvolk in
alle vaste steden van Juda, en
legde bezettingen in het land
van Juda, en in de steden
van Efraim, die zijn vader Asa
ingenomen had.
3 En de HEERE was met
Josafat; want hij wandelde in
de vorige wegen zijns vaders
Davids, en zocht de Baals niet.
4 Maar hij zocht den God
zijns vaders, en wandelde in
Zijn geboden, en niet naar het
doen van Israel.
5 En de HEERE bevestigde het
koninkrijk in zijn hand, en gans
Juda gaf Josafat geschenken;
en hij had rijkdom en eer in
menigte.
6 En zijn hart verhief zich in
de wegen des HEEREN; en hij
nam verder de hoogten en de
bossen uit Juda weg.
7 In het derde jaar nu zijner
regering zond hij tot zijn
vorsten, tot Ben-chail, en tot
Obadja, en tot Zecharja, en
tot Nathaneel, en tot Michaja,
opdat men zou leren in de
steden van Juda.
8 En met hen de Levieten,
Semaja en Nethanja, en
Zebadja, en Asael, en
Semiramoth, en Jonathan,
en Adonia, en Tobia, en
Tob-Adonia de Levieten, en
met hen de priesters Elisama
en Joram.
9 En zij leerden in Juda, en
het wetboek des HEEREN was
bij hen; en zij gingen rondom in
alle steden van Juda, en leerden
onder het volk.
10 En een verschrikking
des HEEREN werd over alle
koninkrijken der landen, die
rondom Juda waren, dat zij
niet krijgden tegen Josafat.
11 En van de Filistijnen
brachten zij Josafat geschenken
met het opgelegde geld;
ook brachten hem de
Arabieren klein vee, zeven
duizend en zevenhonderd
rammen, en zeven duizend en
zevenhonderd bokken.
12 Alzo nam Josafat toe,
en werd ten hoogste groot;
daartoe bouwde hij in Juda
burchten en schatsteden.
13 En hij had veel werks
in de steden van Juda, en
krijgslieden, kloeke helden in
Jeruzalem.
14 Dit nu is hun telling, naar
de huizen hunner vaderen.
In Juda waren oversten der
duizenden: Adna de overste, en
met hem waren driehonderd
duizend kloeke helden.

15 Naast hem nu was de
overste Johanan; en met hem
waren tweehonderd tachtig
duizend;
16 En naast hem was Amasia,
de zoon van Zichri, die
zich vrijwillig den HEERE
overgegeven had; en met hem
waren tweehonderd duizend
kloeke helden.
17 En uit Benjamin was
Eljada, een kloek held; en met
hem tweehonderd duizend, die
met boog en schild gewapend
waren.
18 En naast hem was Jozabad;
en met hem waren honderd
en tachtig duizend, ten krijge
toegerust.
19 Dezen waren in den dienst
des konings; behalve degenen,
die de koning in de vaste steden
door gans Juda gezet had.

18 Josafat nu had rijkdom
en eer in overvloed;
en hij verzwagerde zich aan
Achab.
2 En ten einde van enige jaren
toog hij af tot Achab naar
Samaria; en Achab slachtte
schapen en runderen voor hem
in menigte, en voor het volk,
dat met hem was; en hij porde
hem aan, om op te trekken naar
Ramoth in Gilead.
3 Want Achab, de koning
van Israel, zeide tot Josafat,
den koning van Juda: Zult gij
met mij gaan naar Ramoth in
Gilead? En hij zeide tot hem:
Zo zal ik zijn, gelijk gij zijt, en
gelijk uw volk is, zal mijn volk
zijn, en wij zullen met u zijn in
dezen krijg.
4 Verder zeide Josafat tot den
koning van Israel: Vraag toch
als heden naar het woord des
HEEREN.
5 Toen vergaderde de
koning van Israel de profeten,
vierhonderd mannen, en hij
zeide tot hen: Zullen wij tegen
Ramoth in Gilead ten strijde
trekken, of zal ik het nalaten?
En zij zeiden: Trek op, want
God zal hen in de hand des
konings geven.
6 Maar Josafat zeide: Is
hier niet nog een profeet des
HEEREN, dat wij van hem
vragen mochten?
7 Toen zeide de koning van
Israel tot Josafat: Er is nog
een man, om door hem den
HEERE te vragen; maar ik haat
hem, want hij profeteert over
mij niets goeds, maar altijd
kwaad; deze is Micha, de zoon
van Jimla. En Josafat zeide: de
koning zegge niet alzo.
8 Toen riep de koning van
Israel een kamerling, en hij
zeide: Haal haastelijk Micha,
den zoon van Jimla.
9 De koning van Israel nu en
Josafat, de koning van Juda,
zaten elk op zijn troon, bekleed
met hun klederen, en zij zaten
op het plein, aan de deur der
poort van Samaria; en al de
profeten profeteerden in hun
tegenwoordigheid.
10 En Zedekia, de zoon van
Kenaana, had zich ijzeren
hoornen gemaakt, en hij zeide:
Zo zegt de HEERE: Met deze
zult gij de Syriers stoten, totdat

gij hen gans verdaan zult hebben.
11 En al de profeten profeteerden alzo, zeggende: Trek op naar Ramoth in Gilead, en gij zult voorspoedig zijn, want de HEERE zal hen in de hand des konings geven.
12 De bode nu, die heengegaan was, om Micha te roepen, sprak tot hem, zeggende: Zie, de woorden der profeten zijn, uit een mond, goed tot den koning; dat nu toch uw woord zij, gelijk als van een uit hen, en spreek het goede.
13 Doch Micha zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft, hetgeen mijn God zeggen zal, dat zal ik spreken!
14 Als hij tot den koning gekomen was, zo zeide de koning tot hem: Micha, zullen wij naar Ramoth in Gilead ten strijde trekken, of zal ik het nalaten? En hij zeide: Trekt op, en gijlieden zult voorspoedig zijn, want zij zullen in uw hand gegeven worden.
15 En de koning zeide tot hem: Tot hoevele reizen zal ik u bezweren, opdat gij tot mij niet spreekt, dan de waarheid, in den Naam des HEEREN?
16 En hij zeide: Ik zag het ganse Israel verstrooid op de bergen, gelijk schapen, die geen herder hebben; en de HEERE zeide: Dezen hebben geen heer; een iegelijk kere weder naar zijn huis in vrede.
17 Toen zeide de koning van Israel tot Josafat: Heb ik tot u niet gezegd: Hij zal over mij niets goeds, maar kwaad profeteren?
18 Verder zeide hij: Daarom hoort het woord des HEEREN: Ik zag den HEERE, zittende op Zijn troon, en al het hemelse heir, staande aan Zijn rechter hand en Zijn linkerhand.
19 En de HEERE zeide: Wie zal Achab, den koning van Israel, overreden, dat hij optrekke, en valle te Ramoth in Gilead? Daarna zeide Hij: Deze zegt aldus, en die zegt alzo.
20 Toen kwam een geest voort, en stond voor het aangezicht des HEEREN, en zeide: Ik zal hem overreden. En de HEERE zeide tot hem: Waarmede?
21 En Hij zeide: Ik zal uitgaan, en een leugengeest zijn in den mond van al zijn profeten. En Hij zeide: Gij zult overreden, en zult ook vermogen; ga uit, en doe alzo.
22 Nu dan, zie, de HEERE heeft een leugengeest in den mond van deze uw profeten gegeven, en de HEERE heeft kwaad over u gesproken.
23 Toen trad Zedekia, de zoon van Kenaana, toe, en sloeg Micha op het kinnebakken, en hij zeide: Door wat weg is de Geest des HEEREN van mij doorgegaan, om u aan te spreken?
24 En Micha zeide: Zie, gij zult het zien aan dienzelfden dag, als gij zult gaan van kamer in kamer, om u te versteken.

25 De koning van Israel nu
zeide: Neemt Micha, en brengt
hem weder tot Amon, den
overste der stad, en tot Joas,
den zoon des konings;

26 En gijlieden zult zeggen:
Zo zegt de koning: Zet dezen
in het gevangenhuis, en
spijst hem met brood der
bedruktheid, en met water
der bedruktheid, totdat ik met
vrede wederkom.

27 En Micha zeide: Indien
gij enigszins met vrede
wederkomt, zo heeft de HEERE
door mij niet gesproken.
Verder zeide hij: Hoort, gij
volken altegaar!

28 Alzo toog de koning van
Israel, en Josafat, de koning van
Juda, op naar Ramoth in Gilead.

29 En de koning van Israel
zeide tot Josafat: Als ik mij
versteld heb, zal ik in den
strijd komen; maar gij, trek uw
klederen aan. Alzo verstelde
zich de koning van Israel, en zij
kwamen in den strijd.

30 De koning nu van Syrie
had geboden aan de oversten
der wagens, die hij had,
zeggende: Gijlieden zult niet
strijden tegen kleinen noch
groten, maar tegen den koning
van Israel alleen.

31 Het geschiedde dan, als de
oversten der wagenen Josafat
zagen, dat zij zeiden: Die is de
koning van Israel; en zij togen
rondom hem, om te strijden;
maar Josafat riep, en de HEERE
hielp hem, en God wendde hen
van hem af.

32 Want het geschiedde,
als de oversten der wagenen
zagen, dat het de koning van
Israel niet was, dat zij van
achter hem afkeerden.

33 Toen spande een man den
boog in zijn eenvoudigheid, en
schoot den koning van Israel
tussen de gespen en tussen het
pantsier. Toen zeide hij tot den
voerman: Keer uw hand en
voer mij uit het leger, want ik
ben verwond.

34 En de strijd nam op dien
dag toe, en de koning van
Israel deed zich met den wagen
staande houden tegenover de
Syriers, tot den avond toe; en
hij stierf ter tijd, als de zon
onderging.

19 En Josafat, de koning
van Juda, keerde met
vrede weder naar zijn huis te
Jeruzalem.

2 En Jehu, de zoon van
Hanani, de ziener, ging uit,
hem tegen, en zeide tot den
koning Josafat: Zoudt gij den
goddeloze helpen, en die den
HEERE haten, liefhebben? Nu
is daarom over u van het
aangezicht des HEEREN grote
toornigheid.

3 Evenwel goede dingen
zijn bij u gevonden; want gij
hebt de bossen uit het land
weggedaan, en uw hart gericht
om God te zoeken.

4 Josafat nu woonde in
Jeruzalem; en hij toog
wederom uit door het volk, van
Ber-seba af tot het gebergte
van Efraim toe, en deed hen

wederkeren tot den HEERE,
hunner vaderen God.
5 En hij stelde richters in het
land, in alle vaste steden van
Juda, van stad tot stad.
6 En hij zeide tot de richters:
Ziet wat gij doet, want gij
houdt het gericht niet den
mens, maar den HEERE; en Hij
is bij u in de zaak van het
gericht.
7 Nu dan, de verschrikking
des HEEREN zij op ulieden;
neemt waar, en doet het;
want bij den HEERE, onzen
God, is geen onrecht, noch
aanneming van personen, noch
ontvanging van geschenken.
8 Daartoe stelde Josafat ook
te Jeruzalem enige van de
Levieten, en van de priesteren,
en van de hoofden der
vaderen van Israel, over het
gericht des HEEREN, en over
rechtsgeschillen, als zij weder
te Jeruzalem gekomen waren.
9 En hij gebood hun,
zeggende: Doet alzo in de vreze
des HEEREN, met getrouwheid
en met een volkomen hart.
10 En in alle geschil, hetwelk
van uw broederen, die in hun
steden wonen, tot u zal komen,
tussen bloed en bloed, tussen
wet en gebod, en inzettingen
en rechten, zo vermaant hen,
dat zij niet schuldig worden
aan den HEERE, en een grote
toornigheid over u en over uw
broederen zij; doet alzo, en gij
zult niet schuldig worden.
11 En ziet, Amarja, den
hoofdpriester, is over u in alle
zaak des HEEREN; en Zebadja,
de zoon van Ismael, de vorst
van het huis van Juda, in alle
zaak des konings; ook zijn de
ambtlieden, de Levieten, voor
uw aangezicht; weest sterk en
doet het, en de HEERE zal met
den goede zijn.

20 Het geschiedde nu na
dezen, dat de kinderen
Moabs, en de kinderen
Ammons, en het hen anderen
benevens de Ammonieten,
kwamen tegen Josafat ten
strijde.
2 Toen kwamen er, die Josafat
boodschapten, zeggende: Daar
komt een grote menigte tegen
u van gene zijde der zee,
uit Syrie, en zie, zij zijn te
Hazezon-Thamar, hetwelk is
Engedi.
3 Josafat nu vreesde, en stelde
zijn aangezicht, om den HEERE
te zoeken; en hij riep een
vasten uit in gans Juda.
4 En Juda werd vergaderd, om
van den HEERE hulp te zoeken;
ook kwamen zij uit alle steden
van Juda, om den HEERE te
zoeken.
5 En Josafat stond in de
gemeente van Juda en
Jeruzalem, in het huis des
HEEREN, voor het nieuwe
voorhof.
6 En hij zeide: O, HEERE, God
onzer vaderen, zijt Gij niet de
God in den hemel? Ja, Gij zijt de
Heerser over alle koninkrijken
der heidenen; en in Uw hand
is kracht en sterkte, zodat
niemand zich tegen U stellen
kan.

7 Hebt Gij niet, onze God, de inwoners dezes lands van voor het aangezicht van Uw volk Israel verdreven, en dat aan het zaad van Abraham, Uw liefhebber, tot in eeuwigheid gegeven?

8 Zij nu hebben daarin gewoond, en zij hebben U daarin een heiligdom gebouwd voor Uw Naam, zeggende:

9 Indien over ons enig kwaad komt, het zwaard des oordeels, of pestilentie, of honger, wij zullen voor dit huis, en voor Uw aangezicht staan, dewijl Uw Naam in dit huis is; en wij zullen uit onze benauwdheid tot U roepen, en Gij zult verhoren en verlossen.

10 En nu, zie de kinderen Ammons, en Moab, en die van het gebergte Seir, door dewelken Gij Israel niet toeliet te trekken, als zij uit Egypteland togen, maar zij weken van hen, en verdelgden hen niet;

11 Zie dan, zij vergelden het ons, komende om ons uit Uw erve, die Gij ons te erven gegeven hebt, te verdrijven.

12 O, onze God, zult Gij geen recht tegen hen oefenen? want in ons is geen kracht tegen deze grote menigte, die tegen ons komt, en wij weten niet, wat wij doen zullen; maar onze ogen zijn op U.

13 En gans Juda stond voor het aangezicht des HEEREN, ook hun kinderkens, hun vrouwen en hun zonen.

14 Toen kwam de Geest des HEEREN in het midden der gemeente, op Jahaziel, den zoon van Zecharja, den zoon van Benaja, den zoon van Jehiel, den zoon van Matthanja, den Leviet, uit de zonen van Asaf;

15 En hij zeide: Merkt op, geheel Juda, en gij, inwoners van Jeruzalem, en gij, koning Josafat! Alzo zegt de HEERE tot ulieden: Vreest gijlieden niet, en wordt niet ontzet vanwege deze grote menigte; want de strijd is niet uwe, maar Gods.

16 Trekt morgen tot hen af; ziet, zij komen op bij den opgang van Ziz; en gij zult hen vinden in het einde des dals, voor aan de woestijn van Jeruel.

17 Gij zult in dezen strijd niet te strijden hebben; stelt uzelven, staat en ziet het heil des HEEREN met u, o Juda en Jeruzalem! Vreest niet, en ontzet u niet, gaat morgen uit, hun tegen, want de HEERE zal met u wezen.

18 Toen neigde zich Josafat met het aangezicht ter aarde; en gans Juda en de inwoners van Jeruzalem vielen neder voor het aangezicht des HEEREN, aanbiddende den HEERE.

19 En de Levieten uit de kinderen der Kahathieten, en uit de kinderen der Korahieten, stonden op, om den HEERE, den God Israels, met luider stem ten hoogste te prijzen.

20 En zij maakten zich des
morgens vroeg op, en togen uit
naar de woestijn van Thekoa;
en als zij uittogen, stond Josafat
en zeide: Hoort mij, o Juda,
en gij, inwoners van Jeruzalem!
Gelooft in den HEERE, uw God,
zo zult gij bevestigd worden;
gelooft aan Zijn profeten, en gij
zult voorspoedig zijn.
21 Hij nu beraadslaagde zich
met het volk, en hij stelde den
HEERE zangers, die de heilige
Majesteit prijzen zouden, voor
de toegerusten uitgaande en
zeggende: Looft den HEERE,
want Zijn goedertierenheid is
tot in eeuwigheid!
22 Ter tijd nu, als aanhieven
met een vreugdegeroep en
lofzang, stelde de HEERE
achterlagen tegen de kinderen
Ammons, Moab, en die van het
gebergte Seir, die tegen Juda
gekomen waren; en zij werden
geslagen.
23 Want de kinderen
Ammons en Moab stonden
op tegen de inwoners van het
gebergte Seir, om te verbannen
en te verdelgen; en als zij met
de inwoners van Seir een einde
gemaakt hadden, hielpen zij de
een den ander ten verderve.
24 Als nu Juda tot den
wachttoren in de woestijn
gekomen was, wendden zij
zich naar de menigte; en ziet,
het waren dode lichamen,
liggende op de aarde, en
niemand was ontkomen.
25 Josafat nu en zijn volk
kwamen, om hun buit te
roven, en zij vonden bij hen
in menigte, zowel have en
dode lichamen, als kostelijk
gereedschap, en namen voor
zich weg, totdat zij niet meer
dragen konden; en zij roofden
den buit drie dagen, want dies
was veel.
26 En op den vierden dag
vergaderden zij zich in
het dal van Beracha, want
daar loofden zij den HEERE;
daarom noemden zij den naam
dierzelver plaats het dal van
Beracha, tot op dezen dag.
27 Daarna keerden alle
mannen van Juda en Jeruzalem
weder, en Josafat in de
voorspitse van hen, om
wederom met blijdschap tot
Jeruzalem te komen; want de
HEERE had hen verblijd over
hun vijanden.
28 En zij kwamen te
Jeruzalem, met luiten, en met
harpen, en met trompetten, tot
het huis des HEEREN.
29 En er werd een
verschrikking Gods over
alle koninkrijken dier landen,
als zij hoorden, dat de HEERE
tegen de vijanden van Israel
gestreden had.
30 Alzo was het koninkrijk
van Josafat stil; en zijn God gaf
hem rust rondom henen.
31 Zo regeerde Josafat over
Juda; hij was vijf en dertig
jaren oud, als hij koning werd,
en hij regeerde vijf en twintig
jaren te Jeruzalem; en de naam
zijner moeder was Azuba, een
dochter van Silhi.
32 En hij wandelde in den
weg van zijn vader Asa, en hij

week daarvan niet af, doende dat recht was in de ogen des HEEREN.

33 Evenwel werden de hoogten niet weggenomen; want het volk had nog zijn hart niet geschikt tot den God zijner vaderen.

34 Het overige nu der geschiedenissen van Josafat, de eerste en de laatste, ziet, die zijn geschreven in de geschiedenissen van Jehu, den zoon van Hanani, die men hem optekenen deed in het boek der koningen van Israel.

35 Doch na dezen vergezelschapte zich Josafat, de koning van Juda, met Ahazia, den koning van Israel; die handelde goddelooslijk in zijn doen.

36 En hij vergezelschapte zich met hem, om schepen te maken, om naar Tharsis te gaan; en zij maakten de schepen te Ezeon-Geber.

37 Maar Eliezer, de zoon van Dodava, van Maresa, profeteerde tegen Josafat, zeggende: Omdat gij u met Ahazia vergezelschapt hebt, heeft de HEERE uw werken verscheurd. Alzo werden de schepen verbroken, dat zij niet konden naar Tharsis gaan.

21 Daarna ontsliep Josafat met zijn vaderen, en werd begraven bij zijn vaderen in de stad Davids; en zijn zoon Joram werd koning in zijn plaats.

2 En hij had broederen, Josafats zonen, Azarja, en Jehiel, en Zecharja, en Azarjahu, en Michael, en Sefatja; deze allen waren zonen van Josafat, den koning van Israel.

3 En hun vader had hun vele gaven gegeven van zilver, en van goud, en van kostelijkheden, met vaste steden in Juda; maar het koninkrijk gaf hij Joram, omdat hij de eerstgeborene was.

4 Als Joram tot het koninkrijk zijns vaders opgekomen was, en zich versterkt had, zo doodde hij al zijn broederen met het zwaard, mitsgaders ook enige van de vorsten van Israel.

5 Twee en dertig jaar was Joram oud, toen hij koning werd, en hij regeerde acht jaren te Jeruzalem.

6 En hij wandelde in de weg der koningen van Israel, gelijk als het huis van Achab deed; want hij had de dochter van Achab tot een vrouw; en hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN.

7 Doch de HEERE wilde het huis Davids niet verderven, om des verbonds wil, dat Hij met David gemaakt had; en gelijk als Hij gezegd had, hem en zijn zonen te allen dage een lamp te zullen geven.

8 In zijn dagen vielen de Edomieten af van onder het gebied van Juda, en zij maakten over zich een koning.

9 Daarom toog Joram voort
met zijn oversten, en al de
wagenen met hem; en hij
maakte zich des nachts op,
en sloeg de Edomieten, die
rondom hem waren, en de
oversten der wagenen.
10 Evenwel vielen de
Edomieten af van onder
het gebied van Juda, tot op
dezen dag; toen ter zelfder
tijd viel Libna af, van onder
zijn gebied, want hij had
den HEERE, den God zijner
vaderen, verlaten.
11 Ook maakte hij hoogten op
de bergen van Juda; en hij deed
de inwoners van Jeruzalem
hoereren, ja, hij dreef Juda
daartoe.
12 Zo kwam een schrift tot
hem van den profeet Elia,
zeggende: Alzo zegt de HEERE,
de God van uw vader David:
Omdat gij in de wegen van uw
vader Josafat, en in de wegen
van Asa, den koning van Juda,
niet gewandeld hebt;
13 Maar hebt gewandeld in
den weg der koningen van
Israel, en hebt Juda en de
inwoners van Jeruzalem doen
hoereren, achtervolgens het
hoereren van het huis van
Achab; en ook uw broederen,
van uws vaders huis, gedood
hebt, die beter waren dan gij;
14 Zie, de HEERE zal u plagen
met een grote plage aan uw
volk, en aan uw kinderen, en
aan uw vrouwen, en aan al uw
have.
15 Gij zult ook in grote
krankheden zijn, door de
krankheid uwer ingewanden,
totdat uw ingewanden uitgaan
vanwege de krankheid, jaar op
jaar.
16 Zo verwekte de HEERE
tegen Joram den geest der
Filistijnen en der Arabieren,
die aan de zijde der Moren zijn.
17 Die togen op in Juda, en
braken daarin, en voerden alle
have weg, die in het huis
des konings gevonden werd,
zelfs ook zijn kinderen, en zijn
vrouwen; zodat hem geen zoon
overgelaten werd, dan Joahaz,
de kleinste zijner zonen.
18 En na dit alles plaagde hem
de HEERE in zijn ingewand
met een krankheid, daar geen
genezen aan was.
19 Dit geschiedde van jaar
tot jaar, zodat, wanneer de tijd
van het einde der twee jaren
uitging, zijn ingewanden met
de krankheid uitgingen, dat hij
stierf van boze krankheden;
en zijn volk maakte hem gene
branding, als de branding
zijner vaderen.
20 Hij was twee en dertig
jaren oud, als hij koning werd,
en regeerde acht jaren te
Jeruzalem; en hij ging henen
zonder begeerd te zijn; en
zij begroeven hem in de stad
Davids, maar niet in de graven
der koningen.

22 En de inwoners van
Jeruzalem maakten
Ahazia, zijn kleinsten zoon,
koning in zijn plaats; want een
bende, die met de Arabieren in
het leger gekomen was, had al

de eersten gedood. Ahazia dan,
de zoon van Joram, de koning
van Juda, regeerde.
2 Twee en veertig jaar was
Ahazia oud, toen hij koning
werd, en hij regeerde een
jaar te Jeruzalem; en de naam
zijner moeder was Athalia, een
dochter van Omri.
3 Hij wandelde ook in de
wegen van het huis van Achab;
want zijn moeder was zijn
raadgeefster, om goddelooslijk
te handelen.
4 En hij deed dat kwaad was
in de ogen des HEEREN, gelijk
het huis van Achab; want zij
waren zijn raadgevers, na den
dood zijns vaders, hem ten
verderve.
5 Hij wandelde ook in hun
raad, en toog henen met
Joram, den zoon van Achab,
den koning van Israel, tot
den strijd tegen Hazael, den
koning van Syrie, bij Ramoth
in Gilead; en de Syriers sloegen
Joram.
6 En hij keerde weder om
zich te laten genezen te Jizreel;
want hij had wonden, die men
hem bij Rama geslagen had,
als hij streed tegen Hazael, den
koning van Syrie; en Azarja,
de zoon van Joram, den koning
van Juda, kwam af, om Joram,
den zoon van Achab, te Jizreel
te bezien, want hij was krank.
7 De vertreding nu van
Ahazia was van God, dat hij
tot Joram kwam; want als
hij gekomen was, toog hij
met Joram uit tot Jehu, den
zoon van Nimsi, denwelken
de HEERE gezalfd had, om het
huis van Achab uit te roeien.
8 Zo geschiedde het, als Jehu
het oordeel uitvoerde tegen het
huis van Achab, dat hij de
vorsten van Juda en de zonen
der broederen van Ahazia, die
Ahazia dienden, vond, en die
doodde.
9 Daarna zocht hij Ahazia, en
zij kregen hem (want hij was
verstoken in Samaria), en zij
brachten hem tot Jehu, en zij
doodden hem, en begroeven
hem; want zij zeiden: Hij is
de zoon van Josafat, die den
HEERE met zijn ganse hart
gezocht heeft. Zo had het
huis van Ahazia niemand,
die kracht behield tot het
koninkrijk.
10 Toen Athalia, de moeder
van Ahazia, zag, dat haar zoon
dood was, zo maakte zij zich
op, en bracht al het koninklijke
zaad van het huis van Juda om.
11 Maar Jozabath, de dochter
des konings, nam Joas, den
zoon van Ahazia, en stal hem
uit het midden van des konings
zonen, die gedood werden, en
zette hem en zijn voedster in
een slaapkamer; zo verborg
hem Jozabath, de dochter
van den koning Joram, de
huisvrouw van den priester
Jojada (want zij was de zuster
van Ahazia), voor Athalia, dat
zij hem niet doodde.
12 En hij was bij hen
verstoken in het huis Gods zes
jaren; en Athalia regeerde over
het land.

23 Doch in het zevende
jaar versterkte zich
Jojada, en nam de oversten
der honderden, Azarja, den
zoon van Jeroham en Ismael,
den zoon van Johanan, en
Azarja, den zoon van Obed,
en Maaseja, den zoon van
Adaja en Elisafat, den zoon
van Zichri, met zich in een
verbond.

2 Die togen om in Juda, en
vergaderden de Levieten uit
alle steden van Juda, en de
hoofden der vaderen van Israel,
en zij kwamen naar Jeruzalem.

3 En die ganse gemeente
maakte een verbond in het
huis Gods, met den koning;
en hij zeide tot hen: Ziet, de
zoon des konings zal koning
zijn, gelijk als de Heere van
de zonen van David gesproken
heeft.

4 Dit is de zaak, die gij doen
zult: een derde deel van u,
die op den sabbat ingaan,
van de priesteren en van de
Levieten, zullen tot poortiers
der dorpelen zijn;

5 En een derde deel zal zijn
aan het huis des konings;
en een derde deel aan de
Fondamentpoort; en al het
volk zal in de voorhoven zijn
van het huis des Heeren.

6 Maar dat niemand kome
in het huis des Heeren, dan
de priesteren en de Levieten,
die dienen; die zullen ingaan,
want zij zijn heilig; maar al het
volk zal de wacht des Heeren
waarnemen.

7 De Levieten nu zullen de
koning rondom omsingelen,
een ieder met zijn wapenen in
zijn hand; en die tot het huis
inkomt, zal gedood worden;
doch weest gijlieden bij den
koning, als hij inkomt en
uitgaat.

8 En de Levieten en gans
Juda deden naar alles, wat de
priester Jojada geboden had;
en zij namen een ieder zijn
mannen, die op den sabbat
inkwamen, met degenen, die
op den sabbat uitgingen; want
de priester Jojada had aan
de verdelingen geen verlof
gegeven.

9 Verder gaf de priester
Jojada aan de oversten der
honderden de spiesen, en de
rondassen, en de schilden, die
van den koning David geweest
waren, die in het huis Gods
waren.

10 En hij stelde al het volk, en
een ieder met zijn geweer in
zijn hand, van de rechterzijde
van het huis tot de linkerzijde
van het huis, naar het altaar, en
naar het huis, bij den koning
rondom.

11 Toen brachten zij des
Konings zoon voor, en zetten
hem de kroon op, en gaven
hem de getuigenis, en zij
maakten hem koning; en
Jojada en zijn zonen zalfden
hem, en zeiden: De koning
leve!

12 Toen nu Athalia hoorde de
stem des volks, dat toeliep en
den koning roemde, kwam zij
tot het volk in het huis des

HEEREN.
13 En zij zag toe; en ziet, de
koning stond bij zijn pilaar,
aan de ingang; en de oversten
en de trompetten waren bij
den koning; en al het volk
des lands was blijde, en blies
met de trompetten; en de
zangers waren er met muzikale
instrumenten, en gaven te
kennen, dat men lofzingen
zou; toen verscheurde Athalia
haar klederen, en zij riep:
Verraad, verraad!
14 Maar de priester Jojada
bracht de oversten der
honderden, die over het
heir gesteld waren, uit, en
zeide tot hen: Brengt ze uit
tot buiten de ordeningen, en
die haar volgt, zal met het
zwaard gedood worden; want
de priester had gezegd: Gij zult
ze in het huis des HEEREN niet
doden.
15 En zij legden de handen
aan haar, en zij ging naar den
ingang van de Paardenpoort,
naar het huis des konings; en
zij doodden ze daar.
16 En Jojada maakte een
verbond tussen zich, en tussen
al het volk, en tussen den
koning, dat zij den HEERE tot
een volk zouden zijn.
17 Daarna ging al het volk in
het huis van Baal, en braken
dat af; en zijn altaren en zijn
beelden verbraken zij, en
Matthan, den priester van
Baal, sloegen zij dood voor de
altaren.
18 Jojada nu bestelde de
ambten in het huis des HEEREN,
onder de hand der Levietische
priesteren, die David in het
huis des HEEREN afgedeeld
had, om de brandofferen des
HEEREN te offeren, gelijk in de
wet van Mozes geschreven is,
met blijdschap en met gezang,
naar de instelling van David.
19 En hij stelde de poortiers
aan de poorten van het huis
des HEEREN, opdat niemand,
in enig ding onrein zijnde,
inkwame.
20 En hij nam de oversten der
honderden, en de machtigen,
en die heerschappij hadden
onder het volk, en al het volk
des lands, en bracht den koning
van het huis des HEEREN af, en
zij kwamen door het midden
der hoge poort in het huis
des konings; en zij zetten
den koning op den troon des
koninkrijks.
21 En al het volk des lands
was blijde, en de stad werd
stil, nadat zij Athalia met het
zwaard gedood hadden.

24 Joas was zeven jaren
oud, toen hij koning
werd, en hij regeerde veertig
jaren te Jeruzalem; en de naam
zijner moeder was Zibja, van
Ber-seba.
2 En Joas deed dat recht was
in de ogen des HEEREN, al de
dagen van den priester Jojada.
3 En Jojada nam voor hem
twee vrouwen; en hij gewon
zonen en dochteren.
4 Het geschiedde nu na
dezen, dat het in het hart van
Joas was, het huis des HEEREN

te vernieuwen.
5 Zo vergaderde hij de
priesteren en de Levieten, en
zeide tot hen: Trekt uit tot de
steden van Juda, en vergadert
geld van het ganse Israel, om
het huis uws Gods te beteren
van jaar tot jaar; en gijlieden,
haast tot deze zaak; maar de
Levieten haastten niet.
6 En de koning riep Jojada,
het hoofd, en zeide tot
hem: Waarom hebt gij geen
onderzoek gedaan bij de
Levieten, dat zij uit Juda en uit
Jeruzalem inbrengen zouden
de schatting van Mozes, den
knecht des HEEREN, en van de
gemeente van Israel, voor de
tent der getuigenis?
7 Want als Athalia
goddelooslijk handelde,
hadden haar zonen het huis
Gods opengebroken, ja, zelfs
alle geheiligde dingen van het
huis des HEEREN besteed aan
de Baals.
8 En de koning gebood, en zij
maakten een kist, en stelden
die buiten aan de poort van het
huis des HEEREN.
9 En men deed uitroeping
in Juda en in Jeruzalem, dat
men den HEERE inbrengen zou
de schatting van Mozes, den
knecht Gods, over Israel in de
woestijn.
10 Toen verblijdden zich alle
oversten en al het volk, en zij
brachten in, en wierpen in de
kist, totdat men voleind had.
11 Het geschiedde nu ter
tijd, als hij de kist, naar des
konings bevel, door de hand
der Levieten, inbracht, en als
zij zagen, dat er veel gelds was,
dat de schrijver des konings
kwam, en de bestelde van de
hoofdpriester, en de kist ledig
maakten, en die opnamen, en
die wederbrachten aan haar
plaats; alzo deden zij van dag
tot dag, en verzamelden geld
in menigte;
12 Hetwelk de koning en
Jojada gaven aan dengenen,
die het werk van den dienst
van het huis des HEEREN
verzorgden; en zij huurden
houwers en timmerlieden,
om het huis des HEEREN te
vernieuwen, mitsgaders ook
werkmeesters in ijzer en koper,
om het huis des HEEREN te
beteren.
13 Zo deden de verzorgers
van het werk, dat de betering
des werks door hun hand
toenam; en zij herstelden het
huis Gods in zijn gestaltenis,
en maakten het vast.
14 Als zij nu voleind hadden,
brachten zij voor den koning
en Jojada het overige des gelds,
waarvan hij vaten maakte voor
het huis des HEEREN, vaten
om te dienen en te offeren,
en rookschalen, en gouden en
zilveren vaten; en zij offerden
geduriglijk brandofferen in het
huis des HEEREN al de dagen
van Jojada.
15 En Jojada werd oud en zat
van dagen, en stierf; hij was
honderd en dertig jaren oud,
toen hij stierf.
16 En zij begroeven hem in de
stad Davids, bij de koningen;

want hij had goed gedaan in
Israel, beide aan God en zijn
huize.
17 Maar na den dood van
Jojada kwamen de vorsten van
Juda, en bogen zich neder voor
den koning; toen hoorde de
koning naar hen.
18 Zo verlieten zij het huis
des HEEREN, des Gods hunner
vaderen, en dienden de bossen
en de afgoden; toen was een
grote toornigheid over Juda en
Jeruzalem, om deze hun schuld.
19 Doch Hij zond profeten
onder hen, om hen tot den
HEERE te doen wederkeren; die
betuigden tegen hen, maar zij
neigden de oren niet.
20 En de Geest Gods toog
Zacharia aan, den zoon van
Jojada, den priester, die boven
het volk stond, en hij zeide
tot hen: Zo zegt God: Waarom
overtreedt gij de geboden des
HEEREN? Daarom zult gij niet
voorspoedig zijn; dewijl gij den
HEERE verlaten hebt, zo zal Hij
u verlaten.
21 En zij maakten een
verbintenis tegen hem, en
stenigden hem met stenen
door het gebod des konings, in
het voorhof van het huis des
HEEREN.
22 Zo gedacht de koning Joas
niet der weldadigheid, die zijn
vader Jojada aan hem gedaan
had, maar doodde zijn zoon;
dewelke, als hij stierf, zeide: De
HEERE zal het zien en zoeken!
23 Daarom geschiedde het
met den omgang des jaars,
dat de heirkracht van Syrie
tegen hem optoog, en zij
kwamen tot Juda en Jeruzalem,
en verdierven uit het volk al
de vorsten des volks; en zij
zonden al hun roof tot den
koning van Damaskus.
24 Hoewel de heirkracht van
Syrie met weinig mannen
kwam, evenwel gaf de HEERE
in hun hand een heirkracht
van grote menigte, dewijl zij
den HEERE, den God hunner
vaderen, verlaten hadden; alzo
voerden zij de oordelen uit
tegen Joas.
25 En toen zij van hem
getogen waren (want zij lieten
hem in grote krankheden),
maakten zijn knechten, om
het bloed der zonen van den
priester Jojada, een verbintenis
tegen hem, en zij sloegen hem
dood op zijn bed, dat hij stierf;
en zij begroeven hem in de stad
Davids, maar zij begroeven
hem niet in de graven der
koningen.
26 Dezen nu zijn, die
een verbintenis tegen hem
maakten: Zabad, de zoon van
Simeath, de Ammonietische,
en Jozabad, de zoon van
Simrith, de Moabietische.
27 Aangaande nu zijn zonen,
en de grootheid van den last,
hem opgelegd, en het gebouw
van het huis Gods, ziet, zij zijn
geschreven in de historie van
het boek der koningen; en zijn
zoon Amazia werd koning in
zijn plaats.

25 Amazia, vijf en twintig
jaren oud zijnde, werd

koning, en regeerde negen en
twintig jaren te Jeruzalem; en
de naam zijner moeder was
Joaddan, van Jeruzalem.
2 En hij deed dat recht was in
de ogen des HEEREN, doch niet
met een volkomen hart.
3 Het geschiedde nu, als het
koninkrijk aan hem gesterkt
was, dat hij zijn knechten,
die den koning, zijn vader,
geslagen hadden, doodde.
4 Doch hun kinderen doodde
hij niet, maar hij deed, gelijk in
de wet, in het boek van Mozes,
geschreven is, waar de HEERE
geboden heeft, zeggende: De
vaders zullen niet sterven om
de kinderen, en de kinderen
zullen niet sterven om de
vaders; maar een ieder zal om
zijn zonde sterven.
5 En Amazia vergaderde
Juda, en stelde hen, naar
de huizen der vaderen, tot
oversten van duizenden en tot
oversten van honderden, door
gans Juda en Benjamin; en hij
monsterde hen, van twintig
jaren oud en daarboven, en
vond hen driehonderd duizend
uitgelezenen, uittrekkende ten
heire, handelende spies en
rondas.
6 Daartoe huurde hij uit
Israel honderd duizend kloeke
helden, voor honderd talenten
zilvers.
7 Maar er kwam een man
Gods tot hem, zeggende: O,
koning! laat het heir van Israel
met u niet gaan; want de HEERE
is niet met Israel, met alle
kinderen van Efraim.
8 Maar zo gij gaat, doe het,
wees sterk ten strijde; God zal
u doen vallen voor den vijand;
want in God is kracht, om te
helpen en om te doen vallen.
9 En Amazia zeide tot den
man Gods: Maar wat zal men
doen met de honderd talenten,
die ik aan de benden van Israel
gegeven heb? En de man Gods
zeide: De HEERE heeft meer dan
dit, om u te geven.
10 Toen scheidde Amazia die
af, te weten de benden, die
uit Efraim tot hem gekomen
waren, dat zij naar hun plaats
gingen; daarom ontstak hun
toorn zeer tegen Juda, en zij
keerden weder tot hun plaats in
hittigheid des toorns.
11 Amazia nu sterkte zich, en
leidde zijn volk uit, en toog in
het Zoutdal, en sloeg van de
kinderen van Seir tien duizend.
12 Daartoe vingen de
kinderen van Juda tien duizend
levend, en brachten ze op de
hoogte der steenrots, en stieten
hen van de spits der steenrots
af, dat zij allen barstten.
13 Maar de mannen der
benden, die Amazia had doen
wederkeren, dat zij met hem in
den strijd niet zouden trekken,
die deden een inval in de
steden van Juda, van Samaria
af tot Beth-horon toe, en
sloegen van hen drie duizend,
en roofden veel roofs.
14 Het geschiedde nu, nadat
Amazia van het slaan der
Edomieten gekomen was, en
dat hij de goden der kinderen
van Seir medegebracht had, dat

hij die zich tot goden stelde, en
zich voor dezelve neder boog
en dien rookte.
15 Toen ontstak de toorn des
Heeren tegen Amazia; en Hij
zond tot hem een profeet, die
zeide tot hem: Waarom hebt gij
de goden van dat volk gezocht,
die hun volk niet gered hebben
uit uw hand?
16 En het geschiedde, als hij
tot hem sprak, dat hij hem
zeide: Heeft men u tot des
konings raadgever gesteld?
Houd gij op; waarom zouden
zij u slaan? Toen hield de
profeet op, en zeide: Ik merk,
dat God besloten heeft u
te verderven, dewijl gij dit
gedaan, en naar mijn raad niet
gehoord hebt.
17 En Amazia, de koning van
Juda, werd te rade, dat hij zond
tot Joas, den zoon van Joahaz,
den zoon van Jehu, den koning
van Israel, om te zeggen: Kom,
laat ons elkanders aangezicht
zien.
18 Maar Joas, de koning van
Israel, zond tot Amazia, den
koning van Juda, om te zeggen:
De distel, die op den Libanon
is, zond tot den ceder, die op
den Libanon is, om te zeggen:
Geef uw dochter mijn zoon
ter vrouw; maar het gedierte
des velds, dat op den Libanon
is, ging voorbij, en vertrad de
distel.
19 Gij zegt: Zie, gij hebt de
Edomieten geslagen; daarom
heeft uw hart u verheven, om
te roemen; nu, blijf in uw huis;
waarom zoudt gij u in het
kwaad mengen, dat gij vallen
zoudt; gij en Juda met u?
20 Doch Amazia hoorde niet,
want het was van God, opdat
Hij hen in hun hand gave,
overmits zij de goden der
Edomieten gezocht hadden.
21 Zo toog Joas, de koning
van Israel, op, en hij en
Amazia, de koning van Juda,
zagen elkanders aangezichten
te Beth-Semes, dat in Juda is.
22 En Juda werd geslagen
voor het aangezicht van Israel;
en zij vloden een iegelijk in
zijn tenten.
23 En Joas, de koning van
Israel, greep Amazia, den
koning van Juda, den zoon van
Joas, den zoon van Joahaz, te
Beth-Semes; en hij bracht hem
te Jeruzalem, en hij brak aan
den muur van Jeruzalem, van
de poort van Efraim tot aan de
Hoekpoort, vierhonderd ellen.
24 Daartoe nam hij al het
goud, en het zilver, en al
de vaten, die in het huis
Gods gevonden werden, bij
Obed-Edom, en de schatten
van het huis des konings,
mitsgaders gijzelaars, en hij
keerde weder naar Samaria.
25 Amazia nu, de zoon van
Joas, de koning van Juda, leefde
na den dood van Joas, den zoon
van Joahaz, den koning van
Israel, vijftien jaren.
26 Het overige nu der
geschiedenissen van Amazia,
de eerste en de laatste, ziet,
zijn die niet geschreven in het
boek der koningen van Juda en
Israel?

27 Van den tijd nu af, dat
Amazia afgeweken was van
achter den HEERE, zo maakten
zij in Jeruzalem een verbintenis
tegen hem; doch hij vluchtte
naar Lachis. Toen zonden zij
hem na tot Lachis, en doodden
hem aldaar.
28 En zij brachten hem op
paarden, en begroeven hem bij
zijn vaderen in de stad van
Juda.

26 Toen nam het ganse
volk van Juda Uzzia (die
nu zestien jaren oud was),
en maakte hem koning in de
plaats van zijn vader Amazia.
2 Dezelve bouwde Eloth, en
bracht ze weder aan Juda, nadat
de koning met zijn vaderen
ontslapen was.
3 Zestien jaren was Uzzia
oud, toen hij koning werd, en
hij regeerde twee en vijftig
jaren te Jeruzalem; en de naam
zijner moeder was Jecholia,
van Jeruzalem.
4 En hij deed dat recht was in
de ogen des HEEREN, naar alles,
wat zijn vader Amazia gedaan
had.
5 Want hij begaf zich om God
te zoeken, in de dagen van
Zacharia, die verstandig was in
de gezichten Gods; in de dagen
nu, dat hij den HEERE zocht,
maakte hem God voorspoedig.
6 Want hij toog uit, en krijgde
tegen de Filistijnen, en brak
den muur van Gath, en den
muur van Jabne, en den muur
van Asdod; daartoe bouwde hij
steden in Asdod, en onder de
Filistijnen.
7 En God hielp hem tegen
de Filistijnen, en tegen de
Arabieren, die te Gur-Baal
woonden, en tegen de
Meunieten.
8 En de Ammonieten gaven
Uzzia geschenken; en zijn
naam ging tot den ingang van
Egypte, want hij sterkte zich
ten hoogste.
9 Daartoe bouwde Uzzia
torens te Jeruzalem, aan de
Hoekpoort en aan de Dalpoort,
en aan de hoeken; en hij
sterkte ze.
10 Hij bouwde ook torens in
de woestijn, en hieuw vele
putten uit, overmits hij veel vee
had, beide in de laagten en in de
effene velden; akkerlieden en
wijngaardeniers op de bergen
en op de vruchtbare velden;
want hij was een liefhebber
van den land bouw.
11 Verder had Uzzia een
heirkracht van geoefenden
ten oorlog, uittrekkende ten
heire bij benden, naar het
getal hunner monstering,
daar de hand van Jeiel, den
schrijver, en Mahaseja, den
ambtman; onder de hand van
Hananja, een van de vorsten
des konings.
12 Het gehele getal van de
hoofden der vaderen, der
strijdbare helden, was twee
duizend en zeshonderd.
13 En onder hun hand was
een krijgsheir van driehonderd
zeven duizend en vijfhonderd,
die met strijdbare kracht zich
ten oorlog oefenden, om den

koning tegen den vijand te
helpen.
14 En Uzzia bereidde voor
hen, voor het ganse heir,
schilden, en spiesen, en
helmen, en pantsieren,
en bogen, zelfs tot de
slingerstenen toe.
15 Hij maakte ook te
Jeruzalem kunstige werken,
bedenking van kunstige
werkmeesters, dat zij op de
torens en op de hoeken zijn
zouden, om met pijlen en met
grote stenen, te schieten; zo
ging zijn naam tot verre toe
uit, want hij werd wonderlijk
geholpen, totdat hij sterk was.
16 Maar als hij sterk
geworden was, verhief zich
zijn hart tot verdervens toe, en
hij overtrad tegen den HEERE,
zijn God; want hij ging in den
tempel des HEEREN, om te
roken op het reukaltaar.
17 Doch Azaria, de priester,
ging hem na, en met hem
des HEEREN priesters, tachtig
kloeke mannen.
18 En zij wederstonden den
koning Uzzia, en zeiden tot
hem: Het komt u niet toe,
Uzzia, den HEERE te roken,
maar den priesteren, Aarons
zonen, die geheiligd zijn, om
te roken; ga uit het heiligdom,
want gij hebt overtreden, en
het zal u niet tot eer zijn van
den HEERE God.
19 Toen werd Uzzia toornig,
en het reukwerk was in zijn
hand, om te roken; als hij
nu toornig werd tegen de
priesteren, rees de melaatsheid
op aan zijn voorhoofd, voor
het aangezicht der priesteren
in het huis des HEEREN, van
boven het reukaltaar.
20 Alstoen zag de
hoofdpriester Azaria op
hem, en al de priesteren en
ziet, hij was melaats aan zijn
voorhoofd, en zij stieten hem
met der haast van daar, ja hij
zelf werd ook gedreven uit te
gaan, omdat de HEERE hem
geplaagd had.
21 Alzo was de koning Uzzia
melaats tot aan den dag zijns
doods; en melaats zijnde,
woonde hij in een afgezonderd
huis, want hij was van het
huis des HEEREN afgesneden;
Jotham nu, zijn zoon, was over
het huis des konings, richtende
het volk des lands.
22 Het overige nu der
geschiedenissen van Uzzia, de
eerste en de laatste, heeft de
profeet Jesaja, de zoon van
Amos, beschreven.
23 En Uzzia ontsliep met zijn
vaderen, en zij begroeven hem
bij zijn vaderen, in het veld
van de begrafenis, die van de
koningen was; want zij zeiden:
hij is melaats; en zijn zoon
Jotham werd koning in zijn
plaats.

27 Jotham was vijf en
twintig jaren oud,
toen hij koning werd, en
hij regeerde zestien jaren
te Jeruzalem; en de naam
zijner moeder was Jerusa, een
dochter van Zadok.

2 En hij deed dat recht was in
de ogen des HEEREN, naar alles,
wat zijn vader Uzzia gedaan
had, behalve dat hij in den
tempel des HEEREN niet ging;
en het volk verdierf zich nog.
3 Dezelve bouwde de hoge
poorten aan het huis des
HEEREN; hij bouwde ook veel
aan den muur van Ofel.
4 Daartoe bouwde hij steden
op het gebergte van Juda;
en in de wouden bouwde hij
burchten en torens.
5 Hij krijgde ook tegen den
koning der kinderen Ammons,
en had de overhand over hen,
zodat de kinderen Ammons
in datzelfde jaar hem gaven
honderd talenten zilvers, en
tien duizend kor tarwe, en tien
duizend gerst; dit brachten
hem de kinderen Ammons
wederom, ook in het tweede
en in het derde jaar.
6 Alzo versterkte zich
Jotham; want hij richtte zijn
wegen voor het aangezicht des
HEEREN, zijns Gods.
7 Het overige nu der
geschiedenissen van Jotham,
en al zijn krijgen, en zijn
wegen, ziet, zij zijn geschreven
in het boek der koningen van
Israel en Juda.
8 Hij was vijf en twintig jaren
oud, toen hij koning werd; en
hij regeerde zestien jaren te
Jeruzalem.
9 En Jotham ontsliep met zijn
vaderen, en zij begroeven hem
in de stad Davids; en zijn zoon
Achaz werd koning in zijn
plaats.

28 Achaz was twintig jaren
oud, toen hij koning
werd, en regeerde zestien jaren
te Jeruzalem; en hij deed niet
dat recht was in de ogen
des HEEREN, gelijk zijn vader
David;
2 Maar hij wandelde in de
wegen der koningen van
Israel; daartoe maakte hij ook
gegotene beelden voor de
Baals.
3 Dezelve rookte ook in het
dal des zoons van Hinnom;
en hij brandde zijn zonen in
het vuur, naar de gruwelen
der heidenen, die de HEERE
voor het aangezicht der
kinderen Israels uit de bezitting
verdreven had.
4 Ook offerde hij en rookte op
de hoogten en op de heuvelen,
mitsgaders onder alle groen
geboomte.
5 Daarom gaf hem de HEERE,
zijn God, in de hand des
konings van Syrie, dat zij
hem sloegen, en van hem
gevankelijk wegvoerden een
grote menigte van gevangenen,
die zij te Damaskus brachten.
En hij werd ook gegeven in de
hand des konings van Israel,
die hem sloeg met een groten
slag.
6 Want Pekah, de zoon van
Remalia, sloeg in Juda honderd
en twintig duizend dood
op een dag, allen strijdbare
mannen, omdat zij den HEERE,
den God hunner vaderen,
verlaten hadden.
7 En Zichri, een geweldig
man van Efraim, sloeg Maaseja,

den zoon des konings, dood,
en Azirkam, den huisoverste,
mitsgaders Elkana, den tweede
na den koning.
8 En de kinderen Israels
voerden van hun broederen
gevankelijk weg tweehonderd
duizend, vrouwen, zonen en
dochteren, en plunderden
ook veel roofs van hen; en zij
brachten den roof te Samaria.
9 Aldaar nu was een profeet
des HEEREN, wiens naam was
Oded; die ging uit, het heir
tegen, dat naar Samaria kwam,
en zeide tot hen: Ziet, door
de grimmigheid des HEEREN,
des Gods uwer vaderen, over
Juda, heeft Hij hen in uw
hand gegeven, en gij hebt hen
doodgeslagen in toornigheid,
die tot aan den hemel raakt.
10 Daartoe denkt gij nu
de kinderen van Juda en
Jeruzalem u tot slaven en
slavinnen te onderwerpen;
zijt gij het niet alleenlijk? Bij
ulieden zijn schulden tegen
den HEERE, uw God.
11 Nu dan, hoort mij, en
brengt de gevangenen weder,
die gij van uw broederen
gevankelijk weggevoerd hebt;
want de hitte van des HEEREN
toorn is over u.
12 Toen maakten zich
mannen op van de hoofden der
kinderen van Efraim, Azaria,
de zoon van Johanan, Berechja,
de zoon van Mesillemoth en
Jehizkia, de zoon van Sallum,
en Amasa, de zoon van Hadlai,
tegen degenen, die uit het heir
kwamen.
13 En zij zeiden tot hen: Gij
zult deze gevangenen hier niet
inbrengen, tot een schuld over
ons tegen den HEERE; denkt
gijlieden toe te doen tot onze
zonden en tot onze schulden,
hoewel wij vele schulden
hebben, en de hitte des toorns
over Israel is?
14 Toen lieten de toegerusten
de gevangenen en de roof voor
het aangezicht der oversten en
der ganse gemeente.
15 De mannen nu, die
met namen uitgedrukt zijn,
maakten zich op, en grepen de
gevangenen, en kleedden van
den roof al hun naakten; en
zij kleedden hen, en schoeiden
hen, en spijsden hen, en
drenkten hen, en zalfden hen,
en voerden ze op ezelen, allen
die zwak waren, en brachten
hen te Jericho, de Palmstad, bij
hun broederen; daarna keerden
zij weder naar Samaria.
16 Ter zelfder tijd zond de
koning Achaz tot de koningen
van Assyrie, dat zij hem helpen
zouden.
17 Daarenboven waren
ook de Edomieten gekomen,
en hadden Juda geslagen
en gevangenen gevankelijk
weggevoerd.
18 Daartoe waren de
Filistijnen in de steden der
laagte en het zuiden van
Juda ingevallen, en hadden
ingenomen Beth-Semes, en
Ajalon, en Gederoth, en Socho
en haar onderhorige plaatsen,
en Timna en haar onderhorige
plaatsen, en Gimzo en haar

onderhorige plaatsen; en zij
woonden aldaar.
19 Want de HEERE vernederde
Juda, om der wille van Achaz,
den koning Israels; want hij
had Juda afgetrokken, dat het
gans zeer overtrad tegen den
HEERE.
20 En Tiglath-Pilneser, de
koning van Assyrie, kwam tot
hem; doch hij benauwde hem,
en sterkte hem niet.
21 Want Achaz nam een deel
van het huis des HEEREN, en
van het huis des konings en
der vorsten, hetwelk hij den
koning van Assyrie gaf; maar
hij hielp hem niet.
22 Ja, ter tijd, als men hem
benauwde, zo maakte hij des
overtredens tegen den HEERE
nog meer; dit was de koning
Achaz.
23 Want hij offerde den
goden van Damaskus, die hem
geslagen hadden, en zeide:
Omdat de goden der koningen
van Syrie hen helpen, zal ik
hun offeren, opdat zij mij ook
helpen; maar zij waren hem tot
zijn val, mitsgaders aan gans
Israel.
24 En Achaz verzamelde de
vaten van het huis Gods, en
hieuw de vaten van het huis
Gods in stukken, en sloot
de deuren van het huis des
HEEREN toe; daartoe maakte
hij zich altaren in alle hoeken
van Jeruzalem.
25 Ook maakte hij in elke stad
van Juda hoogten, om anderen
goden te roken; alzo verwekte
hij den HEERE, zijner vaderen
God, tot toorn.
26 Het overige nu der
geschiedenissen, en al zijn
wegen, de eerste en de laatste,
ziet, zij zijn geschreven in het
boek der koningen van Juda en
Israel.
27 En Achaz ontsliep met zijn
vaderen, en zij begroeven hem
in de stad te Jeruzalem; maar zij
brachten hem niet in de graven
der koningen van Israel; en zijn
zoon Jehizkia werd koning in
zijn plaats.

29 Jehizkia werd koning,
vijf en twintig jaren
oud zijnde, en regeerde negen
en twintig jaren te Jeruzalem;
en de naam zijner moeder
was Abia, een dochter van
Zacharia.
2 En hij deed dat recht was in
de ogen des HEEREN, naar alles,
wat zijn vader David gedaan
had.
3 Dezelve deed in het eerste
jaar zijner regering, in de eerste
maand, de deuren van het huis
des HEEREN open, en beterde
ze.
4 En hij bracht de priesteren
en de Levieten in, en hij
verzamelde ze in de Ooststraat.
5 En hij zeide tot hen:
Hoort mij, o Levieten; heiligt
nu uzelven, en heiligt het
huis des HEEREN, des Gods
uwer vaderen, en brengt
de onreinigheid uit van het
heiligdom.
6 Want onze vaders hebben
overtreden, en gedaan dat
kwaad was in de ogen des

HEEREN, onzes Gods, en
hebben Hem verlaten, en zij
hebben hun aangezichten van
den tabernakel des HEEREN
omgewend, en hebben den nek
toegekeerd.
7 Ook hebben zij de deuren
van het voorhuis toegesloten,
en de lampen uitgeblust en het
reukwerk niet gerookt; en het
brandoffer hebben zij in het
heiligdom aan de God Israels
niet geofferd.
8 Daarom is een grote toorn
des HEEREN over Juda en
Jeruzalem geweest; en Hij
heeft hen overgegeven ter
beroering, ter verwoesting en
ter aanfluiting, gelijk als gij
ziet met uw ogen.
9 Want ziet, onze vaders
zijn door het zwaard gevallen;
daartoe onze zonen, en onze
dochteren, en onze vrouwen
zijn daarom in gevangenis
geweest.
10 Nu is het in mijn hart een
verbond te maken met den
HEERE, den God Israels, opdat
de hitte Zijns toorns van ons
afkere.
11 Mijn zonen, weest nu niet
traag; want de HEERE heeft
u verkoren, dat gij voor Zijn
aangezicht staan zoudt, om
Hem te dienen; en opdat gij
Hem dienaars en wierokers
zoudt wezen.
12 Toen maakten zich de
Levieten op, Mahath, de zoon
van Amasai, en Joel, de zoon
van Azarja, van de kinderen
der Kahathieten; en van de
kinderen van Merari, Kis, de
zoon van Abdi, en Azarja, de
zoon van Jehaleel; en van de
Gersonieten, Joah, de zoon van
Zimma, en Eden, de zoon van
Joah;
13 En van de kinderen van
Elizafan, Simri en Jeiel; en van
de kinderen van Asaf, Zecharja
en Mattanja;
14 En van de kinderen van
Heman, Jehiel en Simei; en
van de kinderen van Jeduthun,
Semaja en Uzziel.
15 En zij verzamelden hun
broederen, en heiligden zich,
en kwamen, naar het gebod
des konings, door de woorden
des HEEREN, om het huis des
HEEREN te reinigen.
16 Maar de priesteren gingen
binnen in het huis des HEEREN,
om dat te reinigen, en zij
brachten uit in het voorhof
van het huis des HEEREN al
de onreinigheid, die zij in den
tempel des HEEREN vonden; en
de Levieten namen ze op, om
naar buiten uit te brengen, in
de beek Kidron.
17 Zij begonnen nu te
heiligen op den eersten der
eerste maand, en op den
achtsten dag der maand
kwamen zij in het voorhuis
des HEEREN, en heiligden het
huis des HEEREN in acht dagen;
en op den zestienden dag der
eerste maand maakten zij een
einde.
18 Daarna kwamen zij
binnen tot den koning Hizkia,
en zeiden: Wij hebben het
gehele huis des HEEREN
gereinigd, mitsgaders het

brandofferaltaar met al zijn
gereedschap, en de tafel
der toerichting met al haar
gereedschap.
19 Alle gereedschap ook,
dat de koning Achaz, onder
zijn koninkrijk, door zijn
overtreding weggeworpen
had, hebben wij bereid en
geheiligd; en zie, zij zijn voor
het altaar des HEEREN.
20 Toen maakte zich de
koning Jehizkia vroeg op, en
verzamelde de oversten der
stad, en hij ging op in het huis
des HEEREN.
21 En zij brachten zeven
varren, en zeven rammen, en
zeven lammeren, en zeven
geitenbokken ten zondoffer
voor het koninkrijk, en voor
het heiligdom, en voor Juda;
en hij zeide tot de zonen van
Aaron, de priesteren, dat zij
die op het altaar des HEEREN
zouden offeren.
22 Zo slachtten zij de
runderen, en de priesters
ontvingen het bloed, en
sprengden het op het altaar;
zij slachtten ook de rammen,
en sprengden het bloed op het
altaar; insgelijks slachtten zij
de lammeren, en sprengden
het bloed op het altaar.
23 Daarna brachten zij de
bokken bij, ten zondoffer, voor
het aangezicht des konings en
der gemeente, en zij legden
hun handen op dezelve.
24 En de priesteren slachtten
ze, en ontzondigden met
derzelver bloed op het altaar,
om verzoening te doen voor
het ganse Israel; want de
koning had dat brandoffer en
dat zondoffer voor gans Israel
bevolen.

25 En hij stelde de Levieten
in het huis des HEEREN, met
cimbalen, met luiten en harpen,
naar het gebod van David,
en van Gad, den ziener des
konings, en van Nathan, den
profeet; want dit gebod was
van de hand des HEEREN, door
de hand Zijner profeten.

26 De Levieten nu stonden
met de instrumenten van
David, en de priesters met de
trompetten.

27 En Hizkia beval, dat men
het brandoffer op het altaar
zou offeren; ten tijde nu, als
dat brandoffer begon, begon
het gezang des HEEREN met
de trompetten en met de
instrumenten van David, den
koning van Israel.

28 De ganse gemeente nu
boog zich neder, als men
het gezang zong, en met
trompetten trompette; dit alles
totdat het brandoffer voleind
was.

29 Als men nu geeindigd had
te offeren, bukten de koning
en allen, die bij hem gevonden
waren, en bogen zich neder.

30 Daarna zeide de koning
Jehizkia, en de oversten, tot
de Levieten, dat zij den HEERE
loven zouden, met de woorden
van David en van Asaf, den
ziener; en zij loofden tot
blijdschap toe; en neigden hun
hoofden, en bogen zich neder.

31 En Jehizkia antwoordde en zeide: Nu hebt gij uw handen den HEERE gevuld, treedt toe, en brengt slachtofferen en lofofferen tot het huis des HEEREN; en de gemeente bracht slachtofferen en lofofferen en alle vrijwilligen van harte brandofferen.

32 En het getal der brandofferen, die de gemeente bracht, was zeventig runderen, honderd rammen, tweehonderd lammeren; deze alle den HEERE ten brandoffer.

33 Nog waren der geheiligde dingen zeshonderd runderen en drie duizend schapen.

34 Doch van de priesteren waren er te weinig, en zij konden al den brandofferen de huid niet aftrekken; daarom hielpen hen hun broederen, de Levieten, totdat het werk geeindigd was, en totdat de andere priesters zich geheiligd hadden; want de Levieten waren rechter van hart, om zich te heiligen, dan de priesteren.

35 En ook waren de brandofferen in menigte, met het vet der dankofferen, en met de drankofferen, voor de brandofferen; alzo werd de dienst van het huis des HEEREN besteld.

36 Jehizkia nu en al het volk verblijdden zich over hetgeen God het volk voorbereid had; want deze zaak geschiedde haastelijk.

30 Daarna zond Jehizkia tot het ganse Israel en Juda, en schreef ook brieven tot Efraim en Manasse, dat zij zouden komen tot het huis des HEEREN te Jeruzalem, om den HEERE, den God Israels, pascha te houden.

2 Want de koning had raad gehouden met zijn oversten en de ganse gemeente te Jeruzalem, om het pascha te houden, in de tweede maand.

3 Want zij hadden het niet kunnen houden te dierzelfder tijd, omdat de priesteren zich niet genoeg geheiligd hadden, en het volk zich niet verzameld had te Jeruzalem.

4 En deze zaak was recht in de ogen des konings, en in de ogen der ganse gemeente.

5 Zo stelden zij zulks, dat men een stem door gans Israel, van Ber-seba tot Dan, zou laten doorgaan, opdat zij zouden komen om het pascha den HEERE, den God Israels, te houden in Jeruzalem; want zij hadden het in lang niet gehouden, gelijk het geschreven was.

6 De lopers dan gingen henen met de brieven van de hand des konings en zijner vorsten, door gans Israel en Juda, en naar het gebod des konings, zeggende: Gij, kinderen Israels, bekeert u tot den HEERE, den God van Abraham, Izak en Israel, zo zal Hij Zich keren tot de ontkomenen, die ulieden overgebleven zijn uit de hand der koningen van Assyrie.

7 En zijt niet als uw vaders
en als uw broeders, die
tegen den HEERE, den God
hunner vaderen, overtreden
hebben; waarom Hij hen tot
verwoesting overgegeven
heeft, gelijk als gij ziet.
8 Verhardt nu ulieder nek
niet, gelijk uw vaderen; geeft
den HEERE de hand, en komt
tot Zijn heiligdom, hetwelk
Hij geheiligd heeft tot in
eeuwigheid, en dient den
HEERE, uw God; zo zal de hitte
Zijns toorns van u afkeren.
9 Want als gij u bekeert
tot den HEERE, zullen uw
broederen en uw kinderen
barmhartigheid vinden voor
het aangezicht dergenen, die
hen gevangen hebben, zodat zij
in dit land zullen wederkomen;
want de HEERE, uw God, is
genadig en barmhartig, en
zal het aangezicht van u niet
afwenden, zo gij u tot Hem
bekeert.
10 Zo gingen de lopers door,
van stad tot stad, door het land
van Efraim en Manasse, tot
Zebulon toe; doch zij belachten
hen, en bespotten hen.
11 Evenwel verootmoedigden
zich sommigen van Aser, en
Manasse, en van Zebulon, en
kwamen te Jeruzalem.
12 Ook was de hand Gods in
Juda, hun enerlei hart gevende,
dat zij het gebod des konings
en der vorsten deden, naar het
woord des HEEREN.
13 En te Jeruzalem
verzamelde zich veel volks,
om het feest der ongezuurde
broden te houden, in de
tweede maand, een zeer grote
gemeente.
14 En zij maakten zich op,
en namen de altaren weg, die
te Jeruzalem waren; daartoe
namen zij alle rooktuig weg,
hetwelk zij in de beek Kidron
wierpen.
15 Toen slachtten zij het
pascha, op den veertienden
der tweede maand; en de
priesters en de Levieten waren
beschaamd geworden, en
hadden zich geheiligd, en
hadden brandofferen gebracht
in het huis des HEEREN.
16 En zij stonden in hun
stand, naar hun wijze, naar
de wet van Mozes, den man
Gods; de priesters sprengden
het bloed, dat nemende uit de
hand der Levieten.
17 Want een menigte was
in die gemeente, die zich niet
geheiligd hadden; daarom
waren de Levieten over de
slachting der paaslammeren,
voor iedereen, die niet rein
was, om die den HEERE te
heiligen.
18 Want een menigte des
volks, velen van Efraim
en Manasse, Issaschar en
Zebulon, hadden zich niet
gereinigd, maar aten het
pascha, niet gelijk geschreven
is. Doch Jehizkia bad voor hen,
zeggende: De HEERE, die goed
is, make verzoening voor dien.
19 Die zijn ganse hart gericht
heeft, om God den HEERE, den
God zijner vaderen, te zoeken,
hoewel niet naar de reinigheid

des heiligdoms.
20 En de HEERE verhoorde Jehizkia, en heelde het volk.
21 Zo hielden de kinderen Israels, die te Jeruzalem gevonden werden, het feest der ongezuurde broden, zeven dagen, met grote blijdschap. De Levieten nu en de priesteren prezen den HEERE, dag op dag, met sterk luidende instrumenten des HEEREN.
22 En Jehizkia sprak naar het hart van alle Levieten, die verstand hadden in de goede kennis des HEEREN; en zij aten de offeranden des gezetten hoogtijds zeven dagen, offerende dankofferen, en lovende den HEERE, den God hunner vaderen.
23 Als nu de ganse gemeente raad gehouden had, om andere zeven dagen te houden, hielden zij nog zeven dagen met blijdschap.
24 Want Jehizkia, de koning van Juda, gaf de gemeente duizend varren en zeven duizend schapen; en de vorsten gaven de gemeente duizend varren en tien duizend schapen; de priesteren nu hadden zich in menigte geheiligd.
25 En de ganse gemeente van Juda verblijdde zich, mitsgaders de priesteren en de Levieten, en de gehele gemeente dergenen, die uit Israel gekomen waren; ook de vreemdelingen, die uit het land van Israel gekomen waren, en die in Juda woonden.
26 Zo was er grote blijdschap te Jeruzalem; want van de dagen van Salomo, den zoon van David, den koning van Israel, was desgelijks in Jeruzalem niet geweest.
27 Toen stonden de Levietische priesteren op, en zegenden het volk; en hun stem werd gehoord; want hun gebed kwam tot Zijn heilige woning in den hemel.

31 Als zij nu voleind hadden, togen alle Israelieten, die er gevonden werden, uit, tot de steden van Juda, en braken de opgerichte beelden, en hieuwen de bossen af, en wierpen de hoogten en de altaren af, uit gans Juda en Benjamin, ook in Efraim en Manasse, totdat zij alles te niet gemaakt hadden; daarna keerden al de kinderen Israels weder, een ieder tot zijn bezitting in hun steden.
2 En Hizkia bestelde de verdelingen der priesteren en der Levieten, naar hun verdelingen, een ieder naar zijn dienst, de priesteren en de Levieten tot het brandoffer en tot de dankofferen, om te dienen, en om te loven, en om te prijzen in de poort van de legers des HEEREN;
3 Ook het deel des konings van zijn have tot de brandofferen, tot de brandofferen des morgens en des avonds, en de brandofferen der sabbatten, en der nieuwe maanden, en der gezette

hoogtijden; gelijk geschreven
is in de wet des HEEREN.
4 En hij zeide tot het volk, tot
de inwoners van Jeruzalem, dat
zij het deel der priesteren en
Levieten geven zouden, opdat
zij versterkt mochten worden
in de wet des HEEREN.
5 Toen nu dat woord uitbrak,
brachten de kinderen Israels
vele eerstelingen van koren,
most, en olie, en honig, en
van al de inkomsten des velds;
ook brachten zij de tienden van
alles in met menigte.
6 En de kinderen van Israel
en Juda, die in de steden
van Juda woonden, brachten
ook tienden der runderen en
der schapen, en tienden der
heilige dingen, die den HEERE,
hun God, geheiligd waren, en
maakten vele hopen.
7 In de derde maand
begonnen zij den grond
van die hopen te leggen, en in
de zevende maand voleindden
zij.
8 Toen nu Jehizkia en de
vorsten kwamen en die hopen
zagen, zegenden zij den HEERE
en Zijn volk Israel.
9 En Jehizkia ondervraagde
de priesteren en de Levieten
aangaande die hopen.
10 En Azaria, de
hoofdpriester, van het huis van
Zadok, sprak tot hem en zeide:
Van dat men deze heffing
begonnen heeft tot het huis
des HEEREN te brengen, is er te
eten geweest en verzadigd te
worden, ja, over te houden tot
overvloed toe; want de HEERE
heeft Zijn volk gezegend, zodat
deze veelheid overgebleven is.
11 Toen zeide Jehizkia, dat
men kameren aan het huis des
HEEREN bereiden zou; en zij
bereidden ze.
12 Daarin brachten zij die
heffing, en de tienden, en
de geheiligde dingen, in
getrouwigheid; en daarover
was Chonanja, de Leviet,
overste, en Simei, zijn broeder,
de tweede.
13 Maar Jehiel, en Azazja,
en Nahath, en Asahel, en
Jerimoth, en Jozabad, en Eliel,
en Jismachja, en Mahath,
en Benaja, waren opzieners,
onder de hand van Chonanja
en Simei, zijn broeder; door het
bevel van den koning Jehizkia
en van Azaria, den overste van
het huis Gods.
14 En Kore, de zoon van
Jimna, de Leviet, de poortier
tegen het oosten, was over de
vrijwillige gaven Gods, om het
hefoffer des HEEREN en het
allerheiligste uit te delen.
15 En aan zijn hand waren
Eden, en Minjamin, en
Jesua, en Semaja, Amarja
en Sechanja, in de steden der
priesteren, met getrouwigheid,
om aan hun broederen in de
verdelingen, zowel aan de
kleinen als de groten, uit te
delen:
16 (Benevens die gesteld
waren in het geslachtsregister
der manspersonen, drie jaren
oud en daarboven) allen, die in
het huis des HEEREN gingen,
tot het dagelijkse werk op

elken dag, voor hun dienst,
in hun wachten, naar hun
verdelingen.
17 En met die gesteld waren
in het geslachtsregister der
priesteren naar het huis
hunner vaderen, ook de
Levieten van twintig jaren oud
en daarboven, in hun wachten,
naar hun verdelingen;
18 Ook tot de
geslachtsrekening met al hun
kinderkens, hun vrouwen, en
hun zonen, en hun dochteren,
door de ganse gemeente; want
zij hadden zich in hun ambt in
heiligheid geheiligd.
19 Ook waren onder de
kinderen van Aaron, de
priesteren, op de velden der
voorsteden hunner steden, in
elke stad, mannen, die met
namen uitgedrukt waren, om
aan alle manspersonen onder
de priesteren en aan allen, die
in het geslachtsregister onder
de Levieten gesteld waren,
delen te geven.
20 En alzo deed Jehizkia in
geheel Juda; en hij deed dat
goed, en recht, en waarachtig
was, voor het aangezicht des
HEEREN, zijns Gods.
21 En in alle werk, dat hij
begon in den dienst van het
huis Gods, en in de wet en
in het gebod, om zijn God te
zoeken, deed hij met zijn ganse
hart, en had voorspoed.

32 Na deze
geschiedenissen en
derzelver bevestiging, kwam
Sanherib, de koning van
Assyrie, en toog in Juda, en
legerde zich tegen de vaste
steden, en dacht ze tot zich af
te scheuren.
2 Jehizkia nu ziende, dat
Sanherib kwam, en zijn
aangezicht was tot den krijg
tegen Jeruzalem;
3 Zo hield hij raad met zijn
vorsten en zijn helden, om de
fonteinwateren te stoppen, die
buiten de stad waren; en zij
hielpen hem.
4 Want veel volks werd
vergaderd, dat al de fonteinen
stopte, mitsgaders de beek,
die door het midden des
lands henenvloeide, zeggende:
Waarom zouden de koningen
van Assyrie komen, en veel
waters vinden?
5 Zo versterkte hij zich, en
bouwde den gehelen muur op,
die gebroken was, dien hij
optrok tot aan de torens, met
een anderen muur daarbuiten,
en hij versterkte Millo in de
stad Davids; en hij maakte
geweer en schilden in menigte.
6 En hij stelde krijgsoversten
over het volk, en hij vergaderde
hen tot zich in de straat der
stadspoort, en sprak naar hun
hart, zeggende:
7 Zijt sterk, en hebt een
goeden moed, vreest niet,
en ontzet u niet, voor het
aangezicht des konings
van Assyrie, noch voor het
aangezicht der ganse menigte,
die met hem is; want met ons
is er meer, dan met hem.
8 Met hem is een vreselijke
arm, maar met ons is de HEERE,

onze God, om ons te helpen,
en om onze krijgen te krijgen.
En het volk steunde op de
woorden van Jehizkia, den
koning van Juda.
9 Na dezen zond Sanherib,
de koning van Assyrie, zijn
knechten naar Jeruzalem„ doch
hij zelf was voor Lachis, en al
zijn heerschappij met hem) tot
Jehizkia, den koning van Juda,
en tot het ganse Juda, dat te
Jeruzalem was, zeggende:
10 Zo zegt Sanherib, de
koning van Assyrie: Waarom
vertrouwt gij, dat gij te
Jeruzalem blijft in de vesting?
11 Ruit u Jehizkia niet op,
dat hij u overgeve, om door
honger en door dorst te
sterven, zeggende: De HEERE,
onze God, zal ons uit de
hand des konings van Assyrie
redden?
12 Heeft niet dezelfde Jehizkia
Zijn hoogten en Zijn altaren
weggenomen, en tot Juda
en tot Jeruzalem gesproken,
zeggende: Voor het enige
altaar zult gij u nederbuigen,
en daarop roken?
13 Weet gij niet, wat ik
gedaan heb, en mijn vaderen
aan alle volken der landen?
Hebben de goden van de natien
dier landen hun land enigszins
kunnen redden uit mijn hand?
14 Wie is er onder alle goden
derzelver natien, dewelke mijn
vaders verbannen hebben, die
zijn volk heeft kunnen redden
uit mijn hand, dat uw God u uit
mijn hand zou kunnen redden?
15 Nu dan, dat Jehizkia
ulieden niet bedriege, en dat
hij u op zulk een wijze niet
opruie, en gelooft hem niet;
want geen god van enige
natie en koninkrijk heeft zijn
volk uit mijn hand en mijner
vaderen hand kunnen redden;
hoeveel te min zal uw God u
uit mijn hand kunnen redden?
16 Daartoe spraken zijn
knechten nog meer tegen
God, den HEERE, en tegen Zijn
knecht Jehizkia.
17 Ook schreef hij brieven,
om den HEERE, den God Israels,
te honen en om tegen Hem
te spreken, zeggende: Gelijk
de goden van de natien der
landen, die hun volk uit mijn
hand niet gered hebben, alzo
zal de God van Jehizkia Zijn
volk uit mijn hand niet redden.
18 En zij riepen met luider
stem, in het Joods, tegen het
volk van Jeruzalem, dat op den
muur was, om die bevreesd
te maken en die te beroeren,
opdat zij de stad mochten
innemen.
19 En zij spraken van den
God van Jeruzalem, als van de
goden der volkeren der aarde,
een werk van mensenhanden.
20 Maar de koning Jehizkia en
de profeet Jesaja, de zoon van
Amoz, baden daartegen, en zij
riepen naar den hemel.
21 En de HEERE zond een
engel, die alle strijdbare
helden, en vorsten, en oversten
in het leger des konings van
Assyrie verdelgde. Zo is hij
met schaamte des aangezichts

in zijn land wedergekeerd; en
als hij in het huis zijns gods
ingegaan was, zo velden hem
daar met het zwaard, die uit
zijn lijf voortgekomen waren.
22 Alzo verloste de HEERE
Jehizkia en de inwoners van
Jeruzalem, uit de hand van
Sanherib, den koning van
Assyrie, en uit de hand van
allen; en Hij geleidde hen
rondom heen.
23 En velen brachten
geschenken tot den HEERE te
Jeruzalem, en kostelijkheden
tot Jehizkia, den koning van
Juda, zodat hij daarna voor
de ogen van alle heidenen
verheven werd.
24 In die dagen werd Jehizkia
krank tot stervens toe, en hij
bad tot den HEERE, Die sprak
tot hem, en Hij gaf hem een
wonderteken.
25 Maar Jehizkia deed gene
vergelding, naar de weldaad
aan hem geschied, dewijl zijn
hart verheven werd; daarom
werd over hem, en over
Juda en Jeruzalem, een grote
toornigheid.
26 Doch Jehizkia
verootmoedigde zich om
de verheffing zijns harten, hij
en de inwoners van Jeruzalem,
zodat de grote toornigheid des
HEEREN over hen niet kwam in
de dagen van Jehizkia.
27 Jehizkia nu had zeer veel
rijkdom en eer; en hij maakte
zich schatkameren voor zilver
en voor goud, en voor kostelijk
gesteente, en voor specerijen,
en voor schilden, en voor alle
begeerlijk gereedschap;
28 Ook schathuizen voor de
inkomsten van koren, en most,
en olie; en stallen voor allerlei
beesten, en kooien voor de
kudden.
29 Daartoe had hij zich steden
gemaakt, mitsgaders bezitting
van schapen en runderen in
menigte; want God gaf hem
zeer grote have.
30 Doch Jehizkia stopte ook
den opperuitgang der wateren
van Gihon, en leidde ze recht
af beneden naar het westen der
stad Davids; want Jehizkia had
voorspoed in al zijn werk.
31 Maar het is alzo, als de
gezanten der vorsten van
Babel, die tot hem gezonden
hadden, om te vragen naar dat
wonderteken, dat in het land
geschied was, bij hem waren,
verliet hem God, om hem te
verzoeken, om te weten al wat
in zijn hart was.
32 Het overige nu der
geschiedenissen van Jehizkia,
en zijn goeddadigheden, ziet,
die zijn geschreven in het
gezicht van den profeet Jesaja,
den zoon van Amoz, en in het
boek der koningen van Juda en
Israel.
33 En Jehizkia ontsliep met
zijn vaderen, en zij begroeven
hem in het hoogste van de
graven der zonen van David;
daartoe deden gans Juda en de
inwoners van Jeruzalem hem
eer aan in zijn dood; en zijn
zoon Manasse werd koning in
zijn plaats.

33 Manasse was twaalf
jaren oud, als hij koning
werd, en regeerde vijf en vijftig
jaren te Jeruzalem.
2 En hij deed dat kwaad was
in de ogen des HEEREN, naar de
gruwelen der heidenen, die de
HEERE voor het aangezicht der
kinderen Israels uit de bezitting
verdreven had.
3 Want hij bouwde de
hoogten weder op, die zijn
vader Jehizkia afgebroken had,
en richtte den Baals altaren
op, en maakte bossen, en boog
zich neder voor al het heir des
hemels, en diende ze;
4 En bouwde altaren in het
huis des HEEREN, van hetwelk
de HEERE gezegd had: Te
Jeruzalem zal Mijn Naam zijn
tot in eeuwigheid.
5 Daartoe bouwde hij altaren
voor al het heir des hemels,
in beide de voorhoven van het
huis des HEEREN.
6 En hij deed zijn zonen
door het vuur gaan, in het dal
des zoons van Hinnom, en
pleegde guichelarij, en gaf op
vogelgeschrei acht, en toverde,
en hij stelde waarzeggers en
duivelskunstenaren; en hij
deed zeer veel kwaads in de
ogen des HEEREN, om Hem tot
toorn te verwekken.
7 Hij stelde ook de gelijkenis
van een gesneden beeld, die
hij gemaakt had, in het huis
Gods, van hetwelk God gezegd
had tot David en tot zijn
zoon Salomo: In dit huis, en
te Jeruzalem, dat Ik uit alle
stammen van Israel verkoren
heb, zal Ik Mijn Naam zetten
tot in eeuwigheid.
8 En Ik zal den voet van Israel
niet meer doen wijken van
het land, dat Ik uw vaderen
besteld heb; alleenlijk zo zij
waarnemen te doen, al hetgeen
Ik hun geboden heb, naar de
ganse wet, en inzettingen, en
rechten, door de hand van
Mozes.
9 Zo deed Manasse Juda en de
inwoners te Jeruzalem dwalen,
dat zij erger deden dan de
heidenen, die de HEERE voor
het aangezicht der kinderen
Israels verdelgd had.
10 De HEERE sprak wel tot
Manasse en tot zijn volk; maar
zij merkten daar niet op.
11 Daarom bracht de HEERE
over hen de krijgsoversten, die
de koning van Assyrie had,
dewelke Manasse gevangen
namen onder de doornen;
en zij bonden hem met twee
koperen ketenen, en voerden
hem naar Babel.
12 En als hij hem benauwde,
bad hij het aangezicht des
HEEREN, zijns Gods, ernstelijk
aan, en vernederde zich zeer
voor het aangezicht van den
God zijner vaderen,
13 En bad Hem; en Hij liet
Zich van hem verbidden,
en hoorde zijn smeking, en
Hij bracht hem weder te
Jeruzalem, in zijn koninkrijk.
Toen erkende Manasse, dat de
HEERE God is.
14 En na dezen bouwde hij
den buitenmuur aan de stad
Davids, aan de westzijde van

Gihon in het dal, en tot den
ingang van de Vispoort, en
omsingelde Ofel, en verhief
dien zeer; hij legde ook
krijgsoversten in alle vaste
steden in Juda.
15 En hij nam de vreemde
goden en die gelijkenis uit
het huis des HEEREN weg,
mitsgaders al de altaren, die
hij gebouwd had op den berg
van het huis des HEEREN, en
te Jeruzalem; en hij wierp ze
buiten de stad.
16 En hij richtte het altaar des
HEEREN toe, en offerde daarop
dankofferen en lofofferen, en
zeide tot Juda, dat zij den
HEERE, den God Israels, dienen
zouden.
17 Maar het volk offerde nog
op de hoogten, hoewel aan den
HEERE, hun God.
18 Het overige nu der
geschiedenissen van Manasse,
en zijn gebed tot zijn God, ook
de woorden der zieners, die
tot hem gesproken hebben in
den Naam van den HEERE, den
God Israels, ziet, die zijn in de
geschiedenissen der koningen
van Israel;
19 En zijn gebed, en hoe
God Zich van hem heeft
laten verbidden, ook al zijn
zonde, en zijn overtreding,
en de plaatsen, waarop hij
hoogten gebouwd, en bossen
en gesneden beelden gesteld
heeft, eer hij vernederd werd,
ziet, dat is beschreven in de
woorden der zieners.
20 En Manasse ontsliep met
zijn vaderen, en zij begroeven
hem in zijn huis; en zijn zoon
Amon werd koning in zijn
plaats.
21 Amon was twee en twintig
jaren oud, als hij koning werd,
en regeerde twee jaren te
Jeruzalem.
22 En hij deed dat kwaad was
in de ogen des HEEREN, gelijk
als zijn vader Manasse gedaan
had; want Amon offerde al
den gesneden beelden, die zijn
vader Manasse gemaakt had,
en diende ze.
23 Maar hij vernederde zich
niet voor het aangezicht
des HEEREN, gelijk Manasse,
zijn vader, zich vernederd
had; maar deze Amon
vermenigvuldigde de schuld.
24 En zijn knechten maakten
een verbintenis tegen hem, en
doodden hem in zijn huis.
25 Maar het volk des lands
sloeg hen allen, die de
verbintenis tegen den koning
Amon gemaakt hadden; en
het volk des lands maakte
zijn zoon Josia koning in zijn
plaats.

34 Josia was acht jaren
oud, toen hij koning
werd, en regeerde een en
dertig jaren te Jeruzalem.
2 En hij deed dat recht was
in de ogen des HEEREN, en
wandelde in de wegen van
zijn vader David, en week niet
af ter rechter hand, noch ter
linkerhand.
3 Want in het achtste jaar
zijner regering, toen hij nog
een jongeling was, begon hij

den God zijns vaders Davids te zoeken; en in het twaalfde jaar begon hij Juda en Jeruzalem van de hoogten en de bossen, en de gesneden en de gegoten beelden te reinigen.
4 En men brak voor zijn aangezicht af de altaren der Baals; en de zonnebeelden, die omhoog boven dezelve waren, hieuw hij af; de bossen ook, en de gesneden en gegoten beelden verbrak, en vergruisde, en strooide hij op de graven dergenen, die hun geofferd hadden.
5 En de beenderen der priesteren verbrandde hij op hun altaren; en hij reinigde Juda en Jeruzalem.
6 Daartoe in de steden van Manasse, en Efraim, en Simeon, ja, tot Nafthali toe, in haar woeste plaatsen rondom,
7 Brak hij ook de altaren af en de bossen, en de gesneden beelden stampte hij, die vergruizende, en al de zonnebeelden hieuw hij af in het ganse land van Israel; daarna keerde hij weder naar Jeruzalem.
8 In het achttiende jaar nu zijner regering als hij het land en het huis gereinigd had, zond hij Safan, den zoon van Azalia, en Maaseja, den overste der stad, en Joha, den zoon van Joahaz, den kanselier, om het huis des HEEREN, zijns Gods, te verbeteren.
9 En zij kwamen tot Hilkia, den hogepriester, en zij gaven het geld, dat ten huize Gods gebracht was, hetwelk de Levieten, die den dorpel bewaarden, vergaderd hadden uit de hand van Manasse en Efraim, en uit het ganse overblijfsel van Israel, en uit gans Juda en Benjamin, en te Jeruzalem wedergekomen waren;

10 Zij nu gaven het in de hand der verzorgers van het werk, die besteld waren over het huis des HEEREN, en deze gaven dat dengenen, die het werk deden, die arbeidden aan het huis des HEEREN, om het huis te vermaken en te verbeteren.

11 Want zij gaven het den werkmeesters en de bouwlieden, om gehouwen stenen te kopen, en hout tot de samenvoegingen, en om de huizen te zolderen, die de koningen van Juda verdorven hadden.

12 En die mannen handelden trouwelijk in dit werk; en de bestelden over dezelve waren Jahath en Obadja, Levieten van de kinderen van Merari, mitsgaders Zacharia en Mesullam, van de kinderen der Kohathieten, om het werk voort te drijven; en die Levieten waren allen verstandig op instrumenten van muziek.

13 Zij waren ook over de lastdragers, en de voortdrijvers van allen, die in enig werk arbeidden; want uit de Levieten waren schrijvers, en ambtlieden, en poortiers.

14 En als zij het geld
uitnamen, dat in het huis
des HEEREN gebracht was,
vond de priester Hilkia het
wetboek des HEEREN, gegeven
door de hand van Mozes.
15 En Hilkia antwoordde en
zeide tot Safan, de schrijver: Ik
heb het wetboek gevonden in
het huis des HEEREN. En Hilkia
gaf Safan dat boek.
16 En Safan droeg dat boek
tot den koning; daarbenevens
bracht hij nog den koning
bescheid weder, zeggende: Al
wat in de hand uwer knechten
gegeven is, dat doen zij;
17 En zij hebben het geld
samengestort, dat in het huis
des HEEREN gevonden is, en
hebben het gegeven in de
hand der bestelden, en in de
hand dergenen, die het werk
maakten.
18 Voorts gaf Safan, de
schrijver, den koning te
kennen, zeggende: Hilkia,
de priester, heeft mij een
boek gegeven. En Safan las
daarin voor het aangezicht des
konings.
19 Het geschiedde nu, als de
koning de woorden der wet
hoorde, dat hij zijn klederen
scheurde.
20 En de koning gebood
Hilkia, en Ahikam, den zoon
van Safan, en Abdon, den
zoon van Micha, en Safan, den
schrijver, en Asaja, den knecht
des konings, zeggende:
21 Gaat heen, vraagt den
HEERE voor mij, en voor het
overgeblevene in Israel en
in Juda, over de woorden
dezes boeks, dat gevonden
is; want de grimmigheid des
HEEREN is groot, die over ons
uitgegoten is, omdat onze
vaders niet hebben gehouden
het woord des HEEREN, om te
doen naar al hetgeen in dat
boek geschreven is.
22 Toen ging Hilkia henen, en
die des konings waren, tot de
profetes Hulda, de huisvrouw
van Sallum, den zoon van
Tokhath, den zoon van Hasra,
den klederbewaarder. Zij nu
woonde te Jeruzalem in het
tweede deel; en zij spraken
zulks tot haar.
23 En zij zeide tot hen: Zo zegt
de HEERE, de God Israels: Zegt
den man, die ulieden tot mij
gezonden heeft:
24 Zo zegt de HEERE: Zie, Ik
zal kwaad over deze plaats en
over haar inwoners brengen;
al de vloeken, die geschreven
zijn in het boek, dat men voor
het aangezicht des konings van
Juda gelezen heeft.
25 Daarom dat zij Mij
verlaten, en anderen goden
gerookt hebben, opdat zij Mij
tot toorn verwekten met alle
werken hunner handen; zo zal
Mijn grimmigheid uitgegoten
worden tegen deze plaats, en
niet uitgeblust worden.
26 Maar tot den koning van
Juda, die ulieden gezonden
heeft, om den HEERE te vragen,
tot hem zult gij alzo zeggen: Zo
zegt de HEERE, de God Israels:
Aangaande de woorden, die gij
hebt gehoord;

27 Omdat uw hart week
geworden is, en gij u voor het
aangezicht Gods vernederd
hebt, als gij Zijn woorden
hoordet tegen deze plaats
en tegen haar inwoners, en
hebt u vernederd voor Mijn
aangezicht, en uw klederen
gescheurd, en geweend voor
Mijn aangezicht, zo heb Ik
u ook verhoord, spreekt de
Heere.
28 Zie, Ik zal u verzamelen tot
uw vaderen, en gij zult met
vrede in uw graf verzameld
worden, en uw ogen zullen
al dat kwaad niet zien, dat
Ik over deze plaats en over
haar inwoners brengen zal. En
zij brachten den koning dit
antwoord weder.
29 Toen zond de koning
henen, en verzamelde alle
oudsten van Juda en Jeruzalem.
30 En de koning ging op
in het huis des Heeren, en
al de mannen van Juda en
de inwoners van Jeruzalem,
mitsgaders de priesters en de
Levieten, en al het volk, van
den grote tot den kleine toe;
en men las voor hun oren al
de woorden van het boek des
verbonds, dat in het huis des
Heeren gevonden was.
31 En de koning stond
in zijn standplaats, en
maakte een verbond voor
des Heeren aangezicht, om
den Heere na te wandelen,
en om Zijn geboden, en
Zijn getuigenissen, en Zijn
inzettingen, met zijn ganse
hart en met zijn ganse ziel,
te onderhouden, doende de
woorden des verbonds, die in
datzelve boek geschreven zijn.
32 En hij deed allen, die te
Jeruzalem en in Benjamin
gevonden werden, staan; en de
inwoners van Jeruzalem deden
naar het verbond van God, den
God hunner vaderen.
33 Josia dan deed alle
gruwelen weg uit alle landen,
die der kinderen Israels waren,
en maakte allen, die in Israel
gevonden werden, te dienen;
te dienen den Heere, hun God;
al zijn dagen weken zij niet
af van den Heere, den God
hunner vaderen, na te volgen.

35

Daarna hield Josia het
pascha den Heere te
Jeruzalem; en zij slachtten het
pascha op den veertienden der
eerste maand.
2 En hij stelde de priesteren
op hun wachten; en hij sterkte
hen tot den dienst van het huis
des Heeren.
3 En hij zeide tot de Levieten,
die gans Israel onderwezen, die
den Heere heilig waren: Zet de
heilige ark in het huis, hetwelk
Salomo, de zoon van David,
de koning van Israel, gebouwd
heeft; gij hebt geen last op
de schouderen; dient nu den
Heere, uw God, en Zijn volk
Israel;
4 En bereidt u naar de
huizen uwer vaderen, naar
uw verdelingen, naar het
voorschrift van David, den
koning van Israel, en naar de
beschrijving van zijn zoon

Salomo;
5 En staat in het heiligdom,
naar de onderscheiding der
vaderlijke huizen, voor uw
broederen, het volk, en naar
de afdeling van de vaderlijke
huizen der Levieten;
6 En slacht het pascha, en
heiligt u, en bereidt dat voor
uw broederen, doende naar het
woord des HEEREN, door de
hand van Mozes.
7 En Josia gaf voor het volk,
van klein vee, lammeren en
jonge geitenbokken, die alle tot
paasofferen, naar al hetgeen er
gevonden werd, in getal dertig
duizend; maar van runderen
drie duizend; dit was van des
konings have.
8 Ook gaven zijn vorsten tot
een vrijwillig offer voor het
volk, voor de priesteren, en
voor de Levieten; Hilkia, en
Zacharia, en Jehiel, de oversten
van het huis Gods, gaven den
priesteren tot paasofferen,
twee duizend en zeshonderd
klein vee, en driehonderd
runderen.
9 Daartoe Chonanja, en
Semaja, en Nethaneel, zijn
broeders, mitsgaders Hasabja,
en Jeiel, en Jozabad, de
oversten der Levieten, gaven
den Levieten tot paasofferen,
vijf duizend klein vee en
vijfhonderd runderen.
10 Alzo werd de dienst
toebereid; en de priesteren
stonden in hun standplaats, en
de Levieten in hun verdelingen,
naar het gebod des konings.
11 Daarna slachtte men
het pascha, en de priesters
sprengden het bloed uit hun
handen, en de Levieten trokken
de huiden af.
12 En zij namen het
brandoffer daar af, opdat
zij die naar de verdelingen der
vaderlijke huizen, aan het volk
geven mochten, om den HEERE
te offeren, gelijk geschreven is
in het boek van Mozes; en alzo
met de runderen.
13 En zij kookten het pascha
bij het vuur, naar het recht;
maar de andere heilige dingen
kookten zij in potten, en in
ketels, en in pannen; en zij
deelden het haastelijk onder al
het volk.
14 Daarna bereidden zij ook
voor zichzelven en voor de
priesteren; want de priesters,
de zonen van Aaron, waren tot
aan den nacht in het offeren
der brandofferen en des vets;
daarom bereidden de Levieten
voor zichzelven, en voor de
priesteren, de zonen van
Aaron.
15 En de zangers, de zonen
van Asaf, waren in hun
standplaats, naar het gebod
van David, en Asaf, en Heman,
en Jeduthun, den ziener
des konings, mitsgaders de
poortiers aan elke poort; zij
behoefden niet te wijken van
hun dienst, overmits hun
broeders, de Levieten, voor
hen bereidden.
16 Alzo werd de ganse dienst
des HEEREN op denzelfden dag
beschikt, om pascha te houden,

en brandofferen op het altaar
des HEEREN te offeren, naar het
gebod van den koning Josia.
17 En de kinderen Israels, die
er gevonden werden, hielden
het pascha ter zelfder tijd,
en het feest der ongezuurde
broden, zeven dagen.
18 Daar was ook geen pascha
als dat in Israel gehouden,
van de dagen van Samuel, den
profeet, af; en geen koningen
van Israel hadden zulk een
pascha gehouden, gelijk dat
Josia hield met de priesters en
de Levieten, en gans Juda en
Israel, dat er gevonden werd,
en de inwoners van Jeruzalem.
19 In het achttiende jaar van
het koninkrijk van Josia, werd
dit pascha gehouden.
20 Na dit alles, toen Josia het
huis toebereid had, toog Necho,
de koning van Egypte, op, om
te krijgen tegen Karchemis, aan
den Frath; en Josia toog uit hem
tegemoet.
21 Toen zond hij boden tot
hem, zeggende: Wat heb ik met
u te doen, gij, koning van Juda?
Wat u aangaat, ik ben heden
tegen u niet, maar tegen een
huis, dat oorlog voert tegen
mij; en God heeft gezegd, dat ik
mij haasten zou; houd u af van
God, Die met mij is, opdat Hij
u niet verderve.
22 Doch Josia keerde zijn
aangezicht niet van hem; maar
hij verstelde zich, om tegen
hem te strijden, en hoorde niet
naar de woorden van Necho
uit den mond van God; maar
hij kwam om te strijden in het
dal Megiddo.
23 En de schutters schoten
den koning Josia. Toen zeide
de koning tot zijn knechten:
Voert mij weg, want ik ben zeer
gewond.
24 En zijn knechten namen
hem weg van den wagen,
en voerden hem op den
tweeden wagen, dien hij had,
en brachten hem te Jeruzalem;
en hij stierf, en werd begraven
in de graven zijner vaderen;
en gans Juda en Jeruzalem
bedreven rouw over Josia.
25 En Jeremia maakte een
klaaglied over Josia; desgelijks
alle zangers en zangeressen
spraken in hun klaagliederen
van Josia, tot op dezen dag;
want zij gaven ze tot een
inzetting in Israel; en ziet,
zij zijn geschreven in de
klaagliederen.
26 Het overige nu der
geschiedenissen van Josia, en
zijn goeddadigheden, naar dat
geschreven is in de wet des
HEEREN;
27 Zijn geschiedenissen dan,
de eerste en de laatste, ziet,
die zijn geschreven in het boek
der koningen van Israel en van
Juda.

36 Toen nam het volk des
lands Joahaz, den zoon
van Josia, en zij maakten hem
koning, in zijns vaders plaats,
te Jeruzalem.
2 Drie en twintig jaren was
Joahaz oud, als hij koning
werd, en hij regeerde drie
maanden te Jeruzalem.

3 Want de koning van Egypte zette hem af te Jeruzalem; en hij legde het land een boete op van honderd talenten zilvers en een talent gouds.
4 En de koning van Egypte maakte zijn broeder Eljakim koning over Juda en Jeruzalem, en veranderde zijn naam in Jojakim; maar zijn broeder Joahaz nam Necho, en bracht hem in Egypte.
5 Vijf en twintig jaren was Jojakim oud, als hij koning werd, en regeerde elf jaren te Jeruzalem; en hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, zijns Gods.
6 Nebukadnezar, de koning van Babel, toog tegen hem op, en bond hem met twee koperen ketenen, om hem te voeren naar Babel.
7 Nebukadnezar bracht ook van de vaten van het huis des HEEREN naar Babel, en stelde ze in zijn tempel te Babel.
8 Het overige nu van de geschiedenissen van Jojakim, en zijn gruwelen, die hij deed, en wat aan hem gevonden werd, ziet, dat is geschreven in het boek der koningen van Israel en Juda; en Jojachin, zijn zoon, werd koning in zijn plaats.
9 Acht jaren was Jojachin oud, als hij koning werd, en regeerde drie maanden en tien dagen te Jeruzalem, en deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN.
10 En met de wederkomst des jaars zond de koning Nebukadnezar henen, en liet hem naar Babel halen, met de kostelijke vaten van het huis des HEEREN; en hij maakte zijn broeder Zedekia koning over Juda en Jeruzalem.
11 Een en twintig jaren was Zedekia oud, als hij koning werd, en regeerde elf jaren te Jeruzalem.
12 En hij deed dat kwaad was in de ogen des HEEREN, zijns Gods; hij verootmoedigde zich niet voor het aangezicht van den profeet Jeremia, sprekende uit den mond des HEEREN.
13 Daartoe werd hij ook afvallig tegen den koning Nebukadnezar, die hem beedigd had bij God; en verhardde zijn nek, en verstokte zijn hart, dat hij zich niet bekeerde tot den HEERE, den God Israels.
14 Ook maakten alle oversten der priesteren, en het volk, der overtredingen zeer veel, naar alle gruwelen der heidenen; en zij verontreinigden het huis des HEEREN, dat Hij geheiligd had te Jeruzalem.
15 En de HEERE, de God hunner vaderen, zond tot hen, door de hand Zijner boden, vroeg op zijnde, om die te zenden; want Hij verschoonde Zijn volk en Zijn woning.
16 Maar zij spotten met de boden Gods, en verachtten Zijn woorden; zij verleidden zichzelven tegen Zijn profeten; totdat de grimmigheid des HEEREN tegen Zijn volk opging, dat er geen helen aan

was.
17 Want Hij deed tegen hen
opkomen den koning der
Chaldeen, die hun jongelingen
met het zwaard in het huis
huns heiligdoms doodde, en hij
verschoonde de jongelingen
niet, noch de maagden, de
oudsten noch de stokouden;
Hij gaf hen allen in zijn hand.
18 En alle vaten van het huis
Gods, de grote en de kleine,
en de schatten van het huis
des HEEREN, en de schatten des
konings en zijner vorsten, dit
alles voerde hij naar Babel.
19 En zij verbrandden het huis
Gods, en zij braken den muur
van Jeruzalem af, en al de
paleizen daarvan verbrandden
zij met vuur, verdervende ook
alle kostelijke vaten derzelve.
20 En wie overgebleven was
van het zwaard, voerde hij weg
naar Babel, en zij werden hem
en zijn zonen tot knechten, tot
het regeren des koninkrijks van
Perzie;
21 Opdat het woord des
HEEREN vervuld wierd, door
den mond van Jeremia, totdat
het land aan zijn sabbatten een
welgevallen had; het rustte
al de dagen der verwoesting,
totdat de zeventig jaren
vervuld waren.
22 Maar in het eerste jaar
van Kores, koning van Perzie,
opdat volbracht wierd het
woord des HEEREN, door den
mond van Jeremia, verwekte
de HEERE den geest van Kores,
koning van Perzie, dat hij een
stem liet doorgaan door zijn
ganse koninkrijk, zelfs ook in
geschrift, zeggende:
23 Zo zegt Kores, koning
van Perzie: De HEERE, de
God des hemels, heeft mij
alle koninkrijken der aarde
gegeven; en Hij heeft mij
bevolen Hem een huis te
bouwen te Jeruzalem, hetwelk
in Juda is; wie is onder ulieden
van al Zijn volk? De HEERE,
zijn God, zij met hem, en hij
trekke op.

HET HEILIG EVANGELIE NAAR *DE BESCHRIJVING VAN*

MATTHÉÜS

1 Het boek des geslachts
van JEZUS CHRISTUS, den
Zoon van David, den zoon van
Abraham.
2 Abraham gewon Izak, en
Izak gewon Jakob, en Jakob
gewon Juda, en zijn broeders;
3 En Juda gewon Fares en
Zara bij Thamar; en Fares
gewon Esrom, en Esrom
gewon Aram;
4 En Aram gewon Aminadab,
en Aminadab gewon
Nahasson, en Nahasson
gewon Salmon;
5 En Salmon gewon Booz bij
Rachab, en Booz gewon Obed
bij Ruth, en Obed gewon Jessai;
6 En Jessai gewon David, den
koning; en David, den koning,
gewon Salomon bij degene, die
Uria's vrouw was geweest;
7 En Salomon gewon
Roboam, en Roboam gewon
Abia, en Abia gewon Asa;
8 En Asa gewon Josafat, en
Josafat gewon Joram, en Joram
gewon Ozias;
9 En Ozias gewon Joatham,
en Joatham gewon Achaz, en
Achaz gewon Ezekias;
10 En Ezekias gewon
Manasse, en Manasse gewon
Amon, en Amon gewon Josias;
11 En Josias gewon Jechonias,
en zijn broeders, omtrent de
Babylonische overvoering.
12 En na de Babylonische
overvoering gewon Jechonias
Salathiel, en Salathiel gewon
Zorobabel;
13 En Zorobabel gewon
Abiud, en Abiud gewon
Eljakim, en Eljakim gewon
Azor;
14 En Azor gewon Sadok, en
Sadok gewon Achim, en Achim
gewon Eliud;
15 En Eliud gewon Eleazar,
en Eleazar gewon Matthan, en
Matthan gewon Jakob;
16 En Jakob gewon Jozef,
den man van Maria, uit welke
geboren is JEZUS, gezegd
Christus.
17 Al de geslachten dan,
van Abraham tot David, zijn
veertien geslachten; en van
David tot de Babylonische
overvoering, zijn veertien
geslachten; en van de
Babylonische overvoering
tot Christus, zijn veertien
geslachten.
18 De geboorte van Jezus
Christus was nu aldus; want
als Maria, Zijn moeder, met
Jozef ondertrouwd was, eer zij
samengekomen waren, werd
zij zwanger bevonden uit den
Heiligen Geest.
19 Jozef nu, haar man, alzo
hij rechtvaardig was, en haar
niet wilde openbaarlijk te
schande maken, was van wil
haar heimelijk te verlaten.
20 En alzo hij deze dingen
in den zin had, ziet, de engel

des Heeren verscheen hem in
den droom, zeggende: Jozef,
gij zone Davids! wees niet
bevreesd Maria, uw vrouw, tot
u te nemen; want hetgeen in
haar ontvangen is, dat is uit den
Heiligen Geest;
21 En zij zal een Zoon baren,
en gij zult Zijn naam heten
JEZUS; want Hij zal Zijn volk
zalig maken van hun zonden.
22 En dit alles is geschied,
opdat vervuld zou worden,
hetgeen van den Heere
gesproken is, door den profeet,
zeggende:
23 Ziet, de maagd zal zwanger
worden, en een Zoon baren, en
gij zult Zijn naam heten
Emmanuel; hetwelk is,
overgezet zijnde, God met
ons.
24 Jozef dan, opgewekt zijnde
van den slaap, deed, gelijk de
engel des Heeren hem bevolen
had, en heeft zijn vrouw tot
zich genomen;
25 En bekende haar niet,
totdat zij dezen haar
eerstgeboren Zoon gebaard
had; en heette Zijn naam JEZUS.

2 Toen nu Jezus geboren was
te Bethlehem, gelegen in
Judea, in de dagen van den
koning Herodes, ziet, enige
wijzen van het Oosten zijn te
Jeruzalem aangekomen.
2 Zeggende: Waar is de
geboren Koning der Joden?
want wij hebben gezien
Zijn ster in het Oosten, en
zijn gekomen om Hem te
aanbidden.
3 De koning Herodes nu,
dit gehoord hebbende, werd
ontroerd, en geheel Jeruzalem,
met hem.
4 En bijeenvergaderd
hebbende al de overpriesters
en Schriftgeleerden des volks,
vraagde van hen, waar de
Christus zou geboren worden.
5 En zij zeiden tot hem: Te
Bethlehem, in Judea gelegen;
want alzo is geschreven door
den profeet:
6 En gij Bethlehem, gij land
Juda! zijt geenszins de minste
onder de vorsten van Juda;
want uit u zal de Leidsman
voortkomen, Die Mijn volk
Israel weiden zal.
7 Toen heeft Herodes de
wijzen heimelijk geroepen,
en vernam naarstiglijk van
hen den tijd, wanneer de ster
verschenen was;
8 En hen naar Bethlehem
zendende, zeide: Reist heen,
en onderzoekt naarstiglijk
naar dat Kindeken, en als gij
Het zult gevonden hebben,
boodschapt het mij, opdat
ik ook kome en Datzelve
aanbidde.
9 En zij, den koning gehoord
hebbende, zijn heengereisd; en
ziet, de ster, die zij in het oosten
gezien hadden, ging hun voor,
totdat zij kwam en stond boven
de plaats, waar het Kindeken
was.
10 Als zij nu de ster zagen,
verheugden zij zich met zeer
grote vreugde.
11 En in het huis gekomen
zijnde, vonden zij het Kindeken

met Maria, Zijn moeder, en nedervallende hebben zij Hetzelve aangebeden; en hun schatten opengedaan hebbende, brachten zij Hem geschenken: goud en wierook, en mirre.
12 En door Goddelijke openbaring vermaand zijnde in den droom, dat zij niet zouden wederkeren tot Herodes, vertrokken zij door een anderen weg weder naar hun land.
13 Toen zij nu vertrokken waren, ziet, de engel des Heeren verschijnt Jozef in den droom, zeggende: Sta op, en neem tot u het Kindeken en Zijn moeder, en vlied in Egypte, en wees aldaar, totdat ik het u zeggen zal; want Herodes zal het Kindeken zoeken, om Hetzelve te doden.
14 Hij dan opgestaan zijnde, nam het Kindeken en Zijn moeder tot zich in den nacht, en vertrok naar Egypte;
15 En was aldaar tot den dood van Herodes; opdat vervuld zou worden hetgeen van den Heere gesproken is door den profeet, zeggende: Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen.
16 Als Herodes zag, dat hij van de wijzen bedrogen was, toen werd hij zeer toornig, en enigen afgezonden hebbende, heeft omgebracht al de kinderen, die binnen Bethlehem, en in al deszelfs landpalen waren, van twee jaren oud en daaronder, naar den tijd, dien hij van de wijzen naarstiglijk onderzocht had.
17 Toen is vervuld geworden, hetgeen gesproken is door den profeet Jeremia, zeggende:
18 Een stem is in Rama gehoord, geklag, geween en veel gekerm; Rachel beweende haar kinderen, en wilde niet vertroost wezen, omdat zij niet zijn!
19 Toen Herodes nu gestorven was, ziet, de engel des Heeren verschijnt Jozef in den droom, in Egypte.
20 Zeggende: Sta op, neem het Kindeken en Zijn moeder tot u, en trek in het land Israels; want zij zijn gestorven, die de ziel van het Kindeken zochten.
21 Hij dan, opgestaan zijnde, heeft tot zich genomen het Kindeken en Zijn moeder, en is gekomen in het land Israels.
22 Maar als hij hoorde, dat Archelaus in Judea koning was, in de plaats van zijn vader Herodes, vreesde hij daarheen te gaan; maar door Goddelijke openbaring vermaand in den droom, is hij vertrokken in de delen van Galilea.
23 En daar gekomen zijnde, nam hij zijn woonplaats in de stad, genaamd Nazareth; opdat vervuld zou worden, wat door de profeten gezegd is, dat Hij Nazarener zal geheten worden.

3 En in die dagen kwam Johannes de Doper, predikende in de woestijn van Judea,
2 En zeggende: Bekeert u; want het Koninkrijk der

hemelen is nabij gekomen.
3 Want deze is het, van
denwelken gesproken is door
Jesaja, den profeet, zeggende:
De stem des roependen in
de woestijn: Bereidt den weg
des Heeren, maakt Zijn paden
recht!
4 En dezelve Johannes had
zijn kleding van kemelshaar,
en een lederen gordel om zijn
lenden; en zijn voedsel was
sprinkhanen en wilde honig.
5 Toen is tot hem uitgegaan
Jeruzalem en geheel Judea, en
het gehele land rondom de
Jordaan;
6 En werden van hem
gedoopt in de Jordaan,
belijdende hun zonden.
7 Hij dan, ziende velen van de
Farizeen en Sadduceen tot zijn
doop komen, sprak tot hen: Gij
adderengebroedsels! wie heeft
u aangewezen te vlieden van
den toekomenden toorn?
8 Brengt dan vruchten voort,
der bekering waardig.
9 En meent niet bij uzelven te
zeggen: Wij hebben Abraham
tot een vader; want ik zeg
u, dat God zelfs uit deze
stenen Abraham kinderen kan
verwekken.
10 En ook is alrede de bijl
aan den wortel der bomen
gelegd; alle boom dan, die
geen goede vrucht voortbrengt,
wordt uitgehouwen en in het
vuur geworpen.
11 Ik doop u wel met water
tot bekering; maar Die na mij
komt, is sterker dan ik, Wiens
schoenen ik niet waardig ben
Hem na te dragen; Die zal u met
den Heiligen Geest en met vuur
dopen.
12 Wiens wan in Zijn hand
is, en Hij zal Zijn dorsvloer
doorzuiveren, en Zijn tarwe in
Zijn schuur samenbrengen, en
zal het kaf met onuitblusselijk
vuur verbranden.
13 Toen kwam Jezus van
Galilea naar de Jordaan, tot
Johannes, om van hem gedoopt
te worden.
14 Doch Johannes weigerde
Hem zeer, zeggende: Mij
is nodig van U gedoopt te
worden, en komt Gij tot mij?
15 Maar Jezus, antwoordende,
zeide tot hem: Laat nu af;
want aldus betaamt ons alle
gerechtigheid te vervullen.
Toen liet hij van Hem af.
16 En Jezus, gedoopt zijnde,
is terstond opgeklommen uit
het water; en ziet, de hemelen
werden Hem geopend, en
hij zag den Geest Gods
nederdalen, gelijk een duive,
en op Hem komen.
17 En ziet, een stem uit
de hemelen, zeggende:
Deze is Mijn Zoon, Mijn
Geliefde, in Denwelken Ik
Mijn welbehagen heb!

4 Toen werd Jezus van
den Geest weggeleid in
de woestijn, om verzocht te
worden van den duivel.
2 En als Hij veertig dagen
en veertig nachten gevast had,
hongerde Hem ten laatste.
3 En de verzoeker, tot Hem
gekomen zijnde, zeide: Indien

Gij Gods Zoon zijt, zeg, dat
deze stenen broden worden.
4 Doch Hij, antwoordende,
zeide: Er is geschreven: De
mens zal bij brood alleen niet
leven, maar bij alle woord, dat
door den mond Gods uitgaat.
5 Toen nam Hem de duivel
mede naar de heilige stad, en
stelde Hem op de tinne des
tempels;
6 En zeide tot Hem: Indien
Gij Gods Zoon zijt, werp
Uzelven nederwaarts; want
er is geschreven, dat Hij Zijn
engelen van U bevelen zal, en
dat zij U op de handen zullen
nemen, opdat Gij niet te eniger
tijd Uw voet aan een steen
aanstoot.
7 Jezus zeide tot hem: Er
is wederom geschreven: Gij
zult den Heere, uw God, niet
verzoeken.
8 Wederom nam Hem de
duivel mede op een zeer hogen
berg, en toonde Hem al de
koninkrijken der wereld, en
hun heerlijkheid;
9 En zeide tot Hem: Al deze
dingen zal ik U geven, indien
Gij, nedervallende, mij zult
aanbidden.
10 Toen zeide Jezus tot hem:
Ga weg, satan, want er staat
geschreven: Den Heere, uw
God, zult gij aanbidden, en
Hem alleen dienen.
11 Toen liet de duivel van
Hem af; en ziet, de engelen zijn
toegekomen, en dienden Hem.
12 Als nu Jezus gehoord had,
dat Johannes overgeleverd
was, is Hij wedergekeerd naar
Galilea;
13 En Nazareth verlaten
hebbende, is komen wonen
te Kapernaum, gelegen aan
de zee, in de landpale van
Zebulon en Nafthali;
14 Opdat vervuld zou worden,
hetgeen gesproken is door
Jesaja, den profeet, zeggende:
15 Het land Zebulon en het
land Nafthali aan den weg der
zee over de Jordaan, Galilea der
volken;
16 Het volk, dat in duisternis
zat, heeft een groot licht
gezien; en dengenen, die zaten
in het land en de schaduwe des
doods, denzelven is een licht
opgegaan.
17 Van toen aan heeft Jezus
begonnen te prediken en te
zeggen: Bekeert u; want het
Koninkrijk der hemelen is nabij
gekomen.
18 En Jezus, wandelende aan
de zee van Galilea, zag twee
broeders, namelijk Simon,
gezegd Petrus, en Andreas,
zijn broeder, het net in de
zee werpende (want zij waren
vissers);
19 En Hij zeide tot hen: Volgt
Mij na, en Ik zal u vissers der
mensen maken.
20 Zij dan, terstond de
netten verlatende, zijn Hem
nagevolgd.
21 En Hij, van daar
voortgegaan zijnde, zag twee
andere broeders, namelijk
Jakobus, den zoon van
Zebedeus, en Johannes,
zijn broeder, in het schip met
hun vader Zebedeus, hun

netten vermakende, en heeft hen geroepen.
22 Zij dan, terstond verlatende het schip en hun vader, zijn Hem nagevolgd.
23 En Jezus omging geheel Galilea, lerende in hun synagogen en predikende het Evangelie des Koninkrijks, en genezende alle ziekte en alle kwale onder het volk.
24 En Zijn gerucht ging van daar uit in geheel Syrie; en zij brachten tot Hem allen, die kwalijk gesteld waren, met verscheidene ziekten en pijnen bevangen zijnde, en van den duivel bezeten, en maanzieken en geraakten; en Hij genas dezelve.
25 En vele scharen volgden Hem na, van Galilea en van Dekapolis, en van Jeruzalem, en van Judea, en van over de Jordaan.

5 En Jezus, de schare ziende, is geklommen op een berg, en als Hij nedergezeten was, kwamen Zijn discipelen tot Hem.
2 En Zijn mond geopend hebbende, leerde Hij hen, zeggende:
3 Zalig zijn de armen van geest; want hunner is het Koninkrijk der hemelen.
4 Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden.
5 Zalig zijn de zachtmoedigen; want zij zullen het aardrijk beerven.
6 Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden.
7 Zalig zijn de barmhartigen; want hun zal barmhartigheid geschieden.
8 Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien.
9 Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen Gods kinderen genaamd worden.
10 Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wil; want hunner is het Koninkrijk der hemelen.
11 Zalig zijt gij, als u de mensen smaden, en vervolgen, en liegende alle kwaad tegen u spreken, om Mijnentwil.
12 Verblijdt en verheugt u; want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij vervolgd de profeten, die voor u geweest zijn.
13 Gij zijt het zout der aarde; indien nu het zout smakeloos wordt, waarmede zal het gezouten worden? Het deugt nergens meer toe, dan om buiten geworpen, en van de mensen vertreden te worden.
14 Gij zijt het licht der wereld; een stad boven op een berg liggende, kan niet verborgen zijn.
15 Noch steekt men een kaars aan, en zet die onder een koornmaat, maar op een kandelaar, en zij schijnt allen, die in het huis zijn;
16 Laat uw licht alzo schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.

17 Meent niet, dat Ik gekomen
ben, om de wet of de profeten
te ontbinden; Ik ben niet
gekomen, om die te ontbinden,
maar te vervullen.
18 Want voorwaar zeg Ik u:
Totdat de hemel en de aarde
voorbijgaan, zal er niet een
jota noch een tittel van de wet
voorbijgaan, totdat het alles zal
zijn geschied.
19 Zo wie dan een van deze
minste geboden zal ontbonden,
en de mensen alzo zal geleerd
hebben, die zal de minste
genaamd worden in het
Koninkrijk der hemelen; maar
zo wie dezelve zal gedaan
en geleerd hebben, die zal
groot genaamd worden in het
Koninkrijk der hemelen.
20 Want Ik zeg u: Tenzij uw
gerechtigheid overvloediger
zij, dan der Schriftgeleerden
en der Farizeen, dat gij in
het Koninkrijk der hemelen
geenszins zult ingaan.
21 Gij hebt gehoord, dat tot
de ouden gezegd is: Gij zult
niet doden; maar zo wie doodt,
die zal strafbaar zijn door het
gericht.
22 Doch Ik zeg u: Zo wie te
onrecht op zijn broeder toornig
is, die zal strafbaar zijn door het
gericht; en wie tot zijn broeder
zegt: Raka! die zal strafbaar
zijn door den groten raad; maar
wie zegt: Gij dwaas! die zal
strafbaar zijn door het helse
vuur.
23 Zo gij dan uw gave zult op
het altaar offeren, en aldaar
gedachtig wordt, dat uw
broeder iets tegen u heeft;
24 Laat daar uw gave voor het
altaar, en gaat heen, verzoent u
eerst met uw broeder, en komt
dan en offert uw gave.
25 Weest haastelijk welgezind
jegens uw wederpartij, terwijl
gij nog met hem op den weg
zijt; opdat de wederpartij
niet misschien u den rechter
overlevere, en de rechter u den
dienaar overlevere, en gij in de
gevangenis geworpen wordt.
26 Voorwaar, Ik zeg u: Gij
zult daar geenszins uitkomen,
totdat gij den laatsten penning
zult betaald hebben.
27 Gij hebt gehoord, dat van
de ouden gezegd is: Gij zult
geen overspel doen.
28 Maar Ik zeg u, dat zo wie
een vrouw aan ziet, om dezelve
te begeren, die heeft alrede
overspel in zijn hart met haar
gedaan.
29 Indien dan uw rechteroog
u ergert, trekt het uit, en werpt
het van u; want het is u nut,
dat een uwer leden verga, en
niet uw gehele lichaam in de
hel geworpen worde.
30 En indien uw rechterhand
u ergert, houwt ze af, en werpt
ze van u; want het is u nut,
dat een uwer leden verga, en
niet uw gehele lichaam in de
hel geworpen worde.
31 Er is ook gezegd: Zo wie
zijn vrouw verlaten zal, die
geve haar een scheidbrief.
32 Maar Ik zeg u, dat zo wie
zijn vrouw verlaten zal, anders
dan uit oorzaak van hoererij,
die maakt, dat zij overspel doet;

en zo wie de verlatene zal
trouwen, die doet overspel.
33 Wederom hebt gij gehoord,
dat van de ouden gezegd is: Gij
zult den eed niet breken, maar
gij zult den Heere uw eden
houden.
34 Maar Ik zeg u: Zweert
ganselijk niet, noch bij den
hemel, omdat hij is de troon
Gods;
35 Noch bij de aarde, omdat
zij is de voetbank Zijner
voeten; noch bij Jeruzalem,
omdat zij is de stad des groten
Konings;
36 Noch bij uw hoofd zult gij
zweren, omdat gij niet een haar
kunt wit of zwart maken;
37 Maar laat zijn uw woord ja,
ja; neen, neen; wat boven deze
is, dat is uit den boze.
38 Gij hebt gehoord, dat
gezegd is: Oog om oog, en tand
om tand.
39 Maar Ik zeg u, dat gij den
boze niet wederstaat; maar, zo
wie u op de rechterwang slaat,
keert hem ook de andere toe;
40 En zo iemand met u
rechten wil, en uw rok nemen,
laat hem ook den mantel;
41 En zo wie u zal dwingen
een mijl te gaan, gaat met hem
twee mijlen.
42 Geeft dengene, die iets van
u bidt, en keert u niet af van
dengene, die van u lenen wil.
43 Gij hebt gehoord, dat er
gezegd is: Gij zult uw naaste
liefhebben, en uw vijand zult
gij haten.
44 Maar Ik zeg u: Hebt
uw vijanden lief; zegent ze,
die u vervloeken; doet wel
dengenen, die u haten; en bidt
voor degenen, die u geweld
doen, en die u vervolgen;
45 Opdat gij moogt kinderen
zijn uws Vaders, Die in
de hemelen is; want Hij
doet Zijn zon opgaan over
bozen en goeden, en regent
over rechtvaardigen en
onrechtvaardigen.
46 Want indien gij liefhebt,
die u liefhebben, wat loon hebt
gij? Doen ook de tollenaars niet
hetzelfde?
47 En indien gij uw broeders
alleen groet, wat doet gij boven
anderen? Doen ook niet de
tollenaars alzo?
48 Weest dan gijlieden
volmaakt, gelijk uw Vader, Die
in de hemelen is, volmaakt is.

6 Hebt acht, dat gij uw
aalmoes niet doet voor de
mensen, om van hen gezien
te worden; anders zo hebt gij
geen loon bij uw Vader, Die in
de hemelen is.
2 Wanneer gij dan aalmoes
doet, zo laat voor u niet
trompetten, gelijk de
geveinsden in de synagogen en
op de straten doen, opdat zij
van de mensen geeerd mogen
worden. Voorwaar zeg Ik u: Zij
hebben hun loon weg.
3 Maar als gij aalmoes doet,
zo laat uw linker hand niet
weten, wat uw rechter doet;
4 Opdat uw aalmoes in het
verborgen zij; en uw Vader,
Die in het verborgen ziet, Die
zal het u in het openbaar

vergelden.
5 En wanneer gij bidt, zo
zult gij niet zijn gelijk de
geveinsden; want die plegen
gaarne, in de synagogen en op
de hoeken der straten staande,
te bidden, opdat zij van de
mensen mogen gezien worden.
Voorwaar, Ik zeg u, dat zij hun
loon weg hebben.
6 Maar gij, wanneer gij bidt,
gaat in uw binnenkamer, en uw
deur gesloten hebbende, bidt
uw Vader, Die in het verborgen
is; en uw Vader, Die in het
verborgen ziet, zal het u in het
openbaar vergelden.
7 En als gij bidt, zo gebruikt
geen ijdel verhaal van
woorden, gelijk de heidenen;
want zij menen, dat zij door
hun veelheid van woorden
zullen verhoord worden.
8 Wordt dan hun niet gelijk;
want uw Vader weet, wat gij
van node hebt, eer gij Hem
bidt.
9 Gij dan bidt aldus: Onze
Vader, Die in de hemelen zijt!
Uw Naam worde geheiligd.
10 Uw Koninkrijk kome. Uw
wil geschiede, gelijk in den
hemel alzo ook op de aarde.
11 Geef ons heden ons
dagelijks brood.
12 En vergeef ons onze
schulden, gelijk ook wij
vergeven onzen schuldenaren.
13 En leid ons niet in
verzoeking, maar verlos
ons van den boze. Want Uw is
het Koninkrijk, en de kracht,
en de heerlijkheid, in der
eeuwigheid, amen.
14 Want indien gij den
mensen hun misdaden
vergeeft, zo zal uw hemelse
Vader ook u vergeven.
15 Maar indien gij den
mensen hun misdaden niet
vergeeft, zo zal ook uw Vader
uw misdaden niet vergeven.
16 En wanneer gij vast,
toont geen droevig gezicht,
gelijk de geveinsden; want zij
mismaken hun aangezichten,
opdat zij van de mensen mogen
gezien worden, als zij vasten.
Voorwaar, Ik zeg u, dat zij hun
loon weg hebben.
17 Maar gij, als gij vast,
zalft uw hoofd, en wast uw
aangezicht;
18 Opdat het van de mensen
niet gezien worde, als gij vast,
maar van uw Vader, Die in het
verborgen is; en uw Vader, Die
in het verborgen ziet, zal het u
in het openbaar vergelden.
19 Vergadert u geen schatten
op de aarde, waar ze de mot en
de roest verderft, en waar de
dieven doorgraven en stelen;
20 Maar vergadert u schatten
in den hemel, waar ze noch mot
noch roest verderft, en waar de
dieven niet doorgraven noch
stelen;
21 Want waar uw schat is,
daar zal ook uw hart zijn.
22 De kaars des lichaams is
het oog; indien dan uw oog
eenvoudig is, zo zal uw gehele
lichaam verlicht wezen;
23 Maar indien uw oog boos
is, zo zal geheel uw lichaam
duister zijn. Indien dan het
licht, dat in u is, duisternis

is, hoe groot zal de duisternis
zelve zijn!
24 Niemand kan twee heren
dienen; want of hij zal den
enen haten en den anderen
liefhebben, of hij zal den enen
aanhangen en den anderen
verachten; gij kunt niet God
dienen en den Mammon.
25 Daarom zeg Ik u: Zijt niet
bezorgd voor uw leven, wat
gij eten, en wat gij drinken
zult; noch voor uw lichaam,
waarmede gij u kleden zult; is
het leven niet meer dan het
voedsel, en het lichaam dan de
kleding?
26 Aanziet de vogelen des
hemels, dat zij niet zaaien, noch
maaien, noch verzamelen in de
schuren; en uw hemelse Vader
voedt nochtans dezelve; gaat
gij dezelve niet zeer veel te
boven?
27 Wie toch van u kan, met
bezorgd te zijn, een el tot zijn
lengte toedoen?
28 En wat zijt gij bezorgd voor
de kleding? Aanmerkt de lelien
des velds, hoe zij wassen; zij
arbeiden niet, en spinnen niet;
29 En Ik zeg u, dat ook
Salomo, in al zijn heerlijkheid,
niet is bekleed geweest, gelijk
een van deze.
30 Indien nu God het gras
des velds, dat heden is, en
morgen in den oven geworpen
wordt, alzo bekleedt, zal Hij
u niet veel meer kleden, gij
kleingelovigen?
31 Daarom zijt niet bezorgd,
zeggende: Wat zullen wij eten,
of wat zullen wij drinken,
of waarmede zullen wij ons
kleden?
32 Want al deze dingen
zoeken de heidenen; want uw
hemelse Vader weet, dat gij al
deze dingen behoeft.
33 Maar zoekt eerst het
Koninkrijk Gods en Zijn
gerechtigheid, en al deze
dingen zullen u toegeworpen
worden.
34 Zijt dan niet bezorgd tegen
den morgen; want de morgen
zal voor het zijne zorgen; elke
dag heeft genoeg aan zijn zelfs
kwaad.

7 Oordeelt niet, opdat gij
niet geoordeeld wordt.
2 Want met welk oordeel gij
oordeelt, zult gij geoordeeld
worden; en met welke mate
gij meet, zal u wedergemeten
worden.
3 En wat ziet gij den splinter,
die in het oog uws broeders is,
maar den balk, die in uw oog is,
merkt gij niet?
4 Of, hoe zult gij tot uw
broeder zeggen: Laat toe, dat ik
den splinter uit uw oog uitdoe;
en zie, er is een balk in uw oog?
5 Gij geveinsde! werp eerst
den balk uit uw oog, en dan zult
gij bezien, om den splinter uit
uws broeders oog uit te doen.
6 Geeft het heilige den
honden niet, noch werpt uw
paarlen voor de zwijnen;
opdat zij niet te eniger tijd
dezelve met hun voeten
vertreden, en zich omkerende,
u verscheuren.
7 Bidt, en u zal gegeven
worden; zoekt, en gij zult

vinden; klopt, en u zal
opengedaan worden.
8 Want een iegelijk, die bidt,
die ontvangt; en die zoekt, die
vindt; en die klopt, dien zal
opengedaan worden.
9 Of wat mens is er onder u,
zo zijn zoon hem zou bidden
om brood, die hem een steen
zal geven?
10 En zo hij hem om een vis
zou bidden, die hem een slang
zal geven?
11 Indien dan gij, die boos zijt,
weet uw kinderen goede gaven
te geven, hoeveel te meer zal
uw Vader, Die in de hemelen is,
goede gaven geven dengenen,
die ze van Hem bidden!
12 Alle dingen dan, die gij
wilt, dat u de mensen zouden
doen, doet gij hun ook alzo;
want dat is de wet en de
profeten.
13 Gaat in door de enge poort;
want wijd is de poort, en breed
is de weg, die tot het verderf
leidt, en velen zijn er, die door
dezelve ingaan;
14 Want de poort is eng, en de
weg is nauw, die tot het leven
leidt, en weinigen zijn er, die
denzelven vinden.
15 Maar wacht u van de
valse profeten, dewelke in
schaapsklederen tot u komen,
maar van binnen zijn zij
grijpende wolven.
16 Aan hun vruchten zult gij
hen kennen. Leest men ook een
druif van doornen, of vijgen
van distelen?
17 Alzo een ieder goede boom
brengt voort goede vruchten,
en een kwade boom brengt
voort kwade vruchten.
18 Een goede boom kan geen
kwade vruchten voortbrengen,
noch een kwade boom goede
vruchten voortbrengen.
19 Een ieder boom, die geen
goede vrucht voortbrengt,
wordt uitgehouwen en in het
vuur geworpen.
20 Zo zult gij dan dezelve aan
hun vruchten kennen.
21 Niet een iegelijk, die tot
Mij zegt: Heere, Heere! zal
ingaan in het Koninkrijk der
hemelen, maar die daar doet
den wil Mijns Vaders, Die in de
hemelen is.
22 Velen zullen te dien dage
tot Mij zeggen: Heere, Heere!
hebben wij niet in Uw Naam
geprofeteerd, en in Uw Naam
duivelen uitgeworpen, en
in Uw Naam vele krachten
gedaan?
23 En dan zal Ik hun openlijk
aanzeggen: Ik heb u nooit
gekend; gaat weg van Mij, gij,
die de ongerechtigheid werkt!
24 Een iegelijk dan, die deze
Mijn woorden hoort en dezelve
doet, dien zal Ik vergelijken bij
een voorzichtig man, die zijn
huis op een steenrots gebouwd
heeft;
25 En er is slagregen
nedergevallen, en de
waterstromen zijn gekomen,
en de winden hebben gewaaid,
en zijn tegen hetzelve huis
aangevallen, en het is niet
gevallen, want het was op de
steenrots gegrond.

26 En een iegelijk, die deze Mijn woorden hoort en dezelve niet doet, die zal bij een dwazen man vergeleken worden, die zijn huis op het zand gebouwd heeft;

27 En de slagregen is nedergevallen, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen hetzelve huis aangeslagen, en het is gevallen, en zijn val was groot.

28 En het is geschied, als Jezus deze woorden geeindigd had, dat de scharen zich ontzetten over Zijn leer;

29 Want Hij leerde hen, als macht hebbende, en niet als de Schriftgeleerden.

8 Toen Hij nu van den berg afgeklommen was, zijn Hem vele scharen gevolgd.

2 En ziet, een melaatse kwam, en aanbad Hem, zeggende: Heere! indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen.

3 En Jezus, de hand uitstrekkende, heeft hem aangeraakt, zeggende: Ik wil, word gereinigd! En terstond werd hij van zijn melaatsheid gereinigd.

4 En Jezus zeide tot hem: Zie, dat gij dit niemand zegt; maar ga heen, toon uzelven den priester, en offer de gave, die Mozes geboden heeft, hun tot een getuigenis.

5 Als nu Jezus te Kapernaum ingegaan was, kwam tot Hem een hoofdman over honderd, biddende Hem,

6 En zeggende: Heere! mijn knecht ligt te huis geraakt, en lijdt zware pijnen.

7 En Jezus zeide tot hem: Ik zal komen en hem genezen.

8 En de hoofdman over honderd, antwoordende, zeide: Heere! ik ben niet waardig, dat Gij onder mijn dak zoudt inkomen; maar spreek alleenlijk een woord, en mijn knecht zal genezen worden.

9 Want ik ben ook een mens onder de macht van anderen, hebbende onder mij krijgsknechten; en ik zeg tot dezen: Ga! en hij gaat; en tot den anderen: Kom! en hij komt; en tot mijn dienstknecht: Doe dat! en hij doet het.

10 Jezus nu, dit horende, heeft Zich verwonderd, en zeide tot dengenen, die Hem volgden: Voorwaar zeg Ik u, Ik heb zelfs in Israel zo groot een geloof niet gevonden.

11 Doch Ik zeg u, dat velen zullen komen van oosten en westen en zullen met Abraham, en Izak, en Jakob, aanzitten in het Koninkrijk der hemelen;

12 En de kinderen des Koninkrijks zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis; aldaar zal wening zijn, en knersing der tanden.

13 En Jezus zeide tot den hoofdman over honderd: Ga heen, en u geschiede, gelijk gij geloofd hebt. En zijn knecht is gezond geworden te diezelver ure.

14 En Jezus gekomen zijnde in
het huis van Petrus, zag zijn
vrouws moeder te bed liggen,
hebbende de koorts.
15 En Hij raakte haar hand
aan, en de koorts verliet haar;
en zij stond op, en diende
henlieden.
16 En als het laat geworden
was, hebben zij velen, van
den duivel bezeten, tot Hem
gebracht, en Hij wierp de boze
geesten uit met den woorde,
en Hij genas allen, die kwalijk
gesteld waren;
17 Opdat vervuld zou worden,
dat gesproken was door Jesaja,
den profeet, zeggende: Hij
heeft onze krankheden op
Zich genomen, en onze ziekten
gedragen.
18 En Jezus, vele scharen
ziende rondom Zich, beval aan
de andere zijde over te varen.
19 En er kwam een zeker
Schriftgeleerde tot Hem, en
zeide tot Hem: Meester! ik
zal U volgen, waar Gij ook
henengaat.
20 En Jezus zeide tot hem:
De vossen hebben holen, en
de vogelen des hemels nesten;
maar de Zoon des mensen
heeft niet, waar Hij het hoofd
nederlegge.
21 En een ander uit Zijn
discipelen zeide tot Hem:
Heere! laat mij toe, dat ik eerst
heenga, en mijn vader begrave.
22 Doch Jezus zeide tot hem:
Volg Mij, en laat de doden hun
doden begraven.
23 En als Hij in het schip
gegaan was, zijn Hem Zijn
discipelen gevolgd.
24 En ziet, er ontstond een
grote onstuimigheid in de zee,
alzo dat het schip van de golven
bedekt werd; doch Hij sliep.
25 En Zijn discipelen, bij
Hem komende, hebben Hem
opgewekt, zeggende: Heere,
behoed ons, wij vergaan!
26 En Hij zeide tot hen:
Wat zijt gij vreesachtig, gij
kleingelovigen? Toen stond
Hij op, en bestrafte de winden
en de zee; en er werd grote
stilte.
27 En de mensen
verwonderden zich, zeggende:
Hoedanig een is Deze, dat
ook de winden en de zee Hem
gehoorzaam zijn!
28 En als Hij over aan de
andere zijde was gekomen in
het land der Gergesenen, zijn
Hem twee, van den duivel
bezeten, ontmoet, komende uit
de graven, die zeer wreed
waren, alzo dat niemand door
dien weg kon voorbij gaan.
29 En ziet, zij riepen,
zeggende: Jezus, Gij Zone
Gods! wat hebben wij met U
te doen? Zijt Gij hier gekomen
om ons te pijnigen voor den
tijd?
30 En verre van hen was
een kudde veler zwijnen,
weidende.
31 En de duivelen baden
Hem, zeggende: Indien Gij ons
uitwerpt, laat ons toe, dat wij
in die kudde zwijnen varen.
32 En Hij zeide tot hen: Gaat
heen. En zij uitgaande, voeren
heen in de kudde zwijnen; en

ziet, de gehele kudde zwijnen stortte van de steilte af in de zee, en zij stierven in het water.
33 En die ze weidden, zijn gevlucht; en als zij in de stad gekomen waren, boodschapten zij al deze dingen, en wat den bezetenen geschied was.
34 En ziet, de gehele stad ging uit, Jezus tegemoet; en als zij Hem zagen, baden zij, dat Hij uit hun landpalen wilde vertrekken.

9 En in het schip gegaan zijnde, voer Hij over en kwam in Zijn stad. En ziet, zij brachten tot Hem een geraakte, op een bed liggende.
2 En Jezus, hun geloof ziende, zeide tot den geraakte: Zoon! wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven.
3 En ziet, sommigen der Schriftgeleerden zeiden in zichzelven: Deze lastert God.
4 En Jezus, ziende hun gedachten, zeide: Waarom overdenkt gij kwaad in uw harten?
5 Want wat is lichter te zeggen: De zonden zijn u vergeven? of te zeggen: Sta op en wandel?
6 Doch opdat gij moogt weten, dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde, de zonden te vergeven (toen zeide Hij tot den geraakte): Sta op, neem uw bed op, en ga heen naar uw huis.
7 En hij opgestaan zijnde, ging heen naar zijn huis.
8 De scharen nu dat ziende, hebben zich verwonderd, en God verheerlijkt, die zodanige macht den mensen gegeven had.
9 En Jezus, van daar voortgaande, zag een mens in het tolhuis zitten, genaamd Mattheus; en zeide tot hem: Volg Mij. En hij opstaande, volgde Hem.
10 En het geschiedde, als Hij in het huis van Mattheus aanzat, ziet, vele tollenaars en zondaars kwamen en zaten mede aan, met Jezus en Zijn discipelen.
11 En de Farizeen, dat ziende, zeiden tot Zijn discipelen: Waarom eet uw Meester met de tollenaren en de zondaren?
12 Maar Jezus, zulks horende, zeide tot hen: Die gezond zijn hebben den medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn.
13 Doch gaat heen en leert, wat het zij: Ik wil barmhartigheid, en niet offerande; want Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering.
14 Toen kwamen de discipelen van Johannes tot Hem, zeggende: Waarom vasten wij en de Farizeen veel, en Uw discipelen vasten niet?
15 En Jezus zeide tot hen: Kunnen ook de bruiloftskinderen treuren, zolang de Bruidegom bij hen is? Maar de dagen zullen komen, wanneer de Bruidegom van hen zal weggenomen zijn, en dan zullen zij vasten.

16 Ook zet niemand een lap
ongevold laken op een oud
kleed; want deszelfs aangezette
lap scheurt af van het kleed, en
er wordt een ergere scheur.
17 Noch doet men nieuwen
wijn in oude leder zakken;
anders zo bersten de leder
zakken, en de wijn wordt
uitgestort, en de leder zakken
verderven, maar men doet
nieuwen wijn in nieuwe leder
zakken, en beide te zamen
worden behouden.
18 Als Hij deze dingen tot hen
sprak, ziet, een overste kwam
en aanbad Hem, zeggende:
Mijn dochter is nu terstond
gestorven, doch kom en leg
Uw hand op haar, en zij zal
leven.
19 En Jezus opgestaan zijnde,
volgde hem, en Zijn discipelen.
20 (En ziet, een vrouw die
twaalf jaren het bloedvloeien
gehad had, komende tot Hem
van achteren, raakte den zoom
Zijns kleeds aan;
21 Want zij zeide in
zichzelven: Indien ik alleenlijk
Zijn kleed aanraak, zo zal ik
gezond worden.
22 En Jezus, Zich omkerende,
en haar ziende, zeide: Wees
welgemoed, dochter! uw geloof
heeft u behouden. En de vrouw
werd gezond van dezelve ure
af.)
23 En als Jezus in het huis
des oversten kwam, en zag de
pijpers en de woelende schare,
24 Zeide Hij tot hen: Vertrekt;
want het dochtertje is niet
dood, maar slaapt. En zij
belachten Hem.
25 Als nu de schare
uitgedreven was, ging Hij
in, en greep haar hand; en het
dochtertje stond op.
26 En dit gerucht ging uit
door dat gehele land.
27 En als Jezus van daar
voortging, zijn Hem twee
blinden gevolgd, roepende en
zeggende: Gij Zone Davids,
ontferm U onzer!
28 En als Hij in huis gekomen
was, kwamen de blinden tot
Hem. En Jezus zeide tot hen:
Gelooft gij, dat Ik dat doen
kan? Zij zeiden tot Hem: Ja,
Heere!
29 Toen raakte Hij hun ogen
aan, zeggende: U geschiede
naar uw geloof.
30 En hun ogen zijn geopend
geworden. En Jezus heeft hun
zeer gestrengelijk verboden,
zeggende: Ziet, dat het
niemand wete.
31 Maar zij, uitgegaan
zijnde, hebben Hem ruchtbaar
gemaakt door dat gehele land.
32 Als dezen nu uitgingen,
ziet, zo brachten zij tot Hem
een mens, die stom en van den
duivel bezeten was.
33 En als de duivel
uitgeworpen was, sprak
de stomme. En de scharen
verwonderden zich, zeggende:
Er is nooit desgelijks in Israel
gezien!
34 Maar de Farizeen zeiden:
Hij werpt de duivelen uit door
den overste der duivelen.
35 En Jezus omging al de
steden en vlekken, lerende in

hun synagogen, en predikende
het Evangelie des Koninkrijks,
en genezende alle ziekte en alle
kwale onder het volk.
36 En Hij, de scharen ziende,
werd innerlijk met ontferming
bewogen over hen, omdat zij
vermoeid en verstrooid waren,
gelijk schapen, die geen herder
hebben.
37 Toen zeide Hij tot Zijn
discipelen: De oogst is wel
groot; maar de arbeiders zijn
weinige;
38 Bidt dan den Heere des
oogstes, dat Hij arbeiders in
Zijn oogst uitstote.

10 En Zijn twaalf
discipelen tot Zich
geroepen hebbende, heeft Hij
hun macht gegeven over de
onreine geesten, om dezelve
uit te werpen, en om alle ziekte
en alle kwaal te genezen.
2 De namen nu der twaalf
apostelen zijn deze: de eerste,
Simon, gezegd Petrus, en
Andreas, zijn broeder; Jakobus,
de zoon van Zebedeus, en
Johannes, zijn broeder;
3 Filippus en Bartholomeus;
Thomas en Mattheus, de
tollenaar; Jakobus, de zoon
van Alfeus, en Lebbeus,
toegenaamd Thaddeus;
4 Simon Kananites, en Judas
Iskariot, die Hem ook verraden
heeft.
5 Deze twaalf heeft Jezus
uitgezonden, en hun bevel
gegeven, zeggende: Gij zult
niet heengaan op den weg
der heidenen, en gij zult
niet ingaan in enige stad der
Samaritanen.
6 Maar gaat veel meer heen
tot de verloren schapen van het
huis Israels.
7 En heengaande predikt,
zeggende: Het Koninkrijk der
hemelen is nabij gekomen.
8 Geneest de kranken; reinigt
de melaatsen; wekt de doden
op; werpt de duivelen uit. Gij
hebt het om niet ontvangen,
geeft het om niet.
9 Verkrijgt u noch goud, noch
zilver, noch koper geld in uw
gordels;
10 Noch male tot den weg,
noch twee rokken, noch
schoenen, noch staf; want
de arbeider is zijn voedsel
waardig.
11 En in wat stad of vlek
gij zult inkomen, onderzoekt,
wie daarin waardig is; en blijft
aldaar, totdat gij daar uitgaat.
12 En als gij in het huis gaat,
zo groet hetzelve.
13 En indien dat huis waardig
is, zo kome uw vrede over
hetzelve, maar indien het niet
waardig is, zo kere uw vrede
weder tot u.
14 En zo iemand u niet zal
ontvangen, noch uw woorden
horen, uitgaande uit dat huis of
uit dezelve stad, schudt het stof
uwer voeten af.
15 Voorwaar zeg Ik u: Het
zal den lande van Sodom en
Gomorra verdragelijker zijn in
den dag des oordeels, dan
dezelve stad.
16 Ziet, Ik zend u als schapen
in het midden der wolven;

zijt dan voorzichtig gelijk de
slangen, en oprecht gelijk de
duiven.
17 Maar wacht u voor
de mensen; want zij
zullen u overleveren in de
raadsvergaderingen, en in hun
synagogen zullen zij u geselen.
18 En gij zult ook voor
stadhouders en koningen
geleid worden, om Mijnentwil,
hun en den heidenen tot
getuigenis.
19 Doch wanneer zij u
overleveren, zo zult gij niet
bezorgd zijn, hoe of wat gij
spreken zult; want het zal u in
dezelve ure gegeven worden,
wat gij spreken zult.
20 Want gij zijt het niet, die
spreekt, maar het is de Geest
uws Vaders, Die in u spreekt.
21 En de ene broeder zal den
anderen broeder overleveren
tot den dood, en de vader het
kind, en de kinderen zullen
opstaan tegen de ouders, en
zullen hen doden.
22 En gij zult van allen gehaat
worden om Mijn Naam; maar
die volstandig zal blijven tot
het einde, die zal zalig worden.
23 Wanneer zij u dan in deze
stad vervolgen, vliedt in de
andere; want voorwaar zeg ik
u: Gij zult uw reis door de
steden Israels niet geeindigd
hebben, of de Zoon des mensen
zal gekomen zijn.
24 De discipel is niet
boven den meester, noch
de dienstknecht boven zijn
heer.
25 Het zij den discipel genoeg,
dat hij worde gelijk zijn
meester, en de dienstknecht
gelijk zijn heer. Indien zij den
Heere des huizes Beelzebul
hebben geheten, hoeveel te
meer Zijn huisgenoten!
26 Vreest dan hen niet; want
er is niets bedekt, hetwelk
niet zal ontdekt worden, en
verborgen, hetwelk niet zal
geweten worden.
27 Hetgeen Ik u zeg in de
duisternis, zegt het in het licht;
en hetgeen gij hoort in het oor,
predikt dat op de daken.
28 En vreest niet voor
degenen, die het lichaam
doden, en de ziel niet kunnen
doden; maar vreest veel meer
Hem, Die beide ziel en lichaam
kan verderven in de hel.
29 Worden niet twee musjes
om een penningsken verkocht?
En niet een van deze zal op de
aarde vallen zonder uw Vader.
30 En ook uw haren des
hoofds zijn alle geteld.
31 Vreest dan niet; gij gaat
vele musjes te boven.
32 Een iegelijk dan, die Mij
belijden zal voor de mensen,
dien zal Ik ook belijden voor
Mijn Vader, Die in de hemelen
is.
33 Maar zo wie Mij
verloochend zal hebben
voor de mensen, dien zal Ik
ook verloochenen voor Mijn
Vader, Die in de hemelen is.
34 Meent niet, dat Ik gekomen
ben, om vrede te brengen op
de aarde; Ik ben niet gekomen
om vrede te brengen, maar het

zwaard.
35 Want Ik ben gekomen, om den mens tweedrachtig te maken tegen zijn vader, en de dochter tegen haar moeder, en de schoondochter tegen haar schoonmoeder.
36 En zij zullen des mensen vijanden worden, die zijn huisgenoten zijn.
37 Die vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig; en die zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig.
38 En die zijn kruis niet op zich neemt, en Mij navolgt, is Mijns niet waardig.
39 Die zijn ziel vindt, zal dezelve verliezen; en die zijn ziel zal verloren hebben om Mijnentwil, zal dezelve vinden.
40 Die u ontvangt, ontvangt Mij; en die Mij ontvangt, ontvangt Hem, Die Mij gezonden heeft.
41 Die een profeet ontvangt in den naam eens profeten, zal het loon eens profeten ontvangen; en die een rechtvaardige ontvangt in den naam eens rechtvaardigen, zal het loon eens rechtvaardigen ontvangen.
42 En zo wie een van deze kleinen te drinken geeft alleenlijk een beker koud water, in den naam eens discipels, voorwaar zeg Ik u, hij zal zijn loon geenszins verliezen.

11 En het is geschied, toen Jezus geeindigd had Zijn twaalf discipelen bevelen te geven, dat Hij van daar voortging, om te leren en te prediken in hun steden.
2 En Johannes, in de gevangenis gehoord hebbende de werken van Christus, zond twee van zijn discipelen;
3 En zeide tot hem: Zijt Gij Degene, Die komen zou, of verwachten wij een anderen?
4 En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Gaat heen en boodschapt Johannes weder, hetgeen gij hoort en ziet:
5 De blinden worden ziende, en de kreupelen wandelen; de melaatsen worden gereinigd, en de doven horen; de doden worden opgewekt, en den armen wordt het Evangelie verkondigd.
6 En zalig is hij, die aan Mij niet zal geergerd worden.
7 Als nu dezen heengingen, heeft Jezus tot de scharen begonnen te zeggen van Johannes: Wat zijt gij uitgegaan in de woestijn te aanschouwen? Een riet, dat van den wind ginds en weder bewogen wordt?
8 Maar wat zijt gij uitgegaan te zien? Een mens, met zachte klederen bekleed? Ziet, die zachte klederen dragen, zijn in der koningen huizen.
9 Maar wat zijt gij uitgegaan te zien? Een profeet? Ja, Ik zeg u, ook veel meer dan een profeet.
10 Want deze is het, van denwelken geschreven staat: Ziet, Ik zend Mijn engel voor Uw aangezicht, die Uw weg

bereiden zal voor U heen.
11 Voorwaar zeg Ik u: onder
degenen, die van vrouwen
geboren zijn, is niemand
opgestaan meerder dan
Johannes de Doper; doch die
de minste is in het Koninkrijk
der hemelen, is meerder dan
hij.
12 En van de dagen van
Johannes den Doper tot nu
toe, wordt het Koninkrijk der
hemelen geweld aangedaan, en
de geweldigers nemen hetzelve
met geweld.
13 Want al de profeten en de
wet hebben tot Johannes toe
geprofeteerd.
14 En zo gij het wilt
aannemen, hij is Elias, die
komen zou.
15 Wie oren heeft om te
horen, die hore.
16 Doch waarbij zal Ik dit
geslacht vergelijken? Het is
gelijk aan de kinderkens, die
op de markten zitten, en hun
gezellen toeroepen,
17 En zeggen: Wij hebben u
op de fluit gespeeld, en gij
hebt niet gedanst; wij hebben u
klaagliederen gezongen, en gij
hebt niet geweend.
18 Want Johannes is
gekomen, noch etende, noch
drinkende, en zij zeggen: Hij
heeft den duivel.
19 De Zoon des mensen is
gekomen, etende en drinkende,
en zij zeggen: Ziet daar, een
Mens, Die een vraat en
wijnzuiper is, een Vriend van
tollenaren en zondaren. Doch
de Wijsheid is gerechtvaardigd
geworden van Haar kinderen.
20 Toen begon Hij de steden,
in dewelke Zijn krachten meest
geschied waren, te verwijten,
omdat zij zich niet bekeerd
hadden.
21 Wee u, Chorazin! wee u
Bethsaida! want zo in Tyrus
en Sidon de krachten waren
geschied, die in u geschied zijn,
zij zouden zich eertijds in zak
en as bekeerd hebben.
22 Doch Ik zeg u: Het zal
Tyrus en Sidon verdragelijker
zijn in den dag des oordeels,
dan ulieden.
23 En gij, Kapernaum!
die tot den hemel toe zijt
verhoogd, gij zult tot de hel toe
nedergestoten worden. Want
zo in Sodom die krachten
waren geschied, die in u
geschied zijn, zij zouden tot
op den huidigen dag gebleven
zijn.
24 Doch Ik zeg u, dat
het den lande van Sodom
verdragelijker zal zijn in den
dag des oordeels, dan u.
25 In diezelve tijd antwoordde
Jezus en zeide: Ik dank U,
Vader! Heere des hemels
en der aarde! dat Gij deze
dingen voor de wijzen en
verstandigen verborgen hebt,
en hebt dezelve den kinderkens
geopenbaard.
26 Ja, Vader! Want alzo is
geweest het welbehagen voor
U.
27 Alle dingen zijn Mij
overgegeven van Mijn Vader;
en niemand kent den Zoon dan
de Vader, noch iemand kent

den Vader dan de Zoon, en dien
het de Zoon wil openbaren.
28 Komt herwaarts tot Mij,
allen die vermoeid en belast
zijt, en Ik zal u rust geven.
29 Neemt Mijn juk op u,
en leert van Mij, dat Ik
zachtmoedig ben en nederig
van hart; en gij zult rust vinden
voor uw zielen.
30 Want Mijn juk is zacht, en
Mijn last is licht.

12 In dien tijd ging Jezus,
op een sabbatdag, door
het gezaaide, en Zijn discipelen
hadden honger, en begonnen
aren te plukken, en te eten.
2 En de Farizeen, dat ziende,
zeiden tot Hem: Zie, Uw
discipelen doen, wat niet
geoorloofd is te doen op den
sabbat.
3 Maar Hij zeide tot hen:
Hebt gij niet gelezen, wat
David gedaan heeft, toen hem
hongerde, en hun, die met hem
waren?
4 Hoe hij gegaan is in het
huis Gods, en de toonbroden
gegeten heeft, die hem niet
geoorloofd waren te eten, noch
ook hun, die met hem waren,
maar den priesteren alleen.
5 Of hebt gij niet gelezen in de
wet, dat de priesters den sabbat
ontheiligen in den tempel, op
de sabbatdagen, en nochtans
onschuldig zijn?
6 En Ik zeg u, dat Een,
meerder dan de tempel, hier is.
7 Doch zo gij geweten
hadt, wat het zij: Ik wil
barmhartigheid en niet
offerande, gij zoudt de
onschuldigen niet veroordeeld
hebben.
8 Want de Zoon des mensen
is een Heere ook van den
sabbat.
9 En van daar voortgaande,
kwam Hij in hun synagoge.
10 En ziet, er was een mens,
die een dorre hand had, en
zij vraagden Hem, zeggende:
Is het ook geoorloofd op
de sabbatdagen te genezen?
(opdat zij Hem mochten
beschuldigen).
11 En Hij zeide tot hen: Wat
mens zal er zijn onder u, die
een schaap heeft, en zo datzelve
op een sabbatdag in een gracht
valt, die hetzelve niet zal
aangrijpen en uitheffen?
12 Hoe veel gaat nu een mens
een schaap te boven? Zo is
het dan op de sabbatdagen
geoorloofd wel te doen.
13 Toen zeide Hij tot dien
mens: Strek uw hand uit; en
hij strekte ze uit, en zij werd
hersteld, gezond gelijk de
andere.
14 En de Farizeen, uitgegaan
zijnde, hielden te zamen raad
tegen Hem, hoe zij Hem doden
mochten.
15 Maar Jezus, dat wetende,
vertrok van daar, en vele
scharen volgden Hem, en Hij
genas ze allen.
16 En Hij gebood hun
scherpelijk, dat zij Hem niet
openbaar maken zouden;
17 Opdat vervuld zou worden,
hetgeen gesproken is door
Jesaja, den profeet, zeggende:

18 Ziet, Mijn Knecht, Welken
Ik verkoren heb, Mijn Beminde,
in Welken Mijn ziel een
welbehagen heeft; Ik zal Mijn
Geest op Hem leggen, en Hij
zal het oordeel den heidenen
verkondigen.
19 Hij zal niet twisten, noch
roepen, noch zal er iemand Zijn
stem op de straten horen.
20 Het gekrookte riet zal Hij
niet verbreken, en het rokende
lemmet zal Hij niet uitblussen,
totdat Hij het oordeel zal
uitbrengen tot overwinning.
21 En in Zijn Naam zullen de
heidenen hopen.
22 Toen werd tot Hem
gebracht een van den duivel
bezeten, die blind en stom was;
en Hij genas hem, alzo dat de
blinde en stomme beide sprak
en zag.
23 En al de scharen ontzetten
zich, en zeiden: Is niet Deze de
Zoon van David?
24 Maar de Farizeen, dit
gehoord hebbende, zeiden:
Deze werpt de duivelen niet
uit, dan door Beelzebul, den
overste der duivelen.
25 Doch Jezus, kennende hun
gedachten, zeide tot hen: Een
ieder koninkrijk, dat tegen
zichzelf verdeeld is, wordt
verwoest; en een iedere stad,
of huis, dat tegen zichzelf
verdeeld is, zal niet bestaan.
26 En indien de satan den
satan uitwerpt, zo is hij tegen
zichzelf verdeeld; hoe zal dan
zijn rijk bestaan?
27 En indien Ik door
Beelzebul de duivelen uitwerp,
door wien werpen ze dan uw
zonen uit? Daarom zullen die
uw rechters zijn.
28 Maar indien Ik door den
Geest Gods de duivelen
uitwerp, zo is dan het
Koninkrijk Gods tot u
gekomen.
29 Of hoe kan iemand in het
huis eens sterken inkomen, en
zijn vaten ontroven, tenzij dat
hij eerst den sterke gebonden
hebbe? en alsdan zal hij zijn
huis beroven.
30 Wie met Mij niet is, die is
tegen Mij; en wie met Mij niet
vergadert, die verstrooit.
31 Daarom zeg Ik u: Alle
zonde en lastering zal den
mensen vergeven worden;
maar de lastering tegen den
Geest zal den mensen niet
vergeven worden.
32 En zo wie enig woord
gesproken zal hebben tegen
den Zoon des mensen, het zal
hem vergeven worden; maar zo
wie tegen den Heiligen Geest
zal gesproken hebben, het zal
hem niet vergeven worden,
noch in deze eeuw, noch in de
toekomende.
33 Of maakt den boom goed
en zijn vrucht goed; of maakt
den boom kwaad en zijn vrucht
kwaad; want uit de vrucht
wordt de boom gekend.
34 Gij adderengebroedsels!
hoe kunt gij goede dingen
spreken, daar gij boos zijt?
want uit den overvloed des
harten spreekt de mond.
35 De goede mens brengt
goede dingen voort uit den

goede schat des harten, en de
boze mens brengt boze dingen
voort uit den boze schat.
36 Maar Ik zeg u, dat van
elk ijdel woord, hetwelk de
mensen zullen gesproken
hebben, zij van hetzelve zullen
rekenschap geven in den dag
des oordeels.
37 Want uit uw woorden zult
gij gerechtvaardigd worden,
en uit uw woorden zult gij
veroordeeld worden.
38 Toen antwoordden
sommigen der Schriftgeleerden
en Farizeen, zeggende:
Meester! wij willen van U
wel een teken zien.
39 Maar Hij antwoordde en
zeide tot hen: Het boos en
overspelig geslacht verzoekt
een teken; en hun zal geen
teken gegeven worden, dan het
teken van Jonas, den profeet.
40 Want gelijk Jonas drie
dagen en drie nachten was in
den buik van den walvis, alzo
zal de Zoon des mensen drie
dagen en drie nachten wezen
in het hart der aarde.
41 De mannen van Nineve
zullen opstaan in het oordeel
met dit geslacht, en zullen
hetzelve veroordelen; want zij
hebben zich bekeerd op de
prediking van Jonas; en ziet,
meer dan Jonas is hier!
42 De koningin van het
zuiden zal opstaan in het
oordeel met dit geslacht, en
hetzelve veroordelen; want zij
is gekomen van de einden der
aarde, om te horen, de wijsheid
van Salomo; en ziet, meer dan
Salomo is hier!
43 En wanneer de onreine
geest van den mens uitgegaan
is, zo gaat hij door dorre
plaatsen, zoekende rust, en
vindt ze niet.
44 Dan zegt hij: Ik zal
wederkeren in mijn huis,
van waar ik uitgegaan ben;
en komende, vindt hij het
ledig, met bezemen gekeerd en
versierd.
45 Dan gaat hij heen en neemt
met zich zeven andere geesten,
bozer dan hijzelf, en ingegaan
zijnde, wonen zij aldaar; en
het laatste van denzelven mens
wordt erger dan het eerste.
Alzo zal het ook met dit boos
geslacht zijn.
46 En als Hij nog tot de
scharen sprak, ziet, Zijn
moeder en broeders stonden
buiten, zoekende Hem te
spreken.
47 En iemand zeide tot
Hem: Zie, Uw moeder en Uw
broeders staan daar buiten,
zoekende U te spreken.
48 Maar Hij, antwoordende,
zeide tot dengene die Hem dat
zeide: Wie is Mijn moeder, en
wie zijn Mijn broeders?
49 En Zijn hand uitstrekkende
over Zijn discipelen, zeide Hij:
Ziet, Mijn moeder en Mijn
broeders.
50 Want zo wie den wil Mijns
Vaders doet Die in de hemelen
is, dezelve is Mijn broeder, en
zuster, en moeder.

13 En te dien dage Jezus,
uit het huis gegaan

zijnde, zat bij de zee.
2 En tot Hem vergaderden
vele scharen, zodat Hij in een
schip ging en nederzat, en al de
schare stond op den oever.
3 En Hij sprak tot hen vele
dingen door gelijkenissen,
zeggende: Ziet, een zaaier ging
uit om te zaaien.
4 En als hij zaaide, viel een
deel van het zaad bij den weg;
en de vogelen kwamen en aten
datzelve op.
5 En een ander deel viel op
steenachtige plaatsen, waar het
niet veel aarde had; en het ging
terstond op, omdat het geen
diepte van aarde had.
6 Maar als de zon opgegaan
was, zo is het verbrand
geworden; en omdat het geen
wortel had, is het verdord.
7 En een ander deel viel in de
doornen; en de doornen wiesen
op, en verstikten hetzelve.
8 En een ander deel viel in
de goede aarde, en gaf vrucht,
het een honderd-, het ander
zestig-, en het ander dertig
voud.
9 Wie oren heeft om te horen,
die hore.
10 En de discipelen tot Hem
komende, zeiden tot Hem:
Waarom spreekt Gij tot hen
door gelijkenissen?
11 En Hij, antwoordende,
zeide tot hen: Omdat het u
gegeven is, de verborgenheden
van het Koninkrijk der
hemelen te weten, maar dien
is het niet gegeven.
12 Want wie heeft, dien zal
gegeven worden, en hij zal
overvloediglijk hebben; maar
wie niet heeft, van dien zal
genomen worden, ook dat hij
heeft.
13 Daarom spreek Ik tot hen
door gelijkenissen, omdat zij
ziende niet zien, en horende
niet horen, noch ook verstaan.
14 En in hen wordt de
profetie van Jesaja vervuld, die
zegt: Met het gehoor zult gij
horen, en geenszins verstaan;
en ziende zult gij zien, en
geenszins bemerken.
15 Want het hart dezes
volks is dik geworden, en zij
hebben met de oren zwaarlijk
gehoord, en hun ogen hebben
zij toegedaan; opdat zij niet te
eniger tijd met de ogen zouden
zien, en met de oren horen, en
met het hart verstaan, en zich
bekeren, en Ik hen geneze.
16 Doch uw ogen zijn zalig,
omdat zij zien, en uw oren,
omdat zij horen.
17 Want voorwaar zeg
Ik u, dat vele profeten en
rechtvaardigen hebben
begeerd te zien de dingen,
die gij ziet, en hebben ze niet
gezien; en te horen de dingen,
die gij hoort, en hebben ze niet
gehoord.
18 Gij dan, hoort de gelijkenis
van den zaaier.
19 Als iemand dat Woord
des Koninkrijks hoort, en niet
verstaat, zo komt de boze, en
rukt weg, hetgeen in zijn hart
gezaaid was; deze is degene,
die bij den weg bezaaid is.
20 Maar die in steenachtige
plaatsen bezaaid is, deze is

degene, die het Woord hoort,
en dat terstond met vreugde
ontvangt;
21 Doch hij heeft geen wortel
in zichzelven, maar is voor
een tijd; en als verdrukking
of vervolging komt, om des
Woords wil, zo wordt hij
terstond geergerd.
22 En die in de doornen
bezaaid is, deze is degene,
die het Woord hoort; en de
zorgvuldigheid dezer wereld,
en de verleiding des rijkdoms
verstikt het Woord, en het
wordt onvruchtbaar.
23 Die nu in de goede aarde
bezaaid is, deze is degene, die
het Woord hoort en verstaat,
die ook vrucht draagt en
voortbrengt, de een honderd-,
de ander zestig-, en de ander
dertig voud.
24 Een andere gelijkenis heeft
Hij hun voorgesteld, zeggende:
Het Koninkrijk der hemelen is
gelijk aan een mens, die goed
zaad zaaide in zijn akker.
25 En als de mensen sliepen,
kwam zijn vijand, en zaaide
onkruid midden in de tarwe, en
ging weg.
26 Toen het nu tot kruid
opgeschoten was, en vrucht
voortbracht, toen openbaarde
zich ook het onkruid.
27 En de dienstknechten van
den heer des huizes gingen en
zeiden tot hem: Heere! hebt gij
niet goed zaad in uw akker
gezaaid? Van waar heeft hij dan
dit onkruid?
28 En hij zeide tot hen:
Een vijandig mens heeft dat
gedaan. En de dienstknechten
zeiden tot hem: Wilt gij dan,
dat wij heengaan en datzelve
vergaderen?
29 Maar hij zeide: Neen, opdat
gij, het onkruid vergaderende,
ook mogelijk met hetzelve de
tarwe niet uittrekt.
30 Laat ze beiden te zamen
opwassen tot den oogst, en in
den tijd des oogstes zal ik tot
de maaiers zeggen: Vergadert
eerst dat onkruid, en bindt
het in busselen, om hetzelve
te verbranden; maar brengt de
tarwe samen in mijn schuur.
31 Een andere gelijkenis
heeft Hij hun voorgesteld,
zeggende: Het Koninkrijk
der hemelen is gelijk aan het
mosterdzaad, hetwelk een
mens heeft genomen en in zijn
akker gezaaid;
32 Hetwelk wel het minste
is onder al de zaden, maar
wanneer het opgewassen is,
dan is ’t het meeste van de
moeskruiden, en het wordt een
boom, alzo dat de vogelen des
hemels komen en nestelen in
zijn takken.
33 Een andere gelijkenis
sprak Hij tot hen, zeggende:
Het Koninkrijk der hemelen
is gelijk aan een zuurdesem,
welken een vrouw nam en
verborg in drie maten meels,
totdat het geheel gezuurd was.
34 Al deze dingen heeft Jezus
tot de scharen gesproken
door gelijkenissen, en zonder
gelijkenis sprak Hij tot hen
niet.

35 Opdat vervuld zou worden, wat gesproken is door den profeet, zeggende: Ik zal Mijn mond opendoen door gelijkenissen; Ik zal voortbrengen dingen, die verborgen waren van de grondlegging der wereld.
36 Toen nu Jezus de scharen van Zich gelaten had, ging Hij naar huis. En Zijn discipelen kwamen tot Hem, zeggende: Verklaar ons de gelijkenis van het onkruid des akkers.
37 En Hij, antwoordende, zeide tot hen: Die het goede zaad zaait, is de Zoon des mensen;
38 En de akker is de wereld; en het goede zaad zijn de kinderen des Koninkrijks; en het onkruid zijn de kinderen des bozen;
39 En de vijand, die hetzelve gezaaid heeft, is de duivel; en de oogst is de voleinding der wereld; en de maaiers zijn de engelen.
40 Gelijkerwijs dan het onkruid vergaderd, en met vuur verbrand wordt, alzo zal het ook zijn in de voleinding dezer wereld.
41 De Zoon des mensen zal Zijn engelen uitzenden, en zij zullen uit Zijn Koninkrijk vergaderen al de ergernissen, en degenen, die de ongerechtigheid doen;
42 En zullen dezelve in den vurigen oven werpen; daar zal wening zijn en knersing der tanden.
43 Dan zullen de rechtvaardigen blinken, gelijk de zon, in het Koninkrijk huns Vaders. Die oren heeft om te horen, die hore.
44 Wederom is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een schat, in den akker verborgen, welken een mens gevonden hebbende, verborg dien, en van blijdschap over denzelven, gaat hij heen en verkoopt al wat hij heeft, en koopt dienzelven akker.
45 Wederom is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een koopman, die schone parelen zoekt;
46 Dewelke, hebbende een parel van grote waarde gevonden, ging heen en verkocht al wat hij had, en kocht dezelve.
47 Wederom is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een net, geworpen in de zee, en dat allerlei soorten van vissen samenbrengt;
48 Hetwelk, wanneer het vol geworden is, de vissers aan den oever optrekken, en nederzittende, lezen het goede uit in hun vaten, maar het kwade werpen zij weg.
49 Alzo zal het in de voleinding der eeuwen wezen; de engelen zullen uitgaan, en de bozen uit het midden der rechtvaardigen afscheiden;
50 En zullen dezelve in den vurigen oven werpen; daar zal zijn wening en knersing der tanden.
51 En Jezus zeide tot hen: Hebt gij dit alles verstaan? Zij zeiden tot Hem: Ja, Heere!

52 En Hij zeide tot hen: Daarom, een iegelijk Schriftgeleerde, in het Koninkrijk der hemelen onderwezen, is gelijk aan een heer des huizes, die uit zijn schat nieuwe en oude dingen voortbrengt.
53 En het is geschied, als Jezus deze gelijkenissen geeindigd had, vertrok Hij van daar.
54 En gekomen zijnde in Zijn vaderland, leerde Hij hen in hun synagoge, zodat zij zich ontzetten, en zeiden: Van waar komt Dezen die wijsheid en die krachten?
55 Is Deze niet de Zoon des timmermans? en is Zijn moeder niet genaamd Maria, en Zijn broeders Jakobus en Joses, en Simon en Judas?
56 En Zijn zusters, zijn zij niet allen bij ons? Van waar komt dan Dezen dit alles?
57 En zij werden aan Hem geergerd. Maar Jezus zeide tot hen: Een profeet is niet ongeeerd, dan in zijn vaderland, en in zijn huis.
58 En Hij heeft aldaar niet vele krachten gedaan, vanwege hun ongeloof.

14 Te dierzelver tijd hoorde Herodes, de viervorst, het gerucht van Jezus;
2 En zeide tot zijn knechten: Deze is Johannes de Doper; hij is opgewekt van de doden, en daarom werken die krachten in Hem.
3 Want Herodes had Johannes gevangen genomen, en hem gebonden, en in den kerker gezet, om Herodias' wil, de huisvrouw van Filippus, zijn broeder.
4 Want Johannes zeide tot hem: Het is u niet geoorloofd haar te hebben.
5 En willende hem doden, vreesde hij het volk, omdat zij hem hielden voor een profeet.
6 Maar als de dag der geboorte van Herodes gehouden werd, danste de dochter van Herodias in het midden van hen, en zij behaagde aan Herodes.
7 Waarom hij haar met ede beloofde te geven, wat zij ook eisen zou.
8 En zij, te voren onderricht zijnde van haar moeder, zeide: Geef mij hier in een schotel het hoofd van Johannes den Doper.
9 En de koning werd bedroefd; doch om de eden, en degenen, die met hem aanzaten, gebood hij, dat het haar zou gegeven worden;
10 En zond heen, en onthoofdde Johannes in den kerker.
11 En zijn hoofd werd gebracht in een schotel, en het dochtertje gegeven; en zij droeg het tot haar moeder.
12 En zijn discipelen kwamen, en namen het lichaam weg, en begroeven hetzelve; en gingen en boodschapten het Jezus.
13 En als Jezus dit hoorde, vertrok Hij van daar te scheep, naar een woeste plaats alleen; en de scharen, dat horende, zijn Hem te voet gevolgd uit de

steden.
14 En Jezus uitgaande, zag een grote schare, en werd innerlijk met ontferming over hen bewogen, en genas hun kranken.
15 En als het nu avond werd, kwamen Zijn discipelen tot Hem, zeggende: Deze plaats is woest, en de tijd is nu voorbijgegaan; laat de scharen van U, opdat zij heengaan in de vlekken en zichzelven spijs kopen.
16 Maar Jezus zeide tot hen: Het is hun niet van node heen te gaan, geeft gij hun te eten.
17 Doch zij zeiden tot Hem: Wij hebben hier niet, dan vijf broden en twee vissen.
18 En Hij zeide: Brengt Mij dezelve hier.
19 En Hij beval de scharen neder te zitten op het gras, en nam de vijf broden en de twee vissen, en opwaarts ziende naar den hemel, zegende dezelve; en als Hij ze gebroken had, gaf Hij de broden den discipelen, en de discipelen aan de scharen.
20 En zij aten allen en werden verzadigd, en zij namen op, het overschot der brokken, twaalf volle korven.
21 Die nu gegeten hadden, waren omtrent vijf duizend mannen, zonder de vrouwen en kinderen.
22 En terstond dwong Jezus Zijn discipelen in het schip te gaan, en voor Hem af te varen naar de andere zijde, terwijl Hij de scharen van Zich zou laten.
23 En als Hij nu de scharen van Zich gelaten had, klom Hij op den berg alleen, om te bidden. En als het nu avond was geworden, zo was Hij daar alleen.
24 En het schip was nu midden in de zee, zijnde in nood van de baren; want de wind was hun tegen.
25 Maar ter vierde wake des nachts kwam Jezus af tot hen, wandelende op de zee.
26 En de discipelen, ziende Hem op de zee wandelen, werden ontroerd, zeggende: Het is een spooksel! En zij schreeuwden van vrees.
27 Maar terstond sprak Jezus hen aan, zeggende: Zijt goedsmoeds, Ik ben het, vreest niet.
28 En Petrus antwoordde Hem, en zeide: Heere! indien Gij het zijt, zo gebied mij tot U te komen op het water.
29 En Hij zeide: Kom. En Petrus klom neder van het schip, en wandelde op het water, om tot Jezus te komen.
30 Maar ziende den sterken wind, werd hij bevreesd, en als hij begon neder te zinken, riep hij, zeggende: Heere, behoud mij!
31 En Jezus, terstond de hand uitstekende, greep hem aan, en zeide tot hem: Gij kleingelovige! waarom hebt gij gewankeld?
32 En als zij in het schip geklommen waren, stilde de wind.

33 Die nu in het schip waren,
kwamen en aanbaden Hem,
zeggende: Waarlijk, Gij zijt
Gods Zoon!
34 En overgevaren zijnde,
kwamen zij in het land
Gennesaret.
35 En als de mannen van die
plaats Hem werden kennende,
zonden zij in dat gehele
omliggende land, en brachten
tot Hem allen, die kwalijk
gesteld waren;
36 En baden Hem, dat
zij alleenlijk den zoom
Zijns kleeds zouden mogen
aanraken; en zovelen als Hem
aanraakten, werden gezond.

15 Toen kwamen tot Jezus
enige Schriftgeleerden
en Farizeen, die van Jeruzalem
waren, zeggende:
2 Waarom overtreden Uw
discipelen de inzetting der
ouden? Want zij wassen hun
handen niet, wanneer zij brood
zullen eten.
3 Maar Hij, antwoordende,
zeide tot hen: Waarom
overtreedt ook gij het gebod
Gods, door uw inzetting?
4 Want God heeft geboden,
zeggende: Eert uwen vader
en moeder, en: Wie vader of
moeder vloekt, die zal de dood
sterven.
5 Maar gij zegt: Zo wie tot
vader of moeder zal zeggen:
Het is een gave, zo wat u
van mij zou kunnen ten nutte
komen; en zijn vader of zijn
moeder geenszins zal eren, die
voldoet.
6 En gij hebt alzo Gods gebod
krachteloos gemaakt door uw
inzetting.
7 Gij geveinsden! Wel heeft
Jesaja van u geprofeteerd,
zeggende:
8 Dit volk genaakt Mij met
hun mond, en eert Mij met de
lippen, maar hun hart houdt
zich verre van Mij;
9 Doch tevergeefs eren zij
Mij, lerende leringen, die
geboden van mensen zijn.
10 En als Hij de schare tot
Zich geroepen had, zeide Hij
tot hen: Hoort en verstaat.
11 Hetgeen ten monde ingaat,
ontreinigt den mens niet; maar
hetgeen ten monde uitgaat, dat
ontreinigt den mens.
12 Toen kwamen Zijn
discipelen tot Hem, en zeiden
tot Hem: Weet Gij wel, dat de
Farizeen deze rede horende,
geergerd zijn geweest?
13 Maar Hij, antwoordende
zeide: Alle plant, die Mijn
hemelse Vader niet geplant
heeft, zal uitgeroeid worden.
14 Laat hen varen; zij zijn
blinde leidslieden der blinden.
Indien nu de blinde den blinde
leidt, zo zullen zij beiden in de
gracht vallen.
15 En Petrus, antwoordende,
zeide tot Hem: Verklaar ons
deze gelijkenis.
16 Maar Jezus zeide: Zijt ook
gijlieden alsnog onwetende?
17 Verstaat gij nog niet, dat
al wat ten monde ingaat,
in de buik komt, en in
de heimelijkheid wordt
uitgeworpen?

18 Maar die dingen, die
ten monde uitgaan, komen
voort uit het hart, en dezelve
ontreinigen den mens.
19 Want uit het hart komen
voort boze bedenkingen,
doodslagen, overspelen,
hoererijen, dieverijen, valse
getuigenissen, lasteringen.
20 Deze dingen zijn het, die
den mens ontreinigen; maar
het eten met ongewassen
handen ontreinigt den mens
niet.
21 En Jezus van daar gaande,
vertrok naar de delen van
Tyrus en Sidon.
22 En ziet, een Kananese
vrouw, uit die landpalen
komende, riep tot Hem,
zeggende: Heere! Gij Zone
Davids, ontferm U mijner!
mijn dochter is deerlijk van
den duivel bezeten.
23 Doch Hij antwoordde
haar niet een woord. En Zijn
discipelen, tot Hem komende,
baden Hem, zeggende: Laat
haar van U; want zij roept ons
na.
24 Maar Hij, antwoordende,
zeide: Ik ben niet gezonden,
dan tot de verloren schapen
van het huis Israels.
25 En zij kwam en aanbad
Hem, zeggende: Heere, help
mij!
26 Doch Hij antwoordde en
zeide: Het is niet betamelijk het
brood der kinderen te nemen,
en den hondekens voor te
werpen.
27 En zij zeide: Ja, Heere! doch
de hondekens eten ook van de
brokjes die er vallen van de
tafel hunner heren.
28 Toen antwoordde Jezus, en
zeide tot haar: O vrouw! groot
is uw geloof; u geschiede, gelijk
gij wilt. En haar dochter werd
gezond van diezelfde ure.
29 En Jezus, van daar
vertrekkende, kwam aan
de zee van Galilea, en klom op
den berg, en zat daar neder.
30 En vele scharen zijn tot
Hem gekomen, hebbende
bij zich kreupelen, blinden,
stommen, lammen, en vele
anderen, en wierpen ze voor
de voeten van Jezus; en Hij
genas dezelve.
31 Alzo dat de scharen
zich verwonderden, ziende
de stommen sprekende, de
lammen gezond, de kreupelen
wandelende, en de blinden
ziende; en zij verheerlijkten
den God Israels.
32 En Jezus, Zijn discipelen
tot Zich geroepen hebbende,
zeide: Ik word innerlijk met
ontferming bewogen over de
schare, omdat zij nu drie dagen
bij Mij gebleven zijn, en hebben
niet wat zij eten zouden; en Ik
wil hen niet nuchteren van Mij
laten, opdat zij op den weg niet
bezwijken.
33 En Zijn discipelen zeiden
tot Hem: Van waar zullen
wij zovele broden in de
woestijn bekomen, dat wij
zulk een grote schare zouden
verzadigen?
34 En Jezus zeide tot hen:
Hoevele broden hebt gij? Zij
zeiden: Zeven, en weinige

visjes.
35 En Hij gebood den scharen
neder te zitten op de aarde.
36 En Hij nam de zeven
broden en de vissen, en als
Hij gedankt had, brak Hij ze,
en gaf ze Zijn discipelen; en
de discipelen gaven ze aan de
schare.
37 En zij aten allen en werden
verzadigd, en zij namen op, het
overschot der brokken, zeven
volle manden.
38 En die daar gegeten
hadden, waren vier duizend
mannen, zonder de vrouwen
en kinderen.
39 En de scharen van Zich
gelaten hebbende, ging Hij in
het schip, en kwam in de
landpalen van Magdala.

16 En de Farizeen en
Sadduceen tot Hem
gekomen zijnde, en Hem
verzoekende, begeerden van
Hem, dat Hij hun een teken uit
den hemel zou tonen.
2 Maar Hij antwoordde, en
zeide tot hen: Als het avond
geworden is, zegt gij: Schoon
weder; want de hemel is rood;
3 En des morgens: Heden
onweder; want de hemel is
droevig rood. Gij geveinsden!
het aanschijn des hemels weet
gij wel te onderscheiden, en
kunt gij de tekenen der tijden
niet onderscheiden?
4 Het boos en overspelig
geslacht verzoekt een teken;
en hun zal geen teken gegeven
worden, dan het teken van
Jona, den profeet. En hen
verlatende, ging Hij weg.
5 En als Zijn discipelen op de
andere zijde gekomen waren,
hadden zij vergeten broden
mede te nemen.
6 En Jezus zeide tot hen:
Ziet toe, en wacht u van
den zuurdesem der Farizeen en
Sadduceen.
7 En zij overlegden bij
zichzelven, zeggende: Het is
omdat wij geen broden mede
genomen hebben.
8 En Jezus, dat wetende, zeide
tot hen: Wat overlegt gij bij
uzelven, gij kleingelovigen! dat
gij geen broden mede genomen
hebt?
9 Verstaat gij nog niet?
en gedenkt gij niet aan de
vijf broden der vijf duizend
mannen; en hoevele korven gij
opnaamt?
10 Noch aan de zeven broden
der vier duizend mannen, en
hoevele manden gij opnaamt?
11 Hoe verstaat gij niet,
dat Ik u van geen brood
gesproken heb, als Ik zeide,
dat gij u wachten zoudt van
den zuurdesem der Farizeen en
Sadduceen.
12 Toen verstonden zij, dat
Hij niet gezegd had, dat zij
zich wachten zouden van den
zuurdesem des broods, maar
van de leer der Farizeen en
Sadduceen?
13 Als nu Jezus gekomen was
in de delen van Cesarea Filippi,
vraagde Hij Zijn discipelen,
zeggende: Wie zeggen de
mensen, dat Ik, de Zoon des
mensen, ben?

14 En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; en anderen: Elias; en anderen: Jeremia of een van de profeten.
15 Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?
16 En Simon Petrus, antwoordende, zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.
17 En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon, Bar-Jona! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.
18 En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen.
19 En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.
20 Toen verbood Hij Zijn discipelen, dat zij iemand zeggen zouden, dat Hij was Jezus, de Christus.
21 Van toen aan begon Jezus Zijn discipelen te vertonen, dat Hij moest heengaan naar Jeruzalem, en veel lijden van de ouderlingen, en overpriesters, en Schriftgeleerden, en gedood worden, en ten derden dage opgewekt worden.
22 En Petrus, Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen, zeggende: Heere, wees U genadig! dit zal U geenszins geschieden.
23 Maar Hij, Zich omkerende, zeide tot Petrus: Ga weg achter Mij, satanas! gij zijt Mij een aanstoot, want gij verzint niet de dingen, die Gods zijn, maar die der mensen zijn.
24 Toen zeide Jezus tot Zijn discipelen: Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelven, en neme zijn kruis op, en volge Mij.
25 Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal hetzelve verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mijnentwil, die zal hetzelve vinden.
26 Want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel? Of wat zal een mens geven, tot lossing van zijn ziel?
27 Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders, met Zijn engelen, en alsdan zal Hij een iegelijk vergelden naar zijn doen.
28 Voorwaar zeg Ik u: Er zijn sommigen van die hier staan, dewelke den dood niet smaken zullen, totdat zij den Zoon des mensen zullen hebben zien komen in Zijn Koninkrijk.

17 En na zes dagen nam Jezus met Zich Petrus, en Jakobus, en Johannes, zijn broeder, en bracht hen op een hoge berg alleen.
2 En Hij werd voor hen veranderd van gedaante; en Zijn aangezicht blonk gelijk de

zon, en Zijn klederen werden
wit gelijk het licht.
3 En ziet, van hen werden
gezien Mozes en Elias, met
Hem samensprekende.
4 En Petrus, antwoordende,
zeide tot Jezus: Heere! het is
goed, dat wij hier zijn; zo
Gij wilt, laat ons hier drie
tabernakelen maken, voor U
een, en voor Mozes een, en een
voor Elias.
5 Terwijl hij nog sprak,
ziet, een luchtige wolk
heeft hen overschaduwd;
en ziet, een stem uit de wolk,
zeggende: Deze is Mijn geliefde
Zoon, in Denwelken Ik Mijn
welbehagen heb; hoort Hem!
6 En de discipelen, dit
horende, vielen op hun
aangezicht, en werden zeer
bevreesd.
7 En Jezus, bij hen komende,
raakte hen aan, en zeide: Staat
op en vreest niet.
8 En hun ogen opheffende,
zagen zij niemand, dan Jezus
alleen.
9 En als zij van de berg
afkwamen, gebood hun Jezus,
zeggende: Zegt niemand dit
gezicht, totdat de Zoon des
mensen zal opgestaan zijn uit
de doden.
10 En Zijn discipelen
vraagden Hem, zeggende:
Wat zeggen dan de
Schriftgeleerden, dat Elias
eerst moet komen?
11 Doch Jezus,
antwoordende, zeide tot
hen: Elias zal wel eerst komen,
en alles weder oprichten.
12 Maar Ik zeg u, dat Elias nu
gekomen is, en zij hebben hem
niet gekend; doch zij hebben
aan hem gedaan, al wat zij
hebben gewild; alzo zal ook
de Zoon des mensen van hen
lijden.
13 Toen verstonden de
discipelen dat Hij hun van
Johannes de Doper gesproken
had.
14 En als zij bij de schare
gekomen waren, kwam tot
Hem een mens, vallende
voor Hem op de knieen, en
zeggende:
15 Heere! ontferm U over
mijn zoon; want hij is
maanziek, en is in zwaar
lijden; want menigmaal valt
hij in het vuur, en menigmaal
in het water.
16 En ik heb hem tot Uw
discipelen gebracht, en zij
hebben hem niet kunnen
genezen.
17 En Jezus, antwoordende,
zeide: O, ongelovig en verkeerd
geslacht, hoe lang zal Ik nog
met ulieden zijn, hoe lang zal Ik
u nog verdragen? Brengt hem
Mij hier.
18 En Jezus bestrafte hem, en
de duivel ging van hem uit, en
het kind werd genezen van die
ure af.
19 Toen kwamen de
discipelen tot Jezus alleen,
en zeiden: Waarom hebben wij
hem niet kunnen uitwerpen?
20 En Jezus zeide tot hen:
Om uws ongeloofs wil; want
voorwaar zeg Ik u: Zo gij
een geloof hadt als een

mosterdzaad, gij zoudt tot deze
berg zeggen: Ga heen van hier
derwaarts, en hij zal heengaan;
en niets zal u onmogelijk zijn.
21 Maar dit geslacht vaart niet
uit, dan door bidden en vasten.
22 En als zij in Galilea
verkeerden, zeide Jezus tot
hen: De Zoon des mensen zal
overgeleverd worden in de
handen der mensen;
23 En zij zullen Hem doden,
en ten derden dage zal Hij
opgewekt worden. En zij
werden zeer bedroefd.
24 En als zij te Kapernaum
ingekomen waren, gingen
tot Petrus die de didrachmen
ontvingen, en zeiden: Uw
Meester, betaalt Hij de
didrachmen niet?
25 Hij zeide: Ja. En toen hij in
huis gekomen was, voorkwam
hem Jezus, zeggende: Wat
dunkt u, Simon! de koningen
der aarde, van wie nemen zij
tollen of schatting, van hun
zonen, of van de vreemden?
26 Petrus zeide tot Hem: Van
de vreemden. Jezus zeide tot
hem: Zo zijn dan de zonen vrij.
27 Maar opdat wij hun geen
aanstoot geven, ga heen naar
de zee, werp de angel uit,
en de eerste vis, die opkomt,
neem, en zijn mond geopend
hebbende, zult gij een stater
vinden; neem die, en geef hem
aan hen voor Mij en u.

18 Te dierzelfder ure
kwamen de discipelen
tot Jezus, zeggende: Wie is toch
de meeste in het Koninkrijk
der hemelen?
2 En Jezus een kindeken
tot Zich geroepen hebbende,
stelde dat in het midden van
hen;
3 En zeide: Voorwaar zeg Ik
u: Indien gij u niet verandert,
en wordt gelijk de kinderkens,
zo zult gij in het Koninkrijk der
hemelen geenszins ingaan.
4 Zo wie dan zichzelven
zal vernederen, gelijk dit
kindeken, deze is de meeste in
het Koninkrijk der hemelen.
5 En zo wie zodanig een
kindeken ontvangt in Mijn
Naam, die ontvangt Mij.
6 Maar zo wie een van deze
kleinen, die in Mij geloven,
ergert, het ware hem nutter,
dat een molensteen aan zijn
hals gehangen, en dat hij
verzonken ware in de diepte
der zee.
7 Wee der wereld van
de ergernissen, want het
is noodzakelijk, dat de
ergernissen komen; doch
wee dien mens, door welken
de ergernis komt!
8 Indien dan uw hand of uw
voet u ergert, houwt ze af
en werpt ze van u. Het is u
beter, tot het leven in te gaan,
kreupel of verminkt zijnde, dan
twee handen of twee voeten
hebbende, in het eeuwige vuur
geworpen te worden.
9 En indien uw oog u ergert,
trekt het uit, en werpt het van
u. Het is u beter, maar een oog
hebbende, tot het leven in te
gaan, dan twee ogen hebbende,
in het helse vuur geworpen te

worden.
10 Ziet toe, dat gij niet een
van deze kleinen veracht. Want
Ik zeg ulieden, dat hun engelen,
in de hemelen, altijd zien het
aangezicht Mijns Vaders, Die in
de hemelen is.
11 Want de Zoon des mensen
is gekomen om zalig te maken,
dat verloren was.
12 Wat dunkt u, indien enig
mens honderd schapen had,
en een uit dezelve afgedwaald
ware, zal hij niet de negen en
negentig laten, en op de bergen
heengaande, het afgedwaalde
zoeken?
13 En indien het geschiedt,
dat hij hetzelve vindt,
voorwaar zeg Ik u, dat hij
zich meer verblijdt over
hetzelve, dan over de negen en
negentig, die niet afgedwaald
zijn geweest.
14 Alzo is de wil niet uws
Vaders, Die in de hemelen
is, dat een van deze kleinen
verloren ga.
15 Maar indien uw broeder
tegen u gezondigd heeft, ga
heen en bestraf hem tussen u
en hem alleen; indien hij u
hoort, zo hebt gij uw broeder
gewonnen.
16 Maar indien hij u niet
hoort, zo neem nog een of
twee met u; opdat in de mond
van twee of drie getuigen alle
woord besta.
17 En indien hij denzelven
geen gehoor geeft; zo zeg het
der gemeente; en indien hij
ook der gemeente geen gehoor
geeft, zo zij hij u als de heiden
en de tollenaar.
18 Voorwaar zeg Ik u: Al
wat gij op de aarde binden
zult, zal in de hemel gebonden
wezen; en al wat gij op de
aarde ontbinden zult, zal in den
hemel ontbonden wezen.
19 Wederom zeg Ik u: Indien
er twee van u samenstemmen
op de aarde, over enige zaak,
die zij zouden mogen begeren,
dat die hun zal geschieden van
Mijn Vader, Die in de hemelen
is.
20 Want waar twee of drie
vergaderd zijn in Mijn Naam,
daar ben Ik in het midden van
hen.
21 Toen kwam Petrus tot
Hem, en zeide: Heere! hoe
menigmaal zal mijn broeder
tegen mij zondigen, en ik hem
vergeven! Tot zevenmaal?
22 Jezus zeide tot hem: Ik zeg
u, niet tot zevenmaal, maar tot
zeventigmaal zeven maal.
23 Daarom wordt het
Koninkrijk der hemelen
vergeleken bij een zeker
koning, die rekening met zijn
dienstknechten houden wilde.
24 Als hij nu begon te
rekenen, werd tot hem
gebracht een, die hem schuldig
was tien duizend talenten.
25 En als hij niet had, om te
betalen, beval zijn heer, dat
men hem zou verkopen, en zijn
vrouw en kinderen, en al wat
hij had, en dat de schuld zou
betaald worden.
26 De dienstknecht dan,
nedervallende, aanbad
hem, zeggende: Heer! wees

lankmoedig over mij, en ik zal
u alles betalen.
27 En de heer van
dezen dienstknecht, met
barmhartigheid innerlijk
bewogen zijnde, heeft hem
ontslagen, en de schuld hem
kwijtgescholden.
28 Maar dezelve
dienstknecht, uitgaande,
heeft gevonden een zijner
mededienstknechten, die hem
honderd penningen schuldig
was, en hem aanvattende,
greep hem bij de keel,
zeggende: Betaal mij, wat
gij schuldig zijt.
29 Zijn mededienstknecht
dan, nedervallende aan zijn
voeten, bad hem, zeggende:
Wees lankmoedig over mij, en
ik zal u alles betalen.
30 Doch hij wilde niet, maar
ging heen, en wierp hem in de
gevangenis, totdat hij de schuld
zou betaald hebben.
31 Als nu zijn
mededienstknechten zagen,
hetgeen geschied was, zijn
zij zeer bedroefd geworden;
en komende, verklaarden zij
hunnen heer al wat er geschied
was.
32 Toen heeft hem zijn
heer tot zich geroepen, en
zeide tot hem: Gij boze
dienstknecht, al die schuld heb
ik u kwijtgescholden, dewijl
gij mij gebeden hebt;
33 Behoordet gij ook niet u
over uw mededienstknecht te
ontfermen, gelijk ik ook mij
over u ontfermd heb?
34 En zijn heer, vertoornd
zijnde, leverde hem den
pijnigers over, totdat hij zou
betaald hebben al wat hij hem
schuldig was.
35 Alzo zal ook Mijn hemelse
Vader u doen, indien gij niet
van harte vergeeft een iegelijk
zijn broeder zijn misdaden.

19 En het geschiedde, toen
Jezus deze woorden
geeindigd had, dat Hij vertrok
van Galilea, en kwam over de
Jordaan, in de landpalen van
Judea.
2 En vele scharen volgden
Hem, en Hij genas ze aldaar.
3 En de Farizeen kwamen tot
Hem, verzoekende Hem, en
zeggende tot Hem: Is het een
mens geoorloofd zijn vrouw te
verlaten, om allerlei oorzaak?
4 Doch Hij, antwoordende,
zeide tot hen: Hebt gij niet
gelezen, Die van den beginne
den mens gemaakt heeft, dat
Hij ze gemaakt heeft man en
vrouw?
5 En gezegd heeft: Daarom
zal een mens vader en moeder
verlaten, en zal zijn vrouw
aanhangen, en die twee zullen
tot een vlees zijn;
6 Alzo dat zij niet meer twee
zijn, maar een vlees. Hetgeen
dan God samengevoegd heeft,
scheide de mens niet.
7 Zij zeiden tot hem: Waarom
heeft dan Mozes geboden een
scheidbrief te geven en haar te
verlaten?
8 Hij zeide tot hen: Mozes
heeft vanwege de hardigheid

uwer harten u toegelaten uw
vrouwen te verlaten; maar van
den beginne is het alzo niet
geweest.
9 Maar Ik zeg u, dat zo wie
zijn vrouw verlaat, anders dan
om hoererij, en een andere
trouwt, die doet overspel, en
die de verlatene trouwt, doet
ook overspel.
10 Zijn discipelen zeiden
tot Hem: Indien de zaak des
mensen met de vrouw alzo
staat, zo is het niet oorbaar te
trouwen.
11 Doch Hij zeide tot hen:
Allen vatten dit woord niet,
maar dien het gegeven is.
12 Want er zijn gesnedenen,
die uit moeders lijf alzo
geboren zijn; en er zijn
gesnedenen, die van de
mensen gesneden zijn; en er
zijn gesnedenen, die zichzelven
gesneden hebben, om het
Koninkrijk der hemelen. Die
dit vatten kan, vatte het.
13 Toen werden kinderkens
tot Hem gebracht, opdat Hij
de handen hun zou opleggen
en bidden; en de discipelen
bestraften dezelve.
14 Maar Jezus zeide: Laat
af van de kinderkens, en
verhindert hen niet tot Mij te
komen; want derzulken is het
Koninkrijk der hemelen.
15 En als Hij hun de handen
opgelegd had, vertrok Hij van
daar.
16 En ziet, er kwam een tot
Hem, en zeide tot Hem: Goede
Meester! wat zal ik goeds doen,
opdat ik het eeuwige leven
hebbe?
17 En Hij zeide tot hem: Wat
noemt gij Mij goed? Niemand
is goed dan Een, namelijk God.
Doch wilt gij in het leven
ingaan, onderhoud de geboden.
18 Hij zeide tot Hem: Welke?
En Jezus zeide: Deze: Gij
zult niet doden; gij zult geen
overspel doen; gij zult niet
stelen; gij zult geen valse
getuigenis geven;
19 Eer uw vader en moeder;
en: Gij zult uw naaste
liefhebben als uzelven.
20 De jongeling zeide tot
Hem: Al deze dingen heb
ik onderhouden van mijn
jonkheid af; wat ontbreekt mij
nog?
21 Jezus zeide tot hem: Zo gij
wilt volmaakt zijn, ga heen,
verkoop wat gij hebt, en geef
het den armen, en gij zult een
schat hebben in de hemel; en
kom herwaarts, volg Mij.
22 Als nu de jongeling
dit woord hoorde, ging hij
bedroefd weg; want hij had
vele goederen.
23 En Jezus zeide tot Zijn
discipelen: Voorwaar, Ik zeg
u, dat een rijke bezwaarlijk in
het Koninkrijk der hemelen zal
ingaan.
24 En wederom zeg Ik u: Het
is lichter, dat een kemel ga door
het oog van een naald, dan dat
een rijke inga in het Koninkrijk
Gods.
25 Zijn discipelen nu,
dit horende, werden zeer
verslagen, zeggende: Wie kan
dan zalig worden?

26 En Jezus, hen aanziende,
zeide tot hen: Bij de mensen is
dat onmogelijk, maar bij God
zijn alle dingen mogelijk.
27 Toen antwoordde Petrus,
en zeide tot Hem: Zie, wij
hebben alles verlaten, en zijn
U gevolgd, wat zal ons dan
geworden?
28 En Jezus zeide tot hen:
Voorwaar, Ik zeg u, dat gij,
die Mij gevolgd zijt, in de
wedergeboorte, wanneer
de Zoon des mensen zal
gezeten zijn op den troon
Zijner heerlijkheid, dat gij
ook zult zitten op twaalf
tronen, oordelende de twaalf
geslachten Israels.
29 En zo wie zal verlaten
hebben, huizen, of broeders, of
zusters, of vader, of moeder, of
vrouw, of kinderen, of akkers,
om Mijns Naams wil, die zal
honderdvoud ontvangen, en
het eeuwige leven beerven.
30 Maar vele eersten zullen de
laatsten zijn, en vele laatsten de
eersten.

20 Want het Koninkrijk
der hemelen is gelijk
een heer des huizes, die met
den morgenstond uitging,
om arbeiders te huren in zijn
wijngaard.
2 En als hij met de arbeiders
eens geworden was, voor een
penning des daags, zond hij
hen heen in zijn wijngaard.
3 En uitgegaan zijnde
omtrent de derde ure, zag hij
anderen, ledig staande op de
markt.
4 En hij zeide tot dezelve:
Gaat ook gij heen in den
wijngaard, en zo wat recht is,
zal ik u geven. En zij gingen.
5 Wederom uitgegaan zijnde
omtrent de zesde en negende
ure, deed hij desgelijks.
6 En uitgegaan zijnde
omtrent de elfde ure, vond hij
anderen ledig staande, en zeide
tot hen: Wat staat gij hier den
gehele dag ledig?
7 Zij zeiden tot hem: Omdat
ons niemand gehuurd heeft.
Hij zeide tot hen: Gaat ook gij
heen in den wijngaard, en zo
wat recht is, zult gij ontvangen.
8 Als het nu avond
geworden was, zeide de
heer des wijngaards, tot
zijn rentmeester: Roep de
arbeiders, en geef hun het
loon, beginnende van de
laatsten tot de eersten.
9 En als zij kwamen, die ter
elfder ure gehuurd waren,
ontvingen zij ieder een
penning.
10 En de eersten komende,
meenden, dat zij meer
ontvangen zouden; en zij
zelven ontvingen ook elk een
penning.
11 En dien ontvangen
hebbende, murmureerden
zij tegen den heer des huizes,
12 Zeggende: Deze laatsten
hebben maar een uur gearbeid,
en gij hebt ze ons gelijk
gemaakt, die den last des daags
en de hitte gedragen hebben.
13 Doch hij, antwoordende,
zeide tot een van hen: Vriend!
ik doe u geen onrecht; zijt gij

niet met mij eens geworden
voor een penning?
14 Neem het uwe en ga heen.
Ik wil deze laatsten ook geven,
gelijk als u.
15 Of is het mij niet
geoorloofd, te doen met
het mijne, wat ik wil? Of is uw
oog boos, omdat ik goed ben?
16 Alzo zullen de laatsten
de eersten zijn, en de eersten
de laatsten; want velen zijn
geroepen, maar weinigen
uitverkoren.
17 En Jezus, opgaande naar
Jeruzalem, nam tot Zich de
twaalf discipelen alleen op de
weg, en zeide tot hen:
18 Ziet, wij gaan op
naar Jeruzalem, en de
Zoon des mensen zal
den overpriesteren en
Schriftgeleerden overgeleverd
worden, en zij zullen Hem ter
dood veroordelen;
19 En zij zullen Hem den
heidenen overleveren, om Hem
te bespotten en te geselen, en te
kruisigen; en ten derden dage
zal Hij weder opstaan.
20 Toen kwam de moeder
der zonen van Zebedeus tot
Hem met haar zonen, Hem
aanbiddende, en begerende wat
van Hem.
21 En Hij zeide tot haar: Wat
wilt gij? Zij zeide tot Hem: Zeg,
dat deze mijn twee zonen zitten
mogen, de een tot Uw rechter-
en de ander tot Uw linker hand
in Uw Koninkrijk.
22 Maar Jezus antwoordde
en zeide: Gijlieden weet niet
wat gij begeert; kunt gij den
drinkbeker drinken, dien Ik
drinken zal, en met den doop
gedoopt worden, waarmede Ik
gedoopt worde? Zij zeiden tot
Hem: Wij kunnen.
23 En Hij zeide tot hen:
Mijn drinkbeker zult gij wel
drinken, en met den doop,
waarmede Ik gedoopt worde,
zult gij gedoopt worden; maar
het zitten tot Mijn rechter- en
tot Mijn linker hand staat bij
Mij niet te geven, maar het
zal gegeven worden dien het
bereid is van Mijn Vader.
24 En als de andere tien dat
hoorden, namen zij het zeer
kwalijk van de twee broeders.
25 En als Jezus hen tot Zich
geroepen had, zeide Hij:
Gij weet, dat de oversten
der volken heerschappij
voeren over hen, en de groten
gebruiken macht over hen.
26 Doch alzo zal het onder u
niet zijn; maar zo wie onder u
zal willen groot worden, die zij
uw dienaar;
27 En zo wie onder u zal
willen de eerste zijn, die zij uw
dienstknecht.
28 Gelijk de Zoon des mensen
niet is gekomen om gediend
te worden, maar om te dienen,
en Zijn ziel te geven tot een
rantsoen voor velen.
29 En als zij van Jericho
uitgingen, is Hem een grote
schare gevolgd.
30 En ziet, twee blinden,
zittende aan den weg, als zij
hoorden, dat Jezus voorbijging,
riepen, zeggende: Heere, Gij
Zone Davids! ontferm U onzer.

31 En de schare bestrafte hen,
opdat zij zwijgen zouden; maar
zij riepen te meer, zeggende:
Ontferm U onzer, Heere, Gij
Zone Davids!
32 En Jezus, stil staande, riep
hen en zeide: Wat wilt gij, dat
Ik u doe?
33 Zij zeiden tot Hem:
Heere! dat onze ogen geopend
worden.
34 En Jezus, innerlijk
bewogen zijnde met
barmhartigheid, raakte hun
ogen aan; en terstond werden
hun ogen ziende, en zij volgden
Hem.

21 En als zij nu Jeruzalem
genaakten, en gekomen
waren te Beth-fage, aan de
Olijfberg, toen zond Jezus twee
discipelen, zeggende tot hen:
2 Gaat heen in het vlek, dat
tegen u over ligt, en gij zult
terstond een ezelin gebonden
vinden, en een veulen met
haar; ontbindt ze, en brengt ze
tot Mij.
3 En indien u iemand iets
zegt, zo zult gij zeggen, dat de
Heere deze van node heeft, en
hij zal ze terstond zenden.
4 Dit alles nu is geschied,
opdat vervuld worde, hetgeen
gesproken is door den profeet,
zeggende:
5 Zegt der dochter Sions:
Zie, uw Koning komt tot u,
zachtmoedig en gezeten op een
ezelin en een veulen, zijnde
een jong ener jukdragende
ezelin.
6 En de discipelen
heengegaan zijnde, en gedaan
hebbende, gelijk Jezus hun
bevolen had,
7 Brachten de ezelin en het
veulen, en legden hun klederen
op dezelve, en zetten Hem
daarop.
8 En de meeste schare
spreidden hun klederen op
den weg, en anderen hieuwen
takken van de bomen, en
spreidden ze op den weg.
9 En de scharen, die
voorgingen en die volgden,
riepen, zeggende: Hosanna
den Zone Davids! Gezegend
is Hij, Die komt in den Naam
des Heeren! Hosanna in de
hoogste hemelen!
10 En als Hij te Jeruzalem
inkwam, werd de gehele stad
beroerd, zeggende: Wie is
Deze?
11 En de scharen zeiden:
Deze is Jezus, de Profeet van
Nazareth in Galilea.
12 En Jezus ging in den
tempel Gods, en dreef uit allen,
die verkochten en kochten in
den tempel, en keerde om de
tafelen der wisselaars, en de
zitstoelen dergenen, die de
duiven verkochten.
13 En Hij zeide tot hen: Er
is geschreven: Mijn huis zal
een huis des gebeds genaamd
worden; maar gij hebt dat tot
een moordenaarskuil gemaakt.
14 En er kwamen blinden en
kreupelen tot Hem in den
tempel, en Hij genas dezelve.
15 Als nu de overpriesters
en Schriftgeleerden zagen de
wonderheden, die Hij deed, en
de kinderen, roepende in den

tempel, en zeggende: Hosanna den Zone Davids! namen zij dat zeer kwalijk;

16 En zeiden tot Hem: Hoort Gij wel, wat dezen zeggen? En Jezus zeide tot hen: Ja; hebt gij nooit gelezen: Uit de mond der jonge kinderen en der zuigelingen hebt Gij U lof toebereid?

17 En hen verlatende, ging Hij van daar uit de stad, naar Bethanie, en overnachtte aldaar.

18 En des morgens vroeg, als Hij wederkeerde naar de stad, hongerde Hem.

19 En ziende, een vijgeboom aan den weg, ging Hij naar hem toe, en vond niets aan denzelven, dan alleenlijk bladeren; en zeide tot hem: Uit u worde geen vrucht meer in der eeuwigheid! En de vijgeboom verdorde terstond.

20 En de discipelen, dat ziende, verwonderden zich, zeggende: Hoe is de vijgeboom zo terstond verdord?

21 Doch Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Voorwaar zeg Ik u: Indien gij geloof hadt, en niet twijfeldet, gij zoudt niet alleenlijk doen, hetgeen den vijgeboom is geschied; maar indien gij ook tot deze berg zeidet: Word opgeheven en in de zee geworpen! het zou geschieden.

22 En al wat gij zult begeren in het gebed, gelovende, zult gij ontvangen.

23 En als Hij in den tempel gekomen was, kwamen tot Hem, terwijl Hij leerde, de overpriesters en de ouderlingen des volks, zeggende: Door wat macht doet Gij deze dingen? En Wie heeft U deze macht gegeven?

24 En Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Ik zal u ook een woord vragen, hetwelk indien gij Mij zult zeggen, zo zal Ik u ook zeggen, door wat macht Ik deze dingen doe.

25 De doop van Johannes, van waar was die, uit de hemel, of uit de mensen? En zij overlegden bij zichzelven en zeiden: Indien wij zeggen: Uit de hemel; zo zal Hij ons zeggen: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd?

26 En indien wij zeggen: Uit de mensen: zo vrezen wij de schare; want zij houden allen Johannes voor een profeet.

27 En zij, Jezus antwoordende, zeiden: Wij weten het niet. En Hij zeide tot hen: Zo zeg Ik u ook niet, door wat macht Ik dit doe.

28 Maar wat dunkt u? Een mens had twee zonen, en gaande tot den eersten, zeide: Zoon! ga heen, werk heden in mijn wijngaard.

29 Doch hij antwoordde en zeide: Ik wil niet; en daarna berouw hebbende, ging hij heen.

30 En gaande tot den tweeden, zeide desgelijks, en deze antwoordde en zeide: Ik ga, heer! en hij ging niet.

31 Wie van deze twee heeft
den wil des vaders gedaan?
Zij zeiden tot Hem: De eerste.
Jezus zeide tot hen: Voorwaar,
Ik zeg u, dat de tollenaars en
de hoeren u voorgaan in het
Koninkrijk Gods.
32 Want Johannes is tot
u gekomen in den weg der
gerechtigheid, en gij hebt
hem niet geloofd; maar de
tollenaars en de hoeren
hebben hem geloofd; doch
gij, zulks ziende, hebt daarna
geen berouw gehad, om hem
te geloven.
33 Hoort een andere
gelijkenis. Er was een
heer des huizes, die een
wijngaard plantte, en zette
een tuin daarom, en groef
een wijnpersbak daarin,
en bouwde een toren, en
verhuurde dien den landlieden,
en reisde buiten 's lands.
34 Toen nu de tijd der
vruchten genaakte, zond hij
zijn dienstknechten tot de
landlieden, om zijn vruchten
te ontvangen.
35 En de landlieden, nemende
zijn dienstknechten, hebben
den een geslagen, en den
anderen gedood, en den
derden gestenigd.
36 Wederom zond hij andere
dienstknechten, meer in getal
dan de eersten, en zij deden
hun desgelijks.
37 En ten laatste zond hij tot
hen zijn zoon, zeggende: Zij
zullen mijn zoon ontzien.
38 Maar de landlieden,
den zoon ziende, zeiden
onder elkander: Deze is de
erfgenaam, komt, laat ons hem
doden, en zijn erfenis aan ons
behouden.
39 En hem nemende,
wierpen zij hem uit, buiten de
wijngaard, en doodden hem.
40 Wanneer dan de heer des
wijngaards komen zal, wat zal
hij dien landlieden doen?
41 Zij zeiden tot hem:
Hij zal den kwaden een
kwaden dood aandoen, en
zal den wijngaard aan andere
landlieden verhuren, die hem
de vruchten op haar tijden
zullen geven.
42 Jezus zeide tot hen:
Hebt gij nooit gelezen in
de Schriften: De steen, die
de bouwlieden verworpen
hebben, deze is geworden tot
een hoofd des hoeks; van de
Heere is dit geschied, en het is
wonderlijk in onze ogen?
43 Daarom zeg Ik ulieden, dat
het Koninkrijk Gods van u zal
weggenomen worden, en een
volk gegeven, dat zijn vruchten
voortbrengt.
44 En wie op deze steen valt,
die zal verpletterd worden; en
op wien hij valt, dien zal hij
vermorzelen.
45 En als de overpriesters
en Farizeen deze Zijn
gelijkenissen hoorden,
verstonden zij, dat Hij van
hen sprak.
46 En zoekende Hem te
vangen, vreesden zij de
scharen, dewijl deze Hem
hielden voor een profeet.

22 En Jezus, antwoordende, sprak
tot hen wederom door
gelijkenissen, zeggende:
2 Het Koninkrijk der hemelen
is gelijk een zeker koning, die
zijn zoon een bruiloft bereid
had;
3 En zond zijn
dienstknechten uit, om de
genoden ter bruiloft te roepen;
en zij wilden niet komen.
4 Wederom zond hij andere
dienstknechten uit, zeggende:
Zegt den genoden: Ziet, ik
heb mijn middagmaal bereid;
mijn ossen, en de gemeste
beesten zijn geslacht, en alle
dingen zijn gereed; komt tot de
bruiloft.
5 Maar zij, zulks niet
achtende, zijn heengegaan,
deze tot zijn akker, gene tot
zijn koopmanschap.
6 En de anderen grepen zijn
dienstknechten, deden hun
smaadheid aan, en doodden
hen.
7 Als nu de koning dat
hoorde, werd hij toornig, en
zijn krijgsheiren zendende,
heeft die doodslagers vernield,
en hun stad in brand gestoken.
8 Toen zeide hij tot zijn
dienstknechten: De bruiloft is
wel bereid, doch de genoden
waren het niet waardig.
9 Daarom gaat op de
uitgangen der wegen, en
zovelen als gij er zult vinden,
roept ze tot de bruiloft.
10 En dezelve dienstknechten,
uitgaande op de wegen,
vergaderden allen, die zij
vonden, beiden kwaden en
goeden; en de bruiloft werd
vervuld met aanzittende
gasten.
11 En als de koning ingegaan
was, om de aanzittende gasten
te overzien, zag hij aldaar een
mens, niet gekleed zijnde met
een bruiloftskleed;
12 En zeide tot hem: Vriend!
hoe zijt gij hier ingekomen,
geen bruiloftskleed aan
hebbende? En hij verstomde.
13 Toen zeide de koning tot
de dienaars: Bindt zijn handen
en voeten, neemt hem weg, en
werpt hem uit in de buitenste
duisternis; daar zal zijn wening
en knersing der tanden.
14 Want velen zijn geroepen,
maar weinigen uitverkoren.
15 Toen gingen de Farizeen
heen, en hielden te zamen
raad, hoe zij Hem verstrikken
zouden in Zijn rede.
16 En zij zonden uit tot
Hem hun discipelen, met
de Herodianen, zeggende:
Meester! wij weten, dat Gij
waarachtig zijt, en de weg
Gods in der waarheid leert, en
naar niemand vraagt; want Gij
ziet den persoon der mensen
niet aan;
17 Zeg ons dan: wat dunkt U?
Is het geoorloofd, den keizer
schatting te geven of niet?
18 Maar Jezus, bekennende
hun boosheid, zeide:
19 Gij geveinsden, wat
verzoekt gij Mij? Toont Mij
de schattingpenning. En zij
brachten Hem een penning.

20 En Hij zeide tot hen: Wiens
is dit beeld en het opschrift?
21 Zij zeiden tot Hem: Des
keizers. Toen zeide Hij tot hen:
Geeft dan den keizer, dat des
keizers is, en Gode, dat Gods is.
22 En zij, dit horende,
verwonderden zich, en Hem
verlatende, zijn zij weggegaan.
23 Te dienzelfden dage
kwamen tot Hem de
Sadduceen, die zeggen, dat
er geen opstanding is, en
vraagden Hem,
24 Zeggende: Meester!
Mozes heeft gezegd: Indien
iemand sterft, geen kinderen
hebbende, zo zal zijn broeder
deszelfs vrouw trouwen, en
zijn broeder zaad verwekken.
25 Nu waren er bij ons zeven
broeders; en de eerste, een
vrouw getrouwd hebbende,
stierf; en dewijl hij geen zaad
had, zo liet hij zijn vrouw voor
zijn broeder.
26 Desgelijks ook de tweede,
en de derde, tot de zevende toe.
27 Ten laatste na allen, is ook
de vrouw gestorven.
28 In de opstanding dan,
wiens vrouw zal zij wezen van
die zeven, want zij hebben ze
allen gehad?
29 Maar Jezus antwoordde en
zeide tot hen: Gij dwaalt, niet
wetende de Schriften, noch de
kracht Gods.
30 Want in de opstanding
nemen zij niet ten huwelijk,
noch worden ten huwelijk
uitgegeven; maar zij zijn als
engelen Gods in de hemel.
31 En wat aangaat de
opstanding der doden, hebt gij
niet gelezen, hetgeen van God
tot ulieden gesproken is, Die
daar zegt:
32 Ik ben de God Abrahams,
en de God Izaks, en de God
Jakobs! God is niet een God der
doden, maar der levenden.
33 En de scharen, dit horende,
werden verslagen over Zijn
leer.
34 En de Farizeen, gehoord
hebbende, dat Hij de
Sadduceen den mond
gestopt had, zijn te zamen
bijeenvergaderd.
35 En een uit hen, zijnde
een Wetgeleerde, heeft
gevraagd, Hem verzoekende,
en zeggende:
36 Meester! welk is het grote
gebod in de wet?
37 En Jezus zeide tot hem: Gij
zult liefhebben den Heere, uw
God, met geheel uw hart, en
met geheel uw ziel, en met
geheel uw verstand.
38 Dit is het eerste en het
grote gebod.
39 En het tweede aan dit
gelijk, is: Gij zult uw naaste
liefhebben als uzelven.
40 Aan deze twee geboden
hangt de ganse wet en de
profeten.
41 Als nu de Farizeen
samenvergaderd waren,
vraagde hun Jezus,
42 En zeide: Wat dunkt u van
den Christus? Wiens Zoon is
Hij? Zij zeiden tot Hem: Davids
Zoon.

43 Hij zeide tot hen: Hoe
noemt Hem dan David, in de
Geest, zijn Heere? zeggende:
44 De Heere heeft gezegd
tot Mijn Heere: Zit aan Mijn
rechter hand, totdat Ik Uw
vijanden zal gezet hebben tot
een voetbank Uwer voeten.
45 Indien Hem dan David
noemt zijn Heere, hoe is Hij
zijn Zoon?
46 En niemand kon Hem
een woord antwoorden; noch
iemand durfde Hem van dien
dag aan iets meer vragen.

23 Toen sprak Jezus tot
de scharen en tot Zijn
discipelen,
2 Zeggende: De
Schriftgeleerden en de Farizeen
zijn gezeten op de stoel van
Mozes;
3 Daarom, al wat zij u zeggen,
dat gij houden zult, houdt dat
en doet het; maar doet niet naar
hun werken; want zij zeggen
het, en doen het niet.
4 Want zij binden lasten, die
zwaar zijn en kwalijk om te
dragen, en leggen ze op de
schouderen der mensen; maar
zij willen die met hun vinger
niet verroeren.
5 En al hun werken doen zij,
om van de mensen gezien te
worden; want zij maken hun
gedenkcedels breed, en maken
de zomen van hun klederen
groot.
6 En zij beminnen
de vooraanzitting in
de maaltijden, en de
voorgestoelten in de
synagogen;
7 Ook de begroetingen op de
markten, en van de mensen
genaamd te worden: Rabbi,
Rabbi!
8 Doch gij zult niet Rabbi
genaamd worden; want Een is
uw Meester, namelijk Christus;
en gij zijt allen broeders.
9 En gij zult niemand uw
vader noemen op de aarde;
want Een is uw Vader, namelijk
Die in de hemelen is.
10 Noch zult gij meesters
genoemd worden; want Een is
uw Meester, namelijk Christus.
11 Maar de meeste van u zal
uw dienaar zijn.
12 En wie zichzelven
verhogen zal, die zal vernederd
worden; en wie zichzelven zal
vernederen, die zal verhoogd
worden.
13 Maar wee u, gij
Schriftgeleerden en Farizeen,
gij geveinsden! want gij sluit
het Koninkrijk der hemelen
voor de mensen, overmits gij
daar niet ingaat, noch degenen,
die ingaan zouden, laat ingaan.
14 Wee u, gij Schriftgeleerden
en Farizeen, gij geveinsden,
want gij eet de huizen der
weduwen op, en dat onder
den schijn van lang te bidden;
daarom zult gij te zwaarder
oordeel ontvangen.
15 Wee u, gij Schriftgeleerden
en Farizeen, gij geveinsden,
want gij omreist zee en land,
om een Jodengenoot te maken,
en als hij het geworden is, zo
maakt gij hem een kind der
helle, tweemaal meer dan gij

zijt.
16 Wee u, gij blinde
leidslieden, die zegt: Zo
wie gezworen zal hebben bij
den tempel, dat is niets; maar
zo wie gezworen zal hebben
bij het goud des tempels, die is
schuldig.
17 Gij dwazen en blinden,
want wat is meerder, het goud,
of de tempel, die het goud
heiligt?
18 En zo wie gezworen zal
hebben bij het altaar, dat is
niets; maar zo wie gezworen
zal hebben bij de gave, die
daarop is, die is schuldig.
19 Gij dwazen en blinden,
want wat is meerder, de gave,
of het altaar, dat de gave
heiligt?
20 Daarom wie zweert bij het
altaar, die zweert bij hetzelve,
en bij al wat daarop is.
21 En wie zweert bij den
tempel, die zweert bij
denzelven, en bij Dien, Die
daarin woont.
22 En wie zweert bij den
hemel, die zweert bij den troon
Gods, en bij Dien, Die daarop
zit.
23 Wee u, gij Schriftgeleerden
en Farizeen, gij geveinsden,
want gij vertient de munte, en
de dille, en den komijn, en gij
laat na het zwaarste der wet,
namelijk het oordeel, en de
barmhartigheid, en het geloof.
Deze dingen moest men doen,
en de andere niet nalaten.
24 Gij blinde leidslieden, die
de mug uitzijgt, en den kemel
doorzwelgt.
25 Wee u, gij Schriftgeleerden
en Farizeen, gij geveinsden,
want gij reinigt het buitenste
des drinkbekers, en des
schotels, maar van binnen
zijn zij vol van roof en
onmatigheid.
26 Gij blinde Farizeer, reinig
eerst wat binnen in den
drinkbeker en den schotel
is, opdat ook het buitenste
derzelve rein worde.
27 Wee u, gij Schriftgeleerden
en Farizeen, gij geveinsden,
want gij zijt den
witgepleisterden graven gelijk,
die van buiten wel schoon
schijnen, maar van binnen zijn
zij vol doodsbeenderen en alle
onreinigheid.
28 Alzo ook schijnt gij
wel den mensen van buiten
rechtvaardig, maar van binnen
zijt gij vol geveinsdheid en
ongerechtigheid.
29 Wee u, gij Schriftgeleerden
en Farizeen, gij geveinsden,
want gij bouwt de graven
der profeten op, en
versiert de graftekenen
der rechtvaardigen;
30 En zegt: Indien wij in de
tijden onzer vaderen waren
geweest, wij zouden met hen
geen gemeenschap gehad
hebben aan het bloed der
profeten.
31 Aldus getuigt gij tegen
uzelven, dat gij kinderen zijt
dergenen, die de profeten
gedood hebben.
32 Gij dan ook, vervult de
mate uwer vaderen!

33 Gij slangen, gij
adderengebroedsels! hoe
zoudt gij de helse verdoemenis
ontvlieden?
34 Daarom ziet, Ik zend tot
u profeten, en wijzen, en
schriftgeleerden, en uit dezelve
zult gij sommigen doden en
kruisigen, en sommigen uit
dezelve zult gij geselen in
uw synagogen, en zult hen
vervolgen van stad tot stad;
35 Opdat op u kome al
het rechtvaardige bloed, dat
vergoten is op de aarde, van
het bloed des rechtvaardigen
Abels af, tot op het bloed
van Zacharia, den zoon van
Barachia, welken gij gedood
hebt tussen den tempel en het
altaar.
36 Voorwaar zeg Ik u: Al deze
dingen zullen komen over dit
geslacht.
37 Jeruzalem, Jeruzalem!
gij, die de profeten doodt, en
stenigt, die tot u gezonden
zijn! hoe menigmaal heb
Ik uw kinderen willen
bijeenvergaderen, gelijkerwijs
een hen haar kiekens
bijeenvergadert onder de
vleugels; en gijlieden hebt niet
gewild.
38 Ziet, uw huis wordt u
woest gelaten.
39 Want Ik zeg u: Gij zult Mij
van nu aan niet zien, totdat
gij zeggen zult: Gezegend is
Hij, Die komt in den Naam des
Heeren!

24 En Jezus ging uit en
vertrok van den tempel;
en Zijn discipelen kwamen bij
Hem, om Hem de gebouwen
des tempels te tonen.
2 En Jezus zeide tot hen:
Ziet gij niet al deze dingen?
Voorwaar zeg Ik: Hier zal
niet een steen op den anderen
steen gelaten worden, die niet
afgebroken zal worden.
3 En als Hij op den Olijfberg
gezeten was, gingen de
discipelen tot Hem alleen,
zeggende: Zeg ons, wanneer
zullen deze dingen zijn, en
welk zal het teken zijn van Uw
toekomst, en van de voleinding
der wereld?
4 En Jezus, antwoordende,
zeide tot hen: Ziet toe, dat u
niemand verleide.
5 Want velen zullen komen
onder Mijn Naam, zeggende: Ik
ben de Christus; en zij zullen
velen verleiden.
6 En gij zult horen van
oorlogen, en geruchten van
oorlogen; ziet toe, wordt niet
verschrikt; want al die dingen
moeten geschieden, maar nog
is het einde niet.
7 Want het ene volk zal
tegen het andere volk opstaan,
en het ene koninkrijk tegen
het andere koninkrijk; en er
zullen zijn hongersnoden, en
pestilentien, en aardbevingen
in verscheidene plaatsen.
8 Doch al die dingen zijn
maar een beginsel der smarten.
9 Alsdan zullen zij u
overleveren in verdrukking,
en zullen u doden, en gij zult
gehaat worden van alle volken,
om Mijns Naams wil.

10 En dan zullen er velen
geergerd worden, en zullen
elkander overleveren, en
elkander haten.
11 En vele valse profeten
zullen opstaan, en zullen er
velen verleiden.
12 En omdat de
ongerechtigheid
vermenigvuldigd zal worden,
zo zal de liefde van velen
verkouden.
13 Maar wie volharden zal tot
het einde, die zal zalig worden.
14 En dit Evangelie des
Koninkrijks zal in de gehele
wereld gepredikt worden tot
een getuigenis allen volken; en
dan zal het einde komen.
15 Wanneer gij dan zult zien
den gruwel der verwoesting,
waarvan gesproken is door
Daniel, de profeet, staande in
de heilige plaats; (die het leest,
die merke daarop!)
16 Dat alsdan, die in Judea
zijn, vlieden op de bergen;
17 Die op het dak is, kome niet
af, om iets uit zijn huis weg te
nemen;
18 En die op den akker is,
kere niet weder terug, om zijn
klederen weg te nemen.
19 Maar wee de bevruchten,
en den zogenden vrouwen in
die dagen!
20 Doch bidt, dat uw vlucht
niet geschiede des winters,
noch op een sabbat.
21 Want alsdan zal grote
verdrukking wezen, hoedanige
niet is geweest van het begin
der wereld tot nu toe, en ook
niet zijn zal.
22 En zo die dagen niet
verkort werden, geen vlees zou
behouden worden; maar om
der uitverkorenen wil zullen
die dagen verkort worden.
23 Alsdan, zo iemand tot
ulieden zal zeggen: Ziet, hier
is de Christus, of daar, gelooft
het niet.
24 Want er zullen valse
christussen en valse profeten
opstaan, en zullen grote
tekenen en wonderheden
doen, alzo dat zij (indien
het mogelijk ware) ook
de uitverkorenen zouden
verleiden.
25 Ziet, Ik heb het u voorzegd!
26 Zo zij dan tot u zullen
zeggen: Ziet, hij is in de
woestijn; gaat niet uit; Ziet,
hij is in de binnenkameren;
gelooft het niet.
27 Want gelijk de bliksem
uitgaat van het oosten, en
schijnt tot het westen, alzo zal
ook de toekomst van den Zoon
des mensen wezen.
28 Want alwaar het dode
lichaam zal zijn, daar zullen de
arenden vergaderd worden.
29 En terstond na de
verdrukking dier dagen,
zal de zon verduisterd worden,
en de maan zal haar schijnsel
niet geven, en de sterren zullen
van den hemel vallen, en de
krachten der hemelen zullen
bewogen worden.
30 En alsdan zal in den hemel
verschijnen het teken van
den Zoon des mensen; en
dan zullen al de geslachten
der aarde wenen, en zullen

den Zoon des mensen zien,
komende op de wolken des
hemels, met grote kracht en
heerlijkheid.
31 En Hij zal Zijn engelen
uitzenden met een bazuin
van groot geluid, en zij
zullen Zijn uitverkorenen
bijeenvergaderen uit de vier
winden, van het ene uiterste
der hemelen tot het andere
uiterste derzelve.
32 En leert van den vijgeboom
deze gelijkenis: wanneer zijn
tak nu teder wordt, en de
bladeren uitspruiten, zo weet
gij, dat de zomer nabij is.
33 Alzo ook gijlieden,
wanneer gij al deze dingen zult
zien, zo weet, dat het nabij is,
voor de deur.
34 Voorwaar, Ik zeg u:
Dit geslacht zal geenszins
voorbijgaan, totdat al deze
dingen zullen geschied zijn.
35 De hemel en de aarde
zullen voorbijgaan, maar Mijn
woorden zullen geenszins
voorbijgaan.
36 Doch van dien dag en die
ure weet niemand, ook niet de
engelen der hemelen, dan Mijn
Vader alleen.
37 En gelijk de dagen van
Noach waren, alzo zal ook zijn
de toekomst van den Zoon des
mensen.
38 Want gelijk zij waren in
de dagen voor den zondvloed,
etende en drinkende,
trouwende en ten huwelijk
uitgevende, tot den dag toe, in
welken Noach in de ark ging;
39 En bekenden het niet,
totdat de zondvloed kwam, en
hen allen wegnam; alzo zal ook
zijn de toekomst van de Zoon
des mensen.
40 Alsdan zullen er twee op
den akker zijn, de een zal
aangenomen, en de ander zal
verlaten worden.
41 Er zullen twee vrouwen
malen in den molen, de ene zal
aangenomen, en de andere zal
verlaten worden.
42 Waakt dan; want gij weet
niet, in welke ure uw Heere
komen zal.
43 Maar weet dit, dat zo de
heer des huizes geweten had,
in welke nachtwake de dief
komen zou, hij zou gewaakt
hebben, en zou zijn huis niet
hebben laten doorgraven.
44 Daarom, zijt ook gij bereid;
want in welke ure gij het niet
meent, zal de Zoon des mensen
komen.
45 Wie is dan de getrouwe
en voorzichtige dienstknecht,
denwelken zijn heer over zijn
dienstboden gesteld heeft, om
hunlieder hun voedsel te geven
ter rechter tijd?
46 Zalig is die dienstknecht,
welken zijn heer, komende, zal
vinden alzo doende.
47 Voorwaar, Ik zeg u, dat
hij hem zal zetten over al zijn
goederen.
48 Maar zo die kwade
dienstknecht in zijn hart zou
zeggen: Mijn heer vertoeft te
komen;
49 En zou beginnen zijn
mededienstknechten te slaan,

en te eten en te drinken met de
dronkaards;
50 Zo zal de heer van dezen
dienstknecht komen ten
dage, in welken hij hem niet
verwacht, en ter ure, die hij
niet weet;
51 En zal hem afscheiden,
en zijn deel zetten met de
geveinsden; daar zal wening
zijn en knersing der tanden.

25 Alsdan zal het
Koninkrijk der hemelen
gelijk zijn aan tien maagden,
welke haar lampen namen,
en gingen uit, den bruidegom
tegemoet.
2 En vijf van haar waren
wijzen, en vijf waren dwazen.
3 Die dwaas waren, haar
lampen nemende, namen geen
olie met zich.
4 Maar de wijzen namen olie
in haar vaten, met haar lampen.
5 Als nu de bruidegom
vertoefde, werden zij allen
sluimerig, en vielen in slaap.
6 En ter middernacht
geschiedde een geroep: Ziet,
de bruidegom komt, gaat uit
hem tegemoet!
7 Toen stonden al die
maagden op, en bereidden
haar lampen.
8 En de dwazen zeiden tot de
wijzen: Geeft ons van uw olie;
want onze lampen gaan uit.
9 Doch de wijzen
antwoordden, zeggende:
Geenszins, opdat er misschien
voor ons en voor u niet genoeg
zij; maar gaat liever tot de
verkopers, en koopt voor
uzelven.
10 Als zij nu heengingen om
te kopen, kwam de bruidegom;
en die gereed waren, gingen
met hem in tot de bruiloft, en
de deur werd gesloten.
11 Daarna kwamen ook de
andere maagden, zeggende:
Heer, heer, doe ons open!
12 En hij, antwoordende,
zeide: Voorwaar zeg ik u: Ik
ken u niet.
13 Zo waakt dan; want gij
weet den dag niet, noch de ure,
in welke de Zoon des mensen
komen zal.
14 Want het is gelijk een
mens, die buiten 's lands
reizende, zijn dienstknechten
riep, en gaf hun zijn goederen
over.
15 En den ene gaf hij vijf
talenten, en den anderen
twee, en den derden een, een
iegelijk naar zijn vermogen, en
verreisde terstond.
16 Die nu de vijf talenten
ontvangen had, ging heen, en
handelde daarmede, en won
andere vijf talenten.
17 Desgelijks ook die de twee
ontvangen had, die won ook
andere twee.
18 Maar die het ene
ontvangen had, ging heen
en groef in de aarde, en
verborg het geld zijns heren.
19 En na een langen tijd
kwam de heer van dezelve
dienstknechten, en hield
rekening met hen.
20 En die de vijf talenten
ontvangen had, kwam, en
bracht tot hem andere vijf

talenten, zeggende: Heer, vijf
talenten hebt gij mij gegeven;
zie, andere vijf talenten heb ik
boven dezelve gewonnen.
21 En zijn heer zeide tot hem:
Wel, gij goede en getrouwe
dienstknecht! over weinig zijt
gij getrouw geweest; over veel
zal ik u zetten; ga in, in de
vreugde uws heeren.
22 En die de twee talenten
ontvangen had, kwam ook tot
hem, en zeide: Heer, twee
talenten hebt gij mij gegeven;
zie, twee andere talenten heb ik
boven dezelve gewonnen.
23 Zijn heer zeide tot hem:
Wel, gij goede en getrouwe
dienstknecht, over weinig zijt
gij getrouw geweest; over veel
zal ik u zetten; ga in, in de
vreugde uws heeren.
24 Maar die het ene talent
ontvangen had, kwam ook en
zeide: Heer, ik kende u, dat gij
een hard mens zijt, maaiende,
waar gij niet gezaaid hebt, en
vergaderende van daar, waar
gij niet gestrooid hebt;
25 En bevreesd zijnde, ben ik
heengegaan, en heb uw talent
verborgen in de aarde; zie, gij
hebt het uwe.
26 Maar zijn heer,
antwoordende, zeide tot hem:
Gij boze en luie dienstknecht!
gij wist, dat ik maai, waar
ik niet gezaaid heb, en van
daar vergader, waar ik niet
gestrooid heb.
27 Zo moest gij dan mijn geld
den wisselaren gedaan hebben,
en ik, komende, zou het mijne
wedergenomen hebben met
woeker.
28 Neemt dan van hem
het talent weg, en geeft het
dengene, die de tien talenten
heeft.
29 Want een iegelijk, die
heeft, dien zal gegeven
worden, en hij zal overvloedig
hebben; maar van dengene,
die niet heeft, van dien zal
genomen worden, ook dat hij
heeft.
30 En werpt den onnutten
dienstknecht uit in de buitenste
duisternis; daar zal wening zijn
en knersing der tanden.
31 En wanneer de Zoon des
mensen komen zal in Zijn
heerlijkheid, en al de heilige
engelen met Hem, dan zal Hij
zitten op den troon Zijner
heerlijkheid.
32 En voor Hem zullen al
de volken vergaderd worden,
en Hij zal ze van elkander
scheiden, gelijk de herder de
schapen van de bokken scheidt.
33 En Hij zal de schapen tot
Zijn rechter hand zetten, maar
de bokken tot Zijn linker hand.
34 Alsdan zal de Koning
zeggen tot degenen, die tot
Zijn rechter hand zijn: Komt,
gij gezegenden Mijns Vaders!
beerft dat Koninkrijk, hetwelk
u bereid is van de grondlegging
der wereld.
35 Want Ik ben hongerig
geweest, en gij hebt Mij te
eten gegeven; Ik ben dorstig
geweest, en gij hebt Mij te
drinken gegeven; Ik was een
vreemdeling, en gij hebt Mij
geherbergd.

36 Ik was naakt, en gij hebt Mij gekleed; Ik ben krank geweest, en gij hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis, en gij zijt tot Mij gekomen.
37 Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Heere! wanneer hebben wij U hongerig gezien, en gespijzigd, of dorstig, en te drinken gegeven?
38 En wanneer hebben wij U een vreemdeling gezien, en geherbergd, of naakt en gekleed?
39 En wanneer hebben wij U krank gezien, of in de gevangenis, en zijn tot U gekomen?
40 En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: Voorwaar zeg Ik u: Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.
41 Dan zal Hij zeggen ook tot degenen, die ter linker hand zijn: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is.
42 Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij niet te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij niet te drinken gegeven;
43 Ik was een vreemdeling; en gij hebt Mij niet geherbergd; naakt, en gij hebt Mij niet gekleed; krank, en in de gevangenis, en gij hebt Mij niet bezocht.
44 Dan zullen ook dezen Hem antwoorden, zeggende: Heere, wanneer hebben wij U hongerig gezien, of dorstig, of een vreemdeling, of naakt, of krank, of in de gevangenis, en hebben U niet gediend?
45 Dan zal Hij hun antwoorden en zeggen: Voorwaar zeg Ik u: Voor zoveel gij dit een van deze minsten niet gedaan hebt, zo hebt gij het Mij ook niet gedaan.
46 En dezen zullen gaan in de eeuwige pijn; maar de rechtvaardigen in het eeuwige leven.

26 En het is geschied, als Jezus al deze woorden geeindigd had, dat Hij tot Zijn discipelen zeide:
2 Gij weet, dat na twee dagen het pascha is, en de Zoon des mensen zal overgeleverd worden, om gekruisigd te worden.
3 Toen vergaderden de overpriesters en de Schriftgeleerden, en de ouderlingen des volks, in de zaal des hogepriesters, die genaamd was Kajafas;
4 En zij beraadslaagden te zamen, dat zij Jezus met listigheid vangen en doden zouden.
5 Doch zij zeiden: Niet in het feest, opdat er geen oproer worde onder het volk.
6 Als nu Jezus te Bethanie was, ten huize van Simon, de melaatse,

7 Kwam tot Hem een vrouw, hebbende een albasten fles met zeer kostelijke zalf, en goot ze uit op Zijn hoofd, daar Hij aan tafel zat.

8 En Zijn discipelen, dat ziende, namen het zeer kwalijk, zeggende: Waartoe dit verlies?

9 Want deze zalf had kunnen duur verkocht, en de penningen den armen gegeven worden.

10 Maar Jezus, zulks verstaande, zeide tot hen: Waarom doet gij deze vrouw moeite aan? want zij heeft een goed werk aan Mij gewrocht.

11 Want de armen hebt gij altijd met u, maar Mij hebt gij niet altijd.

12 Want als zij deze zalf op Mijn lichaam gegoten heeft, zo heeft zij het gedaan tot een voorbereiding van Mijn begrafenis.

13 Voorwaar zeg Ik u: Alwaar dit Evangelie gepredikt zal worden in de gehele wereld, daar zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden van hetgeen zij gedaan heeft.

14 Toen ging een van de twaalven, genaamd Judas Iskariot, tot de overpriesters,

15 En zeide: Wat wilt gij mij geven, en ik zal Hem u overleveren? En zij hebben hem toegelegd dertig zilveren penningen.

16 En van toen af zocht hij gelegenheid, opdat hij Hem overleveren mocht.

17 En op den eerste dag der ongehevelde broden kwamen de discipelen tot Jezus, zeggende tot Hem: Waar wilt Gij, dat wij U bereiden het pascha te eten?

18 En Hij zeide: Gaat heen in de stad, tot zulk een, en zegt hem: De Meester zegt: Mijn tijd is nabij, Ik zal bij u het pascha houden met Mijn discipelen.

19 En de discipelen deden, gelijk Jezus hun bevolen had, en bereidden het pascha.

20 En als het avond geworden was, zat Hij aan met de twaalven.

21 En toen zij aten, zeide Hij: Voorwaar, Ik zeg u, dat een van u Mij zal verraden.

22 En zij, zeer bedroefd geworden zijnde, begon een iegelijk van hen tot Hem te zeggen: Ben ik het, Heere?

23 En Hij, antwoordende, zeide: Die de hand met Mij in den schotel indoopt, die zal Mij verraden.

24 De Zoon des mensen gaat wel heen, gelijk van Hem geschreven is; maar wee dien mens, door welken de Zoon des mensen verraden wordt; het ware hem goed, zo die mens niet geboren was geweest.

25 En Judas, die Hem verried, antwoordde en zeide: Ben ik het, Rabbi? Hij zeide tot hem: Gij hebt het gezegd.

26 En als zij aten, nam Jezus het brood, en gezegend hebbende, brak Hij het, en gaf het den discipelen, en zeide: Neemt, eet, dat is Mijn

lichaam.
27 En Hij nam den
drinkbeker, en gedankt
hebbende, gaf hun dien,
zeggende: Drinkt allen daaruit;
28 Want dat is Mijn bloed,
het bloed des Nieuwen
Testaments, hetwelk voor
velen vergoten wordt, tot
vergeving der zonden.
29 En Ik zeg u, dat Ik van
nu aan niet zal drinken van
de vrucht des wijnstoks, tot op
dien dag, wanneer Ik met u
dezelve nieuw zal drinken in
het Koninkrijk Mijns Vaders.
30 En als zij den lofzang
gezongen hadden, gingen zij
uit naar den Olijfberg.
31 Toen zeide Jezus tot hen:
Gij zult allen aan Mij geergerd
worden in deze nacht; want
er is geschreven: Ik zal den
Herder slaan, en de schapen
der kudde zullen verstrooid
worden.
32 Maar nadat Ik zal
opgestaan zijn, zal Ik u
voorgaan naar Galilea.
33 Doch Petrus,
antwoordende, zeide tot
Hem: Al werden zij ook
allen aan U geergerd, ik zal
nimmermeer geergerd worden.
34 Jezus zeide tot hem:
Voorwaar, Ik zeg u, dat gij in
dezen zelfden nacht, eer de
haan gekraaid zal hebben, Mij
driemaal zult verloochenen.
35 Petrus zeide tot Hem:
Al moest ik ook met U
sterven, zo zal ik U geenszins
verloochenen! Desgelijks
zeiden ook al de discipelen.
36 Toen ging Jezus met
hen in een plaats genaamd
Gethsemane, en zeide tot de
discipelen: Zit hier neder,
totdat Ik heenga, en aldaar zal
gebeden hebben.
37 En met Zich nemende
Petrus, en de twee zonen van
Zebedeus, begon Hij droevig
en zeer beangst te worden.
38 Toen zeide Hij tot hen:
Mijn ziel is geheel bedroefd
tot den dood toe; blijft hier en
waakt met Mij.
39 En een weinig voortgegaan
zijnde, viel Hij op Zijn
aangezicht, biddende en
zeggende: Mijn Vader,
indien het mogelijk is, laat
dezen drinkbeker van Mij
voorbijgaan? doch niet, gelijk
Ik wil, maar gelijk Gij wilt.
40 En Hij kwam tot de
discipelen en vond hen
slapende, en zeide tot Petrus:
Kunt gij dan niet een uur met
Mij waken?
41 Waakt en bidt, opdat gij
niet in verzoeking komt; de
geest is wel gewillig, maar het
vlees is zwak.
42 Wederom ten tweeden
male heengaande, bad Hij,
zeggende: Mijn Vader! Indien
deze drinkbeker van Mij niet
voorbij kan gaan, tenzij dat Ik
hem drinke, Uw wil geschiede!
43 En komende bij hen,
vond Hij hen wederom
slapende; want hun ogen
waren bezwaard.
44 En hen latende, ging
Hij wederom heen, en bad
ten derden male, zeggende

dezelfde woorden.
45 Toen kwam Hij tot Zijn
discipelen, en zeide tot hen:
Slaapt nu voort, en rust; ziet,
de ure is nabij gekomen, en
de Zoon des mensen wordt
overgeleverd in de handen der
zondaren.
46 Staat op, laat ons gaan; ziet,
hij is nabij, die Mij verraadt.
47 En als Hij nog sprak, ziet,
Judas, een van de twaalven,
kwam, en met hem een grote
schare, met zwaarden en
stokken, gezonden van de
overpriesters en ouderlingen
des volks.
48 En die Hem verried,
had hun een teken gegeven,
zeggende: Dien ik zal kussen,
Dezelve is het, grijpt Hem.
49 En terstond komende tot
Jezus, zeide hij: Wees gegroet,
Rabbi! en hij kuste Hem.
50 Maar Jezus zeide tot hem:
Vriend! waartoe zijt gij hier!
Toen kwamen zij toe, en
sloegen de handen aan Jezus
en grepen Hem.
51 En ziet, een van degenen,
die met Jezus waren, de
hand uitstekende, trok zijn
zwaard uit, en slaande
den dienstknecht des
hogepriesters, hieuw zijn
oor af.
52 Toen zeide Jezus tot hem:
Keer uw zwaard weder in
zijn plaats; want allen, die het
zwaard nemen, zullen door het
zwaard vergaan.
53 Of meent gij, dat Ik Mijn
Vader nu niet kan bidden, en
Hij zal Mij meer dan twaalf
legioenen engelen bijzetten?
54 Hoe zouden dan de
Schriften vervuld worden, die
zeggen, dat het alzo geschieden
moet?
55 Ter zelfder ure sprak
Jezus tot de scharen: Gij
zijt uitgegaan als tegen een
moordenaar, met zwaarden en
stokken, om Mij te vangen;
dagelijks zat Ik bij u, lerende
in den tempel, en gij hebt Mij
niet gegrepen;
56 Doch dit alles is geschied,
opdat de Schriften der profeten
zouden vervuld worden. Toen
vluchtten al de discipelen, Hem
verlatende.
57 Die nu Jezus gevangen
hadden, leidden Hem heen
tot Kajafas, den hogepriester,
alwaar de Schriftgeleerden en
ouderlingen vergaderd waren.
58 En Petrus volgde Hem
van verre tot aan de zaal
des hogepriesters, en
binnengegaan zijnde, zat
hij bij de dienaren, om het
einde te zien.
59 En de overpriesters, en de
ouderlingen, en de gehele grote
raad zochten valse getuigenis
tegen Jezus, opdat zij Hem
doden mochten; en vonden
niet.
60 En hoewel er vele valse
getuigen toegekomen waren,
zo vonden zij toch niet.
61 Maar ten laatste kwamen
twee valse getuigen, en zeiden:
Deze heeft gezegd: Ik kan
den tempel Gods afbreken,
en in drie dagen denzelven
opbouwen.

62 En de hogepriester,
opstaande, zeide tot Hem:
Antwoordt Gij niets? Wat
getuigen dezen tegen U?
63 Doch Jezus zweeg
stil. En de hogepriester,
antwoordende, zeide tot Hem:
Ik bezweer U bij den levenden
God, dat Gij ons zegt, of Gij
zijt de Christus, de Zoon van
God?
64 Jezus zeide tot hem: Gij
hebt het gezegd. Doch Ik zeg
ulieden: Van nu aan zult gij
zien den Zoon des mensen,
zittende ter rechter hand der
kracht Gods, en komende op de
wolken des hemels.
65 Toen verscheurde de
hogepriester zijn klederen,
zeggende: Hij heeft God
gelasterd, wat hebben wij nog
getuigen van node? Ziet, nu
hebt gij Zijn gods lastering
gehoord.
66 Wat dunkt ulieden? En zij,
antwoordende, zeiden: Hij is
des doods schuldig.
67 Toen spogen zij in Zijn
aangezicht, en sloegen Hem
met vuisten.
68 En anderen gaven Hem
kinnebakslagen, zeggende:
Profeteer ons, Christus, wie is
het, die U geslagen heeft?
69 En Petrus zat buiten in
de zaal; en een dienstmaagd
kwam tot hem, zeggende:
Gij waart ook met Jezus, den
Galileer.
70 Maar hij loochende het
voor allen, zeggende: Ik weet
niet, wat gij zegt.
71 En als hij naar de
voorpoort uitging, zag hem
een andere dienstmaagd, en
zeide tot degenen, die aldaar
waren: Deze was ook met
Jezus den Nazarener.
72 En hij loochende het
wederom met een eed,
zeggende: Ik ken den Mens
niet.
73 En een weinig daarna, die
er stonden, bijkomende, zeiden
tot Petrus: Waarlijk, gij zijt ook
van die, want ook uw spraak
maakt u openbaar.
74 Toen begon hij zich te
vervloeken, en te zweren: Ik
ken den Mens niet.
75 En terstond kraaide de
haan; en Petrus werd indachtig
het woord van Jezus, Die tot
hem gezegd had: Eer de haan
gekraaid zal hebben, zult gij
Mij driemaal verloochenen. En
naar buiten gaande, weende
hij bitterlijk.

27 Als het nu morgenstond
geworden was, hebben
al de overpriesters en de
ouderlingen des volks te
zamen raad genomen tegen
Jezus, dat zij Hem doden
zouden.
2 En Hem gebonden
hebbende, leidden zij Hem
weg, en gaven Hem over
aan Pontius Pilatus, den
stadhouder.
3 Toen heeft Judas, dien
Hem verraden had, ziende,
dat Hij veroordeeld was,
berouw gehad, en heeft de
dertig zilveren penningen

den overpriesters en den ouderlingen wedergebracht,
4 Zeggende: Ik heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed! Maar zij zeiden: Wat gaat ons dat aan? Gij moogt toezien.
5 En als hij de zilveren penningen in den tempel geworpen had, vertrok hij, en heengaande verworgde zichzelven.
6 En de overpriesters, de zilveren penningen nemende, zeiden: Het is niet geoorloofd, dezelve in de offerkist te leggen, dewijl het een prijs des bloeds is.
7 En te zamen raad gehouden hebbende, kochten zij daarmede den akker des pottenbakkers, tot een begrafenis voor de vreemdelingen.
8 Daarom is die akker genaamd de akker des bloeds, tot op den huidigen dag.
9 Toen is vervuld geworden, hetgeen gesproken is door den profeet Jeremia, zeggende: En zij hebben de dertig zilveren penningen genomen, de waarde des Gewaardeerden van de kinderen Israels, Denwelken zij gewaardeerd hebben;
10 En hebben dezelve gegeven voor den akker des pottenbakkers; volgens hetgeen mij de Heere bevolen heeft.
11 En Jezus stond voor den stadhouder; en de stadhouder vraagde Hem, zeggende: Zijt Gij de Koning der Joden? En Jezus zeide tot hem: Gij zegt het.
12 En als Hij van de overpriesters en de ouderlingen beschuldigd werd, antwoordde Hij niets.
13 Toen zeide Pilatus tot Hem: Hoort Gij niet, hoevele zaken zij tegen U getuigen?
14 Maar Hij antwoordde hem niet op een enig woord, alzo dat de stadhouder zich zeer verwonderde.
15 En op het feest was de stadhouder gewoon den volke een gevangene los te laten, welke zij wilden.
16 En zij hadden toen een welbekende gevangene, genaamd Bar-abbas.
17 Als zij dan vergaderd waren, zeide Pilatus tot hen: Welken wilt gij, dat ik u zal loslaten, Bar-abbas, of Jezus, Die genaamd wordt Christus?
18 Want hij wist, dat zij Hem door nijdigheid overgeleverd hadden.
19 En als hij op de rechterstoel zat, zo heeft zijn huisvrouw tot hem gezonden, zeggende: Heb toch niet te doen met dien Rechtvaardige; want ik heb heden veel geleden in den droom om Zijnentwil.
20 Maar de overpriesters en de ouderlingen hebben den scharen aangeraden, dat zij zouden Bar-abbas begeren, en Jezus doden.
21 En de stadhouder, antwoordende, zeide tot hen: Welke van deze twee wilt

gij, dat ik u zal loslaten? En zij
zeiden: Bar-abbas.
22 Pilatus zeide tot hen: Wat
zal ik dan doen met Jezus, Die
genaamd wordt Christus? Zij
zeiden allen tot hem: Laat Hem
gekruisigd worden.
23 Doch de stadhouder zeide:
Wat heeft Hij dan kwaads
gedaan? En zij riepen te meer,
zeggende: Laat Hem gekruisigd
worden!
24 Als nu Pilatus zag, dat hij
niet vorderde, maar veel meer
dat er oproer werd, nam hij
water en wies de handen voor
de schare, zeggende: Ik ben
onschuldig aan het bloed dezes
Rechtvaardigen; gijlieden
moogt toezien.
25 En al het volk,
antwoordende, zeide: Zijn
bloed kome over ons, en over
onze kinderen.
26 Toen liet hij hun Bar-abbas
los, maar Jezus gegeseld
hebbende, gaf hij Hem over
om gekruisigd te worden.
27 Toen namen de
krijgsknechten des
stadhouders Jezus met zich in
het rechthuis, en vergaderden
over Hem de ganse bende.
28 En als zij Hem ontkleed
hadden, deden zij Hem een
purperen mantel om;
29 En een kroon van doornen
gevlochten hebbende, zetten
die op Zijn hoofd, en een
rietstok in Zijn rechter hand;
en vallende op hun knieen
voor Hem, bespotten zij Hem,
zeggende: Wees gegroet, Gij
Koning der Joden!
30 En op Hem gespogen
hebbende, namen zij de
rietstok en sloegen op Zijn
hoofd.
31 En toen zij Hem bespot
hadden, deden zij Hem den
mantel af, en deden Hem Zijn
klederen aan, en leidden Hem
heen om te kruisigen.
32 En uitgaande, vonden zij
een man van Cyrene, met name
Simon; deze dwongen zij, dat
hij Zijn kruis droeg.
33 En gekomen zijnde
tot de plaats, genaamd
Golgotha, welke is gezegd
Hoofdschedelplaats,
34 Gaven zij Hem te drinken
edik met gal gemengd; en als
Hij dien gesmaakt had, wilde
Hij niet drinken.
35 Toen zij nu Hem
gekruisigd hadden, verdeelden
zij Zijn klederen, het lot
werpende; opdat vervuld zou
worden, hetgeen gezegd is
door den profeet: Zij hebben
Mijn klederen onder zich
verdeeld, en hebben het lot
over Mijn kleding geworpen.
36 En zij, nederzittende,
bewaarden Hem aldaar.
37 En zij stelden boven Zijn
hoofd Zijn beschuldiging
geschreven: DEZE IS JEZUS, De
KONING DER JODEN.
38 Toen werden met Hem
twee moordenaars gekruisigd,
een ter rechter-, en een ter
linker zijde.
39 En die voorbijgingen,
lasterden Hem, schuddende
hun hoofden,

40 En zeggende: Gij, Die
den tempel afbreekt, en in
drie dagen opbouwt, verlos
Uzelven. Indien Gij de Zone
Gods zijt, zo kom af van het
kruis.
41 En desgelijks ook
de overpriesters met
de Schriftgeleerden, en
ouderlingen, en Farizeen,
Hem bespottende, zeiden:
42 Anderen heeft Hij verlost,
Hij kan Zichzelven niet
verlossen. Indien Hij de
Koning Israels is, dat Hij nu
afkome van het kruis, en wij
zullen Hem geloven.
43 Hij heeft op God betrouwd;
dat Hij Hem nu verlosse, indien
Hij Hem wel wil; want Hij heeft
gezegd: Ik ben Gods Zoon.
44 En hetzelfde verweten
Hem ook de moordenaars, die
met Hem gekruisigd waren.
45 En van de zesde ure aan
werd er duisternis over de
gehele aarde, tot de negende
ure toe.
46 En omtrent de negende
ure riep Jezus met een grote
stem zeggende: ELI, ELI, LAMA
SABACHTHANI! dat is: Mijn
God! Mijn God! Waarom hebt
Gij Mij verlaten!
47 En sommigen van die daar
stonden, zulks horende, zeiden:
Deze roept Elias.
48 En terstond een van hen
toe lopende, nam een spons, en
die met edik gevuld hebbende,
stak ze op een rietstok, en gaf
Hem te drinken.
49 Doch de anderen zeiden:
Houd op, laat ons zien, of Elias
komt, om Hem te verlossen.
50 En Jezus, wederom met een
grote stem roepende, gaf den
geest.
51 En ziet, het voorhangsel
des tempels scheurde in
tweeen, van boven tot
beneden; en de aarde beefde,
en de steenrotsen scheurden.
52 En de graven werden
geopend, en vele lichamen der
heiligen, die ontslapen waren,
werden opgewekt;
53 En uit de graven uitgegaan
zijnde, na Zijn opstanding,
kwamen zij in de heilige stad,
en zijn velen verschenen.
54 En de hoofdman over
honderd, en die met hem
Jezus bewaarden, ziende de
aardbeving, en de dingen, die
geschied waren, werden zeer
bevreesd, zeggende: Waarlijk,
Deze was Gods Zoon!
55 En aldaar waren
vele vrouwen, van verre
aanschouwende, die Jezus
gevolgd waren van Galilea, om
Hem te dienen.
56 Onder dewelke was Maria
Magdalena, en Maria, de
moeder van Jakobus en Joses,
en de moeder der zonen van
Zebedeus.
57 En als het avond geworden
was, kwam een rijk man van
Arimathea, met name Jozef, die
ook zelf een discipel van Jezus
was.
58 Deze kwam tot Pilatus,
en begeerde het lichaam van
Jezus. Toen beval Pilatus, dat
hem het lichaam gegeven zou
worden.

59 En Jozef, het lichaam
nemende, wond hetzelve in
een zuiver fijn lijnwaad.
60 En legde dat in zijn
nieuw graf, hetwelk hij in een
steenrots uitgehouwen had; en
een grote steen tegen de deur
des grafs gewenteld hebbende,
ging hij weg.
61 En aldaar was Maria
Magdalena, en de andere
Maria, zittende tegenover het
graf.
62 Des anderen daags nu,
welke is na de voorbereiding,
vergaderden de overpriesters
en de Farizeen tot Pilatus,
63 Zeggende: Heer, wij zijn
indachtig, dat deze verleider,
nog levende, gezegd heeft: Na
drie dagen zal Ik opstaan.
64 Beveel dan, dat het graf
verzekerd worde tot den
derden dag toe, opdat Zijn
discipelen misschien niet
komen bij nacht, en stelen
Hem, en zeggen tot het volk:
Hij is opgestaan van de doden;
en zo zal de laatste dwaling
erger zijn, dan de eerste.
65 En Pilatus zeide tot
henlieden: Gij hebt een wacht;
gaat heen, verzekert het, gelijk
gij het verstaat.
66 En zij heengaande,
verzekerden het graf met
de wacht, den steen verzegeld
hebbende.

28 En laat na de sabbat,
als het begon te lichten,
tegen den eersten dag der
week, kwam Maria Magdalena,
en de andere Maria, om het graf
te bezien.
2 En ziet, er geschiedde een
grote aardbeving; want
een engel des Heeren,
nederdalende uit den hemel,
kwam toe, en wentelde de
steen af van de deur, en zat op
denzelven.
3 En zijn gedaante was gelijk
een bliksem, en zijn kleding wit
gelijk sneeuw.
4 En uit vrees van hem zijn
de wachters zeer verschrikt
geworden, en werden als
doden.
5 Maar de engel,
antwoordende, zeide tot
de vrouwen: Vreest gijlieden
niet; want ik weet, dat gij zoekt
Jezus, Die gekruisigd was.
6 Hij is hier niet; want Hij
is opgestaan, gelijk Hij gezegd
heeft. Komt herwaarts, ziet de
plaats, waar de Heere gelegen
heeft.
7 En gaat haastelijk heen, en
zegt Zijn discipelen, dat Hij
opgestaan is van de doden;
en ziet, Hij gaat u voor naar
Galilea, daar zult gij Hem zien.
Ziet, ik heb het ulieden gezegd.
8 En haastelijk uitgaande van
het graf, met vreze en grote
blijdschap, liepen zij heen,
om hetzelve Zijn discipelen te
boodschappen.
9 En als zij heengingen,
om Zijn discipelen te
boodschappen, ziet, Jezus
is haar ontmoet, zeggende:
Weest gegroet! En zij, tot Hem
komende, grepen Zijn voeten,
en aanbaden Hem.
10 Toen zeide Jezus tot
haar: Vreest niet; gaat henen,

boodschapt Mijn broederen, dat zij heengaan naar Galilea, en aldaar zullen zij Mij zien.
11 En als zij heengingen, ziet, enigen van de wacht kwamen in de stad, en boodschapten den overpriesters al de dingen, die geschied waren.
12 En zij vergaderd zijnde met de ouderlingen, en te zamen raad genomen hebbende, gaven zij den krijgsknechten veel gelds,
13 En zeiden: Zegt: Zijn discipelen zijn des nachts gekomen, en hebben Hem gestolen, als wij sliepen.
14 En indien zulks komt gehoord te worden van den stadhouder, wij zullen hem tevreden stellen, en maken, dat gij zonder zorg zijt.
15 En zij, het geld genomen hebbende, deden, gelijk zij geleerd waren. En dit woord is verbreid geworden bij de Joden tot op den huidigen dag.
16 En de elf discipelen zijn heengegaan naar Galilea, naar den berg, waar Jezus hen bescheiden had.
17 En als zij Hem zagen, baden zij Hem aan; doch sommigen twijfelden.
18 En Jezus, bij hen komende, sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.
19 Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.
20 En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen.

HET HEILIG EVANGELIE NAAR *DE BESCHRIJVING VAN*

MARKUS

1 Het begin des Evangelies
van JEZUS CHRISTUS, den
Zone Gods.
2 Gelijk geschreven is in de
profeten: Ziet, Ik zend Mijn
engel voor Uw aangezicht, die
Uw weg voor U heen bereiden
zal.
3 De stem des roependen in
de woestijn: Bereidt den weg
des Heeren, maakt Zijn paden
recht.
4 Johannes was dopende in
de woestijn, en predikende
den doop der bekering tot
vergeving der zonden.
5 En al het Joodse land
ging tot hem uit, en die van
Jeruzalem; en werden allen
van hem gedoopt in de rivier
de Jordaan, belijdende hun
zonden.
6 En Johannes was gekleed
met kemelshaar, en met een
lederen gordel om zijn lenden,
en at sprinkhanen en wilde
honig.
7 En hij predikte, zeggende:
Na mij komt, Die sterker is
dan ik, Wien ik niet waardig
ben, nederbukkende, den riem
Zijner schoenen te ontbinden.
8 Ik heb ulieden wel gedoopt
met water, maar Hij zal u
dopen met den Heilige Geest.
9 En het geschiedde in
diezelfde dagen, dat Jezus
kwam van Nazareth, gelegen in
Galilea, en werd van Johannes
gedoopt in de Jordaan.
10 En terstond als Hij uit
het water opklom, zag Hij
de hemelen opengaan, en den
Geest, gelijk een duif, op Hem
nederdalen.
11 En er geschiedde een stem
uit de hemelen: Gij zijt Mijn
geliefde Zoon, in Denwelken Ik
Mijn welbehagen heb!
12 En terstond dreef Hem de
Geest uit in de woestijn.
13 En Hij was aldaar in
de woestijn veertig dagen,
verzocht van den satan; en was
bij de wilde gedierten; en de
engelen dienden Hem.
14 En nadat Johannes
overgeleverd was, kwam Jezus
in Galilea, predikende het
Evangelie van het Koninkrijk
Gods.
15 En zeggende: De tijd is
vervuld, en het Koninkrijk
Gods nabij gekomen; bekeert
u, en gelooft het Evangelie.
16 En wandelende bij de
Galilese zee, zag Hij Simon
en Andreas, zijn broeder,
werpende het net in de zee
(want zij waren vissers);
17 En Jezus zeide tot hen:
Volgt Mij na, en Ik zal maken,
dat gij vissers der mensen zult
worden.
18 En zij, terstond hun netten
verlatende, zijn Hem gevolgd.
19 En van daar een weinig
voortgegaan zijnde, zag
Hij Jakobus, den zoon van
Zebedeus, en Johannes, zijn

broeder, en dezelven in het
schip hun netten vermakende.
20 En terstond riep Hij hen;
en zij, latende hun vader
Zebedeus in het schip, met
de huurlingen, zijn Hem
nagevolgd.
21 En zij kwamen binnen
Kapernaum; en terstond op
den sabbatdag in de synagoge
gegaan zijnde, leerde Hij.
22 En zij versloegen zich over
Zijn leer; want Hij leerde hen,
als machthebbende, en niet als
de Schriftgeleerden.
23 En er was in hun synagoge
een mens, met een onreinen
geest, en hij riep uit,
24 Zeggende: Laat af, wat
hebben wij met U te doen,
Gij Jezus Nazarener, zijt Gij
gekomen om ons te verderven?
Ik ken U, wie Gij zijt, namelijk
de Heilige Gods.
25 En Jezus bestrafte hem,
zeggende: Zwijg stil, en ga uit
van hem.
26 En de onreine geest, hem
scheurende, en roepende met
een grote stem, ging uit van
hem.
27 En zij werden allen
verbaasd, zodat zij onder
elkander vraagden, zeggende:
Wat is dit? Wat nieuwe leer is
deze, dat Hij met macht ook
den onreine geesten gebiedt,
en zij Hem gehoorzaam zijn!
28 En Zijn gerucht ging
terstond uit, in het gehele
omliggende land van Galilea.
29 En van stonde aan uit
de synagoge gegaan zijnde,
kwamen zij in het huis van
Simon en Andreas, met
Jakobus en Johannes.
30 En Simons vrouws moeder
lag met de koorts; en terstond
zeiden zij Hem van haar.
31 En Hij, tot haar gaande,
vatte haar hand, en richtte haar
op; en terstond verliet haar de
koorts, en zij diende henlieden.
32 Als het nu avond geworden
was, toen de zon onderging,
brachten zij tot Hem allen, die
kwalijk gesteld, en van den
duivel bezeten waren.
33 En de gehele stad was
bijeenvergaderd omtrent de
deur.
34 En Hij genas er velen,
die door verscheidene ziekten
kwalijk gesteld waren; en
wierp vele duivelen uit, en liet
de duivelen niet toe te spreken,
omdat zij Hem kenden.
35 En des morgens vroeg, als
het nog diep in den nacht was,
opgestaan zijnde, ging Hij uit,
en ging henen in een woeste
plaats, en bad aldaar.
36 En Simon, en die met hem
waren, zijn Hem nagevolgd.
37 En zij Hem gevonden
hebbende, zeiden tot Hem: Zij
zoeken U allen.
38 En Hij zeide tot hen:
Laat ons in de bijliggende
vlekken gaan, opdat Ik ook
daar predike; want daartoe ben
Ik uitgegaan.
39 En Hij predikte in hun
synagogen, door geheel
Galilea, en wierp de duivelen
uit.
40 En tot Hem kwam een
melaatse, biddende Hem, en

vallende voor Hem op de
knieen, en tot Hem zeggende:
Indien Gij wilt, Gij kunt mij
reinigen.
41 En Jezus, met
barmhartigheid innerlijk
bewogen zijnde, strekte de
hand uit, en raakte hem aan,
en zeide tot hem: Ik wil, word
gereinigd!
42 En als Hij dit gezegd had,
ging de melaatsheid terstond
van hem, en hij werd gereinigd.
43 En als Hij hem strengelijk
verboden had, deed Hij hem
terstond van Zich gaan;
44 En zeide tot hem: Zie, dat
gij niemand iets zegt; maar
ga heen en vertoon uzelven
den priester, en offer voor
uw reiniging, hetgeen Mozes
geboden heeft, hun tot een
getuigenis.
45 Maar hij uitgegaan
zijnde, begon vele dingen te
verkondigen, en dat woord
te verbreiden, alzo dat Hij
niet meer openbaar in de stad
kon komen, maar was buiten
in de woeste plaatsen; en zij
kwamen tot Hem van alle
kanten.

2 En na sommige dagen
is Hij wederom binnen
Kapernaum gekomen; en het
werd gehoord, dat Hij in huis
was.
2 En terstond vergaderden
daar velen, alzo dat ook zelfs de
plaatsen omtrent de deur hen
niet meer konden bevatten; en
Hij sprak het woord tot hen.
3 En er kwamen sommigen
tot Hem, brengende een
geraakte, die van vier gedragen
werd.
4 En niet kunnende tot
Hem genaken, overmits de
schare, ontdekten zij het
dak, waar Hij was; en dat
opgebroken hebbende, lieten
zij het beddeken neder, daar de
geraakte op lag.
5 En Jezus, hun geloof ziende,
zeide tot den geraakte: Zoon,
uw zonden zijn u vergeven.
6 En sommigen van de
Schriftgeleerden zaten aldaar,
en overdachten in hun harten:
7 Wat spreekt Deze aldus
gods lasteringen? Wie kan de
zonden vergeven, dan alleen
God?
8 En Jezus, terstond in Zijn
geest bekennende, dat zij alzo
in zichzelven overdachten,
zeide tot hen: Wat overdenkt
gij deze dingen in uw harten?
9 Wat is lichter, te zeggen tot
den geraakte: De zonden zijn u
vergeven, of te zeggen: Sta op,
en neem uw beddeken op, en
wandel?
10 Doch opdat gij moogt
weten, dat de Zoon des
mensen macht heeft, om de
zonden op de aarde te vergeven
(zeide Hij tot den geraakte):
11 Ik zeg u: Sta op, en neem
uw beddeken op, en ga heen
naar uw huis.
12 En terstond stond hij op,
en het beddeken opgenomen
hebbende, ging hij uit in
aller tegenwoordigheid; zodat
zij zich allen ontzetten en
verheerlijkten God, zeggende:
Wij hebben nooit zulks gezien!

13 En Hij ging wederom uit naar de zee; en de gehele schare kwam tot Hem, en Hij leerde hen.
14 En voorbijgaande zag Hij Levi, den zoon van Alfeus, zitten in het tolhuis, en zeide tot hem: Volg Mij. En hij opstaande, volgde Hem.
15 En het geschiedde, als Hij aanzat in deszelfs huis, dat ook vele tollenaren en zondaren aanzaten met Jezus en Zijn discipelen; want zij waren velen, en waren Hem gevolgd.
16 En de Schriftgeleerden en de Farizeen, ziende Hem eten met de tollenaren en zondaren, zeiden tot Zijn discipelen: Wat is het, dat Hij met de tollenaren en zondaren eet en drinkt?
17 En Jezus, dat horende, zeide tot hen: Die gezond zijn, hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn. Ik ben niet gekomen, om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering.
18 En de discipelen van Johannes en der Farizeen vastten; en zij kwamen en zeiden tot Hem: Waarom vasten de discipelen van Johannes en der Farizeen, en Uw discipelen vasten niet?
19 En Jezus zeide tot hen: Kunnen ook de bruiloftskinderen vasten, terwijl de Bruidegom bij hen is? Zo langen tijd zij den Bruidegom bij zich hebben, kunnen zij niet vasten.
20 Maar de dagen zullen komen, wanneer de Bruidegom van hen zal weggenomen zijn, en alsdan zullen zij vasten in dezelven dagen.
21 En niemand naait een lap ongevold laken op een oud kleed; anders scheurt deszelfs nieuwe aangenaaide lap iets af van het oude kleed, en er wordt een ergere scheur.
22 En niemand doet nieuwen wijn in oude lederzakken; anders doet de nieuwe wijn de leder zakken bersten en de wijn wordt uitgestort, en de leder zakken verderven; maar nieuwen wijn moet men in nieuwe leder zakken doen.
23 En het geschiedde, dat Hij op een sabbatdag door het gezaaide ging, en Zijn discipelen begonnen, al gaande, aren te plukken.
24 En de Farizeen zeiden tot Hem: Zie, waarom doen zij op den sabbatdag, wat niet geoorloofd is?
25 En Hij zeide tot hen: Hebt gij nooit gelezen, wat David gedaan heeft, als hij nood had, en hem hongerde, en dengenen, die met hem waren?
26 Hoe hij ingegaan is in het huis Gods, ten tijde van Abjathar, den hogepriester, en de toonbroden gegeten heeft, die niemand zijn geoorloofd te eten, dan den priesteren, en ook gegeven heeft dengenen, die met hem waren?
27 En Hij zeide tot hen: De sabbat is gemaakt om den mens, niet de mens om den sabbat.

28 Zo is dan de Zoon des mensen een Heere ook van den sabbat.

3 En Hij ging wederom in de synagoge; en aldaar was een mens, hebbende een verdorde hand.

2 En zij namen Hem waar, of Hij op den sabbat hem genezen zou, opdat zij Hem beschuldigen mochten.

3 En Hij zeide tot den mens, die de verdorde hand had: Sta op in het midden.

4 En Hij zeide tot hen: Is het geoorloofd op sabbatdagen goed te doen, of kwaad te doen, een mens te behouden, of te doden? En zij zwegen stil.

5 En als Hij hen met toorn rondom aangezien had, meteen bedroefd zijnde over de verharding van hun hart, zeide Hij tot den mens: Strek uw hand uit. En hij strekte ze uit; en zijn hand werd hersteld, gezond gelijk de andere.

6 En de Farizeen, uitgegaan zijnde, hebben terstond met de Herodianen te zamen raad gehouden tegen Hem, hoe zij Hem zouden doden.

7 En Jezus vertrok met Zijn discipelen naar de zee; en Hem volgde een grote menigte van Galilea, en van Judea.

8 En van Jeruzalem, en van Idumea, en van over de Jordaan; en die van omtrent Tyrus en Sidon, een grote menigte, gehoord hebbende, hoe grote dingen Hij deed, kwamen tot Hem.

9 En Hij zeide tot Zijn discipelen, dat een scheepje steeds omtrent Hem blijven zou, om der schare wil, opdat zij Hem niet zouden verdringen.

10 Want Hij had er velen genezen, alzo dat Hem al degenen, die enige kwalen hadden, overvielen, opdat zij Hem mochten aanraken.

11 En de onreine geesten, als zij Hem zagen, vielen voor Hem neder en riepen, zeggende: Gij zijt de Zone Gods.

12 En Hij gebood hun scherpelijk dat zij Hem niet zouden openbaar maken.

13 En Hij klom op den berg, en riep tot Zich, die Hij wilde; en zij kwamen tot Hem.

14 En Hij stelde er twaalf, opdat zij met Hem zouden zijn, en opdat Hij dezelve zou uitzenden om te prediken;

15 En om macht te hebben, de ziekten te genezen, en de duivelen uit te werpen.

16 En Simon gaf Hij den toe naam Petrus;

17 En Jakobus, den zoon van Zebedeus, en Johannes, den broeder van Jakobus; en gaf hun toe namen, Boanerges, hetwelk is, zonen des donders;

18 En Andreas, en Filippus, en Bartholomeus, en Mattheus, en Thomas, en Jakobus, den zoon van Alfeus, en Thaddeus, en Simon Kananites,

19 En Judas Iskariot, die Hem ook verraden heeft.

20 En zij kwamen in huis; en
daar vergaderde wederom en
schare, alzo dat zij ook zelfs
niet konden brood eten.
21 En als degenen, die Hem
bestonden, dit hoorden, gingen
zij uit, om Hem vast te houden;
want zij zeiden: Hij is buiten
Zijn zinnen.
22 En de Schriftgeleerden,
die van Jeruzalem afgekomen
waren, zeiden: Hij heeft
Beelzebul, en door den overste
der duivelen werpt Hij de
duivelen uit.
23 En hen tot Zich geroepen
hebbende, zeide Hij tot hen in
gelijkenissen: Hoe kan de satan
den satan uitwerpen?
24 En indien een koninkrijk
tegen zichzelf verdeeld is,
zo kan dat koninkrijk niet
bestaan.
25 En indien een huis tegen
zichzelf verdeeld is, zo kan dat
huis niet bestaan.
26 En indien de satan tegen
zichzelven opstaat, en verdeeld
is, zo kan hij niet bestaan, maar
heeft een einde.
27 Er kan niemand in het
huis eens sterken ingaan en
zijn vaten ontroven, indien hij
niet eerst den sterke bindt; en
alsdan zal hij zijn huis beroven.
28 Voorwaar, Ik zeg u, dat
al de zonden den kinderen
der mensen zullen vergeven
worden, en allerlei lasteringen,
waarmede zij zullen gelasterd
hebben;
29 Maar zo wie zal gelasterd
hebben tegen den Heiligen
Geest, die heeft geen vergeving
in der eeuwigheid, maar hij
is schuldig des eeuwigen
oordeels.
30 Want zij zeiden: Hij heeft
een onreinen geest.
31 Zo kwamen dan Zijn
broeders en Zijn moeder; en
buiten staande, zonden zij tot
Hem, en riepen Hem.
32 En de schare zat rondom
Hem; en zij zeiden tot Hem:
Zie, Uw moeder en Uw
broeders daar buiten zoeken U.
33 En Hij antwoordde hun,
zeggende: Wie is Mijn moeder,
of Mijn broeders?
34 En rondom overzien
hebbende, die om Hem zaten,
zeide Hij: Ziet, Mijn moeder en
Mijn broeders.
35 Want zo wie den wil van
God doet, die is Mijn broeder,
en Mijn zuster, en moeder.

4 En Hij begon wederom te
leren omtrent de zee; en er
vergaderde een grote schare bij
Hem, alzo dat Hij, in het schip
gegaan zijnde, nederzat op de
zee; en de gehele schare was op
het land aan de zee.
2 En Hij leerde hun veel
dingen door gelijkenissen, en
Hij zeide in Zijn lering tot hen:
3 Hoort toe: ziet, een zaaier
ging uit om te zaaien.
4 En het geschiedde in het
zaaien, dat het ene deel zaads
viel bij den weg; en de vogelen
des hemels kwamen, en aten
het op.
5 En het andere viel op het
steenachtige, waar het niet veel
aarde had; en het ging terstond

op, omdat het geen diepte van
aarde had.
6 Maar als de zon opgegaan
was, zo is het verbrand
geworden, en omdat het geen
wortel had, zo is het verdord.
7 En het andere viel in de
doornen, en de doornen wiesen
op, en verstikten hetzelve, en
het gaf geen vrucht.
8 En het andere viel in de
goede aarde, en gaf vrucht,
die opging en wies; en het
ene droeg dertig voud, en het
andere zestig voud, en het
andere honderd voud.
9 En Hij zeide tot hen: Wie
oren heeft om te horen, die
hore.
10 En als Hij nu alleen was,
vraagden Hem degenen, die
omtrent Hem waren, met de
twaalven, naar de gelijkenis.
11 En Hij zeide tot hen:
Het is u gegeven te verstaan
de verborgenheid van het
Koninkrijk Gods; maar
dengenen, die buiten zijn,
geschieden al deze dingen door
gelijkenissen;
12 Opdat zij ziende zien, en
niet bemerken, en horende
horen, en niet verstaan; opdat
zij zich niet te eniger tijd,
bekeren en hun de zonden
vergeven worden.
13 En Hij zeide tot hen: Weet
gij deze gelijkenis niet, en
hoe zult gij al de gelijkenissen
verstaan?
14 De zaaier is, die het Woord
zaait.
15 En dezen zijn, die bij den
weg bezaaid worden, waarin
het Woord gezaaid wordt; en
als zij het gehoord hebben,
zo komt de satan terstond, en
neemt het Woord weg, hetwelk
in hun harten gezaaid was.
16 En dezen zijn desgelijks,
die op de steenachtige plaatsen
bezaaid worden; welke, als zij
het Woord gehoord hebben,
terstond hetzelve met vreugde
ontvangen;
17 En hebben geen wortel in
zichzelven, maar zijn voor een
tijd; daarna, als verdrukking
of vervolging komt om des
Woords wil, zo worden zij
terstond geergerd.
18 En dezen zijn, die in de
doornen bezaaid worden,
namelijk degenen, die het
Woord horen;
19 En de zorgvuldigheden
dezer wereld, en de
verleiding des rijkdoms en
de begeerlijkheden omtrent
de andere dingen, inkomende,
verstikken het Woord, en het
wordt onvruchtbaar.
20 En dezen zijn, die in de
goede aarde bezaaid zijn,
welke het Woord horen
en aannemen, en dragen
vruchten, het ene dertig voud,
en het andere zestig voud, en
het andere honderd voud.
21 En Hij zeide tot hen: Komt
ook de kaars, opdat zij onder
de koornmaat of onder het
bed gezet worde? Is het niet,
opdat zij op den kandelaar
gezet worde?
22 Want er is niets verborgen,
dat niet geopenbaard zal
worden; en er is niets geschied,

om verborgen te zijn, maar opdat het in het openbaar zou komen.
23 Zo iemand oren heeft om te horen, die hore.
24 En Hij zeide tot hen: Ziet, wat gij hoort. Met wat maat gij meet, zal u gemeten worden, en u, die hoort, zal meer toegelegd worden.
25 Want zo wie heeft, dien zal gegeven worden; en wie niet heeft, van dien zal genomen worden, ook dat hij heeft.
26 En Hij zeide: Alzo is het Koninkrijk Gods, gelijk of een mens het zaad in de aarde wierp;
27 En voorts sliep, en opstond, nacht en dag; en het zaad uitsproot en lang werd, dat hij zelf niet wist, hoe.
28 Want de aarde brengt van zelve vruchten voort: eerst het kruid, daarna de aar, daarna het volle koren in de aar.
29 En als de vrucht zich voordoet, terstond zendt hij de sikkel daarin, omdat de oogst daar is.
30 En Hij zeide: Waarbij zullen wij het Koninkrijk Gods vergelijken, of met wat gelijkenis zullen wij hetzelve vergelijken?
31 Namelijk bij een mosterdzaad, hetwelk, wanneer het in de aarde gezaaid wordt, het minste is van al de zaden, die op de aarde zijn.
32 En wanneer het gezaaid is, gaat het op, en wordt het meeste van al de moeskruiden, en maakt grote takken, alzo dat de vogelen des hemels onder zijn schaduw kunnen nestelen.
33 En door vele zulke gelijkenissen sprak Hij tot hen het Woord, naardat zij het horen konden.
34 En zonder gelijkenis sprak Hij tot hen niet; maar Hij verklaarde alles Zijn discipelen in het bijzonder.
35 En op denzelfden dag, als het nu avond geworden was, zeide Hij tot hen: Laat ons overvaren aan de andere zijde.
36 En zij, de schare gelaten hebbende, namen Hem mede, gelijk Hij in het schip was; en er waren nog andere scheepjes met Hem.
37 En er werd een grote storm van wind, en de baren sloegen over in het schip, alzo dat het nu vol werd.
38 En Hij was in het achterschip, slapende op een oorkussen; en zij wekten Hem op, en zeiden tot Hem: Meester, bekommert het U niet, dat wij vergaan?
39 En Hij opgewekt zijnde, bestrafte den wind, en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen, en er werd grote stilte.
40 En Hij zeide tot hen: Wat zijt gij zo vreesachtig? Hoe hebt gij geen geloof?
41 En zij vreesden met grote vreze, en zeiden tot elkander: Wie is toch Deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?

5 En zij kwamen over op de
andere zijde der zee, in het
land der Gadarenen.
2 En zo Hij uit het schip
gegaan was, terstond
ontmoette Hem, uit de graven,
een mens met een onreinen
geest;
3 Dewelke zijn woning in de
graven had, en niemand kon
hem binden, ook zelfs niet met
ketenen.
4 Want hij was menigmaal
met boeien en ketenen
gebonden geweest, en de
ketenen waren van hem in
stukken getrokken, en de
boeien verbrijzeld, en niemand
was machtig om hem te
temmen.
5 En hij was altijd, nacht en
dag, op de bergen en in de
graven, roepende en slaande
zichzelven met stenen.
6 Als hij nu Jezus van verre
zag, liep hij toe, en aanbad
Hem.
7 En met een grote stem
roepende, zeide hij: Wat heb
ik met U te doen, Jezus, Gij
Zone Gods, des Allerhoogsten?
Ik bezweer U bij God, dat Gij
mij niet pijnigt!
8 (Want Hij zeide tot hem: Gij
onreine geest, ga uit van den
mens!)
9 En Hij vraagde hem:
Welke is uw naam? En hij
antwoordde, zeggende: Mijn
naam is Legio; want wij zijn
velen.
10 En hij bad Hem zeer, dat
Hij hen buiten het land niet
wegzond.
11 En aldaar aan de bergen
was een grote kudde zwijnen,
weidende.
12 En al de duivelen baden
Hem, zeggende: Zend ons
in die zwijnen, opdat wij in
dezelve mogen varen.
13 En Jezus liet het hun
terstond toe. En de onreine
geesten, uitgevaren zijnde,
voeren in de zwijnen; en de
kudde stortte van de steilte
af in de zee (daar waren er
nu omtrent twee duizend), en
versmoorden in de zee.
14 En die de zwijnen weidden
zijn gevlucht, en boodschapten
zulks in de stad en op het land.
En zij gingen uit, om te zien,
wat het was, dat er geschied
was.
15 En zij kwamen tot Jezus, en
zagen den bezetene zittende,
en gekleed, en wel bij zijn
verstand, namelijk die het
legioen gehad had, en zij
werden bevreesd.
16 En die het gezien hadden,
vertelden hun, wat den
bezetene geschied was, en ook
van de zwijnen.
17 En zij begonnen Hem
te bidden, dat Hij van hun
landpalen wegging.
18 En als Hij in het schip ging,
bad Hem degene, die bezeten
was geweest, dat hij met Hem
mocht zijn.
19 Doch Jezus liet hem dat
niet toe, maar zeide tot hem:
Ga heen naar uw huis tot de
uwen, en boodschap hun, wat
grote dingen u de Heere gedaan
heeft, en hoe Hij Zich uwer

ontfermd heeft.
20 En hij ging heen, en begon
te verkondigen in het land van
Dekapolis, wat grote dingen
hem Jezus gedaan had; en zij
verwonderden zich allen.
21 En als Jezus wederom in
het schip overgevaren was aan
de andere zijde, vergaderde een
grote schare bij Hem; en Hij
was bij de zee.
22 En ziet, er kwam een van
de oversten der synagoge, met
name Jaïrus; en Hem ziende,
viel hij aan Zijn voeten,
23 En bad Hem zeer,
zeggende: Mijn dochtertje
is in haar uiterste; ik bid U,
dat Gij komt en de handen op
haar legt, opdat zij behouden
worde, en zij zal leven.
24 En Hij ging met hem; en
een grote schare volgde Hem,
en zij verdrongen Hem.
25 En een zekere vrouw, die
twaalf jaren den vloed des
bloeds gehad had,
26 En veel geleden had van
vele medicijnmeesters, en al
het hare daaraan ten koste
gelegd en geen baat gevonden
had, maar met welke het
veeleer erger geworden was;
27 Deze van Jezus horende,
kwam onder de schare van
achteren, en raakte Zijn kleed
aan.
28 Want zij zeide: Indien
ik maar Zijn klederen mag
aanraken, zal ik gezond
worden.
29 En terstond is de fontein
haars bloeds opgedroogd, en zij
gevoelde aan haar lichaam, dat
zij van die kwaal genezen was.
30 En terstond Jezus,
bekennende in Zichzelven de
kracht, die van Hem uitgegaan
was, keerde Zich om in de
schare, en zeide: Wie heeft
Mijn klederen aangeraakt?
31 En Zijn discipelen zeiden
tot Hem: Gij ziet, dat de schare
U verdringt, en zegt Gij: Wie
heeft Mij aangeraakt?
32 En Hij zag rondom om haar
te zien, die dat gedaan had.
33 En de vrouw, vrezende en
bevende, wetende, wat aan
haar geschied was, kwam en
viel voor Hem neder, en zeide
Hem al de waarheid.
34 En Hij zeide tot haar:
Dochter, uw geloof heeft u
behouden; ga heen in vrede,
en zijt genezen van deze uw
kwaal.
35 Terwijl Hij nog sprak,
kwamen enigen van het huis
des oversten der synagoge,
zeggende: Uw dochter is
gestorven; wat zijt gij den
Meester nog moeilijk?
36 En Jezus, terstond gehoord
hebbende het woord, dat er
gesproken werd, zeide tot den
overste der synagoge: Vrees
niet; geloof alleenlijk.
37 En Hij liet niemand toe
Hem te volgen, dan Petrus,
en Jakobus, en Johannes, den
broeder van Jakobus;
38 En kwam in het huis des
oversten der synagoge; en zag
de beroerte en degenen, die
zeer weenden en huilden.
39 En ingegaan zijnde, zeide
Hij tot hen: Wat maakt gij

beroerte, en wat weent gij? Het
kind is niet gestorven, maar het
slaapt.
40 En zij belachten Hem;
maar Hij, als Hij hen allen
had uitgedreven, nam bij Zich
den vader en de moeder des
kinds, en degenen die met
Hem waren, en ging binnen,
waar het kind lag.
41 En Hij vatte de hand
des kinds, en zeide tot haar:
Talitha kumi! hetwelk is, zijnde
overgezet: Gij dochtertje (Ik
zeg u), sta op.
42 En terstond stond het
dochtertje op, en wandelde;
want het was twaalf jaren oud;
en zij ontzetten zich met grote
ontzetting.
43 En Hij gebood hun zeer,
dat niemand datzelve zou
weten; en zeide, dat men haar
zou te eten geven.

6 En Hij ging van daar
weg, en kwam in Zijn
vaderland, en Zijn discipelen
volgden Hem.
2 En als het sabbat geworden
was, begon Hij in de synagoge
te leren; en velen, die Hem
hoorden, ontzetten zich,
zeggende: Van waar komen
Dezen deze dingen, en wat
wijsheid is dit, die Hem
gegeven is, dat ook zulke
krachten door Zijn handen
geschieden?
3 Is deze niet de timmerman,
de zoon van Maria, en de
broeder van Jakobus en Joses,
en van Judas en Simon, en
zijn Zijn zusters niet hier bij
ons? En zij werden aan Hem
geergerd.
4 En Jezus zeide tot hen: Een
profeet is niet ongeeerd dan in
zijn vaderland en onder zijn
magen, en in zijn huis.
5 En Hij kon aldaar geen
kracht doen; dan Hij legde
weinigen zieken de handen op,
en genas hen.
6 En Hij verwonderde Zich
over hun ongeloof, en omging
de vlekken daar rondom,
lerende.
7 En Hij riep tot Zich de
twaalven, en begon hen uit te
zenden twee en twee, en gaf
hun macht over de onreine
geesten.
8 En Hij gebood hun, dat zij
niets zouden nemen tot den
weg, dan alleenlijk een staf,
geen male, geen brood, geen
geld in den gordel;
9 Maar dat zij schoenzolen
zouden aanbinden, en met geen
twee rokken gekleed zijn.
10 En Hij zeide tot hen: Zo
waar gij in een huis zult ingaan,
blijft daar, totdat gij van daar
uitgaat.
11 En zo wie u niet zullen
ontvangen, noch u horen,
vertrekkende van daar, schudt
het stof af, dat onder aan
uw voeten is, hun tot een
getuigenis. Voorwaar zeg Ik
u: Het zal Sodom en Gomorra
verdragelijker zijn in den dag
des oordeels dan dezelve stad.
12 En uitgegaan zijnde,
predikten zij, dat zij zich
zouden bekeren.

13 En zij wierpen vele
duivelen uit, en zalfden vele
kranken met olie, en maakten
hen gezond.
14 En de koning Herodes
hoorde het (want Zijn Naam
was openbaar geworden),
en zeide: Johannes, die daar
doopte, is van de doden
opgewekt, en daarom werken
die krachten in Hem.
15 Anderen zeiden: Hij is
Elias; en anderen zeiden: Hij
is een profeet, of als een der
profeten.
16 Maar als het Herodes
hoorde, zeide hij: Deze is
Johannes, dien ik onthoofd
heb; die is van de doden
opgewekt.
17 Want dezelve Herodes,
enigen uitgezonden hebbende,
had Johannes gevangen
genomen, en hem in de
gevangenis gebonden, uit
oorzaak van Herodias, de
huisvrouw van zijn broeder
Filippus, omdat hij haar
getrouwd had.
18 Want Johannes zeide
tot Herodes: Het is u niet
geoorloofd de huisvrouw uws
broeders te hebben.
19 En Herodias legde op hem
toe; en wilde hem doden, en
kon niet;
20 Want Herodes vreesde
Johannes, wetende, dat hij een
rechtvaardig en heilig man
was, en hield hem in waarde;
en als hij hem hoorde, deed hij
vele dingen, en hoorde hem
gaarne.
21 En als er een welgelegen
dag gekomen was, toen
Herodes, op den dag zijner
geboorte, een maaltijd
aanrichtte, voor zijn groten, en
de oversten over duizend, en
de voornaamsten van Galilea;
22 En als de dochter van
dezelve Herodias inkwam,
en danste, en Herodes en
dengenen die mede aanzaten,
behaagde, zo zeide de koning
tot het dochtertje: Eis van mij,
wat gij ook wilt, en ik zal het u
geven.
23 En hij zwoer haar: Zo wat
gij van mij zult eisen, zal ik u
geven, ook tot de helft mijns
koninkrijks!
24 En zij, uitgegaan zijnde,
zeide tot haar moeder: Wat zal
ik eisen? En die zeide: Het
hoofd van Johannes den Doper.
25 En zij, terstond met haast
ingaande tot den koning, heeft
het geeist, zeggende: Ik wil,
dat gij mij nu terstond, in een
schotel, geeft het hoofd van
Johannes den Doper.
26 En de koning, zeer
bedroefd geworden zijnde,
nochtans om de eden, en
degenen, die mede aanzaten,
wilde hij haar hetzelve niet
afslaan.
27 En de koning zond terstond
een scherprechter, en gebood
zijn hoofd te brengen. Deze nu
ging heen, en onthoofdde hem
in de gevangenis;
28 En bracht zijn hoofd in
een schotel, en gaf hetzelve het
dochtertje, en het dochtertje
gaf hetzelve harer moeder.

29 En als zijn discipelen dit
hoorden, gingen zij en namen
zijn dood lichaam weg, en
legden dat in een graf.
30 En de apostelen
kwamen weder tot Jezus,
en boodschapten Hem alles,
beide wat zij gedaan hadden,
en wat zij geleerd hadden.
31 En Hij zeide tot hen: Komt
gijlieden in een woeste plaats
hier alleen, en rust een weinig;
want er waren velen, die
kwamen en die gingen, en zij
hadden zelfs geen gelegen tijd
om te eten.
32 En zij vertrokken in een
schip, naar een woeste plaats,
alleen.
33 En de scharen zagen hen
heenvaren, en velen werden
Hem kennende, en liepen
gezamenlijk te voet van alle
steden derwaarts, en kwamen
hun voor, en gingen samen tot
Hem.
34 En Jezus, uitgaande, zag
een grote schare, en werd
innerlijk met ontferming
bewogen over hen; want zij
waren als schapen, die geen
herder hebben; en Hij begon
hun vele dingen te leren.
35 En als het nu laat op den
dag geworden was, kwamen
Zijn discipelen tot Hem, en
zeiden: Deze plaats is woest, en
het is nu laat op den dag;
36 Laat ze van U, opdat zij
heengaan in de omliggende
dorpen en vlekken, en broden
voor zichzelven mogen kopen;
want zij hebben niet, wat zij
eten zullen.
37 Maar Hij, antwoordende,
zeide tot hen: Geeft gij hun te
eten. En zij zeiden tot Hem:
Zullen wij heengaan, en kopen
voor tweehonderd penningen
brood, en hun te eten geven?
38 En Hij zeide tot hen:
Hoeveel broden hebt gij? Gaat
heen en beziet het. En toen zij
het vernomen hadden, zeiden
zij: Vijf, en twee vissen.
39 En Hij gebood hun,
dat zij hen allen zouden
doen nederzitten bij
waardschappen, op het groene
gras.
40 En zij zaten neder in
gedeelten bij honderd te
zamen, en bij vijftig te zamen.
41 En als Hij de vijf broden en
de twee vissen genomen had,
zag Hij op naar den hemel,
zegende en brak de broden, en
gaf ze Zijn discipelen, opdat zij
ze hun zouden voorleggen, en
de twee vissen deelde Hij voor
allen.
42 En zij aten allen, en zijn
verzadigd geworden.
43 En zij namen op twaalf
volle korven brokken, en van
de vissen.
44 En die daar de broden
gegeten hadden, waren
omtrent vijf duizend mannen.
45 En terstond dwong Hij Zijn
discipelen in het schip te gaan,
en voor henen te varen aan
de andere zijde tegen over
Bethsaida, terwijl Hij de schare
van Zich zou laten.
46 En als Hij aan dezelve hun
afscheid gegeven had, ging Hij
op den berg om te bidden.

47 En als het nu avond was geworden, zo was het schip in het midden van de zee, en Hij was alleen op het land.
48 En Hij zag, dat zij zich zeer pijnigden, om het schip voort te krijgen; want de wind was hun tegen; en omtrent de vierde wake des nachts, kwam Hij tot hen, wandelende op de zee, en wilde hen voorbijgaan.
49 En zij, ziende Hem wandelen op de zee, meenden, dat het een spooksel was, en schreeuwden zeer;
50 Want zij zagen Hem allen, en werden ontroerd; en terstond sprak Hij met hen, en zeide tot hen: Zijt welgemoed, Ik ben het; vreest niet.
51 En Hij klom tot hen in het schip, en de wind stilde; en zij ontzetten zich bovenmate zeer in zichzelven, en waren verwonderd.
52 Want zij hadden niet gelet op het wonder der broden; want hun hart was verhard.
53 En als zij overgevaren waren, kwamen zij in het land Gennesareth, en havenden aldaar.
54 En als zij uit het schip gegaan waren, terstond werden zij Hem kennende.
55 En het gehele omliggende land doorlopende, begonnen zij op beddekens degenen, die kwalijk gesteld waren, om te dragen, ter plaatse, waar zij hoorden dat Hij was.
56 En zo waar Hij kwam, in vlekken, of steden, of dorpen, daar legden zij de kranken op de markten, en baden Hem, dat zij maar den zoom Zijns kleeds aanraken mochten; en zovelen, als er Hem aanraakten, werden gezond.

7 En tot Hem vergaderden de Farizeen, en sommigen der Schriftgeleerden, die van Jeruzalem gekomen waren;
2 En ziende, dat sommigen van Zijn discipelen met onreine, dat is, met ongewassen handen brood aten, berispten zij hen.
3 Want de Farizeen en al de Joden eten niet, tenzij dat zij eerst de handen dikmaals wassen, houdende de inzettingen der ouden.
4 En van de markt komende, eten zij niet, tenzij dat zij eerst gewassen zijn. En vele andere dingen zijn er, die zij aangenomen hebben te houden, als namelijk de wassingen der drinkbekers, en kannen, en koperen vaten, en bedden.
5 Daarna vraagden Hem de Farizeen en de Schriftgeleerden: Waarom wandelen Uw discipelen niet naar de inzetting der ouden, maar eten het brood met ongewassen handen?
6 Maar Hij antwoordde en zeide tot hen: Wel heeft Jesaja, van u, geveinsden, geprofeteerd, gelijk geschreven is: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij.

7 Doch tevergeefs eren zij
Mij, lerende leringen, die
geboden zijn der mensen;
8 Want, nalatende het gebod
Gods, houdt gij de inzettingen
der mensen, als namelijk
wassingen der kannen en
drinkbekers; en andere
dergelijke dingen doet gij vele.
9 En Hij zeide tot hen: Gij
doet zeker Gods gebod wel te
niet, opdat gij uw inzettingen
zoudt onderhouden.
10 Want Mozes heeft gezegd:
Eer uw vader en uw moeder;
en: wie vader of moeder vloekt,
die zal den dood sterven.
11 Maar gijlieden zegt: Zo een
mens tot vader of moeder zegt:
Het is korban (dat is te zeggen,
een gave), zo wat u van mij zou
kunnen ten nutte komen, die
voldoet.
12 En gij laat hem niet meer
toe, iets aan zijn vader of zijn
moeder te doen;
13 Makende alzo Gods woord
krachteloos door uw inzetting,
die gij ingezet hebt; en vele
dergelijke dingen doet gij.
14 En tot Zich de ganse schare
geroepen hebbende, zeide Hij
tot hen: Hoort Mij allen en
verstaat.
15 Er is niets van buiten
den mens in hem ingaande,
hetwelk hem kan ontreinigen;
maar de dingen, die van hem
uitgaan, die zijn het, welke den
mens ontreinigen.
16 Zo iemand oren heeft om te
horen, die hore.
17 En toen Hij van de schare
in huis gekomen was, vraagden
Hem Zijn discipelen van de
gelijkenis.
18 En Hij zeide tot hen:
Zijt ook gij alzo onwetende?
Verstaat gij niet, dat al wat
van buiten in den mens ingaat,
hem niet kan ontreinigen?
19 Want het gaat niet in zijn
hart, maar in den buik, en
gaat in de heimelijkheid uit,
reinigende al de spijzen.
20 En Hij zeide: Hetgeen
uitgaat uit den mens, dat
ontreinigt den mens.
21 Want van binnen uit het
hart der mensen komen voort
kwade gedachten, overspelen,
hoererijen, doodslagen,
22 Dieverijen, gierigheden,
boosheden, bedrog,
ontuchtigheid, een boos
oog, lastering, hovaardij,
onverstand.
23 Al deze boze dingen
komen voort van binnen, en
ontreinigen den mens.
24 En van daar opstaande,
ging Hij weg naar de landpalen
van Tyrus en Sidon; en in een
huis gegaan zijnde, wilde Hij
niet, dat het iemand wist,
en Hij kon nochtans niet
verborgen zijn.
25 Want een vrouw, welker
dochtertje een onreinen
geest had, van Hem gehoord
hebbende, kwam en viel neder
aan Zijn voeten.
26 Deze nu was een Griekse
vrouw, van geboorte uit
Syro-Fenicie; en zij bad Hem,
dat Hij den duivel uitwierp uit
haar dochter.

27 Maar Jezus zeide tot
haar: Laat eerst de kinderen
verzadigd worden; want het
is niet betamelijk dat men het
brood der kinderen neme, en
den hondekens voor werpe.
28 Maar zij antwoordde en
zeide tot Hem: Ja, Heere, doch
ook de hondekens eten onder
de tafel van de kruimkens der
kinderen.
29 En Hij zeide tot haar: Om
dezes woords wil ga heen,
de duivel is uit uw dochter
uitgevaren.
30 En als zij in haar huis
kwam, vond zij, dat de duivel
uitgevaren was, en de dochter
liggende op het bed.
31 En Hij wederom
weggegaan zijnde van de
landpalen van Tyrus en Sidon,
kwam aan de zee van Galilea,
door het midden der landpalen
van Dekapolis.
32 En zij brachten tot Hem
een dove, die zwaarlijk sprak,
en baden Hem, dat Hij de hand
op hem legde.
33 En hem van de schare
alleen genomen hebbende, stak
Hij Zijn vingeren in zijn oren,
en gespogen hebbende, raakte
Hij zijn tong aan;
34 En opwaarts ziende naar
den hemel, zuchtte Hij, en
zeide tot hem: Effatha! dat is:
wordt geopend!
35 En terstond werden zijn
oren geopend, en de band
zijner tong werd los, en hij
sprak recht.
36 En Hij gebood hunlieden,
dat zij het niemand zeggen
zouden; maar wat Hij hun ook
gebood, zo verkondigden zij
het des te meer.
37 En zij ontzetten zich
bovenmate zeer, zeggende: Hij
heeft alles wel gedaan, en Hij
maakt, dat de doven horen, en
de stommen spreken.

8 In dezelfde dagen, als er
een geheel grote schare
was, en zij niets hadden wat
zij eten zouden, riep Jezus Zijn
discipelen tot Zich, en zeide tot
hen:
2 Ik word innerlijk met
ontferming bewogen over
de schare; want zij zijn nu
drie dagen bij Mij gebleven,
en hebben niet, wat zij eten
zouden.
3 En indien Ik hen nuchteren
naar hun huis laat gaan,
zo zullen zij op den weg
bezwijken; want sommigen
van hen komen van verre.
4 En Zijn discipelen
antwoordden Hem: Van
waar zal iemand dezen met
broden hier in de woestijn
kunnen verzadigen?
5 En Hij vraagde hun:
Hoeveel broden hebt gij? En
zij zeiden: Zeven.
6 En Hij gebood de schare
neder te zitten op de aarde, en
Hij nam de zeven broden, en
gedankt hebbende, brak Hij ze,
en gaf ze Zijn discipelen, opdat
zij ze zouden voorleggen; en zij
legden ze de schare voor.
7 En zij hadden weinige
visjes; en als Hij gezegend
had, zeide Hij, dat zij ook die

zouden voorleggen.
8 En zij hebben gegeten, en
zijn verzadigd geworden, en
zij namen het overschot der
brokken op, zeven manden.
9 Die nu gegeten hadden,
waren omtrent vier duizend;
en Hij liet hen gaan.
10 En terstond in het schip
gegaan zijnde met Zijn
discipelen, is Hij gekomen in
de delen van Dalmanutha.
11 En de Farizeen gingen
uit, en begonnen met Hem te
twisten, begerende van Hem
een teken van den hemel, Hem
verzoekende.
12 En Hij, zwaarlijk
zuchtende in Zijn geest,
zeide: Wat begeert dit geslacht
een teken? Voorwaar, Ik zeg u:
Zo aan dit geslacht een teken
gegeven zal worden!
13 En Hij verliet hen, en
wederom in het schip gegaan
zijnde, voer Hij weg naar de
andere zijde.
14 En Zijn discipelen hadden
vergeten brood mede te nemen,
en hadden niet dan een brood
met zich in het schip.
15 En Hij gebood hun,
zeggende: Ziet toe, wacht u van
den zuurdesem der Farizeen,
en van den zuurdesem van
Herodes.
16 En zij overlegden onder
elkander, zeggende: Het is,
omdat wij geen broden hebben.
17 En Jezus, dat bekennende,
zeide tot hen: Wat overlegt
gij, dat gij geen broden hebt?
Bemerkt gij nog niet, en
verstaat gij niet, hebt gij nog
uw verharde hart?
18 Ogen hebbende, ziet gij
niet? En oren hebbende, hoort
gij niet?
19 En gedenkt gij niet, toen
Ik de vijf broden brak onder de
vijf duizend mannen, hoeveel
volle korven met brokken gij
opnaamt? Zij zeiden Hem:
Twaalf.
20 En toen Ik de zeven brak
onder de vier duizend mannen,
hoeveel volle manden met
brokken gij opnaamt? En zij
zeiden: Zeven.
21 En Hij zeide tot hen: Hoe
verstaat gij niet?
22 En Hij kwam te Bethsaida;
en zij brachten tot Hem een
blinde, en baden Hem, dat Hij
hem aanraakte.
23 En de hand des blinden
genomen hebbende, leidde Hij
hem uit buiten het vlek, en
spoog in zijn ogen, en legde
de handen op hem, en vraagde
hem, of hij iets zag.
24 En hij, opziende, zeide: Ik
zie de mensen, want ik zie hen,
als bomen, wandelen.
25 Daarna legde Hij de
handen wederom op zijn ogen,
en deed hem opzien. En hij
werd hersteld, en zag hen allen
ver en klaar.
26 En Hij zond hem naar zijn
huis, zeggende: Ga niet in het
vlek, en zeg het niemand in het
vlek.
27 En Jezus ging uit en Zijn
discipelen naar de vlekken van
Cesarea Filippi. En op den weg
vraagde Hij Zijn discipelen,
zeggende tot hen: Wie zeggen

de mensen, dat Ik ben?
28 En zij antwoordden:
Johannes de Doper; en
anderen: Elias; en anderen:
Een van de profeten.
29 En Hij zeide tot hen: Maar
gijlieden, wie zegt gij dat Ik
ben? En Petrus, antwoordende,
zeide tot Hem: Gij zijt de
Christus.
30 En Hij gebood hun
scherpelijk, dat zij het niemand
zouden zeggen van Hem.
31 En Hij begon hun te
leren, dat de Zoon des
mensen veel moest lijden,
en verworpen worden van de
ouderlingen, en overpriesters,
en Schriftgeleerden, en gedood
worden, en na drie dagen
wederom opstaan.
32 En dit woord sprak Hij
vrij uit; en Petrus, Hem tot
zich genomen hebbende, begon
Hem te bestraffen;
33 Maar Hij, Zich omkerende,
en Zijn discipelen aanziende,
bestrafte Petrus, zeggende: Ga
heen, achter Mijn, satanas,
want gij verzint niet de dingen,
die Gods zijn, maar die der
mensen zijn.
34 En tot Zich geroepen
hebbende de schare met Zijn
discipelen, zeide Hij tot hen:
Zo wie achter Mij wil komen,
die verloochene zichzelven, en
neme zijn kruis op, en volge
Mij.
35 Want zo wie zijn leven
zal willen behouden, die zal
hetzelve verliezen; maar zo
wie zijn leven zal verliezen,
om Mijnentwil, en om des
Evangelies wil, die zal hetzelve
behouden.
36 Want wat zou het den
mens baten zo hij de gehele
wereld won, en zijner ziele
schade leed?
37 Of wat zal een mens geven,
tot lossing van zijn ziel?
38 Want zo wie zich Mijns en
Mijner woorden zal geschaamd
hebben, in dit overspelig en
zondig geslacht, diens zal
Zich de Zoon des mensen ook
schamen, wanneer Hij zal
komen in de heerlijkheid Zijns
Vaders, met de heilige engelen.

9 En Hij zeide tot hen:
Voorwaar, Ik zeg u, dat er
sommigen zijn van degenen,
die hier staan, die den dood
niet zullen smaken, totdat zij
zullen hebben gezien, dat het
Koninkrijk Gods met kracht
gekomen is.
2 En na zes dagen nam Jezus
met Zich Petrus, en Jakobus,
en Johannes, en bracht hen
op een hogen berg bezijden
alleen; en Hij werd voor hen
van gedaante veranderd.
3 En Zijn klederen werden
blinkende, zeer wit als sneeuw,
hoedanige geen voller op aarde
zo wit maken kan.
4 En van hen werd gezien
Elias met Mozes, en zij spraken
met Jezus.
5 En Petrus, antwoordende,
zeide tot Jezus: Rabbi, het is
goed, dat wij hier zijn, en laat
ons drie tabernakelen maken,
voor U een, en voor Mozes een,
en voor Elias een.

6 Want hij wist niet, wat
hij zeide; want zij waren zeer
bevreesd.
7 En er kwam een wolk,
die hen overschaduwde, en
een stem kwam uit de wolk,
zeggende: Deze is Mijn geliefde
Zoon, hoort Hem!
8 En haastelijk rondom
ziende, zagen zij niemand
meer, dan Jezus alleen bij zich.
9 En als zij van den berg
afkwamen, gebood Hij hun, dat
zij niemand verhalen zouden,
hetgeen zij gezien hadden, dan
wanneer de Zoon des mensen
uit de doden zou opgestaan
zijn.
10 En zij behielden dit woord
bij zichzelven, vragende onder
elkander, wat het was, uit de
doden opstaan.
11 En zij vraagden Hem,
zeggende: Waarom zeggen
de Schriftgeleerden, dat Elias
eerst komen moet?
12 En Hij, antwoordende,
zeide tot hen: Elias zal
wel eerst komen, en alles
wederoprichten; en het zal
geschieden, gelijk geschreven
is van den Zoon des mensen,
dat Hij veel lijden zal en
veracht worden.
13 Maar Ik zeg u, dat ook
Elias gekomen is, en zij
hebben hem gedaan al wat zij
gewild hebben, gelijk van hem
geschreven is.
14 En als Hij bij de discipelen
gekomen was, zag Hij een
grote schare rondom hen, en
enige Schriftgeleerden met hen
twistende.
15 En terstond de gehele
schare Hem ziende, werd
verbaasd, en toelopende
groetten zij Hem.
16 En Hij vraagde den
Schriftgeleerden: Wat twist gij
met dezen?
17 En een uit de schare,
antwoordende, zeide: Meester,
ik heb mijn zoon tot U
gebracht, die een stommen
geest heeft.
18 En waar hij hem ook
aangrijpt, zo scheurt hij hem,
en schuimt, en knerst met zijn
tanden, en verdort; en ik heb
Uw discipelen gezegd dat zij
hem zouden uitwerpen, en zij
hebben niet gekund.
19 En Hij antwoordden hem,
en zeide: O ongelovig geslacht,
hoe lang zal Ik nog bij ulieden
zijn, hoe lang zal Ik u nog
verdragen? Brengt hem tot Mij.
20 En zij brachten denzelven
tot Hem; en als hij Hem
zag, scheurde hem terstond
de geest; en hij vallende op
de aarde, wentelde zich al
schuimende.
21 En Hij vraagde zijn vader:
Hoe langen tijd is het, dat hem
dit overkomen is? En hij zeide:
Van zijn kindsheid af.
22 En menigmaal heeft hij
hem ook in het vuur en in het
water geworpen, om hem te
verderven; maar zo Gij iets
kunt, wees met innerlijke
ontferming over ons bewogen,
en help ons.
23 En Jezus zeide tot hem: Zo
gij kunt geloven, alle dingen
zijn mogelijk dengene, die

gelooft.
24 En terstond de vader des
kinds, roepende met tranen,
zeide: Ik geloof, Heere! kom
mijn ongelovigheid te hulp.
25 En Jezus ziende, dat de
schare gezamenlijk toeliep,
bestrafte den onreinen geest,
zeggende tot hem: Gij stomme
en dove geest! Ik beveel u, ga
uit van hem, en kom niet meer
in hem.
26 En hij, roepende en hem
zeer scheurende, ging uit; en
het kind werd als dood, alzo dat
velen zeiden, dat het gestorven
was.
27 En Jezus, hem bij de hand
grijpende, richtte hem op; en
hij stond op.
28 En als Hij in huis gegaan
was, vraagden Hem Zijn
discipelen alleen: Waarom
hebben wij hem niet kunnen
uitwerpen?
29 En Hij zeide tot hen: Dit
geslacht kan nergens door
uitgaan, dan door bidden en
vasten.
30 En van daar weggaande,
reisden zij door Galilea; en Hij
wilde niet, dat het iemand wist.
31 Want Hij leerde Zijn
discipelen, en zeide tot hen:
De Zoon des mensen zal
overgeleverd worden in de
handen der mensen, en zij
zullen Hem doden, en gedood
zijnde, zal Hij ten derden dage
wederopstaan.
32 Maar zij verstonden dat
woord niet, en zij vreesden
Hem te vragen.
33 En Hij kwam te
Kapernaum, en in het huis
gekomen zijnde, vraagde
Hij hun: Waarvan hadt gij
woorden onder elkander op
den weg?
34 Doch zij zwegen; want
zij waren onder elkander in
woorden geweest op den weg,
wie de meeste zou zijn.
35 En nedergezeten zijnde,
riep Hij de twaalven, en zeide
tot hen: Indien iemand wil de
eerste zijn, die zal de laatste
van allen zijn, en aller dienaar.
36 En nemende een kindeken,
stelde Hij dat midden onder
hen, en omving het met Zijn
armen, en zeide tot hen:
37 Zo wie een van zodanige
kinderkens zal ontvangen in
Mijn Naam, die ontvangt Mij;
en zo wie Mij zal ontvangen,
die ontvangt Mij niet, maar
Dien, Die Mij gezonden heeft.
38 En Johannes antwoordde
Hem, zeggende: Meester!
wij hebben een gezien, die
de duivelen uitwierp in Uw
Naam, welke ons niet volgt; en
wij hebben het hem verboden,
omdat hij ons niet volgt.
39 Doch Jezus zeide: Verbiedt
hem niet; want er is niemand,
die een kracht doen zal in Mijn
Naam, en haastelijk van Mij zal
kunnen kwalijk spreken.
40 Want wie tegen ons niet is,
die is voor ons.
41 Want zo wie ulieden een
beker water zal te drinken
geven in Mijn Naam, omdat
gij discipelen van Christus zijt,
voorwaar zeg Ik u, hij zal zijn

loon geenszins verliezen.
42 En zo wie een van deze
kleinen, die in Mij geloven,
ergert, het ware hem beter, dat
een molensteen om zijn hals
gedaan ware, en dat hij in de
zee geworpen ware.
43 En indien uw hand u
ergert, houwt ze af; het is u
beter verminkt tot het leven in
te gaan, dan de twee handen
hebbende, heen te gaan in de
hel, in het onuitblusselijk vuur;
44 Waar hun worm niet sterft,
en het vuur niet uitgeblust
wordt.
45 En indien uw voet u ergert,
houwt hem af; het is u beter
kreupel tot het leven in te gaan,
dan de twee voeten hebbende,
geworpen te worden in de hel,
in het onuitblusselijk vuur;
46 Waar hun worm niet sterft,
en het vuur niet uitgeblust
wordt.
47 En indien uw oog u ergert,
werpt het uit; het is u beter
maar een oog hebbende in het
Koninkrijk Gods in te gaan,
dan twee ogen hebbende, in
het helse vuur geworpen te
worden;
48 Waar hun worm niet sterft,
en het vuur niet uitgeblust
wordt.
49 Want een ieder zal met
vuur gezouten worden, en
iedere offerande zal met zout
gezouten worden.
50 Het zout is goed; maar
indien het zout onzout
wordt, waarmede zult gij dat
smakelijk maken? Hebt zout in
uzelven, en houdt vrede onder
elkander.

10 En van daar opgestaan
zijnde, ging Hij naar de
landpalen van Judea, door de
overzijde van de Jordaan; en
de scharen kwamen wederom
samen bij Hem, en gelijk Hij
gewoon was, leerde Hij hen
wederom.
2 En de Farizeen, tot Hem
komende, vraagden Hem, of
het een man geoorloofd is,
zijn vrouw te verlaten, Hem
verzoekende.
3 Maar Hij antwoordende,
zeide tot hen: Wat heeft u
Mozes geboden?
4 En zij zeiden: Mozes heeft
toegelaten een scheidbrief te
schrijven, en haar te verlaten.
5 En Jezus, antwoordende,
zeide tot hen: Vanwege de
hardigheid uwer harten
heeft hij ulieden dat gebod
geschreven.
6 Maar van het begin der
schepping heeft ze God man en
vrouw gemaakt.
7 Daarom zal een mens zijn
vader en zijn moeder verlaten,
en zal zijn vrouw aanhangen;
8 En die twee zullen tot een
vlees zijn, alzo dat zij niet meer
twee zijn, maar een vlees.
9 Hetgeen dan God
samengevoegd heeft, scheide
de mens niet.
10 En in het huis vraagden
Hem Zijn discipelen wederom
van hetzelve.
11 En Hij zeide tot hen: Zo
wie zijn vrouw verlaat, en
een andere trouwt, die doet
overspel tegen haar.

12 En indien een vrouw haar
man zal verlaten, en met een
anderen trouwen, die doet
overspel.
13 En zij brachten kinderkens
tot Hem, opdat Hij ze aanraken
zou; en de discipelen bestraften
degenen, die ze tot Hem
brachten.
14 Maar Jezus, dat ziende,
nam het zeer kwalijk, en zeide
tot hen: Laat de kinderkens
tot Mij komen, en verhindert
ze niet; want derzulken is het
Koninkrijk Gods.
15 Voorwaar zeg Ik u: Zo
wie het Koninkrijk Gods niet
ontvangt, gelijk een kindeken,
die zal in hetzelve geenszins
ingaan.
16 En Hij omving ze met Zijn
armen, en de handen op hen
gelegd hebbende, zegende Hij
dezelve.
17 En als Hij uitging op den
weg, liep een tot Hem, en voor
Hem op de knieen vallende,
vraagde Hem: Goede Meester!
wat zal ik doen, opdat ik het
eeuwige leven beerve?
18 En Jezus zeide tot hem:
Wat noemt gij Mij goed?
Niemand is goed, dan Een,
namelijk God.
19 Gij weet de geboden: Gij
zult geen overspel doen; gij zult
niet doden; gij zult niet stelen;
gij zult geen valse getuigenis
geven; gij zult niemand te kort
doen; eer uw vader en uw
moeder.
20 Doch hij, antwoordende,
zeide tot Hem: Meester! al deze
dingen heb ik onderhouden
van mijn jonkheid af.
21 En Jezus, hem aanziende,
beminde hem, en zeide tot hem:
Een ding ontbreekt u; ga heen,
verkoop alles, wat gij hebt, en
geef het den armen, en gij zult
een schat hebben in den hemel;
en kom herwaarts, neem het
kruis op, en volg Mij.
22 Maar hij, treurig geworden
zijnde over dat woord, ging
bedroefd weg; want hij had
vele goederen.
23 En Jezus rondom ziende,
zeide tot Zijn discipelen: Hoe
bezwaarlijk zullen degenen, die
goed hebben, in het Koninkrijk
Gods inkomen!
24 En de discipelen werden
verbaasd over deze Zijn
woorden. Maar Jezus,
wederom antwoordende,
zeide tot hen: Kinderen! Hoe
zwaar is het, dat degenen, die
op het goed hun betrouwen
zetten, in het Koninkrijk Gods
ingaan!
25 Het is lichter, dat een
kemel ga door het oog van een
naald, dan dat een rijke in het
Koninkrijk Gods inga.
26 En zij werden nog meer
verslagen, zeggende tot
elkander: Wie kan dan zalig
worden?
27 Doch Jezus, hen aanziende,
zeide: Bij de mensen is het
onmogelijk, maar niet bij God;
want alle dingen zijn mogelijk
bij God.
28 En Petrus begon tot Hem
te zeggen: Zie, wij hebben alles
verlaten, en zijn U gevolgd.

29 En Jezus, antwoordende,
zeide: Voorwaar zeg Ik ulieden:
Er is niemand, die verlaten
heeft huis, of broeders, of
zusters, of vader, of moeder,
of vrouw, of kinderen, of
akkers, om Mijnentwil en des
Evangelies wil,
30 Of hij ontvangt
honderdvoud, nu in dezen
tijd, huizen, en broeders,
en zusters, en moeders, en
kinderen, en akkers, met
de vervolgingen, en in de
toekomende eeuw het eeuwige
leven.
31 Maar vele eersten zullen de
laatsten zijn, en velen, die de
laatsten zijn, de eersten.
32 En zij waren op den weg,
gaande op naar Jeruzalem;
en Jezus ging voor hen; en
zij waren verbaasd, en Hem
volgende, waren zij bevreesd.
En de twaalven wederom tot
Zich nemende, begon Hij hun
te zeggen de dingen, die Hem
overkomen zouden;
33 Zeggende: Ziet, wij
gaan op naar Jeruzalem, en
de Zoon des mensen zal
den overpriesteren, en den
Schriftgeleerden overgeleverd
worden, en zij zullen Hem ter
dood veroordelen, en Hem den
heidenen overleveren;
34 En zij zullen Hem
bespotten, en Hem geselen,
en Hem bespuwen, en Hem
doden; en ten derden dage zal
Hij weder opstaan.
35 En tot Hem kwamen
Jakobus en Johannes, de zonen
van Zebedeus, zeggende:
Meester! wij wilden wel, dat
Gij ons deedt, zo wat wij
begeren zullen.
36 En Hij zeide tot hen: Wat
wilt gij, dat Ik u doe?
37 En zij zeiden tot Hem: Geef
ons, dat wij mogen zitten, de
een aan Uw rechter hand, en
de ander aan Uw linker hand in
Uw heerlijkheid.
38 Maar Jezus zeide tot hen:
Gij weet niet, wat gij begeert.
Kunt gij den drinkbeker
drinken, dien Ik drink, en met
den doop gedoopt worden,
daar Ik mede gedoopt word?
39 En zij zeiden tot Hem: Wij
kunnen. Doch Jezus zeide tot
hen: Den drinkbeker, dien Ik
drink, zult gij wel drinken, en
met den doop gedoopt worden,
daar Ik mede gedoopt word;
40 Maar het zitten tot Mijn
rechter hand en tot Mijn linker
hand staat bij Mij niet te geven;
maar het zal gegeven worden
dien het bereid is.
41 En als de andere tien dit
hoorden, begonnen zij het
van Jakobus en Johannes zeer
kwalijk te nemen.
42 Maar Jezus, het tot Zich
geroepen hebbende, zeide tot
hen: Gij weet, dat degenen,
die geacht worden oversten te
zijn der volken, heerschappij
voeren over hen, en hun groten
gebruiken macht over hen.
43 Doch alzo zal het onder u
niet zijn; maar zo wie onder u
groot zal willen worden, die zal
uw dienaar zijn.
44 En zo wie van u de eerste
zal willen worden, die zal aller

dienstknecht zijn.
45 Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen, om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.
46 En zij kwamen te Jericho. En als Hij en Zijn discipelen, en een grote schare van Jericho uitging, zat de zoon van Timeus, Bar-timeus, de blinde, aan den weg, bedelende.
47 En horende, dat het Jezus de Nazarener was, begon hij te roepen en te zeggen: Jezus, Gij Zone Davids! ontferm U mijner.
48 En velen bestraften hem, opdat hij zwijgen zou; maar hij riep zoveel temeer: Gij Zone Davids! ontferm U mijner.
49 En Jezus, stil staande, zeide, dat men hem roepen zou; en zij riepen den blinde, zeggende tot hem: Heb goeden moed; sta op; Hij roept u.
50 En hij, zijn mantel afgeworpen hebbende, stond op, en kwam tot Jezus.
51 En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Wat wilt gij, dat Ik u doen zal? En de blinde zeide tot Hem: Rabboni! dat ik ziende mag worden.
52 En Jezus zeide tot hem: Ga heen, uw geloof heeft u behouden. En terstond werd hij ziende, en volgde Jezus op den weg.

11 En toen zij Jeruzalem genaakten, te Beth-fage en Bethanie, aan den Olijfberg, zond Hij twee van Zijn discipelen uit,
2 En zeide tot hen: Gaat heen in het vlek, dat tegen u over is; en terstond als gij in hetzelve komt, zult gij vinden een veulen gebonden, op hetwelk geen mens gezeten heeft, ontbindt het, en brengt het.
3 En indien iemand tot u zegt: Waarom doet gij dat? Zo zegt, dat de Heere hetzelve van node heeft; en hij zal het terstond herwaarts zenden.
4 En zij gingen heen, en vonden het veulen gebonden bij de deur, buiten aan de wegscheiding, en zij ontbonden hetzelve.
5 En sommigen van degenen, die aldaar stonden, zeiden tot hen: Wat doet gij, dat gij het veulen ontbindt?
6 Doch zij zeiden tot hen, gelijk Jezus bevolen had; en zij lieten hen gaan.
7 En zij brachten het veulen tot Jezus, en wierpen hun klederen daarop; en Hij zat op hetzelve.
8 En velen spreidden hun klederen op den weg, en anderen hieuwen meien van de bomen, en spreidden ze op den weg.
9 En die voorgingen en die volgden riepen, zeggende: Hosanna, gezegend is Hij, Die komt in den Naam des Heeren!
10 Gezegend zij het Koninkrijk van onzen vader David, hetwelk komt in den Naam des Heeren! Hosanna in de hoogste hemelen!

11 En Jezus kwam binnen
Jeruzalem, en in den tempel;
en als Hij alles rondom bezien
had, en het nu avondstond
was, ging Hij uit naar Bethanie
met de twaalven.
12 En des anderen daags,
als zij uit Bethanie gingen,
hongerde Hem.
13 En ziende van verre een
vijgeboom, die bladeren had,
ging Hij om te zien, of Hij
ook iets op denzelven zou
vinden; en daarbij gekomen
zijnde, vond Hij niets dan
bladeren; want het was de tijd
der vijgen niet.
14 En Jezus, antwoordende,
zeide tot denzelven: Niemand
ete enige vrucht meer van u
in der eeuwigheid! En Zijn
discipelen hoorden het.
15 En zij kwamen te
Jeruzalem; en Jezus, in den
tempel gegaan zijnde, begon
degenen, die in den tempel
verkochten en kochten, uit
te drijven; en de tafelen der
wisselaars, en de zitstoelen
dergenen, die de duiven
verkochten, keerde Hij om;
16 En liet niet toe, dat iemand
enig vat door den tempel droeg.
17 En Hij leerde, zeggende tot
hen: Is er niet geschreven: Mijn
huis zal een huis des gebeds
genaamd worden allen volken?
Maar gij hebt dat tot een kuil
der moordenaren gemaakt.
18 En de Schriftgeleerden en
de overpriesters hoorden dat,
en zochten, hoe zij Hem doden
zouden; want zij vreesden
Hem, omdat de ganse schare
ontzet was over Zijn leer.
19 En als het nu laat geworden
was, ging Hij uit buiten de stad.
20 En des morgens vroeg
voorbijgaande, zagen zij, dat
de vijgeboom verdord was, van
de wortelen af.
21 En Petrus, zulks indachtig
geworden zijnde, zeide tot
Hem: Rabbi, zie, de vijgeboom,
dien Gij vervloekt hebt, is
verdord.
22 En Jezus, antwoordende,
zeide tot hen: Hebt geloof op
God.
23 Want voorwaar zeg Ik u,
dat, zo wie tot dezen berg zal
zeggen: Word opgeheven en
in de zee geworpen; en niet
zal twijfelen in zijn hart, maar
zal geloven hetgeen hij zegt,
geschieden zal, het zal hem
geworden, zo wat hij zegt.
24 Daarom zeg Ik u: Alle
dingen, die gij biddende
begeert, gelooft, dat gij ze
ontvangen zult, en zij zullen u
geworden.
25 En wanneer gij staat om te
bidden, vergeeft, indien gij iets
hebt tegen iemand; opdat ook
uw Vader, Die in de hemelen is,
ulieden uw misdaden vergeve.
26 Maar indien gij niet
vergeeft, zo zal uw Vader,
Die in de hemelen is, ook uw
misdaden niet vergeven.
27 En zij kwamen wederom
te Jeruzalem. En als Hij in den
tempel wandelde, kwamen
tot Hem de overpriesters, en
de schriftgeleerden, en de
ouderlingen.

28 En zeiden tot Hem: Door
wat macht doet Gij deze
dingen? En wie heeft U deze
macht gegeven, dat Gij deze
dingen doen zoudt?
29 Maar Jezus, antwoordende,
zeide tot hen: Ik zal u ook een
woord vragen; antwoordt Mij
ook, en zo zal Ik u zeggen, door
wat macht Ik deze dingen doe:
30 De doop van Johannes, was
die uit den hemel, of uit de
mensen? Antwoordt Mij.
31 En zij overlegden onder
zich, zeggende: Indien wij
zeggen: Uit den hemel, zo zal
Hij zeggen: Waarom hebt gij
hem dan niet geloofd?
32 Maar indien wij zeggen:
Uit de mensen; zo vrezen wij
het volk; want zij hielden allen
van Johannes, dat hij waarlijk
een profeet was.
33 En, antwoordende, zeiden
zij tot Jezus: Wij weten het niet.
En Jezus, antwoordende, zeide
tot hen: Zo zeg Ik u ook niet,
door wat macht Ik deze dingen
doe.

12 En Hij begon door
gelijkenissen tot hen
te zeggen: Een mens plantte
een wijngaard, en zette een
tuin daarom, en groef een
wijnpersbak, en bouwde een
toren, en verhuurde dien
aan de landlieden, en reisde
buitenslands.
2 En als het de tijd was,
zond hij een dienstknecht tot
de landlieden, opdat hij van
de landlieden ontving van de
vrucht des wijngaards.
3 Maar zij namen en sloegen
hem, en zonden hem ledig
heen.
4 En hij zond wederom
een anderen dienstknecht
tot hen, en dien stenigden
zij, en wondden hem het
hoofd, en zonden hem henen,
schandelijk behandeld zijnde.
5 En wederom zond hij een
anderen, en dien doodden
zij; en vele anderen, waarvan
zij sommigen sloegen, en
sommigen doodden.
6 Als hij dan nog een zoon
had, die hem lief was, zo heeft
hij ook dien ten laatste tot hen
gezonden, zeggende: Zij zullen
immers mijn zoon ontzien.
7 Maar die landlieden zeiden
onder elkander: Deze is de
erfgenaam; komt, laat ons hem
doden, en de erfenis zal onze
zijn.
8 En zij namen en doodden
hem, en wierpen hem uit,
buiten den wijngaard.
9 Wat zal dan de heer des
wijngaards doen? Hij zal
komen, en de landlieden
verderven, en den wijngaard
aan anderen geven.
10 Hebt gij ook deze Schrift
niet gelezen: De steen, dien
de bouwlieden verworpen
hebben, deze is geworden tot
een hoofd des hoeks;
11 Van den Heere is dit
geschied, en het is wonderlijk
in onze ogen.
12 En zij zochten Hem te
vangen, maar zij vreesden de
schare; want zij verstonden,
dat Hij die gelijkenis op hen

sprak; en zij verlieten Hem en
gingen weg.
13 En zij zonden tot Hem
enigen der Farizeen en der
Herodianen, opdat zij Hem in
Zijn rede vangen zouden.
14 Dezen nu kwamen en
zeiden tot Hem: Meester, wij
weten, dat Gij waarachtig
zijt, en naar niemand vraagt;
want Gij ziet den persoon der
mensen niet aan, maar Gij
leert den weg Gods in der
waarheid; is het geoorloofd,
den keizer schatting te geven,
of niet? Zullen wij geven, of
niet geven?
15 En Hij, wetende hun
geveinsdheid, zeide tot hen:
Wat verzoekt gij Mij? Brengt
Mij een penning, dat Ik hem
zie.
16 En zij brachten een. En
Hij zeide tot hen: Wiens is dit
beeld, en het opschrift? En zij
zeiden tot Hem: Des keizers.
17 En Jezus, antwoordende,
zeide tot hen: Geeft dan den
keizer, dat des keizers is, en
Gode, dat Gods is. En zij
verwonderden zich over Hem.
18 En de Sadduceen kwamen
tot Hem, welke zeggen, dat
er geen opstanding is, en
vraagden Hem, zeggende:
19 Meester! Mozes heeft ons
geschreven: Indien iemands
broeder sterft, en een vrouw
achterlaat, en geen kinderen
nalaat, dat zijn broeder
deszelfs vrouw nemen zal en
zijn broeder zaad verwekken.
20 Er waren nu zeven
broeders, en de eerste nam een
vrouw, en stervende liet geen
zaad na.
21 De tweede nam haar ook,
en is gestorven, en ook deze
liet geen zaad na; en de derde
desgelijks.
22 En al de zeven namen
dezelve, en lieten geen zaad na;
de laatste van allen is ook de
vrouw gestorven.
23 In de opstanding dan,
wanneer zij zullen opgestaan
zijn, wiens vrouw zal zij van
dezen zijn? Want die zeven
hebben haar tot een vrouw
gehad.
24 En Jezus, antwoordende,
zeide tot hen: Dwaalt gij niet,
daarom, dat gij de Schriften
niet weet, noch de kracht
Gods?
25 Want als zij uit de doden
zullen opgestaan zijn, zo
trouwen zij niet, noch worden
ten huwelijk gegeven; maar zij
zijn gelijk engelen, die in de
hemelen zijn.
26 Doch aangaande de
doden, dat zij opgewekt zullen
worden, hebt gij niet gelezen
in het boek van Mozes, hoe
God in het doornenbos tot hem
gesproken heeft, zeggende: Ik
ben de God Abrahams, en de
God Izaks, en de God Jakobs?
27 God is niet een God der
doden, maar een God der
levenden. Gij dwaalt dan zeer.
28 En een der
Schriftgeleerden horende,
dat zij te zamen in woorden
waren, en wetende, dat Hij hun
wel geantwoord had, kwam tot
Hem, en vraagde Hem: Welk is

het eerste gebod van allen?
29 En Jezus antwoordde hem:
Het eerste van al de geboden
is: Hoor, Israel, de Heere, onze
God, is een enig Heere.
30 En gij zult den Heere, uw
God, liefhebben uit geheel uw
hart, en uit geheel uw ziel, en
uit geheel uw verstand, en uit
geheel uw kracht. Dit is het
eerste gebod.
31 En het tweede aan dit
gelijk, is dit: Gij zult uw naaste
liefhebben als uzelven. Er is
geen ander gebod, groter dan
deze.
32 En de schriftgeleerde zeide
tot Hem: Meester, Gij hebt wel
in der waarheid gezegd, dat er
een enig God is, en er is geen
ander dan Hij;
33 En Hem lief te hebben
uit geheel het hart, en uit
geheel het verstand, en uit
geheel de ziel, en uit geheel de
kracht; en den naaste lief te
hebben als zichzelven, is meer
dan al de brandofferen en de
slachtofferen.
34 En Jezus ziende, dat hij
verstandelijk geantwoord had,
zeide tot hem: Gij zijt niet
verre van het Koninkrijk Gods.
En niemand durfde Hem meer
vragen.
35 En Jezus antwoordde
en zeide, lerende in den
tempel: Hoe zeggen de
Schriftgeleerden, dat de
Christus een Zoon van David
is?
36 Want David zelf heeft door
den Heiligen Geest gezegd: De
Heere heeft gezegd tot mijn
Heere: Zit aan Mijn rechter
hand, totdat Ik Uw vijanden zal
gezet hebben tot een voetbank
Uwer voeten.
37 David dan zelf noemt
Hem zijn Heere, en hoe is Hij
zijn Zoon? En de menigte der
schare hoorde Hem gaarne.
38 En Hij zeide tot hen in
Zijn leer: Wacht u voor de
schriftgeleerden, die daar
gaarne willen wandelen in
lange klederen, en gegroet zijn
op de markten;
39 En de voorgestoelten
hebben in de synagogen, en
de vooraanzittingen in de
maaltijden;
40 Welke de huizen der
weduwen opeten, en dat onder
den schijn van lang te bidden.
Dezen zullen zwaarder oordeel
ontvangen.
41 En Jezus, gezeten zijnde
tegenover de schatkist, zag,
hoe de schare geld wierp in
de schatkist; en vele rijken
wierpen veel daarin.
42 En er kwam een arme
weduwe, die twee kleine
penningen daarin wierp,
hetwelk is een oort.
43 En Jezus, Zijn discipelen
tot Zich geroepen hebbende,
zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg
u, dat deze arme weduwe meer
ingeworpen heeft, dan allen,
die in de schatkist geworpen
hebben.
44 Want zij allen hebben
van hun overvloed daarin
geworpen; maar deze heeft
van haar gebrek, al wat zij had,
daarin geworpen, haar ganse

leeftocht.

13 En als Hij uit den tempel ging, zeide een van Zijn discipelen tot Hem: Meester, zie, hoedanige stenen, en hoedanige gebouwen!
2 En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Ziet gij deze grote gebouwen? Er zal niet een steen op den anderen steen gelaten worden, die niet afgebroken zal worden.
3 En als Hij gezeten was op den Olijfberg, tegen de tempel over, vraagden Hem Petrus, en Jakobus, en Johannes, en Andreas, alleen:
4 Zeg ons, wanneer zullen deze dingen zijn? En welk is het teken, wanneer deze dingen alle voleindigd zullen worden?
5 En Jezus, hun antwoordende, begon te zeggen: Ziet toe, dat u niemand verleide.
6 Want velen zullen komen onder Mijn Naam, zeggende: Ik ben de Christus; en zullen velen verleiden.
7 En wanneer gij zult horen van oorlogen, en geruchten van oorlogen, zo wordt niet verschrikt; want dit moet geschieden; maar nog is het einde niet.
8 Want het ene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en er zullen aardbevingen zijn in verscheidene plaatsen, en er zullen hongersnoden wezen, en beroerten. Deze dingen zijn maar beginselen der smarten.
9 Maar ziet gij voor uzelven toe; want zij zullen u overleveren in de raadsvergaderingen, en in de synagogen; gij zult geslagen worden, en voor stadhouders en koningen zult gij gesteld worden, om Mijnentwil, hun tot een getuigenis.
10 En het Evangelie moet eerst gepredikt worden onder al de volken.
11 Doch wanneer zij u leiden zullen, om u over te leveren, zo zijt te voren niet bezorgd, wat gij spreken zult, en bedenkt het niet; maar zo wat u in die ure gegeven zal worden, spreekt dat; want gij zijt het niet, die spreekt, maar de Heilige Geest.
12 En de ene broeder zal den anderen overleveren tot den dood, en de vader het kind; en de kinderen zullen opstaan tegen de ouders, en zullen hen doden.
13 En gij zult gehaat worden van allen, om Mijns Naams wil; maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden.
14 Wanneer gij dan zult zien den gruwel der verwoesting, waarvan door den profeet Daniel gesproken is, staande waar het niet behoort, (die het leest, die merke daarop!) alsdan, die in Judea zijn, dat zij vlieden op de bergen.
15 En die op het dak is, kome niet af in het huis, en ga niet in, om iets uit zijn huis weg te nemen.
16 En die op den akker is, kere niet weder terug, om zijn kleed

te nemen.
17 Maar wee den bevruchten
en den zogenden vrouwen in
die dagen!
18 Doch bidt, dat uw vlucht
niet geschiede des winters.
19 Want die dagen zullen
zulke verdrukking zijn, welker
gelijke niet geweest is van het
begin der schepselen, die God
geschapen heeft, tot nu toe, en
ook niet zijn zal.
20 En indien de Heere de
dagen niet verkort had, geen
vlees zou behouden worden;
maar om der uitverkorenen
wil, die Hij heeft uitverkoren,
heeft Hij de dagen verkort.
21 En alsdan, zo iemand tot
ulieden zal zeggen: Ziet, hier is
de Christus; of ziet, Hij is daar;
gelooft het niet.
22 Want er zullen valse
christussen, en valse profeten
opstaan, en zullen tekenen
en wonderen doen, om te
verleiden, indien het mogelijk
ware, ook de uitverkorenen.
23 Maar gijlieden ziet toe;
ziet, Ik heb u alles voorzegd!
24 Maar in die dagen, na
die verdrukking, zal de zon
verduisterd worden, en de
maan zal haar schijnsel niet
geven.
25 En de sterren des hemels
zulen daaruit vallen, en de
krachten, die in de hemelen
zijn, zullen bewogen worden.
26 En alsdan zullen zij
den Zoon des mensen zien,
komende in de wolken, met
grote kracht en heerlijkheid.
27 En alsdan zal Hij Zijn
engelen uitzenden, en
zal Zijn uitverkorenen
bijeenvergaderen uit de
vier winden, van het uiterste
der aarde, tot het uiterste des
hemels.
28 En leert van den vijgeboom
deze gelijkenis; wanneer nu
zijn tak teder wordt, en de
bladeren uitspruiten, zo weet
gij, dat de zomer nabij is.
29 Alzo ook gij, wanneer
gij deze dingen zult zien
geschieden, zo weet, dat het
nabij, voor de deur is.
30 Voorwaar, Ik zeg u, dat dit
geslacht niet zal voorbijgaan,
totdat al deze dingen zullen
geschied zijn.
31 De hemel en de aarde
zullen voorbijgaan; maar Mijn
woorden zullen geenszins
voorbijgaan.
32 Maar van dien dag en die
ure weet niemand, noch de
engelen, die in de hemel zijn,
noch de Zoon, dan de Vader.
33 Ziet toe, waakt en bidt;
want gij weet niet, wanneer de
tijd is.
34 Gelijk een mens,
buitenslands reizende, zijn huis
verliet, en zijn dienstknechten
macht gaf, en elk zijn werk, en
den deurwachter gebood, dat
hij zou waken;
35 Zo waakt dan (want gij
weet niet, wanneer de heer des
huizes komen zal, des avonds
laat, of ter middernacht, of met
het hanengekraai, of in den
morgenstond);

36 Opdat hij niet onvoorziens
kome, en u slapende vinde.
37 En hetgeen Ik u zeg, dat zeg
Ik allen: Waakt.

14 En het pascha, en het
feest der ongehevelde
broden was na twee dagen.
En de overpriesters en de
Schriftgeleerden zochten, hoe
zij Hem met listigheid vangen
en doden zouden.
2 Maar zij zeiden: Niet in
het feest, opdat niet misschien
oproer onder het volk worde.
3 En als Hij te Bethanie was,
in het huis van Simon, den
melaatse, daar Hij aan tafel zat,
kwam een vrouw, hebbende
een albasten fles met zalf
van onvervalsten nardus, van
groten prijs; en de albasten fles
gebroken hebbende, goot die
op Zijn hoofd.
4 En er waren sommigen, die
dat zeer kwalijk namen bij
zichzelven, en zeiden: Waartoe
is dit verlies der zalf geschied?
5 Want dezelve had kunnen
boven de driehonderd
penningen verkocht, en die
den armen gegeven worden;
en zij vergrimden tegen haar.
6 Maar Jezus zeide: Laat af
van haar; wat doet gij haar
moeite aan? Zij heeft een goed
werk aan Mij gewrocht.
7 Want de armen hebt gij
altijd met u, en wanneer gij
wilt, kunt gij hun weldoen;
maar Mij hebt gij niet altijd.
8 Zij heeft gedaan, hetgeen zij
kon; zij is voorgekomen, om
Mijn lichaam te zalven, tot een
voorbereiding ter begrafenis.
9 Voorwaar zeg Ik u: Alwaar
dit Evangelie gepredikt
zal worden in de gehele
wereld, daar zal ook tot
haar gedachtenis gesproken
worden, van hetgeen zij
gedaan heeft.
10 En Judas Iskariot, een van
de twaalven, ging heen tot de
overpriesters, opdat hij Hem
hun zou overleveren.
11 En zij, dat horende, waren
verblijd, en beloofden hem geld
te geven; en hij zocht, hoe hij
Hem bekwamelijk overleveren
zou.
12 En op den eersten dag der
ongehevelde broden, wanneer
zij het pascha slachtten, zeiden
Zijn discipelen tot Hem: Waar
wilt Gij, dat wij heengaan, en
bereiden, dat Gij het pascha
eet?
13 En Hij zond twee van Zijn
discipelen uit, en zeide tot hen:
Gaat henen in de stad, en u zal
een mens ontmoeten, dragende
een kruik water, volgt dien;
14 En zo waar hij ingaat,
zegt tot den heer des huizes:
De Meester zegt: Waar is de
eetzaal, daar Ik het pascha met
Mijn discipelen eten zal?
15 En hij zal u wijzen een
grote opperzaal, toegerust en
gereed; bereidt het ons aldaar.
16 En Zijn discipelen gingen
uit, en kwamen in de stad,
en vonden het, gelijk Hij hun
gezegd had, en bereidden het
pascha.
17 En als het avond geworden
was, kwam Hij met de
twaalven.

18 En als zij aanzaten en aten,
zeide Jezus: Voorwaar, Ik zeg u,
dat een van u, die met Mij eet,
Mij zal verraden.
19 En zij begonnen bedroefd
te worden, en de een na de
ander tot Hem te zeggen: Ben
ik het? En een ander: Ben ik
het?
20 Maar Hij antwoordde en
zeide tot hen: Het is een uit
de twaalven, die met Mij in de
schotel indoopt.
21 De Zoon des mensen
gaat wel heen, gelijk van
Hem geschreven is; maar wee
dien mens, door welken de
Zoon des mensen verraden
wordt! Het ware hem goed, zo
die mens niet geboren ware
geweest.
22 En als zij aten, nam Jezus
brood, en als Hij gezegend had,
brak Hij het, en gaf het hun, en
zeide: Neemt, eet, dat is Mijn
lichaam.
23 En Hij nam den
drinkbeker, en gedankt
hebbende, gaf hun dien; en zij
dronken allen uit denzelven.
24 En Hij zeide tot hen: Dat
is Mijn bloed, het bloed des
Nieuwen Testaments, hetwelk
voor velen vergoten wordt.
25 Voorwaar, Ik zeg u, dat Ik
niet meer zal drinken van de
vrucht des wijnstoks, tot op
dien dag, wanneer Ik dezelve
nieuw zal drinken in het
Koninkrijk Gods.
26 En als zij den lofzang
gezongen hadden, gingen zij
uit naar den Olijfberg.
27 En Jezus zeide tot hen:
Gij zult in dezen nacht allen
aan Mij geergerd worden; want
er is geschreven: Ik zal den
Herder slaan, en de schapen
zullen verstrooid worden.
28 Maar nadat Ik zal
opgestaan zijn, zal Ik u
voorgaan naar Galilea.
29 En Petrus zeide tot Hem:
Of zij ook allen geergerd
werden, zo zal ik toch niet
geergerd worden.
30 En Jezus zeide tot hem:
Voorwaar, Ik zeg u, dat
heden in dezen nacht, eer de
haan tweemaal gekraaid zal
hebben, gij Mij driemaal zult
verloochenen.
31 Maar hij zeide nog des
te meer: Al moest ik met U
sterven, zo zal ik U geenszins
verloochenen. En insgelijks
zeiden zij ook allen.
32 En zij kwamen in een
plaats, welker naam was
Gethsemane, en Hij zeide tot
Zijn discipelen: Zit hier neder,
totdat Ik gebeden zal hebben.
33 En Hij nam met Zich
Petrus, en Jakobus, en
Johannes, en begon verbaasd
en zeer beangst te worden;
34 En zeide tot hen: Mijn ziel
is geheel bedroefd tot den dood
toe; blijft hier, en waakt.
35 En een weinig voortgegaan
zijnde, viel Hij op de aarde, en
bad, zo het mogelijk ware, dat
die ure van Hem voorbijging.
36 En Hij zeide: Abba, Vader,
alle dingen zijn U mogelijk;
neem dezen drinkbeker van
Mij weg, doch niet wat Ik wil,

maar wat Gij wilt.
37 En Hij kwam, en vond hen
slapende, en zeide tot Petrus:
Simon, slaapt gij? Kunt gij niet
een uur waken?
38 Waakt en bidt, opdat gij
niet in verzoeking komt; de
geest is wel gewillig, maar het
vlees is zwak.
39 En wederom heengegaan
zijnde, bad Hij, sprekende
dezelfde woorden.
40 En wedergekeerd zijnde,
vond Hij hen wederom
slapende, want hun ogen
waren bezwaard; en zij wisten
niet, wat zij Hem antwoorden
zouden.
41 En Hij kwam ten derden
male, en zeide tot hen: Slaapt
nu voort, en rust; het is genoeg,
de ure is gekomen; ziet, de
Zoon des mensen wordt
overgeleverd in de handen der
zondaren.
42 Staat op, laat ons gaan; ziet,
die Mij verraadt, is nabij.
43 En terstond, als Hij nog
sprak, kwam Judas aan, die
een was van de twaalven, en
met hem een grote schare,
met zwaarden en stokken,
gezonden van de overpriesters,
en de schriftgeleerden, en de
ouderlingen.
44 En die Hem verried,
had hun een gemeen teken
gegeven, zeggende: Dien ik
kussen zal, Die is het, grijpt
Hem, en leidt Hem zekerlijk
henen.
45 En als hij gekomen was,
ging hij terstond tot Hem, en
zeide: Rabbi, Rabbi, en kuste
Hem.
46 En zij sloegen hun handen
aan Hem, en grepen Hem.
47 En een dergenen,
die daarbij stonden, het
zwaard trekkende, sloeg
den dienstknecht des
hogepriesters, en hieuw
hem zijn oor af.
48 En Jezus, antwoordende,
zeide tot hen: Zijt gij uitgegaan,
met zwaarden en stokken, als
tegen een moordenaar, om Mij
te vangen?
49 Dagelijks was Ik bij
ulieden in den tempel, lerende,
en gij hebt Mij niet gegrepen;
maar dit geschiedt, opdat
de Schriften vervuld zouden
worden.
50 En zij, Hem verlatende, zijn
allen gevloden.
51 En een zeker jongeling
volgde Hem, hebbende een
lijnwaad omgedaan over het
naakte lijf, en de jongelingen
grepen hem.
52 En hij, het lijnwaad
verlatende, is naakt van hen
gevloden.
53 En zij leidden Jezus
henen tot den hogepriester;
en bij hem vergaderden
al de overpriesters, en
de ouderlingen, en de
schriftgeleerden.
54 En Petrus volgde Hem van
verre, tot binnen in de zaal des
hogepriesters, en hij was mede
zittende met de dienaren, en
zich warmende bij het vuur.
55 En de overpriesters, en de
gehele raad, zochten getuigenis
tegen Jezus, om Hem te doden,

en vonden niet.
56 Want velen getuigden valselijk tegen Hem, en de getuigenissen waren niet eenparig.
57 En enigen, opstaande, getuigden valselijk tegen Hem, zeggende:
58 Wij hebben Hem horen zeggen: Ik zal dezen tempel, die met handen gemaakt is, afbreken, en in drie dagen een anderen, zonder handen gemaakt, bouwen.
59 En ook alzo was hun getuigenis niet eenparig.
60 En de hogepriester, in het midden opstaande, vraagde Jezus, zeggende: Antwoordt Gij niets? Wat getuigen dezen tegen U?
61 Maar Hij zweeg stil, en antwoordde niets. Wederom vraagde Hem de hogepriester, en zeide tot Hem: Zijt Gij de Christus, de Zoon des gezegenden Gods?
62 En Jezus zeide: Ik ben het. En gijlieden zult den Zoon des mensen zien zitten ter rechter hand der kracht Gods, en komen met de wolken des hemels.
63 En de hogepriester, verscheurende zijn klederen, zeide: Wat hebben wij nog getuigen van node?
64 Gij hebt de gods lastering gehoord; wat dunkt ulieden? En zij allen veroordeelden Hem, des doods schuldig te zijn.
65 En sommigen begonnen Hem te bespuwen, en Zijn aangezicht te bedekken, en met vuisten te slaan, en tot Hem te zeggen: Profeteer! En de dienaars gaven Hem kinnebakslagen.
66 En als Petrus beneden in de zaal was, kwam een van de dienstmaagden des hogepriesters;
67 En ziende Petrus zich warmende, zag zij hem aan, en zeide: Ook gij waart met Jezus den Nazarener.
68 Maar hij heeft het geloochend, zeggende: Ik ken Hem niet, en ik weet niet, wat gij zegt. En hij ging buiten in de voorzaal, en de haan kraaide.
69 En de dienstmaagd, hem wederom ziende, begon te zeggen tot degenen, die daarbij stonden: Deze is een van die.
70 Maar hij loochende het wederom. En een weinig daarna, die daarbij stonden, zeiden wederom tot Petrus: Waarlijk, gij zijt een van die; want gij zijt ook een Galileer, en uw spraak gelijkt.
71 En hij begon zichzelven te vervloeken en te zweren: Ik ken dezen Mens niet, Dien gij zegt.
72 En de haan kraaide de tweede maal; en Petrus werd indachtig het woord, hetwelk Jezus tot hem gezegd had: Eer de haan tweemaal gekraaid zal hebben, zult gij Mij driemaal verloochenen. En hij, zich van daar makende, weende.

15 En terstond, des morgens vroeg, hielden

de overpriesters te zamen raad, met de ouderlingen en Schriftgeleerden, en den gehelen raad, en Jezus gebonden hebbende, brachten zij Hem heen, en gaven Hem aan Pilatus over.
2 En Pilatus vraagde Hem: Zijt Gij de Koning der Joden? En Hij antwoordende, zeide tot hem: Gij zegt het.
3 En de overpriesters beschuldigden Hem van vele zaken; maar Hij antwoordde niets.
4 En Pilatus vraagde Hem wederom, zeggende: Antwoordt Gij niet? Zie, hoe vele zaken zij tegen U getuigen!
5 En Jezus heeft niet meer geantwoord, zodat Pilatus zich verwonderde.
6 En op het feest liet hij hun een gevangene los, wien zij ook begeerden.
7 En er was een, genaamd Bar-abbas, gevangen met andere medeoproermakers, die in het oproer een doodslag gedaan had.
8 En de schare riep uit, en begon te begeren, dat hij deed, gelijk hij hun altijd gedaan had.
9 En Pilatus antwoordde hun, zeggende: Wilt gij, dat ik u den Koning der Joden loslate?
10 (Want hij wist, dat de overpriesters Hem door nijd overgeleverd hadden.)
11 Maar de overpriesters bewogen de schare, dat hij hun liever Bar-abbas zou loslaten.
12 En Pilatus, antwoordende, zeide wederom tot hen: Wat wilt gij dan, dat ik met Hem doen zal, Dien gij een Koning der Joden noemt?
13 En zij riepen wederom: Kruis Hem.
14 Doch Pilatus zeide tot hen: Wat heeft Hij dan kwaads gedaan? En zij riepen te meer: Kruis Hem!
15 Pilatus nu, willende der schare genoeg doen, heeft hun Bar-abbas losgelaten, en gaf Jezus over, als hij Hem gegeseld had, om gekruist te worden.
16 En de krijgsknechten leidden Hem binnen in de zaal, welke is het rechthuis, en riepen de ganse bende samen;
17 En deden Hem een purperen mantel aan, en een doornenkroon gevlochten hebbende, zetten Hem die op;
18 En begonnen Hem te groeten, zeggende: Wees gegroet, Gij Koning der Joden!
19 En sloegen Zijn hoofd met een rietstok, en bespogen Hem, en vallende op de knieen, aanbaden Hem.
20 En als zij Hem bespot hadden, deden zij Hem den purperen mantel af, en deden Hem Zijn eigen klederen aan, en leidden Hem uit, om Hem te kruisigen.
21 En zij dwongen een Simon van Cyrene, die daar voorbijging, komende van den akker, den vader van Alexander en Rufus, dat hij Zijn kruis droeg.

22 En zij brachten Hem
tot de plaats Golgotha,
hetwelk is, overgezet zijnde,
Hoofdschedelplaats.
23 En zij gaven Hem
gemirreden wijn te drinken;
maar Hij nam dien niet.
24 En als zij Hem gekruisigd
hadden, verdeelden zij Zijn
klederen, werpende het lot
over dezelve, wat een iegelijk
wegnemen zou.
25 En het was de derde ure, en
zij kruisigden Hem.
26 En het opschrift Zijner
beschuldiging was boven Hem
geschreven: De KONING DER
JODEN.
27 En zij kruisigden met Hem
twee moordenaars, een aan
Zijn rechter zijde, en een aan
Zijn linker zijde.
28 En de Schrift is vervuld
geworden, die daar zegt: En
Hij is met de misdadigers
gerekend.
29 En die voorbijgingen,
lasterden Hem, schuddende
hun hoofden, en zeggende: Ha!
Gij, die den tempel afbreekt,
en in drie dagen opbouwt,
30 Behoud Uzelven, en kom af
van het kruis.
31 En insgelijks ook de
overpriesters, met de
schriftgeleerden, zeiden
tot elkander, al spottende:
Hij heeft anderen verlost;
Zichzelven kan Hij niet
verlossen.
32 De Christus, de Koning
Israels, kome nu af van het
kruis, opdat wij het zien
en geloven mogen. Ook die
met Hem gekruist waren,
smaadden Hem.
33 En als de zesde ure
gekomen was, werd er
duisternis over de gehele
aarde, tot de negende ure toe.
34 En ter negender ure,
riep Jezus met een grote
stem, zeggende: ELOI, ELOI,
LAMMA SABACHTANI,
hetwelk is, overgezet zijnde:
Mijn God, Mijn God, waarom
hebt Gij Mij verlaten?
35 En sommigen van die
daarbij stonden, dit horende,
zeiden: Ziet, Hij roept Elias.
36 En er liep een, en vulde
een spons met edik, en stak ze
op een rietstok, en gaf Hem te
drinken, zeggende: Houdt stil,
laat ons zien, of Elias komt, om
Hem af te nemen.
37 En Jezus, een grote stem
van Zich gegeven hebbende,
gaf den geest.
38 En het voorhangsel des
tempels scheurde in tweeen,
van boven tot beneden.
39 En de hoofdman over
honderd, die daarbij tegenover
Hem stond, ziende, dat Hij alzo
roepende den geest gegeven
had, zeide: Waarlijk, deze
Mens was Gods Zoon!
40 En er waren ook vrouwen,
van verre dit aanschouwende,
onder welke ook was Maria
Magdalena, en Maria, de
moeder van Jakobus, den
kleine, en van Joses, en
Salome;
41 Welke ook, toen Hij in
Galilea was, Hem waren
gevolgd, en Hem gediend

hadden; en vele andere vrouwen, die met Hem naar Jeruzalem opgekomen waren.
42 En als het nu avond was geworden, dewijl het de voorbereiding was, welke is de voorsabbat;
43 Kwam Jozef, die van Arimathea was, een eerlijk raadsheer, die ook zelf het Koninkrijk Gods was verwachtende, en zich verstoutende, ging hij in tot Pilatus, en begeerde het lichaam van Jezus.
44 En Pilatus verwonderde zich, dat Hij alrede gestorven was; en den hoofdman over honderd tot zich geroepen hebbende, vraagde hem, of Hij lang gestorven was.
45 En als hij het van den hoofdman over honderd verstaan had, schonk hij Jozef het lichaam.
46 En hij kocht fijn lijnwaad, en Hem afgenomen hebbende, wond Hem in dat fijne lijnwaad, en legde Hem in een graf, hetwelk uit een steenrots gehouwen was; en hij wentelde een steen tegen de deur des grafs.
47 En Maria Magdalena, en Maria, de moeder van Joses, aanschouwden, waar Hij gelegd werd.

16 En als de sabbat voorbijgegaan was, hadden Maria Magdalena, en Maria, de moeder van Jakobus, en Salome specerijen gekocht, opdat zij kwamen en Hem zalfden.
2 En zeer vroeg op den eersten dag der week, kwamen zij tot het graf, als de zon opging;
3 En zeiden tot elkander: Wie zal ons den steen van de deur des grafs afwentelen?
4 (En opziende zagen zij, dat de steen afgewenteld was) want hij was zeer groot.
5 En in het graf ingegaan zijnde, zagen zij een jongeling, zittende ter rechter zijde, bekleed met een wit lang kleed, en werden verbaasd.
6 Maar hij zeide tot haar: Zijt niet verbaasd; gij zoekt Jezus den Nazarener, Die gekruist was; Hij is opgestaan; Hij is hier niet; ziet de plaats, waar zij Hem gelegd hadden.
7 Doch gaat heen, zegt Zijnen discipelen, en Petrus, dat Hij u voorgaat naar Galilea; aldaar zult gij Hem zien, gelijk Hij ulieden gezegd heeft.
8 En zij, haastelijk uitgegaan zijnde, vloden van het graf, en beving en ontzetting had haar bevangen; en zij zeiden niemand iets; want zij waren bevreesd.
9 En als Jezus opgestaan was, des morgens vroeg, op den eersten dag der week, verscheen Hij eerst aan Maria Magdalena, uit welke Hij zeven duivelen uitgeworpen had.
10 Deze, heengaande, boodschapte het dengenen, die met Hem geweest waren, welke treurden en weenden.

11 En als dezen hoorden, dat
Hij leefde, en van haar gezien
was, geloofden zij het niet.
12 En na dezen is Hij
geopenbaard in een andere
gedaante, aan twee van hen,
daar zij wandelden, en in het
veld gingen.
13 Dezen, ook heengaande,
boodschapten het aan de
anderen; maar zij geloofden
ook die niet.
14 Daarna is Hij geopenbaard
aan de elven, daar zij
aanzaten, en verweet hun hun
ongelovigheid en hardigheid
des harten, omdat zij niet
geloofd hadden degenen, die
Hem gezien hadden, nadat Hij
opgestaan was.
15 En Hij zeide tot hen: Gaat
heen in de gehele wereld,
predikt het Evangelie aan alle
kreaturen.
16 Die geloofd zal hebben,
en gedoopt zal zijn, zal zalig
worden; maar die niet zal
geloofd hebben, zal verdoemd
worden.
17 En degenen, die geloofd
zullen hebben, zullen deze
tekenen volgen: in Mijn Naam
zullen zij duivelen uitwerpen;
met nieuwe tongen zullen zij
spreken,
18 Slangen zullen zij
opnemen; en al is het, dat zij
iets dodelijks zullen drinken,
dat zal hun niet schaden; op
kranken zullen zij de handen
leggen, en zij zullen gezond
worden.
19 De Heere dan, nadat Hij
tot hen gesproken had, is
opgenomen in den hemel, en
is gezeten aan de rechter hand
Gods.
20 En zij, uitgegaan zijnde,
predikten overal, en de Heere
wrocht mede, en bevestigde
het Woord door tekenen, die
daarop volgden. Amen.

HET HEILIG EVANGELIE NAAR *DE BESCHRIJVING VAN*

LUKAS

1 Nademaal velen ter hand
genomen hebben, om in
orde te stellen een verhaal
van de dingen, die onder ons
volkomen zekerheid hebben;
2 Gelijk ons overgeleverd
hebben, die van den beginne
zelven aanschouwers en
dienaars des Woords geweest
zijn;
3 Zo heeft het ook mij
goed gedacht, hebbende alles
van voren aan naarstiglijk
onderzocht, vervolgens aan
u te schrijven, voortreffelijke
Theofilus!
4 Opdat gij moogt kennen de
zekerheid der dingen, waarvan
gij onderwezen zijt.
5 In de dagen van Herodes,
den koning van Judea, was
een zeker priester, met name
Zacharias, van de dagorde van
Abia; en zijn vrouw was uit de
dochteren van Aaron, en haar
naam Elizabet.
6 En zij waren beiden
rechtvaardig voor God,
wandelende in al de geboden
en rechten des Heeren,
onberispelijk.
7 En zij hadden geen kind,
omdat Elizabet onvruchtbaar
was, en zij beiden verre op hun
dagen gekomen waren.
8 En het geschiedde, dat, als
hij het priesterambt bediende
voor God, in de beurt zijner
dagorde.
9 Naar de gewoonte der
priesterlijke bediening, hem
te lote was gevallen, dat hij
zoude ingaan in den tempel
des Heeren om te reukofferen.
10 En al de menigte des volks
was buiten, biddende, ten ure
des reukoffers.
11 En van hem werd gezien
een engel des Heeren, staande
ter rechter zijde van het altaar
des reukoffers.
12 En Zacharias, hem ziende,
werd ontroerd, en vreze is op
hem gevallen.
13 Maar de engel zeide tot
hem: Vrees niet, Zacharias!
want uw gebed is verhoord,
en uw vrouw Elizabet zal u
een zoon baren, en gij zult zijn
naam heten Johannes.
14 En u zal blijdschap en
verheuging zijn, en velen
zullen zich over zijn geboorte
verblijden.
15 Want hij zal groot zijn voor
den Heere; noch wijn, noch
sterken drank zal hij drinken,
en hij zal met den Heiligen
Geest vervuld worden, ook van
zijner moeders lijf aan.
16 En hij zal velen der
kinderen Israels bekeren tot
den Heere, hun God.
17 En hij zal voor Hem
heengaan, in den geest en
de kracht van Elias, om
te bekeren de harten der
vaderen tot de kinderen,
en de ongehoorzamen

tot de voorzichtigheid der rechtvaardigen, om den Heere te bereiden een toegerust volk.

18 En Zacharias zeide tot den engel: Waarbij zal ik dat weten? Want ik ben oud, en mijn vrouw is verre op haar dagen gekomen.

19 En de engel antwoordde en zeide tot hem: Ik ben Gabriel, die voor God sta, en ben uitgezonden, om tot u te spreken, en u deze dingen te verkondigen.

20 En zie, gij zult zwijgen, en niet kunnen spreken, tot op den dag, dat deze dingen geschied zullen zijn; om dies wil, dat gij mijn woorden niet geloofd hebt, welke vervuld zullen worden op hun tijd.

21 En het volk was wachtende op Zacharias, en zij waren verwonderd, dat hij zo lang vertoefde in den tempel.

22 En als hij uitkwam, kon hij tot hen niet spreken; en zij bekenden, dat hij een gezicht in den tempel gezien had. En hij wenkte hun toe, en bleef stom.

23 En het geschiedde, als de dagen zijner bediening vervuld waren, dat hij naar zijn huis ging.

24 En na die dagen werd Elizabet, zijn vrouw, bevrucht; en zij verborg zich vijf maanden, zeggende:

25 Alzo heeft mij de Heere gedaan, in de dagen, in welke Hij mij aangezien heeft, om mijn versmaadheid onder de mensen weg te nemen.

26 En in de zesde maand werd de engel Gabriel van God gezonden naar een stad in Galilea, genaamd Nazareth;

27 Tot een maagd, die ondertrouwd was met een man, wiens naam was Jozef, uit den huize Davids; en de naam der maagd was Maria.

28 En de engel tot haar ingekomen zijnde, zeide: Wees gegroet, gij begenadigde; de Heere is met u; gij zijt gezegend onder de vrouwen.

29 En als zij hem zag, werd zij zeer ontroerd over dit zijn woord, en overlegde, hoedanig deze groetenis mocht zijn.

30 En de engel zeide tot haar: Vrees niet, Maria, want gij hebt genade bij God gevonden.

31 En zie, gij zult bevrucht worden, en een Zoon baren, en zult Zijn naam heten Jezus.

32 Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de Heere, zal Hem den troon van Zijn vader David geven.

33 En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn.

34 En Maria zeide tot den engel: Hoe zal dat wezen, dewijl ik geen man bekenne?

35 En de engel, antwoordende, zeide tot haar: De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom ook, dat Heilige, Dat uit u geboren

zal worden, zal Gods Zoon
genaamd worden.
36 En zie, Elizabet, uw nicht,
is ook zelve bevrucht, met
een zoon, in haar ouderdom;
en deze maand is haar, die
onvruchtbaar genaamd was, de
zesde.
37 Want geen ding zal bij God
onmogelijk zijn.
38 En Maria zeide: Zie, de
dienstmaagd des Heeren; mij
geschiede naar uw woord. En
de engel ging weg van haar.
39 En Maria, opgestaan zijnde
in diezelfde dagen, reisde met
haast naar het gebergte, in een
stad van Juda;
40 En kwam in het huis van
Zacharias, en groette Elizabet.
41 En het geschiedde, als
Elizabet de groetenis van
Maria hoorde, zo sprong het
kindeken op in haar buik; en
Elizabet werd vervuld met den
Heiligen Geest;
42 En riep uit met een grote
stem, en zeide: Gezegend zijt
gij onder de vrouwen, en
gezegend is de vrucht uws
buiks!
43 En van waar komt mij dit,
dat de moeder mijns Heeren tot
mij komt?
44 Want zie, als de stem
uwer groetenis in mijn oren
geschiedde, zo sprong het
kindeken van vreugde op in
mijn buik.
45 En zalig is zij, die geloofd
heeft; want de dingen, die haar
van den Heere gezegd zijn,
zullen volbracht worden.
46 En Maria zeide: Mijn ziel
maakt groot den Heere;
47 En mijn geest verheugt
zich in God, mijn Zaligmaker;
48 Omdat Hij de nederheid
Zijner dienstmaagd heeft
aangezien; want zie, van nu
aan zullen mij zalig spreken al
de geslachten.
49 Want grote dingen heeft
aan mij gedaan Hij, Die
machtig is, en heilig is Zijn
Naam.
50 En Zijn barmhartigheid is
van geslacht tot geslacht over
degenen, die Hem vrezen.
51 Hij heeft een krachtig werk
gedaan door Zijn arm; Hij heeft
verstrooid de hoogmoedigen in
de gedachten hunner harten.
52 Hij heeft machtigen van
de tronen afgetrokken, en
nederigen heeft Hij verhoogd.
53 Hongerigen heeft Hij met
goederen vervuld; en rijken
heeft Hij ledig weggezonden.
54 Hij heeft Israel, Zijn
knecht, opgenomen, opdat
Hij gedachtig ware der
barmhartigheid.
55 (Gelijk Hij gesproken heeft
tot onze vaderen, namelijk tot
Abraham, en zijn zaad) in
eeuwigheid.
56 En Maria bleef bij haar
omtrent drie maanden, en
keerde weder tot haar huis.
57 En de tijd van Elizabet
werd vervuld, dat zij baren
zoude, en zij baarde een zoon.
58 En die daar rondom
woonden, en haar magen
hoorden, dat de Heere Zijn
barmhartigheid grotelijks aan

haar bewezen had, en waren
met haar verblijd.
59 En het geschiedde, dat zij
op den achtsten dag kwamen,
om het kindeken te besnijden,
en noemden het Zacharias,
naar den naam zijns vaders.
60 En zijn moeder
antwoordde en zeide: Niet
alzo, maar hij zal Johannes
heten.
61 En zij zeiden tot haar: Er is
niemand in uw maagschap, die
met dien naam genaamd wordt.
62 En zij wenkten zijn vader,
hoe hij wilde, dat hij genaamd
zou worden.
63 En als hij een schrijftafeltje
geeist had, schreef hij,
zeggende: Johannes is zijn
naam. En zij verwonderden
zich allen.
64 En terstond werd zijn
mond geopend, en zijn tong
losgemaakt; en hij sprak, God
lovende.
65 En er kwam vrees over
allen, die rondom hen
woonden; en in het gehele
gebergte van Judea werd veel
gesproken van al deze dingen.
66 En allen, die het hoorden,
namen het ter harte, zeggende:
Wat zal toch dit kindeken
wezen? En de hand des Heeren
was met hem.
67 En Zacharias, zijn vader,
werd vervuld met den
Heiligen Geest, en profeteerde,
zeggende:
68 Geloofd zij de Heere, de
God Israels, want Hij heeft
bezocht, en verlossing te weeg
gebracht Zijn volke;
69 En heeft een hoorn der
zaligheid ons opgericht, in het
huis van David, Zijn knecht;
70 Gelijk Hij gesproken heeft
door den mond Zijner heilige
profeten, die van het begin der
wereld geweest zijn;
71 Namelijk een verlossing
van onze vijanden, en van
de hand al dergenen, die ons
haten;
72 Opdat Hij barmhartigheid
deed aan onze vaderen, en
gedachtig ware aan Zijn heilig
verbond;
73 En aan den eed, dien
Hij Abraham, onzen vader,
gezworen heeft, om ons te
geven,
74 Dat wij, verlost zijnde uit
de hand onzer vijanden, Hem
dienen zouden zonder vreze.
75 In heiligheid en
gerechtigheid voor Hem,
al de dagen onzes levens.
76 En gij, kindeken, zult een
profeet des Allerhoogsten
genaamd worden; want gij
zult voor het aangezicht des
Heeren heengaan, om Zijn
wegen te bereiden;
77 Om Zijn volk kennis
der zaligheid te geven, in
vergeving hunner zonden.
78 Door de innerlijke
bewegingen der
barmhartigheid onzes Gods,
met welke ons bezocht heeft
de Opgang uit de hoogte;
79 Om te verschijnen
dengenen, die gezeten zijn
in duisternis en schaduw des
doods; om onze voeten te
richten op den weg des vredes.

80 En het kindeken wies op,
en werd gesterkt in den geest,
en was in de woestijnen, tot
den dag zijner vertoning aan
Israel.

2 En het geschiedde in
diezelfde dagen, dat er een
gebod uitging van den Keizer
Augustus, dat de gehele wereld
beschreven zou worden.
2 Deze eerste beschrijving
geschiedde, als Cyrenius over
Syrie stadhouder was.
3 En zij gingen allen om
beschreven te worden, een
iegelijk naar zijn eigen stad.
4 En Jozef ging ook op van
Galilea, uit de stad Nazareth,
naar Judea, tot de stad Davids,
die Bethlehem genaamd wordt,
(omdat hij uit het huis en
geslacht van David was);
5 Om beschreven te worden
met Maria, zijn ondertrouwde
vrouw, welke bevrucht was.
6 En het geschiedde, als zij
daar waren, dat de dagen
vervuld werden, dat zij baren
zoude.
7 En zij baarde haar
eerstgeboren Zoon, en wond
Hem in doeken, en legde Hem
neder in de kribbe, omdat voor
henlieden geen plaats was in
de herberg.
8 En er waren herders in
diezelfde landstreek, zich
houdende in het veld, en
hielden de nachtwacht over
hun kudde.
9 En ziet, een engel des
Heeren stond bij hen, en
de heerlijkheid des Heeren
omscheen hen, en zij vreesden
met grote vreze.
10 En de engel zeide tot
hen: Vreest niet, want, ziet, ik
verkondig u grote blijdschap,
die al den volke wezen zal;
11 Namelijk dat u heden
geboren is de Zaligmaker,
welke is Christus, de Heere, in
de stad Davids.
12 En dit zal u het teken zijn:
gij zult het Kindeken vinden in
doeken gewonden, en liggende
in de kribbe.
13 En van stonde aan was er
met den engel een menigte des
hemelsen heirlegers, prijzende
God en zeggende:
14 Ere zij God in de hoogste
hemelen, en vrede op aarde, in
de mensen een welbehagen.
15 En het geschiedde, als de
engelen van hen weggevaren
waren naar de hemel, dat de
herders tot elkander zeiden:
Laat ons dan heengaan naar
Bethlehem, en laat ons zien
het woord, dat er geschied is,
hetwelk de Heere ons heeft
verkondigd.
16 En zij kwamen met haast,
en vonden Maria en Jozef, en
het Kindeken liggende in de
kribbe.
17 En als zij Het gezien
hadden, maakten zij alom
bekend het woord, dat hun van
dit Kindeken gezegd was.
18 En allen, die het hoorden,
verwonderden zich over
hetgeen hun gezegd werd van
de herders.
19 Doch Maria bewaarde
deze woorden alle te zamen,

overleggende die in haar hart.
20 En de herders keerde wederom, verheerlijkende en prijzende God over alles, wat zij gehoord en gezien hadden, gelijk tot hen gesproken was.
21 En als acht dagen vervuld waren, dat men het Kindeken besnijden zou, zo werd Zijn Naam genaamd JEZUS, welke genaamd was van den engel, eer Hij in het lichaam ontvangen was.
22 En als de dagen harer reiniging vervuld waren, naar de wet van Mozes, brachten zij Hem te Jeruzalem, opdat zij Hem den Heere voorstelden;
23 (Gelijk geschreven is in de wet des Heeren: Al wat mannelijk is, dat de moeder opent, zal den Heere heilig genaamd worden.)
24 En opdat zij offerande gaven, naar hetgeen in de wet des Heeren gezegd is, een paar tortelduiven, of twee jonge duiven.
25 En ziet, er was een mens te Jeruzalem, wiens naam was Simeon; en deze mens was rechtvaardig en godvrezende; verwachtende de vertroosting Israels, en de Heilige Geest was op hem.
26 En hem was een Goddelijke openbaring gedaan door den Heiligen Geest, dat hij den dood niet zien zoude, eer hij den Christus des Heeren zou zien.
27 En hij kwam door den Geest in den tempel. En als de ouders het Kindeken Jezus inbrachten, om naar de gewoonte der wet met Hem te doen;
28 Zo nam hij Hetzelve in zijn armen, en loofde God, en zeide:
29 Nu laat Gij, Heere! Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord;
30 Want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien,
31 Die Gij bereid hebt voor het aangezicht van al de volken;
32 Een Licht tot verlichting der heidenen, en tot heerlijkheid van Uw volk Israel.
33 En Jozef en Zijn moeder verwonderden zich over hetgeen van Hem gezegd werd.
34 En Simeon zegende henlieden, en zeide tot Maria, Zijn moeder: Zie, Deze wordt gezet tot een val en opstanding veler in Israel, en tot een teken, dat wedersproken zal worden.
35 (En ook een zwaard zal door uw eigen ziel gaan) opdat de gedachten uit vele harten geopenbaard worden.
36 En er was Anna, een profetesse, een dochter van Fanuel, uit den stam van Aser; deze was tot groten ouderdom gekomen, welke met haar man zeven jaren had geleefd van haar maagdom af.
37 En zij was een weduwe van omtrent vier en tachtig jaren, dewelke niet week uit den tempel, met vasten en bidden, God dienende nacht en dag.

38 En deze, te dierzelfder
ure daarbij komende, heeft
insgelijks den Heere beleden,
en sprak van Hem tot allen,
die de verlossing in Jeruzalem
verwachtten.
39 En als zij alles voleindigd
hadden, wat naar de wet des
Heeren te doen was, keerden
zij weder naar Galilea, tot hun
stad Nazareth.
40 En het Kindeken wies op,
en werd gesterkt in den geest,
en vervuld met wijsheid; en de
genade Gods was over Hem.
41 En Zijn ouders reisden alle
jaar naar Jeruzalem, op het
feest van pascha.
42 En toen Hij twaalf jaren
oud geworden was, en zij naar
Jeruzalem opgegaan waren,
naar de gewoonte van den
feestdag;
43 En de dagen aldaar
voleindigd hadden, toen zij
wederkeerden, bleef het Kind
Jezus te Jeruzalem, en Jozef en
Zijn moeder wisten het niet.
44 Maar menende, dat Hij in
het gezelschap op den weg
was, gingen zij een dagreize, en
zochten Hem onder de magen,
en onder de bekenden.
45 En als zij Hem niet vonden,
keerden zij wederom naar
Jeruzalem, Hem zoekende.
46 En het geschiedde, na
drie dagen, dat zij Hem
vonden in den tempel,
zittende in het midden der
leraren, hen horende, en hen
ondervragende.
47 En allen, die Hem hoorden,
ontzetten zich over Zijn
verstand en antwoorden.
48 En zij, Hem ziende, werden
verslagen; en Zijn moeder
zeide tot Hem: Kind! waarom
hebt Gij ons zo gedaan? Zie,
Uw vader en ik hebben U met
angst gezocht.
49 En Hij zeide tot hen: Wat
is het, dat gij Mij gezocht hebt?
Wist gij niet, dat Ik moet zijn in
de dingen Mijns Vaders?
50 En zij verstonden het
woord niet, dat Hij tot hen
sprak.
51 En Hij ging met hen af, en
kwam te Nazareth, en was hun
onderdanig. En Zijn moeder
bewaarde al deze dingen in
haar hart.
52 En Jezus nam toe in
wijsheid, en in grootte, en in
genade bij God en de mensen.

3 En in het vijftiende jaar der
regering van den keizer
Tiberius, als Pontius Pilatus
stadhouder was over Judea,
en Herodes een viervorst
over Galilea, en Filippus,
zijn broeder, een viervorst
over Iturea en over het land
Trachonitis, en Lysanias een
viervorst over Abilene;
2 Onder de hogepriesters
Annas en Kajafas, geschiedde
het woord Gods tot Johannes,
den zoon van Zacharias, in de
woestijn.
3 En hij kwam in al het
omliggende land der Jordaan,
predikende den doop der
bekering tot vergeving der
zonden.

4 Gelijk geschreven is in het
boek der woorden van Jesaja,
den profeet, zeggende: De stem
des roependen in de woestijn:
Bereidt den weg des Heeren,
maakt Zijn paden recht!
5 Alle dal zal gevuld worden,
en alle berg en heuvel zal
vernederd worden, en de
kromme wegen zullen tot een
rechten weg worden, en de
oneffen tot effen wegen.
6 En alle vlees zal de zaligheid
Gods zien.
7 Hij zeide dan tot de
scharen, die uitkwamen, om
van hem gedoopt te worden:
Gij adderengebroedsels, wie
heeft u aangewezen te vlieden
van den toekomenden toorn?
8 Brengt dan vruchten voort
der bekering waardig; en
begint niet te zeggen bij
uzelven: Wij hebben Abraham
tot een vader; want ik zeg
u, dat God zelfs uit deze
stenen Abraham kinderen kan
verwekken.
9 En de bijl ligt ook alrede
aan den wortel der bomen;
alle boom dan, die geen goede
vrucht voortbrengt, wordt
uitgehouwen, en in het vuur
geworpen.
10 En de scharen vraagden
hem, zeggende: Wat zullen wij
dan doen?
11 En hij, antwoordende,
zeide tot hen: Die twee rokken
heeft, dele hem mede, die geen
heeft; en die spijze heeft, doe
desgelijks.
12 En er kwamen ook
tollenaars om gedoopt te
worden, en zeiden tot hem:
Meester! wat zullen wij doen?
13 En hij zeide tot hen: Eist
niet meer, dan hetgeen u gezet
is.
14 En hem vraagden ook de
krijgslieden, zeggende: En wij,
wat zullen wij doen? En hij
zeide tot hen: Doet niemand
overlast, en ontvreemdt
niemand het zijne met bedrog,
en laat u vergenoegen met uw
bezoldigingen.
15 En als het volk verwachtte,
en allen in hun harten
overleiden van Johannes,
of hij niet mogelijk de Christus
ware;
16 Zo antwoordde Johannes
aan allen, zeggende: Ik doop u
wel met water; maar Hij komt,
Die sterker is dan ik, Wien ik
niet waardig ben den riem van
Zijn schoenen te ontbinden;
Deze zal u dopen met den
Heiligen Geest en met vuur;
17 Wiens wan in Zijn
hand is, en Hij zal Zijn
dorsvloer doorzuiveren, en de
tarwe zal Hij in Zijn schuur
samenbrengen; maar het kaf
zal Hij met onuitblusselijk
vuur verbranden.
18 Hij dan, ook nog vele
andere dingen vermanende,
verkondigde den volke het
Evangelie.
19 Maar als Herodes, de
viervorst van hem bestraft
werd, om Herodias' wil, de
vrouw van Filippus, zijn
broeder, en over alle boze
stukken, die Herodes deed,

20 Zo heeft hij ook dit nog
boven alles daar toegedaan, dat
hij Johannes in de gevangenis
gesloten heeft.
21 En het geschiedde, toen al
het volk gedoopt werd, en Jezus
ook gedoopt was, en bad, dat de
hemel geopend werd;
22 En dat de Heilige Geest
op Hem nederdaalde, in
lichamelijke gedaante, gelijk
een duif; en dat er een stem
geschiedde uit den hemel,
zeggende: Gij zijt Mijn geliefde
Zoon, in U heb Ik Mijn
welbehagen!
23 En Hij, Jezus, begon
omtrent dertig jaren oud
te wezen, zijnde (alzo men
meende) de zoon van Jozef,
den zoon van Heli,
24 Den zoon van Matthat, den
zoon van Levi, den zoon van
Melchi, den zoon van Janna,
den zoon van Jozef,
25 Den zoon van Mattathias,
den zoon van Amos, den zoon
van Naum, den zoon van Esli,
den zoon van Naggai,
26 Den zoon van Maath, den
zoon van Mattathias, den zoon
van Semei, den zoon van Jozef,
den zoon van Juda,
27 Den zoon van Johannes,
den zoon van Rhesa, den zoon
van Zorobabel, den zoon van
Salathiel, den zoon van Neri,
28 Den zoon van Melchi,
den zoon van Addi, den zoon
van Kosam, den zoon van
Elmodam, den zoon van Er,
29 Den zoon van Joses, den
zoon van Eliezer, den zoon van
Jorim, den zoon van Matthat,
den zoon van Levi,
30 Den zoon van Simeon, den
zoon van Juda, den zoon van
Jozef, den zoon van Jonan, den
zoon van Eljakim,
31 Den zoon van Meleas, den
zoon van Mainan, den zoon
van Mattatha, den zoon van
Nathan, den zoon van David,
32 Den zoon van Jesse, den
zoon van Obed, den zoon van
Booz, den zoon van Salmon,
den zoon van Nahasson,
33 Den zoon van Aminadab,
den zoon van Aram, den zoon
van Esrom, den zoon van Fares,
den zoon van Juda,
34 Den zoon van Jakob, den
zoon van Izak, den zoon van
Abraham, den zoon van Thara,
den zoon van Nachor,
35 Den zoon van Saruch, den
zoon van Ragau, den zoon van
Falek, den zoon van Heber, den
zoon van Sala,
36 Den zoon van Kainan, den
zoon van Arfaxad, den zoon
van Sem, den zoon van Noe,
den zoon van Lamech,
37 Den zoon van Mathusala,
den zoon van Enoch, den
zoon van Jared, den zoon van
Malaleel, den zoon van Kainan,
38 Den zoon van Enos, den
zoon van Seth, den zoon van
Adam, den zoon van God.

4 En Jezus, vol des Heiligen
Geestes, keerde wederom
van de Jordaan, en werd
door den Geest geleid in de
woestijn;
2 En werd veertig dagen
verzocht van den duivel; en at

gans niet in die dagen, en als
dezelve geeindigd waren, zo
hongerde Hem ten laatste.
3 En de duivel zeide tot Hem:
Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg
tot dezen steen, dat hij brood
worde.
4 En Jezus antwoordde hem,
zeggende: Er is geschreven, dat
de mens bij brood alleen niet
zal leven, maar bij alle woord
Gods.
5 En als Hem de duivel geleid
had op een hogen berg, toonde
hij Hem al de koninkrijken der
wereld, in een ogenblik tijds.
6 En de duivel zeide tot
Hem: Ik zal U al deze macht,
en de heerlijkheid derzelver
koninkrijken geven; want zij is
mij overgegeven, en ik geef ze,
wien ik ook wil;
7 Indien Gij dan mij zult
aanbidden, zo zal het alles Uw
zijn.
8 En Jezus, antwoordende,
zeide tot hem: Ga weg van Mij,
satan, want er is geschreven:
Gij zult den Heere, uw God,
aanbidden, en Hem alleen
dienen.
9 En hij leidde Hem naar
Jeruzalem, en stelde Hem op
de tinne des tempels, en zeide
tot Hem: Indien Gij de Zoon
Gods zijt, werp Uzelven van
hier nederwaarts;
10 Want er is geschreven, dat
Hij Zijn engelen van U bevelen
zal, dat zij U bewaren zullen;
11 En dat zij U op de handen
nemen zullen, opdat Gij Uw
voet niet te eniger tijd aan een
steen stoot.
12 En Jezus, antwoordende,
zeide tot hem: Er is gezegd: Gij
zult den Heere, uw God, niet
verzoeken.
13 En als de duivel alle
verzoeking voleindigd had,
week hij van Hem voor een
tijd.
14 En Jezus keerde wederom,
door de kracht des Geestes,
naar Galilea; en het gerucht
van Hem ging uit door het
gehele omliggende land.
15 En Hij leerde in hun
synagogen, en werd van allen
geprezen.
16 En Hij kwam te Nazareth,
daar Hij opgevoed was, en
ging, naar Zijn gewoonte, op
den dag des sabbats in de
synagoge; en stond op om te
lezen.
17 En Hem werd gegeven het
boek van den profeet Jesaja; en
als Hij het boek opengedaan
had, vond Hij de plaats, daar
geschreven was;
18 De Geest des Heeren
is op Mij, daarom heeft Hij
Mij gezalfd; Hij heeft Mij
gezonden, om den armen het
Evangelie te verkondigen, om
te genezen, die gebroken zijn
van hart;
19 Om den gevangenen te
prediken loslating, en den
blinden het gezicht, om de
verslagenen heen te zenden in
vrijheid; om te prediken het
aangename jaar des Heeren.
20 En als Hij het boek
toegedaan en den dienaar
wedergegeven had, zat Hij
neder; en de ogen van allen in

de synagoge waren op Hem
geslagen.
21 En Hij begon tot hen te
zeggen: Heden is deze Schrift in
uw oren vervuld.
22 En zij gaven Hem allen
getuigenis, en verwonderden
zich over de aangename
woorden, die uit Zijn mond
voortkwamen; en zeiden: Is
deze niet de Zoon van Jozef?
23 En Hij zeide tot hen:
Gij zult zonder twijfel tot
Mij dit spreekwoord zeggen:
Medicijnmeester, genees
Uzelven; al wat wij gehoord
hebben, dat in Kapernaum
geschied is, doe dat ook hier in
Uw vaderland.
24 En Hij zeide: Voorwaar
Ik zeg u, dat geen profeet
aangenaam is in zijn vaderland.
25 Maar Ik zeg u in der
waarheid: Er waren vele
weduwen in Israel in de dagen
van Elias, toen de hemel
drie jaren en zes maanden
gesloten was, zodat er grote
hongersnood werd over het
gehele land.
26 En tot geen van haar
werd Elias gezonden, dan naar
Sarepta Sidonis, tot een vrouw,
die weduwe was.
27 En er waren vele melaatsen
in Israel, ten tijde van den
profeet Elisa; en geen van hen
werd gereinigd, dan Naaman,
de Syrier.
28 En zij werden allen in de
synagoge met toorn vervuld,
als zij dit hoorden.
29 En opstaande, wierpen zij
Hem uit, buiten de stad, en
leidden Hem op den top des
bergs, op denwelken hun stad
gebouwd was, om Hem van de
steilte af te werpen.
30 Maar Hij, door het midden
van hen doorgegaan zijnde,
ging weg.
31 En Hij kwam af te
Kapernaum, een stad van
Galilea, en leerde hen op de
sabbatdagen.
32 En zij versloegen zich over
Zijn leer, want Zijn woord was
met macht.
33 En in de synagoge was een
mens, hebbende een geest eens
onreinen duivels; en hij riep uit
met grote stemme,
34 Zeggende: Laat af, wat
hebben wij met U te doen,
Gij Jezus Nazarener? Zijt
Gij gekomen, om ons te
verderven? Ik ken U, wie Gij
zijt, namelijk de Heilige Gods.
35 En Jezus bestrafte hem,
zeggende: Zwijg stil, en ga
van hem uit. En de duivel,
hem in het midden geworpen
hebbende, voer van hem
uit, zonder hem iets te
beschadigen.
36 En er kwam een
verbaasdheid over allen; en zij
spraken samen tot elkander,
zeggende: Wat woord is dit,
dat Hij met macht en kracht
den onreinen geesten gebiedt,
en zij varen uit?
37 En het gerucht van Hem
ging uit in alle plaatsen des
omliggenden lands.
38 En Jezus, opgestaan zijnde
uit de synagoge, ging in het
huis van Simon; en Simons

vrouws moeder was met een
grote koorts bevangen, en zij
baden Hem voor haar.
39 En staande boven haar,
bestrafte Hij de koorts, en de
koorts verliet haar; en zij van
stonde aan opstaande, diende
henlieden.
40 En als de zon onderging,
brachten allen, die kranken
hadden, met verscheidenen
ziekten bevangen, die tot Hem,
en Hij legde een iegelijk van
hen de handen op, en genas
dezelve.
41 En er voeren ook duivelen
uit van velen, roepende
en zeggende: Gij zijt de
Christus, de Zone Gods! En
hen bestraffende, liet Hij die
niet spreken, omdat zij wisten,
dat Hij de Christus was.
42 En als het dag werd, ging
Hij uit, en trok naar een woeste
plaats; en de scharen zochten
Hem, en kwamen tot bij Hem,
en hielden Hem op, dat Hij van
hen niet zou weggaan.
43 Maar Hij zeide tot hen: Ik
moet ook anderen steden het
Evangelie van het Koninkrijk
Gods verkondigen; want
daartoe ben Ik uitgezonden.
44 En Hij predikte in de
synagogen van Galilea.

5 En het geschiedde, als de
schare op Hem aandrong,
om het Woord Gods te horen,
dat Hij stond bij het meer
Gennesareth.
2 En Hij zag twee schepen
aan den oever van het meer
liggende, en de vissers waren
daaruit gegaan, en spoelden de
netten.
3 En Hij ging in een van die
schepen, hetwelk van Simon
was, en bad hem, dat hij een
weinig van het land afstak;
en nederzittende, leerde Hij de
scharen uit het schip.
4 En als Hij afliet van
spreken, zeide Hij tot Simon:
Steek af naar de diepte, en
werp uw netten uit om te
vangen.
5 En Simon antwoordde en
zeide tot Hem: Meester, wij
hebben den gehelen nacht over
gearbeid, en niet gevangen;
doch op Uw woord zal ik het
net uitwerpen.
6 En als zij dat gedaan
hadden, besloten zij een grote
menigte vissen, en hun net
scheurde.
7 En zij wenkten hun
medegenoten, die in het
andere schip waren, dat zij
hen zouden komen helpen. En
zij kwamen, en vulden beide
de schepen, zodat zij bijna
zonken.
8 En Simon Petrus, dat
ziende, viel neder aan de
knieen van Jezus, zeggende:
Heere! ga uit van mij; want ik
ben een zondig mens.
9 Want verbaasdheid had
hem bevangen, en allen, die
met hem waren, over de vangst
der vissen, die zij gevangen
hadden;
10 En desgelijks ook Jakobus
en Johannes, de zonen van
Zebedeus, die medegenoten
van Simon waren. En Jezus

zeide tot Simon: Vrees niet;
van nu aan zult gij mensen
vangen.
11 En als zij de schepen
aan land gestuurd hadden,
verlieten zij alles, en volgden
Hem.
12 En het geschiedde, als Hij
in een dier steden was, ziet, er
was een man vol melaatsheid;
en Jezus ziende, viel hij op
het aangezicht, en bad Hem,
zeggende: Heere! zo Gij wilt,
Gij kunt mij reinigen.
13 En Hij, de hand
uitstrekkende, raakte hem
aan; en zeide: Ik wil, word
gereinigd! En terstond ging de
melaatsheid van hem.
14 En Hij gebood hem, dat hij
het niemand zeggen zou; maar
ga heen, zeide Hij, vertoon
uzelven den priester, en offer
voor uw reiniging, gelijk
Mozes geboden heeft, hun tot
een getuigenis.
15 Maar het gerucht van Hem
ging te meer voort; en vele
scharen kwamen samen om
Hem te horen, en door Hem
genezen te worden van hun
krankheden.
16 Maar Hij vertrok in de
woestijnen, en bad aldaar.
17 En het geschiedde in een
dier dagen, dat Hij leerde, en
er zaten Farizeen en leraars der
wet, die van alle vlekken van
Galilea, en Judea, en Jeruzalem
gekomen waren; en de kracht
des Heeren was er om hen te
genezen.
18 En ziet, enige mannen
brachten op een bed een mens,
die geraakt was, en zochten
hem in te brengen, en voor
Hem te leggen.
19 En niet vindende,
waardoor zij hem inbrengen
mochten, overmits de schare,
zo klommen zij op het dak, en
lieten hem door de tichelen
neder met het beddeken, in het
midden, voor Jezus.
20 En Hij ziende hun geloof,
zeide tot hem: Mens, uw
zonden zijn u vergeven.
21 En de Schriftgeleerden
en de Farizeen begonnen te
overdenken, zeggende: Wie
is Deze, Die gods lastering
spreekt? Wie kan de zonden
vergeven, dan God alleen?
22 Maar Jezus, hun
overdenkingen bekennende,
antwoordde en zeide tot hen:
Wat overdenkt gij in uw
harten?
23 Wat is lichter te zeggen:
Uw zonden zijn u vergeven, of
te zeggen: Sta op en wandel?
24 Doch opdat gij moogt
weten, dat de Zoon des
mensen macht heeft op de
aarde, de zonde te vergeven
(zeide Hij tot den geraakte):
Ik zeg u, sta op, en neem uw
beddeken op, en ga heen naar
uw huis.
25 En hij, terstond voor Hem
opstaande, en opgenomen
hebbende hetgeen, daar hij op
gelegen had, ging heen naar
zijn huis, God verheerlijkende.
26 En ontzetting heeft
hen allen bevangen, en
zij verheerlijkten God, en
werden vervuld met vreze,

zeggende: Wij hebben heden
ongelofelijke dingen gezien.
27 En na dezen ging Hij uit,
en zag een tollenaar, met name
Levi, zitten in het tolhuis, en
zeide tot hem: Volg Mij.
28 En hij, alles verlatende,
stond op en volgde Hem.
29 En Levi richtte Hem een
groten maaltijd aan, in zijn
huis; en er was een grote schare
van tollenaren, en van anderen,
die met hen aanzaten.
30 En hun Schriftgeleerden
en de Farizeen murmureerden
tegen Zijn discipelen,
zeggende: Waarom eet en
drinkt gij met tollenaren en
zondaren?
31 En Jezus, antwoordende,
zeide tot hen: Die gezond zijn,
hebben den medicijnmeester
niet van node, maar die ziek
zijn.
32 Ik ben niet gekomen om
te roepen rechtvaardigen, maar
zondaren tot bekering.
33 En zij zeiden tot Hem:
Waarom vasten de discipelen
van Johannes dikmaals, en
doen gebeden, desgelijks ook
de discipelen der Farizeen,
maar de Uwe eten en drinken?
34 Doch Hij zeide tot hen:
Kunt gij de bruiloftskinderen,
terwijl de Bruidegom bij hen is,
doen vasten?
35 Maar de dagen zullen
komen, wanneer de Bruidegom
van hen zal weggenomen zijn,
dan zullen zij vasten in die
dagen.
36 En Hij zeide ook tot hen
een gelijkenis: Niemand zet een
lap van een nieuw kleed op een
oud kleed; anders zo scheurt
ook dat nieuwe het oude, en de
lap van het nieuwe komt met
het oude niet overeen.
37 En niemand doet nieuwen
wijn in oude leder zakken;
anders zo zal de nieuwe wijn
de leder zakken doen bersten,
en de wijn zal uitgestort
worden, en de leder zakken
zullen verderven.
38 Maar nieuwen wijn moet
men in nieuwe leder zakken
doen, en zij worden beide te
zamen behouden.
39 En niemand, die ouden
drinkt, begeert terstond
nieuwen; want hij zegt: De
oude is beter.

6 En het geschiedde op den
tweeden eersten sabbat,
dat Hij door het gezaaide ging;
en Zijn discipelen plukten
aren, en aten ze, die wrijvende
met de handen.
2 En sommigen der Farizeen
zeiden tot hen: Waarom doet
gij, wat niet geoorloofd is te
doen op de sabbatten?
3 En Jezus, hun
antwoordende, zeide: Hebt
gij ook dat niet gelezen,
hetwelk David deed, wanneer
hem hongerde, en dengenen,
die met hem waren?
4 Hoe hij ingegaan is in het
huis Gods, en de toonbroden
genomen en gegeten heeft, en
ook gegeven dengenen, die met
hem waren, welke niet zijn
geoorloofd te eten, dan alleen
den priesteren.

5 En Hij zeide tot hen: De
Zoon des mensen is een Heere
ook van den sabbat.
6 En het geschiedde ook op
een anderen sabbat, dat Hij in
de synagoge ging, en leerde.
En daar was een mens, en zijn
rechterhand was dor.
7 En de Schriftgeleerden
en de Farizeen namen Hem
waar, of Hij op den sabbat
genezen zou; opdat zij enige
beschuldiging tegen Hem
mochten vinden.
8 Doch Hij kende hun
gedachten, en zeide tot den
mens, die de dorre hand had:
Rijs op, en sta in het midden.
En hij opgestaan zijnde, stond
overeind.
9 Zo zeide dan Jezus tot
hen: Ik zal u vragen: Wat is
geoorloofd op de sabbatten,
goed te doen, of kwaad te
doen, een mens te behouden,
of te verderven?
10 En hen allen rondom
aangezien hebbende, zeide Hij
tot den mens: Strek uw hand
uit. En hij deed alzo; en zijn
hand werd hersteld, gezond
gelijk de andere.
11 En zij werden vervuld
met uitzinnigheid, en spraken
samen met elkander, wat zij
Jezus doen zouden.
12 En het geschiedde in die
dagen, dat Hij uitging naar den
berg, om te bidden, en Hij bleef
den nacht over in het gebed tot
God.
13 En als het dag was
geworden, riep Hij Zijn
discipelen tot Zich, en verkoos
er twaalf uit hen, die Hij ook
apostelen noemde:
14 Namelijk Simon, welken
Hij ook Petrus noemde; en
Andreas zijn broeder, Jakobus
en Johannes, Filippus en
Bartholomeus;
15 Mattheus en Thomas,
Jakobus, den zoon van Alfeus,
en Simon genaamd Zelotes;
16 Judas, den broeder van
Jakobus, en Judas Iskariot, die
ook de verrader geworden is.
17 En met hen afgekomen
zijnde, stond Hij op een vlakke
plaats, en met Hem de schare
Zijner discipelen, en een grote
menigte des volks van geheel
Judea en Jeruzalem, en van den
zeekant van Tyrus en Sidon;
18 Die gekomen waren, om
Hem te horen, en om van hun
ziekten genezen te worden,
en die van onreine geesten
gekweld waren; en zij werden
genezen.
19 En al de schare zocht Hem
aan te raken; want er ging
kracht van Hem uit, en Hij
genas ze allen.
20 En Hij, Zijn ogen
opslaande over Zijn discipelen,
zeide: Zalig zijt gij, armen,
want uwer is het Koninkrijk
Gods.
21 Zalig zijt gij, die nu
hongert; want gij zult
verzadigd worden. Zalig
zijt gij, die nu weent; want gij
zult lachen.
22 Zalig zijt gij, wanneer u de
mensen haten, en wanneer zij
u afscheiden, en smaden, en
uw naam als kwaad verwerpen,

om des Zoons des mensen wil.
23 Verblijdt u in dien dag, en
zijt vrolijk; want, ziet, uw loon
is groot in den hemel; want
hun vaders deden desgelijks
den profeten.
24 Maar wee u, gij rijken,
want gij hebt uw troost weg.
25 Wee u, die verzadigd zijt,
want gij zult hongeren. Wee
u, die nu lacht, want gij zult
treuren en wenen.
26 Wee u, wanneer al de
mensen wel van u spreken,
want hun vaders deden
desgelijks den valsen profeten.
27 Maar Ik zeg ulieden, die dit
hoort: Hebt uw vijanden lief;
doet wel dengenen, die u haten.
28 Zegent degenen, die u
vervloeken, en bidt voor
degenen, die u geweld doen.
29 Dengene, die u aan de
wang slaat, biedt ook de
andere; en dengene, die u den
mantel neemt, verhindert ook
den rok niet te nemen.
30 Maar geeft een iegelijk, die
van u begeert; en van dengene,
die het uwe neemt, eist niet
weder.
31 En gelijk gij wilt, dat u de
mensen doen zullen, doet gij
hun ook desgelijks.
32 En indien gij liefhebt, die
u liefhebben, wat dank hebt
gij? Want ook de zondaars
hebben lief degenen, die hen
liefhebben.
33 En indien gij goed doet
dengenen, die u goed doen, wat
dank hebt gij? Want ook de
zondaars doen hetzelfde.
34 En indien gij leent
dengenen, van welke gij
hoopt weder te ontvangen, wat
dank hebt gij? Want ook de
zondaars lenen den zondaren,
opdat zij evengelijk weder
mogen ontvangen.
35 Maar hebt uw vijanden lief,
en doet goed, en leent, zonder
iets weder te hopen; en uw
loon zal groot zijn, en gij zult
kinderen des Allerhoogsten
zijn; want Hij is goedertieren
over de ondankbaren en bozen.
36 Weest dan barmhartig,
gelijk ook uw Vader
barmhartig is.
37 En oordeelt niet, en gij
zult niet geoordeeld worden;
verdoemt niet, en gij zult niet
verdoemd worden; laat los, en
gij zult losgelaten worden.
38 Geeft, en u zal gegeven
worden; een goede,
neergedrukte, en geschudde
en overlopende maat zal men
in uw schoot geven; want
met dezelfde maat, waarmede
gijlieden meet, zal ulieden
wedergemeten worden.
39 En Hij zeide tot hen een
gelijkenis: Kan ook wel een
blinde een blinde op den weg
leiden? Zullen zij niet beiden in
de gracht vallen?
40 De discipel is niet boven
zijn meester; maar een iegelijk
volmaakt discipel zal zijn gelijk
zijn meester.
41 En wat ziet gij den splinter,
die in uws broeders oog is, en
den balk, die in uw eigen oog
is, merkt gij niet?

42 Of hoe kunt gij tot uw
broeder zeggen: Broeder, laat
toe, dat ik den splinter, die in
uw oog is, uitdoe; daar gij zelf
den balk, die in uw oog is, niet
ziet? Gij geveinsde! doe eerst
den balk uit uw oog, en dan
zult gij bezien, om den splinter
uit te doen, die in uws broeders
oog is.

43 Want het is geen goede
boom, die kwade vrucht
voortbrengt, en geen kwade
boom, die goede vrucht
voortbrengt;

44 Want ieder boom wordt
uit zijn eigen vrucht gekend;
want men leest geen vijgen van
doornen, en men snijdt geen
druif van bramen.

45 De goede mens brengt het
goede voort uit den goeden
schat zijns harten; en de kwade
mens brengt het kwade voort
uit den kwaden schat zijns
harten; want uit den overvloed
des harten spreekt zijn mond.

46 En wat noemt gij Mij,
Heere, Heere! en doet niet
hetgeen Ik zeg?

47 Een iegelijk, die tot Mij
komt, en Mijn woorden hoort,
en dezelve doet, Ik zal u tonen,
wien hij gelijk is.

48 Hij is gelijk een mens, die
een huis bouwde, en groef,
en verdiepte, en leide het
fondament op een steenrots;
als nu de hoge vloed kwam,
zo sloeg de waterstroom tegen
dat huis aan, en kon het niet
bewegen; want het was op de
steenrots gegrond.

49 Maar die ze gehoord, en
niet gedaan zal hebben, is gelijk
een mens, die een huis bouwde
op de aarde zonder fondament;
tegen hetwelk de waterstroom
aansloeg, en het viel terstond,
en de val van datzelve huis was
groot.

7 Nadat Hij nu al Zijn
woorden voleindigd had,
ten aanhore des volks, ging Hij
in te Kapernaum.

2 En een dienstknecht van
een zeker hoofdman over
honderd, die hem zeer waard
was, krank zijnde, lag op zijn
sterven.

3 En van Jezus gehoord
hebbende, zond hij tot Hem de
ouderlingen der Joden, Hem
biddende, dat Hij wilde komen,
en zijn dienstknecht gezond
maken.

4 Dezen nu, tot Jezus
gekomen zijnde, baden Hem
ernstelijk, zeggende: Hij is
waardig, dat Gij hem dat doet;

5 Want hij heeft ons volk lief,
en heeft zelf ons de synagoge
gebouwd.

6 En Jezus ging met hen. En
als Hij nu niet verre van het
huis was, zond de hoofdman
over honderd tot Hem enige
vrienden, en zeide tot Hem:
Heere, neem de moeite niet;
want ik ben niet waardig,
dat Gij onder mijn dak zoudt
inkomen.

7 Daarom heb ik ook
mijzelven niet waardig geacht,
om tot U te komen; maar zeg
het met een woord, en mijn

knecht zal genezen worden.
8 Want ik ben ook een
mens, onder de macht van
anderen gesteld, hebbende
krijgsknechten onder mij,
en ik zeg tot dezen: Ga, en
hij gaat; en tot den anderen:
Kom en hij komt; en tot mijn
dienstknecht: Doe dat! en hij
doet het.
9 En Jezus, dit horende,
verwonderde Zich over hem;
en Zich omkerende, zeide tot
de schare, die Hem volgde: Ik
zeg ulieden: Ik heb zo groot
een geloof zelfs in Israel niet
gevonden.
10 En die gezonden waren,
wedergekeerd zijnde in het
huis, vonden den kranken
dienstknecht gezond.
11 En het geschiedde op den
volgenden dag, dat Hij ging
naar een stad, genaamd Nain,
en met Hem gingen velen van
Zijn discipelen, en een grote
schare.
12 En als Hij de poort der
stad genaakte, zie daar, een
dode werd uitgedragen, die
een eniggeboren zoon zijner
moeder was, en zij was
weduwe en een grote schare
van de stad was met haar.
13 En de Heere, haar ziende,
werd innerlijk met ontferming
over haar bewogen, en zeide tot
haar: Ween niet.
14 En Hij ging toe, en raakte
de baar aan; (de dragers nu
stonden stil) en Hij zeide:
Jongeling, Ik zeg u, sta op!
15 En de dode zat overeind, en
begon te spreken. En Hij gaf
hem aan zijn moeder.
16 En vreze beving hen allen,
en zij verheerlijkten God,
zeggende: Een groot Profeet is
onder ons opgestaan, en God
heeft Zijn volk bezocht.
17 En dit gerucht van Hem
ging uit in geheel Judea, en in
al het omliggende land.
18 En de discipelen van
Johannes boodschapten hem
van al deze dingen.
19 En Johannes, zekere twee
van zijn discipelen tot zich
geroepen hebbende, zond hen
tot Jezus, zeggende: Zijt Gij
Degene, Die komen zou, of
verwachten wij een anderen?
20 En als de mannen tot Hem
gekomen waren, zeiden zij:
Johannes de Doper heeft ons
tot U afgezonden, zeggende:
Zijt Gij, Die komen zou, of
verwachten wij een anderen?
21 En in dezelfde ure genas
Hij er velen van ziekten en
kwalen, en boze geesten; en
velen blinden gaf Hij het
gezicht.
22 En Jezus, antwoordende,
zeide tot hen: Gaat heen, en
boodschapt Johannes weder
de dingen, die gij gezien en
gehoord hebt, namelijk dat
de blinden ziende worden,
de kreupelen wandelen, de
melaatsen gereinigd worden,
de doven horen, de doden
opgewekt worden, den armen
het Evangelie verkondigd
wordt.
23 En zalig is hij, die aan Mij
niet zal geergerd worden.

24 Als nu de boden van
Johannes weggegaan waren,
begon Hij tot de scharen van
Johannes te zeggen: Wat zijt
gij uitgegaan in de woestijn
te aanschouwen? Een riet, dat
van den wind ginds en weder
bewogen wordt?
25 Maar wat zijt gij uitgegaan
te zien? Een mens, met zachte
klederen bekleed? Ziet, die in
heerlijke kleding en wellust
zijn, die zijn in de koninklijke
hoven.
26 Maar wat zijt gij uitgegaan
te zien? Een profeet? Ja, Ik
zeg u, ook veel meer dan een
profeet.
27 Deze is het, van welken
geschreven is: Ziet, Ik
zende Mijn engel voor Uw
aangezicht, die Uw weg voor U
heen bereiden zal.
28 Want Ik zeg ulieden: Onder
die van vrouwen geboren zijn,
is niemand meerder profeet,
dan Johannes de Doper; maar
de minste in het Koninkrijk
Gods is meerder dan hij.
29 En al het volk, Hem
horende, en de tollenaars,
die met den doop van
Johannes gedoopt waren,
rechtvaardigden God.
30 Maar de Farizeen en de
wetgeleerden hebben den
raad Gods tegen zichzelven
verworpen, van hem niet
gedoopt zijnde.
31 En de Heere zeide: Bij wien
zal Ik dan de mensen van dit
geslacht vergelijken, en wien
zijn zij gelijk?
32 Zij zijn gelijk aan de
kinderen, die op de markt
zitten, en elkander toeroepen,
en zeggen: Wij hebben u op
de fluit gespeeld, en gij hebt
niet gedanst; wij hebben u
klaagliederen gezongen, en gij
hebt niet geweend.
33 Want Johannes de Doper is
gekomen, noch brood etende,
noch wijn drinkende; en gij
zegt: Hij heeft den duivel.
34 De Zoon des mensen is
gekomen, etende en drinkende,
en gij zegt: Ziet daar, een Mens,
Die een vraat en wijnzuiper is,
een Vriend van tollenaren en
zondaren.
35 Doch de wijsheid is
gerechtvaardigd geworden van
al haar kinderen.
36 En een der Farizeen bad
Hem, dat Hij met hem ate;
en ingegaan zijnde in des
Farizeers huis, zat Hij aan.
37 En ziet, een vrouw in de
stad, welke een zondares was,
verstaande, dat Hij in des
Farizeers huis aanzat, bracht
een albasten fles met zalf.
38 En staande achter aan Zijn
voeten, wenende, begon zij
Zijn voeten nat te maken met
tranen, en zij droogde ze af met
het haar van haar hoofd, en
kuste Zijn voeten, en zalfde ze
met de zalf.
39 En de Farizeer, die Hem
genood had, zulks ziende,
sprak bij zichzelven, zeggende:
Deze, indien Hij een profeet
ware, zou wel weten, wat en
hoedanige vrouw deze is, die
Hem aanraakt; want zij is een

zondares.
40 En Jezus antwoordende, zeide tot hem: Simon! Ik heb u wat te zeggen. En hij sprak: Meester! zeg het.
41 Jezus zeide: Een zeker schuldheer had twee schuldenaars; de een was schuldig vijfhonderd penningen, en de andere vijftig;
42 En als zij niet hadden om te betalen, schold hij het hun beiden kwijt. Zeg dan, wie van deze zal hem meer liefhebben?
43 En Simon, antwoordende, zeide: Ik acht, dat hij het is, dien hij het meeste kwijtgescholden heeft. En Hij zeide tot hem: Gij hebt recht geoordeeld.
44 En Hij, Zich omkerende naar de vrouw, zeide tot Simon: Ziet gij deze vrouw? Ik ben in uw huis gekomen; water hebt gij niet tot Mijn voeten gegeven; maar deze heeft Mijn voeten met tranen nat gemaakt, en met het haar van haar hoofd afgedroogd.
45 Gij hebt Mij geen kus gegeven; maar deze, van dat zij ingekomen is, heeft niet afgelaten Mijn voeten te kussen.
46 Met olie hebt gij Mijn hoofd niet gezalfd; maar deze heeft Mijn voeten met zalf gezalfd.
47 Daarom zeg Ik u: Haar zonden zijn haar vergeven, die vele waren; want zij heeft veel liefgehad; maar dien weinig vergeven wordt, die heeft weinig lief.
48 En Hij zeide tot haar: Uw zonden zijn u vergeven.
49 En die mede aanzaten, begonnen te zeggen bij zichzelven: Wie is Deze, Die ook de zonden vergeeft?
50 Maar Hij zeide tot de vrouw: Uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.

8 En het geschiedde daarna, dat Hij reisde van de ene stad en vlek tot de andere, predikende en verkondigende het Evangelie van het Koninkrijk Gods; en de twaalven waren met Hem;
2 En sommige vrouwen, die van boze geesten en krankheden genezen waren, namelijk Maria, genaamd Magdalena, van welke zeven duivelen uitgegaan waren;
3 En Johanna, de huisvrouw van Chusas, den rentmeester van Herodes, en Susanna, en vele anderen, die Hem dienden van haar goederen.
4 Als nu een grote schare bijeenvergaderde, en zij van alle steden tot Hem kwamen, zo zeide Hij door gelijkenis:
5 Een zaaier ging uit, om zijn zaad te zaaien; en als hij zaaide, viel het ene bij den weg, en werd vertreden, en de vogelen des hemels aten dat op.
6 En het andere viel op een steenrots, en opgewassen zijnde, is het verdord, omdat het geen vochtigheid had.
7 En het andere viel in het midden van de doornen, en de doornen mede opwassende,

verstikten hetzelve.
8 En het andere viel
op de goede aarde, en
opgewassen zijnde, bracht
het honderdvoudige vrucht
voort. Dit zeggende, riep Hij:
Wie oren heeft, om te horen,
die hore.
9 En Zijn discipelen vraagden
Hem, zeggende: Wat mag deze
gelijkenis wezen?
10 En Hij zeide: U is het
gegeven, de verborgenheden
van het Koninkrijk Gods te
verstaan; maar tot de anderen
spreek Ik in gelijkenissen,
opdat zij ziende niet zien, en
horende niet verstaan.
11 Dit is nu de gelijkenis: Het
zaad is het Woord Gods.
12 En die bij den weg bezaaid
worden, zijn dezen, die horen;
daarna komt de duivel, en
neemt het Woord uit hun hart
weg, opdat zij niet zouden
geloven, en zalig worden.
13 En die op de steenrots
bezaaid worden, zijn dezen,
die, wanneer zij het gehoord
hebben, het Woord met
vreugde ontvangen; en dezen
hebben geen wortel, die maar
voor een tijd geloven, en in
den tijd der verzoeking wijken
zij af.
14 En dat in de doornen
valt, zijn dezen, die gehoord
hebben, en heengaande
verstikt worden door de
zorgvuldigheden, en rijkdom,
en wellusten des levens, en
voldragen geen vrucht.
15 En dat in de goede aarde
valt, zijn dezen, die, het Woord
gehoord hebbende, hetzelve
in een eerlijk en goed hart
bewaren, en in volstandigheid
vruchten voortbrengen.
16 En niemand, die een kaars
ontsteekt, bedekt dezelve met
een vat, of zet ze onder een bed;
maar zet ze op een kandelaar,
opdat degenen, die inkomen,
het licht zien mogen.
17 Want er is niets verborgen,
dat niet openbaar zal worden;
noch heimelijk, dat niet bekend
zal worden, en in het openbaar
komen.
18 Ziet dan, hoe gij hoort;
want zo wie heeft, dien zal
gegeven worden; en zo wie niet
heeft, ook hetgeen hij meent te
hebben, zal van hem genomen
worden.
19 En Zijn moeder en Zijn
broeders kwamen tot Hem, en
konden bij Hem niet komen,
vanwege de schare.
20 En Hem werd
geboodschapt van enigen,
die zeiden: Uw moeder en Uw
broeders staan daar buiten,
begerende U te zien.
21 Maar Hij antwoordde en
zeide tot hen: Mijn moeder en
Mijn broeders zijn dezen, die
Gods Woord horen, en datzelve
doen.
22 En het geschiedde in een
van die dagen, dat Hij in een
schip ging, en Zijn discipelen
met Hem; en Hij zeide tot
hen: Laat ons overvaren aan de
andere zijde van het meer. En
zij staken af.
23 En als zij voeren, viel Hij
in slaap; en er kwam een storm

van wind op het meer, en zij
werden vol waters, en waren in
nood.
24 En zij gingen tot Hem, en
wekten Hem op, zeggende:
Meester, Meester, wij vergaan!
en Hij, opgestaan zijnde,
bestrafte den wind en de
watergolven, en zij hielden op,
en er werd stilte.
25 En Hij zeide tot hen:
Waar is uw geloof? Maar zij,
bevreesd zijnde, verwonderden
zich, zeggende tot elkander:
Wie is toch Deze, dat Hij
ook de winden en het water
gebiedt, en zij zijn Hem
gehoorzaam?
26 En zij voeren voort naar
het land der Gadarenen,
hetwelk is tegenover Galilea.
27 En als Hij aan het land
uitgegaan was, ontmoette Hem
een zeker man uit de stad,
die van over langen tijd met
duivelen was bezeten geweest;
en was met geen klederen
gekleed, en bleef in geen huis,
maar in de graven.
28 En hij, Jezus ziende, en
zeer roepende, viel voor Hem
neder, en zeide met een grote
stem: Wat heb ik met U te
doen, Jezus, Gij Zone Gods, des
Allerhoogsten, ik bid U, dat Gij
mij niet pijnigt!
29 Want Hij had den onreinen
geest geboden, dat hij van den
mens zou uitvaren; want
hij had hem menigen tijd
bevangen gehad; en hij werd
met ketenen en met boeien
gebonden, om bewaard te zijn;
en hij verbrak de banden, en
werd van den duivel gedreven
in de woestijnen.
30 En Jezus vraagde hem,
zeggende: Welke is uw naam?
En hij zeide: Legio. Want
vele duivelen waren in hem
gevaren.
31 En zij baden Hem, dat Hij
hun niet gebieden zou in den
afgrond heen te varen.
32 En aldaar was een kudde
veler zwijnen, weidende op den
berg; en zij baden Hem, dat Hij
hun wilde toelaten in dezelve te
varen. En Hij liet het hun toe.
33 En de duivelen, uitvarende
van den mens, voeren in de
zwijnen; en de kudde stortte
van de steilte af in het meer; en
versmoorde.
34 En die ze weidden, ziende
hetgeen geschied was, zijn
gevlucht; en heengaande
boodschapten het in de stad,
en op het land.
35 En zij gingen uit, om te
zien hetgeen geschied was, en
kwamen tot Jezus, en vonden
den mens, van welken de
duivelen uitgevaren waren,
zittend aan de voeten van
Jezus, gekleed en wel bij
zijn verstand; en zij werden
bevreesd.
36 En ook, die het gezien
hadden, verhaalden hun,
hoe de bezetene was verlost
geworden.
37 En de gehele menigte
van het omliggende land der
Gadarenen baden Hem, dat
Hij van hen wegging; want
zij waren met grote vreze
bevangen. En Hij, in het

schip gegaan zijnde, keerde
wederom.
38 En de man, van welken de
duivelen uitgevaren waren, bad
Hem, dat hij mocht bij Hem
zijn. Maar Jezus liet hem van
Zich gaan, zeggende:
39 Keer weder naar uw huis,
en vertel, wat grote dingen
u God gedaan heeft. En hij
ging heen door de gehele
stad, verkondigende, wat grote
dingen Jezus hem gedaan had.
40 En het geschiedde, als
Jezus wederkeerde, dat Hem de
schare ontving; want zij waren
allen Hem verwachtende.
41 En ziet, er kwam een man,
wiens naam was Jairus, en hij
was een overste der synagoge;
en hij viel aan de voeten van
Jezus, en bad Hem, dat Hij in
zijn huis wilde komen.
42 Want hij had een enige
dochter, van omtrent twaalf
jaren, en deze lag op haar
sterven. En als Hij heenging, zo
verdrongen Hem de scharen.
43 En een vrouw, die twaalf
jaren lang den vloed des bloeds
gehad had, welke al haar
leeftocht aan medicijnmeesters
ten koste gelegd had; en van
niemand had kunnen genezen
worden,
44 Van achteren tot Hem
komende, raakte den zoom
Zijns kleeds aan; en terstond
stelpte de vloed haars bloeds.
45 En Jezus zeide: Wie is het,
die Mij heeft aangeraakt? En
als zij het allen ontkenden,
zeide Petrus en die met hem
waren: Meester, de scharen
drukken en verdringen U, en
zegt Gij: Wie is het, die Mij
aangeraakt heeft?
46 En Jezus zeide: Iemand
heeft Mij aangeraakt; want Ik
heb bekend, dat kracht van Mij
uitgegaan is.
47 De vrouw nu, ziende,
dat zij niet verborgen was,
kwam bevende, en voor Hem
nedervallende, verklaarde
Hem voor al het volk, om wat
oorzaak zij Hem aangeraakt
had, en hoe zij terstond
genezen was.
48 En Hij zeide tot haar:
Dochter, wees welgemoed, uw
geloof heeft u behouden; ga
heen in vrede.
49 Als Hij nog sprak, kwam er
een van het huis des oversten
der synagoge, zeggende tot
hem: Uw dochter is gestorven;
zijt den Meester niet moeilijk.
50 Maar Jezus, dat horende,
antwoordde hem, zeggende:
Vrees niet, geloof alleenlijk, en
zij zal behouden worden.
51 En als Hij in het huis
kwam, liet Hij niemand
inkomen, dan Petrus, en
Jakobus, en Johannes, en den
vader en de moeder des kinds.
52 En zij schreiden allen,
en maakten misbaar over
hetzelve. En Hij zeide: Schreit
niet; zij is niet gestorven; maar
zij slaapt.
53 En zij belachten Hem,
wetende, dat zij gestorven was.
54 Maar als Hij ze allen
uitgedreven had, greep Hij
haar hand en riep, zeggende:
Kind, sta op!

55 En haar geest keerde
weder, en zij is terstond
opgestaan; en Hij gebood, dat
men haar te eten geven zoude.
56 En haar ouders ontzetten
zich; en Hij beval hun, dat
zij niemand zouden zeggen
hetgeen geschied was.

9 En Zijn twaalf discipelen
samengeroepen hebbende,
gaf Hij hun kracht en macht
over al de duivelen, en om
ziekten te genezen.
2 En Hij zond hen heen, om
te prediken het Koninkrijk
Gods, en de kranken gezond te
maken.
3 En Hij zeide tot hen: Neemt
niets mede tot den weg, noch
staven, noch male, noch brood,
noch geld; noch iemand van u
zal twee rokken hebben.
4 En in wat huis gij ook zult
ingaan, blijft aldaar, en gaat
van daar uit.
5 En zo wie u niet zullen
ontvangen, uitgaande van die
stad, schudt ook het stof af van
uw voeten, tot een getuigenis
tegen hen.
6 En zij, uitgaande,
doorgingen al de vlekken,
verkondigende het Evangelie,
en genezende de zieken overal.
7 En Herodes, de viervorst,
hoorde al de dingen, die van
Hem geschiedden; en was
twijfelmoedig, omdat van
sommigen gezegd werd, dat
Johannes van de doden was
opgestaan;
8 En van sommigen, dat
Elias verschenen was; en van
anderen, dat een profeet van
de ouden was opgestaan.
9 En Herodes zeide: Johannes
heb ik onthoofd; wie is nu
Deze, van Welken ik zulke
dingen hoor? En hij zocht Hem
te zien.
10 En de apostelen,
wedergekeerd zijnde,
verhaalden Hem al wat zij
gedaan hadden. En Hij nam
hen mede en vertrok alleen
in een woeste plaats der stad,
genaamd Bethsaida.
11 En de scharen, dat
verstaande, volgden Hem;
en Hij ontving ze, en sprak tot
hen van het Koninkrijk Gods;
en die genezing van node
hadden, maakte Hij gezond.
12 En de dag begon te dalen;
en de twaalven, tot Hem
komende, zeiden tot Hem: Laat
de schare van U, opdat zij,
heengaande in de omliggende
vlekken en in de dorpen,
herberg nemen mogen, en
spijze vinden; want wij zijn
hier in een woeste plaats.
13 Maar Hij zeide tot hen:
Geeft gij hun te eten. En zij
zeiden: Wij hebben niet meer
dan vijf broden, en twee vissen;
tenzij dan dat wij heengaan en
spijs kopen voor al dit volk;
14 Want er waren omtrent
vijf duizend mannen. Doch Hij
zeide tot Zijn discipelen: Doet
hen nederzitten bij zaten, elk
van vijftig.
15 En zij deden alzo, en deden
hen allen nederzitten.
16 En Hij, de vijf broden
en de twee vissen genomen

hebbende, zag op naar den
hemel, en zegende die, en brak
ze, en gaf ze den discipelen,
om der schare voor te leggen.
17 En zij aten en werden
allen verzadigd; en er werd
opgenomen, hetgeen hun van
de brokken overgeschoten was,
twaalf korven.
18 En het geschiedde, als Hij
alleen was biddende, dat de
discipelen met Hem waren,
en Hij vraagde hen, zeggende:
Wie zeggen de scharen, dat Ik
ben?
19 En zij, antwoordende,
zeiden: Johannes de Doper;
en anderen: Elias; en anderen:
Dat enig profeet van de ouden
opgestaan is.
20 En Hij zeide tot hen: Maar
gijlieden, wie zegt gij, dat Ik
ben? En Petrus, antwoordende,
zeide: De Christus Gods.
21 En Hij gebood hun
scherpelijk en beval, dat zij dit
niemand zeggen zouden;
22 Zeggende: De Zoon des
mensen moet veel lijden, en
verworpen worden van de
ouderlingen, en overpriesters,
en Schriftgeleerden, en gedood
en ten derden dage opgewekt
worden.
23 En Hij zeide tot allen: Zo
iemand achter Mij wil komen,
die verloochene zichzelven, en
neme zijn kruis dagelijks op, en
volge Mij.
24 Want zo wie zijn leven
behouden wil, die zal het
verliezen; maar zo wie
zijn leven verliezen zal,
om Mijnentwil, die zal het
behouden.
25 Want wat baat het een
mens, die de gehele wereld
zou winnen, en zichzelven
verliezen, of schade zijns zelfs
lijden?
26 Want zo wie zich Mijns
en Mijner woorden zal
geschaamd hebben, diens zal
de Zoon des mensen Zich
schamen, wanneer Hij komen
zal in Zijn heerlijkheid, en in
de heerlijkheid des Vaders, en
der heilige engelen.
27 En Ik zeg u waarlijk: Er
zijn sommigen dergenen, die
hier staan, die den dood niet
zullen smaken, totdat zij het
Koninkrijk Gods zullen gezien
hebben.
28 En het geschiedde, omtrent
acht dagen na deze woorden,
dat Hij medenam Petrus, en
Johannes, en Jakobus, en klom
op den berg, om te bidden.
29 En als Hij bad, werd de
gedaante Zijns aangezichts
veranderd, en Zijn kleding wit
en zeer blinkende.
30 En ziet, twee mannen
spraken met Hem, welke
waren Mozes en Elias.
31 Dewelke, gezien zijnde
in heerlijkheid, zeiden Zijn
uitgang, dien Hij zoude
volbrengen te Jeruzalem.
32 Petrus nu, en die met
hem waren, waren met slaap
bezwaard; en ontwaakt zijnde,
zagen zij Zijn heerlijkheid, en
de twee mannen, die bij Hem
stonden.
33 En het geschiedde, als zij
van Hem afscheidden, zo zeide

Petrus tot Jezus: Meester, het is
goed, dat wij hier zijn; en laat
ons drie tabernakelen maken,
voor U een, en voor Mozes een,
en voor Elias een; niet wetende,
wat hij zeide.
34 Als hij nu dit zeide, kwam
een wolk, en overschaduwde
hen; en zij werden bevreesd, als
die in de wolk ingingen.
35 En er geschiedde een stem
uit de wolk, zeggende: Deze
is Mijn geliefde Zoon; hoort
Hem!
36 En als de stem geschiedde,
zo werd Jezus alleen gevonden.
En zij zwegen stil, en
verhaalden in die dagen
niemand iets van hetgeen zij
gezien hadden.
37 En het geschiedde des
daags daaraan, als zij van den
berg afkwamen, dat Hem een
grote schare in het gemoet
kwam.
38 En ziet, een man van de
schare riep uit, zeggende:
Meester, ik bid U, zie toch mijn
zoon aan; want hij is mij een
eniggeborene.
39 En zie, een geest neemt
hem, en van stonde aan roept
hij, en hij scheurt hem, dat hij
schuimt, en wijkt nauwelijks
van hem, en verplettert hem.
40 En ik heb Uw discipelen
gebeden, dat zij hem zouden
uitwerpen, en zij hebben niet
gekund.
41 En Jezus, antwoordende,
zeide: O ongelovig en verkeerd
geslacht, hoe lang zal Ik nog
bij ulieden zijn, en ulieden
verdragen? Breng uw zoon
hier.
42 En nog, als hij naar Hem
toekwam, scheurde hem de
duivel, en verscheurde hem;
maar Jezus bestrafte den
onreinen geest, en maakte het
kind gezond, en gaf hem zijn
vader weder.
43 En zij werden
allen verslagen over de
grootdadigheid Gods. En als
zij allen zich verwonderden
over al de dingen, die Jezus
gedaan had, zeide Hij tot Zijn
discipelen:
44 Legt gij deze woorden
in uw oren: Want de Zoon
des mensen zal overgeleverd
worden in der mensen handen.
45 Maar zij verstonden dit
woord niet, en het was voor
hen verborgen, alzo dat zij het
niet begrepen; en zij vreesden
van dat woord Hem te vragen.
46 En er rees een overlegging
onder hen, namelijk, wie van
hen de meeste ware.
47 Maar Jezus, ziende de
overleggingen hunner harten,
nam een kindeken, en stelde
dat bij Zich;
48 En zeide tot hen: Zo wie
dit kindeken ontvangen zal
in Mijn Naam, die ontvangt
Mij; en zo wie Mij ontvangen
zal, ontvangt Hem, Die Mij
gezonden heeft. Want die de
minste onder u allen is, die zal
groot zijn.
49 En Johannes antwoordde
en zeide: Meester! wij hebben
een gezien, die in Uw Naam
de duivelen uitwierp, en wij
hebben het hem verboden,

omdat hij U met ons niet volgt.
50 En Jezus zeide tot hem:
Verbied het niet; want wie
tegen ons niet is, die is voor
ons.
51 En het geschiedde, als
de dagen Zijner opneming
vervuld werden, zo richtte
Hij Zijn aangezicht, om naar
Jeruzalem te reizen.
52 En Hij zond boden uit
voor Zijn aangezicht; en zij,
heengereisd zijnde, kwamen in
een vlek der Samaritanen, om
voor Hem herberg te bereiden.
53 En zij ontvingen Hem niet,
omdat Zijn aangezicht was als
reizende naar Jeruzalem.
54 Als nu Zijn discipelen,
Jakobus en Johannes, dat
zagen, zeiden zij: Heere, wilt
Gij, dat wij zeggen, dat vuur
van den hemel nederdale, en
dezen verslinde, gelijk ook
Elias gedaan heeft?
55 Maar Zich omkerende,
bestrafte Hij hen, en zeide:
Gij weet niet van hoedanigen
geest gij zijt.
56 Want de Zoon des mensen
is niet gekomen om der mensen
zielen te verderven, maar om te
behouden. En zij gingen naar
een ander vlek.
57 En het geschiedde op den
weg, als zij reisden, dat een
tot Hem zeide: Heere, ik zal U
volgen, waar Gij ook heengaat.
58 En Jezus zeide tot hem:
De vossen hebben holen, en
de vogelen des hemels nesten;
maar de Zoon des mensen
heeft niet, waar Hij het hoofd
nederlegge.
59 En Hij zeide tot een
anderen: Volg Mij. Doch hij
zeide: Heere, laat mij toe, dat
ik heenga, en eerst mijn vader
begrave.
60 Maar Jezus zeide tot hem:
Laat de doden hun doden
begraven; doch gij, ga heen
en verkondig het Koninkrijk
Gods.
61 En ook een ander zeide:
Heere, ik zal U volgen; maar
laat mij eerst toe, dat ik
afscheid neme van degenen,
die in mijn huis zijn.
62 En Jezus zeide tot hem:
Niemand, die zijn hand aan
den ploeg slaat, en ziet naar
hetgeen achter is, is bekwaam
tot het Koninkrijk Gods.

10 En na dezen stelde
de Heere nog andere
zeventig, en zond hen heen
voor Zijn aangezicht, twee en
twee, in iedere stad en plaats,
daar Hij komen zou.
2 Hij zeide dan tot hen: De
oogst is wel groot, maar de
arbeiders zijn weinige; daarom,
bidt den Heere des oogstes,
dat Hij arbeiders in Zijn oogst
uitstote.
3 Gaat henen; ziet, Ik zend u
als lammeren in het midden der
wolven.
4 Draagt geen buidel, noch
male, noch schoenen; en groet
niemand op den weg.
5 En in wat huis gij zult
ingaan, zegt eerst: Vrede zij
dezen huize!
6 En indien aldaar een zoon
des vredes is, zo zal uw vrede

op hem rusten; maar indien
niet, zo zal uw vrede tot u
wederkeren.
7 En blijft in datzelve huis,
etende en drinkende, hetgeen
van hen voorgezet wordt;
want de arbeider is zijn loon
waardig; gaat niet over van het
ene huis in het andere huis.
8 En in wat stad gij zult
ingaan, en zij u ontvangen,
eet hetgeen ulieden voorgezet
wordt.
9 En geneest de kranken, die
daarin zijn, en zegt tot hen:
Het Koninkrijk Gods is nabij u
gekomen.
10 Maar in wat stad gij zult
ingaan, en zij u niet ontvangen,
uitgaande op haar straten, zo
zegt:
11 Ook het stof, dat uit uw
stad aan ons kleeft, schudden
wij af op ulieden; nochtans zo
weet dit, dat het Koninkrijk
Gods nabij u gekomen is.
12 En Ik zeg u, dat het dien
van Sodom verdragelijker
wezen zal in dien dag, dan
dezelve stad.
13 Wee u, Chorazin, wee u,
Bethsaida, want zo in Tyrus
en Sidon de krachten geschied
waren, die in u geschied zijn,
zij zouden eertijds, in zak en as
zittende, zich bekeerd hebben.
14 Doch het zal Tyrus en
Sidon verdragelijker zijn in het
oordeel, dan ulieden.
15 En gij, Kapernaum, die
tot den hemel toe verhoogd
zijt, gij zult tot de hel toe
nedergestoten worden.
16 Wie u hoort, die hoort
Mij; en wie u verwerpt,
die verwerpt Mij; en wie
Mij verwerpt, die verwerpt
Dengene, Die Mij gezonden
heeft.
17 En de zeventigen
zijn wedergekeerd met
blijdschap, zeggende: Heere,
ook de duivelen zijn ons
onderworpen, in Uw Naam.
18 En Hij zeide tot hen: Ik zag
den satan, als een bliksem, uit
den hemel vallen.
19 Ziet, Ik geve u de
macht, om op slangen en
schorpioenen te treden, en
over alle kracht des vijands;
en geen ding zal u enigszins
beschadigen.
20 Doch verblijdt u daarin
niet, dat de geesten u
onderworpen zijn; maar
verblijdt u veel meer, dat uw
namen geschreven zijn in de
hemelen.
21 Te dier ure verheugde Zich
Jezus in den geest, en zeide:
Ik dank U, Vader! Heere des
hemels en der aarde; dat Gij
deze dingen voor de wijzen en
verstandigen verborgen hebt,
en hebt dezelve den kinderkens
geopenbaard; ja, Vader, want
alzo is geweest het welbehagen
voor U.
22 Alle dingen zijn Mij van
Mijn Vader overgegeven; en
niemand weet, wie de Zoon is,
dan de Vader; en wie de Vader
is, dan de Zoon, en dien het de
Zoon zal willen openbaren.
23 En Zich kerende naar de
discipelen, zeide Hij tot hen

alleen: Zalig zijn de ogen, die
zien, hetgeen gij ziet.
24 Want Ik zeg u, dat vele
profeten en koningen hebben
begeerd te zien, hetgeen gij
ziet, en hebben het niet gezien;
en te horen, hetgeen gij hoort,
en hebben het niet gehoord.
25 En ziet, een zeker
wetgeleerde stond op, Hem
verzoekende, en zeggende:
Meester, wat doende zal ik het
eeuwige leven beerven?
26 En Hij zeide tot hem: Wat
is in de wet geschreven? Hoe
leest gij?
27 En hij, antwoordende,
zeide: Gij zult den Heere, uw
God, liefhebben, uit geheel uw
hart, en uit geheel uw ziel, en
uit geheel uw kracht, en uit
geheel uw verstand; en uw
naaste als uzelven.
28 En Hij zeide tot hem: Gij
hebt recht geantwoord; doe
dat, en gij zult leven.
29 Maar hij, willende
zichzelven rechtvaardigen,
zeide tot Jezus: En wie is mijn
naaste?
30 En Jezus, antwoordende,
zeide: Een zeker mens kwam
af van Jeruzalem naar Jericho,
en viel onder de moordenaars,
welke, hem ook uitgetogen, en
daartoe zware slagen gegeven
hebbende, heengingen, en
lieten hem half dood liggen.
31 En bij geval kwam een
zeker priester denzelven weg
af, en hem ziende, ging hij
tegenover hem voorbij.
32 En desgelijks ook een
Leviet, als hij was bij die
plaats, kwam hij, en zag hem,
en ging tegenover hem voorbij.
33 Maar een zeker
Samaritaan, reizende, kwam
omtrent hem, en hem ziende,
werd hij met innerlijke
ontferming bewogen.
34 En hij, tot hem gaande,
verbond zijn wonden, gietende
daarin olie en wijn; en hem
heffende op zijn eigen beest,
voerde hem in de herberg en
verzorgde hem.
35 En des anderen daags
weggaande, langde hij twee
penningen uit, en gaf ze den
waard, en zeide tot hem:
Draag zorg voor hem: en zo
wat gij meer aan hem ten
koste zult leggen, dat zal ik u
wedergeven, als ik wederkom.
36 Wie dan van deze drie
dunkt u de naaste geweest te
zijn desgenen, die onder de
moordenaars gevallen was?
37 En hij zeide: Die
barmhartigheid aan hem
gedaan heeft. Zo zeide dan
Jezus tot hem: Ga heen, en doe
gij desgelijks.
38 En het geschiedde, als zij
reisden, dat Hij kwam in een
vlek; en een zekere vrouw, met
name Martha, ontving Hem in
haar huis.
39 En deze had een zuster,
genaamd Maria, welke ook,
zittende aan de voeten van
Jezus, Zijn woord hoorde.
40 Doch Martha was zeer
bezig met veel dienens, en
daarbij komende, zeide zij:
Heere, trekt Gij U dat niet aan,
dat mijn zuster mij alleen laat

dienen? Zeg dan haar, dat zij
mij helpe.
41 En Jezus, antwoordende,
zeide tot haar: Martha, Martha,
gij bekommert en ontrust u
over vele dingen;
42 Maar een ding is nodig;
doch Maria heeft het goede
deel uitgekozen, hetwelk van
haar niet zal weggenomen
worden.

11 En het geschiedde, toen
Hij in een zekere plaats
was biddende, als Hij ophield,
dat een van Zijn discipelen
tot Hem zeide: Heere, leer ons
bidden, gelijk ook Johannes
zijn discipelen geleerd heeft.
2 En Hij zeide tot hen:
Wanneer gij bidt, zo zegt: Onze
Vader, Die in de hemelen zijt!
Uw Naam worde geheiligd.
Uw Koninkrijk kome. Uw wil
geschiede, gelijk in den hemel,
alzo ook op de aarde.
3 Geef ons elken dag ons
dagelijks brood.
4 En vergeef ons onze
zonden; want ook wij
vergeven aan een iegelijk,
die ons schuldig is. En leid ons
niet in verzoeking, maar verlos
ons van den boze.
5 En Hij zeide tot hen: Wie
van u zal een vriend hebben,
en zal ter middernacht tot
hem gaan, en tot hem zeggen:
Vriend! leen mij drie broden;
6 Overmits mijn vriend van
de reis tot mij gekomen is, en ik
heb niet, dat ik hem voorzette;
7 En dat die van binnen,
antwoordende, zou zeggen:
Doe mij geen moeite aan;
de deur is nu gesloten, en
mijn kinderen zijn met mij
in de slaapkamer; ik kan niet
opstaan, om u te geven.
8 Ik zeg ulieden: Hoewel
hij niet zou opstaan en
hem geven, omdat hij zijn
vriend is, nochtans om zijner
onbeschaamdheid wil, zal hij
opstaan, en hem geven zoveel
als hij er behoeft.
9 En Ik zeg ulieden: Bidt, en u
zal gegeven worden; zoekt, en
gij zult vinden; klopt, en u zal
opengedaan worden.
10 Want een iegelijk, die bidt,
die ontvangt; en die zoekt, die
vindt; en die klopt, dien zal
opengedaan worden.
11 En wat vader onder u, dien
de zoon om brood bidt, zal hem
een steen geven, of ook om een
vis, zal hem voor een vis een
slang geven?
12 Of zo hij ook om een ei
zou bidden, zal hij hem een
schorpioen geven?
13 Indien dan gij, die boos
zijt, weet uw kinderen goede
gaven te geven, hoeveel te
meer zal de hemelse Vader
den Heiligen Geest geven
dengenen, die Hem bidden?
14 En Hij wierp een duivel
uit, en die was stom. En het
geschiedde, als de duivel
uitgevaren was, dat de
stomme sprak; en de scharen
verwonderden zich.
15 Maar sommigen van hen
zeiden: Hij werpt de duivelen
uit door Beelzebul, den overste
der duivelen.

16 En anderen, Hem
verzoekende, begeerden
van Hem een teken uit den
hemel.
17 Maar Hij, kennende hun
gedachten, zeide tot hen: Een
ieder koninkrijk, dat tegen
zichzelf verdeeld is, wordt
verwoest; en een huis, tegen
zichzelf verdeeld zijnde, valt.
18 Indien nu ook de satan
tegen zichzelven verdeeld
is, hoe zal zijn rijk bestaan?
Dewijl gij zegt, dat Ik door
Beelzebul de duivelen uitwerp.
19 En indien Ik door
Beelzebul de duivelen uitwerp,
door wien werpen ze uw zonen
uit? Daarom zullen dezen uw
rechters zijn.
20 Maar indien Ik door den
vinger Gods de duivelen
uitwerp, zo is dan het
Koninkrijk Gods tot u
gekomen.
21 Wanneer een sterke
gewapende zijn hof bewaart,
zo is al wat hij heeft in vrede.
22 Maar als een daarover
komt, die sterker is dan hij, en
hem overwint, die neemt zijn
gehele wapenrusting, daar hij
op vertrouwde, en deelt zijn
roof uit.
23 Wie met Mij niet is, die is
tegen Mij; en wie met Mij niet
vergadert, die verstrooit.
24 Wanneer de onreine geest
van den mens uitgevaren is, zo
gaat hij door dorre plaatsen,
zoekende rust; en die niet
vindende, zegt hij: Ik zal
wederkeren in mijn huis, daar
ik uitgevaren ben.
25 En komende, vindt hij
het met bezemen gekeerd en
versierd.
26 Dan gaat hij heen, en
neemt met zich zeven anderen
geesten, bozer dan hij zelf is,
en ingegaan zijnde, wonen
zij aldaar; en het laatste van
dien mens wordt erger dan het
eerste.
27 En het geschiedde, als
Hij deze dingen sprak, dat
een zekere vrouw, de stem
verheffende uit de schare, tot
Hem zeide: Zalig is de buik,
die U gedragen heeft, en de
borsten, die Gij hebt gezogen.
28 Maar Hij zeide: Ja, zalig
zijn degenen, die het Woord
Gods horen, en hetzelve
bewaren.
29 En als de scharen dicht
bijeenvergaderden, begon Hij
te zeggen: Dit is een boos
geslacht; het verzoekt een
teken, en hetzelve zal geen
teken gegeven worden, dan het
teken van Jonas, den profeet.
30 Want gelijk Jonas den
Ninevieten een teken geweest
is, alzo zal ook de Zoon des
mensen zijn dezen geslachte.
31 De koningin van het
Zuiden zal opstaan in het
oordeel met de mannen van dit
geslacht, en zal ze veroordelen;
want zij is gekomen van de
einden der aarde, om te horen
de wijsheid van Salomo; en
ziet, meer dan Salomo is hier.
32 De mannen van Nineve,
zullen opstaan in het oordeel
met dit geslacht, en zullen
hetzelve veroordelen; want zij

hebben zich bekeerd op de
prediking van Jonas; en ziet,
meer dan Jonas is hier!
33 En niemand, die een
kaars ontsteekt, zet die in
het verborgen, noch onder
een koornmaat, maar op een
kandelaar, opdat degenen, die
inkomen, het licht zien mogen.
34 De kaars des lichaams is
het oog: wanneer dan uw oog
eenvoudig is, zo is ook uw
gehele lichaam verlicht; maar
zo het boos is, zo is ook uw
gehele lichaam duister.
35 Zie dan toe, dat niet het
licht, hetwelk in u is, duisternis
zij.
36 Indien dan uw lichaam
geheel verlicht is, niet
hebbende enig deel, dat
duister is, zo zal het geheel
verlicht zijn, gelijk wanneer
de kaars met het schijnsel u
verlicht.
37 Als Hij nu dit sprak, bad
Hem een zeker Farizeer, dat Hij
bij hem het middagmaal wilde
eten; en ingegaan zijnde, zat
Hij aan.
38 En de Farizeer, dat ziende,
verwonderde zich, dat Hij niet
eerst, voor het middagmaal,
Zich gewassen had.
39 En de Heere zeide tot hem:
Nu gij Farizeen, gij reinigt
het buitenste des drinkbekers
en des schotels; maar het
binnenste van u is vol van roof
en boosheid.
40 Gij onverstandigen! Die
het buitenste heeft gemaakt,
heeft Hij ook niet het binnenste
gemaakt?
41 Doch geeft tot aalmoes,
hetgeen daarin is; en ziet, alles
is u rein.
42 Maar wee u, Farizeen, want
gij vertient munte, en ruite,
en alle moeskruid, en gij gaat
voorbij het oordeel en de liefde
Gods. Dit moest men doen, en
het andere niet nalaten.
43 Wee u, Farizeen, want gij
bemint het voorgestoelte in de
synagogen, en de begroetingen
op de markten.
44 Wee u, gij Schriftgeleerden
en Farizeen, gij geveinsden,
want gij zijt gelijk de graven,
die niet openbaar zijn, en
de mensen, die daarover
wandelen, weten het niet.
45 En een van de
wetgeleerden, antwoordende,
zeide tot Hem: Meester! als Gij
deze dingen zegt, zo doet Gij
ook ons smaadheid aan.
46 Doch Hij zeide: Wee ook u,
wetgeleerden! want gij belast
de mensen met lasten, zwaar
om te dragen, en zelven raakt
gij die lasten niet aan met een
van uw vingeren.
47 Wee u, want gij bouwt de
graven der profeten, en uw
vaders hebben dezelve gedood.
48 Zo getuigt gij dan, dat gij
mede behagen hebt aan de
werken uwer vaderen; want zij
hebben ze gedood, en gij bouwt
hun graven.
49 Waarom ook de wijsheid
Gods zegt: Ik zal profeten en
apostelen tot hen zenden, en
van die zullen zij sommigen
doden, en sommigen zullen zij
uitjagen;

50 Opdat van dit geslacht
afgeeist worde het bloed van
al de profeten, dat vergoten
is van de grondlegging der
wereld af.
51 Van het bloed van Abel,
tot het bloed van Zacharia, die
gedood is tussen het altaar en
het huis Gods; ja, zeg Ik u,
het zal afgeeist worden van dit
geslacht!
52 Wee u, gij wetgeleerden,
want gij hebt den sleutel der
kennis weggenomen; gijzelven
zijt niet ingegaan, en die
ingingen, hebt gij verhinderd.
53 En als Hij deze dingen
tot hen zeide, begonnen de
Schriftgeleerden en Farizeen
hard aan te houden, en Hem
van vele dingen te doen
spreken;
54 Hem lagen leggende, en
zoekende iets uit Zijn mond
te bejagen, opdat zij Hem
beschuldigen mochten.

12 Daarentussen als
vele duizenden der
schare bijeenvergaderd waren,
zodat zij elkander vertraden,
begon Hij te zeggen tot
Zijn discipelen: Vooreerst
wacht uzelven voor den
zuurdesem der Farizeen, welke
is geveinsdheid.
2 En er is niets bedekt, dat
niet zal ontdekt worden, en
verborgen, dat niet zal geweten
worden.
3 Daarom, al wat gij in de
duisternis gezegd hebt, zal in
het licht gehoord worden; en
wat gij in het oor gesproken
hebt, in de binnenkamers, zal
op de daken gepredikt worden.
4 En Ik zeg u, Mijn vrienden:
Vreest u niet voor degenen, die
het lichaam doden, en daarna
niet meer kunnen doen.
5 Maar Ik zal u tonen, Wien
gij vrezen zult: vreest Dien,
Die, nadat Hij gedood heeft,
ook macht heeft in de hel te
werpen; ja, Ik zeg u, vreest
Dien!
6 Worden niet vijf
musjes verkocht voor twee
penningskens? En niet een van
die is voor God vergeten.
7 Ja, ook de haren uws hoofds
zijn alle geteld. Vreest dan niet;
gij gaat vele musjes te boven.
8 En Ik zeg u: Een iegelijk,
die Mij belijden zal voor de
mensen, dien zal ook de Zoon
des mensen belijden voor de
engelen Gods.
9 Maar wie Mij verloochenen
zal voor de mensen, die zal
verloochend worden voor de
engelen Gods.
10 En een iegelijk, die enig
woord spreken zal tegen den
Zoon des mensen, het zal
hem vergeven worden; maar
wie tegen den Heiligen Geest
gelasterd zal hebben, dien zal
het niet vergeven worden.
11 En wanneer zij u
heenbrengen zullen in
de synagogen, en tot de
overheden en de machten, zo
zijt niet bezorgd, hoe of wat gij
tot verantwoording zeggen, of
wat gij spreken zult;
12 Want de Heilige Geest zal
u in dezelve ure leren, hetgeen

gij spreken moet.
13 En een uit de schare zeide
tot Hem: Meester, zeg mijn
broeder, dat hij met mij de
erfenis dele.
14 Maar Hij zeide tot hem:
Mens, wie heeft Mij tot een
rechter of scheidsman over
ulieden gesteld?
15 En Hij zeide tot hen:
Ziet toe en wacht u van de
gierigheid; want het is niet
in den overvloed gelegen, dat
iemand leeft uit zijn goederen.
16 En Hij zeide tot hen een
gelijkenis, en sprak: Eens rijken
mensen land had wel gedragen;
17 En hij overleide bij
zichzelven, zeggende: Wat
zal ik doen, want ik heb niet,
waarin ik mijn vruchten zal
verzamelen.
18 En hij zeide: Dit zal ik
doen; ik zal mijn schuren
afbreken, en grotere bouwen,
en zal aldaar verzamelen al
dit mijn gewas, en deze mijn
goederen;
19 En ik zal tot mijn ziel
zeggen: Ziel! gij hebt vele
goederen, die opgelegd zijn
voor vele jaren, neem rust, eet,
drink, wees vrolijk.
20 Maar God zeide tot hem:
Gij dwaas! in dezen nacht zal
men uw ziel van u afeisen; en
hetgeen gij bereid hebt, wiens
zal het zijn?
21 Alzo is het met dien, die
zichzelven schatten vergadert,
en niet rijk is in God.
22 En Hij zeide tot Zijn
discipelen: Daarom zeg Ik
u: Zijt niet bezorgd voor uw
leven, wat gij eten zult, noch
voor het lichaam, waarmede
gij u kleden zult.
23 Het leven is meer dan het
voedsel, en het lichaam dan de
kleding.
24 Aanmerkt de raven, dat
zij niet zaaien, noch maaien,
welke geen spijskamer noch
schuur hebben, en God voedt
dezelve; hoeveel gaat gij de
vogelen te boven?
25 Wie toch van u kan, met
bezorgd te zijn, een el tot zijn
lengte toedoen?
26 Indien gij dan ook het
minste niet kunt, wat zijt
gij voor de andere dingen
bezorgd?
27 Aanmerkt de lelien, hoe zij
wassen; zij arbeiden niet, en
spinnen niet; en Ik zeg u: ook
Salomo in al zijn heerlijkheid
is niet bekleed geweest als een
van deze.
28 Indien nu God het gras dat
heden op het veld is, en morgen
in den oven geworpen wordt,
alzo bekleedt, hoeveel meer u,
gij kleingelovigen!
29 En gijlieden, vraagt
niet, wat gij eten, of wat gij
drinken zult; en weest niet
wankelmoedig.
30 Want al deze dingen
zoeken de volken der wereld;
maar uw Vader weet, dat gij
deze dingen behoeft.
31 Maar zoekt het Koninkrijk
Gods, en al deze dingen zullen
u toegeworpen worden.
32 Vreest niet, gij klein
kuddeken, want het is uws
Vaders welbehagen, ulieden

het Koninkrijk te geven.
33 Verkoopt hetgeen gij
hebt, en geeft aalmoes. Maakt
uzelven buidels, die niet
verouden, een schat, die niet
afneemt, in de hemelen, daar
de dief niet bijkomt, noch de
mot verderft.
34 Want waar uw schat is,
aldaar zal ook uw hart zijn.
35 Laat uw lendenen omgord
zijn, en de kaarsen brandende.
36 En zijt gij den mensen
gelijk, die op hun heer
wachten, wanneer hij
wederkomen zal van de
bruiloft, opdat, als hij komt en
klopt, zij hem terstond mogen
opendoen.
37 Zalig zijn die
dienstknechten, welke de
heer, als hij komt, zal wakende
vinden. Voorwaar, Ik zeg u,
dat hij zich zal omgorden, en
zal hen doen aanzitten, en
bijkomende, zal hij hen dienen.
38 En zo hij komt in de
tweede nacht wake, en komt
in de derde wake, en vindt
hen alzo, zalig zijn dezelve
dienstknechten.
39 Maar weet dit, dat, indien
de heer des huizes geweten
had, in welke ure de dief
zou komen, hij zou gewaakt
hebben, en zou zijn huis niet
hebben laten doorgraven.
40 Gij dan, zijt ook bereid;
want in welke ure gij het niet
meent, zal de Zoon des mensen
komen.
41 En Petrus zeide tot Hem:
Heere! zegt Gij deze gelijkenis
tot ons, of ook tot allen?
42 En de Heere zeide:
Wie is dan de getrouwe en
voorzichtige huisbezorger,
dien de heer over zijn
dienstboden zal zetten, om hun
ter rechter tijd het bescheiden
deel spijze te geven?
43 Zalig is de dienstknecht,
welken zijn heer, als hij komt,
zal vinden, alzo doende.
44 Waarlijk, Ik zeg ulieden,
dat hij hem over al zijn
goederen zetten zal.
45 Maar indien dezelve
dienstknecht in zijn hart zou
zeggen: Mijn heer vertoeft te
komen; en zou beginnen de
knechten en de dienstmaagden
te slaan, en te eten en te
drinken, en dronken te
worden;
46 Zo zal de heer deszelven
dienstknechts komen ten
dage, in welken hij hem niet
verwacht, en ter ure, die
hij niet weet; en zal hem
afscheiden, en zal zijn deel
zetten met de ontrouwen.
47 En die dienstknecht, welke
geweten heeft den wil zijns
heeren, en zich niet bereid,
noch naar zijn wil gedaan
heeft, die zal met vele slagen
geslagen worden.
48 Maar die denzelven niet
geweten heeft, en gedaan heeft
dingen, die slagen waardig
zijn, die zal met weinige slagen
geslagen worden. En een
iegelijk, wien veel gegeven
is, van dien zal veel geeist
worden; en wien men veel
vertrouwd heeft, van dien zal
men overvloediger eisen.

49 Ik ben gekomen, om vuur op de aarde te werpen; en wat wil Ik, indien het alrede ontstoken is?

50 Maar Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe worde Ik geperst, totdat het volbracht zij!

51 Meent gij, dat Ik gekomen ben, om vrede te geven op de aarde? Neen, zeg Ik u, maar veeleer verdeeldheid.

52 Want van nu aan zullen er vijf in een huis verdeeld zijn, drie tegen twee, en twee tegen drie.

53 De vader zal tegen den zoon verdeeld zijn, en de zoon tegen den vader; de moeder tegen de dochter; en de dochter tegen de moeder; de schoonmoeder tegen haar schoondochter, en de schoondochter tegen haar schoonmoeder.

54 En Hij zeide ook tot de scharen: Wanneer gij een wolk ziet opgaan van het westen, terstond zegt gijlieden: Er komt regen; en het geschiedt alzo.

55 En wanneer gij den zuidenwind ziet waaien, zo zegt gij: Er zal hitte zijn; en het geschiedt.

56 Gij geveinsden, het aanschijn der aarde en des hemels weet gij te beproeven; en hoe beproeft gij dezen tijd niet?

57 En waarom oordeelt gij ook van uzelven niet, hetgeen recht is?

58 Want als gij heengaat met uw wederpartij voor de overheid, zo doet naarstigheid op den weg, om van hem verlost te worden; opdat hij misschien u niet voor den rechter trekke, en de rechter u den gerechtsdienaar overlevere, en de gerechtsdienaar u in de gevangenis werpe.

59 Ik zeg u: Gij zult van daar geenszins uitgaan, totdat gij ook het laatste penningsken betaald zult hebben.

13 En er waren te dierzelfder tijd enigen tegenwoordig, die Hem boodschapten van de Galileers, welker bloed Pilatus met hun offeranden gemengd had.

2 En Jezus antwoordde, en zeide tot hen: Meent gij, dat deze Galileers zondaars zijn geweest boven al de Galileers, omdat zij zulks geleden hebben?

3 Ik zeg u: Neen zij; maar indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen desgelijks vergaan.

4 Of die achttien, op welke de toren in Siloam viel, en doodde ze; meent gij, dat deze schuldenaars zijn geweest, boven alle mensen, die in Jeruzalem wonen?

5 Ik zeg u: Neen zij; maar indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen insgelijks vergaan.

6 En Hij zeide deze gelijkenis: Een zeker man had een vijgeboom, geplant in zijn wijngaard; en hij kwam en zocht vrucht daarop, en vond ze niet.

7 En hij zeide tot den
wijngaardenier: Zie, ik kome
nu drie jaren, zoekende vrucht
op dezen vijgeboom, en vind
ze niet; houw hem uit; waartoe
beslaat hij ook onnuttelijk de
aarde?
8 En hij, antwoordende, zeide
tot hem: Heer, laat hem ook
nog dit jaar, totdat ik om hem
gegraven en mest gelegd zal
hebben;
9 En indien hij vrucht zal
voortbrengen, laat hem staan;
maar indien niet, zo zult gij
hem namaals uithouwen.
10 En Hij leerde op den sabbat
in een der synagogen.
11 En ziet, er was een vrouw,
die een geest der krankheid
achttien jaren lang gehad had,
en zij was samengebogen,
en kon zich ganselijk niet
oprichten.
12 En Jezus, haar ziende, riep
haar tot Zich, en zeide tot haar:
Vrouw, gij zijt verlost van uw
krankheid.
13 En Hij legde de handen
op haar; en zij werd terstond
weder recht, en verheerlijkte
God.
14 En de overste der
synagoge, kwalijk nemende,
dat Jezus op den sabbat
genezen had, antwoordde en
zeide tot de schare: Er zijn
zes dagen, in welke men moet
werken; komt dan in dezelve,
en laat u genezen, en niet op
den dag des sabbats.
15 De Heere dan antwoordde
hem en zeide: Gij geveinsde,
maakt niet een iegelijk van u op
den sabbat zijn os of ezel van
de kribbe los, en leidt hem heen
om te doen drinken?
16 En deze, die een dochter
Abrahams is, welke de satan,
ziet, nu achttien jaren
gebonden had, moest die
niet losgemaakt worden van
dezen band, op den dag des
sabbats?
17 En als Hij dit zeide, werden
zij allen beschaamd, die zich
tegen Hem stelden; en al de
schare verblijdde zich over al
de heerlijke dingen, die van
Hem geschiedden.
18 En Hij zeide: Wien is
het Koninkrijk Gods gelijk,
en waarbij zal Ik hetzelve
vergelijken?
19 Het is gelijk aan een
mostaardzaad, hetwelk een
mens genomen en in zijn
hof geworpen heeft; en het
wies op, en werd tot een
groten boom, en de vogelen
des hemels nestelden in zijn
takken.
20 En Hij zeide wederom:
Waarbij zal Ik het Koninkrijk
Gods vergelijken?
21 Het is gelijk aan een
zuurdesem, welken een vrouw
nam, en verborg in drie
maten meels, totdat het geheel
gezuurd was.
22 En Hij reisde van de ene
stad en vlek tot de andere,
lerende, en richtende Zijn reis
naar Jeruzalem.
23 En er zeide een tot Hem:
Heere, zijn er ook weinigen, die
zalig worden? En Hij zeide tot
hen:

24 Strijdt om in te gaan door
de enge poort; want velen, zeg
Ik u, zullen zoeken in te gaan,
en zullen niet kunnen;
25 Namelijk nadat de Heer
des huizes zal opgestaan zijn,
en de deur zal gesloten hebben,
en gij zult beginnen buiten
te staan, en aan de deur te
kloppen, zeggende: Heere,
Heere, doe ons open! en Hij zal
antwoorden en tot u zeggen:
Ik ken u niet, van waar gij zijt.
26 Alsdan zult gij beginnen
te zeggen: Wij hebben in Uw
tegenwoordigheid gegeten en
gedronken, en Gij hebt in onze
straten geleerd.
27 En Hij zal zeggen: Ik zeg
u, Ik ken u niet, van waar gij
zijt; wijkt van Mij af, alle gij
werkers der ongerechtigheid!
28 Aldaar zal zijn wening en
knersing der tanden, wanneer
gij zult zien Abraham, en Izak,
en Jakob, en al de profeten
in het Koninkrijk Gods, maar
ulieden buiten uitgeworpen.
29 En daar zullen er komen
van Oosten en Westen, en van
Noorden en Zuiden, en zullen
aanzitten in het Koninkrijk
Gods.
30 En ziet, er zijn laatsten, die
de eersten zullen zijn; en er zijn
eersten, die de laatsten zullen
zijn.
31 Te dienzelfden dage
kwamen er enige Farizeen,
zeggende tot Hem: Ga weg, en
vertrek van hier; want Herodes
wil U doden.
32 En Hij zeide tot hen: Gaat
heen, en zegt dien vos: Zie, Ik
werp duivelen uit, en maak
gezond, heden en morgen,
en ten derden dage worde Ik
voleindigd.
33 Doch Ik moet heden, en
morgen, en den volgenden dag
reizen; want het gebeurt niet,
dat een profeet gedood wordt
buiten Jeruzalem.
34 Jeruzalem, Jeruzalem!
gij, die de profeten doodt, en
stenigt, die tot u gezonden
zijn, hoe menigmaal heb
Ik uw kinderen willen
bijeenvergaderen, gelijkerwijs
een hen haar kiekens onder
de vleugelen vergadert; en
gijlieden hebt niet gewild?
35 Ziet, uw huis wordt
ulieden woest gelaten. En
voorwaar, Ik zeg u, dat gij Mij
niet zult zien, totdat de tijd
zal gekomen zijn, als gij zult
zeggen: Gezegend is Hij, Die
komt in den Naam des Heeren!

14 En het geschiedde, als
Hij gekomen was in het
huis van een der oversten der
Farizeen, op den sabbat, om
brood te eten, dat zij Hem
waarnamen.
2 En ziet, er was een zeker
waterzuchtig mens voor Hem.
3 En Jezus, antwoordende,
zeide tot de wetgeleerden
en Farizeen, en sprak: Is het
ook geoorloofd op den sabbat
gezond te maken?
4 Maar zij zwegen stil. En Hij
nam hem, en genas hem, en liet
hem gaan.
5 En Hij, hun antwoordende,
zeide: Wiens ezel of os van
ulieden zal in een put vallen,

en die hem niet terstond zal
uittrekken op den dag des
sabbats?
6 En zij konden Hem daarop
niet weder antwoorden.
7 En Hij zeide tot de genoden
een gelijkenis, aanmerkende,
hoe zij de vooraanzittingen
verkozen; zeggende tot hen:
8 Wanneer gij van iemand
ter bruiloft genood zult zijn,
zo zet u niet in de eerste
zitplaats; opdat niet misschien
een waardiger dan gij van hem
genood zij;
9 En hij, komende, die u en
hem genood heeft, tot u zegge:
Geef dezen plaats; en gij alsdan
zoudt beginnen met schaamte
de laatste plaats te houden.
10 Maar wanneer gij genood
zult zijn, ga heen en zet u in de
laatste plaats; opdat, wanneer
hij komt, die u genood heeft,
hij tot u zegge: Vriend, ga
hoger op. Alsdan zal het u eer
zijn voor degenen, die met u
aanzitten.
11 Want een iegelijk, die
zichzelven verhoogt, zal
vernederd worden; en die
zichzelven vernedert, zal
verhoogd worden.
12 En Hij zeide ook tot
dengene, die Hem genood had:
Wanneer gij een middagmaal
of avondmaal zult houden, zo
roep niet uw vrienden, noch
uw broeders, noch uw magen,
noch uw rijke geburen; opdat
ook dezelve u niet te eniger tijd
wedernoden, en u vergelding
geschiede.
13 Maar wanneer gij een
maaltijd zult houden, zo nood
armen, verminkten, kreupelen,
blinden;
14 En gij zult zalig zijn,
omdat zij niet hebben, om
u te vergelden; want het
zal u vergolden worden in de
opstanding der rechtvaardigen.
15 En als een van degenen,
die mede aanzaten, deze dingen
hoorde, zeide hij tot Hem: Zalig
is hij, die brood eet in het
Koninkrijk Gods.
16 Maar Hij zeide tot hem:
Een zeker mens bereidde
een groot avondmaal, en hij
noodde er velen.
17 En hij zond zijn
dienstknecht uit ten ure des
avondmaals, om den genoden
te zeggen: Komt, want alle
dingen zijn nu gereed.
18 En zij begonnen allen
zich eendrachtelijk te
ontschuldigen. De eerste
zeide tot hem: Ik heb een
akker gekocht, en het is
nodig, dat ik uitga, en hem
bezie; ik bid u, houd mij voor
verontschuldigd.
19 En een ander zeide: Ik
heb vijf juk ossen gekocht,
en ik ga heen, om die te
beproeven; ik bid u, houd mij
voor verontschuldigd.
20 En een ander zeide: Ik
heb een vrouw getrouwd, en
daarom kan ik niet komen.
21 En dezelve dienstknecht
weder gekomen zijnde,
boodschapte deze dingen zijn
heer. Toen werd de heer des
huizes toornig, en zeide tot zijn

dienstknecht: Ga haastelijk uit
in de straten en wijken der
stad, en breng de armen, en
verminkten, en kreupelen, en
blinden hier in.
22 En de dienstknecht zeide:
Heer, het is geschied, gelijk
gij bevolen hebt, en nog is er
plaats.
23 En de heer zeide tot den
dienstknecht: Ga uit in de
wegen en heggen; en dwing ze
in te komen, opdat mijn huis
vol worde;
24 Want ik zeg ulieden, dat
niemand van die mannen,
die genood waren, mijn
avondmaal smaken zal.
25 En vele scharen gingen met
Hem; en Hij, Zich omkerende,
zeide tot hen:
26 Indien iemand tot Mij
komt en niet haat zijn vader,
en moeder, en vrouw, en
kinderen, en broeders, en
zusters, ja, ook zelfs zijn eigen
leven, die kan Mijn discipel
niet zijn.
27 En wie zijn kruis niet
draagt, en Mij navolgt, die kan
Mijn discipel niet zijn.
28 Want wie van u, willende
een toren bouwen, zit niet eerst
neder, en overrekent de kosten,
of hij ook heeft, hetgeen tot
volmaking nodig is?
29 Opdat niet misschien, als
hij het fondament gelegd heeft,
en niet kan voleindigen, allen,
die het zien, hem beginnen te
bespotten.
30 Zeggende: Deze mens heeft
begonnen te bouwen, en heeft
niet kunnen voleindigen.
31 Of wat koning, gaande
naar den krijg, om tegen een
anderen koning te slaan,
zit niet eerst neder, en
beraadslaagt, of hij machtig is
met tien duizend te ontmoeten
dengene, die met twintig
duizend tegen hem komt?
32 Anderszins zendt hij
gezanten uit, terwijl degene
nog verre is, en begeert,
hetgeen tot vrede dient.
33 Alzo dan een iegelijk van
u, die niet verlaat alles, wat hij
heeft, die kan Mijn discipel niet
zijn.
34 Het zout is goed; maar
indien het zout smakeloos
geworden is, waarmede zal het
smakelijk gemaakt worden?
35 Het is noch tot het land,
noch tot den mesthoop
bekwaam; men werpt het weg.
Wie oren heeft, om te horen,
die hore.

15 En al de tollenaars en de
zondaars naderden tot
Hem, om Hem te horen.
2 En de Farizeen en
de Schriftgeleerden
murmureerden, zeggende:
Deze ontvangt de zondaars, en
eet met hen.
3 En Hij sprak tot hen deze
gelijkenis, zeggende:
4 Wat mens onder u,
hebbende honderd schapen; en
een van die verliezende, verlaat
niet de negen en negentig in
de woestijn, en gaat naar het
verlorene, totdat hij hetzelve
vinde?
5 En als hij het gevonden
heeft, legt hij het op zijn

schouders, verblijd zijnde.
6 En te huis komende, roept
hij de vrienden en de geburen
samen, zeggende tot hen:
Weest blijde met mij; want ik
heb mijn schaap gevonden, dat
verloren was.
7 Ik zeg ulieden, dat er alzo
blijdschap zal zijn in den hemel
over een zondaar, die zich
bekeert, meer dan over negen
en negentig rechtvaardigen,
die de bekering niet van node
hebben.
8 Of wat vrouw, hebbende
tien penningen, indien zij een
penning verliest, ontsteekt niet
een kaars, en keert het huis met
bezemen, en zoekt naarstiglijk,
totdat zij dien vindt?
9 En als zij dien gevonden
heeft, roept zij de vriendinnen
en de geburinnen samen,
zeggende: Weest blijde met
mij; want ik heb den penning
gevonden, dien ik verloren
had.
10 Alzo, zeg Ik ulieden, is
er blijdschap voor de engelen
Gods over een zondaar, die zich
bekeert.
11 En Hij zeide: Een zeker
mens had twee zonen.
12 En de jongste van hen
zeide tot den vader: Vader, geef
mij het deel des goeds, dat mij
toekomt. En hij deelde hun het
goed.
13 En niet vele dagen
daarna, de jongste zoon, alles
bijeenvergaderd hebbende, is
weggereisd in een ver gelegen
land, en heeft aldaar zijn
goed doorgebracht, levende
overdadiglijk.
14 En als hij het alles verteerd
had, werd er een grote
hongersnood in datzelve land,
en hij begon gebrek te lijden.
15 En hij ging heen, en voegde
zich bij een van de burgers
deszelven lands; en die zond
hem op zijn land om de zwijnen
te weiden.
16 En hij begeerde zijn buik
te vullen met den draf, dien de
zwijnen aten; en niemand gaf
hem dien.
17 En tot zichzelven gekomen
zijnde, zeide hij: Hoe vele
huurlingen mijns vaders
hebben overvloed van brood,
en ik verga van honger!
18 Ik zal opstaan en tot
mijn vader gaan, en ik zal tot
hem zeggen: Vader, ik heb
gezondigd tegen den Hemel,
en voor u;
19 En ik ben niet meer
waardig uw zoon genaamd te
worden; maak mij als een van
uw huurlingen.
20 En opstaande, ging hij naar
zijn vader. En als hij nog ver
van hem was, zag hem zijn
vader, en werd met innerlijke
ontferming bewogen; en toe
lopende, viel hem om zijn hals,
en kuste hem.
21 En de zoon zeide tot hem:
Vader, ik heb gezondigd tegen
den Hemel, en voor u, en ben
niet meer waardig uw zoon
genaamd te worden.
22 Maar de vader zeide tot
zijn dienstknechten: Brengt
hier voor het beste kleed, en
doet het hem aan, en geeft

hem een ring aan zijn hand, en
schoenen aan de voeten;
23 En brengt het gemeste kalf,
en slacht het; en laat ons eten
en vrolijk zijn.
24 Want deze mijn zoon
was dood, en is weder
levend geworden; en hij
was verloren, en is gevonden!
En zij begonnen vrolijk te zijn.
25 En zijn oudste zoon was in
het veld; en als hij kwam, en
het huis genaakte, hoorde hij
het gezang en het gerei,
26 En tot zich geroepen
hebbende een van de knechten,
vraagde, wat dat mocht zijn.
27 En deze zeide tot hem: Uw
broeder is gekomen, en uw
vader heeft het gemeste kalf
geslacht, omdat hij hem gezond
weder ontvangen heeft.
28 Maar hij werd toornig, en
wilde niet ingaan. Zo ging dan
zijn vader uit, en bad hem.
29 Doch hij, antwoordende,
zeide tot den vader: Zie, ik
dien u nu zo vele jaren, en heb
nooit uw gebod overtreden, en
gij hebt mij nooit een bokje
gegeven, opdat ik met mijn
vrienden mocht vrolijk zijn.
30 Maar als deze uw zoon
gekomen is, die uw goed met
hoeren doorgebracht heeft, zo
hebt gij hem het gemeste kalf
geslacht.
31 En hij zeide tot hem: Kind,
gij zijt altijd bij mij, en al het
mijne is uwe.
32 Men behoorde dan vrolijk
en blijde te zijn; want deze uw
broeder was dood, en is weder
levend geworden; en hij was
verloren, en is gevonden.

16 En Hij zeide ook tot
Zijn discipelen: Er was
een zeker rijk mens, welke een
rentmeester had; en deze werd
bij hem verklaagd, als die zijn
goederen doorbracht.
2 En hij riep hem, en zeide
tot hem: Hoe hoor ik dit van
u? Geef rekenschap van uw
rentmeesterschap; want gij zult
niet meer kunnen rentmeester
zijn.
3 En de rentmeester zeide
bij zichzelven: Wat zal ik
doen, dewijl mijn heer dit
rentmeesterschap van mij
neemt? Graven kan ik niet; te
bedelen schaam ik mij.
4 Ik weet, wat ik doen zal,
opdat, wanneer ik van het
rentmeesterschap afgezet zal
wezen, zij mij in hun huizen
ontvangen.
5 En hij riep tot zich een
iegelijk van de schuldenaars
zijns heeren, en zeide tot den
eersten: Hoeveel zijt gij mijn
heer schuldig?
6 En hij zeide: Honderd
vaten olie. En hij zeide tot
hem: Neem uw handschrift,
en nederzittende, schrijf
haastelijk vijftig.
7 Daarna zeide hij tot een
anderen: En gij, hoeveel zijt
gij schuldig? En hij zeide:
Honderd mudden tarwe. En
hij zeide tot hem: Neem uw
handschrift, en schrijf tachtig.
8 En de heer prees den
onrechtvaardigen rentmeester,
omdat hij voorzichtiglijk

gedaan had; want de
kinderen dezer wereld zijn
voorzichtiger, dan de kinderen
des lichts, in hun geslacht.
9 En Ik zeg ulieden: Maakt
uzelven vrienden uit den
onrechtvaardigen Mammon,
opdat, wanneer u ontbreken
zal, zij u mogen ontvangen in
de eeuwige tabernakelen.
10 Die getrouw is in het
minste, die is ook in het grote
getrouw; en die in het minste
onrechtvaardig is, die is ook in
het grote onrechtvaardig.
11 Zo gij dan in den
onrechtvaardigen Mammon
niet getrouw zijt geweest, wie
zal u het ware vertrouwen?
12 En zo gij in eens anders
goed niet getrouw zijt geweest,
wie zal u het uwe geven?
13 Geen huisknecht kan
twee heren dienen; want of
hij zal den enen haten, en
den anderen liefhebben, of hij
zal den enen aanhangen, en
den anderen verachten; gij
kunt God niet dienen en den
Mammon.
14 En al deze dingen hoorden
ook de Farizeen, die geldgierig
waren, en zij beschimpten
Hem.
15 En Hij zeide tot hen: Gij zijt
het, die uzelven rechtvaardigt
voor de mensen; maar God
kent uw harten; want dat hoog
is onder de mensen, is een
gruwel voor God.
16 De wet en de profeten zijn
tot op Johannes; van dien tijd
af wordt het Koninkrijk Gods
verkondigd, en een iegelijk
doet geweld op hetzelve.
17 En het is lichter, dat de
hemel en de aarde voorbijgaan,
dan dat een tittel der wet valle.
18 Een iegelijk, die zijn vrouw
verlaat, en een andere trouwt,
die doet overspel; en een
iegelijk, die de verlatene van
den man trouwt, die doet ook
overspel.
19 En er was een zeker rijk
mens, en was gekleed met
purper en zeer fijn lijnwaad,
levende allen dag vrolijk en
prachtig.
20 En er was een zeker
bedelaar, met name Lazarus,
welke lag voor zijn poort vol
zweren;
21 En begeerde verzadigd te
worden van de kruimkens, die
van de tafel des rijken vielen;
maar ook de honden kwamen
en lekten zijn zweren.
22 En het geschiedde, dat
de bedelaar stierf, en van de
engelen gedragen werd in den
schoot van Abraham.
23 En de rijke stierf ook, en
werd begraven. En als hij in de
hel zijn ogen ophief, zijnde in
de pijn, zag hij Abraham van
verre, en Lazarus in zijn schoot.
24 En hij riep en zeide: Vader
Abraham, ontferm u mijner,
en zend Lazarus, dat hij het
uiterste zijns vingers in het
water dope, en verkoele mijn
tong; want ik lijd smarten in
deze vlam.
25 Maar Abraham zeide:
Kind, gedenk, dat gij uw goed
ontvangen hebt in uw leven, en
Lazarus desgelijks het kwade;

en nu wordt hij vertroost, en
gij lijdt smarten.
26 En boven dit alles,
tussen ons en ulieden is
een grote klove gevestigd,
zodat degenen, die van hier
tot u willen overgaan, niet
zouden kunnen, noch ook die
daar zijn, van daar tot ons
overkomen.
27 En hij zeide: Ik bid u dan,
vader, dat gij hem zendt tot
mijns vaders huis;
28 Want ik heb vijf broeders;
dat hij hun dit betuige, opdat
ook zij niet komen in deze
plaats der pijniging.
29 Abraham zeide tot hem: Zij
hebben Mozes en de profeten,
dat zij die horen.
30 En hij zeide: Neen, vader
Abraham, maar zo iemand van
de doden tot hen heenging, zij
zouden zich bekeren.
31 Doch Abraham zeide tot
hem: Indien zij Mozes en de
profeten niet horen, zo zullen
zij ook, al waren het, dat er
iemand uit de doden opstond,
zich niet laten gezeggen.

17 En Hij zeide tot de
discipelen: Het kan niet
wezen, dat er geen ergernissen
komen; doch wee hem, door
welken zij komen;
2 Het zoude hem nuttiger
zijn, dat een molensteen om
zijn hals gedaan ware, en hij
in de zee geworpen, dan dat
hij een van deze kleinen zou
ergeren.
3 Wacht uzelven. En indien
uw broeder tegen u zondigt, zo
bestraf hem; en indien het hem
leed is, zo vergeef het hem.
4 En indien hij zevenmaal
daags tegen u zondigt, en
zevenmaal daags tot u
wederkeert, zeggende: Het
is mij leed; zo zult gij het hem
vergeven.
5 En de apostelen zeiden tot
den Heere: Vermeerder ons het
geloof.
6 En de Heere zeide: Zo
gij een geloof hadt als een
mostaardzaad, gij zoudt
tegen dezen moerbezienboom
zeggen: Word ontworteld, en
in de zee geplant, en hij zou u
gehoorzaam zijn.
7 En wie van u heeft een
dienstknecht ploegende, of de
beesten hoedende, die tot hem,
als hij van den akker inkomt,
terstond zal zeggen: Kom bij,
en zit aan?
8 Maar zal hij niet tot hem
zeggen: Bereid, dat ik te avond
zal eten, en omgord u, en dien
mij, totdat ik zal gegeten en
gedronken hebben; en eet en
drink gij daarna?
9 Dankt hij ook denzelven
dienstknecht omdat hij gedaan
heeft, hetgeen hem bevolen
was? Ik meen, neen.
10 Alzo ook gij, wanneer gij
zult gedaan hebben al hetgeen
u bevolen is, zo zegt: Wij
zijn onnutte dienstknechten;
want wij hebben maar gedaan,
hetgeen wij schuldig waren te
doen.
11 En het geschiedde, als Hij
naar Jeruzalem reisde, dat Hij
door het midden van Samaria

en Galilea ging.
12 En als Hij in een zeker
vlek kwam, ontmoetten Hem
tien melaatse mannen, welke
stonden van verre;
13 En zij verhieven hun stem,
zeggende: Jezus, Meester!
ontferm U onzer!
14 En als Hij hen zag, zeide
Hij tot hen: Gaat heen en
vertoont uzelven den priesters.
En het geschiedde, terwijl zij
heengingen, dat zij gereinigd
werden.
15 En een van hen, ziende,
dat hij genezen was, keerde
wederom, met grote stemme
God verheerlijkende.
16 En hij viel op het
aangezicht voor Zijn voeten,
Hem dankende; en dezelve was
een Samaritaan;
17 En Jezus, antwoordende,
zeide: Zijn niet de tien
gereinigd geworden, en waar
zijn de negen?
18 En zijn er geen gevonden,
die wederkeren, om Gode eer te
geven, dan deze vreemdeling?
19 En Hij zeide tot hem: Sta
op, en ga heen; uw geloof heeft
u behouden.
20 En gevraagd zijnde van
de Farizeen, wanneer het
Koninkrijk Gods komen zou,
heeft Hij hun geantwoord en
gezegd: Het Koninkrijk Gods
komt niet met uiterlijk gelaat.
21 En men zal niet zeggen:
Ziet hier, of ziet daar, want,
ziet, het Koninkrijk Gods is
binnen ulieden.
22 En Hij zeide tot de
discipelen: Er zullen dagen
komen, wanneer gij zult
begeren een der dagen van den
Zoon des mensen te zien, en
gij zult dien niet zien.
23 En zij zullen tot u zeggen:
Ziet hier, of ziet daar is Hij; gaat
niet heen, en volgt niet.
24 Want gelijk de bliksem, die
van het ene einde onder den
hemel bliksemt, tot het andere
onder den hemel schijnt, alzo
zal ook de Zoon des mensen
wezen in Zijn dag.
25 Maar eerst moet Hij veel
lijden, en verworpen worden
van dit geslacht.
26 En gelijk het geschied is in
de dagen van Noach, alzo zal
het ook zijn in de dagen van
den Zoon des mensen.
27 Zij aten, zij dronken, zij
namen ten huwelijk, zij werden
ten huwelijk gegeven, tot den
dag, op welken Noach in de ark
ging, en de zondvloed kwam,
en verdierf ze allen.
28 Desgelijks ook, gelijk het
geschiedde in de dagen van
Lot; zij aten, zij dronken, zij
kochten, zij verkochten, zij
plantten, zij bouwden;
29 Maar op den dag, op
welken Lot van Sodom uitging,
regende het vuur en sulfer van
den hemel, en verdierf ze allen.
30 Even alzo zal het zijn in
den dag, op welken de Zoon
des mensen geopenbaard zal
worden.
31 In dienzelven dag, wie
op het dak zal zijn, en zijn
huisraad in huis, die kome niet
af, om hetzelve weg te nemen;
en wie op den akker zijn zal,

die kere desgelijks niet naar
hetgeen, dat achter is.
32 Gedenkt aan de vrouw van
Lot.
33 Zo wie zijn leven zal
zoeken te behouden, die zal het
verliezen; en zo wie hetzelve
zal verliezen, die zal het in het
leven behouden.
34 Ik zeg u: In dien nacht
zullen twee op een bed zijn;
de een zal aangenomen, en de
ander zal verlaten worden.
35 Twee vrouwen zullen
te zamen malen; de ene zal
aangenomen, en de ander zal
verlaten worden.
36 Twee zullen op den akker
zijn; de een zal aangenomen, en
de ander zal verlaten worden.
37 En zij antwoordden en
zeiden tot Hem: Waar, Heere?
En Hij zeide tot hen: Waar het
lichaam is, aldaar zullen de
arenden vergaderd worden.

18 En Hij zeide ook een
gelijkenis tot hen,
daartoe strekkende, dat men
altijd bidden moet, en niet
vertragen;
2 Zeggende: Er was een zeker
rechter in een stad, die God niet
vreesde, en geen mens ontzag.
3 En er was een zekere
weduwe in dezelfde stad, en
zij kwam tot hem, zeggende:
Doe mij recht tegen mijn
wederpartij.
4 En hij wilde voor een
langen tijd niet; maar daarna
zeide hij bij zichzelven:
Hoewel ik God niet vreze, en
geen mens ontzie;
5 Nochtans, omdat deze
weduwe mij moeilijk valt, zo
zal ik haar recht doen, opdat
zij niet eindelijk kome, en mij
het hoofd breke.
6 En de Heere zeide: Hoort,
wat de onrechtvaardige rechter
zegt.
7 Zal God dan geen recht
doen Zijn uitverkorenen, die
dag en nacht tot Hem roepen,
hoewel Hij lankmoedig is over
hen?
8 Ik zeg u, dat Hij hun
haastelijk recht doen zal. Doch
de Zoon des mensen, als Hij
komt, zal Hij ook geloof vinden
op de aarde?
9 En Hij zeide ook tot
sommigen, die bij zichzelven
vertrouwden, dat zij
rechtvaardig waren, en de
anderen niets achtten, deze
gelijkenis:
10 Twee mensen gingen op in
den tempel om te bidden, de
een was een Farizeer, en de
ander een tollenaar.
11 De Farizeer, staande, bad
dit bij zichzelven: O God! ik
dank U, dat ik niet ben gelijk
de anderen mensen, rovers,
onrechtvaardigen, overspelers;
of ook gelijk deze tollenaar.
12 Ik vast tweemaal per week;
ik geef tienden van alles, wat ik
bezit.
13 En de tollenaar, van verre
staande, wilde ook zelfs de
ogen niet opheffen naar den
hemel, maar sloeg op zijn borst,
zeggende: O God! wees mij
zondaar genadig!

14 Ik zeg ulieden: Deze ging
af gerechtvaardigd in zijn
huis, meer dan die; want een
ieder, die zichzelven verhoogt,
zal vernederd worden, en
die zichzelven vernedert, zal
verhoogd worden.
15 En zij brachten ook de
kinderkens tot Hem, opdat
Hij die zou aanraken; en
de discipelen, dat ziende,
bestraften dezelve.
16 Maar Jezus riep dezelve
kinderkens tot Zich, en zeide:
Laat de kinderkens tot Mij
komen, en verhindert hen
niet; want derzulken is het
Koninkrijk Gods.
17 Voorwaar, zeg Ik u: Zo wie
het Koninkrijk Gods niet zal
ontvangen als een kindeken,
die zal geenszins in hetzelve
komen.
18 En een zeker overste
vraagde Hem, zeggende:
Goede Meester, wat doende zal
ik het eeuwige leven beerven?
19 En Jezus zeide tot hem:
Wat noemt gij Mij goed?
Niemand is goed, dan Een,
namelijk God.
20 Gij weet de geboden: Gij
zult geen overspel doen; gij zult
niet doden; gij zult niet stelen;
gij zult geen valse getuigenis
geven; eer uw vader en uw
moeder.
21 En hij zeide: Al deze dingen
heb ik onderhouden van mijn
jonkheid aan.
22 Doch Jezus, dit horende,
zeide tot hem: Nog een ding
ontbreekt u; verkoop alles, wat
gij hebt, en deel het onder de
armen, en gij zult een schat
hebben in den hemel; en kom
herwaarts, volg Mij.
23 Maar als hij dit hoorde,
werd hij geheel droevig; want
hij was zeer rijk.
24 Jezus nu, ziende, dat hij
geheel droevig geworden was,
zeide: Hoe bezwaarlijk zullen
degenen, die goed hebben, in
het Koninkrijk Gods ingaan!
25 Want het is lichter, dat een
kemel ga door het oog van een
naald, dan dat een rijke in het
Koninkrijk Gods inga.
26 En die dit hoorden, zeiden:
Wie kan dan zalig worden?
27 En Hij zeide: De dingen, die
onmogelijk zijn bij de mensen,
zijn mogelijk bij God.
28 En Petrus zeide: Zie, wij
hebben alles verlaten, en zijn U
gevolgd.
29 En Hij zeide tot hen:
Voorwaar, Ik zeg ulieden, dat er
niemand is, die verlaten heeft
huis, of ouders, of broeders,
of vrouw, of kinderen, om het
Koninkrijk Gods;
30 Die niet zal veelvoudig
weder ontvangen in dezen tijd,
en in de toekomende eeuw het
eeuwige leven.
31 En Hij nam de twaalven
bij Zich, en zeide tot hen: Ziet,
wij gaan op naar Jeruzalem, en
het zal alles volbracht worden
aan den Zoon des mensen, wat
geschreven is door de profeten.
32 Want Hij zal den heidenen
overgeleverd worden, en
Hij zal bespot worden, en
smadelijk behandeld worden,
en bespogen worden.

33 En Hem gegeseld hebbende, zullen zij Hem doden; en ten derden dage zal Hij wederopstaan.

34 En zij verstonden geen van deze dingen; en dit woord was voor hen verborgen, en zij verstonden niet, hetgeen gezegd werd.

35 En het geschiedde, als Hij nabij Jericho kwam, dat een zeker blinde aan den weg zat, bedelende.

36 En deze, horende de schare voorbijgaan, vraagde, wat dat ware.

37 En zij boodschapten hem, dat Jezus de Nazarener voorbijging.

38 En hij riep, zeggende: Jezus, Gij Zone Davids, ontferm U mijner!

39 En die voorbijgingen, bestraften hem, opdat hij zwijgen zou; maar hij riep zoveel te meer: Zone Davids, ontferm U mijner!

40 En Jezus, stilstaande, beval, dat men denzelven tot Hem brengen zou; en als hij nabij Hem gekomen was, vraagde Hij hem,

41 Zeggende: Wat wilt gij, dat Ik u doen zal? En hij zeide: Heere! dat ik ziende mag worden.

42 En Jezus zeide tot hem: Word ziende; uw geloof heeft u behouden.

43 En terstond werd hij ziende, en volgde Hem, God verheerlijkende. En al het volk, dat ziende, gaf Gode lof.

19 En Jezus, ingekomen zijnde, ging door Jericho.

2 En zie, er was een man, met name geheten Zacheus; en deze was een overste der tollenaren, en hij was rijk;

3 En zocht Jezus te zien, wie Hij was; en kon niet vanwege de schare, omdat hij klein van persoon was.

4 En vooruitlopende, klom hij op een wilden vijgeboom, opdat hij Hem mocht zien; want Hij zou door dien weg voorbijgaan.

5 En als Jezus aan die plaats kwam, opwaarts ziende, zag Hij hem, en zeide tot hem: Zacheus! haast u, en kom af; want Ik moet heden in uw huis blijven.

6 En hij haastte zich en kwam af, en ontving Hem met blijdschap.

7 En allen, die het zagen, murmureerden, zeggende: Hij is tot een zondigen man ingegaan, om te herbergen.

8 En Zacheus stond, en zeide tot den Heere: Zie, de helft van mijn goederen, Heere, geef ik den armen; en indien ik iemand iets door bedrog ontvreemd heb, dat geef ik vierdubbel weder.

9 En Jezus zeide tot hem: Heden is dezen huize zaligheid geschied, nademaal ook deze een zoon van Abraham is.

10 Want de Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was.

11 En als zij dat hoorden,
voegde Hij daarbij, en zeide
een gelijkenis; omdat Hij nabij
Jeruzalem was, en omdat zij
meenden, dat het Koninkrijk
Gods terstond zou openbaar
worden.

12 Hij zeide dan: Een zeker
welgeboren man reisde in een
ver gelegen land, om voor
zichzelven een koninkrijk te
ontvangen, en dan weder te
keren.

13 En geroepen hebbende zijn
tien dienstknechten, gaf hij
hun tien ponden, en zeide tot
hen: Doet handeling, totdat ik
kome.

14 En zijn burgers haatten
hem, en zonden hem gezanten
na, zeggende: Wij willen niet,
dat deze over ons koning zij.

15 En het geschiedde, toen
hij wederkwam, als hij
het koninkrijk ontvangen
had, dat hij zeide, dat die
dienstknechten tot hem
zouden geroepen worden,
wien hij het geld gegeven
had; opdat hij weten mocht,
wat een iegelijk met handelen
gewonnen had.

16 En de eerste kwam, en
zeide: Heer, uw pond heeft tien
ponden daartoe gewonnen.

17 En hij zeide tot hem: Wel,
gij goede dienstknecht, dewijl
gij in het minste getrouw zijt
geweest, zo heb macht over
tien steden.

18 En de tweede kwam, en
zeide: Heer, uw pond heeft vijf
ponden gewonnen.

19 En hij zeide ook tot dezen:
En gij, wees over vijf steden.

20 En een ander kwam,
zeggende: Heer, zie hier
uw pond, hetwelk ik in een
zweetdoek weggelegd had;

21 Want ik vreesde u, omdat
gij een straf mens zijt; gij
neemt weg, wat gij niet gelegd
hebt, en gij maait, wat gij niet
gezaaid hebt.

22 Maar hij zeide tot hem: Uit
uw mond zal ik u oordelen, gij
boze dienstknecht! Gij wist, dat
ik een straf mens ben, nemende
weg, wat ik niet gelegd heb, en
maaiende, wat ik niet gezaaid
heb.

23 Waarom hebt gij dan mijn
geld niet in de bank gegeven, en
ik, komende, had hetzelve met
woeker mogen eisen?

24 En hij zeide tot degenen,
die bij hem stonden: Neemt dat
pond van hem weg, en geeft het
dien, die de tien ponden heeft.

25 En zij zeiden tot hem: Heer,
hij heeft tien ponden.

26 Want ik zeg u, dat een
iegelijk, die heeft, zal gegeven
worden; maar van degene,
die niet heeft, van dien zal
genomen worden ook wat hij
heeft.

27 Doch deze mijn vijanden,
die niet hebben gewild, dat ik
over hen koning zoude zijn,
brengt ze hier, en slaat ze hier
voor mij dood.

28 En dit gezegd hebbende,
reisde Hij voor hen heen, en
ging op naar Jeruzalem.

29 En het geschiedde, als Hij
nabij Beth-fage en Bethanie

gekomen was, aan den berg,
genaamd den Olijfberg, dat
Hij twee van Zijn discipelen
uitzond,
30 Zeggende: Gaat henen in
dat vlek, dat tegenover is; in
hetwelk inkomende, zult gij
een veulen gebonden vinden,
waarop geen mens ooit heeft
gezeten; ontbindt hetzelve, en
brengt het.
31 En indien iemand u vraagt:
Waarom ontbindt gij dat, zo
zult gij alzo tot hem zeggen:
Omdat het de Heere van node
heeft.
32 En die uitgezonden waren,
heengegaan zijnde, vonden het,
gelijk Hij hun gezegd had.
33 En als zij het veulen
ontbonden, zeiden de heren
van hetzelve tot hen: Waarom
ontbindt gij het veulen?
34 En zij zeiden: De Heere
heeft het van node.
35 En zij brachten hetzelve tot
Jezus. En hun klederen op het
veulen geworpen hebbende,
zetten zij Jezus daarop.
36 En als Hij voort reisde,
spreidden zij hun klederen
onder Hem op den weg.
37 En als Hij nu genaakte
aan den afgang des Olijfbergs,
begon al de menigte der
discipelen zich te verblijden,
en God te loven met grote
stemme, vanwege al de
krachtige daden, die zij gezien
hadden;
38 Zeggende: Gezegend is de
Koning, Die daar komt in den
Naam des Heeren! Vrede zij in
den hemel, en heerlijkheid in
de hoogste plaatsen!
39 En sommigen der Farizeen
uit de schare zeiden tot Hem:
Meester, bestraf Uw discipelen.
40 En Hij, antwoordende,
zeide tot hen: Ik zeg ulieden,
dat, zo deze zwijgen, de stenen
haast roepen zullen.
41 En als Hij nabij kwam, en
de stad zag, weende Hij over
haar,
42 Zeggende: Och, of gij ook
bekendet, ook nog in dezen
uw dag, hetgeen tot uw vrede
dient! Maar nu is het verborgen
voor uw ogen.
43 Want er zullen dagen over
u komen, dat uw vijanden
een begraving rondom u
zullen opwerpen, en zullen
u omsingelen, en u van alle
zijden benauwen;
44 En zullen u tot den grond
nederwerpen, en uw kinderen
in u; en zij zullen in u den enen
steen op den anderen steen niet
laten; daarom dat gij den tijd
uwer bezoeking niet bekend
hebt.
45 En gegaan zijnde in den
tempel, begon Hij uit te drijven
degenen, die daarin verkochten
en kochten,
46 Zeggende tot hen: Er
is geschreven: Mijn huis is
een huis des gebeds; maar
gij hebt dat tot een kuil der
moordenaren gemaakt.
47 En Hij leerde dagelijks
in den tempel; en de
overpriesters, en de
Schriftgeleerden, en de
oversten des volks zochten
Hem te doden.

48 En zij vonden niet, wat zij
doen zouden; want al het volk
hing Hem aan, en hoorde Hem.

20 En het geschiedde in
een van die dagen,
als Hij in den tempel
het volk leerde, en het
Evangelie verkondigde,
dat de overpriesters, en
Schriftgeleerden, met
de ouderlingen daarover
kwamen,
2 En spraken tot Hem
zeggende: Zeg ons, door wat
macht Gij deze dingen doet; of
wie Hij is, Die U deze macht
heeft gegeven?
3 En Hij, antwoordende,
zeide tot hen: Ik zal u ook een
woord vragen, en zegt Mij:
4 De doop van Johannes, was
die uit den Hemel, of uit de
mensen?
5 En zij overleiden onder zich,
zeggende: Indien wij zeggen:
Uit den Hemel; zo zal Hij
zeggen: Waarom hebt gij dan
hem niet geloofd?
6 En indien wij zeggen: Uit de
mensen; zo zal ons al het volk
stenigen; want zij houden voor
zeker, dat Johannes een profeet
was.
7 En zij antwoordden, dat zij
niet wisten, vanwaar die was.
8 En Jezus zeide tot hen: Zo
zeg Ik u ook niet, door wat
macht Ik deze dingen doe.
9 En Hij begon tot het volk
deze gelijkenis te zeggen:
Een zeker mens plantte een
wijngaard, en hij verhuurde
dien aan landlieden, en trok
een langen tijd buitenslands.
10 En als het de tijd was,
zond hij tot de landlieden een
dienstknecht, opdat zij hem
van de vrucht des wijngaards
geven zouden; maar de
landlieden sloegen denzelven,
en zonden hem ledig heen.
11 En wederom zond hij nog
een anderen dienstknecht;
maar ook dien geslagen en
smadelijk behandeld hebbende,
zonden zij hem ledig heen.
12 En wederom zond hij
nog een derden; maar zij
verwondden ook dezen, en
wierpen hem uit.
13 En de heer des wijngaards
zeide: Wat zal ik doen? Ik zal
mijn geliefden zoon zenden;
mogelijk dezen ziende, zullen
zij hem ontzien.
14 Maar als de landlieden
hem zagen, overleiden zij
onder elkander, en zeiden:
Deze is de erfgenaam; komt,
laat ons hem doden, opdat de
erfenis onze worde.
15 En als zij hem buiten
den wijngaard uitgeworpen
hadden, doodden zij hem. Wat
zal dan de heer des wijngaards
hun doen?
16 Hij zal komen en deze
landlieden verderven, en zal
den wijngaard aan anderen
geven. En als zij dat hoorden,
zeiden zij: Dat zij verre!
17 Maar Hij zag hen aan, en
zeide: Wat is dan dit, hetwelk
geschreven staat: De steen,
dien de bouwlieden verworpen
hebben, deze is tot een hoofd
des hoeks geworden?

18 Een iegelijk, die op dien
steen valt, zal verpletterd
worden, en op wien hij valt,
dien zal hij vermorzelen.
19 En de overpriesteren en
de Schriftgeleerden zochten
te dierzelver ure de handen
aan Hem te slaan; maar zij
vreesden het volk; want zij
verstonden, dat Hij deze
gelijkenis tegen hen gesproken
had.
20 En zij namen Hem waar,
en zonden verspieders uit,
die zichzelven veinsden
rechtvaardig te zijn; opdat
zij Hem in Zijn rede vangen
mochten, om Hem aan de
heerschappij en de macht des
stadhouders over te leveren.
21 En zij vraagden Hem,
zeggende: Meester, wij weten,
dat Gij recht spreekt en leert,
en den persoon niet aanneemt,
maar den weg Gods leert in
der waarheid.
22 Is het ons geoorloofd den
keizer schatting te geven, of
niet?
23 En Hij, hun arglistigheid
bemerkende, zeide tot hen: Wat
verzoekt gij Mij?
24 Toont Mij een penning;
wiens beeld en opschrift heeft
hij? En zij, antwoordende,
zeiden: Des keizers.
25 En Hij zeide tot hen: Geeft
dan den keizer, dat des keizers
is, en Gode, dat Gods is.
26 En zij konden Hem in Zijn
woord niet vatten voor het
volk; en zich verwonderende
over Zijn antwoord, zwegen zij
stil.
27 En tot Hem kwamen
sommigen der Sadduceen,
welke tegensprekende zeggen,
dat er geen opstanding is, en
vraagden Hem.
28 Zeggende: Meester! Mozes
heeft ons geschreven: Zo
iemands broeder sterft, die
een vrouw heeft, en hij sterft
zonder kinderen, dat zijn
broeder de vrouw nemen
zal, en zijn broeder zaad
verwekken.
29 Er waren nu zeven
broeders; en de eerste nam
een vrouw, en hij stierf zonder
kinderen.
30 En de tweede nam die
vrouw, en ook deze stierf
zonder kinderen.
31 En de derde nam dezelve
vrouw; en desgelijks ook
de zeven, en hebben geen
kinderen nagelaten, en zijn
gestorven.
32 En ten laatste na allen
stierf ook de vrouw.
33 In de opstanding dan,
wiens vrouw van dezen zal zij
zijn? Want die zeven hebben
dezelve tot een vrouw gehad.
34 En Jezus, antwoordende,
zeide tot hen: De kinderen
dezer eeuw trouwen,
en worden ten huwelijk
uitgegeven;
35 Maar die waardig zullen
geacht zijn die eeuw te
verwerven en de opstanding
uit de doden, zullen noch
trouwen, noch ten huwelijk
uitgegeven worden;
36 Want zij kunnen niet
meer sterven, want zij zijn

den engelen gelijk; en zij zijn kinderen Gods, dewijl zij kinderen der opstanding zijn.

37 En dat de doden opgewekt zullen worden, heeft ook Mozes aangewezen bij het doornenbos, als hij den Heere noemt den God Abrahams, en den God Izaks, en den God Jakobs.

38 God nu is niet een God der doden, maar der levenden; want zij leven Hem allen.

39 En sommigen der Schriftgeleerden, antwoordende, zeiden: Meester! Gij hebt wel gezegd.

40 En zij durfden Hem niet meer iets vragen.

41 En Hij zeide tot hen: Hoe zeggen zij, dat de Christus Davids Zoon is?

42 En David zelf zegt in het boek der psalmen: De Heere heeft gezegd tot mijn Heere: Zit aan Mijn rechter hand,

43 Totdat Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten.

44 David dan noemt Hem zijn Heere; en hoe is Hij zijn Zoon?

45 En daar al het volk het hoorde, zeide Hij tot Zijn discipelen:

46 Wacht u van de Schriftgeleerden, die daar willen wandelen in lange klederen, en beminnen de groetingen op de markten, en de voorgestoelten in de synagogen, en de vooraanzittingen in de maaltijden;

47 Die der weduwen huizen opeten, en onder een schijn lange gebeden doen; dezen zullen zwaarder oordeel ontvangen.

21 En opziende, zag Hij de rijken hun gaven in de schatkist werpen.

2 En Hij zag ook een zekere arme weduwe twee kleine penningen daarin werpen.

3 En Hij zeide: Waarlijk, Ik zeg u, dat deze arme weduwe meer dan allen heeft in geworpen.

4 Want die allen hebben van hun overvloed geworpen tot de gaven Gods; maar deze heeft van haar gebrek, al den leeftocht, dien zij had, daarin geworpen.

5 En als sommigen zeiden van den tempel, dat hij met schonen stenen en begiftigingen versierd was, zeide Hij:

6 Wat deze dingen aangaat, die gij aanschouwt, er zullen dagen komen, in welke niet een steen op den anderen steen zal gelaten worden, die niet zal worden afgebroken.

7 En zij vraagden Hem, zeggende: Meester, wanneer zullen dan deze dingen zijn, en welk is het teken, wanneer deze dingen zullen geschieden?

8 En Hij zeide: Ziet, dat gij niet verleid wordt; want velen zullen er komen onder Mijn Naam, zeggende: Ik ben de Christus; en de tijd is nabij gekomen, gaat dan hen niet na.

9 En wanneer gij zult horen
van oorlogen en beroerten,
zo wordt niet verschrikt;
want deze dingen moeten
eerst geschieden; maar nog is
terstond het einde niet.
10 Toen zeide Hij tot hen:
Het ene volk zal tegen het
andere volk opstaan, en het ene
koninkrijk tegen het andere
koninkrijk.
11 En er zullen grote
aardbevingen wezen in
verscheidene plaatsen, en
hongersnoden, en pestilentien;
er zullen ook schrikkelijke
dingen, en grote tekenen van
den hemel geschieden.
12 Maar voor dit alles, zullen
zij hun handen aan ulieden
slaan, en u vervolgen, u
overleverende in de synagogen
en gevangenissen; en gij
zult getrokken worden voor
koningen en stadhouders, om
Mijns Naams wil.
13 En dit zal u overkomen tot
een getuigenis.
14 Neemt dan in uw harten
voor, van te voren niet
te overdenken, hoe gij u
verantwoorden zult;
15 Want Ik zal u mond en
wijsheid geven, welke niet
zullen kunnen tegenspreken,
noch wederstaan allen, die
zich tegen u zetten.
16 En gij zult overgeleverd
worden ook van ouders,
en broeders, en magen, en
vrienden; en zij zullen er
sommigen uit u doden.
17 En gij zult van allen gehaat
worden om Mijns Naams wil.
18 Doch niet een haar uit uw
hoofd zal verloren gaan.
19 Bezit uw zielen in uw
lijdzaamheid.
20 Maar wanneer gij zien zult,
dat Jeruzalem van heirlegers
omsingeld wordt, zo weet
alsdan, dat haar verwoesting
nabij gekomen is.
21 Alsdan die in Judea zijn,
dat zij vlieden naar de bergen;
en die in het midden van
dezelve zijn, dat zij daaruit
trekken; en die op de velden
zijn, dat zij in dezelve niet
komen.
22 Want deze zijn dagen der
wraak, opdat alles vervuld
worde, dat geschreven is.
23 Doch wee den bevruchten
en den zogenden vrouwen in
die dagen, want er zal grote
nood zijn in het land, en toorn
over dit volk.
24 En zij zullen vallen door
de scherpte des zwaards,
en gevankelijk weggevoerd
worden onder alle volken; en
Jeruzalem zal van de heidenen
vertreden worden, totdat de
tijden der heidenen vervuld
zullen zijn.
25 En er zullen tekenen zijn in
de zon, en maan, en sterren, en
op de aarde benauwdheid der
volken met twijfelmoedigheid,
als de zee en watergolven groot
geluid zullen geven;
26 En den mensen het hart
zal bezwijken van vrees en
verwachting der dingen, die
het aardrijk zullen overkomen;
want de krachten der hemelen
zullen bewogen worden.

27 En alsdan zullen zij den
Zoon des mensen zien komen
in een wolk, met grote kracht
en heerlijkheid.
28 Als nu deze dingen
beginnen te geschieden, zo ziet
omhoog, en heft uw hoofden
opwaarts, omdat uw verlossing
nabij is.
29 En Hij zeide tot hen een
gelijkenis: Ziet den vijgeboom,
en al de bomen.
30 Wanneer zij nu
uitspruiten, en gij dat ziet,
zo weet gij uit uzelven, dat de
zomer nu nabij is.
31 Alzo ook gij, wanneer
gij deze dingen zult zien
geschieden, zo weet, dat het
Koninkrijk Gods nabij is.
32 Voorwaar Ik zeg u, dat
dit geslacht geenszins zal
voorbijgaan, totdat alles zal
geschied zijn.
33 De hemel en de aarde
zullen voorbijgaan, maar Mijn
woorden zullen geenszins
voorbijgaan.
34 En wacht uzelven, dat
uw harten niet te eniger
tijd bezwaard worden met
brasserij en dronkenschap,
en zorgvuldigheden dezes
levens, en dat u die dag niet
onvoorziens over kome.
35 Want gelijk een strik zal hij
komen over al degenen, die op
den gansen aardbodem gezeten
zijn.
36 Waakt dan te aller tijd,
biddende, dat gij moogt
waardig geacht worden te
ontvlieden al deze dingen, die
geschieden zullen, en te staan
voor den Zoon des mensen.
37 Des daags nu was Hij
lerende in de tempel; maar
des nachts ging Hij uit, en
vernachtte op den berg,
genaamd den Olijf berg.
38 En al het volk kwam des
morgens vroeg tot Hem in den
tempel, om Hem te horen.

22 En het feest der
ongehevelde broden,
genaamd pascha, was nabij.
2 En de overpriesters en de
Schriftgeleerden zochten, hoe
zij Hem ombrengen zouden;
want zij vreesden het volk.
3 En de satan voer in Judas,
die toegenaamd was Iskariot,
zijnde uit het getal der
twaalven.
4 En hij ging heen en sprak
met de overpriesters en de
hoofdmannen, hoe hij Hem
hun zou overleveren.
5 En zij waren verblijd, en
zijn het eens geworden, dat zij
hem geld geven zouden.
6 En hij beloofde het, en zocht
gelegenheid, om Hem hun over
te leveren, zonder oproer.
7 En de dag der ongehevelde
broden kwam, op denwelken
het pascha moest geslacht
worden.
8 En Hij zond Petrus en
Johannes uit, zeggende: Gaat
heen, en bereidt ons het
pascha, opdat wij het eten
mogen.
9 En zij zeiden tot Hem: Waar
wilt Gij, dat wij het bereiden?
10 En Hij zeide tot hen:
Ziet, als gij in de stad zult

gekomen zijn, zo zal u een
mens ontmoeten, dragende
een kruik waters; volgt hem in
het huis, daar hij ingaat.
11 En gij zult zeggen tot den
huisvader van dat huis: De
Meester zegt u: Waar is de
eetzaal, daar Ik het pascha met
Mijn discipelen eten zal?
12 En hij zal u een grote
toegeruste opperzaal wijzen,
bereidt het aldaar.
13 En zij, heengaande, vonden
het, gelijk Hij hun gezegd had,
en bereidden het pascha.
14 En als de ure gekomen
was, zat Hij aan, en de twaalf
apostelen met Hem.
15 En Hij zeide tot hen: Ik heb
grotelijks begeerd, dit pascha
met u te eten, eer dat Ik lijde;
16 Want Ik zeg u, dat Ik niet
meer daarvan eten zal, totdat
het vervuld zal zijn in het
Koninkrijk Gods.
17 En als Hij een drinkbeker
genomen had, en gedankt had,
zeide Hij: Neemt dezen, en
deelt hem onder ulieden.
18 Want Ik zeg u, dat Ik niet
drinken zal van de vrucht
des wijnstoks, totdat het
Koninkrijk Gods zal gekomen
zijn.
19 En Hij nam brood, en als
Hij gedankt had, brak Hij het,
en gaf het hun, zeggende: Dat
is Mijn lichaam, hetwelk voor
u gegeven wordt; doet dat tot
Mijn gedachtenis.
20 Desgelijks ook den
drinkbeker na het avondmaal,
zeggende: Deze drinkbeker is
het nieuwe testament in Mijn
bloed, hetwelk voor u vergoten
wordt.
21 Doch ziet, de hand
desgenen, die Mij verraadt, is
met Mij aan de tafel.
22 En de Zoon des mensen
gaat wel heen, gelijk besloten
is; doch wee dien mens, door
welken Hij verraden wordt!
23 En zij begonnen onder
elkander te vragen, wie van
hen het toch mocht zijn, die
dat doen zou.
24 En er werd ook twisting
onder hen, wie van hen scheen
de meeste te zijn.
25 En Hij zeide tot hen: De
koningen der volken heersen
over hen; en die macht over
hen hebben, worden weldadige
heren genaamd.
26 Doch gij niet alzo; maar de
meeste onder u, die zij gelijk
de minste, en die voorganger is,
als een die dient.
27 Want wie is meerder, die
aanzit, of die dient? Is het niet
die aanzit? Maar Ik ben in het
midden van u, als een die dient.
28 En gij zijt degenen, die met
Mij steeds gebleven zijt in Mijn
verzoekingen.
29 En Ik verordineer u het
Koninkrijk, gelijkerwijs Mijn
Vader dat Mij verordineerd
heeft;
30 Opdat gij eet en drinkt aan
Mijn tafel in Mijn Koninkrijk,
en zit op tronen, oordelende de
twaalf geslachten Israels.
31 En de Heere zeide: Simon,
Simon, ziet, de satan heeft
ulieden zeer begeerd om te
ziften als de tarwe;

32 Maar Ik heb voor u
gebeden, dat uw geloof niet
ophoude; en gij, als gij eens
zult bekeerd zijn, zo versterk
uw broeders.
33 En hij zeide tot Hem:
Heere, ik ben bereid, met U
ook in de gevangenis en in den
dood te gaan.
34 Maar Hij zeide: Ik zeg u,
Petrus, de haan zal heden niet
kraaien, eer gij driemaal zult
verloochend hebben, dat gij
Mij kent.
35 En Hij zeide tot hen: Als
Ik u uitzond, zonder buidel, en
male, en schoenen, heeft u ook
iets ontbroken? En zij zeiden:
Niets.
36 Hij zeide dan tot hen: Maar
nu, wie een buidel heeft, die
neme hem, desgelijks ook een
male; en die geen heeft, die
verkope zijn kleed, en kope een
zwaard.
37 Want Ik zeg u, dat nog
dit, hetwelk geschreven is, in
Mij moet volbracht worden,
namelijk: En Hij is met de
misdadigen gerekend. Want
ook die dingen, die van Mij
geschreven zijn, hebben een
einde.
38 En zij zeiden: Heere! zie
hier twee zwaarden. En Hij
zeide tot hen: Het is genoeg.
39 En uitgaande, vertrok Hij,
gelijk Hij gewoon was, naar
den Olijfberg; en Hem volgden
ook Zijn discipelen.
40 En als Hij aan die plaats
gekomen was, zeide Hij tot
hen: Bidt, dat gij niet in
verzoeking komt.
41 En Hij scheidde Zich van
hen af, omtrent een steenworp;
en knielde neder en bad,
42 Zeggende: Vader, of Gij
wildet dezen drinkbeker van
Mij wegnemen, doch niet Mijn
wil, maar de Uwe geschiede.
43 En van Hem werd gezien
een engel uit den hemel, die
Hem versterkte.
44 En in zwaren strijd zijnde,
bad Hij te ernstiger. En zijn
zweet werd gelijk grote
droppelen bloeds, die op de
aarde afliepen.
45 En als Hij van het gebed
opgestaan was, kwam Hij tot
Zijn discipelen, en vond hen
slapende van droefheid.
46 En Hij zeide tot hen: Wat
slaapt gij? Staat op en bidt,
opdat gij niet in verzoeking
komt.
47 En als Hij nog sprak, ziet
daar een schare; en een van
de twaalven, die genaamd was
Judas, ging hun voor, en kwam
bij Jezus, om Hem te kussen.
48 En Jezus zeide tot hem:
Judas, verraadt gij den Zoon
des mensen met een kus?
49 En die bij Hem waren,
ziende, wat er geschieden zou,
zeiden tot Hem: Heere, zullen
wij met het zwaard slaan?
50 En een uit hen sloeg
den dienstknecht des
hogepriesters, en hieuw
hem zijn rechteroor af.
51 En Jezus, antwoordende,
zeide: Laat hen tot hiertoe
geworden; en raakte zijn oor
aan, en heelde hem.

52 En Jezus zeide tot
de overpriesters, en de
hoofdmannen des tempels,
en ouderlingen, die tegen
Hem gekomen waren: Zijt
gij uitgegaan met zwaarden
en stokken als tegen een
moordenaar?
53 Als Ik dagelijks met u
was in den tempel, zo hebt
gij de handen tegen Mij niet
uitgestoken; maar dit is uw ure,
en de macht der duisternis.
54 En zij grepen Hem
en leidden Hem weg, en
brachten Hem in het huis
des hogepriesters. En Petrus
volgde van verre.
55 En als zij vuur ontstoken
hadden in het midden van
de zaal, en zij te zamen
nederzaten, zat Petrus in het
midden van hen.
56 En een zekere
dienstmaagd, ziende hem
bij het vuur zitten, en haar
ogen op hem houdende, zeide:
Ook deze was met Hem.
57 Maar hij verloochende
Hem, zeggende: Vrouw, ik ken
Hem niet.
58 En kort daarna een ander,
hem ziende, zeide: Ook gij zijt
van die. Maar Petrus zeide:
Mens, ik ben niet.
59 En als het omtrent een
uur geleden was, bevestigde
dat een ander, zeggende: In
der waarheid, ook deze was
met Hem; want hij is ook een
Galileer.
60 Maar Petrus zeide: Mens,
ik weet niet, wat gij zegt. En
terstond, als hij nog sprak,
kraaide de haan.
61 En de Heere, Zich
omkerende, zag Petrus aan;
en Petrus werd indachtig het
woord des Heeren, hoe Hij
hem gezegd had: Eer de haan
zal gekraaid hebben, zult gij
Mij driemaal verloochenen.
62 En Petrus, naar buiten
gaande, weende bitterlijk.
63 En de mannen, die Jezus
hielden, bespotten Hem, en
sloegen Hem.
64 En als zij Hem overdekt
hadden, sloegen zij Hem op het
aangezicht, en vraagden Hem,
zeggende: Profeteer, wie het is,
die U geslagen heeft?
65 En vele andere dingen
zeiden zij tegen Hem,
lasterende.
66 En als het dag geworden
was, vergaderden de
ouderlingen des volks,
en de overpriesters en
Schriftgeleerden, en brachten
Hem in hun raad,
67 Zeggende: Zijt Gij de
Christus, zeg het ons. En Hij
zeide tot hen: Indien Ik het u
zeg, gij zult het niet geloven;
68 En indien Ik ook vraag, gij
zult Mij niet antwoorden, of
loslaten;
69 Van nu aan zal de Zoon
des mensen gezeten zijn aan de
rechter hand der kracht Gods.
70 En zij zeiden allen: Zijt Gij
dan de Zoon Gods? En Hij
zeide tot hen: Gij zegt, dat Ik
het ben.
71 En zij zeiden: Wat hebben
wij nog getuigenis van node?
Want wij zelven hebben het uit

Zijn mond gehoord.

23 En de gehele menigte
van hen stond op, en
leidde Hem tot Pilatus.

2 En zij begonnen Hem te
beschuldigen, zeggende: Wij
hebben bevonden, dat Deze het
volk verkeert, en verbiedt den
keizer schattingen te geven,
zeggende, dat Hij Zelf Christus,
de Koning is.

3 En Pilatus vraagde Hem,
zeggende: Zijt Gij de Koning
der Joden? En Hij antwoordde
hem en zeide: Gij zegt het.

4 En Pilatus zeide tot de
overpriesters en de scharen:
Ik vind geen schuld in dezen
Mens.

5 En zij hielden te sterker
aan, zeggende: Hij beroert
het volk, lerende door geheel
Judea, begonnen hebbende van
Galilea tot hier toe.

6 Als nu Pilatus van Galilea
hoorde, vraagde hij, of die
Mens een Galileer was?

7 En verstaande, dat Hij uit
het gebied van Herodes was,
zond hij Hem heen tot Herodes,
die ook zelf in die dagen binnen
Jeruzalem was.

8 En als Herodes Jezus zag,
werd hij zeer verblijd; want
hij was van over lang begerig
geweest Hem te zien, omdat
hij veel van Hem hoorde; en
hoopte enig teken te zien, dat
van Hem gedaan zou worden.

9 En hij vraagde Hem met
vele woorden; doch Hij
antwoordde hem niets.

10 En de overpriesters en de
Schriftgeleerden stonden, en
beschuldigden Hem heftiglijk.

11 En Herodes met zijn
krijgslieden Hem veracht en
bespot hebbende, deed Hem
een blinkend kleed aan, en
zond Hem weder tot Pilatus.

12 En op denzelfde dag
werden Pilatus en Herodes
vrienden met elkander;
want zij waren te voren
in vijandschap tegen den
anderen.

13 En als Pilatus de
overpriesters, en de oversten,
en het volk bijeengeroepen
had, zeide hij tot hen:

14 Gij hebt dezen Mens tot mij
gebracht, als een, die het volk
afkerig maakt; en ziet, ik heb
Hem in uw tegenwoordigheid
ondervraagd, en heb in dezen
Mens geen schuld gevonden,
van hetgeen daar gij Hem mede
beschuldigt;

15 Ja, ook Herodes niet;
want ik heb ulieden tot hem
gezonden, en ziet, er is van
Hem niets gedaan, dat des
doods waardig is.

16 Zo zal ik Hem dan
kastijden en loslaten.

17 En hij moest hun op het
feest een loslaten.

18 Doch al de menigte riep
gelijkelijk, zeggende: Weg met
Dezen, en laat ons Bar-abbas
los.

19 Dewelke was om zeker
oproer, dat in de stad geschied
was, en om een doodslag, in de
gevangenis geworpen.

20 Pilatus dan riep hun
wederom toe, willende Jezus
loslaten.
21 Maar zij riepen daartegen,
zeggende: Kruis Hem, kruis
Hem!
22 En hij zeide ten derden
male tot hen: Wat heeft Deze
dan kwaads gedaan? Ik heb
geen schuld des doods in Hem
gevonden. Zo zal ik Hem dan
kastijden en loslaten.
23 Maar zij hielden aan met
groot geroep, eisende, dat Hij
zou gekruist worden; en hun en
der overpriesteren geroep werd
geweldiger.
24 En Pilatus oordeelde, dat
hun eis geschieden zou.
25 En hij liet hun los dengene,
die om oproer en doodslag in
de gevangenis geworpen was,
welken zij geeist hadden; maar
Jezus gaf hij over tot hun wil.
26 En als zij Hem wegleidden,
namen zij een Simon van
Cyrene, komende van den
akker, en legden hem het kruis
op, dat hij het achter Jezus
droeg.
27 En een grote menigte van
volk en van vrouwen volgde
Hem, welke ook weenden en
Hem beklaagden.
28 En Jezus, Zich tot haar
kerende zeide: Gij dochters van
Jeruzalem! weent niet over Mij,
maar weent over uzelven, en
over uw kinderen.
29 Want ziet, er komen dagen,
in welke men zeggen zal: Zalig
zijn de onvruchtbaren, en
de buiken, die niet gebaard
hebben, en de borsten, die niet
gezoogd hebben.
30 Alsdan zullen zij beginnen
te zeggen tot de bergen: Valt op
ons; en tot de heuvelen: Bedekt
ons.
31 Want indien zij dit doen
aan het groene hout, wat zal
aan het dorre geschieden?
32 En er werden ook twee
anderen, zijnde kwaaddoeners,
geleid, om met Hem gedood te
worden.
33 En toen zij kwamen op de
plaats genaamd Hoofdschedel
plaats, kruisigden zij Hem
aldaar, en de kwaaddoeners,
den een ter rechter zijde en
den ander ter linker zijde.
34 En Jezus zeide: Vader,
vergeef het hun; want zij
weten niet, wat zij doen. En
verdelende Zijn klederen,
wierpen zij het lot.
35 En het volk stond en zag
het aan. En ook de oversten
met hen beschimpten Hem,
zeggende: Anderen heeft Hij
verlost, dat Hij nu Zichzelven
verlosse, zo Hij is de Christus,
de Uitverkorene Gods.
36 En ook de krijgsknechten,
tot Hem komende, bespotten
Hem, en brachten Hem edik;
37 En zeiden: Indien gij de
Koning der Joden zijt, zo verlos
Uzelven.
38 En er was ook een opschrift
boven Hem geschreven, met
Griekse, en Romeinse en
Hebreeuwse letters: DEZE Is
De KONING DER JODEN.
39 En een der kwaaddoeners,
die gehangen waren, lasterde
Hem, zeggende: Indien Gij de

Christus zijt, verlos Uzelven en
ons.
40 Maar de andere,
antwoordende, bestrafte
hem, zeggende: Vreest gij ook
God niet, daar gij in hetzelfde
oordeel zijt?
41 En wij toch
rechtvaardiglijk; want wij
ontvangen straf, waardig
hetgeen wij gedaan hebben;
maar Deze heeft niets
onbehoorlijks gedaan.
42 En hij zeide tot Jezus:
Heere, gedenk mijner, als
Gij in Uw Koninkrijk zult
gekomen zijn.
43 En Jezus zeide tot hem:
Voorwaar, zeg Ik u: Heden zult
gij met Mij in het Paradijs zijn.
44 En het was omtrent de
zesde ure, en er werd duisternis
over de gehele aarde, tot de
negende ure toe.
45 En de zon werd
verduisterd, en het
voorhangsel des tempels
scheurde midden door.
46 En Jezus, roepende met
grote stemme, zeide: Vader, in
Uw handen beveel Ik Mijn
geest. En als Hij dat gezegd had,
gaf Hij den geest.
47 Als nu de hoofdman over
honderd zag, wat er geschied
was, verheerlijkte hij God, en
zeide: Waarlijk, deze Mens was
rechtvaardig.
48 En al de scharen, die
samengekomen waren om dit
te aanschouwen, ziende de
dingen, die geschied waren,
keerden wederom, slaande op
hun borsten.
49 En al Zijn bekenden
stonden van verre, ook de
vrouwen, die Hem te zamen
gevolgd waren van Galilea, en
zagen dit aan.
50 En zie, een man, met name
Jozef, zijnde een raadsheer, een
goed en rechtvaardig man,
51 (Deze had niet mede
bewilligd in hun raad en
handel) van Arimathea, een
stad der Joden, en die ook
zelf het Koninkrijk Gods
verwachtte;
52 Deze ging tot Pilatus, en
begeerde het lichaam van
Jezus.
53 En als hij hetzelve
afgenomen had, wond hij
dat in een fijn lijnwaad, en
legde het in een graf, in een
rots gehouwen, waarin nog
nooit iemand gelegd was.
54 En het was de dag der
voorbereiding, en de sabbat
kwam aan.
55 En ook de vrouwen, die
met Hem gekomen waren
uit Galilea, volgden na en
aanschouwden het graf, en hoe
Zijn lichaam gelegd werd.
56 En wedergekeerd zijnde,
bereidden zij specerijen en
zalven; en op den sabbat
rustten zij naar het gebod.

24 En op den eersten dag
der week, zeer vroeg
in den morgenstond, gingen
zij naar het graf, dragende
de specerijen, die zij bereid
hadden, en sommigen met
haar.

2 En zij vonden den steen
afgewenteld van het graf.
3 En ingegaan zijnde, vonden
zij het lichaam van den Heere
Jezus niet.
4 En het geschiedde, als zij
daarover twijfelmoedig waren,
zie, twee mannen stonden bij
haar in blinkende klederen.
5 En als zij zeer bevreesd
werden, en het aangezicht naar
de aarde neigden, zeiden zij
tot haar: Wat zoekt gij den
Levende bij de doden?
6 Hij is hier niet, maar Hij
is opgestaan. Gedenkt, hoe Hij
tot u gesproken heeft, als Hij
nog in Galilea was,
7 Zeggende: De Zoon des
mensen moet overgeleverd
worden in de handen der
zondige mensen, en gekruisigd
worden, en ten derden dage
wederopstaan.
8 En zij werden indachtig
Zijner woorden.
9 En wedergekeerd zijnde
van het graf, boodschapten zij
al deze dingen aan de elven, en
aan al de anderen.
10 En deze waren Maria
Magdalena, en Johanna, en
Maria, de moeder van Jakobus,
en de andere met haar, die dit
tot de apostelen zeiden.
11 En haar woorden schenen
voor hen als ijdel geklap, en zij
geloofden haar niet.
12 Doch Petrus opstaande,
liep tot het graf, en
nederbukkende, zag hij de
linnen doeken, liggende
alleen, en ging weg, zich
verwonderende bij zichzelven
van hetgeen geschied was.
13 En zie, twee van hen
gingen op denzelfden dag naar
een vlek, dat zestig stadien van
Jeruzalem was, welks naam
was Emmaus;
14 En zij spraken samen
onder elkander van al deze
dingen, die er gebeurd waren.
15 En het geschiedde, terwijl
zij samen spraken, en elkander
ondervraagden, dat Jezus Zelf
bij hen kwam, en met hen ging.
16 En hun ogen werden
gehouden, dat zij Hem niet
kenden.
17 En Hij zeide tot hen:
Wat redenen zijn dit, die gij,
wandelende, onder elkander
verhandelt, en waarom ziet gij
droevig?
18 En de een, wiens naam was
Kleopas, antwoordende, zeide
tot Hem: Zijt Gij alleen een
vreemdeling te Jeruzalem, en
weet niet de dingen, die dezer
dagen daarin geschied zijn?
19 En Hij zeide tot hen:
Welke? En zij zeiden tot
Hem: De dingen aangaande
Jezus den Nazarener, Welke
een Profeet was, krachtig in
werken en woorden, voor God
en al het volk.
20 En hoe onze overpriesters
en oversten Denzelven
overgeleverd hebben tot
het oordeel des doods, en Hem
gekruisigd hebben.
21 En wij hoopten, dat
Hij was Degene, Die Israel
verlossen zou. Doch ook,
benevens dit alles, is het heden
de derde dag, van dat deze

dingen geschied zijn.
22 Maar ook sommige
vrouwen uit ons hebben ons
ontsteld, die vroeg in den
morgenstond aan het graf
geweest zijn;
23 En Zijn lichaam niet
vindende, kwamen zij en
zeiden, dat zij ook een gezicht
van engelen gezien hadden, die
zeggen, dat Hij leeft.
24 En sommigen dergenen,
die met ons zijn, gingen heen
tot het graf, en bevonden het
alzo, gelijk ook de vrouwen
gezegd hadden; maar Hem
zagen zij niet.
25 En Hij zeide tot hen: O
onverstandigen en tragen van
hart, om te geloven al hetgeen
de profeten gesproken hebben!
26 Moest de Christus niet
deze dingen lijden, en alzo in
Zijn heerlijkheid ingaan?
27 En begonnen hebbende
van Mozes en van al de
profeten, legde Hij hun uit, in
al de Schriften, hetgeen van
Hem geschreven was.
28 En zij kwamen nabij het
vlek, daar zij naar toegingen;
en Hij hield Zich, alsof Hij
verder gaan zou.
29 En zij dwongen Hem,
zeggende: Blijf met ons; want
het is bij den avond, en de dag
is gedaald. En Hij ging in, om
met hen te blijven.
30 En het geschiedde, als Hij
met hen aanzat, nam Hij het
brood, en zegende het, en als
Hij het gebroken had, gaf Hij
het hun.
31 En hun ogen werden
geopend, en zij kenden Hem;
en Hij kwam weg uit hun
gezicht.
32 En zij zeiden tot elkander:
Was ons hart niet brandende in
ons, als Hij tot ons sprak op den
weg, en als Hij ons de Schriften
opende?
33 En zij, opstaande ter
zelfder ure, keerden weder
naar Jeruzalem, en vonden de
elven samenvergaderd, en die
met hen waren;
34 Welke zeiden: De Heere is
waarlijk opgestaan, en is van
Simon gezien.
35 En zij vertelden, hetgeen
op den weg geschied was,
en hoe Hij hun bekend was
geworden in het breken des
broods.
36 En als zij van deze dingen
spraken, stond Jezus Zelf in het
midden van hen, en zeide tot
hen: Vrede zij ulieden!
37 En zij verschrikt en zeer
bevreesd geworden zijnde,
meenden, dat zij een geest
zagen.
38 En Hij zeide tot hen: Wat
zijt gij ontroerd, en waarom
klimmen zulke overleggingen
in uw harten?
39 Ziet Mijn handen en Mijn
voeten; want Ik ben het Zelf;
tast Mij aan, en ziet; want
een geest heeft geen vlees en
benen, gelijk gij ziet, dat Ik heb.
40 En als Hij dit zeide, toonde
Hij hun de handen en de
voeten.
41 En toen zij het van
blijdschap nog niet geloofden,

en zich verwonderden, zeide
Hij tot hen: Hebt gij hier iets
om te eten?
42 En zij gaven Hem een stuk
van een gebraden vis, en van
honigraten.
43 En Hij nam het, en at het
voor hun ogen.
44 En Hij zeide tot hen: Dit
zijn de woorden, die Ik tot
u sprak, als Ik nog met u
was, namelijk dat het alles
moest vervuld worden, wat van
Mij geschreven is in de Wet
van Mozes, en de Profeten, en
Psalmen.
45 Toen opende Hij hun
verstand, opdat zij de Schriften
verstonden.
46 En zeide tot hen: Alzo is
er geschreven, en alzo moest
de Christus lijden, en van de
doden opstaan ten derden
dage.
47 En in Zijn Naam gepredikt
worden bekering en vergeving
der zonden, onder alle volken,
beginnende van Jeruzalem.
48 En gij zijt getuigen van
deze dingen.
49 En ziet, Ik zende de belofte
Mijns Vaders op u; maar blijft
gij in de stad Jeruzalem, totdat
gij zult aangedaan zijn met
kracht uit de hoogte.
50 En Hij leidde hen buiten tot
aan Bethanie, en Zijn handen
opheffende, zegende Hij hen.
51 En het geschiedde, als Hij
hen zegende, dat Hij van hen
scheidde, en werd opgenomen
in den hemel.
52 En zij aanbaden Hem, en
keerden weder naar Jeruzalem
met grote blijdschap.
53 En zij waren allen tijd
in den tempel, lovende en
dankende God. Amen.

HET HEILIG EVANGELIE NAAR *DE BESCHRIJVING VAN*

JOHANNES

1 In den beginne was het
Woord, en het Woord was
bij God, en het Woord was
God.
2 Dit was in den beginne bij
God.
3 Alle dingen zijn door
Hetzelve gemaakt, en zonder
Hetzelve is geen ding gemaakt,
dat gemaakt is.
4 In Hetzelve was het Leven,
en het Leven was het Licht der
mensen.
5 En het Licht schijnt in de
duisternis, en de duisternis
heeft hetzelve niet begrepen.
6 Er was een mens van God
gezonden, wiens naam was
Johannes.
7 Deze kwam tot een
getuigenis, om van het Licht te
getuigen, opdat zij allen door
hem geloven zouden.
8 Hij was het Licht niet, maar
was gezonden, opdat hij van
het Licht getuigen zou.
9 Dit was het waarachtige
Licht, Hetwelk verlicht een
iegelijk mens, komende in de
wereld.
10 Hij was in de wereld, en de
wereld is door Hem gemaakt;
en de wereld heeft Hem niet
gekend.
11 Hij is gekomen tot het
Zijne, en de Zijnen hebben
Hem niet aangenomen.
12 Maar zovelen Hem
aangenomen hebben, dien
heeft Hij macht gegeven
kinderen Gods te worden,
namelijk die in Zijn Naam
geloven;
13 Welke niet uit den bloede,
noch uit den wil des vleses,
noch uit den wil des mans,
maar uit God geboren zijn.
14 En het Woord is vlees
geworden, en heeft onder
ons gewoond (en wij hebben
Zijn heerlijkheid aanschouwd,
een heerlijkheid als des
Eniggeborenen van den
Vader), vol van genade en
waarheid.
15 Johannes getuigt van Hem,
en heeft geroepen, zeggende:
Deze was het, van Welken ik
zeide: Die na mij komt, is voor
mij geworden, want Hij was
eer dan ik.
16 En uit Zijn volheid hebben
wij allen ontvangen, ook
genade voor genade.
17 Want de wet is door
Mozes gegeven, de genade
en de waarheid is door Jezus
Christus geworden.
18 Niemand heeft ooit God
gezien; de eniggeboren Zoon,
Die in den schoot des Vaders is,
Die heeft Hem ons verklaard.
19 En dit is de getuigenis van
Johannes, toen de Joden enige
priesters en Levieten afzonden
van Jeruzalem, opdat zij hem
zouden vragen: Wie zijt gij?
20 En hij beleed en loochende
het niet; en beleed: Ik ben de

Christus niet.
21 En zij vraagden hem: Wat
dan? Zijt gij Elias? En hij zeide:
Ik ben die niet. Zijt gij de
profeet? En hij antwoordde:
Neen.
22 Zij zeiden dan tot hem: Wie
zijt gij? opdat wij antwoord
geven mogen dengenen, die
ons gezonden hebben; wat zegt
gij van uzelven?
23 Hij zeide: Ik ben de stem
des roependen in de woestijn:
Maakt den weg des Heeren
recht, gelijk Jesaja, de profeet,
gesproken heeft.
24 En de afgezondenen waren
uit de Farizeen;
25 En zij vraagden hem
en spraken tot hem: Waarom
doopt gij dan, zo gij de Christus
niet zijt, noch Elias, noch de
profeet?
26 Johannes antwoordde hun,
zeggende: Ik doop met water,
maar Hij staat midden onder
ulieden, Dien gij niet kent;
27 Dezelve is het, Die na
mij komt, Welke voor mij
geworden is, Wien ik niet
waardig ben, dat ik Zijn
schoenriem zou ontbinden.
28 Deze dingen zijn geschied
in Bethabara, over de Jordaan,
waar Johannes was dopende.
29 Des anderen daags zag
Johannes Jezus tot zich
komende, en zeide: Zie het
Lam Gods, Dat de zonde der
wereld wegneemt!
30 Deze is het, van Welken ik
gezegd heb: Na mij komt een
Man, Die voor mij geworden is,
want Hij was eer dan ik.
31 En ik kende Hem niet;
maar opdat Hij aan Israel zou
geopenbaard worden, daarom
ben ik gekomen, dopende met
het water.
32 En Johannes getuigde,
zeggende: Ik heb den Geest
zien nederdalen uit den hemel,
gelijk een duif, en bleef op
Hem.
33 En ik kende Hem niet;
maar Die mij gezonden heeft,
om te dopen met water, Die
had mij gezegd: Op Welken gij
den Geest zult zien nederdalen,
en op Hem blijven, Deze is
het, Die met den Heiligen Geest
doopt.
34 En ik heb gezien, en heb
getuigd, dat Deze de Zoon van
God is.
35 Des anderen daags
wederom stond Johannes,
en twee uit zijn discipelen.
36 En ziende op Jezus, daar
wandelende, zeide hij: Ziet, het
Lam Gods!
37 En die twee discipelen
hoorden hem dat spreken, en
zij volgden Jezus.
38 En Jezus Zich omkerende,
en ziende hen volgen, zeide
tot hen: Wat zoekt gij? En
zij zeiden tot Hem: Rabbi!
(hetwelk is te zeggen,
overgezet zijnde, Meester)
waar woont Gij?
39 En Hij zeide tot hem:
Voorwaar, voorwaar zeg Ik
ulieden: Van nu aan zult gij
den hemel zien geopend, en de
engelen Gods opklimmende en
nederdalende op den Zoon des
mensen.

40 Hij zeide tot hen: Komt en ziet! Zij kwamen en zagen, waar Hij woonde, en bleven dien dag bij Hem. En het was omtrent de tiende ure.

41 Andreas, de broeder van Simon Petrus, was een van de twee, die het van Johannes gehoord hadden, en Hem gevolgd waren.

42 Deze vond eerst zijn broeder Simon, en zeide tot hem: Wij hebben gevonden den Messias, hetwelk is, overgezet zijnde, de Christus.

43 En hij leidde hem tot Jezus. En Jezus, hem aanziende, zeide: Gij zijt Simon, de zoon van Jonas; gij zult genaamd worden Cefas, hetwelk overgezet wordt Petrus.

44 Des anderen daags wilde Jezus heengaan naar Galilea, en vond Filippus, en zeide tot hem: Volg Mij.

45 Filippus nu was van Bethsaida, uit de stad van Andreas en Petrus.

46 Filippus vond Nathanael en zeide tot hem: Wij hebben Dien gevonden, van Welken Mozes in de wet geschreven heeft, en de profeten, namelijk Jezus, den zoon van Jozef, van Nazareth.

47 En Nathanael zeide tot hem: Kan uit Nazareth iets goeds zijn? Filippus zeide tot hem: Kom en zie.

48 Jezus zag Nathanael tot Zich komen, en zeide tot hem: Zie, waarlijk een Israeliet, in welken geen bedrog is.

49 Nathanael zeide tot Hem: Van waar kent Gij mij? Jezus antwoordde en zeide tot hem: Eer u Filippus riep, daar gij onder den vijgeboom waart, zag Ik u.

50 Nathanael antwoordde en zeide tot Hem: Rabbi! Gij zijt de Zone Gods, Gij zijt de Koning Israels.

51 Jezus antwoordde en zeide tot hem: Omdat Ik u gezegd heb: Ik zag u onder de vijgeboom, zo gelooft gij; gij zult grotere dingen zien dan deze.

2 En op den derden dag was er een bruiloft te Kana in Galilea; en de moeder van Jezus was aldaar.

2 En Jezus was ook genood, en Zijn discipelen, tot de bruiloft.

3 En als er wijn ontbrak, zeide de moeder van Jezus tot Hem: Zij hebben geen wijn.

4 Jezus zeide tot haar: Vrouw, wat heb Ik met u te doen? Mijn ure is nog niet gekomen.

5 Zijn moeder zeide tot de dienaars: Zo wat Hij ulieden zal zeggen, doet dat.

6 En aldaar waren zes stenen watervaten gesteld, naar de reiniging der Joden, elk houdende twee of drie metreten.

7 Jezus zeide tot hen: Vult de watervaten met water. En zij vulden ze tot boven toe.

8 En Hij zeide tot hen: Schept nu, en draagt het tot den hofmeester; en zij droegen het.

9 Als nu de hofmeester het
water, dat wijn geworden was,
geproefd had (en hij wist niet,
van waar de wijn was; maar
de dienaren, die het water
geschept hadden, wisten het),
zo riep de hofmeester den
bruidegom.
10 En zeide tot hem: Alle
man zet eerst den goeden
wijn op, en wanneer men
wel gedronken heeft, alsdan
den minderen; maar gij hebt
den goeden wijn tot nu toe
bewaard.
11 Dit beginsel der tekenen
heeft Jezus gedaan te Kana
in Galilea, en heeft Zijn
heerlijkheid geopenbaard; en
Zijn discipelen geloofden in
Hem.
12 Daarna ging Hij af naar
Kapernaum, Hij, en Zijn
moeder, en Zijn broeders, en
Zijn discipelen; en zij bleven
aldaar niet vele dagen.
13 En het pascha der Joden
was nabij, en Jezus ging op
naar Jeruzalem.
14 En Hij vond in den tempel,
die ossen, en schapen, en
duiven verkochten, en de
wisselaars daar zittende.
15 En een gesel van touwtjes
gemaakt hebbende, dreef Hij ze
allen uit den tempel, ook de
schapen en de ossen; en het
geld der wisselaren stortte Hij
uit, en keerde de tafelen om.
16 En Hij zeide tot degenen,
die de duiven verkochten:
Neemt deze dingen van hier
weg; maakt niet het huis
Mijns Vaders tot een huis van
koophandel.
17 En Zijn discipelen werden
indachtig, dat er geschreven is:
De ijver van Uw huis heeft mij
verslonden.
18 De Joden antwoordden
dan, en zeiden tot Hem: Wat
teken toont Gij ons, dat Gij
deze dingen doet?
19 Jezus antwoordde en
zeide tot hen: Breekt dezen
tempel, en in drie dagen zal Ik
denzelven oprichten.
20 De Joden zeiden dan:
Zes en veertig jaren is over
dezen tempel gebouwd, en
Gij, zult Gij dien in drie dagen
oprichten?
21 Maar Hij zeide dit van den
tempel Zijns lichaams.
22 Daarom, als Hij opgestaan
was van de doden, werden
Zijn discipelen gedachtig, dat
Hij dit tot hen gezegd had,
en zij geloofden de Schrift, en
het woord, dat Jezus gesproken
had.
23 En als Hij te Jeruzalem was,
op het pascha, in het feest,
geloofden velen in Zijn Naam,
ziende Zijn tekenen, die Hij
deed.
24 Maar Jezus Zelf betrouwde
hun Zichzelven niet, omdat Hij
hen allen kende,
25 En omdat Hij niet van node
had, dat iemand getuigen zou
van den mens; want Hij Zelf
wist, wat in den mens was.

3 En er was een mens uit
de Farizeen, wiens naam
was Nicodemus, een overste
der Joden;

2 Deze kwam des nachts
tot Jezus, en zeide tot Hem:
Rabbi, wij weten, dat Gij zijt
een Leraar van God gekomen;
want niemand kan deze
tekenen doen, die Gij doet, zo
God met hem niet is.
3 Jezus antwoordde en zeide
tot hem: Voorwaar, voorwaar
zeg Ik u: Tenzij dat iemand
wederom geboren worde, hij
kan het Koninkrijk Gods niet
zien.
4 Nicodemus zeide tot Hem:
Hoe kan een mens geboren
worden, nu oud zijnde? Kan
hij ook andermaal in zijner
moeders buik ingaan, en
geboren worden?
5 Jezus antwoordde:
Voorwaar, voorwaar zeg
Ik u: Zo iemand niet geboren
wordt uit water en Geest, hij
kan in het Koninkrijk Gods
niet ingaan.
6 Hetgeen uit het vlees
geboren is, dat is vlees; en
hetgeen uit den Geest geboren
is, dat is geest.
7 Verwonder u niet, dat Ik
u gezegd heb: Gijlieden moet
wederom geboren worden.
8 De wind blaast, waarheen
hij wil, en gij hoort zijn geluid;
maar gij weet niet, van waar
hij komt, en waar hij heen gaat;
alzo is een iegelijk, die uit den
Geest geboren is.
9 Nicodemus antwoordde en
zeide tot Hem: Hoe kunnen
deze dingen geschieden?
10 Jezus antwoordde en zeide
tot hem: Zijt gij een leraar van
Israel, en weet gij deze dingen
niet?
11 Voorwaar, voorwaar zeg Ik
u: Wij spreken, wat Wij weten,
en getuigen, wat Wij gezien
hebben; en gijlieden neemt
Onze getuigenis niet aan.
12 Indien Ik ulieden de aardse
dingen gezegd heb, en gij niet
glooft, hoe zult gij geloven,
indien Ik ulieden de hemelse
zou zeggen?
13 En niemand is opgevaren
in den hemel, dan Die uit
den hemel nedergekomen is,
namelijk de Zoon des mensen,
Die in de hemel is.
14 En gelijk Mozes de slang
in de woestijn verhoogd heeft,
alzo moet de Zoon des mensen
verhoogd worden;
15 Opdat een iegelijk, die in
Hem gelooft, niet verderve,
maar het eeuwige leven hebbe.
16 Want alzo lief heeft God
de wereld gehad, dat Hij Zijn
eniggeboren Zoon gegeven
heeft, opdat een iegelijk die
in Hem gelooft, niet verderve,
maar het eeuwige leven hebbe.
17 Want God heeft Zijn
Zoon niet gezonden in de
wereld, opdat Hij de wereld
veroordelen zou, maar opdat
de wereld door Hem zou
behouden worden.
18 Die in Hem gelooft, wordt
niet veroordeeld, maar die niet
gelooft, is alrede veroordeeld,
dewijl hij niet heeft geloofd
in den Naam des eniggeboren
Zoons van God.
19 En dit is het oordeel, dat
het licht in de wereld gekomen
is, en de mensen hebben de

duisternis liever gehad dan het
licht; want hun werken waren
boos.
20 Want een iegelijk, die
kwaad doet, haat het licht,
en komt tot het licht niet,
opdat zijn werken niet bestraft
worden.
21 Maar die de waarheid doet,
komt tot het licht, opdat zijn
werken openbaar worden, dat
zij in God gedaan zijn.
22 Na dezen kwam Jezus en
Zijn discipelen in het land van
Judea, en onthield Zich aldaar
met hen, en doopte.
23 En Johannes doopte ook in
Enon bij Salim, dewijl aldaar
vele wateren waren; en zij
kwamen daar, en werden
gedoopt.
24 Want Johannes was
nog niet in de gevangenis
geworpen.
25 Er rees dan een vraag van
enigen uit de discipelen van
Johannes met de Joden over de
reiniging.
26 En zij kwamen tot
Johannes, en zeiden tot
hem: Rabbi, Die met u was
over de Jordaan, Welken gij
getuigenis gaaft, zie, Die doopt,
en zij komen allen tot Hem.
27 Johannes antwoordde en
zeide: Een mens kan geen ding
aannemen, zo het hem uit de
hemel niet gegeven zij.
28 Gijzelven zijt mijn
getuigen, dat ik gezegd
heb: Ik ben de Christus niet;
maar dat ik voor Hem heen
uitgezonden ben.
29 Die de bruid heeft, is de
bruidegom, maar de vriend
des bruidegoms, die staat
en hem hoort, verblijdt zich
met blijdschap om de stem
des bruidegoms. Zo is dan
deze mijn blijdschap vervuld
geworden.
30 Hij moet wassen, maar ik
minder worden.
31 Die van boven komt, is
boven allen; die uit de aarde
is voortgekomen die is uit de
aarde, en spreekt uit de aarde.
Die uit den hemel komt, is
boven allen.
32 En hetgeen Hij gezien
en gehoord heeft, dat getuigt
Hij; en Zijn getuigenis neemt
niemand aan.
33 Die Zijn getuigenis
aangenomen heeft, die heeft
verzegeld, dat God waarachtig
is.
34 Want Dien God gezonden
heeft, Die spreekt de woorden
Gods; want God geeft Hem de
Geest niet met mate.
35 De Vader heeft den Zoon
lief, en heeft alle dingen in Zijn
hand gegeven.
36 Die in den Zoon gelooft,
die heeft het eeuwige
leven; maar die den Zoon
ongehoorzaam is, die zal het
leven niet zien, maar de toorn
Gods blijft op hem.

4 Als dan de Heere verstond,
dat de Farizeen gehoord
hadden, dat Jezus meer
discipelen maakte en doopte
dan Johannes;

2 (Hoewel Jezus zelf niet
doopte, maar Zijn discipelen),
3 Zo verliet Hij Judea, en ging
wederom heen naar Galilea.
4 En Hij moest door Samaria
gaan.
5 Hij kwam dan in een stad
van Samaria, genaamd Sichar,
nabij het stuk land, hetwelk
Jakob zijn zoon Jozef gaf.
6 En aldaar was de fontein
Jakobs. Jezus dan, vermoeid
zijnde van de reize, zat alzo
neder nevens de fontein. Het
was omtrent de zesde ure.
7 Er kwam een vrouw uit
Samaria om water te putten.
Jezus zeide tot haar: Geef Mij te
drinken.
8 (Want Zijn discipelen
waren heengegaan in de stad,
opdat zij zouden spijze kopen.)
9 Zo zeide dan de
Samaritaanse vrouw tot
Hem: Hoe begeert Gij, Die een
Jood zijt, van mij te drinken,
die een Samaritaanse vrouw
ben? Want de Joden houden
geen gemeenschap met de
Samaritanen.
10 Jezus antwoordde en zeide
tot haar: Indien gij de gave
Gods kendet, en Wie Hij is, Die
tot u zegt: Geef Mij te drinken,
zo zoudt gij van Hem hebben
begeerd, en Hij zoude u levend
water gegeven hebben.
11 De vrouw zeide tot Hem:
Heere! Gij hebt niet om mede
te putten, en de put is diep; van
waar hebt Gij dan het levend
water?
12 Zijt Gij meerder dan onze
vader Jakob, die ons den put
gegeven heeft, en hijzelf heeft
daaruit gedronken, en zijn
kinderen en zijn vee?
13 Jezus antwoordde, en zeide
tot haar: Een ieder, die van
dit water drinkt, zal wederom
dorsten:
14 Maar zo wie gedronken zal
hebben van het water, dat Ik
hem geven zal, dien zal in
eeuwigheid niet dorsten; maar
het water, dat Ik hem zal geven,
zal in hem worden een fontein
van water, springende tot in
het eeuwige leven.
15 De vrouw zeide tot Hem:
Heere, geef mij dat water,
opdat mij niet dorste, en ik hier
niet moet komen, om te putten.
16 Jezus zeide tot haar: Ga
heen, roep uw man, en kom
hier.
17 De vrouw antwoordde en
zeide: Ik heb geen man. Jezus
zeide tot haar: Gij hebt wel
gezegd: Ik heb geen man.
18 Want gij hebt vijf mannen
gehad, en dien gij nu hebt, is
uw man niet; dat hebt gij met
waarheid gezegd.
19 De vrouw zeide tot Hem:
Heere, ik zie, dat Gij een
profeet zijt.
20 Onze vaders hebben op
deze berg aangebeden; en
gijlieden zegt, dat te Jeruzalem
de plaats is, waar men moet
aanbidden.
21 Jezus zeide tot haar:
Vrouw, geloof Mij, de ure
komt, wanneer gijlieden,
noch op dezen berg, noch
te Jeruzalem, den Vader zult
aanbidden.

22 Gijlieden aanbidt, wat gij
niet weet; wij aanbidden, wat wij weten; want de zaligheid is uit de Joden.
23 Maar de ure komt, en is nu,
wanneer de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt ook dezulken, die Hem alzo aanbidden.
24 God is een Geest, en
die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid.
25 De vrouw zeide tot Hem:
Ik weet, dat de Messias komt (Die genaamd wordt Christus); wanneer Die zal gekomen zijn, zo zal Hij ons alle dingen verkondigen.
26 Jezus zeide tot haar: Ik ben
het, Die met u spreek.
27 En daarop kwamen Zijn
discipelen en verwonderden zich, dat Hij met een vrouw sprak. Nochtans zeide niemand: Wat vraagt Gij, of: Wat spreekt Gij met haar?
28 Zo verliet de vrouw dan
haar watervat, en ging heen in de stad en zeide tot de lieden:
29 Komt, ziet een Mens, Die
mij gezegd heeft alles, wat ik gedaan heb; is Deze niet de Christus?
30 Zij dan gingen uit de stad,
en kwamen tot Hem.
31 En ondertussen baden
Hem de discipelen, zeggende: Rabbi, eet.
32 Maar Hij zeide tot hen: Ik
heb een spijs om te eten, die gij niet weet.
33 Zo zeiden dan de
discipelen tegen elkander: Heeft Hem iemand te eten gebracht?
34 Jezus zeide tot hen: Mijn
spijs is, dat Ik doe den wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft, en Zijn werk volbrenge.
35 Zegt gijlieden niet: Het zijn
nog vier maanden, en dan komt de oogst? Ziet, Ik zeg u: Heft uw ogen op en aanschouwt de landen; want zij zijn alrede wit om te oogsten.
36 En die maait, ontvangt
loon, en vergadert vrucht ten eeuwigen leven; opdat zich te zamen verblijde, beide, die zaait en die maait.
37 Want hierin is die spreuk
waarachtig: Een ander is het, die zaait, en een ander, die maait.
38 Ik heb u uitgezonden, om
te maaien, hetgeen gij niet bearbeid hebt; anderen hebben het bearbeid, en gij zijt tot hun arbeid ingegaan.
39 En velen der Samaritanen
uit die stad geloofden in Hem, om het woord der vrouw, die getuigde: Hij heeft mij gezegd alles, wat ik gedaan heb.
40 Als dan de Samaritanen tot
Hem gekomen waren, baden zij Hem, dat Hij bij hen bleef; en Hij bleef aldaar twee dagen.
41 En er geloofden er veel
meer om Zijns woords wil;
42 En zeiden tot de vrouw:
Wij geloven niet meer om uws zeggens wil; want wij zelven hebben Hem gehoord, en weten, dat Deze waarlijk is

de Christus, de Zaligmaker der
wereld.
43 En na de twee dagen ging
Hij van daar en ging heen naar
Galilea;
44 Want Jezus heeft Zelf
getuigd, dat een profeet in zijn
eigen vaderland geen eer heeft.
45 Als Hij dan in Galilea
kwam, ontvingen Hem de
Galileers, gezien hebbende al
de dingen, die Hij te Jeruzalem
op het feest gedaan had; want
ook zij waren tot het feest
gegaan.
46 Zo kwam dan Jezus
wederom te Kana in Galilea,
waar Hij het water wijn
gemaakt had. En er was een
zeker koninklijk hoveling,
wiens zoon krank was, te
Kapernaum.
47 Deze, gehoord hebbende,
dat Jezus uit Judea in Galilea
kwam, ging tot Hem, en bad
Hem, dat Hij afkwame, en zijn
zoon gezond maakte; want hij
lag op zijn sterven.
48 Jezus dan zeide tot hem:
Tenzij dat gijlieden tekenen en
wonderen ziet, zo zult gij niet
geloven.
49 De koninklijke hoveling
zeide tot Hem: Heere, kom af,
eer mijn kind sterft.
50 Jezus zeide tot hem: Ga
heen, uw zoon leeft. En de
mens geloofde het woord, dat
Jezus tot hem zeide, en ging
heen.
51 En als hij nu afging,
kwamen hem zijn
dienstknechten tegemoet,
en boodschapten, zeggende:
Uw kind leeft!
52 Zo vraagde hij dan van
hen de ure, in welke het beter
met hem geworden was. En
zij zeiden tot hem: Gisteren
te zeven ure verliet hem de
koorts.
53 De vader bekende dan, dat
het in dezelve ure was, in
dewelke Jezus tot hem gezegd
had: Uw zoon leeft. En hij
geloofde zelf, en zijn gehele
huis.
54 Dit tweede teken heeft
Jezus wederom gedaan, als Hij
uit Judea in Galilea gekomen
was.

5 Na dezen was een feest der
Joden, en Jezus ging op
naar Jeruzalem.
2 En er is te Jeruzalem aan de
Schaaps poort, een badwater,
hetwelk in het Hebreeuws
toegenaamd wordt Bethesda,
hebbende vijf zalen.
3 In dezelve lag een grote
menigte van kranken, blinden,
kreupelen, verdorden,
wachtende op de roering
des waters.
4 Want een engel daalde
neder op zekeren tijd in dat
badwater, en beroerde het
water; die dan eerst daarin
kwam, na de beroering van het
water, die werd gezond, van
wat ziekte hij ook bevangen
was.
5 En aldaar was een zeker
mens, die acht en dertig jaren
krank gelegen had.
6 Jezus, ziende dezen liggen,
en wetende, dat hij nu langen

tijd gelegen had, zeide tot hem:
Wilt gij gezond worden?
7 De kranke antwoordde
Hem: Heere, ik heb geen
mens, om mij te werpen in het
badwater, wanneer het water
beroerd wordt; en terwijl ik
kom, zo daalt een ander voor
mij neder.
8 Jezus zeide tot hem: Sta
op, neem uw beddeken op, en
wandel.
9 En terstond werd de mens
gezond, en nam zijn beddeken
op en wandelde. En het was
sabbat op denzelven dag.
10 De Joden zeiden dan tot
dengene, die genezen was:
Het is sabbat; het is u niet
geoorloofd het beddeken te
dragen.
11 Hij antwoordde hun: Die
mij gezond gemaakt heeft, Die
heeft mij gezegd: Neem uw
beddeken op, en wandel.
12 Zij vraagden hem dan: Wie
is de Mens, Die u gezegd heeft:
Neem uw beddeken op, en
wandel?
13 En die gezond gemaakt
was, wist niet, Wie Hij was;
want Jezus was ontweken, alzo
er een grote schare in die plaats
was.
14 Daarna vond hem Jezus in
den tempel, en zeide tot hem:
Zie, gij zijt gezond geworden;
zondig niet meer, opdat u niet
wat ergers geschiede.
15 De mens ging heen, en
boodschapte den Joden, dat het
Jezus was, Die hem gezond
gemaakt had.
16 En daarom vervolgden de
Joden Jezus, en zochten Hem te
doden, omdat Hij deze dingen
op den sabbat deed.
17 En Jezus antwoordde hun:
Mijn Vader werkt tot nu toe, en
Ik werk ook.
18 Daarom zochten dan de
Joden te meer Hem te doden,
omdat Hij niet alleen den
sabbat brak, maar ook zeide,
dat God Zijn eigen Vader was,
Zichzelven Gode evengelijk
makende.
19 Jezus dan antwoordde
en zeide tot hen: Voorwaar,
voorwaar zeg Ik u: De Zoon
kan niets van Zichzelven doen,
tenzij Hij den Vader dat ziet
doen; want zo wat Die doet,
hetzelve doet ook de Zoon
desgelijks.
20 Want de Vader heeft den
Zoon lief, en toont Hem alles,
wat Hij doet; en Hij zal Hem
groter werken tonen dan deze,
opdat gij u verwondert.
21 Want gelijk de Vader
de doden opwekt en levend
maakt, alzo maakt ook de Zoon
levend, Die Hij wil.
22 Want ook de Vader
oordeelt niemand, maar heeft
al het oordeel den Zoon
gegeven;
23 Opdat zij allen den Zoon
eren, gelijk zij den Vader eren.
Die den Zoon niet eert, eert den
Vader niet, Die Hem gezonden
heeft.
24 Voorwaar, voorwaar zeg Ik
u: Die Mijn woord hoort, en
gelooft Hem, Die Mij gezonden
heeft, die heeft het eeuwige

leven, en komt niet in de
verdoemenis, maar is uit den
dood overgegaan in het leven.
25 Voorwaar, voorwaar zeg Ik
u: De ure komt, en is nu,
wanneer de doden zullen horen
de stem des Zoons Gods, en
die ze gehoord hebben, zullen
leven.
26 Want gelijk de Vader het
leven heeft in Zichzelven,
alzo heeft Hij ook den Zoon
gegeven, het leven te hebben
in Zichzelven;
27 En heeft Hem macht
gegeven, ook gericht te
houden, omdat Hij des mensen
Zoon is.
28 Verwondert u daar niet
over, want de ure komt, in
dewelke allen, die in de graven
zijn, Zijn stem zullen horen;
29 En zullen uitgaan, die
het goede gedaan hebben,
tot de opstanding des levens,
en die het kwade gedaan
hebben, tot de opstanding der
verdoemenis.
30 Ik kan van Mijzelven
niets doen. Gelijk Ik hoor,
oordeel Ik, en Mijn oordeel
is rechtvaardig; want Ik zoek
niet Mijn wil, maar den wil
des Vaders, Die Mij gezonden
heeft.
31 Indien Ik van Mijzelven
getuig, Mijn getuigenis is niet
waarachtig.
32 Er is een ander, die van
Mij getuigt, en Ik weet, dat de
getuigenis, welke hij van Mij
getuigt, waarachtig is.
33 Gijlieden hebt tot Johannes
gezonden, en hij heeft der
waarheid getuigenis gegeven.
34 Doch Ik neem geen
getuigenis van een mens; maar
dit zeg Ik, opdat gijlieden zoudt
behouden worden.
35 Hij was een brandende en
lichtende kaars; en gij hebt
ulieden voor een korten tijd in
zijn licht willen verheugen.
36 Maar Ik heb een getuigenis
meerder, dan die van Johannes;
want de werken, die Mij de
Vader gegeven heeft, om die
te volbrengen, dezelve werken,
die Ik doe, getuigen van Mij,
dat Mij de Vader gezonden
heeft.
37 En de Vader, Die Mij
gezonden heeft, Die heeft Zelf
van Mij getuigd. Gij hebt noch
Zijn stem ooit gehoord, noch
Zijn gedaante gezien.
38 En Zijn woord hebt gij niet
in u blijvende; want gij gelooft
Dien niet, Dien Hij gezonden
heeft.
39 Onderzoekt de Schriften;
want gij meent in dezelve het
eeuwige leven te hebben; en die
zijn het, die van Mij getuigen.
40 En gij wilt tot Mij niet
komen, opdat gij het leven
moogt hebben.
41 Ik neem geen eer van
mensen;
42 Maar Ik ken ulieden, dat gij
de liefde Gods in uzelven niet
hebt.
43 Ik ben gekomen in den
Naam Mijns Vaders, en gij
neemt Mij niet aan; zo een
ander komt in zijn eigen naam,
dien zult gij aannemen.

44 Hoe kunt gij geloven, gij,
die eer van elkander neemt, en
de eer, die van God alleen is,
niet zoekt?
45 Meent niet, dat Ik u
verklagen zal bij den Vader;
die u verklaagt, is Mozes, op
welken gij gehoopt hebt.
46 Want indien gij Mozes
geloofdet, zo zoudt gij Mij
geloven; want hij heeft van Mij
geschreven.
47 Maar zo gij zijn Schriften
niet gelooft, hoe zult gij Mijn
woorden geloven?

6 Na dezen vertrok Jezus
over de zee van Galilea,
welke is de zee van Tiberias.
2 En Hem volgde een grote
schare, omdat zij Zijn tekenen
zagen, die Hij deed aan de
kranken.
3 En Jezus ging op den berg,
en zat aldaar neder met Zijn
discipelen.
4 En het pascha, het feest der
Joden, was nabij.
5 Jezus dan, de ogen
opheffende, en ziende, dat
een grote schare tot Hem
kwam, zeide tot Filippus: Van
waar zullen wij broden kopen,
opdat deze eten mogen?
6 (Doch dit zeide Hij, hem
beproevende; want Hij wist
Zelf, wat Hij doen zou.)
7 Filippus antwoordde Hem:
Voor tweehonderd penningen
brood is voor dezen niet
genoeg, opdat een iegelijk van
hen een weinig neme.
8 Een van Zijn discipelen,
namelijk Andreas, de broeder
van Simon Petrus, zeide tot
Hem:
9 Hier is een jongsken, dat
vijf gerstebroden heeft, en twee
visjes; maar wat zijn deze
onder zo velen?
10 En Jezus zeide: Doet de
mensen nederzitten. En er was
veel gras in die plaats. Zo zaten
dan de mannen neder, omtrent
vijf duizend in getal.
11 En Jezus nam de broden,
en gedankt hebbende, deelde
Hij ze den discipelen, en
de discipelen dengenen, die
nedergezeten waren; desgelijks
ook van de visjes, zoveel zij
wilden.
12 En als zij verzadigd waren,
zeide Hij tot Zijn discipelen:
Vergadert de overgeschoten
brokken, opdat er niets
verloren ga.
13 Zij vergaderden ze
dan, en vulden twaalf
korven met brokken
van de vijf gerstebroden,
welke overgeschoten waren
dengenen, die gegeten hadden.
14 De mensen dan, gezien
hebbende het teken, dat Jezus
gedaan had, zeiden: Deze is
waarlijk de Profeet, Die in de
wereld komen zou.
15 Jezus dan, wetende, dat zij
zouden komen, en Hem met
geweld nemen, opdat zij Hem
Koning maakten, ontweek
wederom op den berg, Hij Zelf
alleen.
16 En als het avond geworden
was, gingen Zijn discipelen af
naar de zee.

17 En in het schip gegaan
zijnde, kwamen zij over de
zee naar Kapernaum. En het
was alrede duister geworden,
en Jezus was tot hen niet
gekomen.
18 En de zee verhief zich,
overmits er een grote wind
waaide.
19 En als zij omtrent vijf
en twintig of dertig stadien
gevaren waren, zagen zij Jezus,
wandelende op de zee, en
komende bij het schip; en zij
werden bevreesd.
20 Maar Hij zeide tot hen: Ik
ben het; zijt niet bevreesd.
21 Zij hebben dan Hem
gewilliglijk in het schip
genomen; en terstond kwam
het schip aan het land, daar zij
naar toe voeren.
22 Des anderen daags de
schare, die aan de andere zijde
der zee stond, ziende, dat
aldaar geen ander scheepje
was dan dat ene, daar Zijn
discipelen ingegaan waren, en
dat Jezus met Zijn discipelen in
dat scheepje niet was gegaan,
maar dat Zijn discipelen alleen
weggevaren waren;
23 (Doch er kwamen andere
scheepjes van Tiberias, nabij
de plaats, waar zij het brood
gegeten hadden, als de Heere
gedankt had.)
24 Toen dan de schare zag, dat
Jezus aldaar niet was, noch Zijn
discipelen, zo gingen zij ook
in de schepen, en kwamen te
Kapernaum, zoekende Jezus.
25 En als zij Hem gevonden
hadden over de zee, zeiden zij
tot Hem: Rabbi, wanneer zijt
Gij hier gekomen?
26 Jezus antwoordde hun en
zeide: Voorwaar, voorwaar
zeg Ik u: gij zoekt Mij, niet
omdat gij tekenen gezien hebt,
maar omdat gij van de broden
gegeten hebt, en verzadigd zijt.
27 Werkt niet om de spijs, die
vergaat, maar om de spijs, die
blijft tot in het eeuwige leven,
welke de Zoon des mensen
ulieden geven zal; want Dezen
heeft God de Vader verzegeld.
28 Zij zeiden dan tot Hem:
Wat zullen wij doen, opdat
wij de werken Gods mogen
werken?
29 Jezus antwoordde en zeide
tot hen: Dit is het werk Gods,
dat gij gelooft in Hem, Dien Hij
gezonden heeft.
30 Zij zeiden dan tot Hem:
Wat teken doet Gij dan, opdat
wij het mogen zien, en U
geloven? Wat werkt Gij?
31 Onze vaders hebben het
Manna gegeten in de woestijn;
gelijk geschreven is: Hij gaf
hun het brood uit den hemel te
eten.
32 Jezus dan zeide tot hen:
Voorwaar, voorwaar zeg Ik u:
Mozes heeft u niet gegeven het
brood uit den hemel; maar Mijn
Vader geeft u dat ware Brood
uit den hemel.
33 Want het Brood Gods
is Hij, Die uit den hemel
nederdaalt, en Die der wereld
het leven geeft.
34 Zij zeiden dan tot Hem:
Heere, geef ons altijd dit Brood.

35 En Jezus zeide tot hen: Ik
ben het Brood des levens; die
tot Mij komt, zal geenszins
hongeren, en die in Mij gelooft,
zal nimmermeer dorsten.
36 Maar Ik heb u gezegd, dat
gij Mij ook gezien hebt, en gij
gelooft niet.
37 Al wat Mij de Vader geeft,
zal tot Mij komen; en die
tot Mij komt, zal Ik geenszins
uitwerpen.
38 Want Ik ben uit den hemel
nedergedaald, niet opdat Ik
Mijn wil zou doen, maar
den wil Desgenen, Die Mij
gezonden heeft.
39 En dit is de wil des Vaders,
Die Mij gezonden heeft, dat
al wat Hij Mij gegeven heeft,
Ik daaruit niet verlieze, maar
hetzelve opwekke ten uitersten
dage.
40 En dit is de wil Desgenen,
Die Mij gezonden heeft,
dat een iegelijk, die den
Zoon aanschouwt, en in
Hem gelooft, het eeuwige
leven hebbe; en Ik zal hem
opwekken ten uitersten dage.
41 De Joden dan
murmureerden over Hem,
omdat Hij gezegd had: Ik ben
het Brood, Dat uit den hemel
nedergedaald is.
42 En zij zeiden: Is deze niet
Jezus, de Zoon van Jozef,
Wiens vader en moeder
wij kennen? Hoe zegt Deze
dan: Ik ben uit den hemel
nedergedaald?
43 Jezus antwoordde dan, en
zeide tot hen: Murmureert niet
onder elkander.
44 Niemand kan tot Mij
komen, tenzij dat de Vader,
Die Mij gezonden heeft,
hem trekke; en Ik zal hem
opwekken ten uitersten dage.
45 Er is geschreven in de
profeten: En zij zullen allen van
God geleerd zijn. Een iegelijk
dan, die het van den Vader
gehoord en geleerd heeft, die
komt tot Mij.
46 Niet dat iemand den Vader
gezien heeft, dan Die van God
is; Deze heeft den Vader gezien.
47 Voorwaar, voorwaar zeg Ik
u: Die in Mij gelooft, heeft het
eeuwige leven.
48 Ik ben het Brood des
levens.
49 Uw vaders hebben het
Manna gegeten in de woestijn,
en zij zijn gestorven.
50 Dit is het Brood, dat uit
den hemel nederdaalt, opdat
de mens daarvan ete, en niet
sterve.
51 Ik ben dat levende Brood,
dat uit den hemel nedergedaald
is; zo iemand van dit Brood eet,
die zal in der eeuwigheid leven.
En het Brood, dat Ik geven zal,
is Mijn vlees, hetwelk Ik geven
zal voor het leven der wereld.
52 De Joden dan streden
onder elkander, zeggende: Hoe
kan ons deze Zijn vlees te eten
geven?
53 Jezus dan zeide tot hen:
Voorwaar, voorwaar zeg Ik
ulieden: Tenzij dat gij het vlees
des Zoons des mensen eet, en
Zijn bloed drinkt, zo hebt gij
geen leven in uzelven.

54 Die Mijn vlees eet, en Mijn
bloed drinkt, die heeft het
eeuwige leven; en Ik zal hem
opwekken ten uitersten dage.
55 Want Mijn vlees is waarlijk
Spijs, en Mijn bloed is waarlijk
Drank.
56 Die Mijn vlees eet, en Mijn
bloed drinkt, die blijft in Mij, en
Ik in hem.
57 Gelijkerwijs Mij de levende
Vader gezonden heeft, en Ik
leve door den Vader; alzo die
Mij eet, dezelve zal leven door
Mij.
58 Dit is het Brood, dat uit
den hemel nedergedaald is;
niet gelijk uw vaders het
Manna gegeten hebben, en zijn
gestorven. Die dit Brood eet,
zal in der eeuwigheid leven.
59 Deze dingen zeide Hij
in de synagoge, lerende te
Kapernaum.
60 Velen dan van Zijn
discipelen, dit horende, zeiden:
Deze rede is hard; wie kan
dezelve horen?
61 Jezus nu, wetende bij
Zichzelven, dat Zijn discipelen
daarover murmureerden, zeide
tot hen: Ergert ulieden dit?
62 Wat zou het dan zijn, zo
gij de Zoon des mensen zaagt
opvaren, daar Hij te voren was?
63 De Geest is het, Die levend
maakt; het vlees is niet nut. De
woorden, die Ik tot u spreek,
zijn geest en zijn leven.
64 Maar er zijn sommigen
van ulieden, die niet geloven.
Want Jezus wist van den
beginne, wie zij waren, die niet
geloofden, en wie hij was, die
Hem verraden zou.
65 En Hij zeide: Daarom heb
Ik u gezegd, dat niemand tot
Mij komen kan, tenzij dat het
hem gegeven zij van Mijn
Vader.
66 Van toen af gingen velen
Zijner discipelen terug, en
wandelden niet meer met
Hem.
67 Jezus dan zeide tot de
twaalven: Wilt gijlieden ook
niet weggaan?
68 Simon Petrus dan
antwoordde Hem: Heere,
tot Wien zullen wij heengaan?
Gij hebt de woorden des
eeuwigen levens.
69 En wij hebben geloofd en
bekend, dat Gij zijt de Christus,
de Zoon des levenden Gods.
70 Jezus antwoordde
hun: Heb Ik niet u twaalf
uitverkoren? En een uit u is
een duivel.
71 En Hij zeide dit van Judas,
Simons zoon, Iskariot; want
deze zou Hem verraden, zijnde
een van de twaalven.

7 En na dezen wandelde
Jezus in Galilea; want Hij
wilde in Judea niet wandelen,
omdat de Joden Hem zochten
te doden.
2 En het feest der Joden,
namelijk de loof huttenzetting,
was nabij.
3 Zo zeiden dan Zijn broeders
tot Hem: Vertrek van hier, en
ga heen in Judea, opdat ook Uw
discipelen Uw werken mogen
aanschouwen, die Gij doet.
4 Want niemand doet iets in
het verborgen, en zoekt zelf,

dat men openlijk van hem
spreke. Indien Gij deze dingen
doet, zo openbaar Uzelven aan
de wereld.
5 Want ook Zijn broeders
geloofden niet in Hem.
6 Jezus dan zeide tot hen:
Mijn tijd is nog niet hier, maar
uw tijd is altijd bereid.
7 De wereld kan ulieden niet
haten, maar Mij haat zij, omdat
Ik van dezelve getuig, dat haar
werken boos zijn.
8 Gaat gijlieden op tot dit
feest; Ik ga nog niet op tot dit
feest; want Mijn tijd is nog niet
vervuld.
9 En als Hij deze dingen tot
hen gezegd had, bleef Hij in
Galilea.
10 Maar als Zijn broeders
opgegaan waren, toen ging
Hij ook Zelf op tot het feest,
niet openlijk, maar als in het
verborgen.
11 De Joden dan zochten Hem
in het feest, en zeiden: Waar is
Hij?
12 En er was veel gemurmels
van Hem onder de scharen.
Sommigen zeiden: Hij is goed;
en anderen zeiden: Neen, maar
Hij verleidt de schare.
13 Nochtans sprak niemand
vrijmoediglijk van Hem, om de
vrees der Joden.
14 Doch als het nu in het
midden van het feest was, zo
ging Jezus op in den tempel, en
leerde.
15 En de Joden verwonderden
zich, zeggende: Hoe weet Deze
de Schriften, daar Hij ze niet
geleerd heeft?
16 Jezus antwoordde hun,
en zeide: Mijn leer is Mijne
niet, maar Desgenen, Die Mij
gezonden heeft.
17 Zo iemand wil Deszelfs wil
doen, die zal van deze leer
bekennen, of zij uit God is, dan
of Ik van Mijzelven spreek.
18 Die van zichzelven spreekt,
zoekt zijn eigen eer; maar Die
de eer zoekt Desgenen,
Die Hem gezonden heeft,
Die is waarachtig, en geen
ongerechtigheid is in Hem.
19 Heeft Mozes u niet de wet
gegeven? En niemand van u
doet de wet. Wat zoekt gij Mij
te doden?
20 De schare antwoordde en
zeide: Gij hebt den duivel; wie
zoekt U te doden?
21 Jezus antwoordde en zeide
tot hen: Een werk heb Ik
gedaan, en gij verwondert u
allen.
22 Daarom heeft Mozes
ulieden de besnijdenis gegeven
(niet dat zij uit Mozes is, maar
uit de vaderen), en gij besnijdt
een mens op den sabbat.
23 Indien een mens de
besnijdenis ontvangt op den
sabbat, opdat de wet van
Mozes niet gebroken worde;
zijt gij toornig op Mij, dat
Ik een gehelen mens gezond
gemaakt heb op den sabbat?
24 Oordeelt niet naar het
aanzien, maar oordeelt een
rechtvaardig oordeel.
25 Sommigen dan uit die van
Jeruzalem zeiden: Is Deze niet,
Dien zij zoeken te doden?

26 En ziet, Hij spreekt
vrijmoediglijk, en zij zeggen
Hem niets. Zouden nu wel de
oversten waarlijk weten, dat
Deze waarlijk is de Christus?
27 Doch van Dezen weten
wij, van waar Hij is; maar de
Christus, wanneer Hij komen
zal, zo zal niemand weten, van
waar Hij is.
28 Jezus dan riep in den
tempel, lerende en zeggende:
En gij kent Mij, en gij weet,
van waar Ik ben; en Ik ben
van Mijzelven niet gekomen,
maar Hij is waarachtig, Die
Mij gezonden heeft, Welken
gijlieden niet kent.
29 Maar Ik ken Hem; want Ik
ben van Hem, en Hij heeft Mij
gezonden.
30 Zij zochten Hem dan te
grijpen; maar niemand sloeg de
hand aan Hem; want Zijn ure
was nog niet gekomen.
31 En velen uit de schare
geloofden in Hem, en zeiden:
Wanneer de Christus zal
gekomen zijn, zal Hij ook meer
tekenen doen dan die, welke
Deze gedaan heeft?
32 De Farizeen hoorden,
dat de schare dit van Hem
murmelde; en de Farizeen
en de overpriesters zonden
dienaren, opdat zij Hem
grijpen zouden.
33 Jezus dan zeide tot hen:
Nog een kleinen tijd ben Ik bij
u, en Ik ga heen tot Dengene,
Die Mij gezonden heeft.
34 Gij zult Mij zoeken, en gij
zult Mij niet vinden; en waar Ik
ben, kunt gij niet komen.
35 De Joden dan zeiden
tot elkander: Waar zal Deze
heengaan, dat wij Hem niet
zullen vinden? Zal Hij tot de
verstrooide Grieken gaan, en
de Grieken leren?
36 Wat is dit voor een rede,
die Hij gezegd heeft: Gij zult
Mij zoeken, en zult Mij niet
vinden; en waar Ik ben, kunt gij
niet komen?
37 En op den laatsten dag,
zijnde de grote dag van het
feest, stond Jezus en riep,
zeggende: Zo iemand dorst, die
kome tot Mij en drinke.
38 Die in Mij gelooft,
gelijkerwijs de Schrift zegt,
stromen des levenden waters
zullen uit zijn buik vloeien.
39 (En dit zeide Hij van den
Geest, Denwelken ontvangen
zouden, die in Hem geloven;
want de Heilige Geest was nog
niet, overmits Jezus nog niet
verheerlijkt was.)
40 Velen dan uit de schare,
deze rede horende, zeiden:
Deze is waarlijk de Profeet.
41 Anderen zeiden: Deze is de
Christus. En anderen zeiden:
Zal dan de Christus uit Galilea
komen?
42 Zegt de Schrift niet, dat
de Christus komen zal uit den
zade Davids, en van het vlek
Bethlehem, waar David was?
43 Er werd dan tweedracht
onder de schare, om
Zijnentwil.
44 En sommigen van hen
wilden Hem grijpen; maar
niemand sloeg de handen aan
Hem.

45 De dienaars dan kwamen
tot de overpriesters en
Farizeen; en die zeiden tot
hen: Waarom hebt gij Hem
niet gebracht?
46 De dienaars antwoordden:
Nooit heeft een mens alzo
gesproken, gelijk deze Mens.
47 De Farizeen dan
antwoordden hun: Zijt ook
gijlieden verleid?
48 Heeft iemand uit de
oversten in Hem geloofd, of uit
de Farizeen?
49 Maar deze schare, die de
wet niet weet, is vervloekt.
50 Nicodemus zeide tot hen,
welke des nachts tot Hem
gekomen was, zijnde een uit
hen:
51 Oordeelt ook onze wet den
mens, tenzij dat zij eerst van
hem gehoord heeft, en verstaat,
wat hij doet?
52 Zij antwoordden en zeiden
tot hem: Zijt gij ook uit
Galilea? Onderzoek en zie,
dat uit Galilea geen profeet
opgestaan is.
53 En een iegelijk ging heen
naar zijn huis.

8 Maar Jezus ging naar den
Olijfberg.
2 En des morgens vroeg
kwam Hij wederom in den
tempel, en al het volk kwam
tot Hem; en nedergezeten
zijnde, leerde Hij hen.
3 En de Schriftgeleerden
en de Farizeen brachten tot
Hem een vrouw, in overspel
gegrepen.
4 En haar gesteld hebbende in
het midden, zeiden zij tot Hem:
Meester, deze vrouw is op de
daad zelve gegrepen, overspel
begaande.
5 En Mozes heeft ons in de
wet geboden, dat dezulken
gestenigd zullen worden; Gij
dan, wat zegt Gij?
6 En dit zeiden zij, Hem
verzoekende, opdat zij
iets hadden, om Hem te
beschuldigen. Maar Jezus,
nederbukkende, schreef met
den vinger in de aarde.
7 En als zij Hem bleven
vragen, richtte Hij Zich op, en
zeide tot hen: Die van ulieden
zonder zonde is, werpe eerst
den steen op haar.
8 En wederom
nederbukkende, schreef
Hij in de aarde.
9 Maar zij, dit horende, en
van hun geweten overtuigd
zijnde, gingen uit, de een na
den andere, beginnende van
de oudsten tot de laatsten; en
Jezus werd alleen gelaten; en de
vrouw in het midden staande.
10 En Jezus, Zich oprichtende,
en niemand ziende dan
de vrouw, zeide tot haar:
Vrouw, waar zijn deze
uw beschuldigers? Heeft u
niemand veroordeeld?
11 En zij zeide: Niemand,
Heere! En Jezus zeide tot haar:
Zo veroordeel Ik u ook niet; ga
heen, en zondig niet meer.
12 Jezus dan sprak wederom
tot henlieden, zeggende: Ik ben
het licht der wereld; die Mij
volgt, zal in de duisternis niet

wandelen, maar zal het licht
des levens hebben.
13 De Farizeen dan zeiden
tot Hem: Gij getuigt van
Uzelven; Uw getuigenis is niet
waarachtig.
14 Jezus antwoordde, en
zeide tot hen: Hoewel Ik
van Mijzelven getuig, zo is
nochtans Mijn getuigenis
waarachtig; want Ik weet, van
waar Ik gekomen ben, en waar
Ik heenga; maar gijlieden weet
niet, van waar Ik kom, en waar
Ik heenga.
15 Gij oordeelt naar het vlees;
Ik oordeel niemand.
16 En indien Ik ook oordeel,
Mijn oordeel is waarachtig;
want Ik ben niet alleen, maar Ik
en de Vader, Die Mij gezonden
heeft.
17 En er is ook in uw wet
geschreven, dat de getuigenis
van twee mensen waarachtig
is.
18 Ik ben het, Die van
Mijzelven getuig, en de Vader,
Die Mij gezonden heeft, getuigt
van Mij.
19 Zij dan zeiden tot Hem:
Waar is Uw Vader? Jezus
antwoordde: Gij kent noch
Mij, noch Mijn Vader; indien
gij Mij kendet, zo zoudt gij ook
Mijn Vader kennen.
20 Deze woorden sprak Jezus
bij de schatkist, lerende in
den tempel; en niemand greep
Hem; want Zijn ure was nog
niet gekomen.
21 Jezus dan zeide wederom
tot hen: Ik ga heen, en gij
zult Mij zoeken, en in uw
zonden zult gij sterven; waar
Ik heenga, kunt gijlieden niet
komen.
22 De Joden dan zeiden: Zal
Hij ook Zichzelven doden,
omdat Hij zegt: Waar Ik
heenga, kunt gijlieden niet
komen?
23 En Hij zeide tot hen:
Gijlieden zijt van beneden, Ik
ben van boven; gij zijt uit deze
wereld, Ik ben niet uit deze
wereld.
24 Ik heb u dan gezegd, dat
gij in uw zonden zult sterven;
want indien gij niet gelooft,
dat Ik Die ben, gij zult in uw
zonden sterven.
25 Zij zeiden dan tot Hem:
Wie zijt Gij? En Jezus zeide tot
hen: Wat Ik van den beginne
ulieden ook zegge.
26 Ik heb vele dingen van
u te zeggen en te oordelen;
maar Die Mij gezonden heeft,
is waarachtig; en de dingen,
die Ik van Hem gehoord heb,
dezelve spreek Ik tot de wereld.
27 Zij verstonden niet, dat Hij
hun van den Vader sprak.
28 Jezus dan zeide tot hen:
Wanneer gij den Zoon des
mensen zult verhoogd hebben,
dan zult gij verstaan, dat Ik Die
ben, en dat Ik van Mijzelven
niets doe; maar deze dingen
spreek Ik, gelijk Mijn Vader Mij
geleerd heeft.
29 En Die Mij gezonden heeft,
is met Mij. De Vader heeft Mij
niet alleen gelaten, want Ik doe
altijd, wat Hem behagelijk is.
30 Als Hij deze dingen sprak,
geloofden velen in Hem.

31 Jezus dan zeide tot de
Joden, die in Hem geloofden:
Indien gijlieden in Mijn woord
blijft, zo zijt gij waarlijk Mijn
discipelen;
32 En zult de waarheid
verstaan, en de waarheid zal u
vrijmaken.
33 Zij antwoordden Hem: Wij
zijn Abrahams zaad, en hebben
nooit iemand gediend; hoe zegt
Gij dan: Gij zult vrij worden?
34 Jezus antwoordde hun:
Voorwaar, voorwaar zeg Ik u:
Een iegelijk, die de zonde doet,
is een dienstknecht der zonde.
35 En de dienstknecht blijft
niet eeuwiglijk in het huis, de
zoon blijft er eeuwiglijk.
36 Indien dan de Zoon u zal
vrijgemaakt hebben, zo zult gij
waarlijk vrij zijn.
37 Ik weet, dat gij Abrahams
zaad zijt; maar gij zoekt Mij te
doden; want Mijn woord heeft
in u geen plaats.
38 Ik spreek wat Ik bij Mijn
Vader gezien heb; gij doet dan
ook, wat gij bij uw vader gezien
hebt.
39 Zij antwoordden en zeiden
tot Hem: Abraham is onze
vader. Jezus zeide tot hen:
Indien gij Abrahams kinderen
waart, zo zoudt gij de werken
van Abraham doen.
40 Maar nu zoekt gij Mij te
doden, een Mens, Die u de
waarheid gesproken heb, welke
Ik van God gehoord heb. Dat
deed Abraham niet.
41 Gij doet de werken uws
vaders. Zij zeiden dan tot
Hem: Wij zijn niet geboren
uit hoererij; wij hebben een
Vader, namelijk God.
42 Jezus dan zeide tot hen:
Indien God uw Vader ware, zo
zoudt gij Mij liefhebben; want
Ik ben van God uitgegaan; en
kom van Hem. Want Ik ben ook
van Mijzelven niet gekomen,
maar Hij heeft Mij gezonden.
43 Waarom kent gij Mijn
spraak niet? Het is, omdat gij
Mijn woord niet kunt horen.
44 Gij zijt uit den vader den
duivel, en wilt de begeerten
uws vaders doen; die was
een mensenmoorder van den
beginne, en is in de waarheid
niet staande gebleven; want
geen waarheid is in hem.
Wanneer hij de leugen spreekt,
zo spreekt hij uit zijn eigen;
want hij is een leugenaar, en
de vader derzelve leugen.
45 Maar Mij, omdat Ik u de
waarheid zeg, gelooft gij niet.
46 Wie van u overtuigt Mij
van zonde? En indien Ik de
waarheid zeg, waarom gelooft
gij Mij niet?
47 Die uit God is, hoort de
woorden Gods; daarom hoort
gijlieden niet, omdat gij uit
God niet zijt.
48 De Joden dan antwoordden
en zeiden tot Hem: Zeggen
wij niet wel, dat Gij een
Samaritaan zijt, en den duivel
hebt?
49 Jezus antwoordde: Ik heb
den duivel niet; maar Ik eer
Mijn Vader, en gij onteert Mij.
50 Doch Ik zoek Mijn eer niet;
er is Een, Die ze zoekt en
oordeelt.

51 Voorwaar, voorwaar zeg
Ik u: Zo iemand Mijn woord
zal bewaard hebben, die zal
den dood niet zien in der
eeuwigheid.
52 De Joden dan zeiden tot
Hem: Nu bekennen wij, dat
Gij den duivel hebt. Abraham
is gestorven, en de profeten;
en zegt Gij: Zo iemand Mijn
woord bewaard zal hebben, die
zal den dood niet smaken in der
eeuwigheid?
53 Zijt Gij meerder, dan
onze vader Abraham, welke
gestorven is, en de profeten
zijn gestorven; wien maakt Gij
Uzelven?
54 Jezus antwoordde: Indien
Ik Mijzelven eer, zo is Mijn eer
niets; Mijn Vader is het, Die Mij
eert, Welken gij zegt, dat uw
God is.
55 En gij kent Hem niet, maar
Ik ken Hem; en indien Ik zeg,
dat Ik Hem niet ken, zo zal Ik
ulieden gelijk zijn, dat is een
leugenaar; maar Ik ken Hem,
en bewaar Zijn woord.
56 Abraham, uw vader, heeft
met verheuging verlangd,
opdat hij Mijn dag zien zou;
en hij heeft hem gezien, en is
verblijd geweest.
57 De Joden dan zeiden tot
Hem: Gij hebt nog geen vijftig
jaren, en hebt Gij Abraham
gezien?
58 Jezus zeide tot hen:
Voorwaar, voorwaar zeg Ik u:
Eer Abraham was, ben Ik.
59 Zij namen dan stenen op,
dat zij ze op Hem wierpen.
Maar Jezus verborg Zich, en
ging uit den tempel, gaande
door het midden van hen; en
ging alzo voorbij.

9 En voorbijgaande, zag Hij
een mens, blind van de
geboorte af.
2 En Zijn discipelen vraagden
Hem, zeggende: Rabbi, wie
heeft er gezondigd, deze, of
zijn ouders, dat hij blind zou
geboren worden?
3 Jezus antwoordde: Noch
deze heeft gezondigd, noch zijn
ouders, maar dit is geschied,
opdat de werken Gods in hem
zouden geopenbaard worden.
4 Ik moet werken de werken
Desgenen, Die Mij gezonden
heeft, zolang het dag is; de
nacht komt, wanneer niemand
werken kan.
5 Zolang Ik in de wereld ben,
zo ben Ik het Licht der wereld.
6 Dit gezegd hebbende, spoog
Hij op de aarde, en maakte slijk
uit dat speeksel, en streek dat
slijk op de ogen des blinden;
7 En zeide tot hem: Ga heen,
was u in het badwater Siloam
(hetwelk overgezet wordt:
uitgezonden). Hij dan ging
heen en wies zich, en kwam
ziende.
8 De geburen dan, en die hem
te voren gezien hadden, dat hij
blind was, zeiden: Is deze niet,
die zat en bedelde?
9 Anderen zeiden: Hij is het;
en anderen: Hij is hem gelijk.
Hij zeide: Ik ben het.
10 Zij dan zeiden tot hem:
Hoe zijn u de ogen geopend?

11 Hij antwoordde en zeide:
De Mens, genaamd Jezus,
maakte slijk, en bestreek mijn
ogen, en zeide tot mij: Ga heen
naar het badwater Siloam, en
was u. En ik ging heen, en wies
mij, en ik werd ziende.
12 Zij dan zeiden tot hem:
Waar is Die? Hij zeide: Ik weet
het niet.
13 Zij brachten hem tot de
Farizeen, hem namelijk, die te
voren blind geweest was.
14 En het was sabbat, als Jezus
het slijk maakte, en zijn ogen
opende.
15 De Farizeen dan vraagden
hem ook wederom, hoe hij
ziende geworden was. En hij
zeide tot hen: Hij legde slijk op
mijn ogen, en ik wies mij, en ik
zie.
16 Sommigen dan uit de
Farizeen zeiden: Deze Mens is
van God niet, want Hij houdt
den sabbat niet. Anderen
zeiden: Hoe kan een mens, die
een zondaar is, zulke tekenen
doen? En er was tweedracht
onder hen.
17 Zij zeiden wederom tot
den blinde: Gij, wat zegt gij
van Hem; dewijl Hij uw ogen
geopend heeft? En hij zeide: Hij
is een Profeet.
18 De Joden dan geloofden
van hem niet, dat hij blind
geweest was, en ziende was
geworden, totdat zij geroepen
hadden de ouders desgenen,
die ziende geworden was.
19 En zij vraagden hun,
zeggende: Is deze uw zoon,
welken gij zegt, dat blind
geboren is? Hoe ziet hij dan
nu?
20 Zijn ouders antwoordden
hun en zeiden: Wij weten, dat
deze onze zoon is, en dat hij
blind geboren is;
21 Maar hoe hij nu ziet,
weten wij niet; of wie zijn
ogen geopend heeft, weten wij
niet; hij heeft zijn ouderdom,
vraagt hemzelven; hij zal van
zichzelven spreken.
22 Dit zeiden zijn ouders,
omdat zij de Joden vreesden;
want de Joden hadden alrede te
zamen een besluit gemaakt, zo
iemand Hem beleed Christus
te zijn, dat die uit de synagoge
zou geworpen worden.
23 Daarom zeiden zijn ouders:
Hij heeft zijn ouderdom, vraagt
hemzelven.
24 Zij dan riepen voor de
tweede maal den mens, die
blind geweest was, en zeiden
tot hem: Geef God de eer;
wij weten, dat deze Mens een
zondaar is.
25 Hij dan antwoordde en
zeide: Of Hij een zondaar is,
weet ik niet; een ding weet ik,
dat ik blind was, en nu zie.
26 En zij zeiden wederom
tot hem: Wat heeft Hij u
gedaan? Hoe heeft Hij uw
ogen geopend?
27 Hij antwoordde hun: Ik
heb het u alrede gezegd, en gij
hebt het niet gehoord; wat wilt
gij het wederom horen? Wilt
gijlieden ook Zijn discipelen
worden?
28 Zij gaven hem dan
scheldwoorden, en zeiden: Gij

zijt Zijn discipel; maar wij zijn
discipelen van Mozes.
29 Wij weten, dat God tot
Mozes gesproken heeft; maar
Dezen weten wij niet, van waar
Hij is.
30 De mens antwoordde, en
zeide tot hen: Hierin is immers
wat wonders, dat gij niet weet,
van waar Hij is, en nochtans
heeft Hij mijn ogen geopend.
31 En wij weten, dat God de
zondaars niet hoort; maar zo
iemand godvruchtig is, en Zijn
wil doet, dien hoort Hij.
32 Van alle eeuw is het niet
gehoord, dat iemand eens
blindgeborenen ogen geopend
heeft.
33 Indien Deze van God niet
ware, Hij zou niets kunnen
doen.
34 Zij antwoordden, en zeiden
tot hem: Gij zijt geheel in
zonden geboren, en leert gij
ons? En zij wierpen hem uit.
35 Jezus hoorde, dat zij hem
uitgeworpen hadden, en hem
vindende, zeide Hij tot hem:
Gelooft gij in den Zoon van
God?
36 Hij antwoordde en zeide:
Wie is Hij, Heere, opdat ik in
Hem moge geloven?
37 En Jezus zeide tot Hem: En
gij hebt Hem gezien, en Die
met u spreekt, Dezelve is het.
38 En hij zeide: Ik geloof,
Heere! En hij aanbad Hem.
39 En Jezus zeide: Ik ben tot
een oordeel in deze wereld
gekomen, opdat degenen, die
niet zien, zien mogen, en die
zien, blind worden.
40 En dit hoorden enigen uit
de Farizeen, die bij Hem waren,
en zeiden tot Hem: Zijn wij dan
ook blind?
41 Jezus zeide tot hen: Indien
gij blind waart, zo zoudt gij
geen zonde hebben; maar nu
zegt gij: Wij zien; zo blijft dan
uw zonde.

10 Voorwaar, voorwaar
zeg Ik ulieden: Die niet
ingaat door de deur in den
stal der schapen, maar van
elders inklimt, die is een dief
en moordenaar.
2 Maar die door de deur
ingaat, is een herder der
schapen.
3 Dezen doet de deurwachter
open, en de schapen horen zijn
stem; en hij roept zijn schapen
bij name, en leidt ze uit.
4 En wanneer hij zijn schapen
uitgedreven heeft, zo gaat hij
voor hen heen; en de schapen
volgen hem, overmits zij zijn
stem kennen.
5 Maar een vreemde zullen zij
geenszins volgen, maar zullen
van hem vlieden; overmits zij
de stem des vreemden niet
kennen.
6 Deze gelijkenis zeide Jezus
tot hen; maar zij verstonden
niet, wat het was, dat Hij tot
hen sprak.
7 Jezus dan zeide wederom
tot hen: Voorwaar, voorwaar
zeg Ik u: Ik ben de Deur der
schapen.
8 Allen, zovelen als er voor
Mij zijn gekomen, zijn dieven
en moordenaars; maar de

schapen hebben hen niet
gehoord.
9 Ik ben de Deur; indien
iemand door Mij ingaat, die zal
behouden worden; en hij zal
ingaan en uitgaan, en weide
vinden.
10 De dief komt niet, dan
opdat hij stele, en slachte,
en verderve; Ik ben gekomen,
opdat zij het leven hebben, en
overvloed hebben.
11 Ik ben de goede Herder; de
goede herder stelt zijn leven
voor de schapen.
12 Maar de huurling, en
die geen herder is, wien de
schapen niet eigen zijn, ziet
den wolf komen, en verlaat
de schapen, en vliedt; en de
wolf grijpt ze, en verstrooit de
schapen.
13 En de huurling vliedt,
overmits hij een huurling is,
en heeft geen zorg voor de
schapen.
14 Ik ben de goede Herder; en
Ik ken de Mijnen, en worde van
de Mijnen gekend.
15 Gelijkerwijs de Vader Mij
kent, alzo ken Ik ook den
Vader; en Ik stel Mijn leven
voor de schapen.
16 Ik heb nog andere schapen,
die van dezen stal niet zijn;
deze moet Ik ook toebrengen;
en zij zullen Mijn stem horen;
en het zal worden een kudde,
en een Herder.
17 Daarom heeft mij de
Vader lief, overmits Ik Mijn
leven afleg, opdat Ik hetzelve
wederom neme.
18 Niemand neemt hetzelve
van Mij, maar Ik leg het van
Mijzelven af; Ik heb macht
hetzelve af te leggen, en heb
macht hetzelve wederom te
nemen. Dit gebod heb Ik van
Mijn Vader ontvangen.
19 Er werd dan wederom
tweedracht onder de Joden, om
dezer woorden wil.
20 En velen van hen zeiden:
hij heeft den duivel, en is
uitzinnig; wat hoort gij Hem?
21 Anderen zeiden: Dit zijn
geen woorden eens bezetenen;
kan ook de duivel der blinden
ogen openen?
22 En het was het feest der
vernieuwing des tempels te
Jeruzalem; en het was winter.
23 En Jezus wandelde in den
tempel, in het voorhof van
Salomo.
24 De Joden dan omringden
Hem, en zeiden tot Hem: Hoe
lang houdt Gij onze ziel op?
Indien Gij de Christus zijt, zeg
het ons vrijuit.
25 Jezus antwoordde hun: Ik
heb het u gezegd, en gij gelooft
het niet. De werken, die Ik doe
in den Naam Mijns Vaders, die
getuigen van Mij.
26 Maar gijlieden gelooft niet;
want gij zijt niet van Mijn
schapen, gelijk Ik u gezegd heb.
27 Mijn schapen horen Mijn
stem, en Ik ken dezelve, en zij
volgen Mij.
28 En Ik geef hun het
eeuwige leven; en zij zullen
niet verloren gaan in der
eeuwigheid, en niemand zal
dezelve uit Mijn hand rukken.

29 Mijn Vader, die ze Mij
gegeven heeft, is meerder
dan allen; en niemand kan
ze rukken uit de hand Mijns
Vaders.
30 Ik en de Vader zijn een.
31 De Joden dan namen
wederom stenen op, om Hem
te stenigen.
32 Jezus antwoordde hun: Ik
heb u vele treffelijke werken
getoond van Mijn Vader; om
welk werk van die stenigt gij
Mij?
33 De Joden antwoordden
Hem, zeggende: Wij stenigen
U niet over enig goed werk,
maar over gods lastering, en
omdat Gij, een Mens zijnde,
Uzelven God maakt.
34 Jezus antwoordde hun: Is
er niet geschreven in uw wet:
Ik heb gezegd, gij zijt goden?
35 Indien de wet die goden
genaamd heeft, tot welke het
woord Gods geschied is, en
de Schrift niet kan gebroken
worden;
36 Zegt gijlieden tot Mij, Dien
de Vader geheiligd en in de
wereld gezonden heeft: Gij
lastert God; omdat Ik gezegd
heb: Ik ben Gods Zoon?
37 Indien Ik niet doe de
werken Mijns Vaders, zo
gelooft Mij niet;
38 Maar indien Ik ze doe,
en zo gij Mij niet gelooft, zo
gelooft de werken; opdat gij
moogt bekennen en geloven,
dat de Vader in Mij is, en Ik in
Hem.
39 Zij zochten dan wederom
Hem te grijpen, en Hij ontging
uit hun hand.
40 En Hij ging wederom over
de Jordaan, tot de plaats, waar
Johannes eerst doopte; en Hij
bleef aldaar.
41 En velen kwamen tot Hem,
en zeiden: Johannes deed wel
geen teken; maar alles, wat
Johannes van Dezen zeide, was
waar.
42 En velen geloofden aldaar
in Hem.

11 En er was een zeker
man krank, genaamd
Lazarus, van Bethanie, uit het
vlek van Maria en haar zuster
Martha.
2 (Maria nu was degene, die
den Heere gezalfd heeft met
zalf, en Zijn voeten afgedroogd
heeft met haar haren; welker
broeder Lazarus krank was.)
3 Zijn zusters dan zonden
tot Hem, zeggende: Heere, zie,
dien Gij liefhebt, is krank.
4 En Jezus, dat horende,
zeide: Deze krankheid is
niet tot den dood, maar ter
heerlijkheid Gods; opdat
de Zone Gods door dezelve
verheerlijkt worde.
5 Jezus nu had Martha, en
haar zuster, en Lazarus lief.
6 Als Hij dan gehoord had,
dat hij krank was, toen bleef
Hij nog twee dagen in de
plaats, waar Hij was.
7 Daarna zeide Hij verder
tot de discipelen: Laat ons
wederom naar Judea gaan.
8 De discipelen zeiden tot
Hem: Rabbi! de Joden hebben
U nu onlangs gezocht te

stenigen, en gaat Gij wederom
derwaarts?
9 Jezus antwoordde: Zijn er
niet twaalf uren in den dag?
Indien iemand in den dag
wandelt, zo stoot hij zich niet,
overmits hij het licht dezer
wereld ziet;
10 Maar indien iemand in den
nacht wandelt, zo stoot hij zich,
overmits het licht in hem niet
is.
11 Dit sprak Hij; en daarna
zeide Hij tot hen: Lazarus, onze
vriend, slaapt; maar Ik ga heen,
om hem uit den slaap op te
wekken.
12 Zijn discipelen dan zeiden:
Heere, indien hij slaapt, zo zal
hij gezond worden.
13 Doch Jezus had gesproken
van zijn dood; maar zij
meenden, dat Hij sprak van de
rust des slaaps.
14 Toen zeide dan Jezus
tot hen vrijuit: Lazarus is
gestorven.
15 En Ik ben blijde om
uwentwil, dat Ik daar niet
geweest ben, opdat gij geloven
moogt; doch laat ons tot hem
gaan.
16 Thomas dan, genaamd
Didymus, zeide tot zijn
medediscipelen: Laat ons ook
gaan, opdat wij met Hem
sterven.
17 Jezus dan, gekomen zijnde,
vond, dat hij nu vier dagen in
het graf geweest was.
18 (Bethanie nu was nabij
Jeruzalem, omtrent vijftien
stadien van daar.)
19 En velen uit de Joden
waren gekomen tot Martha
en Maria, opdat zij haar
vertroosten zouden over haar
broeder.
20 Martha dan, als zij hoorde,
dat Jezus kwam, ging Hem
tegemoet; doch Maria bleef in
huis zitten.
21 Zo zeide Martha dan tot
Jezus: Heere, waart Gij hier
geweest, zo ware mijn broeder
niet gestorven;
22 Maar ook nu weet ik, dat
alles, wat Gij van God begeren
zult, God U het geven zal.
23 Jezus zeide tot haar: Uw
broeder zal wederopstaan.
24 Martha zeide tot Hem: Ik
weet, dat hij opstaan zal in de
opstanding ten laatsten dage.
25 Jezus zeide tot haar: Ik ben
de Opstanding en het Leven;
die in Mij gelooft zal leven, al
ware hij ook gestorven;
26 En een iegelijk, die leeft, en
in Mij gelooft, zal niet sterven
in der eeuwigheid. Gelooft gij
dat?
27 Zij zeide tot Hem: Ja,
Heere; ik heb geloofd, dat Gij
zijt de Christus, de Zone Gods,
Die in de wereld komen zou.
28 En dit gezegd hebbende,
ging zij heen, en riep Maria,
haar zuster, heimelijk,
zeggende: De Meester is
daar, en Hij roept u.
29 Deze, als zij dat hoorde,
stond haastelijk op, en ging tot
Hem.
30 (Jezus nu was nog in het
vlek niet gekomen, maar was
in de plaats, waar Hem Martha

tegemoet gekomen was.)
31 De Joden dan, die met haar
in het huis waren, en haar
vertroostten, ziende Maria,
dat zij haastelijk opstond
en uitging, volgden haar,
zeggende: Zij gaat naar het
graf, opdat zij aldaar wene.
32 Maria dan, als zij kwam,
waar Jezus was, en Hem zag,
viel aan Zijn voeten, zeggende
tot Hem: Heere, indien Gij hier
geweest waart, zo ware mijn
broeder niet gestorven.
33 Jezus dan, als Hij haar
zag wenen, en de Joden, die
met haar kwamen, ook wenen,
werd zeer bewogen in den
geest, en ontroerde Zichzelven;
34 En zeide: Waar hebt gij
hem gelegd? Zij zeiden tot
Hem: Heere, kom en zie het.
35 Jezus weende.
36 De Joden dan zeiden: Ziet,
hoe lief Hij hem had!
37 En sommigen uit hen
zeiden: Kon Hij, Die de ogen
des blinden geopend heeft,
niet maken, dat ook deze niet
gestorven ware?
38 Jezus dan wederom in
Zichzelven zeer bewogen
zijnde, kwam tot het graf; en
het was een spelonk, en een
steen was daarop gelegd.
39 Jezus zeide: Neemt den
steen weg. Martha, de zuster
des gestorvenen, zeide tot
Hem: Heere, hij riekt nu al,
want hij heeft vier dagen
aldaar gelegen.
40 Jezus zeide tot haar: Heb
Ik u niet gezegd, dat, zo gij
gelooft, gij de heerlijkheid
Gods zien zult?
41 Zij namen dan den steen
weg, waar de gestorvene lag.
En Jezus hief de ogen opwaarts,
en zeide: Vader, Ik dank U, dat
Gij Mij gehoord hebt.
42 Doch Ik wist, dat Gij Mij
altijd hoort; maar om der
schare wil, die rondom staat,
heb Ik dit gezegd, opdat zij
zouden geloven, dat Gij Mij
gezonden hebt.
43 En als Hij dit gezegd had,
riep Hij met grote stemme:
Lazarus, kom uit!
44 En de gestorvene kwam
uit, gebonden aan handen en
voeten met grafdoeken, en zijn
aangezicht was omwonden met
een zweetdoek. Jezus zeide tot
hen: Ontbindt hem, en laat hem
heengaan.
45 Velen dan uit de Joden, die
tot Maria gekomen waren, en
aanschouwd hadden, hetgeen
Jezus gedaan had, geloofden in
Hem.
46 Maar sommigen van hen
gingen tot de Farizeen, en
zeiden tot hen, hetgeen Jezus
gedaan had.
47 De overpriesters dan en
de Farizeen vergaderden den
raad, en zeiden: Wat zullen wij
doen? want deze Mens doet
vele tekenen.
48 Indien wij Hem alzo laten
geworden, zij zullen allen in
Hem geloven, en de Romeinen
zullen komen, en wegnemen
beide onze plaats en volk.
49 En een uit hen, namelijk
Kajafas, die deszelven jaars
hogepriester was, zeide tot hen:

Gij verstaat niets;
50 En gij overlegt niet, dat het ons nut is, dat een mens sterve voor het volk, en het gehele volk niet verloren ga.
51 En dit zeide hij niet uit zichzelven; maar, zijnde hogepriester deszelven jaars, profeteerde hij, dat Jezus sterven zou voor het volk;
52 En niet alleen voor dat volk, maar opdat Hij ook de kinderen Gods, die verstrooid waren, tot een zou vergaderen.
53 Van dien dag dan af beraadslaagden zij te zamen, dat zij Hem doden zouden.
54 Jezus dan wandelde niet meer vrijelijk onder de Joden; maar ging van daar naar het land bij de woestijn, naar de stad, genaamd Efraim, en verkeerde aldaar met Zijn discipelen.
55 En het pascha der Joden was nabij, en velen uit dat land gingen op naar Jeruzalem, voor het pascha, opdat zij zichzelven reinigden.
56 Zij zochten dan Jezus, en zeiden onder elkander, staande in den tempel: Wat dunkt u? Dunkt u, dat Hij niet komen zal tot het feest?
57 De overpriesters nu en de Farizeen hadden een gebod gegeven, dat, zo iemand wist, waar Hij was, hij het zou te kennen geven, opdat zij Hem mochten vangen.

12 Jezus dan kwam zes dagen voor het pascha te Bethanie, daar Lazarus was, die gestorven was geweest, welken Hij opgewekt had uit de doden.
2 Zij bereidden Hem dan aldaar een avondmaal, en Martha diende; en Lazarus was een van degenen, die met Hem aanzaten.
3 Maria dan, genomen hebbende een pond zalf van onvervalsten, zeer kostelijken nardus, heeft de voeten van Jezus gezalfd, en met haar haren Zijn voeten afgedroogd; en het huis werd vervuld van den reuk der zalf.
4 Zo zeide dan een van Zijn discipelen, namelijk Judas, Simons zoon, Iskariot, die Hem verraden zou:
5 Waarom is deze zalf niet verkocht voor driehonderd penningen, en den armen gegeven?
6 En dit zeide hij, niet omdat hij bezorgd was voor de armen, maar omdat hij een dief was, en de beurs had, en droeg hetgeen gegeven werd.
7 Jezus dan zeide: Laat af van haar; zij heeft dit bewaard tegen den dag Mijner begrafenis.
8 Want de armen hebt gijlieden altijd met u, maar Mij hebt gij niet altijd.
9 Een grote schare dan der Joden verstond, dat Hij aldaar was; en zij kwamen, niet alleen om Jezus' wil, maar opdat zij ook Lazarus zouden zien, dien Hij uit de doden opgewekt had.
10 En de overpriesters beraadslaagden, dat zij ook

Lazarus doden zouden.
11 Want velen van de Joden
gingen heen om zijnentwil, en
geloofden in Jezus.
12 Des anderen daags, een
grote schare, die tot het feest
gekomen was, horende, dat
Jezus naar Jeruzalem kwam,
13 Namen de takken van
palmbomen, en gingen uit
Hem tegemoet, en riepen:
Hosanna! Gezegend is Hij, Die
komt in den Naam des Heeren,
Hij, Die is de Koning Israels!
14 En Jezus vond een jongen
ezel, en zat daarop, gelijk
geschreven is:
15 Vrees niet, gij dochter
Sions, zie, uw Koning komt,
zittende op het veulen ener
ezelin.
16 Doch dit verstonden Zijn
discipelen in het eerst niet;
maar als Jezus verheerlijkt was,
toen werden zij indachtig, dat
dit van Hem geschreven was,
en dat zij Hem dit gedaan
hadden.
17 De schare dan, die met
Hem was, getuigde dat Hij
Lazarus uit het graf geroepen,
en hem uit de doden opgewekt
had.
18 Daarom ging ook de schare
Hem tegemoet, overmits zij
gehoord had, dat Hij dat teken
gedaan had.
19 De Farizeen dan zeiden
onder elkander: Ziet gij wel,
dat gij gans niet vordert? Ziet,
de gehele wereld gaat Hem na.
20 En er waren sommige
Grieken uit degenen, die
opgekomen waren, opdat zij
op het feest zouden aanbidden;
21 Dezen dan gingen tot
Filippus, die van Bethsaida in
Galilea was, en baden hem,
zeggende: Heer, wij wilden
Jezus wel zien.
22 Filippus kwam en zeide
het Andreas; en Andreas en
Filippus wederom zeiden het
Jezus.
23 Maar Jezus antwoordde
hun, zeggende: De ure is
gekomen, dat de Zoon des
mensen zal verheerlijkt
worden.
24 Voorwaar, voorwaar zeg Ik
u: Indien het tarwegraan in
de aarde niet valt, en sterft,
zo blijft hetzelve alleen; maar
indien het sterft, zo brengt het
veel vrucht voort.
25 Die zijn leven liefheeft, zal
hetzelve verliezen; en die zijn
leven haat in deze wereld,
zal hetzelve bewaren tot het
eeuwige leven.
26 Zo iemand Mij dient, die
volge Mij; en waar Ik ben,
aldaar zal ook Mijn dienaar
zijn. En zo iemand Mij dient, de
Vader zal hem eren.
27 Nu is Mijn ziel ontroerd;
en wat zal Ik zeggen? Vader,
verlos Mij uit deze ure! Maar
hierom ben Ik in deze ure
gekomen.
28 Vader, verheerlijk Uw
Naam. Er kwam dan een stem
uit den hemel, zeggende: En Ik
heb Hem verheerlijkt, en Ik zal
Hem wederom verheerlijken.
29 De schare dan, die daar
stond, en dit hoorde, zeide, dat
er een donderslag geschied

was. Anderen zeiden: Een
engel heeft tot Hem gesproken.
30 Jezus antwoordde en
zeide: Niet om Mijnentwil is
deze stem geschied, maar om
uwentwil.
31 Nu is het oordeel dezer
wereld; nu zal de overste
dezer wereld buiten geworpen
worden.
32 En Ik, zo wanneer Ik van de
aarde zal verhoogd zijn, zal hen
allen tot Mij trekken.
33 (En dit zeide Hij,
betekenende, hoedanigen
dood Hij sterven zou.)
34 De schare antwoordde
Hem: Wij hebben uit de wet
gehoord, dat de Christus blijft
in der eeuwigheid; en hoe zegt
Gij, dat de Zoon des mensen
moet verhoogd worden? Wie
is deze Zoon des mensen?
35 Jezus dan zeide tot hen:
Nog een kleinen tijd is het Licht
bij ulieden; wandelt, terwijl
gij het Licht hebt, opdat de
duisternis u niet bevange. En
die in de duisternis wandelt,
weet niet, waar hij heengaat.
36 Terwijl gij het Licht hebt,
gelooft in het Licht, opdat gij
kinderen des Lichts moogt zijn.
Deze dingen sprak Jezus; en
weggaande verborg Hij Zich
van hen.
37 En hoewel Hij zovele
tekenen voor hen gedaan had,
nochtans geloofden zij in Hem
niet;
38 Opdat het woord van
Jesaja, den profeet, vervuld
werd, dat hij gesproken
heeft: Heere, wie heeft
onze prediking geloofd, en
wien is de arm des Heeren
geopenbaard?
39 Daarom konden zij niet
geloven, dewijl Jesaja wederom
gezegd heeft:
40 Hij heeft hun ogen
verblind, en hun hart verhard;
opdat zij met de ogen niet zien,
en met het hart niet verstaan,
en zij bekeerd worden, en Ik
hen geneze.
41 Dit zeide Jesaja, toen hij
Zijn heerlijkheid zag, en van
Hem sprak.
42 Nochtans geloofden ook
zelfs velen uit de oversten in
Hem; maar om der Farizeen wil
beleden zij het niet; opdat zij
uit de synagoge niet zouden
geworpen worden.
43 Want zij hadden de eer der
mensen lief, meer dan de eer
van God.
44 En Jezus riep, en zeide: Die
in Mij gelooft, gelooft in Mij
niet, maar in Dengene, Die Mij
gezonden heeft.
45 En die Mij ziet, die ziet
Dengene, Die Mij gezonden
heeft.
46 Ik ben een Licht, in de
wereld gekomen, opdat een
iegelijk, die in Mij gelooft, in de
duisternis niet blijve.
47 En indien iemand Mijn
woorden gehoord, en niet
geloofd zal hebben, Ik oordeel
hem niet; want Ik ben niet
gekomen, opdat Ik de wereld
oordele, maar opdat Ik de
wereld zalig make.
48 Die Mij verwerpt, en Mijn
woorden niet ontvangt, heeft,

die hem oordeelt; het woord,
dat Ik gesproken heb, dat zal
hem oordelen ten laatsten
dage.
49 Want Ik heb uit Mijzelven
niet gesproken; maar de Vader,
Die Mij gezonden heeft, Die
heeft Mij een gebod gegeven,
wat Ik zeggen zal, en wat Ik
spreken zal.
50 En Ik weet, dat Zijn gebod
het eeuwige leven is. Hetgeen
Ik dan spreek, dat spreek Ik
alzo, gelijk Mij de Vader gezegd
heeft.

13 En voor het feest
van het pascha, Jezus
wetende, dat Zijn ure gekomen
was, dat Hij uit deze wereld
zou overgaan tot den Vader,
alzo Hij de Zijnen, die in de
wereld waren, liefgehad had,
zo heeft Hij hen liefgehad tot
het einde.
2 En als het avondmaal
gedaan was„ toen nu de duivel
in het hart van Judas, Simons
zoon, Iskariot, gegeven had,
dat hij Hem verraden zou),
3 Jezus, wetende, dat de
Vader Hem alle dingen in de
handen gegeven had, en dat
Hij van God uitgegaan was, en
tot God heenging,
4 Stond op van het
avondmaal, en legde Zijn
klederen af, en nemende
een linnen doek, omgordde
Zichzelven.
5 Daarna goot Hij water in
het bekken, en begon de voeten
der discipelen te wassen, en af
te drogen met den linnen doek,
waarmede Hij omgord was.
6 Hij dan kwam tot Simon
Petrus; en die zeide tot Hem:
Heere, zult Gij mij de voeten
wassen?
7 Jezus antwoordde en zeide
tot hem: Wat Ik doe, weet gij nu
niet, maar gij zult het na dezen
verstaan.
8 Petrus zeide tot Hem: Gij
zult mijn voeten niet wassen
in der eeuwigheid! Jezus
antwoordde hem: Indien Ik u
niet wasse, gij hebt geen deel
met Mij.
9 Simon Petrus zeide tot
Hem: Heere, niet alleen mijn
voeten, maar ook de handen
en het hoofd.
10 Jezus zeide tot hem:
Die gewassen is, heeft niet
van node, dan de voeten te
wassen, maar is geheel rein.
En gijlieden zijt rein, doch niet
allen.
11 Want Hij wist, wie Hem
verraden zou; daarom zeide
Hij: Gij zijt niet allen rein.
12 Als Hij dan hun voeten
gewassen, en Zijn klederen
genomen had, zat Hij wederom
aan, en zeide tot hen: Verstaat
gij, wat Ik ulieden gedaan heb?
13 Gij heet Mij Meester en
Heere; en gij zegt wel, want Ik
ben het.
14 Indien dan Ik, de Heere
en de Meester, uw voeten
gewassen heb, zo zijt gij ook
schuldig, elkanders voeten te
wassen.
15 Want Ik heb u een
voorbeeld gegeven, opdat,
gelijkerwijs Ik u gedaan heb,
gijlieden ook doet.

16 Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer, noch een gezant meerder, dan die hem gezonden heeft.

17 Indien gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zo gij dezelve doet.

18 Ik zeg niet van u allen: Ik weet, welke Ik uitverkoren heb; maar dit geschiedt, opdat de Schrift vervuld worde: Die met Mij het brood eet, heeft tegen Mij zijn verzenen opgeheven.

19 Van nu zeg Ik het ulieden, eer het geschied is, opdat, wanneer het geschied zal zijn, gij geloven moogt, dat Ik het ben.

20 Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo Ik iemand zende, wie dien ontvangt, die ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, die ontvangt Hem, Die Mij gezonden heeft.

21 Jezus, deze dingen gezegd hebbende, werd ontroerd in den geest, en betuigde, en zeide: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, dat een van ulieden Mij zal verraden.

22 De discipelen dan zagen op elkander, twijfelende, van wien Hij dat zeide.

23 En een van Zijn discipelen was aanzittende in den schoot van Jezus, welken Jezus liefhad.

24 Simon Petrus dan wenkte dezen, dat hij vragen zou, wie hij toch ware, van welken Hij dit zeide.

25 En deze, vallende op de borst van Jezus, zeide tot Hem: Heere, wie is het?

26 Jezus antwoordde: Deze is het, dien Ik de bete, als Ik ze ingedoopt heb, geven zal. En als Hij de bete ingedoopt had, gaf Hij ze Judas, Simons zoon, Iskariot.

27 En na de bete, toen voer de satan in hem. Jezus dan zeide tot hem: Wat gij doet, doe het haastelijk.

28 En dit verstond niemand dergenen, die aanzaten, waartoe Hij hem dat zeide.

29 Want sommigen meenden, dewijl Judas de beurs had, dat hem Jezus zeide: Koop, hetgeen wij van node hebben tot het feest, of, dat hij den armen wat geven zou.

30 Hij dan, de bete genomen hebbende, ging terstond uit. En het was nacht.

31 Als hij dan uitgegaan was, zeide Jezus: Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt, en God is in Hem verheerlijkt.

32 Indien God in Hem verheerlijkt is, zo zal ook God Hem verheerlijken in Zichzelven, en Hij zal Hem terstond verheerlijken.

33 Kinderkens, nog een kleinen tijd ben Ik bij u. Gij zult Mij zoeken, en gelijk Ik den Joden gezegd heb: Waar Ik heenga, kunt gij niet komen; alzo zeg Ik ulieden nu ook.

34 Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat ook gij elkander liefhebt.

35 Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde

hebt onder elkander.
36 Simon Petrus zeide tot
Hem: Heere, waar gaat Gij
heen? Jezus antwoordde hem:
Waar Ik heenga, kunt gij Mij
nu niet volgen; maar gij zult
Mij namaals volgen.
37 Petrus zeide tot Hem:
Heere, waarom kan ik U nu
niet volgen? Ik zal mijn leven
voor U zetten.
38 Jezus antwoordde hem:
Zult gij uw leven voor Mij
zetten? Voorwaar, voorwaar
zeg Ik u: De haan zal niet
kraaien, totdat gij Mij driemaal
verloochend zult hebben.

14 Uw hart worde niet
ontroerd; gijlieden
gelooft in God, gelooft ook in
Mij.
2 In het huis Mijns Vaders
zijn vele woningen; anderszins
zo zou Ik het u gezegd hebben;
Ik ga heen om u plaats te
bereiden.
3 En zo wanneer Ik heen
zal gegaan zijn, en u plaats
zal bereid hebben, zo kome Ik
weder en zal u tot Mij nemen,
opdat gij ook zijn moogt, waar
Ik ben.
4 En waar Ik heenga, weet gij,
en den weg weet gij.
5 Thomas zeide tot Hem:
Heere, wij weten niet, waar
Gij heengaat; en hoe kunnen
wij den weg weten?
6 Jezus zeide tot hem: Ik ben
de Weg, en de Waarheid, en het
Leven. Niemand komt tot den
Vader, dan door Mij.
7 Indien gijlieden Mij gekend
hadt, zo zoudt gij ook Mijn
Vader gekend hebben; en van
nu kent gij Hem, en hebt Hem
gezien.
8 Filippus zeide tot Hem:
Heere, toon ons den Vader, en
het is ons genoeg.
9 Jezus zeide tot hem: Ben
Ik zo langen tijd met ulieden,
en hebt gij Mij niet gekend,
Filippus? Die Mij gezien heeft,
die heeft den Vader gezien; en
hoe zegt gij: Toon ons den
Vader?
10 Gelooft gij niet, dat Ik in
den Vader ben, en de Vader in
Mij is? De woorden, die Ik tot
ulieden spreek, spreek Ik van
Mijzelven niet, maar de Vader,
Die in Mij blijft, Dezelve doet
de werken.
11 Gelooft Mij, dat Ik in den
Vader ben en de Vader in Mij
is; en indien niet, zo gelooft Mij
om de werken zelve.
12 Voorwaar, voorwaar zeg Ik
ulieden: Die in Mij gelooft, de
werken, die Ik doe, zal hij ook
doen, en zal meerder doen, dan
deze; want Ik ga heen tot Mijn
Vader.
13 En zo wat gij begeren zult
in Mijn Naam, dat zal Ik doen;
opdat de Vader in den Zoon
verheerlijkt worde.
14 Zo gij iets begeren zult in
Mijn Naam, Ik zal het doen.
15 Indien gij Mij liefhebt, zo
bewaart Mijn geboden.
16 En Ik zal den Vader bidden,
en Hij zal u een anderen
Trooster geven, opdat Hij bij u
blijve in der eeuwigheid;
17 Namelijk den Geest der
waarheid, Welken de wereld

niet kan ontvangen; want zij
ziet Hem niet, en kent Hem
niet; maar gij kent Hem; want
Hij blijft bij ulieden, en zal in u
zijn.
18 Ik zal u geen wezen laten;
Ik kom weder tot u.
19 Nog een kleinen tijd, en de
wereld zal Mij niet meer zien;
maar gij zult Mij zien; want Ik
leef, en gij zult leven.
20 In dien dag zult gij
bekennen, dat Ik in Mijn Vader
ben, en gij in Mij, en Ik in u.
21 Die Mijn geboden heeft,
en dezelve bewaart, die is het,
die Mij liefheeft; en die Mij
liefheeft, zal van Mijn Vader
geliefd worden; en Ik zal hem
liefhebben, en Ik zal Mijzelven
aan hem openbaren.
22 Judas, niet de Iskariot,
zeide tot Hem: Heere, wat is
het, dat Gij Uzelven aan ons
zult openbaren, en niet aan de
wereld?
23 Jezus antwoordde en
zeide tot hem: Zo iemand Mij
liefheeft, die zal Mijn woord
bewaren; en Mijn Vader zal
hem liefhebben, en Wij zullen
tot hem komen, en zullen
woning bij hem maken.
24 Die Mij niet liefheeft, die
bewaart Mijn woorden niet;
en het woord dat gijlieden
hoort, is het Mijne niet, maar
des Vaders, Die Mij gezonden
heeft.
25 Deze dingen heb Ik tot u
gesproken, bij u blijvende.
26 Maar de Trooster, de
Heilige Geest, Welken de
Vader zenden zal in Mijn
Naam, Die zal u alles leren, en
zal u indachtig maken alles,
wat Ik u gezegd heb.
27 Vrede laat Ik u, Mijn vrede
geef Ik u; niet gelijkerwijs de
wereld hem geeft, geef Ik hem
u. Uw hart worde niet ontroerd
en zij niet versaagd.
28 Gij hebt gehoord, dat Ik
tot u gezegd heb: Ik ga heen,
en kom weder tot u. Indien
gij Mij liefhadt, zo zoudt gij
u verblijden, omdat Ik gezegd
heb: Ik ga heen tot den Vader;
want Mijn Vader is meerder
dan Ik.
29 En nu heb Ik het u gezegd,
eer het geschied is; opdat,
wanneer het geschied zal zijn,
gij geloven moogt.
30 Ik zal niet meer veel met u
spreken; want de overste dezer
wereld komt, en heeft aan Mij
niets.
31 Maar opdat de wereld
wete, dat Ik den Vader liefheb,
en alzo doe, gelijkerwijs Mij de
Vader geboden heeft. Staat op,
laat ons van hier gaan.

15 Ik ben de ware
Wijnstok, en Mijn
Vader is de Landman.
2 Alle rank, die in Mij geen
vrucht draagt, die neemt Hij
weg; en al wie vrucht draagt,
die reinigt Hij, opdat zij meer
vrucht drage.
3 Gijlieden zijt nu rein om het
woord, dat Ik tot u gesproken
heb.
4 Blijft in Mij, en Ik in u.
Gelijkerwijs de rank geen
vrucht kan dragen van

zichzelve, zo zij niet in den
wijnstok blijft; alzo ook gij
niet, zo gij in Mij niet blijft.
5 Ik ben de Wijnstok, en gij de
ranken; die in Mij blijft, en Ik
in hem, die draagt veel vrucht;
want zonder Mij kunt gij niets
doen.
6 Zo iemand in Mij niet
blijft, die is buiten geworpen,
gelijkerwijs de rank, en is
verdord; en men vergadert
dezelve, en men werpt ze
in het vuur, en zij worden
verbrand.
7 Indien gij in Mij blijft, en
Mijn woorden in u blijven, zo
wat gij wilt, zult gij begeren, en
het zal u geschieden.
8 Hierin is Mijn Vader
verheerlijkt, dat gij veel
vrucht draagt; en gij zult Mijn
discipelen zijn.
9 Gelijkerwijs de Vader Mij
liefgehad heeft, heb Ik ook u
liefgehad; blijft in deze Mijn
liefde.
10 Indien gij Mijn geboden
bewaart, zo zult gij in Mijn
liefde blijven; gelijkerwijs Ik de
geboden Mijns Vaders bewaard
heb, en blijf in Zijn liefde.
11 Deze dingen heb Ik tot
u gesproken, opdat Mijn
blijdschap in u blijve, en uw
blijdschap vervuld worde.
12 Dit is Mijn gebod, dat gij
elkander liefhebt, gelijkerwijs
Ik u liefgehad heb.
13 Niemand heeft meerder
liefde dan deze, dat iemand zijn
leven zette voor zijn vrienden.
14 Gij zijt Mijn vrienden, zo
gij doet wat Ik u gebiede.
15 Ik heet u niet meer
dienstknechten; want de
dienstknecht weet niet, wat
zijn heer doet; maar Ik heb u
vrienden genoemd; want al
wat Ik van Mijn Vader gehoord
heb, dat heb Ik u bekend
gemaakt.
16 Gij hebt Mij niet
uitverkoren, maar Ik heb
u uitverkoren, en Ik heb u
gesteld, dat gij zoudt heengaan
en vrucht dragen, en dat uw
vrucht blijve; opdat, zo wat gij
van den Vader begeren zult in
Mijn Naam, Hij u dat geve.
17 Dit gebied Ik u, opdat gij
elkander liefhebt.
18 Indien u de wereld haat,
zo weet, dat zij Mij eer dan u
gehaat heeft.
19 Indien gij van de wereld
waart, zo zou de wereld het
hare liefhebben; doch omdat
gij van de wereld niet zijt,
maar Ik u uit de wereld heb
uitverkoren, daarom haat u de
wereld.
20 Gedenk des woords, dat Ik
u gezegd heb: Een dienstknecht
is niet meerder dan zijn heer.
Indien zij Mij vervolgd hebben,
zij zullen ook u vervolgen;
indien zij Mijn woord bewaard
hebben, zij zullen ook het uwe
bewaren.
21 Maar al deze dingen zullen
zij doen om Mijns Naams wil,
omdat zij Hem niet kennen, Die
Mij gezonden heeft.
22 Indien Ik niet gekomen
ware, en tot hen gesproken
had, zij hadden geen zonde;
maar nu hebben zij geen

voorwendsel voor hun zonde.
23 Die Mij haat, die haat ook Mijn Vader.
24 Indien Ik de werken onder hen niet had gedaan, die niemand anders gedaan heeft, zij hadden geen zonde; maar nu hebben zij ze gezien, en beiden Mij en Mijn Vader gehaat.
25 Maar dit geschiedt, opdat het woord vervuld worde, dat in hun wet geschreven is: Zij hebben mij zonder oorzaak gehaat.
26 Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, Dien Ik u zenden zal van den Vader, namelijk de Geest der waarheid, Die van den Vader uitgaat, Die zal van Mij getuigen.
27 En gij zult ook getuigen, want gij zijt van den beginne met Mij geweest.

16 Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat gij niet geergerd wordt.
2 Zij zullen u uit de synagogen werpen; ja, de ure komt, dat een iegelijk, die u zal doden, zal menen Gode een dienst te doen.
3 En deze dingen zullen zij u doen, omdat zij den Vader niet gekend hebben, noch Mij.
4 Maar deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat, wanneer de ure zal gekomen zijn, gij dezelve moogt gedenken, dat Ik ze u gezegd heb; doch deze dingen heb Ik u van het begin niet gezegd, omdat Ik bij ulieden was.
5 En nu ga Ik heen tot Dengene, die Mij gezonden heeft, en niemand van u vraagt Mij: Waar gaat Gij henen?
6 Maar omdat Ik deze dingen tot u gesproken heb, zo heeft de droefheid uw hart vervuld.
7 Doch Ik zeg u de waarheid: Het is u nut, dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden.
8 En Die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel:
9 Van zonde, omdat zij in Mij niet geloven;
10 En van gerechtigheid, omdat Ik tot Mijn Vader heenga, en gij zult Mij niet meer zien;
11 En van oordeel, omdat de overste dezer wereld geoordeeld is.
12 Nog vele dingen heb Ik u te zeggen, doch gij kunt die nu niet dragen.
13 Maar wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelven niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomende dingen zal Hij u verkondigen.
14 Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen.

15 Al wat de Vader heeft, is
Mijn; daarom heb Ik gezegd,
dat Hij het uit het Mijne zal
nemen, en u verkondigen.
16 Een kleinen tijd, en gij zult
Mij niet zien; en wederom een
kleinen tijd, en gij zult Mij zien,
want Ik ga heen tot den Vader.
17 Sommigen dan uit Zijn
discipelen zeiden tot elkander:
Wat is dit, dat Hij tot ons zegt:
Een kleinen tijd, en gij zult
Mij niet zien; en wederom een
kleinen tijd, en gij zult Mij zien;
en: Want Ik ga heen tot den
Vader?
18 Zij zeiden dan: Wat is dit,
dat Hij zegt: Een kleinen tijd?
Wij weten niet, wat Hij zegt.
19 Jezus dan bekende, dat zij
Hem wilden vragen, en zeide
tot hen: Vraagt gij daarvan
onder elkander, dat Ik gezegd
heb: Een kleinen tijd, en gij
zult Mij niet zien, en wederom
een kleinen tijd, en gij zult Mij
zien?
20 Voorwaar, voorwaar, Ik
zeg u, dat gij zult schreien,
en klagelijk wenen, maar de
wereld zal zich verblijden; en
gij zult bedroefd zijn, maar uw
droefheid zal tot blijdschap
worden.
21 Een vrouw, wanneer zij
baart, heeft droefheid, dewijl
haar ure gekomen is; maar
wanneer zij het kindeken
gebaard heeft, zo gedenkt zij
de benauwdheid niet meer, om
de blijdschap, dat een mens ter
wereld geboren is.
22 En gij dan hebt nu wel
droefheid; maar Ik zal u
wederom zien, en uw hart zal
zich verblijden, en niemand
zal uw blijdschap van u
wegnemen.
23 En in dien dag zult gij
Mij niets vragen. Voorwaar,
voorwaar Ik zeg u: Al wat gij
den Vader zult bidden in Mijn
Naam, dat zal Hij u geven.
24 Tot nog toe hebt gij niet
gebeden in Mijn Naam; bidt, en
gij zult ontvangen, opdat uw
blijdschap vervuld zij.
25 Deze dingen heb Ik door
gelijkenissen tot u gesproken;
maar de ure komt, dat Ik niet
meer door gelijkenissen tot u
spreken zal, maar u vrijuit van
den Vader zal verkondigen.
26 In dien dag zult gij in Mijn
Naam bidden; en Ik zeg u niet,
dat Ik den Vader voor u bidden
zal;
27 Want de Vader Zelf heeft
u lief, dewijl gij Mij liefgehad
hebt, en hebt geloofd, dat Ik
van God ben uitgegaan.
28 Ik ben van den Vader
uitgegaan, en ben in de wereld
gekomen; wederom verlaat Ik
de wereld, en ga heen tot den
Vader.
29 Zijn discipelen zeiden
tot Hem: Zie, nu spreekt Gij
vrijuit, en zegt geen gelijkenis.
30 Nu weten wij, dat Gij alle
dingen weet, en Gij hebt niet
van node, dat U iemand vrage.
Hierom geloven wij, dat Gij
van God uitgegaan zijt.
31 Jezus antwoordde hun:
Gelooft gij nu?
32 Ziet, de ure komt, en
is nu gekomen, dat gij zult

verstrooid worden, een iegelijk
naar het zijne, en gij Mij alleen
zult laten; en nochtans ben Ik
niet alleen; want de Vader is
met Mij.
33 Deze dingen heb Ik tot u
gesproken, opdat gij in Mij
vrede hebt. In de wereld zult
gij verdrukking hebben, maar
hebt goeden moed, Ik heb de
wereld overwonnen.

17 Dit heeft Jezus
gesproken, en Hij
hief Zijn ogen op naar den
hemel, en zeide: Vader, de ure
is gekomen, verheerlijk Uw
Zoon, opdat ook Uw Zoon U
verheerlijke.
2 Gelijkerwijs Gij Hem macht
gegeven hebt over alle vlees,
opdat al wat Gij Hem gegeven
hebt, Hij hun het eeuwige
leven geve.
3 En dit is het eeuwige leven,
dat zij U kennen, den enigen
waarachtigen God, en Jezus
Christus, Dien Gij gezonden
hebt.
4 Ik heb U verheerlijkt op de
aarde; Ik heb voleindigd het
werk, dat Gij Mij gegeven hebt
om te doen;
5 En nu verheerlijk Mij, Gij
Vader, bij Uzelven, met de
heerlijkheid, die Ik bij U had,
eer de wereld was.
6 Ik heb Uw Naam
geopenbaard den mensen,
die Gij Mij uit de wereld
gegeven hebt. Zij waren
Uw, en Gij hebt Mij dezelve
gegeven; en zij hebben Uw
woord bewaard.
7 Nu hebben zij bekend, dat
alles, wat Gij Mij gegeven hebt,
van U is.
8 Want de woorden, die
Gij Mij gegeven hebt, heb Ik
hun gegeven, en zij hebben
ze ontvangen, en zij hebben
waarlijk bekend, dat Ik van
U uitgegaan ben, en hebben
geloofd, dat Gij Mij gezonden
hebt.
9 Ik bid voor hen; Ik bid
niet voor de wereld, maar voor
degenen, die Gij Mij gegeven
hebt, want zij zijn Uw.
10 En al het Mijne is Uw, en
het Uwe is Mijn; en Ik ben in
hen verheerlijkt.
11 En Ik ben niet meer in
de wereld, maar deze zijn in
de wereld, en Ik kome tot U,
Heilige Vader, bewaar ze in
Uw Naam, die Gij Mij gegeven
hebt, opdat zij een zijn, gelijk
als Wij.
12 Toen Ik met hen in de
wereld was, bewaarde Ik ze
in Uw Naam. Die Gij Mij
gegeven hebt, heb Ik bewaard,
en niemand uit hen is verloren
gegaan, dan de zoon der
verderfenis, opdat de Schrift
vervuld worde.
13 Maar nu kom Ik tot U, en
spreek dit in de wereld, opdat
zij Mijn blijdschap vervuld
mogen hebben in zichzelven.
14 Ik heb hun Uw woord
gegeven; en de wereld heeft ze
gehaat, omdat zij van de wereld
niet zijn, gelijk als Ik van de
wereld niet ben.
15 Ik bid niet, dat Gij hen uit
de wereld wegneemt, maar dat

Gij hen bewaart van den boze.
16 Zij zijn niet van de wereld, gelijkerwijs Ik van de wereld niet ben.
17 Heilig ze in Uw waarheid; Uw woord is de waarheid.
18 Gelijkerwijs Gij Mij gezonden hebt in de wereld, alzo heb Ik hen ook in de wereld gezonden.
19 En Ik heilige Mijzelven voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid.
20 En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen.
21 Opdat zij allen een zijn, gelijkerwijs Gij, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons een zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.
22 En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij een zijn, gelijk als Wij Een zijn;
23 Ik in hen, en Gij in Mij; opdat zij volmaakt zijn in een, en opdat de wereld bekenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.
24 Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad, voor de grondlegging der wereld.
25 Rechtvaardige Vader, de wereld heeft U niet gekend; maar Ik heb U gekend, en dezen hebben bekend, dat Gij Mij gezonden hebt.
26 En Ik heb hun Uw Naam bekend gemaakt, en zal Hem bekend maken; opdat de liefde, waarmede Gij Mij liefgehad hebt, in hen zij, en Ik in hen.

18 Jezus, dit gezegd hebbende, ging uit met Zijn discipelen over de beek Kedron, waar een hof was, in welken Hij ging, en Zijn discipelen.
2 En Judas, die Hem verried, wist ook die plaats, dewijl Jezus aldaar dikwijls vergaderd was geweest met Zijn discipelen.
3 Judas dan, genomen hebbende de bende krijgsknechten en enige dienaars van de overpriesters en Farizeen, kwam aldaar met lantaarnen, en fakkelen, en wapenen.
4 Jezus dan, wetende alles, wat over Hem komen zou, ging uit, en zeide tot hen: Wien zoekt gij?
5 Zij antwoordden Hem: Jezus den Nazarener. Jezus zeide tot hen: Ik ben het. En Judas, die Hem verried, stond ook bij hen.
6 Als Hij dan tot hen zeide: Ik ben het; gingen zij achterwaarts, en vielen ter aarde.
7 Hij vraagde hun dan wederom: Wien zoekt gij? En zij zeiden: Jezus den Nazarener.

8 Jezus antwoordde: Ik heb u gezegd, dat Ik het ben. Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen heengaan.
9 Opdat het woord vervuld zou worden, dat Hij gezegd had: Uit degenen, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik niemand verloren.
10 Simon Petrus dan, hebbende een zwaard, trok hetzelve uit, en sloeg des hogepriesters dienstknecht, en hieuw zijn rechteroor af. En de naam van den dienstknecht was Malchus.
11 Jezus dan zeide tot Petrus: Steek uw zwaard in de schede. Den drinkbeker, dien Mij de Vader gegeven heeft, zal Ik dien niet drinken?
12 De bende dan, en de overste over duizend, en de dienaars der Joden namen Jezus gezamenlijk, en bonden Hem;
13 En leidden Hem henen, eerst tot Annas; want hij was de vrouws vader van Kajafas, welke deszelven jaars hogepriester was.
14 Kajafas nu was degene, die den Joden geraden had, dat het nut was, dat een Mens voor het volk stierve.
15 En Simon Petrus volgde Jezus, en een ander discipel. Deze discipel nu was den hogepriester bekend, en ging met Jezus in des hogepriesters zaal.
16 En Petrus stond buiten aan de deur. De andere discipel dan, die den hogepriester bekend was, ging uit, en sprak met de deurwaarster, en bracht Petrus in.
17 De dienstmaagd dan, die de deurwaarster was, zeide tot Petrus: Zijt ook gij niet uit de discipelen van dezen Mens? Hij zeide: Ik ben niet.
18 En de dienstknechten en de dienaars stonden, hebbende een kolenvuur gemaakt, omdat het koud was, en warmden zich. Petrus stond bij hen, en warmde zich.
19 De hogepriester dan vraagde Jezus van Zijn discipelen, en van Zijn leer.
20 Jezus antwoordde hem: Ik heb vrijuit gesproken tot de wereld; Ik heb allen tijd geleerd in de synagoge en in den tempel, waar de Joden van alle plaatsen samenkomen; en in het verborgen heb Ik niets gesproken.
21 Wat ondervraagt gij Mij? Ondervraag degenen, die het gehoord hebben, wat Ik tot hen gesproken heb; zie, dezen weten, wat Ik gezegd heb.
22 En als Hij dit zeide, gaf een van de dienaren, die daarbij stond, Jezus een kinnebakslag, zeggende: Antwoordt Gij alzo den hogepriester?
23 Jezus antwoordde hem: Indien Ik kwalijk gesproken heb, betuig van het kwade; en indien wel, waarom slaat gij Mij?
24 (Annas dan had Hem gebonden gezonden tot Kajafas, den hogepriester.)

25 En Simon Petrus stond en warmde zich. Zij zeiden dan tot hem: Zijt gij ook niet uit Zijn discipelen? Hij loochende het, en zeide: Ik ben niet.
26 Een van de dienstknechten des hogepriesters, die maagschap was van dengene, dien Petrus het oor afgehouwen had, zeide: Heb ik u niet gezien in den hof met Hem?
27 Petrus dan loochende het wederom. En terstond kraaide de haan.
28 Zij dan leidden Jezus van Kajafas in het rechthuis. En het was 's morgens vroeg; en zij gingen niet in het rechthuis, opdat zij niet verontreinigd zouden worden, maar opdat zij het pascha eten mochten.
29 Pilatus dan ging tot hen uit, en zeide: Wat beschuldiging brengt gij tegen dezen Mens?
30 Zij antwoordden en zeiden tot hem: Indien Deze geen kwaaddoener ware, zo zouden wij Hem u niet overgeleverd hebben.
31 Pilatus dan zeide tot hen: Neemt gij Hem, en oordeelt Hem naar uw wet. De Joden dan zeiden tot hem: Het is ons niet geoorloofd iemand te doden.
32 Opdat het woord van Jezus vervuld wierd, dat Hij gezegd had, betekenende, hoedanigen dood Hij sterven zoude.
33 Pilatus dan ging wederom in het rechthuis, en riep Jezus, en zeide tot Hem: Zijt Gij de Koning der Joden?
34 Jezus antwoordde hem: Zegt gij dit van uzelven, of hebben het u anderen van Mij gezegd?
35 Pilatus antwoordde: Ben ik een Jood? Uw volk en de overpriesters hebben U aan mij overgeleverd; wat hebt Gij gedaan?
36 Jezus antwoordde: Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld. Indien Mijn Koninkrijk van deze wereld ware, zo zouden Mijn dienaren gestreden hebben, opdat Ik den Joden niet ware overgeleverd; maar nu is Mijn Koninkrijk niet van hier.
37 Pilatus dan zeide tot Hem: Zijt Gij dan een Koning? Jezus antwoordde: Gij zegt, dat Ik een Koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik der waarheid getuigenis geven zou. Een iegelijk, die uit de waarheid is, hoort Mijn stem.
38 Pilatus zeide tot Hem: Wat is waarheid? En als hij dat gezegd had, ging hij wederom uit tot de Joden, en zeide tot hen: Ik vind geen schuld in Hem.
39 Doch gij hebt een gewoonte, dat ik u op het pascha een loslate. Wilt gij dan, dat ik u den Koning der Joden loslate?
40 Zij dan riepen allen wederom, zeggende: Niet Dezen, maar Bar-abbas! En Bar-abbas was een moordenaar.

19 Toen nam Pilatus dan
Jezus, en geselde Hem.
2 En de krijgsknechten, een
kroon van doornen gevlochten
hebbende, zetten die op Zijn
hoofd, en wierpen Hem een
purperen kleed om;
3 En zeiden: Wees gegroet,
Gij Koning der Joden! En zij
gaven Hem kinnebakslagen.
4 Pilatus dan kwam wederom
uit, en zeide tot hen: Ziet,
ik breng Hem tot ulieden uit,
opdat gij wetet, dat ik in Hem
geen schuld vinde.
5 Jezus dan kwam uit,
dragende de doornenkroon, en
het purperen kleed. En Pilatus
zeide tot hen: Ziet, de Mens!
6 Als Hem dan de
overpriesters en de dienaars
zagen, riepen zij, zeggende:
Kruis Hem, kruis Hem! Pilatus
zeide tot hen: Neemt gijlieden
Hem en kruist Hem; want ik
vind in Hem geen schuld.
7 De Joden antwoordden
hem: Wij hebben een wet,
en naar onze wet moet Hij
sterven, want Hij heeft
Zichzelven Gods Zoon
gemaakt.
8 Toen Pilatus dan dit
woord hoorde, werd hij meer
bevreesd;
9 En ging wederom in het
rechthuis, en zeide tot Jezus:
Van waar zijt Gij? Maar Jezus
gaf hem geen antwoord.
10 Pilatus dan zeide tot Hem:
Spreekt Gij tot mij niet? Weet
Gij niet, dat ik macht heb U te
kruisigen, en macht heb U los
te laten?
11 Jezus antwoordde: Gij
zoudt geen macht hebben
tegen Mij, indien het u niet
van boven gegeven ware;
daarom die Mij aan u heeft
overgeleverd, heeft groter
zonde.
12 Van toen af zocht Pilatus
Hem los te laten; maar de
Joden riepen, zeggende: Indien
gij Dezen loslaat, zo zijt gij
des keizers vriend niet; een
iegelijk, die zichzelven koning
maakt, wederspreekt den
keizer.
13 Als Pilatus dan dit woord
hoorde, bracht hij Jezus
uit, en zat neder op den
rechterstoel, in de plaats,
genaamd Lithostrotos, en in
het Hebreeuws Gabbatha.
14 En het was de
voorbereiding van het pascha,
en omtrent de zesde ure; en
hij zeide tot de Joden: Ziet, uw
Koning!
15 Maar zij riepen: Neem
weg, neem weg, kruis Hem!
Pilatus zeide tot hen: Zal ik
uw Koning kruisigen? De
overpriesters antwoordden:
Wij hebben geen koning, dan
den keizer.
16 Toen gaf hij Hem dan hun
over, opdat Hij gekruist zou
worden. En zij namen Jezus, en
leidden Hem weg.
17 En Hij, dragende Zijn
kruis, ging uit naar de plaats,
genaamd Hoofdschedelplaats,
welke in het Hebreeuws
genaamd wordt Golgotha;
18 Alwaar zij Hem kruisten,
en met Hem twee anderen, aan

elke zijde een, en Jezus in het
midden.
19 En Pilatus schreef ook een
opschrift, en zette dat op het
kruis; en er was geschreven:
JEZUS De NAZARENER De
KONING DER JODEN.
20 Dit opschrift dan lazen
velen van de Joden; want de
plaats, waar Jezus gekruist
werd, was nabij de stad; en
het was geschreven in het
Hebreeuws, in het Grieks, en
in het Latijn.
21 De overpriesters dan der
Joden zeiden tot Pilatus: Schrijf
niet: De Koning der Joden;
maar, dat Hij gezegd heeft: Ik
ben de Koning der Joden.
22 Pilatus antwoordde: Wat
ik geschreven heb, dat heb ik
geschreven.
23 De krijgsknechten dan,
als zij Jezus gekruist hadden,
namen Zijn klederen, (en
maakten vier delen, voor elken
krijgsknecht een deel) en den
rok. De rok nu was zonder
naad, van boven af geheel
geweven.
24 Zij dan zeiden tot elkander:
Laat ons dien niet scheuren,
maar laat ons daarover loten,
wiens die zijn zal; opdat de
Schrift vervuld worde, die
zegt: Zij hebben Mijn klederen
onder zich verdeeld, en over
Mijn kleding hebben zij het lot
geworpen. Dit hebben dan de
krijgsknechten gedaan.
25 En bij het kruis van Jezus
stonden Zijn moeder en Zijner
moeders zuster, Maria, de
vrouw van Klopas, en Maria
Magdalena.
26 Jezus nu, ziende Zijn
moeder, en den discipel, dien
Hij liefhad, daarbij staande,
zeide tot Zijn moeder: Vrouw,
zie, uw zoon.
27 Daarna zeide Hij tot den
discipel: Zie, uw moeder. En
van die ure aan nam haar de
discipel in zijn huis.
28 Hierna Jezus, wetende, dat
nu alles volbracht was, opdat
de Schrift zou vervuld worden,
zeide: Mij dorst.
29 Daar stond dan een vat vol
ediks, en zij vulden een spons
met edik, en omlegden ze met
hysop, en brachten ze aan Zijn
mond.
30 Toen Jezus dan den edik
genomen had, zeide Hij: Het
is volbracht! En het hoofd
buigende, gaf den geest.
31 De Joden dan, opdat de
lichamen niet aan het kruis
zouden blijven op den sabbat,
dewijl het de voorbereiding
was (want die dag des sabbats
was groot), baden Pilatus, dat
hun benen zouden gebroken,
en zij weggenomen worden.
32 De krijgsknechten dan
kwamen, en braken wel de
benen des eersten, en des
anderen, die met Hem gekruist
was;
33 Maar komende tot Jezus,
als zij zagen, dat Hij nu
gestorven was, zo braken zij
Zijn benen niet.
34 Maar een der
krijgsknechten doorstak
Zijn zijde met een speer, en
terstond kwam er bloed en

water uit.
35 En die het gezien heeft,
die heeft het getuigd, en zijn
getuigenis is waarachtig; en
hij weet, dat hij zegt, hetgeen
waar is, opdat ook gij geloven
moogt.
36 Want deze dingen zijn
geschied, opdat de Schrift
vervuld worde: Geen been van
Hem zal verbroken worden.
37 En wederom zegt een
andere Schrift: Zij zullen zien,
in Welken zij gestoken hebben.
38 En daarna Jozef van
Arimathea (die een discipel
van Jezus was, maar bedekt
om de vreze der Joden), bad
Pilatus, dat hij mocht het
lichaam van Jezus wegnemen;
en Pilatus liet het toe. Hij dan
ging en nam het lichaam van
Jezus weg.
39 En Nicodemus kwam ook
(die des nachts tot Jezus eerst
gekomen was), brengende
een mengsel van mirre en
aloe; omtrent honderd ponden
gewichts.
40 Zij namen dan het lichaam
van Jezus, en bonden dat
in linnen doeken met de
specerijen, gelijk de Joden
de gewoonte hebben van
begraven.
41 En er was in de plaats,
waar Hij gekruist was, een hof,
en in den hof een nieuw graf,
in hetwelk nog nooit iemand
gelegd was geweest.
42 Aldaar dan legden zij Jezus,
om de voorbereiding der Joden,
overmits het graf nabij was.

20 En op den eersten dag
der week ging Maria
Magdalena vroeg, als het nog
duister was, naar het graf; en
zag den steen van het graf
weggenomen.
2 Zij liep dan, en kwam
tot Simon Petrus en tot den
anderen discipel, welken
Jezus liefhad, en zeide tot
hen: Zij hebben den Heere
weggenomen uit het graf, en
wij weten niet, waar zij Hem
gelegd hebben.
3 Petrus dan ging uit, en de
andere discipel, en zij kwamen
tot het graf.
4 En deze twee liepen
tegelijk; en de andere discipel
liep vooruit, sneller dan Petrus,
en kwam eerst tot het graf.
5 En als hij nederbukte, zag
hij de doeken liggen; nochtans
ging hij er niet in.
6 Simon Petrus dan kwam en
volgde hem, en ging in het graf,
en zag de doeken liggen.
7 En den zweetdoek, die op
Zijn hoofd geweest was, zag hij
niet bij de doeken liggen, maar
in het bijzonder in een andere
plaats samengerold.
8 Toen ging dan ook de
andere discipel er in, die eerst
tot het graf gekomen was, en
zag het, en geloofde.
9 Want zij wisten nog de
Schrift niet, dat Hij van de
doden moest opstaan.
10 De discipelen dan gingen
wederom naar huis.
11 En Maria stond buiten bij
het graf, wenende. Als zij dan
weende, bukte zij in het graf;

12 En zag twee engelen in
witte klederen zitten, een aan
het hoofd, en een aan de
voeten, waar het lichaam van
Jezus gelegen had.
13 En die zeiden tot haar:
Vrouw! wat weent gij? Zij
zeide tot hen: Omdat zij mijn
Heere weggenomen hebben, en
ik weet niet, waar zij Hem
gelegd hebben.
14 En als zij dit gezegd had,
keerde zij zich achterwaarts, en
zag Jezus staan, en zij wist niet,
dat het Jezus was.
15 Jezus zeide tot haar:
Vrouw, wat weent gij? Wien
zoekt gij? Zij, menende, dat
het de hovenier was, zeide tot
Hem: Heere, zo gij Hem weg
gedragen hebt, zeg mij, waar
gij Hem gelegd hebt, en ik zal
Hem wegnemen.
16 Jezus zeide tot haar: Maria!
Zij, zich omkerende, zeide tot
Hem: Rabbouni, hetwelk is
gezegd: Meester.
17 Jezus zeide tot haar: Raak
Mij niet aan, want Ik ben
nog niet opgevaren tot Mijn
Vader; maar ga heen tot Mijn
broeders, en zeg hun: Ik vare op
tot Mijn Vader en uw Vader, en
tot Mijn God en uw God.
18 Maria Magdalena ging en
boodschapte den discipelen,
dat zij den Heere gezien had,
en dat Hij haar dit gezegd had.
19 Als het dan avond was,
op denzelven eersten dag
der week, en als de deuren
gesloten waren, waar de
discipelen vergaderd waren
om de vreze der Joden, kwam
Jezus en stond in het midden,
en zeide tot hen: Vrede zij
ulieden!
20 En dit gezegd hebbende,
toonde Hij hun Zijn handen
en Zijn zijde. De discipelen
dan werden verblijd, als zij den
Heere zagen.
21 Jezus dan zeide wederom
tot hen: Vrede zij ulieden,
gelijkerwijs Mij de Vader
gezonden heeft, zende Ik ook
ulieden.
22 En als Hij dit gezegd had,
blies Hij op hen, en zeide tot
hen: Ontvangt den Heiligen
Geest.
23 Zo gij iemands zonden
vergeeft, dien worden zij
vergeven; zo gij iemands
zonden houdt, dien zijn zij
gehouden.
24 En Thomas, een van de
twaalven, gezegd Didymus,
was met hen niet, toen Jezus
daar kwam.
25 De andere discipelen dan
zeiden tot hem: Wij hebben
den Heere gezien. Doch hij
zeide tot hen: Indien ik in Zijn
handen niet zie het teken der
nagelen, en mijn vinger steke
in het teken der nagelen, en
steke mijn hand in Zijn zijde, ik
zal geenszins geloven.
26 En na acht dagen waren
Zijn discipelen wederom
binnen, en Thomas met hen;
en Jezus kwam, als de deuren
gesloten waren, en stond in
het midden, en zeide: Vrede zij
ulieden!
27 Daarna zeide Hij tot
Thomas: Breng uw vinger hier,

en zie Mijn handen, en breng uw hand, en steek ze in Mijn zijde; en zijt niet ongelovig, maar gelovig.
28 En Thomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Heere en mijn God!
29 Jezus zeide tot hem: Omdat gij Mij gezien hebt, Thomas, zo hebt gij geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben.
30 Jezus dan heeft nog wel vele andere tekenen in de tegenwoordigheid Zijner discipelen gedaan, die niet zijn geschreven in dit boek;
31 Maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zone Gods; en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam.

21 Na dezen openbaarde Jezus Zichzelven wederom den discipelen aan de zee van Tiberias. En Hij openbaarde Zich aldus:
2 Er waren te zamen Simon Petrus, en Thomas, gezegd Didymus, en Nathanael, die van Kana in Galilea was, en de zonen van Zebedeus, en twee anderen van Zijn discipelen.
3 Simon Petrus zeide tot hen: Ik ga vissen. Zij zeiden tot hem: Wij gaan ook met u. Zij gingen uit, en traden terstond in het schip; en in dien nacht vingen zij niets.
4 En als het nu morgenstond geworden was, stond Jezus op den oever; doch de discipelen wisten niet, dat het Jezus was.
5 Jezus dan zeide tot hen: Kinderkens, hebt gij niet enige toespijs? Zij antwoordden Hem: Neen.
6 En Hij zeide tot hen: Werpt het net aan de rechterzijde van het schip, en gij zult vinden. Zij wierpen het dan, en konden hetzelve niet meer trekken vanwege de menigte der vissen.
7 De discipel dan, welken Jezus liefhad, zeide tot Petrus: Het is de Heere! Simon Petrus dan, horende, dat het de Heere was, omgordde het opperkleed (want hij was naakt), en wierp zichzelven in de zee.
8 En de andere discipelen kwamen met het scheepje (want zij waren niet verre van het land, maar omtrent tweehonderd ellen), slepende het net met de vissen.
9 Als zij dan aan het land gegaan waren, zagen zij een kolenvuur liggen, en vis daarop liggen, en brood.
10 Jezus zeide tot hen: Brengt van den vissen, die gij nu gevangen hebt.
11 Simon Petrus ging op, en trok het net op het land, vol grote vissen, tot honderd drie en vijftig; en hoewel er zovele waren, zo scheurde het net niet.
12 Jezus zeide tot hen: Komt herwaarts, houdt het middagmaal. En niemand van de discipelen durfde Hem vragen: Wie zijt Gij? wetende, dat het de Heere was.

13 Jezus dan kwam, en nam
het brood, en gaf het hun, en
den vis desgelijks.
14 Dit was nu de derde
maal, dat Jezus Zijn discipelen
geopenbaard is, nadat Hij van
de doden opgewekt was.
15 Toen zij dan het
middagmaal gehouden hadden,
zeide Jezus tot Simon Petrus:
Simon, zoon van Jonas, hebt
gij Mij liever dan dezen? Hij
zeide tot Hem: Ja, Heere! Gij
weet, dat ik U liefheb. Hij zeide
tot hem: Weid Mijn lammeren.
16 Hij zeide wederom tot hem
ten tweeden maal: Simon, zoon
van Jonas, hebt gij Mij lief? Hij
zeide tot Hem: Ja, Heere, gij
weet, dat ik U liefheb. Hij zeide
tot hem: Hoed Mijn schapen.
17 Hij zeide tot hem ten
derden maal: Simon, zoon
van Jonas, hebt gij Mij lief?
Petrus werd bedroefd, omdat
Hij ten derden maal tot hem
zeide: Hebt gij Mij lief, en
zeide tot Hem: Heere! Gij weet
alle dingen, Gij weet, dat ik U
liefheb. Jezus zeide tot hem:
Weid Mijn schapen.
18 Voorwaar, voorwaar,
zeg Ik u: Toen gij jonger
waart, gorddet gij uzelven, en
wandeldet, alwaar gij wildet;
maar wanneer gij zult oud
geworden zijn, zo zult gij uw
handen uitstrekken, en een
ander zal u gorden, en brengen,
waar gij niet wilt.
19 En dit zeide Hij,
betekenende, met hoedanigen
dood hij God verheerlijken zou.
En dit gesproken hebbende,
zeide Hij tot hem: Volg Mij.

20 En Petrus, zich omkerende,
zag den discipel volgen, welken
Jezus liefhad, die ook in het
avondmaal op Zijn borst
gevallen was, en gezegd
had: Heere! wie is het, die U
verraden zal?

21 Als Petrus dezen zag, zeide
hij tot Jezus: Heere, maar wat
zal deze?

22 Jezus zeide tot hem: Indien
Ik wil, dat hij blijve, totdat Ik
kome, wat gaat het u aan? Volg
gij Mij.

23 Dit woord dan ging uit
onder de broederen, dat deze
discipel niet zou sterven. En
Jezus had tot hem niet gezegd,
dat hij niet sterven zou, maar:
Indien Ik wil, dat hij blijve,
totdat Ik kome, wat gaat het u
aan?

24 Deze is de discipel, die van
deze dingen getuigt, en deze
dingen geschreven heeft; en
wij weten, dat zijn getuigenis
waarachtig is.

25 En er zijn nog vele andere
dingen, die Jezus gedaan heeft,
welke, zo zij elk bijzonder
geschreven wierden, ik acht,
dat ook de wereld zelve de
geschrevene boeken niet zou
bevatten. Amen.

DE
HANDELINGEN
DER APOSTELEN, *BESCHREVEN DOOR LUKAS*

1 Het eerste boek heb ik
gemaakt, o Theofilus, van
al hetgeen Jezus begonnen
heeft beide te doen en te leren;
2 Tot op den dag, in welken
Hij opgenomen is, nadat Hij
door den Heiligen Geest aan de
apostelen, die Hij uitverkoren
had, bevelen had gegeven.
3 Aan welke Hij ook, nadat
Hij geleden had, Zichzelven
levend vertoond heeft, met
vele gewisse kentekenen,
veertig dagen lang, zijnde van
hen gezien, en sprekende van
de dingen, die het Koninkrijk
Gods aangaan.
4 En als Hij met hen
vergaderd was, beval Hij
hun, dat zij van Jeruzalem
niet scheiden zouden, maar
verwachten de belofte des
Vaders, die gij, zeide Hij, van
Mij gehoord hebt.
5 Want Johannes doopte wel
met water, maar gij zult met
den Heiligen Geest gedoopt
worden, niet lang na deze
dagen.
6 Zij dan, die samengekomen
waren, vraagden Hem,
zeggende: Heere, zult Gij
in dezen tijd aan Israel het
Koninkrijk wederoprichten?
7 En Hij zeide tot hen: Het
komt u niet toe, te weten
de tijden of gelegenheden, die
de Vader in Zijn eigen macht
gesteld heeft;
8 Maar gij zult ontvangen de
kracht des Heiligen Geestes,
Die over u komen zal; en gij
zult Mijn getuigen zijn, zo te
Jeruzalem, als in geheel Judea
en Samaria, en tot aan het
uiterste der aarde.
9 En als Hij dit gezegd had,
werd Hij opgenomen, daar zij
het zagen, en een wolk nam
Hem weg van hun ogen.
10 En alzo zij hun ogen naar
den hemel hielden, terwijl Hij
heenvoer, ziet, twee mannen
stonden bij hen in witte
kleding;
11 Welke ook zeiden: Gij
Galilese mannen, wat staat
gij en ziet op naar den
hemel? Deze Jezus, Die van u
opgenomen is in den hemel,
zal alzo komen, gelijkerwijs gij
Hem naar den hemel hebt zien
heenvaren.
12 Toen keerden zij wederom
naar Jeruzalem, van den
berg, die genaamd wordt
de Olijf berg, welke is nabij
Jeruzalem, liggende van daar
een sabbatsreize.
13 En als zij ingekomen
waren, gingen zij op in de
opperzaal, waar zij bleven,
namelijk Petrus en Jakobus, en
Johannes en Andreas, Filippus
en Thomas, Bartholomeus en
Mattheus, Jakobus, de zoon
van Alfeus, en Simon Zelotes,
en Judas, de broeder van

Jakobus.
14 Deze allen waren
eendrachtelijk volhardende in
het bidden en smeken, met
de vrouwen, en Maria, de
moeder van Jezus, en met Zijn
broederen.
15 En in dezelve dagen stond
Petrus op in het midden der
discipelen, en sprak (er was nu
een schare bijeen van omtrent
honderd en twintig personen):
16 Mannen broeders, deze
Schrift moest vervuld worden,
welke de Heilige Geest door
den mond Davids voorzegd
heeft van Judas, die de
leidsman geweest is dergenen
die Jezus vingen;
17 Want hij was met ons
gerekend, en had het lot dezer
bediening verkregen.
18 Deze dan heeft verworven
een akker, door het loon
der ongerechtigheid, en
voorwaarts overgevallen
zijnde, is midden opgeborsten,
en al zijn ingewanden zijn
uitgestort.
19 En het is bekend geworden
allen, die te Jeruzalem wonen,
alzo dat die akker in hun eigen
taal genoemd wordt Akeldama,
dat is, een akker des bloeds.
20 Want er staat geschreven
in het boek der Psalmen; Zijn
woonstede worde woest, en
er zij niemand die in dezelve
wone. En: Een ander neme zijn
opzienersambt.
21 Het is dan nodig, dat
van de mannen, die met ons
ongedaan hebben al den tijd, in
welken de Heere Jezus onder
ons ingegaan en uitgegaan is,
22 Beginnende van den doop
van Johannes, tot den dag
toe, in welken Hij van ons
opgenomen is, een derzelven
met ons getuige worde van Zijn
opstanding.
23 En zij stelden er twee,
Jozef, genaamd Barsabas, die
toegenaamd was Justus, en
Matthias.
24 En zij baden en zeiden: Gij
Heere! Gij Kenner der harten
van allen, wijs van deze twee
een aan, dien Gij uitverkoren
hebt;
25 Om te ontvangen het
lot dezer bediening en des
apostelschaps, waarvan Judas
afgeweken is, dat hij heenging
in zijn eigen plaats.
26 En zij wierpen hun
loten; en het lot viel op
Matthias, en hij werd met
gemene toestemming tot de elf
apostelen gekozen.

2 En als de dag van het
Pinkster feest vervuld
werd, waren zij allen
eendrachtelijk bijeen.
2 En er geschiedde haastelijk
uit den hemel een geluid,
gelijk als van een geweldigen,
gedreven wind, en vervulde
het gehele huis, waar zij zaten.
3 En van hen werden gezien
verdeelde tongen als van vuur,
en het zat op een iegelijk van
hen.
4 En zij werden allen vervuld
met den Heiligen Geest, en
begonnen te spreken met
andere talen, zoals de Geest

hun gaf uit te spreken.
5 En er waren Joden,
te Jeruzalem wonende,
godvruchtige mannen van
allen volke dergenen, die
onder den hemel zijn.
6 En als deze stem geschied
was, kwam de menigte samen,
en werd beroerd, want een
iegelijk hoorde hen in zijn
eigen taal spreken.
7 En zij ontzetten zich
allen, en verwonderden zich,
zeggende tot elkander: Ziet,
zijn niet alle dezen, die daar
spreken, Galileers?
8 En hoe horen wij hen een
iegelijk in onze eigen taal, in
welke wij geboren zijn?
9 Parthers, en Meders, en
Elamieten, en de inwoners zijn
van Mesopotamie, en Judea, en
Cappadocie, Pontus en Azie.
10 En Frygie, en Pamfylie,
Egypte, en de delen van Libye,
hetwelk bij Cyrene ligt, en
uitlandse Romeinen, beiden
Joden en Jodengenoten;
11 Kretenzen en Arabieren,
wij horen hen in onze talen de
grote werken Gods spreken.
12 En zij ontzetten zich allen,
en werden twijfelmoedig,
zeggende, de een tegen den
ander: Wat wil toch dit zijn?
13 En anderen, spottende,
zeiden: Zij zijn vol zoeten
wijns.
14 Maar Petrus, staande met
de elven, verhief zijn stem,
en sprak tot hen: Gij Joodse
mannen, en gij allen, die te
Jeruzalem woont, dit zij u
bekend, en laat mijn woorden
tot uw oren ingaan.
15 Want deze zijn niet
dronken, gelijk gij vermoedt;
want het is eerst de derde ure
van de dag.
16 Maar dit is het, wat
gesproken is door den profeet
Joel:
17 En het zal zijn in de
laatste dagen, (zegt God) Ik
zal uitstorten van Mijn Geest
op alle vlees; en uw zonen en
uw dochters zullen profeteren,
en uw jongelingen zullen
gezichten zien, en uw ouden
zullen dromen dromen.
18 En ook op Mijn
dienstknechten, en op Mijn
dienstmaagden, zal Ik in
die dagen van Mijn Geest
uitstorten, en zij zullen
profeteren.
19 En Ik zal wonderen geven
in den hemel boven, en tekenen
op de aarde beneden, bloed en
vuur, en rookdamp.
20 De zon zal veranderd
worden in duisternis, en de
maan in bloed, eer dat de
grote en doorluchtige dag des
Heeren komt.
21 En het zal zijn, dat een
iegelijk, die den Naam des
Heeren zal aanroepen, zalig zal
worden.
22 Gij Israelietische mannen,
hoort deze woorden: Jezus den
Nazarener, een Man van God,
onder ulieden betoond door
krachten, en wonderen, en
tekenen, die God door Hem
gedaan heeft, in het midden
van u, gelijk ook gijzelven
weet;

23 Dezen, door den bepaalden
raad en voorkennis Gods
overgegeven zijnde, hebt gij
genomen, en door de handen
der onrechtvaardigen aan het
kruis gehecht en gedood;
24 Welken God opgewekt
heeft, de smarten des doods
ontbonden hebbende, alzo het
niet mogelijk was, dat Hij van
denzelven dood zou gehouden
worden.
25 Want David zegt van Hem:
Ik zag den Heere allen tijd
voor mij; want Hij is aan mijn
rechter hand, opdat ik niet
bewogen worde.
26 Daarom is mijn hart
verblijd; en mijn tong verheugt
zich; ja, ook mijn vlees zal
rusten in hope;
27 Want Gij zult mijn ziel in
de hel niet verlaten, noch zult
Uw Heilige over geven, om
verderving te zien.
28 Gij hebt mij de wegen des
levens bekend gemaakt;
Gij zult mij vervullen
met verheuging door Uw
aangezicht.
29 Gij mannen broeders, het
is mij geoorloofd vrij uit tot u
te spreken van den patriarch
David, dat hij beide gestorven
en begraven is, en zijn graf is
onder ons tot op dezen dag.
30 Alzo hij dan een profeet
was, en wist, dat God hem met
ede gezworen had, dat hij uit
de vrucht zijner lenden, zoveel
het vlees aangaat, den Christus
verwekken zou, om Hem op
zijn troon te zetten;
31 Zo heeft hij, dit voorziende,
gesproken van de opstanding
van Christus, dat Zijn ziel niet
is verlaten in de hel, noch Zijn
vlees verderving heeft gezien.
32 Dezen Jezus heeft God
opgewekt; waarvan wij allen
getuigen zijn.
33 Hij dan, door de rechter
hand Gods verhoogd zijnde, en
de belofte des Heiligen Geestes,
ontvangen hebbende van den
Vader, heeft dit uitgestort, dat
gij nu ziet en hoort.
34 Want David is niet
opgevaren in de hemelen;
maar hij zegt: De Heere heeft
gesproken tot Mijn Heere: Zit
aan Mijn rechter hand.
35 Totdat Ik Uw vijanden zal
gezet hebben tot een voetbank
Uwer voeten.
36 Zo wete dan zekerlijk het
ganse huis Israels, dat God
Hem tot een Heere en Christus
gemaakt heeft, namelijk dezen
Jezus, Dien gij gekruist hebt.
37 En als zij dit hoorden,
werden zij verslagen in het
hart, en zeiden tot Petrus en de
andere apostelen: Wat zullen
wij doen mannen broeders?
38 En Petrus zeide tot hen:
Bekeert u, en een iegelijk
van u worde gedoopt in den
Naam van Jezus Christus,
tot vergeving der zonden; en
gij zult de gave des Heiligen
Geestes ontvangen.
39 Want u komt de belofte toe,
en uw kinderen, en allen, die
daar verre zijn, zo velen als er
de Heere, onze God, toe roepen
zal.

40 En met veel meer andere
woorden betuigde hij, en
vermaande hen, zeggende:
Wordt behouden van dit
verkeerd geslacht!
41 Die dan zijn woord gaarne
aannamen, werden gedoopt; en
er werden op dien dag tot
hen toegedaan omtrent drie
duizend zielen.
42 En zij waren volhardende
in de leer der apostelen, en
in de gemeenschap, en in de
breking des broods, en in de
gebeden.
43 En een vreze kwam over
alle ziel; en vele wonderen en
tekenen geschiedden door de
apostelen.
44 En allen, die geloofden,
waren bijeen, en hadden alle
dingen gemeen;
45 En zij verkochten
hun goederen en have, en
verdeelden dezelve aan allen,
naar dat elk van node had.
46 En dagelijks eendrachtelijk
in den tempel volhardende,
en van huis tot huis brood
brekende, aten zij te zamen met
verheuging en eenvoudigheid
des harten;
47 En prezen God, en hadden
genade bij het ganse volk. En
de Heere deed dagelijks tot de
Gemeente, die zalig werden.

3 Petrus nu en Johannes
gingen te zamen op naar
den tempel, omtrent de ure des
gebeds, zijnde de negende ure;
2 En een zeker man, die
kreupel was van zijner
moeders lijf, werd gedragen,
welken zij dagelijks zetten aan
de deur des tempels, genaamd
de Schone, om een aalmoes te
begeren van degenen, die in
den tempel gingen;
3 Welke, Petrus en Johannes
ziende, als zij in den tempel
zouden ingaan, bad, dat hij een
aalmoes mocht ontvangen.
4 En Petrus, sterk op hem
ziende, met Johannes, zeide:
Zie op ons.
5 En hij hield de ogen op hen,
verwachtende, dat hij iets van
hen zou ontvangen.
6 En Petrus zeide: Zilver en
goud heb ik niet, maar hetgeen
ik heb, dat geve ik u; in den
Naam van Jezus Christus, den
Nazarener, sta op en wandel!
7 En hem grijpende bij de
rechterhand richtte hij hem op,
en terstond werden zijn voeten
en enkelen vast.
8 En hij, opspringende, stond
en wandelde, en ging met hen
in den tempel, wandelende en
springende, en lovende God.
9 En al het volk zag hem
wandelen en God loven.
10 En zij kenden hem, dat
hij die was, die om een
aalmoes gezeten had aan de
Schone poort des tempels;
en zij werden vervuld met
verbaasdheid en ontzetting
over hetgeen hem geschied
was.
11 En als de kreupele, die
gezond gemaakt was, aan
Petrus en Johannes vasthield,
liep al het volk gezamenlijk tot
hen in het voorhof, hetwelk
Salomo’s voorhof genaamd

wordt, verbaasd zijnde.
12 En Petrus, dat ziende,
antwoordde tot het volk: Gij
Israelietische mannen, wat
verwondert gij u over dit, of
wat ziet gij zo sterk op ons,
alsof wij door onze eigen
kracht of godzaligheid dezen
hadden doen wandelen?
13 De God Abrahams, en
Izaks, en Jakobs, de God
onzer vaderen, heeft Zijn Kind
Jezus verheerlijkt, Welken gij
overgeleverd hebt, en hebt
Hem verloochend, voor het
aangezicht van Pilatus, als hij
oordeelde, dat men Hem zoude
loslaten.
14 Maar gij hebt den Heilige
en Rechtvaardige verloochend,
en hebt begeerd, dat u een man,
die een doodslager was, zou
geschonken worden;
15 En den Vorst des levens
hebt gij gedood, Welken God
opgewekt heeft uit de doden;
waarvan wij getuigen zijn.
16 En door het geloof in Zijn
Naam heeft Zijn Naam dezen
gesterkt, dien gij ziet en kent;
en het geloof, dat door Hem
is, heeft hem deze volmaakte
gezondheid gegeven, in uw
aller tegenwoordigheid.
17 En nu, broeders, ik weet,
dat gij het door onwetendheid
gedaan hebt, gelijk als ook uw
oversten.
18 Maar God heeft alzo
vervuld, hetgeen Hij door den
mond van al Zijn profeten te
voren verkondigd had, dat de
Christus lijden zou.
19 Betert u dan, en bekeert
u, opdat uw zonden mogen
uitgewist worden; wanneer
de tijden der verkoeling
zullen gekomen zijn van het
aangezicht des Heeren,
20 En Hij gezonden zal
hebben Jezus Christus, Die u
tevoren gepredikt is;
21 Welken de hemel moet
ontvangen tot de tijden der
wederoprichting aller dingen,
die God gesproken heeft door
den mond van al Zijn heilige
profeten van alle eeuw.
22 Want Mozes heeft tot de
vaderen gezegd: De Heere,
uw God, zal u een Profeet
verwekken, uit uw broederen,
gelijk mij; Dien zult gij horen,
in alles, wat Hij tot u spreken
zal.
23 En het zal geschieden, dat
alle ziel, die dezen Profeet niet
zal gehoord hebben, uitgeroeid
zal worden uit den volke.
24 En ook al de profeten, van
Samuel aan, en die daarna
gevolgd zijn, zovelen als er
hebben gesproken, die hebben
ook deze dagen te voren
verkondigd.
25 Gijlieden zijt kinderen
der profeten, en des verbonds,
hetwelk God met onze vaderen
opgericht heeft, zeggende
tot Abraham: En in uw zade
zullen alle geslachten der aarde
gezegend worden.
26 God, opgewekt hebbende
Zijn Kind Jezus, heeft
Denzelven eerst tot u
gezonden, dat Hij ulieden
zegenen zou, daarin dat Hij

een iegelijk van u afkere van uw boosheden.

4 En terwijl zij tot het volk spraken, kwamen daarover tot hen de priesters, en de hoofdman des tempels, en de Sadduceen;
2 Zeer ontevreden zijnde, omdat zij het volk leerden, en verkondigden in Jezus de opstanding uit de doden.
3 En zij sloegen de handen aan hen, en zetten ze in bewaring tot den anderen dag; want het was nu avond.
4 En velen van degenen, die het woord gehoord hadden, geloofden; en het getal der mannen werd omtrent vijf duizend.
5 En het geschiedde des anderen daags, dat hun oversten en ouderlingen en Schriftgeleerden te Jeruzalem vergaderden;
6 En Annas, de hogepriester, en Kajafas, en Johannes, en Alexander, en zovele er van het hogepriesterlijk geslacht waren.
7 En als zij hen in het midden gesteld hadden, vraagden zij: Door wat kracht, of door wat naam hebt gijlieden dit gedaan?
8 Toen zeide Petrus, vervuld zijnde met den Heiligen Geest, tot hen: Gij oversten des volks, en gij ouderlingen van Israel!
9 Alzo wij heden rechterlijk onderzocht worden over de weldaad aan een krank mens geschied, waardoor hij gezond geworden is;
10 Zo zij u allen kennelijk, en het ganse volk Israel, dat door den Naam van Jezus Christus, den Nazarener, Dien gij gekruist hebt, Welken God van de doden heeft opgewekt, door Hem, zeg ik, staat deze hier voor u gezond.
11 Deze is de Steen, Die van u, de bouwlieden, veracht is, Welke tot een hoofd des hoeks geworden is.
12 En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.
13 Zij nu, ziende de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes, en vernemende, dat zij ongeleerde en slechte mensen waren, verwonderden zich, en kenden hen, dat zij met Jezus geweest waren.
14 En ziende den mens bij hen staan, die genezen was, hadden zij niets daartegen te zeggen.
15 En hun geboden hebbende uit te gaan buiten den raad, overlegden zij met elkander,
16 Zeggende: Wat zullen wij dezen mensen doen? Want dat er een bekend teken door hen geschied is, is openbaar aan allen, die te Jeruzalem wonen, en wij kunnen het niet loochenen.
17 Maar opdat het niet meer en meer onder het volk verspreid worde, laat ons hen scherpelijk dreigen, dat zij niet meer tot enig mens in dezen Naam spreken.

18 En als zij hen geroepen
hadden, zeiden zij hun aan,
dat zij ganselijk niet zouden
spreken, noch leren, in den
Naam van Jezus.
19 Maar Petrus en Johannes,
antwoordende, zeiden tot hen:
Oordeelt gij, of het recht is voor
God, ulieden meer te horen dan
God.
20 Want wij kunnen niet laten
te spreken, hetgeen wij gezien
en gehoord hebben.
21 Maar zij dreigden hen nog
meer, en lieten ze gaan, niets
vindende, hoe zij hen straffen
zouden, om des volks wil; want
zij verheerlijkten allen God
over hetgeen er geschied was.
22 Want de mens was meer
dan veertig jaren oud, aan
welken dit teken der genezing
geschied was.
23 En zij, losgelaten zijnde,
kwamen tot de hunnen,
en verkondigden al wat
de overpriesters en de
ouderlingen tot hen gezegd
hadden.
24 En als dezen dat hoorden,
hieven zij eendrachtelijk hun
stem op tot God, en zeiden:
Heere! Gij zijt de God, Die
gemaakt hebt den hemel, en de
aarde, en de zee, en alle dingen,
die in dezelve zijn.
25 Die door den mond van
David Uw knecht, gezegd hebt:
Waarom woeden de heidenen,
en hebben de volken ijdele
dingen bedacht?
26 De koningen der aarde zijn
te zamen opgestaan, en de
oversten zijn bijeenvergaderd
tegen den Heere, en tegen Zijn
Gezalfde.
27 Want in der waarheid
zijn vergaderd tegen Uw
heilig Kind Jezus, Welken Gij
gezalfd hebt, beiden Herodes
en Pontius Pilatus, met de
heidenen en de volken Israels;
28 Om te doen al wat Uw
hand en Uw raad te voren
bepaald had, dat geschieden
zou.
29 En nu dan, Heere, zie
op hun dreigingen, en geef
Uw dienstknechten met alle
vrijmoedigheid Uw woord te
spreken;
30 Daarin, dat Gij Uw hand
uitstrekt tot genezing, en
dat tekenen en wonderen
geschieden door den Naam
van Uw heilig Kind Jezus.
31 En als zij gebeden hadden,
werd de plaats, in welke zij
vergaderd waren, bewogen.
En zij werden allen vervuld
met den Heiligen Geest, en
spraken het Woord Gods met
vrijmoedigheid.
32 En de menigte van
degenen, die geloofden, was
een hart en een ziel; en
niemand zeide, dat iets van
hetgeen hij had, zijn eigen
ware, maar alle dingen waren
hun gemeen.
33 En de apostelen gaven met
grote kracht getuigenis van
de opstanding van den Heere
Jezus; en er was grote genade
over hen allen.
34 Want er was ook niemand
onder hen, die gebrek had;
want zovelen als er bezitters

waren van landen of huizen,
die verkochten zij, en brachten
den prijs der verkochte
goederen, en legden dien aan
de voeten der apostelen.
35 En aan een iegelijk werd
uitgedeeld, naar dat elk van
node had.
36 En Joses, van de apostelen
toegenaamd Barnabas
(hetwelk is, overgezet zijnde,
een zoon der vertroosting),
een Leviet, van geboorte uit
Cyprus,
37 Alzo hij een akker had,
verkocht dien, en bracht het
geld, en legde het aan de voeten
der apostelen.

5 En een zeker man, met
name Ananias, met Saffira,
zijn vrouw, verkocht een have;
2 En onttrok van den prijs,
ook met medeweten zijner
vrouw; en bracht een zeker
deel, en legde dat aan de
voeten der apostelen.
3 En Petrus zeide: Ananias,
waarom heeft de satan uw
hart vervuld, dat gij den
Heiligen Geest liegen zoudt, en
onttrekken van den prijs des
lands?
4 Zo het gebleven ware, bleef
het niet uw, en verkocht zijnde,
was het niet in uw macht? Wat
is het, dat gij deze daad in uw
hart hebt voorgenomen? Gij
hebt den mensen niet gelogen,
maar Gode.
5 En Ananias, deze woorden
horende, viel neder en gaf den
geest. En er kwam grote vrees
over allen, die dit hoorden.
6 En de jongelingen,
opstaande, schikten hem
toe, en droegen hem uit, en
begroeven hem.
7 En het was omtrent drie
uren daarna, dat ook zijn
vrouw daar inkwam, niet
wetende, wat er geschied was;
8 En Petrus antwoordde haar:
Zeg mij, hebt gijlieden het land
voor zoveel verkocht? En zij
zeide: Ja, voor zoveel.
9 En Petrus zeide tot haar:
Wat is het, dat gij onder u hebt
overeengestemd te verzoeken
den Geest des Heeren? Zie, de
voeten dergenen, die uw man
begraven hebben, zijn voor de
deur, en zullen u uitdragen.
10 En zij viel terstond neder
voor zijn voeten, en gaf den
geest. En de jongelingen
ingekomen zijnde, vonden
haar dood en droegen ze uit,
en begroeven haar bij haar
man.
11 En er kwam grote vreze
over de gehele Gemeente, en
over allen, die dit hoorden.
12 En door de handen der
apostelen geschiedden vele
tekenen en wonderen onder
het volk; en zij waren allen
eendrachtelijk in het voorhof
van Salomo.
13 En van de anderen durfde
niemand zich bij hen voegen;
maar het volk hield hen in
grote achting.
14 En er werden meer en
meer toegedaan, die den Heere
geloofden, menigten beide van
mannen en van vrouwen;

15 Alzo dat zij de kranken
uitdroegen op de straten,
en legden op bedden en
beddekens, opdat, als Petrus
kwam, ook maar de schaduw
iemand van hen beschaduwen
mocht.
16 En ook de menigte uit de
omliggende steden kwamen
gezamenlijk te Jeruzalem,
brengende kranken, en die
van onreine geesten gekweld
waren; welke allen genezen
werden.
17 En de hogepriester stond
op, en allen, die met hem
waren (welke was de sekte der
Sadduceen), en werden vervuld
met nijdigheid.
18 En sloegen hun handen
aan de apostelen, en zetten hen
in de gemene gevangenis.
19 Maar de engel des Heeren
opende des nachts de deuren
der gevangenis en leidde hen
uit, en zeide:
20 Gaat heen, en staat, en
spreekt in den tempel tot het
volk al de woorden dezes
levens.
21 Als zij nu dit gehoord
hadden, gingen zij tegen
den morgenstond in den
tempel, en leerden. Maar de
hogepriester, en die met hem
waren, gekomen zijnde, riepen
den raad te zamen, en al de
oudsten der kinderen Israels,
en zonden naar den kerker, om
hen te halen.
22 Doch als de dienaars daar
kwamen, vonden zij hen in de
gevangenis niet, maar keerden
wederom, en boodschapten dit.
23 Zeggende: Wij vonden
wel den kerker met alle
verzekerdheid toegesloten, en
de wachters buiten staande
voor de deuren; maar als wij
die geopend hadden, vonden
wij niemand daarbinnen.
24 Toen nu de hoge priester
en de hoofdman des tempels,
en de overpriesters deze
woorden hoorden, werden zij
twijfelmoedig over hen, wat
toch dit worden zou.
25 En er kwam een, en
boodschapte hun, zeggende:
Ziet, de mannen, die gij in de
gevangenis gezet hebt, staan in
den tempel, en leren het volk.
26 Toen ging de hoofdman
heen, met de dienaren, en
bracht hen, doch niet met
geweld (want zij vreesden het
volk, opdat zij niet gestenigd
wierden).
27 En als zij hen gebracht
hadden, stelden zij hen voor
den raad; en de hogepriester
vraagde hun, en zeide:
28 Hebben wij u niet
ernstiglijk aangezegd, dat
gij in dezen Naam niet zoudt
leren? En ziet, gij hebt met deze
uw leer Jeruzalem vervuld, en
gij wilt het bloed van dezen
Mens over ons brengen.
29 Maar Petrus en de
apostelen antwoordden,
en zeiden: Men moet Gode
meer gehoorzaam zijn, dan
den mensen.
30 De God onzer vaderen
heeft Jezus opgewekt, Welken
gij omgebracht hebt, hangende
Hem aan het hout.

31 Deze heeft God door Zijn
rechter hand verhoogd tot een
Vorst en Zaligmaker, om Israel
te geven bekering en vergeving
der zonden.
32 En wij zijn Zijn getuigen
van deze woorden; en ook
de Heilige Geest, Welken God
gegeven heeft dengenen, die
Hem gehoorzaam zijn.
33 Als zij nu dit hoorden,
barstte hun het hart, en zij
hielden raad, om hen te doden.
34 Maar een zeker Farizeer
stond op in den raad, met name
Gamaliel, een leraar der wet,
in waarde gehouden bij al het
volk, en gebood, dat men de
apostelen een weinig zou doen
buiten staan.
35 En hij zeide tot hen: Gij
Israelietische mannen, ziet
voor u, wat gij doen zult
aangaande deze mensen.
36 Want voor deze dagen
stond Theudas op, zeggende,
dat hij wat was, dien een
getal van omtrent vierhonderd
mannen aanhing; welke is
omgebracht, en allen, die hem
gehoor gaven, zijn verstrooid
en tot niet geworden.
37 Na hem stond op Judas,
de Galileer in de dagen der
beschrijving, en maakte veel
volks afvallig achter zich; en
deze is ook vergaan, en allen,
die hem gehoor gaven, zijn
verstrooid geworden.
38 En nu zeg ik ulieden:
Houdt af van deze mensen,
en laat hen gaan; want indien
deze raad, of dit werk uit
mensen is, zo zal het gebroken
worden.
39 Maar indien het uit God
is, zo kunt gij dat niet breken;
opdat gij niet misschien
bevonden wordt ook tegen
God te strijden.
40 En zij gaven hem gehoor;
en als zij de apostelen tot zich
geroepen hadden, geselden zij
dezelve, en geboden hun, dat
zij niet zouden spreken in den
Naam van Jezus; en lieten hen
gaan.
41 Zij dan gingen heen van
het aangezicht des raads,
verblijd zijnde, dat zij waren
waardig geacht geweest, om
Zijns Naams wil smaadheid te
lijden.
42 En zij hielden niet op, allen
dag, in den tempel en bij
de huizen, te leren, en Jezus
Christus te verkondigen.

6 En in dezelfde dagen,
als de discipelen
vermenigvuldigden, ontstond
een murmurering der Grieksen
tegen de Hebreen, omdat hun
weduwen in de dagelijkse
bediening verzuimd werden.
2 En de twaalven riepen de
menigte der discipelen tot
zich, en zeiden: Het is niet
behoorlijk, dat wij het Woord
Gods nalaten, en de tafelen
dienen.
3 Ziet dan om, broeders,
naar zeven mannen uit u, die
goede getuigenis hebben, vol
des Heiligen Geestes en der
wijsheid, welke wij mogen
stellen over deze nodige zaak.

4 Maar wij zullen volharden
in het gebed, en in de bediening
des Woords.
5 En dit woord behaagde
aan al de menigte; en zij
verkoren Stefanus, een man
vol des geloofs en des Heiligen
Geestes, en Filippus, en
Prochorus, en Nicanor, en
Timon, en Parmenas, en
Nicolaus, een Jodengenoot van
Antiochie;
6 Welken zij voor de
apostelen stelden; en dezen,
als zij gebeden hadden, legden
hun de handen op.
7 En het woord Gods wies,
en het getal der discipelen
vermenigvuldigde te Jeruzalem
zeer; en een grote schare der
priesteren werd den gelove
gehoorzaam.
8 En Stefanus, vol van geloof
en kracht, deed wonderen en
grote tekenen onder het volk.
9 En er stonden op
sommigen, die waren van
de synagoge, genaamd der
Libertijnen, en der Cyreneers,
en der Alexandrijnen, en
dergenen, die van Cilicie en
Azie waren, en twistten met
Stefanus.
10 En zij konden niet
wederstaan de wijsheid en
den Geest, door Welken hij
sprak.
11 Toen maakten zij mannen
uit, die zeiden: Wij hebben
hem horen spreken lasterlijke
woorden tegen Mozes en God.
12 En zij beroerden het
volk, en de ouderlingen en
de Schriftgeleerden; en hem
aanvallende grepen zij hem, en
leidden hem voor den raad;
13 En stelden valse getuigen,
die zeiden: Deze mens houdt
niet op lasterlijke woorden
te spreken tegen deze heilige
plaats en de wet.
14 Want wij hebben hem
horen zeggen, dat deze Jezus,
de Nazarener, deze plaats zal
verbreken, en dat Hij de zeden
veranderen zal, die ons Mozes
overgeleverd heeft.
15 En allen, die in den
raad zaten, de ogen op
hem houdende, zagen zijn
aangezicht als het aangezicht
eens engels.

7 En de hogepriester zeide:
Zijn dan deze dingen alzo?
2 En hij zeide: Gij mannen
broeders en vaders, hoort
toe: de God der heerlijkheid
verscheen onzen vader
Abraham, nog zijnde in
Mesopotamie, eer hij woonde
in Charran;
3 En zeide tot hem: Ga uit uw
land en uit uw maagschap, en
kom in een land, dat Ik u wijzen
zal.
4 Toen ging hij uit het land
der Chaldeen, en woonde in
Charran. En van daar, nadat
zijn vader gestorven was,
bracht Hij hem over in dit
land, daar gij nu in woont.
5 En Hij gaf hem geen erfdeel
in hetzelve, ook niet een
voetstap; en beloofde, dat Hij
hem het zelve tot een bezitting
geven zou, en zijn zade na
hem, als hij nog geen kind had.

6 En God sprak alzo, dat zijn
zaad vreemdeling zijn zoude in
een vreemd land, en dat zij het
zouden dienstbaar maken, en
kwalijk handelen, vierhonderd
jaren.
7 En het volk, dat zij dienen
zullen, zal Ik oordelen, sprak
God; en daarna zullen zij
uitgaan, en zij zullen Mij
dienen in deze plaats.
8 En Hij gaf hem het verbond
der besnijdenis; en alzo gewon
hij Izak, en besneed hem op
den achtsten dag; en Izak
gewon Jakob, en Jakob de
twaalf patriarchen.
9 En de patriarchen, nijdig
zijnde, verkochten Jozef,
om naar Egypte gebracht te
worden; en God was met hem,
10 En verloste hem uit al
zijn verdrukkingen, en gaf hem
genade en wijsheid voor Farao,
den koning van Egypteland; en
hij stelde hem tot een overste
over Egypte, en zijn gehele
huis.
11 En er kwam een
hongersnood over het gehele
land van Egypte en Kanaan, en
grote benauwdheid; en onze
vaders vonden geen spijs.
12 Maar als Jakob hoorde, dat
in Egypte koren was, zond hij
onze vaders de eerste maal uit.
13 En in de tweede reize werd
Jozef zijn broederen bekend; en
het geslacht van Jozef werd aan
Farao openbaar.
14 En Jozef zond heen, en
ontbood zijn vader Jakob, en al
zijn geslacht, bestaande in vijf
en zeventig zielen.
15 En Jakob kwam af in
Egypte, en stierf, hijzelf en
onze vaders.
16 En zij werden
overgebracht naar Sichem,
en gelegd in het graf, hetwelk
Abraham gekocht had voor
een som gelds, van de zonen
van Emmor, den vader van
Sichem.
17 Maar als nu de tijd der
belofte, die God aan Abraham
gezworen had, genaakte, wies
het volk en vermenigvuldigde
in Egypte;
18 Totdat een ander koning
opstond, die Jozef niet gekend
had.
19 Deze gebruikte listigheid
tegen ons geslacht, en handelde
kwalijk met onze vaderen,
zodat zij hun jonge kinderen
moesten wegwerpen, opdat zij
niet zouden voorttelen.
20 In welken tijd Mozes werd
geboren, en was uitnemend
schoon; welke drie maanden
opgevoed werd in het huis zijns
vaders.
21 En als hij weggeworpen
was, nam hem de dochter van
Farao op, en voedde hem voor
zichzelve op tot een zoon.
22 En Mozes werd
onderwezen in alle wijsheid
der Egyptenaren; en was
machtig in woorden en in
werken.
23 Als hem nu de tijd van
veertig jaren vervuld was,
kwam hem in zijn hart, zijn
broeders, de kinderen Israels,
te bezoeken.

24 En ziende een, die onrecht
leed, beschermde hij hem, en
wreekte dengene, dien overlast
geschiedde, en versloeg den
Egyptenaar.
25 En hij meende, dat zijn
broeders zouden verstaan,
dat God door zijn hand hun
verlossing geven zou; maar zij
hebben het niet verstaan.
26 En den volgenden dag
werd hij van hen gezien, daar
zij vochten; en hij drong ze tot
vrede, zeggende: Mannen, gij
zijt broeders; waarom doet gij
elkander ongelijk?
27 En die zijn naaste ongelijk
deed, verstiet hem, zeggende:
Wie heeft u tot een overste en
rechter over ons gesteld?
28 Wilt gij mij ook
ombrengen, gelijkerwijs
gij gisteren den Egyptenaar
omgebracht hebt?
29 En Mozes vluchtte op
dat woord en werd een
vreemdeling in het land
Madiam, waar hij twee zonen
gewon.
30 En als veertig jaren vervuld
waren, verscheen hem de Engel
des Heeren, in de woestijn van
den berg Sinai, in een vlammig
vuur van het doornenbos.
31 Mozes nu, dat ziende,
verwonderde zich over het
gezicht; en als hij derwaarts
ging, om dat te bezien, zo
geschiedde een stem des
Heeren tot hem,
32 Zeggende: Ik ben de
God uwer vaderen, de God
Abrahams, en de God Izaks, en
de God Jakobs. En Mozes werd
zeer bevende, en durfde het
niet bezien.
33 En de Heere zeide tot hem:
Ontbind de schoenen van uw
voeten; want de plaats in welke
gij staat, is heilig land.
34 Ik heb merkelijk gezien
de mishandeling Mijns volks,
dat in Egypte is, en Ik heb
hun zuchten gehoord en
ben nedergekomen, om hen
daaruit te verlossen; en nu,
kom herwaarts, Ik zal u naar
Egypte zenden.
35 Dezen Mozes, welken
zij verloochend hadden,
zeggende: Wie heeft u tot een
overste en rechter gesteld?
dezen, zeg ik, heeft God tot een
overste en verlosser gezonden,
door de hand des Engels, Die
hem verschenen was in het
doornenbos.
36 Deze heeft hen uitgeleid,
doende wonderen en tekenen
in het land van Egypte, en in
de Rode zee, en in de woestijn,
veertig jaren.
37 Deze is de Mozes, die tot de
kinderen Israels gezegd heeft:
De Heere, uw God, zal u
een Profeet verwekken uit uw
broederen, gelijk mij; Dien zult
gij horen.
38 Deze is het, die in de
vergadering des volks in de
woestijn was met den Engel,
Die tot hem sprak op den berg
Sinai, en met onze vaderen;
welke de levende woorden
ontving, om ons die te geven.
39 Denwelken onze vaders
niet wilden gehoorzaam zijn,
maar verwierpen hem, en

keerden met hun harten weder
naar Egypte;
40 Zeggende tot Aaron:
Maak ons goden, die voor ons
heengaan; want wat dezen
Mozes aangaat, die ons uit
het land van Egypte geleid
heeft, wij weten niet, wat hem
geschied is.
41 En zij maakten een kalf
in die dagen, en brachten
offerande tot den afgod, en
verheugden zich in de werken
hunner handen.
42 En God keerde Zich, en
gaf hen over, dat zij het heir
des hemels dienden, gelijk
geschreven is in het boek
der profeten: Hebt gij ook
slachtofferen en offeranden
Mij opgeofferd, veertig jaren
in de woestijn, gij huis Israels?
43 Ja, gij hebt opgenomen
den tabernakel van Moloch,
en het gesternte van uw god
Remfan, de afbeeldingen,
die gij gemaakt hebt, om
die te aanbidden; en Ik zal u
overvoeren op gene zijde van
Babylon.
44 De tabernakel der
getuigenis was onder onze
vaderen in de woestijn, gelijk
geordineerd had Hij, Die tot
Mozes zeide, dat hij denzelven
maken zou naar de afbeelding,
die hij gezien had;
45 Welken ook onze vaders
ontvangen hebbende, met
Jozua gebracht hebben in het
land, dat de heidenen bezaten,
die God verdreven heeft van
het aangezicht onzer vaderen,
tot de dagen van David toe;
46 Dewelke voor God genade
gevonden heeft, en begeerd
heeft te vinden een woonstede
voor den God Jakobs.
47 En Salomo bouwde Hem
een huis.
48 Maar de Allerhoogste
woont niet in tempelen met
handen gemaakt; gelijk de
profeet zegt:
49 De hemel is Mij een troon,
en de aarde een voetbank
Mijner voeten. Hoedanig huis
zult gij Mij bouwen, zegt de
Heere, of welke is de plaats
Mijner ruste?
50 Heeft niet Mijn hand al
deze dingen gemaakt?
51 Gij hardnekkigen en
onbesnedenen van hart en
oren, gij wederstaat altijd
den Heiligen Geest; gelijk uw
vaders, alzo ook gij.
52 Wien van de profeten
hebben uw vaders niet
vervolgd? En zij hebben
gedood degenen, die te voren
verkondigd hebben de komst
des Rechtvaardigen, van
Welken gijlieden nu verraders
en moordenaars geworden zijt.
53 Gij, die de wet ontvangen
hebt door bestellingen der
engelen, en hebt ze niet
gehouden!
54 Als zij nu dit hoorden,
berstten hun harten, en zij
knersten de tanden tegen hem.
55 Maar hij, vol zijnde des
Heiligen Geestes, en de ogen
houdende naar den hemel, zag
de heerlijkheid Gods, en Jezus,
staande ter rechter hand Gods.

56 En hij zeide: Ziet, ik zie de
hemelen geopend, en den Zoon
des mensen, staande ter rechter
hand Gods.
57 Maar zij, roepende met
grote stemme, stopten hun
oren, en vielen eendrachtelijk
op hem aan;
58 En wierpen hem ter
stad uit, en stenigden hem;
en de getuigen legden hun
klederen af aan de voeten eens
jongelings, genaamd Saulus.
59 En zij stenigden Stefanus,
aanroepende en zeggende:
Heere Jezus, ontvang mijn
geest.
60 En vallende op de knieen,
riep hij met grote stem: Heere,
reken hun deze zonde niet toe!
En als hij dat gezegd had,
ontsliep hij.

8 En Saulus had mede een
welbehagen aan zijn dood.
En er werd te dien dage een
grote vervolging tegen de
Gemeente, die te Jeruzalem
was; en zij werden allen
verstrooid door de landen van
Judea en Samaria, behalve de
apostelen.
2 En enige godvruchtige
mannen droegen Stefanus te
zamen ten grave en maakten
groten rouw over hem.
3 En Saulus verwoestte
de Gemeente, gaande in de
huizen; en trekkende mannen
en vrouwen, leverde hen over
in de gevangenis.
4 Zij dan nu, die verstrooid
waren, gingen het land door, en
verkondigden het Woord.
5 En Filippus kwam af in de
stad van Samaria, en predikte
hun Christus.
6 En de scharen hielden zich
eendrachtelijk aan hetgeen van
Filippus gezegd werd, dewijl zij
hoorden en zagen de tekenen,
die hij deed.
7 Want van velen, die onreine
geesten hadden, gingen
dezelve uit, roepende met
grote stem; en vele geraakten
en kreupelen werden genezen.
8 En er werd grote blijdschap
in die stad.
9 En een zeker man, met
name Simon, was te voren
in de stad plegende toverij,
en verrukkende de zinnen des
volks van Samaria, zeggende
van zichzelven, dat hij wat
groots was.
10 Welken zij allen
aanhingen, van den kleine
tot den grote, zeggende: Deze
is de grote kracht Gods.
11 En zij hingen hem aan,
omdat hij een langen tijd met
toverijen hun zinnen verrukt
had.
12 Maar toen zij Filippus
geloofden, die het Evangelie
van het Koninkrijk Gods,
en van den Naam van Jezus
Christus verkondigde, werden
zij gedoopt, beiden, mannen
en vrouwen.
13 En Simon geloofde ook
zelf, en gedoopt zijnde, bleef
gedurig bij Filippus; en ziende
de tekenen en grote krachten,
die er geschiedden, ontzette hij
zich.

14 Als nu de apostelen, die
te Jeruzalem waren, hoorden,
dat Samaria het Woord Gods
aangenomen had, zonden zij
tot hen Petrus en Johannes;
15 Dewelken, afgekomen
zijnde, baden voor hen, dat zij
den Heiligen Geest ontvangen
mochten.
16 (Want Hij was nog op
niemand van hen gevallen,
maar zij waren alleenlijk
gedoopt in den Naam van den
Heere Jezus.)
17 Toen legden zij de handen
op hen, en zij ontvingen den
Heiligen Geest.
18 En als Simon zag, dat, door
de oplegging van de handen
der apostelen de Heilige Geest
gegeven werd, zo bood hij hun
geld aan,
19 Zeggende: Geeft ook mij
deze macht, opdat, zo wien
ik de handen opleg, hij den
Heiligen Geest ontvange.
20 Maar Petrus zeide tot hem:
Uw geld zij met u ten verderve,
omdat gij gemeend hebt, dat de
gave Gods door geld verkregen
wordt!
21 Gij hebt geen deel noch lot
in dit woord: want uw hart is
niet recht voor God.
22 Bekeer u dan van deze
uw boosheid, en bid God, of
misschien u deze overlegging
uws harten vergeven wierd.
23 Want ik zie, dat gij
zijt in een gans bittere
gal en samenknoping der
ongerechtigheid.
24 Doch Simon,
antwoordende, zeide: Bidt
gijlieden voor mij tot den
Heere, opdat niets over mij
kome van hetgeen gij gezegd
hebt.
25 Zij dan nu, als zij het
Woord des Heeren betuigd en
gesproken hadden, keerden
wederom naar Jeruzalem, en
verkondigden het Evangelie in
vele vlekken der Samaritanen.
26 En een engel des Heeren
sprak tot Filippus, zeggende:
Sta op, en ga heen tegen het
zuiden, op den weg, die van
Jeruzalem afdaalt naar Gaza,
welke woest is.
27 En hij stond op en ging
heen; en ziet, een Moorman,
een kamerling, en een machtig
heer van Candace, de koningin
der Moren, die over al haar
schat was, welke was gekomen
om aan te bidden te Jeruzalem;
28 En hij keerde wederom, en
zat op zijn wagen, en las den
profeet Jesaja.
29 En de Geest zeide tot
Filippus: Ga toe, en voeg u bij
dezen wagen.
30 En Filippus liep toe, en
hoorde hem den profeet Jesaja
lezen, en zeide: Verstaat gij
ook, hetgeen gij leest?
31 En hij zeide: Hoe zou
ik toch kunnen, zo mij niet
iemand onderricht? En hij bad
Filippus, dat hij zou opkomen,
en bij hem zitten.
32 En de plaats der Schriftuur,
die hij las, was deze: Hij is
gelijk een schaap ter slachting
geleid; en gelijk een lam
stemmeloos is voor dien, die
het scheert, alzo doet Hij Zijn

mond niet open.
33 In Zijn vernedering is Zijn oordeel weggenomen; en wie zal Zijn geslacht verhalen? Want Zijn leven wordt van de aarde weggenomen.
34 En de kamerling antwoordde Filippus en zeide: Ik bid u, van Wien zegt de profeet dit, van zichzelven, of van iemand anders?
35 En Filippus deed zijn mond open en beginnende van diezelfde Schrift, verkondigde hem Jezus.
36 En alzo zij over weg reisden, kwamen zij aan een zeker water; en de kamerling zeide: Ziedaar water; wat verhindert mij gedoopt te worden?
37 En Filippus zeide: Indien gij van ganser harte gelooft, zo is het geoorloofd. En hij, antwoordende, zeide: Ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon van God is.
38 En hij gebood den wagen stil te houden; en zij daalden beiden af in het water, zo Filippus als de kamerling, en hij doopte hem.
39 En toen zij uit het water waren opgekomen, nam de Geest des Heeren Filippus weg, en de kamerling zag hem niet meer; want hij reisde zijn weg met blijdschap.
40 Maar Filippus werd gevonden, te Azote; en het land doorgaande, verkondigde hij het Evangelie in alle steden, totdat hij te Cesarea kwam.

9 En Saulus, blazende nog dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren, ging tot de hogepriester,
2 En begeerde brieven van hem naar Damaskus, aan de synagogen, opdat, zo hij enigen, die van dien weg waren, vond, hij dezelve, beiden mannen en vrouwen, zou gebonden brengen naar Jeruzalem.
3 En als hij reisde, is het geschied, dat hij nabij Damaskus kwam, en hem omscheen snellijk een licht van den hemel;
4 En ter aarde gevallen zijnde, hoorde hij een stem, die tot hem zeide: Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij?
5 En hij zeide: Wie zijt Gij, Heere? En de Heere zeide: Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt. Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan.
6 En hij, bevende en verbaasd zijnde, zeide: Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal? En de Heere zeide tot hem: Sta op, en ga in de stad, en u zal aldaar gezegd worden, wat gij doen moet.
7 En de mannen, die met hem over weg reisden, stonden verbaasd, horende wel de stem, maar niemand ziende.
8 En Saulus stond op van de aarde; en als hij zijn ogen opendeed, zag hij niemand. En zij, hem bij de hand leidende, brachten hem te Damaskus.
9 En hij was drie dagen, dat hij niet zag, en at niet, en dronk

niet.
10 En er was een zeker
discipel te Damaskus, met
name Ananias; en de Heere
zeide tot hem in een gezicht:
Ananias! En hij zeide: Zie, hier
ben ik, Heere!
11 En de Heere zeide tot hem:
Sta op, en ga in de straat,
genaamd de Rechte, en vraag
in het huis van Judas naar een,
met name Saulus, van Tarsen;
want zie, hij bidt.
12 En hij heeft in een gezicht
gezien, dat een man, met name
Ananias, inkwam, en hem
de hand oplegde, opdat hij
wederom ziende werd.
13 En Ananias antwoordde:
Heere! ik heb uit velen gehoord
van dezen man, hoeveel kwaad
hij Uw heiligen in Jeruzalem
gedaan heeft;
14 En heeft hier macht van
de overpriesters, om te binden
allen, die Uw Naam aanroepen.
15 Maar de Heere zeide tot
hem: Ga heen; want deze is
Mij een uitverkoren vat, om
Mijn Naam te dragen voor de
heidenen, en de koningen, en
de kinderen Israels.
16 Want Ik zal hem tonen,
hoeveel hij lijden moet om
Mijn Naam.
17 En Ananias ging heen en
kwam in het huis; en de handen
op hem leggende, zeide hij:
Saul, broeder! de Heere heeft
mij gezonden, namelijk Jezus,
Die u verschenen is op den
weg, dien gij kwaamt, opdat
gij weder ziende en met den
Heiligen Geest vervuld zoudt
worden.
18 En terstond vielen af van
zijn ogen gelijk als schellen,
en hij werd terstond wederom
ziende; en stond op, en werd
gedoopt.
19 En als hij spijze genomen
had, werd hij versterkt. En
Saulus was sommige dagen bij
de discipelen, die te Damaskus
waren.
20 En hij predikte terstond
Christus in de synagogen, dat
Hij de Zoon van God is.
21 En zij ontzetten zich allen,
die het hoorden, en zeiden:
Is deze niet degene, die te
Jeruzalem verstoorde, wie
dezen Naam aanriepen, en die
daarom hier gekomen is, opdat
hij dezelve gebonden zou
brengen tot de overpriesters?
22 Doch Saulus werd meer
en meer bekrachtigd, en
overtuigde de Joden, die
te Damaskus woonden,
bewijzende, dat deze de
Christus is.
23 En als vele dagen verlopen
waren, zo hielden de Joden te
zamen raad, om hem te doden.
24 Maar hun lage werd Saulus
bekend; en zij bewaarden de
poorten, beide des daags en des
nachts, opdat zij hem doden
mochten.
25 Doch de discipelen namen
hem des nachts, en lieten hem
neder door den muur, hem
aflatende in een mand.
26 Saulus nu, te Jeruzalem
gekomen zijnde, poogde zich
bij de discipelen te voegen;
maar zij vreesden hem allen,

niet gelovende, dat hij een
discipel was.
27 Maar Barnabas, hem tot
zich nemende, leidde hem tot
de apostelen, en verhaalde hun,
hoe hij op den weg den Heere
gezien had, en dat Hij tot
hem gesproken had; en hoe
hij te Damaskus vrijmoediglijk
gesproken had in den Naam
van Jezus.
28 En hij was met hen
ingaande en uitgaande te
Jeruzalem;
29 En vrijmoediglijk
sprekende in den Naam
van den Heere Jezus, sprak
hij ook, en handelde tegen
de Griekse Joden; maar deze
trachtten hem te doden.
30 Doch de broeders, dit
verstaande geleidden hem tot
Cesarea, en zonden hem af
naar Tarsen.
31 De Gemeenten dan, door
geheel Judea, en Galilea,
en Samaria, hadden vrede,
en werden gesticht; en
wandelende in de vreze
des Heeren, en de vertroosting
des Heiligen Geestes, werden
vermenigvuldigd.
32 En het geschiedde, als
Petrus alom doortrok, dat hij
ook afkwam tot de heiligen,
die te Lydda woonden.
33 En aldaar vond hij een
zeker mens, met name Eneas,
die acht jaren te bed gelegen
had, welke geraakt was.
34 En Petrus zeide tot hem:
Eneas! Jezus Christus maakt
u gezond; sta op en spreid
uzelven het bed. En hij stond
terstond op.
35 En zij zagen hem allen, die
te Lydda en Sarona woonden,
dewelke zich bekeerden tot den
Heere.
36 En te Joppe was een zekere
discipelin, met name Tabitha,
hetwelk overgezet zijnde, is
gezegd Dorkas. Deze was
vol van goede werken en
aalmoezen, die zij deed.
37 En het geschiedde in die
dagen, dat zij krank werd en
stierf; en als zij haar gewassen
hadden, legden zij haar in de
opperzaal.
38 En alzo Lydda nabij Joppe
was, de discipelen, horende, dat
Petrus aldaar was, zonden twee
mannen tot hem, biddende, dat
hij niet zou vertoeven tot hen
over te komen.
39 En Petrus stond op, en ging
met hen; welken zij, als hij daar
gekomen was, in de opperzaal
leidden. En al de weduwen
stonden bij hem, wenende, en
tonende de rokken en klederen,
die Dorkas gemaakt had, als zij
bij haar was.
40 Maar Petrus, hebbende
hen allen uitgedreven, knielde
neder en bad: en zich kerende
tot het lichaam, zeide hij:
Tabitha, sta op! En zij deed
haar ogen open, en Petrus
gezien hebbende, zat zij over
einde.
41 En hij gaf haar de hand, en
richtte haar op, en de heiligen
en de weduwen geroepen
hebbende, stelde hij haar
levend voor hen.

42 En dit werd bekend door geheel Joppe, en velen geloofden in den Heere.
43 En het geschiedde, dat hij vele dagen te Joppe bleef, bij een zekeren Simon, een lederbereider.

10 En er was een zeker man te Cesarea, met name Cornelius, een hoofdman over honderd, uit de bende, genaamd de Italiaanse;
2 Godzalig en vrezende God, met geheel zijn huis, en doende vele aalmoezen aan het volk, en God geduriglijk biddende.
3 Deze zag in een gezicht klaarlijk, omtrent de negende ure des daags, een engel Gods tot hem inkomen, en tot hem zeggende: Cornelius!
4 En hij, de ogen op hem houdende, en zeer bevreesd geworden zijnde, zeide: Wat is het Heere? En hij zeide tot hem: Uw gebeden en uw aalmoezen zijn tot gedachtenis opgekomen voor God.
5 En nu, zend mannen naar Joppe, en ontbied Simon, die toegenaamd wordt Petrus.
6 Deze ligt te huis bij een Simon, lederbereider, die zijn huis heeft bij de zee; deze zal u zeggen, wat gij doen moet.
7 En als de engel, die tot Cornelius sprak, weggegaan was, riep hij twee van zijn huisknechten, en een godzaligen krijgsknecht van degenen, die gedurig bij hem waren;
8 En als hij hun alles verhaald had, zond hij hen naar Joppe.
9 En des anderen daags, terwijl deze reisden, en nabij de stad kwamen, klom Petrus op het dak, om te bidden, omtrent de zesde ure.
10 En hij werd hongerig, en begeerde te eten. En terwijl zij het bereidden, viel over hem een vertrekking van zinnen.
11 En hij zag den hemel geopend, en een zeker vat tot hem nederdalen, gelijk een groot linnen laken, aan de vier hoeken gebonden, en nedergelaten op de aarde;
12 In hetwelk waren al de viervoetige dieren der aarde, en de wilde, en de kruipende dieren, en de vogelen des hemels.
13 En er geschiedde een stem tot hem: Sta op, Petrus! slacht en eet.
14 Maar Petrus zeide: Geenszins, Heere! want ik heb nooit gegeten iets, dat gemeen of onrein was.
15 En een stem geschiedde wederom ten tweeden male tot hem: Hetgeen God gereinigd heeft, zult gij niet gemeen maken.
16 En dit geschiedde tot drie maal; en het vat werd wederom opgenomen in den hemel.
17 En alzo Petrus in zichzelven twijfelde, wat toch het gezicht mocht zijn, dat hij gezien had, ziet, de mannen, die van Cornelius afgezonden waren, gevraagd hebbende naar het huis van Simon, stonden aan de poort.

18 En iemand geroepen
hebbende, vraagden zij, of
Simon, toegenaamd Petrus,
daar te huis lag.
19 En als Petrus over dat
gezicht dacht, zeide de Geest
tot hem: Zie, drie mannen
zoeken u;
20 Daarom sta op, en ga af, en
reis met hen, niet twijfelende;
want ik heb hen gezonden.
21 En Petrus ging af tot de
mannen die van Cornelius tot
hem gezonden waren, en zeide:
Ziet, ik ben het, dien gij zoekt;
wat is de oorzaak, waarom gij
hier zijt?
22 En zij zeiden: Cornelius,
een hoofdman over honderd,
een rechtvaardig man, en
vrezende God, en die goede
getuigenis heeft van het
ganse volk der Joden, is
door Goddelijke openbaring
vermaand van een heiligen
engel, dat hij u zou ontbieden
te zijnen huize, en dat hij van
u woorden der zaligheid zou
horen.
23 Als hij hen dan ingeroepen
had, ontving hij ze in huis.
Doch des anderen daags ging
Petrus met hen heen, en
sommigen der broederen, die
van Joppe waren, gingen met
hem.
24 En des anderen daags
kwamen zij te Cesarea. En
Cornelius verwachtte hen,
samengeroepen hebbende
die van zijn maagschap en
bijzonderste vrienden.
25 En als het geschiedde,
dat Petrus inkwam, ging
hem Cornelius tegemoet,
en vallende aan zijn voeten,
aanbad hij.
26 Maar Petrus richtte hem
op, zeggende: Sta op, ik ben ook
zelf een mens.
27 En met hem sprekende,
ging hij in, en vond er velen, die
samengekomen waren.
28 En hij zeide tot hen: Gij
weet, hoe het een Joodsen man
ongeoorloofd is, zich te voegen
of te gaan tot een vreemde;
doch God heeft mij getoond,
dat ik geen mens zou gemeen
of onrein heten.
29 Daarom ben ik ook
zonder tegenspreken gekomen,
ontboden zijnde. Zo vraag ik
dan, om wat reden gijlieden
mij hebt ontboden.
30 En Cornelius zeide: Over
vier dagen was ik vastende tot
deze ure toe, en ter negende ure
bad ik in mijn huis.
31 En ziet, een man stond
voor mij, in een blinkend
kleed, en zeide: Cornelius!
uw gebed is verhoord, en
uw aalmoezen zijn voor God
gedacht geworden.
32 Zend dan naar Joppe, en
ontbied Simon, die toegenaamd
wordt Petrus; deze ligt te huis
in het huis van Simon, den
lederbereider, aan de zee,
welke, hier gekomen zijnde,
tot u spreken zal.
33 Zo heb ik dan van stonde
aan tot u gezonden, en gij
hebt welgedaan, dat gij hier
gekomen zijt. Wij zijn dan allen
nu hier tegenwoordig voor
God, om te horen al hetgeen u

van God bevolen is.
34 En Petrus, den mond
opendoende, zeide: Ik verneem
in der waarheid, dat God geen
aannemer des persoons is;
35 Maar in allen volke, die
Hem vreest en gerechtigheid
werkt, is Hem aangenaam.
36 Dit is het woord, dat Hij
gezonden heeft den kinderen
Israels, verkondigende vrede
door Jezus Christus; deze is een
Heere van allen.
37 Gijlieden weet de zaak,
die geschied is door geheel
Judea, beginnende van Galilea,
na den doop, welken Johannes
gepredikt heeft;
38 Belangende Jezus van
Nazareth, hoe Hem God
gezalfd heeft met den Heiligen
Geest en met kracht; Welke
het land doorgegaan is,
goeddoende, en genezende
allen, die van den duivel
overweldigd waren; want God
was met Hem.
39 En wij zijn getuigen van
al hetgeen Hij gedaan heeft,
beide in het Joodse land en te
Jeruzalem; Welken zij gedood
hebben, Hem hangende aan het
hout.
40 Dezen heeft God opgewekt
ten derden dage, en gegeven,
dat Hij openbaar zou worden;
41 Niet al den volke, maar
den getuigen, die van God
te voren verkoren waren, ons
namelijk, die met Hem gegeten
en gedronken hebben, nadat
Hij uit de doden opgestaan
was.
42 En heeft ons geboden
den volke te prediken, en te
betuigen, dat Hij is Degene,
Die van God verordend is tot
een Rechter van levenden en
doden.
43 Dezen geven getuigenis al
de profeten, dat een iegelijk,
die in Hem gelooft, vergeving
der zonden ontvangen zal door
Zijn Naam.
44 Als Petrus nog deze
woorden sprak, viel de Heilige
Geest op allen, die het Woord
hoorden.
45 En de gelovigen, die uit
de besnijdenis waren, zovelen
als met Petrus gekomen waren,
ontzetten zich, dat de gave des
Heiligen Geestes ook op de
heidenen uitgestort werd.
46 Want zij hoorden hen
spreken met vreemde talen,
en God groot maken. Toen
antwoordde Petrus:
47 Kan ook iemand het water
weren, dat dezen niet gedoopt
zouden worden, welke den
Heiligen Geest ontvangen
hebben, gelijk als ook wij?
48 En hij beval, dat zij zouden
gedoopt worden in den Naam
des Heeren. Toen baden zij
hem, dat hij enige dagen bij hen
wilde blijven.

11 De apostelen nu, en de
broeders, die in Judea
waren, hebben gehoord, dat
ook de heidenen het Woord
Gods aangenomen hadden.
2 En toen Petrus opgegaan
was naar Jeruzalem, twistten
tegen hem degenen, die uit de

besnijdenis waren,
3 Zeggende: Gij zijt ingegaan tot mannen, die de voorhuid hebben, en hebt met hen gegeten.
4 Maar Petrus, beginnende, verhaalde het hun vervolgens, zeggende:
5 Ik was in de stad Joppe, biddende en zag in een vertrekking van zinnen een gezicht, namelijk een zeker vat, gelijk een groot linnen laken, nederdalende, bij de vier hoeken nedergelaten uit den hemel, en het kwam tot bij mij;
6 Op welk laken als ik de ogen hield, zo merkte ik, en zag de viervoetige dieren der aarde, en de wilde, en de kruipende dieren, en de vogelen des hemels.
7 En ik hoorde een stem, die tot mij zeide: Sta op, Petrus, slacht en eet.
8 Maar ik zeide: Geenszins, Heere, want nooit is iets, dat gemeen of onrein was, in mijn mond ingegaan.
9 Doch de stem antwoordde mij ten tweeden male uit den hemel: Hetgeen God gereinigd heeft, zult gij niet gemeen maken.
10 En dit geschiedde tot driemaal; en alles werd wederom opgetrokken in den hemel.
11 En ziet, ter zelfder ure stonden er drie mannen voor het huis, daar ik in was, die van Cesarea tot mij afgezonden waren.
12 En de Geest zeide tot mij, dat ik met hen gaan zou, niet twijfelende. En met mij gingen ook deze zes broeders, en wij zijn in des man huis ingegaan.
13 En hij heeft ons verhaald, hoe hij een engel gezien had, die in zijn huis stond, en tot hem zeide: Zend mannen naar Joppe, en ontbied Simon, die toegenaamd is Petrus;
14 Die woorden tot u zal spreken, door welke gij zult zalig worden, en al uw huis.
15 En als ik begon te spreken, viel de Heilige Geest op hen, gelijk ook op ons in het begin.
16 En ik werd gedachtig aan het woord des Heeren, hoe Hij zeide: Johannes doopte wel met water, maar gijlieden zult gedoopt worden met den Heiligen Geest.
17 Indien dan God hun evengelijke gave gegeven heeft, als ook ons, die in de Heere Jezus Christus geloofd hebben, wie was ik toch, die God konde weren?
18 En als zij dit hoorden, waren zij tevreden, en verheerlijkten God, zeggende: Zo heeft dan God ook den heidenen de bekering gegeven ten leven!
19 Degenen nu, die verstrooid waren door de verdrukking, die over Stefanus geschied was, gingen het land door tot Fenicie toe, en Cyprus, en Antiochie, tot niemand het Woord sprekende, dan alleen tot de Joden.

20 En er waren enige
Cyprische en Cyreneische
mannen uit hen, welken te
Antiochie gekomen zijnde,
spraken tot de Grieksen,
verkondigende den Heere
Jezus.
21 En de hand des Heeren was
met hen; en een groot getal
geloofde, en bekeerde zich tot
den Heere.
22 En het gerucht van
hen kwam tot de oren der
Gemeente, die te Jeruzalem
was; en zij zonden Barnabas
uit, dat hij het land doorging
tot Antiochie toe.
23 Dewelke, daar gekomen
zijnde, en de genade Gods
ziende, werd verblijd, en
vermaande hen allen, dat zij
met een voornemen des harten
bij den Heere zouden blijven.
24 Want hij was een goed
man, en vol des Heiligen
Geestes en des geloofs; en er
werd een grote schare den
Heere toegevoegd.
25 En Barnabas ging uit naar
Tarsen, om Saulus te zoeken;
en als hij hem gevonden had,
bracht hij hem te Antiochie.
26 En het is geschied, dat
zij een geheel jaar samen
vergaderden in de Gemeente,
en een grote schare leerden;
en dat de discipelen eerst te
Antiochie Christenen genaamd
werden.
27 En in dezelfde dagen
kwamen enige profeten af van
Jeruzalem te Antiochie.
28 En een uit hen, met name
Agabus, stond op, en gaf te
kennen door den Geest, dat
er een grote hongersnood zou
wezen over de gehele wereld;
dewelke ook gekomen is onder
den keizer Claudius.
29 En naardat een iegelijk der
discipelen vermocht, besloot
elk van hen iets te zenden ten
dienste der broederen, die in
Judea woonden.
30 Hetwelk zij ook deden, en
zonden het tot de ouderlingen,
door de hand van Barnabas en
Saulus.

12 En omtrent denzelfden
tijd sloeg de koning
Herodes de handen aan
sommigen van de Gemeente,
om die kwalijk te handelen.
2 En hij doodde Jakobus, den
broeder van Johannes, met het
zwaard.
3 En toen hij zag, dat het den
Joden behagelijk was, voer hij
voort, om ook Petrus te vangen
(en het waren de dagen der
ongehevelde broden);
4 Denwelken ook gegrepen
hebbende, hij in de gevangenis
zette, en gaf hem over aan
vier wachten, elk van vier
krijgsknechten, om hem te
bewaren, willende na het paas
feest hem voorbrengen voor
het volk.
5 Petrus dan werd in de
gevangenis bewaard; maar
van de Gemeente werd een
gedurig gebed tot God voor
hem gedaan.
6 Toen hem nu Herodes
zou voorbrengen, sliep Petrus
dienzelfden nacht tussen twee
krijgsknechten, gebonden met

twee ketenen; en de wachters
voor de deur bewaarden den
gevangenis.
7 En ziet, een engel des
Heeren stond daar, en een
licht scheen in de woning, en
slaande de zijde van Petrus,
wekte hij hem op, zeggende:
Sta haastelijk op. En zijn
ketenen vielen af van de
handen.
8 En de engel zeide tot
hem: Omgord u, en bind uw
schoenzolen aan. En hij deed
alzo. En hij zeide tot hem:
Werp uw mantel om, en volg
mij.
9 En uitgaande volgde hij
hem, en wist niet, dat het
waarachtig was, hetgeen door
den engel geschiedde, maar hij
meende, dat hij een gezicht zag.
10 En als zij door de eerste
en tweede wacht gegaan
waren, kwamen zij aan de
ijzeren poort, die naar de stad
leidt; dewelke van zelve hun
geopend werd. En uitgegaan
zijnde, gingen zij een straat
voort, en terstond scheidde de
engel van hem.
11 En Petrus, tot zichzelven
gekomen zijnde, zeide: Nu weet
ik waarachtiglijk dat de Heere
Zijn engel uitgezonden heeft,
en mij verlost heeft uit de
hand van Herodes, en uit al de
verwachting van het volk der
Joden.
12 En als hij alles overlegd
had, ging hij naar het huis
van Maria, de moeder van
Johannes, die toegenaamd
was Markus, alwaar velen
samenvergaderd en biddende
waren.
13 En als Petrus aan de deur
van de voorpoort klopte, kwam
een dienstmaagd voor om te
luisteren, met name Rhode.
14 En zij de stem van
Petrus bekennende, deed van
blijdschap de voorpoort niet
open, maar liep naar binnen en
boodschapte, dat Petrus voor
aan de voorpoort stond.
15 En zij zeiden tot haar: Gij
raast. Doch zij bleef er sterk bij,
dat het alzo was. En zij zeiden:
Het is zijn engel.
16 Maar Petrus bleef
kloppende: en als zij
opengedaan hadden, zagen zij
hem, en ontzetten zich.
17 En als hij hen met de
hand gewenkt had, dat zij
zwijgen zouden, verhaalde hij
hun, hoe hem de Heere uit
de gevangenis uitgeleid had,
en zeide: Boodschapt dit aan
Jakobus en de broederen. En hij
uitgegaan zijnde, reisde naar
een andere plaats.
18 En als het dag was
geworden, was er geen
kleine beroerte onder de
krijgsknechten, wat toch aan
Petrus mocht geschied zijn.
19 En als Herodes hem
gezocht had, en niet vond,
en de wachters rechtelijk
ondervraagd had, gebood
hij, dat zij weggeleid zouden
worden. En hij vertrok van
Judea naar Cesarea, en hield
zich aldaar.
20 En Herodes had in den zin
tegen de Tyriers en Sidoniers

te krijgen; maar zij kwamen
eendrachtelijk tot hem, en
Blastus, die des konings
kamerling was, overreed
hebbende, begeerden vrede,
omdat hun land gespijzigd
werd van des konings land.
21 En op een gezetten dag,
Herodes, een koninklijk kleed
aangedaan hebbende, en
op den rechterstoel gezeten
zijnde, deed een rede tot hen.
22 En het volk riep hem toe:
Een stem Gods, en niet eens
mensen!
23 En van stonde aan sloeg
hem een engel des Heeren,
daarom dat hij Gode de eer niet
gaf; en hij werd van de wormen
gegeten, en gaf den geest.
24 En het Woord Gods wies,
en vermenigvuldigde.
25 Barnabas nu en Saulus
keerden wederom van
Jeruzalem, als zij den
dienst volbracht hadden,
medegenomen hebbende ook
Johannes, die toegenaamd
werd Markus.

13 En er waren te
Antiochie, in de
Gemeente, die daar was,
enige profeten en leraars,
namelijk Barnabas, en Simeon,
genaamd Niger, en Lucius
van Cyrene, en Manahen, die
met Herodes den viervorst
opgevoed was, en Saulus.
2 En als zij den Heere
dienden, en vastten, zeide de
Heilige Geest: Zondert Mij
af beiden Barnabas en Saulus
tot het werk, waartoe Ik hen
geroepen heb.
3 Toen vastten en baden zij,
en hun de handen opgelegd
hebbende, lieten zij hen gaan.
4 Dezen dan, uitgezonden
zijnde van den Heiligen Geest,
kwamen af tot Seleucie, en
van daar scheepten zij af naar
Cyprus.
5 En gekomen zijnde te
Salamis, verkondigden zij het
woord Gods in de synagogen
der Joden; en zij hadden ook
Johannes tot een dienaar.
6 En als zij het eiland
doorgegaan waren tot Pafos
toe, vonden zij een zekeren
tovenaar, een valse profeet,
een Jood, wiens naam was
Bar-Jezus;
7 Welke was bij den
stadhouder Sergius Paulus,
een verstandigen man. Deze,
Barnabas en Saulus tot zich
geroepen hebbende, zocht zeer
het Woord Gods te horen.
8 Maar Elymas, de tovenaar
(want alzo wordt zijn naam
overgezet), wederstond hen,
zoekende den stadhouder van
het geloof af te keren.
9 Doch Saulus (die ook Paulus
genaamd is), vervuld met den
Heiligen Geest, en de ogen op
hem houdende, zeide:
10 O gij kind des duivels,
vol van alle bedrog, en van
alle arglistigheid, vijand van
alle gerechtigheid, zult gij
niet ophouden te verkeren de
rechte wegen des Heeren?
11 En nu zie, de hand des
Heeren is tegen u, en gij zult
blind zijn, en de zon niet zien
voor een tijd. En van stonde

aan viel op hem donkerheid en
duisternis: en rondom gaande,
zocht hij, die hem met de hand
mochten leiden.
12 Als de stadhouder zag,
hetgeen geschied was, toen
geloofde hij, verslagen zijnde
over de leer des Heeren.
13 En Paulus, en die met hem
waren, van Pafos afgevaren
zijnde, kwamen te Perge,
een stad in Pamfylie. Maar
Johannes, van hen scheidende,
keerde weder naar Jeruzalem.
14 En zij, van Perge het
land doorgaande, kwamen
te Antiochie, een stad in
Pisidie; en gegaan zijnde in
de synagoge op den dag des
sabbats, zaten zij neder.
15 En na het lezen der wet
en der profeten, zonden
de oversten der synagogen
tot hen, zeggende: Mannen
broeders, indien er enig woord
van vertroosting tot het volk
in u is, zo spreekt.
16 En Paulus stond op, en
wenkte met de hand, en zeide:
Gij Israelietische mannen, en
gij, die God vreest, hoort toe.
17 De God van dit
volk Israel heeft onze
vaderen uitverkoren, en
het volk verhoogd, als zij
vreemdelingen waren in het
land Egypte, en heeft hen met
een hogen arm daaruit geleid.
18 En heeft omtrent den tijd
van veertig jaren hun zeden
verdragen in de woestijn.
19 En zeven volken uitgeroeid
hebbende in het land Kanaan,
heeft Hij hun door het lot het
land derzelve uitgedeeld.
20 En daarna omtrent
vierhonderd en vijftig jaren,
gaf Hij hun rechters, tot op
Samuel, den profeet.
21 En van toen aan begeerden
zij een koning; en God gaf
hun Saul, den zoon van Kis,
een man uit den stam van
Benjamin, veertig jaren.
22 En dezen afgezet
hebbende, verwekte Hij
hun David tot een koning;
denwelken Hij ook getuigenis
gaf, en zeide: Ik heb gevonden
David, den zoon van Jesse; een
man naar Mijn hart, die al Mijn
wil zal doen.
23 Van het zaad dezes heeft
God Israel, naar de belofte,
verwekt den Zaligmaker Jezus;
24 Als Johannes eerst al
den volke Israels voor Zijn
aankomst, gepredikt had den
doop der bekering.
25 Doch als Johannes den
loop vervulde, zeide hij: Wien
meent gijlieden, dat ik ben?
Ik ben de Christus niet; maar
ziet, Hij komt na mij, Wien ik
niet waardig ben de schoenen
Zijner voeten te ontbinden.
26 Mannen broeders,
kinderen van het geslacht
Abrahams, en die onder u
God vrezen, tot u is het woord
dezer zaligheid gezonden.
27 Want die te Jeruzalem
wonen, en hun oversten,
Dezen niet kennende, hebben
ook de stemmen der profeten,
die op elken sabbat dag gelezen
worden, Hem veroordelende,
vervuld;

28 En geen oorzaak des doods
vindende, hebben zij van
Pilatus begeerd, dat Hij zou
gedood worden.
29 En als zij alles volbracht
hadden, wat van Hem
geschreven was, namen zij
Hem af van het hout, en legden
Hem in het graf.
30 Maar God heeft Hem uit de
doden opgewekt;
31 Welke gezien is geweest,
vele dagen lang, van degenen,
die met Hem opgekomen
waren van Galilea tot
Jeruzalem, die Zijn getuigen
zijn bij het volk.
32 En wij verkondigen u de
belofte, die tot de vaderen
geschied is, dat namelijk God
dezelve vervuld heeft aan ons,
hun kinderen, als Hij Jezus
verwekt heeft.
33 Gelijk ook in den tweeden
psalm geschreven staat: Gij zijt
Mijn Zoon, heden heb Ik U
gegenereerd.
34 En dat Hij Hem uit de
doden heeft opgewekt, alzo
dat Hij niet meer zal tot
verderving keren, heeft Hij
aldus gezegd: Ik zal ulieden de
weldadigheden Davids geven,
die getrouw zijn;
35 Waarom hij ook in een
anderen psalm zegt: Gij zult
Uw Heilige niet over geven, om
verderving te zien.
36 Want David, als hij in zijn
tijd den raad Gods gediend
had, is ontslapen, en is bij zijn
vaderen gelegd; en heeft wel
verderving gezien;
37 Maar Hij, Dien God
opgewekt heeft, heeft geen
verderving gezien.
38 Zo zij u dan bekend,
mannen broeders, dat door
Dezen u vergeving der zonden
verkondigd wordt;
39 En dat van alles, waarvan
gij niet kondet gerechtvaardigd
worden door de wet van
Mozes, door Dezen een iegelijk,
die gelooft, gerechtvaardigd
wordt.
40 Ziet dan toe, dat over
ulieden niet kome, hetgeen
gezegd is in de profeten:
41 Ziet, gij verachters, en
verwondert u, en verdwijnt;
want Ik werk een werk in uw
dagen, een werk, hetwelk gij
niet zult geloven, zo het u
iemand verhaalt.
42 En als de Joden uitgegaan
waren uit de synagoge, baden
de heidenen, dat tegen den
naasten sabbat hun dezelfde
woorden zouden gesproken
worden.
43 En als de synagoge
gescheiden was, volgden
velen van de Joden en van de
godsdienstige Jodengenoten
Paulus en Barnabas; welke
tot hen spraken, en hen
vermaanden te blijven bij de
genade Gods.
44 En op den volgenden
sabbat kwam bijna de gehele
stad samen, om het Woord
Gods te horen.
45 Doch de Joden, de scharen
ziende, werden met nijdigheid
vervuld, en wederspraken,
hetgeen van Paulus gezegd

werd, wedersprekende en
lasterende.
46 Maar Paulus en Barnabas,
vrijmoedigheid gebruikende,
zeiden: Het was nodig, dat
eerst tot u het Woord Gods
gesproken zou worden; doch
nademaal gij hetzelve verstoot,
en uzelven des eeuwigen
levens niet waardig oordeelt,
ziet, wij keren ons tot de
heidenen.
47 Want alzo heeft ons de
Heere geboden, zeggende: Ik
heb u gesteld tot een licht
der heidenen, opdat gij zoudt
zijn tot zaligheid, tot aan het
uiterste der aarde.
48 Als nu de heidenen dit
hoorden, verblijdden zij zich,
en prezen het Woord des
Heeren; en er geloofden
zovelen, als er geordineerd
waren tot het eeuwige leven.
49 En het Woord des Heeren
werd door het gehele land
uitgebreid.
50 Maar de Joden maakten
op de godsdienstige en eerlijke
vrouwen, en de voornaamsten
van de stad, en verwekten
vervolging tegen Paulus en
Barnabas, en wierpen ze uit
hun landpalen.
51 Doch zij schudden het
stof van hun voeten af
tegen dezelve, en kwamen te
Ikonium.
52 En de discipelen werden
vervuld met blijdschap en met
den Heiligen Geest.

14 En het geschiedde te
Ikonium, dat zij te
zamen gingen in de synagoge
der Joden, en alzo spraken, dat
een grote menigte, beiden van
Joden en Grieken, geloofde.
2 Maar de Joden, die
ongehoorzaam waren,
verwekten en verbitterden
de zielen der heidenen tegen
de broeders.
3 Zij verkeerden dan aldaar
een langen tijd, vrijmoediglijk
sprekende in den Heere,
Die getuigenis gaf aan het
Woord Zijner genade, en gaf,
dat tekenen en wonderen
geschiedden door hun handen.
4 En de menigte der stad werd
verdeeld, en sommigen waren
met de Joden, en sommigen
met de apostelen.
5 En als er een oploop
geschiedde, beiden van
heidenen en van Joden,
met hun oversten, om hun
smaadheid aan te doen, en hen
te stenigen,
6 Zijn zij, alles overlegd
hebbende, gevlucht naar de
steden van Lykaonie, namelijk
Lystre en Derbe, en het
omliggende land;
7 En verkondigden aldaar het
Evangelie.
8 En een zeker man, te Lystre,
zat onmachtig aan de voeten,
kreupel zijnde van zijner
moeders lijf, die nooit had
gewandeld.
9 Deze hoorde Paulus
spreken; welke de ogen op
hem houdende, en ziende, dat
hij geloof had om gezond te
worden,

10 Zeide met grote stem: Sta
recht op uw voeten! En hij
sprong op en wandelde.
11 En de scharen, ziende,
hetgeen Paulus gedaan had,
verhieven hun stemmen, en
zeiden in het Lycaonisch:
De goden zijn den mensen
gelijk geworden, en tot ons
nedergekomen.
12 En zij noemden Barnabas
Jupiter, en Paulus Mercurius,
omdat hij het woord voerde.
13 En de priester van Jupiter,
die voor hun stad was, als
hij ossen en kransen aan de
voorpoorten gebracht had,
wilde hij offeren met de
scharen.
14 Maar de apostelen,
Barnabas en Paulus, dat
horende, scheurden hun
klederen, en sprongen onder
de schare, roepende,
15 En zeggende: Mannen,
waarom doet gij deze dingen?
Wij zijn ook mensen van
gelijke bewegingen als gij, en
verkondigen ulieden, dat gij u
zoudt van deze ijdele dingen
bekeren tot den levenden God,
Die gemaakt heeft den hemel,
en de aarde, en de zee, en al
hetgeen in dezelve is;
16 Welke in de verledene
tijden al de heidenen heeft
laten wandelen in hun wegen;
17 Hoewel Hij nochtans
Zichzelven niet onbetuigd
gelaten heeft, goed doende
van den hemel, ons regen en
vruchtbare tijden gevende,
vervullende onze harten met
spijs en vrolijkheid.
18 En dit zeggende,
wederhielden zij nauwelijks
de scharen, dat zij hun niet
offerden.
19 Maar daarover kwamen
Joden van Antiochie en
Ikonium, en overreedden de
scharen, en stenigden Paulus,
en sleepten hem buiten de stad,
menende, dat hij dood was.
20 Doch als hem de discipelen
omringd hadden, stond hij op,
en kwam in de stad; en des
anderen daags ging hij met
Barnabas uit naar Derbe.
21 En als zij derzelve stad het
Evangelie verkondigd en vele
discipelen gemaakt hadden,
keerden zij weder naar Lystre,
en Ikonium, en Antiochie;
22 Versterkende de zielen der
discipelen, en vermanende,
dat zij zouden blijven in het
geloof, en dat wij door vele
verdrukkingen moeten ingaan
in het Koninkrijk Gods.
23 En als zij in elke Gemeente,
met opsteken der handen,
ouderlingen verkoren hadden,
gebeden hebbende met vasten,
bevalen zij hen den Heere, in
Welken zij geloofd hadden.
24 En Pisidie doorgereisd
hebbende, kwamen zij in
Pamfylie.
25 En als zij te Perge het
Woord gesproken hadden,
kwamen zij af naar Attalie.
26 En van daar scheepten zij
af naar Antiochie, van waar
zij der genade Gods bevolen
waren geweest tot het werk,
dat zij volbracht hadden.

27 En daar gekomen zijnde, en de Gemeente vergaderd hebbende, verhaalden zij, wat grote dingen God met hen gedaan had, en dat Hij den heidenen de deur des geloofs geopend had.
28 En zij verkeerden aldaar geen kleinen tijd met de discipelen.

15 En sommigen, die afgekomen waren van Judea, leerden de broederen, zeggende: Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes, zo kunt gij niet zalig worden.
2 Als er dan geen kleine wederstand en twisting geschiedde bij Paulus en Barnabas tegen hen, zo hebben zij geordineerd, dat Paulus en Barnabas, en enige anderen uit hen, zouden opgaan tot de apostelen en ouderlingen naar Jeruzalem, over deze vraag.
3 Zij dan, van de Gemeente uitgeleid zijnde, reisden door Fenicie en Samarie, verhalende de bekering der heidenen; en deden al den broederen grote blijdschap aan.
4 En te Jeruzalem gekomen zijnde, werden zij ontvangen van de Gemeente, en de apostelen, en de ouderlingen; en zij verkondigden, wat grote dingen God met hen gedaan had.
5 Maar, zeiden zij, er zijn sommigen opgestaan van die van de sekte der Farizeen, die gelovig zijn geworden, zeggende, dat men hen moet besnijden, en gebieden de wet van Mozes te onderhouden.
6 En de apostelen en de ouderlingen vergaderden te zamen, om op deze zaak te letten.
7 En als daarover grote twisting geschiedde, stond Petrus op en zeide tot hen: Mannen broeders, gij weet, dat God van over langen tijd onder ons mij verkoren heeft, dat de heidenen door mijn mond het woord des Evangelies zouden horen, en geloven.
8 En God, de Kenner der harten, heeft hun getuigenis gegeven, hun gevende den Heiligen Geest, gelijk als ook ons;
9 En heeft geen onderscheid gemaakt tussen ons en hen, gereinigd hebbende hun harten door het geloof.
10 Nu dan, wat verzoekt gij God, om een juk op den hals der discipelen te leggen, hetwelk noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?
11 Maar wij geloven, door de genade van den Heere Jezus Christus, zalig te worden, op zulke wijze als ook zij.
12 En al de menigte zweeg stil, en zij hoorden Barnabas en Paulus verhalen, wat grote tekenen en wonderen God door hen onder de heidenen gedaan had.
13 En nadat deze zwegen, antwoordde Jakobus, zeggende: Mannen broeders,

hoort mij.
14 Simeon heeft verhaald hoe
God eerst de heidenen heeft
bezocht, om uit hen een volk
aan te nemen door Zijn Naam.
15 En hiermede stemmen
overeen de woorden der
profeten, gelijk geschreven is:
16 Na dezen zal Ik
wederkeren, en weder
opbouwen de tabernakel
van David, die vervallen is, en
hetgeen daarvan verbroken
is, weder opbouwen, en Ik zal
denzelven weder oprichten.
17 Opdat de overblijvende
mensen den Heere zoeken, en
al de heidenen, over welken
Mijn Naam aangeroepen is,
spreekt de Heere, Die dit alles
doet.
18 Gode zijn al Zijn werken
van eeuwigheid bekend.
19 Daarom oordeel ik, dat
men degenen, die uit de
heidenen zich tot God bekeren,
niet beroere;
20 Maar hun zal aanschrijven,
dat zij zich onthouden van de
dingen, die door de afgoden
besmet zijn, en van hoererij, en
van het verstikte, en van bloed.
21 Want Mozes heeft er van
oude tijden in elke stad, die
hem prediken, en hij wordt op
elken sabbat in de synagogen
gelezen.
22 Toen heeft het den
apostelen en den ouderlingen,
met de gehele Gemeente,
goed gedacht, enige mannen
uit zich te verkiezen, en met
Paulus en Barnabas te zenden
naar Antiochie: namelijk
Judas, die toegenaamd wordt
Barsabas, en Silas, mannen, die
voorgangers waren onder de
broeders.
23 En zij schreven door
hen dit navolgende: De
apostelen, en de ouderlingen,
en de broeders wensen den
broederen uit de heidenen,
die in Antiochie, en Syrie, en
Cilicie zijn, zaligheid.
24 Nademaal wij gehoord
hebben, dat sommigen, die
van ons uitgegaan zijn, u met
woorden ontroerd hebben
en uw zielen wankelende
gemaakt, zeggende, dat gij
moet besneden worden, en de
wet onderhouden; welken wij
dat niet bevolen hadden;
25 Zo heeft het ons
eendrachtelijk te zamen
zijnde, goed gedacht, enige
mannen te verkiezen, en tot u
te zenden, met onze geliefden,
Barnabas en Paulus.
26 Mensen, die hun zielen
overgegeven hebben voor den
Naam van onzen Heere Jezus
Christus.
27 Wij hebben dan Judas en
Silas gezonden, die ook met
den mond hetzelfde zullen
verkondigen.
28 Want het heeft den
Heiligen Geest en ons
goed gedacht, ulieden geen
meerderen last op te leggen
dan deze noodzakelijke dingen:
29 Namelijk, dat gij u
onthoudt van hetgeen den
afgoden geofferd is, en van
bloed, en van het verstikte,
en van hoererij; van welke

dingen, indien gij uzelven wacht, zo zult gij weldoen. Vaart wel.

30 Dezen dan, hun afscheid ontvangen hebbende, kwamen te Antiochie; en de menigte vergaderd hebbende, gaven zij den brief over.

31 En zij, dien gelezen hebbende, verblijdden zich over de vertroosting.

32 Judas nu en Silas, die ook zelven profeten waren, vermaanden de broeders met vele woorden, en versterkten hen.

33 En als zij daar een tijd lang vertoefd hadden, lieten hen de broeders wederom gaan met vrede, tot de apostelen.

34 Maar het dacht Silas goed aldaar te blijven.

35 En Paulus en Barnabas onthielden zich te Antiochie, lerende en verkondigende met nog vele anderen, het Woord des Heeren.

36 En na enige dagen zeide Paulus tot Barnabas: Laat ons nu wederkeren, en bezoeken onze broeders in elke stad, in welke wij het Woord des Heeren verkondigd hebben, hoe zij het hebben.

37 En Barnabas ried, dat zij Johannes, die toegenaamd is Markus, zouden medenemen.

38 Maar Paulus achtte billijk, dat men dien niet zoude medenemen, die van Pamfylie af van hen was afgeweken, en met hen niet was gegaan tot het werk.

39 Er ontstond dan een verbittering, alzo dat zij van elkander gescheiden zijn, en dat Barnabas Markus medenam, en naar Cyprus afscheepte;

40 Maar Paulus verkoos Silas, en reisde heen, der genade Gods van de broederen bevolen zijnde.

41 En hij doorreisde Syrie en Cilicie, versterkende de Gemeenten.

16 En hij kwam te Derbe en Lystre. En ziet, aldaar was een zeker discipel, met name Timotheus, zoon van een gelovige Joodse vrouw, maar van een Grieksen vader;

2 Welken goeden getuigenis gegeven werd van de broederen te Lystre en Ikonium.

3 Deze wilde Paulus, dat met hem zou reizen; en hij nam en besneed hem, om der Joden wil, die in die plaatsen waren; want zij kenden allen zijn vader, dat hij een Griek was.

4 En alzo zij de steden doorreisden, gaven zij hun de verordeningen over, die van de apostelen en de ouderlingen te Jeruzalem goed gevonden waren, om die te onderhouden.

5 De Gemeenten dan werden bevestigd in het geloof, en werden dagelijks overvloediger in getal.

6 En als zij Frygie, en het land van Galatie doorgereisd hadden, werden zij van den Heiligen Geest verhinderd het Woord in Azie te spreken.

7 En aan Mysie gekomen zijnde, poogden zij naar Bithynie te reizen; en de Geest liet het hun niet toe.
8 En zij, Mysie voorbij gereisd zijnde, kwamen af tot Troas.
9 En van Paulus werd in den nacht een gezicht gezien: er was een Macedonisch man staande, die hem bad en zeide: Kom over in Macedonie, en help ons.
10 Als hij nu dit gezicht gezien had, zo zochten wij terstond naar Macedonie te reizen, besluitende daaruit, dat ons de Heere geroepen had, om denzelven het Evangelie te verkondigen.
11 Van Troas dan afgevaren zijnde, liepen wij recht naar Samothrace, en den volgende dag naar Neapolis.
12 En van daar naar Filippi, welke is de eerste stad van dit deel van Macedonie, een kolonie. En wij onthielden ons in die stad ettelijke dagen.
13 En op den dag des sabbats gingen wij buiten de stad aan de rivier, waar het gebed placht te geschieden; en nedergezeten zijnde, spraken wij tot de vrouwen, die samengekomen waren.
14 En een zekere vrouw, met name Lydia, een purperverkoopster, van de stad Thyatira, die God diende, hoorde ons; welker hart de Heere heeft geopend, dat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd.
15 En als zij gedoopt was, en haar huis, bad zij ons, zeggende: Indien gij hebt geoordeeld, dat ik den Heere getrouw ben, zo komt in mijn huis, en blijft er. En zij dwong ons.
16 En het geschiedde, als wij tot het gebed heengingen, dat een zekere dienstmaagd, hebbende een waarzeggenden geest, ons ontmoette, welke haar heren groot gewin toebracht met waarzeggen.
17 Dezelve volgde Paulus en ons achterna, en riep, zeggende: Deze mensen zijn dienstknechten Gods des Allerhoogsten, die ons den weg der zaligheid verkondigen.
18 En dit deed zij vele dagen lang. Maar Paulus, daarover ontevreden zijnde, keerde zich om, en zeide tot den geest: Ik gebied u in den Naam van Jezus Christus, dat gij van haar uitgaat. En hij ging uit ter zelfder ure.
19 Als nu de heren van dezelve zagen, dat de hoop huns gewins weg was, grepen zij Paulus en Silas, en trokken hen naar de markt voor de oversten.
20 En als zij hen tot de hoofdmannen gebracht hadden, zeiden zij: Deze mensen beroeren onze stad, daar zij Joden zijn.
21 En zij verkondigen zeden, die ons niet geoorloofd zijn aan te nemen noch te doen, alzo wij Romeinen zijn.

22 En de schare stond
gezamenlijk tegen hen op;
en de hoofdmannen, hun
de klederen afgescheurd
hebbende, bevalen hen te
geselen.
23 En als zij hun vele slagen
gegeven hadden, wierpen
zij hen in de gevangenis, en
geboden den stokbewaarder,
dat hij hen zekerlijk bewaren
zou.
24 Dewelke, zulk een gebod
ontvangen hebbende, wierp
hen in den binnensten kerker,
en verzekerde hun voeten in
de stok.
25 En omtrent den
middernacht baden Paulus
en Silas, en zongen Gode
lofzangen en de gevangenen
hoorden naar hen.
26 En er geschiedde snellijk
een grote aardbeving, alzo dat
de fundamenten des kerkers
bewogen werden; en terstond
werden al de deuren geopend,
en de banden van allen werden
los.
27 En de stokbewaarder,
wakker geworden zijnde,
en ziende de deuren der
gevangenis geopend, trok een
zwaard, en zou zichzelven
omgebracht hebben, menende,
dat de gevangenen ontvloden
waren.
28 Maar Paulus riep met grote
stem, zeggende: Doe uzelven
geen kwaad; want wij zijn allen
hier.
29 En als hij licht geeist had,
sprong hij in, en werd zeer
bevende, en viel voor Paulus en
Silas neder aan de voeten;
30 En hen buiten gebracht
hebbende, zeide hij: Lieve
heren, wat moet ik doen, opdat
ik zalig worde?
31 En zij zeiden: Geloof in den
Heere Jezus Christus, en gij
zult zalig worden, gij en uw
huis.
32 En zij spraken tot hem het
woord des Heeren, en tot allen,
die in zijn huis waren.
33 En hij nam hen tot zich
in dezelve ure des nachts, en
wies hen van de striemen; en
hij werd terstond gedoopt, en al
de zijnen.
34 En hij bracht hen in zijn
huis, en zette hun de tafel voor,
en verheugde zich, dat hij met
al zijn huis aan God gelovig
geworden was.
35 En als het dag geworden
was, zonden de hoofdmannen
de stadsdienaars, zeggende:
Laat die mensen los.
36 En de stokbewaarder
boodschapte deze woorden
aan Paulus, zeggende: De
hoofdmannen hebben
gezonden, dat gij zoudt
losgelaten worden; gaat dan
nu uit, en reist heen in vrede.
37 Maar Paulus zeide tot hen:
Zij hebben ons, die Romeinen
zijn, onveroordeeld in het
openbaar gegeseld, en in de
gevangenis geworpen, en
werpen zij ons nu heimelijk
daaruit? Niet alzo; maar dat
zij zelven komen, en ons
uitleiden.
38 En de stadsdienaars
boodschapten deze woorden

wederom den hoofdmannen; en zij werden bevreesd, horende, dat zij Romeinen waren.
39 En zij, komende, baden hen, en als zij hen uitgeleid hadden, begeerden zij, dat zij uit de stad gaan zouden.
40 En uitgegaan zijnde uit de gevangenis, gingen zij in tot Lydia; en de broeders gezien hebbende, vertroostten zij dezelve, en gingen uit de stad.

17 En door Amfipolis en Apollonia hun weg genomen hebbende, kwamen zij te Thessalonica, alwaar een synagoge der Joden was.
2 En Paulus, gelijk hij gewoon was, ging tot hen in, en drie sabbatten lang handelde hij met hen uit de Schriften,
3 Dezelve openende, en voor ogen stellende, dat de Christus moest lijden en opstaan uit de doden, en dat deze Jezus is de Christus, Dien ik, zeide hij, ulieden verkondige.
4 En sommigen uit hen geloofden, en werden Paulus en Silas toegevoegd, en van de godsdienstige Grieken een grote menigte, en van de voornaamste vrouwen niet weinige.
5 Maar de Joden, die ongehoorzaam waren, dit benijdende, namen tot zich enige boze mannen uit de marktboeven, en maakten, dat het volk te hoop liep, en beroerden de stad; en op het huis van Jason aanvallende, zochten zij hen tot het volk te brengen.
6 En als zij hen niet vonden, trokken zij Jason en enige broeders voor de oversten der stad, roepende: Dezen, die de wereld in roer hebben gesteld, zijn ook hier gekomen;
7 Welke Jason in zijn huis genomen heeft; en alle dezen doen tegen de geboden des keizers, zeggende, dat er een andere Koning is, namelijk Jezus.
8 En zij beroerden de schare, en de oversten der stad, die dit hoorden.
9 Doch als zij van Jason en de anderen vergenoeging ontvangen hadden, lieten zij hen gaan.
10 En de broeders zonden terstond des nachts Paulus en Silas weg naar Berea; welke, daar gekomen zijnde, gingen heen naar de synagoge der Joden;
11 En dezen waren edeler, dan die te Thessalonica waren, als die het woord ontvingen met alle toegenegenheid, onderzoekende dagelijks de Schriften, of deze dingen alzo waren.
12 Velen dan uit hen geloofden, en van de Griekse eerlijke vrouwen en van de mannen niet weinige.
13 Maar als de Joden van Thessalonica verstonden, dat het Woord Gods ook te Berea van Paulus verkondigd werd, kwamen zij ook daar en bewogen de scharen.

14 Doch de broeders zonden
toen van stonde aan Paulus
weg, dat hij ging als naar de
zee; maar Silas en Timotheus
bleven aldaar.
15 En die Paulus geleidden,
brachten hem tot Athene
toe; en als zij bevel gekregen
hadden aan Silas en Timotheus,
dat zij op het spoedigste
tot hem zouden komen,
vertrokken zij.
16 En terwijl Paulus hen te
Athene verwachtte, werd zijn
geest in hem ontstoken, ziende,
dat de stad zo zeer afgodisch
was.
17 Hij handelde dan in de
synagoge met de Joden, en
met degenen, die godsdienstig
waren, en op de markt alle
dagen met degenen, die hem
voorkwamen.
18 En sommigen van de
Epikureische en Stoische
wijsgeren streden met hem;
en sommigen zeiden: Wat wil
toch deze klapper zeggen?
Maar anderen zeiden: Hij
schijnt een verkondiger te zijn
van vreemde goden; omdat hij
hun Jezus en de opstanding
verkondigde.
19 En zij namen hem,
en brachten hem op de
plaats, genaamd Areopagus,
zeggende: Kunnen wij niet
weten, welke deze nieuwe leer
zij, daar gij van spreekt?
20 Want gij brengt enige
vreemde dingen voor onze
oren; wij willen dan weten,
wat toch dit zijn wil.
21 (Die van Athene nu allen,
en de vreemdelingen, die zich
daar onthielden, besteedden
hun tijd tot niets anders dan
om wat nieuws te zeggen en te
horen.)
22 En Paulus, staande in
het midden van de plaats,
genaamd Areopagus, zeide:
Gij mannen van Athene! ik
bemerke, dat gij alleszins gelijk
als godsdienstiger zijt.
23 Want de stad doorgaande,
en aanschouwende uw
heiligdommen, heb ik ook
een altaar gevonden, op
hetwelk een opschrift stond:
DEN ONBEKENDEN God.
Dezen dan, Dien gij niet
kennende dient, verkondig ik
ulieden.
24 De God, Die de wereld
gemaakt heeft en alles wat
daarin is; Deze, zijnde een
Heere des hemels en der aarde,
woont niet in tempelen met
handen gemaakt;
25 En wordt ook van
mensenhanden niet gediend,
als iets behoevende, alzo Hij
Zelf allen het leven en den
adem, en alle dingen geeft;
26 En heeft uit een bloede
het ganse geslacht der
mensen gemaakt, om op
den gehelen aardbodem te
wonen, bescheiden hebbende
de tijden te voren geordineerd,
en de bepalingen van hun
woning.
27 Opdat zij den Heere
zouden zoeken, of zij Hem
immers tasten en vinden
mochten; hoewel Hij niet verre

is van een iegelijk van ons.
28 Want in Hem leven wij, en
bewegen ons, en zijn wij; gelijk
ook enigen van uw poeten
gezegd hebben: Want wij zijn
ook Zijn geslacht.
29 Wij dan, zijnde Gods
geslacht, moeten niet menen,
dat de Godheid goud, of zilver,
of steen gelijk zij, welke door
mensenkunst en bedenking
gesneden zijn.
30 God dan, de tijden der
onwetendheid overzien
hebbende, verkondigt nu allen
mensen alom, dat zij zich
bekeren.
31 Daarom dat Hij een
dag gesteld heeft, op
welken Hij den aardbodem
rechtvaardiglijk zal oordelen,
door een Man, Dien Hij daartoe
geordineerd heeft, verzekering
daarvan doende aan allen,
dewijl Hij Hem uit de doden
opgewekt heeft.
32 Als zij nu van de
opstanding der doden hoorden,
spotten sommigen daarmede;
en sommigen zeiden: Wij
zullen u wederom hiervan
horen.
33 En alzo is Paulus uit het
midden van hen uitgegaan.
34 Doch sommige mannen
hingen hem aan, en geloofden;
onder welke was ook
Dionysius, de Areopagiet,
en een vrouw, met name
Damaris, en anderen met
dezelve.

18 En na dezen scheidde
Paulus van Athene en
kwam te Korinthe;
2 En vond een zekeren Jood,
met name Aquila, van geboorte
uit Pontus, die onlangs van
Italie gekomen was, en
Priscilla, zijn vrouw, (omdat
Claudius bevolen had, dat al
de Joden uit Rome vertrekken
zouden), en hij ging tot hen;
3 En omdat hij van hetzelfde
handwerk was, bleef hij bij
hen, en wrocht; want zij waren
tentenmakers van handwerk.
4 En hij handelde op elken
sabbat in de synagoge, en
bewoog tot het geloof Joden en
Grieken.
5 En als Silas en Timotheus
van Macedonie afgekomen
waren, werd Paulus door den
Geest gedrongen, betuigende
den Joden, dat Jezus is de
Christus.
6 Maar als zij wederstonden
en lasterden, schudde hij
zijn klederen af, en zeide
tot hen: Uw bloed zij op uw
hoofd; ik ben rein; en van nu
voortaan zal ik tot de heidenen
heengaan.
7 En van daar gegaan zijnde,
kwam hij in het huis van een
man, met name Justus, die God
diende, wiens huis paalde aan
de synagoge.
8 En Crispus, de overste der
synagoge, geloofde aan den
Heere met geheel zijn huis; en
velen van de Korinthiers, hem
horende, geloofden, en werden
gedoopt.
9 En de Heere zeide tot Paulus
door een gezicht in den nacht:
Zijt niet bevreesd, maar spreek
en zwijg niet.

10 Want Ik ben met u, en niemand zal de hand aan u leggen om u kwaad te doen; want Ik heb veel volks in deze stad.
11 En hij onthield zich aldaar een jaar en zes maanden, lerende onder hen het Woord Gods.
12 Maar als Gallio stadhouder van Achaje was, stonden de Joden eendrachtelijk tegen Paulus op, en brachten hem voor den rechterstoel.
13 Zeggende: Deze raadt den mensen aan, dat zij God zouden dienen tegen de wet.
14 En als Paulus zijn mond zou opendoen, zeide Gallio tot de Joden: Zo er enig ongelijk, of kwaad stuk begaan ware, o Joden, zo zou ik met reden ulieden verdragen;
15 Maar indien er geschil is over een woord, en namen, en over de wet, die onder u is, zo zult gij zelven toezien; want ik wil over deze dingen geen rechter zijn.
16 En hij dreef hen weg van den rechterstoel.
17 Maar al de Grieken namen Sosthenes, den overste der synagoge, en sloegen hem voor den rechterstoel; en Gallio trok zich geen van deze dingen aan.
18 En als Paulus er nog vele dagen gebleven was, nam hij afscheid van de broederen, en scheepte van daar naar Syrie; en Priscilla en Aquila met hem, zijn hoofd te Kenchreen geschoren hebbende; want hij had een gelofte gedaan.
19 En hij kwam te Efeze aan, en liet hen aldaar; maar hij ging in de synagoge, en handelde met de Joden.
20 En als zij baden, dat hij langer bij hen blijven zoude, bewilligde hij het niet.
21 Maar hij nam afscheid van hen, zeggende: Ik moet ganselijk het toekomende feest te Jeruzalem houden; doch ik zal tot u wederkeren, zo God wil. En hij voer weg van Efeze.
22 En als hij te Cesarea was gekomen, ging hij op naar Jeruzalem, en de Gemeente gegroet hebbende, ging hij af naar Antiochie.
23 En als hij aldaar enige tijd geweest was, ging hij weg, en doorreisde vervolgens het land van Galatie en Frygie, versterkende al de discipelen.
24 En een zeker Jood, met name Apollos, van geboorte een Alexandrier, een welsprekend man, kwam te Efeze, machtig zijnde in de Schriften.
25 Deze was in den weg des Heeren onderwezen; en vurig zijnde van geest, sprak hij en leerde naarstiglijk de zaken des Heeren, wetende alleenlijk den doop van Johannes.
26 En deze begon vrijmoediglijk te spreken in de synagoge. En als hem Aquila en Priscilla gehoord hadden, namen zij hem tot zich, en legden hem den weg Gods bescheidenlijker uit.

27 En als hij wilde naar
Achaje reizen, de broeders,
hem vermaand hebbende,
schreven aan de discipelen,
dat zij hem ontvangen zouden;
welke, daar gekomen zijnde,
heeft veel toegebracht aan
degenen, die geloofden door
de genade.
28 Want hij overtuigde de
Joden met groten ernst in het
openbaar, bewijzende door de
Schriften, dat Jezus de Christus
was.

19 En het geschiedde,
terwijl Apollos te
Korinthe was, dat Paulus,
de bovenste delen des lands
doorreisd hebbende, te Efeze
kwam; en enige discipelen
aldaar vindende,
2 Zeide hij tot hen: Hebt gij
den Heiligen Geest ontvangen,
als gij geloofd hebt? En zij
zeiden tot hem: Wij hebben
zelfs niet gehoord, of er een
Heiligen Geest is.
3 En hij zeide tot hen: Waarin
zijt gij dan gedoopt? En zij
zeiden: In den doop van
Johannes.
4 Maar Paulus zeide:
Johannes heeft wel gedoopt
den doop der bekering,
zeggende tot het volk, dat zij
geloven zouden in Dengene,
Die na hem kwam, dat is, in
Christus Jezus.
5 En die hem hoorden werden
gedoopt in den Naam van den
Heere Jezus.
6 En als Paulus hun de
handen opgelegd had, kwam
de Heilige Geest op hen; en zij
spraken met vreemde talen, en
profeteerden.
7 En alle deze waren omtrent
twaalf mannen.
8 En hij ging in de synagoge,
en sprak vrijmoediglijk,
drie maanden lang met
hen handelende, en hun
aanradende de zaken van het
Koninkrijk Gods.
9 Maar als sommigen verhard
werden, en ongehoorzaam
waren, kwaadsprekende van
den weg des Heeren voor de
menigte, week hij van hen,
en scheidde de discipelen af,
dagelijks handelende in de
school van zekeren Tyrannus.
10 En dit geschiedde twee
jaren lang, alzo dat allen, die
in Azie woonden, het Woord
van den Heere Jezus hoorden,
beiden Joden en Grieken.
11 En God deed ongewone
krachten door de handen van
Paulus;
12 Alzo dat ook van zijn
lijf op de kranken gedragen
werden de zweetdoeken
of gordeldoeken, en dat de
ziekten van hen weken, en
de boze geesten van hen
uitvoeren.
13 En sommigen van de
omzwervende Joden, zijnde
duivel bezweerders, hebben
zich onderwonden den Naam
van den Heere Jezus te
noemen over degenen, die boze
geesten hadden, zeggende: Wij
bezweren u bij Jezus, Dien
Paulus predikt!
14 Dezen nu waren zekere
zeven zonen van Sceva, een

Joodsen overpriester, die dit
deden.
15 Maar de boze geest,
antwoordende, zeide: Jezus
ken ik, en Paulus weet ik; maar
gijlieden, wie zijt gij?
16 En de mens, in welken
de boze geest was, sprong op
hen, en hen meester geworden
zijnde, kreeg de overhand
tegen hen, alzo dat zij naakt en
gewond uit dat huis ontvloden.
17 En dit werd allen bekend,
beiden Joden en Grieken, die
te Efeze woonden; en er viel
een vreze over hen allen, en
de Naam van den Heere Jezus
werd groot gemaakt.
18 En velen dergenen, die
geloofden, kwamen, belijdende
en verkondigende hun daden.
19 Velen ook dergenen,
die ijdele kunsten gepleegd
hadden, brachten de boeken
bijeen, en verbrandden ze
in aller tegenwoordigheid;
en berekenden de waarde
derzelve, en bevonden vijftig
duizend zilveren penningen.
20 Alzo wies het Woord des
Heeren met macht, en nam de
overhand.
21 En als deze dingen
volbracht waren, nam Paulus
voor in den Geest, Macedonie
en Achaje doorgegaan
hebbende, naar Jeruzalem
te reizen, zeggende: Nadat ik
aldaar zal geweest zijn, moet
ik ook Rome zien.
22 En als hij naar Macedonie
gezonden had twee van
degenen, die hem dienden,
namelijk Timotheus en
Erastus, bleef hij zelf een tijd
lang in Azie.
23 Maar op dienzelfden
tijd ontstond er geen kleine
beroerte, vanwege den weg
des Heeren.
24 Want een, met name
Demetrius, een zilversmid, die
kleine zilveren tempelen van
Diana maakte, bracht dien van
die kunst geen klein gewin toe;
25 Welke hij samenvergaderd
hebbende, met de handwerkers
van dergelijke dingen, zeide:
Mannen, gij weet, dat wij uit dit
gewin onze welvaart hebben;
26 En gij ziet en hoort, dat
deze Paulus veel volk, niet
alleen van Efeze, maar ook
bijna van geheel Azie, overreed
en afgekeerd heeft, zeggende,
dat het geen goden zijn, die met
handen gemaakt worden.
27 En wij zijn niet alleen
in gevaar, dat dit deel in
verachting kome, maar dat
ook de tempel van de grote
godin Diana als niets geacht
zal worden, en dat ook haar
majesteit zal ten ondergaan,
aan welke gans Azie en de
gehele wereld godsdienst
bewijst.
28 Als zij nu dit hoorden,
werden zij vol van toornigheid,
en riepen, zeggende: Groot is
de Diana de Efezeren!
29 En de gehele stad werd
vol verwarring; en zij liepen
met een gedruis eendrachtelijk
naar de schouwplaats, met
zich trekkende Gajus en
Aristarchus, Macedoniers,
metgezellen van Paulus op de

reis.
30 En als Paulus tot het volk
wilde ingaan, lieten het hem de
discipelen niet toe.
31 En sommigen ook der
oversten van Azie, die hem
vrienden waren, zonden
tot hem, en baden, dat hij
zichzelven op de schouwplaats
niet zou begeven.
32 Zij riepen dan de ene dit,
de andere wat anders; want de
vergadering was verward en
het meerder deel wist niet, om
wat oorzaak zij samengekomen
waren.
33 En zij deden Alexander uit
de schare voortkomen, alzo
hem de Joden voortstieten. En
Alexander gewenkt hebbende
met de hand, wilde bij het volk
verantwoording doen.
34 Maar als zij verstonden,
dat hij een Jood was, werd er
een stem van allen, roepende
omtrent twee uren lang: Groot
is de Diana der Efezeren!
35 En als de stads schrijver
de schare gestild had, zeide
hij: Gij mannen van Efeze! wat
mens is er toch, die niet weet,
dat de stad der Efezeren de
kerkbewaarster zij van de grote
godin Diana, en van het beeld,
dat uit den hemel gevallen is?
36 Dewijl dan deze dingen
onwedersprekelijk zijn, zo is
het behoorlijk dat gij stil zijt, en
niets onbedachts doet.
37 Want gij hebt deze
mannen hier gebracht, die
noch kerkrovers zijn, noch uw
godin lasteren.
38 Indien dan nu Demetrius,
en die met hem van de kunst
zijn, tegen iemand enige
zaak hebben, de rechtsdagen
worden gehouden, en er zijn
stadhouders; laat hen elkander
verklagen.
39 En indien gij iets van
andere dingen verzoekt, dat zal
in een wettelijke vergadering
beslecht worden.
40 Want wij staan in gevaar,
dat wij van oproer zullen
verklaagd worden om den
dag van heden, alzo er geen
oorzaak is, waardoor wij reden
zullen kunnen geven van deze
oploop.
41 En dit gezegd hebbende,
liet hij de vergadering gaan.

20 Nadat nu het oproer
gestild was, Paulus, de
discipelen tot zich geroepen en
gegroet hebbende, ging uit om
naar Macedonie te reizen.
2 En als hij die delen
doorgereisd, en hen met
vele redenen vermaand had,
kwam hij in Griekenland.
3 En als hij aldaar drie
maanden overgebracht had,
en hem van de Joden lagen
gelegd werden, als hij naar
Syrie zoude varen, zo werd hij
van zin weder te keren door
Macedonie.
4 En hem vergezelschapte tot
in Azie Sopater van Berea;
en van de Thessalonicensen
Aristarchus en Sekundus; en
Gajus van Derbe, en Timotheus
en van die van Azie Tychikus
en Trofimus.

5 Dezen, vooraf heengegaan
zijnde, wachtten ons te Troas.
6 Wij nu scheepten af
van Filippi na de dagen
der ongehevelde broden, en
kwamen in vijf dagen bij hen
te Troas, alwaar wij ons zeven
dagen onthielden.
7 En op den eersten dag
der week, als de discipelen
bijeengekomen waren om
brood te breken, handelde
Paulus met hen, zullende des
anderen daags verreizen; en hij
strekte zijne rede uit tot den
middernacht.
8 En er waren vele lichten
in de opperzaal waar zij
vergaderd waren.
9 En een zeker jongeling, met
name Eutychus, zat in het
venster en met een diepen
slaap overvallen zijnde, alzo
Paulus lang tot hen sprak,
door den slaap nederstortende,
viel van de derde zoldering
nederwaarts, en werd dood
opgenomen.
10 Doch Paulus, afgekomen
zijnde, viel op hem, en hem
omvangende, zeide hij: Weest
niet beroerd; want zijn ziel is in
hem.
11 En als hij weder boven
gegaan was, en brood gebroken
en wat gegeten had, en lang,
tot den dageraad toe, met hen
gesproken had, vertrok hij alzo.
12 En zij brachten den knecht
levende, en waren bovenmate
vertroost.
13 Maar wij, vooruit naar het
schip gegaan zijnde, voeren af
naar Assus, waar wij Paulus
zouden innemen; want hij had
het alzo bevolen, en hijzelf zou
te voet gaan.
14 En als hij zich te Assus
bij ons gevoegd had, namen
wij hem in, en kwamen te
Mitylene.
15 En van daar afgescheept
zijnde, kwamen wij den
volgenden dag tegen Chios
over, en des anderen daags
legden wij aan te Samos, en
bleven te Trogyllion, en den
dag daaraan kwamen wij te
Milete.
16 Want Paulus had
voorgenomen Efeze voorbij te
varen, opdat hij niet den tijd
in Azie zou verslijten; want
hij spoedde zich, om (zo het
hem mogelijk ware) op den
pinksterdag te Jeruzalem te
zijn.
17 Maar hij zond van Milete
naar Efeze, en hij ontbood de
ouderlingen der Gemeente.
18 En als zij tot hem gekomen
waren, zeide hij tot hen:
Gijlieden weet, van den
eersten dag af, dat ik in Azie
ben aangekomen, hoe ik bij u
den gansen tijd geweest ben;
19 Dienende den Heere met
alle ootmoedigheid, en vele
tranen, en verzoekingen, die
mij overkomen zijn door de
lagen der Joden;
20 Hoe ik niets
achtergehouden heb van
hetgeen nuttig was, dat ik
u niet zou verkondigd en
u geleerd hebben, in het
openbaar en bij de huizen;

21 Betuigende, beiden Joden en Grieken, de bekering tot God en het geloof in onzen Heere Jezus Christus.

22 En nu ziet, ik, gebonden zijnde door den Geest, reis naar Jeruzalem, niet wetende, wat mij daar ontmoeten zal;

23 Dan dat de Heilige Geest van stad tot stad betuigt, zeggende, dat mij banden en verdrukkingen aanstaande zijn.

24 Maar ik acht op geen ding, noch houde mijn leven dierbaar voor mijzelven, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen, en den dienst, welken ik van den Heere Jezus ontvangen heb, om te betuigen het Evangelie der genade Gods.

25 En nu ziet, ik weet, dat gij allen, waar ik doorgegaan ben, predikende het Koninkrijk Gods, mijn aangezicht niet meer zien zult.

26 Daarom betuig ik ulieden op deze huidigen dag, dat ik rein ben van het bloed van u allen.

27 Want ik heb niet achtergehouden, dat ik u niet zou verkondigd hebben al den raad Gods.

28 Zo hebt dan acht op uzelven en op de gehele kudde, over dewelke u de Heilige Geest tot opzieners gesteld heeft, om de Gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed.

29 Want dit weet ik, dat na mijn vertrek zware wolven tot u inkomen zullen, die de kudde niet sparen.

30 En uit uzelven zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen, om de discipelen af te trekken achter zich.

31 Daarom waakt, en gedenkt, dat ik drie jaren lang nacht en dag, niet opgehouden heb een iegelijk met tranen te vermanen.

32 En nu, broeders, ik bevele u Gode, en den woorde Zijner genade, Die machtig is u op te bouwen, en u een erfdeel te geven onder al de geheiligden.

33 Ik heb niemands zilver, of goud, of kleding begeerd.

34 En gijzelve weet, dat deze handen tot mijn nooddruft, en dergenen, die met mij waren, gediend hebben.

35 Ik heb u in alles getoond, dat men, alzo arbeidende, de zwakken moet opnemen, en gedenken aan de woorden van den Heere Jezus, dat Hij gezegd heeft: Het is zaliger te geven, dan te ontvangen.

36 En als hij dit gezegd had, heeft hij nederknielende met hen allen gebeden.

37 En er werd een groot geween van hen allen; en zij, vallende om den hals van Paulus, kusten hem;

38 Zeer bedroefd zijnde, allermeest over het woord, dat hij gezegd had, dat zij zijn aangezicht niet meer zien zouden; en zij geleidden hem naar het schip.

21 En als het geschiedde,
dat wij van hen
gescheiden en afgevaren
waren, zo liepen wij rechtuit
en kwamen te Kos, en den dag
daaraan te Rhodus, en van daar
te Patara.
2 En een schip gevonden
hebbende, dat naar Fenicie
overvoer, gingen wij er in en
voeren af.
3 En als wij Cyprus in het
gezicht gekregen, en dat aan
de linker hand gelaten hadden,
voeren wij naar Syrie, en
kwamen aan te Tyrus; want
het schip zoude aldaar den last
ontladen.
4 En de discipelen gevonden
hebbende, bleven wij daar
zeven dagen; dewelke tot
Paulus zeiden door den Geest,
dat hij niet zou opgaan naar
Jeruzalem.
5 Toen het nu geschiedde, dat
wij deze dagen doorgebracht
hadden, gingen wij uit, en
reisden voort; en zij geleidden
ons allen met vrouwen en
kinderen tot buiten de stad; en
aan den oever nederknielende,
hebben wij gebeden.
6 En als wij elkander gegroet
hadden, gingen wij in het
schip; maar zijlieden keerden
wederom, elk naar het zijne.
7 Wij nu, de scheepvaart
volbracht hebbende van Tyrus,
kwamen aan te Ptolemais, en
de broeders gegroet hebbende,
bleven een dag bij hen.
8 En des anderen daags,
Paulus en wij, die met hem
waren, gingen van daar en
kwamen te Cesarea; en gegaan
zijnde in het huis van Filippus,
den evangelist (die een was
van de zeven), bleven wij bij
hem.
9 Deze nu had vier
dochters, nog maagden,
die profeteerden.
10 En als wij daar vele dagen
gebleven waren, kwam er een
zeker profeet af van Judea, met
name Agabus;
11 En hij kwam tot ons, en
nam den gordel van Paulus,
en zichzelven handen en
voeten gebonden hebbende,
zeide: Dit zegt de Heilige
Geest: Den man, wiens deze
gordel is, zullen de Joden
alzo te Jeruzalem binden, en
overleveren in de handen der
heidenen.
12 Als wij nu dit hoorden,
baden beiden wij en die van die
plaats waren, dat hij niet zou
opgaan naar Jeruzalem.
13 Maar Paulus antwoordde:
Wat doet gij, dat gij weent,
en mijn hart week maakt?
Want ik ben bereid niet alleen
gebonden te worden, maar ook
te sterven te Jeruzalem voor
den Naam van den Heere Jezus.
14 En als hij zich niet liet
afraden, hielden wij ons
tevreden, zeggende: De wil des
Heeren geschiede.
15 En na die dagen maakten
wij ons gereed, en gingen op
naar Jeruzalem.
16 En met ons gingen ook
sommigen der discipelen van
Cesarea, leidende met zich
een zekeren Mnason, van

Cyprus, een ouden discipel, bij
dewelken wij zouden te huis
liggen.
17 En als wij te Jeruzalem
gekomen waren, ontvingen ons
de broeders blijdelijk.
18 En den volgenden dag ging
Paulus met ons in tot Jakobus;
en al de ouderlingen waren
daar gekomen.
19 En als hij hen gegroet had,
verhaalde hij van stuk tot stuk,
wat God onder de heidenen
door zijn dienst gedaan had.
20 En zij, dat gehoord
hebbende, loofden den Heere,
en zeiden tot hem: Gij ziet,
broeder, hoevele duizenden
van Joden er zijn, die geloven;
en zij zijn allen ijveraars van
de wet.
21 En zij zijn aangaande u
bericht, dat gij al de Joden, die
onder de heidenen zijn, leert
van Mozes afvallen, zeggende:
dat zij de kinderen niet zouden
besnijden, noch naar de wijze
der wet wandelen.
22 Wat is er dan te doen? Het
is gans nodig, dat de menigte
samenkome; want zij zullen
horen, dat gij gekomen zijt.
23 Doe dan hetgeen wij
u zeggen: Wij hebben vier
mannen, die een gelofte
gedaan hebben.
24 Neem dezen tot u, en
heilig u met hen, en doe de
onkosten nevens hen, opdat zij
het hoofd bescheren mogen; en
alle mogen weten, dat er niets
is aan hetgeen, waarvan zij,
aangaande u, bericht zijn; maar
dat gij alzo wandelt, dat gij
ook zelve de wet onderhoudt.
25 Doch van de heidenen,
die geloven, hebben wij
geschreven en goed gevonden,
dat zij niets dergelijks zouden
onderhouden, dan dat zij zich
wachten van hetgeen den
afgoden geofferd is, en van
bloed, en van het verstikte, en
van hoererij.
26 Toen nam Paulus de
mannen met zich, en den dag
daaraan met hen geheiligd
zijnde, ging hij in den tempel,
en verkondigde, dat de dagen
der heiliging vervuld waren,
blijvende daar, totdat voor een
iegelijk van hen de offerande
opgeofferd was.
27 Als nu de zeven dagen
zouden voleindigd worden,
zagen hem de Joden van Azie
in den tempel, en beroerden al
het volk, en sloegen de handen
aan hem,
28 Roepende: Gij
Israelietische mannen, komt
te hulp! Deze is de mens, die
tegen het volk, en de wet, en
deze plaats allen man overal
leert; en bovendien heeft hij
ook Grieken in den tempel
gebracht, en heeft deze heilige
plaats ontheiligd.
29 Want zij hadden te voren
Trofimus, den Efezier, met hem
in de stad gezien, welken zij
meenden, dat Paulus in den
tempel gebracht had.
30 En de gehele stad kwam in
roer en het volk liep samen; en
zij grepen Paulus, en trokken
hem buiten den tempel; en
terstond werden de deuren

gesloten.
31 En als zij hem zochten
te doden, kwam het gerucht
tot den overste der bende, dat
geheel Jeruzalem in verwarring
was.
32 Welke terstond
krijgsknechten en
hoofdmannen over honderd
tot zich nam, en liep af naar
hen toe. Zij nu, den oversten
en de krijgsknechten ziende,
hielden op van Paulus te slaan.
33 Toen naderde de overste
en greep hem, en beval, dat
men hem met twee ketenen
zou binden; en vraagde, wie hij
was, en wat hij gedaan had.
34 En onder de schare riep de
ene dit, de andere wat anders.
Doch als hij de zekerheid
niet kon weten vanwege de
beroerte, beval hij, dat men
hem in de legerplaats zou
brengen.
35 En als hij aan de trappen
gekomen was, gebeurde het,
dat hij van de krijgsknechten
gedragen werd vanwege het
geweld der schare.
36 Want de menigte des volks
volgde, al roepende: Weg met
hem!
37 En als Paulus nu in de
legerplaats zou geleid worden,
zeide hij tot den overste: Is het
mij geoorloofd tot u wat te
spreken? En hij zeide: Kent gij
Grieks?
38 Zijt gij dan niet de
Egyptenaar, die voor deze
dagen oproer verwekte, en
de vier duizend moordenaars
naar de woestijn uitleidde?
39 Maar Paulus zeide: Ik ben
een Joods man van Tarsen, een
burger van gene onvermaarde
stad in Cilicie, en ik bid u, laat
mij toe tot het volk te spreken.
40 En als hij het toegelaten
had, Paulus, staande op de
trappen, wenkte met de hand
tot het volk; en als er grote
stilte geworden was, sprak hij
hen aan in de Hebreeuwse taal,
zeggende:

22 Mannen broeders
en vaders, hoort
mijn verantwoording, die ik
tegenwoordig tot u doen zal.
2 (Als zij nu hoorden, dat
hij in de Hebreeuwse taal hen
aansprak, hielden zij zich te
meer stil. En hij zeide:)
3 Ik ben een Joods man,
en te Tarsen in Cilicie
geboren, opgevoed in deze
stad, aan de voeten van
Gamaliel onderwezen naar
de bescheidenste wijze der
vaderlijke wet, zijnde een
ijveraar Gods, gelijkerwijs gij
allen heden zijt;
4 Die dezen weg vervolgd heb
tot den dood, bindende en in de
gevangenissen overleverende
beiden mannen en vrouwen.
5 Gelijk mij ook de
hogepriester getuige is, en de
gehele raad der ouderlingen;
van dewelke ik ook brieven
genomen hebbende tot de
broeders, ben naar Damaskus
gereisd, om ook degenen,
die daar waren, gebonden te
brengen naar Jeruzalem, opdat
zij gestraft zouden worden.

6 Maar het geschiedde mij,
als ik reisde, en Damaskus
genaakte, omtrent den middag,
dat snellijk uit den hemel
een groot licht mij rondom
omscheen.
7 En ik viel ter aarde, en
ik hoorde een stem, tot mij
zeggende: Saul, Saul, wat
vervolgt gij Mij?
8 En ik antwoordde: Wie zijt
Gij, Heere? En Hij zeide tot
mij: Ik ben Jezus, de Nazarener,
Welken gij vervolgt.
9 En die met mij waren,
zagen wel het licht, en werden
zeer bevreesd; maar de stem
Desgenen, Die tot mij sprak,
hoorden zij niet.
10 En ik zeide: Heere! wat zal
ik doen? En de Heere zeide
tot mij: Sta op, en ga heen
naar Damaskus; en aldaar zal
met u gesproken worden, van
al hetgeen u geordineerd is te
doen.
11 En als ik vanwege de
heerlijkheid deszelven lichts
niet zag, zo werd ik bij de
hand geleid van degenen, die
met mij waren, en kwam te
Damaskus.
12 En een zekere Ananias, een
godvruchtig man naar de wet,
goede getuigenis hebbende van
al de Joden, die daar woonden,
13 Kwam tot mij, en bij mij
staande, zeide tot mij: Saul,
broeder, word weder ziende!
En ter zelfder ure werd ik
ziende op hem.
14 En hij zeide: De God
onzer vaderen heeft u te voren
verordineerd, om Zijn wil te
kennen, en den Rechtvaardige
te zien, en de stem uit Zijn
mond te horen.
15 Want gij zult Hem getuige
zijn bij alle mensen, van
hetgeen gij gezien en gehoord
hebt.
16 En nu, wat vertoeft gij? Sta
op, en laat u dopen, en uw
zonden afwassen, aanroepende
den Naam des Heeren.
17 En het gebeurde mij, als
ik te Jeruzalem wedergekeerd
was, en in den tempel bad,
dat ik in een vertrekking van
zinnen was;
18 En dat ik Hem zag, en Hij
tot mij zeide: Spoed u, en ga in
der haast uit Jeruzalem; want
zij zullen uw getuigenis van
Mij niet aannemen.
19 En ik zeide: Heere, zij
weten, dat ik in de gevangenis
wierp, en in de synagogen
geselde, die in U geloofden;
20 En toen het bloed van
Stefanus, Uw getuige, vergoten
werd, dat ik daar ook bij stond,
en mede een welbehagen had
in zijn dood, en de klederen
bewaarde dergenen, die hem
doodden.
21 En Hij zeide tot mij: Ga
heen; want Ik zal u ver tot de
heidenen afzenden.
22 Zij hoorden hem nu tot dit
woord toe; en zij verhieven hun
stem, zeggende: Weg van de
aarde met zulk een, want het is
niet behoorlijk, dat hij leve.
23 En als zij riepen, en de
klederen van zich smeten, en
stof in de lucht wierpen,

24 Zo beval de overste, dat
men hem in de legerplaats zou
brengen, en zeide, dat men hem
met geselen onderzoeken zou,
opdat hij verstaan mocht, om
wat oorzaak zij alzo over hem
riepen.
25 En alzo zij hem met
de riemen uitrekten, zeide
Paulus tot den hoofdman over
honderd, die daar stond: Is
het ulieden geoorloofd een
Romeinsen mens, en dien
onveroordeeld, te geselen?
26 Als nu de hoofdman over
honderd dat hoorde, ging hij
toe, en boodschapte het den
overste, zeggende: Zie, wat gij
te doen hebt; want deze mens
is een Romein.
27 En de overste kwam toe, en
zeide tot hem: Zeg mij, zijt gij
een Romein? En hij zeide: Ja.
28 En de overste antwoordde:
Ik heb dit burgerrecht voor een
grote som gelds verkregen. En
Paulus zeide: Maar ik ben ook
een burger geboren.
29 Terstond dan lieten zij
van hem af, die hem zouden
onderzocht hebben. En de
overste werd ook bevreesd,
toen hij verstond, dat hij een
Romein was, en dat hij hem
had gebonden.
30 En des anderen daags,
willende de zekerheid weten,
waarom hij van de Joden
beschuldigd werd, maakte hij
hem los van de banden, en
beval, dat de overpriesters
en hun gehele raad zouden
komen; en Paulus afgebracht
hebbende, stelde hij hem voor
hen.

23 En Paulus, de ogen op
den raad houdende,
zeide: Mannen broeders! ik
heb met alle goed geweten
voor God gewandeld tot op
dezen dag.
2 Maar de hogepriester
Ananias beval dengenen, die
bij hem stonden, dat zij hem
op den mond zouden slaan.
3 Toen zeide Paulus tot hem:
God zal u slaan, gij gewitte
wand! Zit gij ook om mij
te oordelen naar de wet, en
beveelt gij, tegen de wet, dat
men mij zal slaan?
4 En die daarbij stonden,
zeiden: Scheldt gij den
hogepriester Gods?
5 En Paulus zeide: Ik wist
niet, broeders! dat het de
hogepriester was; want er is
geschreven: Den overste uws
volks zult gij niet vloeken.
6 En Paulus wetende dat
het ene deel was van de
Sadduceen, en het andere
van de Farizeen, riep in den
raad: Mannen broeders, ik ben
een Farizeer, eens Farizeers
zoon; ik word over de hoop
en opstanding der doden
geoordeeld.
7 En als hij dit gesproken had,
ontstond er tweedracht tussen
de Farizeen en de Sadduceen,
en de menigte werd verdeeld.
8 Want de Sadduceen zeggen,
dat er geen opstanding is, noch
engel, noch geest, maar de
Farizeen belijden het beide.
9 En er geschiedde een groot
geroep; en de Schriftgeleerden

van de zijde der Farizeen
stonden op, en streden,
zeggende: Wij vinden geen
kwaad in dezen mens; en
indien een geest tot hem
gesproken heeft, of een engel,
laat ons tegen God niet
strijden.
10 En als er grote tweedracht
ontstaan was, de overste,
vrezende, dat Paulus van hen
verscheurd mocht worden,
gebood, dat het krijgsvolk
zou afkomen, en hem uit het
midden van hen wegrukken,
en in de legerplaats brengen.
11 En den volgenden nacht
stond de Heere bij hem, en
zeide: Heb goeden moed,
Paulus, want gelijk gij te
Jeruzalem van Mij betuigd
hebt alzo moet gij ook te Rome
getuigen.
12 En als het dag geworden
was, maakten sommigen van
de Joden een samenrotting,
en vervloekten zichzelven,
zeggende, dat zij noch eten
noch drinken zouden, totdat zij
Paulus zouden gedood hebben.
13 En zij waren meer dan
veertig, die dezen eed te zamen
gedaan hadden;
14 Dewelke gingen tot
de overpriesters en de
ouderlingen, en zeiden:
Wij hebben ons zelven met
vervloeking vervloekt, niets
te zullen nuttigen, totdat wij
Paulus zullen gedood hebben.
15 Gij dan nu, laat den overste
weten met den raad, dat hij
hem morgen tot u afbrenge,
alsof gij nadere kennis zoudt
nemen van zijn zaken; en wij
zijn bereid hem om te brengen,
eer hij bij u komt.
16 En als de zoon van Paulus'
zuster deze lage gehoord had,
kwam hij daar, en ging in de
legerplaats, en boodschapte het
Paulus.
17 En Paulus riep tot zich
een van de hoofdmannen over
honderd, en zeide: Leid dezen
jongeling heen tot den overste;
want hij heeft hem wat te
boodschappen.
18 Deze dan nam hem en
bracht hem tot den overste,
en zeide: Paulus, de gevangene,
heeft mij tot zich geroepen, en
begeerd, dat ik dezen jongeling
tot u zou brengen, die u wat
heeft te zeggen.
19 De overste nu nam hem
bij de hand, en bezijden
gegaan zijnde, vraagde hij:
Wat is het dat gij mij hebt te
boodschappen?
20 En hij zeide: De Joden zijn
overeengekomen, om van u te
begeren, dat gij Paulus morgen
in den raad zoudt afbrengen,
alsof zij iets van hem nader
zouden onderzoeken.
21 Doch geloof hen niet;
want meer dan veertig
mannen uit hen leggen hem
lagen, welke zichzelven met
een vervloeking verbonden
hebben noch te eten noch te
drinken, totdat zij hem zullen
omgebracht hebben; en zij zijn
nu gereed, verwachtende de
toezegging van u.
22 De overste dan liet
den jongeling gaan, hem

gebiedende: Zeg niemand voort, dat gij mij zulks geopenbaard hebt.
23 En zekere twee van de hoofdmannen over honderd tot zich geroepen hebbende, zeide hij: Maakt tweehonderd krijgsknechten gereed, opdat zij naar Cesarea trekken, en zeventig ruiters, en tweehonderd schutters, tegen de derde ure des nachts;
24 En laat ze zadel beesten bestellen, opdat zij Paulus daarop zetten, en behouden overbrengen tot den stadhouder Felix.
25 En hij schreef een brief, hebbende dezen inhoud:
26 Claudius Lysias aan den machtigsten stadhouder Felix groetenis.
27 Alzo deze man van de Joden gegrepen was, en van hen omgebracht zou geworden zijn, ben ik daarover gekomen met het krijgsvolk, en heb hem hun ontnomen, bericht zijnde, dat hij een Romein is.
28 En willende de zaak weten, waarover zij hem beschuldigden, bracht ik hem af in hun raad;
29 Welken ik bevond beschuldigd te worden over vragen hunner wet; maar geen beschuldiging tegen hem te zijn, die den dood of banden waardig is.
30 En als mij te kennen gegeven was, dat van de Joden een lage tegen deze man gelegd zou worden, zo heb ik hem terstond aan u gezonden; gebiedende ook den beschuldigers voor u te zeggen, hetgeen zij tegen hem hadden. Vaarwel.
31 De krijgsknechten dan, gelijk hun bevolen was, namen Paulus, en brachten hem des nachts tot Antipatris.
32 En des anderen daags, latende de ruiters met hem trekken, keerden zij wederom naar de legerplaats.
33 Dewelken als zij te Cesarea gekomen waren, en den brief den stadhouder overgeleverd hadden, hebben zij ook Paulus voor hem gesteld.
34 En de stadhouder, den brief gelezen hebbende, vraagde, uit wat provincie hij was; en verstaande, dat hij van Cilicie was,
35 Zeide hij: Ik zal u horen, als ook uw beschuldigers hier zullen gekomen zijn. En hij beval, dat hij in het rechthuis van Herodes zou bewaard worden.

24 En vijf dagen daarna kwam de hogepriester Ananias af met de ouderlingen, en een zekeren voorspraak, genaamd Tertullus, dewelke verschenen voor den stadhouder tegen Paulus.
2 En als hij geroepen was, begon Tertullus hem te beschuldigen, zeggende:
3 Dat wij grote vrede door u bekomen, en dat vele loffelijke diensten deze volke geschieden door uw voorzichtigheid, machtigste Felix, nemen wij

ganselijk en overal met alle
dankbaarheid aan.
4 Maar opdat ik u niet lang
ophoude, ik bid u, dat gij
ons, naar uw bescheidenheid,
kortelijk hoort.
5 Want wij hebben dezen
man bevonden te zijn een
pest, en een, die oproer
verwekt onder al de Joden,
door de ganse wereld, en een
oppersten voorstander van de
sekte der Nazarenen.
6 Die ook gepoogd heeft den
tempel te ontheiligen, welken
wij ook gegrepen hebben, en
naar onze wet hebben willen
oordelen.
7 Maar Lysias, de overste,
daarover komende, heeft hem
met groot geweld uit onze
handen weggebracht;
8 Gebiedende zijn
beschuldigers tot u te
komen; van dewelken gij zelf,
hem onderzocht hebbende,
zult kunnen verstaan al
hetgeen, waarvan wij hem
beschuldigen.
9 En ook de Joden stemden
het toe, zeggende, dat deze
dingen alzo waren.
10 Maar Paulus, als hem de
stadhouder gewenkt had, dat
hij zou spreken, antwoordde:
Dewijl ik weet, dat gij nu
vele jaren over dit volk rechter
zijt geweest, zo verantwoord ik
mijzelven met des te beteren
moed.
11 Alzo gij kunt weten, dat
het niet meer dan twaalf dagen
zijn, van dat ik ben opgekomen
om te aanbidden te Jeruzalem;
12 En zij hebben mij noch
in den tempel gevonden
tot iemand sprekende, of
enige samenrotting des
volks makende, noch in de
synagogen, noch in de stad;
13 En zij kunnen niet
bewijzen, waarvan zij mij
nu beschuldigen.
14 Maar dit beken ik u, dat ik
naar dien weg, welken zij sekte
noemen, den God der vaderen
alzo diene, gelovende alles, wat
in de wet en in de profeten
geschreven is;
15 Hebbende hoop op
God, welke dezen ook zelf
verwachten, dat er een
opstanding der doden wezen
zal, beiden der rechtvaardigen
en der onrechtvaardigen.
16 En hierin oefen ik
mijzelven, om altijd een
onergerlijk geweten te hebben
bij God en de mensen.
17 Doch na vele jaren ben
ik gekomen om aalmoezen
te doen aan mijn volk, en
offeranden.
18 Waarover mij gevonden
hebben, geheiligd zijnde, in
den tempel, niet met volk,
noch met beroerte, enige Joden
uit Azie;
19 Welke behoorden hier voor
u tegenwoordig te zijn, en mij
te beschuldigen, indien zij iets
hadden tegen mij.
20 Of dat dezen zelf zeggen
of zij enig onrecht in mij
gevonden hebben, als ik voor
den raad stond;
21 Dan van dit enig woord,
hetwelk ik riep, staande onder

hen: Over de opstanding der doden word ik heden van ulieden geoordeeld!
22 Toen nu Felix dit gehoord had, stelde hij hen uit, zeggende: Als ik nader wetenschap van dezen weg zal hebben, wanneer Lysias, de overste, zal afgekomen zijn, zo zal ik volle kennis nemen van uw zaken.
23 En hij beval den hoofdman over honderd, dat Paulus zou bewaard worden, en verlichting hebben, en dat hij niemand van de zijnen zou beletten hem te dienen, of tot hem te komen.
24 En na sommige dagen, Felix, daar gekomen zijnde met Drusilla, zijn vrouw, die een Jodin was, ontbood Paulus, en hoorde hem van het geloof in Christus.
25 En als hij handelde van rechtvaardigheid, en matigheid, en van het toekomende oordeel, Felix, zeer bevreesd geworden zijnde, antwoordde: Voor ditmaal ga heen; en als ik gelegenen tijd zal hebben bekomen, zo zal ik u tot mij roepen.
26 En tegelijk ook hopende, dat hem van Paulus geld gegeven zou worden, opdat hij hem losliet; waarom hij hem ook dikwijls ontbood, en sprak met hem.
27 Maar als twee jaren vervuld waren, kreeg Felix Porcius Festus in zijn plaats; en Felix, willende den Joden gunst bewijzen, liet Paulus gevangen.

25 Festus dan, in de provincie gekomen zijnde, ging na drie dagen van Cesarea op naar Jeruzalem.
2 En de hogepriester, en de voornaamsten der Joden, verschenen voor hem tegen Paulus en baden hem,
3 Begerende gunst tegen hem, opdat hij hem zou doen komen te Jeruzalem; en leggende een lage, om hem op den weg om te brengen.
4 Doch Festus antwoordde, dat Paulus te Cesarea bewaard werd, en dat hij zelf haast derwaarts zou verreizen.
5 Die dan, zeide hij, onder u kunnen, dat zij mede afreizen, en zo er iets onbehoorlijks in dezen man is, dat zij hem beschuldigen.
6 En als hij onder hen niet meer dan tien dagen doorgebracht had, kwam hij af naar Cesarea; en des anderen daags, op den rechterstoel gezeten zijnde, beval hij, dat Paulus zou voor gebracht worden.
7 En als hij daar gekomen was, stonden de Joden, die van Jeruzalem afgekomen waren, rondom hem, vele en zware beschuldigingen tegen Paulus voortbrengende, die zij niet konden bewijzen;
8 Dewijl hij, antwoordende, zeide: Ik heb noch tegen de wet der Joden, noch tegen den tempel, noch tegen den keizer

iets gezondigd.
9 Maar Festus, willende
den Joden gunst bewijzen,
antwoordde Paulus, en zeide:
Wilt gij naar Jeruzalem
opgaan, en aldaar voor mij
over deze dingen geoordeeld
worden?
10 En Paulus zeide: Ik sta
voor den rechterstoel des
keizers, waar ik geoordeeld
moet worden; den Joden heb
ik geen onrecht gedaan; gelijk
gij ook zeer wel weet.
11 Want indien ik onrecht
doe, en iets des doods waardig
gedaan heb, ik weiger niet
te sterven; maar indien er
niets is van hetgeen, waarvan
dezen mij beschuldigen, zo kan
niemand mij hun uit gunst
overgeven. Ik beroep mij op
den keizer.
12 Toen antwoordde Festus,
als hij met den raad gesproken
had: Hebt gij u op den keizer
beroepen? Gij zult tot den
keizer gaan.
13 En als enige dagen
voorbijgegaan waren, kwamen
de koning Agrippa en Bernice
te Cesarea, om Festus te
begroeten.
14 En toen zij aldaar vele
dagen doorgebracht hadden,
heeft Festus de zaken van
Paulus aan den koning
verhaald, zeggende: Hier is een
zeker man van Felix gevangen
gelaten;
15 Om wiens wil, als
ik te Jeruzalem was,
de overpriesters en de
ouderlingen der Joden
verschenen, begerende vonnis
tegen hem;
16 Aan dewelke ik
antwoordde, dat de Romeinen
de gewoonte niet hebben,
enigen mens uit gunst ter
dood over te geven, eer de
beschuldigde de beschuldigers
tegenwoordig heeft, en plaats
van verantwoording gekregen
heeft over de beschuldiging.
17 Als zij dan gezamenlijk
alhier gekomen waren, zo
heb ik, geen uitstel nemende,
des daags daaraan op den
rechterstoel gezeten, en
beval, dat de man zoude voor
gebracht worden;
18 Over welken de
beschuldigers, hier
staande, geen zaak hebben
voorgebracht, waarvan ik
vermoedde;
19 Maar hadden tegen
hem enige vragen van hun
godsdienst, en van zekeren
Jezus, Die gestorven was,
Welken Paulus zeide te leven.
20 En als ik over de
onderzoeking van deze zaak
in twijfeling was, zeide ik, of
hij wilde gaan naar Jeruzalem,
en aldaar over deze dingen
geoordeeld worden.
21 En als Paulus zich beriep,
dat men hem tot de kennis des
keizers bewaren zou, zo heb ik
bevolen, dat hij bewaard zoude
worden, ter tijd toe, dat ik hem
tot den keizer zenden zou.
22 En Agrippa zeide tot
Festus: Ik wilde ook zelf dien
mens wel horen. En hij zeide:
Morgen zult gij hem horen.

23 Des anderen daags dan,
als Agrippa gekomen was en
Bernice, met grote pracht, en
als zij ingegaan waren in het
rechthuis, met de oversten over
duizend, en de mannen, die de
voornaamsten de stad waren,
werd Paulus op bevel van
Festus voor gebracht.
24 En Festus zeide: Koning
Agrippa, en gij mannen allen,
die met ons hier tegenwoordig
zijt, gij ziet dezen, van welken
mij de ganse menigte der Joden
heeft aangesproken, beide te
Jeruzalem en hier, roepende,
dat hij niet meer behoort te
leven.
25 Maar ik bevonden
hebbende, dat hij niets des
doods waardig gedaan had,
en dewijl hij ook zelf zich op
den keizer beroepen heeft, heb
besloten hem te zenden.
26 Van welken ik niets
zekers heb aan den heer te
schrijven; daarom heb ik hem
voor ulieden voorgebracht,
en meest voor u, koning
Agrippa, opdat ik, na gedane
onderzoeking, wat heb te
schrijven.
27 Want het dunkt mij tegen
rede, een gevangene te zenden,
en niet ook de beschuldigingen,
die tegen hem zijn, te kennen te
geven.

26 En Agrippa zeide
tot Paulus: Het is u
geoorloofd voor uzelven te
spreken. Toen strekte Paulus
de hand uit, en verantwoordde
zich aldus:
2 Ik acht mijzelven gelukkig,
o koning Agrippa, dat
ik mij heden voor u zal
verantwoorden van alles,
waarover ik van de Joden
beschuldigd word;
3 Allermeest, dewijl ik
weet, dat gij kennis hebt van
alle gewoonten en vragen,
die onder de Joden zijn.
Daarom bid ik u, dat gij mij
lankmoediglijk hoort.
4 Mijn leven dan van der
jonkheid aan, hetwelk van den
beginne onder mijn volk te
Jeruzalem geweest is, weten al
de Joden;
5 Als die van over lang mij
te voren gekend hebben (indien
zij het wilden getuigen), dat
ik, naar de bescheidenste sekte
van onzen godsdienst, als een
Farizeer geleefd heb.
6 En nu sta ik, en word
geoordeeld over de hoop der
belofte, die van God tot de
vaderen geschied is;
7 Tot dewelke onze twaalf
geslachten, geduriglijk nacht
en dag God dienende,
verhopen te komen; over
welke hoop ik, o koning
Agrippa, van de Joden word
beschuldigd.
8 Wat? wordt het bij ulieden
ongelofelijk geoordeeld, dat
God de doden opwekt?
9 Ik meende waarlijk bij
mijzelven, dat ik tegen den
Naam van Jezus van Nazareth
vele wederpartijdige dingen
moest doen.
10 Hetwelk ik ook gedaan
heb te Jeruzalem, en ik heb

velen van de heiligen in de
gevangenissen gesloten, de
macht van de overpriesters
ontvangen hebbende; en als zij
omgebracht werden, stemde ik
het toe.
11 En door al de synagogen
heb ik hen dikmaals gestraft,
en gedwongen te lasteren;
en boven mate tegen hen
woedende, heb ik hen
vervolgd, ook tot in de
buiten landse steden.
12 Waarover ook als ik
naar Damaskus reisde, met
macht en last, welk ik van de
overpriesters had,
13 Zag ik, o koning, in het
midden van den dag, op den
weg een licht, boven den glans
der zon, van den hemel mij en
degenen, die met mij reisden,
omschijnende.
14 En als wij allen ter aarde
nedergevallen waren, hoorde
ik een stem, tot mij sprekende,
en zeggende in de Hebreeuwse
taal: Saul, Saul, wat vervolgt gij
Mij? Het is u hard, tegen de
prikkels de verzenen te slaan.
15 En ik zeide: Wie zijt Gij,
Heere? En Hij zeide: Ik ben
Jezus, Dien gij vervolgt.
16 Maar richt u op, en sta op
uw voeten; want hiertoe ben Ik
u verschenen, om u te stellen
tot een dienaar en getuige der
dingen, beide die gij gezien
hebt en in welke Ik u nog zal
verschijnen;
17 Verlossende u van dit
volk, en van de heidenen, tot
dewelke Ik u nu zende;
18 Om hun ogen te openen,
en hen te bekeren van de
duisternis tot het licht, en van
de macht des satans tot God;
opdat zij vergeving der zonden
ontvangen, en een erfdeel
onder de geheiligden, door het
geloof in Mij.
19 Daarom, o koning Agrippa,
ben ik dat Hemels gezicht niet
ongehoorzaam geweest;
20 Maar heb eerst dengenen,
die te Damaskus waren,
en te Jeruzalem, en in het
gehele land van Judea, en den
heidenen verkondigd, dat zij
zich zouden beteren, en tot
God bekeren, werken doende
der bekering waardig.
21 Om dezer zaken wil
hebben mij de Joden in den
tempel gegrepen en gepoogd
om te brengen.
22 Dan, hulp van God
verkregen hebbende, sta ik
tot op dezen dag, betuigende
beiden klein en groot; niets
zeggende buiten hetgeen de
profeten en Mozes gesproken
hebben, dat geschieden zoude:
23 Namelijk dat de Christus
lijden moest, en dat Hij, de
Eerste uit de opstanding der
doden zijnde, een licht zou
verkondigen dezen volke, en
den heidenen.
24 En als hij deze dingen
tot verantwoording sprak,
zeide Festus met grote stem:
Gij raast, Paulus, de grote
geleerdheid brengt u tot
razernij!
25 Maar hij zeide: Ik raas
niet, machtigste Festus, maar ik

spreek woorden van waarheid
en van een gezond verstand;
26 Want de koning weet van
deze dingen, tot welken ik ook
vrijmoedigheid gebruikende
spreek; want ik geloof niet,
dat hem iets van deze dingen
verborgen is; want dit is in
geen hoek geschied.
27 Gelooft gij, o koning
Agrippa, de profeten? Ik weet
dat gij ze gelooft.
28 En Agrippa zeide tot
Paulus: Gij beweegt mij bijna
een Christen te worden.
29 En Paulus zeide: Ik wenste
wel van God, dat, en bijna en
geheellijk, niet alleen gij, maar
ook allen, die mij heden horen,
zodanigen wierden, gelijk als ik
ben, uitgenomen deze banden.
30 En als hij dit gezegd had,
stond de koning op, en de
stadhouder, en Bernice, en die
met hen gezeten waren;
31 En aan een zijde gegaan
zijnde, spraken zij tot elkander,
zeggende: Deze mens doet
niets des doods of der banden
waardig.
32 En Agrippa zeide tot
Festus: Deze mens kon
losgelaten worden, indien hij
zich op den keizer niet had
beroepen.

27 En als het besloten
was, dat wij naar Italie
zouden afvaren, leverden
zij Paulus en enige andere
gevangenen, over aan een
hoofdman over honderd, met
name Julius van de keizerlijke
bende.
2 En in een Adramyttenisch
schip gegaan zijnde, alzo wij
de plaatsen langs Azie bevaren
zouden, voeren wij af; en
Aristarchus, de Macedonier
van Thessalonica, was met ons.
3 En des anderen daags
kwamen wij aan te Sidon. En
Julius, vriendelijk met Paulus
handelende, liet hem toe tot de
vrienden te gaan, om van hen
bezorgd te worden.
4 En van daar afgevaren
zijnde, voeren wij onder
Cyprus heen, omdat de winden
ons tegen waren.
5 En de zee, die langs Cilicie
en Pamfylie is, doorgevaren
zijnde, kwamen wij aan te
Myra in Lycie.
6 En de hoofdman, aldaar een
schip gevonden hebbende van
Alexandrie, dat naar Italie voer,
deed ons in hetzelve overgaan.
7 En als wij vele dagen
langzaam voortvoeren, en
nauwelijks tegenover Knidus
gekomen waren, overmits het
ons de wind niet toeliet, zo
voeren wij onder Kreta heen,
tegenover Salmone.
8 En hetzelve nauwelijks
voorbij zeilende, kwamen wij
in een zekere plaats genaamd
Schonehavens, waar de stad
Lasea nabij was.
9 En als veel tijd verlopen,
en de vaart nu zorgelijk was,
omdat ook de vasten nu voorbij
was, vermaande hen Paulus,
10 En zeide tot hen: Mannen,
ik zie, dat de vaart zal
geschieden met hinder en
grote schade, niet alleen van

de lading en van het schip, maar ook van ons leven.
11 Doch de hoofdman geloofde meer den stuurman en den schipper, dan hetgeen van Paulus gezegd werd.
12 En alzo de haven ongelegen was om te overwinteren, vond het meerder deel geraden ook van daar te varen, of zij enigszins te Fenix konden aankomen om te overwinteren, zijnde een haven in Kreta, strekkende tegen het zuidwesten en tegen het noordwesten.
13 En alzo de zuidenwind zachtelijk waaide, meenden zij hun voornemen verkregen te hebben, en afgevaren zijnde, zeilden zij dicht voorbij Kreta henen.
14 Maar niet lang daarna, sloeg tegen hetzelve een stormwind, genaamd Euroklydon.
15 En als het schip daarmede weggerukt werd, en niet kon tegen den wind opzeilen, gaven wij het op, en dreven heen.
16 En lopende onder een zeker eilandje, genaamd Klauda, konden wij nauwelijks de boot machtig worden.
17 Dewelke opgehaald hebbende, gebruikten zij alle behulpselen, het schip ondergordende; en alzo zij vreesden, dat zij op de droogte Syrtis vervallen zouden, streken zij het zeil, en dreven alzo henen.
18 En alzo wij van het onweder geweldiglijk geslingerd werden, deden zij den volgende dag een uitworp;
19 En den derden dag wierpen wij met onze eigen handen het scheepsgereedschap uit.
20 En als noch zon noch gesternten verschenen in vele dagen, en geen klein onweder ons drukte, zo werd ons voort alle hoop van behouden te worden benomen.
21 En als men langen tijd zonder eten geweest was, toen stond Paulus op in het midden van hen, en zeide: O mannen, men behoorde mij wel gehoor gegeven te hebben, en van Kreta niet afgevaren te zijn, en dezen hinder en deze schade verhoed te hebben;
22 Doch alsnu vermaan ik ulieden goedsmoeds te zijn; want er zal geen verlies geschieden van iemands leven onder u, maar alleen van het schip.
23 Want dezen zelfden nacht heeft bij mij gestaan een engel Gods, Wiens ik ben, Welken ook ik dien,
24 Zeggende: Vrees niet, Paulus, gij moet voor den keizer gesteld worden; en zie, God heeft u geschonken allen, die met u varen.
25 Daarom zijt goedsmoeds, mannen, want ik geloof Gode, dat het alzo zijn zal, gelijkerwijs het mij gezegd is.
26 Doch wij moeten op een zeker eiland vervallen.
27 Als nu de veertiende nacht gekomen was, alzo wij in de

Adriatische zee herwaarts en
derwaarts gedreven werden,
omtrent het midden des nachts,
vermoedden de scheepslieden,
dat hun enig land naderde.
28 En het dieplood
uitgeworpen hebbende,
vonden zij twintig vademen;
en een weinig voortgevaren
zijnde, wierpen zij wederom
het dieplood uit, en vonden
vijftien vademen;
29 En vrezende, dat zij ergens
op harde plaatsen vervallen
mochten, wierpen zij vier
ankers van het achterschip uit,
en wensten, dat het dag werd.
30 Maar als de scheepslieden
zochten uit het schip te vlieden,
en de boot nederlieten in de
zee, onder den schijn, alsof zij
uit het voorschip de ankers
zouden uitbrengen,
31 Zeide Paulus tot
den hoofdman en tot de
krijgsknechten: Indien dezen
in het schip niet blijven, gij
kunt niet behouden worden.
32 Toen hieuwen de
krijgsknechten de touwen
af van de boot, en lieten haar
vallen.
33 En ondertussen dat het
dag zou worden, vermaande
Paulus hen allen, dat zij zouden
spijze nemen, en zeide: Het is
heden de veertiende dag, dat
gij verwachtende blijft zonder
eten, en niets hebt genomen.
34 Daarom vermaan ik u
spijze te nemen, want dat
dient tot uw behouding; want
niemand van u zal een haar
van het hoofd vallen.
35 En als hij dit gezegd
had en brood genomen
had, dankte hij God in aller
tegenwoordigheid; en hetzelve
gebroken hebbende, begon hij
te eten.
36 En zij allen, goedsmoeds
geworden zijnde, namen ook
zelven spijze.
37 Wij waren nu in het schip
in alles tweehonderd zes en
zeventig zielen.
38 En als zij met spijze
verzadigd waren, lichtten zij
het schip, en wierpen het
koren uit in de zee.
39 En toen het dag werd,
kenden zij het land niet;
maar zij merkten een zekeren
inham, die een oever had,
tegen denwelken zij geraden
vonden, zo zij konden, het
schip aan te zetten.
40 En als zij de ankers
opgehaald hadden, gaven
zij het schip aan de zee
over, meteen de roerbanden
losmakende; en het razeil naar
den wind opgehaald hebbende,
hielden zij het naar den oever
toe.
41 Maar vervallende op
een plaats, die de zee aan
beide zijden had, zetten zij
het schip daarop; en het
voorschip, vastzittende,
bleef onbewegelijk, maar
het achterschip brak van het
geweld der baren.
42 De raadslag nu der
krijgslieden was, dat zij de
gevangenen zouden doden,
opdat niemand, ontzwommen
zijnde, zoude ontvlieden.

43 Maar de hoofdman, willen Paulus behouden, belette hun dat voornemen, en beval, dat degenen, die zwemmen konden, zich eerst zouden afwerpen, en te land komen;

44 En de anderen, sommigen op planken, en sommigen op enige stukken van het schip. En alzo is het geschied, dat zij allen behouden aan het land gekomen zijn.

28

En als zij ontkomen waren, toen verstonden zij, dat het eiland Melite heette.

2 En de barbaren bewezen ons geen gemene vriendelijkheid; want een groot vuur ontstoken hebbende, namen zij ons allen in, om den regen, die overkwam, en om de koude.

3 En als Paulus een hoop rijzen bijeengeraapt en op het vuur gelegd had, kwam er een adder uit door de hitte, en vatte zijn hand.

4 En als de barbaren het beest zagen aan zijn hand hangen, zeiden zij tot elkander: Deze mens is gewisselijk een doodslager, welken de wraak niet laat leven, daar hij uit de zee ontkomen is.

5 Maar hij schudde het beest af in het vuur, en leed niets kwaads.

6 En zij verwachtten, dat hij zou opzwellen, of terstond dood nedervallen. Maar als zij lang gewacht hadden, en zagen, dat geen ongemak hem overkwam, werden zij veranderd, en zeiden, dat hij een god was.

7 En hier, omtrent dezelfde plaats, had de voornaamste van het eiland, met name Publius, zijn landhoeven, die ons ontving, en drie dagen vriendelijk herbergde.

8 En het geschiedde, dat de vader van Publius, met koortsen en den roden loop bevangen zijnde, te bed lag; tot denwelken Paulus inging, en als hij gebeden had, legde hij de handen op hem, en maakte hem gezond.

9 Als dit dan geschied was, kwamen ook tot hem de anderen, die krankheden hadden in het eiland, en werden genezen.

10 Die ons ook eerden met veel eer, en als wij vertrekken zouden, bestelden zij ons hetgeen van node was.

11 En na drie maanden voeren wij af in een schip van Alexandrie, dat in het eiland overwinterd had, hebbende tot een teken, Kastor en Pollux.

12 En als wij te Syrakuse aangekomen waren, bleven wij aldaar drie dagen;

13 Van waar wij omvoeren, en kwamen aan te Regium; en alzo, na een dag, de wind zuid werd, kwamen wij den tweeden dag te Puteoli;

14 Alwaar wij broeders vonden, en werden gebeden, zeven dagen bij hen te blijven; en alzo gingen wij naar Rome.

15 En vandaar kwamen de
broeders, van onze zaken
gehoord hebbende, ons
tegemoet tot Appiusmarkt,
en de drie tabernen; welke
Paulus ziende, dankte hij God
en greep moed.
16 En toen wij te Rome
gekomen waren, gaf de
hoofdman de gevangenen
over aan den overste des
legers; maar aan Paulus werd
toegelaten op zichzelven te
wonen met den krijgsknecht,
die hem bewaarde.
17 En het geschiedde na drie
dagen dat Paulus samenriep
degenen, die de voornaamsten
der Joden waren. En als zij
samengekomen waren, zeide
hij tot hen: Mannen broeders,
ik, die niets gedaan heb tegen
het volk of de vaderlijke
gewoonten, ben gebonden uit
Jeruzalem overgeleverd in de
handen der Romeinen;
18 Dewelken, mij onderzocht
hebbende, wilden mij loslaten,
omdat geen schuld des doods in
mij was.
19 Maar als de Joden
zulks tegenspraken, werd
ik genoodzaakt mij op den
keizer te beroepen; doch niet,
alsof ik iets had, mijn volk te
beschuldigen.
20 Om deze oorzaak dan heb
ik u bij mij geroepen, om u te
zien en aan te spreken; want
vanwege de hope Israels ben ik
met deze keten omvangen.
21 Maar zij zeiden tot hem:
Wij hebben noch brieven
u aangaande van Judea
ontvangen; noch iemand van
de broeders, hier gekomen
zijnde, heeft van u iets kwaads
geboodschapt of gesproken.
22 Maar wij begeren wel van
u te horen, wat gij gevoelt;
want wat deze sekte aangaat,
ons is bekend, dat zij overal
tegengesproken wordt.
23 En als zij hem een dag
gesteld hadden, kwamen er
velen in zijn woonplaats;
denwelken hij het Koninkrijk
Gods uitlegde, en betuigde, en
poogde hen te bewegen tot het
geloof in Jezus, beide uit de
wet van Mozes en de profeten,
van des morgens vroeg tot den
avond toe.
24 En sommigen geloofden
wel, hetgeen gezegd werd,
maar sommigen geloofden
niet.
25 En tegen elkander oneens
zijnde, scheidden zij; als Paulus
dit ene woord gezegd had,
namelijk: Wel heeft de Heilige
Geest gesproken door Jesaja,
den profeet, tot onze vaderen,
26 Zeggende: Ga heen tot dit
volk, en zeg: Met het gehoor
zult gij horen, en geenszins
verstaan; en ziende zult gij
zien, en geenszins bemerken.
27 Want het hart dezes volks
is dik geworden, en met de
oren hebben zij zwaarlijk
gehoord, en hun ogen hebben
zij toegedaan; opdat zij niet te
eniger tijd met de ogen zouden
zien, en met de oren horen, en
met het hart verstaan, en zij
zich bekeren, en Ik hen geneze.

28 Het zij u dan bekend, dat de
zaligheid Gods den heidenen
gezonden is, en dezelve zullen
horen.
29 En als hij dit gezegd had,
gingen de Joden weg, veel
twisting hebbenden onder
elkander.
30 En Paulus bleef twee
gehele jaren in zijn eigen
gehuurde woning; en ontving
allen, die tot hem kwamen;
31 Predikende het Koninkrijk
Gods, en lerende van den
Heere Jezus Christus met alle
vrijmoedigheid, onverhinderd.

DE BRIEF VAN DEN APOSTEL PAULUS AAN DE

ROMEINEN

1 Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God,

2 (Hetwelk Hij te voren beloofd had door Zijn profeten, in de heilige Schriften)

3 Van Zijn Zoon„ Die geworden is uit het zaad van David, naar het vlees;

4 Die krachtelijk bewezen is te zijn de Zoon van God, naar den Geest der heiligmaking, uit de opstanding der doden) namelijk Jezus Christus, onzen Heere:

5 (Door Welken wij hebben ontvangen genade en het apostelschap, tot gehoorzaamheid des geloofs onder al de heidenen, voor Zijn Naam;

6 Onder welken gij ook zijt, geroepenen van Jezus Christus!)

7 Allen, die te Rome zijt, geliefden Gods, en geroepen heiligen, genade zij u, en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.

8 Eerstelijk dank ik mijn God door Jezus Christus over u allen, dat uw geloof verkondigd wordt in de gehele wereld.

9 Want God is mijn Getuige, Welken ik diene in mijn geest, in het Evangelie Zijns Zoons, hoe ik zonder nalaten uwer gedenke;

10 Allen tijd in mijn gebeden biddende, of mogelijk mij nog te eniger tijd goede gelegenheid gegeven werd, door den wil van God, om tot ulieden te komen.

11 Want ik verlang om u te zien, opdat ik u enige geestelijke gave mocht mededelen, ten einde gij versterkt zoudt worden;

12 Dat is, om mede vertroost te worden onder u, door het onderlinge geloof, zo het uwe als het mijne.

13 Doch ik wil niet, dat u onbekend zij, broeders, dat ik menigmaal voorgenomen heb tot u te komen (en ben tot nog toe verhinderd geweest), opdat ik ook onder u enige vrucht zou hebben, gelijk als ook onder de andere heidenen.

14 Beiden Grieken en Barbaren, beiden wijzen en onwijzen ben ik een schuldenaar.

15 Alzo hetgeen in mij is, dat is volvaardig, om u ook, die te Rome zijt, het Evangelie te verkondigen.

16 Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek.

17 Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelve geopenbaard uit geloof tot

geloof; gelijk geschreven is:
Maar de rechtvaardige zal uit
het geloof leven.
18 Want de toorn Gods
wordt geopenbaard van den
hemel over alle goddeloosheid,
en ongerechtigheid der
mensen, als die de waarheid
in ongerechtigheid ten onder
houden.
19 Overmits hetgeen van God
kennelijk is, in hen openbaar
is; want God heeft het hun
geopenbaard.
20 Want Zijn onzienlijke
dingen worden, van de
schepping der wereld aan,
uit de schepselen verstaan en
doorzien, beide Zijn eeuwige
kracht en Goddelijkheid, opdat
zij niet te verontschuldigen
zouden zijn.
21 Omdat zij, God kennende,
Hem als God niet hebben
verheerlijkt of gedankt; maar
zijn verijdeld geworden
in hun overleggingen en
hun onverstandig hart is
verduisterd geworden;
22 Zich uitgevende voor
wijzen, zijn zij dwaas
geworden;
23 En hebben de heerlijkheid
des onverderfelijken Gods
veranderd in de gelijkenis eens
beelds van een verderfelijk
mens, en van gevogelte, en
van viervoetige en kruipende
gedierten.
24 Daarom heeft God hen
ook overgegeven in de
begeerlijkheden hunner
harten tot onreinigheid, om
hun lichamen onder elkander
te onteren;
25 Als die de waarheid
Gods veranderd hebben in de
leugen, en het schepsel geeerd
en gediend hebben boven den
Schepper, Die te prijzen is in
der eeuwigheid, amen.
26 Daarom heeft God hen
overgegeven tot oneerlijke
bewegingen; want ook hun
vrouwen hebben het natuurlijk
gebruik veranderd in het
gebruik tegen nature;
27 En insgelijks ook de
mannen, nalatende het
natuurlijk gebruik der vrouw,
zijn verhit geworden in hun
lust tegen elkander, mannen
met mannen schandelijkheid
bedrijvende, en de vergelding
van hun dwaling, die daartoe
behoorde, in zichzelven
ontvangende.
28 En gelijk het hun niet
goed gedacht heeft God in
erkentenis te houden, zo heeft
God hen overgegeven in een
verkeerden zin, om te doen
dingen, die niet betamen;
29 Vervuld zijnde met alle
ongerechtigheid, hoererij,
boosheid, gierigheid,
kwaadheid, vol van nijdigheid,
moord, twist, bedrog,
kwaadaardigheid;
30 Oorblazers,
achterklappers, haters
Gods, smaders, hovaardigen,
laatdunkenden, vinders van
kwade dingen, den ouderen
ongehoorzaam;
31 Onverstandigen,
verbondbrekers, zonder
natuurlijke liefde,

onverzoenlijken,
onbarmhartigen;
32 Dewelken, daar zij het
recht Gods weten, (namelijk,
dat degenen, die zulke dingen
doen, des doods waardig zijn)
niet alleen dezelve doen, maar
ook mede een welgevallen
hebben in degenen, die ze
doen.

2 Daarom zijt gij niet te
verontschuldigen, o mens,
wie gij zijt, die anderen
oordeelt; want waarin gij een
ander oordeelt, veroordeelt gij
uzelven; want gij, die anderen
oordeelt, doet dezelfde dingen.
2 En wij weten, dat het
oordeel Gods naar waarheid is,
over degenen, die zulke dingen
doen.
3 En denkt gij dit, o mens, die
oordeelt dengenen, die zulke
dingen doen, en dezelve doet,
dat gij het oordeel Gods zult
ontvlieden?
4 Of veracht gij den rijkdom
Zijner goedertierenheid,
en verdraagzaamheid, en
lankmoedigheid, niet wetende,
dat de goedertierenheid Gods
u tot bekering leidt?
5 Maar naar uw hardigheid,
en onbekeerlijk hart, vergadert
gij uzelven toorn als een
schat, in den dag des toorns,
en der openbaring van het
rechtvaardig oordeel Gods.
6 Welke een iegelijk
vergelden zal naar zijn werken;
7 Dengenen wel, die met
volharding in goeddoen,
heerlijkheid, en eer, en
onverderfelijkheid zoeken, het
eeuwige leven;
8 Maar dengenen, die
twistgierig zijn, en die der
waarheid ongehoorzaam,
doch der ongerechtigheid
gehoorzaam zijn, zal
verbolgenheid en toorn
vergolden worden;
9 Verdrukking en
benauwdheid over alle ziel
des mensen, die het kwade
werkt, eerst van den Jood, en
ook van den Griek;
10 Maar heerlijkheid, en eer,
en vrede een iegelijk, die het
goede werkt, eerst den Jood, en
ook den Griek.
11 Want er is geen aanneming
des persoons bij God.
12 Want zovelen, als er
zonder wet gezondigd hebben,
zullen ook zonder wet verloren
gaan; en zovelen, als er onder
de wet gezondigd hebben,
zullen door de wet geoordeeld
worden;
13 (Want de hoorders der
wet zijn niet rechtvaardig
voor God, maar de daders der
wet zullen gerechtvaardigd
worden;
14 Want wanneer de
heidenen, die de wet niet
hebben, van nature de dingen
doen, die der wet zijn, dezen,
de wet niet hebbende, zijn
zichzelven een wet;
15 Als die betonen het
werk der wet geschreven in
hun harten, hun geweten
medegetuigende, en de
gedachten onder elkander
hen beschuldigende, of ook
ontschuldigende).

16 In den dag wanneer God
de verborgene dingen der
mensen zal oordelen door
Jezus Christus, naar mijn
Evangelie.
17 Zie, gij wordt een Jood
genaamd en rust op de wet; en
roemt op God,
18 En gij weet Zijn wil, en
beproeft de dingen, die daarvan
verschillen, zijnde onderwezen
uit de wet;
19 En gij betrouwt uzelven te
zijn een leidsman der blinden,
een licht dergenen, die in
duisternis zijn;
20 Een onderrichter der
onwijzen, en een leermeester
der onwetenden, hebbende de
gedaante der kennis en der
waarheid in de wet.
21 Die dan een anderen leert,
leert gij uzelven niet? Die
predikt, dat men niet stelen zal,
steelt gij?
22 Die zegt, dat men geen
overspel doen zal, doet gij
overspel? Die van de afgoden
een gruwel hebt, berooft gij het
heilige?
23 Die op de wet roemt,
onteert gij God door de
overtreding der wet?
24 Want de Naam van God
wordt om uwentwil gelasterd
onder de heidenen, gelijk
geschreven is.
25 Want de besnijdenis is
wel nut, indien gij de wet
doet; maar indien gij een
overtreder der wet zijt, zo
is uw besnijdenis voorhuid
geworden.
26 Indien dan de voorhuid
de rechten der wet bewaart,
zal niet zijn voorhuid tot een
besnijdenis gerekend worden?
27 En zal de voorhuid, die uit
de natuur is, als zij de wet
volbrengt, u niet oordelen, die
door de letter en besnijdenis
een overtreder der wet zijt?
28 Want die is niet een Jood,
die het in het openbaar is; noch
die is de besnijdenis, die het in
het openbaar in het vlees is;
29 Maar die is een Jood, die
het in het verborgen is, en de
besnijdenis des harten, in den
geest, niet in de letter, is de
besnijdenis; wiens lof niet is uit
de mensen, maar uit God.

3 Welk is dan het voordeel
van den Jood? Of welk is de
nuttigheid der besnijdenis?
2 Vele in alle manier; want
dit is wel het eerste, dat
hun de Woorden Gods zijn
toebetrouwd.
3 Want wat is het, al zijn
sommigen ongelovig geweest?
Zal hun ongelovigheid het
geloof van God te niet doen?
4 Dat zij verre. Doch God
zij waarachtig, maar alle
mens leugenachtig; gelijk
als geschreven is: Opdat Gij
gerechtvaardigd wordt in
Uw woorden, en overwint,
wanneer Gij oordeelt.
5 Indien nu onze
ongerechtigheid Gods
gerechtigheid bevestigt,
wat zullen wij zeggen? Is God
onrechtvaardig, als Hij toorn
over ons brengt? (Ik spreek

naar den mens.)
6 Dat zij verre, anderszins hoe zal God de wereld oordelen?
7 Want indien de waarheid Gods door mijn leugen overvloediger is geworden, tot Zijn heerlijkheid, wat word ik ook nog als een zondaar geoordeeld?
8 En zeggen wij niet liever (gelijk wij gelasterd worden, en gelijk sommigen zeggen, dat wij zeggen): Laat ons het kwade doen, opdat het goede daaruit kome? Welker verdoemenis rechtvaardig is.
9 Wat dan? Zijn wij uitnemender? Ganselijk niet; want wij hebben te voren beschuldigd beiden Joden en Grieken, dat zij allen onder de zonde zijn;
10 Gelijk geschreven is: Er is niemand rechtvaardig, ook niet een;
11 Er is niemand, die verstandig is, er is niemand, die God zoekt.
12 Allen zijn zij afgeweken, te zamen zijn zij onnut geworden; er is niemand, die goed doet, er is ook niet tot een toe.
13 Hun keel is een geopend graf; met hun tongen plegen zij bedrog; slangenvenijn is onder hun lippen.
14 Welker mond vol is van vervloeking en bitterheid;
15 Hun voeten zijn snel om bloed te vergieten;
16 Vernieling en ellendigheid is in hun wegen;
17 En den weg des vredes hebben zij niet gekend.
18 Er is geen vreze Gods voor hun ogen.
19 Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de wet zijn; opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij.
20 Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden, voor Hem; want door de wet is de kennis der zonde.
21 Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten:
22 Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid.
23 Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods;
24 En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is;
25 Welken God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods;
26 Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in dezen tegenwoordigen tijd;

opdat Hij rechtvaardig zij, en
rechtvaardigende dengene, die
uit het geloof van Jezus is.
27 Waar is dan de roem? Hij
is uitgesloten. Door wat wet?
Der werken? Neen, maar door
de wet des geloofs.
28 Wij besluiten dan, dat
de mens door het geloof
gerechtvaardigd wordt, zonder
de werken der wet.
29 Is God een God der Joden
alleen? en is Hij het niet
ook der heidenen? Ja, ook der
heidenen;
30 Nademaal Hij een enig
God is, Die de besnijdenis
rechtvaardigen zal uit het
geloof, en de voorhuid door
het geloof.
31 Doen wij dan de wet te niet
door het geloof? Dat zij verre;
maar wij bevestigen de wet.

4 Wat zullen wij dan zeggen,
dat Abraham, onze vader,
verkregen heeft naar het vlees?
2 Want indien Abraham uit
de werken gerechtvaardigd is,
zo heeft hij roem, maar niet bij
God.
3 Want wat zegt de Schrift?
En Abraham geloofde God,
en het is hem gerekend tot
rechtvaardigheid.
4 Nu dengene, die werkt,
wordt het loon niet
toegerekend naar genade,
maar naar schuld.
5 Doch dengene, die niet
werkt, maar gelooft in
Hem, Die den goddeloze
rechtvaardigt, wordt
zijn geloof gerekend tot
rechtvaardigheid.
6 Gelijk ook David den mens
zalig spreekt, welken God de
rechtvaardigheid toerekent
zonder werken;
7 Zeggende: Zalig zijn zij,
welker ongerechtigheden
vergeven zijn, en welker
zonden bedekt zijn;
8 Zalig is de man, welken
de Heere de zonden niet
toerekent.
9 Deze zaligspreking dan, is
die alleen over de besnijdenis,
of ook over de voorhuid?
Want wij zeggen, dat Abraham
het geloof gerekend is tot
rechtvaardigheid.
10 Hoe is het hem dan
toegerekend? Als hij in
de besnijdenis was, of in
de voorhuid? Niet in de
besnijdenis, maar in de
voorhuid.
11 En hij heeft het teken der
besnijdenis ontvangen tot een
zegel der rechtvaardigheid des
geloofs, die hem in de voorhuid
was toegerekend; opdat hij
zou zijn een vader van allen,
die geloven in de voorhuid
zijnde, ten einde ook hun de
rechtvaardigheid toegerekend
worde;
12 En een vader der
besnijdenis, dengenen
namelijk, die niet alleen
uit de besnijdenis zijn, maar
die ook wandelen in de
voetstappen des geloofs van
onzen vader Abraham, hetwelk
in de voorhuid was.
13 Want de belofte is niet
door de wet aan Abraham of

zijn zaad geschied, namelijk,
dat hij een erfgenaam der
wereld zou zijn, maar door de
rechtvaardigheid des geloofs.
14 Want indien degenen, die
uit de wet zijn, erfgenamen
zijn, zo is het geloof ijdel
geworden, en de beloftenis te
niet gedaan.
15 Want de wet werkt toorn;
want waar geen wet is, daar is
ook geen overtreding.
16 Daarom is zij uit het geloof,
opdat zij naar genade zij; ten
einde de belofte vast zij al den
zade, niet alleen dat uit de wet
is, maar ook dat uit het geloof
Abrahams is, welke een vader
is van ons allen;
17 (Gelijk geschreven staat:
Ik heb u tot een vader van
vele volken gesteld) voor Hem,
aan Welken hij geloofd heeft,
namelijk God, Die de doden
levend maakt, en roept de
dingen, die niet zijn, alsof zij
waren;
18 Welke tegen hoop op
hoop geloofd heeft, dat hij
zou worden een vader van
vele volken; volgens hetgeen
gezegd was: Alzo zal uw zaad
wezen.
19 En niet verzwakt zijnde
in het geloof, heeft hij zijn
eigen lichaam niet aangemerkt,
dat alrede verstorven was, alzo
hij omtrent honderd jaren oud
was, noch ook dat de moeder in
Sara verstorven was.
20 En hij heeft aan de
beloftenis Gods niet getwijfeld
door ongeloof; maar is gesterkt
geweest in het geloof, gevende
God de eer;
21 En ten volle verzekerd
zijnde, dat hetgeen beloofd
was, Hij ook machtig was te
doen.
22 Daarom is het hem ook tot
rechtvaardigheid gerekend.
23 Nu is het niet alleen om
zijnentwil geschreven, dat het
hem toegerekend is;
24 Maar ook om onzentwil,
welken het zal toegerekend
worden, namelijk dengenen,
die geloven in Hem, Die Jezus,
onzen Heere, uit de doden
opgewekt heeft;
25 Welke overgeleverd is om
onze zonden, en opgewekt om
onze rechtvaardigmaking.

5 Wij dan, gerechtvaardigd
zijnde uit het geloof,
hebben vrede bij God, door
onzen Heere Jezus Christus;
2 Door Welken wij ook de
toeleiding hebben door het
geloof tot deze genade, in
welke wij staan, en roemen in
de hoop der heerlijkheid Gods.
3 En niet alleenlijk dit,
maar wij roemen ook in de
verdrukkingen, wetende, dat
de verdrukking lijdzaamheid
werkt;
4 En de lijdzaamheid
bevinding, en de bevinding
hoop;
5 En de hoop beschaamt niet,
omdat de liefde Gods in onze
harten uitgestort is door den
Heiligen Geest, Die ons is
gegeven.
6 Want Christus, als wij
nog krachteloos waren, is te

Zijner tijd voor de goddelozen
gestorven.
7 Want nauwelijks zal
iemand voor een rechtvaardige
sterven; want voor den goede
zal mogelijk iemand ook
bestaan te sterven.
8 Maar God bevestigt Zijn
liefde jegens ons, dat Christus
voor ons gestorven is, als wij
nog zondaars waren.
9 Veel meer dan, zijnde nu
gerechtvaardigd door Zijn
bloed, zullen wij door Hem
behouden worden van den
toorn.
10 Want indien wij, vijanden
zijnde, met God verzoend zijn
door den dood Zijns Zoons,
veel meer zullen wij, verzoend
zijnde, behouden worden door
Zijn leven.
11 En niet alleenlijk dit,
maar wij roemen ook in
God, door onzen Heere Jezus
Christus, door Welken wij
nu de verzoening gekregen
hebben.
12 Daarom, gelijk door een
mens de zonde in de wereld
ingekomen is, en door de zonde
de dood; en alzo de dood
tot alle mensen doorgegaan
is, in welken allen gezondigd
hebben.
13 Want tot de wet was de
zonde in de wereld; maar de
zonde wordt niet toegerekend,
als er geen wet is.
14 Maar de dood heeft
geheerst van Adam tot Mozes
toe, ook over degenen, die
niet gezondigd hadden in de
gelijkheid der overtreding van
Adam, welke een voorbeeld is
Desgenen, Die komen zou.
15 Doch niet, gelijk de
misdaad, alzo is ook de
genadegift, want indien, door
de misdaad van een, velen
gestorven zijn, zo is veel meer
de genade Gods, en de gave
door de genade, die daar is
van een mens Jezus Christus,
overvloedig geweest over
velen.
16 En niet, gelijk de schuld
was door den een, die
gezondigd heeft, alzo is
de gift; want de schuld
is wel uit een misdaad
tot verdoemenis, maar de
genadegift is uit vele misdaden
tot rechtvaardigmaking.
17 Want indien door de
misdaad van een de dood
geheerst heeft door dien enen,
veel meer zullen degenen, die
den overvloed der genade en
der gave der rechtvaardigheid
ontvangen, in het leven
heersen door dien Enen,
namelijk Jezus Christus.
18 Zo dan, gelijk door een
misdaad de schuld gekomen
is over alle mensen tot
verdoemenis; alzo ook door
een rechtvaardigheid komt
de genade over alle mensen
tot rechtvaardigmaking des
levens.
19 Want gelijk door de
ongehoorzaamheid van
dien enen mens velen
tot zondaars gesteld zijn
geworden, alzo zullen ook
door de gehoorzaamheid van
Enen velen tot rechtvaardigen

gesteld worden.
20 Maar de wet is bovendien
ingekomen, opdat de misdaad
te meerder worde; en waar de
zonde meerder geworden is,
daar is de genade veel meer
overvloedig geweest;
21 Opdat, gelijk de zonde
geheerst heeft tot den dood,
alzo ook de genade zou heersen
door rechtvaardigheid tot het
eeuwige leven, door Jezus
Christus onzen Heere.

6 Wat zullen wij dan zeggen?
Zullen wij in de zonde
blijven, opdat de genade te
meerder worde?
2 Dat zij verre. Wij, die der
zonde gestorven zijn, hoe
zullen wij nog in dezelve
leven?
3 Of weet gij niet, dat zovelen
als wij in Christus Jezus
gedoopt zijn, wij in Zijn dood
gedoopt zijn?
4 Wij zijn dan met Hem
begraven, door den doop in
den dood, opdat, gelijkerwijs
Christus uit de doden
opgewekt is tot de heerlijkheid
des Vaders, alzo ook wij
in nieuwigheid des levens
wandelen zouden.
5 Want indien wij met Hem
een plant geworden zijn in
de gelijkmaking Zijns doods,
zo zullen wij het ook zijn
in de gelijkmaking Zijner
opstanding;
6 Dit wetende, dat onze oude
mens met Hem gekruisigd is,
opdat het lichaam der zonde te
niet gedaan worde, opdat wij
niet meer de zonde dienen.
7 Want die gestorven is, die is
gerechtvaardigd van de zonde.
8 Indien wij nu met Christus
gestorven zijn, zo geloven wij,
dat wij ook met Hem zullen
leven;
9 Wetende, dat Christus,
opgewekt zijnde uit de doden,
niet meer sterft; de dood heerst
niet meer over Hem.
10 Want dat Hij gestorven is,
dat is Hij der zonde eenmaal
gestorven; en dat Hij leeft, dat
leeft Hij Gode.
11 Alzo ook gijlieden, houdt
het daarvoor dat gij wel der
zonde dood zijt, maar Gode
levende zijt in Christus Jezus,
onzen Heere.
12 Dat dan de zonde niet
heerse in uw sterfelijk lichaam,
om haar te gehoorzamen in
de begeerlijkheden deszelven
lichaams.
13 En stelt uwe leden niet
der zonde tot wapenen der
ongerechtigheid; maar stelt
uzelven Gode, als uit de doden
levende geworden zijnde,
en stelt uw leden Gode tot
wapenen der gerechtigheid.
14 Want de zonde zal over u
niet heersen; want gij zijt niet
onder de wet, maar onder de
genade.
15 Wat dan? Zullen wij
zondigen, omdat wij niet zijn
onder de wet, maar onder de
genade? Dat zij verre.
16 Weet gij niet, dat
wien gij uzelven stelt
tot dienstknechten ter
gehoorzaamheid, gij
dienstknechten zijt desgenen,

dien gij gehoorzaamt, of
der zonde tot den dood,
of der gehoorzaamheid tot
gerechtigheid?
17 Maar Gode zij dank, dat gij
wel dienstknechten der zonde
waart, maar dat gij nu van
harte gehoorzaam geworden
zijt aan het voorbeeld der leer,
tot hetwelk gij overgegeven
zijt;
18 En vrijgemaakt
zijnde van de zonde, zijt
gemaakt dienstknechten der
gerechtigheid.
19 Ik spreek op menselijke
wijze, om der zwakheid
uws vleses wil; want
gelijk gij uw leden gesteld
hebt, om dienstbaar te
zijn der onreinigheid en
der ongerechtigheid, tot
ongerechtigheid, alzo stelt
nu uw leden, om dienstbaar
te zijn der gerechtigheid, tot
heiligmaking.
20 Want toen gij
dienstknechten waart der
zonde, zo waart gij vrij van de
gerechtigheid.
21 Wat vrucht dan hadt gij
toen van die dingen, waarover
gij u nu schaamt? Want het
einde derzelve is de dood.
22 Maar nu, van de zonde
vrijgemaakt zijnde, en Gode
dienstbaar gemaakt zijnde,
hebt gij uw vrucht tot
heiligmaking, en het einde
het eeuwige leven.
23 Want de bezoldiging der
zonde is de dood, maar de
genadegift Gods is het eeuwige
leven, door Jezus Christus,
onzen Heere.

7 Weet gij niet, broeders!
(want ik spreek tot
degenen, die de wet verstaan)
dat de wet heerst over den
mens, zo langen tijd als hij
leeft?
2 Want een vrouw, die onder
den man staat, is aan den
levenden man verbonden
door de wet; maar indien de
man gestorven is, zo is zij
vrijgemaakt van de wet des
mans.
3 Daarom dan, indien zij
eens anderen mans wordt,
terwijl de man leeft, zo zal zij
een overspeelster genaamd
worden; maar indien de man
gestorven is, zo is zij vrij
van de wet, alzo dat zij geen
overspeelster is, als zij eens
anderen mans wordt.
4 Zo dan, mijn broeders, gij
zijt ook der wet gedood door
het lichaam van Christus,
opdat gij zoudt worden eens
Anderen, namelijk Desgenen,
Die van de doden opgewekt
is, opdat wij Gode vruchten
dragen zouden.
5 Want toen wij in het
vlees waren, wrochten de
bewegingen der zonden, die
door de wet zijn, in onze leden,
om den dood vruchten te
dragen.
6 Maar nu zijn wij
vrijgemaakt van de wet,
overmits wij dien gestorven
zijn, onder welken wij
gehouden waren; alzo dat
wij dienen in nieuwigheid des
geestes, en niet in de oudheid

der letter.
7 Wat zullen wij dan zeggen?
Is de wet zonde? Dat zij verre.
Ja, ik kende de zonde niet dan
door de wet; want ook had ik
de begeerlijkheid niet geweten
zonde te zijn, indien de wet niet
zeide: Gij zult niet begeren.
8 Maar de zonde, oorzaak
genomen hebbende door
het gebod, heeft in mij alle
begeerlijkheid gewrocht; want
zonder de wet is de zonde
dood.
9 En zonder de wet, zo leefde
ik eertijds; maar als het gebod
gekomen is, zo is de zonde
weder levend geworden, doch
ik ben gestorven.
10 En het gebod, dat ten leven
was, hetzelve is mij ten dood
bevonden.
11 Want de zonde, oorzaak
genomen hebbende door het
gebod, heeft mij verleid, en
door hetzelve gedood.
12 Alzo is dan de wet heilig,
en het gebod is heilig, en
rechtvaardig, en goed.
13 Is dan het goede mij
de dood geworden? Dat zij
verre. Maar de zonde is mij
de dood geworden; opdat zij
zou openbaar worden zonde
te zijn; werkende mij door
het goede den dood; opdat
de zonde boven mate werd
zondigende door het gebod.
14 Want wij weten, dat de
wet geestelijk is, maar ik ben
vleselijk, verkocht onder de
zonde.
15 Want hetgeen ik doe, dat
ken ik niet; want hetgeen ik
wil, dat doe ik niet, maar
hetgeen ik haat, dat doe ik.
16 En indien ik hetgene doe,
dat ik niet wil, zo stem ik de wet
toe, dat zij goed is.
17 Ik dan doe datzelve nu niet
meer, maar de zonde, die in mij
woont.
18 Want ik weet, dat in mij,
dat is, in mijn vlees, geen goed
woont; want het willen is wel
bij mij, maar het goede te doen,
dat vind ik niet.
19 Want het goede dat ik wil,
doe ik niet, maar het kwade, dat
ik niet wil, dat doe ik.
20 Indien ik hetgene doe, dat
ik niet wil, zo doe ik nu
hetzelve niet meer, maar de
zonde, die in mij woont.
21 Zo vind ik dan deze wet in
mij: als ik het goede wil doen,
dat het kwade mij bijligt.
22 Want ik heb een vermaak
in de wet Gods, naar den
inwendigen mens;
23 Maar ik zie een andere wet
in mijn leden, welke strijdt
tegen de wet mijns gemoeds, en
mij gevangen neemt onder de
wet der zonde, die in mijn leden
is.
24 Ik ellendig mens, wie zal
mij verlossen uit het lichaam
dezes doods?
25 Ik dank God, door Jezus
Christus, onzen Heere. Zo dan,
ik zelf dien wel met het gemoed
de wet Gods, maar met het
vlees de wet der zonde.

8 Zo is er dan nu geen
verdoemenis voor
degenen, die in Christus
Jezus zijn, die niet naar het

vlees wandelen, maar naar den
Geest.
2 Want de wet des Geestes
des levens in Christus Jezus
heeft mij vrijgemaakt van de
wet der zonde en des doods.
3 Want hetgeen der wet
onmogelijk was, dewijl zij
door het vlees krachteloos
was, heeft God, Zijn Zoon
zendende in gelijkheid des
zondigen vleses, en dat voor de
zonde, de zonde veroordeeld
in het vlees.
4 Opdat het recht der wet
vervuld zou worden in ons, die
niet naar het vlees wandelen,
maar naar den Geest.
5 Want die naar het vlees zijn,
bedenken, dat des vleses is;
maar die naar den Geest zijn,
bedenken, dat des Geestes is.
6 Want het bedenken des
vleses is de dood; maar het
bedenken des Geestes is het
leven en vrede;
7 Daarom dat het bedenken
des vleses vijandschap is tegen
God; want het onderwerpt zich
der wet Gods niet; want het
kan ook niet.
8 En die in het vlees zijn,
kunnen Gode niet behagen.
9 Doch gijlieden zijt niet in
het vlees, maar in den Geest,
zo anders de Geest Gods in u
woont. Maar zo iemand den
Geest van Christus niet heeft,
die komt Hem niet toe.
10 En indien Christus in
ulieden is, zo is wel het
lichaam dood om der zonden
wil; maar de geest is leven om
der gerechtigheid wil.
11 En indien de Geest
Desgenen, Die Jezus uit de
doden opgewekt heeft, in u
woont, zo zal Hij, Die Christus
uit de doden opgewekt heeft,
ook uw sterfelijke lichamen
levend maken, door Zijn Geest,
Die in u woont.
12 Zo dan, broeders, wij zijn
schuldenaars niet aan het vlees,
om naar het vlees te leven.
13 Want indien gij naar het
vlees leeft, zo zult gij sterven;
maar indien gij door den Geest
de werkingen des lichaams
doodt, zo zult gij leven.
14 Want zovelen als er door
den Geest Gods geleid worden,
die zijn kinderen Gods.
15 Want gij hebt niet
ontvangen den Geest der
dienstbaarheid wederom tot
vreze; maar gij hebt ontvangen
den Geest der aanneming tot
kinderen, door Welken wij
roepen: Abba, Vader!
16 Dezelve Geest getuigt met
onzen geest, dat wij kinderen
Gods zijn.
17 En indien wij kinderen
zijn, zo zijn wij ook
erfgenamen, erfgenamen
van God, en medeerfgenamen
van Christus; zo wij anders
met Hem lijden, opdat wij ook
met Hem verheerlijkt worden.
18 Want ik houde het
daarvoor, dat het lijden dezes
tegenwoordigen tijds niet
is te waarderen tegen de
heerlijkheid, die aan ons zal
geopenbaard worden.
19 Want het schepsel, als met
opgestoken hoofde, verwacht

de openbaring der kinderen
Gods.
20 Want het schepsel is
der ijdelheid onderworpen,
niet gewillig, maar om diens
wil, die het der ijdelheid
onderworpen heeft;
21 Op hoop, dat ook het
schepsel zelf zal vrijgemaakt
worden van de dienstbaarheid
der verderfenis, tot de vrijheid
der heerlijkheid der kinderen
Gods.
22 Want wij weten, dat het
ganse schepsel te zamen zucht,
en te zamen als in barensnood
is tot nu toe.
23 En niet alleen dit, maar ook
wij zelven, die de eerstelingen
des Geestes hebben, wij ook
zelven, zeg ik, zuchten in
onszelven, verwachtende
de aanneming tot kinderen,
namelijk de verlossing onzes
lichaams.
24 Want wij zijn in hope zalig
geworden. De hoop nu, die
gezien wordt, is geen hoop;
want hetgeen iemand ziet,
waarom zal hij het ook hopen?
25 Maar indien wij hopen,
hetgeen wij niet zien, zo
verwachten wij het met
lijdzaamheid.
26 En desgelijks komt ook
de Geest onze zwakheden
mede te hulp; want wij weten
niet, wat wij bidden zullen,
gelijk het behoort, maar de
Geest Zelf bidt voor ons met
onuitsprekelijke zuchtingen.
27 En Die de harten
doorzoekt, weet, welke de
mening des Geestes zij, dewijl
Hij naar God voor de heiligen
bidt.
28 En wij weten, dat
dengenen, die God liefhebben,
alle dingen medewerken ten
goede, namelijk dengenen, die
naar Zijn voornemen geroepen
zijn.
29 Want die Hij te voren
gekend heeft, die heeft Hij
ook te voren verordineerd,
den beelde Zijns Zoons
gelijkvormig te zijn, opdat Hij
de Eerstgeborene zij onder vele
broederen.
30 En die Hij te voren
verordineerd heeft, dezen heeft
Hij ook geroepen; en die Hij
geroepen heeft, dezen heeft Hij
ook gerechtvaardigd; en die Hij
gerechtvaardigd heeft, dezen
heeft Hij ook verheerlijkt.
31 Wat zullen wij dan tot deze
dingen zeggen? Zo God voor
ons is, wie zal tegen ons zijn?
32 Die ook Zijn eigen Zoon
niet gespaard heeft, maar
heeft Hem voor ons allen
overgegeven, hoe zal Hij ons
ook met Hem niet alle dingen
schenken?
33 Wie zal beschuldiging
inbrengen tegen de
uitverkorenen Gods? God
is het, Die rechtvaardig maakt.
34 Wie is het, die verdoemt?
Christus is het, Die gestorven
is; ja, wat meer is, Die ook
opgewekt is, Die ook ter
rechter hand Gods is, Die ook
voor ons bidt.
35 Wie zal ons scheiden
van de liefde van Christus?
Verdrukking, of benauwdheid,

of vervolging, of honger,
naaktheid, of gevaar, of
zwaard?
36 (Gelijk geschreven is:
Want om Uwentwil worden
wij den gansen dag gedood;
wij zijn geacht als schapen ter
slachting.)
37 Maar in dit alles zijn wij
meer dan overwinnaars, door
Hem, Die ons liefgehad heeft.
38 Want ik ben verzekerd, dat
noch dood, noch leven, noch
engelen, noch overheden, noch
machten, noch tegenwoordige,
noch toekomende dingen,
39 Noch hoogte, noch diepte,
noch enig ander schepsel
ons zal kunnen scheiden van
de liefde Gods, welke is in
Christus Jezus, onzen Heere.

9 Ik zeg de waarheid in
Christus, ik lieg niet (mijn
geweten mij mede getuigenis
gevende door den Heiligen
Geest),
2 Dat het mij een grote
droefheid, en mijn hart een
gedurige smart is.
3 Want ik zou zelf wel
wensen verbannen te zijn van
Christus, voor mijn broederen,
die mijn maagschap zijn naar
het vlees;
4 Welke Israelieten zijn,
welker is de aanneming tot
kinderen, en de heerlijkheid,
en de verbonden, en de
wetgeving, en de dienst van
God, en de beloftenissen;
5 Welker zijn de vaders, en uit
welke Christus is, zoveel het
vlees aangaat, Dewelke is God
boven allen te prijzen in der
eeuwigheid. Amen.
6 Doch ik zeg dit niet,
alsof het woord Gods ware
uitgevallen; want die zijn niet
allen Israel, die uit Israel zijn.
7 Noch omdat zij Abrahams
zaad zijn, zijn zij allen
kinderen; maar: In Izaak
zal u het zaad genoemd
worden.
8 Dat is, niet de kinderen
des vleses, die zijn kinderen
Gods; maar de kinderen der
beloftenis worden voor het
zaad gerekend.
9 Want dit is het woord der
beloftenis: Omtrent dezen tijd
zal Ik komen, en Sara zal een
zoon hebben.
10 En niet alleenlijk deze,
maar ook Rebekka is daarvan
een bewijs, als zij uit een
bevrucht was, namelijk Izaak,
onzen Vader.
11 Want als de kinderen nog
niet geboren waren, noch
iets goeds of kwaads gedaan
hadden, opdat het voornemen
Gods, dat naar de verkiezing is,
vast bleve, niet uit de werken,
maar uit den Roepende;
12 Zo werd tot haar gezegd:
De meerdere zal den mindere
dienen.
13 Gelijk geschreven is: Jakob
heb Ik liefgehad, en Ezau heb Ik
gehaat.
14 Wat zullen wij dan zeggen?
Is er onrechtvaardigheid bij
God? Dat zij verre.
15 Want Hij zegt tot Mozes:
Ik zal Mij ontfermen, diens Ik
Mij ontferm, en zal barmhartig

zijn, dien Ik barmhartig ben.
16 Zo is het dan niet desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, maar des ontfermenden Gods.
17 Want de Schrift zegt tot Farao: Tot ditzelve heb Ik u verwekt, opdat Ik in u Mijn kracht bewijzen zou, en opdat Mijn Naam verkondigd worde op de ganse aarde.
18 Zo ontfermt Hij Zich dan, diens Hij wil, en verhardt, dien Hij wil.
19 Gij zult dan tot mij zeggen: Wat klaagt Hij dan nog? Want wie heeft Zijn wil wederstaan?
20 Maar toch, o mens, wie zijt gij, die tegen God antwoordt? Zal ook het maaksel tot dengene, die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt gij mij alzo gemaakt?
21 Of heeft de pottenbakker geen macht over het leem, om uit denzelfden klomp te maken, het ene vat ter ere, en het andere ter onere?
22 En of God, willende Zijn toorn bewijzen, en Zijn macht bekend maken, met vele lankmoedigheid verdragen heeft de vaten des toorns, tot het verderf toebereid;
23 En opdat Hij zou bekend maken den rijkdom Zijner heerlijkheid over de vaten der barmhartigheid, die Hij te voren bereid heeft tot heerlijkheid?
24 Welke Hij ook geroepen heeft, namelijk ons, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen.
25 Gelijk Hij ook in Hosea zegt: Ik zal hetgeen Mijn volk niet was, Mijn volk noemen, en die niet bemind was, Mijn beminde.
26 En het zal zijn, in de plaats, waar tot hen gezegd was: Gijlieden zijt Mijn volk niet, aldaar zullen zij kinderen des levenden Gods genaamd worden.
27 En Jesaja roept over Israel: Al ware het getal der kinderen Israels gelijk het zand der zee, zo zal het overblijfsel behouden worden.
28 Want Hij voleindt een zaak en snijdt ze af in rechtvaardigheid; want de Heere zal een afgesneden zaak doen op de aarde.
29 En gelijk Jesaja te voren gezegd heeft: Indien de Heere Sebaoth ons geen zaad had overgelaten, zo waren wij als Sodom geworden, en Gomorra gelijk gemaakt geweest.
30 Wat zullen wij dan zeggen? Dat de heidenen, die de rechtvaardigheid niet zochten, de rechtvaardigheid verkregen hebben, doch de rechtvaardigheid, die uit het geloof is.
31 Maar Israel, die de wet der rechtvaardigheid zocht, is tot de wet der rechtvaardigheid niet gekomen.
32 Waarom? Omdat zij die zochten niet uit het geloof, maar als uit de werken der wet, want zij hebben zich gestoten aan den steen des aanstoots;

33 Gelijk geschreven is:
Ziet, Ik leg in Sion een steen
des aanstoots, en een rots
der ergernis; en een iegelijk,
die in Hem gelooft, zal niet
beschaamd worden.

10 Broeders, de
toegenegenheid mijns
harten, en het gebed, dat ik tot
God voor Israel doe, is tot hun
zaligheid.
2 Want ik geef hun
getuigenis, dat zij een ijver tot
God hebben, maar niet met
verstand.
3 Want alzo zij de
rechtvaardigheid Gods
niet kennen, en hun eigen
gerechtigheid zoeken op
te richten, zo zijn zij der
rechtvaardigheid Gods niet
onderworpen.
4 Want het einde der wet is
Christus, tot rechtvaardigheid
een iegelijk, die gelooft.
5 Want Mozes beschrijft de
rechtvaardigheid, die uit de
wet is, zeggende: De mens,
die deze dingen doet, zal door
dezelve leven.
6 Maar de rechtvaardigheid,
die uit het geloof is, spreekt
aldus: Zeg niet in uw hart: Wie
zal in den hemel opklimmen?
Hetzelve is Christus van boven
afbrengen.
7 Of, wie zal in den afgrond
nederdalen? Hetzelve is
Christus uit de doden
opbrengen.
8 Maar wat zegt zij? Nabij u is
het Woord, in uw mond en in
uw hart. Dit is het Woord des
geloofs, hetwelk wij prediken.
9 Namelijk, indien gij met uw
mond zult belijden den Heere
Jezus, en met uw hart geloven,
dat God Hem uit de doden
opgewekt heeft, zo zult gij zalig
worden.
10 Want met het hart gelooft
men ter rechtvaardigheid en
met den mond belijdt men ter
zaligheid.
11 Want de Schrift zegt: Een
iegelijk, die in Hem gelooft, die
zal niet beschaamd worden.
12 Want er is geen
onderscheid, noch van
Jood noch van Griek; want
eenzelfde is Heere van allen,
rijk zijnde over allen, die Hem
aanroepen.
13 Want een iegelijk, die
den Naam des Heeren zal
aanroepen, zal zalig worden.
14 Hoe zullen zij dan Hem
aanroepen, in Welken zij niet
geloofd hebben? En hoe zullen
zij in Hem geloven, van Welken
zij niet gehoord hebben? En
hoe zullen zij horen, zonder die
hun predikt?
15 En hoe zullen zij prediken,
indien zij niet gezonden
worden? Gelijk geschreven
is: Hoe liefelijk zijn de
voeten dergenen, die vrede
verkondigen, dergenen, die het
goede verkondigen!
16 Doch zij zijn niet allen
het Evangelie gehoorzaam
geweest; want Jesaja zegt:
Heere, wie heeft onze
prediking geloofd?
17 Zo is dan het geloof uit het
gehoor, en het gehoor door het
Woord Gods.

18 Maar ik zeg: Hebben zij
het niet gehoord? Ja toch, hun
geluid is over de gehele aarde
uitgegaan, en hun woorden tot
de einden der wereld.
19 Maar ik zeg: Heeft Israel
het niet verstaan? Mozes
zegt eerst: Ik zal ulieden tot
jaloersheid verwekken door
degenen, die geen volk zijn;
door een onverstandig volk zal
ik u tot toorn verwekken.
20 En Jesaja verstout zich,
en zegt: Ik ben gevonden van
degenen, die Mij niet zochten;
Ik ben openbaar geworden
dengenen, die naar Mij niet
vraagden.
21 Maar tegen Israel zegt
Hij: Den gehelen dag heb
Ik Mijn handen uitgestrekt
tot een ongehoorzaam en
tegensprekend volk.

11 Ik zeg dan: Heeft God
Zijn volk verstoten?
Dat zij verre; want ik ben
ook een Israeliet, uit het zaad
Abrahams, van den stam
Benjamin.
2 God heeft Zijn volk niet
verstoten, hetwelk Hij te voren
gekend heeft. Of weet gij niet,
wat de Schrift zegt van Elia,
hoe hij God aanspreekt tegen
Israel, zeggende:
3 Heere! zij hebben Uw
profeten gedood, en Uw
altaren omgeworpen; en ik
ben alleen overgebleven en zij
zoeken mijn ziel.
4 Maar wat zegt tot hem het
Goddelijk antwoord? Ik heb
Mijzelven nog zeven duizend
mannen overgelaten, die de
knie voor het beeld van Baal
niet gebogen hebben.
5 Alzo is er dan ook in
dezen tegenwoordigen tijd een
overblijfsel geworden, naar de
verkiezing der genade.
6 En indien het door genade
is, zo is het niet meer uit
de werken; anderszins is de
genade geen genade meer; en
indien het is uit de werken,
zo is het geen genade meer;
anderszins is het werk geen
werk meer.
7 Wat dan? Hetgeen
Israel zoekt, dat heeft het
niet verkregen; maar de
uitverkorenen hebben het
verkregen, en de anderen zijn
verhard geworden.
8 (Gelijk geschreven is: God
heeft hun gegeven een geest
des diepen slaaps; ogen om niet
te zien, en oren om niet te
horen) tot op den huidigen dag.
9 En David zegt: Hun tafel
worde tot een strik, en tot een
val, en tot een aanstoot, en tot
een vergelding voor hen.
10 Dat hun ogen verduisterd
worden, om niet te zien; en
verkrom hun rug allen tijd.
11 Zo zeg ik dan: Hebben
zij gestruikeld, opdat zij vallen
zouden? Dat zij verre; maar
door hun val is de zaligheid den
heidenen geworden, om hen
tot jaloersheid te verwekken.
12 En indien hun val de
rijkdom is der wereld, en hun
vermindering de rijkdom der
heidenen, hoeveel te meer hun
volheid!

13 Want ik spreek tot u,
heidenen, voor zoveel ik der
heidenen apostel ben; ik maak
mijn bediening heerlijk;
14 Of ik enigszins mijn vlees
tot jaloersheid verwekken,
en enigen uit hen behouden
mocht.
15 Want indien hun
verwerping de verzoening
is der wereld, wat zal de
aanneming wezen, anders dan
het leven uit de doden?
16 En indien de eerstelingen
heilig zijn, zo is ook het deeg
heilig, en indien de wortel
heilig is, zo zijn ook de takken
heilig.
17 En zo enige der takken
afgebroken zijn, en gij, een
wilde olijfboom zijnde, in
derzelver plaats zijt ingeent, en
des wortels en der vettigheid
des olijfbooms mede deelachtig
zijt geworden,
18 Zo roem niet tegen de
takken; en indien gij daartegen
roemt, gij draagt den wortel
niet, maar de wortel u.
19 Gij zult dan zeggen: De
takken zijn afgebroken, opdat
ik zou ingeent worden.
20 Het is wel; zij zijn door
ongeloof afgebroken, en gij
staat door het geloof. Zijt niet
hooggevoelende, maar vrees.
21 Want is het, dat God
de natuurlijke takken niet
gespaard heeft, zie toe, dat Hij
ook mogelijk u niet spare.
22 Zie dan de
goedertierenheid en de
strengheid van God; de
strengheid wel over degenen,
die gevallen zijn, maar de
goedertierenheid over u, indien
gij in de goedertierenheid
blijft; anderszins zult ook gij
afgehouwen worden.
23 Maar ook zij, indien zij in
het ongeloof niet blijven, zullen
ingeent worden; want God is
machtig om dezelve weder in te
enten.
24 Want indien gij
afgehouwen zijt uit den
olijfboom, die van nature wild
was, en tegen nature in den
goeden olijfboom ingeent;
hoeveel te meer zullen deze,
die natuurlijke takken zijn,
in hun eigen olijfboom geent
worden?
25 Want ik wil niet, broeders,
dat u deze verborgenheid
onbekend zij (opdat gij niet
wijs zijt, bij uzelven), dat
de verharding voor een deel
over Israel gekomen is, totdat
de volheid der heidenen zal
ingegaan zijn.
26 En alzo zal geheel
Israel zalig worden; gelijk
geschreven is: De Verlosser
zal uit Sion komen en zal de
goddeloosheden afwenden van
Jakob.
27 En dit is hun een verbond
van Mij, als Ik hun zonden zal
wegnemen.
28 Zo zijn zij wel vijanden
aangaande het Evangelie, om
uwentwil, maar aangaande de
verkiezing zijn zij beminden,
om der vaderen wil;
29 Want de genadegiften
en de roeping Gods zijn
onberouwelijk.

30 Want gelijkerwijs ook
gijlieden eertijds Gode
ongehoorzaam geweest
zijt, maar nu barmhartigheid
verkregen hebt door dezer
ongehoorzaamheid;
31 Alzo zijn ook dezen nu
ongehoorzaam geweest,
opdat ook zij door uw
barmhartigheid zouden
barmhartigheid verkrijgen.
32 Want God heeft hen allen
onder de ongehoorzaamheid
besloten, opdat Hij hun allen
zou barmhartig zijn.
33 O diepte des rijkdoms,
beide der wijsheid en
der kennis Gods, hoe
ondoorzoekelijk zijn Zijn
oordelen, en onnaspeurlijk
Zijn wegen!
34 Want wie heeft den zin des
Heeren gekend? Of wie is Zijn
raadsman geweest?
35 Of wie heeft Hem eerst
gegeven, en het zal hem
wedervergolden worden?
36 Want uit Hem, en door
Hem, en tot Hem zijn alle
dingen. Hem zij de heerlijkheid
in der eeuwigheid. Amen.

12 Ik bid u dan, broeders,
door de ontfermingen
Gods, dat gij uw lichamen
stelt tot een levende, heilige
en Gode welbehagelijke
offerande, welke is uw
redelijke godsdienst.
2 En wordt dezer wereld
niet gelijkvormig; maar
wordt veranderd door
de vernieuwing uws
gemoeds, opdat gij moogt
beproeven, welke de goede, en
welbehagelijke en volmaakte
wil van God zij.
3 Want door de genade, die
mij gegeven is, zeg ik een
iegelijk, die onder u is, dat hij
niet wijs zij boven hetgeen men
behoort wijs te zijn; maar dat
hij wijs zij tot matigheid, gelijk
als God een iegelijk de mate des
geloofs gedeeld heeft.
4 Want gelijk wij in een
lichaam vele leden hebben,
en de leden alle niet dezelfde
werking hebben;
5 Alzo zijn wij velen een
lichaam in Christus, maar
elkeen zijn wij elkanders
leden.
6 Hebbende nu verscheidene
gaven, naar de genade, die ons
gegeven is,
7 Zo laat ons die gaven
besteden, hetzij profetie, naar
de mate des geloofs; hetzij
bediening, in het bedienen;
hetzij die leert, in het leren;
8 Hetzij die vermaant, in
het vermanen; die uitdeelt,
in eenvoudigheid; die een
voorstander is, in naarstigheid;
die barmhartigheid doet, in
blijmoedigheid.
9 De liefde zij ongeveinsd.
Hebt een afkeer van het boze,
en hangt het goede aan.
10 Hebt elkander hartelijk lief
met broederlijke liefde; met eer
de een de ander voorgaande.
11 Zijt niet traag in het
benaarstigen. Zijt vurig van
geest. Dient den Heere.
12 Verblijdt u in de hoop. Zijt
geduldig in de verdrukking.

Volhardt in het gebed.
13 Deelt mede tot de
behoeften der heiligen. Tracht
naar herbergzaamheid.
14 Zegent hen, die u
vervolgen; zegent en vervloekt
niet.
15 Verblijdt u met de blijden;
en weent met de wenenden.
16 Weest eensgezind onder
elkander. Tracht niet naar de
hoge dingen, maar voegt u tot
de nederige. Zijt niet wijs bij
uzelven.
17 Vergeldt niemand kwaad
voor kwaad. Bezorgt hetgeen
eerlijk is voor alle mensen.
18 Indien het mogelijk is,
zoveel in u is, houdt vrede met
alle mensen.
19 Wreekt uzelven niet,
beminden, maar geeft den
toorn plaats; want er is
geschreven: Mij komt de
wraak toe; Ik zal het vergelden,
zegt de Heere.
20 Indien dan uw vijand
hongert, zo spijzigt hem;
indien hem dorst, zo geeft hem
te drinken; want dat doende,
zult gij kolen vuurs op zijn
hoofd hopen.
21 Wordt van het kwade niet
overwonnen, maar overwint
het kwade door het goede.

13 Alle ziel zij den
machten, over haar
gesteld, onderworpen; want er
is geen macht dan van God, en
de machten, die er zijn, die zijn
van God geordineerd.
2 Alzo dat die zich tegen
de macht stelt, de ordinantie
van God wederstaat; en die
ze wederstaan, zullen over
zichzelven een oordeel halen.
3 Want de oversten zijn
niet tot een vreze den goeden
werken, maar den kwaden.
Wilt gij nu de macht niet
vrezen, doe het goede, en gij
zult lof van haar hebben;
4 Want zij is Gods dienares,
u ten goede. Maar indien gij
kwaad doet, zo vrees; want
zij draagt het zwaard niet
tevergeefs; want zij is Gods
dienares, een wreekster tot
straf dengene, die kwaad doet.
5 Daarom is het nodig
onderworpen te zijn, niet
alleen om der straffe, maar ook
om des gewetens wil.
6 Want daarom betaalt gij
ook schattingen; want zij zijn
dienaars van God, in ditzelve
geduriglijk bezig zijnde.
7 Zo geeft dan een iegelijk,
wat gij schuldig zijt; schatting,
dien gij de schatting, tol, dien
gij den tol, vreze, dien gij
de vreze, eer, die gij de eer
schuldig zijt.
8 Zijt niemand iets schuldig,
dan elkander lief te hebben;
want die den ander liefheeft,
die heeft de wet vervuld.
9 Want dit: Gij zult geen
overspel doen, gij zult niet
doden, gij zult niet stelen,
gij zult geen valse getuigenis
geven, gij zult niet begeren;
en zo er enig ander gebod is,
wordt in dit woord als in een
hoofdsom begrepen, namelijk
in dit: Gij zult uw naaste
liefhebben gelijk uzelven.

10 De liefde doet den naaste
geen kwaad. Zo is dan de liefde
de vervulling der wet.
11 En dit zeg ik te meer,
dewijl wij de gelegenheid des
tijds weten, dat het de ure
is, dat wij nu uit den slaap
opwaken; want de zaligheid is
ons nu nader, dan toen wij
eerst geloofd hebben.
12 De nacht is voorbijgegaan,
en de dag is nabij gekomen.
Laat ons dan afleggen de
werken der duisternis, en
aandoen de wapenen des
lichts.
13 Laat ons, als in den
dag, eerlijk wandelen;
niet in brasserijen en
dronkenschappen, niet
in slaapkameren en
ontuchtigheden, niet in
twist en nijdigheid;
14 Maar doet aan den Heere
Jezus Christus, en verzorgt het
vlees niet tot begeerlijkheden.

14 Dengene nu, die zwak
is in het geloof, neemt
aan, maar niet tot twistige
samensprekingen.
2 De een gelooft wel, dat men
alles eten mag, maar die zwak
is, eet moeskruiden.
3 Die daar eet, verachte hem
niet, die niet eet; en die niet
eet, oordele hem niet, die
daar eet; want God heeft hem
aangenomen.
4 Wie zijt gij, die eens
anderen huisknecht oordeelt?
Hij staat, of hij valt zijn eigen
heer; doch hij zal vastgesteld
worden, want God is machtig
hem vast te stellen.
5 De een acht wel den enen
dag boven den anderen dag;
maar de ander acht al de
dagen gelijk. Een iegelijk zij
in zijn eigen gemoed ten volle
verzekerd.
6 Die den dag waarneemt, die
neemt hem waar den Heere; en
die den dag niet waarneemt,
die neemt hem niet waar den
Heere. Die daar eet, die eet
zulks den Heere, want hij dankt
God; en die niet eet, die eet
zulks den Heere niet, en hij
dankt God.
7 Want niemand van ons leeft
zichzelven, en niemand sterft
zichzelven.
8 Want hetzij dat wij leven,
wij leven den Heere; hetzij dat
wij sterven, wij sterven den
Heere. Hetzij dan dat wij leven,
hetzij dat wij sterven, wij zijn
des Heeren.
9 Want daartoe is Christus
ook gestorven, en opgestaan,
en weder levend geworden,
opdat Hij beiden over doden en
levenden heersen zou.
10 Maar gij, wat oordeelt
gij uw broeder? Of ook gij,
wat veracht gij uw broeder?
Want wij zullen allen voor
den rechterstoel van Christus
gesteld worden.
11 Want er is geschreven: Ik
leef, zegt de Heere; voor Mij
zal alle knie zich buigen, en alle
tong zal God belijden.
12 Zo dan een iegelijk van
ons zal voor zichzelven Gode
rekenschap geven.

13 Laat ons dan elkander niet
meer oordelen; maar oordeelt
dit liever, namelijk, dat gij
den broeder geen aanstoot of
ergernis geeft.
14 Ik weet en ben verzekerd in
den Heere Jezus, dat geen ding
onrein is in zichzelven; dan die
acht iets onrein te zijn, die is
het onrein.
15 Maar indien uw broeder
om der spijze wil bedroefd
wordt, zo wandelt gij niet meer
naar liefde. Verderf dien niet
met uw spijze, voor welken
Christus gestorven is.
16 Dat dan uw goed niet
gelasterd worde.
17 Want het Koninkrijk Gods
is niet spijs en drank, maar
rechtvaardigheid, en vrede, en
blijdschap, door den Heiligen
Geest.
18 Want die Christus in
deze dingen dient, is Gode
welbehagelijk, en aangenaam
den mensen.
19 Zo dan laat ons najagen,
hetgeen tot den vrede, en
hetgeen tot de stichting onder
elkander dient.
20 Verbreek het werk van God
niet om der spijze wil. Alle
dingen zijn wel rein; maar het
is kwaad den mens, die met
aanstoot eet.
21 Het is goed geen vlees te
eten, noch wijn te drinken,
noch iets, waaraan uw broeder
zich stoot, of geergerd wordt,
of waarin hij zwak is.
22 Hebt gij geloof? hebt dat bij
uzelven voor God. Zalig is hij,
die zichzelven niet oordeelt in
hetgeen hij voor goed houdt.
23 Maar die twijfelt, indien hij
eet, is veroordeeld, omdat hij
niet uit het geloof eet. En al
wat uit het geloof niet is, dat is
zonde.

15 Maar wij, die sterk
zijn, zijn schuldig de
zwakheden der onsterken te
dragen, en niet onszelven te
behagen.
2 Dat dan een iegelijk van ons
zijn naaste behage ten goede,
tot stichting.
3 Want ook Christus heeft
Zichzelven niet behaagd,
maar gelijk geschreven is: De
smadingen dergenen, die U
smaden, zijn op Mij gevallen.
4 Want al wat te voren
geschreven is, dat is tot onze
lering te voren geschreven,
opdat wij, door lijdzaamheid
en vertroosting der Schriften,
hoop hebben zouden.
5 Doch de God der
lijdzaamheid en der
vertroosting geve u, dat
gij eensgezind zijt onder
elkander naar Christus Jezus;
6 Opdat gij eendrachtelijk,
met een mond, moogt
verheerlijken den God en
Vader van onzen Heere Jezus
Christus.
7 Daarom neemt elkander
aan, gelijk ook Christus ons
aangenomen heeft, tot de
heerlijkheid Gods.
8 En ik zeg, dat Jezus Christus
een dienaar geworden is
der besnijdenis, vanwege
de waarheid Gods, opdat

Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaderen;
9 En de heidenen God vanwege de barmhartigheid zouden verheerlijken; gelijk geschreven is: Daarom zal ik U belijden onder de heidenen, en Uw Naam lofzingen.
10 En wederom zegt Hij: Weest vrolijk, gij heidenen met Zijn volk!
11 En wederom: Looft den Heere, al gij heidenen, en prijst Hem, al gij volken!
12 En wederom zegt Jesaja: Er zal zijn de wortel van Jessai, en Die opstaat, om over de heidenen te gebieden; op Hem zullen de heidenen hopen.
13 De God nu der hoop vervulle ulieden met alle blijdschap en vrede in het geloven, opdat gij overvloedig moogt zijn in de hoop, door de kracht des Heiligen Geestes.
14 Doch, mijn broeders, ook ik zelf ben verzekerd van u, dat gij ook zelven vol zijt van goedheid, vervuld met alle kennis, machtig om ook elkander te vermanen.
15 Maar ik heb u eensdeels te stoutelijker geschreven, broeders, u als wederom dit indachtig makende, om de genade, die mij van God gegeven is;
16 Opdat ik een dienaar van Jezus Christus zij onder de heidenen, het Evangelie van God bedienende, opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door den Heiligen Geest.
17 Zo heb ik dan roem in Christus Jezus in die dingen, die God aangaan.
18 Want ik zou niet durven iets zeggen, hetwelk Christus door mij niet gewrocht heeft, tot gehoorzaamheid der heidenen, met woorden en werken;
19 Door kracht van tekenen en wonderheden, en door de kracht van den Geest Gods, zodat ik, van Jeruzalem af, en rondom, tot Illyrikum toe, het Evangelie van Christus vervuld heb.
20 En alzo zeer begerig geweest ben om het Evangelie te verkondigen, niet waar Christus genoemd was, opdat ik niet op eens anders fondament zou bouwen;
21 Maar gelijk geschreven is: Denwelken van Hem niet was geboodschapt, die zullen het zien; en dewelke het niet gehoord hebben, die zullen het verstaan.
22 Waarom ik ook menigmaal verhinderd geweest ben tot u te komen.
23 Maar nu geen plaats meer hebbende in deze gewesten, en van over vele jaren groot verlangen hebbende, om tot u te komen,
24 Zo zal ik, wanneer ik naar Spanje reis, tot u komen; want ik hoop in het doorreizen u te zien, en van u derwaarts geleid te worden, als ik eerst van ulieder tegenwoordigheid eensdeels verzadigd zal zijn.

25 Maar nu reis ik naar Jeruzalem, dienende de heiligen.

26 Want het heeft dien van Macedonie en Achaje goed gedacht een gemene handreiking te doen aan de armen onder de heiligen, die te Jeruzalem zijn.

27 Want het heeft hun zo goed gedacht; ook zijn zij hun schuldenaars; want indien de heidenen hunner geestelijke goederen deelachtig zijn geworden, zo zijn zij ook schuldig hen van lichamelijke goederen te dienen.

28 Als ik dan dit volbracht, en hun deze vrucht verzegeld zal hebben, zo zal ik door ulieder stad naar Spanje afkomen.

29 En ik weet, dat ik, tot u komende, met vollen zegen des Evangelies van Christus komen zal.

30 En ik bid u, broeders, door onzen Heere Jezus Christus, en door de liefde des Geestes, dat gij met mij strijdt in de gebeden tot God voor mij;

31 Opdat ik mag bevrijd worden van de ongehoorzamen in Judea, en dat deze mijn dienst, dien ik aan Jeruzalem doe, aangenaam zij den heiligen;

32 Opdat ik met blijdschap, door den wil van God, tot u mag komen, en met u verkwikt worden.

33 En de God des vredes zij met u allen. Amen.

16 En ik beveel u Febe, onze zuster, die een dienares is der Gemeente, die te Kenchreen is;

2 Opdat gij haar ontvangt in den Heere, gelijk het den heiligen betaamt, en haar bijstaat, in wat zaak zij u zou mogen van doen hebben; want zij is een voorstandster geweest van velen, ook van mijzelven.

3 Groet Priscilla en Aquila, mijn medewerkers in Christus Jezus;

4 Die voor mijn leven hun hals gesteld hebben; denwelken niet alleen ik danke, maar ook al de Gemeenten der heidenen.

5 Groet ook de Gemeente in hun huis. Groet Epenetus, mijn beminde, die de eersteling is van Achaje in Christus.

6 Groet Maria, die veel voor ons gearbeid heeft.

7 Groet Andronikus en Junias, mijn magen, en mijn medegevangenen, welke vermaard zijn onder de apostelen, die ook voor mij in Christus geweest zijn.

8 Groet Amplias, mijn beminde in den Heere.

9 Groet Urbanus, onzen medearbeider in Christus, en Stachys, mijn beminde.

10 Groet Apelles, die beproefd is in Christus. Groet hen, die van het huisgezin van Aristobulus zijn.

11 Groet Herodion, die van mijn maagschap is. Groet hen, die van het huisgezin

van Narcissus zijn, degenen
namelijk, die in den Heere zijn.
12 Groet Tryfena en Tryfosa,
vrouwen die in den Heere
arbeiden. Groet Persis, de
beminde zuster, die veel
gearbeid heeft in den Heere.
13 Groet Rufus, den
uitverkorene in den Heere, en
zijn moeder en de mijne.
14 Groet Asynkritus, Flegon,
Hermas, Patrobas, Hermes, en
de broeders, die met hen zijn.
15 Groet Filologus en Julia,
Nereus en zijn zuster, en
Olympas, en al de heiligen, die
met henlieden zijn.
16 Groet elkander met een
heiligen kus. De Gemeenten
van Christus groeten ulieden.
17 En ik bid u, broeders,
neemt acht op degenen, die
tweedracht en ergernissen
aanrichten tegen de leer, die
gij van ons geleerd hebt; en
wijkt af van dezelve.
18 Want dezulken dienen
onzen Heere Jezus Christus
niet, maar hun buik; en
verleiden door schoonspreken
en prijzen de harten der
eenvoudigen.
19 Want uw gehoorzaamheid
is tot kennis van allen
gekomen. Ik verblijde mij
dan uwenthalve; en ik wil, dat
gij wijs zijt in het goede, doch
onnozel in het kwade.
20 En de God des vredes
zal den satan haast onder
uw voeten verpletteren. De
genade van onzen Heere
Jezus Christus zij met ulieden.
Amen.

21 U groeten, Timotheus,
mijn medearbeider, en Lucius,
en Jason, en Socipater, mijn
bloedverwanten.

22 Ik, Tertius, die den brief
geschreven heb, groet u in den
Heere.

23 U groet Gajus, de
huiswaard van mij en van
de gehele Gemeente. U groet
Erastus, de rentmeester der
stad, en de broeder Quartus.

24 De genade van onzen
Heere Jezus Christus zij met u
allen. Amen.

25 Hem nu, Die machtig is
u te bevestigen, naar mijn
Evangelie en de prediking
van Jezus Christus, naar de
openbaring der verborgenheid,
die van de tijden der eeuwen
verzwegen is geweest;

26 Maar nu geopenbaard
is, en door de profetische
Schriften, naar het bevel
des eeuwigen Gods, tot
gehoorzaamheid des geloofs,
onder al de heidenen bekend is
gemaakt;

27 Den zelven alleen wijzen
God zij door Jezus Christus de
heerlijkheid in der eeuwigheid.
Amen.

DE
EERSTE
BRIEF VAN DEN APOSTEL PAULUS AAN DIE VAN
KORINTHE

1 Paulus, een geroepen
apostel van Jezus Christus,
door den wil van God, en
Sosthenes, de broeder,
2 Aan de Gemeente Gods, die
te Korinthe is, den geheiligden
in Christus Jezus, den
geroepenen heiligen, met
allen, die den Naam van
onzen Heere Jezus Christus
aanroepen in alle plaats, beide
hun en onzen Heere;
3 Genade zij u en vrede van
God onzen Vader, en den Heere
Jezus Christus.
4 Ik dank mijn God allen tijd
over u, vanwege de genade
Gods, die u gegeven is in
Christus Jezus;
5 Dat gij in alles rijk zijt
geworden in Hem, in alle rede
en alle kennis;
6 Gelijk de getuigenis van
Christus bevestigd is onder u;
7 Alzo dat het u aan gene
gave ontbreekt, verwachtende
de openbaring van onzen
Heere Jezus Christus.
8 Welke God u ook zal
bevestigen tot het einde toe,
om onstraffelijk te zijn in den
dag van onzen Heere Jezus
Christus.
9 God is getrouw, door
Welken gij geroepen zijt tot de
gemeenschap van Zijn Zoon
Jezus Christus, onzen Heere.
10 Maar ik bid u, broeders,
door den Naam van onzen
Heere Jezus Christus, dat gij
allen hetzelfde spreekt, en dat
onder u geen scheuringen zijn,
maar dat gij samengevoegd zijt
in een zelfden zin, en in een
zelfde gevoelen.
11 Want mij is van u bekend
gemaakt, mijn broeders, door
die van het huisgezin van
Chloe zijn, dat er twisten
onder u zijn.
12 En dit zeg ik, dat een
iegelijk van u zegt: Ik ben van
Paulus, en ik van Apollos; en ik
van Cefas; en ik van Christus.
13 Is Christus gedeeld? Is
Paulus voor u gekruist? Of zijt
gij in Paulus' naam gedoopt?
14 Ik dank God, dat ik
niemand van ulieden gedoopt
heb, dan Krispus en Gajus;
15 Opdat niet iemand zegge,
dat ik in mijn naam gedoopt
heb.
16 Doch ik heb ook het
huisgezin van Stefanus
gedoopt; voorts weet ik niet, of
ik iemand anders gedoopt heb.
17 Want Christus heeft mij
niet gezonden, om te dopen,
maar om het Evangelie te
verkondigen; niet met wijsheid
van woorden, opdat het kruis
van Christus niet verijdeld
worde.

18 Want het woord des
kruises is wel dengenen, die
verloren gaan, dwaasheid;
maar ons, die behouden
worden, is het een kracht
Gods;
19 Want er is geschreven: Ik
zal de wijsheid der wijzen
doen vergaan, en het verstand
der verstandigen zal Ik te niet
maken.
20 Waar is de wijze? Waar
is de schriftgeleerde? Waar is
de onderzoeker dezer eeuw?
Heeft God de wijsheid dezer
wereld niet dwaas gemaakt?
21 Want nademaal, in de
wijsheid Gods, de wereld God
niet heeft gekend door de
wijsheid, zo heeft het Gode
behaagd, door de dwaasheid
der prediking, zalig te maken,
die geloven;
22 Overmits de Joden een
teken begeren, en de Grieken
wijsheid zoeken;
23 Doch wij prediken
Christus, den Gekruisigde,
den Joden wel een ergernis, en
den Grieken een dwaasheid;
24 Maar hun, die geroepen
zijn, beiden Joden en Grieken,
prediken wij Christus, de
kracht Gods, en de wijsheid
Gods.
25 Want het dwaze Gods is
wijzer dan de mensen; en het
zwakke Gods is sterker dan de
mensen.
26 Want gij ziet uw roeping,
broeders, dat gij niet vele
wijzen zijt naar het vlees,
niet vele machtigen, niet vele
edelen.
27 Maar het dwaze der wereld
heeft God uitverkoren, opdat
Hij de wijzen beschamen zou;
en het zwakke der wereld heeft
God uitverkoren, opdat Hij het
sterke zou beschamen;
28 En het onedele der wereld,
en het verachte heeft God
uitverkoren, en hetgeen niets
is, opdat Hij hetgeen iets is, te
niet zou maken;
29 Opdat geen vlees zou
roemen voor Hem.
30 Maar uit Hem zijt gij
in Christus Jezus, Die ons
geworden is wijsheid van
God, en rechtvaardigheid, en
heiligmaking, en verlossing;
31 Opdat het zij, gelijk
geschreven is: Die roemt,
roeme in den Heere.

2 En ik, broeders, als ik tot
u ben gekomen, ben niet
gekomen met uitnemendheid
van woorden, of van wijsheid,
u verkondigende de getuigenis
van God.
2 Want ik heb niet
voorgenomen iets te weten
onder u, dan Jezus Christus, en
Dien gekruisigd.
3 En ik was bij ulieden in
zwakheid, en in vreze, en in
vele beving.
4 En mijn rede, en mijn
prediking was niet in
bewegelijke woorden der
menselijke wijsheid, maar in
betoning des geestes en der
kracht;
5 Opdat uw geloof niet zou
zijn in wijsheid der mensen,
maar in de kracht Gods.

6 En wij spreken wijsheid
onder de volmaakten; doch een
wijsheid, niet dezer wereld,
noch der oversten dezer
wereld, die te niet worden;
7 Maar wij spreken de
wijsheid Gods, bestaande in
verborgenheid, die bedekt
was, welke God te voren
verordineerd heeft tot
heerlijkheid van ons, eer
de wereld was;
8 Welke niemand van de
oversten dezer wereld gekend
heeft; want indien zij ze
gekend hadden, zo zouden zij
den Heere der heerlijkheid niet
gekruist hebben.
9 Maar gelijk geschreven is:
Hetgeen het oog niet heeft
gezien, en het oor niet heeft
gehoord, en in het hart des
mensen niet is opgeklommen,
hetgeen God bereid heeft dien,
die Hem liefhebben.
10 Doch God heeft het ons
geopenbaard door Zijn Geest;
want de Geest onderzoekt alle
dingen, ook de diepten Gods.
11 Want wie van de mensen
weet, hetgeen des mensen is,
dan de geest des mensen, die
in hem is? Alzo weet ook
niemand, hetgeen Gods is, dan
de Geest Gods.
12 Doch wij hebben niet
ontvangen den geest der
wereld, maar den Geest, Die
uit God is, opdat wij zouden
weten de dingen, die ons van
God geschonken zijn;
13 Dewelke wij ook spreken,
niet met woorden, die de
menselijke wijsheid leert,
maar met woorden, die de
Heilige Geest leert, geestelijke
dingen met geestelijke
samenvoegende.
14 Maar de natuurlijke mens
begrijpt niet de dingen, die
des Geestes Gods zijn; want
zij zijn hem dwaasheid, en hij
kan ze niet verstaan, omdat
zij geestelijk onderscheiden
worden.
15 Doch de geestelijke mens
onderscheidt wel alle dingen,
maar hij zelf wordt van
niemand onderscheiden.
16 Want wie heeft den zin
des Heeren gekend, die Hem
zou onderrichten? Maar wij
hebben den zin van Christus.

3 En ik, broeders, kon tot
u niet spreken als tot
geestelijken, maar als tot
vleselijken, als tot jonge
kinderen in Christus.
2 Ik heb u met melk gevoed,
en niet met vaste spijs; want gij
vermocht toen nog niet; ja, gij
vermoogt ook nu nog niet.
3 Want gij zijt nog vleselijk;
want dewijl onder u nijd is,
en twist, en tweedracht, zijt gij
niet vleselijk, en wandelt gij
niet naar den mens?
4 Want als de een zegt: Ik ben
van Paulus; en een ander: Ik
ben van Apollos; zijt gij niet
vleselijk?
5 Wie is dan Paulus, en wie
is Apollos, anders dan dienaars,
door welken gij geloofd hebt,
en dat, gelijk de Heere aan een
iegelijk gegeven heeft?
6 Ik heb geplant, Apollos
heeft nat gemaakt; maar God

heeft den wasdom gegeven.
7 Zo is dan noch hij, die plant,
iets, noch hij, die nat maakt,
maar God, Die den wasdom
geeft.
8 En die plant, en die nat
maakt, zijn een; maar een
iegelijk zal zijn loon ontvangen
naar zijn arbeid.
9 Want wij zijn Gods
medearbeiders; Gods
akkerwerk, Gods gebouw
zijt gij.
10 Naar de genade Gods,
die mij gegeven is, heb ik als
een wijs bouwmeester het
fondament gelegd; en een
ander bouwt daarop. Maar een
iegelijk zie toe, hoe hij daarop
bouwe.
11 Want niemand kan een
ander fondament leggen, dan
hetgeen gelegd is, hetwelk is
Jezus Christus.
12 En indien iemand op dit
fondament bouwt: goud, zilver,
kostelijke stenen, hout, hooi,
stoppelen;
13 Eens iegelijks werk zal
openbaar worden; want de dag
zal het verklaren, dewijl het
door vuur ontdekt wordt; en
hoedanig eens iegelijks werk
is, zal het vuur beproeven.
14 Zo iemands werk blijft, dat
hij daarop gebouwd heeft, die
zal loon ontvangen.
15 Zo iemands werk zal
verbrand worden, die zal
schade lijden; maar zelf zal hij
behouden worden, doch alzo
als door vuur.
16 Weet gij niet, dat gij Gods
tempel zijt, en de Geest Gods in
ulieden woont?
17 Zo iemand den tempel
Gods schendt, dien zal God
schenden; want de tempel
Gods is heilig, welke gij zijt.
18 Niemand bedriege
zichzelven. Zo iemand onder
u dunkt, dat hij wijs is in
deze wereld, die worde dwaas,
opdat hij wijs moge worden.
19 Want de wijsheid dezer
wereld is dwaasheid bij God;
want er is geschreven: Hij vat
de wijzen in hun arglistigheid;
20 En wederom: De Heere
kent de overleggingen der
wijzen, dat zij ijdel zijn.
21 Niemand dan roeme op
mensen; want alles is uwe.
22 Hetzij Paulus, hetzij
Apollos, hetzij Cefas, hetzij
de wereld, hetzij leven, hetzij
dood, hetzij tegenwoordige,
hetzij toekomende dingen, zij
zijn alle uwe.
23 Doch gij zijt van Christus,
en Christus is Gods.

4 Alzo houde ons een ieder
mens, als dienaars van
Christus, en uitdelers der
verborgenheden Gods.
2 En voorts wordt in de
uitdelers vereist, dat elk
getrouw bevonden worde.
3 Doch mij is voor het minste,
dat ik van ulieden geoordeeld
worde, of van een menselijk
oordeel; ja, ik oordeel ook
mijzelven niet.
4 Want ik ben mijzelven van
geen ding bewust; doch ik ben
daardoor niet gerechtvaardigd;
maar Die mij oordeelt, is de
Heere.

5 Zo dan oordeelt niets voor
den tijd, totdat de Heere zal
gekomen zijn, Welke ook in
het licht zal brengen, hetgeen
in de duisternis verborgen is,
en openbaren de raadslagen
der harten; en alsdan zal een
iegelijk lof hebben van God.
6 En deze dingen, broeders,
heb ik op mijzelven en Apollos
bij gelijkenis toegepast, om
uwentwil; opdat gij aan ons
zoudt leren, niet te gevoelen
boven hetgeen geschreven is,
dat gij niet, de een om eens
anders wil, opgeblazen wordt
tegen den ander.
7 Want wie onderscheidt u?
En wat hebt gij, dat gij niet
hebt ontvangen? En zo gij het
ook ontvangen hebt, wat roemt
gij, alsof gij het niet ontvangen
hadt?
8 Alrede zijt gij verzadigd,
alrede zijt gij rijk geworden,
zonder ons hebt gij geheerst; en
och, of gij heerstet, opdat ook
wij met u heersen mochten!
9 Want ik acht, dat God ons,
die de laatste apostelen zijn, ten
toon heeft gesteld als tot den
dood verwezen; want wij zijn
een schouwspel geworden der
wereld, en den engelen, en den
mensen.
10 Wij zijn dwazen om
Christus' wil, maar gij zijt
wijzen in Christus; wij zijn
zwakken, maar gij sterken;
gij zijt heerlijken, maar wij
verachten.
11 Tot op deze tegenwoordige
ure lijden wij honger, en
lijden wij dorst, en zijn
naakt, en worden met vuisten
geslagen, en hebben geen vaste
woonplaats;
12 En arbeiden, werkende met
onze eigen handen; wij worden
gescholden, en wij zegenen;
wij worden vervolgd, en wij
verdragen;
13 Wij worden gelasterd, en
wij bidden; wij zijn geworden
als uitvaagsels der wereld en
aller afschrapsel tot nu toe.
14 Ik schrijf deze dingen niet
om u te beschamen, maar als
mijn lieve kinderen vermaan ik
u.
15 Want al hadt gij tien
duizend leermeesters in
Christus, zo hebt gij toch
niet vele vaders; want in
Christus Jezus heb ik u door
het Evangelie geteeld.
16 Zo vermaan ik u dan: zijt
mijn navolgers.
17 Daarom heb ik Timotheus
tot u gezonden, die mijn lieve
en getrouwe zoon is in den
Heere, welke u zal indachtig
maken mijn wegen, die in
Christus zijn, gelijkerwijs ik
alom in alle Gemeenten leer.
18 Doch sommigen zijn
opgeblazen, alsof ik tot ulieden
niet komen zou.
19 Maar ik zal haast tot
u komen, zo de Heere wil,
en ik zal dan verstaan, niet
de woorden dergenen, die
opgeblazen zijn, maar de
kracht.
20 Want het Koninkrijk Gods
is niet gelegen in woorden,
maar in kracht.

21 Wat wilt gij? Zal ik met
de roede tot u komen, of in
liefde en in den geest der
zachtmoedigheid?

5 Men hoort ganselijk,
dat er hoererij onder u
is, en zodanige hoererij, die
ook onder de heidenen niet
genoemd wordt, alzo dat er
een zijns vaders huisvrouw
heeft.
2 En zijt gij nog opgeblazen,
en hebt niet veel meer leed
gedragen, opdat hij uit het
midden van u weggedaan
worde, die deze daad begaan
heeft?
3 Doch ik, als wel met het
lichaam afwezend, maar
tegenwoordig zijnde met den
geest, heb alrede, als of ik
tegenwoordig ware, dengene,
die dat alzo bedreven heeft,
besloten,
4 In den Naam van onzen
Heere Jezus Christus, als
gijlieden en mijn geest samen
vergaderd zullen zijn, met de
kracht van onzen Heere Jezus
Christus,
5 Denzulken over te geven
aan den satan, tot verderf
des vleses, opdat de geest
behouden moge worden in den
dag van den Heere Jezus.
6 Uw roem is niet goed.
Weet gij niet, dat een weinig
zuurdesem het gehele deeg
zuur maakt?
7 Zuivert dan den ouden
zuurdesem uit, opdat gij
een nieuw deeg zijn moogt,
gelijk gij ongezuurd zijt. Want
ook ons Pascha is voor ons
geslacht, namelijk Christus.
8 Zo dan laat ons feest
houden, niet in den ouden
zuurdesem, noch in den
zuurdesem der kwaadheid
en der boosheid, maar in
de ongezuurde broden der
oprechtheid en der waarheid.
9 Ik heb u geschreven in
den brief, dat gij u niet
zoudt vermengen met de
hoereerders;
10 Doch niet geheellijk met
de hoereerders dezer wereld,
of met de gierigaards, of
met de rovers, of met de
afgodendienaars; want anders
zoudt gij moeten uit de wereld
gaan.
11 Maar nu heb ik u
geschreven, dat gij u niet zult
vermengen, namelijk indien
iemand, een broeder genaamd
zijnde, een hoereerder is,
of een gierigaard, of een
afgodendienaar, of een
lasteraar, of een dronkaard, of
een rover; dat gij met zodanig
een ook niet zult eten.
12 Want wat heb ik ook
die buiten zijn te oordelen?
Oordeelt gijlieden niet die
binnen zijn?
13 Maar die buiten zijn
oordeelt God. En doet gij deze
boze uit ulieden weg.

6 Durft iemand van ulieden,
die een zaak heeft tegen
een ander, te recht gaan voor
de onrechtvaardigen, en niet
voor de heiligen?

2 Weet gij niet, dat de
heiligen de wereld oordelen
zullen? En indien door u de
wereld geoordeeld wordt,
zijt gij onwaardig de minste
gerechtzaken?
3 Weet gij niet, dat wij de
engelen oordelen zullen?
Hoeveel te meer de zaken, die
dit leven aangaan?
4 Zo gij dan gerechtzaken
hebt, die dit leven aangaan,
zet die daarover, die in de
Gemeente minst geacht zijn.
5 Ik zeg u dit tot schaamte. Is
er dan alzo onder u geen, die
wijs is, ook niet een, die zou
kunnen oordelen tussen zijn
broeders?
6 Maar de ene broeder gaat
met den anderen broeder te
recht, en dat voor ongelovigen.
7 Zo is er dan nu ganselijk
gebrek onder u, dat gij met
elkander rechtzaken hebt.
Waarom lijdt gij niet liever
ongelijk? Waarom lijdt gij niet
liever schade?
8 Maar gijlieden doet
ongelijk, en doet schade,
en dat den broederen.
9 Of weet gij niet, dat
de onrechtvaardigen het
Koninkrijk Gods niet zullen
beerven?
10 Dwaalt niet; noch
hoereerders, noch
afgodendienaars, noch
overspelers, noch ontuchtigen,
noch die bij mannen liggen,
noch dieven, noch gierigaards,
noch dronkaards, geen
lasteraars, geen rovers zullen
het Koninkrijk Gods beerven.
11 En dit waart gij sommigen;
maar gij zijt afgewassen, maar
gij zijt geheiligd, maar gij zijt
gerechtvaardigd, in den Naam
van den Heere Jezus, en door
den Geest onzes Gods;
12 Alle dingen zijn mij
geoorloofd, maar alle dingen
zijn niet oorbaar; alle dingen
zijn mij geoorloofd, maar ik zal
onder de macht van geen mij
laten brengen.
13 De spijzen zijn voor de
buik, en de buik is voor de
spijzen; maar God zal beide
dezen en die te niet doen. Doch
het lichaam is niet voor de
hoererij, maar voor den Heere
en de Heere voor het lichaam.
14 En God heeft ook den
Heere opgewekt, en zal ons
opwekken door Zijn kracht.
15 Weet gij niet, dat uw
lichamen leden van Christus
zijn? Zal ik dan de leden van
Christus nemen, en maken ze
leden ener hoer? Dat zij verre.
16 Of weet gij niet, dat die
de hoer aanhangt, een lichaam
met haar is? Want die twee,
zegt Hij, zullen tot een vlees
wezen.
17 Maar die den Heere
aanhangt, is een geest met
Hem.
18 Vliedt de hoererij. Alle
zonde, die de mens doet, is
buiten het lichaam, maar die
hoererij bedrijft, zondigt tegen
zijn eigen lichaam.
19 Of weet gij niet, dat ulieder
lichaam een tempel is van den
Heiligen Geest, Die in u is, Dien
gij van God hebt, en dat gij uws

zelfs niet zijt?
20 Want gij zijt duur gekocht:
zo verheerlijkt dan God in uw
lichaam en in uw geest, welke
Godes zijn.

7 Aangaande nu de
dingen, waarvan gij
mij geschreven hebt: het is een
mens goed geen vrouw aan te
raken.
2 Maar om der hoererijen wil
zal een iegelijk man zijn eigen
vrouw hebben, en een iegelijke
vrouw zal haar eigen man
hebben.
3 De man zal aan de vrouw
de schuldige goedwilligheid
betalen; en desgelijks ook de
vrouw aan den man.
4 De vrouw heeft de macht
niet over haar eigen lichaam,
maar de man; en desgelijks ook
de man heeft de macht niet
over zijn eigen lichaam, maar
de vrouw.
5 Onttrekt u elkander
niet, tenzij dan met beider
toestemming voor een tijd,
opdat gij u tot vasten en bidden
moogt verledigen; en komt
wederom bijeen, opdat u de
satan niet verzoeke, omdat gij
u niet kunt onthouden.
6 Doch dit zeg ik uit toelating,
niet uit bevel.
7 Want ik wilde, dat alle
mensen waren, gelijk als ikzelf
ben; maar een iegelijk heeft zijn
eigen gave van God, de een wel
aldus, maar de andere alzo.
8 Doch ik zeg den
ongetrouwden, en den
weduwen: Het is hun goed,
indien zij blijven, gelijk als ik.
9 Maar indien zij zich niet
kunnen onthouden, dat zij
trouwen; want het is beter te
trouwen dan te branden.
10 Doch den getrouwden
gebiede niet ik, maar de Heere,
dat de vrouw van den man niet
scheide.
11 En indien zij ook scheidt,
dat zij ongetrouwd blijve, of
met den man verzoene; en dat
de man de vrouw niet verlate.
12 Maar den anderen zeg ik,
niet de Heere: Indien enig
broeder een ongelovige vrouw
heeft, en dezelve tevreden is bij
hem te wonen, dat hij ze niet
verlate.
13 En een vrouw, die een
ongelovige man heeft, en hij
tevreden is bij haar te wonen,
dat zij hem niet verlate.
14 Want de ongelovige man is
geheiligd door de vrouw, en de
ongelovige vrouw is geheiligd
door den man; want anders
waren uw kinderen onrein,
maar nu zijn zij heilig.
15 Maar indien de ongelovige
scheidt, dat hij scheide. De
broeder of de zuster wordt
in zodanige gevallen niet
dienstbaar gemaakt; maar God
heeft ons tot vrede geroepen.
16 Want wat weet gij, vrouw,
of gij den man zult zalig
maken? Of wat weet gij, man,
of gij de vrouw zult zalig
maken?
17 Doch gelijk God aan een
iegelijk heeft uitgedeeld, gelijk
de Heere een iegelijk geroepen
heeft, dat hij alzo wandele;

en alzo verordene ik in al de Gemeenten.

18 Is iemand, besneden zijnde, geroepen, die late zich geen voorhuid aantrekken; is iemand, in de voorhuid zijnde, geroepen, die late zich niet besnijden.

19 De besnijdenis is niets, en de voorhuid is niets, maar de onderhouding der geboden Gods.

20 Een iegelijk blijve in die beroeping, daar hij in geroepen is.

21 Zijt gij, een dienstknecht zijnde, geroepen, laat u dat niet bekommeren; maar indien gij ook kunt vrij worden, gebruik dat liever.

22 Want die in den Heere geroepen is, een dienstknecht zijnde, die is een vrijgelatene des Heeren; desgelijks ook, die vrij zijnde geroepen is, die is een dienstknecht van Christus.

23 Gij zijt duur gekocht, wordt geen dienstknechten der mensen.

24 Een iegelijk, waarin hij geroepen is, broeders, die blijve in hetzelve bij God.

25 Aangaande de maagden nu, heb ik geen bevel des Heeren; maar ik zeg mijn gevoelen, als die barmhartigheid van den Heere gekregen heb, om getrouw te zijn.

26 Ik houde dan dit goed te zijn, om den aanstaanden nood, dat het, zeg ik, den mens goed is alzo te zijn.

27 Zijt gij aan een vrouw verbonden, zoek geen ontbinding; zijt gij ongebonden van een vrouw, zoek geen vrouw.

28 Maar indien gij ook trouwt, gij zondigt niet; en indien een maagd trouwt, zij zondigt niet. Doch dezulken zullen verdrukking hebben in het vlees; en ik spare ulieden.

29 Maar dit zeg ik, broeders, dat de tijd voorts kort is; opdat ook die vrouwen hebben, zouden zijn als niet hebbende;

30 En die wenen, als niet wenende; en die blijde zijn, als niet blijde zijnde; en die kopen, als niet bezittende;

31 En die deze wereld gebruiken, als niet misbruikende; want de gedaante dezer wereld gaat voorbij.

32 En ik wil, dat gij zonder bekommernis zijt. De ongetrouwde bekommert zich met de dingen des Heeren, hoe hij den Heere zal behagen;

33 Maar die getrouwd is, bekommert zich met de dingen der wereld, hoe hij de vrouw zal behagen.

34 Een vrouw en een maagd zijn onderscheiden. De ongetrouwde bekommert zich met de dingen des Heeren, opdat zij heilig zij, beide aan lichaam en aan geest; maar die getrouwd is, bekommert zich met de dingen der wereld, hoe zij den man zal behagen.

35 En dit zeg ik tot uw eigen voordeel; niet opdat ik een

strik over u zou werpen, maar
om u te leiden tot hetgeen
wel voegt, en bekwaam is, om
den Heere wel aan te hangen,
zonder herwaarts en derwaarts
getrokken te worden.
36 Maar zo iemand acht, dat
hij ongevoegelijk handelt met
zijn maagd, indien zij over den
jeugdigen tijd gaat, en het alzo
moet geschieden; die doe wat
hij wil, hij zondigt niet; dat zij
trouwen.
37 Doch die vast staat in zijn
hart, geen noodzaak hebbende,
maar macht heeft over zijn
eigen wil, en dit in zijn hart
besloten heeft, dat hij zijn
maagd zal bewaren, die doet
wel.
38 Alzo dan, die haar ten
huwelijk uitgeeft, die doet wel;
en die ze ten huwelijk niet
uitgeeft, die doet beter.
39 Een vrouw is door de wet
verbonden, zo langen tijd haar
man leeft; maar indien haar
man ontslapen is, zo is zij vrij,
om te trouwen, dien zij wil,
alleenlijk in den Heere.
40 Maar zij is gelukkiger,
indien zij alzo blijft, naar mijn
gevoelen. En ik meen ook den
Geest Gods te hebben.

8 Aangaande nu de dingen,
die den afgoden geofferd
zijn, wij weten, dat wij allen
te zamen kennis hebben. De
kennis maakt opgeblazen,
maar de liefde sticht.
2 En zo iemand meent iets
te weten, die heeft nog niets
gekend, gelijk men behoort te
kennen.
3 Maar zo iemand God
liefheeft, die is van Hem
gekend.
4 Aangaande dan het eten
der dingen, die den afgoden
geofferd zijn, wij weten, dat
een afgod niets is in de wereld,
en dat er geen ander God is dan
een.
5 Want hoewel er ook zijn,
die goden genaamd worden,
hetzij in den hemel, hetzij op de
aarde (gelijk er vele goden en
vele heren zijn),
6 Nochtans hebben wij
maar een God, den Vader, uit
Welken alle dingen zijn, en wij
tot Hem; en maar een Heere,
Jezus Christus, door Welken
alle dingen zijn, en wij door
Hem.
7 Doch in allen is de kennis
niet; maar sommigen, met een
geweten des afgods tot nog toe,
eten als iets dat den afgoden
geofferd is; en hun geweten,
zwak zijnde, wordt bevlekt.
8 De spijze nu maakt ons
Gode niet aangenaam; want
hetzij dat wij eten, wij hebben
geen overvloed; en hetzij dat
wij niet eten, wij hebben geen
gebrek.
9 Maar ziet toe, dat deze
uw macht niet enigerwijze een
aanstoot worde dengenen, die
zwak zijn.
10 Want zo iemand u, die
de kennis hebt, ziet in der
afgoden tempel aanzitten, zal
het geweten deszelven, die
zwak is, niet gestijfd worden,
om te eten de dingen, die den
afgoden geofferd zijn?

11 En zal de broeder, die zwak is, door uw kennis verloren gaan, om welken Christus gestorven is?

12 Doch gijlieden, alzo tegen de broeders zondigende, en hun zwak geweten kwetsende, zondigt tegen Christus.

13 Daarom, indien de spijs mijn broeder ergert, zo zal ik in eeuwigheid geen vlees eten, opdat ik mijn broeder niet ergere.

9 Ben ik niet een apostel? Ben ik niet vrij? Heb ik niet Jezus Christus, onzen Heere, gezien? Zijt gijlieden niet mijn werk in den Heere?

2 Zo ik anderen geen apostel ben, nochtans ben ik het ulieden; want het zegel mijns apostelschaps zijt gijlieden in den Heere.

3 Mijn verantwoording aan degenen, die onderzoek over mij doen, is deze.

4 Hebben wij niet macht, om te eten en te drinken?

5 Hebben wij niet macht, om een vrouw, een zuster zijnde, met ons om te leiden, gelijk ook de andere apostelen, en de broeders des Heeren, en Cefas?

6 Of hebben alleen ik en Barnabas geen macht van niet te werken?

7 Wie dient ooit in den krijg op eigen bezoldiging? Wie plant een wijngaard, en eet niet van zijn vrucht? Of wie weidt een kudde, en eet niet van de melk der kudde?

8 Spreek ik dit naar den mens, of zegt ook de wet hetzelfde niet?

9 Want in de wet van Mozes is geschreven: Gij zult een dorsenden os niet muilbanden. Zorgt ook God voor de ossen?

10 Of zegt Hij dat ganselijk om onzentwil? Want om onzentwil is dat geschreven; overmits die ploegt, op hoop moet ploegen, en die op hoop dorst, moet zijn hoop deelachtig worden.

11 Indien wij ulieden het geestelijke gezaaid hebben, is het een grote zaak, zo wij het uwe, dat lichamelijk is, maaien?

12 Indien anderen deze macht over u deelachtig zijn, waarom niet veel meer wij? Doch wij hebben deze macht niet gebruikt, maar wij verdragen het al, opdat wij niet enige verhindering geven aan het Evangelie van Christus.

13 Weet gij niet, dat degenen, die de heilige dingen bedienen, van het heilige eten? en die steeds bij het altaar zijn, met het altaar delen?

14 Alzo heeft ook de Heere geordineerd dengenen, die het Evangelie verkondigen, dat zij van het Evangelie leven.

15 Maar ik heb geen van deze dingen gebruikt. En ik heb dit niet geschreven, opdat het alzo aan mij geschieden zou; want het ware mij beter te sterven, dan dat iemand dezen mijn roem zou ijdel maken.

16 Want indien ik het
Evangelie verkondige, het is
mij geen roem; want de nood
is mij opgelegd. En wee mij,
indien ik het Evangelie niet
verkondig!
17 Want indien ik dat gewillig
doe, zo heb ik loon, maar indien
onwillig, de uitdeling is mij
evenwel toebetrouwd.
18 Wat loon heb ik dan?
Namelijk dat ik, het Evangelie
verkondigende, het Evangelie
van Christus kosteloos
stelle, om mijn macht in het
Evangelie niet te misbruiken.
19 Want daar ik van allen vrij
was, heb ik mijzelven allen
dienstbaar gemaakt, opdat ik er
meer zou winnen.
20 En ik ben den Joden
geworden als een Jood, opdat
ik de Joden winnen zou;
dengenen, die onder de wet
zijn, ben ik geworden als
onder de wet zijnde, opdat ik
degenen, die onder de wet zijn,
winnen zou.
21 Degenen, die zonder de
wet zijn, ben ik geworden als
zonder de wet zijnde (Gode
nochtans zijnde niet zonder de
wet, maar voor Christus onder
de wet), opdat ik degenen, die
zonder de wet zijn, winnen zou.
22 Ik ben den zwakken
geworden als een zwakke,
opdat ik de zwakken winnen
zou; allen ben ik alles
geworden, opdat ik immers
enigen behouden zou.
23 En dit doe ik om des
Evangelies wil, opdat ik
hetzelve mede deelachtig zou
worden.
24 Weet gijlieden niet, dat die
in de loopbaan lopen, allen wel
lopen, maar dat een den prijs
ontvangt? Loopt alzo, dat gij
dien moogt verkrijgen.
25 En een iegelijk, die om
prijs strijdt, onthoudt zich in
alles. Dezen dan doen wel
dit, opdat zij een verderfelijke
kroon zouden ontvangen, maar
wij een onverderfelijke.
26 Ik loop dan alzo, niet als op
het onzekere; ik kamp alzo, niet
als de lucht slaande;
27 Maar ik bedwing mijn
lichaam, en breng het
tot dienstbaarheid, opdat
ik niet enigszins, daar ik
anderen gepredikt heb, zelf
verwerpelijk worde.

10 En ik wil niet, broeders,
dat gij onwetende zijt,
dat onze vaders allen onder de
wolk waren, en allen door de
zee doorgegaan zijn;
2 En allen in Mozes gedoopt
zijn in de wolk en in de zee;
3 En allen dezelfde geestelijke
spijs gegeten hebben;
4 En allen denzelfden
geestelijken drank gedronken
hebben; want zij dronken uit
de geestelijke steenrots, die
volgde; en de steenrots was
Christus.
5 Maar in het meerder deel
van hen heeft God geen
welgevallen gehad; want
zij zijn in de woestijn ter
nedergeslagen.
6 En deze dingen zijn
geschied ons tot voorbeelden,

opdat wij geen lust tot
het kwaad zouden hebben,
gelijkerwijs als zij lust gehad
hebben.

7 En wordt geen
afgodendienaars, gelijkerwijs
als sommigen van hen, gelijk
geschreven staat: Het volk zat
neder om te eten, en om te
drinken, en zij stonden op om
te spelen.

8 En laat ons niet hoereren,
gelijk sommigen van hen
gehoereerd hebben, en er
vielen op een dag drie en
twintig duizend.

9 En laat ons Christus
niet verzoeken, gelijk ook
sommigen van hen verzocht
hebben, en werden van de
slagen vernield.

10 En murmureert niet,
gelijk ook sommigen van
hen gemurmureerd hebben,
en werden vernield van den
verderver.

11 En deze dingen alle
zijn hunlieden overkomen
tot voorbeelden; en zijn
beschreven tot waarschuwing
van ons, op dewelke de einden
der eeuwen gekomen zijn.

12 Zo dan, die meent te staan,
zie toe, dat hij niet valle.

13 Ulieden heeft geen
verzoeking bevangen dan
menselijke; doch God is
getrouw, Die u niet zal laten
verzocht worden boven
hetgeen gij vermoogt; maar
Hij zal met de verzoeking ook
de uitkomst geven, opdat gij ze
kunt verdragen.

14 Daarom, mijn geliefden,
vliedt van den afgodendienst.

15 Als tot verstandigen spreek
ik; oordeelt gij, hetgeen ik zeg.

16 De drinkbeker der
dankzegging, dien wij
dankzeggende zegenen, is
die niet een gemeenschap
des bloeds van Christus? Het
brood, dat wij breken, is dat
niet een gemeenschap des
lichaams van Christus?

17 Want een brood is het,
zo zijn wij velen een lichaam,
dewijl wij allen eens broods
deelachtig zijn.

18 Ziet Israel, dat naar het
vlees is: hebben niet degenen,
die de offeranden eten,
gemeenschap met het altaar?

19 Wat zeg ik dan? Dat
een afgod iets is, of dat het
afgodenoffer iets is?

20 Ja, ik zeg, dat hetgeen
de heidenen offeren, zij den
duivelen offeren, en niet Gode;
en ik wil niet, dat gij met de
duivelen gemeenschap hebt.

21 Gij kunt den drinkbeker
des Heeren niet drinken, en
den drinkbeker der duivelen;
gij kunt niet deelachtig zijn aan
de tafel des Heeren, en aan de
tafel der duivelen.

22 Of tergen wij den Heere?
Zijn wij sterker dan Hij?

23 Alle dingen zijn mij
geoorloofd, maar alle dingen
zijn niet oorbaar; alle dingen
zijn mij geoorloofd, maar alle
dingen stichten niet.

24 Niemand zoeke dat zijns
zelfs is; maar een iegelijk zoeke
dat des anderen is.

25 Eet al wat in het vleeshuis verkocht wordt, niets ondervragende, om des gewetens wil;

26 Want de aarde is des Heeren, en de volheid derzelve.

27 En indien u iemand van de ongelovigen noodt, en gij daar gaan wilt, eet al wat ulieden voorgesteld wordt, niets ondervragende, om des gewetens wil.

28 Maar zo iemand tot ulieden zegt: Dat is afgodenoffer; eet het niet, om desgenen wil, die u dat te kennen gegeven heeft, en om des gewetens wil. Want de aarde is des Heeren, en de volheid derzelve.

29 Doch ik zeg: om het geweten, niet van uzelven, maar des anderen; want waarom wordt mijn vrijheid geoordeeld van een ander geweten?

30 En indien ik door genade der spijze deelachtig ben, waarom word ik gelasterd over hetgeen, waarvoor ik dankzeg?

31 Hetzij dan dat gijlieden eet, hetzij dat gij drinkt, hetzij dat gij iets anders doet, doet het al ter ere Gods.

32 Weest zonder aanstoot te geven, en den Joden, en den Grieken, en der Gemeente Gods.

33 Gelijkerwijs ik ook in alles allen behaag, niet zoekende mijn eigen voordeel, maar het voordeel van velen, opdat zij mochten behouden worden.

11 Weest mijn navolgers, gelijkerwijs ook ik van Christus.

2 En ik prijs u, broeders, dat gij in alles mijner gedachtig zijt, en de inzettingen behoudt, gelijk ik die u overgegeven heb.

3 Doch ik wil, dat gij weet, dat Christus het Hoofd is eens iegelijken mans, en de man het hoofd der vrouw, en God het Hoofd van Christus.

4 Een iegelijk man, die bidt of profeteert, hebbende iets op het hoofd, die onteert zijn eigen hoofd;

5 Maar een iegelijke vrouw, die bidt of profeteert met ongedekten hoofde, onteert haar eigen hoofd; want het is een en hetzelfde, alsof haar het haar afgesneden ware.

6 Want indien een vrouw niet gedekt is, dat zij ook geschoren worde; maar indien het lelijk is voor een vrouw geschoren te zijn, of het haar afgesneden te hebben, dat zij zich dekke.

7 Want de man moet het hoofd niet dekken, overmits hij het beeld en de heerlijkheid Gods is; maar de vrouw is de heerlijkheid des mans.

8 Want de man is uit de vrouw niet, maar de vrouw is uit den man.

9 Want ook is de man niet geschapen om de vrouw, maar de vrouw om den man.

10 Daarom moet de vrouw een macht op het hoofd hebben, om der engelen wil.

11 Nochtans is noch de man zonder de vrouw, noch de

vrouw zonder den man, in den
Heere.
12 Want gelijkerwijs de
vrouw uit den man is, alzo is
ook de man door de vrouw;
doch alle dingen zijn uit God.
13 Oordeelt gij onder uzelven:
is het betamelijk, dat de vrouw
ongedekt God bidde?
14 Of leert u ook de natuur
zelve niet, dat zo een man lang
haar draagt, het hem een oneer
is?
15 Maar zo een vrouw lang
haar draagt, dat het haar
een eer is; omdat het lange
haar voor een deksel haar is
gegeven?
16 Doch indien iemand
schijnt twistgierig te zijn, wij
hebben zulke gewoonten niet,
noch de Gemeenten Gods.
17 Dit nu, hetgeen ik u
aanzegge, prijs ik niet,
namelijk dat gij niet tot beter,
maar tot erger samenkomt.
18 Want eerstelijk, als gij
samenkomt in de Gemeente,
zo hoor ik, dat er scheuringen
zijn onder u; en ik geloof het
ten dele;
19 Want er moeten ook
ketterijen onder u zijn, opdat
degenen, die oprecht zijn,
openbaar mogen worden
onder u.
20 Als gij dan bijeen
samenkomt, dat is niet des
Heeren avondmaal eten.
21 Want in het eten neemt
een iegelijk te voren zijn
eigen avondmaal; en deze
is hongerig, en de andere is
dronken.
22 Hebt gij dan geen huizen,
om er te eten en te drinken? Of
veracht gij de Gemeente Gods,
en beschaamt gij degenen, die
niet hebben? Wat zal ik u
zeggen? Zal ik u prijzen? In
dezen prijs ik u niet.
23 Want ik heb van den Heere
ontvangen, hetgeen ik ook u
overgegeven heb, dat de Heere
Jezus in den nacht, in welken
Hij verraden werd, het brood
nam;
24 En als Hij gedankt had,
brak Hij het, en zeide: Neemt,
eet, dat is Mijn lichaam, dat
voor u gebroken wordt; doet
dat tot Mijn gedachtenis.
25 Desgelijks nam Hij ook
den drinkbeker, na het eten
des avondmaals, en zeide:
Deze drinkbeker is het Nieuwe
Testament in Mijn bloed. Doet
dat, zo dikwijls als gij dien zult
drinken, tot Mijn gedachtenis.
26 Want zo dikwijls als gij
dit brood zult eten, en dezen
drinkbeker zult drinken, zo
verkondigt den dood des
Heeren, totdat Hij komt.
27 Zo dan, wie onwaardiglijk
dit brood eet, of den drinkbeker
des Heeren drinkt, die zal
schuldig zijn aan het lichaam
en bloed des Heeren.
28 Maar de mens beproeve
zichzelven, en ete alzo van
het brood, en drinke van den
drinkbeker.
29 Want die onwaardiglijk eet
en drinkt, die eet en drinkt
zichzelven een oordeel, niet
onderscheidende het lichaam
des Heeren.

30 Daarom zijn onder u vele
zwakken en kranken, en velen
slapen.
31 Want indien wij onszelven
oordeelden, zo zouden wij niet
geoordeeld worden.
32 Maar als wij geoordeeld
worden, zo worden wij van
den Heere getuchtigd, opdat
wij met de wereld niet zouden
veroordeeld worden.
33 Zo dan, mijn broeders, als
gij samenkomt om te eten,
verwacht elkander.
34 Doch zo iemand hongert,
dat hij te huis ete, opdat gij niet
tot een oordeel samenkomt.
De overige dingen nu zal ik
verordenen, als ik zal gekomen
zijn.

12 En van de geestelijke
gaven, broeders, wil ik
niet, dat gij onwetende zijt.
2 Gij weet, dat gij heidenen
waart, tot de stomme afgoden
heengetrokken, naar dat gij
geleid werdt.
3 Daarom maak ik u bekend,
dat niemand, die door den
Geest Gods spreekt, Jezus
een vervloeking noemt; en
niemand kan zeggen, Jezus den
Heere te zijn, dan door den
Heiligen Geest.
4 En er is verscheidenheid der
gaven, doch het is dezelfde
Geest;
5 En er is verscheidenheid der
bedieningen, en het is dezelfde
Heere;
6 En er is verscheidenheid der
werkingen, doch het is dezelfde
God, Die alles in allen werkt.
7 Maar aan een iegelijk wordt
de openbaring des Geestes
gegeven tot hetgeen oorbaar
is.
8 Want dezen wordt door
den Geest gegeven het woord
der wijsheid, en een ander
het woord der kennis, door
denzelfden Geest;
9 En een ander het geloof,
door denzelfden Geest;
en een ander de gaven
der gezondmakingen, door
denzelfden Geest.
10 En een ander de werkingen
der krachten; en een ander
profetie; en een ander
onderscheidingen der geesten;
en een ander menigerlei talen;
en een ander uitlegging der
talen.
11 Doch deze dingen alle
werkt een en dezelfde Geest,
delende aan een iegelijk in het
bijzonder, gelijkerwijs Hij wil.
12 Want gelijk het lichaam
een is, en vele leden heeft, en
al de leden van dit ene lichaam,
vele zijnde, maar een lichaam
zijn, alzo ook Christus.
13 Want ook wij allen zijn
door een Geest tot een lichaam
gedoopt; hetzij Joden, hetzij
Grieken, hetzij dienstknechten,
hetzij vrijen; en wij zijn allen
tot een Geest gedrenkt.
14 Want ook het lichaam is
niet een lid, maar vele leden.
15 Indien de voet zeide:
Dewijl ik de hand niet ben, zo
ben ik van het lichaam niet;
is hij daarom niet van het
lichaam?

16 En indien het oor zeide:
Dewijl ik het oog niet ben, zo
ben ik van het lichaam niet;
is het daarom niet van het
lichaam?
17 Ware het gehele lichaam
het oog, waar zou het gehoor
zijn? Ware het gehele lichaam
gehoor, waar zou de reuk zijn?
18 Maar nu heeft God de
leden gezet, een iegelijk van
dezelve in het lichaam, gelijk
Hij gewild heeft.
19 Waren zij alle maar een lid,
waar zou het lichaam zijn?
20 Maar nu zijn er wel vele
leden, doch maar een lichaam.
21 En het oog kan niet zeggen
tot de hand: Ik heb u niet van
node; of wederom het hoofd tot
de voeten: Ik heb u niet van
node.
22 Ja veeleer, de leden, die
ons dunken de zwakste des
lichaams te zijn, die zijn nodig.
23 En die ons dunken de minst
eerlijke leden des lichaams
te zijn, denzelven doen wij
overvloediger eer aan; en
onze onsierlijke leden hebben
overvloediger versiering.
24 Doch onze sierlijke
hebben het niet van node;
maar God heeft het lichaam
alzo samengevoegd, gevende
overvloediger eer aan hetgeen
gebrek aan dezelve heeft;
25 Opdat geen tweedracht in
het lichaam zij, maar de leden
voor elkander gelijke zorg
zouden dragen.
26 En hetzij dat een lid lijdt, zo
lijden al de leden mede; hetzij
dat een lid verheerlijkt wordt,
zo verblijden zich al de leden
mede.
27 En gijlieden zijt het
lichaam van Christus, en leden
in het bijzonder.
28 En God heeft er sommigen
in de Gemeente gesteld, ten
eerste apostelen, ten tweede
profeten, ten derde leraars,
daarna krachten, daarna
gaven der gezondmakingen,
behulpsels, regeringen,
menigerlei talen.
29 Zijn zij allen apostelen?
Zijn zij allen profeten? Zijn
zij allen leraars? Zijn zij allen
krachten?
30 Hebben zij allen gaven der
gezondmakingen? Spreken zij
allen met menigerlei talen?
Zijn zij allen uitleggers?
31 Doch ijvert naar de beste
gaven; en ik wijs u een weg, die
nog uitnemender is.

13 Al ware het, dat ik
de talen der mensen
en der engelen sprak, en de
liefde niet had, zo ware ik een
klinkend metaal, of luidende
schel geworden.
2 En al ware het dat ik de
gave der profetie had, en wist
al de verborgenheden en al de
wetenschap; en al ware het, dat
ik al het geloof had, zodat ik
bergen verzette, en de liefde
niet had, zo ware ik niets.
3 En al ware het, dat ik al
mijn goederen tot onderhoud
der armen uitdeelde, en al
ware het, dat ik mijn lichaam
overgaf, opdat ik verbrand zou
worden, en had de liefde niet,

zo zou het mij geen nuttigheid
geven.
4 De liefde is lankmoedig, zij
is goedertieren; de liefde is
niet afgunstig; de liefde handelt
niet lichtvaardiglijk, zij is niet
opgeblazen;
5 Zij handelt niet
ongeschiktelijk, zij zoekt
zichzelve niet, zij wordt niet
verbitterd, zij denkt geen
kwaad;
6 Zij verblijdt zich niet in
de ongerechtigheid, maar zij
verblijdt zich in de waarheid;
7 Zij bedekt alle dingen, zij
gelooft alle dingen, zij hoopt
alle dingen, zij verdraagt alle
dingen.
8 De liefde vergaat
nimmermeer; maar hetzij
profetieen, zij zullen te niet
gedaan worden; hetzij talen, zij
zullen ophouden; hetzij kennis,
zij zal te niet gedaan worden.
9 Want wij kennen ten dele,
en wij profeteren ten dele;
10 Doch wanneer het
volmaakte zal gekomen
zijn, dan zal hetgeen ten dele
is, te niet gedaan worden.
11 Toen ik een kind was,
sprak ik als een kind, was ik
gezind als een kind, overlegde
ik als een kind; maar wanneer
ik een man geworden ben, zo
heb ik te niet gedaan hetgeen
eens kinds was.
12 Want wij zien nu door een
spiegel in een duistere rede,
maar alsdan zullen wij zien
aangezicht tot aangezicht; nu
ken ik ten dele, maar alsdan zal
ik kennen, gelijk ook ik gekend
ben.
13 En nu blijft geloof, hoop
en liefde, deze drie; doch de
meeste van deze is de liefde.

14 Jaagt de liefde na, en
ijvert om de geestelijke
gaven, maar meest, dat gij
moogt profeteren.
2 Want die een vreemde
taal spreekt, spreekt niet den
mensen, maar Gode; want
niemand verstaat het, doch
met den geest spreekt hij
verborgenheden.
3 Maar die profeteert, spreekt
den mensen stichting, en
vermaning en vertroosting.
4 Die een vreemde taal
spreekt, die sticht zichzelven;
maar die profeteert die sticht
de Gemeente.
5 En ik wil wel, dat gij allen
in vreemde talen spreekt, maar
meer, dat gij profeteert; want
die profeteert, is meerder dan
die vreemde talen spreekt,
tenzij dan, dat hij het uitlegge,
opdat de Gemeente stichting
moge ontvangen.
6 En nu, broeders, indien ik
tot u kwam, en sprak vreemde
talen, wat nuttigheid zou ik u
doen, zo ik tot u niet sprak, of
in openbaring, of in kennis, of
in profetie of in lering?
7 Zelfs ook de levenloze
dingen, die geluid geven, hetzij
fluit, hetzij citer, zo zij geen
onderscheid met hun klank
geven, hoe zal bekend worden,
hetgeen op de fluit of op de
citer gespeeld wordt?
8 Want ook indien de bazuin
een onzeker geluid geeft, wie

zal zich tot den krijg bereiden?
9 Alzo ook gijlieden, indien gij niet door de taal een duidelijke rede geeft, hoe zal verstaan worden hetgeen gesproken wordt? Want gij zult zijn als die in de lucht spreekt.
10 Er zijn, naar het voorvalt, zo vele soorten van stemmen in de wereld, en geen derzelve is zonder stem.
11 Indien ik dan de kracht der stem niet weet, zo zal ik hem, die spreekt, barbaars zijn; en hij, die spreekt, zal bij mij barbaars zijn.
12 Alzo ook gij, dewijl gij ijverig zijt naar geestelijke gaven, zo zoekt dat gij moogt overvloedig zijn tot stichting der Gemeente.
13 Daarom, die in een vreemde taal spreekt, die bidde, dat hij het moge uitleggen.
14 Want indien ik in een vreemde taal bid, mijn geest bidt wel, maar mijn verstand is vruchteloos.
15 Wat is het dan? Ik zal wel met den geest bidden, maar ik zal ook met het verstand bidden; ik zal wel met den geest zingen, maar ik zal ook met het verstand zingen.
16 Anderszins, indien gij dankzegt met den geest, hoe zal degene, die de plaats eens ongeleerden vervult, amen zeggen op uw dankzegging, dewijl hij niet weet, wat gij zegt?
17 Want gij dankzegt wel behoorlijk, maar de ander wordt niet gesticht.
18 Ik dank mijn God, dat ik meer vreemde talen spreek, dan gij allen;
19 Maar ik wil liever in de Gemeente vijf woorden spreken met mijn verstand, opdat ik ook anderen moge onderwijzen, dan tien duizend woorden in een vreemde taal.
20 Broeders, wordt geen kinderen in het verstand, maar zijt kinderen in de boosheid, en wordt in het verstand volwassen.
21 In de wet is geschreven: Ik zal door lieden van andere talen, en door andere lippen tot dit volk spreken, en ook alzo zullen zij Mij niet horen, zegt de Heere.
22 Zo dan, de vreemde talen zijn tot een teken niet dengenen, die geloven, maar den ongelovigen; en de profetie niet den ongelovigen, maar dengenen, die geloven.
23 Indien dan de gehele Gemeente bijeenvergaderd ware, en zij allen in vreemde talen spraken, en enige ongeleerden of ongelovigen inkwamen, zouden zij niet zeggen, dat gij uitzinnig waart?
24 Maar indien zij allen profeteerden, en een ongelovige of ongeleerde inkwame, die wordt van allen overtuigd, en hij wordt van allen geoordeeld.

25 En alzo worden de
verborgene dingen zijns
harten openbaar; en alzo,
vallende op zijn aangezicht,
zal hij God aanbidden, en
verkondigen, dat God waarlijk
onder u is.
26 Wat is het dan, broeders?
Wanneer gij samenkomt, een
iegelijk van u, heeft hij een
psalm, heeft hij een leer, heeft
hij een vreemde taal, heeft
hij een openbaring, heeft hij
een uitlegging; laat alle dingen
geschieden tot stichting;
27 En zo iemand een vreemde
taal spreekt, dat het door twee,
of ten meeste drie geschiede,
en bij beurte; en dat een het
uitlegge.
28 Maar indien er geen
uitlegger is, dat hij zwijge in
de Gemeente; doch dat hij tot
zichzelven spreke, en tot God.
29 En dat twee of drie
profeten spreken, en dat de
anderen oordelen.
30 Doch indien een ander, die
er zit, iets geopenbaard is, dat
de eerste zwijge.
31 Want gij kunt allen, de een
na den ander profeteren, opdat
zij allen leren, en allen getroost
worden.
32 En de geesten der
profeten zijn den profeten
onderworpen.
33 Want God is geen God van
verwarring, maar van vrede,
gelijk in al de Gemeenten der
heiligen.
34 Dat uw vrouwen in de
Gemeenten zwijgen; want
het is haar niet toegelaten
te spreken, maar bevolen
onderworpen te zijn, gelijk
ook de wet zegt.
35 En zo zij iets willen leren,
laat haar te huis haar eigen
mannen vragen; want het staat
lelijk voor de vrouwen, dat zij
in de Gemeente spreken.
36 Is het Woord Gods van u
uitgegaan? Of is het tot u alleen
gekomen?
37 Indien iemand meent een
profeet te zijn, of geestelijke,
die erkenne, dat, hetgeen ik
u schrijf, des Heeren geboden
zijn.
38 Maar zo iemand onwetend
is, die zij onwetend.
39 Zo dan, broeders, ijvert om
te profeteren, en verhindert
niet in vreemde talen te
spreken.
40 Laat alle dingen eerlijk en
met orde geschieden.

15 Voorts, broeders,
ik maak u bekend
het Evangelie, dat ik u
verkondigd heb, hetwelk
gij ook aangenomen hebt, in
hetwelk gij ook staat;
2 Door hetwelk gij ook zalig
wordt, indien gij het behoudt
op zodanige wijze, als ik het u
verkondigd heb; tenzij dan dat
gij tevergeefs geloofd hebt.
3 Want ik heb ulieden ten
eerste overgegeven, hetgeen
ik ook ontvangen heb, dat
Christus gestorven is voor onze
zonden, naar de Schriften;
4 En dat Hij is begraven, en
dat Hij is opgewekt ten derden
dage, naar de Schriften;

5 En dat Hij is van Cefas
gezien, daarna van de
twaalven.
6 Daarna is Hij gezien van
meer dan vijfhonderd broeders
op eenmaal, van welken het
meren deel nog over is, en
sommigen ook zijn ontslapen.
7 Daarna is Hij gezien van
Jakobus, daarna van al de
apostelen.
8 En ten laatste van allen is
Hij ook van mij, als van een
ontijdig geborene, gezien.
9 Want ik ben de minste van
de apostelen, die niet waardig
ben een apostel genaamd te
worden, daarom dat ik de
Gemeente Gods vervolgd heb.
10 Doch door de genade Gods
ben ik, dat ik ben; en Zijn
genade, die aan mij bewezen is,
is niet ijdel geweest, maar ik
heb overvloediger gearbeid dan
zij allen; doch niet ik, maar de
genade Gods, Die met mij is.
11 Hetzij dan ik, hetzij
zijlieden, alzo prediken wij, en
alzo hebt gij geloofd.
12 Indien nu Christus
gepredikt wordt, dat Hij
uit de doden opgewekt is, hoe
zeggen sommigen onder u, dat
er geen opstanding der doden
is?
13 En indien er geen
opstanding der doden is, zo is
Christus ook niet opgewekt.
14 En indien Christus niet
opgewekt is, zo is dan onze
prediking ijdel, en ijdel is ook
uw geloof.
15 En zo worden wij ook
bevonden valse getuigen
Gods; want wij hebben van
God getuigd, dat Hij Christus
opgewekt heeft, Dien Hij niet
heeft opgewekt, zo namelijk de
doden niet opgewekt worden.
16 Want indien de doden niet
opgewekt worden, zo is ook
Christus niet opgewekt.
17 En indien Christus niet
opgewekt is, zo is uw geloof
tevergeefs, zo zijt gij nog in uw
zonden.
18 Zo zijn dan ook verloren,
die in Christus ontslapen zijn.
19 Indien wij alleenlijk in dit
leven op Christus zijn hopende,
zo zijn wij de ellendigste van
alle mensen.
20 Maar nu, Christus is
opgewekt uit de doden, en
is de Eersteling geworden
dergenen, die ontslapen zijn.
21 Want dewijl de dood door
een mens is, zo is ook de
opstanding der doden door een
Mens.
22 Want gelijk zij allen in
Adam sterven, alzo zullen zij
ook in Christus allen levend
gemaakt worden.
23 Maar een iegelijk in zijn
orde: de eersteling Christus,
daarna die van Christus zijn, in
Zijn toekomst.
24 Daarna zal het einde zijn,
wanneer Hij het Koninkrijk
aan God en den Vader zal
overgegeven hebben; wanneer
Hij zal te niet gedaan hebben
alle heerschappij, en alle macht
en kracht.
25 Want Hij moet als Koning
heersen, totdat Hij al de
vijanden onder Zijn voeten zal

gelegd hebben.
26 De laatste vijand, die te
niet gedaan wordt, is de dood.
27 Want Hij heeft alle dingen
Zijn voeten onderworpen.
Doch wanneer Hij zegt, dat
Hem alle dingen onderworpen
zijn, zo is het openbaar, dat
Hij uitgenomen wordt, Die
Hem alle dingen onderworpen
heeft.
28 En wanneer Hem alle
dingen zullen onderworpen
zijn, dan zal ook de Zoon
Zelf onderworpen worden
Dien, Die Hem alle dingen
onderworpen heeft, opdat God
zij alles in allen.
29 Anders, wat zullen zij
doen, die voor de doden
gedoopt worden, indien de
doden ganselijk niet opgewekt
worden? Waarom worden zij
voor de doden ook gedoopt?
30 Waarom zijn ook wij alle
ure in gevaar?
31 Ik sterf alle dagen, hetwelk
ik betuig bij onzen roem, dien
ik heb in Christus Jezus, onzen
Heere.
32 Zo ik, naar den mens, tegen
de beesten gevochten heb te
Efeze, wat nuttigheid is het mij,
indien de doden niet opgewekt
worden? Laat ons eten en
drinken, want morgen sterven
wij.
33 Dwaalt niet, kwade
samensprekingen verderven
goede zeden.
34 Waakt op rechtvaardiglijk,
en zondigt niet. Want
sommigen hebben de kennis
van God niet. Ik zeg het u tot
schaamte.
35 Maar, zal iemand zeggen:
Hoe zullen de doden opgewekt
worden, en met hoedanig een
lichaam zullen zij komen?
36 Gij dwaas, hetgeen gij
zaait, wordt niet levend, tenzij
dat het gestorven is;
37 En hetgeen gij zaait,
daarvan zaait gij het lichaam
niet, dat worden zal, maar een
bloot graan, naar het voorvalt,
van tarwe, of van enig der
andere granen.
38 Maar God geeft hetzelve
een lichaam, gelijk Hij wil, en
aan een iegelijk zaad zijn eigen
lichaam.
39 Alle vlees is niet hetzelfde
vlees; maar een ander is het
vlees der mensen, en een ander
is het vlees der beesten, en een
ander der vissen, en een ander
der vogelen.
40 En er zijn hemelse
lichamen, en er zijn aardse
lichamen; maar een andere is
de heerlijkheid der hemelse, en
een andere der aardse.
41 Een andere is de
heerlijkheid der zon, en
een andere is de heerlijkheid
der maan, en een andere is
de heerlijkheid der sterren;
want de ene ster verschilt in
heerlijkheid van de andere
ster.
42 Alzo zal ook de
opstanding der doden
zijn. Het lichaam wordt
gezaaid in verderfelijkheid,
het wordt opgewekt in
onverderfelijkheid;

43 Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid; het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht.
44 Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt. Er is een natuurlijk lichaam, en er is een geestelijk lichaam.
45 Alzo is er ook geschreven: De eerste mens Adam is geworden tot een levende ziel; de laatste Adam tot een levendmakenden Geest.
46 Doch het geestelijke is niet eerst, maar het natuurlijke, daarna het geestelijke.
47 De eerste mens is uit de aarde, aards; de tweede Mens is de Heere uit den hemel.
48 Hoedanig de aardse is, zodanige zijn ook de aardsen; en hoedanig de hemelse is, zodanige zijn ook de hemelsen.
49 En gelijkerwijs wij het beeld des aardsen gedragen hebben, alzo zullen wij ook het beeld des hemelsen dragen.
50 Doch dit zeg ik, broeders, dat vlees en bloed het Koninkrijk Gods niet beerven kunnen, en de verderfelijkheid beerft de onverderfelijkheid niet.
51 Ziet, ik zeg u een verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden;
52 In een punt des tijds, in een ogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden.
53 Want dit verderfelijke moet onverderfelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen.
54 En wanneer dit verderfelijke zal onverderfelijkheid aangedaan hebben, en dit sterfelijke zal onsterfelijkheid aangedaan hebben, alsdan zal het woord geschieden, dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning.
55 Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning?
56 De prikkel nu des doods is de zonde; en de kracht der zonde is de wet.
57 Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus.
58 Zo dan, mijn geliefde broeders! Zijt standvastig, onbewegelijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren, als die weet, dat uw arbeid niet ijdel is in den Heere.

16 Aangaande nu de verzameling, die voor de heiligen geschiedt, gelijk als ik aan de Gemeenten in Galatie verordend heb, doet ook gij alzo.
2 Op elken eersten dag der week, legge een iegelijk van u iets bij zichzelven weg, vergaderende een schat, naar dat hij welvaren verkregen heeft; opdat de verzamelingen alsdan niet eerst geschieden, wanneer ik gekomen zal zijn.

3 En wanneer ik daar zal gekomen zijn, zal ik hen, die gij zult bekwaam achten door brieven, zenden, om uw gave naar Jeruzalem over te dragen.
4 En indien het der moeite waardig mocht zijn, dat ik ook zelf reizen zou, zo zullen zij met mij reizen.
5 Doch ik zal tot u komen, wanneer ik Macedonie zal doorgegaan zijn, (want ik zal door Macedonie gaan);
6 En ik zal mogelijk bij u blijven, of ook overwinteren, opdat gij mij moogt geleiden, waar ik zal henenreizen.
7 Want ik wil u nu niet zien in het voorbijgaan, maar ik hoop enigen tijd bij u te blijven, indien het de Heere zal toelaten.
8 Maar ik zal te Efeze blijven tot den pinkster dag.
9 Want mij is een grote en krachtige deur geopend, en er zijn vele tegenstanders.
10 Zo nu Timotheus komt, ziet, dat hij buiten vreze bij u zij; want hij werkt het werk des Heeren, gelijk als ik.
11 Dat hem dan niemand verachte; maar geleidt hem in vrede, opdat hij tot mij kome; want ik verwacht hem met de broederen.
12 En wat aangaat Apollos, den broeder, ik heb hem zeer gebeden, dat hij met de broederen tot u komen zou; maar het was ganselijk zijn wil niet, dat hij nu zou komen; doch hij zal komen, wanneer het hem wel gelegen zal zijn.

13 Waakt, staat in het geloof, houdt u mannelijk, zijt sterk.

14 Dat al uw dingen in de liefde geschieden.

15 En ik bid u, broeders, gij kent het huis van Stefanas, dat het is de eersteling van Achaje, en dat zij zichzelven den heiligen ten dienst hebben geschikt;

16 Dat gij ook u aan de zodanigen onderwerpt, en aan een iegelijk, die medewerkt en arbeidt.

17 En ik verblijde mij over de aankomst van Stefanas, en Fortunatus, en Achaikus, want dezen hebben vervuld hetgeen mij aan u ontbrak;

18 Want zij hebben mijn geest verkwikt, en ook den uwen. Erkent dan de zodanigen.

19 U groeten de Gemeenten van Azie. U groeten zeer in den Heere Aquila en Priscilla, met de Gemeente, die te hunnen huize is.

20 U groeten al de broeders. Groet elkander met een heiligen kus.

21 De groetenis met mijn hand van Paulus.

22 Indien iemand den Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking; Maran-atha!

23 De genade van den Heere Jezus Christus zij met u.

24 Mijn liefde zij met u allen in Christus Jezus. Amen.

DE
TWEEDE
BRIEF VAN DEN APOSTEL PAULUS AAN DIE VAN
KORINTHE

1 Paulus, een apostel van Jezus Christus, door den wil van God, en Timotheus, de broeder, aan de Gemeente Gods, die te Korinthe is, met al de heiligen, die in geheel Achaje zijn:
2 Genade zij u en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.
3 Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, de Vader der barmhartigheden, en de God aller vertroosting;
4 Die ons vertroost in al onze verdrukking, opdat wij zouden kunnen vertroosten degenen, die in allerlei verdrukking zijn, door de vertroosting, met welke wij zelven van God vertroost worden.
5 Want gelijk het lijden van Christus overvloedig is in ons, alzo is ook door Christus onze vertroosting overvloedig.
6 Doch hetzij dat wij verdrukt worden, het is tot uw vertroosting en zaligheid, die gewrocht wordt in de lijdzaamheid van hetzelfde lijden, hetwelk wij ook lijden; hetzij dat wij vertroost worden, het is tot uw vertroosting en zaligheid;
7 En onze hoop van u is vast, als die weten, dat, gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden, gij ook alzo gemeenschap hebt aan de vertroosting.
8 Want wij willen niet, broeders, dat gij onwetende zijt van onze verdrukking, die ons in Azie overkomen is, dat wij uitnemend zeer bezwaard zijn geweest boven onze macht, alzo dat wij zeer in twijfel waren, ook van het leven.
9 Ja, wij hadden al zelven in onszelven het vonnis des doods, opdat wij niet op onszelven vertrouwen zouden, maar op God, Die de doden verwekt;
10 Die ons uit zo groten dood verlost heeft, en nog verlost; op Welken wij hopen, dat Hij ons ook nog verlossen zal.
11 Alzo gijlieden ook medearbeidt voor ons door het gebed, opdat over de gave, door vele personen aan ons teweeggebracht ook voor ons dankzegging door velen gedaan worde.
12 Want onze roem is deze, namelijk de getuigenis van ons geweten, dat wij in eenvoudigheid en oprechtheid Gods, niet in vleselijke wijsheid, maar in de genade Gods, in de wereld verkeerd

hebben, en allermeest bij
ulieden.
13 Want wij schrijven u geen
andere dingen, dan die gij kent,
of ook erkent; en ik hoop, dat
gij ze ook tot het einde toe
erkennen zult;
14 Gelijkerwijs gij ook ten
dele ons erkend hebt, dat wij
uw roem zijn, gelijk gij ook de
onze zijt, in den dag van den
Heere Jezus.
15 En op dit betrouwen wilde
ik te voren tot u komen, opdat
gij een tweede genade zoudt
hebben;
16 En door uw stad naar
Macedonie gaan, en wederom
van Macedonie tot u komen,
en van ulieden naar Judea
geleid worden.
17 Als ik dan dit
voorgenomen heb, heb ik
ook lichtvaardigheid gebruikt?
Of neem ik het naar het vlees
voor, hetgeen ik voorneem,
opdat bij mij zou wezen, ja, ja,
en neen, neen?
18 Doch God is getrouw, dat
ons woord, hetwelk tot u is
geschied, niet is geweest ja en
neen.
19 Want de Zoon van God,
Jezus Christus, Die onder u
door ons is gepredikt, namelijk
door mij, en Silvanus, en
Timotheus, was niet ja en
neen, maar is geweest ja in
Hem.
20 Want zovele beloften Gods
als er zijn, die zijn in Hem ja,
en zijn in Hem amen, Gode tot
heerlijkheid door ons.
21 Maar Die ons met u
bevestigt in Christus, en Die
ons gezalfd heeft, is God;
22 Die ons ook heeft
verzegeld, en het onderpand
des Geestes in onze harten
gegeven.
23 Doch ik aanroepe God tot
een Getuige over mijn ziel, dat
ik, om u te sparen, nog te
Korinthe niet ben gekomen.
24 Niet dat wij heerschappij
voeren over uw geloof, maar
wij zijn medewerkers uwer
blijdschap; want gij staat door
het geloof.

2 Maar ik heb dit bij
mijzelven voorgenomen,
dat ik niet wederom in
droefheid tot u komen zou.
2 Want indien ik ulieden
bedroef, wie is het toch, die
mij zal vrolijk maken, dan
degene, die van mij bedroefd is
geworden?
3 En ditzelfde heb ik u
geschreven, opdat ik, daar
komende, niet zou droefheid
hebben van degenen, van
welke ik moest verblijd
worden; vertrouwende van u
allen, dat mijn blijdschap uw
aller blijdschap is.
4 Want ik heb ulieden uit vele
verdrukking en benauwdheid
des harten, met vele tranen
geschreven, niet opdat gij
zoudt bedroefd worden, maar
opdat gij de liefde zoudt
verstaan, die ik overvloediglijk
tot u heb.
5 Doch indien iemand
bedroefd heeft, die heeft niet

mij bedroefd, maar ten dele (opdat ik hem niet bezware) ulieden allen.
6 Den zodanige is deze bestraffing genoeg, die van velen geschied is.
7 Alzo dat gij daarentegen hem liever moet vergeven en vertroosten, opdat de zodanige door al te overvloedige droefheid niet enigszins worde verslonden.
8 Daarom bid ik u, dat gij de liefde aan hem bevestigt.
9 Want daartoe heb ik ook geschreven, opdat ik uw beproeving mocht verstaan, of gij in alles gehoorzaam zijt.
10 Dien gij nu iets vergeeft, dien vergeef ik ook; want zo ik ook iets vergeven heb, dien ik vergeven heb, heb ik het vergeven om uwentwil, voor het aangezicht van Christus, opdat de satan over ons geen voordeel krijge;
11 Want zijn gedachten zijn ons niet onbekend.
12 Voorts, als ik te Troas kwam, om het Evangelie van Christus te prediken, en als mij een deur geopend was in den Heere, zo heb ik geen rust gehad voor mijn geest, omdat ik Titus, mijn broeder, niet vond;
13 Maar, afscheid van hen genomen hebbende, vertrok ik naar Macedonie.
14 En Gode zij dank, Die ons allen tijd doet triomferen in Christus, en den reuk Zijner kennis door ons openbaar maakt in alle plaatsen.
15 Want wij zijn Gode een goede reuk van Christus, in degenen, die zalig worden, en in degenen, die verloren gaan;
16 Dezen wel een reuk des doods ten dode; maar genen een reuk des levens ten leven. En wie is tot deze dingen bekwaam?
17 Want wij dragen niet, gelijk velen, het Woord Gods te koop, maar als uit oprechtheid, maar als uit God, in de tegenwoordigheid Gods, spreken wij het in Christus.

3 Beginnen wij onszelven wederom u aan te prijzen? Of behoeven wij ook, gelijk sommigen, brieven van voorschrijving aan u, of brieven van voorschrijving van u?
2 Gijlieden zijt onze brief, geschreven in onze harten, bekend en gelezen van alle mensen;
3 Als die openbaar zijt geworden, dat gij een brief van Christus zijt, en door onzen dienst bereid, die geschreven is niet met inkt, maar door den Geest des levenden Gods, niet in stenen tafelen, maar in vlezen tafelen des harten.
4 En zodanig een vertrouwen hebben wij door Christus bij God.
5 Niet dat wij van onszelven bekwaam zijn iets te denken, als uit onszelven; maar onze bekwaamheid is uit God;
6 Die ons ook bekwaam gemaakt heeft, om te zijn

dienaars des Nieuwen
Testaments, niet der letter,
maar des Geestes; want de
letter doodt, maar de Geest
maakt levend.
7 En indien de bediening des
doods in letteren bestaande,
en in stenen ingedrukt, in
heerlijkheid is geweest, alzo
dat de kinderen Israels het
aangezicht van Mozes niet
konden sterk aanzien, om de
heerlijkheid zijns aangezichts,
die te niet gedaan zou worden,
8 Hoe zal niet veel meer
de bediening des Geestes in
heerlijkheid zijn?
9 Want indien de bediening
der verdoemenis heerlijkheid
geweest is, veel meer
is de bediening der
rechtvaardigheid overvloedig
in heerlijkheid.
10 Want ook het verheerlijkte
is zelfs niet verheerlijkt in
dezen dele, ten aanzien van
deze uitnemende heerlijkheid.
11 Want indien hetgeen
te niet gedaan wordt, in
heerlijkheid was, veel meer is
hetgeen blijft, in heerlijkheid.
12 Dewijl wij dan zodanige
hoop hebben, zo gebruiken
wij vele vrijmoedigheid in het
spreken;
13 En doen niet gelijkerwijs
Mozes, die een deksel op zijn
aangezicht legde, opdat de
kinderen Israels niet zouden
sterk zien op het einde van
hetgeen te niet gedaan wordt.
14 Maar hun zinnen zijn
verhard geworden; want tot
op den dag van heden blijft
hetzelfde deksel in het lezen
des Ouden Testaments, zonder
ontdekt te worden, hetwelk
door Christus te niet gedaan
wordt.
15 Maar tot den huidigen dag
toe, wanneer Mozes gelezen
wordt, ligt een deksel op hun
hart.
16 Doch zo wanneer het tot
den Heere zal bekeerd zijn, zo
wordt het deksel weggenomen.
17 De Heere nu is de Geest; en
waar de Geest des Heeren is,
aldaar is vrijheid.
18 En wij allen, met
ongedekten aangezichte
de heerlijkheid des Heeren als
in een spiegel aanschouwende,
worden naar hetzelfde beeld
in gedaante veranderd, van
heerlijkheid tot heerlijkheid,
als van des Heeren Geest.

4 Daarom dewijl wij deze
bediening hebben, naar
de barmhartigheid, die ons
geschied is, zo vertragen wij
niet;
2 Maar wij hebben
verworpen de bedekselen
der schande, niet wandelende
in arglistigheid, noch het
Woord Gods vervalsende,
maar door openbaring
der waarheid onszelven
aangenaam makende bij alle
gewetens der mensen, in de
tegenwoordigheid Gods.
3 Doch indien ook ons
Evangelie bedekt is, zo is het
bedekt in degenen, die verloren
gaan;
4 In dewelke de god dezer
eeuw de zinnen verblind heeft,

namelijk der ongelovigen,
opdat hen niet bestrale de
verlichting van het Evangelie
der heerlijkheid van Christus,
Die het Beeld Gods is.
5 Want wij prediken niet
onszelven, maar Christus
Jezus, den Heere; en onszelven,
dat wij uw dienaars zijn om
Jezus' wil.
6 Want God, Die gezegd
heeft, dat het licht uit de
duisternis zou schijnen, is
Degene, Die in onze harten
geschenen heeft, om te geven
verlichting der kennis der
heerlijkheid Gods in het
aangezicht van Jezus Christus.
7 Maar wij hebben dezen
schat in aarden vaten, opdat de
uitnemendheid der kracht zij
van God, en niet uit ons;
8 Als die in alles verdrukt
worden, doch niet benauwd;
twijfelmoedig, doch niet
mismoedig;
9 Vervolgd, doch niet daarin
verlaten; nedergeworpen, doch
niet verdorven;
10 Altijd de doding van den
Heere Jezus in het lichaam
omdragende, opdat ook het
leven van Jezus in ons lichaam
zou geopenbaard worden.
11 Want wij, die leven,
worden altijd in den dood
overgegeven om Jezus' wil;
opdat ook het leven van Jezus
in ons sterfelijk vlees zou
geopenbaard worden.
12 Zo dan, de dood werkt
wel in ons, maar het leven in
ulieden.
13 Dewijl wij nu denzelfden
Geest des geloofs hebben,
gelijk er geschreven is: Ik
heb geloofd, daarom heb ik
gesproken; zo geloven wij ook,
daarom spreken wij ook;
14 Wetende, dat Hij, Die
den Heere Jezus opgewekt
heeft, ook ons door Jezus zal
opwekken, en met ulieden daar
zal stellen.
15 Want al deze dingen
zijn om uwentwil, opdat de
vermenigvuldigde genade,
door de dankzegging van
velen, overvloedig worde ter
heerlijkheid Gods.
16 Daarom vertragen wij niet;
maar hoewel onze uitwendige
mens verdorven wordt, zo
wordt nochtans de inwendige
vernieuwd van dag tot dag.
17 Want onze lichte
verdrukking, die zeer haast
voorbij gaat, werkt ons een
gans zeer uitnemend eeuwig
gewicht der heerlijkheid;
18 Dewijl wij niet aanmerken
de dingen, die men ziet, maar
de dingen, die men niet ziet;
want de dingen, die men ziet,
zijn tijdelijk, maar de dingen,
die men niet ziet, zijn eeuwig.

5 Want wij weten, dat, zo
ons aardse huis dezes
tabernakels gebroken wordt,
wij een gebouw van God
hebben, een huis niet met
handen gemaakt, maar eeuwig
in de hemelen.
2 Want ook in dezen zuchten
wij, verlangende met onze
woonstede, die uit den hemel

is, overkleed te worden.
3 Zo wij ook bekleed en niet
naakt zullen gevonden worden.
4 Want ook wij, die in dezen
tabernakel zijn, zuchten,
bezwaard zijnde; nademaal
wij niet willen ontkleed, maar
overkleed worden, opdat
het sterfelijke van het leven
verslonden worde.
5 Die ons nu tot ditzelfde
bereid heeft, is God, Die ons
ook het onderpand des Geestes
gegeven heeft.
6 Wij hebben dan altijd
goeden moed, en weten, dat
wij, inwonende in het lichaam,
uitwonen van den Heere;
7 (Want wij wandelen
door geloof en niet door
aanschouwen.)
8 Maar wij hebben goeden
moed, en hebben meer behagen
om uit het lichaam uit te
wonen, en bij den Heere in te
wonen.
9 Daarom zijn wij ook zeer
begerig, hetzij inwonende,
hetzij uitwonende, om Hem
welbehagelijk te zijn.
10 Want wij allen moeten
geopenbaard worden voor
den rechterstoel van Christus,
opdat een iegelijk wegdrage,
hetgeen door het lichaam
geschiedt, naardat hij gedaan
heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.
11 Wij dan, wetende den
schrik des Heeren, bewegen
de mensen tot het geloof, en
zijn Gode openbaar geworden;
doch ik hoop ook in uw
gewetens geopenbaard te zijn.
12 Want wij prijzen onszelven
u niet wederom aan, maar wij
geven u oorzaak van roem
over ons, opdat gij stof zoudt
hebben tegen degenen, die in
het aangezicht roemen en niet
in het hart.
13 Want hetzij dat wij
uitzinnig zijn, wij zijn het
Gode; hetzij dat wij gematigd
van zinnen zijn, wij zijn het
ulieden.
14 Want de liefde van
Christus dringt ons;
15 Als die dit oordelen,
dat, indien Een voor allen
gestorven is, zij dan allen
gestorven zijn. En Hij is
voor allen gestorven, opdat
degenen, die leven, niet meer
zichzelven zouden leven, maar
Dien, Die voor hen gestorven
en opgewekt is.
16 Zo dan, wij kennen van nu
aan niemand naar het vlees;
en indien wij ook Christus
naar het vlees gekend hebben,
nochtans kennen wij Hem nu
niet meer naar het vlees.
17 Zo dan, indien iemand
in Christus is, die is een
nieuw schepsel; het oude is
voorbijgegaan, ziet, het is alles
nieuw geworden.
18 En al deze dingen zijn uit
God, Die ons met Zichzelven
verzoend heeft door Jezus
Christus, en ons de bediening
der verzoening gegeven heeft.
19 Want God was in Christus
de wereld met Zichzelven
verzoenende, hun zonden hun
niet toerekenende; en heeft het
woord der verzoening in ons

gelegd.
20 Zo zijn wij dan gezanten
van Christus wege, alsof God
door ons bade; wij bidden van
Christus wege: laat u met God
verzoenen.
21 Want Dien, Die geen
zonde gekend heeft, heeft
Hij zonde voor ons gemaakt,
opdat wij zouden worden
rechtvaardigheid Gods in
Hem.

6 En wij, als
medearbeidende, bidden
u ook, dat gij de genade
Gods niet tevergeefs moogt
ontvangen hebben.
2 Want Hij zegt: In den
aangenamen tijd heb Ik
u verhoord, en in den
dag der zaligheid heb Ik u
geholpen. Ziet, nu is het de
welaangename tijd, ziet, nu is
het de dag der zaligheid!
3 Wij geven geen aanstoot in
enig ding, opdat de bediening
niet gelasterd worde.
4 Maar wij, als dienaars
van God, maken onszelven
in alles aangenaam, in
vele verdraagzaamheid, in
verdrukkingen, in noden, in
benauwdheden,
5 In slagen, in gevangenissen,
in beroerten, in arbeid, in
waken, in vasten,
6 In reinheid, in kennis,
in lankmoedigheid, in
goedertierenheid, in den
Heiligen Geest, in ongeveinsde
liefde,
7 In het woord der waarheid,
in de kracht van God, door
de wapenen der gerechtigheid
aan de rechter en aan de linker
zijde;
8 Door eer en oneer, door
kwaad gerucht en goed
gerucht; als verleiders, en
nochtans waarachtigen;
9 Als onbekenden, en
nochtans bekend; als
stervenden, en ziet, wij
leven; als getuchtigd, en niet
gedood;
10 Als droevig zijnde, doch
altijd blijde; als arm, doch
velen rijk makende; als niets
hebbende, en nochtans alles
bezittende.
11 Onze mond is opengedaan
tegen u, o Korinthiers, ons hart
is uitgebreid.
12 Gij zijt niet nauw in ons,
maar gij zijt nauw in uw
ingewanden.
13 Nu, om dezelfde vergelding
te doen„ ik spreek als tot mijn
kinderen) zo wordt gij ook
uitgebreid.
14 Trekt niet een ander juk
aan met de ongelovigen;
want wat mededeel heeft
de gerechtigheid met de
ongerechtigheid, en wat
gemeenschap heeft het licht
met de duisternis?
15 En wat samenstemming
heeft Christus met Belial, of
wat deel heeft de gelovige met
den ongelovige?
16 Of wat samenvoeging
heeft de tempel Gods met
de afgoden? Want gij zijt de
tempel des levenden Gods;
gelijkerwijs God gezegd heeft:
Ik zal in hen wonen, en Ik zal
onder hen wandelen; en Ik zal

hun God zijn, en zij zullen Mij
een volk zijn.
17 Daarom gaat uit het
midden van hen, en scheidt u
af, zegt de Heere, en raakt niet
aan hetgeen onrein is, en Ik zal
ulieden aannemen.
18 En Ik zal u tot een Vader
zijn, en gij zult Mij tot zonen en
dochteren zijn, zegt de Heere,
de Almachtige.

7 Dewijl wij dan deze
beloften hebben, geliefden,
laat ons onszelven reinigen
van alle besmetting des vleses
en des geestes, voleindigende
de heiligmaking in de vreze
Gods.
2 Geeft ons plaats; wij hebben
niemand verongelijkt, wij
hebben niemand verdorven,
wij hebben bij niemand ons
voordeel gezocht.
3 Ik zeg dit niet tot uw
veroordeling; want ik heb
te voren gezegd, dat gij in
onze harten zijt, om samen te
sterven en samen te leven.
4 Ik heb vele vrijmoedigheid
in het spreken tegen u, ik
heb veel roems over u; ik
ben vervuld met vertroosting;
ik ben zeer overvloedig
van blijdschap in al onze
verdrukking.
5 Want ook, als wij in
Macedonie gekomen zijn,
zo heeft ons vlees geen rust
gehad; maar wij waren in
alles verdrukt; van buiten was
strijd, van binnen vrees.
6 Doch God, Die de nederigen
vertroost, heeft ons getroost
door de komst van Titus.
7 En niet alleen door zijn
komst, maar ook door de
vertroosting, met welke hij
over u vertroost is geweest,
als hij ons verhaalde uw
verlangen, uw kermen, uw
ijver voor mij; alzo dat ik te
meer verblijd ben geweest.
8 Want hoewel ik u in den
zendbrief bedroefd heb, het
berouwt mij niet, hoewel het
mij berouwd heeft; want ik
zie, dat dezelve zendbrief,
hoewel voor een kleinen tijd, u
bedroefd heeft.
9 Nu verblijde ik mij, niet
omdat gij bedroefd zijt
geweest, maar omdat gij
bedroefd zijt geweest tot
bekering; want gij zijt bedroefd
geweest naar God, zodat gij
in geen ding schade van ons
geleden hebt.
10 Want de droefheid naar
God werkt een onberouwelijke
bekering tot zaligheid; maar de
droefheid der wereld werkt den
dood.
11 Want ziet, ditzelfde
dat gij naar God zijt
bedroefd geworden, hoe
grote naarstigheid heeft
het in u gewrocht? Ja,
verantwoording, ja, onlust, ja,
vrees, ja, verlangen, ja, ijver, ja,
wraak; in alles hebt gij uzelven
bewezen rein te zijn in deze
zaak.
12 Hoewel ik dan aan u
geschreven heb, dat is niet om
diens wil, die onrecht gedaan
had, noch om diens wil, die
onrecht gedaan was; maar

opdat onze vlijtigheid voor u
bij u openbaar zou worden, in
de tegenwoordigheid Gods.
13 Daarom zijn wij
vertroost geworden over
uw vertroosting; en zijn
nog overvloediger verblijd
geworden over de blijdschap
van Titus, omdat zijn geest van
u allen verkwikt is geworden.
14 Want indien ik iets bij
hem over u geroemd heb,
zo ben ik niet beschaamd
geworden; maar gelijk wij alles
met waarheid tot u gesproken
hebben, alzo is ook onze roem,
dien ik bij Titus geroemd heb,
waarheid geworden.
15 En zijn innerlijke
bewegingen zijn te
overvloediger jegens u, als
hij uw aller gehoorzaamheid
overdenkt, hoe gij hem
met vreze en beven hebt
ontvangen.
16 Ik verblijde mij dan, dat ik
in alles van u vertrouwen mag
hebben.

8 Voorts maken wij u
bekend, broeders, de
genade van God, die in de
Gemeenten van Macedonie
gegeven is.
2 Dat in vele beproeving
der verdrukking de overvloed
hunner blijdschap, en hun zeer
diepe armoede overvloedig
geweest is tot den rijkdom
hunner goeddadigheid.
3 Want zij zijn naar
vermogen (ik betuig het),
ja, boven vermogen gewillig
geweest;
4 Ons met vele vermaning
biddende, dat wij wilden
aannemen de gave en de
gemeenschap dezer bediening,
die voor de heiligen geschiedt.
5 En zij deden niet alleen,
gelijk wij gehoopt hadden,
maar gaven zichzelven eerst
aan den Heere en daarna aan
ons, door den wil van God.
6 Alzo dat wij Titus
vermaanden, dat, gelijk hij
te voren begonnen had, hij
ook alzo nog deze gave bij u
voleinden zou.
7 Zo dan, gelijk gij in alles
overvloedig zijt, in geloof, en in
woord, en in kennis, en in alle
naarstigheid, en in uw liefde tot
ons, ziet, dat gij ook in deze
gave overvloedig zijt.
8 Ik zeg dit niet als
gebiedende, maar als door
de naarstigheid van anderen
ook de oprechtheid uwer liefde
beproevende.
9 Want gij weet de genade
van onzen Heere Jezus
Christus, dat Hij om uwentwil
is arm geworden, daar Hij
rijk was, opdat gij door Zijn
armoede zoudt rijk worden.
10 En ik zeg in dezen mijn
mening; want dit is u oorbaar,
als die niet alleen het doen,
maar ook het willen van
over een jaar te voren hebt
begonnen.
11 Maar nu voleindigt ook
het doen; opdat, gelijk als er
geweest is de volvaardigheid
des gemoeds om te willen, er
ook alzo zij het voleindigen uit
hetgeen gij hebt.

12 Want indien te voren de volvaardigheid des gemoeds daar is, zo is iemand aangenaam naar hetgeen hij heeft, niet naar hetgeen hij niet heeft.
13 Want dit zeg ik niet, opdat anderen zouden verlichting hebben, en gij verdrukking;
14 Maar opdat uit gelijkheid, in dezen tegenwoordigen tijd, uw overvloed zij om hun gebrek te vervullen; opdat ook hun overvloed zij om uw gebrek te vervullen, opdat er gelijkheid worde.
15 Gelijk geschreven is: Die veel verzameld had, had niet over; en die weinig verzameld had, had niet te weinig.
16 Doch Gode zij dank, Die dezelfde naarstigheid voor u in het hart van Titus gegeven heeft;
17 Dat hij de vermaning heeft aangenomen, en zeer naarstig zijnde, gewillig tot u gereisd is.
18 En wij hebben ook met hem gezonden den broeder, die lof heeft in het Evangelie door al de Gemeenten;
19 En dat niet alleen, maar hij is ook van de Gemeenten verkoren, om met ons te reizen met deze gave, die van ons bediend wordt tot de heerlijkheid des Heeren Zelven, en de volvaardigheid uws gemoeds;
20 Dit verhoedende, dat ons niemand moge lasteren in dezen overvloed, die van ons wordt bediend;
21 Als die bezorgen, hetgeen eerlijk is, niet alleen voor den Heere, maar ook voor de mensen.
22 Wij hebben ook met hen gezonden onzen broeder, welken wij in vele dingen dikmaals beproefd hebben, dat hij naarstig is; en nu veel naarstiger, door het groot vertrouwen, dat hij heeft tot ulieden.
23 Hetzij dan Titus, hij is mijn metgezel en medearbeider bij u; hetzij onze broeders, zij zijn afgezanten der Gemeenten, en een eer van Christus.
24 Bewijst dan aan hen de bewijzing uwer liefde, en van onzen roem van u, ook voor het aangezicht der Gemeenten.

9 Want van de bediening, die voor de heiligen geschiedt, is mij onnodig aan u te schrijven.
2 Want ik weet de volvaardigheid uws gemoeds, van welke ik roem over u bij de Macedoniers, dat Achaje van over een jaar bereid is geweest; en de ijver, van u begonnen, heeft er velen verwekt.
3 Maar ik heb deze broeders gezonden, opdat onze roem, dien wij over u hebben, niet zou ijdel gemaakt worden in dezen dele; opdat (gelijk ik gezegd heb) gij bereid moogt zijn;
4 En dat niet mogelijk, zo de Macedoniers met mij kwamen, en u onbereid vonden, wij (opdat wij niet zeggen: gij)

beschaamd worden in deze
vasten grond der roeming.
5 Ik heb dan nodig geacht
deze broeders te vermanen, dat
zij eerst tot u zouden komen,
en voorbereiden uw te voren
aangedienden zegen; opdat die
gereed zij, alzo als een zegen,
en niet als een vrekheid.
6 En dit zeg ik: Die
spaarzamelijk zaait, zal ook
spaarzamelijk maaien; en die
in zegeningen zaait, zal ook in
zegeningen maaien.
7 Een iegelijk doe, gelijk
hij in zijn hart voorneemt;
niet uit droefheid, of uit
nooddwang; want God heeft
een blijmoedigen gever lief.
8 En God is machtig alle
genade te doen overvloedig
zijn in u; opdat gij in alles te
allen tijd, alle genoegzaamheid
hebbende, tot alle goed werk
overvloedig moogt zijn.
9 Gelijk er geschreven is:
Hij heeft gestrooid, hij heeft
den armen gegeven; Zijn
gerechtigheid blijft in der
eeuwigheid.
10 Doch Die het zaad den
zaaier verleent, Die verlene
ook brood tot spijze, en
vermenigvuldige uw gezaaisel,
en vermeerdere de vruchten
uwer gerechtigheid;
11 Dat gij in alles rijk wordt
tot alle goeddadigheid, welke
door ons werkt dankzegging
tot God.
12 Want de bediening van
dezen dienst vervult niet alleen
het gebrek der heiligen, maar
is ook overvloedig door vele
dankzeggingen tot God;
13 Dewijl zij door de
beproeving dezer bediening
God verheerlijken over
de onderwerping uwer
belijdenis onder het Evangelie
van Christus, en over de
goeddadigheid der mededeling
aan hen en aan allen;
14 En door hun gebed voor u,
welke naar u verlangen, om de
uitnemende genade Gods over
u.
15 Doch Gode zij dank voor
Zijn onuitsprekelijke gave.

10 Voorts ik Paulus
zelf bid u, door
de zachtmoedigheid en
goedertierenheid van Christus,
die, tegenwoordig zijnde, wel
gering ben onder u, maar
afwezend stout ben tegen u;
2 Ik bid dan, dat ik,
tegenwoordig zijnde, niet
stout moge zijn met die
vrijmoedigheid, waarmede
ik geacht word stoutelijk
gehandeld te hebben tegen
sommigen, die ons achten,
alsof wij naar het vlees
wandelden.
3 Want wandelende in het
vlees, voeren wij den krijg niet
naar het vlees;
4 Want de wapenen van
onzen krijg zijn niet vleselijk,
maar krachtig door God, tot
nederwerping der sterkten;
5 Dewijl wij de overleggingen
ter nederwerpen, en alle
hoogte, die zich verheft tegen
de kennis van God, en alle
gedachte gevangen leiden

tot de gehoorzaamheid van
Christus;
6 En gereed hebben, hetgeen
dient om te wreken alle
ongehoorzaamheid, wanneer
uw gehoorzaamheid zal
vervuld zijn.
7 Ziet gij aan wat voor
ogen is? Indien iemand bij
zichzelven betrouwt, dat hij
van Christus is, die denke dit
wederom uit zichzelven, dat
gelijkerwijs hij van Christus is,
alzo ook wij van Christus zijn.
8 Want indien ik ook iets
overvloediger zou roemen van
onze macht, welke de Heere
ons gegeven heeft tot stichting,
en niet tot uw nederwerping,
zo zal ik niet beschaamd
worden;
9 Opdat ik niet zou schijnen,
alsof ik u door de brieven wilde
verschrikken.
10 Want de brieven (zeggen
zij) zijn wel gewichtig
en krachtig; maar de
tegenwoordigheid des
lichaams is zwak, en de
rede is verachtelijk.
11 Dezulke bedenke dit,
dat hoedanigen wij zijn in
het woord door brieven, als
wij afwezig zijn, wij ook
zodanigen zijn inderdaad, als
wij tegenwoordig zijn.
12 Want wij durven
onszelven niet rekenen of
vergelijken met sommigen,
die zichzelven prijzen; maar
deze verstaan niet, dat zij
zichzelven met zichzelven
meten, en zichzelven met
zichzelven vergelijken.
13 Doch wij zullen niet
roemen buiten de maat; maar
dat wij, naar de maat des
regels, welke maat ons God
toegedeeld heeft, ook tot u toe
zijn gekomen.
14 Want wij strekken
onszelven niet te wijd uit,
als die tot u niet zouden
komen; want wij zijn ook
gekomen tot u toe, in het
Evangelie van Christus;
15 Niet roemende buiten
de maat in anderer lieden
arbeid, maar hebbende hoop,
als uw geloof zal gewassen
zijn, dat wij onder ulieden
overvloediglijk zullen vergroot
worden naar onzen regel;
16 Om het Evangelie te
verkondigen in de plaatsen,
die op gene zijde van u gelegen
zijn; niet om te roemen in
eens anders regel over hetgeen
alrede bereid is.
17 Doch wie roemt, die roeme
in den Heere.
18 Want niet die zichzelven
prijst, maar dien de Heere
prijst, die is beproefd.

11 Och, of gij mij een
weinig verdroegt in de
onwijsheid; ja ook, verdraagt
mij!
2 Want ik ben ijverig over u
met een ijver Gods; want ik
heb ulieden toebereid, om u als
een reine maagd aan een man
voor te stellen, namelijk aan
Christus.
3 Doch ik vrees, dat niet
enigszins, gelijk de slang
Eva door haar arglistigheid

bedrogen heeft, alzo uw zinnen
bedorven worden, om af te
wijken van de eenvoudigheid,
die in Christus is.
4 Want indien degene, die
komt, een anderen Jezus
predikte, dien wij niet
gepredikt hebben, of indien gij
een anderen geest ontvingt,
dien gij niet hebt ontvangen,
of een ander Evangelie, dat
gij niet hebt aangenomen, zo
verdroegt gij hem met recht.
5 Want ik acht, dat ik nergens
minder in ben geweest dan de
uitnemendste apostelen.
6 En indien ik ook slecht ben
in woorden, nochtans ben ik
het niet in wetenschap; maar
alleszins zijn wij in alle dingen
onder u openbaar geworden.
7 Heb ik zonde gedaan, als ik
mijzelven vernederd heb, opdat
gij zoudt verhoogd worden,
overmits ik u het Evangelie
Gods om niet verkondigd heb?
8 Ik heb andere Gemeenten
beroofd, bezoldiging van haar
nemende, om u te bedienen; en
als ik bij u tegenwoordig was
en gebrek had, ben ik niemand
lastig gevallen.
9 Want mijn gebrek hebben
de broeders vervuld, die van
Macedonie kwamen; en ik heb
mijzelven in alles gehouden
zonder u te bezwaren, en zal
mij nog alzo houden.
10 De waarheid van Christus
is in mij, dat deze roem in de
gewesten van Achaje aan mij
niet zal verhinderd worden.
11 Waarom? Is het, omdat ik u
niet liefheb? God weet het!
12 Maar wat ik doe, dat zal ik
nog doen, om de oorzaak af te
snijden dengenen, die oorzaak
hebben willen, opdat zij in
hetgeen zij roemen, bevonden
mochten worden gelijk als wij.
13 Want zulke valse apostelen
zijn bedriegelijke arbeiders,
zich veranderende in apostelen
van Christus.
14 En het is geen wonder;
want de satan zelf verandert
zich in een engel des lichts.
15 Zo is het dan niets groots,
indien ook zijn dienaars zich
veranderen, als waren zij
dienaars der gerechtigheid;
van welke het einde zal zijn
naar hun werken.
16 Ik zeg wederom, dat
niemand mene, dat ik onwijs
ben; doch zo niet, neemt
mij dan aan als een onwijze,
opdat ik ook een weinig moge
roemen.
17 Dat ik spreek, spreek ik
niet naar den Heere, maar als
in onwijsheid, in deze vasten
grond der roeming.
18 Dewijl velen roemen naar
het vlees, zo zal ik ook roemen.
19 Want gij verdraagt gaarne
de onwijzen, dewijl gij wijs zijt.
20 Want gij verdraagt het, zo
u iemand dienstbaar maakt, zo
u iemand opeet, zo iemand
van u neemt, zo zich iemand
verheft, zo u iemand in het
aangezicht slaat.
21 Ik zeg dit naar oneer, gelijk
of wij zwak waren geweest;
maar waarin iemand stout is (ik
spreek in onwijsheid), daarin
ben ik ook stout.

22 Zijn zij Hebreen? Ik ook.
Zijn zij Israelieten? Ik ook. Zijn
zij het zaad van Abraham? Ik
ook.
23 Zijn zij dienaars van
Christus? (ik spreek onwijs
zijnde) ik ben boven hen; in
arbeid overvloediger, in slagen
uitnemender, in gevangenissen
overvloediger, in doods gevaar
menigmaal.
24 Van de Joden heb ik
veertig slagen min een,
vijfmaal ontvangen.
25 Driemaal ben ik met
roeden gegeseld geweest, eens
ben ik gestenigd, driemaal heb
ik schipbreuk geleden, een
gansen nacht en dag heb ik in
de diepte doorgebracht.
26 In het reizen menigmaal
in gevaren van rivieren, in
gevaren van moordenaars, in
gevaren van mijn geslacht, in
gevaren van de heidenen, in
gevaren in de stad, in gevaren
in de woestijn, in gevaren op de
zee, in gevaren onder de valse
broeders;
27 In arbeid en moeite, in
waken menigmaal, in honger
en dorst, in vasten menigmaal,
in koude en naaktheid.
28 Zonder de dingen, die
van buiten zijn, overvalt mij
dagelijks de zorg van al de
Gemeenten.
29 Wie is er zwak, dat ik
niet zwak ben? Wie wordt er
geergerd, dat ik niet brande?
30 Indien men moet roemen,
zo zal ik roemen de dingen
mijner zwakheid.
31 De God en Vader van
onzen Heere Jezus Christus,
Die geprezen is in der
eeuwigheid, weet, dat ik
niet lieg.
32 De stadhouder van
den koning Aretas in
Damaskus, bezette de stad
der Damaskenen, willende mij
vangen;
33 En ik werd door een
venster in een mand over
den muur nedergelaten, en
ontvlood zijn handen.

12 Te roemen is mij
waarlijk niet oorbaar;
want ik zal komen tot
gezichten en openbaringen des
Heeren.
2 Ik ken een mens in Christus,
voor veertien jaren (of het
geschied zij in het lichaam,
weet ik niet, of buiten het
lichaam, weet ik niet, God
weet het), dat de zodanige
opgetrokken is geweest tot in
den derden hemel;
3 En ik ken een zodanig mens
(of het in het lichaam, of buiten
het lichaam geschied zij, weet
ik niet, God weet het),
4 Dat hij opgetrokken is
geweest in het paradijs, en
gehoord heeft onuitsprekelijke
woorden, die het een mens
niet geoorloofd is te spreken.
5 Van den zodanige zal ik
roemen, doch van mijzelven zal
ik niet roemen, dan in mijn
zwakheden.
6 Want zo ik roemen wil, ik
zal niet onwijs zijn, want ik
zal de waarheid zeggen; maar

ik houde daarvan af, opdat
niemand van mij denke boven
hetgeen hij ziet, dat ik ben, of
dat hij uit mij hoort.
7 En opdat ik mij door
de uitnemendheid der
openbaringen niet zou
verheffen, zo is mij gegeven
een scherpe doorn in het vlees,
namelijk een engel des satans,
dat hij mij met vuisten slaan
zou, opdat ik mij niet zou
verheffen.
8 Hierover heb ik den Heere
driemaal gebeden, opdat hij
van mij zou wijken.
9 En Hij heeft tot mij gezegd:
Mijn genade is u genoeg;
want Mijn kracht wordt in
zwakheid volbracht. Zo zal ik
dan veel liever roemen in mijn
zwakheden, opdat de kracht
van Christus in mij wone.
10 Daarom heb ik een
welbehagen in zwakheden,
in smaadheden, in noden,
in vervolgingen, in
benauwdheden, om Christus'
wil; want als ik zwak ben, dan
ben ik machtig.
11 Ik ben roemende onwijs
geworden; gij hebt mij
genoodzaakt, want ik behoorde
van u geprezen te zijn; want
ik ben in geen ding minder
geweest dan de uitnemendste
apostelen, hoewel ik niets ben.
12 De merktekenen van een
apostel zijn onder u betoond in
alle lijdzaamheid, met tekenen,
en wonderen, en krachten.
13 Want wat is er, waarin
gij minder geweest zijt dan
de andere Gemeenten, anders,
dan dat ikzelf u niet lastig
ben geweest? Vergeeft mij dit
ongelijk.
14 Ziet, ik ben ten derden
male gereed, om tot u te
komen, en zal u niet lastig
zijn; want ik zoek niet
het uwe, maar u; want de
kinderen moeten niet schatten
vergaderen voor de ouders,
maar de ouders voor de
kinderen.
15 En ik zal zeer gaarne de
kosten doen, en voor uw zielen
ten koste gegeven worden;
hoewel ik, u overvloediger
beminnende, weiniger bemind
worde.
16 Doch het zij zo, ik heb u
niet bezwaard; maar alzo ik
listig was, heb ik u met bedrog
gevangen.
17 Heb ik door iemand
dergenen, die ik tot u gezonden
heb, van u mijn voordeel
gezocht?
18 Ik heb Titus gebeden, en
den broeder medegezonden;
heeft ook Titus van u zijn
voordeel gezocht? Hebben
wij niet in denzelfden geest
gewandeld? Hebben wij
niet gewandeld in dezelfde
voetstappen?
19 Meent gij wederom, dat
wij ons bij u verontschuldigen?
Wij spreken in de
tegenwoordigheid van God in
Christus; en dit alles, geliefden,
tot uw stichting.
20 Want ik vrees, dat als
ik gekomen zal zijn, ik u
niet enigszins zal vinden
zodanigen als ik wil, en dat ik

van u zal gevonden worden zodanig als gij niet wilt; dat er niet enigszins zijn twisten, nijdigheden, toorn, gekijf, achterklap, oorblazingen, opgeblazenheden, beroerten;
21 Opdat wederom, als ik zal gekomen zijn, mijn God mij niet vernedere bij u, en ik rouw hebbe over velen, die te voren gezondigd hebben, en die zich niet bekeerd zullen hebben van de onreinigheid, en hoererij, en ontuchtigheid, die zij gedaan hebben.

13 Dit is de derde maal, dat ik tot u kom; in den mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan.
2 Ik heb het te voren gezegd, en zeg het te voren als tegenwoordig zijnde de tweede maal, en ik schrijf het nu afwezende aan degenen, die te voren gezondigd hebben, en aan al de anderen, dat, zo ik wederom kom, ik hen niet zal sparen;
3 Dewijl gij zoekt een proeve van Christus, Die in mij spreekt, Welke in u niet zwak is, maar krachtig is onder u.
4 Want hoewel Hij gekruist is door zwakheid, zo leeft Hij nochtans door de kracht Gods. Want ook wij zijn zwak in Hem, maar zullen met Hem leven door de kracht Gods in u.
5 Onderzoekt uzelven, of gij in het geloof zijt, beproeft uzelven. Of kent gij uzelven niet, dat Jezus Christus in u is? tenzij dat gij enigszins verwerpelijk zijt.

6 Doch ik hoop, dat gij zult verstaan, dat wij niet verwerpelijk zijn.

7 En ik wens van God, dat gij geen kwaad doet; niet opdat wij beproefd zouden bevonden worden, maar opdat gij het goede zoudt doen, en wij als verwerpelijk zouden zijn.

8 Want wij vermogen niets tegen de waarheid, maar voor de waarheid.

9 Want wij verblijden ons, wanneer wij zwak zijn, en gij sterk zijt. En wij wensen ook dit, namelijk uw volmaking.

10 Daarom schrijf ik, afwezende, deze dingen, opdat ik niet, tegenwoordig zijnde, strengheid zou gebruiken, naar de macht, die mij de Heere gegeven heeft tot opbouwing, en niet tot nederwerping.

11 Voorts, broeders, zijt blijde, wordt volmaakt, zijt getroost, zijt eensgezind, leeft in vrede; en de God der liefde en des vredes zal met u zijn.

12 Groet elkander met een heiligen kus.

13 U groeten al de heiligen.

14 De genade van den Heere Jezus Christus, en de liefde van God, en de gemeenschap des Heiligen Geestes, zij met u allen. Amen.

DE BRIEF VAN DEN APOSTEL PAULUS AAN DE

GALATEN

1 Paulus, een apostel„ geroepen niet van mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God den Vader, Die Hem uit de doden opgewekt heeft),

2 En al de broeders, die met mij zijn, aan de Gemeenten van Galatie:

3 Genade zij u en vrede van God den Vader, en onzen Heere Jezus Christus;

4 Die Zichzelven gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld, naar den wil van onzen God en Vader;

5 Denwelken zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.

6 Ik verwonder mij, dat gij zo haast wijkende van dengene, die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander Evangelie;

7 Daar er geen ander is; maar er zijn sommigen, die u ontroeren, en het Evangelie van Christus willen verkeren.

8 Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.

9 Gelijk wij te voren gezegd hebben, zo zeg ik ook nu wederom: Indien u iemand een Evangelie verkondigt, buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt.

10 Want predik ik nu de mensen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Want indien ik nog mensen behaagde, zo ware ik geen dienstknecht van Christus.

11 Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens.

12 Want ik heb ook hetzelve niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus.

13 Want gij hebt mijn omgang gehoord, die eertijds in het Jodendom was, dat ik uitnemend zeer de Gemeente Gods vervolgde, en dezelve verwoestte;

14 En dat ik in het Jodendom toenam boven velen van mijn ouderdom in mijn geslacht, zijnde overvloedig ijverig voor mijn vaderlijke inzettingen.

15 Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade,

16 Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelven door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen, zo ben ik terstond niet te rade gegaan met vlees en bloed;

17 En ben niet wederom gegaan naar Jeruzalem,

tot degenen, die voor mij
apostelen waren; maar ik ging
henen naar Arabie, en keerde
wederom naar Damaskus.
18 Daarna kwam ik na drie
jaren weder te Jeruzalem om
Petrus te bezoeken, en ik bleef
bij hem vijftien dagen.
19 En zag geen ander van
de apostelen, dan Jakobus, den
broeder des Heeren.
20 Hetgeen nu ik u schrijf,
ziet, ik getuig voor God, dat ik
niet lieg!
21 Daarna ben ik gekomen in
de gewesten van Syrie en van
Cilicie.
22 En ik was van aangezicht
onbekend aan de Gemeenten in
Judea, die in Christus zijn.
23 Maar zij hadden alleenlijk
gehoord, dat men zeide:
Degene, die ons eertijds
vervolgde, verkondigt nu het
geloof, hetwelk hij eertijds
verwoestte.
24 En zij verheerlijkten God
in mij.

2 Daarna ben ik, na
veertien jaren, wederom
naar Jeruzalem opgegaan
met Barnabas, ook Titus
medegenomen hebbende.
2 En ik ging op door een
openbaring, en stelde hun het
Evangelie voor, dat ik predik
onder de heidenen; en in het
bijzonder aan degenen, die in
achting waren, opdat ik niet
enigszins tevergeefs zou lopen
of gelopen hebben.
3 Maar ook Titus, die met mij
was, een Griek zijnde, werd
niet genoodzaakt zich te laten
besnijden.
4 En dat om der ingekropen
valse broederen wil, die van
bezijden ingekomen waren, om
te verspieden onze vrijheid,
die wij in Christus Jezus
hebben, opdat zij ons zouden
tot dienstbaarheid brengen.
5 Denwelken wij ook niet
een uur hebben geweken
met onderwerping, opdat de
waarheid van het Evangelie bij
u zou verblijven.
6 En van degenen, die geacht
waren, wat te zijn, hoedanigen
zij eertijds waren, verschilt mij
niet; God neemt den persoon
des mensen niet aan; want die
geacht waren, hebben mij niets
toegebracht.
7 Maar daarentegen, als
zij zagen, dat aan mij het
Evangelie der voorhuid
toebetrouwd was, gelijk aan
Petrus dat der besnijdenis;
8 (Want Die in Petrus
krachtelijk wrocht tot het
apostelschap der besnijdenis,
Die wrocht ook krachtelijk in
mij onder de heidenen);
9 En als Jakobus, en Cefas,
en Johannes, die geacht waren
pilaren te zijn, de genade, die
mij gegeven was, bekenden,
gaven zij mij en Barnabas de
rechter hand der gemeenschap,
opdat wij tot de heidenen, en
zij tot de besnijdenis zouden
gaan;
10 Alleenlijk, dat wij den
armen zouden gedenken;
hetwelk zelf ik ook benaarstigd
heb te doen.

11 En toen Petrus te Antiochie
gekomen was, wederstond ik
hem in het aangezicht, omdat
hij te bestraffen was.
12 Want eer sommigen van
Jakobus gekomen waren, at
hij mede met de heidenen;
maar toen zij gekomen waren,
onttrok hij zich en scheidde
zichzelven af, vrezende
degenen, die uit de besnijdenis
waren.
13 En ook de andere Joden
veinsden met hem; alzo dat ook
Barnabas mede afgetrokken
werd door hun veinzing.
14 Maar als ik zag, dat zij
niet recht wandelden naar de
waarheid van het Evangelie,
zeide ik tot Petrus in aller
tegenwoordigheid: Indien gij,
die een Jood zijt, naar heidense
wijze leeft, en niet naar Joodse
wijze, waarom noodzaakt gij
de heidenen naar de Joodse
wijze te leven?
15 Wij zijn van nature
Joden, en niet zondaars uit de
heidenen;
16 Doch wetende, dat de
mens niet gerechtvaardigd
wordt uit de werken der wet,
maar door het geloof van Jezus
Christus, zo hebben wij ook in
Christus Jezus geloofd, opdat
wij zouden gerechtvaardigd
worden uit het geloof van
Christus, en niet uit de werken
der wet; daarom dat uit de
werken der wet geen vlees zal
gerechtvaardigd worden.
17 Maar indien wij,
die in Christus zoeken
gerechtvaardigd te worden,
ook zelven zondaars bevonden
worden, is dan Christus een
dienaar der zonde? Dat zij
verre.
18 Want indien ik, hetgeen
ik afgebroken heb, datzelve
wederom opbouw, zo stel ik
mijzelven tot een overtreder.
19 Want ik ben door de wet
der wet gestorven, opdat ik
Gode leven zou.
20 Ik ben met Christus
gekruist; en ik leef, doch
niet meer ik, maar Christus
leeft in mij; en hetgeen ik nu
in het vlees leef, dat leef ik
door het geloof des Zoons
van God, Die mij liefgehad
heeft, en Zichzelven voor mij
overgegeven heeft.
21 Ik doe de genade Gods
niet te niet; want indien de
rechtvaardigheid door de wet
is, zo is dan Christus tevergeefs
gestorven.

3 O gij uitzinnige Galaten,
wie heeft u betoverd, dat
gij der waarheid niet zoudt
gehoorzaam zijn; denwelken
Jezus Christus voor de ogen te
voren geschilderd is geweest,
onder u gekruist zijnde?
2 Dit alleen wil ik van u leren:
hebt gij den Geest ontvangen
uit de werken der wet, of uit de
prediking des geloofs?
3 Zijt gij zo uitzinnig? Daar
gij met den Geest begonnen
zijt, voleindigt gij nu met het
vlees?
4 Hebt gij zoveel tevergeefs
geleden? Indien maar ook
tevergeefs!

5 Die u dan den Geest verleent, en krachten onder u werkt, doet Hij dat uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?

6 Gelijkerwijs Abraham Gode geloofd heeft, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend;

7 Zo verstaat gij dan, dat degenen, die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn.

8 En de Schrift, te voren ziende, dat God de heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft te voren aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen al de volken gezegend worden.

9 Zo dan, die uit het geloof zijn, worden gezegend met den gelovigen Abraham.

10 Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.

11 En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven.

12 Doch de wet is niet uit het geloof; maar de mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven.

13 Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt.

14 Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, en opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof.

15 Broeders, ik spreek naar den mens: zelfs eens mensen verbond, dat bevestigd is, doet niemand te niet, of niemand doet daartoe.

16 Nu zo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden, als van velen; maar als van een: En uw zade; hetwelk is Christus.

17 En dit zeg ik: Het verbond, dat te voren van God bevestigd is op Christus, wordt door de wet, die na vierhonderd en dertig jaren gekomen is, niet krachteloos gemaakt, om de beloftenis te niet te doen.

18 Want indien de erfenis uit de wet is, zo is zij niet meer uit de beloftenis; maar God heeft ze Abraham door de beloftenis genadiglijk gegeven.

19 Waartoe is dan de wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het zaad zou gekomen zijn, dien het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand des Middelaars.

20 En de Middelaar is niet Middelaar van een, maar God is een.

21 Is dan de wet tegen de beloftenissen Gods? Dat zij verre; want indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou

waarlijk de rechtvaardigheid
uit de wet zijn.
22 Maar de Schrift heeft het
alles onder de zonde besloten,
opdat de belofte uit het geloof
van Jezus Christus aan de
gelovigen zou gegeven worden.
23 Doch eer het geloof kwam,
waren wij onder de wet in
bewaring gesteld, en zijn
besloten geweest tot op het
geloof, dat geopenbaard zou
worden.
24 Zo dan, de wet is onze
tuchtmeester geweest tot
Christus, opdat wij uit het
geloof zouden gerechtvaardigd
worden.
25 Maar als het geloof
gekomen is, zo zijn wij niet
meer onder den tuchtmeester.
26 Want gij zijt allen kinderen
Gods door het geloof in
Christus Jezus.
27 Want zovelen als gij in
Christus gedoopt zijt, hebt gij
Christus aangedaan.
28 Daarin is noch Jood
noch Griek; daarin is noch
dienstbare noch vrije; daarin is
geen man en vrouw; want gij
allen zijt een in Christus Jezus.
29 En indien gij van Christus
zijt, zo zijt gij dan Abrahams
zaad, en naar de beloftenis
erfgenamen.

4 Doch ik zeg, zo langen tijd
als de erfgenaam een kind
is, zo verschilt hij niets van een
dienstknecht, hoewel hij een
heer is van alles;
2 Maar hij is onder voogden
en verzorgers, tot den tijd van
den vader te voren gesteld.
3 Alzo wij ook, toen wij
kinderen waren, zo waren wij
dienstbaar gemaakt onder de
eerste beginselen der wereld.
4 Maar wanneer de volheid
des tijds gekomen is, heeft
God Zijn Zoon uitgezonden,
geworden uit een vrouw,
geworden onder de wet;
5 Opdat Hij degenen,
die onder de wet waren,
verlossen zou, en opdat wij
de aanneming tot kinderen
verkrijgen zouden.
6 En overmits gij kinderen
zijt, zo heeft God den Geest
Zijns Zoons uitgezonden in uw
harten, Die roept: Abba, Vader!
7 Zo dan, gij zijt niet meer een
dienstknecht, maar een zoon;
en indien gij een zoon zijt, zo
zijt gij ook een erfgenaam van
God door Christus.
8 Maar toen, als gij God niet
kendet, diendet gij degenen, die
van nature geen goden zijn;
9 En nu, als gij God kent, ja,
veelmeer van God gekend zijt,
hoe keert gij u wederom tot
de zwakke en arme beginselen,
welke gij wederom van voren
aan wilt dienen?
10 Gij onderhoudt dagen, en
maanden, en tijden, en jaren.
11 Ik vrees voor u, dat ik
niet enigszins tevergeefs aan u
gearbeid heb.
12 Weest gij als ik, want ook
ik ben als gij; broeders, ik bid
u; gij hebt mij geen ongelijk
gedaan.
13 En gij weet, dat ik u
door zwakheid des vleses

het Evangelie de eerste maal
verkondigd heb;
14 En mijn verzoeking, die
in mijn vlees geschiedde, hebt
gij niet veracht noch verfoeid;
maar gij naamt mij aan als
een engel Gods, ja, als Christus
Jezus.
15 Welke was dan uw
gelukachting? Want ik geef
u getuigenis, dat gij, zo het
mogelijk ware, uw ogen zoudt
uitgegraven, en mij gegeven
hebben.
16 Ben ik dan uw vijand
geworden, u de waarheid
zeggende?
17 Zij ijveren niet recht
over u; maar zij willen ons
uitsluiten, opdat gij over hen
zoudt ijveren.
18 Doch in het goede te allen
tijd te ijveren is goed, en
niet alleenlijk, als ik bij u
tegenwoordig ben;
19 Mijn kinderkens, die ik
wederom arbeide te baren,
totdat Christus een gestalte in
u krijge.
20 Doch ik wilde, dat ik nu
tegenwoordig bij u ware, en
mijn stem mocht veranderen;
want ik ben in twijfel over u.
21 Zegt mij, gij, die onder de
wet wilt zijn, hoort gij de wet
niet?
22 Want er is geschreven, dat
Abraham twee zonen had, een
uit de dienstmaagd, en een uit
de vrije.
23 Maar gene, die uit de
dienstmaagd was, is naar het
vlees geboren geweest; doch
deze, die uit de vrije was, door
de beloftenis;
24 Hetwelk dingen zijn, die
andere beduiding hebben;
want deze zijn de twee
verbonden; het ene van den
berg Sinai, tot dienstbaarheid
barende, hetwelk is Agar;
25 Want dit, namelijk Agar, is
Sinai, een berg in Arabie, en
komt overeen met Jeruzalem,
dat nu is, en dienstbaar is met
haar kinderen.
26 Maar Jeruzalem, dat boven
is, dat is vrij, hetwelk is ons
aller moeder.
27 Want er is geschreven:
Wees vrolijk, gij onvruchtbare,
die niet baart, breek uit en
roep, gij, die geen barensnood
hebt, want de kinderen der
eenzame zijn veel meer, dan
dergene, die den man heeft.
28 Maar wij, broeders, zijn
kinderen der belofte, als Izak
was.
29 Doch gelijkerwijs toen, die
naar het vlees geboren was,
vervolgde dengene, die naar
den Geest geboren was, alzo
ook nu.
30 Maar wat zegt de Schrift?
Werp de dienstmaagd uit en
haar zoon; want de zoon der
dienstmaagd zal geenszins
erven met den zoon der vrije.
31 Zo dan, broeders, wij zijn
niet kinderen der dienstmaagd,
maar der vrije.

5 Staat dan in de vrijheid,
met welke ons Christus
vrijgemaakt heeft, en wordt
niet wederom met het juk der
dienstbaarheid bevangen.

2 Ziet, ik Paulus zeg u, zo gij
u laat besnijden, dat Christus u
niet nut zal zijn.
3 En ik betuig wederom
een iegelijk mens, die zich
laat besnijden, dat hij een
schuldenaar is de gehele wet te
doen.
4 Christus is u ijdel
geworden, die door de wet
gerechtvaardigd wilt worden;
gij zijt van de genade vervallen.
5 Want wij verwachten door
den Geest, uit het geloof, de
hoop der rechtvaardigheid.
6 Want in Christus Jezus
heeft noch besnijdenis enige
kracht noch voorhuid, maar
het geloof, door de liefde
werkende.
7 Gij liept wel; wie heeft u
verhinderd der waarheid niet
gehoorzaam te zijn?
8 Dit gevoelen is niet uit
Hem, Die u roept.
9 Een weinig zuurdesem
verzuurt het gehele deeg.
10 Ik vertrouw van u in den
Heere, dat gij niet anders zult
gevoelen; maar die u ontroert,
zal het oordeel dragen, wie hij
ook zij.
11 Maar ik, broeders! Indien
ik nog de besnijdenis predik,
waarom word ik nog vervolgd?
Zo is dan de ergernis des
kruises vernietigd.
12 Och, of zij ook afgesneden
werden, die u onrustig maken!
13 Want gij zijt tot vrijheid
geroepen, broeders, alleenlijk
gebruikt de vrijheid niet tot een
oorzaak voor het vlees; maar
dient elkander door de liefde.
14 Want de gehele wet wordt
in een woord vervuld, namelijk
in dit: Gij zult uw naaste
liefhebben, gelijk uzelven.
15 Maar indien gij elkander
bijt en vereet, ziet toe, dat
gij van elkander niet verteerd
wordt.
16 En ik zeg: Wandelt door
den Geest en volbrengt de
begeerlijkheden des vleses niet.
17 Want het vlees begeert
tegen den Geest, en de Geest
tegen het vlees; en deze staan
tegen elkander, alzo dat gij niet
doet, hetgeen gij wildet.
18 Maar indien gij door den
Geest geleid wordt, zo zijt gij
niet onder de wet.
19 De werken des vleses
nu zijn openbaar; welke
zijn overspel, hoererij,
onreinigheid, ontuchtigheid,
20 Afgoderij, venijngeving,
vijandschappen, twisten,
afgunstigheden, toorn, gekijf,
tweedracht, ketterijen,
21 Nijd, moord,
dronkenschappen, brasserijen,
en dergelijke; van dewelke ik
u te voren zeg, gelijk ik ook te
voren gezegd heb, dat die zulke
dingen doen, het Koninkrijk
Gods niet zullen beerven.
22 Maar de vrucht des
Geestes is liefde, blijdschap,
vrede, lankmoedigheid,
goedertierenheid, goedheid,
geloof, zachtmoedigheid,
matigheid.
23 Tegen de zodanigen is de
wet niet.
24 Maar die van Christus zijn,
hebben het vlees gekruist

met de bewegingen en begeerlijkheden.
25 Indien wij door den Geest leven, zo laat ons ook door den Geest wandelen.
26 Laat ons niet zijn zoekers van ijdele eer, elkander tergende, elkander benijdende.

6 Broeders, indien ook een mens vervallen ware door enige misdaad, gij, die geestelijk zijt, brengt den zodanige te recht met den geest der zachtmoedigheid; ziende op uzelven, opdat ook gij niet verzocht wordt.
2 Draagt elkanders lasten, en vervult alzo de wet van Christus.
3 Want zo iemand meent iets te zijn, daar hij niets is, die bedriegt zichzelven in zijn gemoed.
4 Maar een iegelijk beproeve zijn eigen werk; en alsdan zal hij aan zichzelven alleen roem hebben, en niet aan een anderen.
5 Want een iegelijk zal zijn eigen pak dragen.
6 En die onderwezen wordt in het Woord, dele mede van alle goederen dengene, die hem onderwijst.
7 Dwaalt niet; God laat Zich niet bespotten; want zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien.
8 Want die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaien; maar die in den Geest zaait, zal uit den Geest het eeuwige leven maaien.
9 Doch laat ons, goed doende, niet vertragen; want te zijner tijd zullen wij maaien, zo wij niet verslappen.
10 Zo dan, terwijl wij tijd hebben, laat ons goed doen aan allen, maar meest aan de huisgenoten des geloofs.
11 Ziet, hoe groten brief ik u geschreven heb met mijn hand.
12 Al degenen, die een schoon gelaat willen tonen naar het vlees, die noodzaken u besneden te worden, alleenlijk opdat zij vanwege het kruis van Christus niet zouden vervolgd worden.
13 Want ook zijzelven, die besneden worden, houden de wet niet; maar zij willen, dat gij besneden wordt, opdat zij in uw vlees roemen zouden.
14 Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus; door Welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld.
15 Want in Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht, noch voorhuid, maar een nieuw schepsel.
16 En zovelen als er naar dezen regel zullen wandelen, over dezelve zal zijn vrede en barmhartigheid, en over het Israel Gods.
17 Voorts, niemand doe mij moeite aan; want ik draag de littekenen van den Heere Jezus in mijn lichaam.
18 De genade van onzen Heere Jezus Christus zij met

uw geest, broeders! Amen.

DE BRIEF VAN DEN APOSTEL PAULUS AAN DIE VAN

ÉFEZE

1 Paulus, een apostel van
Jezus Christus, door den
wil van God, aan de heiligen,
die te Efeze zijn, en gelovigen
in Christus Jezus:
2 Genade zij u en vrede van
God, onzen Vader, en den
Heere Jezus Christus.
3 Gezegend zij de God en
Vader van onzen Heere Jezus
Christus, Die ons gezegend
heeft met alle geestelijke
zegening in den hemel in
Christus.
4 Gelijk Hij ons uitverkoren
heeft in Hem, voor de
grondlegging der wereld,
opdat wij zouden heilig en
onberispelijk zijn voor Hem in
de liefde;
5 Die ons te voren
verordineerd heeft tot
aanneming tot kinderen, door
Jezus Christus, in Zichzelven,
naar het welbehagen van Zijn
wil.
6 Tot prijs der heerlijkheid
Zijner genade, door welke Hij
ons begenadigd heeft in den
Geliefde;
7 In Welken wij hebben de
verlossing door Zijn bloed,
namelijk de vergeving der
misdaden, naar den rijkdom
Zijner genade,
8 Met welke Hij overvloedig
is geweest over ons in alle
wijsheid en voorzichtigheid;
9 Ons bekend gemaakt
hebbende de verborgenheid
van Zijn wil, naar Zijn
welbehagen, hetwelk
Hij voorgenomen had in
Zichzelven.
10 Om in de bedeling van de
volheid der tijden, wederom
alles tot een te vergaderen
in Christus, beide dat in den
hemel is, en dat op de aarde is;
11 In Hem, in Welken wij
ook een erfdeel geworden zijn,
wij, die te voren verordineerd
waren naar het voornemen
Desgenen, Die alle dingen
werkt naar den raad van Zijn
wil;
12 Opdat wij zouden zijn tot
prijs Zijner heerlijkheid, wij,
die eerst in Christus gehoopt
hebben.
13 In Welken ook gij zijt,
nadat gij het woord der
waarheid, namelijk het
Evangelie uwer zaligheid
gehoord hebt; in Welken gij
ook, nadat gij geloofd hebt, zijt
verzegeld geworden met den
Heiligen Geest der belofte;
14 Die het onderpand is van
onze erfenis, tot de verkregene
verlossing, tot prijs Zijner
heerlijkheid.
15 Daarom ook ik, gehoord
hebbende het geloof in den
Heere Jezus, dat onder u is, en
de liefde tot al de heiligen,
16 Houde niet op voor u te
danken, gedenkende uwer in
mijn gebeden;

17 Opdat de God van onzen
Heere Jezus Christus, de Vader
der heerlijkheid, u geve den
Geest der wijsheid en der
openbaring in Zijn kennis;
18 Namelijk verlichte ogen
uws verstands, opdat gij moogt
weten, welke zij de hoop van
Zijn roeping, en welke de
rijkdom zij der heerlijkheid
van Zijn erfenis in de heiligen;
19 En welke de uitnemende
grootheid Zijner kracht zij
aan ons, die geloven, naar de
werking der sterkte Zijner
macht,
20 Die Hij gewrocht heeft in
Christus, als Hij Hem uit de
doden heeft opgewekt; en heeft
Hem gezet tot Zijn rechter
hand in den hemel;
21 Verre boven alle overheid,
en macht, en kracht, en
heerschappij, en allen naam,
die genaamd wordt, niet alleen
in deze wereld, maar ook in de
toekomende;
22 En heeft alle dingen Zijn
voeten onderworpen, en heeft
Hem der Gemeente gegeven tot
een Hoofd boven alle dingen;
23 Welke Zijn lichaam is, en
de vervulling Desgenen, Die
alles in allen vervult.

2 En u heeft Hij mede levend
gemaakt, daar gij dood
waart door de misdaden en de
zonden;
2 In welke gij eertijds
gewandeld hebt, naar de
eeuw dezer wereld, naar den
overste van de macht der
lucht, van den geest, die nu
werkt in de kinderen der
ongehoorzaamheid;
3 Onder dewelke ook wij
allen eertijds verkeerd hebben
in de begeerlijkheden onzes
vleses, doende den wil des
vleses en der gedachten; en wij
waren van nature kinderen des
toorns, gelijk ook de anderen;
4 Maar God, Die rijk is in
barmhartigheid door Zijn
grote liefde, waarmede Hij ons
liefgehad heeft,
5 Ook toen wij dood waren
door de misdaden, heeft ons
levend gemaakt met Christus;
(uit genade zijt gij zalig
geworden)
6 En heeft ons mede
opgewekt, en heeft ons
mede gezet in den hemel in
Christus Jezus;
7 Opdat Hij zou betonen
in de toekomende eeuwen
den uitnemenden rijkdom
Zijner genade, door de
goedertierenheid over ons
in Christus Jezus.
8 Want uit genade zijt gij
zalig geworden door het geloof;
en dat niet uit u, het is Gods
gave;
9 Niet uit de werken, opdat
niemand roeme.
10 Want wij zijn Zijn maaksel,
geschapen in Christus Jezus
tot goede werken, welke God
voorbereid heeft, opdat wij in
dezelve zouden wandelen.
11 Daarom gedenkt, dat gij,
die eertijds heidenen waart
in het vlees, en die voorhuid
genaamd werdt van degenen,
die genaamd zijn besnijdenis

in het vlees, die met handen
geschiedt;
12 Dat gij in dien tijd waart
zonder Christus, vervreemd
van het burgerschap Israels,
en vreemdelingen van de
verbonden der belofte, geen
hoop hebbende, en zonder God
in de wereld.
13 Maar nu in Christus Jezus,
zijt gij, die eertijds verre waart,
nabij geworden door het bloed
van Christus.
14 Want Hij is onze vrede,
Die deze beiden een gemaakt
heeft, en den middelmuur
des afscheidsels gebroken
hebbende,
15 Heeft Hij de vijandschap
in Zijn vlees te niet gemaakt,
namelijk de wet der geboden
in inzettingen bestaande; opdat
Hij die twee in Zichzelven
tot een nieuwen mens zou
scheppen, vrede makende;
16 En opdat Hij die beiden
met God in een lichaam zou
verzoenen door het kruis,
de vijandschap aan hetzelve
gedood hebbende.
17 En komende, heeft Hij
door het Evangelie vrede
verkondigd u, die verre waart,
en dien, die nabij waren.
18 Want door Hem hebben
wij beiden den toegang door
een Geest tot den Vader.
19 Zo zijt gij dan niet
meer vreemdelingen en
bijwoners, maar medeburgers
der heiligen, en huisgenoten
Gods;
20 Gebouwd op het
fondament der apostelen
en profeten, waarvan Jezus
Christus is de uiterste
Hoeksteen;
21 Op Welken het gehele
gebouw, bekwamelijk
samengevoegd zijnde, opwast
tot een heiligen tempel in den
Heere;
22 Op Welken ook gij mede
gebouwd wordt tot een
woonstede Gods in den Geest.

3 Om deze oorzaak ben ik
Paulus de gevangene van
Christus Jezus, voor u, die
heidenen zijt.
2 Indien gij maar gehoord
hebt van de bedeling der
genade Gods, die mij gegeven
is aan u;
3 Dat Hij mij door
openbaring heeft bekend
gemaakt deze verborgenheid,
(gelijk ik met weinige woorden
te voren geschreven heb;
4 Waaraan gij, dit
lezende, kunt bemerken
mijn wetenschap, in deze
verborgenheid van Christus),
5 Welke in andere eeuwen
den kinderen der mensen niet
is bekend gemaakt, gelijk zij
nu is geopenbaard aan Zijn
heilige apostelen en profeten,
door den Geest;
6 Namelijk dat de heidenen
zijn medeerfgenamen, en
van hetzelfde lichaam, en
mededeelgenoten Zijner
belofte in Christus, door het
Evangelie;
7 Waarvan ik een dienaar
geworden ben, naar de gave der
genade Gods, die mij gegeven

is, naar de werking Zijner
kracht.
8 Mij, den allerminste
van al de heiligen, is deze
genade gegeven, om onder
de heidenen door het
Evangelie te verkondigen
den onnaspeurlijken rijkdom
van Christus,
9 En allen te verlichten,
dat zij mogen verstaan,
welke de gemeenschap der
verborgenheid zij, die van alle
eeuwen verborgen is geweest
in God, Welke alle dingen
geschapen heeft door Jezus
Christus;
10 Opdat nu, door de
Gemeente, bekend gemaakt
worde aan de overheden en
de machten in den hemel de
veelvuldige wijsheid Gods;
11 Naar het eeuwig
voornemen, dat Hij gemaakt
heeft in Christus Jezus, onzen
Heere;
12 In Denwelken wij hebben
de vrijmoedigheid, en den
toegang met vertrouwen, door
het geloof aan Hem.
13 Daarom bid ik, dat
gij niet vertraagt in mijn
verdrukkingen voor u,
hetwelke is uw heerlijkheid.
14 Om deze oorzaak buig ik
mijn knieen tot den Vader van
onzen Heere Jezus Christus,
15 Uit Welken al het geslacht
in de hemelen en op de aarde
genoemd wordt,
16 Opdat Hij u geve, naar den
rijkdom Zijner heerlijkheid,
met kracht versterkt te
worden door Zijn Geest in den
inwendigen mens;
17 Opdat Christus door het
geloof in uw harten wone, en
gij in de liefde geworteld en
gegrond zijt;
18 Opdat gij ten volle kondet
begrijpen met al de heiligen,
welke de breedte, en lengte, en
diepte, en hoogte zij,
19 En bekennen de liefde
van Christus, die de kennis te
boven gaat, opdat gij vervuld
wordt tot al de volheid Gods.
20 Hem nu, Die machtig is
meer dan overvloediglijk te
doen, boven al wat wij bidden
of denken, naar de kracht, die
in ons werkt,
21 Hem, zeg ik, zij de
heerlijkheid in de Gemeente,
door Christus Jezus, in alle
geslachten, tot alle eeuwigheid.
Amen.

4 Zo bid ik u dan, ik, de
gevangene in den Heere,
dat gij wandelt waardiglijk
der roeping, met welke gij
geroepen zijt;
2 Met alle ootmoedigheid
en zachtmoedigheid, met
lankmoedigheid, verdragende
elkander in liefde;
3 U benaarstigende te
behouden de enigheid des
Geestes door den band des
vredes.
4 Een lichaam is het, en een
Geest, gelijkerwijs gij ook
geroepen zijt tot een hoop
uwer roeping;
5 Een Heere, een geloof, een
doop,
6 Een God en Vader van allen,
Die daar is boven allen, en door

allen, en in u allen.
7 Maar aan elkeen van ons
is de genade gegeven, naar de
maat der gave van Christus.
8 Daarom zegt Hij: Als Hij
opgevaren is in de hoogte, heeft
Hij de gevangenis gevangen
genomen, en heeft den mensen
gaven gegeven.
9 Nu dit: Hij is opgevaren;
wat is het, dan dat Hij ook eerst
is nedergedaald in de nederste
delen der aarde?
10 Die nedergedaald is, is
Dezelfde ook, Die opgevaren
is verre boven al de hemelen,
opdat Hij alle dingen vervullen
zou.
11 En Dezelfde heeft gegeven
sommigen tot apostelen, en
sommigen tot profeten, en
sommigen tot evangelisten,
en sommigen tot herders en
leraars;
12 Tot de volmaking der
heiligen, tot het werk der
bediening, tot opbouwing des
lichaams van Christus;
13 Totdat wij allen zullen
komen tot de enigheid des
geloofs en der kennis van den
Zoon Gods, tot een volkomen
man, tot de mate van de grootte
der volheid van Christus;
14 Opdat wij niet meer
kinderen zouden zijn, die
als de vloed bewogen en
omgevoerd worden met
allen wind der leer, door de
bedriegerij der mensen, door
arglistigheid, om listiglijk tot
dwaling te brengen;
15 Maar de waarheid
betrachtende in liefde,
alleszins zouden opwassen
in Hem, Die het Hoofd is,
namelijk Christus;
16 Uit Welken het gehele
lichaam bekwamelijk
samengevoegd en samen
vastgemaakt zijnde, door alle
voegselen der toebrenging,
naar de werking van een
iegelijk deel in zijn maat, den
wasdom des lichaams bekomt,
tot zijns zelfs opbouwing in de
liefde.
17 Ik zeg dan dit, en betuig
het in den Heere, dat gij niet
meer wandelt, gelijk als de
andere heidenen wandelen in
de ijdelheid huns gemoeds.
18 Verduisterd in het
verstand, vervreemd zijnde
van het leven Gods, door de
onwetendheid, die in hen
is, door de verharding huns
harten;
19 Welke, ongevoelig
geworden zijnde, zichzelven
hebben overgegeven tot
ontuchtigheid, om alle
onreinigheid gieriglijk te
bedrijven.
20 Doch gij hebt Christus alzo
niet geleerd;
21 Indien gij naar Hem
gehoord hebt, en door Hem
geleerd zijt, gelijk de waarheid
in Jezus is;
22 Te weten dat gij zoudt
afleggen, aangaande de vorige
wandeling, den ouden mens,
die verdorven wordt door de
begeerlijkheden der verleiding;
23 En dat gij zoudt vernieuwd
worden in den geest uws
gemoeds,

24 En den nieuwen mens
aandoen, die naar God
geschapen is in ware
rechtvaardigheid en heiligheid.
25 Daarom legt af de leugen,
en spreekt de waarheid, een
iegelijk met zijn naaste; want
wij zijn elkanders leden.
26 Wordt toornig, en zondigt
niet; de zon ga niet onder over
uw toornigheid;
27 En geeft den duivel geen
plaats.
28 Die gestolen heeft, stele
niet meer, maar arbeide liever,
werkende dat goed is met de
handen, opdat hij hebbe mede
te delen dengene, die nood
heeft.
29 Geen vuile rede ga uit uw
mond, maar zo er enige goede
rede is tot nuttige stichting,
opdat zij genade geve dien, die
dezelve horen.
30 En bedroeft den Heiligen
Geest Gods niet, door Welken
gij verzegeld zijt tot den dag
der verlossing.
31 Alle bitterheid, en
toornigheid, en gramschap, en
geroep, en lastering zij van u
geweerd, met alle boosheid;
32 Maar zijt jegens elkander
goedertieren, barmhartig,
vergevende elkander,
gelijkerwijs ook God in
Christus ulieden vergeven
heeft.

5 Zijt dan navolgers Gods,
als geliefde kinderen;
2 En wandelt in de liefde,
gelijkerwijs ook Christus ons
liefgehad heeft, en Zichzelven
voor ons heeft overgegeven
tot een offerande en een
slachtoffer, Gode tot een
welriekenden reuk.
3 Maar hoererij en alle
onreinigheid, of gierigheid,
laat ook onder u niet genoemd
worden, gelijkerwijs het den
heiligen betaamt,
4 Noch oneerbaarheid, noch
zot geklap, of gekkernij, welke
niet betamen; maar veelmeer
dankzegging.
5 Want dit weet gij, dat
geen hoereerder, of onreine,
of gierigaard, die een
afgodendienaar is, erfenis
heeft in het Koninkrijk van
Christus en van God.
6 Dat u niemand verleide
met ijdele woorden; want om
deze dingen komt de toorn
Gods over de kinderen der
ongehoorzaamheid.
7 Zo zijt dan hun
medegenoten niet.
8 Want gij waart eertijds
duisternis, maar nu zijt gij
licht in den Heere; wandelt als
kinderen des lichts.
9 (Want de vrucht des
Geestes is in alle goedigheid,
en rechtvaardigheid, en
waarheid),
10 Beproevende wat den
Heere welbehagelijk zij.
11 En hebt geen gemeenschap
met de onvruchtbare werken
der duisternis, maar bestraft ze
ook veeleer.
12 Want hetgeen heimelijk
van hen geschiedt, is
schandelijk ook te zeggen.
13 Maar al deze dingen,
van het licht bestraft zijnde,

worden openbaar; want al wat
openbaar maakt, is licht.
14 Daarom zegt Hij:
Ontwaakt, gij, die slaapt,
en staat op uit de doden; en
Christus zal over u lichten.
15 Ziet dan, hoe gij
voorzichtiglijk wandelt,
niet als onwijzen, maar als
wijzen.
16 Den tijd uitkopende, dewijl
de dagen boos zijn.
17 Daarom zijt niet
onverstandig, maar verstaat,
welke de wil des Heeren zij.
18 En wordt niet dronken in
wijn, waarin overdaad is, maar
wordt vervuld met den Geest;
19 Sprekende onder elkander
met psalmen, en lofzangen, en
geestelijke liederen, zingende
en psalmende den Heere in uw
hart;
20 Dankende te allen tijd over
alle dingen God en den Vader,
in den Naam van onzen Heere
Jezus Christus;
21 Elkander onderdanig
zijnde in de vreze Gods.
22 Gij vrouwen, weest aan
uw eigen mannen onderdanig,
gelijk aan den Heere;
23 Want de man is het hoofd
der vrouw, gelijk ook Christus
het Hoofd der Gemeente is;
en Hij is de Behouder des
lichaams.
24 Daarom, gelijk de
Gemeente aan Christus
onderdanig is, alzo ook de
vrouwen aan haar eigen
mannen in alles.
25 Gij mannen, hebt uw
eigen vrouwen lief, gelijk
ook Christus de Gemeente
liefgehad heeft, en Zichzelven
voor haar heeft overgegeven;
26 Opdat Hij haar heiligen
zou, haar gereinigd hebbende
met het bad des waters door het
Woord;
27 Opdat Hij haar Zichzelven
heerlijk zou voorstellen, een
Gemeente, die geen vlek of
rimpel heeft, of iets dergelijks,
maar dat zij zou heilig zijn en
onberispelijk.
28 Alzo zijn de mannen
schuldig hun eigen vrouwen
lief te hebben, gelijk hun eigen
lichamen. Die zijn eigen vrouw
liefheeft, die heeft zichzelven
lief.
29 Want niemand heeft ooit
zijn eigen vlees gehaat, maar
hij voedt het, en onderhoudt
het, gelijkerwijs ook de Heere
de Gemeente.
30 Want wij zijn leden Zijns
lichaams, van Zijn vlees en van
Zijn benen.
31 Daarom zal een mens zijn
vader en moeder verlaten, en
zal zijn vrouw aanhangen; en
zij twee zullen tot een vlees
wezen.
32 Deze verborgenheid
is groot; doch ik zeg dit,
ziende op Christus en op de
Gemeente.
33 Zo dan ook gijlieden, elk
in het bijzonder, een iegelijk
hebbe zijn eigen vrouw, alzo
lief als zichzelven; en de vrouw
zie, dat zij den man vreze.

6 Gij kinderen, zijt uw
ouderen gehoorzaam in

den Heere; want dat is recht.
2 Eert uw vader en moeder
(hetwelk het eerste gebod is
met een belofte),
3 Opdat het u welga, en dat gij
lang leeft op de aarde.
4 En gij vaders, verwekt uw
kinderen niet tot toorn, maar
voedt hen op in de lering en
vermaning des Heeren.
5 Gij dienstknechten, zijt
gehoorzaam uw heren naar
het vlees, met vreze en beven,
in eenvoudigheid uws harten,
gelijk als aan Christus;
6 Niet naar ogendienst, als
mensenbehagers, maar als
dienstknechten van Christus,
doende den wil van God van
harte;
7 Dienende met
goedwilligheid den Heere,
en niet de mensen;
8 Wetende, dat zo wat
goed een iegelijk gedaan zal
hebben, hij datzelve van den
Heere zal ontvangen, hetzij
dienstknecht, hetzij vrije.
9 En gij heren, doet hetzelfde
bij hen, nalatende de dreiging;
als die weet, dat ook uw eigen
Heere in de hemelen is, en dat
geen aanneming des persoons
bij Hem is.
10 Voorts, mijn broeders,
wordt krachtig in den Heere,
en in de sterkte Zijner macht.
11 Doet aan de gehele
wapenrusting Gods, opdat gij
kunt staan tegen de listige
omleidingen des duivels.
12 Want wij hebben den
strijd niet tegen vlees en bloed,
maar tegen de overheden,
tegen de machten, tegen de
geweldhebbers der wereld, der
duisternis dezer eeuw, tegen
de geestelijke boosheden in de
lucht.
13 Daarom neemt aan de
gehele wapenrusting Gods,
opdat gij kunt wederstaan in
den bozen dag, en alles verricht
hebbende, staande blijven.
14 Staat dan, uw lenden
omgord hebbende met de
waarheid, en aangedaan
hebbende het borstwapen der
gerechtigheid;
15 En de voeten geschoeid
hebbende met bereidheid van
het Evangelie des vredes;
16 Bovenal aangenomen
hebbende het schild des
geloofs, met hetwelk gij al de
vurige pijlen des bozen zult
kunnen uitblussen.
17 En neemt den helm der
zaligheid, en het zwaard des
Geestes, hetwelk is Gods
Woord.
18 Met alle bidding en
smeking, biddende te allen tijd
in den Geest, en tot hetzelve
wakende met alle gedurigheid
en smeking voor al de heiligen;
19 En voor mij, opdat mij
het Woord gegeven worde
in de opening mijns monds
met vrijmoedigheid, om
de verborgenheid van het
Evangelie bekend te maken;
20 Waarover ik een gezant
ben in een keten, opdat ik in
hetzelve vrijmoediglijk moge
spreken, gelijk mij betaamt te
spreken.

21 En opdat ook gij moogt
weten hetgeen mij aangaat; en
wat ik doe, dat alles zal u
Tychikus, de geliefde broeder
en getrouwe dienaar in den
Heere, bekend maken;
22 Denwelken ik tot datzelfde
einde tot u gezonden heb,
opdat gij onze zaken zoudt
weten, en hij uw harten zou
vertroosten.
23 Vrede zij den broederen,
en liefde met geloof, van God
den Vader, en den Heere Jezus
Christus.
24 De genade zij met al
degenen, die onzen Heere
Jezus Christus liefhebben in
onverderfelijkheid. Amen.

DE BRIEF VAN DEN APOSTEL PAULUS AAN DE

FILIPPENZEN

1 Paulus en Timotheus,
dienstknechten van Jezus
Christus, al den heiligen in
Christus Jezus, die te Filippi
zijn, met de opzieners en
diakenen:
2 Genade zij u en vrede van
God, onzen Vader, en den
Heere Jezus Christus.
3 Ik dank mijn God, zo
dikwijls als ik uwer gedenk.
4 (Te allen tijd in al mijn
gebed voor u allen met
blijdschap het gebed doende)
5 Over uw gemeenschap aan
het Evangelie, van den eersten
dag af tot nu toe;
6 Vertrouwende ditzelve,
dat Hij, Die in u een goed
werk begonnen heeft, dat
voleindigen zal tot op den dag
van Jezus Christus;
7 Gelijk het bij mij recht is,
dat ik van u allen dit gevoel,
omdat ik in mijn hart houde,
dat gij, beide in mijn banden,
en in mijn verantwoording en
bevestiging van het Evangelie,
gij allen, zeg ik, mijner genade
mede deelachtig zijt.
8 Want God is mijn Getuige,
hoezeer ik begerig ben
naar u allen, met innerlijke
bewegingen van Jezus
Christus.
9 En dit bid ik God, dat
uw liefde nog meer en
meer overvloedig worde in
erkentenis en alle gevoelen;
10 Opdat gij beproeft
de dingen, die daarvan
verschillen, opdat gij oprecht
zijt, en zonder aanstoot
te geven, tot den dag van
Christus;
11 Vervuld met vruchten der
gerechtigheid, die door Jezus
Christus zijn tot heerlijkheid
en prijs van God.
12 En ik wil, dat gij weet,
broeders, dat hetgeen aan mij is
geschied, meer tot bevordering
van het Evangelie gekomen is;
13 Alzo dat mijn banden in
Christus openbaar geworden
zijn in het ganse rechthuis, en
aan alle anderen;
14 En dat het meerder
deel der broederen in den
Heere, door mijn banden
vertrouwen gekregen
hebbende, overvloediger
het Woord onbevreesd durven
spreken.
15 Sommigen prediken ook
wel Christus door nijd en
twist, maar sommigen ook
door goedwilligheid.
16 Genen verkondigen wel
Christus uit twisting, niet
zuiver, menende aan mijn
banden verdrukking toe te
brengen;
17 Doch dezen uit liefde,
dewijl zij weten, dat ik tot
verantwoording van het
Evangelie gezet ben.
18 Wat dan? Nochtans wordt
Christus op allerlei wijze, hetzij
onder een deksel, hetzij in
der waarheid, verkondigd; en

daarin verblijd ik mij, ja, ik zal
mij ook verblijden.
19 Want ik weet, dat dit mij
ter zaligheid gedijen zal, door
uw gebed en toebrenging des
Geestes van Jezus Christus.
20 Volgens mijn ernstige
verwachting en hoop, dat ik
in geen zaak zal beschaamd
worden; maar dat in alle
vrijmoedigheid, gelijk te allen
tijd, alzo ook nu, Christus zal
groot gemaakt worden in mijn
lichaam, hetzij door het leven,
hetzij door den dood.
21 Want het leven is mij
Christus, en het sterven is mij
gewin.
22 Maar of te leven in het
vlees, hetzelve mij oorbaar zij,
en wat ik verkiezen zal, weet ik
niet.
23 Want ik word van deze
twee gedrongen, hebbende
begeerte, om ontbonden te
worden en met Christus te
zijn; want dat is zeer verre het
beste.
24 Maar in het vlees te blijven,
is nodiger om uwentwil.
25 En dit vertrouw en weet
ik, dat ik zal blijven, en met
u allen zal verblijven tot uw
bevordering en blijdschap des
geloofs;
26 Opdat uw roem in Christus
Jezus overvloedig zij aan mij,
door mijn tegenwoordigheid
wederom bij u.
27 Alleenlijk wandelt
waardiglijk het Evangelie
van Christus, opdat, hetzij ik
kom en u zie, hetzij ik afwezig
ben, ik van uw zaken moge
horen, dat gij staat in een geest,
met een gemoed gezamenlijk
strijdende door het geloof des
Evangelies;
28 En dat gij in geen ding
verschrikt wordt van degenen,
die tegenstaan; hetwelk hun
wel een bewijs is des verderfs,
maar u der zaligheid, en dat van
God.
29 Want u is uit genade
gegeven in de zaak van
Christus, niet alleen in Hem te
geloven, maar ook voor Hem
te lijden;
30 Denzelfden strijd
hebbende, hoedanigen gij
in mij gezien hebt, en nu in mij
hoort.

2 Indien er dan enige
vertroosting is in Christus,
indien er enige troost is
der liefde, indien er enige
gemeenschap is des Geestes,
indien er enige innerlijke
bewegingen en ontfermingen
zijn;
2 Zo vervult mijn blijdschap,
dat gij moogt eensgezind
zijn, dezelfde liefde hebbende,
van een gemoed en van een
gevoelen zijnde.
3 Doet geen ding door
twisting of ijdele eer, maar
door ootmoedigheid achte de
een den ander uitnemender
dan zichzelven.
4 Een iegelijk zie niet op het
zijne, maar een iegelijk zie ook
op hetgeen der anderen is.
5 Want dat gevoelen zij in u,
hetwelk ook in Christus Jezus
was;

6 Die in de gestaltenis Gods
zijnde, geen roof geacht heeft
Gode even gelijk te zijn;
7 Maar heeft Zichzelven
vernietigd, de gestaltenis eens
dienstknechts aangenomen
hebbende, en is den mensen
gelijk geworden;
8 En in gedaante gevonden
als een mens, heeft Hij
Zichzelven vernederd,
gehoorzaam geworden zijnde
tot den dood, ja, den dood des
kruises.
9 Daarom heeft Hem ook God
uitermate verhoogd, en heeft
Hem een Naam gegeven, welke
boven allen naam is;
10 Opdat in de Naam van
Jezus zich zou buigen alle knie
dergenen, die in den hemel, en
die op de aarde, en die onder de
aarde zijn.
11 En alle tong zou belijden,
dat Jezus Christus de Heere
zij, tot heerlijkheid Gods des
Vaders.
12 Alzo dan, mijn geliefden,
gelijk gij te allen tijd
gehoorzaam geweest zijt, niet
als in mijn tegenwoordigheid
alleen, maar veelmeer nu in
mijn afwezen, werkt uws zelfs
zaligheid met vreze en beven;
13 Want het is God, Die in u
werkt beide het willen en het
werken, naar Zijn welbehagen.
14 Doet alle dingen zonder
murmureren en tegenspreken;
15 Opdat gij moogt
onberispelijk en oprecht
zijn, kinderen Gods zijnde,
onstraffelijk in het midden
van een krom en verdraaid
geslacht, onder welke gij
schijnt als lichten in de wereld;
16 Voorhoudende het woord
des levens, mij tot een roem
tegen den dag van Christus, dat
ik niet tevergeefs heb gelopen,
noch tevergeefs gearbeid.
17 Ja, indien ik ook tot een
drankoffer geofferd worde over
de offerande en bediening uws
geloofs, zo verblijde ik mij, en
verblijde mij met u allen.
18 En om datzelfde verblijdt
gij u ook, en verblijdt ook
ulieden met mij.
19 En ik hoop in den Heere
Jezus Timotheus haast tot
u te zenden, opdat ik ook
welgemoed moge zijn, als ik
uw zaken zal verstaan hebben.
20 Want ik heb niemand, die
even alzo gemoed is, dewelke
oprechtelijk uw zaken zal
bezorgen.
21 Want zij zoeken allen
het hunne, niet hetgeen van
Christus Jezus is.
22 En gij weet zijn
beproeving, dat hij, als
een kind zijn vader, met mij
gediend heeft in het Evangelie.
23 Ik hoop dan wel dezen
van stonde aan te zenden, zo
haast als ik in mijn zaken zal
voorzien hebben;
24 Doch ik vertrouw in den
Heere, dat ik ook zelf haast tot
u komen zal.
25 Maar ik heb nodig geacht
tot u te zenden Epafroditus,
mijn broeder, en medearbeider
en medestrijder, en uw
afgezondene, en bedienaar
mijner nooddruft;

26 Dewijl hij zeer begerig was
naar u allen, en zeer beangst
was, omdat gij gehoord hadt,
dat hij krank was.
27 En hij is ook krank geweest
tot nabij den dood; maar God
heeft Zich zijner ontfermd; en
niet alleen zijner, maar ook
mijner, opdat ik niet droefheid
op droefheid zou hebben.
28 Zo heb ik dan hem te
spoediger gezonden, opdat gij,
hem ziende, wederom u zoudt
verblijden, en ik te min zou
droevig zijn.
29 Ontvangt hem dan in den
Heere, met alle blijdschap, en
houdt dezulken in waarde.
30 Want om het werk van
Christus was hij tot nabij den
dood gekomen, zijn leven
niet achtende, opdat hij het
gebrek uwer bediening aan mij
vervullen zou.

3 Voorts, mijn broeders,
verblijdt u in den Heere.
Dezelfde dingen aan u te
schrijven, is mij niet verdrietig,
en het is u zeker.
2 Ziet op de honden, ziet op
de kwade arbeiders, ziet op de
versnijding.
3 Want wij zijn de besnijding,
wij, die God in den Geest
dienen, en in Christus Jezus
roemen, en niet in het vlees
betrouwen.
4 Hoewel ik heb, dat ik ook
in het vlees betrouwen mocht;
indien iemand anders meent te
betrouwen in het vlees, ik nog
meer;
5 Besneden ten achtsten dage,
uit het geslacht van Israel, van
den stam van Benjamin, een
Hebreer uit de Hebreen, naar
de wet een Farizeer;
6 Naar den ijver een
vervolger der Gemeente; naar
de rechtvaardigheid, die in de
wet is, zijnde onberispelijk.
7 Maar hetgeen mij gewin
was, dat heb ik om Christus’
wil schade geacht.
8 Ja, gewisselijk, ik acht ook
alle dingen schade te zijn, om
de uitnemendheid der kennis
van Christus Jezus, mijn Heere;
om Wiens wil ik al die dingen
schade gerekend heb, en acht
die drek te zijn, opdat ik
Christus moge gewinnen.
9 En in Hem gevonden
worde, niet hebbende mijn
rechtvaardigheid, die uit de
wet is, maar die door het geloof
van Christus is, namelijk de
rechtvaardigheid, die uit God
is door het geloof;
10 Opdat ik Hem kenne, en
de kracht Zijner opstanding,
en de gemeenschap Zijns
lijdens, Zijn dood gelijkvormig
wordende;
11 Of ik enigszins moge
komen tot de wederopstanding
der doden.
12 Niet dat ik het alrede
gekregen heb, of alrede
volmaakt ben; maar ik jaag
er naar, of ik het ook grijpen
mocht, waartoe ik van Christus
Jezus ook gegrepen ben.
13 Broeders, ik acht niet, dat
ik zelf het gegrepen heb.
14 Maar een ding doe ik,
vergetende, hetgeen achter is,
en strekkende mij tot hetgeen

voor is, jaag ik naar het wit, tot
den prijs der roeping Gods, die
van boven is in Christus Jezus.
15 Zovelen dan als wij
volmaakt zijn, laat ons dit
gevoelen; en indien gij iets
anderszins gevoelt, ook dat zal
u God openbaren.
16 Doch, daar wij toe
gekomen zijn, laat ons
daarin naar denzelfden regel
wandelen, laat ons hetzelfde
gevoelen.
17 Weest mede mijn
navolgers, broeders, en merkt
op degenen, die alzo wandelen,
gelijk gij ons tot een voorbeeld
hebt.
18 Want velen wandelen
anders; van dewelken ik u
dikmaals gezegd heb, en nu
ook wenende zeg, dat zij
vijanden des kruises van
Christus zijn;
19 Welker einde is het
verderf, welker God is de buik,
en welker heerlijkheid is in
hun schande, dewelken aardse
dingen bedenken.
20 Maar onze wandel is in
de hemelen, waaruit wij ook
den Zaligmaker verwachten,
namelijk den Heere Jezus
Christus;
21 Die ons vernederd lichaam
veranderen zal, opdat hetzelve
gelijkvormig worde aan Zijn
heerlijk lichaam, naar de
werking, waardoor Hij ook
alle dingen Zichzelven kan
onderwerpen.

4 Zo dan, mijn geliefde en
zeer gewenste broeders,
mijn blijdschap en kroon, staat
alzo in den Heere, geliefden!
2 Ik vermaan Euodia, en ik
vermaan Syntyche, dat zij
eensgezind zijn in den Heere.
3 En ik bid ook u, gij mijn
oprechte metgezel, wees dezen
vrouwen behulpzaam, die
met mij gestreden hebben
in het Evangelie, ook met
Clemens, en de andere mijn
medearbeiders, welker namen
zijn in het boek des levens.
4 Verblijdt u in den Heere
te allen tijd; wederom zeg ik:
Verblijdt u.
5 Uw bescheidenheid zij allen
mensen bekend. De Heere is
nabij.
6 Weest in geen ding bezorgd;
maar laat uw begeerten in alles,
door bidden en smeken, met
dankzegging bekend worden
bij God;
7 En de vrede Gods, die alle
verstand te boven gaat, zal uw
harten en uw zinnen bewaren
in Christus Jezus.
8 Voorts, broeders, al wat
waarachtig is, al wat eerlijk is,
al wat rechtvaardig is, al wat
rein is, al wat liefelijk is, al wat
wel luidt, zo er enige deugd is,
en zo er enige lof is, bedenkt
datzelve;
9 Hetgeen gij ook geleerd, en
ontvangen, en gehoord, en in
mij gezien hebt, doet dat; en de
God des vredes zal met u zijn.
10 En ik ben grotelijks
verblijd geweest in den Heere,
dat gij nu eenmaal wederom
verwakkerd zijt om aan mij
te gedenken; waaraan gij ook

gedacht hebt, maar gij hebt de
gelegenheid niet gehad.
11 Niet dat ik dit zeg vanwege
gebrek; want ik heb geleerd
vergenoegd te zijn in hetgeen
ik ben.
12 En ik weet vernederd te
worden, ik weet ook overvloed
te hebben; alleszins en in alles
ben ik onderwezen, beide
verzadigd te zijn en honger
te lijden, beide overvloed te
hebben en gebrek te lijden.
13 Ik vermag alle dingen door
Christus, Die mij kracht geeft.
14 Nochtans hebt gij wel
gedaan, dat gij met mijn
verdrukking gemeenschap
gehad hebt.
15 En ook gij, Filippensen,
weet, dat in het begin des
Evangelies, toen ik van
Macedonie vertrokken ben,
geen Gemeente mij iets
medegedeeld heeft tot rekening
van uitgaaf en ontvangst, dan
gij alleen.
16 Want ook in Thessalonica
hebt gij mij eenmaal en
andermaal gezonden, tot
nooddruft.
17 Niet dat ik de gave zoek,
maar ik zoek de vrucht, die
overvloedig is tot uw rekening.
18 Maar ik heb alles
ontvangen, en ik heb
overvloed; ik ben vervuld
geworden, als ik van
Epafroditus ontvangen heb,
dat van u gezonden was, als
een welriekende reuk, een
aangename offerande, Gode
welbehagelijk.
19 Doch mijn God zal naar
Zijn rijkdom vervullen al uw
nooddruft, in heerlijkheid,
door Christus Jezus.
20 Onzen God nu en Vader
zij de heerlijkheid in alle
eeuwigheid. Amen.
21 Groet alle heiligen in
Christus Jezus; U groeten de
broeders, die met mij zijn.
22 Al de heiligen groeten u,
en meest die van het huis des
keizers zijn.
23 De genade van onzen
Heere Jezus Christus zij met u
allen. Amen.

DE BRIEF VAN DEN APOSTEL PAULUS AAN DE

KOLOSSENZEN

1 Paulus, een apostel van
Jezus Christus, door de wil
van God, en Timotheus, de
broeder,
2 Den heiligen en gelovige
broederen in Christus, die te
Kolosse zijn: genade zij u en
vrede van God, onzen Vader, en
den Heere Jezus Christus.
3 Wij danken den God
en Vader van onzen Heere
Jezus Christus, altijd voor u
biddende;
4 Alzo wij van uw geloof
in Christus Jezus gehoord
hebben, en van de liefde, die
gij hebt tot alle heiligen.
5 Om de hoop, die u
weggelegd is in de hemelen,
van welke gij te voren gehoord
hebt, door het Woord der
waarheid, namelijk des
Evangelies;
6 Hetwelk tot u gekomen is,
gelijk ook in de gehele wereld,
en het brengt vruchten voort,
gelijk ook onder u, van dien
dag af dat gij gehoord hebt, en
de genade Gods in waarheid
bekend hebt.
7 Gelijk gij ook geleerd hebt
van Epafras, onzen geliefden
mededienstknecht, dewelke
een getrouw dienaar van
Christus is voor u;
8 Die ons ook verklaard heeft
uw liefde in den Geest.
9 Waarom ook wij, van dien
dag af dat wij het gehoord
hebben, niet ophouden voor u
te bidden en te begeren, dat
gij moogt vervuld worden met
de kennis van Zijn wil, in alle
wijsheid en geestelijk verstand;
10 Opdat gij moogt wandelen
waardiglijk den Heere, tot alle
behagelijkheid, in alle goede
werken vrucht dragende, en
wassende in de kennis van
God;
11 Met alle kracht
bekrachtigd zijnde, naar
de sterkte Zijner heerlijkheid,
tot alle lijdzaamheid en
lankmoedigheid, met
blijdschap;
12 Dankende den Vader, Die
ons bekwaam gemaakt heeft,
om deel te hebben in de erve
der heiligen in het licht;
13 Die ons getrokken heeft
uit de macht der duisternis,
en overgezet heeft in het
Koninkrijk van den Zoon
Zijner liefde;
14 In Denwelke wij de
verlossing hebben door Zijn
bloed, namelijk de vergeving
der zonden;
15 Dewelke het Beeld is
des onzienlijken Gods, de
Eerstgeborene aller kreaturen.
16 Want door Hem zijn
alle dingen geschapen, die
in de hemelen en die op de
aarde zijn, die zienlijk en die
onzienlijk zijn, hetzij tronen,
hetzij heerschappijen, hetzij
overheden, hetzij machten; alle
dingen zijn door Hem en tot

Hem geschapen;
17 En Hij is voor alle dingen,
en alle dingen bestaan te zamen
door Hem;
18 En Hij is het Hoofd
des lichaams, namelijk der
Gemeente, Hij, Die het Begin
is, de Eerstgeborene uit de
doden, opdat Hij in allen de
Eerste zou zijn.
19 Want het is des Vaders
welbehagen geweest, dat in
Hem al de volheid wonen zou;
20 En dat Hij, door Hem vrede
gemaakt hebbende door het
bloed Zijns kruises, door Hem,
zeg ik, alle dingen verzoenen
zou tot Zichzelven, hetzij de
dingen, die op de aarde, hetzij
de dingen die in de hemelen
zijn.
21 En Hij heeft u, die eertijds
vervreemd waart, en vijanden
door het verstand in de boze
werken, nu ook verzoend,
22 In het lichaam Zijns vleses,
door den dood, opdat Hij u
zou heilig en onberispelijk en
onbeschuldiglijk voor Zich
stellen;
23 Indien gij maar blijft in
het geloof, gefondeerd en vast,
en niet bewogen wordt van
de hope des Evangelies, dat
gij gehoord hebt, hetwelk
gepredikt is onder al de
kreature, die onder den hemel
is; van hetwelk ik Paulus een
dienaar geworden ben;
24 Die mij nu verblijd in mijn
lijden voor u, en vervulle in
mijn vlees de overblijfselen
van de verdrukkingen van
Christus, voor Zijn lichaam,
hetwelk is de Gemeente;
25 Welker dienaar ik
geworden ben, naar de
bedeling van God, die mij
gegeven is aan u, om te
vervullen het Woord Gods;
26 Namelijk de
verborgenheid, die verborgen
is geweest van alle eeuwen
en van alle geslachten, maar
nu geopenbaard is aan Zijn
heiligen;
27 Aan wie God heeft willen
bekend maken, welke zij
de rijkdom der heerlijkheid
dezer verborgenheid onder
de heidenen, welke is
Christus onder u, de Hoop
der heerlijkheid;
28 Denwelken wij
verkondigen, vermanende
een iegelijk mens, en lerende
een iegelijk mens in alle
wijsheid, opdat wij zouden een
iegelijk mens volmaakt stellen
in Christus Jezus;
29 Waartoe ik ook arbeide,
strijdende naar Zijn werking,
die in mij werkt met kracht.

2 Want ik wil, dat gij weet,
hoe groten strijd ik voor u
heb, en voor degenen, die te
Laodicea zijn, en zo velen als
er mijn aangezicht in het vlees
niet hebben gezien;
2 Opdat hun harten vertroost
mogen worden, en zij
samengevoegd zijn in de
liefde, en dat tot allen rijkdom
der volle verzekerdheid des
verstands, tot kennis der
verborgenheid van God en den
Vader, en van Christus;

3 In Denwelken al de schatten
der wijsheid en der kennis
verborgen zijn.
4 En dit zeg ik, opdat
niet iemand u misleide met
beweegredenen, die een schijn
hebben.
5 Want hoewel ik met het
vlees van u ben, nochtans
ben ik met den geest bij u,
mij verblijdende en ziende uw
ordening, en de vastigheid van
uw geloof in Christus.
6 Gelijk gij dan Christus
Jezus, den Heere, hebt
aangenomen, wandelt alzo
in Hem;
7 Geworteld en opgebouwd
in Hem, en bevestigd in het
geloof, gelijkerwijs gij geleerd
zijt, overvloedig zijnde in
hetzelve, met dankzegging.
8 Ziet toe, dat niemand u
als een roof vervoere door de
filosofie, en ijdele verleiding,
naar de overlevering der
mensen, naar de eerste
beginselen der wereld, en niet
naar Christus;
9 Want in Hem woont
al de volheid der Godheid
lichamelijk;
10 En gij zijt in Hem
volmaakt, Die het Hoofd
is van alle overheid en macht;
11 In Welken gij ook
besneden zijt met een
besnijdenis, die zonder handen
geschiedt, in de uittrekking
van het lichaam der zonden
des vleses, door de besnijdenis
van Christus;
12 Zijnde met Hem begraven
in den doop, in welken gij
ook met Hem opgewekt zijt
door het geloof der werking
Gods, Die Hem uit de doden
opgewekt heeft.
13 En Hij heeft u, als gij dood
waart in de misdaden, en in
de voorhuid uws vleses, mede
levend gemaakt met Hem, al
uw misdaden u vergevende;
14 Uitgewist hebbende het
handschrift, dat tegen ons
was, in inzettingen bestaande,
hetwelk, zeg ik, enigerwijze
ons tegen was, en heeft
datzelve uit het midden
weggenomen, hetzelve aan het
kruis genageld hebbende;
15 En de overheden en de
machten uitgetogen hebbende,
heeft Hij die in het openbaar
tentoongesteld, en heeft
door hetzelve over hen
getriomfeerd.
16 Dat u dan niemand oordele
in spijs of in drank, of in het
stuk des feest dags, of der
nieuwe maan, of der sabbatten;
17 Welke zijn een schaduw
der toekomende dingen, maar
het lichaam is van Christus.
18 Dat dan niemand u
overheerse naar zijn wil in
nederigheid en dienst der
engelen, intredende in hetgeen
hij niet gezien heeft, tevergeefs
opgeblazen zijnde door het
verstand zijns vleses;
19 En het Hoofd niet
behoudende, uit hetwelk
het gehele lichaam, door
de samenvoegselen en
samenbindingen voorzien
en samengevoegd zijnde,
opwast met goddelijken

wasdom.
20 Indien gij dan met Christus de eerste beginselen der wereld zijt afgestorven, wat wordt gij, gelijk of gij in de wereld leefdet, met inzettingen belast?
21 Namelijk raak niet, en smaak niet, en roer niet aan.
22 Welke dingen alle verderven door het gebruik, ingevoerd naar de geboden en leringen der mensen;
23 Dewelke wel hebben een schijn rede van wijsheid in eigenwilligen gods dienst en nederigheid, en in het lichaam niet te sparen, doch zijn niet in enige waarde, maar tot verzadiging van het vlees.

3 Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechter hand Gods.
2 Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn.
3 Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God.
4 Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.
5 Doodt dan uw leden, die op de aarde zijn, namelijk hoererij, onreinigheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid, en de gierigheid, welke is afgodendienst.
6 Om welke de toorn Gods komt over de kinderen der ongehoorzaamheid;
7 In dewelke ook gij eertijds hebt gewandeld, toen gij in dezelve leefdet.
8 Maar nu legt ook gij dit alles af, namelijk gramschap, toornigheid, kwaadheid, lastering, vuil spreken uit uw mond.
9 Liegt niet tegen elkander, dewijl gij uitgedaan hebt den ouden mens met zijn werken,
10 En aangedaan hebt den nieuwen mens, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld Desgenen, Die hem geschapen heeft;
11 Waarin niet is Griek en Jood, besnijdenis en voorhuid, barbaar en Scyth, dienstknecht en vrije; maar Christus is alles en in allen.
12 Zo doet dan aan, als uitverkorenen Gods, heiligen en beminden, de innerlijke bewegingen der barmhartigheid, goedertierenheid, ootmoedigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid;
13 Verdragende elkander, en vergevende de een den anderen, zo iemand tegen iemand enige klacht heeft; gelijkerwijs als Christus u vergeven heeft, doet ook gij alzo.
14 En boven dit alles doet aan de liefde, dewelke is de band der volmaaktheid.

15 En de vrede Gods heerse in
uw harten, tot welken gij ook
geroepen zijt in een lichaam; en
weest dankbaar.
16 Het woord van Christus
wone rijkelijk in u, in alle
wijsheid; leert en vermaant
elkander, met psalmen en
lofzangen, en geestelijke
liederen, zingende den Heere
met aangenaamheid in uw
hart.
17 En al wat gij doet met
woorden of met werken, doet
het alles in de Naam van de
Heere Jezus, dankende God en
de Vader door Hem.
18 Gij vrouwen, zijt uw eigen
mannen onderdanig, gelijk het
betaamt in den Heere.
19 Gij mannen, hebt uw
vrouwen lief, en wordt niet
verbitterd tegen haar.
20 Gij kinderen, zijt uw
ouderen gehoorzaam in
alles, want dat is de Heere
welbehagelijk.
21 Gij vaders, tergt uw
kinderen niet, opdat zij niet
moedeloos worden.
22 Gij dienstknechten,
zijt in alles gehoorzaam
uw heren naar het vlees,
niet met ogendiensten als
mensenbehagers, maar met
eenvoudigheid des harten,
vrezende God.
23 En al wat gij doet, doet dat
van harte als den Heere en niet
den mensen;
24 Wetende, dat gij van
den Heere zult ontvangen de
vergelding der erfenis; want
gij dient de Heere Christus.
25 Maar die onrecht doet, die
zal het onrecht dragen, dat hij
gedaan heeft; en er is geen
aanneming des persoons.

4 Gij heren, doet uw
dienstknechten recht en
gelijk, wetende, dat ook gij een
Heere hebt in de hemelen.
2 Houdt sterk aan in het
gebed, en waakt in hetzelve
met dankzegging;
3 Biddende meteen ook voor
ons, dat God ons de deur des
Woords opene, om te spreken
de verborgenheid van Christus,
om welke ik ook gebonden ben;
4 Opdat ik dezelve moge
openbaren, gelijk ik moet
spreken.
5 Wandelt met wijsheid bij
degenen, die buiten zijn, den
bekwamen tijd uitkopende.
6 Uw woord zij te allen tijde
in aangenaamheid, met zout
besprengd, opdat gij moogt
weten, hoe gij een iegelijk moet
antwoorden.
7 Al mijn zaken zal u bekend
maken Tychikus, de geliefde
broeder, en getrouwe dienaar,
en mededienstknecht in de
Heere;
8 Denwelken ik tot hetzelfde
einde tot u gezonden heb,
opdat hij uw zaken wete, en uw
harten vertrooste;
9 Met Onesimus, den
getrouwen en geliefden
broeder, dewelke uit de uwen
is; zij zullen u alles bekend
maken, wat hier is.
10 U groet Aristarchus,
mijn medegevangene; en

Markus, de neef van Barnabas, aangaande welken gij bevelen ontvangen hebt; zo hij tot u komt, ontvangt hem;

11 En Jezus, gezegd Justus, welke uit de besnijdenis zijn; deze alleen zijn mijn medearbeiders in het Koninkrijk Gods, die mij een vertroosting geweest zijn.

12 U groet Epafras, die uit de uwen is, een dienstknecht van Christus, te allen tijde strijdende voor u in de gebeden, opdat gij staan moogt volmaakt en volkomen in al den wil van God.

13 Want ik geef hem getuigenis, dat hij groten ijver heeft over u en degenen, die in Laodicea zijn, en degenen, die in Hierapolis zijn.

14 U groet Lukas, de medicijnmeester, de geliefde, en Demas.

15 Groet de broeders, die in Laodicea zijn, en Nymfas, en de Gemeente, die in zijn huis is.

16 En wanneer deze zendbrief van u zal gelezen zijn, maakt, dat hij ook in de gemeente der Laodicensen gelezen worde, en dat ook gij dien leest, die uit Laodicea geschreven is.

17 En zegt aan Archippus: Zie op de bediening, die gij aangenomen hebt in de Heere, dat gij die vervult.

18 De groetenis met mijn hand, van Paulus. Gedenkt mijn banden. De genade zij met u. Amen.

DE

EERSTE

BRIEF VAN DEN APOSTEL PAULUS AAN DE

THESSALONICENZEN

1 Paulus, en Silvanus,
en Timotheus,
aan de Gemeente der
Thessalonicensen, welke is
in God den Vader, en den
Heere Jezus Christus: genade
zij u en vrede van God, onzen
Vader, en den Heere Jezus
Christus.
2 Wij danken God altijd over
u allen, uwer gedachtig zijnde
in onze gebeden;
3 Zonder ophouden
gedenkende het werk uws
geloofs, en den arbeid der
liefde, en de verdraagzaamheid
der hoop op onzen Heere Jezus
Christus, voor onzen God en
Vader;
4 Wetende, geliefde broeders,
uw verkiezing van God;
5 Want ons Evangelie is
onder u niet alleen in woorden
geweest, maar ook in kracht,
en in den Heiligen Geest, en in
vele verzekerdheid; gelijk gij
weet, hoedanigen wij onder u
geweest zijn om uwentwil.
6 En gij zijt onze navolgers
geworden, en des Heeren,
het Woord aangenomen
hebbende in vele verdrukking,
met blijdschap des Heiligen
Geestes;
7 Alzo dat gij voorbeelden
geworden zijt al den gelovigen
in Macedonie en Achaje.
8 Want van u is het Woord
des Heeren luidbaar geworden
niet alleen in Macedonie
en Achaje; maar ook in alle
plaatsen is uw geloof, dat gij
op God hebt, uitgegaan, zodat
wij niet van node hebben, iets
daarvan te spreken.
9 Want zijzelven verkondigen
van ons, hoedanigen ingang
wij tot u hebben, en hoe gij
tot God bekeerd zijt van de
afgoden, om den levenden en
waarachtigen God te dienen;
10 En Zijn Zoon uit de
hemelen te verwachten,
Denwelken Hij uit de doden
verwekt heeft, namelijk Jezus,
Die ons verlost van den
toekomenden toorn.

2 Want gij weet zelven,
broeders, onzen ingang tot
u, dat die niet ijdel is geweest;
2 Maar, hoewel wij te voren
geleden hadden, en ook ons
smaadheid aangedaan was,
gelijk gij weet, te Filippi,
zo hebben wij nochtans
vrijmoedigheid gebruikt in
onzen God, om het Evangelie
van God tot u te spreken in
veel strijds.
3 Want onze vermaning is
niet geweest uit verleiding,
noch uit onreinigheid, noch
met bedrog;

4 Maar, gelijk wij van God
beproefd zijn geweest, dat ons
het Evangelie zou toebetrouwd
worden, alzo spreken wij,
niet als mensen behagende,
maar Gode, Die onze harten
beproeft.
5 Want wij hebben nooit
met pluimstrijkende woorden
omgegaan, gelijk gij weet,
noch met enig bedeksel van
gierigheid; God is Getuige!
6 Noch zoekende eer uit
mensen, noch van u, noch
van anderen; hoewel wij u tot
last konden zijn als Christus'
apostelen;
7 Maar wij zijn vriendelijk
geweest in het midden van u,
gelijk als een voedster haar
kinderen koestert;
8 Alzo wij, tot u zeer genegen
zijnde, hebben u gaarne willen
mededelen niet alleen het
Evangelie van God, maar ook
onze eigen zielen, daarom dat
gij ons lief geworden waart.
9 Want gij gedenkt, broeders,
onzen arbeid en moeite; want
nacht en dag werkende, opdat
wij niemand onder u zouden
lastig zijn, hebben wij het
Evangelie van God onder u
gepredikt.
10 Gij zijt getuigen, en God,
hoe heilig, en rechtvaardig, en
onberispelijk wij u, die gelooft,
geweest zijn.
11 Gelijk gij weet, hoe wij een
iegelijk van u, als een vader
zijn kinderen, vermaanden en
vertroostten,
12 En betuigden, dat gij zoudt
wandelen, waardiglijk Gode,
Die u roept tot Zijn Koninkrijk
en heerlijkheid.
13 Daarom danken wij ook
God zonder ophouden, dat, als
gij het Woord der prediking
van God van ons ontvangen
hebt, gij dat aangenomen hebt,
niet als der mensen woord,
maar (gelijk het waarlijk is) als
Gods Woord, dat ook werkt in
u, die gelooft.
14 Want gij, broeders, zijt
navolgers geworden der
Gemeenten Gods, die in Judea
zijn, in Christus Jezus; dewijl
ook gij hetzelfde geleden hebt
van uw eigen medeburgers,
gelijk als zij van de Joden;
15 Welke ook gedood hebben
den Heere Jezus, en hun
eigen profeten; en ons hebben
vervolgd, en Gode niet
behagen, en alle mensen tegen
zijn;
16 En verhinderen ons te
spreken tot de heidenen, dat zij
zalig mochten worden; opdat
zij te allen tijd hun zonden
vervullen zouden. En de toorn
is over hen gekomen tot het
einde.
17 Maar wij, broeders, van u
beroofd geweest zijnde voor
een kleine wijle tijds, naar het
aangezicht, niet naar het hart,
hebben ons te overvloediger
benaarstigd, om uw aangezicht
te zien, met grote begeerte.
18 Daarom hebben wij tot
u willen komen (immers ik
Paulus) eenmaal en andermaal,
maar de satanas heeft ons belet.
19 Want welke is onze hoop,
of blijdschap, of kroon des

roems? Zijt gij die ook niet
voor onzen Heere Jezus
Christus in Zijn toekomst?
20 Want gij zijt onze
heerlijkheid en blijdschap.

3 Daarom, deze begeerte
niet langer kunnende
verdragen, hebben wij gaarne
willen te Athene alleen gelaten
worden;
2 En hebben gezonden
Timotheus, onzen broeder,
en Gods dienaar, en onzen
medearbeider in het Evangelie
van Christus, om u te
versterken, en u te vermanen
van uw geloof;
3 Opdat niemand bewogen
worde in deze verdrukkingen;
want gij weet zelven, dat wij
hiertoe gesteld zijn.
4 Want ook, toen wij bij u
waren, voorzeiden wij u, dat
wij zouden verdrukt worden,
gelijk ook geschied is, en gij
weet het.
5 Daarom ook deze begeerte
niet langer kunnende
verdragen, heb ik hem
gezonden, om uw geloof
te verstaan; of niet misschien
de verzoeker u zou verzocht
hebben, en onze arbeid ijdel
zou wezen.
6 Maar als Timotheus nu van
ulieden tot ons gekomen was,
en ons de goede boodschap
gebracht had van uw geloof en
liefde, en dat gij altijd goede
gedachtenis van ons hebt, zeer
begerig zijnde om ons te zien,
gelijk wij ook om ulieden;
7 Zo zijn wij daarom,
broeders, over u in al onze
verdrukking en nood vertroost
geworden door uw geloof;
8 Want nu leven wij, indien
gij vast staat in den Heere.
9 Want wat dankzegging
kunnen wij Gode tot
vergelding wedergeven
voor u, vanwege al de
blijdschap, waarmede wij
ons om uwentwil verblijden
voor onzen God?
10 Nacht en dag zeer
overvloediglijk biddende,
om uw aangezicht te mogen
zien, en te volmaken, hetgeen
aan uw geloof ontbreekt.
11 Doch onze God en Vader
Zelf, en onze Heere Jezus
Christus richte onzen weg tot
u.
12 En de Heere vermeerdere
u, en make u overvloedig in
de liefde jegens elkander en
jegens allen, gelijk wij ook zijn
jegens u;
13 Opdat Hij uw harten
versterke, om onberispelijk
te zijn in heiligmaking, voor
onzen God en Vader, in de
toekomst van onzen Heere
Jezus Christus met al Zijn
heiligen.

4 Voorts dan, broeders, wij
bidden en vermanen u in
den Heere Jezus, gelijk gij
van ons ontvangen hebt, hoe
gij moet wandelen en Gode
behagen, dat gij daarin meer
overvloedig wordt.
2 Want gij weet, wat bevelen
wij u gegeven hebben door den

Heere Jezus.
3 Want dit is de wil van
God, uw heiligmaking: dat gij
u onthoudt van de hoererij;
4 Dat een iegelijk van u
wete zijn vat te bezitten in
heiligmaking en eer;
5 Niet in kwade beweging
der begeerlijkheid, gelijk als de
heidenen, die God niet kennen.
6 Dat niemand zijn broeder
vertrede, noch bedriege in zijn
handeling; want de Heere is
een wreker over dit alles, gelijk
wij u ook te voren gezegd en
betuigd hebben.
7 Want God heeft ons niet
geroepen tot onreinigheid,
maar tot heiligmaking.
8 Zo dan die dit verwerpt,
die verwerpt geen mens, maar
God, Die ook Zijn Heiligen
Geest in ons heeft gegeven.
9 Van de broederlijke liefde
nu hebt gij niet van node, dat
ik u schrijve; want gijzelven zijt
van God geleerd om elkander
lief te hebben.
10 Want gij doet ook hetzelfde
aan al de broederen, die in
geheel Macedonie zijn. Maar
wij vermanen u, broeders, dat
gij meer overvloedig wordt;
11 En dat gij u benaarstigt stil
te zijn, en uw eigen dingen
te doen, en te werken met
uw eigen handen, gelijk wij u
bevolen hebben;
12 Opdat gij eerlijk wandelt
bij degenen, die buiten zijn, en
geen ding van node hebt.
13 Doch, broeders, ik wil niet,
dat gij onwetende zijt van
degenen, die ontslapen zijn,
opdat gij niet bedroefd zijt,
gelijk als de anderen, die geen
hoop hebben.
14 Want indien wij geloven,
dat Jezus gestorven is en
opgestaan, alzo zal ook God
degenen, die ontslapen zijn
in Jezus, weder brengen met
Hem.
15 Want dat zeggen wij u
door het Woord des Heeren,
dat wij, die levend overblijven
zullen tot de toekomst des
Heeren, niet zullen voorkomen
degenen, die ontslapen zijn.
16 Want de Heere Zelf zal
met een geroep, met de stem
des archangels, en met de
bazuin Gods nederdalen van
den hemel; en die in Christus
gestorven zijn, zullen eerst
opstaan;
17 Daarna wij, die levend
overgebleven zijn, zullen te
zamen met hen opgenomen
worden in de wolken, den
Heere tegemoet, in de lucht; en
alzo zullen wij altijd met den
Heere wezen.
18 Zo dan, vertroost elkander
met deze woorden.

5 Maar van de tijden en
de gelegenheden, broeders!
hebt gij niet van node, dat men
u schrijve.
2 Want gij weet zelven zeer
wel, dat de dag des Heeren alzo
zal komen, gelijk een dief in de
nacht.
3 Want wanneer zij zullen
zeggen: Het is vrede, en zonder
gevaar; dan zal een haastig
verderf hun overkomen, gelijk
de barensnood een bevruchte

vrouw; en zij zullen het geenszins ontvlieden;
4 Maar gij, broeders, gij zijt niet in duisternis, dat u die dag als een dief zou bevangen.
5 Gij zijt allen kinderen des lichts, en kinderen des daags; wij zijn niet des nachts, noch der duisternis.
6 Zo laat ons dan niet slapen, gelijk als de anderen, maar laat ons waken, en nuchteren zijn.
7 Want die slapen, slapen des nachts, en die dronken zijn, zijn des nachts dronken;
8 Maar wij, die des daags zijn, laat ons nuchteren zijn, aangedaan hebbende het borstwapen des geloofs en der liefde, en tot een helm, de hoop der zaligheid.
9 Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid, door onzen Heere Jezus Christus;
10 Die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij dat wij waken, hetzij dat wij slapen, te zamen met Hem leven zouden.
11 Daarom vermaant elkander, en sticht de een den anderen, gelijk gij ook doet.
12 En wij bidden u, broeders, erkent degenen, die onder u arbeiden, en uw voorstanders zijn in den Heere, en u vermanen;
13 En acht hen zeer veel in liefde, om huns werks wil. Zijt vreedzaam onder elkander.
14 En wij bidden u, broeders, vermaant de ongeregelden, vertroost de kleinmoedigen, ondersteunt de zwakken, zijt lankmoedig jegens allen.

15 Ziet, dat niemand kwaad voor kwaad iemand vergelde; maar jaagt allen tijd het goede na, zo jegens elkander als jegens allen.

16 Verblijdt u te allen tijd.

17 Bidt zonder ophouden.

18 Dankt God in alles; want dit is de wil van God in Christus Jezus over u.

19 Blust den Geest niet uit.

20 Veracht de profetieen niet.

21 Beproeft alle dingen; behoudt het goede.

22 Onthoudt u van allen schijn des kwaads.

23 En de God des vredes Zelf heilige u geheel en al; en uw geheel oprechte geest, en ziel, en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onzen Heere Jezus Christus.

24 Hij, Die u roept, is getrouw, Die het ook doen zal.

25 Broeders, bidt voor ons.

26 Groet al de broeders met een heiligen kus.

27 Ik bezweer ulieden bij den Heere, dat deze zendbrief al den heiligen broederen gelezen worde.

28 De genade van onzen Heere Jezus Christus zij met ulieden. Amen.

DE
TWEEDE
BRIEF VAN DEN APOSTEL PAULUS AAN DE
THESSALONICENZEN

1 Paulus, en Silvanus, en Timotheus, aan de Gemeente der Thessalonicensen, welke is in God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus:
2 Genade zij u, en vrede, van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.
3 Wij moeten God te allen tijd danken over u, broeders, gelijk billijk is, omdat uw geloof zeer wast, en dat de liefde eens iegelijken van u allen jegens elkander overvloedig wordt;
4 Alzo dat wij zelven van u roemen in de Gemeenten Gods, over uw lijdzaamheid en geloof in al uw vervolgingen en verdrukkingen, die gij verdraagt;
5 Een bewijs van Gods rechtvaardig oordeel, opdat gij waardig geacht wordt het Koninkrijk Gods, voor hetwelk gij ook lijdt;
6 Alzo het recht is bij God verdrukking te vergelden dengenen, die u verdrukken;
7 En u, die verdrukt wordt, verkwikking met ons, in de openbaring van den Heere Jezus van den hemel met de engelen Zijner kracht;
8 Met vlammend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn.
9 Dewelken zullen tot straf lijden het eeuwig verderf, van het aangezicht des Heeren, en van de heerlijkheid Zijner sterkte,
10 Wanneer Hij zal gekomen zijn, om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen, en wonderbaar te worden in allen, die geloven (overmits onze getuigenis onder u is geloofd geworden) in dien dag.
11 Waarom wij ook altijd bidden voor u, dat onze God u waardig achte der roeping, en vervulle al het welbehagen Zijner goedigheid, en het werk des geloofs met kracht.
12 Opdat de Naam van onzen Heere Jezus Christus verheerlijkt worde in u, en gij in Hem, naar de genade van onzen God en den Heere Jezus Christus.

2 En wij bidden u, broeders, door de toekomst van onzen Heere Jezus Christus, en onze toevergadering tot Hem,
2 Dat gij niet haastelijk bewogen wordt van verstand, of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door zendbrief, als van ons

geschreven, alsof de dag van
Christus aanstaande ware.
3 Dat u niemand verleide
op enigerlei wijze; want die
komt niet, tenzij dat eerst
de afval gekomen zij, en dat
geopenbaard zij de mens der
zonde, de zoon des verderfs;
4 Die zich tegenstelt, en
verheft boven al wat God
genaamd, of als God geeerd
wordt, alzo dat hij in den
tempel Gods als een God zal
zitten, zichzelven vertonende,
dat hij God is.
5 Gedenkt gij niet, dat ik, nog
bij u zijnde, u deze dingen
gezegd heb?
6 En nu, wat hem
wederhoudt, weet gij, opdat hij
geopenbaard worde te zijner
eigen tijd.
7 Want de verborgenheid der
ongerechtigheid wordt alrede
gewrocht; alleenlijk, Die hem
nu wederhoudt, Die zal hem
wederhouden, totdat hij uit
het midden zal weggedaan
worden.
8 En alsdan zal de
ongerechtige geopenbaard
worden, denwelken de Heere
verdoen zal door den Geest
Zijns monds, en te niet maken
door de verschijning Zijner
toekomst;
9 Hem, zeg ik, wiens
toekomst is naar de werking
des satans, in alle kracht, en
tekenen, en wonderen der
leugen;
10 En in alle verleiding
der onrechtvaardigheid in
degenen, die verloren gaan;
daarvoor dat zij de liefde der
waarheid niet aangenomen
hebben, om zalig te worden.
11 En daarom zal God
hun zenden een kracht der
dwaling, dat zij de leugen
zouden geloven;
12 Opdat zij allen veroordeeld
worden, die de waarheid niet
geloofd hebben, maar een
welbehagen hebben gehad in
de ongerechtigheid.
13 Maar wij zijn schuldig
altijd God te danken over u,
broeders, die van den Heere
bemind zijt, dat u God van
den beginne verkoren heeft
tot zaligheid, in heiligmaking
des Geestes, en geloof der
waarheid;
14 Waartoe Hij u geroepen
heeft door ons Evangelie, tot
verkrijging der heerlijkheid
van onzen Heere Jezus
Christus.
15 Zo dan, broeders, staat
vast en houdt de inzettingen,
die u geleerd zijn, hetzij door
ons woord, hetzij door onzen
zendbrief.
16 En onze Heere Jezus
Christus Zelf, en onze God en
Vader, Die ons heeft liefgehad,
en gegeven heeft een eeuwige
vertroosting en goede hoop in
genade,
17 Vertrooste uw harten, en
versterke u in alle goed woord
en werk.

3 Voorts, broeders, bidt voor
ons, opdat het Woord des
Heeren zijn loop hebbe, en
verheerlijkt worde, gelijk ook
bij u;

2 En opdat wij mogen verlost
worden van de ongeschikte en
boze mensen; want het geloof
is niet aller.
3 Maar de Heere is getrouw,
Die u zal versterken en
bewaren van den boze.
4 En wij vertrouwen van u in
den Heere, dat gij, hetgeen wij
u bevelen, ook doet, en doen
zult.
5 Doch de Heere richte uw
harten tot de liefde van God,
en tot de lijdzaamheid van
Christus.
6 En wij bevelen u, broeders,
in den Naam van onzen
Heere Jezus Christus, dat gij
u onttrekt van een iegelijk
broeder, die ongeregeld
wandelt, en niet naar de
inzetting, die hij van ons
ontvangen heeft.
7 Want gijzelven weet, hoe
men ons behoort na te volgen;
want wij hebben ons niet
ongeregeld gedragen onder u;
8 En wij hebben geen brood
bij iemand gegeten voor niet,
maar in arbeid en moeite, nacht
en dag werkende, opdat wij
niet iemand van u zouden
lastig zijn;
9 Niet, dat wij de macht
niet hebben, maar opdat wij
onszelven u geven zouden tot
een voorbeeld, om ons na te
volgen.
10 Want ook toen wij bij
u waren, hebben wij u dit
bevolen, dat, zo iemand niet wil
werken, hij ook niet ete.
11 Want wij horen, dat
sommigen onder u ongeregeld
wandelen, niet werkende,
maar ijdele dingen doende.
12 Doch de zodanigen
bevelen en vermanen wij door
onzen Heere Jezus Christus,
dat zij met stilheid werkende,
hun eigen brood eten.
13 En gij, broeders, vertraagt
niet in goed te doen.
14 Maar indien iemand
ons woord, door deze brief
geschreven, niet gehoorzaam
is, tekent dien; en vermengt
u niet met hem, opdat hij
beschaamd worde;
15 En houdt hem niet als een
vijand, maar vermaant hem als
een broeder.
16 De Heere nu des vredes
Zelf geve u vrede te allen tijd, in
allerlei wijze. De Heere zij met
u allen.
17 De groetenis met mijn
hand, van Paulus; hetwelk is
een teken in iederen zendbrief;
alzo schrijf ik.
18 De genade van onzen
Heere Jezus Christus zij met u
allen. Amen.

DE EERSTE BRIEF VAN DEN APOSTEL PAULUS AAN TIMÓTHEÜS

1 Paulus, een apostel van
Jezus Christus, naar
het bevel van God, onzen
Zaligmaker, en den Heere
Jezus Christus, Die onze Hope
is,
2 Aan Timotheus, mijn
oprechten zoon in het geloof;
genade, barmhartigheid, vrede
zij u van God, onzen Vader, en
Christus Jezus, onzen Heere.
3 Gelijk ik u vermaand heb,
dat gij te Efeze zoudt blijven,
als ik naar Macedonie reisde, zo
vermaan ik het u nog, opdat gij
sommigen beveelt geen andere
leer te leren;
4 Noch zich te begeven
tot fabelen en oneindelijke
geslachtsrekeningen,
welke meer twist vragen
voortbrengen dan stichting
Gods, die in het geloof is.
5 Maar het einde des gebods
is liefde uit een rein hart, en uit
een goed geweten, en uit een
ongeveinsd geloof.
6 Van dewelke sommigen
afgeweken zijnde, zich gewend
hebben tot ijdelspreking;
7 Willende leraars der wet
zijn, niet verstaande, noch
wat zij zeggen, noch wat zij
bevestigen.
8 Doch wij weten, dat de wet
goed is, zo iemand die wettelijk
gebruikt;
9 En hij dit weet, dat
den rechtvaardigen de
wet niet is gezet, maar
den onrechtvaardigen
en den halsstarrigen,
den goddelozen en den
zondaren, den onheiligen
en den ongoddelijken,
den vadermoorders en
den moedermoorders, den
doodslagers,
10 Den hoereerders, dien,
die bij mannen liggen, den
mensendieven, den leugenaars,
den meinedigen, en zo er iets
anders tegen de gezonde leer
is;
11 Naar het Evangelie der
heerlijkheid des zaligen Gods,
dat mij toebetrouwd is.
12 En ik dank Hem, Die mij
bekrachtigd heeft, namelijk
Christus Jezus, onzen Heere,
dat Hij mij getrouw geacht
heeft, mij in de bediening
gesteld hebbende;
13 Die te voren een gods
lasteraar was, en een vervolger,
en een verdrukker; maar
mij is barmhartigheid
geschied, dewijl ik het
ontwetende gedaan heb in
mijn ongelovigheid.
14 Doch de genade onzes
Heeren is zeer overvloedig
geweest, met geloof en liefde,

die er is in Christus Jezus.
15 Dit is een getrouw woord,
en alle aanneming waardig, dat
Christus Jezus in de wereld
gekomen is, om de zondaren
zalig te maken, van welke ik de
voornaamste ben.
16 Maar daarom is mij
barmhartigheid geschied,
opdat Jezus Christus in mij, die
de voornaamste ben, al Zijn
lankmoedigheid zou betonen,
tot een voorbeeld dergenen,
die in Hem geloven zullen ten
eeuwigen leven.
17 Den Koning nu der
eeuwen, den onverderfelijken,
den onzienlijken, den alleen
wijzen God, zij eer en
heerlijkheid in alle eeuwigheid.
Amen.
18 Dit gebod beveel ik u,
mijn zoon Timotheus, dat gij
naar de profetieen, die van u
voorgegaan zijn, in dezelve den
goeden strijd strijdt;
19 Houdende het geloof, en
een goed geweten, hetwelk
sommigen verstoten hebbende,
van het geloof schipbreuk
geleden hebben;
20 Onder welken is
Hymeneus en Alexander,
die ik den satan overgegeven
heb, opdat zij zouden leren
niet meer te lasteren.

2 Ik vermaan dan
voor alle dingen, dat
gedaan worden smekingen,
gebeden, voorbiddingen,
dankzeggingen, voor alle
mensen;
2 Voor koningen, en allen, die
in hoogheid zijn; opdat wij
een gerust en stil leven leiden
mogen in alle godzaligheid en
eerbaarheid.
3 Want dat is goed en
aangenaam voor God, onzen
Zaligmaker;
4 Welke wil, dat alle mensen
zalig worden, en tot kennis der
waarheid komen.
5 Want er is een God, er is
ook een Middelaar Gods en
der mensen, de Mens Christus
Jezus;
6 Die Zichzelven gegeven
heeft tot een rantsoen voor
allen, zijnde de getuigenis te
zijner tijd;
7 Waartoe ik gesteld ben een
prediker en apostel (ik zeg de
waarheid in Christus, ik lieg
niet), een leraar der heidenen,
in geloof en waarheid.
8 Ik wil dan, dat de mannen
bidden in alle plaatsen,
opheffende heilige handen,
zonder toorn en twisting.
9 Desgelijks ook, dat de
vrouwen, in een eerbaar
gewaad, met schaamte
en matigheid zichzelven
versieren, niet in vlechtingen
des haars, of goud, of paarlen,
of kostelijke kleding;
10 Maar (hetwelk de
vrouwen betaamt, die de
godvruchtigheid belijden) door
goede werken.
11 Een vrouw late zich
leren in stilheid, in alle
onderdanigheid.
12 Doch ik laat de vrouw niet
toe, dat zij lere, noch over den
man heerse, maar wil, dat zij in
stilheid zij.

13 Want Adam is eerst
gemaakt, daarna Eva.
14 En Adam is niet verleid
geworden; maar de vrouw,
verleid zijnde, is in overtreding
geweest.
15 Doch zij zal zalig worden
in kinderen te baren, zo zij
blijft in het geloof, en liefde, en
heiligmaking, met matigheid.

3 Dit is een getrouw woord:
zo iemand tot eens
opzieners ambt lust heeft, die
begeert een treffelijk werk.
2 Een opziener dan moet
onberispelijk zijn, ener vrouwe
man, wakker, matig, eerbaar,
gaarne herbergende, bekwaam
om te leren;
3 Niet genegen tot den
wijn, geen smijter, geen
vuil-gewinzoeker; maar
bescheiden, geen vechter, niet
geldgierig.
4 Die zijn eigen huis wel
regeert, zijn kinderen in
onderdanigheid houdende,
met alle stemmigheid;
5 (Want zo iemand zijn eigen
huis niet weet te regeren, hoe
zal hij voor de Gemeente Gods
zorg dragen?)
6 Geen nieuweling, opdat hij
niet opgeblazen worde, en in
het oordeel des duivels valle.
7 En hij moet ook een
goede getuigenis hebben van
degenen, die buiten zijn, opdat
hij niet valle in smaadheid, en
in den strik des duivels.
8 De diakenen insgelijks
moeten eerbaar zijn, niet
tweetongig, niet die zich tot
veel wijns begeven, geen
vuil-gewinzoekers;
9 Houdende de
verborgenheid des geloofs
in een rein geweten.
10 En dat deze ook eerst
beproefd worden, en dat
zij daarna dienen, zo zij
onbestraffelijk zijn.
11 De vrouwen insgelijks
moeten eerbaar zijn, geen
lasteraarsters, wakker,
getrouw in alles.
12 Dat de diakenen ener
vrouwe mannen zijn, die hun
kinderen en hun eigen huizen
wel regeren.
13 Want die wel gediend
hebben, verkrijgen zichzelven
een goeden opgang, en vele
vrijmoedigheid in het geloof,
hetwelk is in Christus Jezus.
14 Deze dingen schrijf ik u,
hopende zeer haast tot u te
komen;
15 Maar zo ik vertoef, opdat
gij moogt weten, hoe men in
het huis Gods moet verkeren,
hetwelk is de Gemeente des
levenden Gods, een pilaar en
vastigheid der waarheid.
16 En buiten allen twijfel,
de verborgenheid der
godzaligheid is groot: God
is geopenbaard in het vlees, is
gerechtvaardigd in den Geest,
is gezien van de engelen, is
gepredikt onder de heidenen,
is geloofd in de wereld, is
opgenomen in heerlijkheid.

4 Doch de Geest zegt
duidelijk, dat in de laatste
tijden sommigen zullen

afvallen van het geloof, zich
begevende tot verleidende
geesten, en leringen der
duivelen,
2 Door geveinsdheid der
leugensprekers, hebbende hun
eigen geweten als met een
brandijzer toegeschroeid;
3 Verbiedende te huwelijken,
gebiedende van spijzen
te onthouden, die God
geschapen heeft, tot nuttiging
met dankzegging, voor de
gelovigen, en die de waarheid
hebben bekend.
4 Want alle schepsel Gods
is goed, en er is niets
verwerpelijk, met dankzegging
genomen zijnde;
5 Want het wordt geheiligd
door het Woord van God, en
door het gebed.
6 Als gij deze dingen den
broederen voorstelt, zo zult
gij een goed dienaar van
Jezus Christus zijn, opgevoed
in de woorden des geloofs
en der goede leer, welke gij
achtervolgd hebt.
7 Maar verwerp de
ongoddelijke en oudwijfse
fabelen; en oefen uzelven tot
godzaligheid.
8 Want de lichamelijke
oefening is tot weinig nut;
maar de godzaligheid is tot
alle dingen nut, hebbende de
belofte des tegenwoordigen en
des toekomenden levens.
9 Dit is een getrouw woord,
en alle aanneming waardig.
10 Want hiertoe arbeiden
wij ook, en worden versmaad,
omdat wij gehoopt hebben
op den levenden God, Die
een Behouder is aller mensen,
maar allermeest der gelovigen.
11 Beveel deze dingen, en leer
ze.
12 Niemand verachte uw
jonkheid, maar zijt een
voorbeeld der gelovigen in
woord, in wandel, in liefde,
in den geest, in geloof, in
reinheid.
13 Houd aan in het lezen, in
het vermanen, in het leren,
totdat ik kome.
14 Verzuim de gave niet, die
in u is, die u gegeven is door
de profetie, met oplegging der
handen des ouderlingschaps.
15 Bedenk deze dingen,
wees hierin bezig, opdat uw
toenemen openbaar zij in alles.
16 Heb acht op uzelven en op
de leer; volhard daarin; want
dat doende, zult gij en uzelven
behouden, en die u horen.

5 Bestraf een ouden man niet
hardelijk, maar vermaan
hem als een vader; de jonge als
broeders;
2 De oude vrouwen als
moeders; de jonge als zusters,
in alle reinheid.
3 Eer de weduwen, die
waarlijk weduwen zijn.
4 Maar zo enige weduwe
kinderen heeft, of
kindskinderen, dat die leren
eerst aan hun eigen huis
godzaligheid oefenen, en den
vooronderen wedervergelding
te doen; want dat is goed en
aangenaam voor God.

5 Die nu waarlijk weduwe is,
en alleen gelaten, die hoopt op
God, en blijft in smekingen en
gebeden nacht en dag.
6 Maar die haar wellust volgt,
die is levende gestorven.
7 En beveel dit, opdat zij
onberispelijk zijn.
8 Doch zo iemand de
zijnen, en voornamelijk zijn
huisgenoten, niet verzorgt, die
heeft het geloof verloochend,
en is erger dan een ongelovige.
9 Dat een weduwe gekozen
worde niet minder dan van
zestig jaren, welke eens mans
vrouw geweest zij;
10 Getuigenis hebbende
van goede werken: zo zij
kinderen opgevoed heeft, zo
zij gaarne heeft geherbergd,
zo zij der heiligen voeten
heeft gewassen, zo zij den
verdrukten genoegzame hulp
gedaan heeft, zo zij alle goed
werk nagetracht heeft.
11 Maar neem de jonge
weduwen niet aan; want als
zij weelderig geworden zijn
tegen Christus, zo willen zij
huwelijken;
12 Hebbende haar oordeel,
omdat zij haar eerste geloof
hebben te niet gedaan.
13 En meteen ook leren zij
ledig omgaan bij de huizen; en
zijn niet alleen ledig, maar ook
klapachtig, en ijdele dingen
doende, sprekende, hetgeen
niet betaamt.
14 Ik wil dan, dat de jonge
weduwen huwelijken,
kinderen telen, het huis
regeren, geen oorzaak van
lastering aan de wederpartij
geven.
15 Want enigen hebben zich
alrede afgewend achter den
satan.
16 Zo enig gelovig man, of
gelovige vrouw weduwen
heeft, dat die haar genoegzame
hulp doe, en dat de Gemeente
niet bezwaard worde, opdat
zij degenen, die waarlijk
weduwen zijn, genoegzame
hulp doen moge.
17 Dat de ouderlingen, die wel
regeren, dubbele eer waardig
geacht worden, voornamelijk
die arbeiden in het Woord en
de leer.
18 Want de Schrift zegt: Een
dorsenden os zult gij niet
muilbanden; en: De arbeider is
zijn loon waardig.
19 Neem tegen een ouderling
geen beschuldiging aan,
anders dan onder twee of drie
getuigen.
20 Bestraf die zondigen in
tegenwoordigheid van allen,
opdat ook de anderen vreze
mogen hebben.
21 Ik betuig voor God, en
den Heere Jezus Christus, en
de uitverkoren engelen, dat
gij deze dingen onderhoudt,
zonder vooroordeel, niets
doende naar toegenegenheid.
22 Leg niemand haastelijk
de handen op, en heb geen
gemeenschap aan anderer
zonden; bewaar uzelven rein.
23 Drink niet langer water
alleen, maar gebruik een
weinig wijn, om uw maag en
uw menigvuldige zwakheden.

24 Van sommige mensen zijn de zonden te voren openbaar, en gaan voor tot hun veroordeling; en in sommigen ook volgen zij na.

25 Desgelijks ook de goede werken zijn te voren openbaar, en daar het anders mede gelegen is, kunnen niet verborgen worden.

6 De dienstknechten, zovelen als er onder het juk zijn, zullen hun heren alle eer waardig achten, opdat de Naam van God, en de leer niet gelasterd worde.

2 En die gelovige heren hebben, zullen hen niet verachten, omdat zij broeders zijn; maar zullen hen te meer dienen, omdat zij gelovig en geliefd zijn, als die deze weldaad mede deelachtig zijn. Leer en vermaan deze dingen.

3 Indien iemand een andere leer leert, en niet overeenkomt met de gezonde woorden van onzen Heere Jezus Christus, en met de leer, die naar de godzaligheid is,

4 Die is opgeblazen, en weet niets, maar hij raast omtrent twist vragen en woordenstrijd; uit welke komt nijd, twist, lasteringen, kwade nadenkingen.

5 Verkeerde krakelingen van mensen, die een verdorven verstand hebben, en van de waarheid beroofd zijn, menende, dat de godzaligheid een gewin zij. Wijk af van dezulken.

6 Doch de godzaligheid is een groot gewin met vergenoeging.

7 Want wij hebben niets in de wereld gebracht, het is openbaar, dat wij ook niet kunnen iets daaruit dragen.

8 Maar als wij voedsel en deksel hebben, wij zullen daarmede vergenoegd zijn.

9 Doch die rijk willen worden, vallen in verzoeking, en in den strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerlijkheden, welke de mensen doen verzinken in verderf en ondergang.

10 Want de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad, tot welke sommigen lust hebbende zijn afgedwaald van het geloof, en hebben zichzelven met vele smarten doorstoken.

11 Maar gij, o mens Gods, vlied deze dingen; en jaag naar gerechtigheid, godzaligheid, geloof, liefde, lijdzaamheid, zachtmoedigheid.

12 Strijd den goeden strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven, tot hetwelk gij ook geroepen zijt, en de goede belijdenis beleden hebt voor vele getuigen.

13 Ik beveel u voor God, Die alle ding levend maakt, en voor Christus Jezus, Die onder Pontius Pilatus de goede belijdenis betuigd heeft,

14 Dat gij dit gebod houdt, onbevlekt en onberispelijk, tot op de verschijning van onzen Heere Jezus Christus;

15 Welke te Zijner tijd vertonen zal de zalige en alleen

machtige Heere, de Koning der
koningen, en Heere der heren;

16 Die alleen onsterfelijkheid
heeft, en een ontoegankelijk
licht bewoont; Denwelken
geen mens gezien heeft, noch
zien kan; Welken zij eer en
eeuwige kracht. Amen.

17 Beveel den rijken in deze
tegenwoordige wereld, dat
zij niet hoogmoedig zijn,
noch hun hoop stellen op de
ongestadigheid des rijkdoms,
maar op den levenden God,
Die ons alle dingen rijkelijk
verleent, om te genieten;

18 Dat zij weldadig zijn, rijk
worden in goede werken,
gaarne mededelende zijn, en
gemeenzaam;

19 Leggende zichzelven
weg tot een schat een
goed fondament tegen het
toekomende, opdat zij het
eeuwige leven verkrijgen
mogen.

20 O Timotheus, bewaar
het pand u toebetrouwd,
een afkeer hebbende van
het ongoddelijk ijdel-roepen,
en van de tegenstellingen
der valselijk genaamde
wetenschap;

21 Dewelke sommigen
voorgevende, zijn van het
geloof afgeweken. De genade
zij met u. Amen.

DE

TWEEDE

BRIEF VAN DEN APOSTEL PAULUS AAN

TIMÓTHEÜS

1 Paulus, een apostel van Jezus Christus, door den wil van God, naar de belofte des levens, dat in Christus Jezus is,
2 Aan Timotheus, mijn geliefden zoon: genade, barmhartigheid, vrede zij u van God den Vader, en Christus Jezus, onzen Heere.
3 Ik dank God, Wien ik diene van mijn voorouderen aan in een rein geweten, gelijk ik zonder ophouden uwer gedachtig ben in mijn gebeden nacht en dag;
4 Zeer begerig zijnde om u te zien, als ik gedenk aan uw tranen, opdat ik met blijdschap moge vervuld worden;
5 Als ik mij in gedachtenis breng het ongeveinsd geloof, dat in u is, hetwelk eerst gewoond heeft in uw grootmoeder Lois, en in uw moeder Eunice; en ik ben verzekerd, dat het ook in u woont.
6 Om welke oorzaak ik u indachtig maak, dat gij opwekt de gave Gods, die in u is, door de oplegging mijner handen.
7 Want God heeft ons niet gegeven een geest der vreesachtigheid, maar der kracht, en der liefde, en der gematigdheid.
8 Schaam u dan niet der getuigenis onzes Heeren, noch mijns, die Zijn gevangene ben; maar lijd verdrukkingen met het Evangelie, naar de kracht Gods;
9 Die ons heeft zalig gemaakt, en geroepen met een heilige roeping; niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voor de tijden der eeuwen;
10 Doch nu geopenbaard is door de verschijning van onzen Zaligmaker Jezus Christus, Die den dood heeft te niet gedaan, en het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht door het Evangelie;
11 Waartoe ik gesteld ben een prediker, en een apostel, en een leraar der heidenen;
12 Om welke oorzaak ik ook deze dingen lijde, maar word niet beschaamd; want ik weet, Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot dien dag.
13 Houd het voorbeeld der gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt, in geloof en liefde, die in Christus Jezus is.

14 Bewaar het goede pand,
dat u toebetrouwd is, door
den Heiligen Geest, Die in ons
woont.

15 Gij weet dit, dat allen,
die in Azie zijn, zich van
mij afgewend hebben;
onder dewelke is Fygellus
en Hermogenes.

16 De Heere geve den
huize van Onesiforus
barmhartigheid; want hij
heeft mij dikmaals verkwikt,
en heeft zich mijner keten niet
geschaamd.

17 Maar als hij te Rome
gekomen was, heeft hij mij
zeer naarstiglijk gezocht, en
heeft mij gevonden.

18 De Heere geve hem, dat hij
barmhartigheid vinde bij den
Heere, in dien dag; en hoeveel
hij mij te Efeze gediend heeft,
weet gij zeer wel.

2 Gij dan, mijn zoon, word
gesterkt in de genade, die
in Christus Jezus is;

2 En hetgeen gij van mij
gehoord hebt onder vele
getuigen, betrouw dat aan
getrouwe mensen, welke
bekwaam zullen zijn om ook
anderen te leren.

3 Gij dan, lijd verdrukkingen,
als een goed krijgsknecht van
Jezus Christus.

4 Niemand, die in de krijg
dient, wordt ingewikkeld
in de handelingen des
leeftochts, opdat hij dien
moge behagen, die hem tot den
krijg aangenomen heeft.

5 En indien ook iemand
strijdt, die wordt niet
gekroond, zo hij niet wettelijk
heeft gestreden.

6 De landman, als hij arbeidt,
moet alzo eerst de vruchten
genieten.

7 Merk, hetgeen ik zeg; doch
de Heere geve u verstand in alle
dingen.

8 Houd in gedachtenis, dat
Jezus Christus uit de doden
is opgewekt, Welke is uit
den zade Davids, naar mijn
Evangelie;

9 Om hetwelk ik
verdrukkingen lijde tot
de banden toe, als een
kwaaddoener; maar het
Woord Gods is niet gebonden.

10 Daarom verdraag ik
alles om de uitverkorenen,
opdat ook zij de zaligheid
zouden verkrijgen, die in
Christus Jezus is, met eeuwige
heerlijkheid.

11 Dit is een getrouw woord;
want indien wij met Hem
gestorven zijn, zo zullen wij
ook met Hem leven;

12 Indien wij verdragen, wij
zullen ook met Hem heersen;
indien wij Hem verloochenen,
Hij zal ons ook verloochenen;

13 Indien wij ontrouw zijn,
Hij blijft getrouw; Hij kan
Zichzelven niet verloochenen.

14 Breng deze dingen in
gedachtenis, en betuig voor
den Heere, dat zij geen
woordenstrijd voeren, hetwelk
tot geen ding nut is, dan tot
verkering der toehoorders.

15 Benaarstig u, om uzelven
Gode beproefd voor te
stellen, een arbeider, die
niet beschaamd wordt, die het
Woord der waarheid recht
snijdt.
16 Maar stel u tegen het
ongoddelijk ijdelroepen;
want zij zullen in meerdere
goddeloosheid toenemen.
17 En hun woord zal
voorteten, gelijk de kanker;
onder welke is Hymeneus en
Filetus;
18 Die van de waarheid zijn
afgeweken, zeggende, dat de
opstanding alrede geschied is,
en verkeren sommiger geloof.
19 Evenwel het vaste
fondament Gods staat,
hebbende dit zegel: De Heere
kent degenen, die de Zijnen
zijn; en: Een iegelijk, die den
Naam van Christus noemt, sta
af van ongerechtigheid.
20 Doch in een groot huis zijn
niet alleen gouden en zilveren
vaten, maar ook houten en
aarden vaten; en sommige ter
ere, maar sommige ter onere.
21 Indien dan iemand
zichzelven van deze reinigt,
die zal een vat zijn ter ere,
geheiligd en bekwaam tot
gebruik des Heeren, tot alle
goed werk toebereid.
22 Maar vlied de
begeerlijkheden der jonkheid;
en jaag naar rechtvaardigheid,
geloof, liefde, vrede, met
degenen, die den Heere
aanroepen uit een rein hart.
23 En verwerp de vragen, die
dwaas en zonder lering zijn,
wetende, dat zij twistingen
voortbrengen.
24 En een dienstknecht des
Heeren moet niet twisten,
maar vriendelijk zijn jegens
allen, bekwaam om te leren, en
die de kwaden kan verdragen;
25 Met zachtmoedigheid
onderwijzende degenen, die
tegenstaan; of hun God te
eniger tijd bekering gave tot
erkentenis der waarheid;
26 En zij wederom ontwaken
mochten uit den strik des
duivels, onder welken zij
gevangen waren tot zijn wil.

3 En weet dit, dat in de
laatste dagen ontstaan
zullen zware tijden.
2 Want de mensen zullen zijn
liefhebbers van zichzelven,
geldgierig, laatdunkend,
hovaardig, lasteraars, den
ouderen ongehoorzaam,
ondankbaar, onheilig.
3 Zonder natuurlijke liefde,
onverzoenlijk, achterklappers,
onmatig, wreed, zonder liefde
tot de goeden,
4 Verraders, roekeloos,
opgeblazen, meer liefhebbers
der wellusten dan liefhebbers
Gods;
5 Hebbende een gedaante
van godzaligheid, maar die de
kracht derzelve verloochend
hebben. Heb ook een afkeer
van dezen.
6 Want van dezen zijn het,
die in de huizen insluipen,
en nemen de vrouwkens
gevangen, die met zonden
geladen zijn, en door

menigerlei begeerlijkheden
gedreven worden;
7 Vrouwkens, die altijd leren,
en nimmermeer tot kennis der
waarheid kunnen komen.
8 Gelijkerwijs nu Jannes en
Jambres Mozes tegenstonden,
alzo staan ook deze de
waarheid tegen; mensen,
verdorven zijnde van verstand,
verwerpelijk aangaande het
geloof.
9 Maar zij zullen niet
meerder toenemen; want
hun uitzinnigheid zal allen
openbaar worden, gelijk ook
die van genen geworden is.
10 Maar gij hebt achtervolgd
mijn leer, wijze van
doen, voornemen, geloof,
lankmoedigheid, liefde,
lijdzaamheid.
11 Mijn vervolgingen, mijn
lijden, zulks als mij overkomen
is in Antiochie, in Ikonium
en in Lystre; hoedanige
vervolgingen ik geleden heb,
en de Heere heeft mij uit alle
verlost.
12 En ook allen, die
godzaliglijk willen leven
in Christus Jezus, die zullen
vervolgd worden.
13 Doch de boze mensen en
bedriegers zullen tot erger
voortgaan, verleidende en
wordende verleid.
14 Maar blijft gij in hetgeen
gij geleerd hebt, en waarvan
u verzekering gedaan is,
wetende, van wien gij het
geleerd hebt;
15 En dat gij van kinds af
de heilige Schriften geweten
hebt, die u wijs kunnen maken
tot zaligheid, door het geloof,
hetwelk in Christus Jezus is.
16 Al de Schrift is van God
ingegeven, en is nuttig tot
lering, tot wederlegging, tot
verbetering, tot onderwijzing,
die in de rechtvaardigheid is;
17 Opdat de mens Gods
volmaakt zij, tot alle goed
werk volmaaktelijk toegerust.

4 Ik betuig dan voor God
en den Heere Jezus
Christus, Die de levenden
en doden oordelen zal in
Zijn verschijning en in Zijn
Koninkrijk:
2 Predik het woord; houd
aan tijdelijk, ontijdelijk;
wederleg, bestraf, vermaan in
alle lankmoedigheid en leer.
3 Want er zal een tijd zijn,
wanneer zij de gezonde leer
niet zullen verdragen; maar
kittelachtig zijnde van gehoor,
zullen zij zichzelven leraars
opgaderen, naar hun eigen
begeerlijkheden;
4 En zullen hun gehoor van
de waarheid afwenden, en
zullen zich keren tot fabelen.
5 Maar gij, wees wakker in
alles, lijd verdrukkingen; doe
het werk van een evangelist,
maak, dat men van uw dienst
ten volle verzekerd zij.
6 Want ik word nu tot een
drankoffer geofferd, en de
tijd mijner ontbinding is
aanstaande.
7 Ik heb den goeden strijd
gestreden, ik heb den loop
geeindigd, ik heb het geloof

behouden;
8 Voorts is mij weggelegd de
kroon der rechtvaardigheid,
welke mij de Heere, de
rechtvaardige Rechter, in dien
dag geven zal; en niet alleen
mij, maar ook allen, die Zijn
verschijning liefgehad hebben.
9 Benaarstig u haastelijk tot
mij te komen.
10 Want Demas heeft
mij verlaten, hebbende
de tegenwoordige wereld
liefgekregen, en is naar
Thessalonica gereisd; Krescens
naar Galatie, Titus naar
Dalmatie.
11 Lukas is alleen met mij.
Neem Markus mede, en breng
hem met u; want hij is mij zeer
nut tot den dienst.
12 Maar Tychikus heb ik naar
Efeze gezonden.
13 Breng den reismantel
mede, dien ik te Troas bij
Karpus gelaten heb, als
gij komt, en de boeken,
inzonderheid de perkamenten.
14 Alexander, de kopersmid,
heeft mij veel kwaads betoond;
de Heere vergelde hem naar
zijn werken.
15 Van welken wacht gij
u ook, want hij heeft onze
woorden zeer tegengestaan.
16 In mijn eerste
verantwoording is niemand bij
mij geweest, maar zij hebben
mij allen verlaten. Het worde
hun niet toegerekend.
17 Maar de Heere heeft
mij bijgestaan, en heeft mij
bekrachtigd; opdat men door
mij ten volle zou verzekerd
zijn van de prediking, en
alle heidenen dezelve zouden
horen. En ik ben uit de muil
des leeuws verlost.
18 En de Heere zal mij
verlossen van alle boos werk,
en bewaren tot Zijn hemels
Koninkrijk; Denwelken zij de
heerlijkheid in alle eeuwigheid.
Amen.
19 Groet Priska en Aquila, en
het huis van Onesiforus.
20 Erastus is te Korinthe
gebleven; en Trofimus heb ik
te Milete krank gelaten.
21 Benaarstig u, om voor
den winter te komen. U groet
Eubulus, en Pudens, en Linus,
en Klaudia, en al de broeders.
22 De Heere Jezus Christus zij
met uw geest. De genade zij
met ulieden. Amen.

DE BRIEF VAN DEN APOSTEL PAULUS AAN

TITUS

1 Paulus, een dienstknecht
Gods, en een apostel van
Jezus Christus, naar het geloof
der uitverkorenen Gods, en de
kennis der waarheid, die naar
de godzaligheid is;
2 In de hoop des eeuwigen
levens, welke God, Die niet
liegen kan, beloofd heeft, voor
de tijden der eeuwen, maar
geopenbaard heeft te Zijner
tijd;
3 Namelijk Zijn Woord,
door de prediking, die mij
toebetrouwd is, naar het bevel
van God, onze Zaligmaker;
aan Titus, mijn oprechte zoon,
naar het gemeen geloof:
4 Genade, barmhartigheid,
vrede zij u van God den Vader,
en den Heere Jezus Christus,
onzen Zaligmaker.
5 Om die oorzaak heb ik u
te Kreta gelaten, opdat gij,
hetgeen nog ontbrak, voorts
zoudt te recht brengen, en dat
gij van stad tot stad zoudt
ouderlingen stellen, gelijk ik u
bevolen heb:
6 Indien iemand onberispelijk
is, ener vrouwe man, gelovige
kinderen hebbende, die
niet te beschuldigen zijn
van overdadigheid, of
ongehoorzaam zijn.
7 Want een opziener moet
onberispelijk zijn, als een
huisverzorger Gods, niet
eigenzinnig, niet genegen tot
toornigheid, niet genegen tot
den wijn, geen smijter, geen
vuil-gewinzoeker;
8 Maar die gaarne herbergt,
die de goeden liefheeft, matig,
rechtvaardig, heilig, kuis;
9 Die vasthoudt aan het
getrouwe woord, dat naar de
leer is, opdat hij machtig zij,
beide om te vermanen door
de gezonde leer, en om de
tegensprekers te wederleggen.
10 Want er zijn ook
vele ongeregelden,
ijdelheidsprekers en verleiders
van zinnen, inzonderheid die
uit de besnijdenis zijn;
11 Welken men moet den
mond stoppen, die gehele
huizen verkeren, lerende wat
niet behoort, om vuil gewins
wil.
12 Een uit hen, zijnde hun
eigen profeet, heeft gezegd:
De Kretensen zijn altijd
leugenachtig, kwade beesten,
luie buiken.
13 Deze getuigenis is
waar. Daarom bestraf hen
scherpelijk, opdat zij gezond
mogen zijn in het geloof.
14 En zich niet begeven tot
Joodse fabelen, en geboden
der mensen, die hen van de
waarheid afkeren.
15 Alle dingen zijn wel rein
den reinen, maar den bevlekten
en ongelovigen is geen ding
rein, maar beide hun verstand
en geweten zijn bevlekt.

16 Zij belijden, dat zij God kennen, maar zij verloochenen Hem met de werken, alzo zij gruwelijk zijn en ongehoorzaam, en tot alle goed werk ongeschikt.

2 Doch gij, spreek hetgeen der gezonde leer betaamt.
2 Dat de oude mannen nuchter zijn, stemmig, voorzichtig, gezond in het geloof, in de liefde, in de lijdzaamheid.
3 De oude vrouwen insgelijks, dat zij in haar dracht zijn, gelijk den heiligen betaamt, dat zij geen lasteraarsters zijn, zich niet tot veel wijns begevende, maar leraressen zijn van het goede;
4 Opdat zij de jonge vrouwen leren voorzichtig te zijn, haar mannen lief te hebben, haar kinderen lief te hebben;
5 Matig te zijn, kuis te zijn, het huis te bewaren, goed te zijn, haar eigen mannen onderdanig te zijn, opdat het Woord Gods niet gelasterd worde.
6 Vermaan den jonge mannen insgelijks, dat zij matig zijn.
7 Betoon uzelven in alles een voorbeeld van goede werken, betoon in de leer onvervalstheid, deftigheid, oprechtheid;
8 Het woord gezond en onverwerpelijk, opdat degene, die daartegen is, beschaamd worde, en niets kwaads hebbe van ulieden te zeggen.
9 Vermaan den dienstknechten, dat zij hun eigen heren onderdanig zijn, dat zij in alles welbehagelijk zijn, niet tegensprekende;
10 Niet onttrekkende, maar alle goede trouw bewijzende; opdat zij de leer van God, onzen Zaligmaker, in alles mogen versieren.
11 Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen.
12 En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld;
13 Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den groten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus;
14 Die Zichzelven voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelven een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken.
15 Spreek dit, en vermaan, en bestraf met allen ernst. Dat niemand u verachte.

3 Vermaan hen, dat zij aan de overheden en machten onderdanig zijn, dat zij hun gehoorzaam zijn, dat zij tot alle goed werk bereid zijn;
2 Dat zij niemand lasteren, geen vechters zijn, maar bescheiden zijn, alle

zachtmoedigheid bewijzende
jegens alle mensen.
3 Want ook wij waren
eertijds onwijs, ongehoorzaam,
dwalende, menigerlei
begeerlijkheden en wellusten
dienende, in boosheid en
nijdigheid levende, hatelijk
zijnde, en elkander hatende.
4 Maar wanneer de
goedertierenheid van God,
onzen Zaligmaker, en
Zijn liefde tot de mensen
verschenen is,
5 Heeft Hij ons zalig gemaakt,
niet uit de werken der
rechtvaardigheid, die wij
gedaan hadden, maar naar
Zijn barmhartigheid, door
het bad der wedergeboorte
en vernieuwing des Heiligen
Geestes;
6 Denwelken Hij over ons
rijkelijk heeft uitgegoten
door Jezus Christus, onzen
Zaligmaker;
7 Opdat wij, gerechtvaardigd
zijnde door Zijn genade,
erfgenamen zouden worden
naar de hope des eeuwigen
levens.
8 Dit is een getrouw woord,
en deze dingen wil ik, dat
gij ernstelijk bevestigt, opdat
degenen, die aan God geloven,
zorg dragen, om goede werken
voor te staan; deze dingen zijn
het, die goed en nuttig zijn den
mensen.
9 Maar wedersta
de dwaze vragen en
geslachtsrekeningen, en
twistingen, en strijdingen over
de wet; want zij zijn onnut en
ijdel.
10 Verwerp een kettersen
mens na de eerste en tweede
vermaning;
11 Wetende, dat de zodanige
verkeerd is, en zondigt, zijnde
bij zichzelf veroordeeld.
12 Als ik Artemas tot u
zal zenden, of Tychikus,
zo benaarstig u tot mij te
komen te Nikopolis; want
aldaar heb ik voorgenomen te
overwinteren.
13 Geleid Zenas, den
wetgeleerde, en Apollos
zorgvuldiglijk, opdat hun niets
ontbreke.
14 En dat ook de onzen leren,
goede werken voor te staan tot
nodig gebruik, opdat zij niet
onvruchtbaar zijn.
15 Die met mij zijn, groeten
u allen. Groet ze, die ons
liefhebben in het geloof. De
genade zij met u allen. Amen.

DE BRIEF VAN DEN APOSTEL PAULUS AAN

FILÉMON

1 Paulus, een gevangene van Christus Jezus, en Timotheus, de broeder, aan Filemon, den geliefde, en onzen medearbeider,

2 En aan Appia, de geliefde, en aan Archippus, onzen medestrijder, en aan de Gemeente, die te uwen huize is:

3 Genade zij ulieden en vrede van God, onzen Vader, en den Heere Jezus Christus.

4 Ik dank mijn God, uwer altijd gedachtig zijnde in mijn gebeden;

5 Alzo ik hoor uw liefde en geloof, hetwelk gij hebt aan den Heere Jezus, en jegens al de heiligen;

6 Opdat de gemeenschap uws geloofs krachtig worde in de bekendmaking van alle goed, hetwelk in ulieden is door Christus Jezus.

7 Want wij hebben grote vreugde en vertroosting over uw liefde, dat de ingewanden der heiligen verkwikt zijn geworden door u, broeder!

8 Daarom, hoewel ik grote vrijmoedigheid heb in Christus, om u te bevelen, hetgeen betamelijk is;

9 Zo bid ik nochtans liever door de liefde, daar ik zodanig een ben, te weten Paulus, een oud man, en nu ook een gevangene van Jezus Christus.

10 Ik bid u dan voor mijn zoon, denwelken ik in mijn banden heb geteeld, namelijk Onesimus;

11 Die eertijds u onnut was, maar nu u en mij zeer nuttig; denwelken ik wedergezonden heb;

12 Doch gij, neem hem, dat is mijn ingewanden, weder aan;

13 Denwelken ik wel had willen bij mij behouden, opdat hij mij voor u dienen zou in de banden des Evangelies.

14 Maar ik heb zonder uw goedvinden niets willen doen, opdat uw goeddadigheid niet zou zijn als naar bedwang, maar naar vrijwilligheid.

15 Want veellicht is hij daarom voor een kleinen tijd van u gescheiden geweest, opdat gij hem eeuwig zoudt weder hebben.

16 Nu voortaan niet als een dienstknecht, maar meer dan een dienstknecht, namelijk een geliefden broeder, inzonderheid mij, hoeveel te meer dan u, beide in het vlees en in den Heere.

17 Indien gij mij dan houdt voor een metgezel, zo neem hem aan, gelijk als mij.

18 En indien hij u iets verongelijkt heeft, of schuldig is, reken dat mij toe.

19 Ik, Paulus, heb het geschreven met deze mijn hand, ik zal het betalen; opdat

ik u niet zegge, dat gij ook
uzelven mij daartoe schuldig
zijt.
20 Ja, broeder, laat mij uwer
hierin genieten in den Heere;
verkwik mijn ingewanden in
den Heere.
21 Ik heb aan u geschreven,
vertrouwende op uw
gehoorzaamheid; en ik weet,
dat gij doen zult ook boven
hetgeen ik zeg.
22 En bereid mij ook tegelijk
een herberg; want ik hoop, dat
ik door uw gebeden ulieden zal
geschonken worden.
23 U groeten Epafras, mijn
medegevangene in Christus
Jezus,
24 Markus, Aristarchus,
Demas, Lukas, mijn
medearbeiders.
25 De genade van onzen
Heere Jezus Christus zij met
uw geest. Amen.

DE BRIEF VAN DEN APOSTEL PAULUS AAN DE

HEBREEËN

1 God, voortijds veelmaal en op velerlei wijze, tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon;
2 Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles, door Welken Hij ook de wereld gemaakt heeft;
3 Dewelke, alzo Hij is het Afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelven te weeg gebracht heeft, is gezeten aan de rechter hand der Majesteit in de hoogste hemelen;
4 Zoveel treffelijker geworden dan de engelen, als Hij uitnemender Naam boven hen geerfd heeft.
5 Want tot wien van de engelen heeft Hij ooit gezegd: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb ik u gegenereerd? En wederom: Ik zal Hem tot een Vader zijn, en Hij zal Mij tot een Zoon zijn?
6 En als Hij wederom de Eerstgeborene inbrengt in de wereld, zegt Hij: En dat alle engelen Gods Hem aanbidden.
7 En tot de engelen zegt Hij wel: Die Zijn engelen maakt geesten, en Zijn dienaars een vlam des vuurs.
8 Maar tot den Zoon zegt Hij: Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid; de schepter Uws koninkrijks is een rechte schepter.
9 Gij hebt rechtvaardigheid liefgehad, en ongerechtigheid gehaat; daarom heeft U, o God! Uw God gezalfd met olie der vreugde boven Uw medegenoten.
10 En: Gij, Heere! hebt in den beginne de aarde gegrond, en de hemelen zijn werken Uwer handen;
11 Dezelve zullen vergaan, maar Gij blijft altijd, en zij zullen alle als een kleed verouden;
12 En als een dekkleed zult Gij ze ineenrollen, en zij zullen veranderd worden; maar Gij zijt Dezelfde, en Uw jaren zullen niet ophouden.
13 En tot welken der engelen heeft Hij ooit gezegd: Zit aan Mijn rechter hand, totdat Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten?
14 Zijn zij niet allen gedienstige geesten, die tot dienst uitgezonden worden, om dergenen wil, die de zaligheid beerven zullen?

2 Daarom moeten wij ons te meer houden aan hetgeen van ons gehoord is, opdat wij niet te eniger tijd doorvloeien.

2 Want indien het
woord, door de engelen
gesproken, vast is geweest,
en alle overtreding
en ongehoorzaamheid
rechtvaardige vergelding
ontvangen heeft;
3 Hoe zullen wij ontvlieden,
indien wij op zo grote zaligheid
geen acht nemen? dewelke,
begonnen zijnde verkondigd
te worden door de Heere, aan
ons bevestigd is geworden van
degenen, die Hem gehoord
hebben;
4 God bovendien
medegetuigende door tekenen,
en wonderen, en menigerlei
krachten en bedelingen des
Heiligen Geestes, naar Zijn
wil.
5 Want Hij heeft aan de
engelen niet onderworpen de
toekomende wereld, van welke
wij spreken.
6 Maar iemand heeft ergens
betuigd, zeggende: Wat is de
mens, dat Gij zijner gedenkt, of
des mensen zoon, dat Gij hem
bezoekt!
7 Gij hebt hem een weinig
minder gemaakt dan de
engelen; met heerlijkheid en
eer hebt Gij hem gekroond, en
Gij hebt hem gesteld over de
werken Uwer handen;
8 Alle dingen hebt Gij onder
zijn voeten onderworpen.
Want daarin, dat Hij hem alle
dingen heeft onderworpen,
heeft Hij niets uitgelaten, dat
hem niet onderworpen zij;
doch nu zien wij nog niet, dat
hem alle dingen onderworpen
zijn;
9 Maar wij zien Jezus met
heerlijkheid en eer gekroond,
Die een weinig minder dan
de engelen geworden was,
vanwege het lijden des doods,
opdat Hij door de genade Gods
voor allen den dood smaken
zou.
10 Want het betaamde Hem,
om Welken alle dingen zijn,
en door Welken alle dingen
zijn, dat Hij, vele kinderen tot
de heerlijkheid leidende, den
oversten Leidsman hunner
zaligheid door lijden zou
heiligen.
11 Want en Hij, Die heiligt,
en zij, die geheiligd worden,
zijn allen uit een; om welke
oorzaak Hij Zich niet schaamt
hen broeders te noemen.
12 Zeggende: Ik zal Uw naam
Mijn broederen verkondigen;
in het midden der Gemeente
zal Ik U lofzingen.
13 En wederom: Ik zal Mijn
betrouwen op Hem stellen. En
wederom: Zie daar, Ik en de
kinderen, die Mij God gegeven
heeft.
14 Overmits dan de kinderen
des vleses en bloeds deelachtig
zijn, zo is Hij ook desgelijks
derzelve deelachtig geworden,
opdat Hij door den dood te
niet doen zou dengene, die het
geweld des doods had, dat is,
den duivel;
15 En verlossen zou al
degenen, die met vreze des
doods, door al hun leven, der
dienstbaarheid onderworpen
waren.

16 Want waarlijk, Hij neemt
de engelen niet aan, maar Hij
neemt het zaad Abrahams aan.
17 Waarom Hij in alles
den broederen moest gelijk
worden, opdat Hij een
barmhartig en een getrouw
Hogepriester zou zijn, in de
dingen, die bij God te doen
waren, om de zonden des volks
te verzoenen.
18 Want in hetgeen Hij Zelf,
verzocht zijnde, geleden heeft,
kan Hij dengenen, die verzocht
worden, te hulp komen.

3 Hierom, heilige broeders,
die der hemelse roeping
deelachtig zijt, aanmerkt den
Apostel en Hogepriester onzer
belijdenis, Christus Jezus;
2 Die getrouw is Dengene,
Die Hem gesteld heeft, gelijk
ook Mozes in geheel zijn huis
was.
3 Want Deze is zoveel
meerder heerlijkheid waardig
geacht dan Mozes, als degene,
die het huis gebouwd heeft,
meerder eer heeft, dan het
huis.
4 Want een ieder huis wordt
van iemand gebouwd; maar
Die dit alles gebouwd heeft, is
God.
5 En Mozes is wel getrouw
geweest in geheel zijn huis, als
een dienaar, tot getuiging der
dingen, die daarna gesproken
zouden worden;
6 Maar Christus, als de Zoon
over Zijn eigen huis; Wiens
huis wij zijn, indien wij maar
de vrijmoedigheid en de roem
der hoop tot het einde toe vast
behouden.
7 Daarom, gelijk de Heilige
Geest zegt: Heden, indien gij
Zijn stem hoort,
8 Zo verhardt uw harten
niet, gelijk het geschied is in
de verbittering, ten dage der
verzoeking, in de woestijn;
9 Alwaar Mij uw vaders
verzocht hebben; zij hebben
Mij beproefd, en hebben Mijn
werken gezien, veertig jaren
lang.
10 Daarom was Ik vertoornd
over dat geslacht, en sprak:
Altijd dwalen zij met het hart,
en zij hebben Mijn wegen niet
gekend.
11 Zo heb Ik dan gezworen in
Mijn toorn; Indien zij in Mijn
rust zullen ingaan!
12 Ziet toe, broeders, dat niet
te eniger tijd in iemand van u
zij een boos, ongelovig hart, om
af te wijken van den levenden
God;
13 Maar vermaant elkander te
allen dage, zolang als het heden
genaamd wordt, opdat niet
iemand uit u verhard worde
door de verleiding der zonde.
14 Want wij zijn Christus
deelachtig geworden, zo wij
anders het beginsel van dezen
vasten grond tot het einde toe
vast behouden;
15 Terwijl er gezegd wordt:
Heden, indien gij Zijn stem
hoort, zo verhardt uw harten
niet, gelijk in de verbittering
geschied is.
16 Want sommigen, als zij die
gehoord hadden, hebben Hem

verbitterd, doch niet allen,
die uit Egypte door Mozes
uitgegaan zijn.
17 Over welke nu is Hij
vertoornd geweest veertig
jaren? Was het niet over
degenen, die gezondigd
hadden, welker lichamen
gevallen zijn in de woestijn?
18 En welken heeft Hij
gezworen, dat zij in Zijn rust
niet zouden ingaan, anders dan
dengenen, die ongehoorzaam
geweest waren?
19 En wij zien, dat zij
niet hebben kunnen ingaan
vanwege hun ongeloof.

4 Laat ons dan vrezen, dat
niet te eniger tijd, de
belofte van in Zijn rust in te
gaan nagelaten zijnde, iemand
van u schijne achtergebleven
te zijn.
2 Want ook ons is het
Evangelie verkondigd, gelijk
als hun; maar het woord der
prediking deed hun geen nut,
dewijl het met het geloof niet
gemengd was in degenen, die
het gehoord hebben.
3 Want wij, die geloofd
hebben, gaan in de rust, gelijk
Hij gezegd heeft: Zo heb Ik
dan gezworen in Mijn toorn:
Indien zij zullen ingaan in Mijn
rust! hoewel Zijn werken van
de grondlegging der wereld af
al volbracht waren.
4 Want Hij heeft ergens
van den zevenden dag aldus
gesproken: En God heeft op
den zevenden dag van al Zijn
werken gerust.
5 En in deze plaats wederom:
Indien zij in Mijn rust zullen
ingaan!
6 Dewijl dan blijft, dat
sommigen in dezelve
rust ingaan, en degenen,
dien het Evangelie eerst
verkondigd was, niet
ingegaan zijn vanwege de
ongehoorzaamheid,
7 Zo bepaalt Hij wederom een
zekeren dag, namelijk heden,
door David zeggende, zo
langen tijd daarna (gelijkerwijs
gezegd is): Heden, indien gij
Zijn stem hoort, zo verhardt
uw harten niet.
8 Want indien Jozua hen in de
rust gebracht heeft, zo had Hij
daarna niet gesproken van een
anderen dag.
9 Er blijft dan een rust over
voor het volk Gods.
10 Want die ingegaan is in
zijn rust, heeft zelf ook van zijn
werken gerust, gelijk God van
de Zijne.
11 Laat ons dan ons
benaarstigen, om in die
rust in te gaan; opdat niet
iemand in hetzelfde voorbeeld
der ongelovigheid valle.
12 Want het Woord Gods
is levend en krachtig, en
scherpsnijdender dan enig
tweesnijdend zwaard, en
gaat door tot de verdeling
der ziel, en des geestes,
en der samenvoegselen,
en des mergs, en is een
oordeler der gedachten en der
overleggingen des harten.
13 En er is geen schepsel
onzichtbaar voor Hem;

maar alle dingen zijn naakt
en geopend voor de ogen
Desgenen, met Welken wij te
doen hebben.
14 Dewijl wij dan een groten
Hogepriester hebben, Die door
de hemelen doorgegaan is,
namelijk Jezus, den Zoon van
God, zo laat ons deze belijdenis
vasthouden.
15 Want wij hebben geen
hogepriester, die niet kan
medelijden hebben met onze
zwakheden, maar Die in
alle dingen, gelijk als wij, is
verzocht geweest, doch zonder
zonde.
16 Laat ons dan met
vrijmoedigheid toegaan tot
den troon der genade, opdat
wij barmhartigheid mogen
verkrijgen, en genade vinden,
om geholpen te worden ter
bekwamer tijd.

5 Want alle hogepriester,
uit de mensen genomen,
wordt gesteld voor de mensen
in de zaken, die bij God te doen
zijn, opdat hij offere gaven en
slachtofferen voor de zonden;
2 Die behoorlijk medelijden
kan hebben met de
onwetenden en dwalenden,
overmits hij ook zelf met
zwakheid omvangen is;
3 En om derzelver zwakheid
wil moet hij gelijk voor het
volk, alzo ook voor zichzelven,
offeren voor de zonden.
4 En niemand neemt
zichzelven die eer aan, maar
die van God geroepen wordt,
gelijkerwijs als Aaron.
5 Alzo heeft ook Christus
Zichzelven niet verheerlijkt,
om Hogepriester te worden,
maar Die tot Hem gesproken
heeft: Gij zijt Mijn Zoon, heden
heb Ik U gegenereerd.
6 Gelijk Hij ook in een andere
plaats zegt: Gij zijt Priester
in der eeuwigheid, naar de
ordening van Melchizedek.
7 Die in de dagen Zijns
vleses, gebeden en smekingen
tot Dengene, Die Hem uit den
dood kon verlossen, met sterke
roeping en tranen geofferd
hebbende, en verhoord zijnde
uit de vreze.
8 Hoewel Hij de Zoon was,
nochtans gehoorzaamheid
geleerd heeft, uit hetgeen Hij
heeft geleden.
9 En geheiligd zijnde, is Hij
allen, die Hem gehoorzaam
zijn, een oorzaak der eeuwige
zaligheid geworden;
10 En is van God genaamd een
Hogepriester, naar de ordening
van Melchizedek.
11 Van Denwelken wij
hebben vele dingen, en zwaar
om te verklaren, te zeggen,
dewijl gij traag om te horen
geworden zijt.
12 Want gij, daar gij leraars
behoordet te zijn vanwege den
tijd, hebt wederom van node,
dat men u lere, welke de eerste
beginselen zijn der woorden
Gods; en gij zijt geworden, als
die melk van node hebben, en
niet vaste spijze.
13 Want een iegelijk, die
der melk deelachtig is, die is
onervaren in het woord der

gerechtigheid; want hij is een
kind.
14 Maar der volmaakten
is de vaste spijze, die
door de gewoonheid de
zinnen geoefend hebben, tot
onderscheiding beide des
goeds en des kwaads.

6 Daarom, nalatende het
beginsel der leer van
Christus, laat ons tot de
volmaaktheid voortvaren;
niet wederom leggende het
fondament van de bekering
van dode werken, en van het
geloof in God,
2 Van de leer der dopen, en
van de oplegging der handen,
en van de opstanding der
doden, en van het eeuwig
oordeel.
3 En dit zullen wij ook doen,
indien het God toelaat.
4 Want het is onmogelijk,
degenen, die eens verlicht
geweest zijn, en de hemelse
gave gesmaakt hebben, en des
Heiligen Geestes deelachtig
geworden zijn,
5 En gesmaakt hebben het
goede woord Gods, en de
krachten der toekomende
eeuw,
6 En afvallig worden, die, zeg
ik, wederom te vernieuwen tot
bekering, als welke zichzelven
den Zoon van God wederom
kruisigen en openlijk te
schande maken.
7 Want de aarde, die
den regen, menigmaal op
haar komende, indrinkt, en
bekwaam kruid voortbrengt
voor degenen, door welke
zij ook gebouwd wordt, die
ontvangt zegen van God;
8 Maar die doornen en
distelen draagt, die is
verwerpelijk, en nabij de
vervloeking, welker einde is
tot verbranding.
9 Maar, geliefden! wij
verzekeren ons van u betere
dingen, en met de zaligheid
gevoegd, hoewel wij alzo
spreken.
10 Want God is niet
onrechtvaardig dat Hij uw
werk zou vergeten, en den
arbeid der liefde, die gij aan
Zijn Naam bewezen hebt, als
die de heiligen gediend hebt en
nog dient.
11 Maar wij begeren, dat
een iegelijk van u dezelfde
naarstigheid bewijze, tot de
volle verzekerdheid der hoop,
tot het einde toe;
12 Opdat gij niet traag
wordt, maar navolgers
zijt dergenen, die door
geloof en lankmoedigheid
de beloftenissen beerven.
13 Want als God aan
Abraham de belofte deed,
dewijl Hij bij niemand, die
meerder was, had te zweren,
zo zwoer Hij bij Zichzelven,
14 Zeggende: Waarlijk,
zegenende zal Ik u zegenen, en
vermenigvuldigende zal Ik u
vermenigvuldigen.
15 En alzo, lankmoediglijk
verwacht hebbende, heeft hij
de belofte verkregen.
16 Want de mensen zweren
wel bij den meerdere dan zij

zijn, en de eed tot bevestiging
is denzelven een einde van alle
tegenspreken;
17 Waarin God, willende den
erfgenamen der beloftenis
overvloediger bewijzen de
onveranderlijkheid van Zijn
raad, met een eed daartussen
is gekomen;
18 Opdat wij, door twee
onveranderlijke dingen, in
welke het onmogelijk is
dat God liege, een sterke
vertroosting zouden hebben,
wij namelijk, die de toevlucht
genomen hebben, om de
voorgestelde hoop vast te
houden;
19 Welke wij hebben als een
anker der ziel, hetwelk zeker
en vast is, en ingaat in het
binnenste van het voorhangsel;
20 Daar de Voorloper voor
ons is ingegaan, namelijk
Jezus, naar de ordening van
Melchizedek, een Hogepriester
geworden zijnde in der
eeuwigheid.

7 Want deze Melchizedek
was koning van Salem,
een priester des Allerhoogsten
Gods, die Abraham tegemoet
ging, als hij wederkeerde van
het slaan der koningen, en hem
zegende;
2 Aan welken ook Abraham
van alles de tienden deelde;
die vooreerst overgezet wordt,
koning der gerechtigheid, en
daarna ook was een koning van
Salem, hetwelk is een koning
des vredes;
3 Zonder vader,
zonder moeder, zonder
geslachtsrekening, noch
beginsel der dagen, noch einde
des levens hebbende; maar den
Zoon van God gelijk geworden
zijnde, blijft hij een priester in
eeuwigheid.
4 Aanmerkt nu, hoe groot
deze geweest zij, aan
denwelken ook Abraham,
de patriarch, tienden gegeven
heeft uit den buit.
5 En die uit de kinderen
van Levi het priesterdom
ontvangen, hebben wel bevel
om tienden te nemen van het
volk, naar de wet, dat is, van
hun broederen, hoewel die
uit de lenden van Abraham
voortgekomen zijn.
6 Maar hij, die zijn
geslachtsrekening uit hen
niet heeft, die heeft van
Abraham tienden genomen, en
hem, die de beloftenissen had,
heeft hij gezegend.
7 Nu, zonder enig
tegenspreken, hetgeen minder
is, wordt gezegend van hetgeen
meerder is.
8 En hier nemen wel tienden
de mensen, die sterven, maar
aldaar neemt ze die, van
welken getuigd wordt, dat hij
leeft.
9 En, om zo te spreken,
ook Levi, die tienden neemt,
heeft door Abraham tienden
gegeven;
10 Want hij was nog in de
lenden des vaders, als hem
Melchizedek tegemoet ging.

11 Indien dan nu de
volkomenheid door het
Levietische priesterschap ware
(want onder hetzelve heeft
het volk de wet ontvangen),
wat nood was het nog, dat
een ander priester naar de
ordening van Melchizedek
zou opstaan, en die niet zou
gezegd worden te zijn naar de
ordening van Aaron?
12 Want het priesterschap
veranderd zijnde, zo
geschiedt er ook noodzakelijk
verandering der wet.
13 Want Hij, op Wien
deze dingen gezegd worden,
behoort tot een anderen stam,
van welken niemand zich tot
het altaar begeven heeft.
14 Want het is openbaar, dat
onze Heere uit Juda gesproten
is; op welken stam Mozes
niets gesproken heeft van het
priesterschap.
15 En dit is nog veel meer
openbaar, zo er naar de
gelijkenis van Melchizedek een
ander priester opstaat:
16 Die dit niet naar de wet
des vleselijken gebods is
geworden, maar naar de kracht
des onvergankelijken levens.
17 Want Hij getuigt: Gij zijt
Priester in der eeuwigheid naar
de ordening van Melchizedek.
18 Want de vernietiging
van het voorgaande
gebod geschiedt om
deszelfs zwakheids en
onprofijtelijkheids wil;
19 Want de wet heeft geen
ding volmaakt, maar de
aanleiding van een betere
hoop, door welke wij tot God
genaken.
20 En voor zoveel het
niet zonder eedzwering is
geschied, (want genen zijn wel
zonder eedzwering priesters
geworden;
21 Maar Deze met
eedzwering, door Dien,
Die tot Hem gezegd heeft: De
Heere heeft gezworen, en het
zal Hem niet berouwen: Gij zijt
Priester in der eeuwigheid naar
de ordening van Melchizedek).
22 Van een zoveel beter
verbond is Jezus Borg
geworden.
23 En genen zijn wel vele
priesters geworden, omdat
zij door den dood verhinderd
werden altijd te blijven;
24 Maar Deze, omdat Hij in
der eeuwigheid blijft, heeft een
onvergankelijk Priesterschap.
25 Waarom Hij ook
volkomenlijk kan zalig maken
degenen, die door Hem tot
God gaan, alzo Hij altijd leeft
om voor hen te bidden.
26 Want zodanig een
Hogepriester betaamde ons,
heilig, onnozel, onbesmet,
afgescheiden van de zondaren,
en hoger dan de hemelen
geworden;
27 Dien het niet allen
dag nodig was, gelijk den
hogepriesters, eerst voor zijn
eigen zonden slachtofferen
op te offeren, daarna, voor
de zonden des volks; want
dat heeft Hij eenmaal gedaan,
als Hij Zichzelven opgeofferd
heeft.

28 Want de wet stelt tot hogepriesters mensen, die zwakheid hebben; maar het woord der eedzwering, die na de wet is gevolgd, stelt den Zoon, Die in der eeuwigheid geheiligd is.

8 De hoofdsom nu der dingen, waarvan wij spreken, is, dat wij hebben zodanigen Hogepriester, Die gezeten is aan de rechter hand van den troon der Majesteit in de hemelen:
2 Een Bedienaar des heiligdoms, en des waren tabernakels, welken de Heere heeft opgericht, en geen mens.
3 Want een iegelijk hogepriester wordt gesteld, om gaven en slachtofferen te offeren; waarom het noodzakelijk was, dat ook Deze wat had, dat Hij zou offeren.
4 Want indien Hij op aarde ware, zo zou Hij zelfs geen Priester zijn, dewijl er priesters zijn, die naar de wet gaven offeren;
5 Welke het voorbeeld en de schaduw der hemelse dingen dienen, gelijk Mozes door Goddelijke aanspraak vermaand was, als hij den tabernakel volmaken zou: Want zie, zegt Hij, dat gij het alles maakt naar de afbeelding, die u op den berg getoond is.
6 En nu heeft Hij zoveel uitnemender bediening gekregen, als Hij ook eens beteren verbonds Middelaar is, hetwelk in betere beloftenissen bevestigd is.
7 Want indien dat eerste verbond onberispelijk geweest ware, zo zou voor het tweede geen plaats gezocht zijn geweest.
8 Want hen berispende, zegt Hij tot hen: Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israels, en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten;
9 Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaderen gemaakt heb, ten dage, als Ik hen bij de hand nam, om hen uit Egypteland te leiden; want zij zijn in dit Mijn verbond niet gebleven, en Ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere.
10 Want dit is het verbond, dat Ik met het huis Israels maken zal na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn.
11 En zij zullen niet leren, een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder, zeggende: Ken de Heere; want zij zullen Mij allen kennen van den kleine onder hen tot den grote onder hen.
12 Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken.
13 Als Hij zegt: Een nieuw verbond, zo heeft Hij het eerste oud gemaakt; dat nu

oud gemaakt is en verouderd,
is nabij de verdwijning.

9 Zo had dan wel ook het
eerste verbond rechten
van de gods dienst, en het
wereldlijk heiligdom.
2 Want de tabernakel was
toebereid, namelijk de eerste,
in welken was de kandelaar,
en de tafel, en de toonbroden,
welke genaamd wordt het
heilige;
3 Maar achter het tweede
voorhangsel was de tabernakel,
genaamd het heilige der
heiligen;
4 Hebbende een gouden
wierookvat, en de ark des
verbonds, alom met goud
overdekt, in welke was de
gouden kruik, daar het Manna
in was, en de staf van Aaron,
die gebloeid had, en de tafelen
des verbonds.
5 En boven over deze
ark waren de cherubijnen
der heerlijkheid, die het
verzoendeksel beschaduwden;
van welke dingen wij nu
van stuk tot stuk niet zullen
zeggen.
6 Deze dingen nu, aldus
toebereid zijnde, zo gingen
wel de priesters in den eersten
tabernakel, te allen tijde, om de
gods diensten te volbrengen;
7 Maar in den tweeden
tabernakel ging alleen de
hogepriester, eenmaal des
jaars, niet zonder bloed,
hetwelk hij offerde voor
zichzelven en voor des volks
misdaden.
8 Waarmede de Heilige Geest
dit beduidde, dat de weg des
heiligdoms nog niet openbaar
gemaakt was, zolang de eerste
tabernakel nog stand had;
9 Welke was een afbeelding
voor dien tegenwoordigen
tijd, in welken gaven en
slachtofferen geofferd werden,
die dengene, die de dienst
pleegde, niet konden heiligen
naar het geweten;
10 Bestaande alleen in
spijzen, en dranken, en
verscheidene wassingen en
rechtvaardigmakingen des
vleses, tot op den tijd der
verbetering opgelegd.
11 Maar Christus, de
Hogepriester der toekomende
goederen, gekomen zijnde,
is door den meerderen en
volmaakten tabernakel, niet
met handen gemaakt, dat is,
niet van dit maaksel,
12 Noch door het bloed der
bokken en kalveren, maar
door Zijn eigen bloed, eenmaal
ingegaan in het heiligdom,
een eeuwige verlossing
teweeggebracht hebbende.
13 Want indien het bloed der
stieren en bokken, en de as
der jonge koe, besprengende
de onreinen, hen heiligt tot de
reinigheid des vleses;
14 Hoeveel te meer zal
het bloed van Christus, Die
door den eeuwigen Geest
Zichzelven Gode onstraffelijk
opgeofferd heeft, uw geweten
reinigen van dode werken, om
den levende God te dienen?

15 En daarom is Hij de
Middelaar des nieuwen
testaments, opdat, de dood
daartussen gekomen zijnde, tot
verzoening der overtredingen,
die onder het eerste testament
waren, degenen, die geroepen
zijn, de beloftenis der eeuwige
erve ontvangen zouden.
16 Want waar een testament
is, daar is het noodzaak, dat
de dood des testamentmakers
tussen kome;
17 Want een testament is vast
in de doden, dewijl het nog
geen kracht heeft, wanneer de
testamentmaker leeft.
18 Waarom ook het eerste
niet zonder bloed is ingewijd.
19 Want als al de geboden,
naar de wet van Mozes, tot al
het volk uitgesproken waren,
nam hij het bloed der kalveren
en bokken, met water, en
purperen wol, en hysop,
besprengde beide het boek
zelf, en al het volk,
20 Zeggende: Dit is het bloed
des testaments, hetwelk God
aan ulieden heeft geboden.
21 En hij besprengde
desgelijks ook den tabernakel,
en al de vaten van den dienst
met het bloed.
22 En alle dingen worden
bijna door bloed gereinigd
naar de wet, en zonder
bloedstorting geschiedt geen
vergeving.
23 Zo was het dan noodzaak,
dat wel de voorbeeldingen der
dingen, die in de hemelen zijn,
door deze dingen gereinigd
werden, maar de hemelse
dingen zelve door betere
offeranden dan deze.
24 Want Christus is niet
ingegaan in het heiligdom,
dat met handen gemaakt is,
hetwelk is een tegenbeeld van
het ware, maar in den hemel
zelven, om nu te verschijnen
voor het aangezicht van God
voor ons;
25 Noch ook, opdat
Hij Zichzelven dikwijls
zou opofferen, gelijk de
hogepriester alle jaar in het
heiligdom ingaat met vreemd
bloed;
26 (Anders had Hij dikwijls
moeten lijden van de
grondlegging der wereld
af) maar nu is Hij eenmaal
in de voleinding der eeuwen
geopenbaard, om de zonde te
niet te doen, door Zijnzelfs
offerande.
27 En gelijk het den mensen
gezet is, eenmaal te sterven, en
daarna het oordeel;
28 Alzo ook Christus,
eenmaal geofferd zijnde, om
veler zonden weg te nemen,
zal ten anderen male zonder
zonde gezien worden van
degenen, die Hem verwachten
tot zaligheid.

10 Want de wet, hebbende
een schaduw der
toekomende goederen, niet het
beeld zelf der zaken, kan met
dezelfde offeranden, die zij alle
jaren geduriglijk opofferen,
nimmermeer heiligen degenen,
die daar toegaan.

2 Anderszins zouden zij
opgehouden hebben, geofferd
te worden, omdat degenen,
die den dienst pleegden, geen
geweten meer zouden hebben
der zonden, eenmaal gereinigd
geweest zijnde;
3 Maar nu geschiedt in
dezelve alle jaren weder
gedachtenis der zonden.
4 Want het is onmogelijk,
dat het bloed van stieren en
bokken de zonden wegneme.
5 Daarom, komende in de
wereld, zegt Hij: Slachtoffer en
offerande hebt Gij niet gewild,
maar Gij hebt Mij het lichaam
toebereid;
6 Brandofferen en offer
voor de zonde hebben U niet
behaagd.
7 Toen sprak Ik: Zie, Ik kom
(in het begin des boeks is van
Mij geschreven), om Uw wil te
doen, o God!
8 Als Hij te voren gezegd
had: Slachtoffer, en offerande,
en brandoffers, en offer voor
de zonde hebt Gij niet gewild,
noch hebben U behaagd
(dewelke naar de wet geofferd
worden);
9 Toen sprak Hij: Zie, Ik kom,
om Uw wil te doen, o God! Hij
neemt het eerste weg, om het
tweede te stellen.
10 In welken wil wij geheiligd
zijn, door de offerande des
lichaams van Jezus Christus,
eenmaal geschied.
11 En een iegelijk priester
stond wel alle dagen dienende,
en dezelfde slachtofferen
dikmaals offerende, die de
zonden nimmermeer kunnen
wegnemen;
12 Maar Deze, een slachtoffer
voor de zonden geofferd
hebbende, is in eeuwigheid
gezeten aan de rechter hand
Gods;
13 Voorts verwachtende,
totdat Zijn vijanden gesteld
worden tot een voetbank
Zijner voeten.
14 Want met een offerande
heeft Hij in eeuwigheid
volmaakt degenen, die
geheiligd worden.
15 En de Heilige Geest getuigt
het ons ook;
16 Want nadat Hij te voren
gezegd had: Dit is het verbond,
dat Ik met hen maken zal na
die dagen, zegt de Heere: Ik
zal Mijn wetten geven in hun
harten, en Ik zal die inschrijven
in hun verstanden;
17 En hun zonden en hun
ongerechtigheden zal Ik
geenszins meer gedenken.
18 Waar nu vergeving
derzelve is, daar is geen
offerande meer voor de zonde.
19 Dewijl wij dan, broeders,
vrijmoedigheid hebben, om in
te gaan in het heiligdom door
het bloed van Jezus,
20 Op een versen en levenden
weg, welken Hij ons ingewijd
heeft door het voorhangsel, dat
is, door Zijn vlees;
21 En dewijl wij hebben een
groten Priester over het huis
Gods;
22 Zo laat ons toegaan met
een waarachtig hart, in volle
verzekerdheid des geloofs,

onze harten gereinigd zijnde
van het kwaad geweten, en het
lichaam gewassen zijnde met
rein water.
23 Laat ons de onwankelbare
belijdenis der hoop vast
houden; (want Die het beloofd
heeft, is getrouw);
24 En laat ons op elkander
acht nemen, tot opscherping
der liefde en der goede werken;
25 En laat ons onze
onderlinge bijeenkomst
niet nalaten, gelijk sommigen
de gewoonte hebben, maar
elkander vermanen; en dat
zoveel te meer, als gij ziet, dat
de dag nadert.
26 Want zo wij willens
zondigen, nadat wij de kennis
der waarheid ontvangen
hebben, zo blijft er geen
slachtoffer meer over voor de
zonden;
27 Maar een schrikkelijke
verwachting des oordeels,
en hitte des vuurs, dat de
tegenstanders zal verslinden.
28 Als iemand de wet van
Mozes heeft te niet gedaan, die
sterft zonder barmhartigheid,
onder twee of drie getuigen;
29 Hoeveel te zwaarder straf,
meent gij, zal hij waardig
geacht worden, die den Zoon
van God vertreden heeft,
en het bloed des testaments
onrein geacht heeft, waardoor
hij geheiligd was, en den Geest
der genade smaadheid heeft
aangedaan?
30 Want wij kennen Hem, Die
gezegd heeft: Mijn is de wraak,
Ik zal het vergelden, spreekt de
Heere. En wederom: De Heere
zal Zijn volk oordelen.
31 Vreselijk is het te vallen in
de handen des levenden Gods.
32 Doch gedenkt de vorige
dagen, in dewelke, nadat
gij verlicht zijt geweest, gij
veel strijd des lijdens hebt
verdragen.
33 Ten dele, als gij door
smaadheden en verdrukkingen
een schouwspel geworden
zijt; en ten dele, als gij
gemeenschap gehad hebt met
degenen, die alzo behandeld
werden.
34 Want gij hebt ook over
mijn banden medelijden gehad,
en de roving uwer goederen
met blijdschap aangenomen,
wetende, dat gij hebt in uzelven
een beter en blijvend goed in de
hemelen.
35 Werpt dan uw
vrijmoedigheid niet weg,
welke een grote vergelding des
loons heeft.
36 Want gij hebt lijdzaamheid
van node, opdat gij, den wil
van God gedaan hebbende, de
beloftenis moogt wegdragen;
37 Want: Nog een zeer weinig
tijds en Hij, Die te komen staat,
zal komen, en niet vertoeven.
38 Maar de rechtvaardige zal
uit het geloof leven; en zo
iemand zich onttrekt, Mijn ziel
heeft in hem geen behagen.
39 Maar wij zijn niet van
degenen, die zich onttrekken
ten verderve, maar van
degenen, die geloven tot
behouding der ziel.

11 Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet.
2 Want door hetzelve hebben de ouden getuigenis bekomen.
3 Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods is toebereid, alzo dat de dingen, die men ziet, niet geworden zijn uit dingen, die gezien worden.
4 Door het geloof heeft Abel een meerdere offerande Gode geofferd dan Kain, door hetwelk hij getuigenis bekomen heeft, dat hij rechtvaardig was, alzo God over zijn gave getuigenis gaf; en door hetzelve geloof spreekt hij nog, nadat hij gestorven is.
5 Door het geloof is Enoch weggenomen geweest, opdat hij den dood niet zou zien; en hij werd niet gevonden, daarom dat hem God weggenomen had; want voor zijn wegneming heeft hij getuigenis gehad, dat hij Gode behaagde.
6 Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken.
7 Door het geloof heeft Noach, door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde van de dingen, die nog niet gezien werden, en bevreesd geworden zijnde, de ark toebereid tot behoudenis van zijn huisgezin; door welke ark hij de wereld heeft veroordeeld, en is geworden een erfgenaam der rechtvaardigheid, die naar het geloof is.
8 Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest, om uit te gaan naar de plaats, die hij tot een erfdeel ontvangen zou; en hij is uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou.
9 Door het geloof is hij een inwoner geweest in het land der belofte, als in een vreemd land, en heeft in tabernakelen gewoond met Izak en Jakob, die medeerfgenamen waren derzelfde belofte.
10 Want hij verwachtte de stad, die fondamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is.
11 Door het geloof heeft ook Sara zelve kracht ontvangen, om zaad te geven, en boven den tijd haars ouderdoms heeft zij gebaard; overmits zij Hem getrouw heeft geacht, Die het beloofd had.
12 Daarom zijn ook van een, en dat een verstorvene, zovelen in menigte geboren, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is, hetwelk ontallijk is.
13 Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren.

14 Want die zulke dingen
zeggen, betonen klaarlijk, dat
zij een vaderland zoeken.
15 En indien zij aan dat
vaderland gedacht hadden, van
hetwelk zij uitgegaan waren,
zij zouden tijd gehad hebben,
om weder te keren;
16 Maar nu zijn zij begerig
naar een beter, dat is, naar het
hemelse. Daarom schaamt Zich
God hunner niet, om hun God
genaamd te worden; want Hij
had hun een stad bereid.
17 Door het geloof heeft
Abraham, als hij verzocht
werd, Izak geofferd, en hij,
die de beloften ontvangen
had, heeft zijn eniggeborene
geofferd,
18 (Tot denwelke gezegd was:
In Izak zal u het zaad genoemd
worden) overleggende, dat God
machtig was, hem ook uit de
doden te verwekken;
19 Waaruit hij hem ook bij
gelijkenis wedergekregen
heeft.
20 Door het geloof heeft
Izak zijn zonen Jakob en
Ezau gezegend aangaande
toekomende dingen.
21 Door het geloof heeft
Jakob, stervende, een iegelijk
der zonen van Jozef gezegend,
en heeft aangebeden, leunende
op het opperste van zijn staf.
22 Door het geloof heeft
Jozef, stervende, gemeld van
den uitgang der kinderen
Israels, en heeft bevel gegeven
van zijn gebeente.
23 Door het geloof werd
Mozes, toen hij geboren was,
drie maanden lang van zijn
ouders verborgen, overmits
zij zagen, dat het kindeken
schoon was; en zij vreesden
het gebod des konings niet.
24 Door het geloof heeft
Mozes, nu groot geworden
zijnde, geweigerd een zoon
van Farao's dochter genoemd
te worden;
25 Verkiezende liever met
het volk van God kwalijk
gehandeld te worden, dan voor
een tijd de genieting der zonde
te hebben;
26 Achtende de versmaadheid
van Christus meerderen
rijkdom te zijn, dan de
schatten in Egypte; want hij
zag op de vergelding des loons.
27 Door het geloof heeft hij
Egypte verlaten, niet vrezende
den toorn des konings; want hij
hield zich vast, als ziende den
Onzienlijke.
28 Door het geloof heeft
hij het pascha uitgericht, en
de besprenging des bloeds,
opdat de verderver der
eerstgeborenen hen niet raken
zou.
29 Door het geloof zijn zij
de Rode zee doorgegaan, als
door het droge; hetwelk de
Egyptenaars, ook verzoekende,
zijn verdronken.
30 Door het geloof zijn de
muren van Jericho gevallen, als
zij tot zeven dagen toe omringd
waren geweest.
31 Door het geloof is Rachab,
de hoer, niet omgekomen met
de ongehoorzamen, als zij de
verspieders met vrede had

ontvangen.
32 En wat zal ik nog meer zeggen? Want de tijd zal mij ontbreken, zou ik verhalen van Gideon, en Barak, en Samson, en Jeftha, en David, en Samuel, en de profeten;
33 Welken door het geloof koninkrijken hebben overwonnen, gerechtigheid geoefend, de beloftenissen verkregen, de muilen der leeuwen toegestopt;
34 De kracht des vuurs hebben uitgeblust, de scherpte des zwaards zijn ontvloden, uit zwakheid krachten hebben gekregen, in den krijg sterk geworden zijn, heirlegers der vreemden op de vlucht hebben gebracht;
35 De vrouwen hebben hare doden uit de opstanding weder gekregen; en anderen zijn uitgerekt geworden, de aangeboden verlossing niet aannemende, opdat zij een betere opstanding verkrijgen zouden.
36 En anderen hebben bespottingen en geselen geproefd, en ook banden en gevangenis;
37 Zijn gestenigd geworden, in stukken gezaagd, verzocht, door het zwaard ter dood gebracht; hebben gewandeld in schaapsvellen en in geitenvellen; verlaten, verdrukt, kwalijk gehandeld zijnde;
38 (Welker de wereld niet waardig was) hebben in woestijnen gedoold, en op bergen, en in spelonken, en in holen der aarde.
39 En deze allen, hebbende door het geloof getuigenis gehad, hebben de belofte niet verkregen;
40 Alzo God wat beters over ons voorzien had, opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden.

12 Daarom dan ook, alzo wij zo groot een wolk der getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen allen last, en de zonde, die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is;
2 Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechter hand des troons van God.
3 Want aanmerkt Dezen, Die zodanig een tegenspreken van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet verflauwt en bezwijkt in uw zielen.
4 Gij hebt nog tot den bloede toe niet tegengestaan, strijdende tegen de zonde;
5 En gij hebt vergeten de vermaning, die tot u als tot zonen spreekt: Mijn zoon, acht niet klein de kastijding des Heeren, en bezwijkt niet, als gij van Hem bestraft wordt;

6 Want dien de Heere
liefheeft, kastijdt Hij, en Hij
geselt een iegelijken zoon, die
Hij aanneemt.
7 Indien gij de kastijding
verdraagt, zo gedraagt Zich
God jegens u als zonen; (want
wat zoon is er, dien de vader
niet kastijdt?)
8 Maar indien gij zonder
kastijding zijt, welke allen
deelachtig zijn geworden, zo
zijt gij dan bastaarden, en niet
zonen.
9 Voorts, wij hebben de
vaders onzes vleses wel
tot kastijders gehad, en wij
ontzagen hen; zullen wij dan
niet veel meer den Vader der
geesten onderworpen zijn, en
leven?
10 Want genen hebben ons
wel voor een korten tijd,
naar dat het hun goed dacht,
gekastijd; maar Deze kastijdt
ons tot ons nut, opdat wij
Zijner heiligheid zouden
deelachtig worden.
11 En alle kastijding als
die tegenwoordig is, schijnt
geen zaak van vreugde, maar
van droefheid te zijn; doch
daarna geeft zij van zich
een vreedzame vrucht der
gerechtigheid dengenen, die
door dezelve geoefend zijn.
12 Daarom richt weder op de
trage handen, en de slappe
knieen;
13 En maakt rechte paden
voor uw voeten, opdat hetgeen
kreupel is, niet verdraaid
worde, maar dat het veelmeer
genezen worde.
14 Jaagt den vrede na met
allen, en de heiligmaking,
zonder welke niemand den
Heere zien zal;
15 Toeziende, dat niet iemand
verachtere van de genade
Gods; dat niet enige wortel
der bitterheid, opwaarts
spruitende, beroerte make en
door dezelve velen ontreinigd
worden.
16 Dat niet iemand zij een
hoereerder, of een onheilige,
gelijk Ezau, die om een
spijze het recht van zijn
eerstgeboorte weggaf.
17 Want gij weet, dat hij ook
daarna, de zegening willende
beerven, verworpen werd;
want hij vond geen plaats des
berouws, hoewel hij dezelve
met tranen zocht.
18 Want gij zijt niet gekomen
tot den tastelijken berg,
en het brandende vuur, en
donkerheid, en duisternis, en
onweder,
19 En tot het geklank der
bazuin, en de stem der
woorden; welke die ze
hoorden, baden, dat het
woord tot hen niet meer zou
gedaan worden.
20 (Want zij konden niet
dragen, hetgeen er geboden
werd: Indien ook een gedierte
den berg aanraakt, het zal
gestenigd of met een pijl
doorschoten worden.
21 En Mozes, zo vreselijk was
het gezicht, zeide: Ik ben gans
bevreesd en bevende).
22 Maar gij zijt gekomen tot
den berg Sion, en de stad

des levenden Gods, tot het
hemelse Jeruzalem, en de vele
duizenden der engelen;
23 Tot de algemene
vergadering en de Gemeente
der eerstgeborenen, die in
de hemelen opgeschreven
zijn, en tot God, den Rechter
over allen, en de geesten der
volmaakte rechtvaardigen;
24 En tot den Middelaar des
nieuwen testaments, Jezus,
en het bloed der besprenging,
dat betere dingen spreekt dan
Abel.
25 Ziet toe, dat gij Dien,
Die spreekt, niet verwerpt;
want indien dezen niet zijn
ontvloden, die dengene
verwierpen, welke op aarde
Goddelijke antwoorden gaf,
veelmeer zullen wij niet
ontvlieden, zo wij ons van
Dien afkeren, Die van de
hemelen is;
26 Wiens stem toen de aarde
bewoog; maar nu heeft Hij
verkondigd, zeggende: Nog
eenmaal zal Ik bewegen niet
alleen de aarde, maar ook den
hemel.
27 En dit woord: Nog
eenmaal, wijst aan de
verandering der bewegelijke
dingen, als welke gemaakt
waren, opdat blijven zouden
de dingen, die niet bewegelijk
zijn.
28 Daarom, alzo wij een
onbewegelijk Koninkrijk
ontvangen, laat ons de genade
vast houden, door dewelke
wij welbehagelijk Gode
mogen dienen, met eerbied en
godvruchtigheid.
29 Want onze God is een
verterend vuur.

13 Dat de broederlijke
liefde blijve.
2 Vergeet de
herbergzaamheid niet; want
hierdoor hebben sommigen
onwetend engelen geherbergd.
3 Gedenkt der gevangenen,
alsof gij mede gevangen waart;
en dergenen, die kwalijk
gehandeld worden, alsof gij
ook zelven in het lichaam
kwalijk gehandeld waart.
4 Het huwelijk is eerlijk
onder allen, en het bed
onbevlekt; maar hoereerders
en overspelers zal God
oordelen.
5 Uw wandel zij zonder
geldgierigheid; en zijt
vergenoegd met het
tegenwoordige; want Hij
heeft gezegd: Ik zal u niet
begeven, en Ik zal u niet
verlaten.
6 Zodat wij vrijmoediglijk
durven zeggen: De Heere is
mij een Helper, en ik zal niet
vrezen, wat mij een mens zal
doen.
7 Gedenkt uwer
voorgangeren, die u het Woord
Gods gesproken hebben;
en volgt hun geloof na,
aanschouwende de uitkomst
hunner wandeling.
8 Jezus Christus is gisteren
en heden dezelfde en in der
eeuwigheid.
9 Wordt niet omgevoerd
met verscheidene en vreemde
leringen; want het is goed,

dat het hart gesterkt wordt door genade, niet door spijzen, door welke geen nuttigheid bekomen hebben, die daarin gewandeld hebben.

10 Wij hebben een altaar, van hetwelk geen macht hebben te eten, die den tabernakel dienen.

11 Want welker dieren bloed voor de zonde gedragen werd in het heiligdom door den hogepriester, derzelver lichamen werden verbrand buiten de legerplaats.

12 Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden.

13 Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.

14 Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomende.

15 Laat ons dan door Hem altijd Gode opofferen een offerande des lofs, dat is, de vrucht der lippen, die Zijn Naam belijden.

16 En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet; want aan zodanige offeranden heeft God een welbehagen.

17 Zijt uw voorgangeren gehoorzaam, en zijt hun onderdanig; want zij waken voor uw zielen, als die rekenschap geven zullen; opdat zij dat doen mogen met vreugde en niet al zuchtende; want dat is u niet nuttig.

18 Bidt voor ons; want wij vertrouwen, dat wij een goed geweten hebben, als die in alles willen eerlijk wandelen.

19 En ik bid u te meer, dat gij dit doet, opdat ik te eerder ulieden moge wedergegeven worden.

20 De God nu des vredes, Die den grote Herder der schapen, door het bloed des eeuwigen testaments, uit de doden heeft wedergebracht, namelijk onze Heere Jezus Christus,

21 Die volmake u in alle goed werk, opdat gij Zijn wil moogt doen; werkende in u, hetgeen voor Hem welbehagelijk is, door Jezus Christus; Denwelken zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.

22 Doch ik bid u, broeders, verdraagt het woord dezer vermaning; want ik heb u in het kort geschreven.

23 Weet, dat de broeder Timotheus losgelaten is, met welken (zo hij haast komt) ik u zal zien.

24 Groet al uw voorgangeren, en al de heiligen. U groeten die van Italie zijn.

25 De genade zij met u allen. Amen.

DE ALGEMENE BRIEF VAN DEN APOSTEL

JAKOBUS

1 Jakobus, een dienstknecht
van God en van den Heere
Jezus Christus; aan de twaalf
stammen, die in de verstrooiing
zijn: zaligheid.
2 Acht het voor grote
vreugde, mijn broeders,
wanneer gij in velerlei
verzoekingen valt;
3 Wetende, dat de beproeving
uws geloofs lijdzaamheid
werkt.
4 Doch de lijdzaamheid
hebbe een volmaakt werk,
opdat gij moogt volmaakt zijn
en geheel oprecht, in geen ding
gebrekkelijk.
5 En indien iemand van u
wijsheid ontbreekt, dat hij
ze van God begere, Die een
iegelijk mildelijk geeft, en niet
verwijt; en zij zal hem gegeven
worden.
6 Maar dat hij ze begere
in geloof, niet twijfelende;
want die twijfelt, is een baar
der zee gelijk, die van den
wind gedreven en op en
nedergeworpen wordt.
7 Want die mens mene niet,
dat hij iets ontvangen zal van
den Heere.
8 Een dubbelhartig man is
ongestadig in al zijn wegen.
9 Maar de broeder, die
nederig is, roeme in zijn
hoogheid.
10 En de rijke in zijn
vernedering; want hij zal
als een bloem van het gras
voorbijgaan.
11 Want de zon is opgegaan
met de hitte, en heeft het gras
dor gemaakt, en zijn bloem
is afgevallen, en de schone
gedaante haars aanschijns is
vergaan; alzo zal ook de rijke in
zijn wegen verwelken.
12 Zalig is de man, die
verzoeking verdraagt; want als
hij beproefd zal geweest zijn,
zal hij de kroon des levens
ontvangen, welke de Heere
beloofd heeft dengenen, die
Hem liefhebben.
13 Niemand, als hij verzocht
wordt, zegge: Ik word van
God verzocht; want God kan
niet verzocht worden met het
kwade, en Hij Zelf verzoekt
niemand.
14 Maar een iegelijk wordt
verzocht, als hij van zijn eigen
begeerlijkheid afgetrokken en
verlokt wordt.
15 Daarna de begeerlijkheid
ontvangen hebbende baart
zonde; en de zonde voleindigd
zijnde baart den dood.
16 Dwaalt niet, mijn geliefde
broeders!
17 Alle goede gave, en alle
volmaakte gifte is van boven,
van den Vader der lichten
afkomende, bij Welken geen
verandering is, of schaduw van
omkering.
18 Naar Zijn wil heeft Hij ons
gebaard door het Woord der
waarheid, opdat wij zouden

zijn als eerstelingen Zijner
schepselen.
19 Zo dan, mijn geliefde
broeders, een iegelijk mens zij
ras om te horen, traag om te
spreken, traag tot toorn;
20 Want de toorn des mans
werkt Gods gerechtigheid niet.
21 Daarom, afgelegd
hebbende alle vuiligheid
en overvloed van boosheid,
ontvangt met zachtmoedigheid
het Woord, dat in u geplant
wordt, hetwelk uw zielen kan
zaligmaken.
22 En zijt daders des Woords,
en niet alleen hoorders,
uzelven met valse overlegging
bedriegende.
23 Want zo iemand een
hoorder is des Woords, en
niet een dader, die is een man
gelijk, welke zijn aangeboren
aangezicht bemerkt in een
spiegel;
24 Want hij heeft zichzelven
bemerkt, en is weggegaan,
en heeft terstond vergeten,
hoedanig hij was.
25 Maar die inziet in de
volmaakte wet, die der vrijheid
is, en daarbij blijft, deze,
geen vergetelijk hoorder
geworden zijnde, maar een
dader des werks, deze, zeg ik,
zal gelukzalig zijn in dit zijn
doen.
26 Indien iemand onder u
dunkt, dat hij godsdienstig is,
en hij zijn tong niet in toom
houdt, maar zijn hart verleidt,
dezes godsdienst is ijdel.
27 De zuivere en onbevlekte
godsdienst voor God en den
Vader is deze: wezen en
weduwen bezoeken in hun
verdrukking, en zichzelven
onbesmet bewaren van de
wereld.

2 Mijn broeders, hebt niet
het geloof van onzen Heere
Jezus Christus, den Heere der
heerlijkheid, met aanneming
des persoons.
2 Want zo in uw vergadering
kwam een man met een gouden
ring aan den vinger, in een
sierlijke kleding, en er kwam
ook een arm man in met een
slechte kleding;
3 En gij zoudt aanzien
dengene, die de sierlijke
kleding draagt, en tot hem
zeggen: Zit gij hier op een
eerlijke plaats; en zoudt
zeggen tot den arme: Sta gij
daar; of: Zit hier onder mijn
voetbank;
4 Hebt gij dan niet in uzelven
een onderscheid gemaakt, en
zijt rechters geworden van
kwade overleggingen?
5 Hoort, mijn geliefde
broeders, heeft God niet
uitverkoren de armen dezer
wereld, om rijk te zijn in
het geloof, en erfgenamen
des Koninkrijks, hetwelk Hij
belooft dengenen, die Hem
liefhebben?
6 Maar gij hebt den
armen oneer aangedaan.
Overweldigen u niet de rijken,
en trekken zij u niet tot de
rechterstoelen?
7 Lasteren zij niet den goeden
naam, die over u aangeroepen
is?

8 Indien gij dan de
koninklijke wet volbrengt,
naar de Schrift: Gij zult uw
naaste liefhebben als uzelven,
zo doet gij wel;
9 Maar indien gij den persoon
aanneemt, zo doet gij zonde, en
wordt van de wet bestraft als
overtreders.
10 Want wie de gehele wet
zal houden, en in een zal
struikelen, die is schuldig
geworden aan alle.
11 Want Die gezegd heeft:
Gij zult geen overspel doen,
Die heeft ook gezegd: Gij zult
niet doden. Indien gij nu geen
overspel zult doen, maar zult
doden, zo zijt gij een overtreder
der wet geworden.
12 Spreekt alzo, en doet alzo,
als die door de wet der vrijheid
zult geoordeeld worden.
13 Want een onbarmhartig
oordeel zal gaan over dengene,
die geen barmhartigheid
gedaan heeft; en de
barmhartigheid roemt tegen
het oordeel.
14 Wat nuttigheid is het, mijn
broeders, indien iemand zegt,
dat hij het geloof heeft, en hij
heeft de werken niet? Kan dat
geloof hem zaligmaken?
15 Indien er nu een broeder
of zuster naakt zouden zijn,
en gebrek zouden hebben aan
dagelijks voedsel;
16 En iemand van u tot hen
zou zeggen: Gaat henen
in vrede, wordt warm,
en wordt verzadigd; en
gijlieden zoudt hun niet geven
de nooddruftigheden des
lichaams, wat nuttigheid is
dat?
17 Alzo ook het geloof, indien
het de werken niet heeft, is bij
zichzelven dood.
18 Maar, zal iemand zeggen:
Gij hebt het geloof, en ik heb de
werken. Toon mij uw geloof uit
uw werken, en ik zal u uit mijn
werken mijn geloof tonen.
19 Gij gelooft, dat God een
enig God is; gij doet wel; de
duivelen geloven het ook, en zij
sidderen.
20 Maar wilt gij weten, o ijdel
mens, dat het geloof zonder de
werken dood is?
21 Abraham, onze vader,
is hij niet uit de werken
gerechtvaardigd, als hij Izak,
zijn zoon, geofferd heeft op het
altaar?
22 Ziet gij wel, dat het geloof
mede gewrocht heeft met zijn
werken, en het geloof volmaakt
is geweest uit de werken?
23 En de Schrift is vervuld
geworden, die daar zegt: En
Abraham geloofde God, en het
is hem tot rechtvaardigheid
gerekend, en hij is een vriend
van God genaamd geweest.
24 Ziet gij dan nu, dat
een mens uit de werken
gerechtvaardigd wordt, en niet
alleenlijk uit het geloof?
25 En desgelijks ook Rachab,
de hoer, is zij niet uit de
werken gerechtvaardigd
geweest, als zij de gezondenen
heeft ontvangen, en door een
anderen weg uitgelaten?
26 Want gelijk het lichaam
zonder geest dood is, alzo

is ook het geloof zonder de
werken dood.

3 Zijt niet vele meesters,
mijn broeders, wetende,
dat wij te meerder oordeel
zullen ontvangen.
2 Want wij struikelen allen
in vele. Indien iemand in
woorden niet struikelt, die is
een volmaakt man, machtig
om ook het gehele lichaam in
den toom te houden.
3 Ziet, wij leggen den
paarden tomen in de
monden, opdat zij ons zouden
gehoorzamen, en wij leiden
daarmede hun gehele lichaam
om;
4 Ziet ook de schepen,
hoewel zij zo groot zijn, en
van harde winden gedreven,
zij worden omgewend van een
zeer klein roer, waarhenen ook
de begeerte des stuurders wil.
5 Alzo is ook de tong een
klein lid, en roemt nochtans
grote dingen. Ziet, een klein
vuur, hoe groten hoop houts
het aansteekt.
6 De tong is ook een vuur, een
wereld der ongerechtigheid;
alzo is de tong onder onze
leden gesteld, welke het gehele
lichaam besmet, en ontsteekt
het rad onzer geboorte, en
wordt ontstoken van de hel.
7 Want alle natuur, beide der
wilde dieren en der vogelen,
beide der kruipende en der
zeedieren, wordt getemd en
is getemd geweest van de
menselijke natuur.
8 Maar de tong kan geen
mens temmen; zij is een
onbedwingelijk kwaad, vol van
dodelijk venijn.
9 Door haar loven wij God
en den Vader, en door haar
vervloeken wij de mensen, die
naar de gelijkenis van God
gemaakt zijn.
10 Uit denzelfden mond komt
voort zegening en vervloeking.
Dit moet, mijn broeders, alzo
niet geschieden.
11 Welt ook een fontein uit
een zelfde ader het zoet en het
bitter?
12 Kan ook, mijn broeders,
een vijgeboom olijven
voortbrengen, of een wijnstok
vijgen? Alzo kan geen
fontein zout en zoet water
voortbrengen.
13 Wie is wijs en verstandig
onder u? die bewijze uit zijn
goeden wandel zijn werken in
zachtmoedige wijsheid.
14 Maar indien gij bitteren
nijd en twistgierigheid hebt in
uw hart, zo roemt en liegt niet
tegen de waarheid.
15 Deze is de wijsheid niet,
die van boven afkomt, maar is
aards, natuurlijk, duivels.
16 Want waar nijd en
twistgierigheid is, aldaar is
verwarring en alle boze handel.
17 Maar de wijsheid, die van
boven is, die is ten eerste
zuiver, daarna vreedzaam,
bescheiden, gezeggelijk, vol
van barmhartigheid en van
goede vruchten, niet partijdig
oordelende, en ongeveinsd.
18 En de vrucht der
rechtvaardigheid wordt in
vrede gezaaid voor degenen,

die vrede maken.

4 Van waar komen krijgen
en vechterijen onder
u? Komen zij niet hiervan,
namelijk uit uw wellusten, die
in uw leden strijd voeren?
2 Gij begeert, en hebt niet; gij
benijdt en ijvert naar dingen,
en kunt ze niet verkrijgen; gij
vecht en voert krijg, doch gij
hebt niet, omdat gij niet bidt.
3 Gij bidt, en gij ontvangt
niet, omdat gij kwalijk bidt,
opdat gij het in uw wellusten
doorbrengen zoudt.
4 Overspelers en
overspeleressen, weet gij
niet, dat de vriendschap der
wereld een vijandschap Gods
is? Zo wie dan een vriend der
wereld wil zijn, die wordt een
vijand van God gesteld.
5 Of meent gij, dat de Schrift
tevergeefs zegt: De Geest, Die
in ons woont, heeft Die lust tot
nijdigheid?
6 Ja, Hij geeft meerdere
genade. Daarom zegt de
Schrift: God wederstaat
de hovaardigen, maar den
nederigen geeft Hij genade.
7 Zo onderwerpt u dan Gode;
wederstaat den duivel, en hij
zal van u vlieden.
8 Naakt tot God, en Hij zal tot
u naken. Reinigt de handen, gij
zondaars, en zuivert de harten,
gij dubbelhartigen!
9 Gedraagt u als ellendigen,
en treurt en weent; uw lachen
worde veranderd in treuren, en
uw blijdschap in bedroefdheid.
10 Vernedert u voor den
Heere, en Hij zal u verhogen.

11 Broeders, spreekt niet
kwalijk van elkander. Die van
zijn broeder kwalijk spreekt
en zijn broeder oordeelt, die
spreekt kwalijk van de wet,
en oordeelt de wet. Indien gij
nu de wet oordeelt, zo zijt gij
geen dader der wet, maar een
rechter.

12 Er is een enig Wetgever,
Die behouden kan en
verderven. Doch wie zijt
gij, die een anderen oordeelt?

13 Welaan nu gij, die daar
zegt: Wij zullen heden of
morgen naar zulk een
stad reizen, en aldaar
een jaar doorbrengen, en
koopmanschap drijven, en
winst doen.

14 Gij, die niet weet, wat
morgen geschieden zal, want
hoedanig is uw leven? Want
het is een damp, die voor een
weinig tijds gezien wordt, en
daarna verdwijnt.

15 In plaats dat gij zoudt
zeggen: Indien de Heere wil, en
wij leven zullen, zo zullen wij
dit of dat doen.

16 Maar nu roemt gij in uw
hoogmoed; alle zodanige roem
is boos.

17 Wie dan weet goed te doen,
en niet doet, dien is het zonde.

5 Welaan nu, gij rijken,
weent en huilt over uw
ellendigheden, die over u
komen.

2 Uw rijkdom is verrot, en uw
klederen zijn van de motten
gegeten geworden;

3 Uw goud en zilver is
verroest; en hun roest zal u
zijn tot een getuigenis, en zal
uw vlees als een vuur verteren;
gij hebt schatten vergaderd in
de laatste dagen.
4 Ziet, het loon der
werklieden, die uw landen
gemaaid hebben, welke van
u verkort is, roept; en het
geschrei dergenen, die geoogst
hebben, is gekomen tot in de
oren van den Heere Sebaoth.
5 Gij hebt lekkerlijk geleefd
op de aarde, en wellusten
gevolgd; gij hebt uw harten
gevoed als in een dag der
slachting.
6 Gij hebt veroordeeld, gij
hebt gedood den rechtvaardige;
en hij wederstaat u niet.
7 Zo zijt dan lankmoedig,
broeders, tot de toekomst
des Heeren. Ziet, de landman
verwacht de kostelijke vrucht
des lands, lankmoedig zijnde
over dezelve, totdat het den
vroegen en spaden regen zal
hebben ontvangen.
8 Weest gij ook lankmoedig,
versterkt uw harten; want de
toekomst des Heeren genaakt.
9 Zucht niet tegen elkander,
broeders, opdat gij niet
veroordeeld wordt; ziet, de
Rechter staat voor de deur.
10 Mijn broeders, neemt tot
een voorbeeld des lijdens,
en der lankmoedigheid de
profeten, die in den Naam des
Heeren gesproken hebben.
11 Ziet, wij houden hen
gelukzalig, die verdragen; gij
hebt de verdraagzaamheid van
Job gehoord, en gij hebt het
einde des Heeren gezien, dat
de Heere zeer barmhartig is en
een Ontfermer.
12 Doch voor alle dingen,
mijn broeders, zweert niet,
noch bij den hemel, noch bij
de aarde, noch enigen anderen
eed; maar uw ja, zij ja, en het
neen, neen; opdat gij in geen
oordeel valt.
13 Is iemand onder u in
lijden? Dat hij bidde. Is
iemand goedsmoeds? Dat hij
psalmzinge.
14 Is iemand krank onder
u? Dat hij tot zich roepe de
ouderlingen der Gemeente, en
dat zij over hem bidden, hem
zalvende met olie in den Naam
des Heeren.
15 En het gebed des geloofs
zal den zieke behouden, en de
Heere zal hem oprichten, en zo
hij zonden gedaan zal hebben,
het zal hem vergeven worden.
16 Belijdt elkander de
misdaden, en bidt voor
elkander, opdat gij gezond
wordt; een krachtig gebed des
rechtvaardigen vermag veel.
17 Elias was een mens van
gelijke bewegingen als wij; en
hij bad een gebed, dat het niet
zou regenen; en het regende
niet op de aarde in drie jaren en
zes maanden.
18 En hij bad wederom, en de
hemel gaf regen, en de aarde
bracht haar vrucht voort.
19 Broeders, indien iemand
onder u van de waarheid is
afgedwaald, en hem iemand
bekeert,

20 Die wete, dat degene, die een zondaar van de dwaling zijns wegs bekeert, een ziel van den dood zal behouden, en menigte der zonden zal bedekken.

DE
EERSTE
ALGEMENE BRIEF VAN DEN APOSTEL
PETRUS

1 Petrus, een apostel van
Jezus Christus, aan de
vreemdelingen, verstrooid in
Pontus, Galatie, Kappadocie,
Azie en Bithynie,
2 Den uitverkorenen naar
de voorkennis van God den
Vader, in de heiligmaking des
Geestes, tot gehoorzaamheid
en besprenging des bloeds
van Jezus Christus; genade en
vrede zij u vermenigvuldigd.
3 Geloofd zij de God en
Vader van onzen Heere Jezus
Christus, Die naar Zijn grote
barmhartigheid ons heeft
wedergeboren, tot een levende
hoop, door de opstanding van
Jezus Christus uit de doden.
4 Tot een onverderfelijke,
en onbevlekkelijke, en
onverwelkelijke erfenis,
die in de hemelen bewaard is
voor u,
5 Die in de kracht Gods
bewaard wordt door het geloof
tot de zaligheid, die bereid is,
om geopenbaard te worden in
den laatsten tijd.
6 In welke gij u verheugt,
nu een weinig tijds (zo het
nodig is) bedroefd zijnde door
menigerlei verzoekingen;
7 Opdat de beproeving uws
geloofs, die veel kostelijker
is dan van het goud, hetwelk
vergaat en door het vuur
beproefd wordt, bevonden
worde te zijn tot lof, en eer, en
heerlijkheid, in de openbaring
van Jezus Christus;
8 Denwelken gij niet gezien
hebt, en nochtans liefhebt,
in Denwelken gij nu, hoewel
Hem niet ziende, maar
gelovende, u verheugt met een
onuitsprekelijke en heerlijke
vreugde;
9 Verkrijgende het einde uws
geloofs, namelijk de zaligheid
der zielen.
10 Van welke zaligheid
ondervraagd en onderzocht
hebben de profeten, die
geprofeteerd hebben van de
genade, aan u geschied;
11 Onderzoekende, op welke
of hoedanigen tijd de Geest
van Christus, Die in hen was,
beduidde en te voren getuigde,
het lijden, dat op Christus
komen zou, en de heerlijkheid
daarna volgende.
12 Denwelken geopenbaard
is, dat zij niet zichzelven, maar
ons bedienden deze dingen,
die u nu aangediend zijn bij
degenen, die u het Evangelie
verkondigd hebben door den
Heilige Geest, Die van den
hemel gezonden is; in welke
dingen de engelen begerig zijn
in te zien.

13 Daarom opschortende
de lenden uws verstands,
en nuchteren zijnde, hoopt
volkomenlijk op de genade,
die u toegebracht wordt in de
openbaring van Jezus Christus.
14 Als gehoorzame kinderen,
wordt niet gelijkvormig aan de
begeerlijkheden, die te voren in
uw onwetendheid waren;
15 Maar gelijk Hij, Die u
geroepen heeft, heilig is, zo
wordt ook gijzelven heilig in al
uw wandel;
16 Daarom dat er geschreven
is: Zijt heilig, want Ik ben
heilig.
17 En indien gij tot een Vader
aanroept Dengene, Die zonder
aanneming des persoons
oordeelt naar eens iegelijks
werk, zo wandelt in vreze den
tijd uwer inwoning;
18 Wetende dat gij niet door
vergankelijke dingen, zilver
of goud, verlost zijt uit uw
ijdele wandeling, die u van de
vaderen overgeleverd is;
19 Maar door het dierbaar
bloed van Christus, als van een
onbestraffelijk en onbevlekt
Lam;
20 Dewelke wel voorgekend
is geweest voor de
grondlegging der wereld,
maar geopenbaard is in deze
laatste tijden om uwentwil,
21 Die door Hem gelooft in
God, Welke Hem opgewekt
heeft uit de doden, en Hem
heerlijkheid gegeven heeft,
opdat uw geloof en hoop op
God zijn zou.
22 Hebbende dan uw
zielen gereinigd in de
gehoorzaamheid der
waarheid, door den Geest,
tot ongeveinsde broederlijke
liefde, zo hebt elkander
vuriglijk lief uit een rein hart;
23 Gij, die wedergeboren zijt,
niet uit vergankelijk, maar uit
onvergankelijk zaad, door het
levende en eeuwig blijvende
Woord van God.
24 Want alle vlees is als gras,
en alle heerlijkheid des mensen
is als een bloem van het gras.
Het gras is verdord, en zijn
bloem is afgevallen;
25 Maar het Woord
des Heeren blijft in der
eeuwigheid; en dit is het
Woord, dat onder u verkondigd
is.

2 Zo legt dan af alle
kwaadheid, en alle bedrog,
en geveinsdheid, en nijdigheid,
en alle achterklappingen;
2 En, als nieuwgeborene
kinderkens, zijt zeer begerig
naar de redelijke onvervalste
melk, opdat gij door dezelve
moogt opwassen;
3 Indien gij anders gesmaakt
hebt, dat de Heere goedertieren
is.
4 Tot Welken komende, als
tot een levenden Steen, van
de mensen wel verworpen,
maar bij God uitverkoren en
dierbaar;
5 Zo wordt gij ook zelven,
als levende stenen, gebouwd
tot een geestelijk huis, tot
een heilig priesterdom, om
geestelijke offeranden op te

offeren, die Gode aangenaam
zijn door Jezus Christus.
6 Daarom is ook vervat in
de Schrift: Ziet, Ik leg in Sion
een uitersten Hoeksteen, Die
uitverkoren en dierbaar is; en:
Die in Hem gelooft, zal niet
beschaamd worden.
7 U dan, die gelooft, is
Hij dierbaar; maar den
ongehoorzamen wordt gezegd:
De Steen, Dien de bouwlieden
verworpen hebben, Deze
is geworden tot een hoofd
des hoeks, en een steen des
aanstoots, en een rots der
ergernis;
8 Dengenen namelijk, die
zich aan het Woord stoten,
ongehoorzaam zijnde, waartoe
zij ook gezet zijn.
9 Maar gij zijt een
uitverkoren geslacht, een
koninklijk priesterdom, een
heilig volk, een verkregen volk;
opdat gij zoudt verkondigen de
deugden Desgenen, Die u uit
de duisternis geroepen heeft
tot Zijn wonderbaar licht;
10 Gij, die eertijds geen volk
waart, maar nu Gods volk
zijt; die eertijds niet ontfermd
waart, maar nu ontfermd zijt
geworden.
11 Geliefden, ik vermaan u als
inwoners en vreemdelingen,
dat gij u onthoudt van de
vleselijke begeerlijkheden,
welke krijg voeren tegen de
ziel;
12 En houdt uw wandel
eerlijk onder de heidenen;
opdat in hetgeen zij kwalijk
van u spreken, als van
kwaaddoeners, zij uit de
goede werken, die zij in u zien,
God verheerlijken mogen in
den dag der bezoeking.
13 Zijt dan alle menselijke
ordening onderdanig, om
des Heeren wil; hetzij den
koning, als de opperste macht
hebbende;
14 Hetzij den stadhouderen,
als die van hem gezonden
worden, tot straf wel der
kwaaddoeners, maar tot prijs
dergenen, die goed doen.
15 Want alzo is het de wil
van God, dat gij, weldoende,
den mond stopt aan de
onwetendheid der dwaze
mensen;
16 Als vrijen, en niet de
vrijheid hebbende als een
deksel der boosheid, maar als
dienstknechten van God.
17 Eert een iegelijk; hebt de
broederschap lief; vreest God;
eert den koning.
18 Gij huisknechten, zijt met
alle vreze onderdanig den
heren, niet alleen den goeden
en bescheidenen, maar ook
den harden.
19 Want dat is genade, indien
iemand om het geweten voor
God zwarigheid verdraagt,
lijdende ten onrechte.
20 Want wat lof is het, indien
gij verdraagt, als gij zondigt,
en daarover geslagen wordt?
Maar indien gij verdraagt, als
gij weldoet, en daarover lijdt,
dat is genade bij God.
21 Want hiertoe zijt gij
geroepen, dewijl ook Christus
voor ons geleden heeft, ons een

voorbeeld nalatende, opdat
gij Zijn voetstappen zoudt
navolgen;
22 Die geen zonde gedaan
heeft, en er is geen bedrog in
Zijn mond gevonden;
23 Die, als Hij gescholden
werd, niet wederschold, en als
Hij leed, niet dreigde; maar
gaf het over aan Dien, Die
rechtvaardiglijk oordeelt;
24 Die Zelf onze zonden in
Zijn lichaam gedragen heeft
op het hout; opdat wij, der
zonden afgestorven zijnde, der
gerechtigheid leven zouden;
door Wiens striemen gij
genezen zijt.
25 Want gij waart als
dwalende schapen; maar
gij zijt nu bekeerd tot den
Herder en Opziener uwer
zielen.

3 Desgelijks gij vrouwen,
zijt uw eigenen mannen
onderdanig; opdat ook,
zo enigen den Woorde
ongehoorzaam zijn, zij door
den wandel der vrouwen
zonder Woord mogen
gewonnen worden;
2 Als zij zullen ingezien
hebben uw kuisen wandel in
vreze.
3 Welker versiersel zij, niet
hetgeen uiterlijk is, bestaande
in het vlechten des haars, en
omhangen van goud, of van
klederen aan te trekken;
4 Maar de verborgen
mens des harten, in het
onverderfelijk versiersel van
een zachtmoedigen en stillen
geest, die kostelijk is voor God.
5 Want alzo versierden
zichzelven eertijds ook de
heilige vrouwen, die op God
hoopten, en waren haar eigen
mannen onderdanig;
6 Gelijk Sara aan Abraham
gehoorzaam is geweest,
hem noemende heer, welker
dochters gij geworden zijt, als
gij weldoet, en niet vreest voor
enige verschrikking.
7 Gij mannen, insgelijks,
woont bij haar met verstand,
aan het vrouwelijke vat, als
het zwakste, eer gevende, als
die ook medeerfgenamen der
genade des levens met haar
zijt; opdat uw gebeden niet
verhinderd worden.
8 En eindelijk, zijt allen
eensgezind, medelijdend, de
broeders liefhebbende, met
innerlijke barmhartigheid
bewogen, vriendelijk;
9 Vergeldt niet kwaad
voor kwaad, of schelden
voor schelden, maar zegent
daarentegen; wetende, dat gij
daartoe geroepen zijt, opdat gij
zegening zoudt beerven.
10 Want wie het leven wil
liefhebben, en goede dagen
zien, die stille zijn tong van het
kwaad, en zijn lippen, dat zij
geen bedrog spreken;
11 Die wijke af van het kwade,
en doe het goede; die zoeke
vrede en jage denzelven na.
12 Want de ogen des Heeren
zijn over de rechtvaardigen, en
Zijn oren tot hun gebed; maar
het aangezicht des Heeren
is tegen degenen, die kwaad
doen.

13 En wie is het, die u kwaad doen zal, indien gij navolgers zijt van het goede?
14 Maar indien gij ook lijdt om der gerechtigheid wil, zo zijt gij zalig; en vreest niet uit vreze van hen, en wordt niet ontroerd;
15 Maar heiligt God, den Heere, in uw harten; en zijt altijd bereid tot verantwoording aan een iegelijk, die u rekenschap afeist van de hoop, die in u is, met zachtmoedigheid en vreze.
16 En hebt een goed geweten, opdat in hetgeen zij kwalijk van u spreken, als van kwaaddoeners, zij beschaamd mogen worden, die uw goeden wandel in Christus lasteren.
17 Want het is beter, dat gij, weldoende, (indien het de wil van God wil) lijdt, dan kwaad doende.
18 Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; Die wel is gedood in het vlees, maar levend gemaakt door den Geest;
19 In Denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft,
20 Die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd; waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water.
21 Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt, niet die een aflegging is der vuiligheid des lichaams, maar die een vraag is van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus;
22 Welke is aan de rechter hand Gods, opgevaren ten hemel, de engelen, en machten, en krachten Hem onderdanig gemaakt zijnde.

4 Dewijl dan Christus voor ons in het vlees geleden heeft, zo wapent gij u ook met dezelfde gedachte, namelijk dat wie in het vlees geleden heeft, die heeft opgehouden van de zonde;
2 Om nu niet meer naar de begeerlijkheden der mensen, maar naar den wil van God, den tijd, die overig is in het vlees, te leven.
3 Want het is ons genoeg, dat wij den voorgaande tijd des levens der heidenen wil volbracht hebben, en gewandeld hebben in ontuchtigheden, begeerlijkheden, wijnzuiperijen, brasserijen, drinkerijen en gruwelijke afgoderijen;
4 Waarin zij zich vreemd houden, als gij niet medeloopt tot dezelfde uitgieting der overdadigheid, en u lasteren;
5 Dewelke zullen rekenschap geven Dengene, Die bereid staat om te oordelen de levenden en de doden.

6 Want daartoe is ook
den doden het Evangelie
verkondigd geworden, opdat
zij wel zouden geoordeeld
worden naar den mens in het
vlees, maar leven zouden naar
God in den geest.
7 En het einde aller dingen
is nabij; zijt dan nuchteren, en
waakt in de gebeden.
8 Maar vooral hebt vurige
liefde tot elkander; want de
liefde zal menigte van zonden
bedekken.
9 Zijt herbergzaam jegens
elkander, zonder murmureren.
10 Een iegelijk, gelijk hij gave
ontvangen heeft, alzo bediene
hij dezelve aan de anderen, als
goede uitdelers der menigerlei
genade Gods.
11 Indien iemand spreekt,
die spreke als de woorden
Gods; indien iemand dient, die
diene als uit kracht, die God
verleent; opdat God in allen
geprezen worde door Jezus
Christus, Welken toekomt de
heerlijkheid en de kracht, in
alle eeuwigheid. Amen.
12 Geliefden, houdt u niet
vreemd over de hitte der
verdrukking onder u, die u
geschiedt tot verzoeking, alsof
u iets vreemds overkwame;
13 Maar gelijk gij
gemeenschap hebt aan het
lijden van Christus, alzo
verblijdt u; opdat gij ook in de
openbaring Zijner heerlijkheid
u moogt verblijden en
verheugen.
14 Indien gij gesmaad wordt
om den Naam van Christus,
zo zijt gij zalig; want de
Geest der heerlijkheid, en de
Geest van God rust op u. Wat
hen aangaat, Hij wordt wel
gelasterd, maar wat u aangaat,
Hij wordt verheerlijkt.
15 Doch dat niemand van u
lijde als een doodslager, of dief,
of kwaaddoener, of als een,
die zich met eens anders doen
bemoeit;
16 Maar indien iemand lijdt
als een Christen, die schame
zich niet, maar verheerlijke
God in dezen dele.
17 Want het is de tijd, dat
het oordeel beginne van het
huis Gods; en indien het
eerst van ons begint, welk
zal het einde zijn dergenen,
die het Evangelie van God
ongehoorzaam zijn?
18 En indien de rechtvaardige
nauwelijks zalig wordt, waar
zal de goddeloze en zondaar
verschijnen?
19 Zo dan ook die lijden
naar den wil van God, dat
zij hun zielen Hem, als den
getrouwen Schepper, bevelen
met weldoen.

5 De ouderlingen, die onder
u zijn, vermaan ik, die een
medeouderling, en getuige des
lijdens van Christus ben, en
deelachtig der heerlijkheid, die
geopenbaard zal worden:
2 Weidt de kudde Gods, die
onder u is, hebbende opzicht
daarover, niet uit bedwang,
maar gewilliglijk; noch om
vuil gewin, maar met een
volvaardig gemoed;

3 Noch als heerschappij
voerende over het erfdeel des
Heeren maar als voorbeelden
der kudde geworden zijnde.
4 En als de overste Herder
verschenen zal zijn, zo zult gij
de onverwelkelijke kroon der
heerlijkheid behalen.
5 Desgelijks gij jongen, zijt
den ouden onderdanig; en zijt
allen elkander onderdanig;
zijt met de ootmoedigheid
bekleed; want God wederstaat
de hovaardigen, maar de
nederigen geeft Hij genade.
6 Vernedert u dan onder de
krachtige hand Gods, opdat Hij
u verhoge te Zijner tijd.
7 Werpt al uw bekommernis
op Hem, want Hij zorgt voor u.
8 Zijt nuchteren, en waakt;
want uw tegenpartij, de duivel,
gaat om als een briesende
leeuw, zoekende, wien hij zou
mogen verslinden;
9 Denwelken wederstaat,
vast zijnde in het geloof,
wetende, dat hetzelfde lijden
aan uw broederschap, die in de
wereld is, volbracht wordt.
10 De God nu aller genade,
Die ons geroepen heeft tot
Zijn eeuwige heerlijkheid in
Christus Jezus, nadat wij een
weinig tijds zullen geleden
hebben, Dezelve volmake,
bevestige, versterke, en
fondere ulieden.
11 Hem zij de heerlijkheid en
de kracht in alle eeuwigheid.
Amen.
12 Door Silvanus, die u een
getrouw broeder is, zo ik acht,
heb ik met weinige woorden
geschreven, vermanende en
betuigende, dat deze is de
waarachtige genade Gods, in
welke gij staat.
13 U groet de
medeuitverkorene Gemeente,
die in Babylon is, en Markus,
mijn zoon.
14 Groet elkander met een
kus der liefde. Vrede zij u
allen, die in Christus Jezus zijt.
Amen.

DE TWEEDE ALGEMENE BRIEF VAN DEN APOSTEL PETRUS

1 Simeon Petrus, een dienstknecht en apostel van Jezus Christus, aan degenen, die even dierbaar geloof met ons verkregen hebben, door de rechtvaardigheid van onzen God en Zaligmaker, Jezus Christus;

2 Genade en vrede zij u vermenigvuldigd door de kennis van God, en van Jezus, onzen Heere;

3 Gelijk ons Zijn Goddelijke kracht alles, wat tot het leven en de godzaligheid behoort, geschonken heeft, door de kennis Desgenen, Die ons geroepen heeft tot heerlijkheid en deugd;

4 Door welke ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij door dezelve der goddelijke natuur deelachtig zoudt worden, nadat gij ontvloden zijt het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid.

5 En gij, tot hetzelve ook alle naarstigheid toebrengende, voegt bij uw geloof deugd, en bij de deugd kennis,

6 En bij de kennis matigheid, en bij de matigheid lijdzaamheid, en bij de lijdzaamheid godzaligheid,

7 En bij de godzaligheid broederlijke liefde, en bij de broederlijke liefde, liefde jegens allen.

8 Want zo deze dingen bij u zijn, en in u overvloedig zijn, zij zullen u niet ledig noch onvruchtbaar laten in de kennis van onzen Heere Jezus Christus.

9 Want bij welken deze dingen niet zijn, die is blind, van verre niet ziende, hebbende vergeten de reiniging zijner vorige zonden.

10 Daarom, broeders, benaarstigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen.

11 Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk van onzen Heere en Zaligmaker, Jezus Christus.

12 Daarom zal ik niet verzuimen u altijd daarvan te vermanen, hoewel gij het weet, en in de tegenwoordige waarheid versterkt zijt.

13 En ik acht het recht te zijn, zolang ik in deze tabernakel ben, dat ik u opwekke door vermaning;

14 Alzo ik weet, dat de aflegging mijns tabernakels haast zijn zal, gelijkerwijs ook

onze Heere Jezus Christus mij heeft geopenbaard.

15 Doch ik zal ook naarstigheid doen bij alle gelegenheid, dat gij na mijn uitgang van deze dingen gedachtenis moogt hebben.

16 Want wij zijn geen kunstelijk verdichte fabelen nagevolgd, als wij u bekend gemaakt hebben de kracht en toekomst van onze Heere Jezus Christus, maar wij zijn aanschouwers geweest van Zijn majesteit.

17 Want Hij heeft van God den Vader eer en heerlijkheid ontvangen, als zodanig een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem gebracht werd: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb.

18 En deze stem hebben wij gehoord, als zij van de hemel gebracht is geweest, toen wij met Hem op de heilige berg waren.

19 En wij hebben het profetische woord, dat zeer vast is, en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in een duistere plaats, totdat de dag aanlichte, en de morgenster opga in uw harten.

20 Dit eerst wetende, dat geen profetie der Schrift is van eigen uitlegging;

21 Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door de wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods van den Heilige Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken.

2 En er zijn ook valse profeten onder het volk geweest, gelijk ook onder u valse leraars zijn zullen, die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren zullen, ook den Heere, Die hen gekocht heeft, verloochenende, en een haastig verderf over zichzelven brengende;

2 En velen zullen hun verderfenissen navolgen, door welke de weg der waarheid zal gelasterd worden.

3 En zij zullen door gierigheid, met gemaakte woorden, van u een koopmanschap maken; over welke het oordeel van over lang niet ledig is, en hun verderf sluimert niet.

4 Want indien God de engelen, die gezondigd hebben, niet gespaard heeft, maar, die in de hel geworpen hebbende, overgegeven heeft aan de ketenen der duisternis, om tot het oordeel bewaard te worden;

5 En de oude wereld niet heeft gespaard, maar Noach, den prediker der gerechtigheid, zijn achttal bewaard heeft, als Hij den zondvloed over de wereld der goddelozen heeft gebracht;

6 En de steden van Sodoma en Gomorra tot as verbrandende met omkering veroordeeld heeft, en tot een voorbeeld gezet dengenen, die goddelooslijk zouden leven;

7 En den rechtvaardigen
Lot, die vermoeid was van
den ontuchtigen wandel der
gruwelijken mensen, daaruit
verlost heeft;
8 (Want deze rechtvaardige
man, wonende onder hen, heeft
dag op dag zijn rechtvaardige
ziel gekweld, door het zien en
horen van hun ongerechtige
werken);
9 Zo weet de Heere
de godzaligen uit de
verzoeking te verlossen, en de
onrechtvaardigen te bewaren
tot den dag des oordeels, om
gestraft te worden;
10 Maar allermeest degenen,
die naar het vlees in onreine
begeerlijkheid wandelen, en
de heerschappij verachten; die
stout zijn, zichzelven behagen,
en die de heerlijkheden niet
schromen te lasteren;
11 Daar de engelen in sterkte
en kracht meerder zijnde, geen
lasterlijk oordeel tegen hen
voor den Heere voortbrengen.
12 Maar dezen, als onredelijke
dieren, die de natuur volgen,
en voortgebracht zijn om
gevangen en gedood te
worden, dewijl zij lasteren,
hetgeen zij niet verstaan,
zullen in hun verdorvenheid
verdorven worden;
13 En zullen verkrijgen het
loon der ongerechtigheid,
als die de dagelijkse weelde
hun vermaak achten, zijnde
vlekken en smetten, en zijn
weelderig in hun bedriegerijen,
als zij in de maaltijden met u
zijn;
14 Hebbende de ogen vol
overspel, en die niet ophouden
van zondigen; verlokkende de
onvaste zielen, hebbende het
hart geoefend in gierigheid,
kinderen der vervloeking;
15 Die den rechten weg
verlaten hebbende, zijn
verdwaald, en volgen den
weg van Balaam, den zoon
van Bosor, die het loon der
ongerechtigheid liefgehad
heeft;
16 Maar hij heeft
de bestraffing zijner
ongerechtigheid gehad; want
het jukdragende stomme dier,
sprekende met mensenstem,
heeft des profeten dwaasheid
verhinderd.
17 Dezen zijn waterloze
fonteinen, wolken van
een draaiwind gedreven,
denwelken de donkerheid der
duisternis in der eeuwigheid
bewaard wordt.
18 Want zij, zeer opgeblazene
ijdelheid sprekende, verlokken,
door de begeerlijkheden des
vleses en door ontuchtigheden,
degenen, die waarlijk
ontvloden waren van degenen,
die in dwaling wandelen;
19 Belovende hun vrijheid,
daar zijzelven dienstknechten
zijn der verdorvenheid; want
van wien iemand overwonnen
is, dien is hij ook tot een
dienstknecht gemaakt.
20 Want indien zij, nadat zij
door de kennis van den Heere
en Zaligmaker Jezus Christus,
de besmettingen der wereld
ontvloden zijn, en in dezelve

wederom ingewikkeld zijnde,
van dezelve overwonnen
worden, zo is hun het laatste
erger geworden dan het eerste.
21 Want het ware hun
beter, dat zij den weg der
gerechtigheid niet gekend
hadden, dan dat zij, dien
gekend hebbende, weder
afkeren van het heilige gebod,
dat hun overgegeven was.
22 Maar hun is overkomen,
hetgeen met een waar
spreekwoord gezegd wordt:
De hond is wedergekeerd
tot zijn eigen uitbraaksel;
en de gewassen zeug tot de
wenteling in het slijk.

3 Dezen tweeden zendbrief,
geliefden, schrijf ik nu aan
u, in welke beide ik door
vermaning uw oprecht gemoed
opwekke;
2 Opdat gij gedachtig zijt aan
de woorden, die van de heilige
profeten te voren gesproken
zijn, en aan ons gebod, die
des Heeren en Zaligmakers
apostelen zijn;
3 Dit eerst wetende, dat in
het laatste der dagen spotters
komen zullen, die naar hun
eigen begeerlijkheden zullen
wandelen,
4 En zeggen: Waar is de
belofte Zijner toekomst? Want
van dien dag, dat de vaders
ontslapen zijn, blijven alle
dingen alzo gelijk van het
begin der schepping.
5 Want willens is dit hun
onbekend, dat door het woord
Gods de hemelen van over
lang geweest zijn, en de aarde
uit het water en in het water
bestaande;
6 Door welke de wereld, die
toen was, met het water van
den zondvloed bedekt zijnde,
vergaan is.
7 Maar de hemelen, die nu
zijn, en de aarde, zijn door
hetzelfde woord als een schat
weggelegd, en worden ten vure
bewaard tegen den dag des
oordeels, en der verderving der
goddeloze mensen.
8 Doch deze ene zaak zij u
niet onbekend, geliefden, dat
een dag bij den Heere is als
duizend jaren, en duizend jaren
als een dag.
9 De Heere vertraagt de
belofte niet (gelijk enigen
dat traagheid achten), maar
is lankmoedig over ons, niet
willende, dat enigen verloren
gaan, maar dat zij allen tot
bekering komen.
10 Maar de dag des Heeren
zal komen als een dief in
den nacht, in welken de
hemelen met een gedruis
zullen voorbijgaan, en de
elementen branden zullen en
vergaan, en de aarde en de
werken, die daarin zijn, zullen
verbranden.
11 Dewijl dan deze dingen alle
vergaan, hoedanigen behoort
gij te zijn in heiligen wandel en
godzaligheid!
12 Verwachtende en
haastende tot de toekomst van
den dag Gods, in welken de
hemelen, door vuur ontstoken
zijnde, zullen vergaan, en de

elementen brandende zullen
versmelten.

13 Maar wij verwachten, naar
Zijn belofte, nieuwe hemelen
en een nieuwe aarde, in
dewelke gerechtigheid woont.

14 Daarom, geliefden,
verwachtende deze dingen,
benaarstigt u, dat gij onbevlekt
en onbestraffelijk van Hem
bevonden moogt worden in
vrede;

15 En acht de lankmoedigheid
onzes Heeren voor zaligheid;
gelijkerwijs ook onze geliefde
broeder Paulus, naar de
wijsheid, die hem gegeven is,
ulieden geschreven heeft;

16 Gelijk ook in alle
zendbrieven, daarin van
deze dingen sprekende; in
welke sommige dingen zwaar
zijn om te verstaan, die de
ongeleerde en onvaste mensen
verdraaien, gelijk ook de
andere Schriften, tot hun eigen
verderf.

17 Gij dan, geliefden, zulks
te voren wetende, wacht u,
dat gij niet door de verleiding
der gruwelijke mensen mede
afgerukt wordt, en uitvalt van
uw vastigheid;

18 Maar wast op in de genade
en kennis van onzen Heere
en Zaligmaker Jezus Christus.
Hem zij de heerlijkheid, beide
nu en in de dag der eeuwigheid.
Amen.

DE
EERSTE
ALGEMENE BRIEF VAN DEN APOSTEL
JOHANNES

1 Hetgeen van den beginne
was, hetgeen wij gehoord
hebben, hetgeen wij gezien
hebben met onze ogen, hetgeen
wij aanschouwd hebben, en
onze handen getast hebben,
van het Woord des levens;
2 (Want het Leven is
geopenbaard, en wij hebben
het gezien, en wij getuigen,
en verkondigen ulieden dat
eeuwige Leven, Hetwelk bij
den Vader was, en ons is
geopenbaard.)
3 Hetgeen wij dan gezien
en gehoord hebben, dat
verkondigen wij u, opdat ook
gij met ons gemeenschap
zoudt hebben, en deze onze
gemeenschap ook zij met den
Vader, en met Zijn Zoon Jezus
Christus.
4 En deze dingen schrijven
wij u, opdat uw blijdschap
vervuld zij.
5 En dit is de verkondiging,
die wij van Hem gehoord
hebben, en wij u verkondigen,
dat God een Licht is, en gans
geen duisternis in Hem is.
6 Indien wij zeggen, dat
wij gemeenschap met Hem
hebben, en wij in de duisternis
wandelen, zo liegen wij, en
doen de waarheid niet.
7 Maar indien wij in het licht
wandelen, gelijk Hij in het licht
is, zo hebben wij gemeenschap
met elkander, en het bloed
van Jezus Christus, Zijn Zoon,
reinigt ons van alle zonde.
8 Indien wij zeggen, dat
wij geen zonde hebben, zo
verleiden wij ons zelven, en de
waarheid is in ons niet.
9 Indien wij onze zonden
belijden, Hij is getrouw en
rechtvaardig, dat Hij ons de
zonden vergeve, en ons reinige
van alle ongerechtigheid.
10 Indien wij zeggen, dat
wij niet gezondigd hebben,
zo maken wij Hem tot een
leugenaar, en Zijn woord is
niet in ons.

2 Mijn kinderkens, ik schrijf
u deze dingen, opdat
gij niet zondigt. En indien
iemand gezondigd heeft, wij
hebben een Voorspraak bij
den Vader, Jezus Christus, den
Rechtvaardige;
2 En Hij is een verzoening
voor onze zonden; en niet
alleen voor de onze, maar ook
voor de zonden der gehele
wereld.
3 En hieraan kennen wij, dat
wij Hem gekend hebben, zo wij
Zijn geboden bewaren.
4 Die daar zegt: Ik ken Hem,
en Zijn geboden niet bewaart,
die is een leugenaar, en in dien

is de waarheid niet;
5 Maar zo wie Zijn Woord
bewaart, in dien is waarlijk
de liefde Gods volmaakt
geworden; hieraan kennen wij,
dat wij in Hem zijn.
6 Die zegt, dat hij in Hem
blijft, die moet ook zelf
alzo wandelen, gelijk Hij
gewandeld heeft.
7 Broeders! Ik schrijf u geen
nieuw gebod, maar een oud
gebod, dat gij van den beginne
gehad hebt; dit oud gebod is het
woord, dat gij van den beginne
gehoord hebt.
8 Wederom schrijf ik u
een nieuw gebod: hetgeen
waarachtig is in Hem, zij
ook in u waarachtig; want de
duisternis gaat voorbij, en het
waarachtige licht schijnt nu.
9 Die zegt, dat hij in het licht
is, en zijn broeder haat, die is in
de duisternis tot nog toe.
10 Die zijn broeder liefheeft,
blijft in het licht, en geen
ergernis is in hem.
11 Maar die zijn broeder haat,
is in de duisternis, en wandelt
in de duisternis, en weet niet,
waar hij henengaat; want
de duisternis heeft zijn ogen
verblind.
12 Ik schrijf u, kinderkens,
want de zonden zijn u vergeven
om Zijns Naams wil.
13 Ik schrijf u, vaders! want
gij hebt Hem gekend, Die van
den beginne is. Ik schrijf u,
jongelingen, want gij hebt den
boze overwonnen. Ik schrijf u,
kinderen, want gij hebt den
Vader gekend.
14 Ik heb u geschreven,
vaders, want gij hebt Hem
gekend, Die van den beginne
is. Ik heb u geschreven,
jongelingen, want gij zijt sterk,
en het Woord Gods blijft
in u, en gij hebt den boze
overwonnen.
15 Hebt de wereld niet lief,
noch hetgeen in de wereld is;
zo iemand de wereld liefheeft,
de liefde des Vaders is niet in
hem.
16 Want al wat in de wereld
is, namelijk de begeerlijkheid
des vleses, en de begeerlijkheid
der ogen, en de grootsheid des
levens, is niet uit den Vader,
maar is uit de wereld.
17 En de wereld gaat voorbij,
en haar begeerlijkheid; maar
die den wil van God doet, blijft
in der eeuwigheid.
18 Kinderkens, het is de
laatste ure; en gelijk gij
gehoord hebt, dat de antichrist
komt, zo zijn ook nu vele
antichristen geworden;
waaruit wij kennen, dat
het de laatste ure is.
19 Zij zijn uit ons uitgegaan,
maar zij waren uit ons niet;
want indien zij uit ons geweest
waren, zo zouden zij met
ons gebleven zijn; maar dit
is geschied, opdat zij zouden
openbaar worden, dat zij niet
allen uit ons zijn.
20 Doch gij hebt de zalving
van den Heilige, en gij weet alle
dingen.
21 Ik heb u niet geschreven,
omdat gij de waarheid niet
weet, maar omdat gij die weet,

en omdat geen leugen uit de waarheid is.

22 Wie is de leugenaar, dan die loochent, dat Jezus is de Christus? Deze is de antichrist, die den Vader en den Zoon loochent.

23 Een iegelijk, die den Zoon loochent, heeft ook den Vader niet.

24 Hetgeen gijlieden dan van den beginne gehoord hebt, dat blijve in u. Indien in u blijft, wat gij van den beginne gehoord hebt, zo zult gij ook in den Zoon en in den Vader blijven.

25 En dit is de belofte, die Hij ons beloofd heeft, namelijk het eeuwige leven.

26 Dit heb ik u geschreven van degenen, die u verleiden.

27 En de zalving, die gijlieden van Hem ontvangen hebt, blijft in u, en gij hebt niet van node, dat iemand u lere; maar gelijk dezelfde zalving u leert van alle dingen, zo is zij ook waarachtig, en is geen leugen; en gelijk zij u geleerd heeft, zo zult gij in Hem blijven.

28 En nu, kinderkens, blijft in Hem; opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn toekomst.

29 Indien gij weet, dat Hij rechtvaardig is, zo weet gij, dat een iegelijk, die de rechtvaardigheid doet, uit Hem geboren is.

3 Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden. Daarom kent ons de wereld niet, omdat zij Hem niet kent.

2 Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

3 En een iegelijk, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelven, gelijk Hij rein is.

4 Een iegelijk, die de zonde doet, die doet ook de ongerechtigheid; want de zonde is de ongerechtigheid.

5 En gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij onze zonden zou wegnemen; en geen zonde is in Hem.

6 Een iegelijk, die in Hem blijft, die zondigt niet; een iegelijk, die zondigt, die heeft Hem niet gezien, en heeft Hem niet gekend.

7 Kinderkens, dat u niemand verleide. Die de rechtvaardigheid doet, die is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is.

8 Die de zonde doet, is uit den duivel; want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou.

9 Een iegelijk, die uit God geboren is, die doet de zonde

niet, want Zijn zaad blijft in
hem; en hij kan niet zondigen,
want hij is uit God geboren.
10 Hierin zijn de kinderen
Gods en de kinderen des
duivels openbaar. Een iegelijk,
die de rechtvaardigheid niet
doet, die is niet uit God, en die
zijn broeder niet liefheeft,
11 Want dit is de
verkondiging, die gij van
den beginne gehoord hebt,
dat wij elkander zouden
liefhebben.
12 Niet gelijk Kain, die uit
den boze was, en zijn broeder
doodsloeg; en om wat oorzaak
sloeg hij hem dood? Omdat zijn
werken boos waren, en van zijn
broeder rechtvaardig.
13 Verwondert u niet, mijn
broeders, zo u de wereld haat.
14 Wij weten, dat wij
overgegaan zijn uit den
dood in het leven, dewijl wij
de broeders liefhebben; die zijn
broeder niet liefheeft, blijft in
den dood.
15 Een iegelijk, die zijn
broeder haat, is een doodslager;
en gij weet, dat geen
doodslager het eeuwige
leven heeft in zich blijvende.
16 Hieraan hebben wij de
liefde gekend, dat Hij Zijn
leven voor ons gesteld heeft;
en wij zijn schuldig voor de
broeders het leven te stellen.
17 Zo wie nu het goed der
wereld heeft, en ziet zijn
broeder gebrek hebben, en
sluit zijn hart toe voor hem,
hoe blijft de liefde Gods in
hem?
18 Mijn kinderkens, laat
ons niet liefhebben met den
woorde, noch met de tong,
maar met de daad en waarheid.
19 En hieraan kennen wij, dat
wij uit de waarheid zijn, en wij
zullen onze harten verzekeren
voor Hem.
20 Want indien ons hart ons
veroordeelt, God is meerder
dan ons hart, en Hij kent alle
dingen.
21 Geliefden! Indien ons hart
ons niet veroordeelt, zo hebben
wij vrijmoedigheid tot God;
22 En zo wat wij bidden,
ontvangen wij van Hem, dewijl
wij Zijn geboden bewaren, en
doen, hetgeen behagelijk is
voor Hem.
23 En dit is Zijn gebod, dat
wij geloven in den Naam van
Zijn Zoon Jezus Christus, en
elkander liefhebben, gelijk Hij
ons een gebod gegeven heeft.
24 En die Zijn geboden
bewaart, blijft in Hem, en
Hij in denzelven. En hieraan
kennen wij, dat Hij in ons
blijft, namelijk uit den Geest,
Dien Hij ons gegeven heeft.

4 Geliefden, gelooft niet
een iegelijken geest, maar
beproeft de geesten, of zij
uit God zijn; want vele valse
profeten zijn uitgegaan in de
wereld.
2 Hieraan kent gij den Geest
van God: alle geest, die belijdt,
dat Jezus Christus in het vlees
gekomen is, die is uit God;
3 En alle geest, die niet belijdt,
dat Jezus Christus in het vlees

gekomen is, die is uit God
niet; maar dit is de geest van
den antichrist, welken geest gij
gehoord hebt, dat komen zal,
en is nu alrede in de wereld.
4 Kinderkens, gij zijt uit God,
en hebt hen overwonnen; want
Hij is meerder, Die in u is, dan
die in de wereld is.
5 Zij zijn uit de wereld,
daarom spreken zij uit de
wereld, en de wereld hoort
hen.
6 Wij zijn uit God. Die God
kent, hoort ons; die uit God
niet is, hoort ons niet. Hieruit
kennen wij den geest der
waarheid, en den geest der
dwaling.
7 Geliefden! Laat ons
elkander liefhebben, want
de liefde is uit God; en een
iegelijk, die liefheeft, is uit God
geboren, en kent God;
8 Die niet liefheeft, die heeft
God niet gekend; want God is
liefde.
9 Hierin is de liefde Gods
jegens ons geopenbaard, dat
God Zijn eniggeboren Zoon
gezonden heeft in de wereld,
opdat wij zouden leven door
Hem.
10 Hierin is de liefde, niet
dat wij God liefgehad hebben,
maar dat Hij ons lief heeft
gehad, en Zijn Zoon gezonden
heeft tot een verzoening voor
onze zonden.
11 Geliefden, indien God ons
alzo lief heeft gehad, zo zijn
ook wij schuldig elkander lief
te hebben.
12 Niemand heeft ooit God
aanschouwd; indien wij
elkander liefhebben, zo blijft
God in ons, en Zijn liefde is in
ons volmaakt.
13 Hieraan kennen wij, dat
wij in Hem blijven, en Hij in
ons, omdat Hij ons van Zijn
Geest gegeven heeft.
14 En wij hebben het
aanschouwd, en getuigen, dat
de Vader Zijn Zoon gezonden
heeft tot een Zaligmaker der
wereld.
15 Zo wie beleden zal hebben,
dat Jezus de Zoon van God is,
God blijft in hem, en hij in God.
16 En wij hebben gekend en
geloofd de liefde, die God tot
ons heeft. God is liefde; en die
in de liefde blijft, blijft in God,
en God in hem.
17 Hierin is de liefde bij
ons volmaakt, opdat wij
vrijmoedigheid mogen hebben
in den dag des oordeels,
namelijk dat gelijk Hij is, wij
ook zijn in deze wereld.
18 Er is in de liefde geen vrees,
maar de volmaakte liefde drijft
de vrees buiten; want de vrees
heeft pijn, en die vreest, is niet
volmaakt in de liefde.
19 Wij hebben Hem lief,
omdat Hij ons eerst liefgehad
heeft.
20 Indien iemand zegt: Ik heb
God lief; en haat zijn broeder,
die is een leugenaar; want die
zijn broeder niet liefheeft, dien
hij gezien heeft, hoe kan hij
God liefhebben, Dien hij niet
gezien heeft?

21 En dit gebod hebben wij
van Hem, namelijk dat die
God liefheeft, ook zijn broeder
liefhebbe.

5 Een iegelijk, die gelooft, dat
Jezus is de Christus, die
is uit God geboren; en een
iegelijk, die liefheeft Dengene,
Die geboren heeft, die heeft
ook lief dengene, die uit Hem
geboren is.
2 Hieraan kennen wij, dat wij
de kinderen Gods liefhebben,
wanneer wij God liefhebben,
en Zijn geboden bewaren.
3 Want dit is de liefde Gods,
dat wij Zijn geboden bewaren;
en Zijn geboden zijn niet
zwaar.
4 Want al wat uit God
geboren is, overwint de wereld;
en dit is de overwinning, die
de wereld overwint, namelijk
ons geloof.
5 Wie is het, die de wereld
overwint, dan die gelooft, dat
Jezus is de Zoon van God?
6 Deze is het, Die gekomen is
door water en bloed, namelijk
Jezus, de Christus; niet door
het water alleen, maar door het
water en het bloed. En de Geest
is het, Die getuigt, dat de Geest
de waarheid is.
7 Want Drie zijn er, Die
getuigen in den hemel, de
Vader, het Woord en de
Heilige Geest; en deze Drie
zijn Een.
8 En drie zijn er, die getuigen
op de aarde, de Geest, en het
water, en het bloed; en die drie
zijn tot een.
9 Indien wij de getuigenis
der mensen aannemen, de
getuigenis van God is meerder;
want dit is de getuigenis van
God, welke Hij van Zijn Zoon
getuigd heeft.
10 Die in den Zoon van God
gelooft, heeft de getuigenis
in zichzelven; die God niet
gelooft, heeft Hem tot een
leugenaar gemaakt, dewijl
hij niet geloofd heeft de
getuigenis, die God getuigd
heeft van Zijn Zoon.
11 En dit is de getuigenis,
namelijk dat ons God het
eeuwige leven gegeven heeft;
en ditzelve leven is in Zijn
Zoon.
12 Die den Zoon heeft, die
heeft het leven; die den Zoon
van God niet heeft, die heeft
het leven niet.
13 Deze dingen heb ik u
geschreven, die gelooft in den
Naam des Zoons van God;
opdat gij weet, dat gij het
eeuwige leven hebt, en opdat
gij gelooft in den Naam des
Zoons van God.
14 En dit is de vrijmoedigheid,
die wij tot Hem hebben, dat zo
wij iets bidden naar Zijn wil,
Hij ons verhoort.
15 En indien wij weten, dat
Hij ons verhoort, wat wij ook
bidden, zo weten wij, dat wij de
beden verkrijgen, die wij van
Hem gebeden hebben.
16 Indien iemand zijn broeder
ziet zondigen een zonde niet
tot den dood, die zal God
bidden en Hij zal hem het leven
geven, dengenen, zeg ik, die

zondigen niet tot den dood. Er
is een zonde tot den dood; voor
dezelve zonde zeg ik niet, dat
hij zal bidden.
17 Alle ongerechtigheid is
zonde; en er is zonde niet tot
den dood.
18 Wij weten, dat een iegelijk,
die uit God geboren is, niet
zondigt; maar die uit God
geboren is, bewaart zichzelven,
en de boze vat hem niet.
19 Wij weten, dat wij uit God
zijn, en dat de gehele wereld
ligt in het boze.
20 Doch wij weten, dat de
Zoon van God gekomen is, en
heeft ons het verstand gegeven,
dat wij den Waarachtige
kennen; en wij zijn in den
Waarachtige, namelijk in Zijn
Zoon Jezus Christus. Deze is
de waarachtige God, en het
eeuwige Leven.
21 Kinderkens, bewaart
uzelven van de afgoden. Amen.

DE TWEEDE BRIEF VAN DEN APOSTEL JOHANNES

1 De ouderling aan de uitverkoren vrouwe en aan haar kinderen, die ik in waarheid liefheb, en niet alleen ik, maar ook allen, die de waarheid gekend hebben;
2 Om der waarheid wil, die in ons blijft, en met ons zal zijn in der eeuwigheid:
3 Genade, barmhartigheid, vrede zij met ulieden van God den Vader, en van den Heere Jezus Christus, den Zoon des Vaders, in waarheid en liefde.
4 Ik ben zeer verblijd geweest, dat ik van uw kinderen gevonden heb, die in de waarheid wandelen, gelijk wij een gebod ontvangen hebben van den Vader.
5 En nu bid ik u, uitverkoren vrouwe, niet als u schrijvende een nieuw gebod, maar hetgeen wij gehad hebben van den beginne, namelijk dat wij elkander liefhebben.
6 En dit is de liefde, dat wij wandelen naar Zijn geboden. Dit is het gebod, gelijk gijlieden van den beginne gehoord hebt, dat gij in hetzelve zoudt wandelen.
7 Want er zijn vele verleiders in de wereld gekomen, die niet belijden, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is. Deze is de verleider en de antichrist.
8 Ziet toe voor uzelven, dat wij niet verliezen, hetgeen wij gearbeid hebben, maar een vol loon mogen ontvangen.
9 Een iegelijk, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden den Vader en den Zoon.
10 Indien iemand tot ulieden komt, en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis, en zegt tot hem niet: Zijt gegroet.
11 Want die tot hem zegt: Zijt gegroet, die heeft gemeenschap aan zijn boze werken.
12 Ik heb veel aan ulieden te schrijven, doch ik heb niet gewild door papier en inkt; maar ik hoop tot ulieden te komen, en mond tot mond met u te spreken, opdat onze blijdschap volkomen moge zijn.
13 U groeten de kinderen van uw zuster, de uitverkorene. Amen.

DE DERDE BRIEF VAN DEN APOSTEL JOHANNES

1 De ouderling aan den
geliefden Gajus, welken ik
in waarheid liefheb.
2 Geliefde, voor alle dingen
wens ik, dat gij welvaart en
gezond zijt, gelijk uw ziel
welvaart.
3 Want ik ben zeer verblijd
geweest, als de broeders
kwamen, en getuigden van
uw waarheid, gelijk gij in de
waarheid wandelt.
4 Ik heb geen meerdere
blijdschap dan hierin, dat ik
hoor, dat mijn kinderen in de
waarheid wandelen.
5 Geliefde, gij doet
trouwelijk, in al hetgeen
gij doet aan de broederen en
aan de vreemdelingen,
6 Die getuigd hebben van uw
liefde, in de tegenwoordigheid
der Gemeente; welken indien
gij geleide doet, gelijk het Gode
waardig is, zo zult gij weldoen.
7 Want zij zijn voor Zijn
Naam uitgegaan, niets
nemende van de heidenen.
8 Wij dan zijn schuldig de
zodanigen te ontvangen, opdat
wij medearbeiders mogen
worden der waarheid.
9 Ik heb aan de Gemeente
geschreven; maar Diotrefes, die
onder hen zoekt de eerste te
zijn, neemt ons niet aan.
10 Daarom, indien ik kom, zo
zal ik in gedachtenis brengen
zijn werken, die hij doet, met
boze woorden snaterende
tegen ons; en hiermede niet
vergenoegd zijnde, zo ontvangt
hij zelf de broeders niet, en
verhindert degenen, die het
willen doen, en werpt ze uit de
Gemeente.

11 Geliefde, volgt het kwade
niet na, maar het goede. Die
goed doet, is uit God; maar
die kwaad doet, heeft God niet
gezien.

12 Aan Demetrius wordt
getuigenis gegeven van allen,
en van de waarheid zelve; en
wij getuigen ook, en gij weet,
dat onze getuigenis waarachtig
is.

13 Ik had veel te schrijven,
maar ik wil u niet schrijven met
inkt en pen;

14 Maar ik hoop u haast te
zien, en wij zullen mond tot
mond spreken. Vrede zij u. De
vrienden groeten u. Groet de
vrienden met name.

DE ALGEMENE BRIEF VAN DEN APOSTEL

JUDAS

1 Judas, een dienstknecht van Jezus Christus, en broeder van Jakobus, aan de geroepenen, die door God den Vader geheiligd zijn, en door Jezus Christus bewaard:
2 Barmhartigheid, en vrede, en liefde zij u vermenigvuldigd.
3 Geliefden, alzo ik alle naarstigheid doe om u te schrijven van de gemene zaligheid, zo heb ik noodzaak gehad aan u te schrijven en u te vermanen, dat gij strijdt voor het geloof, dat eenmaal den heiligen overgeleverd is.
4 Want er zijn sommige mensen ingeslopen, die eertijds tot ditzelfde oordeel te voren opgeschreven zijn, goddelozen, die de genade onzes Gods veranderen in ontuchtigheid, en de enigen Heerser, God, en onzen Heere Jezus Christus verloochenen.
5 Maar ik wil u indachtig maken, als die dit eenmaal weet, dat de Heere, het volk uit Egypteland verlost hebbende, wederom degenen, die niet geloofden, verdorven heeft.
6 En de engelen, die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hun eigen woonstede verlaten hebben, heeft Hij tot het oordeel des groten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard.
7 Gelijk Sodoma en Gomorra, en de steden rondom dezelve, die op gelijke wijze als deze gehoereerd hebben, en ander vlees zijn nagegaan, tot een voorbeeld voorgesteld zijn, dragende de straf des eeuwigen vuurs.
8 Desgelijks evenwel ook dezen, in slaap gebracht zijnde, verontreinigen het vlees, en verwerpen de heerschappij, en lasteren de heerlijkheden.
9 Maar Michael, de archangel, toen hij met den duivel twistte, en handelde van het lichaam van Mozes, durfde geen oordeel van lastering tegen hem voortbrengen, maar zeide: De Heere bestraffe u!
10 Maar dezen, hetgeen zij niet weten, dat lasteren zij; en hetgeen zij natuurlijk, als de onredelijke dieren, weten, in hetzelve verderven zij zich.
11 Wee hun, want zij zijn de weg van Kain ingegaan, en door de verleiding van het loon van Balaam zijn zij henengestort, en zijn door de tegenspreking van Korach vergaan.
12 Dezen zijn vlekken in uw liefdemaaltijden, en als zij met u ter maaltijd zijn, weiden zij zichzelven zonder vreze; zij zijn waterloze wolken, die van de winden omgedreven worden; zij zijn als bomen in het afgaan van de herfst, onvruchtbaar, tweemaal verstorven, en ontworteld;

13 Wilde baren der zee, hun
eigen schande opschuimende;
dwalende sterren, denwelken
de donkerheid der duisternis
in der eeuwigheid bewaard
wordt.
14 En van dezen heeft ook
Enoch, de zevende van Adam,
geprofeteerd, zeggende: Ziet,
de Heere is gekomen met Zijn
vele duizenden heiligen;
15 Om gericht te houden
tegen allen, en te straffen
alle goddelozen onder hen,
vanwege al hun goddeloze
werken, die zij goddelooslijk
gedaan hebben, en vanwege
al de harde woorden, die de
goddeloze zondaars tegen Hem
gesproken hebben.
16 Dezen zijn
murmureerders, klagers over
hun staat, wandelende naar
hun begeerlijkheden; en hun
mond spreekt zeer opgeblazen
dingen, verwonderende zich
over de personen om des
voordeels wil.
17 Maar geliefden, gedenkt gij
der woorden, die voorzegd zijn
van de apostelen van onzen
Heere Jezus Christus;
18 Dat zij u gezegd hebben,
dat er in den laatsten tijd
spotters zullen zijn, die naar
hun goddeloze begeerlijkheden
wandelen zullen.
19 Dezen zijn het, die
zichzelven afscheiden,
natuurlijke mensen, den
Geest niet hebbende.
20 Maar geliefden, bouwt gij
uzelven op uw allerheiligst
geloof, biddende in den
Heiligen Geest;
21 Bewaart uzelven in de
liefde Gods, verwachtende
de barmhartigheid van onzen
Heere Jezus Christus ten
eeuwigen leven.
22 En ontfermt u wel eniger,
onderscheid makende;
23 Maar behoudt anderen
door vreze, en grijpt ze uit het
vuur; en haat ook den rok, die
van het vlees bevlekt is.
24 Hem nu, Die machtig is
u van struikelen te bewaren,
en onstraffelijk te stellen voor
Zijn heerlijkheid, in vreugde,
25 Den alleen wijzen
God, onzen Zaligmaker,
zij heerlijkheid en majesteit,
kracht en macht, beide nu en
in alle eeuwigheid. Amen.

DE
OPENBARING
VAN JOHANNES

1 De openbaring van Jezus Christus, die God hem gegeven heeft, om Zijn dienstknechten te tonen de dingen, die haast geschieden moeten; en die Hij door Zijn engel gezonden, en Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven heeft;

2 Dewelke het woord Gods betuigd heeft, en de getuigenis van Jezus Christus, en al wat hij gezien heeft.

3 Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren, hetgeen in dezelve geschreven is; want de tijd is nabij.

4 Johannes aan de zeven Gemeenten, die in Azie zijn: genade zij u en vrede van Hem, Die is, en Die was, en Die komen zal; en van de zeven geesten, die voor Zijn troon zijn;

5 En van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, en de Overste der koningen der aarde. Hem, Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed.

6 En Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen.

7 Ziet, Hij komt met de wolken en alle oog zal Hem zien, ook degenen, die Hem doorstoken hebben; en alle geslachten der aarde zullen over Hem rouw bedrijven; ja, amen.

8 Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde, zegt de Heere, Die is, en Die was, en Die komen zal, de Almachtige.

9 Ik, Johannes, die ook uw broeder ben, en medegenoot in de verdrukking, en in het Koninkrijk, en in de lijdzaamheid van Jezus Christus, was op het eiland, genaamd Patmos, om het Woord Gods, en om de getuigenis van Jezus Christus.

10 En ik was in den geest op den dag des Heeren; en ik hoorde achter mij een grote stem, als van een bazuin,

11 Zeggende: Ik ben de Alfa en de Omega, de Eerste en de Laatste; en hetgeen gij ziet, schrijf dat in een boek, en zend het aan de zeven Gemeenten, die in Azie zijn, namelijk naar Efeze, en naar Smyrna, en naar Pergamus, en naar Thyatire, en naar Sardis, en naar Filadelfia, en naar Laodicea.

12 En ik keerde mij om, om te zien de stem, die met mij gesproken had; en mij omgekeerd hebbende, zag ik zeven gouden kandelaren;

13 En in het midden van de
zeven kandelaren Een, den
Zoon des mensen gelijk zijnde,
bekleed met een lang kleed
tot de voeten, en omgord aan
de borsten met een gouden
gordel;
14 En Zijn hoofd en haar was
wit, gelijk als witte wol, gelijk
sneeuw; en Zijn ogen gelijk een
vlam vuurs;
15 En Zijn voeten waren
blinkend koper gelijk, en
gloeiden als in een oven; en
Zijn stem als een stem van vele
wateren.
16 En Hij had zeven sterren
in Zijn rechterhand; en uit Zijn
mond ging een tweesnijdend
scherp zwaard; en Zijn
aangezicht was, gelijk de zon
schijnt in haar kracht.
17 En toen ik Hem zag, viel ik
als dood aan Zijn voeten; en Hij
legde Zijn rechterhand op mij,
zeggende tot mij: Vrees niet; Ik
ben de Eerste en de Laatste;
18 En Die leef, en Ik ben dood
geweest; en zie, Ik ben levend
in alle eeuwigheid. Amen. En
Ik heb de sleutels der hel en des
doods.
19 Schrijf, hetgeen gij gezien
hebt, en hetgeen is, en hetgeen
geschieden zal na dezen:
20 De verborgenheid der
zeven sterren, die gij gezien
hebt in Mijn rechter hand, en
de zeven gouden kandelaren.
De zeven sterren zijn de
engelen der zeven Gemeenten;
en de zeven kandelaren, die
gij gezien hebt, zijn de zeven
Gemeenten.

2 Schrijf aan den engel der
Gemeente van Efeze: Dit
zegt Hij, Die de zeven sterren in
Zijn rechter hand houdt, Die in
het midden der zeven gouden
kandelaren wandelt:
2 Ik weet uw werken, en uw
arbeid, en uw lijdzaamheid, en
dat gij de kwaden niet kunt
dragen; en dat gij beproefd
hebt degenen, die uitgeven, dat
zij apostelen zijn, en zij zijn
het niet; en hebt ze leugenaars
bevonden;
3 En gij hebt verdragen, en
hebt geduld; en gij hebt om
Mijns Naams wil gearbeid, en
zijt niet moede geworden.
4 Maar Ik heb tegen u, dat gij
uw eerste liefde hebt verlaten.
5 Gedenk dan, waarvan gij
uitgevallen zijt, en bekeer u,
en doe de eerste werken; en
zo niet, Ik zal u haastelijk bij
komen, en zal uw kandelaar
van zijn plaats weren, indien
gij u niet bekeert.
6 Maar dit hebt gij, dat gij de
werken der Nikolaieten haat,
welke Ik ook haat.
7 Die oren heeft, die hore wat
de Geest tot de Gemeenten
zegt. Die overwint, Ik zal hem
geven te eten van den boom des
levens, die in het midden van
het paradijs Gods is.
8 En schrijf aan den engel der
Gemeente van die van Smyrna:
Dit zegt de Eerste en de Laatste,
Die dood geweest is, en weder
levend is geworden:
9 Ik weet uw werken, en
verdrukking, en armoede (doch
gij zijt rijk), en de lastering

dergenen, die zeggen, dat zij Joden zijn, en zijn het niet, maar zijn een synagoge des satans.

10 Vrees geen der dingen, die gij lijden zult. Ziet, de duivel zal enigen van ulieden in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt; en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen. Zijt getrouw tot den dood, en Ik zal u geven de kroon des levens.

11 Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de Gemeenten zegt. Die overwint, zal van den tweeden dood niet beschadigd worden.

12 En schrijf aan den engel der Gemeente, die in Pergamus is: Dit zegt Hij, Die het tweesnijdend scherp zwaard heeft:

13 Ik weet uw werken, en waar gij woont; namelijk daar de troon des satans is, en gij houdt Mijn Naam, en hebt Mijn geloof niet verloochend, ook in die dagen, in welke Antipas, Mijn getrouwe getuige was, welke gedood is bij ulieden, daar de satan woont.

14 Maar Ik heb enige weinige dingen tegen u, dat gij aldaar hebt, die de lering van Balaam houden, die Balak leerde den kinderen Israels een aanstoot voor te werpen, opdat zij zouden afgodenoffer eten en hoereren.

15 Alzo hebt ook gij, die de lering der Nikolaieten houden; hetwelk Ik haat.

16 Bekeer u; en zo niet, Ik zal u haastelijk bij komen, en zal tegen hen krijg voeren met het zwaard Mijns monds.

17 Die oren heeft, die hore, wat de Geest tot de Gemeenten zegt. Die overwint, Ik zal hem geven te eten van het manna, dat verborgen is, en Ik zal hem geven een witten keursteen, en op den keursteen een nieuwen naam geschreven, welken niemand kent, dan die hem ontvangt.

18 En schrijf aan den engel der Gemeente te Thyatire: Dit zegt de Zoon van God, Die Zijn ogen heeft als een vlam vuurs, en Zijn voeten zijn blinkend koper gelijk:

19 Ik weet uw werken, en liefde, en dienst, en geloof, en uw lijdzaamheid, en uw werken, en dat de laatste meer zijn dan de eerste.

20 Maar Ik heb enige weinige dingen tegen u, dat gij de vrouw Jezabel, die zichzelve zegt een profetes te zijn, laat leren, en Mijn dienstknechten verleiden, dat zij hoereren en afgodenoffer eten.

21 En Ik heb haar tijd gegeven, opdat zij zich zou bekeren van haar hoererij, en zij heeft zich niet bekeerd.

22 Zie, Ik werp haar te bed, en die met haar overspel bedrijven, in grote verdrukking, zo zij zich niet bekeren van hun werken.

23 En haar kinderen zal Ik door den dood ombrengen; en al de Gemeenten zullen weten,

dat Ik het ben, Die nieren en
harten onderzoek. En Ik zal
ulieden geven een iegelijk naar
uw werken.
24 Doch Ik zeg ulieden, en
tot de anderen, die te Thyatire
zijn, zovelen, als er deze leer
niet hebben, en die de diepten
des satans niet gekend hebben,
gelijk zij zeggen: Ik zal u geen
anderen last opleggen;
25 Maar hetgeen gij hebt,
houdt dat, totdat Ik zal komen.
26 En die overwint, en die
Mijn werken tot het einde toe
bewaart, Ik zal hem macht
geven over de heidenen;
27 En hij zal ze hoeden
met een ijzeren staf; zij
zullen als pottenbakkersvaten
vermorzeld worden; gelijk ook
Ik van Mijn Vader ontvangen
heb.
28 En Ik zal hem de
morgenster geven.
29 Die oren heeft, die hore
wat de Geest tot de Gemeenten
zegt.

3 En schrijf aan den engel
der Gemeente, die te Sardis
is: Dit zegt, Die de zeven
geesten Gods heeft, en de zeven
sterren: Ik weet uw werken, dat
gij den naam hebt, dat gij leeft,
en gij zijt dood.
2 Zijt wakende, en versterk
het overige, dat sterven zou;
want Ik heb uw werken niet vol
gevonden voor God.
3 Gedenk dan, hoe gij het
ontvangen en gehoord hebt, en
bewaar het, en bekeer u. Indien
gij dan niet waakt, zo zal Ik
over u komen als een dief, en
gij zult niet weten, op wat ure
Ik over u komen zal.
4 Doch gij hebt enige weinige
namen ook te Sardis, die hun
klederen niet bevlekt hebben,
en zij zullen met Mij wandelen
in witte klederen, overmits zij
het waardig zijn.
5 Die overwint, die zal
bekleed worden met witte
klederen; en Ik zal zijn naam
geenszins uitdoen uit het boek
des levens, en Ik zal zijn naam
belijden voor Mijn Vader en
voor Zijn engelen.
6 Die oren heeft, die hore wat
de Geest tot de Gemeenten
zegt.
7 En schrijf aan den engel
der Gemeente, die in Filadelfia
is: Dit zegt de Heilige, de
Waarachtige, Die den sleutel
Davids heeft; Die opent, en
niemand sluit, en Hij sluit, en
niemand opent:
8 Ik weet uw werken; zie, Ik
heb een geopende deur voor u
gegeven, en niemand kan die
sluiten; want gij hebt kleine
kracht, en gij hebt Mijn woord
bewaard, en hebt Mijn Naam
niet verloochend.
9 Zie, Ik geef u enigen uit de
synagoge des satans, dergenen,
die zeggen, dat zij Joden zijn,
en zijn het niet, maar liegen;
zie, Ik zal maken, dat zij zullen
komen, en aanbidden voor uw
voeten, en bekennen, dat Ik u
liefheb.
10 Omdat gij het woord
Mijner lijdzaamheid bewaard
hebt, zo zal Ik ook u bewaren

uit de ure der verzoeking, die
over de gehele wereld komen
zal, om te verzoeken, die op de
aarde wonen.
11 Zie, Ik kom haastelijk;
houd dat gij hebt, opdat
niemand uw kroon neme.
12 Die overwint, Ik zal hem
maken tot een pilaar in den
tempel Mijns Gods, en hij zal
niet meer daaruit gaan; en
Ik zal op hem schrijven den
Naam Mijns Gods, en de naam
der stad Mijns Gods, namelijk
des nieuwen Jeruzalems, dat
uit den hemel van Mijn God
afdaalt, en ook Mijn nieuwen
Naam.
13 Die oren heeft, die hore
wat de Geest tot de Gemeenten
zegt.
14 En schrijf aan den
engel van de Gemeente
der Laodicensen: Dit zegt
de Amen, de trouwe, en
waarachtige Getuige, het
Begin der schepping Gods:
15 Ik weet uw werken, dat gij
noch koud zijt, noch heet; och,
of gij koud waart, of heet!
16 Zo dan, omdat gij lauw zijt,
en noch koud noch heet, Ik zal
u uit Mijn mond spuwen.
17 Want gij zegt: Ik ben rijk,
en verrijkt geworden, en heb
geens dings gebrek; en gij weet
niet, dat gij zijt ellendig, en
jammerlijk, en arm, en blind,
en naakt.
18 Ik raad u dat gij van
Mij koopt goud, beproefd
komende uit het vuur, opdat
gij rijk moogt worden; en
witte klederen, opdat gij
moogt bekleed worden, en de
schande uwer naaktheid niet
geopenbaard worde; en zalf
uw ogen met ogenzalf, opdat
gij zien moogt.
19 Zo wie Ik liefheb, die
bestraf en kastijd Ik; wees dan
ijverig, en bekeer u.
20 Zie, Ik sta aan de deur,
en Ik klop; indien iemand
Mijn stem zal horen, en de
deur opendoen, Ik zal tot hem
inkomen, en Ik zal met hem
avondmaal houden, en hij met
Mij.
21 Die overwint, Ik zal hem
geven met Mij te zitten in Mijn
troon, gelijk als Ik overwonnen
heb, en ben gezeten met Mijn
Vader in Zijn troon.
22 Die oren heeft, die hore,
wat de Geest tot de Gemeenten
zegt.

4 Na dezen zag ik, en ziet,
een deur was geopend in
den hemel; en de eerste stem,
die ik gehoord had, als van
een bazuin, met mij sprekende,
zeide: Kom hier op, en Ik zal
u tonen, hetgeen na dezen
geschieden moet.
2 En terstond werd ik in den
geest; en ziet, er was een troon
gezet in den hemel, en er zat
Een op den troon.
3 En Die daarop zat, was in
het aanzien den steen Jaspis
en Sardius gelijk; en een
regenboog was rondom den
troon, in het aanzien der steen
Smaragd gelijk.
4 En rondom den troon waren
vier en twintig tronen; en op

de tronen zag ik de vier en
twintig ouderlingen zittende,
bekleed met witte klederen, en
zij hadden gouden kronen op
hun hoofden.
5 En van den troon gingen uit
bliksemen, en donderslagen,
en stemmen; en zeven vurige
lampen waren brandende voor
den troon, welke zijn de zeven
geesten Gods.
6 En voor den troon was een
glazen zee, kristal gelijk. En
in het midden des troons, en
rondom den troon, vier dieren,
zijnde vol ogen van voren en
van achteren.
7 En het eerste dier was een
leeuw gelijk, en het tweede dier
een kalf gelijk, en het derde
dier had het aangezicht als een
mens, en het vierde dier was
een vliegenden arend gelijk.
8 En de vier dieren hadden
elkeen voor zichzelven zes
vleugelen rondom, en waren
van binnen vol ogen; en
hebben geen rust dag en
nacht, zeggende: Heilig, heilig,
heilig is de Heere God, de
Almachtige, Die was, en Die is,
en Die komen zal.
9 En wanneer de dieren
heerlijkheid, en eer, en
dankzegging gaven Hem, Die
op den troon zat, Die in alle
eeuwigheid leeft;
10 Zo vielen de vier en
twintig ouderlingen voor
Hem, Die op den troon zat, en
aanbaden Hem, Die leeft in
alle eeuwigheid, en wierpen
hun kronen voor den troon,
zeggende:
11 Gij Heere, zijt waardig te
ontvangen de heerlijkheid, en
de eer, en de kracht; want Gij
hebt alle dingen geschapen, en
door Uw wil zijn zij, en zijn zij
geschapen.

5 En ik zag in de rechter
hand Desgenen, Die op den
troon zat, een boek, geschreven
van binnen en van buiten,
verzegeld met zeven zegelen.
2 En ik zag een sterken engel,
uitroepende met een grote
stem: Wie is waardig het boek
te openen, en zijn zegelen open
te breken?
3 En niemand in den hemel,
noch op de aarde, noch onder
de aarde, kon het boek openen,
noch hetzelve in zien.
4 En ik weende zeer, dat
niemand waardig gevonden
was, om dat boek te openen,
en te lezen, noch hetzelve in te
zien.
5 En een van de ouderlingen
zeide tot mij: Ween niet; zie, de
Leeuw, Die uit den stam van
Juda is, de Wortel Davids, heeft
overwonnen, om het boek te
openen, en zijn zeven zegelen
open te breken.
6 En ik zag, en ziet, in het
midden van den troon, en van
de vier dieren, en in het midden
van de ouderlingen, een Lam,
staande als geslacht, hebbende
zeven hoornen, en zeven ogen;
dewelke zijn de zeven geesten
Gods, die uitgezonden zijn in
alle landen.
7 En Het kwam, en heeft het
boek genomen uit de rechter

hand Desgenen, Die op den
troon zat.
8 En als Het dat boek
genomen had, vielen de vier
dieren en de vier en twintig
ouderlingen voor het Lam
neder, hebbende elk citeren
en gouden fiolen, zijnde vol
reukwerks, welke zijn de
gebeden der heiligen.
9 En zij zongen een nieuw
lied, zeggende: Gij zijt waardig
dat boek te nemen, en zijn
zegelen te openen; want Gij
zijt geslacht, en hebt ons Gode
gekocht met Uw bloed, uit alle
geslacht, en taal, en volk, en
natie;
10 En Gij hebt ons onzen
God gemaakt tot koningen en
priesteren; en wij zullen als
koningen heersen op de aarde.
11 En ik zag, en ik hoorde een
stem veler engelen rondom
den troon, en de dieren, en
de ouderlingen; en hun getal
was tien duizendmaal tien
duizenden, en duizendmaal
duizenden;
12 Zeggende met een grote
stem: Het Lam, Dat geslacht
is, is waardig te ontvangen
de kracht, en rijkdom, en
wijsheid, en sterkte, en eer, en
heerlijkheid, en dankzegging.
13 En alle schepsel, dat in den
hemel is, en op de aarde, en
onder de aarde, en die in de zee
zijn, en alles, wat in dezelve is,
hoorde ik zeggen: Hem, Die op
den troon zit, en het Lam, zij
de dankzegging, en de eer, en
de heerlijkheid, en de kracht in
alle eeuwigheid.
14 En de vier dieren zeiden:
Amen. En de vier en twintig
ouderlingen vielen neder, en
aanbaden Dengene, Die leeft in
alle eeuwigheid.

6 En ik zag, toen het Lam een
van de zegelen geopend
had, en ik hoorde een uit de
vier dieren zeggen, als een stem
van een donderslag: Kom en
zie!
2 En ik zag, en ziet, een
wit paard, en Die daarop zat,
had een boog; en Hem is een
kroon gegeven, en Hij ging
uit overwinnende, en opdat Hij
overwonne!
3 En toen Het het tweede
zegel geopend had, hoorde ik
het tweede dier zeggen: Kom
en zie!
4 En een ander paard ging
uit, dat rood was; en dien,
die daarop zat, werd macht
gegeven den vrede te nemen
van de aarde; en dat zij
elkander zouden doden; en
hem werd een groot zwaard
gegeven.
5 En toen Het het derde zegel
geopend had, hoorde ik het
derde dier zeggen: Kom en zie!
En ik zag, en ziet, een zwart
paard, en die daarop zat, had
een weegschaal in zijn hand.
6 En ik hoorde een stem in het
midden van de vier dieren, die
zeide: Een maatje tarwe voor
een penning, en drie maatjes
gerst voor een penning; en
beschadig de olie en den wijn
niet.

7 En toen Het het vierde zegel
geopend had, hoorde ik een
stem van het vierde dier, die
zeide: Kom en zie!
8 En ik zag, en ziet, een vaal
paard, en die daarop zat, zijn
naam was de dood; en de hel
volgde hem na. En hun werd
macht gegeven om te doden
tot het vierde deel der aarde,
met zwaard, en met honger, en
met den dood, en door de wilde
beesten der aarde.
9 En toen Het het vijfde zegel
geopend had, zag ik onder het
altaar de zielen dergenen, die
gedood waren om het Woord
Gods, en om de getuigenis, die
zij hadden.
10 En zij riepen met grote
stem, zeggende: Hoelang,
o heilige en waarachtige
Heerser, oordeelt en wreekt
Gij ons bloed niet van degenen,
die op de aarde wonen?
11 En aan een iegelijk werden
lange witte klederen gegeven,
en hun werd gezegd, dat zij
nog een kleinen tijd rusten
zouden, totdat ook hun
mededienstknechten en hun
broeders zouden vervuld zijn,
die gedood zouden worden,
gelijk als zij.
12 En ik zag, toen Het het
zesde zegel geopend had,
en ziet, er werd een grote
aardbeving; en de zon werd
zwart als een haren zak, en de
maan werd als bloed.
13 En de sterren des hemels
vielen op de aarde, gelijk een
vijgeboom zijn onrijpe vijgen
afwerpt, als hij van een groten
wind geschud wordt.
14 En de hemel is
weggeweken, als een boek, dat
toegerold wordt; en alle bergen
en eilanden zijn bewogen uit
hun plaatsen.
15 En de koningen der aarde,
en de groten, en de rijken,
en de oversten over duizend,
en de machtigen, en alle
dienstknechten, en alle vrijen,
verborgen zichzelven in de
spelonken, en in de steenrotsen
der bergen;
16 En zeiden tot de bergen
en tot de steenrotsen: Valt op
ons, en verbergt ons van het
aangezicht Desgenen, Die op
den troon zit, en van den toorn
des Lams.
17 Want de grote dag Zijns
toorns is gekomen, en wie kan
bestaan?

7 En na dezen zag ik vier
engelen staan op de vier
hoeken der aarde, houdende de
vier winden der aarde, opdat
geen wind zou waaien op de
aarde, noch op de zee, noch
tegen enigen boom.
2 En ik zag een anderen engel
opkomen van den opgang der
zon, hebbende het zegel des
levenden Gods; en hij riep met
een grote stem tot de vier
engelen, welke macht gegeven
was de aarde en de zee te
beschadigen,
3 Zeggende: Beschadigt
de aarde niet, noch de zee,
noch de bomen, totdat wij de
dienstknechten onzes Gods
zullen verzegeld hebben aan
hun voorhoofden.

4 En ik hoorde het getal
dergenen, die verzegeld waren:
honderd vier en veertig
duizend waren verzegeld uit
alle geslachten der kinderen
Israels.

5 Uit het geslacht van
Juda waren twaalf duizend
verzegeld; uit het geslacht van
Ruben waren twaalf duizend
verzegeld; uit het geslacht van
Gad waren twaalf duizend
verzegeld;

6 Uit het geslacht van
Aser waren twaalf duizend
verzegeld; uit het geslacht van
Nafthali waren twaalf duizend
verzegeld; uit het geslacht van
Manasse waren twaalf duizend
verzegeld;

7 Uit het geslacht van
Simeon waren twaalf duizend
verzegeld; uit het geslacht van
Levi waren twaalf duizend
verzegeld; uit het geslacht
van Issaschar waren twaalf
duizend verzegeld;

8 Uit het geslacht van
Zebulon waren twaalf duizend
verzegeld; uit het geslacht van
Jozef waren twaalf duizend
verzegeld; uit het geslacht
van Benjamin waren twaalf
duizend verzegeld.

9 Na dezen zag ik, en ziet,
een grote schare, die niemand
tellen kon, uit alle natie, en
geslachten, en volken, en talen,
staande voor den troon, en
voor het Lam, bekleed zijnde
met lange witte klederen, en
palm takken waren in hun
handen.

10 En zij riepen met grote
stem, zeggende: De zaligheid
zij onzen God, Die op den troon
zit, en het Lam.

11 En al de engelen stonden
rondom den troon, en rondom
de ouderlingen en de vier
dieren; en vielen voor den
troon neder op hun aangezicht,
en aanbaden God,

12 Zeggende: Amen. De
lof, en de heerlijkheid, en de
wijsheid, en de dankzegging,
en de eer, en de kracht, en de
sterkte zij onzen God in alle
eeuwigheid. Amen.

13 En een uit de ouderlingen
antwoordde, zeggende tot mij:
Dezen, die bekleed zijn met
de lange witte klederen, wie
zijn zij, en van waar zijn zij
gekomen?

14 En ik sprak tot hem: Heere,
gij weet het. En hij zeide tot
mij: Dezen zijn het, die uit de
grote verdrukking komen; en
zij hebben hun lange klederen
gewassen, en hebben hun lange
klederen wit gemaakt in het
bloed des Lams.

15 Daarom zijn zij voor den
troon van God, en dienen Hem
dag en nacht in Zijn tempel; en
Die op den troon zit, zal hen
overschaduwen.

16 Zij zullen niet meer
hongeren, en zullen niet meer
dorsten, en de zon zal op hen
niet vallen, noch enige hitte.

17 Want het Lam, Dat in
het midden des troons is, zal
hen weiden, en zal hun een
Leidsman zijn tot levende
fonteinen der wateren; en God

zal alle tranen van hun ogen
afwissen.

8 En toen Het het zevende
zegel geopend had, werd er
een stilzwijgen in den hemel,
omtrent van een half uur.
2 En ik zag de zeven engelen,
die voor God stonden; en
hun werden zeven bazuinen
gegeven.
3 En er kwam een andere
engel, en stond aan het
altaar, hebbende een gouden
wierookvat; en hem werd veel
reukwerks gegeven, opdat
hij het met de gebeden aller
heiligen zou leggen op het
gouden altaar, dat voor den
troon is.
4 En de rook des reukwerks,
met de gebeden der heiligen,
ging op van de hand des engels
voor God.
5 En de engel nam het
wierookvat, en vulde dat
met het vuur des altaars, en
wierp het op de aarde; en
er geschiedden stemmen, en
donderslagen, en bliksemen,
en aardbeving.
6 En de zeven engelen, die
de zeven bazuinen hadden,
bereidden zich om te bazuinen.
7 En de eerste engel heeft
gebazuind, en er is geworden
hagel en vuur, gemengd met
bloed, en zij zijn op de aarde
geworpen; en het derde deel
der bomen is verbrand, en al
het groene gras is verbrand.
8 En de tweede engel heeft
gebazuind, en er werd iets
als een grote berg, van vuur
brandende, in de zee geworpen;
en het derde deel der zee is
bloed geworden.
9 En het derde deel der
schepselen in de zee, die leven
hadden, is gestorven; en het
derde deel der schepen is
vergaan.
10 En de derde engel heeft
gebazuind, en er is een grote
ster, brandende als een fakkel,
gevallen uit den hemel, en is
gevallen op het derde deel der
rivieren, en op de fonteinen der
wateren.
11 En de naam der ster
wordt genoemd Alsem; en
het derde deel der wateren
werd tot alsem; en vele
mensen zijn gestorven van de
wateren, want zij waren bitter
geworden.
12 En de vierde engel heeft
gebazuind, en het derde deel
der zon werd geslagen, en het
derde deel der maan, en het
derde deel der sterren; opdat
het derde deel derzelve zou
verduisterd worden, en dat het
derde deel van den dag niet
zou lichten; en van den nacht
desgelijks.
13 En ik zag, en ik hoorde
een engel vliegen in het
midden des hemels, zeggende
met grote stem: Wee, wee,
wee, dengenen, die op de
aarde wonen, van de overige
stemmen der bazuin der drie
engelen, die nog bazuinen
zullen.

9 En de vijfde engel heeft
gebazuind, en ik zag een
ster, gevallen uit den hemel op
de aarde, en haar werd gegeven

de sleutel van den put des
afgronds.
2 En zij heeft den put des
afgronds geopend; en er is
rook opgegaan uit den put, als
rook eens groten ovens; en de
zon en de lucht is verduisterd
geworden van den rook des
puts.
3 En uit den rook kwamen
sprinkhanen op de aarde, en
hun werd macht gegeven,
gelijk de schorpioenen der
aarde macht hebben.
4 En hun werd gezegd, dat
zij het gras der aarde niet
zouden beschadigen, noch
enige groente, noch enigen
boom, dan de mensen alleen,
die het zegel Gods aan hun
voorhoofden niet hebben.
5 En hun werd macht
gegeven, niet dat zij hen
zouden doden, maar dat zij
zouden van hen gepijnigd
worden vijf maanden; en hun
pijniging was als de pijniging
van een schorpioen, wanneer
hij een mens gestoken heeft.
6 En in die dagen zullen de
mensen den dood zoeken, en
zullen dien niet vinden; en zij
zullen begeren te sterven, en de
dood zal van hen vlieden.
7 En de gedaanten der
sprinkhanen waren den
paarden gelijk, die tot den
oorlog bereid zijn; en op hun
hoofden waren als kronen,
het goud gelijk, en hun
aangezichten als aangezichten
van mensen.
8 En zij hadden haar als haar
der vrouwen, en hun tanden
waren als tanden van leeuwen.
9 En zij hadden
borstwapenen als ijzeren
borstwapenen; en het gedruis
hunner vleugelen was als een
gedruis der wagens, wanneer
vele paarden naar den strijd
lopen.
10 En zij hadden staarten
den schorpioenen gelijk, en er
waren angels in hun staarten;
en hun macht was de mensen
te beschadigen vijf maanden.
11 En zij hadden over zich
tot een koning den engel des
afgronds; zijn naam was in het
Hebreeuws Abaddon, en in de
Griekse taal had hij den naam
Apollyon.
12 Het ene wee is weggegaan,
ziet, er komen nog twee weeen
na dezen.
13 En de zesde engel heeft
gebazuind, en ik hoorde een
stem uit de vier hoornen des
gouden altaars, dat voor God
was,
14 Zeggende tot den zesden
engel, die de bazuin had:
Ontbind de vier engelen, die
gebonden zijn bij de grote
rivier, den Eufraat.
15 En de vier engelen zijn
ontbonden geworden, welke
bereid waren tegen de ure, en
dag, en maand, en jaar, opdat
zij het derde deel der mensen
zouden doden.
16 En het getal van de
heirlegers der ruiterij was
tweemaal tien duizenden der
tien duizenden; en ik hoorde
hun getal.

17 En ik zag alzo de
paarden in dit gezicht, en
die daarop zaten, hebbende
vurige, en hemelsblauwe, en
sulfervervige borstwapenen;
en de hoofden der paarden
waren als hoofden van
leeuwen, en uit hun monden
ging vuur, en rook, en sulfer.
18 Door deze drie werd het
derde deel der mensen gedood,
namelijk door het vuur, en
door den rook, en door het
sulfer, dat uit hun monden
uitging.
19 Want hun macht is in hun
mond, en in hun staarten;
want hun staarten zijn aan
de slangen gelijk, en hebben
hoofden, en beschadigen met
dezelve.
20 En de overige mensen,
die niet gedood zijn door
deze plagen, hebben zich niet
bekeerd van de werken hunner
handen, dat zij niet zouden
aanbidden de duivelen; en
de gouden, en zilveren, en
koperen, en stenen, en houten
afgoden, die noch zien kunnen,
noch horen, noch wandelen;
21 En hebben zich ook niet
bekeerd van hun doodslagen,
noch van hun venijngevingen,
noch van hun hoererij, noch
van hun dieverijen.

10 En ik zag een
anderen sterken engel,
afkomende van den hemel, die
bekleed was met een wolk;
en een regenboog was boven
zijn hoofd; en zijn aangezicht
was als de zon, en zijn voeten
waren als pilaren van vuur.
2 En hij had in zijn hand een
boeksken, dat geopend was; en
hij zette zijn rechtervoet op de
zee, en den linker op de aarde.
3 En hij riep met een grote
stem, gelijkerwijs een leeuw
brult; en als hij geroepen had,
spraken de zeven donderslagen
hun stemmen.
4 En toen de zeven
donderslagen hun stemmen
gesproken hadden, zo zou
ik ze geschreven hebben;
en ik hoorde een stem uit
den hemel, die tot mij zeide:
Verzegel, hetgeen de zeven
donderslagen gesproken
hebben, en schrijf dat niet.
5 En de engel, dien ik zag
staan op de zee, en op de aarde,
hief zijn hand op naar den
hemel;
6 En hij zwoer bij Dien, Die
leeft in alle eeuwigheid, Die
den hemel geschapen heeft en
hetgeen daarin is, en de aarde
en hetgeen daarin is, en de zee
en hetgeen daarin is, dat er
geen tijd meer zal zijn;
7 Maar in de dagen der
stem des zevenden engels,
wanneer hij bazuinen zal, zo
zal de verborgenheid Gods
vervuld worden, gelijk Hij Zijn
dienstknechten, den profeten,
verkondigd heeft.
8 En de stem, die ik gehoord
had uit den hemel, sprak
wederom met mij, en zeide:
Ga henen, neem het boeksken,
dat geopend en in de hand des
engels is, die op de zee en op
de aarde staat.

9 En ik ging henen tot den
engel, zeggende tot hem: Geef
mij dat boeksken. En hij zeide
tot mij: Neem dat en eet het
op; en het zal uw buik bitter
maken, maar in uw mond zal
het zoet zijn als honig.
10 En ik nam dat boeksken uit
de hand des engels, en ik at dat
op; en het was in mijn mond
zoet als honig, en als ik het
gegeten had, werd mijn buik
bitter.
11 En hij zeide tot mij: Gij
moet wederom profeteren voor
vele volken, en natien, en talen,
en koningen.

11 En mij werd een rietstok
gegeven, een meetroede
gelijk; en de engel stond en
zeide: Sta op, en meet den
tempel Gods en het altaar, en
degenen, die daarin aanbidden.
2 En laat het voorhof uit, dat
van buiten den tempel is, en
meet dat niet, want het is den
heidenen gegeven; en zij zullen
de heilige stad vertreden twee
en veertig maanden.
3 En Ik zal Mijn twee
getuigen macht geven, en
zij zullen profeteren duizend
tweehonderd zestig dagen, met
zakken bekleed.
4 Dezen zijn de twee
olijfbomen, en de twee
kandelaren, die voor den God
der aarde staan.
5 En zo iemand die wil
beschadigen, een vuur zal uit
hun mond uitgaan, en zal hun
vijanden verslinden; en zo
iemand hen wil beschadigen,
die moet alzo gedood worden.
6 Dezen hebben macht den
hemel te sluiten, opdat geen
regen regene in de dagen
hunner profetering; en zij
hebben macht over de wateren,
om die in bloed te verkeren, en
de aarde te slaan met allerlei
plage, zo menigmaal als zij
zullen willen;
7 En als zij hun getuigenis
zullen geeindigd hebben, zal
het beest, dat uit den afgrond
opkomt, hun krijg aandoen, en
het zal hen overwinnen, en zal
hen doden.
8 En hun dode lichamen
zullen liggen op de straat
der grote stad, die geestelijk
genoemd wordt Sodoma en
Egypte, alwaar ook onze Heere
gekruist is.
9 En de mensen uit de
volken, en geslachten, en
talen, en natien, zullen hun
dode lichamen zien drie dagen
en een halven, en zullen
niet toelaten, dat hun dode
lichamen in graven gelegd
worden.
10 En die op de aarde
wonen, die zullen verblijd zijn
over hen, en zullen vreugde
bedrijven, en zullen elkander
geschenken zenden; omdat
deze twee profeten degenen,
die op de aarde wonen,
gepijnigd hadden.
11 En na die drie dagen
en een halven, is een geest
des levens uit God in hen
gegaan; en zij stonden op hun
voeten; en er is grote vrees
gevallen op degenen, die hen

aanschouwden.
12 En zij hoorden een grote
stem uit den hemel, die tot hen
zeide: Komt herwaarts op. En
zij voeren op naar den hemel
in de wolk; en hun vijanden
aanschouwden hen.
13 En in diezelfde ure
geschiedde een grote
aardbeving, en het tiende
deel der stad is gevallen, en er
zijn in de aardbeving gedood
zeven duizend namen van
mensen, en de overigen zijn
zeer bevreesd geworden, en
hebben den God des hemels
heerlijkheid gegeven.
14 Het tweede wee is
weggegaan; ziet, het derde
wee komt haast.
15 En de zevende engel heeft
gebazuind, en er geschiedden
grote stemmen in den hemel,
zeggende: De koninkrijken der
wereld zijn geworden onzes
Heeren en van Zijn Christus,
en Hij zal als Koning heersen in
alle eeuwigheid.
16 En de vier en twintig
ouderlingen, die voor God
zitten op hun tronen, vielen
neder op hun aangezichten, en
aanbaden God,
17 Zeggende: Wij danken U,
Heere God almachtig, Die is,
en Die was, en Die komen zal,
dat Gij Uw grote kracht hebt
aangenomen, en als Koning
hebt geheerst;
18 En de volken waren
toornig geworden, en Uw
toorn is gekomen, en de tijd
der doden, om geoordeeld te
worden, en om het loon te
geven Uw dienstknechten, den
profeten, en den heiligen,
en dengenen, die Uw
Naam vrezen, den kleinen
en den groten; en om te
verderven degenen, die de
aarde verdierven.
19 En de tempel Gods in de
hemel is geopend geworden, en
de ark Zijns verbonds is gezien
in Zijn tempel; en er werden
bliksemen, en stemmen, en
donderslagen, en aardbeving,
en grote hagel.

12 En er werd een groot
teken gezien in den
hemel; namelijk een vrouw,
bekleed met de zon; en de
maan was onder haar voeten,
en op haar hoofd een kroon
van twaalf sterren;
2 En zij was zwanger, en
riep, barensnood hebbende, en
zijnde in pijn om te baren.
3 En er werd een ander teken
gezien in den hemel; en ziet,
er was een grote rode draak,
hebbende zeven hoofden,
en tien hoornen, en op zijn
hoofden zeven koninklijke
hoeden.
4 En zijn staart trok het derde
deel der sterren des hemels, en
wierp die op de aarde. En de
draak stond voor de vrouw, die
baren zou, opdat hij haar kind
zou verslinden, wanneer zij het
zou gebaard hebben.
5 En zij baarde een
mannelijken zoon, die al
de heidenen zou hoeden met
een ijzeren roede; en haar kind
werd weggerukt tot God en

Zijn troon.
6 En de vrouw vluchtte in de
woestijn, alwaar zij een plaats
had, haar van God bereid,
opdat zij haar aldaar zouden
voeden duizend tweehonderd
zestig dagen.
7 En er werd krijg in den
hemel; Michael en zijn engelen
krijgden tegen den draak, en
de draak krijgde ook en zijn
engelen.
8 En zij hebben niet
vermocht, en hun plaats is
niet meer gevonden in den
hemel.
9 En de grote draak is
geworpen, namelijk de oude
slang, welke genaamd wordt
duivel en satanas, die de gehele
wereld verleidt, hij is, zeg ik,
geworpen op de aarde; en
zijn engelen zijn met hem
geworpen.
10 En ik hoorde een grote
stem, zeggende in den hemel:
Nu is de zaligheid, en de
kracht, en het koninkrijk
geworden onzes Gods; en de
macht van Zijn Christus; want
de verklager onzer broederen,
die hen verklaagde voor
onzen God dag en nacht is
nedergeworpen.
11 En zij hebben hem
overwonnen door het
bloed des Lams, en door
het woord hunner getuigenis,
en zij hebben hun leven niet
liefgehad tot den dood toe.
12 Hierom bedrijft vreugde,
gij hemelen, en gij, die daarin
woont! Wee dengenen, die de
aarde en de zee bewonen, want
de duivel is tot u afgekomen,
en heeft groten toorn, wetende,
dat hij een kleinen tijd heeft.
13 En toen de draak zag, dat
hij op de aarde geworpen was,
zo heeft hij de vrouw vervolgd,
die het manneken gebaard had.
14 En der vrouwe zijn
gegeven twee vleugelen eens
groten arends, opdat zij zou
vliegen in de woestijn, in haar
plaats, alwaar zij gevoed wordt
een tijd, en tijden, en een
halven tijd, buiten het gezicht
der slang.
15 En de slang wierp uit
haar mond achter de vrouw
water als een rivier, opdat hij
haar door de rivier zou doen
wegvoeren.
16 En de aarde kwam de
vrouw te hulp, en de aarde
opende haar mond, en
verzwolg de rivier, welke
de draak uit zijn mond had
geworpen.
17 En de draak vergrimde
op de vrouw, en ging heen
om krijg te voeren tegen de
overigen van haar zaad, die de
geboden Gods bewaren, en de
getuigenis van Jezus Christus
hebben.

13 En ik stond op het
zand der zee. En ik
zag uit de zee een beest
opkomen, hebbende zeven
hoofden en tien hoornen; en
op zijn hoornen waren tien
koninklijke hoeden, en op zijn
hoofden was een naam van
gods lastering.
2 En het beest dat ik zag,
was een pardel gelijk, en zijn

voeten als eens beers voeten,
en zijn mond als de mond eens
leeuws; en de draak gaf hem
zijn kracht, en zijn troon, en
grote macht.
3 En ik zag een van zijn
hoofden als tot den dood
gewond, en zijn dodelijke
wonde werd genezen; en de
gehele aarde verwonderde zich
achter het beest.
4 En zij aanbaden den draak,
die het beest macht gegeven
had; en zij aanbaden het beest,
zeggende: Wie is dit beest
gelijk? wie kan krijg voeren
tegen hetzelve?
5 En hetzelve werd een mond
gegeven, om grote dingen en
gods lasteringen te spreken; en
hetzelve werd macht gegeven,
om zulks te doen, twee en
veertig maanden.
6 En het opende zijn mond
tot lastering tegen God, om
Zijn Naam te lasteren, en Zijn
tabernakel, en die in den hemel
wonen.
7 En hetzelve werd macht
gegeven, om den heiligen
krijg aan te doen, en om die
te overwinnen; en hetzelve
werd macht gegeven over alle
geslacht, en taal, en volk.
8 En allen, die op de aarde
wonen, zullen hetzelve
aanbidden, welker namen niet
zijn geschreven in het boek des
levens, des Lams, Dat geslacht
is, van de grondlegging der
wereld.
9 Indien iemand oren heeft,
die hore.
10 Indien iemand in de
gevangenis leidt, die gaat
zelf in de gevangenis; indien
iemand met het zwaard zal
doden, die moet zelf met het
zwaard gedood worden. Hier is
de lijdzaamheid en het geloof
der heiligen.
11 En ik zag een ander beest
uit de aarde opkomen, en het
had twee hoornen, des Lams
hoornen gelijk, en het sprak als
de draak.
12 En het oefent al de
macht van het eerste beest,
in tegenwoordigheid van
hetzelve, en het maakt, dat de
aarde, en die daarin wonen het
eerste beest aanbidden, wiens
dodelijke wonde genezen was.
13 En het doet grote tekenen,
zodat het ook vuur uit den
hemel doet afkomen op de
aarde, voor de mensen.
14 En verleidt degenen, die
op de aarde wonen, door de
tekenen, die aan hetzelve
toe doen gegeven zijn in de
tegenwoordigheid van het
beest; zeggende tot degenen,
die op de aarde wonen, dat
zij het beest, dat de wond des
zwaards had, en weder leefde,
een beeld zouden maken.
15 En hetzelve werd macht
gegeven om het beeld van het
beest een geest te geven, opdat
het beeld van het beest ook zou
spreken, en maken, dat allen,
die het beeld van het beest
niet zouden aanbidden, gedood
zouden worden.
16 En het maakt, dat het
aan allen, kleinen en groten,

en rijken en armen, en
vrijen en dienstknechten,
een merkteken geve aan
hun rechterhand of aan hun
voorhoofden;
17 En dat niemand mag
kopen of verkopen, dan die dat
merkteken heeft, of den naam
van het beest, of het getal zijns
naams.
18 Hier is de wijsheid: die het
verstand heeft, rekene het getal
van het beest; want het is een
getal eens mensen, en zijn getal
is zeshonderd zes en zestig.

14 En ik zag, en ziet, het
Lam stond op den berg
Sion, en met Hem honderd
vier en veertig duizend,
hebbende den Naam Zijns
Vaders geschreven aan hun
voorhoofden.
2 En ik hoorde een stem
uit den hemel, als een stem
veler wateren, en als een stem
van een groten donderslag.
En ik hoorde een stem van
citerspelers, spelende op hun
citers;
3 En zij zongen als een nieuw
gezang voor den troon, en
voor de vier dieren, en de
ouderlingen; en niemand
kon dat gezang leren, dan
de honderd vier en veertig
duizend, die van de aarde
gekocht waren.
4 Dezen zijn het, die met
vrouwen niet bevlekt zijn,
want zij zijn maagden; dezen
zijn het, die het Lam volgen,
waar Het ook heengaat; dezen
zijn gekocht uit de mensen, tot
eerstelingen Gode en het Lam.
5 En in hun mond is geen
bedrog gevonden; want zij zijn
onberispelijk voor den troon
van God.
6 En ik zag een anderen engel,
vliegende in het midden des
hemels, en hij had het eeuwige
Evangelie, om te verkondigen
dengenen, die op de aarde
wonen, en aan alle natie, en
geslacht, en taal, en volk;
7 Zeggende met een grote
stem: Vreest God, en geeft
Hem heerlijkheid, want de ure
Zijns oordeels is gekomen; en
aanbidt Hem, Die den hemel,
en de aarde, en de zee, en de
fonteinen der wateren gemaakt
heeft.
8 En er is een andere engel
gevolgd, zeggende: Zij is
gevallen, zij is gevallen,
Babylon, die grote stad, omdat
zij uit den wijn des toorns
harer hoererij alle volken heeft
gedrenkt.
9 En een derde engel is hen
gevolgd, zeggende met een
grote stem: Indien iemand het
beest aanbidt en zijn beeld,
en ontvangt het merkteken
aan zijn voorhoofd, of aan zijn
hand,
10 Die zal ook drinken uit
den wijn des toorn Gods, die
ongemengd ingeschonken is, in
den drinkbeker Zijns toorns; en
hij zal gepijnigd worden met
vuur en sulfer voor de heilige
engelen en voor het Lam.
11 En de rook van hun
pijniging gaat op in alle
eeuwigheid, en zij hebben

geen rust dag en nacht, die het
beest aanbidden en zijn beeld,
en zo iemand het merkteken
zijns naams ontvangt.
12 Hier is de lijdzaamheid der
heiligen; hier zijn zij, die de
geboden Gods bewaren en het
geloof van Jezus.
13 En ik hoorde een stem uit
den hemel, die tot mij zeide:
Schrijf, zalig zijn de doden, die
in den Heere sterven, van nu
aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij
rusten mogen van hun arbeid;
en hun werken volgen met hen.
14 En ik zag, en ziet, een
witte wolk, en op de wolk was
Een gezeten, des mensen Zoon
gelijk, hebbende op Zijn hoofd
een gouden kroon; en in Zijn
hand een scherpe sikkel.
15 En een andere engel kwam
uit den tempel, roepende met
een grote stem tot Dengene,
Die op de wolk zat: Zend Uw
sikkel en maai; want de ure
om te maaien is nu gekomen,
dewijl de oogst der aarde rijp is
geworden.
16 En Die op de wolk zat, zond
Zijn sikkel op de aarde, en de
aarde werd gemaaid.
17 En een andere engel kwam
uit den tempel, die in den
hemel is, hebbende ook zelf een
scherpe sikkel.
18 En een andere engel kwam
uit van het altaar, die macht
had over het vuur; en hij
riep met een groot geroep,
tot dengene, die de scherpe
sikkel had, zeggende: Zend uw
scherpe sikkel, en snijd af de
druiftakken van den wijngaard
der aarde, want zijn druiven
zijn rijp.
19 En de engel zond zijn
sikkel op de aarde en sneed de
druiven af van den wijngaard
der aarde, en wierp ze in den
groten wijnpersbak des toorns
Gods.
20 En de wijnpersbak werd
buiten de stad getreden, en er
is bloed uit den wijnpersbak
gekomen, tot aan de tomen der
paarden, duizend zeshonderd
stadien ver.

15 En ik zag een ander
groot en wonderlijk
teken in den hemel; namelijk
zeven engelen, hebbende de
zeven laatste plagen; want
in deze is de toorn Gods
geeindigd.
2 En ik zag als een glazen zee,
met vuur gemengd; en die de
overwinning hadden van het
beest, en van zijn beeld, en
van zijn merkteken, en van
het getal zijns naams, welke
stonden aan de glazen zee,
hebbende de citers Gods;
3 En zij zongen het gezang
van Mozes, den dienstknecht
Gods, en het gezang des Lams,
zeggende: Groot en wonderlijk
zijn Uw werken, Heere, Gij
almachtige God, rechtvaardig
en waarachtig zijn Uw wegen,
Gij Koning der heiligen!
4 Wie zou U niet vrezen,
Heere, en Uw Naam niet
verheerlijken? Want Gij zijt
alleen heilig; want alle volken
zullen komen, en voor U
aanbidden; want Uw oordelen
zijn openbaar geworden.

5 En na dezen zag ik, en ziet,
de tempel des tabernakels der
getuigenis in den hemel werd
geopend.
6 En de zeven engelen, die de
zeven plagen hadden, kwamen
uit den tempel, bekleed met
rein en blinkend lijnwaad,
en omgord om de borst met
gouden gordels.
7 En een van de vier dieren
gaf den zeven engelen zeven
gouden fiolen, vol van den
toorn Gods, Die in alle
eeuwigheid leeft.
8 En de tempel werd vervuld
met rook uit de heerlijkheid
Gods, en uit Zijn kracht; en
niemand kon in den tempel
ingaan, totdat de zeven plagen
der zeven engelen geeindigd
waren.

16 En ik hoorde een grote
stem uit den tempel,
zeggende tot de zeven engelen:
Gaat henen, en giet de zeven
fiolen van den toorn Gods uit
op de aarde.
2 En de eerste ging henen,
en goot zijn fiool uit op de
aarde; en er werd een kwaad en
boos gezweer aan de mensen,
die het merkteken van het
beest hadden, en die zijn beeld
aanbaden.
3 En de tweede engel goot
zijn fiool uit in de zee, en zij
werd bloed als van een dode; en
alle levende ziel is gestorven in
de zee.
4 En de derde engel goot zijn
fiool uit in de rivieren en in de
fonteinen der wateren; en de
wateren werden bloed.
5 En ik hoorde den engel
der wateren zeggen: Gij zijt
rechtvaardig, Heere! Die is, en
Die was, en Die zijn zal, dat Gij
dit geoordeeld hebt;
6 Dewijl zij het bloed der
heiligen, en der profeten
vergoten hebben, zo hebt Gij
hun ook bloed te drinken
gegeven; want zij zijn het
waardig.
7 En ik hoorde een anderen
van het altaar zeggen: Ja,
Heere, Gij almachtige God!
Uwe oordelen zijn waarachtig
en rechtvaardig.
8 En de vierde engel goot zijn
fiool uit op de zon; en haar is
macht gegeven de mensen te
verhitten door vuur.
9 En de mensen werden
verhit met grote hitte, en
lasterden den Naam Gods, Die
macht heeft over deze plagen;
en zij bekeerden zich niet, om
Hem heerlijkheid te geven.
10 En de vijfde engel goot zijn
fiool uit op den troon van het
beest; en zijn rijk is verduisterd
geworden; en zij kauwden hun
tongen van pijn;
11 En zij lasterden den God
des hemels vanwege hun
pijnen, en vanwege hun
gezweren; en zij bekeerden
zich niet van hun werken.
12 En de zesde engel goot zijn
fiool uit op de grote rivier,
den Eufraat; en zijn water is
uitgedroogd, opdat bereid zou
worden de weg der koningen,
die van den opgang der zon
komen zullen.

13 En ik zag uit den mond des
draaks, en uit den mond van
het beest, en uit den mond des
valsen profeets, drie onreine
geesten gaan, den vorsen
gelijk;
14 Want het zijn geesten der
duivelen, en zij doen tekenen,
welke uitgaan tot de koningen
der aarde en der gehele wereld,
om die te vergaderen tot den
krijg van dien groten dag des
almachtigen Gods.
15 Zie, Ik kom als een dief.
Zalig is hij, die waakt en zijn
klederen bewaart, opdat hij
niet naakt wandele, en men
zijn schaamte niet zie.
16 En zij hebben hen
vergaderd in de plaats, welke
in het Hebreeuws genaamd
wordt Armageddon.
17 En de zevende engel goot
zijn fiool uit in de lucht; en
er kwam een grote stem uit
den tempel des hemels, van
den troon, zeggende: Het is
geschied!
18 En er geschiedden
stemmen, en donderslagen, en
bliksemen; en er geschiedde
een grote aardbeving,
hoedanige niet is geschied
van dat de mensen op de aarde
geweest zijn, namelijk een
zodanige aardbeving en zo
groot.
19 En de grote stad is in drie
delen gescheurd, en de steden
der heidenen zijn gevallen; en
het grote Babylon is gedacht
geworden voor God, om haar
te geven den drinkbeker van
den wijn des toorns Zijner
gramschap.
20 En alle eiland is gevloden,
en de bergen zijn niet
gevonden.
21 En een grote hagel, elk
als een talent pond zwaar,
viel neder uit den hemel op
de mensen; en de mensen
lasterden God vanwege de
plage des hagels; want deszelfs
plage was zeer groot.

17 En een uit de zeven
engelen, die de zeven
fiolen hadden, kwam en sprak
met mij, en zeide tot mij: Kom
herwaarts, ik zal u tonen het
oordeel der grote hoer, die daar
zit op vele wateren;
2 Met welke de koningen der
aarde gehoereerd hebben, en
die de aarde bewonen zijn
dronken geworden van den
wijn harer hoererij.
3 En hij bracht mij weg in
een woestijn, in den geest,
en ik zag een vrouw, zittende
op een scharlaken rood beest,
dat vol was van namen der
gods lastering, en had zeven
hoofden en tien hoornen.
4 En de vrouw was bekleed
met purper en scharlaken, en
versierd met goud, en kostelijk
gesteente, en paarlen, en had
in hare hand een gouden
drinkbeker, vol van gruwelen,
en van onreinigheid harer
hoererij.
5 En op haar voorhoofd
was een naam geschreven,
namelijk Verborgenheid; het
grote Babylon, de moeder der
hoererijen en der gruwelen der

aarde.
6 En ik zag, dat de vrouw
dronken was van het bloed
der heiligen, en van het bloed
der getuigen van Jezus. En ik
verwonderde mij, als ik haar
zag, met grote verwondering.
7 En de engel zeide tot mij:
Waarom verwondert gij u? Ik
zal u zeggen de verborgenheid
der vrouw en van het beest,
dat haar draagt, hetwelk de
zeven hoofden heeft en de tien
hoornen.
8 Het beest, dat gij gezien
hebt, was en is niet; en het
zal opkomen uit den afgrond,
en ten verderve gaan; en die
op de aarde wonen, zullen
verwonderd zijn (welker
namen niet zijn geschreven
in het boek des levens van
de grondlegging der wereld),
ziende het beest, dat was en
niet is, hoewel het is.
9 Hier is het verstand, dat
wijsheid heeft. De zeven
hoofden zijn zeven bergen, op
welke de vrouw zit.
10 En het zijn ook zeven
koningen; de vijf zijn gevallen,
en de een is, en de ander is nog
niet gekomen, en wanneer hij
zal gekomen zijn, moet hij een
weinig tijds blijven.
11 En het beest, dat was en
niet is, die is ook de achtste
koning, en is uit de zeven en
gaat ten verderve.
12 En de tien hoornen, die gij
gezien hebt, zijn tien koningen,
die het koninkrijk nog niet
hebben ontvangen, maar als
koningen macht ontvangen op
een ure met het beest.
13 Dezen hebben enerlei
mening, en zullen hun kracht
en macht het beest overgeven.
14 Dezen zullen tegen het
Lam krijgen, en het Lam zal
hen overwinnen (want Het is
een Heere der heren, en een
Koning der koningen), en die
met Hem zijn, de geroepenen,
en uitverkorenen en gelovigen.
15 En hij zeide tot mij: De
wateren, die gij gezien hebt,
waar de hoer zit, zijn volken, en
scharen, en natien, en tongen.
16 En de tien hoornen, die
gij gezien hebt op het beest,
die zullen de hoer haten, en
zullen haar woest maken, en
naakt; en zij zullen haar vlees
eten, en zullen haar met vuur
verbranden.
17 Want God heeft hun in
hun harten gegeven, dat zij
Zijn mening doen, en dat zij
enerlei mening doen, en dat
zij hun koninkrijk het beest
geven, totdat de woorden Gods
voleindigd zullen zijn.
18 En de vrouw, die gij gezien
hebt, is de grote stad, die
het koninkrijk heeft over de
koningen der aarde.

18 En na dezen zag ik een
anderen engel afkomen
uit den hemel, hebbende
grote macht, en de aarde is
verlicht geworden van zijn
heerlijkheid.
2 En hij riep krachtelijk met
een grote stem, zeggende: Zij
is gevallen, zij is gevallen, het
grote Babylon, en is geworden

een woonstede der duivelen,
en een bewaarplaats van
alle onreine geesten, en een
bewaarplaats van alle onrein
en hatelijk gevogelte;
3 Dewijl uit den wijn des
toorns harer hoererij alle
volken gedronken hebben, en
de koningen der aarde met
haar gehoereerd hebben, en de
kooplieden der aarde rijk zijn
geworden uit de kracht harer
weelde.
4 En ik hoorde een andere
stem uit den hemel, zeggende:
Gaat uit van haar, Mijn volk,
opdat gij aan haar zonden geen
gemeenschap hebt, en opdat gij
van haar plagen niet ontvangt.
5 Want haar zonden zijn de
ene op de andere gevolgd tot
den hemel toe, en God is harer
ongerechtigheden gedachtig
geworden.
6 Vergeldt haar, gelijk
als zij ulieden vergolden
heeft, en verdubbelt haar
dubbel, naar haar werken; in
den drinkbeker, waarin zij
geschonken heeft, schenkt
haar dubbel.
7 Zoveel als zij zichzelve
verheerlijkt heeft, en weelde
gehad heeft, zo grote pijniging
en rouw doet haar aan; want
zij zegt in haar hart: Ik zit als
een koningin, en ben geen
weduwe, en zal geen rouw
zien.
8 Daarom zullen haar plagen
op een dag komen, namelijk
dood, en rouw, en honger,
en zij zal met vuur verbrand
worden; want sterk is de Heere
God, Die haar oordeelt.
9 En de koningen der aarde,
die met haar gehoereerd en
weelde gehad hebben, zullen
haar bewenen, en rouw over
haar bedrijven, wanneer zij den
rook haar brands zullen zien;
10 Van verre staande uit
vreze van haar pijniging,
zeggende: Wee, wee, de grote
stad Babylon, de sterke stad,
want uw oordeel is in een ure
gekomen.
11 En de kooplieden der aarde
zullen wenen en rouw maken
over haar, omdat niemand hun
waren meer koopt;
12 Waren van goud, en
van zilver, en van kostelijk
gesteente, en van paarlen,
en van fijn lijnwaad, en van
purper, en van zijde, en
van scharlaken; en allerlei
welriekend hout, en allerlei
ivoren vaten, en allerlei vaten
van het kostelijkste hout, en
van koper, en van ijzer, en van
marmersteen;
13 En kaneel, en reukwerk, en
welriekende zalf, en wierook,
en wijn, en olie, en meelbloem,
en tarwe, en lastbeesten, en
schapen; en van paarden,
en van koetswagens, en van
lichamen, en de zielen der
mensen.
14 En de vrucht der
begeerlijkheid uwer ziel is
van u weggegaan; en al wat
lekker en wat heerlijk was, is
van u weggegaan; en gij zult
hetzelve niet meer vinden.
15 De kooplieden dezer
dingen, die rijk geworden

waren van haar, zullen van verre staan uit vreze van haar pijniging, wenende en rouw makende;
16 En zeggende: Wee, wee, de grote stad, die bekleed was met fijn lijnwaad, en purper, en scharlaken, en versierd met goud, en met kostelijk gesteente, en met paarlen; want in een ure is zo grote rijkdom verwoest.
17 En alle stuurlieden, en al het volk op de schepen, en bootsgezellen, en allen, die ter zee handelen, stonden van verre;
18 En riepen, ziende den rook van haar brand, en zeggende: Wat stad was deze grote stad gelijk?
19 En zij wierpen stof op hun hoofden, en riepen, wenende en rouw bedrijvende, zeggende: Wee, wee, de grote stad, in dewelke allen, die schepen in de zee hadden, van haar kostelijkheid rijk geworden zijn; want zij is in een ure verwoest geworden.
20 Bedrijft vreugde over haar, gij hemel, en gij heilige apostelen, en gij profeten, want God heeft uw oordeel aan haar geoordeeld.
21 En een sterke engel hief een steen op als een groten molensteen, en wierp dien in de zee, zeggende: Aldus zal de grote stad Babylon met geweld geworpen worden, en zal niet meer gevonden worden.
22 En de stem der citerspelers, en der zangers, en der fluiters, en der bazuiners, zal niet meer in u gehoord worden; en geen kunstenaar van enige kunst zal meer in u gevonden worden; en geen geluid des molens zal in u meer gehoord worden.
23 En het licht der kaars zal in u niet meer schijnen; en de stem eens bruidegoms en ener bruid zal in u niet meer gehoord worden; want uw kooplieden waren de groten der aarde, want door uw toverij zijn alle volken verleid geweest.
24 En in dezelve is gevonden het bloed der profeten en der heiligen, en al dergenen, die gedood zijn op de aarde.

19 En na dezen hoorde ik als een grote stem ener grote schare in den hemel, zeggende: Halleluja, de zaligheid, en de heerlijkheid, en de eer, en de kracht zij den Heere, onzen God.
2 Want Zijn oordelen zijn waarachtig en rechtvaardig; dewijl Hij de grote hoer geoordeeld heeft, die de aarde verdorven heeft met haar hoererij, en Hij het bloed Zijner dienaren van haar hand gewroken heeft.
3 En zij zeiden ten tweeden maal: Halleluja! En haar rook gaat op in alle eeuwigheid.
4 En de vier en twintig ouderlingen, en de vier dieren vielen neder, en aanbaden God, Die op den troon zat, zeggende: Amen, Halleluja!

5 En een stem kwam uit den
troon, zeggende: Looft onzen
God, gij al Zijn dienstknechten,
en gij, die Hem vreest, beiden
klein en groot!
6 En ik hoorde als een stem
ener grote schare, en als een
stem veler wateren, en als een
stem van sterke donderslagen,
zeggende: Halleluja, want de
Heere, de almachtige God,
heeft als Koning geheerst.
7 Laat ons blijde zijn, en
vreugde bedrijven, en Hem de
heerlijkheid geven; want de
bruiloft des Lams is gekomen,
en Zijn vrouw heeft zichzelve
bereid.
8 En haar is gegeven, dat
zij bekleed worde met rein
en blinkend fijn lijnwaad;
want dit fijn lijnwaad zijn
de rechtvaardigmakingen der
heiligen.
9 En hij zeide tot mij: Schrijf,
zalig zijn zij, die geroepen
zijn tot het avondmaal van
de bruiloft des Lams. En hij
zeide tot mij: Deze zijn de
waarachtige woorden Gods.
10 En ik viel neder voor zijn
voeten, om hem te aanbidden,
en hij zeide tot mij: Zie, dat
gij dat niet doet; ik ben uw
mededienstknecht, en uwer
broederen, die de getuigenis
van Jezus hebben; aanbid God.
Want de getuigenis van Jezus
is de geest der profetie.
11 En ik zag den hemel
geopend; en ziet, een wit
paard, en Die op hetzelve zat,
was genaamd Getrouw en
Waarachtig, en Hij oordeelt en
voert krijg in gerechtigheid.
12 En Zijn ogen waren als
een vlam vuurs, en op Zijn
hoofd waren vele koninklijke
hoeden; en Hij had een naam
geschreven, die niemand wist,
dan Hijzelf.
13 En Hij was bekleed met
een kleed, dat met bloed
geverfd was; en Zijn naam
wordt genoemd het Woord
Gods.
14 En de heirlegers in den
hemel volgden Hem op witte
paarden, gekleed met wit en
rein fijn lijnwaad.
15 En uit Zijn mond ging
een scherp zwaard, opdat Hij
daarmede de heidenen slaan
zou. En Hij zal hen hoeden met
een ijzeren roede; en Hij treedt
den wijnpersbak van den wijn
des toorns en der gramschap
des almachtigen Gods.
16 En Hij heeft op Zijn
kleed en op Zijn dij dezen
Naam geschreven: Koning der
koningen, en Heere der heren.
17 En ik zag een engel,
staande in de zon; en hij riep
met een grote stem, zeggende
tot al de vogelen, die in het
midden des hemels vlogen:
Komt herwaarts, en vergadert
u tot het avondmaal des groten
Gods;
18 Opdat gij eet het vlees
der koningen, en het vlees der
oversten over duizend, en het
vlees der sterken, en het vlees
der paarden en dergenen, die
daarop zitten; en het vlees van
alle vrijen en dienstknechten,
en kleinen en groten.

19 En ik zag het beest, en de koningen der aarde, en hun heirlegers vergaderd, om krijg te voeren tegen Hem, Die op het paard zat, en tegen Zijn heirlegers.

20 En het beest werd gegrepen, en met hetzelve de valse profeet, die de tekenen in de tegenwoordigheid van hetzelve gedaan had, door welke hij verleid had, die het merkteken van het beest ontvangen hadden, en die deszelfs beeld aanbaden. Deze twee zijn levend geworpen in den poel des vuurs, die met sulfer brandt.

21 En de overigen werden gedood met het zwaard Desgenen, Die op het paard zat, hetwelk uit Zijn mond ging; en al de vogelen werden verzadigd van hun vlees.

20 En ik zag een engel afkomen uit den hemel, hebbende den sleutel des afgronds, en een grote keten in zijn hand;

2 En hij greep den draak, den oude slang, welke is de duivel en satanas, en bond hem duizend jaren;

3 En wierp hem in den afgrond, en sloot hem daarin, en verzegelde dien boven hem, opdat hij de volken niet meer verleiden zou, totdat de duizend jaren zouden geeindigd zijn. En daarna moet hij een kleinen tijd ontbonden worden.

4 En ik zag tronen, en zij zaten op dezelve; en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen dergenen, die onthoofd waren om de getuigenis van Jezus, en om het Woord Gods, en die het beest, en deszelfs beeld niet aangebeden hadden, en die het merkteken niet ontvangen hadden aan hun voorhoofd en aan hun hand; en zij leefden en heersten als koningen met Christus, de duizend jaren.

5 Maar de overigen der doden werden niet weder levend, totdat de duizend jaren geeindigd waren. Deze is de eerste opstanding.

6 Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn, en zij zullen met Hem als koningen heersen duizend jaren.

7 En wanneer de duizend jaren zullen geeindigd zijn, zal de satanas uit zijn gevangenis ontbonden worden.

8 En hij zal uitgaan om de volken te verleiden, die in de vier hoeken der aarde zijn, den Gog en den Magog, om hen te vergaderen tot den krijg; welker getal is als het zand aan de zee.

9 En zij zijn opgekomen op de breedte der aarde, en omringden de legerplaats der heiligen, en de geliefde stad; en er kwam vuur neder van God uit den hemel, en heeft

hen verslonden.
10 En de duivel, die hen
verleidde, werd geworpen in
den poel des vuurs en sulfers,
alwaar het beest en de valse
profeet zijn; en zij zullen
gepijnigd worden dag en nacht
in alle eeuwigheid.
11 En ik zag een groten witten
troon, en Dengene, Die daarop
zat, van Wiens aangezicht de
aarde en de hemel wegvloden,
en geen plaats is voor die
gevonden.
12 En ik zag de doden, klein
en groot, staande voor God; en
de boeken werden geopend; en
een ander boek werd geopend,
dat des levens is; en de doden
werden geoordeeld uit hetgeen
in de boeken geschreven was,
naar hun werken.
13 En de zee gaf de doden,
die in haar waren; en de dood
en de hel gaven de doden, die
in hen waren; en zij werden
geoordeeld, een iegelijk naar
hun werken.
14 En de dood en de hel
werden geworpen in den poel
des vuurs; dit is de tweede
dood.
15 En zo iemand niet
gevonden werd geschreven
in het boek des levens, die
werd geworpen in den poel
des vuurs.

21 En ik zag een nieuwen
hemel en een nieuwe
aarde; want de eerste hemel,
en de eerste aarde was
voorbijgegaan, en de zee was
niet meer.
2 En ik, Johannes, zag de
heilige stad, het nieuwe
Jeruzalem, nederdalende van
God uit den hemel, toebereid
als een bruid, die voor haar
man versierd is.
3 En ik hoorde een grote stem
uit den hemel, zeggende: Ziet,
de tabernakel Gods is bij de
mensen, en Hij zal bij hen
wonen, en zij zullen Zijn volk
zijn, en God Zelf zal bij hen en
hun God zijn.
4 En God zal alle tranen van
hun ogen afwissen; en de dood
zal niet meer zijn; noch rouw,
noch gekrijt, noch moeite
zal meer zijn; want de eerste
dingen zijn weggegaan.
5 En Die op den troon zat,
zeide: Ziet, Ik maak alle dingen
nieuw. En Hij zeide tot mij:
Schrijf, want deze woorden zijn
waarachtig en getrouw.
6 En Hij sprak tot mij: Het is
geschied. Ik ben de Alfa en de
Omega, het Begin en het Einde.
Ik zal den dorstige geven uit
de fontein van het water des
levens voor niet.
7 Die overwint, zal alles
beerven; en Ik zal hem een
God zijn, en hij zal Mij een
zoon zijn.
8 Maar den vreesachtigen,
en ongelovigen, en
gruwelijken, en doodslagers,
en hoereerders, en tovenaars,
en afgodendienaars, en al den
leugenaars, is hun deel in den
poel, die daar brandt van vuur
en sulfer; hetwelk is de tweede
dood.

9 En tot mij kwam een van
de zeven engelen, die de
zeven fiolen hadden, welke vol
geweest waren van de zeven
laatste plagen, en sprak met
mij, zeggende: Kom herwaarts,
ik zal u tonen de Bruid, de
Vrouw des Lams.
10 En hij voerde mij weg
in den geest op een groten
en hogen berg, en hij toonde
mij de grote stad, het heilige
Jeruzalem, nederdalende uit
den hemel van God.
11 En zij had de heerlijkheid
Gods, en haar licht was den
allerkostelijksten steen gelijk,
namelijk als den steen Jaspis,
blinkende gelijk kristal.
12 En zij had een groten en
hogen muur, en had twaalf
poorten, en in de poorten
twaalf engelen, en namen
daarop geschreven, welken
zijn de namen der twaalf
geslachten der kinderen
Israels.
13 Van het oosten waren drie
poorten, van het noorden drie
poorten, van het zuiden drie
poorten, van het westen drie
poorten.
14 En de muur der stad had
twaalf fondamenten, en in
dezelve de namen der twaalf
apostelen des Lams.
15 En hij die met mij sprak,
had een gouden rietstok, opdat
hij de stad zou meten, en haar
poorten, en haar muur.
16 En de stad lag vierkant,
en haar lengte was zo groot
als haar breedte. En hij mat de
stad met den rietstok op twaalf
duizend stadien; de lengte,
en de breedte, en de hoogte
derzelve waren even gelijk.
17 En hij mat haar muur op
honderd vier en veertig ellen,
naar de maat eens mensen,
welke des engels was.
18 En het gebouw van haar
muur Jaspis; en de stad was
zuiver goud, zijnde zuiver glas
gelijk.
19 En de fondamenten van
den muur der stad waren met
allerlei kostelijk gesteente
versierd. Het eerste fondament
was Jaspis, het tweede Saffier,
het derde Chalcedon, het
vierde Smaragd.
20 Het vijfde Sardonix, het
zesde Sardius, het zevende
Chrysoliet, het achtste Beryl,
het negende Topaas, het
tiende Chrysopraas, het
elfde Hyacinth, het twaalfde
Amethyst.
21 En de twaalf poorten
waren twaalf paarlen, een
iedere poort was elk uit een
paarl; en de straat der stad was
zuiver goud; gelijk doorluchtig
glas.
22 En ik zag geen tempel
in dezelve; want de Heere,
de almachtige God, is haar
Tempel, en het Lam.
23 En de stad behoeft de zon
en de maan niet, dat zij in
dezelve zouden schijnen; want
de heerlijkheid Gods heeft haar
verlicht, en het Lam is haar
Kaars.
24 En de volken, die zalig
worden, zullen in haar licht
wandelen; en de koningen der

aarde brengen hun heerlijkheid
en eer in dezelve.
25 En haar poorten zullen niet
gesloten worden des daags;
want aldaar zal geen nacht zijn.
26 En zij zullen de
heerlijkheid en de eer der
volken daarin brengen.
27 En in haar zal niet
inkomen iets, dat ontreinigt,
en gruwelijkheid doet, en
leugen spreekt; maar die
geschreven zijn in het boek des
levens des Lams.

22 En hij toonde mij een
zuivere rivier van het
water des levens, klaar als
kristal, voortkomende uit den
troon Gods, en des Lams.
2 In het midden van haar
straat en op de ene en de andere
zijde der rivier was de boom
des levens, voortbrengende
twaalf vruchten, van maand
tot maand gevende zijne
vrucht; en de bladeren des
booms waren tot genezing der
heidenen.
3 En geen vervloeking zal
er meer tegen iemand zijn;
en de troon Gods en des
Lams zal daarin zijn, en Zijn
dienstknechten zullen Hem
dienen;
4 En zullen Zijn aangezicht
zien, en Zijn Naam zal op hun
voorhoofden zijn.
5 En aldaar zal geen nacht
zijn, en zij zullen geen kaars
noch licht der zon van node
hebben; want de Heere God
verlicht hen; en zij zullen
als koningen heersen in alle
eeuwigheid.
6 En hij zeide tot mij: Deze
woorden zijn getrouw en
waarachtig; en de Heere, de
God der heilige profeten,
heeft Zijn engel gezonden,
om Zijn dienstknechten te
tonen, hetgeen haast moet
geschieden.
7 Zie, Ik kom haastiglijk zalig
is hij, die de woorden der
profetie dezes boeks bewaart.
8 En ik, Johannes, ben
degene, die deze dingen gezien
en gehoord heb. En toen ik ze
gehoord en gezien had, viel ik
neder om aan te bidden voor
de voeten des engels, die mij
deze dingen toonde.
9 En hij zeide tot mij: Zie,
dat gij het niet doet; want ik
ben uw mededienstknecht, en
uwer broederen, der profeten,
en dergenen, die de woorden
dezes boeks bewaren; aanbid
God.
10 En hij zeide tot mij:
Verzegel de woorden der
profetie dezes boeks niet; want
de tijd is nabij.
11 Die onrecht doet, dat hij
nog onrecht doe; en die vuil
is, dat hij nog vuil worde; en
die rechtvaardig is, dat hij nog
gerechtvaardigd worde; en die
heilig is, dat hij nog geheiligd
worde.
12 En zie, Ik kom haastiglijk
en Mijn loon is met Mij, om een
iegelijk te vergelden, gelijk zijn
werk zal zijn.
13 Ik ben de Alfa, en de
Omega, het Begin en het Einde;
de Eerste en de Laatste.

14 Zalig zijn zij, die Zijn
geboden doen, opdat hun
macht zij aan den boom des
levens, en zij door de poorten
mogen ingaan in de stad.
15 Maar buiten zullen zijn de
honden, en de tovenaars, en de
hoereerders, en de doodslagers,
en de afgodendienaars, en een
iegelijk, die de leugen liefheeft,
en doet.
16 Ik, Jezus, heb Mijn engel
gezonden om ulieden deze
dingen te getuigen in de
Gemeenten. Ik ben de Wortel
en het geslacht Davids, de
blinkende Morgenster.
17 En de Geest en de Bruid
zeggen: Kom! En die het hoort,
zegge: Kom! En die dorst heeft,
kome; en die wil, neme het
water des levens om niet.
18 Want ik betuig aan een
iegelijk, die de woorden der
profetie dezes boeks hoort:
Indien iemand tot deze dingen
toedoet, God zal hem toedoen
de plagen, die in dit boek
geschreven zijn.
19 En indien iemand afdoet
van de woorden des boeks
dezer profetie, God zal zijn deel
afdoen uit het boek des levens,
en uit de heilige stad, en uit
hetgeen in dit boek geschreven
is.
20 Die deze dingen getuigt,
zegt: Ja, Ik kom haastiglijk.
Amen. Ja, kom, Heere Jezus!
21 De genade van onzen
Heere Jezus Christus zij met u
allen. Amen.